Khiêu Lương Tiểu Sửu Hỗn Thế Ký Hệ Liệt

Contents

Khiêu Lương Tiểu Sửu Hỗn Thế Ký Hệ Liệt **2**

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử . . . 3
2. Quyển 1 - Chương 1-2: Tiền Truyện . . . 6
3. Quyển 1 - Chương 2 . . . 8
4. Quyển 1 - Chương 3 . . . 12
5. Quyển 1 - Chương 4 . . . 15
6. Quyển 1 - Chương 5 . . . 19
7. Quyển 1 - Chương 6 . . . 23
8. Quyển 1 - Chương 7 . . . 26
9. Quyển 1 - Chương 8 . . . 31
10. Quyển 1 - Chương 9 . . . 35
11. Quyển 1 - Chương 10 . . . 39
12. Quyển 2 - Chương 1-1: Tóm Tắt . . . 43
13. Quyển 2 - Chương 1-2: Hắc Ngục . . . 44
14. Quyển 2 - Chương 2 . . . 51
15. Quyển 2 - Chương 3 . . . 60
16. Quyển 2 - Chương 4 . . . 69
17. Quyển 2 - Chương 5 . . . 77
18. Quyển 2 - Chương 6 . . . 86
19. Quyển 2 - Chương 7 . . . 95
20. Quyển 2 - Chương 8 . . . 104
21. Quyển 2 - Chương 9 . . . 113
22. Quyển 2 - Chương 10 . . . 122
23. Quyển 3 - Chương 1-1: Tóm Tắt . . . 132
24. Quyển 3 - Chương 1-2: Tu Ma . . . 133
25. Quyển 3 - Chương 2 . . . 141
26. Quyển 3 - Chương 3 . . . 149
27. Quyển 3 - Chương 4 . . . 157
28. Quyển 3 - Chương 5 . . . 167
29. Quyển 3 - Chương 6 . . . 176
30. Quyển 3 - Chương 7 . . . 185
31. Quyển 3 - Chương 8 . . . 194
32. Quyển 3 - Chương 9 . . . 201
33. Quyển 3 - Chương 10 . . . 211
34. Quyển 4 - Chương 1-1: Tóm Tắt . . . 219
35. Quyển 4 - Chương 1-2: Yêu Nghiệt . . . 219
36. Quyển 4 - Chương 2 . . . 228
37. Quyển 4 - Chương 3 . . . 236
38. Quyển 4 - Chương 4 . . . 245
39. Quyển 4 - Chương 5 . . . 254
40. Quyển 4 - Chương 6 . . . 263
41. Quyển 4 - Chương 7 . . . 271

42. Quyển 4 - Chương 8 . . . 280
43. Quyển 4 - Chương 9 . . . 288
44. Quyển 4 - Chương 10 . . . 296
45. Quyển 5 - Chương 1-1: Văn Án . . . 305
46. Quyển 5 - Chương 1-2: Khổ Tu . . . 305
47. Quyển 5 - Chương 2 . . . 315
48. Quyển 5 - Chương 3 . . . 323
49. Quyển 5 - Chương 4 . . . 331
50. Quyển 5 - Chương 5 . . . 341
51. Quyển 5 - Chương 6 . . . 349
52. Quyển 5 - Chương 7 . . . 358
53. Quyển 5 - Chương 8 . . . 366
54. Quyển 5 - Chương 9 . . . 375
55. Quyển 5 - Chương 10 . . . 382
56. Quyển 6 - Chương 1-1: Tóm Tắt . . . 390
57. Quyển 6 - Chương 1-2: Tranh Đoạt . . . 390
58. Quyển 6 - Chương 2 . . . 399
59. Quyển 6 - Chương 3 . . . 408
60. Quyển 6 - Chương 4 . . . 416
61. Quyển 6 - Chương 5 . . . 425
62. Quyển 6 - Chương 6 . . . 435
63. Quyển 6 - Chương 7 . . . 444
64. Quyển 6 - Chương 8 . . . 453
65. Quyển 6 - Chương 9 . . . 462
66. Quyển 6 - Chương 10 . . . 472
67. Quyển 7 - Chương 1-1: Tóm Tắt . . . 482
68. Quyển 7 - Chương 1-2: Đào Hoa . . . 482
69. Quyển 7 - Chương 2 . . . 490
70. Quyển 7 - Chương 3 . . . 498
71. Quyển 7 - Chương 4 . . . 506
72. Quyển 7 - Chương 5 . . . 515
73. Quyển 7 - Chương 6 . . . 524
74. Quyển 7 - Chương 7 . . . 534
75. Quyển 7 - Chương 8 . . . 543
76. Quyển 7 - Chương 9 . . . 553
77. Quyển 7 - Chương 10 . . . 563
78. Quyển 8 - Chương 1-1: Văn Án + Tóm Tắt . . . 575
79. Quyển 8 - Chương 1-2: Dưỡng Thành . . . 576
80. Quyển 8 - Chương 2 . . . 585
81. Quyển 8 - Chương 3 . . . 594
82. Quyển 8 - Chương 4 . . . 602
83. Quyển 8 - Chương 5 . . . 610
84. Quyển 8 - Chương 6 . . . 619
85. Quyển 8 - Chương 7 . . . 628
86. Quyển 8 - Chương 8 . . . 637
87. Quyển 8 - Chương 9 . . . 647

Khiêu Lương Tiểu Sửu Hỗn Thế Ký Hệ Liệt

Giới thiệu
Thể loại: đam mỹ, tu tiên, huyền ảo, cổ trang, 1×1, …. Tình trạng bản gốc: hoàn 17 quyển. CP: La T

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/khieu-luong-tieu-suu-hon-the-ky-he-liet

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử

Huyện Bình Dương có một ngọn núi, dáng núi như chiếc 'chung', dân bản xứ liền gọi nó là núi Chung.

(*) chung là một loại đồ đựng dùng để đo ở thời cổ đại Trung Hoa, hình dáng tựa tựa như chiếc lọ thắt cổ của Việt Nam ta.

Chân núi Chung có một thôn trang nhỏ, người họ La chiếm đa số cho nên gọi là La gia thôn.

Núi Chung tên thì to nhưng chẳng kề sát với ngọn núi hay con sông lớn nào, cao không quá tám trăm thước (240m), đi vòng quanh núi cũng chỉ mất nửa ngày đường. Cũng may là trên núi có nhiều cây cối, động vật sống trong núi cũng không ít, trong núi còn có khe suối, ruộng đất chân núi cũng coi như màu mỡ. Người La gia thôn sống dựa vào núi, cuộc sống cũng coi như qua ngày đoạn tháng.

Trong La gia thôn có một hộ gia đình, là dân bản xứ, người vợ là người chạy nạn từ bên ngoài tới, chủ nhà La Đại Phúc chưa từng ra khỏi làng, thấy Công Tôn thị rồi thì 'ngỡ ngàng', đón cả nhà người ta đến nhà mình sống, hiếu kính phụ mẫu Công Tôn thị hơn cả phụ mẫu mình.

Thường xuyên qua lại như thế, Công Tôn thị gả cho La Đại Phúc, hai nhà hợp thành một.

Sau khi Công Tôn thị gả cho La đại phúc thì sinh liền một mạch ba đứa, hai nam một nữ làm phụ mẫu La gia chỉ có độc một đứa con là Đại Phúc mừng rỡ cười toe toét.

Con trưởng của La đại phúc tên Truyền Sơn, đứa con thứ tên Truyền Hải, đứa con gái tên Truyền Vịnh[yǒng: mãi]. Dựa theo ý của Công Tôn thị thì có ba đứa con này rồi, trong nhà có thể sơn trân hải vị mãi không ngừng.

Đặt tên thế cho ba đứa con, thực ra không phải do Công Tôn thị thèm ăn, mà là cuộc sống của mỗi nhà trong La gia thôn chỉ có thể coi như sống tạm. Sau khi La Đại Phúc cưới Công Tôn thị, trong nhà liền có thêm ba miệng ăn phải nuôi. Sau khi sinh con ra rồi, nhà lại có thêm ba miệng ăn nữa. Dù cả nhà La Đại Phúc đều xuống ruộng lên núi làm quần quật cả ngày thì trong nhà cũng khó tránh khỏi việc thiếu ăn.

Cũng may bốn vị trưởng bối đều khỏe mạnh, họ đều có thể ra đồng làm việc, La Đại Phúc liền khai khẩn một miếng đất trong núi. Chờ ba đứa con ra đời hết, cuộc sống của La gia cũng dần dần an ổn. Cuộc sống không thể nói là dư dả, nhưng cơm cũng đủ no.

Hôm nay, La Công Tôn thị mang con theo người trong thôn cùng vào thị trấn. Một là vì lấy lông và da của động vật trong núi đổi chút muối và lá trà linh tinh, một là muốn tính mệnh cho bọn trẻ.

Chuyện là do nửa năm trước, La Công Tôn thị chợt nghe một cô gái là dâu cả của một nhà trong thôn kể với nàng, kể rằng trong thị trấn có một ông thầy tướng số mù rất linh, ngay cả vấn đề sinh nam hay sinh nữ cũng tính ra được, còn có thể giúp người ta tránh khổ sở đuổi tai ương. Trong thôn có rất nhiều người

đã đi tính rồi, ai về cũng bản ông ấy tính đúng. Thế là Công Tôn thị cũng động lòng theo, cũng muốn để ông thầy bói mù xem mệnh cho ba đứa con của nàng coi sao.

Và thế là, hôm nay, cuối cùng cũng đợi được cơ hội, La Công Tôn thị liền bàn bạc với chồng, mang thổ sản vùng núi và hai đứa con trai theo xe ngựa của người trong thôn vào thành.

Bên cạnh chiếc sạp của ông thầy tướng số mù có rất nhiều người đứng, xem ra ổng làm ăn cũng tốt.

La Công Tôn thị đợi nửa ngày, cuối cùng cũng đợi tới lượt mình, vội vã kéo hai đứa con ngồi xuống trước sạp.

"Đạo trưởng, phiền ngài xem cho hai đứa này. Coi hai đứa nó sau này có tai nạn gì không, tương lai có thể làm gì." Nói rồi đẩy thằng con trưởng tới trước.

La Truyền Sơn năm nay đã chín tuổi, chưa trải việc đời, lần đầu mới vào huyện thành, người trông ngốc ngếch, sụt sịt nước mũi đứng trước mặt người mù.

Người mù đảo con mắt toàn lòng trắng, "Đưa tay cho bần đạo."

Truyền Sơn gãi gãi mũi, nương hắn vội đẩy hắn một cái, "Mau đưa tay cho đạo trưởng xem."

Truyền Sơn nghe nương hắn bảo, lúc này mới đưa một cái tay bẩn đặt vào trong tay người mù.

Nương hắn vừa thấy hắn vươn cái tay ấy, lúc đó liền tức giận véo lỗ tai hắn, "Trước khi vào thành đã rửa sạch tay cho rồi, sao chưa bao lâu đã bẩn như thế."

"Ối, nương nhẹ thôi." Truyền Sơn sợ nhất ngón nhéo lỗ tai này của nương hắn, làm hai tai hắn to hơn tai của em trai em gái hắn nhiều, trông sắp giống như tai gọi gió rồi ấy.

"Cũng biết mặt mũi cơ đấy! Mày như này sao làm đại ca được? Chờ về nhà rồi nương cho mày biết tay."

Truyền Hải thấy nương nó nhéo lỗ tai đại ca không tha, lặng lẽ rụt tay về sau, giấu đôi tay nhỏ đằng sau lưng, cọ liên tục vào quần áo.

"Khụ, đứa trẻ này, ừm." Đạo sĩ mù mở miệng, La Công Tôn thị mau chóng buông tay tay nhéo lỗ tai đứa con trai ra, cầm tay của đứa lớn lắng nghe hết sức chăm chú.

"Đứa trẻ này…Aiz."

"Đạo trưởng, ngài đừng chỉ thở dài, con ta rốt cuộc thế nào?"

Người mù lắc đầu, "Đứa con này của ngươi sợ rằng cả đời khó có thể thuận buồm xuôi gió. Sờ xương tay hắn, vô tài, vô phúc, cũng không thọ."

"Cái gì?!" La Công Tôn thị đứng vọt dậy, "Đạo trưởng, tiên trưởng, ngài sờ mặt nó nữa đi, có thể tính sai rồi không?"

Người mù vươn tay, sờ xương mặt Truyền Sơn theo lời nàng. Sờ xong thì không nói gì.

"Tiên trưởng, đây là trứng của gà rừng trong núi, ngài trông tươi chưa." La Công Tôn thị lấy hai quả trứng gà rừng từ trong giỏ ra, đặt vào trong tay người mù.

Truyền Sơn thấy hai quả trứng gà rừng ấy, con mắt láo liên, trợn trừng nhìn người mù thu hai quả trứng gà ấy về.

"Nương, con vất vả lắm mới sờ được mấy quả trứng gà rừng, người đã tặng đi như thế? Hu hu!"

"Câm miệng! Không được ồn. Tiên trưởng…"

Người mù đảo con mắt trắng dã, nghĩ thầm chẳng qua là hai quả trứng gà mà còn keo kiệt như thế, hừ. Lúc này sắc mặt có hơi nghiêm túc: "Bần đạo cũng không muốn giấu thí chủ, đứa con này của ngươi nửa đời trước bị 'xui xẻo theo đuôiư, mặc dù không bị chết đói, nhưng họa quấn lấy người thân. Có nó ở nhà, nhà ngươi cũng đừng mong tích tài."

La Công Tôn thị há to miệng, không ngờ là đứa con lớn của nàng lại mệnh xấu như thế. La Công Tôn thị đáng thương, môi run bần bật, nói: "Tiên trưởng, lẽ nào đứa trẻ này suốt đời…" Nói rồi lại lấy ra hai quả trứng gà rừng từ trong rổ.

"Ừ, khó đấy." Tiếng thở dài này không chỉ có La Công Tôn thị, đến ngay cả những người xung quanh cũng không khỏi thổn thức theo. Không phải tiếc thương cho số phận của đứa trẻ này, mà là thương cho La gia này lại sinh ra một đứa trẻ vận xấu như thế. Đồng thời lại thầm thấy may mắn, may mà nhà mình không bị xui xẻo như thế.

La Công Tôn thị cứ như bị hư thoát, ngơ ngác một lát, lại kéo đứa con thứ tới trước mặt người mù, lần này nàng lấy hết toàn bộ số trứng gà trong giỏ đổ ra trước mặt người mù, ngay cả giỏ cũng không cần.

"Tiên trưởng, ngài xem cho đứa trẻ này nữa."

Người mù đảo con mắt trắng dã, thấy trứng gà trong giỏ ít cũng phải có bảy tám quả, lúc này tâm trạng mới thoáng vui một chút, giả vờ giả vịt sờ mặt và tay Truyền Hải, thốt lên một tiếng kinh ngạc.

"Ai nha, đứa trẻ này của ngươi thì ghê lắm!"

"Ờ? Thế là sao?" La Công Tôn thị cuối cùng cũng có chút tinh thần.

"Đứa trẻ này của ngươi đúng là mệnh đại phú đại quý! Không những phúc lộc thọ đều có đủ, hơn nữa có 'may mắn theo đuôi', có nó chắc chắn cả nhà thịnh vượng."

"Vậy sao? Vậy, vậy, vậy thật tốt quá! Ai nha, thật tốt quá!" La Công Tôn thị cơ hồ vui quá hóa khóc.

Truyền Hải lén nhìn ca nó, Truyền Sơn làm một cái mặt quỷ với nó. Hai tiểu quỷ đều còn quá nhỏ, hoàn toàn không rõ ông thầy tướng số này nói thế là ý gì.

"Cảm tạ tiên trưởng, cảm tạ tiên trưởng!" La Công Tôn thị lau nước mắt, dắt hai đứa con trai chuẩn bị đi.

Cũng không biết người mù có phải đột phát lương tâm hay không, tự dưng nói: "Chậm đã."

La Công Tôn thị sợ đến ngẩn ra, chỉ sợ đứa con thứ lại xảy ra vấn đề gì, chậm rãi quay đầu lại, chợt nghe người mù mở miệng nói:

"Mệnh đứa con trưởng nhà ngươi dù không tốt, nhưng bởi vì có đứa thứ hai, hơn nữa nhà ngươi…" Bấm đốt ngón tay tính toán, "Tổ tông nhà ngươi làm không ít chuyện tốt, có thể ngăn bớt nửa phần xui xẻo đứa con lớn mang đến. Chỉ cần nhà ngươi thường ngày chú ý tích lũy công đức, khi nó sống qua ngưỡng hai mươi lăm tuổi, xui xẻo sẽ chuyển thành may mắn. Lời đã nói hết, các người tự giải quyết cho tốt." Nói xong thì nhắm mắt lại như đi vào cõi thần tiên.

La Công Tôn thị suy ngẫm, không khỏi nghĩ đến sau khi mình sinh ra Truyền Sơn xong, trong nhà quả đúng là có một khoảng thời gian khó khăn chật vật, mãi đến khi sinh ra Truyền Hải, cuộc sống mới từ từ khôi phục như trước, mà nay cuối cùng cũng có thể mỗi ngày ăn đủ no. So sánh cách nói của người mù này, đúng là không sai chút nào.

Người vây xem xung quanh đột nhiên có người nói với giọng kinh ngạc: "Sao đạo trưởng lại biết hai đứa này ai là trưởng ai là thứ? Chỉ sờ xương và tay mà sờ ra được ư? Hai đứa này thoạt trông cũng sàn sàn nhau mà."

"Đúng vậy, đúng vậy, thần kì thật đấy!" Nhất thời, tiếng kinh ngạc cảm thán vang lên không ngớt.

La Công Tôn thị đã thầm vô cùng tín phục người mù, tự nhiên đã sớm quên mình đã từng than phiền trách cứ Truyền Sơn không có dáng đại ca, thấy thầy tướng số mù này quả thực linh nghiệm như vậy, nhất thời vui buồn lẫn lộn, dắt hai đứa trẻ chả hiểu mô tê gì đi về nhà.

Và bởi vì ông thầy tướng số này, Truyền Sơn đáng thương từ nay về sau đã thành tai tinh trong những lời bàn tán. Hễ trong thôn xảy ra chuyện gì cũng phải dính dáng tới Truyền Sơn, cũng may Truyền Sơn có một đệ đệ phúc tinh, người trong thôn còn chưa đến nỗi muốn đuổi hắn ra khỏi La gia thôn. Nhưng dần dà lâu dài, đến ngay cả Truyền Sơn cũng coi mình như tai tinh. Nếu không phải La Đại Phúc và La Công Tôn thị cũng không bởi thế mà ghét bỏ đứa con này, đối xử với hắn vẫn như trước đây thì Truyền Sơn có khả năng đã phải trốn vào núi không ra rồi.

Cứ như thế, La Truyền Sơn suốt ngày trông sao ngóng trăng, ước gì cho thời gian là một bánh xe, lăn lộc cộc một phát đến thẳng năm 25 tuổi.

Vào năm 15 tuổi, bởi vì La Truyền Sơn thực sự không thể chịu đựng nổi ánh mắt nhìn hắn như nhìn ôn dịch của người trong thôn, liền thuyết phục cả gia đình, đăng ký tên phục binh thay cha hắn.

Cũng không biết ông thầy tướng số mù ấy có linh nghiệm thật như vậy hay không, Truyền Sơn cho rằng mình vào quân rồi, cái danh xui xẻo cũng cởi bỏ được. Ai mà ngờ…

Nê: mở một cái hố to thiệt là to, nhảy vào hố ngồi một thể đỡ đi la liếm hố khác, mấy năm nhỉ:)) Chú thích: Thời gian trong câu chuyện này phân chia như sau: Mười hai canh giờ. Giờ Tý: 23h-1h | Giờ Sửu: 1h-3h | Giờ Dần: 3h-5h | Giờ Mão: 5h-7h | Giờ Thìn: 7h-9h | Giờ Tỵ: 9h-11h | Giờ Ngọ: 11h-13h | Giờ Mùi: 13h-15h | Giờ Thân: 15h-17h | Giờ Dậu: 17h-19h | Giờ Tuất: 19h-21h | Giờ Hợi: 21h-23h. Một canh giờ chia làm tám khắc, một khắc là mười lăm phút. Dưới khắc là tự, một tự là năm phút. Dưới tự là giây, dưới giây là hốt.

2. Quyển 1 - Chương 1-2: Tiền Truyện

"La Truyền Sơn, Lý Hùng, Ngô Thiếu Hoa.

"Có." Ba người ra khỏi hàng.

"Các ngươi từ nay trở đi điều đến đội quân nhu."

"Vâng."

"Thu dọn đồ đạc, lập tức đến đội quân nhu báo danh. Bây giờ là giờ Mão bảy khắc (6h45), qua giờ Thìn mà còn chưa tới, xử theo quân pháp. Còn không mau đi!"

"Vâng."

Ba người nhận mệnh lệnh nhanh chân bỏ chạy. Còn một khắc (15) nữa thôi là đến giờ Thìn rồi, đồ họ còn chưa dọn, đi từ chỗ đội bộ binh đóng quân tới đội quân nhu còn phải chạy mất một tự. Đây không phải là cố ý chỉnh đốn họ sao?

Trong ba người, Truyền Sơn chạy trốn nhanh nhất, xông vào lều bạt rồi thẳng đến đệm của mình.

Trong lều bạt không có ai, chỉ có mười chiếc đệm trải trên mặt đất.

Lúc này Truyền Sơn phải thấy may vì doanh đội hắn đóng quân bình thường quản lý nghiêm ngặt, vì ứng phó với tình huống đột xuất, đồ đạc cá nhân mỗi ngày thức dậy đều phải gập gọn gàng đặt trên đệm. Bình thường thì ngại phiền, lúc này đã xuất hiện công dụng. Bây giờ hắn chỉ cần buộc bốn góc tấm phủ giường lại, đặt chiếc chăn đơn vào giữa là có thể đeo lên lưng đi.

Chờ Truyền Sơn đeo hành lý lên vai rồi, hai người khác cũng xông vào.

"La Truyền Sơn!"

"Muốn đánh nhau chờ lát nữa đi, thời gian không kịp rồi." La Truyền Sơn tránh cú xung kích chính diện của hai người kia, nhấc chân đã chạy xông ra ngoài lều bạt.

Hai người nghĩ thấy cũng đúng, liền tạm thời buông tha thằng đó, cùng nhau nhằm phía đệm của mỗi thằng.

Lao ra ngoài doanh trướng quẹo phải, đi qua khoảnh sân huấn luyến của doanh trại bọn họ, lượn qua chiếc lều đầu, đây là lối đi ngắn nhất tới đội quân nhu.

La Truyền Sơn ở phía trước, Lý Hùng ở giữa, Ngô Thiếu Hoa ở phía sau.

Truyền Sơn mắt thấy sân huấn luyện phía trước, bước chân ngừng lại. Hiện nay, mọi người đang thao luyện ở đó, nói cách khác là gần như tất cả các thủ lĩnh trong doanh trại bọn họ đều ở đó. Nếu hắn cứ thế đi qua

sân huấn luyện, đợi lát nữa nếu có vị quan trên nào hỏi, chẳng phải hắn sẽ để lại ấn tượng xấu cho quan trên sao?

Nghĩ thế, Truyền Sơn quyết định không đi qua khoảnh sân huấn luyện, sửa lại đi qua giữa giá cắm binh khí giữa sân huấn luyện.

Giá cắm bính khí tổng cộng có ba hàng. Chia ra làm đao, thương và cung tiễn. Cả doanh trại có bốn trăm hai mươi người, binh khí mọi người dùng đều ở chỗ này.

Đao phía trước, thương chính giữa, cung tiễn ở hàng cuối cùng. Trước mỗi lần thao luyện, binh sĩ sẽ lần lượt đặt binh khí của mình trên những cái giá cắm này.

Bây giờ, trên giá cắm đao không có cái nào, chỉ còn lại thương và cung tiễn.

Truyền Sơn thầm thấy may mắn, thương khá là dài, giá cắm cũng cắm dày đặc thương đủ để che bóng dáng hắn. Lấy thân hình của hắn, khe hở giữa giá cắm thương và giá cắm cung tiễn cũng đủ để hắn đi qua. Chỉ cần tốc độ của hắn nhanh hơn, chắc chẳng có ai phát hiện ra.

Suy nghĩ của Truyền Sơn đúng là rất hay, lúc hắn chạy vào giá cắm binh khí thì cũng không có mấy người chú ý tới hắn.

Nhưng Truyền Sơn đã quên một điểm, lúc này, phía sau lưng hắn còn đeo một bọc hành lý rộng hơn chiều rộng cơ thể hắn mấy thước.

Thế là hành lý phía sau hắn không cẩn thận bị mắc phải một cây thương trên giá cắm. May mà Truyền Sơn nhanh nhẹn, vừa cảm thấy cơ thể bị cái gì níu lại đã lập tức dừng chân. Khi thấy hành lý của mình bị thương mắc vào, hắn vội đưa tay gỡ ra. Lần này hắn cố ý thả chậm tốc độ, cũng ôm hành lý vào lòng, chỉ sợ gặp lại chuyện tương tự.

Mà Truyền Sơn không để ý là, bởi vì lần mắc này cộng thêm sức hắn chạy nữa, giá cắm thương đã bị hắn kéo nghiêng một chút.

Vốn Truyền Sơn có thể hoàn toàn không gây sự chú ý chạy ra khỏi đấy, nhưng nếu như hành lý của hắn không bị mắc; nếu giá cắm thương không bị nghiêng lệch vị trí, dẫn đến khe hở giữa hai giá cắm nhỏ đi một chút; nếu đằng sau hắn không có hai thằng cùng cảnh đeo túi hành lý cồng kềnh như hắn, mà hai vị này lại không mù quáng chạy theo chân người đi trước.

Lý Hùng thấy Truyền Sơn chọn đi qua giữa giá cắm binh khí, lập tức hiểu ra ý của hắn, cũng theo sát đít. Ngô Thiếu Hoa phía sau càng không suy nghĩ nhiều, hai người phía trước đều chạy hướng đó, lẽ nào một mình hắn chạy ra trước mặt đám người sao?

Lý Hùng chạy qua chỗ khe ấy, nhưng hành lý phía sau hắn bị mắc chặt, tránh cũng không thoát, trái lại làm giá cắm thương càng chếch thêm mấy phần.

Ngô Thiếu Hoa phía sau tới không kịp phanh chân lại, hơi đụng phải cái giá cắm thương đã xiên xiên vẹo vẹo.

Lý Hùng phát hiện cái giá cắm thương sắp đổ, hơn nữa là đổ vào người hắn, vội vàng ngả về bên giá cung tiễn kia.

"Rầm rầm!"

"Bùm bùm!"

"Keng!"

Binh sĩ đang ở sân huấn luyện đều cùng nhau nhìn qua bên này. Có vài binh sĩ còn ngừng bước chân luyện tập lại. Mà trận hình trong cuộc thao luyến vốn không được lệch lạc tẹo nào, có vài binh sĩ như thế là lập tức dừng lại!"

"Chà chà!"

"Chuyện gì thế?"

“Cẩn thận!”

Thiên hộ trưởng Vương Tiêu đang chỉ huy thao luyện sắc mặt tức giận đến tím tái, quay đầu lại rống to hơn: “Đây là chuyện làm sao?!”

Lúc này La Truyền Sơn đã vọt qua sân huấn luyện, nghe tiếng nhìn lại, sợ đến ‘oạch’ một tiếng chạy vào lều hỏa đầu.

A a a! Lý Hùng, Ngô Thiếu Hoa, hai tên ngu ngốc các ngươi! Ngay cả đường cũng không biết đi sao?

Lý Hùng bị giá cắm cung tiễn đè lên đau quá gào lên: “La Truyền Sơn, tên xui xẻo nhà ngươi! Ta hận ngươi !”

Ngô Thiếu Hoa nằm trên giá cắm binh khí còn chưa đứng lên đã bị binh sĩ xông tới bắt.

“Ta không biết! Ta chưa làm gì cả! Ta oan uổng a! Hu hu!” Ngô Thiếu Hoa vừa giãy vừa gào.

Hỏa đầu binh của lều hỏa đầu đang nhóm lửa làm cơm, nửa canh giờ nữa, các binh sĩ thao luyện liền ăn bữa cơm đầu tiên ngày hôm nay của họ.

Cả doanh trại có tới bốn trăm người, chỉ có năm tên hỏa đầu binh, mỗi người bận đến mặt đầy mồ hôi. Đến ngay cả bên sân huấn luyện truyền đến tiếng nhốn nháo, họ cũng không sao chú ý nổi.

La Truyền Sơn hoảng quá không thấy đường, vội vàng đến nỗi bước sau đụng phải đống sọt khoai tây trên khu đất trống. Lúc này đau đến nỗi hắn ước gì có thể ôm chân nhảy tưng tưng. Thảm nhất là đau đến nhe răng nhếch miệng cũng không dám kêu ra.

Sọt khoai tây bị đá phải cũng không xê dịch, với sức chân của La Truyền Sơn, sọt khoai tây tầng dưới cùng cũng chỉ bị hắn đá hơi dịch một chút.

Nhưng chỉ một chút như thế, mà đống sọt khoai tây ngày hôm nay cao hơn bình thường một chút, sọt khoai tây trên cùng vốn đã chẳng nhỏ, bị xê dịch chút thế thôi, sọt khoai tây bên trên liền đổ nhào từ trên xuống.

Mày đổ thì cứ đổ thôi, nhưng bởi vì tác dụng quán tính, sọt khoai tây đổ trên đất rồi mà còn chưa hài lòng, nhờ cái khung sọt tròn lăn mấy vòng, những cũ khoai tây trong sọt cứ lăn khắp nơi.

Hỏa đầu binh Tiểu Hồ mắt mở trừng trừng nhìn sọt khoai tây lăn đến chân, mắt mở trừng trừng nhìn sọt khoai tây ấy đụng phải đống củ cải, rồi sau đó đống củ cải đẩy đống củi, đống củi lại đổ lên nồi cơm đang nấu.

Nước trong nồi cơm sôi bắn tung tóe, hỏa đầu binh Nhị Cẩu Tử bên cạnh vội vã bỏ chạy, nhất thời không để ý liền đụng phải một hỏa đầu binh khác đang ngồi xổm trên đất.

Mà tên hỏa đầu binh kia sắp thấy sẽ nhào vào đống lửa, sợ la oai oái hai tay quơ quào, với tay một cái xuống sờ được bó củi to, nhất thời tay vung lên trên, muốn đẩy bó củi bén lửa ấy ra ngoài.

Bó củi bén lửa lăn sang một bên, hỏa đầu binh vừa rồi tránh được nguy hiểm bị lửa thiêu, nhưng bó củi lăn ra ngoài lại châm lửa vào lều hỏa đầu.

Vừa thấy lều bạt cháy, nhất thời Tiểu Hồ và Nhị Cẩu Tử đều la to, “Cháy rồi! Mau dập tắt lửa a !”

Mà người phụ trách của lều hỏa đầu, Trần đại trù nhào một cái bắt được bóng người chạy qua trước mặt hắn.

“La Truyền Sơn! Lại là ngươi ”

3. Quyển 1 - Chương 2

Bắc quân chịu sự quản lý của Hi triều hùng mạnh nhất, được xưng là ‘Quyền đầu quân”(*) trong Giáp tử doanh (**), lúc này khắp nơi tràn ngập lửa giận ngút trời.

(*) Quyền đầu quân tức là đội quân với chất lượng siêu tốt.

(**)Giáp tử doanh tức là tiểu đoàn/đội quân hạng A, Giáp là can đứng đầu trong mười can

Có thể không giận sao?

Cả doanh trại hơn bốn trăm đại nam nhân đã bắt đầu thao luyện từ lúc trời chưa sáng đến bây giờ vẫn chưa có gì vào bụng, cả đám đói mắt tóe lửa đây.

Nhưng giận nhất là, doanh địa chỉ thiếu chút là cháy, có biết là kho lương của toàn quân cách họ không xa lắm không!

Không, đây cũng không phải điều làm binh sĩ của Giáp tử doanh căm giận nhất. Điều làm họ giận nhất là, rõ ràng phạm sai lầm là ba thằng kia, vì sao liên lụy họ cũng bị phạt theo?

Thiên hộ trưởng Vương Tiêu của doanh đội thấy binh sĩ thất thần trong lúc thao luyện, tinh thần thiếu tập trung, không thực hiện kỷ luật nghiêm mình nên đêm toàn bộ quan binh thất thần theo đều xử trí hết, mỗi người hai mươi quân côn.

Các quan binh bị đánh hận không thể nuốt sống La, Lý, Ngô ba người.

"Ba người các ngươi! Không chỉ không tuân thủ quân lệnh đúng giờ Thìn đến đội quân nhu, còn luân phiên gây tai họa, nhiễu loạn toàn bộ doanh trại thao luyện thì thôi, lại còn dám đốt cháy quân doanh, các ngươi thật to gan!"

"Đại nhân, chúng ta không có ý đó." Ngô Thiếu Hoa còn muốn biện giải.

Lý Hùng cũng vội vã buồn bã nói: "Đại nhân, đây thực sự không thể trách chúng ta!" Muốn trách phải trách thằng xui xẻo kia! Nghĩ thế hung hăng trừng La Truyền Sơn mặt cũng đang hoảng sợ.

La Truyền Sơn há mồm.

"Câm miệng! Bất kể các ngươi cố ý hay vô ý thì chuyện cũng đã xảy ra! Ba người nho nhỏ suýt chút nữa đã gây nên đại họa! Các ngươi còn không biết tội!"

"Đại nhân tha mạng, xin hãy nương phần chúng tôi không có ác ý, những chuyện này thực sự đều là trùng hợp…" Truyền Sơn cuối cùng cũng chen vào một câu.

"Trùng hợp? Trùng hợp các ngươi suýt thì châm lửa đốt lương thực? Nếu lương thực bị cháy, đừng nói các ngươi, toàn bộ Giáp tử doanh chúng ta đều khó thoát tử tội!" Vương Tiêu mắt hổ trợn tròn, nhìn ba tên bị trói gô quỳ trên mặt đất, vỗ bàn, "Người đâu, đem ba tên này tha ra ngoài chém đầu bêu dân để răn đe!"

"Đại nhân tha mạng! Đại nhân tha mạng!" Ba người cùng kêu gào.

"Đại nhân chậm đã." Phó quan Vương Tiêu, Trịnh Thu Ngọc mở miệng nói.

Vương Tiêu nhìn về phía hắn, nhướn mày, "Sao nào? Ngươi còn muốn cầu tình thay bọn họ?"

"Đại nhân, ba người họ tuổi vẫn còn nhỏ, thân thủ cũng không tồi."

"Nhỏ? Nhỏ là có thể gây rắc rối? Nhất là tên La Truyền Sơn kia!" Vương Tiêu chỉ tay về phía thiếu niên quỳ bên dưới liều mạng dập đầu, tức giận mắng to: "Từ khi thằng nhóc này vào trong doanh chúng ta rồi, trong doanh chúng ta không ngày nào sống yên ổn! Ngươi nói xem, hắn đã gây ra bao tai họa? Không phải hôm nay làm ngựa ***g lên thì ngay mai bắn thương người. Nếu không thì cũng là kiếm nấm độc làm mọi người bị thổ tả!"

"Đại nhân, đây đều là có nguyên nhân, ngài nghe tiểu nhân nói…" La Truyền Sơn cảm thấy mình quá là oan uổng.

"Câm miệng! Ngươi còn mặt mũi biện giải?" Vương Tiêu tức giận, thuận tay cầm một thứ trên bàn đập.

Truyền Sơn bị đập cũng không dám kêu đau, ứa nước mắt liều mạng nháy mắt với Trịnh phó quan. Đại nhân, cứu ta đi mờ! Ta mới mười bảy, ta không muốn chết a!"

Trịnh Thu Ngọc không đành lòng, muốn mở miệng cầu tình, nhưng nhìn đến sắc mặt Vương Tiêu xong thì chẳng dám hó hé. Thôi, người này ngày thường đã tích tụ nhiều rồi, lần này để hắn trút hết một lần đi.

"Để tiểu tử này đi đội kỵ binh, người đội kỵ binh không phải bị ong mật châm thì cũng bị đàn rắn gây rối. Để hắn vào đội bộ binh, càng hay, cho tập thể ta rơi vào trong bẫy của chính mình đào! Bảo hắn vào lều hỏa đầu, người của lều hỏa đầu bảo hắn tới bọn họ đào ngũ tập thể. Được thôi, để hắn tới đội quân nhu, còn chưa tiến vào thế mà đã làm cả doanh chúng ta suýt thì chôn cùng hắn! Ngươi nói coi người như thế còn giữ được sao?"

Vương đại nhân hung hăng trừng phó quan của mình, ta thật muốn xem ngươi cầu tình cho hắn ra làm sao.

Trịnh Thu Ngọc thở dài một tiếng, ánh mắt nhìn về phía La Truyền Sơn không khỏi mang theo chút cảm nhận ngày tận thế đã điểm.

Ngươi nói coi sao ngươi lại gây sự như thế chứ? Trách không được mọi người trong doanh thầm truyền ngươi là 'môi tinh' chuyển thế, ngươi vốn đã làm biết bao chuyện xấu, Vương Tiêu muốn giết ngươi cũng chẳng phải lần một lần hai rồi. Giờ thì hay chưa, họa này ngươi gây ra cũng lớn quá, lần này ta muốn bảo vệ ngươi cũng khó.

"Đại nhân, năng lực của ba người này đều đã so được với người trên cả rồi, đặc biệt tuổi họ còn nhỏ, tương lai nếu có thể có thêm cơ hội trui rèn, qua một khoảng thời gian nữa nhất định sẽ trở thành quân giỏi. Người xem có thể tha tội chết cho họ, cho bọn họ chút trừng phạt thích hợp, để họ…"

"Hừ! Còn giữ họ nữa, Giáp tử doanh của chúng ta có thể tản được rồi đấy!"

Trịnh Thu Ngọc hơi nhíu mày, xem ra Vương Tiêu quyết tâm muốn giết tai họa kia rồi. Nhìn hai người Lý, Ngô một cái, cũng coi như các người xui xẻo. Vốn tội không đến nỗi chết, nhưng ai bảo các người lại cùng một chỗ với La Truyền Sơn kia, aizz!

Lý, Ngô hai người cũng không ngốc, thấy ánh mắt của phó quan xong cũng biết mình khó có đường sống, lập tức trên mặt một mảnh tro nguội.

Binh sĩ chờ lệnh ở cửa tiếp nhận ra hiệu của Vương Tiêu xong, đi tới kéo ba người trên mặt đất dậy.

Thấy hai người Lý, Ngô sắp bị kéo khỏi lều bạt, La Truyền Sơn gấp đến độ tóc cũng sắp trắng xóa. Hắn không muốn chết a, hắn thực sự không muốn chết! Nếu chết cũng phải chết trên chiến trường, chết như này cũng mất mặt mịa nó quá đi! Còn làm phiền hai thằng bạn nữa.

Trong lúc vội, khóe mắt vô tình liếc thấy một thứ trên mặt đất. Chờ đã, đó là…?

"Đại nhân! Ta nguyện lấy công chuộc tội! Ta nguyện làm chuyện trên mật lệnh! Ta nhất định sẽ thành công! Ta nhất định…"

"Chờ đã!" Vương Tiêu đột nhiên nâng tay quát dừng.

Bọn lính dừng bước chân lại. Lý, Ngô hai người bị kéo ra cửa lều bạt, trong mắt đều toát ra vẻ không tin. Chẳng lẽ họ còn có cơ hội? Truyền Sơn cố gắng lên!

"Ngươi vừa nói cái gì?" Vương Tiêu đến gần La Truyền Sơn mấy bước.

"Tiểu nhân nói tiểu nhân nguyện làm chuyện trên mật lệnh." La Truyền Sơn nhấn từng chữ một, nói thật rõ ràng.

Trịnh Thu Ngọc đi tới cạnh Vương Tiêu, hai người liếc mắt nhìn nhau.

Vương Tiêu vung tay lên, "Các người đều đi ra ngoài hết." Bọn lính nhận mệnh lệnh nối đuôi nhau đi ra.

"Chờ đã! Kéo hai người này ra ngoài luôn, việc chém đầu tạm thời không cần chấp hành, trước hãy trói ra bên ngoài, nghe ta phân phó."

"Vâng."

Lý, Ngô hai người đưa ánh mắt tha thiết nhìn thẳng vào Truyền Sơn. Thằng kia, chúng ta có thể sống được hay không liền trông hết vào ngươi đấy! Ngươi nếu dám làm hỏng, trên đường hoàng tuyền bọn ta sẽ giáo huấn ngươi.

La Truyền Sơn cúi đầu không thấy ánh mắt khẩn thiết của hai người kia.

Lý, Ngô hai người bị bắt ra ngoài, trong lều chỉ còn lại có ba người.

Vương Tiêu nhìn chằm chằm vào Truyền Sơn quỳ trên đất, ánh mắt quét qua thẻ lệnh mới vừa rồi bị hắn thuận tay vỗ xuống rơi trên mặt đất. Hai đầu thẻ lệnh đều làm bằng trúc, bên trong kẹp tờ giấy, lúc truyền lệnh bình thường, hai mặt thẻ lệnh sẽ được dùng dây thắt chặt, đề phòng bị người đánh cắp xem, chỗ dán thẻ lệnh sẽ kẹp lên một sợi lông chim dùng sáp nến dán kín. Và màu và chủng loại lông chim cũng sẽ nói lên tầm quan trọng của thẻ lệnh, sĩ quan tương ứng.

Hôm nay, thẻ lệnh này đã bị Vương Tiêu mở ra, lúc đập xuống người La Truyền Sơn, tờ giấy bên trong cũng lộ ra ngoài. Thẻ lệnh này đã truyền đạt một chỉ thị cho Vương Tiêu, chọn ra một binh lính đáng tin, cẩn thận tỉ mỉ, vả lại phải hiểu được tiếng Lãng quốc.

"Lá gan ngươi không nhỏ!"

La Truyền Sơn ngẩng đầu, lớn gan nói: "Đại nhân, tiểu nhân là 'môi tinh' chuyển thế, nhiệm vụ này giao cho tiểu nhân lại cực kỳ thích hợp. Lúc tiểu nhân vừa đến địch doanh nhất định có thể gây họa cho họ vĩnh viễn không xoay chuyển được."

Hai câu này Truyền Sơn nói cực kỳ tự tin. Đây là cơ hội sống duy nhất của hắn, cũng là của hai người Lý, Ngô. Lúc này đừng nói tới thừa nhận mình là 'môi tinh', dù bảo hắn thừa nhận hắn là nữ nhân, hắn cũng sẽ hùa theo nói mình biết sinh con.

Vương Tiêu yên lặng nhìn La Truyền Sơn.

Truyền Sơn cũng không cúi đầu, ánh mắt nhìn thẳng Vương Tiêu.

Trịnh Thu Ngọc mỉm cười, tiến lên một bước, đến bên tai Vương Tiêu thấp giọng nói: "Đại nhân, thuộc hạ nghĩ việc này khả thi đấy."

"Ờ?" Vương Tiêu chẳng biết đang nghĩ cái gì, dáng vẻ thế nào cũng được.

Trịnh Thu Ngọc không ngừng cố gắng, "Đại nhân, người nghĩ coi, tiểu tử này cứ giết như vậy cũng là giết. Quân ta bồi dưỡng hắn hai năm chẳng phải lãng phí sao? Nếu tiểu tử này đúng là 'môi tinh' chuyển thế theo như lời hắn nói, khụ, thuộc hạ nghĩ trong doanh chúng ta sẽ không có ai hoài nghi điểm này. Không nói đến hắn vào địch doanh có thể thăm dò tin tức hữu dụng cho quân ta hay không, chỉ là bỏ qua một người như hắn, lực sát thương này cũng không phải một hai chút thôi đâu. Người xem…"

Vương Tiêu nhìn về phía La Truyền Sơn, đột nhiên nói: "Ngươi vừa rồi tại sao không hô rõ? Nếu như ta không rõ ngươi nói cái gì, ngươi chẳng phải là chết oan?"

La Truyền Sơn phúc chí tâm linh, vội nói: "Đại nhân, tiểu nhân tuy ngốc, nhưng cũng hiểu việc này người biết càng ít càng tốt. Hơn nữa, với cơ trí của đại nhân sao lại không nghe ra tiểu nhân đang kêu cái gì? Giáp tử doanh chúng ta chính là một trong những 'Quyền đầu quân' lợi hại nhất trong Bắc quân. Còn ngài lại là người chỉ huy của 'Quyền đầu quân' này."

Biết rõ tiểu tử này đang vuốt mông ngựa, Vương Tiêu vẫn cảm thấy lòng thoải mái không ít.

"Tiểu tử ngươi mặc dù là người chuyên gây họa, nhưng cũng may vẫn còn có chút đầu óc. Ngươi hiểu tiếng Lãng quốc không?"

"Hiểu một chút. Khi còn bé, tiểu nhân từng học qua ở học đường và phu tử."

"Hửm? Phu tử của các ngươi hiểu tiếng Lãng quốc?"

"Vâng. Nghe phu tử nói trước đây hắn từng qua Lãng quốc học tập mấy năm."

"Hiểu một chút sợ rằng không ích lợi gì đi? Giọng nói vừa nghe có nghe ra được không?"

"Xin đại nhân yên tâm, tiểu nhân cái khác thì không được chứ bắt chước theo giọng địa phương lại là nghề đấy, học tiếng địa phương gì đó rất là nhanh. Không tin, ngài có thể hỏi Trịnh đại nhân. Nếu như tới địch doanh Lãng quốc, tiểu nhân vững tin chỉ cần cho tiểu nhân nửa năm, tiểu nhân có thể nắm chắc tiếng Lãng quốc."

Trịnh Thu Ngọc gật đầu, phụ họa theo: "Truyền Sơn không nói sai đâu. Theo ta được biết, hắn ít nhất cũng biết tiếng địa phương của 5,6 nơi, nói ra thì ngay cả binh lính xuất thân tại đó cũng thấy không có gì khác biệt."

"Ừm?"

"Đại nhân, cầu ngài cho tiểu tử một cơ hội lấy công chuộc tội. Tương lai tiểu tử nhất định không quên ân tình lần này của ngài."

"Chó má! Lão tử muốn ân tình của ngươi làm gì? Ngươi không gây họa cho lão tử, lão tử đã cám ơn trời đất rồi."

Truyền Sơn vừa nghe thế, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng. Người trong doanh trừ Vương Tiêu đều biết, vị này tuy tính tình nóng nảy, nhưng lúc giận thật sự sẽ không nói câu nào thô tục. Ngược lại, nếu hắn tự xưng lão tử mắng chửi thô tục thì lại chẳng sao hết.

"Cảm ơn Vương đầu (*) thứ tội! Cảm ơn Vương đầu khoan hồng độ lượng!" Truyền Sơn liên tục gật đầu.

(*) Vương đầu: cách gọi thân thiết với Vương Tiêu, chẳng hạn như Họ + chức vị (ví dụ: đội trưởng > Họ + đội, thiếu gia > Họ + thiếu, …)

"Được rồi được rồi, đừng ra vẻ đáng thương vào lúc này với lão tử! Mới vừa rồi còn gọi đại nhân, giờ đã gọi Vương đầu."

Truyền Sơn giả ngu, nhếch miệng cười khúc khích.

Con bà nó! Vương Tiêu sao tự dưng thấy tiểu tử này không vừa mắt thế, chiều hướng lại chuyển, "Nhưng tiểu tử ngươi lần này gây họa quá tệ, cho dù tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó thoát. Ngươi chọn đi, là tiếp nhận năm mươi quân côn, hay là chịu chôn sống?"

La Truyền Sơn cũng biết với tội danh của hắn, đây đã là khai ân to lớn ngoài vòng pháp luật mặc dù nói mình rất oan uổng, nhưng lần nào mà hắn chẳng không oan? Thôi, oan uổng nhiều rồi, hắn cũng đã quen.

"Vương đầu, tiểu nhân nguyện ý tiếp nhận trách phạt. Chỉ là tiểu nhân còn có một yêu cầu quá đáng, hi vọng đại nhân cũng khai ân theo."

4. Quyển 1 - Chương 3

Xế chiều hôm đó, trên mặt đất sân huấn luyện của Giáp tử doanh có thêm ba cái đầu người. (bị chôn người xuống đất, đầu thò ở trên)

Không ít binh lính ăn cơm xong không làm gì đều tới tụ tập. Thậm chí có vài binh lính bị đánh quân côn nằm ở trên giường dưỡng thương cũng được người dìu ra coi.

"Thằng này đáng hận nhất!"

"Đúng! Không sai. Nếu không phải nó, chúng ta cũng sẽ không bị phạt lây."

Một vòng người vây quanh, số người đứng trước La Truyền Sơn là nhiều nhất. Có người dùng rễ cỏ chọc vào lỗ mũi hắn. Có người dùng bùn đắp lên mặt hắn. Có người cởi luôn dây lưng, tiểu vào mặt hắn đây là người bị phạt quân côn.

Lão đại, Trần đại trù của lều hỏa đầu còn ác hơn, bóp mũi hắn, nhét phân bò vào trong miệng hắn.

“Thằng tiểu tử gây vạ cho người! Xem ngươi còn dám đến lều hỏa đầu nữa không!”

“Phì phì phì! Các ngươi xong chưa? Lưu mặt rỗ, ngươi cởi chun quần làm gì đấy? Sợ người ta không biết chim ngươi nhỏ à? Họ Triệu kia, nước tiểu của ngươi đầy đầu ta, ta cũng nhận rồi. Lần trước làm hại ngươi rơi vào bẫy, lần này lại hại ngươi bị phạt quân côn. Tuy không liên quan lắm với ta, nhưng ai bảo ta là ‘môi tinh’ chứ! Má ơi! Nhưng các ngươi cũng phải một vừa hai phải cho ta!” Truyền Sơn phun phân bò trong miệng ra trừng mọi người.

“Mịa ngươi bảo ai chim nhỏ?” Lưu mặt rỗ bị hắn lườm đương cởi chun

quần một nửa thì lại thắt lại, ngẫm lại thấy không cam lòng, lập tức

mắng trả.

“Không nhỏ? Vậy ngươi lấy ra nào Lưu Lưu? Nhưng ta có thể đảm bảo, chỉ

cần ngươi dám lấy ra nữa, ta nhất định sẽ biến nó thành chim nhỏ nhất

thiên hạ luôn!”

Thoáng cái, mặt Lưu mặt rỗ tái xanh, cũng bất chấp mọi người cười vang, xoay người rời đi.

Thương binh họ Triệu đã giải hận, cũng dứt khoát để người dìu về. Theo thương binh họ Triệu, người chôn dưới đất hận cũng đã cởi bỏ, đòi hắn chút chút là được rồi, nếu thật sự chọc vào người này, sau này cuộc sống sợ rằng sẽ không tốt. Bị ‘môi tinh’ quấn lên, ai mà sống yên cho được?

“Trần lão đại ngươi làm gì? Ngươi thử nhét thêm phân bò nữa coi? Có tin ta bảo Vương đầu điều ta tới lều hỏa đầu chỗ ngươi không hả?”

Trần đại trù tay còn cầm phân bò, do dự nửa ngày, tức giận đá sọt phân bò đổ lăn quay ra, chạy mất. Lão tử không bỏ phân bò vào miệng ngươi được cũng làm ngươi thối chết!

“Còn ngươi nữa! Ngươi còn lấy gậy chọc ta, cẩn thận lão tử ra được rồi sẽ quấn lấy ngươi!”

Người chọc gậy vội rụt tay về. Chơi thì vui đấy, nhưng chọc phải ‘môi tinh’ thì không tốt. Thôi, đi chọc hai người kia vậy.

“Cu heo! Không được chạy! Lấy cho ta chậu nước xối đi. Ngươi nếu dám chạy, ta liền phun hết bí mật của ngươi ra!”

Cu heo nhanh chóng lấy một chậu nước ‘ào ào’ đổ đầy đầu hắn, rồi lập tức ôm chậu lẩn đi thật xa.

Nhóm người này đi thì nhóm người khác tới.

Vừa rồi có một người muốn tiến lên gây sự với Truyền Sơn. Kết quả cũng không biết gã có thấy mặt đất có nước nên trơn không, vừa giẫm chân vào, ngã ‘oạch’ một phát xuống đống phân bò. Tại sao lại là phân bò ấy à? Bởi vì người này vừa vặn té lên bãi phân bò Trần đại trù để lại lúc nãy.

Mà lúc người này đang té, một chân giẫm hụt, một chân tự nhiên phải hất về sau. Cú trượt này, khéo sao đá trúng vào gốc rễ con cháu của người phía sau. Thế là người kia đau a! Che hạ thể đứng tại chỗ gào to.

“Vù vù.” Đám người vốn muốn tới vừa thấy tình trạng bi thảm này, nhất thời chuồn còn nhanh hơn cả thỏ.

Kết quả, Truyền Sơn vốn có nhiều người vây quanh nhất, giờ thì bên cạnh chỉ còn lại có ba người. Mà ba người này cũng rất nhanh chóng bò dậy, hoặc kẹp hai chân chạy trốn. Thấy mọi người đều tránh xa ‘môi tinh’, ngay cả hai người Lý, Ngô cách hắn không xa cũng được yên tĩnh.

Nhưng chưa được hai khắc (30’), một truyền mười, mười truyền trăm, sân huấn luyện vốn còn rộn ràng nhốn nháo tự dưng trở nên vắng vẻ. Mãi đến tận giờ tập buổi chiều mà cũng chẳng thấy được bóng ai khác ngoại trừ ba người này.

“Này, ngươi đồng ý làm gì với Vương đầu đấy?” Lý Hùng khó khăn mở miệng hỏi.

La Truyền Sơn không thể nhúc nhích đầu, chỉ có thể nhắm mắt chịu ánh nắng mặt trời chiếu vào, vừa uể oải đáp: “Ta đồng ý làm con rể ở rể cho nhà kẻ địch của Vương đầu.”

“Hế? Thiệt hay giả?”

“Giả đấy. Vương đầu nói muốn đưa ta vào cung làm thái giám.”

“Ngươi muốn gây hại cho hoàng thượng.” Ngô Thiếu Hoa kêu.

“A di đà phật, tội lỗi tội lỗi, thí chủ ngươi nói gì vậy? Bần tăng sao lại gây hại cho hoàng thượng? Nếu có gây hại cũng phải gây hại cho công chúa mới đúng.”

“Tiểu tử ngươi chết chắc rồi! Dám mơ tưởng tới công chúa. Ngươi cứ nằm mơ đi!”

“Thí chủ nói sai rồi, cổ nhân nói: giống loài khó phân, là ngựa hay lừa cứ kiểm tra là biết. Bần tăng năm nay mới mười bảy, khả năng tương lai thành phò mã tuyệt đối là hơn Vương đầu. Chờ bần tăng cùng công chúa sinh tiểu bần tăng rồi, các ngươi quay lại ôm chân bần tăng cũng đã muộn.”

Lý Hùng, Ngô Thiếu Hoa cùng phát ra tiếng hừ.

“Truyền Sơn, ta vẫn luôn muốn hỏi ngươi, tại sao ngươi lại có hứng thú với việc làm hòa thượng như thế? Hễ có khổ cực là luôn miệng bần tăng không ngơi. Ngươi tin Phật à?” Ngô Thiếu Hoa cách Truyền Sơn khá gần, nói cũng không mất sức lắm.

Truyền Sơn mở mắt ra, nhìn bầu trời chói lóa, suy xét một hồi, há mồm gào lên: “Ta hận đạo sĩ ! Đạo sĩ đi chết hết đi ! Đánh chết lão đạo sĩ mù, vì dân trừ hại !”

Hai người Lý, Ngô sửng sốt, lập tức cũng hưng phấn gào lên: “Đánh chết lão đạo sĩ mù, vì dân trừ hại ! Oa ha ha!”

Xa xa, Trịnh Thu Ngọc nghe tiếng ba người gào như tiếng quỷ kêu mà lắc đầu, chợt nghe Vương Thiên Hộ (thiên hộ là chức quan) oán hận nói: “Ba tên nhãi khốn kiếp, vết sẹo lành rồi là quên đau! Lúc muốn chém đầu chúng thì cả đám sợ tới suýt tè ra quần, lúc này không cần chết là lập tức lộ nguyên hình! Mẹ nó!”

“Ha hả.” Trịnh Thu Ngọc cười khẽ, nhẹ giọng nói: “Thấy họ, ta cảm thấy Hi triều vẫn có khả năng vãn hồi.”

Vương Tiêu thoáng cái rơi vào yên lặng.

Hi triều truyền thừa đã năm trăm năm, con đường cũng bấp bênh, nhưng đều vượt qua cả. Chỉ là vị ngồi trên long ỷ hiện nay một lòng cầu tiên vấn đạo muốn trường sinh bất lão, số lần vào triều cũng càng ngày càng ít. Đại thần trong triều chia làm mấy phái, địa thế đã sớm rối loạn. Thế mà ba vị hoàng tử, một thì si ngốc bẩm sinh, một thân thể suy nhược, còn một vị chưa tới năm tuổi.

Người ta nói họa vô đơn chí, lời này chẳng sai chút nào. Triều cục vừa loạn, tham quan ô lại cũng tăng theo, trong thiên hạ tai này hạn nọ cũng xông ra như vô giúp vui.

Đúng vào lúc này, Lãng quốc tuyên bố không cống nạp nữa, các nước xung quanh cũng rục rịch chờ thời. Nhất thời, Hi triều lại lâm vào cảnh khó cả đôi đường

Có người chủ chiến, có người chủ hòa. Những đại quan trên triều đều lấy lợi ích của mình làm điểm xuất phát đầu tiên, làm trời long đất lở. Cuộc cãi vã này đã rùm beng hơn năm trời, mãi đến khi Lãng quốc lộ bộ mặt hung ác, nuốt tươi sáu tòa thành ở phương Bắc Hi triều. Những đại quan chỉ biết dùng vỗ mồm giờ mới sực tỉnh nên nhanh chóng tìm sách lược.

Cuối cùng, hoàng thượng đã lâu không vào triều được mời ra, mở lời vàng quyết định ‘đánh. Nhưng với thế cục bất ổn như thế, triều đình có ủng hộ chủ chiến tới cùng hay không? Hậu kỳ lương thảo có bắt kịp được không? Phải đánh bao lâu? Quốc khố bây giờ có thể chịu được không? Những điều này đã trở thành nghi vấn lớn nhất trong lòng toàn bộ tướng lĩnh.

Dưới tình huống như vậy, tốc chiến tốc thắng là kỳ vọng nhất trí của toàn bộ tướng lĩnh.

“Chờ thái dương ngả về tây, đưa Lý Hùng, Ngô Thiếu Hoa mỗi người tới một đội bộ binh và đội kỵ binh. Còn về La Truyền Sơn, dựa theo kế hoạch ban đầu đưa tới đội quân nhu, mười ngày sau cho hắn vào đội ngũ tiếp lương thảo, sau đó tìm thời cơ hội thích hợp cho hắn chết.”

“Vâng.” Trịnh Thu Ngọc nhịn cười, khom người nhận lệnh.

5. Quyển 1 - Chương 4

Truyền Sơn ngồi xổm trên đất vừa húp cháo loãng vừa nhìn cánh đồng bát ngát hoang vắng xa xa.

Họ đóng ở đây đã bốn tháng trời, đang chờ mùa đông qua, mùa xuân tới. Khoảng thời gian này, có thể nói là khoảng thời gian hai năm nhàn nhã nhất của hắn. Không có chiến sự, hắn không cần che giấu lòng ra trận giết 'địch"; cũng không cần chờ đợi lo lắng thám thính kịp tin tức đưa tới.

Aizz...!

Truyền Sơn thở thật dài. Việc làm mật thám này, thực sự không phải việc người thường có thể chịu đựng được. Hại người lại hại mình, làm đến sau này cũng không rõ mình rốt cục là chính nghĩa hay tà ác.

Nghĩ tới lúc đầu, hắn phải mất một tháng học cách làm một mật thám như thế nào. Về mặt kỹ năng, lớn thì giết người vô hình như nào, nhỏ thì ăn cắp giấu giếm ra sao; về mặt chiến thuật, từ việc làm thế nào để gây xích mích ly gián đến việc vu cáo ngược để tự bảo vệ bản thân; về mặt tố chất tâm lý, thì lại học cách điều chỉnh tâm tính thế nào sau khi giết người xong, cộng thêm việc xử lý các kiểu tâm lý dao động do sống với quân địch lâu ngày sinh tình thế nào; học xong rồi, hắn mới phát hiện mình đã bị lừa.

Những thứ này có thể học được trong một tháng sao? Cái gì gọi là tất cả sau này tự mình tìm tòi? Cái gì là nghĩ tới ngày lành sau này, ngươi thấy cuộc sống hiện tại khó khăn sao?

Càng quá đáng hơn là, cái gì gọi là mơ hồ một hồi rồi sẽ qua?

Vẫn là cuối cùng, có một vị sư phó dạy hắn, trước khi rời đi đã nói một câu lọt tai: mật thám không có nghĩa là chắc chắn sẽ chết, mạng có thể giữ thì cố sức mà giữ, chết rồi thì chẳng làm được gì cả.

Chính những lời ấy, làm hắn chống đỡ tới bây giờ.

Kể ra thì, từ khi hắn lẩn vào quân đội Lãng quốc tới giờ, hắn đã đưa tin tức thành công được chín lần. Trong đó có tới ba lần ảnh hưởng tới quyết định Truyền Sơn kiên quyết không thừa nhận thể chất mang xui xẻo của mình đã ảnh hưởng tới quân đội Lãng quốc. Ba tin tức, bốn lần chiến sự, để Lãng quốc vốn thế như chẻ tre lần nhiều lần bị nhục, phải hộc ra sáu tòa thành đã nuốt lúc đầu.

Đại tướng Sa Sùng Minh của Lãng quốc không biết trong đó có kỳ lạ, chỉ cho là thủ hạ của Vương Tiêu Vương tướng quân – đại tướng thống lĩnh Bắc quân có người tài ba, nói không chừng chính là những bán tiên này tính toán ra. Vì thế, Sa Sùng Minh thận trọng đưa thỉnh cầu với quốc quân Lãng quốc, thỉnh cầu quốc sư ra tay, để phá đạo pháp của đối phương.

Quốc sư Lãng quốc Minh Quyết Tử, tương truyền xuất thân từ phái Ẩn Tông Thanh Vân, là vị cao nhân đại thần thông. Có người nói năng lực cực cao, không những có thể biết quá khứ tương lai, hơn nữa dấy mây rải mưa cũng chỉ là một việc nhỏ như móng tay, vẩy đậu thành binh càng không đáng kể. Đáng sợ nhất là, có người nói y có thể giành thủ cấp người ở xa ngàn dặm.

Đương nhiên đây đều là lời thuật lại, chí ít Truyền Sơn chưa từng tận mắt thấy. Nhưng không phải người ta thường nói, không lỗ làm sao có gió, không lửa làm sao có khói ư, nếu vị quốc sư này không có một hai kiểu thủ đoạn thì cũng không thể được Lãng quốc tôn là quốc sư được.

"Ba Tử, ngươi sao lại ngồi xổm ở đây húp cháo thế?"

"Phong, phong cảnh đẹp." Truyền Sơn không quay đầu lại, nghe tiếng là biết Điền Sĩ, Thiên Hộ trưởng cùng cấp với hắn. Người này coi như là một người chơi được trong quân đội Lãng quốc.

Không sai, Truyền Sơn đã bò tới vị trí Thiên Hộ trưởng của một đội. Bây giờ hắn đã là một chức quan không lớn không nhỏ, thủ hạ có gần ba trăm sáu mươi người.

"Chẹp, bánh bao thịt bữa sáng ngươi chưa ăn đến sao? Đó là Tam điện hạ thương chúng ta, đặc biệt cho người làm đưa tới. Nhân thịt khá nhiều, lớp vỏ cũng được luộc ngấm, ăn ngon vô cùng. Các binh sĩ mỗi

người một cái, kể từ Thiên Hộ trưởng trở nên đều có hai cái. Sịt…" Điền Sĩ nhớ tới bánh bao thịt ngon lành mỹ vị ấy mà thèm.

"Tam điện hạ? Hắn hắn hắn lúc nào tới?"

Truyền Sơn cũng rất muốn ăn bánh bao, nhưng vấn đề của Tam điện hạ khá nghiêm trọng. Ngươi nói quốc sư chạy tới trợ giúp chiến cục còn chưa kể tới, vị Tam hoàng tử Tiết Triêu Nguyên tục truyền có khả năng trở thành Thái tử Lãng quốc nhất chạy tới làm gì?

"Chậm hơn quốc sư một bước, giờ Hợi tối hôm qua đến. Vẫn là Tam điện hạ tốt, ta hi vọng Tam điện hạ trở thành Thái tử. Ngươi xem hắn tối qua đến muộn như vậy, sáng sớm đã dậy nghị sự với tướng quân, nhưng lại có thể nhớ tới những binh sĩ như chúng ta. Khắp thiên hạ cũng không tìm được hoàng tử nào tốt như thế!"

"Đúng, đúng vậy." Truyền Sơn thuận miệng phụ họa. Nghĩ thầm lẽ nào phân chia thế lực thượng tầng của Lãng quốc có biến hóa? Trong khoảng thời gian này, không nghe ai nói vị hoàng tử nào khá được sủng ái cả. Chẳng lẽ mình thân ở binh doanh, cho nên tin tức hơi tắc nghẽn?

"Ngươi đừng chỉ ngồi ở đây húp cháo chứ, bây giờ trở về, nói không chừng vẫn còn bánh bao đấy. Ngươi nếu không ăn thì lấy cho ta." Tình cảm vị này chạy tới đây lẽ nào là muốn đòi bánh bao?

"Nghĩ rõ hay! Muốn bánh bao ngươi mang chủy thủ ra đổi đi."

Người không phải cây cỏ, nào ai có thể vô tình. Hai năm qua, thêm công hắn cố gắng kết giao, bên cạnh tự nhiên là tụ tập một đám bạn bè. Nhìn những người bạn xưng huynh gọi đệ với mình, vì mình bị mất mạng hoặc tàn phế cả đời, cái cảm nhận ấy thật con mịa nó…!

Nhưng nếu nói không hận, cũng không có khả năng. Nhìn thấy binh sĩ Lãng quốc chém giết bách tính Hi quốc, cướp đoạt tiền tài con gái của Hi quốc, hắn làm người Hi quốc có thể không hận sao?

Mặc kệ đi! Truyền Sơn ngửa cổ uống nốt miếng cháo cuối cùng, đứng lên.

Chờ lần này thám thính được thủ đoạn của quốc sư Lãng quốc dự định đối phó với quân đội Hi quốc xong, hắn sẽ đưa yêu cầu trở về đại doanh với Vương đầu. Việc mật thám này không thể làm tiếp được nữa. Cứ tiếp tục như vậy nữa, hắn sợ chính mình không phải nhập ma đạo thì cũng phải vào quỷ đạo – cắt cổ luôn cho xong việc.

"Nè nè! Thằng này, sao giờ ngươi không nói lắp nữa? Hai cái bánh bao ngươi liền muốn đổi lấy chủy thủ của ta, ngươi cũng tham lam quá đi?"

Trên đường về, hai người liền lấy vấn đề bánh bao và chủy thủ có cùng giá hay không để thảo luận. Đến cuối cùng, kết luận được…

—

"Hồ Dư muốn cùng chúng ta hợp tác thật hay là thuật dụ địch?" Sa Sùng Minh cau mày nói.

Tam điện hạ mỉm cười quay đầu, "Quốc sư người thấy thế nào?"

Minh Quyết Tử vuốt chòm râu dài, nhắm mắt tự hỏi một hồi nói: "Điều này phải phân tích từ tình trạng hiện tại của Hi quốc, có tám phần đáng tin."

"Ờm?" Sa tướng quân bày ra tư thế nguyện nghe cho rõ.

Nhưng Minh Quyết Tử lại không nói, còn Tam điện hạ tốt tính tiếp lời.

"Quốc quân Hi quốc Chu Y một lòng cầu đạo, đã lâu không hỏi việc nước. Theo tin thám tử truyền về, Chu Y sau khi tự dùng cái gọi là tiên đan xong, đã kém lắm rồi. Thế mà ba hoàng tử của Hi quốc, người thì nhỏ, người thì yếu, còn một người lại bị thiểu năng. Các vương tộc có huyết thống hoàng tộc khác của Hi quốc tự nhiên phải động lòng rồi."

"Điều này thì có liên quan gì tới thừa tướng Hồ Dư của Hi quốc? Lẽ nào gã sợ thay đổi quốc quân, gã liền không được làm thừa tướng nữa?"

“Ha hả, Sa tướng quân một lòng vì nước, trung thành và tận tâm, tự nhiên không nghĩ ra được dục vọng này của Hồ Dư lớn cỡ nào.”

“Điện hạ quá khen. Ý ngài là…?”

“Gã không chỉ muốn giữ vị trí thừa tướng. Trong mắt gã, nếu Hi quốc phải đổi hoàng đế, vậy không bằng cứ để gã đảm đương luôn.”

“Cái gì?” Trong lòng Sa Sùng Minh đã nghĩ tới, nhưng cũng phải làm ra vẻ khá là ngạc nhiên. Tuy Tam điện hạ khen hắn trung thành, nhưng hắn biết lúc này nhất cử nhất động đều cực kỳ quan trọng. Người nắm giữ đại quân, thà biểu hiện ý nghĩ anh dũng giết địch còn hơn là thông minh tài trí.

“Hồ Dư muốn hợp tác với Lãng quốc ta, cùng chúng ta chia nước để trị. Đồng ý lấy Đại Vận Hà (*) làm ranh giới phân chia, phần đất phía Bắc thuộc hết về Lãng quốc ta, còn gã thì xưng đế ở phía Nam.” Tam điện hạ nói rõ hơn nữa.

(*) Đại Vận Hà: còn được biết đến với cái tên Kinh Hàng Đại Vận Hà, là kênh đào hay sông nhân tạo cổ đại trên thế giới. Kênh này vượt qua các thành phố và tỉnh ở Trung Hoa lục địa là Bắc Kinh, Thiên Tân, Hà Bắc, Sơn Đông, Giang Tô và Chiết Giang.

“Vậy gã không sợ chúng ta qua sông đoạn cầu sao? Nếu chúng ta lấy phần đất phía Bắc, tự nhiên là có thể ‘nhất cổ tác khí’ (*) tiến công qua sông.

(*) nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, ý ở đây là, đã đạt được phần đất phía Bắc thì nhân tiện lúc tinh thần đang hăng, đang lên cao, để chiếm nốt phần phía Nam.

Tam điện hạ lắc đầu, “Hồ Dư tự nhiên đã nghĩ qua điểm ấy. Nhưng Sa tướng quân đã nghĩ tới chưa, Đại Vận Hà vốn đã là nơi hiểm yếu, quân ta muốn vượt sông cũng phải trả cái giá đắt, hơn nữa lương thảo không thể bắt kịp, bách tính Hi quốc lại quấy rối ở phía sau, quân ta sẽ rơi vào cục diện bất lợi hai mặt chịu địch. Vì thế, quân ta muốn đánh phía Nam, phải chờ thêm mấy năm thậm chí mấy chục năm, đến khi dàn xếp hậu phương, bảo đảm không còn phản quân Hi quốc nữa, đồng thời lương thảo cung ứng cũng không còn là vấn đề thì mới có thể ra tay được.”

Sa Sùng Minh gật đầu, cũng hiểu ngụ ý của Tam điện hạ: “Đúng vậy, có khoảng thời gian hòa hoãn này, nước ta tuy đã vững chắc, song bên Hồ Dư kia cũng không thể không chuẩn bị chút nào. Tính toán này của gã kể ra không tồi.”

“Ha hả, chúng ta có ý lấy phía Nam, sao gã lại không có ý phản công qua sông chứ?”

“Tuy nói thế, nhưng nếu đây quả thực là kế dụ địch của Hồ Dư thì sao?”

“Không sao cả. Bản cung đã đưa lời nhắn lại cho sứ giả của gã, nếu muốn Lãng quốc ta tương trợ, gã cũng phải đưa ra thành ý chứ.” Tiết Triêu Nguyên cười như đã định liệu trước.

Muốn cho Tam điện hạ thỏa mãn, phần thành ý này sợ rằng chẳng nhẹ. Sa Sùng Minh thầm nghĩ.

“Chờ gã thực sự dâng lên thành ý của gã rồi, đại quân Lãng quốc ta liền cùng gã nội ứng ngoại hợp cùng chia Hi quốc!”

“Hoàng thượng thánh minh, điện hạ anh minh.” Sa Sùng Minh vội vã tán thưởng.

“Sa tướng quân.” Minh Quyết Tử một mực nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở miệng nói.

“Quốc sư có gì phân phó?” Sa Sùng Minh kính cẩn nói.

“Ngươi nói sáu tòa thành trì kia mất oan, là vì đâu? Ngươi tạm kể lại quá trình đó cho bần đạo nghe thử xem.”

“Vâng.” Việc này không đề cập tới thì thôi, vừa nhắc tới việc mất oan sáu tòa thành trì này, Sa Sùng Minh vẫn đầy bụng lửa giận.

Nghĩ kỹ lại xem nên kể thế nào mới thỏa đáng, Sa Sùng Minh bấy giờ mới mở miệng: “Lúc đó hạ quan đang chuẩn bị đánh Lật Dương (*), bởi vì binh lực thiếu, liền điều binh lực của thành Trường Lưu và Bình Phán

trong sáu tòa thành trì, chỉ để lại một ít làm dáng. Việc này vốn cực kỳ cơ mật, hạ quan cũng chuẩn bị tốc chiến tốc thắng, đánh cho Lật Dương trở tay không kịp. Nhưng nào ngờ…"

(*) Lật Dương: một tỉnh ở Giang Tô, Trung Quốc.

Sa Sùng Minh vỗ mạnh vào tay ghế, "Lật Dương đã chuẩn bị nghênh chiến tốt từ lâu, quân ta không đề phòng, cùng Lật Dương rơi vào cuộc ác chiến. Mà Bắc quân Hi quốc không biết nhận được tin từ đâu, thầm xuất binh nhiễu loạn quân ta, bắt đầu đánh Bình Phán và Trường Lưu. Sau đó, tuy hạ quan phát hiện hướng đi của Hi quân, lại bị cuộc chiến ở Lật Dương quấn lấy. Đợi hạ quan sắp xếp nhân thủ muốn quay về phòng ngự thì lại đột ngột mưa to xối xả, vất vả lắm mới chạy tới nơi thì đã muộn. Bình Phán và Trường Lưu đã bị Hi quân đóng chiếm. Sau đó, hạ quan lo lắng hai mặt chịu địch, đành buông tha Lật Dương."

Minh Quyết Tử từ chối cho ý kiến, ý bảo Sa Sùng Minh tiếp tục nói tiếp.

Trong lòng Sa Sùng Minh, tâm tư chuyển biến nhanh chóng, dù quân công trước đây của hắn có lớn thế nào, hai năm chinh chiến này bất lợi là sự thực. Tuy trong triều không sinh ra tiếng nói nào muốn cho người thay thế hắn thì hắn cũng thể sơ suất được. Ai biết sau này chiến sự kết thúc rồi, nợ cũ nợ mới cùng tính một lúc, qua cầu rút ván với Sa Sùng Minh hắn hay không.

"Hai tòa thành Hưng Thành và An Bảo bị mất thì càng thêm lạ." Sa Sùng Minh thở dài.

"Đầu tiên là Hưng Thành, chuồng ngựa bị cháy, làm ngựa bị kinh hãi, chạy mất. Trong đó có bảy con ngựa dũng mãnh nhất, giẫm đạp lên vô số binh sĩ, trốn vào đường phố, sau đó quan binh đuổi bắt ngựa bất đắc dĩ, đành phải rút cung bắn chúng. Không ngờ xạ thủ bị người né tránh ngựa bên cạnh đụng phải, trong lúc hỗn loạn, lại bắn chết quan chỉ huy Lưu tri huyện tối cao đóng giữ ở Hưng Thành. Vốn việc này nên kết thúc ở đó. Nào ngờ… Aiz!"

Minh Quyết Tử và Tam điện hạ nhìn nhau một cái.

"Sau đó thế nào?"

"Việc này hạ quan chẳng dám giấu diếm, đã báo cho triều đình. Tam điện hạ cũng biết."

Tiết Triêu Nguyên gật đầu, "Cuốn sổ con đó bản cung đã thấy rồi, hai chữ hoang đường!

Sa Sùng Minh xấu hổ cúi đầu.

Tiết Triêu nguyên vội vã an ủi hắn, "Việc này không liên quan tới Sa tướng quân, Sa tướng quân không cần tự trách."

"Đa tạ điện hạ khoan dung độ lượng. Nhưng đây cũng là do hạ quan quản không nghiêm, xấu hổ a xấu hổ. Quốc sư, việc này vẫn để hạ quan kể lại cho ngài nghe đi." Sa Sùng Minh cười khổ.

"Người bắn tên lầm vào Lưu tri huyện là thủ hạ của tri huyện Tào Phó. đội cưỡi ngựa bắn cung chịu sự quản lý của tri huyện Tào Phó. Mà hai vị tri huyện Lưu, Tào từ lâu không hợp, ngầm cãi vã chẳng biết bao lần, nhưng bởi vì cãi nhau không lớn, hai người họ cũng có khả năng thật, hạ quan cũng chỉ phạt nhẹ họ cho xong việc, vẫn chưa phạt nặng bao giờ. Không ngờ lần này lại chọc ra một kẽ hở lớn."

"Bởi vì Lưu tri huyện bị bắn chết, thủ hạ của hắn cho rằng tri huyện Tào Phó cố ý trả thù, thừa dịp giết người lung tung, muốn tri huyện Tào Phó giao hung thủ ra. Nếu tri huyện Tào Phó giao người này ra, việc này nói không chừng cũng sẽ dẹp yên rồi. Nhưng người bắn tên kia lại là cháu trai ruột của tri huyện Tào Phó, tự nhiên là không có khả năng giao ra được. Việc này cũng lại càng cãi càng lớn, hai bên nhân mã càng đánh nhau trong thành."

"Trong hỗn loạn, tri huyện Tào Phó và cháu trai của hắn đều bị người ta đánh chết, trong thành thoáng cái mất hai vị quan chỉ huy. Cũng may có người hiểu rõ sự tình nghiêm trọng, lập tức lặng lẽ rời thành giục ngựa báo cho hạ quan. Hạ quan nhận được tin tức thì lập tức phái người đi trước, nhưng đụng phải quân đội Hi quốc đến đánh Hưng Thành trước."

Sa Sùng Minh vừa nghĩ tới chuyện xảy ra sau đó, trên mặt đã tràn đầy đau xót, điều chỉnh tâm tình, nói tiếp:

"Quan binh đóng quân ở Hưng Thành thấy hai vị quan chỉ huy đều đã chết, cũng không biết bị người phương nào đầu độc, sợ quân pháp xử trí nên phần lớn đã rời thành chạy trốn. Còn phần lớn những người ở lại bị Hi quân bắt giữ. Đáng trách nhất là, Hi quân nắm giữ được Hưng Thành xong thì không còn bao nhiêu sức chống cự, để bộ phận binh sĩ mặc phục sức quân ta, giả thành quân ta lừa thành An Bảo mở cửa thành. Cứ thế, quân ta liền mất hai thành. Hi quân nắm giữ được bốn thành xong, 'nhất cổ tác khí' hăng hái chiếm nốt hai tòa thành còn lại. Thế mà khoảng thời gian ấy, hạ quan, hạ quan… Ack, bệnh cũ tái phát không thể đi được, để Vương Tiêu lại nhân cơ hội được nước lấn tới, cướp lấy hai thành."

Nghe xong quá trình sáu tòa thành bị mất, Minh Quyết Tử thân là quốc sư cũng không biết phải nói gì. Trách không được Sa Sùng Minh nhắc tới việc này là vẻ mặt như nuốt phải ruồi, đổi lại là ai chắc cũng không thoải mái được. Sáu tòa thành này bị mất cũng oan quá đi, nhất là hai tòa thành ở giữa.

"Đúng là hoang đường."

Sa Sùng Minh cười mỉa, càng không dám nói thật. Thực ra, khoảng thời gian ấy, hắn cũng không phải bệnh cũ tái phát, mà là đi ra ngoài săn thú giải sầu, gặp phải nữ nhi của một hộ săn bắn, thấy sắc dấy nghĩa, lại bị đối phương đá trúng nửa người dưới, suýt thì từ nay về sau 'không dậy' được. Khoảng thời gian ấy, hắn ngay cả đường cũng chẳng đi được, chứ nói gì tới chuyện lên ngựa chỉ huy? Sau chuyện sợ việc này bại lộ ảnh hưởng tới tiền đồ thậm chí sinh mệnh của hắn, ngoại trừ thân vệ tùy thân, hắn đã giết toàn bộ người biết chuyện ấy, bao gồm cả ba mạng người nhà hộ săn bắn kia, cùng với hai tên tiểu binh đi theo.

Sự thực tuy đã bị hắn vùi lấp, nhưng Sa Sùng Minh vẫn thấp thỏm lo âu, rất sợ bán tiên bên cạnh nhìn ra điều gì.

Minh Quyết Tử vẻ mặt sâu xa khó hiểu không biết có nhìn ra bí mật của Sa tướng quân hay không, lại hỏi kỹ càng vài vấn đề, cuối cùng tổng kết rằng: "Trong quân nhất định có mật thám của Hi quốc."

"Vâng. Hạ quan cũng cho là như thế. Bằng không mặc cho Vương Tiêu thần cơ diệu toán đến đâu, cũng không thể nắm giữ được thời cơ tốt như thế! Hừ, hôm đó nếu cho hạ quan bắt được mật thám, hạ quan nhất định lột da rút gân thiêu hắn thành tro bụi! Không, đây cũng quá là lợi cho hắn rồi, hạ quan nhất định phải để hắn chết chẳng được, sống chẳng xong…." Sa Sùng Minh hận chết tên mật thám kia, nếu như không phải do tên kia, hắn đường đường dũng tướng một nước cũng không đến nỗi chịu cảnh danh tiếng thảm hại, ngày ngày sống như đứng trên băng mỏng.

"Mật thám này đúng là đáng hận. Nhưng sao tên đó biết được nhiều tin tức như vậy, chắc hẳn vị trí trong quân cũng không thấp. Không biết trong lòng Sa tướng quân có biết không?"

"Này…" Sa Sùng Minh lắc đầu, "Hạ quan mặc dù có đối tượng hoài nghi chắc chắn, nhưng khổ là không có chứng cứ. Lại không thể tùy tiện bắt người, tạo nên lòng quân bất ổn. Vẫn xin điện hạ cùng quốc sư chỉ điểm nhiều hơn, để quân ta sớm ngày trừ tên sâu hại ấy!"

Minh Quyết Tử vuốt chòm râu dài, nói: "Bần đạo nếu tới đây, thì sẽ trợ giúp Sa tướng quân một tay. Bần đạo hiện có một kế, có thể đả kích ra oai của Bắc quân Hi quốc, cũng có thể nhân cơ hội khiến tên mật thám ấy lộ chân tướng."

Tam điện hạ và Sa Sùng Minh nhất tề lên tinh thần, cùng đồng thanh nói:

"Nguyện nghe cho rõ."

6. Quyển 1 - Chương 5

Trên đời này thực sự có đạo thuật yêu pháp sao?

Truyền Sơn nửa tin nửa ngờ, ôm suy nghĩ thà tin còn hơn, cẩn thận thám thính hành động của vị quốc sư đại nhân này.

Ngày đầu tiên, quốc sư đại nhân cùng Tam điện hạ và Sa tướng quân mưu đồ bí mật hồi lâu, vào phòng một cái là đến tận hừng đông, cơm cũng không buồn ăn.

Ngày thứ hai, vùng trời trên doanh trướng của quốc sư đại nhân đột nhiên bay ra vài con tiên hạc. Truyền Sơn thấy màn này không khỏi dấy lòng cảnh giác.

Ngày thứ ba, Sa tướng quân sai người dọn một rương gỗ lim vào doanh trướng của quốc sư đại nhân. Cùng ngày đó, vào buổi chiều, triệu tập một trăm binh sĩ.

Ngày thứ tư, quốc sư đại nhân mang theo một trăm binh sĩ đứng trên khoảnh đất sân huấn luyện, huấn luyện họ dựa theo phương hướng nhất định để đặt đá. Truyền Sơn nhân cơ hội tuần tra, lặng lẽ ghi nhớ phương hướng của đá.

Ngày thứ năm, ngày thứ sáu... nửa tháng trôi qua, một trăm binh sĩ này khi nhận được chỉ thị là có thể lập tức tìm được vị trí của mình, cũng dọn xong đá trong vòng một tự.

Hôm nay, quốc sư mang theo một trăm binh sĩ đi ra khỏi doanh. Đây là cuộc huấn luyện lần đầu tiên rời khỏi doanh trại.

Có cần đuổi theo không? Truyền Sơn không nằm trong một trăm người chỉ định, có phần lo lắng. Quốc sư để một trăm người bày trận đá rõ ràng là một trận pháp, còn về việc diện tích che phủ của trận này lớn cỡ nào, uy lực ra sao cũng hoàn toàn không biết.

Thấy chiến sự sắp trở lại, Bắc quân Hi quốc lại hoàn toàn chẳng hề hay biết gì về điều này. Nếu pháp thuật của Minh Quyết Tử giới đúng như trong lời truyền miệng, vậy Hi quốc nguy rồi!

Hơn hai năm qua, Thiên Hộ trưởng Vương Tiêu ban đầu đã thăng tới chức đại tướng Bắc quân, phụ tá Trịnh Thu Ngọc của hắn thì vẫn theo hắn, hiện đã thành quân sự cho Bắc quân. Để đảm bảo an toàn cho hắn, cũng không để người khác nghi ngờ, trước đó họ đã quy ước: địa điểm trao đổi tình báo mỗi lần đổi một chỗ. Nói cách khác, mỗi lần giao tin tình báo mới, hắn sẽ thuận tiện có tin tức về địa điểm mới.

Mà lần này hắn dựa theo địa điểm đã hẹn lần trước, đi đưa tình báo 'Quốc sư xuất hiện', nhưng ở địa điểm nên hẹn không phát hiện thấy bất luận tin tức và chỉ thị mới nào. Trong lòng Truyền Sơn có cảm giác không ổn.

Nhưng hắn vẫn phải đi một lần, hắn có dự cảm Hi quốc có thể ngăn cuộc tập kích của Lãng quốc lại hay không thì phải xem vào trận chiến này!

Đi giao tin tình báo dĩ nhiên không thể đi tay không, dò được trận pháp kỹ càng tỷ mỉ mới là điều quan trọng. Trong lòng Truyền Sơn là dự định tốt, nếu địa điểm tình báo của lần trước vẫn không có chỉ thị gì mới, hắn liền mang tin tình báo đi tìm bọn Vương đầu.

Ở trong đầu, một lần nữa nhớ lại tranh bố trí trận pháp kỹ càng, Truyền Sơn chắp tay đi tới đi lui trong doanh trướng.

Cảm giác nguy cơ luôn thường trực trong đầu, cứ luôn cảm thấy có chỗ nào đó có vấn đề.

Nếu Minh Quyết Tử bày trận pháp thực sự có uy lực lớn, vậy vì sao y không mang theo binh lính tới nơi bí ẩn luyện tập? Vì sao hắn có cảm giác đối phương cố ý bày cho hắn xem?

Hay là Minh Quyết Tử cực kỳ tin tưởng với trận pháp này, căn bản không lo người khác có thể tìm được cách giải trận pháp.

Không được, hắn phải nghi biện pháp đi theo xem. Sa Sùng Minh, Tam điện hạ và quốc sư, ba người này chẳng ai giống kẻ ngốc cả. Trong đây nhất định có vấn đề!

Minh Quyết Tử sau khi đến địa điểm đã ngầm hẹn, thừa dịp không có ai chú ý, tay phải tính nhẩm bí quyết, trong miệng thì thào thành tiếng, tay trái nhẹ nhàng hất lên, mấy miếng giấy vàng trong tay bay ra thoáng cái chẳng còn thấy nữa.

Nhắm mắt dùng tâm do thám, xác định phạm vi ba dặm quanh đây nếu có người tiến vào y chắc chắn sẽ phát hiện được, Minh Quyết Tử mỉm cười, vuốt chòm râu dài, mở mắt, lệnh cho một trăm binh sĩ tản đội hình ra, dựa theo huấn luyện thường ngày bày ra trận thế.

Một binh sĩ tới gần Minh Quyết Tử, thấp giọng nói: "Người xem người nọ có mắc câu hay không?"

Binh sĩ nâng mặt lên, bất ngờ đó đường đường là Tam hoàng tử điện hạ.

"Hắc mắc câu, chúng ta bắt được tế cờ của hắn, Hi quân đại bại; hắn không mắc câu, mang theo trận pháp lệch lạc, chúng ta vẫn làm Hi quân đại bại. Điện hạ không cần lo lắng."

"Ha hả," Tam điện hạ nhẹ giọng cười: "Thực ra bản cung không phải đang lo."

Minh Quyết Tử tiếp lời: "Ngài chỉ là hiếu kỳ về người này mà thôi."

"Đúng. Mật thám Hi quốc ẩn náu trong quân ta không biết đã bao lâu rồi, cũng không biết bao nhiêu người. Nếu có thể bắt được một người, quốc sư thi chút pháp lực, để hắn giao toàn bộ tình báo hắn biết ra. Như vậy chúng ta cũng có thể tìm hiểu tới ngọn nguồn, hoàn toàn trừ được lũ sâu hại trong quân Lãng quốc.

"Chờ chừng ba ngày, nếu hắn không đến. Bần đạo sẽ huấn luyện những người này dựa theo phương vị trận pháp chân chính. Chờ họ luyện nhuần nhuyễn rồi, chúng ta sẽ lập tức khai chiến với Hi quốc, khi đó dù là mật thám có thể biết được vị trí sắp xếp của trận pháp, Hi quốc cũng không kịp tìm được phương pháp đánh phá."

"Quốc sư tốn nhiều tâm sức rồi."

"Không nói tới phí sức. Các ngươi đưa ra thành ý, sư môn bần đạo tự nhiên cũng phải giúp đỡ các người một chút."

Tiết Triêu Nguyên luôn miệng nói cảm ơn, lại khích lệ phái Thanh Vân đạo pháp cao thâm, thủ tin nhân nghĩa, thật là đạo môn gương mẫu vân vân…

Minh Quyết Tử cũng chẳng lâng lâng bởi vì vài câu khen ngợi phù phiếm. Trong lòng y rất rõ ràng, phái Thanh Vân và hoàng thất Lãng quốc chẳng qua là quan hệ lợi dụng đôi bên, thân phận quốc sư này của y cũng chẳng qua là một trong những hứa hẹn của đôi bên. Giọng điệu lại chuyển, Minh Quyết Tử nói:

"Bần đạo nghe nói mấy tháng qua, lượng khoáng sản càng ngày càng thấp, hơn nữa cấp độ sản phẩm đưa ra cũng càng ngày càng kém. Khoáng vật hữu dụng dĩ nhiên không được mấy khối. Tam điện hạ có biết chuyện này là sao không?"

Tiết Triêu nguyên vẻ mặt kinh ngạc, "A? Có việc này sao? Chuyện như thế, bản cung nhất định tra rõ."

"Vậy nhờ Tam điện hạ sớm ngày điều tra rõ nguyên nhân, nếu khoáng sản trong mỏ đã không còn phong phú, có lẽ chúng ta nên tìm mỏ quặng mới."

"Đương nhiên rồi." Tiết Triêu Nguyên cung kính mỉm cười, đến ngay cả Minh Quyết Tử cũng không nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn.

"Có động tĩnh!" Minh Quyết Tử bất ngờ nói.

Tiết Triêu Nguyên ngẩng đầu nhìn hướng sườn núi nho nhỏ cách đó không xa. Để dẫn mật thám hiện thân, Minh Quyết Tử đặc biệt chọn một chỗ, ngoại trừ sườn núi nhỏ ra, những chỗ khác toàn bộ không nhìn ra sai sót gì.

"Không tốt! Số người không chỉ có một."

"Người ở đâu?" Tam điện hạ nhìn mãi mà chẳng thấy bóng dáng nào. Lập tức quay đầu phân phó đại đội trưởng, bảo họ tản đội hình ra, bắt người tới.

Minh Quyết Tử vừa cảm nhận, vừa ngẩng đầu nhìn. Nhìn từ khoảng cách hình nhân xúc động, người chắc đã xuất hiện trong phạm vị thị giác, nhưng… người đâu?

"Tam điện hạ vẫn xin lùi về sau." Minh Quyết Tử thầm thấy không ổn, lẽ nào là người cùng nghề? Có thuật hành thổ?

"Đi!" Minh Quyết Tử bấm ba ngón tay, nhắm ngay một mảnh đất cảm nhận được động tĩnh mà đánh ấn võ quát lên một tiếng.

Theo tiếng Minh Quyết Tử phát ra, một chỗ cách họ không xa nổ tung một mảng bụi đất.

Hừ, xem ngươi còn có thể ẩn giấu đến mức nào.

Minh Quyết Tử không đợi bụi mù chỗ ấy tan hết, liên tục đánh ấn võ bắn trúng mục tiêu trong cảm nhận.

"Rắn! Có rắn!" Trong đám binh sĩ, có người kêu lên sợ hãi.

Cái gì? Rắn?

Truyền Sơn té lăn xuống sườn núi, cũng bất chấp dò xét trận pháp, hôm nay giữ mạng quan trọng hơn. Chuồn xuống núi nhanh chân chạy trốn, cứ chạy mãi được chừng hai trăm mét, xác định phạm vi chung quanh đã không còn vật nguy hiểm, hắn mới dám tìm một khối đá dựa vào ngồi xuống, lấy ra túi bách bảo dùng khi hành quân, móc ra dải dây vải buộc chặt bẹn chân trái, phòng nọc độc truyền lên trên. Cứ ngồi một hồi như thế, chân trái của hắn đã sưng như cây củ cải.

Truyền Sơn dùng chủy thủ đổi từ hai cái bánh bao thịt và một tháng bạc lương để cắt vết thương, vừa ra sức bóp máu độc ra ngoài, vừa thầm mắng chửi trong lòng: Rắn độc chết tiệt! Cũng không xem chỗ làm tổ. Rảnh rỗi thế sinh nhiều làm gì? Nhìn thật làm người ta buồn nôn với sởn da gà mà.

Càng nghĩ càng thấy mình xui xẻo. Hắn vất vả lắm mới lần mò được đến đây theo dấu vết đội ngũ để lại, thấy ở đây chỉ có sườn núi nhỏ này mới có thể che giấu được hành tung, biết rõ có khả năng là bẫy rập mà vẫn buộc lòng tới gần.

Vì sợ kinh động họ, hắn tới trước sườn núi là bắt đầu nằm rạp xuống bò tới. Hắn đã cẩn thận để ý, nào nghĩ tới ở đây lại có ổ rắn!

Mãi đến khi bị cắn hắn mới phản ứng được là bị rắn cắn, giận đến mức lúc đó hắn đạp về bên cạnh một phát. Với một phát ấy, hắn đá trúng phải ổ rắn.

Truyền Sơn đã chạy trốn tới một giải đất an toàn hoàn toàn không biết, phía dưới sườn núi ấy chính là một ổ rắn cực to, hơn nữa miệng ra không chỉ có một ổ. Hắn đá trúng một cái hố kinh động đàn rắn bên trong, đàn rắn bò trườn trong hố, lại kinh động hình nhân của Minh Quyết Tử.

Minh Quyết Tử không biết sự cố lạ, một lòng muốn bức địch nhân ẩn dưới nền đất ra, kết quả làm hỏng hết cả mấy ổ rắn xung quanh.

Giờ thì hay rồi, rắn nhỏ rắn to tuôn ra như con nước. Tình cảnh ấy, những binh sĩ còn có thể hoạt động sau đó cứ nổi cả da gà, sau này phàm thấy thứ hình rắn là đã sợ.

Minh Quyết Tử phát hiện đàn rắn xong, sắc mặt đại biến. Y không sợ những con rắn này, nhưng y sợ môn quy xử trí. Nơi này là do y chọn, y lại không tra ra nơi này có một ổ rắn to như thế, đúng là một sách lược sai lầm. Nếu như Tam hoàng tử có chút tổn thất nào, y chỉ sợ không dễ bàn giao với sư môn.

Hôm nay y chỉ có thể khẩn cầu trong hang rắn không có rắn chúa, cho dù có cũng mong đó là con y có thể đối phó.

"Quốc sư đại nhân!" Dù Tam hoàng tử có kiên cường đến đâu, thấy nhiều rắn như thế sắc mặt cũng phải trắng bệch. Đúng lúc này, tiếng kêu thảm thiết của bọn lính bị rắn cắn cũng truyền tới.

"Bần đạo đưa điện hạ đi trước một bước. Tạm đợi bần đạo xử lý những con rắn này xong sẽ hợp lại với điện hạ sau."

"Chờ đã, những binh sĩ này làm sao vậy? Bản cung không thể bỏ lại bọn họ."

Minh Quyết Tử giận hắn lúc này còn bày ra dáng vẻ nhân từ thu mua lòng người, đang chuẩn bị mở miệng châm chọc, nhưng đến lúc nhìn thấy một vật thò ra ở giữa sườn núi thì lập tức sợ hãi. Không nói hai lời, ống tay áo phất một cái đưa Tiết Triêu Nguyên lên lưng ngựa, đồng thời hô to: "Điện hạ đi mau!" Tiết Triêu Nguyên cũng thấy quái vật ấy, mở to hai mắt, cầm cương bỏ chạy. Lúc này hắn đã bất chấp binh sĩ hay không rồi, trái lại mong muốn số lượng binh sĩ có thể nhiều thêm một chút để làm thành lối chắn quái vật tạm thời cho hắn.

Không ít binh sĩ cũng thấy quái vật ấy, có người bị dọa đứng sững tại chỗ, cũng có người phản ứng được nhanh chân bỏ chạy.

Mãng xà cực lớn trông rất thô và kềnh càng, tốc độ trườn bò lại khá là nhanh. Thấy con mồi cũng không vội nuốt vào, một ngụm một người, không phải cắn một nửa thì cũng cuốn lấy người rồi vặn đứt gân cốt của hắn. Như vậy tốc độ của nó càng nhanh hơn!

Thái dương Minh Quyết Tử xuất hiện mồ hôi lạnh. Rắn chúa! Đây là rắn chúa! Hơn nữa con rắn này rõ ràng có trí tuệ, sợ là cực khó đối phó.

Con mãng xà thật lớn ấy thấy nhiều con mồi như thế, vui vẻ phát ra tiếng 'xì xì'. Bình thường cái nơi hẻo lánh này có mấy con chuột đã là tốt rồi, nếu như không phải nó sinh ra ở đây, hơn nữa cảm thấy lòng đất này có chút bí mật, nó đã sớm đổi sang đỉnh núi khác. Không ngờ hôm nay mới tỉnh lại từ giấc ngủ đông, nó vẫn còn đang đói rã răng thì lại phát hiện nhiều thức ăn như thế! Hơn nữa mỗi người thể tráng thịt dày, cũng đủ cho con cháu nó cùng chén một bữa. Xì xì, xem ra vận khí năm nay của nó không tồi đâu.

Rắn chúa đang vui sướng, tự dưng bị người giáng một lôi phù.

"Xì xì!" Rắn chúa đau đến mức lăn lộn, nó mặc dù da dày thịt béo, nhưng cũng khó chống được uy lực của lôi hỏa.

Người ám toán đang ở chỗ nào? Ở đâu chứ?

Rắn chúa nổi giận, quăng thân thể thật lớn, ngóc đầu tìm kiếm chung quanh.

Minh Quyết Tử nhìn thẳng rắn chúa, rùng mình một cái.

Trong lòng Minh Quyết Tử cực hận, ai biết hôm nay lại đụng phải rắn chúa lợi hại như vậy, bùa y mang tới căn bản không đủ. Mà lôi hỏa phù có uy lực lớn nhất trong các lá bùa y mang tới đã dùng rồi, cứ tưởng dù không làm con rắn kia chết được thì cũng có thể làm nó mất đi sức cử động. Không ngờ con rắn chúa này còn lợi hại hơn y nghĩ, bị năm lá lôi hỏa phù mà cũng chỉ bị thương da thịt, còn chọc giận nó.

Hôm nay y muốn chạy trốn cũng khó, tốc độ của rắn chúa quá nhanh, lại luôn theo dõi y. Y còn chưa tu luyện được tới trình độ vút lên trời cao bay bổng. Chỉ với hai cái cẳng, dù là bốn chân cũng không chạy thoát được nó.

Minh Quyết Tử rút bảo kiếm từ bên hông ra, xem ra hôm nay không giải quyết nó thì đừng mong đi nổi.

7. Quyển 1 - Chương 6

Truyền Sớn lấy thuốc rắn từ trong túi bách bảo, cũng mặc kệ có đúng bệnh hay không, bôi lên rồi bỏ. May là rắn độc cắn hắn không mạnh, bóp máu độc ra rồi thì cũng loại bỏ được hơn nửa.

Không lâu sau, hắn đã nghe thấy tiếng nhốn nháo truyền lại từ sườn núi bên kia, thậm chí còn nghe được tiếng nổ như tiếng sét đánh.

Sắc mặt Truyền Sơn thay đổi mấy lần, suy nghĩ kỹ, do dự mãi, cuối cùng cắn răng một cái, bò lại lên sườn núi lần nữa.

Chẳng qua lần này hắn có chút chuẩn bị, cũng may trong túi bách bảo của hắn, những thứ đồ linh tinh khá là nhiều, hùng hoàng và thuốc rắn coi như là thuốc phòng ngừa cũng có trong đó.

Trên sườn núi rất ít rắn, hàng loạt rắn đều trườn về phía 'quán cơm' bên dưới. Số rắn còn lại cũng bởi hùng hoàng, toàn lượn qua Truyền Sơn.

Đợi Truyền Sơn thấy rõ tình cảnh dưới chân núi, đôi mắt trợn to đến không thể nào to hơn được nữa.

—

"Quốc sư trở về chưa?" Tam hoàng tử đã thay quần áo xong hỏi thị vệ tiến vào bẩm báo tin tức.

"Quốc sư đại nhân vừa trở về." Thị vệ dâng lên tin tức mới nhất.

"Y thế nào rồi?" Tam hoàng tử nói rồi đi ra phía ngoài, chuẩn bị đi thăm Minh Quyết Tử.

"Quốc sư đại nhân khí sắc dường như không tốt lắm. Không những đạo bào có chút rách nát, trên người cũng có vết máu. Nhưng y chẳng nói gì, trở về một cái là chui luôn vào lều của y rồi."

"Ờm?" Tiết Triêu Nguyên dừng bước chân lại. Minh Quyết Tử là người kiêu ngạo như vậy, nếu mình đi tìm y vào lúc này, để y nghĩ lầm mình tới cười y thì không tốt.

"Ngươi đi mời Sa tướng quân tới đây." Tiết Triêu Nguyên sửa lại ý định.

"Vâng." Thị vệ lĩnh mệnh đi.

"Khoan đã! Cứ nói bản cung phân phó, mời Sa tướng quân tới trước, tập trung toàn bộ binh sĩ vừa chạy trốn về được lại, không phải là giam giữ, nhưng cũng không thể để họ tự ý rời khỏi địa điểm tập hợp."

"Vâng."

Minh Quyết Tử chân nguyên hao tổn ghê gớm, cuối cùng đem hết toàn lực, lấy một kiếm làm rắn chúa trọng thương, nhưng y cũng đã biến bảo kiếm trưởng bối trong sư môn luyện riêng cho y cắt thành mấy khúc, đã thành sắt vụn.

Có thể nói, kể từ khi Minh Quyết Tử trở thành quốc sư Lãng quốc tới nay, vẫn chưa bao giờ thảm hại như vậy. Một bên thì hối hận mình không điều tra tình trạng địa lý tỉ mỉ; một bên thì sinh ra nỗi hờn với mật thám Hi quốc vốn không có bất luận cảm tưởng gì nếu không phải vì dẫn hắn mắc câu, y sao lại bị thảm hại như vậy?

Mật thám chết tiệt, ngươi tốt nhất cứ cầu khấn trời cao đừng để rơi vào tay bản đạo gia ta!

Truyền Sơn rùng mình một cái, bỗng cảm thấy trong lều có vẻ lành lạnh đi nhiều.

Lúc này, hắn đột nhiên bắt đầu hoài niệm mười người trước đây, cuộc sống mà hai mươi người cùng chen vào một cái lều. Tuy nói hoàn cảnh như vậy không có bất luận sự riêng tư gì đáng nói, còn có rất nhiều chỗ tệ nữa. Nhưng hơn ở chỗ tràn đầy dương khí, ban ngày giết nhiêu người đi nữa thì tối đến cũng có thể ngả đầu là ngủ. Hơn nữa tuyệt đối không có cảm giác lành lạnh vào mùa này.

Chắc tình cảnh nhìn thấy ban ngày đã vượt quá hiện thực đi?

Hắn lớn từng này rồi mà chưa nhìn thấy mãng xà nào to như vậy. Không đúng, là hắn nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới lại có con rắn to cỡ ấy.

Cự xà vượt quá tưởng tượng, pháp thuật trong truyền thuyết, kiếm tiên trong truyền thuyết mới có thể làm được ngự kiếm đả thương người, chỉ trong thần thoại mới có người và cự xà đấu nhau ngay trước mặt hắn.

Thì ra trên đời này có pháp thuật thật. Truyền Sơn nhíu mày trong kinh ngạc.

Nếu một Minh Quyết Tử đã có thể chống đỡ thiên quân vạn mã, vậy Hi quốc phải làm sao mới có thể chiến thắng Lãng quốc có Minh Quyết Tử ủng hộ?

Không biết máu chó mực có tác dụng không nữa?

Làm sao đây? Tiếp tục ở tại chỗ tìm vị trí sắp xếp trận pháp rồi hẵng đi hay lập tức truyền tin tức về?

Nhưng dù biết bố trí trận pháp thì để làm gì? Hi quốc có ai có thể phá giải trận pháp ấy còn chưa biết. Hơn nữa, cho dù có người có thể phá giải, tin chắc Minh Quyết Tử cũng không thể nào chỉ có một trận pháp này. Dù y không cần trận pháp, chỉ dùng lá bùa đầy uy lực đáng sợ trong ngực y, quân đội Hi quốc chỉ sợ cũng không có cái gì mà nhét vào mồm.

Truyền Sơn đi chầm chậm lại, trên mặt dần lộ vẻ tàn nhẫn.

Hiện nay, biện pháp duy nhất xem ra cũng chỉ có giết Minh Quyết Tử, trừ hết hậu hoạn!

Hắn nhìn rõ, Minh Quyết Tử dù làm cự xà trọng thương, nhưng đồng thời Minh Quyết Tử cũng trả cái giá không nhỏ. Nói cách khác, ít nhất là đêm nay thực lực của Minh Quyết Tử sẽ giảm đi nhiều, nếu bỏ qua đêm nay, muốn thành công ám sát y sợ càng thêm khó.

Ánh mắt Truyền Sơn rơi vào một cái bọc quần ở một góc lều. Bọc quần này, tạo nên từ hai cái ống quần buộc lại với nhau. Chiếc quần này một canh giờ trước còn mặc trên người hắn, hôm nay lại tạo thành một cái bọc tạm thời.

Trong bọc quần dường như có thứ gì đang trườn, thi thoảng lại húc lên một đoạn. Xem hình dạng, bên trong dường như đựng… Truyền Sơn nuốt ngụm nước bọt, đi tới trước cái bọc quần.

Bọc quần đột nhiên giãy dụa mạnh, như là biết có người tới gần.

"Khụ, huynh đệ." Truyền Sơn mở miệng nói: "Ta bắt ngươi về một không phải để hầm canh rắn, hai không phải vì bộ da rắn, càng không phải vì mật rắn của ngươi. Ta chỉ muốn cho ngươi một cơ hội báo thù."

Thực ra, Truyền Sơn rất muốn ăn con rắn này, nói không chừng có thể thành tiên đấy? Nếu không phải đã từng nhìn thấy, dù là ai cũng khó mà tin nổi – một con rắn vừa rồi còn thô to hơn hai mươi mét, sau khi bị thương đột nhiên hóa thành một con rắn đen nhỏ cỡ cánh tay, dài chừng một mét. Tuy rằng rắn to như thế cũng dọa người lắm rồi, nhưng không thể nào so được với hình dạng ban đầu của nó đâu. Hơn nữa, nó nằm ghé ở đằng đó không nhúc nhích, lá gan của Truyền Sơn liền lớn hơn.

Không sai, trong bọc quần của Truyền Sơn đựng chính là nó. Lúc đó, Minh Quyết Tử bỏ đi, cự xà còn chưa biến hóa, hắn cũng đang chuẩn bị đi thì nháy mắt thấy cự xà hóa rắn con. Thấy nó nằm yên ở đó, hắn cứ tưởng con rắn ấy đã chết, liền đột nhiên nổi lòng tham cởi quần ngoài làm thành cái bọc đựng nó về.

Vốn định ăn nó cơ, ai ngờ con rắn này bị hắn mang về lều rồi, không lâu sau liền giãy dụa trong bọc quần. Truyền Sơn thấy nó giãy dụa, định giơ dao lên chuẩn bị đập chết nó, nhưng đột nhiên trong lòng khẽ động, để lại mang sống cho nó.

"Ta thấy thân thể ban đầu của ngươi rồi, chắc là tu luyện cũng đã lâu. Hôm nay bị lão đạo kia phế bỏ đạo hạnh, nói vậy trong lòng ngươi cũng khá kos chịu. Đúng lúc ta và y cũng có chút thù riêng, ngươi ta hợp tác, trừ bỏ y đi thế nào?"

Rắn trong bọc quần tựa hồ yên tĩnh đi một chút.

Trong lòng Truyền Sơn vui vẻ, lại bước gần thêm tới trước, "Nếu ngươi có thể nghe hiểu lời ta nói, thì trượt về phía bên trái một mét." Ước chừng mất một khoảng thời gian mới thấy bọc quần xiêu xiêu vẹo vẹo trượt về phía trước một chút. Ừm… cũng hơi lệch đấy.

Bọc quần dừng lại.

"Ack, vừa rồi có lẽ là trùng hợp, nếu ngươi có thể nghe hiểu lời ta nói thật thì lui về sau một mét."

Lần này, thời gian bọc quần chững lại khá lâu, sau đó, chỉ thấy túi quần không tình nguyện mà lui về sau mấy bước.

Truyền Sơn không vui, trái lại còn hơi sởn da gà. Con rắn này đúng là tu luyện thành tinh rồi!

"Ta mang ngươi đi tới chỗ lều của lão đạo của, hiện tại là lúc y yếu nhất, nếu ngươi muốn trả thù, lúc này là tốt nhất đấy. Vậy đi, nếu ngươi chịu thì…"

Bọc quần đột nhiên dựng đứng lên.

"Thì, thì cứ như vậy là được rồi, ta hiểu ngươi đồng ý mà. Ha hả, đừng giận đừng giận, việc này là việc lớn, ta chẳng qua muốn bảo đám nó tuyệt đối không sai sót nhầm lẫn gì mà thôi."

Bọc quần phục hồi nguyên trạng, nhưng lại nhanh chóng giãy mạnh vài cái, như là cực kỳ không thích ở trong hoàn cảnh này.

"Ngươi có phải muốn ta thả ngươi ra không?"

Bọc quần giãy dụa càng kinh.

"Ngươi sẽ không cắn ta?"

Bọc quần liền yên tĩnh lại.

Truyền Sơn quyết định đánh bạc một phen, tiến lên cởi dây lưng của một đầu bọc quần ra. Ngay lập tức, con rắn chúa đã buồn nửa ngày trườn ra ngoài.

"Xì xì." Rắn chúa phun cái lưỡi rắn màu đỏ ra với Truyền Sơn, trông cực kỳ không vui.

"Rắn huynh đệ, xin đừng có giận. Tại hạ làm vậy cũng là bất đắc dĩ." Truyền Sơn thành khẩn nói.

"Tại hạ thấy ngài thân mang trọng thương, cố tình muốn mang ngươi về trị liệu, nhưng mang thân ngươi lại không thể để tại hạ giấu vào trong lòng mang về được. Đành chịu thôi, tại hạ chỉ có thể dùng quần đựng ngài về, còn phải giả mạo là con mồi bắt được, giấu diếm con mắt người khác. Xà huynh đệ, ngươi phải tin tưởng tại hạ, tại hạ không hề có ý xấu với ngài đâu. Nếu như tại hạ có lòng thương tổn ngươi thật, vừa rồi đã ra tay, ngươi nói đúng không?"

Rắn chúa ngóc cái đầu hình tam giác lên nhìn trừng trừng vào Truyền Sơn, giống như đang suy xét xem lời hắn nói là thật hay giả.

Vẻ mặt Truyền Sơn càng tỏ ra thành thật hơn.

Có lẽ là vẻ mặt thành khẩn của Truyền Sơn đã đả động được rắn chúa, cũng có lẽ là gương mặt cương nghị di truyền của La gia không có chút khí gian xảo nào, thần sắc rắn chúa tựa hồ không còn cảnh giác như vậy nữa.

"Xà huynh, tại hạ ở đây vẫn còn chút kim sang dược." Truyền Sơn cố gắng mượn hơi rắn chúa, cũng bất chấp vết thương trên thân rắn chúa đã biến mất hết rồi."

"Xì xì."

"Ha hả, xà đại tiên, xà huynh đệ, lão nhân gia ngài lại nhịn đi một chút, tiểu nhân giờ liền mang ngươi đi báo thù." Truyền Sơn thầm nuốt ngụm nước miếng, nếu con rắn này ám toán thành công thì thôi; còn nếu như không được, hắn liền ăn con rắn này. Cả hai việc không lỡ làng cái nào cả.

Minh Quyết Tử khoanh chân đặt hai tay lên đầu gối, vận chuyển tâm pháp bản môi chữa trị chân nguyên. Trước khi y tĩnh tọa, y đã phân phó thủ vệ giữ cửa không cho bất luận kẻ nào vào quấy rối.

Sa Sùng Minh và Tam hoàng tử cũng nhận được tin tức, bảo người nghiêm thủ cửa lều, trong vòng mười mét quanh đấy không cho ai tiếp cận, cũng không được lớn tiếng nhốn nháo.

Truyền Sơn mặc dù thấy lều của Minh Quyết Tử, nhưng không có cách nào tới gần thêm một bước. Người phụ trách giữ cửa cũng không phải người trong đội của hắn, hắn dù muốn đổi người cũng khó. Muốn mò mẫm qua đó, nhưng xung quanh tuần tra không ngừng, ngay cả một cơ hội tới gần cũng không có.

May mà ta còn có một tay. Truyền Sơn đổi sang quần áo binh lính kiểu thường lặng lẽ lui vào chỗ tối.

"Ngươi có nhìn rõ không? Cái lều có người tuần tra kia chính là chỗ lão đạo làm ngươi bị thương ở. Y ngoài cửa thủ vệ nghiêm bị như thế, chỉ có thể nói rõ một việc: y có lẽ bị thương không nhẹ. Xà huynh, cơ hội báo thù của ngươi tới rồi đó."

Truyền Sơn mở bọc quần, thả con rắn chúa màu đen ra.

"Xì xì." Rắn chúa quay đầu lại nhìn hắn một cái, rất nhanh đã hòa vào bóng tối.

Truyền Sơn không đợi có kết quả, lập tức xoay người bỏ đi.

8. Quyển 1 - Chương 7

Truyền Sơn một đường tách khỏi đội tuần tra, một đường này có rất nhiều đội tuần tra. Dù sao đi nữa, ngoại trừ lều của quốc sư ra, lều của Tam hoàng tử cũng cách đó không xa.

Nếu như ta thân mang tuyệt thế võ công thì sướng rồi, không làm thì thôi, đã làm thì làm luôn cả tên Tam hoàng tử nữa! Đáng tiếc ta biết rõ hoàng đế tương lai của Lãng quốc ở đây mà cũng không thể tạo ra cơ hội ám sát hắn cho Hi quốc được. Ai!

"La cà lăm. Ngươi ở đây làm gì đấy?"

"Hỏng! Là tri huyện lệ thuộc doanh đội kỵ binh, Duẫn thị phi [shìfēi]. Hăn sao tự dưng lại xuất hiện? Truyền Sơn giận mình vừa thất thần không nhìn đường, lại gặp phải người quen.

Duẫn thị phi đương nhiên không tên là Duẫn[yǐn] thị phi, tên của hắn vốn là Duẫn Ti Phỉ [sīfěi]. Chỉ vì khuôn mặt người này cứ làm người ta mê mẩn, đặc biệt trong quân doanh lợn mẹ đều thành mỹ nữ, tự nhiên là đi tới đâu đều có thể rước lấy một ít thị phi, thời gian trôi qua, bọn lính cứ ngầm gọi hắn là 'Dẫn[yǐn] thị phi'.

Hắn cũng không nghĩ gì về người này, hắn đâu có hảo nam sắc. Nhưng Duẫn thị phi này cũng không biết vì sao cứ thích gây với hắn. Trước đây bằng chức thì không tính, nhưng đến lúc người này tăng lên một cấp, từ đó lớn hơn hắn một cấp đè chết người, làm hắn thấy người này là phải đi đường vòng.

"Ta, ta…"

"Ngươi cái gì mà ngươi? Đường đường một vị Thiên hộ trưởng mà nói cũng chẳng nên lời, ngươi như vậy mang binh kiểu gì?"

"Mang, mang binh không cần dựa vào mồm."

Duẫn thị phi nghe vậy mày liễu dựng thẳng.

"La cà lăm! Bản tri huyện đang hỏi ngươi lúc ngủ chạy đến chỗ này lén lút làm gì? Đừng miệng lưỡi trơn tru với ta!"

Truyền Sơn thầm thở dài. Nói bằng lương tâm, lần đầu tiên gặp Duẫn thị phi, hắn cũng rất hoảng. Trong quân đội khô khan mà có một phong cảnh như thế, nhìn cũng thấy sướng. Nhưng người này đẹp thì đẹp thật, nhưng không thể tức giận, vừa giận một cái là biểu cảm liền có vẻ… không tốt chút nào.

"Duẫn đại nhân, hạ quan lúc đi ra tiểu tiểu thì thấy một bóng đen trườn về phía này. Trông như là rắn liền theo tới đây."

Truyền Sơn nhấn nhá rõ ràng. Ngay từ lúc lẫn vào Lãng quân, sợ khẩu âm của mình bị lộ, hắn đành phải giả vờ cà lăm. Sau đó thì khẩu âm tuy rằng không thành vấn đề nữa, nhưng cà lăm cũng không phải nói có thể chữa là chữa được ngay, thế là giả luôn tới cùng. Cũng vì nguyên nhân đó, lúc đầu năm luận công thăng chức, Duẫn thị phi cứ đè ép hắn suốt. Ngươi thử nói xem, ngươi đã chức cao hơn ta rồi, còn cứ nhằm vào ta như thế làm gì?

Truyền Sơn không biết rằng, nguyên nhân chính là vì chuyện thăng chức đầu năm, Duẫn thị phi luôn cảm thấy mình không thắng hắn bằng quân công, mà là bởi vì cái tật cà lăm của La cà lăm nên Sa tướng quân mới không thích, hơn nữa nhờ bối cảnh của mình mới…

Thế mà trong quân, đại đa số người sau khi biết kết quả này xong, đều thầm nghị luận sau lưng, bất bình cho La cà lăm, Duẫn thị phi nghe thấy chút đồn đại đã nhận định là La cà lăm thăng chức không thành, thầm rải những tin đồn này, tự nhiên càng phản cảm với hắn.

"Rắn? Ngươi chắc chứ?" Duẫn thị phi nghe hắn nói chậm như thế, liền thấy đặc biệt khó chịu. Đến lúc nghe thấy đối phương phun ra hai chữ 'tiểu tiểu' thì suýt thì mở miệng răn dạy. Nếu không phải thấy hắn còn chưa nói hết, Duẫn Thị Phi đã sớm mắng hắn rồi.

"… Không."

"Ngươi giỡn với ta hả?"

"Hạ hạ quan không chắc, cho nên mới đi ra xem… xem."

"Vậy ngươi thấy nó trườn đi đâu rồi?"

"Ngươi đột nhiên chạy thình thịch… đến…"

"Câm miệng! Lúc cuối cùng ngươi thấy nó, nó bò về phía nào? Chỉ cho ta xem!"

Truyền Sơn nghĩ thầm đoạn trì hoãn này cũng tầm tầm rồi, giơ một ngón tay lên.

Duẫn thị phi vừa thấy phương hướng hắn chỉ liền nhướng mày, lập tức quát dẹp đường: "Ngươi đợi ở đây! Người đâu, các ngươi đi theo ta!"

"Vâng." Binh lính tuần tra lập tức tới phía bên này.

Duẫn thị phi mang theo đội tuần tra chạy nhanh về phía lều của quốc sư.

Truyền Sơn nhìn hắn đi xa rồi, đương nhiên sẽ không chờ chết tại chỗ. Ban nãy, bởi vì trời tối nên Duẫn thị phi không để ý thấy trên người mình mặc quần áo của binh thường, chờ hắn nhớ lại rồi, kẽ hở liền xuất hiện.

Đúng rồi, nửa đêm nửa hôm, Duẫn thị phi chạy tới đây làm gì nhỉ? Lều hắn không phải ở bên kia sao? Hơn nữa xem ra cũng đang tránh người, bằng không cũng không đụng phải mình. Truyền Sơn nghĩ tới một lời đồn trong quân, tâm niệm xoay chuyển, nghĩ thầm hay là đây cũng có thể làm một tin tức trình lên, chính là không biết chuẩn xác hay không. Đáng tiếc đã không còn cơ hội để hắn đi xác thực nữa rồi.

Từ xa xa, Truyền Sơn thấy Duẫn thị phi đang nói chuyện với thủ vệ trước lều quốc sư, sau đó Duẫn thị phi bắt đầu hô lên gì đó vào trong lều. Cách rất xa nên nghe cũng không rõ cho lắm. Chỉ chốc lát sau, đã thấy những người liên quan chạy vào lều.

Truyền Sơn trở lại lều của mình, nhanh chóng thay đổi quân phục của Thiên hộ trưởng. Hắn cần dựa vào bộ quân phục này rời khỏi quân doanh.

Lúc hắn đang buộc đai lưng, ngoài lều có cái gì đó vang lên 'xi xi'. Truyền Sơn tay cầm chủy thủ, nghiêng người đứng cạnh cửa lều, đưa tay vén màn cửa nằng nặng ra một cái khe nhỏ. Có cái gì đó trườn vào trong lều.

Truyền Sơn nhíu mày nhìn con rắn chúa màu đen lù rù nằm phịch giữa lều. Nó thì sướng rồi, cũng bất chấp có ai nhìn thấy nó trườn về phía này hay không. Xem ra hắn phải đẩy nhanh tốc độ rồi.

"Ngươi báo thù thành công rồi hả?"

Rắn chúa đen ngóc đầu, vô lực mà thè cái lưỡi đỏ, phun hai tiếng 'xì xì'.

Lúc này Truyền Sơn mới chú ý tới, chỗ bảy tấc của con rắn chúa đen này bị tay người bóp để lại một vết tích thật sâu.

"Y không chết?"

Rắn chúa đen lại 'xì xì' hai tiếng.

Ừm, xem ra quốc sư đại nhân không chết cũng chẳng sống dễ chịu được rồi.

"Tôi phải đi, thế còn ngươi?" Truyền Sơn vừa nói vừa ló đầu ra xem cảnh ngoài lều. Vẫn may, tựa hồ chưa có ai để ý tới bên này. Nhưng cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Truyền Sơn quay đầu lại, đang chuẩn bị mỗi người một ngả với rắn chúa, đã thấy con rắn chúa kia lại chủ động chui vào trong bọc quần, sau đó thò cái đầu ra ngoài, 'xì xì' với hắn mãi.

Cái con này có ý gì vậy? Chẳng lẽ còn muốn hắn mang nó ra khỏi doanh trại sao?

—

Trước lều Minh Quyết Tử xảy ra đại loạn, Sa tướng quân và Tam hoàng tử đều tới.

Nhưng rối loạn chưa đến cao trào đã bị dẹp, phần lớn binh lính thấm chí không biết có chuyện gì xảy ra.

Chờ đến khi Tam hoàng tử hỏi Duẫn Ti Phỉ là biết quốc sư xảy ra chuyện gì, Duẫn Ti Phỉ kể đúng sự thực. Rồi sau đó mọi người phân tích, mang suy nghĩ thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, lúc mang người tới bắt Truyền Sơn thì hắn đã đeo một cái bọc quần, cưỡi ngựa chạy khỏi đại doanh Lãng quốc dựa vào một thẻ lệnh giấu trộm.

Ngay lập tức, từ đại doanh Lãng quốc chạy ra một đội kỵ binh, ước chừng hai, ba mươi người đi. Người dẫn đầu chính là Duẫn thị phi.

Còn Truyền Sơn đang trên đường đi về phía đưa tin, hắn muốn xem thử địa điểm truyền tin lần trước, xem có chỉ thị mới gì hay không. Nếu không có, hắn liền trực tiếp đi tìm Vương đầu.

Đương nhiên, nếu đi tìm Vương đầu thật, cũng không phải có thể nhìn thấy vị tướng quân này luôn được. Làm mật thám, trước hết hắn phải tới địa điểm 'công tác mới' mà Vương đầu đã sắp xếp cho hắn lúc đầu, rồi mới thay hình đổi dạng đợi Vương đầu căn cứ vào quân công của hắn bẩm báo lên trên, khôi phục thân phận ban đầu cho hắn cũng luận công ban thưởng luôn.

Sợ bị truy binh đuổi theo, Truyền Sơn một đường giục ngựa băng băng, cũng bất chấp con ngựa yêu quí. Trên đường đi để lại vết tích sai, muốn truy binh bị trì hoãn một chút. Nhưng do thời gian gấp gáp, Truyền Sơn cũng không có nhiều thời gian để sắp xếp, biết không lừa được truy binh bao lâu, có thể là nhất thời thì nhất thời vậy, hắn vẫn còn chuyện phải làm.

Sau khi chạy được cách quân doanh trăm dặm, Truyền Sơn lập tức đổi sang phục sức bách tính phổ thông. Quần áo và vật dụng đổi ra chôn hết xuống đất. Dùng bụi lau mặt, lại nhảy lên ngựa phi lần nữa.

Trên đường, rắn chúa đen không chịu rời đi, hình như là chẳng còn sức mà đi nữa. Truyền Sơn bất đắc dĩ, đành phải mang nó chạy trốn theo.

Chạy tới địa điểm chuyển tin tức lần trước, nghiêng cổ dưới tàng cây giả vờ nghỉ ngơi một lát để che mắt người khác, vừa âm thầm đưa tay lục lọi một khe hở dưới tảng đá không xa rễ cây.

Không có. Không có cái gì cả.

Truyền Sơn không cam lòng, nhìn xung quanh không có ai, đơn giản xốc tảng đá lên kiểm tra. Vẫn không có con chữ lời lẽ nào để lại cả.

Xảy ra chuyện gì vậy nhỉ?

Không biết tin tức mình mang về là tin tức cấp? Vì sao Vương đầu không để lại chỉ thị mới cho mình như đã hẹn? Tin tức mới gửi ở địa điểm nào? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Giữa Vương đầu và hắn không có người liên lạc trung gian. Nếu người đưa tin xuất hiện vấn đề, Vương đầu chắc chắn sẽ đổi sang người khác.

Vậy nói cách khác, trừ phi Vương đầu và Trịnh đại nhân xảy ra vấn đề, bằng không sẽ không xuất hiện tình huống này.

Nhưng mà Vương đầu thân là đại tướng Bắc quân đã xảy ra chuyện gì? Dù Vương đầu đã xảy ra chuyện, thế còn Trịnh đại nhân đâu? Không thể nào có chuyện cả hai người đều…

Truyền Sơn không muốn nghĩ thêm nếu tình cảnh này xảy ra nữa.

Nhưng mặc kệ hắn có chịu hay không, cảnh giác rèn ra từ nhiều năm tòng quân sống trong sinh sinh tử tử đã nói cho hắn biết: trên đường về nước, tất cả phải cẩn thận xử lý.

Bởi vì chuyện này bị dừng lại, Truyền Sơn suýt thì bị truy binh bắt kịp. Hai bên chỉ kém nhau một dặm đường, hắn gần như đã nghe thấy tiếng vó ngựa của truy binh đuổi theo.

Mà ngay lúc hắn muốn tránh cũng không tránh được, truy binh gần phát hiện ra hắn thì trời đột nhiên nổi gió, nhất thời cát bụi mịt mùng.

Truyền Sơn bị cát bay đầy miệng, trốn không thể trốn, tránh cũng không thể tránh, lập tức mở áo choàng che người, cúi gằm người xuống. Gặp phải cát bụi dữ dội chỉ có thể cúi gằm người không thể đứng, có cái gì che người là tốt nhất, còn có thể hít thở được vài ngụm không khí ngắn ngủi, chỉ cần cát bụi bớt dữ dội đi, chôn người không sâu, tỷ lệ mạng sống vẫn rất lớn.

Rất nhanh, cả người Truyền Sơn lẫn ngựa cùng bị chôn dưới cát bụi.

Truy binh cũng bị cản trở, cùng nhau trốn vào nơi tránh gió, gió ngừng rồi nhanh chóng rời đi. Không ai chú ý tới một mật thám Hi quốc bị chôn dưới đụn cát xa xa.

Truyền Sơn bò ra từ đụn cát sâu chừng một mét, ngựa theo hắn cũng lộ thân thể ra từ trong cát. Rắn chúa đen lấy đất làm nhà, đương nhiên chẳng hề hấn chi.

Truyền Sơn tránh được một kiếp, dọc đường càng cẩn thận tránh né truy binh Lãng quốc hơn, vừa tìm hiểu hiện trượng của Hi quốc. Có thể bởi vì nơi biên cương xa xôi, tin tức bị bế tắc, cũng không dò được nhiều tin tức hữu dụng. Có vài tin giống thật mà là giả, cũng chẳng thê phân biệt thật giả.

Bốn ngày sau, hắn đã tiến vào biên giới Hi quốc. Hắn lúc này, đã thay quần áo dân chúng Hi quốc trộm được. Để bồi thường, hắn để lại hai mươi đồng tiền.

Hắn cũng muốn để lại nhiều chút, nhưng trên người hắn cũng không có bao nhiêu bạc cả. Ngựa đã để lại sau khi tiến vào biên cảnh Hi quốc rồi, con ngựa ấy là ngựa quân đội, trên người có dấu vết, muốn bán cũng chẳng bán được.

Đã sắp đến thành Vũ Phương rồi.

Nói cách khác, hắn sắp nhìn thấy Bắc quân của Hi quốc đóng ở ngoài thành Vũ Phương rồi.

Nhưng tình huống hiện tại của hắn cũng không thích hợp để tìm tới quân doanh ngay lập tức. Trước hết, hắn phải vào thành đến chỗ liên lạc đã hẹn trước, đợi chỉ thị cấp trên.

Trước khi vào thành, rắn chúa khôi phục được chút khí lực đã rời đi. Truyền Sơn cũng chẳng lưu luyến gì, trong lòng trái lại còn thở phào nhẹ nhõm. Bây giờ hắn chẳng qua chỉ là một người dân bình thường, mang theo một con rắn to như thế vào thành cũng chẳng dễ.

Thành Vũ Phương. Một trong sáu tòa thành lấy lại được. Cũng là một tòa thành lớn nhất bên biên giới giữa Hi quốc và Lãng quốc. Nếu Lãng quốc muốn vào Hi quốc, đây nhất định là đường phải qua.

Thành Vũ Phương bởi vì vừa mới lấy lại được không lâu, bầu không khí cảnh giới trong thành ngoài thành vẫn còn khá đậm. Trên tường thành, binh lính qua lại tuần tra đi tới đi lui.

Truyền Sơn đứng ở cửa thành ngửa đầu nhìn tường thành, hắn đã từng đứng trên cổng thành, có thể mơ hồ thấy quân doanh Bắc quân của Hi quốc ở xa xa.

Truyền Sơn chẳng đưa ra được cái gì, dù là giấy tờ chứng minh thân phận hay là phí vào thành. Binh lính canh cửa thành nhìn hắn từ trên xuống dưới. Vẻ mặt của họ nhìn hắn cũng chẳng khác mấy với ánh nhìn gian tế nước địch.

"Ngươi là thương nhân vân du bốn phương? Hàng hóa đâu?"

Truyền Sơn chật vật nói: "Aizz, đã bị cướp hết cả. Gặp phải một đám thổ phỉ Lãng quốc, cướp hết mọi thứ đáng giá của ta. Giấy tờ chứng minh thân phận cái gì cũng không có. Nếu như không phải đúng lúc có một trận bão cát, mạng này của ta cũng bị mất luôn rồi. Truyền Sơn trong lòng cảm thán, nếu không phải trận bão cát ấy, hắn đã bị người ngựa Lãng quốc bắt được rồi.

"Ừm…"

"Đại ca, giờ ta chỉ muốn về nhà ăn miếng cơm nóng, kiếm chút nước nóng tắm một cái. Ngươi nếu không tin ta, có thể tìm cửa hàng lạc đà trong thành, chỗ ấy có người có thể chứng minh thân phận của ta."

Mấy tên binh sĩ nhìn nhau mấy cái, có thể là loại tình huống này cũng không phải xảy ra lần đầu. Người như là dẫn đầu trong đó gật đầu, chợt nghe một binh lính trong đó mặt vô biểu tình nói với hắn:

"Huynh đệ, đành phải đắc tội. Không phải chúng ta không tin ngươi, nhưng chúng ta phải làm việc theo quỷ củ, phiền ngươi theo ta sang bên kia ngồi một lát. Chờ xác định có người tới nhận ngươi, chứng minh thân phận của ngươi, ngươi tự nhiên có thể về nhà rồi."

"Được. Đa tạ." Truyền Sơn hơi do dự, mặc binh sĩ dùng dây trói tay hắn, mang vào chỗ tạm giam tạm thời ở cạnh cửa thành.

Sau khi Truyền Sơn nói họ tên cho hắn, cùng với người liên lạc nào rồi thì bị người mang vào nhà tù tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống.

Có người coi giữ qua hỏi hắn có muốn ăn hay uống gì không, nói trong thành bận rộn, nhân thủ ít, chốc lát chẳng thể có người tới đón hắn được.

Truyền Sơn cười khổ. Cái ăn ở đây không thể cứ ăn không phải trả tiền như vậy được đâu, uống một ngụm nước cũng phải nhét tiền lễ cho người tạm giam. Mà hắn một đường chạy đến nơi đây, trên người một chút bạc vụn cũng đã sớm không còn mảnh nào rồi ấy chứ.

Đáng thương cho hắn ở Lãng quốc mấy năm, dù là quan thăng Thiên phu trưởng, cũng không tích trữ được chút gia sản nào cho mình. Trong quân đội Lãng quốc, để tận lực kết giao với bạn bè, quân lương của hắn luôn luôn thiếu thốn. Vương đầu vẫn nói cho hắn bạc, nhưng luôn luôn chỉ nghe tiếng chứ chẳng thấy tung tích đâu. Đến sau cùng thì hắn cũng thây kệ, không đưa tay lấy bạc của Vương đầu nữa, hơn nữa bạc tiền lai lịch bất minh nhiều cũng dễ lộ dấu vết.

Hơn nữa, hắn cũng biết Vương đầu ở trong quân cũng không dễ dàng gì. Nghĩ tới việc nợ quân lương của họ lúc đó, sau khi hắn đi rồi cũng không biết thế nào nữa. Còn về quân lương Hi quốc của hắn, thì do Vương đầu phụ trách mang cho người nhà của hắn.

Người tạm giam nói có thể ăn trước rồi trả tiền sau. Dù sao người đang nằm trong tay họ, ngươi không trả tiền, người cũng chẳng dẫn đi được.

Có lời này, Truyền Sơn mới nhận được một chén nước và hai cái bánh màn thầu kèm dưa muối.

Sau khi đợi ở chỗ tạm giam chừng được bốn canh giờ, lúc này Truyền Sơn mới nhìn thấy một gã trung niên nam tử gầy nhom của phòng thu chi đi vào theo binh sĩ.

9. Quyển 1 - Chương 8

"Ngươi nói cái gì?!"

Truyền Sơn đang lau mặt, cũng không nghĩ tới mình thuận miệng hỏi một cậu lại hỏi ra được một đáp án như thế. Hắn cả kinh, làm khăn vải rơi xuống chậu rửa mặt cũng không biết.

"Ngươi không nghe nhầm đâu, đại tướng Bắc quân đã không còn là Vương Tiêu Vương tướng quân nữa." Người tới đem quần áo giày dép thay ra tắm vứt lên trên giường, xoay người lại đáp.

Bắc quan thay đổi đại tướng? Chuyện này xảy ra lúc nào? Vì sao chứ?

Người tới người phụ trách liên lạc là chưởng quỹ cửa hàng lạc đà tự nhìn ra nghi vấn của hắn, thở dài nói: "Chi tiết sự việc thì lão phu cũng không rõ lắm. Có người nói là hoàng thượng liên tục hạ sáu mệnh lệnh cấp bách, muốn triệu hồi Vương tướng quân. Sau đó…"

"Chưởng quỹ, mời ngồi xuống từ từ nói." Truyền Sơn kiềm nén lo lắng trong lòng, ý bảo chưởng quỹ ngồi xuống nói chuyện.

Chưởng quỹ lắc đầu, "Việc này không nói rõ được trong chốc lát, tin tức đều bị phong tỏa rồi. Lão phu thấy ngươi một đường mệt nhọc, ngươi xem ngươi muốn tắm rửa trước, ăn chút thức ăn nóng hổi rồi nghỉ ngơi một chút lại nói tiếp?"

"Không vội, tại hạ muốn biết hoàng thượng vì sao lại vội vã muốn triệu tướng quân về. Chiến sự này còn chưa kết thúc, đột nhiên đổi tướng chẳng lẽ không phải tối kỵ sao?"

"Đúng vậy. Biên quan này vừa mới bình ổn được chút, đã…" Chưởng quỹ cau mày nhăn nhó, từ từ ngồi xuống bên cạnh bàn, lặng yên một hồi lâu.

Truyền Sơn cũng không giục ông, tiện tay nhấc ấm trà trên bàn rót cho ông già một chén.

Ông già hai tay nâng chén trà lên, mời Truyền Sơn.

Truyền Sơn vội vã bưng trà đáp lễ.

"Lão phu chẳng biết thân phận ngươi, chẳng biết ngươi đến từ đâu, cũng không biết ngươi đã từng làm gì, cũng không muốn biết. Lão phu chỉ biết là nếu có người nói ra câu ấy, gọi cái tên ấy, lão phu liền phải phụ trách sắp xếp một thân phận tại cửa hàng cho hắn, sau đó truyền lại tin tức lên trên, đợi chỉ thị." Dừng một chút, ông già nói tiếp:

"Tuy lão phu không biết gì về ngươi, nhưng lão phu biết ngươi nhất định đáng để lão phu mời ngươi chén trà này."

"Không dám nhận." Truyền Sơn cười mỉa. Hắn tự biết mình cũng chưa được coi là một gã mật thám đúng quy cách, lần này về nước càng chưa chào hỏi ai. Theo lý thì hắn nên ở Lãng quốc đợi tin tức mới chứ không phải tự ý hành động.

Con mắt ông già kia rất sắc bén, cả đời này hắn đã nhìn thấy nhiều người nhiều việc lắm rồi. Tuy rằng cũng không nói toạc ra, nhưng đôi bên đều biết ông đã đoán ra Truyền Sơn là làm gì rồi. Ông nghĩ, tên này chắc là đáng để tin tưởng đi?

Sờ chòm râu, ông già châm chước từ ngữ mà nói: "Chuyện Vương tướng quân, lão phu biết thực sự không nhiều lắm. Những lời sau đây đều là suy đoán của lão phu thôi, vẫn xin tiểu huynh đệ chớ coi là thật."

Truyền Sơn vội vã trả lời: "Đó là tất nhiên."

Nhấp chén nước làm ẩm môi, ông già buông chén trà, ngẩng đầu nhìn Truyền Sơn nói: "Lão phu nhớ ngươi chắc đã nghe qua câu 'công cao chấn chủ."

Truyền Sơn yên lặng, hắn biết chuyện không ổn mà. Hy vọng…

Ừm, không tồi. Tuổi này đã có phần trầm ổn, coi như cũng hiếm có. Ông già tán thưởng trong lòng.

"Vương tướng quân từ một Thiên hộ trưởng nho nhỏ được đề bạt tới đại tướng Bắc quân, ngoài lực ảnh hưởng của Vương gia trong triều ra, thực lực của bản thân hắn cũng không thể bỏ qua được. Nhưng mà…"

Ông già chuyển giọng, "Ngươi không biết chuyện Bắc quân đổi tướng, nhưng chắc ngươi cũng biết chuyện Thánh thượng đương nhiệm có ba đứa con trai, thích hợp tiếp vị nhất chỉ có hoàng tử ít tuổi nhất, chính là vị lục hoàng tử chỉ có tám tuổi chứ?"

Truyền Sơn gật đầu, "Việc này người trong thiên hạ đều biết."

"Vậy ngươi cũng nên biết long thể của Thánh thượng hai năm qua càng ngày càng… khụ!"

"Đúng vậy. Nếu Hoàng thượng có thể cố thêm mười năm…" Truyền Sơn là người Hi quốc, đặc biệt lại là một quân nhân, trong lòng tự nhiên hi vọng quốc quân Hi quốc anh minh và mạnh mẽ, có thể thống trị Hi quốc mạnh càng thêm mạnh. Mà tình hình hoàng thất Hi quốc hiện nay lại làm người ta không khỏi lo lắng.

"Vấn đề chính ở chỗ đó. Nếu Thánh thượng có thể cố thêm mười năm, hai mươi năm, vậy thì chẳng có vấn đề gì cả. Nhưng ngài hiện tại… Nghe nói đã lâu không vào triều."

"Chưởng quỹ, ngài nói Hoàng thượng triệu Vương tướng quân về có thể là muốn lập hắn làm cố mệnh đại thần hay không?" Truyền Sơn nói mang theo một tia hi vọng.

Ông già lắc đầu cười khổ, "Lão phu cũng mong là như vậy. Nếu như Vương gia không có huyết thống hoàng thất."

"A!"

"Mẫu thân của Vương tướng quân chính là cô ruột nhỏ tuổi nhất của Thánh thượng, đổi cách nói khác…"

Truyền Sơn rất muốn lớn tiếng nói: vậy là không tốt? Nếu Vương đầu làm hoàng đế, nói không chừng Hi quốc có thể khôi phục hùng phong khi xưa, đến lúc đó xem quốc gia nào không biết tự lượng sức mà dám đến xâm phạm!

Nhưng Truyền Sơn biết, chưởng quỹ cũng biết, việc này nghĩ thì được chứ chẳng đơn giản đạt được như vậy đâu. Chỉ với họ Vương của Vương tướng quân, hễ có động tĩnh gì thì đó là chuyện thay đổi triều đại. Đối với rất nhiều người, lợi ích dính dáng quá lớn, đánh chết bọn họ cũng không muốn.

“Hơn nữa… Vương tướng quân có lẽ đã đắc tội vị trọng thần nào đó trong triều.”

“Ai?”

Ông già lắc đầu, không chịu nói thêm nữa.

“Chưởng quỹ, vậy ông có biết tình trạng hiện giờ của Vương tướng quân không?” Nếu Vương đầu không có việc gì, không thể nào bỏ mặc hắn được.

“Không biết.”

“Vậy ông có biết tin tức của Trịnh quân sư?”

“Trịnh quân sư? Trịnh Thu Ngọc?” Vẻ mặt ông già có hơi kỳ lạ.

“Vâng.”

“Nghe nói hắn thông đồng với địch phản quốc, đã bị bắt vào thiên lao.”

“Choang!” Chén trà trong tay Truyền Sơn nứt thành hai nửa. “Không thể nào!”

Ông già bình tĩnh nói: “Ai cũng không biết chân tướng vấn đề ra sao. Lão phu nghe nói… chỉ là nghe nói. Nghe nói Vương tướng quân ngay từ đầu cũng không chịu phụng chiếu về kinh, mãi đến khi sáu lệnh gấp cùng ra, truyền đến công văn về việc Trịnh quân sư về nhà thăm viếng bị bắt vào thiên lao, Vương tướng quân mới phải phi ngựa trở về kinh thành.

Trong lòng Truyền Sơn nóng như lửa đốt. Vương đầu có ân với hắn, Trịnh quân sư càng chăm sóc hắn có thừa, tuy rằng Vương đầu suốt ngày hô hào muốn giết hắn, nhưng cuối cùng luôn bỏ qua nhờ Trịnh quân sư khuyên bảo, sau đó càng thêm sức đào tạo bồi dưỡng hắn. Hơn nữa trước khi hắn đi Lãng quốc, Vương đầu và Trịnh quân sư đã chủ động gánh vác trách nhiệm chăm sóc người nhà hắn. Hai người ấy rất tốt với hắn, người khác thì không nhìn ra được, nhưng trong lòng hắn rất rõ ràng.

Huống chi, dù không nói chuyện ân tình, hai người ấy cũng đáng để hắn tôn kính, hắn không thể mắt mở trừng trừng nhìn trụ cột nước nhà bị hãm hại như vậy được.

Hắn có thể làm gì?

Thấy Truyền Sơn lo lắng, căm phẫn, rồi lại rơi vào trầm tư, chưởng quỹ híp con mắt, đứng dậy nói: “Sắc trời không còn sớm, ngươi cứ nghỉ ngơi một lát rồi hẵng nói. Đợi lát nữa lão phu làm chút đồ ăn nóng cho ngươi, ngày mai dậy ngươi dùng cái tên Lạc Bình Sinh để giúp đỡ ở cửa hàng, vả lại kiên trì đợi chỉ thị của cấp trên.”

Truyền Sơn miễn cưỡng gật đầu đưa chưởng quỹ ra ngoài, đóng cửa phòng lại là ủ rũ liền.

Thân phận của hắn chỉ có Vương đầu và Trịnh quân sư biết, nếu không có Vương đầu và Trịnh quân sư chứng minh thân phận của hắn, vậy hắn ở Hi quốc chính là một người đã chết. Hiện tại hai vị ấy sợ rằng tự thân cũng khó bảo toàn, sao có thể ra chỉ thị sắp xếp hắn?

Hơn nữa, chuyện quan trọng nhất hiện giờ là, hắn phải truyền cho Hi quân về tác chiến mà quốc sư Lãng quốc sử dụng và quân phòng mới nhất của họ như thế nào đây?

Bốn ngày sau,

Đại doanh Bắc quân Hi quốc.

“Ngô Thiếu Hoa! Ngô Thiếu Hoa!”

“Gọi gì mà gọi? Ai đang gọi như quỷ thế? Không biết đại gia đang bận sao!” Ngô Thiếu Hoa nhấc quân đi ra từ nhà xí, bực tức gào lên.

“Ngô Thiếu… Khụ, Ngô đầu, cái kia…” Sắc mặt người kia rất kỳ diệu, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

“Không được gọi đại gia là Ngô đầu. Ngô[wú] đầu vô[wú] đầu, các ngươi rủa đại gia ta chết hả?” Giọng Ngô Thiếu Hoa cứ quang quác.

“Vâng, Ngô Thiên hộ!” Người tới lập tức đổi giọng.

“Nói, tìm đại gia ta có chuyện gì, nếu không có chuyện quan trọng gì, cẩn thận đại gia ta đạp nát cái mông ngươi!”

“Vậy nói nhỏ thôi”

“Nói a! Lén lút làm cái gì?”

“Được rồi, Ngô Thiên hộ, đây chính là ngài bảo ta nói đấy.” Người tới hắng giọng, lớn tiếng nói: “Bẩm Ngô Thiên hộ, vợ ngươi tìm tới đây rồi! Đang đợi ngoài quân doanh đấy!”

… Một mảnh vắng vẻ.

Kỵ binh doanh phàm là nghe thấy cuộc đối thoại này, mỗi người đều dựng thẳng lỗ tai. Nữ nhân a… Đó là sinh vật xinh đẹp lại xa xôi nhường nào a!

Ngô Thiếu Hoa ngoáy cái lỗ tai, hơi mờ mịt.

“Ngươi nói ai tới tìm ta?”

“Vợ ngài. Nương tử đại nhân của ngài.”

“Vợ ta? Sao ta không biết ta có vợ? Các ngươi đùa ta hả? Biết rõ đại gia ta ba năm chẳng biết mùi thịt, các ngươi cố ý phải không?”

Binh sĩ run lên, cũng không biết bị dọa hay là nghẹn cười, “Đầu, là thật đấy. Đối phương nói là vợ cưới từ lúc còn ở nhà, đến đây chính là muốn viên phòng với ngài. Vợ ngài còn nói…”

“Nàng nói gì?”

“Nàng nói… nếu ngài chết rồi cũng không sao, nhưng phải để lại một thằng cu.”

“Con mịa nó! Con đàn bà chết tiệt nào rủa ông! Đi, mang ta đi xem!”

Quẹt quẹt quẹt.

Ngô Thiếu Hoa dừng bước chân, quay đầu lại: “Các ngươi làm gì đấy? Không có chuyện gì làm hả? Theo đại gia làm gì? Đi tắm cho ngựa đi!”

“Đầu, tẩu tử tới cũng không cho chúng ta xem.”

“Đúng đó đúng đó, để chúng ta nhìn tẩu tử đi mà!”

Ngô Thiếu Hoa cũng không buồn gào nữa, sắp thấy thời gian trôi qua mau người này cũng đang bận nghĩ xem nữ nhân là vợ hắn có hình dạng thế nào, trông có đẹp không, …. hí hí!

Thế là Ngô Thiếu Hoa vội chạy về khu vực chuyên tiếp đãi người nhà, phía sau còn có một chuỗi người đưa chân dài.

Một phụ nhân tóc đen dài tùy ý búi, phần tóc còn lại buông xõa trong gió; một cây thoa cài tóc bằng gỗ đơn giản cắm nghiêng trên búi tóc, áo vải váy xanh mộc mạc hiện ra một bóng lưng yểu điệu.

Bọn lính thủ vệ của khu tiếp đãi người nhà không có chuyện gì làm toàn bộ đều cùng tiến đến, chỉ trỏ nữ nhân đó, trong miệng còn lẩm bẩm gì đó. Vẻ mặt kiểu gì cũng có.

Ngô Thiếu Hoa nuốt ngụm nước bọt cái ‘ực’.

Đây, đây là vợ hắn? Bóng lưng trông hơi cao to chút, nhưng nhưng nhưng coi trông cũng khá được đấy. Hế hế…

“Đầu, chính là nàng.” Binh lính truyền tin chỉ nữ nhân vội vàng nói.

“Khụ, ta biết.” Ngô Thiếu Hoa không tự chủ được, thả chậm bước chân, làm bộ lơ đãng kéo góc áo… Hỏng rồi! Trên người hắn còn có mùi gì không nhỉ?

Đáng ghét là không kịp thời gian cho hắn thay quần áo, Ngô Thiếu Hoa ưỡn thẳt lưng. Trên chiến trường mà, trên người có chút mùi mới bình thường.

“Khụ, ngươi, ngươi nói ngươi là ta…” Giọng hơi run, ngừng lại rồi nói tiếp: “Vợ ta?”

Nữ nhân chậm rãi xoay người lại.

10. Quyển 1 - Chương 9

“A !” Ngô Thiếu Hoa thét chói tai.

“Lang quân!” Nữ nhân nhào vào lòng Ngô Thiếu Hoa.

“A a a !” Ngô Thiếu Hoa kêu thảm thiết.

Nữ nhân cúi đầu, ôm chặt Ngô Thiếu Hoa, nước mắt lưng tròng nói: “Lang quân, ngươi không nhớ La muội muội ta sao?”

“Ngươi ngươi ngươi….”

“Ngươi cái gì? Ngươi nói ngươi không phải đã quên ta chứ?” Nữ nhân một phen đẩy Ngô Thiếu Hoa còn lùn hơn mình ba phân ra, một tay chống nạnh, một tay trỏ vào mũi Ngô Thiếu Hoa mắng:

“Cái tên vô lương tâm nhà ngươi, uổng phí mối tình thắm thiết của ta với ngươi, hôm nay ngươi phát đạt rồi là quên người vợ rơm rạ này chứ gì?”

“Ta sai, sai rồi! Nương… tử, chúng ta vào lều nói chuyện đi.” Ngô Thiếu Hoa run rẩy, đau khổ nói.

“Lang quân !” Nữ nhân nhào tới lần thứ hai, vui rạo rực mà kéo cánh tay Ngô Thiếu Hoa đi về phía lều, vừa đi còn vừa nói:

“Lang quân, ngươi thật đáng ghét, vừa thấy mặt đã muốn cùng người ta… cái kia, đáng ghét!”

Những người theo chân vây quanh cùng ồ lên.

“Ngô đầu thật là lợi hại.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

“Trách không được hắn không chịu nói hắn đã thành thân rồi.”

“Hiểu mà hiểu mà. Đổi là ta, cưới loại vợ này đã sớm bóp chết rồi!”

“Xấu thế!”

“Ừ!”

“Chưa thấy qua nữ nhân nào xấu thế!”

“Nàng thực sự là nữ nhân?”

“Bộ ngực nàng lớn như vậy, chắc là… phải đi?”

“Dù sao thì tắt đèn rồi cũng như nhau thôi.”

“Tắt đèn rồi cũng không giống được, ta cảm thấy nàng hình như cao hơn Ngô đầu nữa…”

“Họ vào lều rồi!”

“Đúng rồi, nữ nhân ấy nói là muốn viên phòng với Ngô đầu.”

“Cùng nữ nhân ấy viên phòng?”

“Lát nữa Ngô đầu ra… còn có thể sống sao?”

“Mắt các ngươi mù sao? Đó mà là nữ nhân? Đó mà là nữ nhân lão tử chặt đầu xuống đưa cho nàng! Còn không biết ai đang chơi Ngô đầu nữa. Nè, Cẩu tử, các ngươi phụ trách kiểm tra giấy chứng minh thân phận

của nữ nhân kia, các ngươi nói nữ nhân ấy thực sự tới từ quê Ngô đầu sao? Cười cái gì? Được! Ta biết rồi, các ngươi… Đây là ai đang chơi Ngô đầu đúng không?"

Bọn lính phụ trách kiểm tra thực hư thân phận người nhà ngươi đẩy ta, ta đẩy ngươi, cười vang cả lên.

Ngô Thiếu Hoa dụi mắt, lại dụi mắt.

"Đừng dụi nữa! Bần tăng không phải quỷ." Chân phải Truyền Sơn gác lên đùi trái, tay phải khoát lên trên lưng ghế dựa, khuỷu tay trái chống tay vịn, dựa nghiêng người trên ghế, đĩnh đạc nói: "Tiểu tử, vài năm không gặp, tiền đồ rồi nhỉ. Đã là Thiên hộ rồi cơ?"

"Ngươi…"

"Ta không tốt. Một chút cũng không tốt. Nói chung đối với các ngươi không tốt."

"Không phải, ý ta là…"

"Từ lúc nào cái lều này còn có cả sảnh? Ta nhớ là vào rồi không phải có hai cái ghế một cái giường sao? Giường đâu?"

"Ở phía sau bình phong."

"Ừa. Cởi đi."

"Đừng!"

"Kêu cái gì mà kêu? Bảo ngươi cởi ngươi liền cởi!" Truyền Sơn hung ác độc địa nói.

"La, La, La…"

"La cái gì? Gọi La muội muội!"

"Ngươi sao trà trộn được vào đây? Đám người kia đang làm gì? Sao có thể cho ngươi vào?" Ngô Thiếu Hoa có nhiều vấn đề lắm, đầu óc nhất thời đặc quánh.

"Đây là phía ngoài đại doanh, phòng bị không nghiêm ngặt như vậy. Ta đã từng làm thủ vệ của khu tiếp đãi người nhà này, buồn chán muốn chết, có thể có cơ hội thấy thượng cấp xấu mặt ai muốn buông tha? Bọn họ thấy ta ăn mặc như vậy, lại nghe nói là tới tìm ngươi liền tự động hỏi ta: có phải có người thuê ta tới chơi ngươi không. Ta liền biết thời thế, vậy là vào được."

"Vậy ngươi tới làm gì? Vì sao phải cải trang thành như vậy? Ngươi tới gặp ta không nhất định phải giả thành vợ ta a, còn làm ta xấu hổ như thế! Ngươi có thể đừng phủ bộ quần áo này lên bày ra dáng vẻ dọa người như vậy không?! Giấc mơ với nữ nhân của ta a…!" Ngô Thiếu Hoa ôm đầu khóc rống.

"Đứng lên!" Truyền Sơn ngồi trên ghế đá một phát, "Bần tăng đã đi gặp Như Lai Phật Tổ, còn làm sao tới gặp ngươi? Xác chết vùng dậy a!"

"Đúng rồi! Ngươi đã chết rồi!" Ngô Thiếu Hoa đứng bật dậy, kêu: "Tiểu tử ngươi không chết vì sao không nói cho ta biết, làm hại ta khi đó… Um um!"

Truyền Sơn phóng đến che miệng hắn lại, eo éo nói: "A a Lang quân! Ngươi thật đáng ghét! Vừa vào đã cởi quần áo người ta!"

Vừa hạ giọng nói với Ngô Thiếu Hoa còn đang che ngực nôn mửa: "Bên ngoài có người đang nghe trộm, phối hợp chút cho lão tử!"

"Ngươi…"

"Vào rồi nói!"

Hai người đi ra phía sau bình phong.

"Lang quân, người ta là vợ ngươi thật mà, lẽ nào ngươi thấy ta không đẹp sao? Ngươi xem tư thái này của ta "

"Nôn !"

“Lang quân, một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng, chúng ta không cần mất thời gian ngừng lại đâu. Để ta thử xem ngươi uy mãnh nhường nào đi!”

… Ta sẽ bị liệt dương mất… Nhất định sẽ! Hu hu!

“Vương đầu và Trịnh quân sư có phải đã xảy ra chuyện không?”

“Ngươi nói cho ta biết trước vì sao ngươi lại ‘chết mà sống lại’?”

Truyền Sơn không nhịn được mà thốt ra hai chữ: “Nhiệm vụ.”

“Ồ.” Ngô Thiếu Hoa bình thường trở lại.

“Vậy ngươi bây giờ…”

“Ta không thể trực tiếp gặp ngươi, nếu như để ai nhận ra được, ngươi ta phiền phức đều lớn.” Lúc rời Hi quân thì còn chưa tiếng tăm, nhưng giờ hắn tốt xấu gì cũng là một Thiên hộ trưởng, Truyền Sơn cũng không dám đảm bảo không ai nhận ra được mặt của Thiên hộ trưởng Lãng quốc.

“Vậy ngươi còn tới?”

“Đạo hữu chết tiệt, bần tăng không chết, là huynh đệ có nạn cùng chịu. Thế nào, ngươi không muốn?” Truyền Sơn túm cổ áo Ngô Thiếu Hoa lé mắt nói.

Ngô Thiếu Hoa thấp giọng gằn: “Con mịa nó, gặp phải ngươi là xui rồi! Nói, ngươi thần thần bí bí, tìm ta rốt cục có chuyện gì?”

“Ngươi nói cho ta biết chuyện Vương đầu trước, còn cả tình trạng hiện tại của Bắc quân.”

“… Ngươi không phải gian tế chứ?” Ngô Thiếu Hoa hoài nghi.

Truyền Sơn đánh ‘bụp’ phát lên đầu hắn.

“Đừng đánh! Ta nói ta nói!” Ngô Thiếu Hoa vừa kêu ai ái vừa hạ giọng nói: “Chuyện Vương đầu và Trịnh quân sư không tốt, lúc đó…”

Truyền Sơn nghe quá trình xảy ra sự việc mà nhíu mày, cơ bản cũng không khác lắm với lời chưởng quỹ cửa hàng lạc đà.

“Vậy đại tướng hiện tại của Bắc quân là ai?”

Vừa nghe vấn đề này, sắc mặt Ngô Thiếu Hoa liền thay đổi, trở nên khá là khinh thường và oán hận. Ngay cả giọng nói cũng trở nên lạnh buốt ba phần: “Ngươi chắc chắn nghĩ không ra được đâu, đại tướng hiện tại của Bắc quân chính là Hồ Kế Hiếu năm đó.”

“Hồ Kế Hiếu?” Truyền Sơn hoài nghi lỗ tai mình, “Chính là tên Hồ tiểu kê thích bày ra điệu bộ thiếu gia, đi tiểu mà còn muốn tiểu vào bình?”

“Chính là hắn! Từ khi hắn trở thành đại tướng Bắc quân xong, cuộc sống của ta…” Thấy Truyền Sơn khó hiểu, Ngô Thiếu Hoa giận quá mắng chửi: “Lẽ nào ngươi đã quên chuyện năm đó bởi vì tên xui xẻo nhà ngươi, liên lụy đại gia cùng nhau nhìn thấy hắn ngã vào hố phân?”

Truyền Sơn phản pháo: “Chẳng lẽ không phải bởi vì ngươi cắt dây lưng hắn trước ư? Nếu hắn không đứt dây lưng, quần tụt xuống rồi vấp chân vào thì cũng sẽ không…”

“Đó cũng là do ngươi dạy ta! Thậm chí ngay cả chuyện dây lưng không cần cắt đứt, phải chừa ra một chút cũng là do ngươi nói.” Ngô Thiếu Hoa tức ứa nước mắt. Lúc đó cùng hành động còn có Lý Hùng nữa, nhưng mà Hồ tiểu kê nhà người ta không thấy Lý Hùng, chỉ thấy hắn và La Truyền Sơn, mà La Truyền Sơn đã ‘chết rồi’, hắn tự nhiên liền thành một trong những đối tượng Hồ tiểu kê rất muốn trả đũa.

“Ta chỉ thuận miệng nói…” Thấy ánh mắt Ngô Thiếu Hoa nhìn hắn như muốn giết người, Truyền Sơn rất thức thời chuyển đề tài.

“Ack, Hồ Tiểu Kê sao lại lên làm đại tướng Bắc quân? Các tướng lĩnh khác cũng đồng ý sao?”

"Không đồng ý cũng không được!" Ngô Thiếu Hoa chán nản nói: "Ai bảo người ta tu được một ông bố lợi hại. Vị trí đại tướng Bắc quân này của hắn là do Hoàng thượng tự mình chỉ định đấy. Nghe nói là do cha hắn Hồ Dư cực lực đề cử, hơn nữa còn là kết quả của một đám người cùng tung hê mà ra. Với lại, hắn đảm đương chức của một vị đại tướng quân tên tuổi, nói dễ nghe thì là chờ Vương đầu về là tất cả sẽ khôi phục nguyên dạng, để các tướng lĩnh muốn chọn cũng không chọn được. Qủy biết Vương đầu lần này về kinh lại làm sao…"

Truyền Sơn nghe vậy cũng rất đau đầu, "Hoàng thượng có phải đã hồ đồ rồi không? Sao lại cho Hồ tiểu kê ngồi lên vị trí này?"

"Hừ! Ai mà biết Hoàng thượng hồ đồ hay ai hồ đồ." Ngô Thiếu Hoa cười nhạt: "Dựa theo ý kiến của Hồ đại thừa tướng của chúng ta: hiện tại biên quan yên ổn, không cần dũng tướng trấn thủ biên quan, nhưng đại quân cũng không thể tùy tiện giao cho một con mèo con chó được, nhất định phải tìm một người có thể khiến Hoàng thượng yên tâm, đại quân giao cho hắn cũng không dễ xảy ra sai lầm, mà nghĩ tới nghĩ lui vị trí đại tướng quân này chỉ có con của hắn, Hồ Kế Hiếu là thích hợp nhất."

"Thối lắm! Biên quan yên ổn? Biên quan yên ổn chỗ nào? Lãng quốc sắp đánh tới rồi, cả đám họ còn đang nằm mơ à?"

Truyền Sơn ngẩng đầu.

Ngô Thiếu Hoa nhìn vào mắt hắn.

"Nói đi, ngươi muốn ta làm cái gì?"

"Chuyện này rất nguy hiểm, đặc biệt hiện tại đại tướng Bắc quân lại là Hồ Kế Hiếu. Nếu làm không tốt…"

"Ngươi đi Lãng quốc rồi?"

Truyền Sơn không thừa nhận cũng không phủ nhận.

"Nói đi, ta sẽ tìm người thương lượng. Ta sợ chết, càng không muốn chết không rõ ràng. Chí ít để ta biết Lãng quốc sẽ có động tĩnh gì."

Truyền Sơn cũng không giấu diếm nữa, một năm một mười nói hết những chuyện mình biết ra, cũng phân tích ngắn gọn tình thế hiện tại với Ngô Thiếu Hoa, suy đoán Hồ Kế Hiếu có thể sẽ sắp đặt bố trí ra cái gì. Cũng quyết định để Thiếu Hoa thử thăm dò ý Hồ Kế Hiếu, lại đưa Truyền Sơn ra để chứng minh.

Nói xong, Truyền Sơn vỗ vai Ngô Thiếu Hoa, nói: "Huynh đệ, giao cho ngươi đấy."

Thấy Ngô Thiếu Hoa nhăn nhó, lại bỏ thêm một câu: "Nhớ kỹ vui một mình không bằng cả bọn cùng vui, tìm người chia sẻ đau khổ với mình thì đau khổ của mình sẽ giảm thấp đi. Hiểu chưa?"

Ngô Thiếu Hoa cười, đột nhiên đấm một phát, trong miệng thì hô: "Đánh chết con vợ thối này! Cho ngươi dám gạt ta!"

Bên ngoài, người nghe trộm cùng sợ hãi than, Ngô đầu phát uy rồi!

Chỉ chốc lát sau, Ngô Thiên hộ quần áo mất trật tự, nghiến răng nghiến lợi đi ra khỏi lều, nhìn kỹ có thể thấy được bước chân hắn hơi lạ, như là có một chỗ nào đó không khỏe.

"Ack, Ngô Thiên hộ, ngươi không sao chứ?" Người nghe trộm nhìn lén thấy lạ, vừa rồi phát uy không phải Ngô đầu sao? Sao bây giờ trông Ngô đầu như là bên bị đánh ấy?

Ngô Thiếu Hoa liếc mắt nhìn hắn, một bên viền mắt rõ ràng tím xanh.

Binh lính nhanh chóng cúi đầu.

"Các ngươi làm tốt lắm! Hợp mưu với Lý Hùng cùng tới chơi đại gia ta phải không? Các ngươi nhớ mặt ta đấy!" Ngô Thiếu Hoa trong lòng gào khóc, quỷ xui xẻo chết tiệt chẳng chịu thua hắn, hắn chẳng qua muốn vãn hồi mặt mũi thôi mà, tên ấy lại đánh hắn một trận, còn nói cái gì trông hắn đắc ý liền ngứa mắt. Hu hu!

"Lý Hùng! Ngươi chờ đó cho ta!" Ngô Thiếu Hoa rống to hơn.

Giờ thì tất cả mọi người đều biết, đầu sỏ tìm tới một nam nhân sắm vai vợ Ngô đầu chọc hắn chính là bạn Ngô đầu Lý Hùng, một vị Thiên hộ của bộ binh doanh.

Ừm, bạn khố rách áo ôm, có thể hiểu được.

Bóng lưng còng của Ngô Thiếu Hoa đã đi xa, trong lều bên này lại có động tĩnh.

Chỉ thấy 'vợ' của Thiên hộ rũ đầu, ngón tay vén mái tóc buông rũ, xấu hổ nói một câu với Cẩu tử lùn hơn hắn một cái đầu, phụ trách tiếp đãi hắn: "Đa tạ đại ca chỉ điểm, ta về đây."

"Đại, đại tẩu đi thong thả." Binh lính nói lắp. Người này đắc tội không nổi, lại có thể đánh Ngô đầu dũng mãnh nhất kỵ binh doanh đến xanh cả vành mắt, bước đi bất ổn, mà người này lại chẳng làm sao, nhất định không phải phàm nhân a.

Ngô đại tẩu đi rồi, thân thể cao to đi đứng õng ẹo, làm cho bọn quanh binh hễ nhìn thấy đều để lại ấn tượng khó xóa nhòa nam nhân khỏe mạnh giả nữ tử yểu điệu quả nhiên có tính chất hủy diệt!

La Truyền Sơn cảm nhận ánh mắt phức tạp đằng sau, đã thỏa mãn rồi.

Một là truyền đạt quân tình trọng yếu; hai là thỏa mãn một trong những dục vọng u ám nhất trong cuộc đời nam nhân: sắm vai nữ nhân một lần. Hơn nữa hiệu quả còn chấn động nhường nào…

Truyền Sơn đi tới bờ sông không người, say sưa sờ mặt mình, nhìn bóng mình trong sông mà tự thương xót một hồi. Mi lá liễu, mắt hạnh to, má hoa đào, miệng anh đào nhỏ, cộng thêm khuôn mặt trắng, còn điểm lên một mụn nốt ruồi mỹ nhân bên môi, a! Mặt mỹ nhân tiêu chuẩn biết bao a, quả thực làm người ta, làm người ta lộn cổ xuống sông.

11. Quyển 1 - Chương 10

Thời gian trôi như vó ngựa phi, đảo mắt đã qua một tháng, Truyền Sơn truyền tin được rồi thì vừa làm việc ở cửa hàng lạc đà, vừa đợi Ngô Thiếu Hoa liên hệ.

Truyền Sơn rất vội, quân tình như cứu hỏa. Qua thời gian dài như thế, Lãng quốc sẽ có thay đổi gì chẳng ai biết được. Vị quốc sư kia rốt cục có chết hay không hắn cũng không rõ, nếu như chỉ bị thương, thời gian dài như thế, nói không chừng đối phương đã khỏe lên rồi.

Thấy tin tức truyền đi rồi mà vẫn chưa có hồi đáp, Truyền Sơn biết đã bỏ lỡ thời kỳ tiến đánh Lãng quân tốt nhất. Nhưng thấy Lãng quân vẫn chưa có chút động tĩnh nào, nói vậy chuyện còn có cơ may vãn hồi.

Truyền Sơn không dám nghĩ tới việc Hồ Kế Hiếu căn bản không coi quân tình Thiếu Hoa báo lên ra gì, hi vọng vị này đại tướng quân này còn có chút đầu óc làm tướng quân, đừng để bị thù riêng che mắt.

Hiện tại Truyền Sơn chỉ có thể cầu khẩn ông trời mau chóng để Vương đầu và Trịnh quân sư trở lại, dù không thể đi nữa, cũng hi vọng Hồ Kế Hiếu có thể triệu gặp hắn.

Không phải Truyền Sơn đánh giá cao bản thân mình, nhưng hắn thấy vào lúc này, Hồ Kế Hiếu để hắn cứ như vậy ở không trong thành đúng là lãng phí!

Nên biết là hắn rất rõ ràng với tính cách và thói quen của phần lớn tướng lĩnh trong Lãng quân, quan trọng nhất là hắn biết nhược điểm của hầu hết bọn họ, hơn nữa đối với hình thức Sa Sùng Minh điều binh khiển tướng, thích dùng kế gì, hắn không mò ra được mười phần nhưng ít nhất cũng phải có bảy tám phần. Trong quân pháp không phải đã từng nói biết mình biết người trăm trận trăm thắng sao? Nếu cho hắn trở lại Hi quân…

"Lạc Bình Sinh có đây không?"

Truyền Sơn đang ở quầy hàng bày hàng hóa quay đầu lại, một người đi đầu, cùng năm tên binh sĩ Hi quốc đi vào cửa hàng.

“Là ta. Có việc gì sao?”

“Tướng quân của chúng ta muốn gặp ngươi, đi cùng chúng ta một chuyến đi.”

Cuối cùng cũng tới. Truyền Sơn buông kiện hàng cuối cùng, cẩn thận nói: “Các ngươi chờ một chút, để ta bảo với chưởng quỹ ở đây một tiếng.”

“Ngươi mau lên một chút, tướng quân của chúng ta còn đang chờ đấy.”

“Được, ta sẽ nhanh thôi.”

Hai gã binh sĩ đi theo phía sau Truyền Sơn cùng đi vào hậu đường, chưởng quỹ đang tính sổ sách ngẩng đầu lên nhìn thấy, trong mắt hiện lên tia nghi vấn, nhưng rất nhanh đã trưng mặt cười lên.

“Khách quý khách quý, các vị binh gia đến quán nhỏ chúng tôi là nhìn trúng món hàng nào sao?”

Binh sĩ không trả lời, da mặt căng cứng.

Truyền Sơn đón lời, cười nói: “Chưởng quỹ à, phiền ngươi chọn những món tốt đưa cho những binh gia này, ta phải đi cùng họ làm chút việc, đi một lát rồi về.”

Trên mặt hai binh sĩ xuất hiện vẻ ‘coi như các ngươi thức thời’.

“À, là vậy ư, nào nào nào, ngươi tới xem cùng ta, xem những thứ nào thích hợp với những binh gia này.”

Truyền Sơn tiến lại chỗ ông lão.

Hai người chen chúc trước cái giá, chưởng quỹ vừa chú ý binh lính đang hiếu kỳ quan sát hàng hóa trên giá, vừa hạ giọng nói: “Lão phu không nhận được bất luận chỉ thị gì, ngươi đây là…”

Truyền Sơn thấp giọng trả lời: “Đã lâu không nhận được tin tức, ta nghĩ Vương tướng quân tám phần đã gặp chuyện không may. Sự tình khẩn cấp, ta chỉ đành làm như vậy.”

Lập tức phóng to giọng: “Chưởng quỹ à, đa tạ ngươi mấy ngày nay chiếu cố. Cuối xuân đầu hạ thời tiết hay thay đổi, chưởng quỹ ngài tuổi lớn rồi, ra ngoài phải chú ý trời đất, đừng để gió nổi, mưa to rồi chẳng kịp chuẩn bị cái gì.”

Ông lão hiểu ý, gật đầu, tiện tay lấy vài loại thịt ướp muối như lạp xưởng, gà sấy khô các kiểu.

Truyền Sơn đi theo bọn lính được vụ lớn, mà trong kinh thành xa ngàn dặm có người đang rung bút viết thư báo gấp, chỉ thấy trên tờ giấy Tuyên thành trắng như tuyết có năm chữ mở đầu: trong triều có biến, chạy!

Vương Tiêu viết thư xong, đút giấy vào trong ống trúc, gập tấm địa đồ, đưa một chiếc nhẫn ngọc giao cho gia binh thân tín, nói:

“Thừa dịp hiện tại trong thành chưa giới nghiêm, ngươi mau đi nhanh. Đi từ mật đạo ra ngoài, bên ngoài những người đó không nhận ra ngươi, chờ ra khỏi thành rồi, ngươi tới Triệu gia câu ngoài thành tìm một ông lão họ Thủy, tìm được lão rồi thì đưa nhẫn ngọc cho lão, sau đó nói với lão: núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt. Bất kể ta ở đây xảy ra chuyện gì, bảo lão không được hành động thiếu suy nghĩ. Chờ làm tốt chuyện này, không được dừng lại, ta muốn ngươi chạy tới biên cảnh Lãng quốc bằng cách nhanh nhất, tìm cách để phong thư này nhét dưới tảng đá lớn trong tấm địa đồ. Chuyện này rất quan trọng, nếu như… đường có nguy hiểm, sẽ làm hỏng phong thư này, ngàn vạn lần đừng để rơi vào tay kẻ khác. Nghe chưa?”

“Vâng!” Gia binh thân tín nhét đồ vào ngực, quỳ xuống, rưng rưng nói: “Tướng quân, để ta mang thiếu gia đi cùng đi. Thiếu gia còn nhỏ…”

“Không được! Nếu để họ phát hiện Tiểu Hàn không có đây, nhất định sẽ truy xét chặt chẽ, đến lúc đó ngươi muốn chạy cũng khó! Đi đi, ngươi chỉ cần đem phong thư cùng lời nhắn của ta, chính là đã giúp ta ân lớn rồi.”

“Tướng quân!” Gia binh cắn răng đập mạnh đầu xuống, đập liền ba cái, lau nước mắt rồi đứng lên đi.

Nhìn gia binh đi vào mật đạo, Vương Tiêu khôi phục tất cả lại như lúc đầu, giậm chân giọng căm hận nói: “Truyền Sơn, ta xin lỗi ngươi! Thu Ngọc, là ta làm phiền ngươi! Hồ cẩu chết tiệt! Ta hận a !”

Giọng tắt, chợt nghe ngoài cửa lớn truyền đến tiếng nói chói tai: "Thánh chỉ đến "

Cùng lúc đó, Truyền Sơn bị đưa vào đại doanh Bắc quân.

Mành lều vừa vén, Ngô Thiếu Hoa và Lý Hùng đều đi vào.

Ngô Thiếu Hoa thì không tính, Lý Hùng vừa thấy Truyền Sơn đã hú lên một tiếng vọt tới.

"Đợi lát đợi lát! Hồ tiểu… Hồ tướng quân lập tức ra ngay, chúng ta có chuyện gì đợi lát nữa trò chuyện." Truyền Sơn lùi liền hai bước, né cái chân nhiệt tình của Lý Hùng.

"Cái tên Vương bát đản nhà ngươi, mấy năm nay ngươi chạy đi đâu? Đợi lát nữa ngươi nhất định phải kể hết cho ta nghe, con bà nó chứ, để ta đau lòng lâu như vậy, còn tưởng tiểu tử ngươi chết thật rồi. Ta đã nói mà, tai họa lưu ngàn năm, tiểu tử ngươi làm lại dễ chết như vậy được." Vẻ mặt Lý Hùng vừa như khóc lại vừa như cười.

Truyền Sơn cũng cảm thấy vành mắt nong nóng, dụi mũi cười mắng: "Hai người các ngươi mạng cũng dài, đánh bao nhiêu trượng như thế mà còn không chết, lại được thăng quan, thật đáng mừng!"

Ba người cùng nhau cười rộ lên, ba năm không gặp, tự nhiên đều quan sát lẫn nhau.

Lần trước Ngô Thiếu Hoa tuy đã gặp Truyền Sơn, nhưng Truyền Sơn khi đó và Truyền Sơn hiện tại căn bản là một quỷ một người hoàn toàn khác biệt, không thể nhập làm một.

Chỉ với ba năm không gặp, ba người đều đã cởi bỏ hơi thở ngây ngô, trở nên có vị đàn ông hơn.

Ngô Thiếu Hoa trông khỏe mạnh khôi ngô, gương mặt nghiêm chỉnh, chính là khóe mắt mang theo chút lưu manh nên cảm giác mang đến không nghiêm túc cho lắm.

Lý Hùng thì lại mang khuôn mặt nhã nhặn, đáng tiếc vóc dáng tựa hồ không cao lên chút nào, không cao không mập, vừa cười rộ lên là cặp mắt đã nhỏ kia lại ti hí.

Nhìn lại Truyền Sơn, một thân áo vải xám của dân chúng phổ thông, trên chân đi một đôi giày đen, trên đầu đội khăn vuông. Trong ba người, hắn cao nhất, so với Ngô Thiếu Hoa khỏe mạnh hơn, vóc người hoàn mỹ mang lại cảm giác thon dài mạnh mẽ. Mà mặt người này, nếu dùng từ tục một chút để miêu tả thì đó chính là như dao khắc rìu đục có góc có cạnh, vừa nhìn thấy cũng không có vẻ gai mắt lắm, nhưng nhìn nữa lại thấy mặt hắn trông khá là dễ nhìn, mũi ra mũi, mắt ra mắt, miệng khá lớn, phù hợp với cách nói nam nhi miệng ăn bốn phương. Nhìn thế nào đi nữa, người này cũng làm cho người ta có cảm giác cương nghị chính khí. Còn về thực tế thế nào, vậy cũng chỉ có người chơi với hắn mới biết được.

Nhưng mặc kệ nói sao thì La Truyền Sơn cũng phải dựa vào khuôn mặt đáng tin và đầy thiện cảm này để lẩn trong đội ngũ quân địch bình yên vô sự ba năm.

"Còn sống là tốt rồi."

"Đúng vậy, còn sống là tốt rồi!"

Ba người ngươi đánh ta một quyền, ta đá ngươi một phát, hi hi ha ha mỉm cười một hồi lâu.

"Truyền Sơn, ngươi giỏi a, vừa về đã lập đại công rồi." Lý Hùng ước ao nói.

"Có thể thành công hay không, bây giờ vẫn khó nói." Truyền Sơn quay đầu hỏi Ngô Thiếu Hoa: "Ngươi báo sự tình cho Hồ… tướng quân xong, phản ứng của hắn thế nào?"

"Hắn? Hừ! Nếu không phải ta nói chuyện với Lưu tướng quân trước, mời Lưu tướng quân cùng ta đi gặp hắn, hắn còn không biết…"

"Rầm."

Ngô Thiếu Hoa còn chưa dứt lời, trong lều đã có một đám binh linh cầm vũ khí trong tay tiến vào.

"Bắt bọn họ! Bắt gian tế Lãng quốc và kẻ phản bội!"

Cái gì?!

"Được cái tên Ngô Thiếu Hoa kia! Ngươi bán đứng ta! Uổng cho ta coi ngươi làm huynh đệ! Ngươi nhớ mặt ta, ta chết cũng không bỏ qua cho ngươi!" Truyền Sơn đạp một phát vào binh sĩ tới gần bên mình, chuyển tay liền cướp lấy binh khí của hắn.

Ngô Thiếu Hoa hoàn toàn sửng sốt, Lý Hùng sững sờ một giây, đã nhìn thấy ánh mắt Truyền Sơn nhìn hắn xong, lúc này há mồm kêu to: "La Truyền Sơn, ngươi tên gian tế! Chúng ta coi ngươi là huynh đệ, ngươi lại lợi dụng chúng ta. Lương tâm ngươi để đâu!"

Ngô Thiếu Hoa há mồm muốn kêu gì đó, bị Lý Hùng kéo một phát, Ngô Thiếu Hoa cuối cùng nghĩ ra, hai người không phản kháng gì, tùy ý để binh sĩ chặn bọn họ lại.

Còn lại một mình La Truyền Sơn dù giãy dụa ra sao cũng không trốn được thiên la địa võng đã giăng chờ sẵn hắn, trong vài cái đã bị mọi người ném xuống đất.

"Ta không phải gian tế! Ta muốn gặp Vương tướng quân, Vương tướng quân có thể chứng minh sự trong sạch của ta!"

Truyền Sơn kêu to hơn, liên tục giãy dụa, binh sĩ bắt hắn đánh hắn mấy cái liền cũng không làm hắn yên tĩnh lại được.

Lý Hùng thì một cứ mắng oang oang Truyền Sơn không nên lừa huynh đệ ngày xưa, liên lụy bọn họ cùng chịu xui xẻo.

Ngô Thiếu Hoa cũng tỏ vẻ mặt căm thù.

Ước chừng xác định được ba người trong lều đã bị bắt lại, Hồ Kế Hiếu đại tướng quân nhận được thông báo cuối cùng mới khoan thai đi tới.

Vừa nhìn thấy Hồ Kế Hiếu, Lý Hùng và Ngô Thiếu Hoa cùng hô to oan uổng.

"Oan uổng cái gì? Có gì mà oan với uổng?" Hồ Kế Hiếu vung tay áo, ngồi trên chủ vị.

Vài tướng lĩnh cũng theo vào sau.

"Hồ đại tướng quân, ngươi nói bắt gian tế, gian tế ở đâu thế?" Đi vào cuối cùng, lão tướng Lưu Văn nhìn quét một vòng trong lều, hỏi.

Hồ Kế Hiếu giận hắn rõ ràng cái gì cũng thấy, còn giả vờ hồ đồ, nhưng khổ nỗi người này không đắc tội được, đành phải kiềm chế lửa giận, nói:

"Lưu lão tướng quân, gian tế chính là ba người này."

"Lưu tướng, ngài cần phải làm chủ cho ta! Tiểu nhân oan uổng a!" Ngô Thiếu Hoa thấy thủ trưởng trực thuộc xuất hiện, vội vã ngẩng đầu kêu to.

"A? Sao mà ngu tướng toàn thấy tướng lĩnh trong Bắc quân tay vậy?" Lưu lão tướng quân cực kỳ không vui, hung hăng trừng Ngô tiểu tử một cái.

Ngô Thiếu Hoa vội vàng câm miệng, không dám kêu nhiều.

"Lưu lão tướng quân, bản tướng vốn cũng không thể tin được trong quân lại gặp phải phản bội và gian tế, nhưng chứng cứ vô cùng xác thực làm bản tướng phải tin."

Hồ Kế Hiếu chỉ vào mũi Truyền Sơn, quát nói: "Người này là Thiên hộ trưởng của Trọng Giáp doanh Lãng quân, giết vô số binh tướng Hi quốc ta. Hôm nay lại cùng hai kẻ phản bội thông đồng, lẫn vào quân ta! Còn thượng báo giả tạo tình báo, muốn làm loạn trận tuyến của quân ta, thật sự là đáng chém!"

"Hồ tướng quân, ta là La Truyền Sơn. Không phải gian tế Lãng quốc gì cả, xin ngài chớ nghe lời tiểu nhân gièm pha, ngài… không nhớ rõ ta sao? Ta rời Hi quốc là nhận mệnh Vương tướng quân, trước khi đánh vào quân đội Lãng quốc thì cứ ở đội quân nhu, trước đây, ta và ngươi chỉ cách một doanh. Ngươi ta đã gặp mấy lần, lẽ nào ngài đã quên sao?" Truyền Sơn giãy dụa liều mạng ngẩng đầu lên.

Hồ Kế Hiếu hí mắt nhìn hắn hai cái, trong mũi phát ra tiếng hừ lạnh, "Trông cũng quen mắt đấy, nhưng…ai biết ngươi có phải từ nhỏ đã ẩn mình ở Hi quốc ta chờ thời mà động hay không chứ?"

"Nhà ta ngay ở La gia thôn, huyện Bình Dương, chân núi Chung, có căn có cứ, mấy đời trong nhà cũng chưa từng ra khỏi huyện Bình Dương nửa bước, đây đều là chuyện có thể tra được." Truyền Sơn đã từ từ cảm thấy không ổn. Hồ tiểu kê này đúng là một lòng muốn coi mình như gian tế để xử lý đây. Lẽ nào bởi vì mình từng thấy bí mật và gièm pha của hắn mà hắn hận mình đến tận giờ? Nhưng mà đây chính là quân tình a, sao có thể coi như trò đùa?

"Vậy thì làm sao? Lãng quốc muốn trá một thân phận ở một ngọn núi nhỏ còn không dễ à."

Lưu lão tướng quân cau mày, sao đại tướng quân này ăn nói lại cứ nâng uy phong người khác, diệt nhuệ khí nhà mình thế chứ? Dù là vì vạch trần thân phận gian tế đi nữa, nghe cũng hơi chói tai.

"Hồ đại tướng quân, ngươi nói chứng cứ ở đâu?"

12. Quyển 2 - Chương 1-1: Tóm Tắt

Tóm tắt:

Một người xui xẻo ơi là xui xẻo,

Một nhà tiên đoán tham ăn lại gà mờ,

Sắp mở ra một đoạn song tu kỳ duyên kinh thiên địa quỷ thần khiếp?

Thân phận mật thám của La Truyền Sơn bị lộ,

Không những bị đánh vào đường hầm không thấy mặt trời, lại còn bị ép phải ăn 'khô lâu quả'

Vì báo thù, Truyền Sơn nhẫn nhục sống tạm bợ trong lòng đất,

Không những bức bách Canh Nhị mắc chứng sạch sẽ còn tham ăn làm tiểu đệ,

Còn cướp lấy địa bàn của Canh Nhị, đạt thành thỏa thuận ở chung quỷ dị.

Nhưng mà, ma đầu bắt nạt ức hiếp dân lành (?) còn chưa thoải mái được mấy hôm, lại vì giúp Canh Nhị hả giận mà vô ý chọc tới thế lực ác, thế mà đúng lúc này, độc tính của 'khô lâu quả' lại bắt đầu rục rịch…

Chẳng, chẳng lẽ hắn phải bỏ mạng ở đây do thể chất xui xẻo này thực sao?

—

Độc tính phát tác, Truyền Sơn đau lăn quanh giường, trong miệng cũng tru lên như dã thú.

Canh Nhị châm nến, đi tới bên cạnh Truyền Sơn, "Này, ngươi xảy ra chuyện gì?"

Truyền Sơn đột nhiên ôm chặt Canh Nhị.

Canh Nhị lại càng hoảng, cúi đầu muốn nhìn tên ôm chặt y. Chỉ thấy hai cánh tay La Truyền Sơn siết chặt y, vùi đầu vào ***g ngực y, phát ra tiếng như đang khóc.

Lòng Canh Nhị thoáng cái mềm như bùn nhão.

Thật đáng thương. Canh Nhị đưa tay kéo lấy ác ma ức hiếp y, chiếm lấy hang ổ của y, vỗ nhè nhẹ lên lưng hắn.

Truyền Sơn làm thế cũng là cố ý, cũng để thử Canh Nhị. Không ngờ Canh Nhị này lại… Thật là một người tốt…

Lần đầu tiên, Truyền Sơn không thừa nhận mình bị cảm động bởi nam nhân mắc chứng sạch sẽ lại còn hay lầm bầm này.

==========

13. Quyển 2 - Chương 1-2: Hắc Ngục

Mỏ than đá núi Vân.

Mỏ khai thác than đá lớn nhất Lãng quốc, ở sâu trong núi Vân, chiếm đất mở mang, bên trong trải qua gần năm mươi năm khai thác, cho dù là một nô lệ mỏ sống trong đó nhiều năm cũng vẫn sẽ lạc đường trong khu mỏ rắc rối phức tạp ấy.

Mỏ than đá núi Vân khác với những mỏ than đá khác, nó không dùng thợ mỏ, chỉ cần nô lệ mỏ, tuy chỉ khác một hai chữ, nhưng lại tạo nên khác biệt rất lớn, cực kỳ khác biệt. Cho nên nơi đây còn được gọi là Hắc ngục – nơi tội nghiệt sâu nhất, đen tối nhất, tàn khốc nhất, nhiều người chết nhất, ở nơi đây, ngươi chỉ có thể nhìn thấy người đi vào, nhưng không thấy người nào đi ra.

Ở nơi đây, người làm việc phần lớn đều là tội phạm Lãng quốc, còn có một phần là người bị coi như nô lệ mỏ bán vào đây.

Thế giới tối tăm dưới lòng đất này tự có quy tắc sinh tồn của nó, ngục tốt của mỏ than đá cực ít xuống mỏ, chỉ ở bên ngoài trông coi. Đối với quản lý bên dưới mỏ than thì hoàn toàn bàn giao cho người nào mạnh dưới đó.

Quy tắc sinh tồn ở đây kể thì cũng đơn giản, chính là: ngươi có thể nộp số lượng khoáng sản đã giao ra, ngươi sẽ có cơm ăn, có nước uống, có quần áo tránh rét, còn có cả ánh sáng. Ngược lại thì ngươi chẳng có gì cả. Mà bắt đầu từ ba năm trước đây, trong hầm mỏ than đá sâu tầm năm trăm thước dưới lòng đất này lại có thêm một quy tắc, quy tắc này trở thành hi vọng của toàn bộ nô lệ mỏ.

Tìm ra khoáng sản đặc biệt linh thạch, chỉ cần thu thập được một trăm khối linh thạch cấp thấp, hoặc là năm khối linh thạch cấp trung trở nên là có thể rời khỏi mỏ than lại thấy ánh mặt trời. Nếu như có thể lấy được linh thạch cấp cao, chỉ cần một khối, lập tức có thể rời khỏi giếng mỏ.

Ngay từ đầu, các nô lệ mỏ còn không biết cái gì gọi là linh thạch, sau đó có người đã tìm được, mới biết đó là khoáng sản cùng loại với ngọc. Hi vọng cuộc sống lại trỗi lên trong lòng các nô lệ mỏ, đồng thời, vì phần hi vọng này, tranh đoạt dưới lòng đất đã từ từ thăng cấp.

Than đá trong mỏ thì không ít đâu, nhưng linh thạch lại được mấy khối?

Người tìm được linh thạch thường còn chưa kịp nộp linh thạch ra đã bị giết rồi. Mà những kẻ mạnh tìm được đủ số lượng đang chuẩn bị nộp linh thạch lên để đổi lấy tự do thì giữa những kẻ mạnh tự nhiên cũng bắt đầu ngươi giành ta cướp.

Dần dần, chỉ còn nô lệ mỏ nhỏ yếu là không trông cậy vào việc nộp linh thạch để rời khỏi giếng mỏ, họ chỉ có thể dựa vào việc đó để đổi lấy thức ăn và đồ dùng sinh hoạt tốt hơn một chút của những kẻ mạnh trên quyền họ. Như vậy chỉ cần không gặp phải một kẻ mạnh khác, chí ít họ còn có thể giữ mạng.

Lúc Truyền Sơn bị kéo xuống khỏi xe ngựa thì ngửi thấy một thứ mùi khai thối của lừa ngựa cùng với các thứ mùi thôi của nước tiểu và phân, cũng nghe thấy tiếng lừa và ngựa khò khè.

Bị giật mảnh vải đen che mắt xuống, Truyền Sơn chớp chớp mắt, đợi một hồi thích ứng được tia sáng ở đây, lập tức đã phát hiện mình đang đứng trước một sơn động thật sâu. Sắc trời xam xám, không biết do thời tiết không tốt hay đã gần chạng vạng.

Trước sơn động có một mảng đất cực kỳ trống trải, trái phải hai bên có một loạt lều lừa ngựa sắp hàng. Các loại súc sinh như lừa, ngựa, la bị buộc trong đó, trông số lượng cũng thấy không ít, lại nhìn xa hơn một chút, còn có không ít gian nhà và lều bằng gỗ, tựa hồ là dựng lên để ở.

Bãi đất trống trước động có đặt hàng loạt sọt và thùng gỗ trống không, trên mặt đất có một đường trông như bị kéo lê, bốn phía rải rác xỉ than đá.

Đây là hầm mỏ sao? Đây là lao ngục nhốt và dày vò hắn sau này của người Lãng quốc sao? Ánh mắt Truyền Sơn tối sầm.

"Đi mau! Đừng lề mề!" Phía sau có người đẩy hắn một cái.

Truyền Sơn bị đẩy một cái mà lảo đảo, suýt thì té ngã.

Trong xe ngựa bị cấm đoán hoàn toàn, hắn vừa trải qua thống khổ ăn mòn thân thể do quả xương khô mang đến trong ba canh giờ, hiện giờ cơ thể tuy rằng yếu cực kỳ, nhưng trong ba canh giờ tiếp theo, hắn tạm thời có thể hoạt động như một người bình thường, đây là quy luật hắn rút ra được trên đường hắn bị đưa về đây. Trong hai ngày này, hắn bị đau đớn dằn vặt đến chết đi sống lại, nếu như không phải còn có một nỗi hận thù chống đỡ, hắn thực sự rất muốn chết đi.

Theo như lời quốc sư Minh Quyết Tử Lãng quốc, hắn đã ăn quả xương khô, cho dù chết rồi, linh hồn cũng nhận hết dằn vặt mãi không siêu thoát, nhưng chuyện chết rồi ai mà biết được?

Nhưng hắn tuyệt đối không tìm đến cái chết, hắn nhất định phải sống, sống để rời khỏi đây!

Nhanh chóng đá hết những mềm yếu khỏi đầu, trong lòng Truyền Sơn thầm thề.

Hai ngục tốt đằng sau nhìn hắn bằng ánh mắt âm u lơ là, đẩy hắn về phía trước. Càng đi về trước, ánh nắng càng xa dần.

"Người mới tới chứ gì, qua bên này trước."

Truyền Sơn quay đầu, hai tên ngục tốt giải hắn đi tới bên hốc mỏ, chỗ ấy đang đốt một chậu lửa, trong lửa thả mấy thanh sắt.

Một tên ngục tốt hơn bốn mươi tuổi lười biếng ngồi trên ghế dựa đặt bên chậu than, mí mắt cũng không chớp, nói:

"Có quà biếu không?"

Truyền Sơn nào có quà biếu, giọng hắn còn chẳng ổn, nói cũng không nói nên lời.

"Soát."

Ra lệnh một tiếng, hai tên ngục tốt giải Truyền Sơn lập tức sờ mó tìm kiếm toàn thân hắn, soát mãi mà cũng không phát hiện ra bất kỳ thứ gì.

"Mịa! Quỷ nghèo! Ngay cả một đồng tiền cũng không có." Ngục tốt trung niên trên ghế dựa hùng hùng hổ hổ đứng dậy, "Tên này số mấy?"

"Chữ Tân (*) thứ 279."

(*) chữ Tân đứng hàng thứ tám trong Thiên Can.

"Ờ? Lão tử nửa tháng không tới mà đã 279 rồi, vậy không phải chỉ còn 21 người nữa thôi là chữ Tân sẽ đầy?"

Nghe ngục tốt nói thế, Truyền Sơn thầm líu lưỡi. Nếu như dưới mỗi Thiên Can có ba trăm người, Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Qúy; chữ Tân đứng hàng thứ tám, vậy không phải là trong mỏ than này có gần hai nghìn bốn trăm người ở đây làm việc sao? Dù là nhiều năm qua đã chết đi một ít thì hiện tại trong mỏ than này cũng vẫn còn không ít người.

"Đúng vậy, trong khoảng thời gian này, người chết nhiều vô số, lượng khoáng sản nộp lên thiếu đi, vậy lại đưa đến một nhóm người."

"Đè xuống." Ngục tốt trung niên hơn bốn mươi tuổi đột nhiên nói.

Hai tên ngục tốt bỗng chốc ấn chặt Truyền Sơn, lại có một tên túm luôn búi tóc hắn, bắt hắn phải ngẩng mặt lên.

Nhìn ngục tốt trung niên lấy một que hàn đỏ lửa từ trong chậu than ra, Truyền Sơn biết họ sắp làm gì, nhưng hắn căn bản không có sức giãy dụa, thực ra hắn có giãy cũng vô dụng.

Ngục tốt trung niên cười ha há, "Không có quà biếu phải không? Vậy để đại gia dạy cho ngươi, sau này thấy người, phải biết khom lưng chào đại gia, tiền lễ nên đưa không thể ít. Trông ngươi là biết ngươi là một tên không được dạy bảo, gia liền thay cha ngươi nương ngươi dạy cho một bài vậy!"

“Làm đi.” Que hàn thoảng qua trong nước, phát ra tiếng xèo xèo chói tai. Giơ que hàn bốc khói trắng lên, ngục tốt trung niên cười đểu, ngay cả thời gian chuẩn bị tâm lý cũng không cho liền ấn que hàn xuống.

“Xì xì!” Ngay tức thì, trên quai xanh phía bên trái Truyền Sơn toát ra một thứ mùi da thịt cháy xém.

“Au a!” Truyền Sơn đau đến nỗi liều mạng giãy dụa, mặt và cổ hiện lên từng đường gân xanh. Nhưng hắn thoát lực bị ấn chặt, chỉ có thể ngóc đầu, lộ ra phần cổ yếu mềm.

“Đừng nóng vội, đây mới chỉ là một chữ tân , còn có ba chữ số nhị, thất, cửu nữa chưa in. Chúng ta cứ từ từ thôi, hôm nay chỉ có một mình ngươi, không cần vội.

Trước khi Truyền Sơn mất đi ý thức, khuôn mặt cười cợt âm hiểm của tên ngục tốt trung niên và quốc sư Minh Quyết Tử Lãng quốc cứ chồng lên nhau…

Chờ đến khi Truyền Sơn tỉnh lại, hắn đã nửa nằm nửa ngồi trên một chiếc xe gỗ, đằng trước xe gỗ có sợi dây dắt, cũng không biết là bị đưa đến đâu. Ngoại trừ một chiếc đèn bão chiếu ra một vòng ánh sáng nhàn nhạt trên xe gỗ ra, xung quanh hoàn toàn tối mù, chỉ có ẩm ướt và nỗi bực mình vẫn còn nương theo hắn.

Xe gỗ tựa hồ đang nghiêng dần xuống.

“Hắt xì, hắt xì.”

Dây thừng chậm rãi đong đưa, phía trước không biết gia súc là lừa hay ngựa, kéo hắn đi từng chút từng chút vào sâu trong lòng đất.

Đường mỏ này không biết sâu rộng bao nhiêu, bởi vì ánh đèn mỏ u ám, làm Truyền Sơn sinh ra một cảm giác tuyệt vọng vĩnh viễn bị kìm hãm trong đó, bò mãi cũng không ra được.

Truyền Sơn lắc đầu, đuổi thứ cảm giác tuyệt vọng có thể cắt nuốt dục vọng cầu sống ra khỏi lòng, cố lấy tinh thần quan sát cảnh vật xung quanh. Chờ mắt quen với màn đêm đen, mơ hồ có thể thấy bốn phía đường mỏ này tựa hồ còn có những huyệt động kéo dài. Đường mỏ vốn tưởng chật hẹp cũng không chật hẹp như trong tưởng tượng, hai ba chiếc xe rộng như xe gỗ chở hắn có thể đi được song song, độ cao thì chừng 10 thước.

“Tỉnh? Tỉnh là tốt rồi, đỡ phải thay quần áo bên dưới cho ngươi.”

Truyền Sơn ngẩng đầu, vết thương chỗ cổ bị xé ra, đau đến nỗi hắn ‘xịt’ một cái. Vừa rồi hắn đã chú ý tới bên cạnh còn có người, nhưng đối phương không nói chuyện, hắn cũng không định để ý tới.

“Còn có sức không?”

Truyền Sơn miễn cưỡng phát ra âm thanh trả lời.

“Câm điếc?”

Truyền Sơn lắc đầu.

“Cho, đây chính là thứ tốt, uống một ngụm, nói không chừng có thể giữ lại một cái mạng. Nam nhân trong bóng đen đưa qua một chiếc túi da.

Truyền Sơn đưa tay nhận lấy, cũng bất chấp nó là cái gì, ngửa đầu liền uống một ngụm. “Au!”

“Sao rồi? Không đủ mạnh hửm? Đây chính là rượu xái chính tông, phải trả cực nhiều mới nhờ được đám tổ tông trên này lấy một túi cho đấy. Trả đây trả đây, chỉ có một chút mà ngươi còn uống ngụm thứ hai hả.”

Truyền Sơn không biết nơi này là đâu, quốc sư Lãng quốc ép hắn ăn quả xương khô vào lúc đó chỉ cười âm hiểm, nói muốn đưa hắn vào địa ngục đi dạo. Sau đó hắn bị giải lên xe, khép kín một đường áp giải tới tận đây.

Vừa rồi ở cửa động, người áp giải hắn cũng không nói rõ điều gì, cứ như vậy đưa hắn vào. Nhưng theo sự quan sát, hắn đoán đây chắc là một hầm mỏ.

Đối với tình huống nơi này tuy rằng không rõ ràng lắm, nhưng nhìn nam tử này có thể phụ trách đón hắn, đồng thời có thể từ trong tay ‘các tổ tông’ phía trên lấy được rượu mạnh, hắn nghĩ địa vị của nam tử ở chỗ

này chắc không thấp, thế là hắn cũng ăn theo, cố nặn ra một nụ cười cảm kích, lập tức nâng túi rượu đưa trả cho đối phương.

Đừng nói, chỉ một ngụm rượu, cảm giác kích thích cay xè đốt thẳng từ lưỡi xuống dưới bụng, vết thương bị rách ở cỗ xót buốt, nhưng đây đúng là thứ giúp hắn khôi phục tinh thần.

"Hí, tiểu tử, cũng được đấy. Đinh lão tam ta đón không ít người, mười thì có chín nửa đường ngất luôn, có thể in dấu trên tay Mã diêm vương, còn có thể tỉnh lại trong đường mỏ chính thì ngươi là người thứ nhất."

"Đinh..." Qủa nhiên là một động mỏ.

"Đinh lão tam." Nam nhân lộ mặt khỏi bóng đêm, ngồi xuống bên cạnh Truyền Sơn.

Đây là một ông lão gầy gò tóc hoa râm, trông lớn tuổi hơn Truyền Sơn đoán rất nhiều, cực kỳ gầy, nhưng rất có tinh thần, đôi mắt vẫn còn sáng trong. Đầu tóc hạng trung, một thân trang phục ngắn, da mặt, da tay trông hơi đen, nhìn không ra nguyên trạng.

Truyền Sơn ôm quyền cung kính với lão, ông lão cười cười, dùng khăn vải trên cổ lau mặt.

"Chữ Tân thứ 279 phải không? Còn một lát nữa mới tới, ta liền nói qua một chút quy củ và thường thức ở đây cho ngươi nghe, nghe nhiều mới có lợi cho ngươi. Đinh lão tam đồng dạng cũng quan sát hắn, đã thầm nghĩ thằng này vẫn còn trẻ.

Nhìn hắn không thấy nét tuyệt vọng và chán chường sau khi bị đưa vào đây của người bình thường, cũng không có sự mơ màng và uể oải về tinh thần của đại đa số người nơi đây, trái lại, hắn bình tĩnh quan sát cảnh vật chung quanh, dưới tình huống có thương tích mà vẫn có thể nhớ cho lão mặt mũi, trong lòng lão không khỏi liền coi trọng hắn hai phần.

Trên người Tân 279 truyền đến mùi máu rất nặng, mùi máu tươi này không chỉ dừng ở vết thương trên người hắn, còn có cả bầu không khí nữa. Đinh lão tam đã ở trong mỏ này gần hai mươi năm, con người hung hãn tàn bạo nào mà chưa gặp qua? Người nào đã giết người và người nào chưa giết người, lão liếc mắt là đã nhận ra được.

Mà trên người của tên trước mắt còn có một luồng sát khí, luồng sát khí này lão mới chỉ thấy trên người của mấy người thôi, sau này sự thực đã chứng minh mấy người ấy đều là những ma quỷ hung ác giết người không chớp mắt.

Cho nên, Đinh lão tam thả ra 2 phần nhân tình, tuổi lão cũng đã lớn, dựa vào sự quen thuộc địa hình trong mỏ cùng việc quen biết người bên trên, ở trong mỏ cũng có chút địa vị. Nhưng mấy năm nay, từ sau khi linh thạch xuất hiện, thế lực dưới lòng đất phân chia càng ngày càng hiểm ác đáng sợ, là người già như lão, so với những kẻ mạnh có thể sử dụng nắm tay, hắn chỉ có thể dùng nhân tình để buộc lòng người.

Truyền Sơn không để lão thất vọng, hắn tỏ ý cảm kích hợp thời, làm ra vẻ chăm chú lắng nghe.

"Tiểu tử, bất kể ngươi là dạng người gì, từng có quá khứ huy hoàng thế nào, ở nơi đây cũng sẽ không có bất luận ý nghĩa gì nữa. Trừ phi người có thể quen người bên trên, hoặc là người nhà có thể hối lộ những tổ tổng bên trên, điều ngươi lên trên làm việc, bằng không tất cả đều là nói suông.

"Nhưng ta thấy ngươi vào đây đã bị Mã diêm vương chỉnh đốn, nghĩ chắc ngươi cũng không có cách nào để lên trên được. Nếu đã xuống đây, vậy quy củ dưới này phải nắm vững, trừ phi ngươi muốn chết, vậy thì không còn gì để bàn. Ngươi là người Lãng quốc?"

Truyền Sơn do dự một chút, lắc đầu, thầm đề phòng nhìn về phía ông lão.

Đinh lão tam tựa hồ cũng không ngại hắn là người nước nào, thuận miệng nói một câu: "Dưới lòng đất này, người nào cũng có. Tội phạm, tù binh, nô lệ, người ở nước ngươi chưa từng nghe qua đều có hết. Ngươi có thể thấy kỳ là ở đây không phải mỏ than ngục giam của Lãng quốc sao, sao lại có người nước khác. Cái này a, nói thì dài."

Đinh lão tam quý trọng hớp một ngụm rượu nhỏ, tựa hồ tuyệt không lo đến gia súc phía trước sẽ nhầm đường, nói tiếp:

"Ở đây gọi là mỏ than núi Vân, trước đây căn bản không có ai biết dưới chân núi Vân còn ẩn dấu một kho tàng lớn như thế. Năm mươi năm trước đi, khi đó ta còn rất nhỏ, còn nhớ khi đó một gánh củi có thể bán được tám mươi văn ở quốc đô. Ngươi nghĩ a, một gánh củi tám mươi văn, cây trên núi không phải đều bị chặt hết à? Không sai, Lãng quốc khi đó bắt đầu thiếu củi đun.

"Sau đó, củi đun trong nước càng ngày càng ít, mùa đông lạnh đến mức cả người lẫn vật đều bị đông chết càng ngày càng nhiều, bất kể là thảo nguyên hay vùng núi, khắp nơi đều có thể thấy được người lẫn vật bị đông chết. Sau đó nữa, ngay khi Lãng quốc sắp không chịu nổi nữa, có một đạo sĩ tới, mang theo một túi đồ dâng cho quốc chủ khi đó. Thứ này chính là một thứ hay."

Đinh lão tam chỉ vào vách mỏ trần trụi, nói: "Ngay từ đầu chúng ta đã gọi nó là than đá, bởi vì rõ ràng là tảng đá, nhưng có thể đốt như than củi, than gỗ. Sau đó cũng không biết ai gọi ra, có lẽ vẫn là những đạo sĩ đi, dần dần cũng gọi thứ này là than đá.

"Địa chỉ của mỏ than đá dưới chân núi Vân này chính là do đạo sĩ ấy, cũng là quốc sư đời thứ nhất của Lãng quốc nói cho quốc chủ khi đó, lúc đó Lãng quốc chỉ dựa vào mỏ than ở đây để vượt qua nguy cơ thiếu củi đun. Dần về sau, ngay cả ở những nơi khác cũng lục tục phát hiện một vài mỏ than. Nhưng nơi đây vẫn là mỏ than lớn nhất Lãng quốc, cũng là Hắc ngục lớn nhất."

Truyền Sơn kiên trì nghe đến đây, xe gỗ ngừng lại.

Đây là một không gian khá rộng lớn. Truyền Sơn hoài nghi mình đã tới quốc gia dưới lòng đất.

Đinh lão tam giúp Truyền Sơn một phen, hai người đi xuống xe ngựa, Đinh lão tam chỉ đường mỏ bốn phương thông suốt đằng trước, nói: "À, đây là giao lộ. Mỗi đường mỏ có người dẫn đầu làm ở bên trong khác nhau, nếu không cần thiết thì không nên đi vào trong đường mỏ của người khác, trừ phi ngươi tự có bản lĩnh giữ mạng sống về. Hai bên này đều là nơi cho người ở, tất cả mọi người chúng ta đều ở đây. Ngươi nhớ kỹ, địa vị ở chỗ này càng cao thì càng ở phía ngoài; ngược lại thì ở phía sau.

Truyền Sơn mượn ánh đèn mờ tối quan sát bốn phía, ở đây sáng sủa hơn đường mỏ ban nãy một chút.

Chỉ thấy toàn bộ động lớn này giống như một cái phễu lộn ngược bất quy tắc, chóp có hình vòm, khá là cao; xung quanh có hình thang kéo dài từng tầng lên trên. Mỗi một tầng đều có hoặc nhà gỗ, hoặc huyệt động giống như nơi ở. Đầu cuối phễu đen thui, không nhìn rõ có những cái gì, nhưng nghĩ chắc cũng có người ở.

Bốn phía huyệt động này giống như đặt một thành trấn loại nhỏ, khắp nơi đều có những khối gỗ vuông dựng lên chống đỡ tường, có những nơi còn có thể thấy rõ đòn dông. Trên mặt đất thì có hàng loạt, hàng loạt những vết kéo lê.

Xung quanh con đường bày đầy những sọt than, xe than, thùng than, còn có các loại công cụ khai thác. Truyền Sơn cảm thấy dùng từ 'con đường' để miêu tả chỗ này thì khá là lạ, nhưng cũng chỉ có từ này có thể biểu đạt chính xác tình huống nơi này.

Kỳ diệu nhất là, toàn bộ không trung huyệt động tràn ngập một tầng khói đen, tựa hồ là toát ra từ trong các hộ gia đình.

"Đó là khói than mọi người đốt khi nhóm lửa làm cơm, bên trên có ống khói và lỗ thông khí, khói có thể thoát ra từ đó. Rất ngạc nhiên đúng không? Đây chính là kết quả cố gắng gần năm mươi năm của nô lệ mỏ nơi đây đấy. Nghe nói nô lệ mỏ ban đầu đào từ trên xuống, sau đó đào mãi xuống dưới, mới phát hiện chỗ này rỗng.

"Bốn mươi năm trước, sau khi nơi đây biến thành ngục giam chỉ có thể vào chứ không thể ra, ở đây đã bị thi công thành nhà tù, sau đó xảy ra chút sự cố, đã chết không ít người, các ngục tốt cũng không chịu xuống nữa. Dần dần, nơi đây liền do các nô lệ mỏ sửa thành như vậy.

Đinh lão tam vỗ đầu con lừa, đổi phương hướng khác cho nó, rút một cái roi ra, con lừa ấy liền tự chầm chậm trở về đường cũ.

Truyền Sơn chú ý tới trên mắt con lừa ấy có bịt một mảnh vải đen.

"Súc sinh cũng biết sợ, gia súc vừa tới dù bị bịt vải đen cũng không chịu xuống, phải dùng roi quất mới được." Đinh lão tam chú ý tới ánh mắt hắn, cười nói một câu.

"Đi thôi nào, nơi ngươi sống còn ở phía trước nữa."

"A a !" Xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, nhưng rất nhanh đã bị người che lại.

Đinh lão tam dường như không nghe thấy, vừa đi vừa giới thiệu địa hình nơi đây cho Truyền Sơn, cùng với các thế lực nào hiện ở trong mỏ này, người dẫn đầu của chúng lại phân biệt là những ai, còn có một vài nhân vật cần phải đặc biệt chú ý.

Mà những điều này chính là những điều Truyền Sơn phải biết, kiềm nén sợ hãi đối với tương lai sắp tới, dấy tinh thần lên để nghe ông già giảng giải.

Trên con đường có người đang đi lại, cũng có tốp năm tốp ba người tránh ở một nơi tôi tối không biết đang làm gì.

"Ở đây cũng gần giống một trấn nhỏ. Có vài loại vật phẩm sinh hoạt, ngươi chỉ có thể đổi ở đây, dùng than đá cũng được, than tinh chất cũng được, linh thạch cũng được, một vài loại công cụ bằng đá cũng được, thậm chí cả một vài tảng đá hiếm thấy cũng có thể đổi đồ ở đây. Nói chung, ở đây cái gì cũng có thể trao đổi, bao gồm máu, thịt, mạng của ngươi."

Linh thạch? Truyền Sơn tin chắc mình chưa bao giờ nghe qua từ này.

Dường như nhận ra nghi vấn của Truyền Sơn, Đinh lão tam nói: "Rất nhiều thứ hiện tại nói cho ngươi nghe ngươi cũng không rõ, chờ ngươi thu thập được ngươi liền biết. Trong mỏ này có rất nhiều thứ, từ loại than nâu bình thường nhất, đến loại than tinh chất hiếm thấy, hổ phách, ngọc thạch, bao gồm một vài loại mật sáp và linh thạch cực kỳ hiếm lạ cũng có. Thứ linh thạch này, nói trắng ra là ngọc thạch cực phẩm, có vài loại mật sáp cực phẩm cũng được gọi là linh thạch, dù sao chỉ cần là thứ những đạo trưởng kia muốn, đó chính là linh thạch."

Dừng lại đôi lát, Đinh lão tam quay đầu lại liếc nhìn Truyền Sơn, hời hợt nói: "Linh thạch còn ra ba loại thượng trung hạ, lính mới căn bản không phân biệt được. Nếu ngươi tìm được thứ gì na ná ngọc thạch, ngươi cứ lấy tới cho ta, ta sẽ đổi những thứ có giá trị cho ngươi, chí ít ta sẽ không lừa ngươi, cũng không vì chiếm lấy linh thạch mà giết ngươi. Những thứ nhỏ nhặt khác thì thôi không nói, sáng mai sẽ có người mang người đi khai khoáng, trên đường đi hắn sẽ kể lại cho ngươi nghe."

Đinh Tam cũng không giấu diếm gì, dù sao chuyện linh thạch lão không nói, chờ Tân 279 ở đây lâu dài tự nhiên cũng sẽ hiểu thôi.

Truyền Sơn gật đầu tỏ vẻ biết.

Một đường đi tới, không ít người chào hỏi Đinh lão tam, nhưng không ai đặc biệt chú ý tới Truyền Sơn cao to, cùng lắm liếc hắn một cái.

"Ở đây a, nhiều người lui tới. Có lẽ hôm nay vừa vào, chưa sống được buổi tối đã đi đầu thai rồi, đều là chuyện thường ngày thôi." Giới thiệu xong phân bố thế lực ở đây, Đinh lão tam cảm thán một câu.

Lúc này từ giao lộ bên cạnh đột nhiên có người chạy tới, Truyền Sơn đúng lúc lùi về sau một bước, tránh đường.

Người tới gãi đầu, ngại ngùng cười với hắn, cái mặt đen thùi khó mà nhận ra mặt mày y ra sao, nhưng hàm răng nhe ra lúc cười cũng khá trắng. Chiều cao bình thường, cũng gầy gò. Trên người mặc chiếc áo bông rách, bên hông buộc thừng cỏ, bên dưới mặc một chiếc quần vải xám lộ mắt cá chân. Truyền Sơn chú ý tới người này không đi giầy, lộ ra một đôi chân trần đen thui.

"Tam gia."

Người tới gọi một tiếng, xem ra là thấy Đinh lão tam nên cố ý chạy tới.

Đinh lão tam quay đầu lại, nhìn qua người vừa gọi mình, cau mày nói: "Chuyện gì?"

Người tới cúi đầu, xoa tay, xấu hổ nói: "Tam gia, lần trước ta nộp cục than tinh chất, Bát gia nói sẽ mang cho ta hai cân thịt muối, nhưng giờ đã mười ngày qua rồi, ta đi tìm Bát gia nhiều lần, lúc đầu Bát gia còn nói hai ngày nữa. Hôm nay ta đi tìm hắn, hắn liền nói cục than tinh chất kia không tốt, chỉ có thể đổi một thăng (= 1/10 của 1 đấu, còn có cách gọi là 'lẻ') gạo, người xem việc này…?

“Một thăng gạo đổi cục than tinh chất đã không ít rồi, bên trên đang đánh giặc, lúc này giá gạo bao nhiêu ngươi biết không?”

Người tới trợn tròn mắt.

“Lão Bát đã trả gạo cho ngươi chưa?”

“Trả rồi.”

“Vậy không phải được rồi sao, ngươi còn tới tìm ta làm gì?”

“À…” Người tới cúi đầu, bất đắc dĩ phải đi.

Đinh lão tam cười ‘xì’ một tiếng, nhìn bóng lưng người kia, khinh thường nói: “Ha ha ăn! Suốt ngày chỉ muốn ăn. Trong hầm mỏ này có hơn một ngàn bốn trăm người, y là cái đồ tham ăn nhất cũng ăn nhiều nhất! Kiếm được thứ nào là đổi để ăn. Thấy thịt là đi cũng không đi được, cho đáng bị lừa!”

Truyền Sơn không nói ra lời, cũng không muốn đưa ra đánh giá. Hắn thấy, người nọ bị Đinh lão tam mắng, bị Bát gia kia qua loa tắc trách, chắc cũng có liên quan tới địa vị và sức mạnh của người này trong mỏ.

Nếu người này đủ mạnh, dù y ngày nào cũng đổi cái ăn, cũng chẳng ai dám nói y cái gì. Dù sao ở cái nơi quỷ quái như thế này, con người có thể đòi hỏi cái khỉ gì chứ?

Sau khi trải qua sự việc ấy, Đinh lão tam dẫn hắn tới chỗ cách đoạn đuôi phễu một khoảng, một chỗ trên bậc thang miễn cưỡng được cho là ở giữa.

“Này, đây là chỗ ngươi ở. Vốn dĩ ngươi phải ở bên trong cùng kia, nhưng ta thấy trên người ngươi có thương tích, đúng lúc ở đây tối hôm qua vừa trống không, bên trong vẫn còn vài dụng cụ. Cũng là do ngươi tới đúng lúc, chỉ cần trễ thêm nửa ngày thôi thì ở đây sẽ có người chiếm rồi.”

Truyền Sơn chắp tay cảm ơn ông lão, tất cả đều thể hiện trong sự im lặng.

“Vết thương của ngươi không có gì đáng ngại chứ? Nếu ngày mai ngươi không thể làm việc thì không thể có thức ăn nước uống đâu, càng khỏi phải nói tới những thứ khác, thuốc trị thương ở chỗ này đáng quý hơn tất cả mọi thứ.”

Truyền Sơn gật đầu, tỏ vẻ mình có thể đi. Không đi được, có thể được sao? Dựa vào quy củ Đinh lão tam vừa nói với hắn, đây là một thế giới tự lực cánh sinh, không ai lại xen vào việc của người khác, đem khẩu phần lương thực của mình ra chia cả, cũng không có ai rỗi việc buồn chán ngu xuẩn đi làm chuyện cứu người, ngược lại, các nô lệ mỏ nơi đây còn ước gì có người chết ấy chứ.

Bởi vì nếu có người chết, vậy tất cả những thứ trên người người đó đều có thể lấy trước được trước. Có đôi khi ở đây thậm chí có thể giết người chỉ vì một chiếc áo khoác bông, một đôi giày thôi. Cho nên dù là ngày mai hắn chỉ còn có nửa cái mạng, hắn cũng sẽ bò dậy để đi làm.

Đinh lão tam lại nói thêm vài điều cần chú ý, hào phóng bỏ lại một ngọn nến rồi đi.

Truyền Sơn dùng đá đánh lửa Đinh lão tam cho để châm nến, quan sát kỹ càng về chỗ mình phải ở.

Đây là một hang động thọc sâu vào trong chừng hai mươi thước, nhìn số tầng cầu thang thì đại khái nó lệch về phía đầu một chút, trong một loạt hang động, chỗ của hắn ở phía ngoài cùng, bên cạnh chính là đường cầu thang đi lên trên, người ở tại tầng này đều sẽ đi qua trước cửa chỗ hắn ở. Vị trí không tính là tốt, nhưng dù sao cũng tốt hơn chỗ đuôi phễu thấp bé lại ẩm ướt.

Độ cao trong động vừa vặn cao hơn đầu hắn một chút, không cần ngày nào cũng phải khổ cực cúi đầu khòm lưng mà sống.

Bên trong hang động thì hơi sụp, phải dùng những khối gỗ vuông để chống bốn bức tường, vách tường là tầng đất thịt có chứa nham thạch. Nhắc tới kể cũng kỳ diệu, hang động dùng để cho người ở này cách đường mỏ không xa, thế mà tường nơi này cũng không chứa xỉ than đá. Chẳng qua nếu không phải vì thế thì ở đây cũng chẳng dùng cho người ở được.

Lại nhìn góc tường bên trái, chỗ ấy có để một ít rơm rạ cũ, bên trên còn có chút ruột bông cũ do người ở trước để lại, đó chắc là giường.

Đối diện giường có một loạt những cái giá đơn sơ đào ra được, trên giá đặt một cái hũ thiếu nắp. Ở giữa giá và giường, có một tảng đá không rõ hình thù đặt trên mặt đất, Truyền Sơn đoán chắc là cái bàn, bên giá còn có một cái bếp lò. Những thứ này chính là toàn bộ những thứ trong hang động.

Truyền Sơn quay đầu lại, tốt rồi, ngay cả cánh cửa cũng không có.

Để tiết kiệm nến, Truyền Sơn thổi tắt ngọn nến đi, nhất thời, trong hang động tối mù.

Có lẽ bởi vì đạt được một chỗ sống yên thân tạm thời, thần kinh căng cứng trong đầu đã bất giác buông lỏng đi chút. Chỉ với chút thả lỏng ấy, lập tức hắn liền cảm thấy chịu không nổi, chân mềm nhũn, bỗng chốc ngồi xổm trên giường.

Một bên thầm nói với mình: Không thể ngã xuống, không thể cứ như vậy mất đi ý thức. Phải tiếp tục sống. Nhất định phải tiếp tục sống! Một bên thì từ từ ngã về phía giường.

Trước khi nhắm mắt lại, nhìn lướt qua cửa phòng, Truyền Sơn cắn răng khom người cởi giày nhét vào phía dưới rơm rạ. Chỉ một động tác như thế cũng làm hắn mồ hôi đầm đìa, xương cốt cả người càng đau như bị đặt sai chỗ vậy.

Thực sự không thể chịu nổi nữa, cũng mặc kệ bụng đói kêu sùng sục, Truyền Sơn cuộn mình lại, quần áo chẳng cởi, cứ như vậy ngã đầu ngủ mất.

14. Quyển 2 - Chương 2

Một đêm không bàn tới, sáng hôm sau, Truyền Sơn dậy sớm, theo chân Tân 134 đi vào động mỏ.

Vừa vào động mỏ hắn đã cảm thấy nhiệt độ khác biệt, nếu như nói tối qua hang động dành cho người ở còn hơi lạnh thì nơi đây chính là ấm áp.

Hoàn cảnh xô đẩy con người, ốm đau gì cũng bị kiềm nén. Chỉ với năm ngày, Truyền Sơn đã biết được tình hình chung trong mỏ than như ngục giam này từ Đinh lão tam và Tân 134.

Nói tóm lại, hiện nay, trong mỏ than ngầm này có tất cả 4 thế lực.

Địa quỷ Đinh 25(*), một người sâu xa khó hiểu, cũng là lão đại thống trị lâu nhất trong bốn thế lực ấy. Bởi vì số của hắn không tốt lắm, không ai dám lấy số để gọi, đúng lúc Đinh 1 từ hai mươi năm trước đã chết, liền theo thói quen gọi hắn là Đinh lão đại.

(*) số 25: mình chỉ biết là nó đọc na ná yêu em/anh gì đó thôi.

Thủ hạ của Đinh lão đại khoảng chừng hơn bảy trăm người, như Đinh lão tam, Đinh lão bát đều là thủ hạ hắn, cũng là phụ tá đắc lực của hắn, bình thường dưới này có chuyện gì đều do hai người đó đứng ra giải quyết.

Đứng thế đối lập với Đinh lão đại chính là một thanh niên đứng hàng Canh, số sáu, biệt hiệu gọi 'Lệ quỷ'.

Canh Lục đã vào mỏ than đá được bảy năm, 4 năm trước giết chết Mậu Ngũ Ngũ cũng thuộc hàng đối lập với Đinh lão đại, trở thành lão đại mới của thế lực Mậu Ngũ Ngũ ấy. Bởi vì thủ đoạn độc ác, hắn lại dám giết dám liều, đối xử với hạ nhân coi như công bằng, dần dần cũng an ổn ở vị trí lão đại.

Hai thế lực khác, một là ma đầu cõi người ăn thịt người, uống máu người, giết người như ma, đám người này không ai dám chọc bọn hắn, cũng không ai dám quản, dần dà lâu dài, những người này tụ tập lại, hình thành lên một thế lực đặc thù.

Đầu lĩnh thế lực cuối cùng có người nói là một nữ nhân, tên diễm quỷ Kỷ Thập Tam Nương.

Lúc Truyền Sơn nghe nói ở đây có nữ nhân thì giật nảy người.

Tân 134 bảo hắn rằng, ngay từ đầu trong mỏ này cũng không có nữ nô lệ, sau đó nô lệ trong mỏ bởi vì sống gian khổ quá cùng với ngày ngày tháng tháng không thấy mặt trời trăng sao, cảm thấy sống cũng không có ý nghĩa liền bạo động. Lần bạo động ấy gồm có cả mỏ, tuy đã bị đàn áp song bởi vì có rất nhiều nô lệ chết, dẫn đến sản lượng than năm ấy giảm hàng loạt. Vì thế, bên trên đã nghĩ đến việc cho nữ phạm nhân tới điều chỉnh.

Tần 134 còn bảo hắn, ngàn vạn lần chớ coi thường nữ nhân 'diễm quỷ' kia. Nàng một nữ nhân đọ sức giữa ba thế lực, dám tập hợp toàn bộ nữ nhân được đưa đến mỏ lại. Bề ngoài là một thế lực yếu đến không thể yếu hơn, phần chỉ có cho nam nhân đè, phàm là nam nhân nào đến chỗ nàng chơi gái, mỗi một người không dám thiếu của nàng một cục than.

Những nữ nhân này cũng không nhiều, phải dựa vào diễm quỷ để sống sót trong mỏ. Đương nhiên cũng có những nữ nhân không muốn nghe diễm quỷ, kết cục những nữ nhân đó, trừ phi có nam nhân đứng ra bảo vệ, bằng không sẽ rất thê thảm.

Lúc nhắc tới nữ nhân chỗ diểm quỷ, Tân 134 vẻ mặt say mê.

Hiện nay, Truyền Sơn lòng có dư mà lực không đủ, tạm thời cũng không nghĩ tới muốn đến chỗ diễm quỷ góp phần.

Mấy ngày nay, Truyền Sơn ở cùng với Tân 134, vẫn tìm cách giấu nỗi khổ tựa lăng trì ba canh giờ phát tác một lần. Hắn không muốn điểm yếu của mình bị phát hiện, nếu có ai muốn giết hắn trong ba canh giờ ấy, hắn ngay cả sức chống lại cũng không có bao nhiêu.

Lần đầu tiên gặp Tân 134, hắn đã cảm thấy người này không thể quen thân, sau khi làm việc, nói chuyện với nhau đều phòng hắn ta ba phần. Mà năm ngày ở chung này, cũng khiến Truyền Sơn tin chắc vào trực giác của mình.

Tân 134 tướng mạo không khó coi, nói thực ra thì còn khá được người yêu thích, trước khi nói sẽ nhìn sắc mặt người khác, coi như một người khôn khéo cẩn thận. Nhưng người này hơi tham lam, vả lại không khỏi có phần thích chiếm lợi của người khác.

Ngày đầu tiên đã lấy danh nghĩa người mới và dùng công cụ của hắn ta, lấy đi 3/4 thành quả lao động của hắn. Vài ngày sau cũng thế, lúc dẫn hắn đi đổi vật cần dùng cho sinh hoạt, còn có thể thuận tiện lấy đi ít nữa. Hơn nữa, người này ỷ vào việc đã ở trong mỏ hơn nửa năm, trong lời nói và việc làm cũng vênh váo tự đắc.

Truyền Sơn nhất nhất nhẫn nhịn. Bây giờ hắn ở đây còn chưa đủ quen thuộc, rất nhiều đường mỏ còn chưa biết thông đi đâu. Tân 134 cũng rất gian xảo, chuyện về đường đi trong mỏ cũng không chịu nhiều lời, chỉ bảo hắn đi làm cùng tên ấy.

Đào than đá như họ, bình thường năm, sáu người tạo thành một tổ. Có người phụ trách đào bới, có người phụ trách củng cố, cũng có người phụ trách mở đường, còn có người phụ trách sọt đựng. Nếu như có đủ số người như thế làm thành một đội thì sẽ phân phối đồng đều.

Cũng có tổ một người và tổ hai người, nói chung hình thức đa dạng, toàn bộ xem cách ngươi sắp xếp thôi. Cũng may những người như bọn họ đều thuộc Giáp lão đại, tuy có xung đột vì khoáng sản, nhưng không đến nỗi cướp đoạt trắng trợn, ngươi chết ta sống.

Tính thời gian cũng gần đủ rồi, bản thân hắn cũng đã làm liên tục ba canh giờ, Truyền Sơn lau mồ hôi, trả công cụ lại cho Tân 134, nói với hắn: "Huynh đệ, ta có thương trong người, đã hơi khó chịu rồi. Ta đi về trước, đợi lát nữa nhân huynh làm xong thì tới tìm ta." Hôm nay chỉ có hai người bọn họ, bởi vì chỉ có như vậy, Tân 134 mới có thể chiếm lợi của hắn nhiều hơn.

"Xí, tiểu tử ngươi thật là đúng giờ, cứ đến lúc này là nói phải về. Được rồi, được rồi, ngươi về đi, nhớ chờ ta về mang ngươi đi đổi đồ. Ngươi cũng đừng tự đi, đến lúc đó bị thiệt thì đừng trách ta."

"Ha hả, đương nhiên là chờ Tân 134 huynh mang đi rồi. Vậy ngươi xem những cục than này, ngươi lập tức lấy hay đợi lát về rồi lấy?" Truyền Sơn rất tự giác hỏi.

Tân 134 nhìn xung quanh, không vui nói: "Ngươi lớn tiếng như vậy làm gì? Ta là sư phụ của ngươi, lấy chút than đó của ngươi là chuyện dĩ nhiên thôi."

"Vâng, vâng. Đa tạ 134 huynh săn sóc." Truyền Sơn giấu đi chút không hài lòng, trưng khuôn mặt ra cười nói.

"Nhiều than như thế ngươi để ở đây, đợi lát nữa ta kéo về còn không mệt chết khiếp à? Ngươi kéo về trước đi, đợi lát nữa ta đi tìm ngươi lấy."

"Được. Vậy 134 huynh xem số lượng trước đi." Đúng lúc cổ họng nói nhiều còn hơi đau.

"Ừ, ta biết rồi, ngươi kéo về đi."

Truyền Sơn lấy sợi dây của sọt than khoác lên vai, xoay người kéo nó đi. Ba canh giờ thu thập được không ít than, làm đầu vai hằn một đường thật sâu.

Hôm nay tựa hồ dừng lại hơi nhiều, không biết có thể chịu đựng được đến lúc về không?

Truyền Sơn nghiêng người, một tay kéo dây, loạng choạng bước trên đường về.

Đang nghĩ thế, loại đau đớn kịch liệt như cắt thịt bẻ xương thoáng cái đã lan khắp người. Truyền Sơn run rẩy người, suýt thì ngã nhào xuống đất! Nhanh chóng quay đầu nhìn chung quanh, xem chỗ nào có đường mỏ bỏ không có thể để hắn lạnh tạm một lát.

Đúng lúc cách đó không xa có con đường mỏ bỏ hoang bị một tấm gỗ che lại, Truyền Sơn cũng mặc kệ nó có nguy hiểm không, thấy bốn bề vắng lặng, hắn đá văng tấm gỗ, rồi hắn lập tức kéo sọt than đá ra chặn đường.

Xong đâu đó, Truyền Sơn thực sự không thể chịu nổi đau đớn nữa, đau quá cả người cuộn tròn lại ngã lăn xuống đất.

"Phù… phù…" Tiếng thở dốc bị dồn nén hết sức lãng đãng trong khoảng mỏ bỏ không.

Không biết qua bao lâu, có lẽ chỉ là một lát, chỗ đầu đường mỏ bỏ không đột nhiên lóe vào một ánh đèn mỏ, tiếp theo đó, có nửa người ló vào trong.

Người tới tựa hồ khá là cẩn thận, đợi thấy rõ người quằn quại trên đất là ai thì khom người chui vào.

Người tới đi tới bên cạnh Truyền Sơn, miệng hé ra, tựa hồ muốn gọi hắn, nhưng lại lập tức ngậm miệng lại.

Người tới đảo mắt trên người Truyền Sơn, quan sát Truyền Sơn đau đến nỗi thần chí không rõ cũng không biết đang suy nghĩ những gì.

Trong mông lung, Truyền Sơn cảm giác có người đến gần, cố gắng ngẩng đầu xem người tới là ai.

"Phù…" Truyền Sơn trợn mắt lên, là Tân 134!

"Thì ra ngươi có bệnh." Năm chữ nói ra thật chậm, giọng Tân 134 khá là lạ: "Trách sao ngày nào cứ tới giờ này là ngươi phải về, thì ra là thế. Ai nha, ngươi nói ta đã biết chuyện này, nên làm sao mới tốt đây? Trông ngươi bệnh cũng không nhẹ, điều này cũng không ổn lắm."

Truyền Sơn muốn cố rặn một nụ cười, nhưng mãi không được. "Đừng, đừng… nói…"

"Ngươi muốn ta giữ bí mật này cho ngươi, không nói cho ai?" Tân 134 nhẹ giọng, nhưng không ai có thể nhìn ra vẻ hưng phấn như chuột trộm được mỡ trên mặt hắn lúc này.

Truyền Sơn cố nén thống khổ, gật đầu.

"Vậy ngươi định trả giá thế nào?" Tân 134 kéo khăn che mặt xuống, nhịn không được liếm môi.

Truyền Sơn nhắm mắt lại, không muốn nhìn khuôn mặt tham lam của Tân 134. Trả giá? Có lẽ bất luận trả thế nào cũng không thể thỏa mãn được người này đi.

Hiện giờ Tân 134 đã biết bí mật của hắn, với nhân phẩm tham lam ti tiện của người này, nhất định sẽ lấy đó để lợi dụng hắn đến khi chết. Nếu thế, hắn mới thật không có ngày thoát được.

“Ta, ta… có một thứ…” Truyền Sơn vói tay vào trong ngực, lúc này, hắn đã hạ quyết tâm.

“Thứ gì? Thì ra ngươi còn dấu bảo bối? Là thứ đào ra được mấy hôm nay sao? Vì sao lại giấu ta?” Tân 134 bực mình đá hắn một phát, lập tức khom người chuẩn bị cướp.

Tay Truyền Sơn từ từ móc ra khỏi ngực.

Tân 134 mở to hai mắt muốn nhìn rõ thứ Truyền Sơn lấy ra, cái giá phải trả cho việc hắn giữ bí mật.

“Vèo!”

Mắt Tân 134 đột nhiên trợn to.

Truyền Sơn nhổm nửa người dậy, một tay ôm lưng hắn, một tay hơi rút cây côn gỗ đã vót nhọn ra một chút, lại dùng sức đâm thẳng vào tim hắn.

Khóe miệng Tân 134 có tơ máu chảy xuống. “Ọc ọc… ọc ọc…” Từ trong cổ họng phát ra tiếng là lạ, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng nói thế nào cũng không nên lời. Dần dần, con mắt trợn to của Tân 134 mất đi sức sống, chỉ để lại một tia oán hận sâu thẳm đọng lại trong con mắt như mắt cá chết.

Truyền Sơn không dám thả lỏng, biết rõ người này không thể sống nữa, vẫn cầm côn gỗ lại xoay một vòng.

Mãi đến khi đầu Tân 134 vô lực đáp xuống, lúc này Truyền Sơn mới đẩy hắn ta ra, té trên mặt đất lớn tiếng thở dốc.

“Phù… phù…”

Sau khi kiệt lực, hắn hoàn toàn không còn sức nào để chống đỡ đau đớn ào tới như dời non lấp biển. Đáng thương cho Truyền Sơn, một chàng trai dũng cảm, đau đến nỗi cuộn tròn mình dưới đất, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ thê thảm.

Lúc này mặc kệ là ai tới, hắn cũng không có cách nào để chống lại nữa.

Vừa rồi có thể giết được Tân 134, tất cả là nhờ vào may mắn. Có thể là do khuôn mặt tràn ngập tinh thần trọng nghĩa ấy của hắn không làm ai đề phòng, cũng có thể là do hình dạng vừa rồi hắn té trên đất, làm Tân 134 thả lỏng cảnh giác, nhưng quan trọng nhất vẫn là thừa dịp hắn ta chưa chuẩn bị, lúc này mới trôi chảy.

Còn bây giờ…

Giống như có ai đó dùng một cái lược sắt răng mảnh sắc nhọn chải quét trong lục phủ ngũ tạng của hắn, hoặc như là có ai đó dùng con dao nhỏ cùn đang hí hoáy chọc phá da hắn, lại dùng kim khâu từng mũi một trên khe hở ấy, rồi lại xé ra, đồng thời còn không quên rắc lên một chút muối rồi xoa xoa lên đó.

Công hiệu có thể ăn mòn con người ta của quả xương khô quả nhiên không phải bình thường. Tiếng Truyền Sơn phát ra không biết là tiếng kêu thảm thiết rầu rĩ hay tiếng cười thảm thiết lạ lùng.

Quân Lãng quốc và quốc sư của họ hận hắn lắm, do hắn lẻn vào quân đội Lãng quốc hơn hai năm, thành công đưa tin chín lần, trong đó có 3 lần có đưa tin có tính quyết định Truyền Sơn kiên quyết không thừa nhận thể chất xui xẻo của mình đã ảnh hưởng tới quân đội Lãng quốc. Ba tin tức, bốn lần chiến sự, khiến quân đội Lãng quốc vốn thế như chẻ trẻ hết lần này đến lần khác bị nhục, phải hộc ra sáu tòa thành trì đã lấy của Hi triều.

Đại tướng Lãng quốc Sa Sùng Minh không biết trong đó có điều kỳ lạ, chỉ coi là Vương Tiêu Vương đại tướng quân đã lên tới chức đại tướng quân của Bắc quân kia dưới trướng có thủ hạ tài ba, nói không chừng chính là những bán tiên có thể bấm đốt ngón tay tính toán ấy. Vì thế, Sa Sùng Minh thận trọng đưa ra thỉnh cầu với quốc quân Lãng quốc, thỉnh cầu quốc sư ra tay, để phá đạo pháp của đối phương.

Quốc sư Lãng quốc Minh Quyết Tử, tương truyền xuất thân từ một mạch tông phái ẩn của phái Thanh Vân, là vị cao nhân có đại thần thông. Có người nói năng lực rất cao, không những có thể biết quá khứ tương lai, hơn nữa dấy mây rải mưa cũng chỉ là một việc nhỏ, rải đậu thành binh càng khỏi phải nói. Đáng sợ nhất là, có người nói y có thể đoạt đầu người ở xa ngàn dặm.

Đương nhiên đây đều là lời kể lại, chí ít Truyền Sơn cũng chưa từng thấy. Nhưng cổ nhân chẳng phải thường nói, không có lỗ sao có gió, không có lửa sao có khói đấy thôi, nếu vị quốc sư này không có một hai kiểu thủ đoạn thì cũng không thể được Lãng quốc tôn sùng là quốc sư.

Nhưng nhân vật lợi hại như thế, lại bị con sâu bọ gây hại như hắn lẩn vào quân đội Lãng quốc làm hại, suýt thì phá công mà chết. Ngươi nói xem quốc sư người ta có thể không hận hắn sao?

Hắn làm mật thám bị bắt, bị người Lãng quốc trừng phạt, hắn không hận, hận cũng chỉ có thể hận chính mình đã lựa chọn con đường này. Ai bảo mật thám là một nghề nghiệp bị người căm hận chứ. Bắt đầu từ khi hắn chọn con đường trà trộn vào Lãng quốc, hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý mệnh tang nơi đất khách.

Nhưng hắn không ngờ tới, thừa tướng Hi triều và thằng con của hắn, lại vì tư lợi bản thân, cùng địch quốc đồng mưu bán đứng hắn; mà phụ tử Hồ tặc vì bản thân có thể ngồi trên ngôi vị hoàng đế, không những trắng trợn hãm hại trung lương, còn để đổi lấy tín nhiệm của Lãng quốc, vu oan cho Vương Tiêu Vương đại tướng quân – rào chắn cuối cùng của Hi triều, tống vào thiên lao; thậm chí còn vì nịnh hót Lãng quốc, khắp nơi lùng bắt người nhà và bạn bè của hắn định hiến cho Lãng quốc, để an ủi nỗi giận mất liên tục sáu tòa thành trì của Lãng quốc!

Ngươi nghĩ đi, tên mật thám như hắn bị rơi vào tay địch quốc có thể có kết cục ra sao?

Kết cục thê thảm gì hắn cũng đã nhận rồi. Dù sao, hắn cũng coi như đã đền đáp quốc gia, báo ân đào tạo của Vương đầu và quân sư. Nhưng ngàn không nên vạn không nên, họ không nên dính tới người nhà và bạn hắn!

Hận! Ta hận lắm!

Hận ta còn chưa đủ mạnh, hận ta không thể bảo vệ người ta muốn bảo vệ. Hồ Dư, Hồ Kế Hiếu, Minh Quyết Tử… Đám cẩu tặc nhà các ngươi có chết ta cũng không bỏ qua cho các ngươi!

Cha, nương, Tiểu Hải, Tiểu Vịnh, Vương đầu, Trịnh quân sư, Thiếu Hoa, A Hùng…

Ta xin lỗi các ngươi! Ta không bảo vệ tốt các ngươi! Ta hận !

Hận! Hận! Hận! Trái tim non nớt bị hận ý ăn mòn.

Cái gì là chính nghĩa? Cái gì là lương thiện?

Quan niệm nhân sinh tạo dựng từ nhỏ đang sụp đổ trong đau đớn dằn vặt vô bờ bến và hận ý vô tận, đạo đức lương tri thoáng cái đã vặn vẹo.

Chỉ cần người nhà và bạn bè ta có thể sống sốt, chỉ cần ta có thể giết những gian tặc ấy, dù thành ma ta cũng cam lòng!

Năng lực! Ta muốn năng lực! Ông trời ơi, ngươi có nghe thấy thỉnh cầu của ta không?

Nếu ta không thành được ma, vậy để ta thành lệ quỷ, ta tình nguyện trọn đời không được siêu sinh, cũng không chịu buông tha những cẩu tặc ấy!

Cả người nát nhừ sao? Đó là như thế nào? Dù ta nát đến mức chỉ còn khung xương, ta cũng muốn đứng lên đi giết chết bọn họ!

Ta phải sống! Ta phải sống để những tên cẩu tặc kia trả cái giá thật đắt!

"A a a !"

Dằn vặt cả về thân thể và linh hồn, làm chàng trai có làm bằng sắt này cũng không chịu nổi nữa, hai chân giãy đạp, thế mà nỗi đau ấy làm chàng cứ thế ngất đi. Thương cho Truyền Sơn, hôm nay có thể ngất cũng là hạnh phúc lớn lao của hắn.

—

Canh Nhị cảm thấy hôm nay đúng là gặp phải vận lớn rồi!

Bởi vì trong nhà không dự trữ đủ lương, hôm nay y phải làm thêm một hồi so với người khác, tuy là mệt, nhưng xem thu hoạch không tồi, cảm thấy vẫn rất đáng giá. Mệt chết mệt sống đào than ra, kéo về chỗ đổi chác, nhưng ở trên đường lại thấy sọt than chặn đường.

Ngay từ đầu, Canh Nhị thấy bên cạnh sọt than này không có ai, cho rằng chủ nhân đi tiểu ở đâu đó rồi, liền đợi một hồi. Nhưng đợi mãi, theo lý thì đi tiểu chi mất một lúc thôi, kể cả đại tiện thì cũng phải ra rồi chứ, nhưng mãi mà không thấy chủ nhân của sọt than xuất hiện.

Canh Nhị tức giận mắng hai câu, lại lớn giọng gọi.

"Than nhà ai đây, đừng để đây chắn đường chứ! Nếu mặc kệ, ta lôi đi tất đấy."

Không có bất luận ai đáp lại.

Lạ nhỉ? Canh Nhị khó hiểu gãi đầu, đột nhiên sáng dạ lẽ nào đây là sọt than người khác để quên? Lúc đó, Canh Nhị liền vui vẻ bật cười. Nhưng xuất phát từ nghiêm túc cùng với cá tính chọc phiền phức, y vẫn đi lượn khắp nơi xem thử.

Ơ? Sao ở đây còn một sọt nữa? Canh Nhị chú ý tới sọt than chặn đường mỏ bỏ hoang, cũng chú ý tới ngọn đèn nhỏ nhoi truyền ra từ đường mỏ đó là ngọn đèn Tân 134 để lại.

Canh Nhị do dự một chút, đứng ở đầu đường mỏ hô to vào phía trong: "Có người ở đây không? Sọt than của các ngươi chặn đường này, phiền nhường một chút."

Không ai trả lời y cả, con đường mỏ im ắng.

Khóe miệng Canh Nhị bắt đầu nhếch về hai bên, vận khí ngày hôm nay của y thật là tốt a, đã có một sọt lại thêm một sọt, đợi lát nữa tìm chỗ giấu sọt than đi, chờ y hết sọt này, lại kéo hai sọt kia về. Ha ha!

Canh Nhị đã quyết định, cảm thấy cái động mỏ bỏ hoang này tựa hồ không phải nơi giấu lý tưởng, hơn nữa y cũng hơi hiếu kỳ về tia sáng bên trong, liền đẩy tấm gỗ chắn cửa động ra, đi vào trong xem.

Trong mơ mơ màng màng, Truyền Sơn nghe thấy tiếng sột soạt, tựa như có con chuột đang ghé vào lỗ tai hắn bò tới bò lui vậy.

Đau đớn đã qua, Truyền Sơn từ từ mở mắt ra. Một bóng đen đang đưa lưng về phía hắn, ngồi xổm trước mặt Tân 134 đã chết chẳng biết đang làm gì.

Truyền Sơn lặng lẽ lật người để nhìn cho rõ hơn. Lần nhìn này, hắn đã rõ. Tiếng sột soạt vừa rồi hắn tưởng là chuột chính là do bóng đen này phát ra. Nhìn bóng lưng thì chắc là một tên gầy gò khỏe khoắn.

Tên khách không mời mà đến này hiện đang cố gắng cởi quần áo người chết, ngay cả đồ nội y cũng không buông tha.

Chỉ thấy người này cầm quần áo của Tân 134 đo lên trên người y một chút, hình như cảm thấy có hơi nhỏ, lẩm bẩm một câu, liền vò veo quần áo lại rồi dùng thắt lưng buộc chặt, đặt sang một bên.

Tiếp theo, người này lai cởi giầy của Tân 134, đặt ở dưới chân so sánh. Giầy có vẻ cũng hơi nhỏ, nhưng người này dường như không tin, ngồi xổm xuống kiên quyết nhét bàn chân to bẩn thỉu vào trong giầy. Kết quả nhét mãi, vẫn để gót chân thừa bên ngoài.

Truyền Sơn chợt nghe y lẩm bẩm một câu trong miệng kiểu như 'giầy nhỏ không dễ đi đường', chỉ thấy y thập phần lưu luyến cởi đôi giày nhỏ kia nhét vào bên trong đống quần áo.

Rồi sau đó, người này ngồi dưới đất xoay nửa vòng, lại vẫn đưa lưng về phía hắn, nhưng mặt lại nhìn chân hắn.

Truyền Sơn còn đang nghĩ người này muốn làm gì thì nghe người này phát ra một tiếng kêu vô cùng vui vẻ, một đôi tay không chút do dự duỗi về phía chân hắn… duỗi về phía giày trên chân hắn.

Người ấy một tay ôm lấy đùi phải của hắn, một tay cởi đôi giày vài trên chân hắn.

Truyền Sơn nhìn qua thi thể bị lấy hết trơn, nhìn lại cẳng chân của mình bị người nọ ôm vào trong lòng, bình tĩnh hỏi thăm một tiếng: "Này, ta còn chưa chết mà."

Thân thể người ấy cứng còng, giữ yên tư thế ôm cẳng chân Truyền Sơn, từng chút, từng chút xoay đầu lại.

Truyền Sơn nhướn mày, người này tựa hồ hơi quen mắt, tuổi khoảng chừng hai mấy, khuôn mặt bẩn thỉu không nhìn ra diện mạo, chỉ có thể thấy đại khái khuôn hình.

"Ta, ta chỉ muốn nhìn thử, không, không muốn lấy."

"À, vậy sao. Vậy thì phiền ngươi buông chân ta xuống được không?" Thanh niên nhanh chóng buông tay xuống.

Truyền Sơn thu chân lại, ngồi dậy. Hắn đang suy nghĩ xem nên xử trí người này thế nào.

Thanh niên mất tự nhiên đứng lên, có phần đứng tại chỗ không biết nên làm gì, mắt thỉnh thoảng lại liếc về đống quần áo cuộn tròn.

Truyền Sơn ngồi dưới đất, tự nhiên là thấy được cặp chân to trần trụi kia.

Giờ thì hắn đã nhớ ra, người này không phải chính là tên quỷ tham ăn hắn gặp trong mỏ hôm đầu tiên kia sao?

Truyền Sơn không thích ngẩng đầu nhìn ai, một tay chống đất đứng dậy.

Hắn đứng một cái, nhất thời làm thanh niên thấy áp bức khó hiểu. Ai bảo hắn cao hơn y chứ.

Thanh niên càng trở nên luống cuống, chà xát tay, cúi đầu không ngừng nhận lỗi: "Ta, ta không phải cố ý đâu. Ta thấy các ngươi nằm ở đây, còn tưởng các ngươi đã chết, sau đó thì phát hiện ngươi không chết, chỉ có hắn chết, nên, nên muốn…"

"Muốn như thế nào?" Giọng Truyền Sơn hơi lạnh. Đối với người sắp chết trên tay hắn, hắn tự nhiên không có gì phải ăn nói mềm mỏng.

"Ta đoán sọt than ngoài cửa động kia chắc là của ngươi, nên muốn giúp ngươi trông sọt, chờ ngươi tỉnh thì thương lượng với ngươi xem có nên chia phần của người chết cho ta một nửa…. không, không không, một phần ba cũng được."

"Ngươi nói ngươi dự định trông sọt than giúp ta, mãi đến khi ta tỉnh lại?"

"Đúng vậy, đúng vậy." Thanh niên liều mạng gật đầu.

Truyền Sơn căn bản không tin. Trong hoàn cảnh này, ngươi bảo hắn tin cái lời nói dối ngay cả trẻ con cũng không tin thì làm sao hắn làm được."

"Vậy ta không cần than, ngươi cho ta quần áo và giầy của người chết được chứ?" Thanh niên cẩn thận dò hỏi.

Truyền Sơn không trả lời, đi tới trước Tân 134, khom người chậm rãi rút côn gỗ từ trong ngực hắn ta ra. Bởi vì hắn nhổ rất chậm, sau khi côn gỗ rút ra rồi, trên người hắn không bắn ra giọt máu tươi nào. Trên vạt áo chỉ có một vài vết máu để lại lúc hắn cố đâm côn gỗ vào tim Tân 134, nhưng những vết máu ấy lẫn vào vết bẩn vốn có trên người hắn nên cũng không nhìn ra được.

"Ngươi ngươi ngươi sẽ không muốn giết ta diệt khẩu chứ?" Thanh niên xem ra không quá ngốc, đoán được ý Truyền Sơn.

"Ta sao có thể bảo đảm ngươi sẽ không nói chuyện ở đây ra?" Truyền Sơn ước chừng côn gỗ, mỉm cười với thanh niên.

"Ta xin thề!"

"Thề cá trê chui ống!"

"Ta có thể viết giấy làm bằng chứng!" Thanh niên lớn tiếng bảo.

"… Ngươi nói cái gì?"

"Ta nói ta có thể viết giấy làm bằng chứng." Thanh niên rụt cổ nhỏ giọng nói.

“Ta lấy giấy của ngươi làm gì? Ở cái nơi quỷ quái này, ngươi cho rằng một tờ giấy có tác dụng gì? Hơn nữa ngươi lấy đâu ra bút với giấy?”

“Có thể… viết huyết thư, dùng quần áo…” Lần này giọng thanh niên chẳng khác gì muỗi kêu.

Truyền Sơn cau mày, hơi dở khóc dở cười. Mạch suy nghĩ của người này có vẻ không giống với người thường, hắn lại bị người này dẫn sang đề tài khác, làm sát ý vừa nổi dậy có phần bị hòa tan.

Nếu không giết y, vậy làm sao mới khống chế người này không nói chuyện ở đây ra được? Hắn vừa mới tới, lại giết người cùng một thế lực, còn là ‘sư phụ’ dạy hắn đào than trên danh nghĩa, mặc kệ lý do là gì, việc này để ai biết cũng không tốt, hơn nữa chuyện này tất sẽ dính dáng tới lý do hắn giết Tân 134. Mà lý do này mới là lý do hắn muốn che giấu nhất.

Truyền Sơn vừa ngẫm nghĩ, vừa quan sát người thanh niên trước mắt này.

Khuôn mặt bị bụi than che giấu không nhìn ra là đẹp hay xấu, nhưng đường viền khuôn mặt coi như đoan chính. Nhìn con mắt không giống người gian xảo, xem ngôn ngữ động tác của y, còn hơi ngây thơ, tựa hồ không có mưu mô gì.

Truyền Sơn nghĩ đến tình trạng hiện tại của mình, lo lắng nếu như chỉ có một mình hắn, sợ rằng thực sự khó có thể sống ở đây, nhưng nếu như bên cạnh có một người có thể sai khiến, vậy tất cả sẽ khác.

Ánh mắt Truyền Sơn nhìn thanh niên dần thay đổi, thiếu đi vài phần sát ý, thêm một phần tính toán?”

“Ngươi tên gì?”

“Canh Nhị.” Thanh niên lập tức trả lời.

“Ta hỏi ngươi, tên thật của ngươi là gì?”

Thanh niên hơi do dự, không chịu nói, “Ngươi gọi Canh Nhị là được.”

“Ngươi bảo tin ngươi, nhưng ngay cả tên họ thật cũng không chịu nói cho ta biết, vậy bảo ta phải tin ngươi thế nào?” Truyền Sơn thu côn gỗ lại, ôm cánh tay nói.

Lần này thanh niên do dự một lúc lâu, ậm ừ một lát rồi mới nói: “Ta, ta… họ Mai.”

“Mai cái gì?”

Thanh niên không chịu nói tiếp nữa.

Truyền Sơn còn muốn uy hiếp y thêm một chút, lại nghe thanh niên vội la lên: “Nếu ta muốn lừa ngươi, tùy tiện lấy một cái tên lừa ngươi là được. Ta không muốn nói, dĩ nhiên là có lý do không thể nói, ngươi nếu ép ta, ta, ta sẽ không viết giấy biên nhận cho ngươi nữa.”

Truyền Sơn bật cười vì câu nói ấy của người này.

“Được! Ngươi muốn viết giấy biên nhận với ta phải không? Như vậy nội dung chứng ta phải theo lời ta nói. Ngươi nếu không đồng ý, hôm nay ngươi cũng đừng nghĩ sống ra khỏi nơi đây!”

Truyền Sơn run rẩy mở quần áo của Tân 134 ra, xé một mảnh to. Đi lên phía trước, bắt lấy tay thanh niên, lấy ra một côn gỗ vót nhọn, không hề khách khí rạch một đường lên ngón tay y.

Trong miệng thanh niên phát ra tiếng ‘si si’, cũng không biết là đau cho ngón tay y hay thương bộ quần áo ấy.

Truyền Sơn liền thấm máu thanh niên, viết mấy chữ lên quần áo của Tân 134.

“Biết chữ không? Này. Nhìn cho rõ đi, nhìn xong nhớ ký tên của ngươi lên, ấn tay ngươi vào.”

Thanh niên nhận lấy mảnh áo có mấy chữ viết bằng máu của y, nhìn từng câu từng chữ. Nhìn rồi tay liền run lên.

Truyền Sơn khoanh tay nhìn y, đã lường trước phản ứng sẽ có của y.

Ừ, không tồi. Phản ứng này coi như vẫn nhẹ.

“Điều thứ nhất, giữ gìn toàn bộ bí mật của ngươi, không được cho phép thì không thể truyền cho người thứ ba biết. Điểm ấy ta có thể làm được.” Giọng thanh niên hơi run.

“Nhưng điều thứ hai, tất cả mệnh lệnh của ngươi đều không thể cãi. Đây là thế nào?!”

Truyền Sơn cũng không nói gì, chỉ nhìn y.

“Còn cả điều thứ ba! Phải giặt quần áo nấu cơm quét tước giữ nhà trông con, ngươi nào có con cho ta trông?”

“À, cái này sau này sẽ có. Cứ viết trước, miễn cho sau này phiền phức.”

“Ngươi ngươi ngươi!” Thanh niên tức đến nói không nên lời.

“Vậy vậy điều thứ tư thì sao? Vì sao phải đợi ngươi ăn no rồi ta mới được ăn?!”

Đây là viết chơi thôi. Nhưng đương nhiên Truyền Sơn sẽ không trả lời y mà là nói rằng: “Nghe nói ngươi ăn khá nhiều, hơn nữa ăn toàn đồ ngon, cho nên điều ấy là để phòng ngừa ngộ nhỡ.”

“Tên khốn nhà ngươi! Ta liều mạng với ngươi!” Người có hiền đến đâu thì cũng có lúc giận dữ, thanh niên hoàn toàn bị Truyền Sơn chọc tức, ném chứng từ xuống liền nhào tới.

Truyền Sơn ứng chiến. Hai người nhanh chóng quần nhau dưới đất. Ngươi một quyền, ta một cước, ỉu xìu đánh nhau.

“Ngươi có đói bụng không? Ta đói bụng.”

Một câu nói làm cuộc quần nhau đã tiến hành chừng một khắc (15) nhanh chóng ngừng lại.

Thanh niên mệt thở hồng hộc, nằm trên đất coi mòi không đứng dậy ngay được.

Truyền Sơn cũng hơi tiêu hao thể lực, nhưng tốt hơn thanh niên một chút, đứng lên nhặt phần khế ước ấy đi tới trước mặt thanh niên, cũng không quản y có đồng ý hay không, cầm tay y lên, cắn một phát rồi ấn lên vải.

Thanh niên phản ứng không kịp, mắt mở trừng trừng nhìn dấu vân tay của mình bị ấn lên phần ‘chứng từ’ ấy. Truyền Sơn tham lam ấn một cái còn chưa đủ, lấy luôn mấy ngón tay còn lại ấn hết, sau đó mới ấn tay mình lên vẫn dùng máu của thanh niên.

Truyền Sơn đưa tay vào trong ngực, vê vê nặn nặn, bóp mồm thanh niên ra, nhét vào mồm y.

“Cái khác thì ta không mang theo, chỉ mang một ít độc dược tự bảo vệ mình. Ngươi ăn viên này, trong một năm sẽ không phát tác, một năm sau chỉ cần ta cho ngươi giải dược ngươi sẽ không sao. Nếu như không có giải dược ta đặc chế, đến lúc đó ngươi sẽ biết cái gì gọi là sống không được chết không xong.”

Thanh niên muốn nhổ độc dược ra, nhưng thứ này vào miệng là tan, vừa tanh vừa thối, còn hơi mặn. Thanh niên bị ép nuốt xuống, khó chịu muốn chết.”

“Ngươi cái đồ, cái đồ…”

“Hỗn đản. Được rồi, mặc kệ ta là đản gì, sau này chúng ta sẽ ở một chỗ. Của ngươi là của ta, của ta vẫn là của ta. Đứng dậy đi, đứng dậy chúng ta cùng chôn người chết.”

Thanh niên nằm trên đất không chịu nhúc nhích, tức đến ứa nước mắt.

Truyền Sơn ở trong tuyệt cảnh lại thu được một tiểu đệ, tâm tình đương tốt. Còn như người này có thể dùng được không, với kinh nghiệm tham gia quân ngũ năm năm, trong đó hai năm mang binh, căn bản không sợ không dạy dỗ được y.

Truyền Sơn ngồi xổm người xuống bên đầu thanh niên, vỗ đầu y, cười hi hi nói: “Nếu như bây giờ ngươi đứng lên, đợi lát nữa ta đưa hết quần áo và giầy của người chết cho ngươi, than cũng chia cho ngươi một nửa.”

Một giây, hai giây…

“… Thật sao?”

"Thật."

Nê: ở trong hầm mỏ, mọi người được gọi theo số hiệu, cứ ai có số đơn thì mình sẽ để nguyên hán việt của nó như là Canh Nhị, Canh Lục, còn từ hai số trở nên mình sẽ viết thành số cho dễ nhìn nhé!

15. Quyển 2 - Chương 3

Canh Nhị cảm thấy hôm nay mình không những không may mắn mà còn cực kỳ xui xẻo.

Lúc y thấy người nọ ngã ở đó, căn bản không muốn giết hắn. Y thích lấy đồ của người chết, đó là bởi vì đối phương dù sao cũng không dùng nữa, nhưng y không thích giết người. Nhưng người nọ vốn không tin y, y đánh thì đánh không lại hắn. Trực giác của Canh Nhị tốt, y vừa nhìn vào ánh mắt và khí thế của người này là biết ngay người này y không thể dây vào được.

Y chẳng qua muốn lấy chút đồ người chết không cần, lại không muốn lấy đồ của hắn. Nếu như đổi là người khác, đã sớm thừa dịp hắn hôn mê, bê tảng đá đập cho hắn chết hẳn luôn ấy chứ. Hừ, cái tên không biết cảm ơn gì sất!

Nhưng y cũng biết mình đã tránh được một kiếp, gặp phải loại tình huống vừa rồi, y không bị giết người diệt khẩu đã là chuyện cực kỳ may mắn. Nhưng y vẫn bị bắt uống độc dược a!

Ai, không ngờ hắn lại tỉnh nhanh như vậy. Nói đến nói đi chính là y xui xẻo.

"Ngươi sống ở đây?" Truyền Sơn tràn ngập hứng thú quan sát nhà của thanh niên.

Đây là một hang động to gần gấp 3 chỗ kia của hắn, dựa sát đuôi phễu, vốn còn tưởng sẽ rất ẩm ướt, nhưng đi vào mới phát hiện hang động này rất thoải mái. Cũng không biết y làm thế nào, tường bốn phía có vẻ khô hơn rất nhiều so với chỗ hắn ở.

Toàn bộ hang động chia làm hai phần, phía trước đại khái là nhà chính và bếp, đằng sau thì là chỗ ngủ. Mỗi nơi đều đã được phân loại, đồ đạc sắp xếp gọn gàng chỉnh tề.

Tường làm nhà chính cũng như tường chỗ hắn, đào nhiều cái giá, trên giá đặt một ít nồi bát, thìa, chậu và các loại dụng cụ sinh hoạt khác. Bên giá cũng có một cái bếp lò, hình thức cũng như cái chỗ hắn, nhưng có chút khác về bề ngoài. Trên bếp lò đặt một hộp ngói, hướng lên trên chính là ống khói.

Ở giữa nhà chính có một tảng đá lớn vuông vức, đây chắc là cái bàn rồi. Xung quanh bàn còn đặt ba hòn đá nhỏ hơn một chút coi như là băng ghế.

Giường chiếu ở bên trong cùng hang động, bên trên cũng là một tầng rơm rạ, nhưng dày hơn một chút với của hắn. Còn có chiếc giường không nhìn ra là màu gì trải ở bên trên, có cả đệm chăn nữa. Sờ lên cũng rất khô ráo, cảm giác ngủ chắc thoải mái hơn giường của hắn.

Theo lý thì gian nhà của một thằng nam nhân chắc phải rất bẩn, đặc biệt là còn ở trong mỏ, nhưng ở đây lại sạch sẽ lạ kỳ.

Quan trọng nhất là, nơi này có một cái cửa, tuy rằng hơi rách nát, nhưng đó là một cánh cửa gỗ chân chính, có thể cài then lại, không cần lo bị người thấy tình hình bên trong.

Truyền Sơn vừa nhìn vừa gật đầu, thỏa mãn vô cùng.

Hang động này tựa ở phía trên cùng đoạn đuôi phễu, lại ở gần mép nhất, không giống với chỗ hắn hay có người đi qua cửa. Đầu tiên là việc riêng tư có thể bảo đảm được. Mà với tình huống hiện tại của hắn, ở đây hiển nhiên là thích hợp hơn nhiều so với chỗ hắn đang ở hiện giờ.

"Lau chân! Vào rồi sao có thể không lau chân?" Canh Nhị lấy một miếng vải không nhìn ra màu sắc, nhìn chằm chằm chân hắn lẩm bà lẩm bẩm. Cặp chân trần của y đã được lau sạch sẽ rồi, chân còn khá là trắng, chỉ là có vết thương và vết chai hơn chút thôi.

“Đi thôi, đi theo ta tới chỗ ta dọn đồ qua, đợi lát nữa xem còn thiếu gì, chúng ta tới chỗ giao dịch đổi.”

Một câu nói thôi mà làm Canh Nhị bị kích thích đến nhảy dựng.

“Ngươi có ý gì? Ngươi muốn sống ở chỗ ta? Dựa vào cái gì? Đây là nhà ta, không cho ngươi ở!”

Truyền Sơn giơ nắm tay lên thổi thổi.

Canh Nhị rụt cổ lại, nhưng thoáng cái đã lại thẳng băng. Đây là địa bàn của y, ý không được để cho ai khác xâm chiếm.

Truyền Sơn cười, “Ta cũng có thể làm thịt ngươi, vùi vào nền móng dưới hang động này. Như vậy ta có thể vào ở, ngươi cũng sẽ không có ý kiến, thế nào?”

Thực ra Truyền Sơn muốn đổi chỗ ở với y, nhưng đoán rằng y cũng sẽ không đồng ý, cũng không muốn giết người cướp nhà thật liền đưa ra ý kiến ở cùng.

Canh Nhị nắm chặt nắm tay, mồm mép mấp máy cũng không biết đang nói những cái gì, nhưng một lát sau vẫn nhụt chí buông tha. Nói thật thì y hơi sợ người này, trên người người này có khí chất làm y sợ.

“Ta, ta không muốn ở cùng người khác.”

Truyền Sơn lại nói khác, “Ta thấy chỗ ngươi không tồi, những người khác đã tới chỗ ngươi chưa? Nếu có người đến rồi, chắc cũng sẽ muốn ở chỗ ngươi đi?”

Canh Nhị không lên tiếng nữa. Y tự nhiên có cách giữ gian nhà này, nhưng y không muốn để Truyền Sơn biết điểm ấy.

“Nếu như ta vào ở, có hai người giữ nhà dù sao cũng tốt hơn là một người. Người khác thấy hai chúng ta cùng ở một chỗ, dù có muốn tới cướp, cũng phải suy nghĩ năng lực bản thân đã. Bây giờ chúng ta chính là châu chấu trên một sợi dây, tin ta dù sao cũng hơn là tìn người khác?”

Canh Nhị xoay người, không muốn để ý tới hắn.

“Đi nào. Ngươi không đói bụng sao? Dọn đồ qua đây, chúng ta làm chút đồ ăn.”

Canh Nhị không tình nguyện bị Truyền Sơn kéo ra khỏi cửa giúp hắn dọn nhà dọn vào trong nhà y! Hu hu.

Bên ngoài đã yên tĩnh lại, ngoại trừ những ngọn đèn đường cơ bản sẽ không tắt ra, đại đa số đèn ***g đều đã tắt, điều này làm cho cả hang động thoạt nhìn càng thêm sâu không thể đo.

Suy tính thời gian, chắc đã là đêm khuya, hai người đi đường không đụng phải bất kỳ ai.

“Ở đây buổi tối không có ai ra ngoài đào mỏ sao?” Truyền Sơn hạ giọng hỏi. Hắn nghĩ tới tình huống đặc thù của mình, nếu cứ dựa theo tình huống đặc biệt của hắn để làm việc thì hắn không làm được mấy thời gian.

“Có, nhưng cách khá xa. Tất cả mọi người sợ ầm ĩ. Ở đây ban ngày ngắn đêm dài, chỉ có đến trưa mới có chút ánh nắng, phía trên hang động mới có chút ánh sáng chiếu xuống, nhưng cũng chỉ tầm hai ba canh giờ thôi. Mùa đông ngắn, mùa hạ dài, cho nên ở nơi đây, con người nếu như không dựa theo quy luật sinh hoạt nhất định thì sẽ chẳng chịu đựng được bao lâu mà điên mất.

“Ngươi nhìn chiếc đèn ***g đỏ to kia không? Đó là tượng trưng cho chỗ giao dịch. Khi nào chỗ ấy tắt đèn thì có nghĩa là đã tới lúc ngủ; sáng, thì có nghĩa là phải thức dậy làm việc.”

Lúc này, ngọn đèn ấy đang tắt.

Truyền Sơn phát hiện Canh Nhị rất thích nói, vừa rồi còn tức giận với hắn, bây giờ đã oang oang liên tục không ngừng.

“Đó là nơi nào?” Truyền Sơn chỉ một cái cổng đốt một ngọn đèn cung đình.

Đèn cung đình và mỏ than đá? Thật kỳ lạ, cũng chỉ có chỗ ấy luôn luôn có bóng người ra vào, đèn cũng vẫn đang sáng.

Canh Nhị liếc mắt, cúi đầu nói: "Nơi nữ nhân ở."

"Ngươi đã từng vào chưa?" Truyền Sơn thuận miệng hỏi.

Canh Nhị đột nhiên kéo hắn một phen.

Một tên nam tử vóc người khỏe mạnh rũ đầu đi qua bên cạnh họ. Truyền Sơn cảm giác được sự khẩn trương của Canh Nhị, cũng yên lặng lui qua một bên, để đối phương đi trước. Không ngờ là đối phương lại quay đầu lại nhìn họ một cái, khi thấy Canh Nhị thì rõ ràng là cau mày.

"Ngươi còn chưa chết?"

"… Nhờ phúc."

Nghe thấy Canh Nhị trả lời, khóe mắt nam tử hơi nhướn, mang ba phần không đứng đắn, ánh mắt nhìn Canh Nhị cũng từ khinh thường biến thành chán ghét.

Truyền Sơn không biết ân oán của hai người, không có mở miệng.

"Muộn thế rồi còn đi đâu? Chơi gái sao? Chỗ ấy của ngươi có được không?"

Lời nói sỉ nhục người khác như thế, đến Truyền Sơn không phải đương sự còn không chịu nổi. Nhưng Canh Nhị là đương sự cũng không có vẻ giận lắm, chỉ cúi đầu, không trả lời.

"Nữ nhân không được, sửa thành nam nhân?" Nam tử không đứng đắn lúc này như mới phát hiện ra Truyền Sơn, tùy ý liếc hắn một cái.

Truyền Sơn yên lặng không nói gì.

Trong mắt nam tử toát ra khinh bỉ, "Ngươi có biết y có bệnh về đầu óc hay không? Người như thế cũng chơi? Hay là y rẻ quá?"

"Đầu ta không có bệnh!" Giọng Canh Nhị có hơi run, nhưng rất rõ ràng.

Nam tử căn bản không coi sự phủ nhận của Canh Nhị ra gì, cười nhạo nói: "Ngươi hét giá bao nhiêu với hắn? Làm một lần ba thìa gạo hay một cây dưa muối? Ngươi muốn bán thật, không bằng đi tìm Kỷ 13, nói không chừng còn có thịt cho ngươi ăn."

"Ta, ta không ngủ cùng nam nhân." Canh Nhị nói rất nghiêm túc.

Nam tử và Truyền Sơn cùng nhìn về phía y.

Canh Nhị còn cố nói thêm: "Ta cũng là nam nhân, ta sẽ không làm chuyện này với nam nhân. Ta đã từng xem, ta mới không làm." Gật đầu, giọng nói càng thêm chắc chắn.

"… Có bệnh!" Ánh mắt nam tử nhìn Canh Nhị càng giống như thấy thứ buồn nôn, vẻ mặt chán ghét.

"Người như ngươi, vì sao không chết sớm một chút?" Bỏ lại những lời này, nam tử xoay người đi mất.

Sắc mặt Canh Nhị càng tái nhợt, nhưng lần này lại ngậm chặt miệng, không phản bác lại.

"Chờ đã." Truyền Sơn đột nhiên mở miệng.

Nam tử xoay người lại.

"Huynh đệ, ngươi đã quên một thứ."

"Thứ gì?" Nam tử cau mày hỏi.

Truyền Sơn dùng đầu đập tới.

Nam tử không đứng đắn không ngờ là Truyền Sơn cũng dám ra tay đánh hắn ta, sơ suất thế là bị đánh một cái. Nhất thời, hai đường máu mũi đã chảy xuống.

Nam tử ngẩng đầu, lau máu mũi đi, nhe răng cười: "Tiểu tử ngươi giỏi!" Nụ cười này, càng thêm không đứng đắn.

"Ừ, giỏi hơn ngươi nhiều."

Nam tử trên dưới quan sát Truyền Sơn mấy lần, lại không ra tay, chỉ là cười đểu, ngay cả một pha nói cũng không nói đã đi mất.

Mãi đến khi nam tử đi xa, Truyền Sơn mới nghe thấy Canh Nhị chậm rãi thở dài một hơi.

"Hắn ta là ai vậy?"

"… Canh Lục."

Canh Lục? Truyền Sơn cảm thấy cái tên này sao mà quen thế. A! "Ngươi nói hắn ta là Canh Lục? Người đối đầu với Đinh lão đại kia?"

Canh Nhị gật đầu.

Truyền Sơn sững sờ, "Ngươi sao không nói sớm với ta?"

Nói sớm với ta, ta cũng không ra tay mau như vậy, chí ít cũng sẽ không trực tiếp đánh hắn ta. Giờ thì hay rồi, mới vừa vào mỏ đã đắc tội với một trong những lão đại ở đây. Truyền Sơn không khỏi than vãn cho sức mạnh vận xui của mình.

"Ta cũng không ngờ ngươi lại ra tay…"

"Nè, làm người không thể yếu nhược như vậy chứ? Hắn ta cũng đã nói ngươi như thế rồi, dù hắn ta là Canh Lục, ngươi cũng không thể cứ mềm yếu như thế để mặc hắn ta bắt chẹt chứ?" Truyền Sơn có hơi giận.

"Ngươi không biết…"

"Ta không biết cái gì?" Mặt Truyền Sơn hơi lạnh. Dù sao thì hắn ra tay cũng là vì y, nhưng phản ứng của người này ngược lại như bị hắn làm hại ấy.

"Người kia rất đáng sợ."

"À?"

"Thật đấy, hắn ta đáng sợ hơn ngươi nghĩ nhiều lắm." Canh Nhị nghiêm túc lặp lại lần nữa.

"Hắn ta vì sao phản cảm với ngươi như vậy? Các ngươi sao lại quen nhau?"

Canh Nhị ngậm chặt miệng.

Truyền Sơn phát hiện người này khờ cũng rất hay, nếu như người khác gặp phải điều không muốn nói, bình thường đều sẽ tìm lý do qua loa tắc trách. Y thì ngược lại, ngậm chặt miệng luôn.

"Tùy ngươi, không muốn nói thì thôi. Nhanh lên nào, thời gian không còn sớm, đừng lề mề nữa." Truyền Sơn bạnh mặt, đi nhanh về phía trước.

Canh Nhị chạy đuổi theo đằng sau, cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn nói gì đó. Truyền Sơn không để ý tới y.

Canh Nhị lớn tiếng hơn: "Cảm ơn."

"Hử?"

"Ta, ta cũng đã muốn đánh hắn ta lâu lắm rồi, nhưng không đánh lại được."

Không đánh lại hắn ta thì làm sao? Với cái tính sợ phiền phức này của ngươi mới làm người ta cưỡi lên đầu bắt nạt ấy, nếu đổi lại là Ngô Thiếu Hoa hay Lý Hùng, dù không đánh lại được, cũng sẽ tìm cách chọc cho hắn một trận!

Nghĩ đến bọn bạn ngày trước, trong lòng Truyền Sơn đau xót, sắc mặt cũng càng khó coi.

Nhưng mà Canh Nhị không nhìn thấy sắc mặt hắn, ở đằng sau nói thêm một câu: "Sau này ngươi gặp phải Canh Lục phải cẩn thận một chút, người rất âm hiểm, tuyệt đối hắn ta sẽ không chịu thiệt không trả đâu. Rất nhiều người hắn ta, chết cũng không biết chết ra sao đấy."

Lửa giận thoáng cái đã vọt lên tới đỉnh. Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu hắn ta dám ra tay với ta thật, ta thật muốn xem cuối cùng là ai chơi ai!

Sau đó hai người không gặp phải ai khác. Đến chỗ Truyền Sơn ở rồi, theo ý Truyền Sơn chỉ đem những thứ hữu dụng dọn qua, chỗ Canh Nhị có rồi thì không cần mang. Nhưng Canh Nhị không đồng ý, phàm là thứ có thể dọn đi được thì tất cả đều bỏ vào trong sọt.

Truyền Sơn nhận ra ý của y, nếu không phải hòn đá làm bàn quá nặng, có thể là y cũng dọn luôn cả cái đó.

Cũng lười cãi cọ với y, Truyền Sơn chỉ lo đem những thứ mình cần vào trong chăn đệm cuộn lại rồi khiêng lên vai mang đi. Canh Nhị còn ở đằng sau tháo dỡ lò than.

Tuy có tranh luận, nhưng đồ ít, dọn cũng khá là mau. Một chuyến đi là hai người đã dọn xong. Kết quả lúc vào nhà, Canh Nhị chết sống bắt Truyền Sơn cởi giày, nói giày của hắn quá bẩn. Truyền Sơn ngại phiền, đẩy y ra rồi đi vào.

Canh Nhị tức liên tục giậm chân đằng sau y mắng.

Truyền Sơn đặt giường chiếu của mình đối diện với giường chiếu của Canh Nhị, giữa hai người chỉ cách một lối đi nhỏ.

Canh Nhị không chịu, Truyền Sơn nhất định muốn.

Đúng lúc trong lòng hai người đầy lửa giận, được! Lại đánh một trận. Sau đó thực sự đói quá rồi, đành phải bỏ mặc.

Đào qua giá, Truyền Sơn hào phóng đem một chút lương thực mình đổi được cho Canh Nhị, Canh Nhị thì vui vẻ đi làm cơm. Truyền Sơn lắc đầu, đây không phải điển hình nhớ ăn không đòn sao? Nhìn Canh Nhị làm cơm, thừa dịp y không chú, lén kéo lấy chút rơm rạ khô dưới giường y trải xuống dưới giường mình.

Chờ Truyền Sơn thuận lợi xâm chiếm được địa bàn rồi, bên kia Canh Nhị cũng đã nấu xong cơm nước.

Truyền Sơn duỗi người đứng dậy thì trông thấy Canh Nhị mặt nhăn mày nhỏ, đứng đằng sau hắn, nhìn hắn rất là không vui.

"Lại sao nữa?"

"Đồ đạc của ngươi sao để lộn xộn vậy? Công cụ phải để ở đây, đồ ăn phải để trên cái giá bên kia, còn nữa, ai cho ngươi đụng đến đồ của ta? Ngươi xem ngươi đều làm lộn xộn hết cả rồi."

"Ta không phải chỉ dịch một chút thôi sao? Lộn xộn chỗ nào?"

"Lộn xộn chỗ nào à? Tránh ra tránh ra!"

Canh Nhị chắc là không chịu nổi nữa, bắt Truyền Sơn tránh ra, tự tay thu dọn đồ lần nữa. Dọn xong đồ của mình, nhìn qua thứ của Truyền Sơn, nhìn thế nào cũng thấy ngứa mắt, thế là lại thu dọn luôn.

"Đồ đạc luôn cần dùng, sắp xếp gọn gàng như thế làm gì?"

Cuối cùng Truyền Sơn cứ thấy quai quái. Nào có ai để đồ gọn gàng như thế? Hơn nữa cứ để hắn hỏi là được? Y còn nhất định phải điều chỉnh chúng mấy lần mới hài lòng, làm hắn ở bên cạnh nhìn thôi cũng thấy mệt.

Canh Nhị cũng không để ý tới hắn, mãi cho đến khi sắp xếp hết toàn bộ mới hài lòng, lúc này mới vỗ tay tỏ vẻ đã xong việc.

Truyền Sơn đã hối hận, hắn phải nên giết người cướp nhà luôn mới đúng. Thoạt trông thì hắn đã được lợi từ Canh Nhị, nhưng nhìn tính tình ở chung với người này, sợ rằng sau này hắn càng phiền phức nhiều hơn… Người này không phải có bệnh về đầu óc thật chứ?

"Ăn." Canh Nhị vừa nhắc đến hai chữ ăn cơm liền có vẻ vui lắm, cười hi hì ngồi vào trước bàn đá.

Truyền Sơn đã sớm đói lắm rồi, không cần y bảo đã ngồi xuống bưng bát.

Mấy loại cháo hoa màu nấu chung lên, phối với bánh ngô hấp hai ngày trước, một chậu mầm đậu Canh Nhị xào, chỉ có nhiêu đó, hết rồi.

Hai thằng đàn ông cực kỳ đói, liếm sạch đến hạt cơm cuối cùng, nhưng vẫn không cảm thấy no bụng.

“Sao ngươi không nấu nhiều hơn? Không phải vẫn còn gạo và mì sao?”

“Thế sau này nhịn ăn à?” Canh Nhị hung dữ nói. Người này còn bảo y tham ăn, gắp thức ăn còn dữ hơn y.

“Ngày mai liền đem mấy sọt kia đi đổi cái ăn hết.” Truyền Sơn vốn muốn giữ để đổi công cụ, nhưng bây giờ có đồ của Tân 134 thì chỉ nghĩ muốn ăn ngon, tội nghiệp hắn vào đây mà chưa có hôm nào được ăn cơm no.

“Được!” Canh Nhị vừa nghe đổi hết lấy cái ăn, nhất thời mặt mày rạng rỡ, thoáng cái đã cảm thấy Tân 279 thuận mắt hơn rất nhiều.

Ăn xong, hai người thu dọn đồ đạc, tắt đèn, đều tự đi ngủ.

Truyền Sơn phát hiện Canh Nhị cũng không thổi tắt lò lửa, còn bỏ thêm một ít than mới, sau đó phủ mép, chỉ để lại một khe.

Truyền Sơn cười mỉa, nghĩ thầm trách sao căn phòng này lại ấm hơn phòng hắn. Như hắn, không thường thức, để bớt than, đêm nào cũng tắt lò, sáng dậy thì mất giờ mất sức, buổi tối còn lạnh, trong phòng cũng vẫn ẩm ướt. Hắn không bị bệnh, thật đúng là nhờ có cơ thể khỏe mạnh, nhưng cơ thể hiện giờ của hắn còn có thể chịu bao lâu?

“Ơ? Giường của ta có phải ngươi đã động qua rồi không?”

“Khò…”

Canh Nhị xiết chặt nắm tay lại xiết chặt nắm tay, cuối cùng… bực tức lật người kéo chăn lên che đầu.

Trong hang động cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Nửa đêm, Canh Nhị bị tiếng lật qua lật lại bên cạnh, còn cả tiếng rên rỉ cố đè nén đánh thức.

Tiếc rẻ chút đèn, Canh Nhị sờ soạng thò đầu ra gọi: “Ngươi ầm ĩ cái gì? Còn không để cho ai ngủ à?”

Đối diện cũng không yên tĩnh lại vì lời kháng nghị của y.

Truyền Sơn cũng biết bây giờ mình rất nguy hiểm. Hắn đang cược, cược Canh Nhị này lòng dạ không xấu, sẽ không thừa dịp hắn yếu ớt để đập chết hắn.

Nếu thắng cược, hắn liền có thêm một người bạn trong Hắc ngục này. Nếu thua cược, dù sao lúc hắn đau thì cũng muốn chết, chẳng qua không có dũng khí tự sát mà thôi. Vừa muốn chết vừa không muốn chết, chính hắn cũng cảm thấy mình mâu thuẫn. Aizz, còn không phải đều do quả xương khô chết tiệt kia sao!

Vừa nghĩ đến quả xương khô thì nghĩ tới những kẻ thù của hắn. Truyền Sơn không chỉ đau đớn về thể xác mà lòng dạ càng như bị xoắn vặn.

“Nè, rốt cục ngươi bị làm sao thế? Ăn gì linh tinh hả?”

Tiếng rên rỉ của Truyền Sơn không sao khống chế được, cũng không muốn khống chết, đau lăn quanh giường, trong miệng cũng phát ra tiếng tru lên như dã thú.

Canh Nhị nghe tiếng truyền trong bóng đêm thì im lặng. Y yên lặng ngồi trên giường một hồi lâu.

“Kèn kẹt, kèn kẹt.” Lò than bị đóng cửa được hé ra, trong phòng sáng sủa hơn một chút.

Canh Nhị châm ngọn nến, đi tới bên cạnh Truyền Sơn.

“Nè, ngươi xảy ra chuyện gì? Có nặng lắm không?”

Truyền Sơn nào trả lời được, lúc này hắn hận không thể róc hết da thịt của mình xuống, móc hết nội tạng của mình ra mới tốt.

Nỗi đau thúc giục, trách sao hắn lại giết Tân 134, có thể là bởi vì hắn đã để tên tham lam kia phát hiện ra bí mật của hắn, cũng mượn ấy uy hiếp hắn ư? Canh Nhị ngồi xổm một hồi, nhìn hắn trông rõ thê thảm, nhịn không được mềm lòng.

Thở dài, đặt nến xuống, múc một thìa nước từ trong hang, thấm ướt khăn vải, quay trở lại ngồi xổm bên cạnh Tân 279. Có thể là cảm thấy ngồi xổm không thoải mái, Canh Nhị đổi sang tư thế khác, một chân

nửa quỳ trên đất, một chân đặt trên giường, thò người qua lau mồ hôi cho hắn, muốn cho hắn thoải mái hơn chút.

Vừa lau, vừa cởi quần áo hắn, thế là một thân vết thương do bị tra tấn của Truyền Sơn cũng lộ ra. Canh Nhị thấy thì bĩu môi, nghĩ thầm quả nhiên không phải người tốt lành gì.

Trong tích tắc Canh Nhị tới gần Truyền Sơn, cả người hắn căng thẳng. Khi khăn vải ẩm ướt tiếp xúc đến người, Truyền Sơn vô thức vung ra một quyền, không ngờ Canh Nhị đúng lúc điều chỉnh tư thế, tránh thoát một quyền của hắn.

Truyền Sơn đánh ra quyền ấy, sức lực trên người cũng trút gần hết. Lúc muốn ngưng tụ lực để giải quyết đối phương thì cảm xúc trên người lại nói với hắn, đối phương cũng không ác ý, ngược lại còn làm hắn thoải mái hơn chút.

Canh Nhị lau lau, phát hiện trên người Tân 279 không chỉ có những vết thương to nhỏ mới cũ, da ở cánh tay và ngực còn xuất hiện triệu chứng sưng đỏ. Ánh mắt Canh Nhị cứng lại, dùng bụng ngón tay nhẹ nhàng di di trên chỗ sưng đỏ ấy vài cái. Một đường da trên tay tách ra, một thứ máu đen đặc chảy ra từ chỗ da nứt, kỳ lạ là, máu đen không chảy được bao lâu đã tự động dừng lại.

"Ai bảo ngươi bắt nạt người, ông trời báo ứng ngươi rồi đấy. Hừ hừ, thiện có thiện báo, ác có ác báo, nếu là chưa báo, chẳng qua là chưa tới giờ thôi. Kẻ xấu đều sẽ gặp báo ứng, ai cũng không thoát được." Canh Nhị nhìn chằm chằm phần da ấy lẩm bẩm nói.

Truyền Sơn đột nhiên ôm chặt Canh Nhị một phen.

Canh Nhị lại càng hoảng, cúi đầu muốn xem tên tự dưng ôm chặt y. Chỉ thấy hai cánh tay Tân 134 ôm y cực chặt, vùi đầu vào lòng y, phát ra tiếng như tiếng khóc. Này, này, này…

Lòng Canh Nhị thoáng cái nát như bùn ao.

Thằng bé đáng thương. Canh Nhị đưa tay ôm lấy hắn, nhẹ nhàng vỗ lưng tên ác ma chiếm sào huyệt của y. Aizz, y cũng không muốn nhẹ dạ, nhưng y không thể bỏ mặc người ta ra vẻ đáng thương được. Sao giờ?

Hơn nữa, hôm nay người này còn ra mặt giúp y, tuy là hắn ra tay dưới tình huống không rõ đối phương là ai, nhưng cũng thực sự đã giúp y xả giận, mà Canh Nhị y lại là người có ân tất báo…

Truyền Sơn làm động tác này cũng là cố ý, cũng là để thử Canh Nhị, không ngờ Canh Nhị này lại… đúng là người tốt, thế là hắn dứt khoát không cố nén nữa, phát ra tiếng gầm đau khổ. Tiếng khóc này như tiếng trẻ con thấy người lớn thương mình thì ăn vạ, không được thương thì không dám khóc thành tiếng vậy.

Truyền Sơn đúng là không chịu nổi nữa. Đau quá, dằn vặt cứ ba canh giờ một lần này quả muốn dằn vặt hắn đến phát điên.

Ta không thể chết được! Ta không muốn chết! Ta muốn sống, ta phải cố gắng chịu đựng! Ta còn cừu hận phải báo…!

Lúc sáng sớm Truyền Sơn tỉnh dậy, phát hiện tay chân mình đang quấn lấy người Canh Nhị.

Canh Nhị bị hắn quấn rõ chặt, lấy một loại tư thế ngủ cực khó chịu, ngủ cứ khò khà khò khè.

Truyền Sơn chùi mặt, buông Canh Nhị ra bò dậy.

Ở đây ngày đêm khó phân biệt nhất, Truyền Sơn cũng không biết giờ là canh giờ nào, chỉ có thể dựa vào cảm giác suy đoán chắc là sáng sớm.

"Ừng ực." Bụng tối qua chưa ăn no đã kháng nghị rồi, Truyền Sơn cũng không đánh thức Canh Nhị, thắp sáng ngọn nến, tự lấy đồ ăn ra bắt đầu xử lý.

Canh Nhị bị mùi hương bữa sáng dụ tỉnh, dụi mắt đứng dậy, thấy Tân 279 đã chuẩn bị cơm nước xong xuôi, nhất thời hoài nghi mình còn chưa tỉnh ngủ, không phải nói việc nấu cơm sẽ do y lo sao?

Nghĩ đến tối qua người này nói muốn đổi toàn bộ những thứ đoạt được hôm qua đổi thành cái ăn, sáng nay lại không bắt y làm việc như trên chứng từ, Canh Nhị không khỏi bắt đầu gãi đầu. Lẽ nào tên này thực ra là người tốt? Hay là y nhìn lầm rồi? Nếu như là thật…

“Dậy rồi à? Dậy rồi thì súc miệng ăn cơm, đợi lát nữa ngươi mang ta đi làm việc.”

Canh Nhị mơ mơ màng màng đứng dậy, vừa lắc người hoạt động gân cốt, vừa đi đến bên bồn cầu gần góc tường, xốc cái nắp đậy lên, cởi dây lưng ra tiểu vào đó.

Rửa mặt, súc miệng, đổ hết nước bẩn đã dùng vào một chỗ để lúc khác dùng, rồi buộc tóc đơn giản, Canh Nhị cuối cùng đã hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Nè, Tân 279, tối hôm qua ngươi làm sao vậy? Ngươi… có phải có bệnh trong người không?”

Truyền Sơn chỉ phía chỗ đối diện mình bên bàn, ý bảo Canh Nhị ngồi xuống nói.

Canh Nhị đương nhiên không khách sáo, ngồi xuống là bưng bát cháo lên ăn sùm sụp hơn nửa.

“Ta họ La, tên Truyền Sơn. Truyền của truyền lại, sơn của sơn hải.”

Trải qua chuyện tối qua, Truyền Sơn sinh lòng kết giao với Canh Nhị, báo họ tên thật cũng coi như tạo dựng bước hữu nghị đầu tiên, nhưng lòng phòng người không thể không có, Truyền Sơn cũng không định nói chuyện độc dược thực ra không phải độc dược ra cho Canh Nhị nghe.

“Ta, ta họ Mai.” Canh Nhị nghe Truyền Sơn báo họ tên thật, ác cảm với hắn lại tan ba phần.

Truyền Sơn thấy y vẫn không muốn nói tên ra, cũng coi như thôi.

“Tân 134 bình thường có quan hệ gần gũi với ai không?”

Canh Nhị lắc đầu, nói: “Ở đây rất ít người gần gũi với nhau, mọi người trên cơ bản đều là sinh hoạt đơn lẻ. Tân 134 thích chiếm lợi của người khác, không nghe nói hắn ta có chơi thân với ai hay không.”

“Tuy rằng như vậy, chúng ta vẫn phải khớp lời khai, miễn để có ai hỏi thì lộ dấu vết.”

Canh Nhị cũng hiểu đạo lý đó, liền hỏi hắn phải ứng đối thế nào.

Truyền Sơn suy nghĩ một chút, nói: “Cứ nói ta thương thế chưa lành, Tân 134 ngại ta phiền toái nên đi rời bỏ. Còn ngươi…”

“Như vậy không tốt. Công cụ của hắn ở trên tay ngươi, ta còn muốn bán giầy của hắn ta, việc này liền không suôn sẻ.” Canh Nhị lắc đầu phản đối.

“Vậy ngươi có ý gì hay không?” Truyền Sơn cũng không thấy Canh Nhị thoạt nhìn hơi khờ mà coi nhẹ y. Nếu Canh Nhị thực sự là một thằng ngốc không đầu óc, sao có thể sống ở đây đến nay?

Canh Nhị khuấy chiếc đũa nghiêm túc suy nghĩ.

“Nếu có ai hỏi, ngươi cứ nói… Ừm, ngươi cứ nói ngươi đào ra một tảng đá, không giống than nhưng cũng không giống nham thạch bình thường, ngươi đưa tảng đá đó cho Tân 134 xem, Tân 134 liền chủ động đưa ra ý kiến đổi toàn bộ thứ trên người hắn với tảng đá của ngươi. Ngươi biết rõ tảng đá này không chỉ có giá ấy, nhưng lo Tân 134 sẽ ngầm cướp, bản thân vừa tới cũng dễ bị người ta lừa nên đã đồng ý điều kiện của Tân 134.

“Sau đó, Tân 134 không còn thấy tăm hơi. Còn ngươi trùng hợp gặp được ta, bởi vì chúng ta đã từng gặp một lần ở trên đường lớn, ngươi liền chia một phần đồ của Tân 134 cho ta với điều kiện sau này ta mang ngươi đi đào mỏ.”

“Ngươi muốn để người khác nghĩ rằng Tân 134 chiếm được linh thạch thượng phẩm, cũng mượn đó để đổi cơ hội rời khỏi nơi đây, phải không?” Truyền Sơn cân nhắc một phen, không khỏi nhìn Canh Nhị với con mắt khác xưa, lý do này quả đúng là đáng để người ta tin hơn lý do hắn đưa ra.

“Ừ, đây là lý do duy nhất không khiến ai hoài nghi. Dù tương lai Tân 134 có thể bị người ta phát hiện ra, người khác cũng cho rằng hắn ta bởi vì linh thạch mà chết. Mà ở nơi đây, trên người tử thi không có quần áo, cũng hoàn toàn bình thường. Chẳng qua nói tới như thế, quần áo giầy của hắn ta xem ra là không giữ được rồi.” Canh Nhị khẽ nhíu mày.

“Ngươi nói không sai.” Truyền Sơn buông bát đũa đột nhiên đứng dậy, lấy quần áo và giầy của Tân 134 ra ném luôn vào bếp lò.

"Này, này! Ngươi đừng lãng phí như thế, để lại dùng thêm một chút cũng được. A a, ngươi căn bản không biết ở đây những đồ dùng sinh hoạt như thế này khó kiếm như thế nào!" Canh Nhị lòng đau bưng bát giậm chân.

Truyền Sơn mặc kệ y, vừa tiêu diệt chứng cứ vừa giục y ăn nhanh lên một chút.

Kết quả ra cửa nhìn mới thấy, trong hang động đã có một tia sáng xuyên vào từ trên đỉnh, điều này có nghĩa là hắn thức dậy muộn hơn bình thường. Xem ra tối qua sau khi hết đau đớn, hắn đúng là đã ôm Canh Nhị đánh một giấc ngon lành.

Canh Nhị vẫn không chịu nói chuyện với hắn, rõ ràng còn đang giận hắn đốt mấy thứ ấy.

Nhưng đợi đến lúc đi tới đầu đường mỏ, nhìn Truyền Sơn thắp nến, mang công cụ đào bới ra, kéo cái sọt muốn đi thì Canh nhị nhịn không được nữa.

"Tân 134 chưa nói qua với ngươi sao?"

"Nói gì?" Truyền Sơn còn đẩy y, ý bảo y đi nhanh lên. Thời gian của hắn có hạn, có khả năng làm hai canh giờ là phải về rồi.

"Khăn che mặt đâu?"

"Ha? Lấy thứ ấy làm gì? Làm kẻ trộm à?"

"Rắm!" Canh Nhị tức quá nói bậy, lập tức lại cẩn thận nhìn Truyền Sơn một cái, thấy hắn không giận mới chậm rãi nói: "Lẽ nào ngươi không nhìn thấy người khác mang gì sao? Tân 134 cũng không đeo à?"

"Ta còn tưởng đó là khăn lau mồ hôi."

Canh Nhị bất đắc dĩ, đành phải kể với hắn: "Đường đi trong mỏ không bằng hang động chúng ta ở, chỗ ấy đâu đâu cũng nguy hiểm. Lúc vào tốt nhất là mang một chiếc khăn che mặt phòng bụi than, khăn lau mồ hôi đương nhiên cũng phải mang, nếu có mũ giáp dùng khi chiến tranh thì là tốt nhất, nhưng ở đây mấy ai có được. Nến không thể cứ thế mang vào được, phải chụp một cái ***g đèn bằng giấy thật dày bên ngoài, giống như đèn ***g ấy, nhưng không lớn như thế, khoảng chừng như đèn bão là được."

Truyền Sơn thu ngọn nến lại, tiện tay xé một mảnh vải ở mép áo làm khăn che mặt.

"Còn nữa, nếu đi theo sau người khác làm thì không sao. Nếu không phải, tốt nhất là mang theo một miếng gỗ vuông để chống nóc hầm, đây là để phòng mỏ sập. Ngoài ra, ngươi đã mang theo ấm nước chưa?"

"Những thứ ngươi nói ta đều không có." Truyền Sơn định dựa vào Canh Nhị. Tuy ở vài phương diện, người này có chút khó thể chịu đựng được, nhưng rõ ràng đáng tin cậy hơn Tân 134 nhiều lắm.

"Được rồi, những thứ này ngươi đều có thể dùng của ta, nhưng điều thứ bốn trên chứng từ sau này coi như không tính!"

"Được." Truyền Sơn cũng rất rõ ràng.

Canh Nhị đã thỏa mãn, nhìn quét Truyền Sơn một vòng nói: "Đã buộc chặt ống quần chưa? Ống tay áo cũng phải buộc chặt. Sau này trên cổ phải buộc một mảnh vải, đề phòng bụi than rơi từ cổ vào người. Đôi giày vải này của ngươi không tồi, nhưng dễ ẩm ướt, không tốt như giày ống dài, lâu lâu dễ mắc bệnh phù chân. Ừm, giày ống dài cũng như thế, còn không tốt bằng ta đi chân đất."

Vậy ngươi cởi giầy ta làm gì? Những lời này Truyền Sơn chỉ thầm nói trong lòng, sợ nói ra người này lại thẹn quá thành giận.

"Thế là cũng hòm hòm rồi, những các khác sau này từ từ đổi đi. Ngoài ra còn có một vài thường thức, ta vừa đi vừa nói với ngươi." Canh Nhị hiếm khi được ở trên cơ, vênh váo tự đắc ngẩng cao đầu, kéo cái sọt lên rảo bước vào trong mỏ.

Truyền Sơn cười cười, cũng đi theo.

16. Quyển 2 - Chương 4

Hai người đi vào một đường mỏ khá sâu. Lấy bước chân của Truyền Sơn để đo, nơi đây chí ít cũng cách khoảng sân mỏ ngoài kia bảy, tám dặm đường.

Canh Nhị bảo thực ra họ không đi xa như vậy. Chẳng qua họ chỉ đi vòng vòng dưới lòng đất thôi.

Phía trước truyền đến tiếng leng ka leng keng, Canh Nhị ý bảo đã đến nơi rồi.

Ở phía trước hình như một tổ người đang làm việc, số người không ít, khoảng chừng bảy, tám người, đang phân công hợp tác.

Canh Nhị mang theo Truyền Sơn tìm một chỗ đằng sau bọn họ bắt đầu đào bới.

"Đợi lát nữa nếu ngươi cảm thấy khó chịu, nhất định phải nói với ta. Chúng ta ra ngoài một chuyến trước, chờ đổi ngụm khí rồi lại quay lại." Canh Nhị căn dặn Truyền Sơn.

Truyền Sơn gật đầu.

"Còn nữa, sau này nếu ngươi thấy vách tường than đột nhiên lồi lên, hoặc là bắt đầu rơi rớt hàng loạt xỉ than, hoặc là nóc hầm hạ xuống, vách than trở nên mềm đi, nghe thấy tiếng động lạ, sờ phải các hiện tượng như tường than có nước, ngươi không cần để ý gì sất, lập tức quay đầu chạy ra ngoài."

Truyền Sơn vỗ vỗ Canh Nhị, bày tỏ cảm ơn.

Canh Nhị tựa hồ hơi xấu hổ, líu lưỡi nói: "Còn có rất nhiều chuyện phải chú ý, chờ sau này từ từ nói với ngươi."

"Cảm ơn." Câu cảm ơn này, Truyền Sơn nói rất thật lòng.

"Yo, vợ chồng son đang thủ thỉ gì đó?" Bên cạnh đột nhiên có người đi tới xen miệng vô.

"Vợ chồng son người ta nói chuyện, ngươi đừng chen chân vào, ngươi nói ngươi có đáng ghét không?" Đồng bạn với người nọ trêu đùa hắn ta.

"Ấy dà, không phải là do ta thấy Canh Nhị vất vả lắm mới lại tìm được một người bạn, tuy rằng là nam nhân, nhưng cũng đáng để chúc mừng a. Ha ha!

"Đúng vậy, Canh Nhị, nắng hạn gặp mưa rào, tối qua tiếng kêu của các ngươi vang vọng ai cũng nghe thấy đấy."

"Đúng vậy, kêu rõ là kịch liệt! Canh Nhị à, mông ngươi có đau không? Có cần ta thổi cho ngươi không? Ha ha ha!" Cả đám cười vang.

"Người này đầu óc có bệnh đi, chính là không giống với người thường chúng ta. Trước sau đều có thể sử dụng. Ha!"

"Ai, ngươi nói sai rồi. Canh Nhị của chúng ta, cái 'cây' đằng trước giờ chỉ là một vật trang trí, mặt sau của người ta mới là nơi làm việc nghiêm túc."

"Canh Nhị, cởi quần ra cho cả đám xem xem, xem chỗ đó của ngươi có dài như mọi người không. Ha ha ha!"

Canh Nhị cúi đầu không nói chuyện. Trong lòng y đang hối hận, nếu sớm biết Truyền Sơn có bệnh, ngay từ đầu y nên cho hang động thêm một thủ tục mới đúng.

Truyền Sơn ngồi xổm trên đất, giữ yên tư thế đào bới, mắt buông rũ xuống.

"Canh Nhị, làm với nam nhân sướng không? Sớm biết ngươi có cái gu ấy, tìm đến anh đây này. Đúng lúc ta cũng không có tiền tìm nữ nhân, tắt đèn rồi không phải chúng ta đều làm như nhau sao?"

"Đệt, Tân 28, thì ra ngươi còn thích chơi nam nhân?"

"Ai nha, cái này có gì mà thích với không thích. Ở cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi như thế này, nữ nhân lại chỉ có mấy người kia, lão tử kiếm sống cũng khó khăn, sao mà đi chơi gái được? Còn không bằng tìm một cái cống thông nhể. Canh Nhị, ngươi nói có đúng không?"

"Không phải ta."

"Cái gì?" Tân 28 cố ý lớn tiếng hỏi.

Truyền Sơn quét mắt nhìn Canh Nhị, nhất thời cảm giác với người này rất phức tạp. Vừa muốn hung hăng đánh y một trận, lại muốn chặn cái miệng của y lại. Ngươi nói hắn sao lại đi tìm một người như thế là tiểu đệ?

"Tối hôm qua không phải ta."

Qủa nhiên! Trong nháy mắt ấy, Truyền Sơn thực sự rất muốn bóp chết Canh Nhị trước mắt.

"Không phải ngươi? Chẳng lẽ..." Ánh mắt mọi người cùng nhìn về phía Truyền Sơn.

Truyền Sơn từ từ đứng lên.

Canh Nhị ngẩng đầu, trong mắt có khẩn trương. Ngươi muốn làm gì? Bọn họ nhiều người lắm!

Truyền Sơn hận không thể đạp y một phát. Ngươi nói người này sao đi tới đâu cũng bị người ta cười nhạo? Hại hắn lão đại vừa ra lò cũng xui xẻo theo.

Đám người cười ồ nhất thời yên tĩnh, rồi lại lập tức hi hi ha ha đùa giỡn Canh Nhị.

"Nè, người cao to ơi, ngươi mới tới à? Trước kia không phải thấy Tân 134 mang ngươi đi sao? Sao bây giờ lại đi chung với cái tên yếu rề rề đầu óc có bệnh này?"

Tân 28 chẳng qua mới nhìn lướt qua Truyền Sơn, lập tức đã sửa lại lời trêu chọc sắp ra khỏi miệng. Tên thanh niên cao to này quanh thân tựa hồ có một tầng tối tăm kỳ dị bao quanh, mùi máu tanh nồng nặc nhè nhẹ phả ra trong bóng tối. Người này sợ rằng không dễ chọc. Tân 28 thầm nghĩ trong lòng.

Truyền Sơn đã đang quan sát nam nhân đầu tiên khiêu khích này. Tân 28 đầu không cao, người thấp lè tè, cực kỳ rắn chắc. Mặt bị che không nhìn thấy được, chỉ lộ ra một đôi mắt toát vẻ ác ý.

Truyền Sơn nheo mắt lại, tóc gáy hơi dựng lên, cảm giác này hắn rất quen thuộc. Người này... muốn giết hắn!

Vì sao? Nếu như nói người này muốn giết Canh Nhị thì còn hiểu được, nhưng giết hắn? Hắn căn bản không nhận ra người này. Truyền Sơn nhớ rất rõ, hắn và Tân 28 tuyệt đối mới gặp nhau lần đầu.

Một cái tay kéo Truyền Sơn lại.

Truyền Sơn cúi đầu thì thấy Canh Nhị lắc đầu với hắn.

"Đi cùng Canh Nhị, có thể có gì hay ho?" Một người khinh thường nói.

Truyền Sơn giãy tay Canh Nhị ra, hắn đã ở trong quân doanh năm năm, quá là rõ với cái kiểu đoàn thể cô lập một cá nhân nào đó này. Đối với những người này, ngươi càng tỏ thái độ NHÂN NHƯỢNG, họ càng cưỡi lên đầu lên cỗ ngươi dương oai. Cách tốt nhất chính là đánh cho họ thấy ngươi là trốn.

Canh Nhị lại đi kéo Truyền Sơn, đứng lên, thấp giọng nói: "Chúng ta đi." Y cũng nhận thấy hôm nay sắp có điều không ổn xảy ra.

Truyền Sơn nhìn tình thế, đúng là bất lợi với họ. Tuy rất muốn biết rõ Tân 28 vì sao lại có sát ý với hắn, nhưng tạm thời chạy trốn cũng là thượng sách.

Nhìn hai người bắt đầu thu dọn đồ đạc, ánh mắt vốn có chút khẩn trương của Tân 28 cũng thả lỏng, tiếng cười nhất thời trở nên kiêu ngạo hơn.

"Ái chà, cũng không chào hỏi gì đã muốn đi rồi?"

"Ngươi muốn làm gì?" Truyền Sơn quay đầu lại, thần sắc bình tĩnh hỏi.

Canh Nhị đột nhiên trở nên khẩn trương, vì sao y có cảm giác gió thổi mưa giông trước cơn bão thế nhỉ?

Nhưng ngoại trừ Canh Nhị, tựa hồ không có ai phát hiện sự biến đổi của Truyền Sơn, Tân 28 ngược lại còn cười hế hế với Canh Nhị:

“Canh Nhị, tiểu tử này vừa tới không biết quy củ thì thôi, ngươi không phải cũng không biết chứ?”

Canh Nhị không để ý tới hắn ta, kéo góc áo Truyền Sơn, tha sọt than muốn đi.

Tân 28 thoáng liếc một cái, mấy người hội ý, lập tức sải bước lên ngăn cản họ lại.

“Muốn giả hồ đồ không được đâu nhé. Mỏ than này vốn là chúng ta tới trước, đoạn gia cố trước mặt cũng là do chúng ta làm, các ngươi ở đằng sau được lợi, lẽ nào không biết đưa chút quà biếu?”

Canh Nhị nghiêng người, tựa hồ như đang sợ hãi gì đó, nhìn gáy Truyền Sơn lắp bắp: “Động mỏ này vốn là ta đào trước. Sau đó các ngươi biết mới cùng nhau chạy tới đào.”

“Úi giời! Nghe xem, nghe xem, y còn lý sự kìa! Được a, Canh Nhị, hôm nay chúng ta liền nể mặt ngươi đã ở đằng sau đào lâu rồi, không nói gì ngươi nữa. Nhưng tiểu tử bên cạnh ngươi kia, quà biếu nên đưa cũng không thể ít được!” Tân 28 sa sầm mặt, giọng ồm ồm.

Trong lòng Truyền Sơn hiểu rõ, người này tám phần mười là chơi khó hắn.

“Ngươi muốn gì? Nói đi.”

“Được, thức thời đấy!” Tân 28 chống cái cuốc, xấu thói nói: “Không phải gia bắt nạt người mới đâu, thứ ngươi ăn có thể để lại cho ngươi. Nhưng…. ngươi phải để lại bộ quần áo trên người ngươi, từ trong ra ngoài, bao gồm cả giầy. Thế nào, món quà biếu này không tính là ngặt nghèo chứ?”

Truyền Sơn gãi gãi cằm, mặt hơi cười cười, sau đó nét cười này càng tươi, cuối cùng biến thành cười ha hả.

Canh Nhị đột nhiên rùng mình một cái.

Tân 28 và những người khác không biết Truyền Sơn cười gì, cả bọn đều sửng sốt.

Thế mà đúng vào lúc này, một người trung niên đứng bên cạnh Canh Nhị cũng không biết có phải đã lâu không chạm vào nữ nhân hay không, lại duỗi tay sờ mông Canh Nhị, ngoài miệng còn nói:

“Canh Nhị, trước đây bọn ta không biết ngươi thích nam nhân. Giờ biết rồi, sau này buổi tối ngươi chẳng lo chăn đơn gối chiếc nữa. Buổi tối, thúc đi tìm ngươi?”

“Vùn vụt!”

Nửa sọt than đổ nghiêng vào đầu nam nhân thô tục.

Truyền Sơn bỏ sọt than xuống, vỗ tay.

Canh Nhị mãi đến lúc này mới phản ứng được, sau khi sửng sốt, ôm mông lại nhảy cao ba thước. Hú lên quái dị như bị điên, nhào vào tên trung niên kia đột nhiên đánh tới.

Bỗng nhiên đẩy nam nhân đụng một phát ngã chổng bốn vó. Đẩy xong còn không cam lòng mà gào to lên: “Ta không ngủ với nam nhân!”

Truyền Sơn thầm chửi tục một câu.

Tiếng chửi bậy vang lên liên hồi.

“Canh Nhị ngươi làm gì đấy?”

“Tiểu tử thối muốn chết! Đánh y! Dạy dỗ y một trận!”

“Đánh chết y! Đánh chết tên yếu rề rề này!” Người trung niên bị đánh tru lên nhào tới.

Bên kia, Tân 28 xem tình thế, cho rằng cơ hội đã tới, nhân cơ hội phất tay hô to một tiếng: “Các huynh đệ, lên cho ta! Đánh cho hai tên không hiểu quy của này!”

Truyền Sơn cười lạnh một tiếng, không đợi họ tới, hắn đã tiến lên trước. Tiến lên rồi thừa dịp cướp lấy một cái cuốc, bổ lên đầu Tân 28 còn đang đắc ý. Tân 28 che đầu, vẻ mặt khó tin, đầu đầy máu tươi ngã nhào xuống, đáng thương cho hắn ta còn chưa kịp ra ám chiêu.

“Họ giết Tân 28 rồi, không thể để họ chạy được!”

Người đã chết, như lửa cháy đổ thêm dầu. Đám người kia không những không lui, ngược lại người nào người nấy đỏ lừ mắt.

Hỗn chiến bắt đầu.

Tiếng chửi bậy, tiếng kêu thảm thiết, tiếng bùm bùm loạn lạc.

Truyền Sơn một là không làm chứ cũng không muốn buông tha cho những người này. Thế là dứt khoát đánh giết.

Truyền Sơn xuất thân từ quân đội, một khi điên lên thì chẳng khác gì ba con sói, lại không phải kiêng dè gì như trước, hơn nữa trong lòng còn mang nỗi hận, ra tay vừa ác vừa nặng, vả lại đều đánh vào chỗ yếu hại.

Đám người ấy cũng không phải bách tính thiện lương, sao lại đứng yên chịu đòn, người nào người nấy đều giận điên lên.

Canh Nhị muốn xông tới bên cạnh Truyền Sơn, lại bị người trung niên đứng đầu ba người cuốn lấy.

Canh Nhị khẽ cắn môi, liều mạng.

Chỉ chốc lát sau, Canh Nhị đã bị đánh cho đầu rơi máu chảy, nhưng y cũng một mình một xẻng làm ngã một người, còn khoét bụng một người khác.

Truyền Sơn bớt thời giờ chú ý tới tình huống Canh Nhị không ổn, hắn cũng không ngốc đến mức tự cho là một người thì có thể đối phó với một đám như thế. Nhân lúc sơ hở, liền đạp đá, ném liên tiếp hai người, chạy ra khỏi vòng vây.

Truyền Sơn vọt tới trước mặt Canh Nhị, đập cuốc trúng thắt lưng người trung niên. Người trung niên kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống.

"Đi!" Truyền Sơn kéo Canh Nhị bỏ chạy.

Canh Nhị phản ứng được, lúc này không chạy lại đợi khi nào? Một chân đạp vào nam nhân đã bắt kịp mình đằng sau, quay người rồi bỏ chạy.

"Không được để chúng chạy! Bắt lấy bọn chúng!"

"Giết bọn chúng! Không thể buông tha cho chúng!"

"Đệt!" Truyền Sơn mắng một câu thô tục.

"Tìm con đường hẹp, càng nguy hiểm càng tốt!"

"Cái gì?!"

"Mau!"

"Ờ, chạy về phía bên kia! Chỗ ấy có đường thông gió kìa." Canh Nhị kêu một tiếng.

Truyền Sơn lập tức phóng về phía ngã rẽ kia, nhưng đến chỗ đầu ngã rẽ hắn dừng bước lại, để Canh Nhị đi trước, còn hắn bọc hậu.

Lúc này người đằng sau cũng theo tới rồi.

Con đường này hẹp hơn con đường vừa rồi, chỉ có thể cho một người đi qua. Canh Nhị chạy đằng trước Truyền Sơn, vừa chạy vừa thở dốc nói:

"Chỉ cần chúng ta chạy ra sân mỏ, tìm… tìm Tam gia phân xử, liền… liền…"

Liền cái rắm! Loại chuyện này có cái gì để đánh giá? Mắt thấy sắp chạy cuối, Truyền Sơn lấy cuốc gạt khối gỗ vuông chống bên cạnh.

"Dừng lại! Mau dừng lại! Tên kia muốn làm sụp con đường thông gió! Con mịa nó! Hắn điên rồi!"

Cái gì?! Canh Nhị lập tức dừng bước quay đầu lại.

Truyền Sơn dừng bước chân lại, nhếch miệng cười với người đuổi theo đằng sau.

Nụ cười này, làm mấy người chạy đằng sau nhìn mà lạnh run.

Truyền Sơn lần nữa giơ cái cuốc lên, nện mạnh lên phiến gỗ ở bên cạnh.

"Truyền Sơn!"

"Lùi về sau! Lùi về sau!"

Tiếng kêu thê lương vang vọng trong con đường thông gió.

Người đuổi theo đằng sau không biết phía trước xảy ra chuyện gì, muốn dừng chân thì chẳng còn kịp.

Người quay đầu lại và người đuổi theo đằng sau đụng vào nhau.

Truyền Sơn nhìn nóc hầm bắt đầu rớt xuống hàng loạt bụi đất, đã không làm thì thôi, một khi làm thì… giơ cuốc lên đập xuống.

"Truyền…"

"Ầm ầm !"

Canh Nhị im bặt.

"Còn không mau chạy! Ngươi bị ngốc à?"

Truyền Sơn đẩy Canh Nhị, Canh Nhị tỉnh ra, cũng mặc kệ đằng sau, gắng sức chạy như bay.

Canh Nhị thở dốc hồng hộc, chết lặng người nhìn đường thông gió đã sụp.

"Đi thôi. Chúng ta còn phải lượn về, lấy hết những thứ ăn được về."

Canh Nhị ngơ ngác quay đầu.

"Bọn họ…"

"Thuận tiện quay về xem có tên nào trốn ra không, nếu có, thì làm thịt. Không chết cũng phải chết."

Canh Nhị há hốc mồm nhìn bóng lưng Truyền Sơn đi xa.

Truyền Sơn quay đầu lại, gầm lên: "Sững sờ đó làm gì? Còn không mau lên!"

Canh Nhị bị dọa giật mình, vội vã đuổi theo.

Truyền Sơn lần mò về con đường mỏ ban đầu, đúng lúc thấy hai người bị thương trong đám người vừa rồi kia đang đứng trước đầu đường thông gió giơ chân mắng to.

Truyền Sơn một tay kéo Canh Nhị, ý bảo y đừng lên tiếng.

Canh Nhị ngậm chặt miệng, ngay cả hít thở cũng không dám rõ ràng.

Truyền Sơn nắm chặt cái cuốc, lặng lẽ đi qua.

Canh Nhị trừng mắt to, nắm chặt hai nắm tay, tùy thời chuẩn bị lao ra giúp đỡ.

Một tiếng hét thảm vang lên, tiếp theo một tiếng mắng hãi hùng im bặt dưới đòn cuốc vung xuống.

"Kéo họ tới chỗ đào than hộ ta. Mau!" Tiếng sụp lở vừa rồi quá lớn, nếu không nhanh lên thì người trong động mỏ khác sẽ lao tới, họ phải nhanh tay.

"À, à." Canh Nhị vội vã làm việc theo phân phó.

Hai người mỗi tay một người, kéo đi.

Kéo đến nơi, người trung niên che thắt lưng còn đang kêu ui ui thảm thiết thấy họ tới, sắc mặt trở nên trắng bệch, đáng tiếc bụi than quá đen, chỉ có nhìn rõ con mắt trợn to của hắn ta.

Truyền Sơn cười cười với người trung niên, không nói hai lời, lấy cuốc bổ đôi đầu hắn ta.

Canh Nhị nuốt ngụm nước bọt, ánh mắt nhìn Truyền Sơn càng dè dặt hơn.

Truyền Sơn bảo Canh Nhị bỏ thi thể lại, kéo y chạy về đường cũ.

Canh Nhị không hiểu gì cả, chỉ có thể chạy theo đằng sau.

Vừa chạy được nửa đường, đã gặp phải những người chạy từ động mỏ khác tới.

Đối phương thấy họ thì lớn tiếng hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện gì?"

"Chúng ta cũng không biết, nghe thấy ầm ầm một tiếng mới chạy tới. Dọa chết người rồi!" Truyền Sơn vẻ mặt hoảng hốt lo sợ rất bình tĩnh ngăn đường mỏ phía sau, nói.

Canh Nhị cúi đầu, cái gì cũng không dám nói. Dáng vẻ nhát gan lại sợ phiền phức.

"Đừng hỏi nữa, chạy ra trước đã." Người chạy đến đằng sau ngại Truyền Sơn chặn đường liền đẩy hắn một cái.

Truyền Sơn 'au' một tiếng, bị người nọ đẩy về sau ba bước ngồi phịch mông ngã xuống đất.

Canh Nhị vội vã đi dìu hắn.

Dừng một lát như thế, những người khác đã chạy tới đằng trước họ. Lo đường mỏ còn sụp nữa, người chạy đến đằng sau cũng không dừng lại, cả đám tranh nhau chạy ra ngoài.

Truyền Sơn kéo Canh Nhị một phen, cố ý lớn tiếng nói: "Đỡ ta một cái, ta không muốn chết a! Đi mau! Đi mau!"

Tuy rằng trong miệng ho mau lên, nhưng hai chân hắn như bị trơn trượt, đứng thế nào cũng không dậy được.

Canh Nhị không biết thật giả, cho rằng hắn bị thương thật, trên đầu nhất thời ra đầy mồ hôi.

Nhìn thấy người chạy trốn gần hết, xác định không còn ai chú ý tới họ nữa thì Truyền Sơn nhảy bật dậy, kéo Canh Nhị chạy về phía chỗ vừa rồi đào than.

Canh Nhị càng mơ màng, nhưng bị Truyền Sơn giục nên cũng chỉ có thể đuổi theo.

Trở lại chỗ đào bới vừa rồi, Truyền Sơn lập tức bố trí hiện trường.

Trước tiên, hắn và Canh Nhị dọn sạch hết đồ của họ, cũng trừ hết vết tích. Tiếp theo lại đem bốn thi thể có Tân 28 ở trong đặt thành tư thế chiếm giết nhau xong thì đều chết cả. Lo có ai đó phát hiện bốn người chết dưới một cái cuốc, trên người hai người trong đó còn có vết xẻng Canh Nhị để lại, Truyền Sơn cầm lấy cuốc của Tân 28 đập nát đầu một cỗ thi thể trong đó, lại dùng cuốc xoáy vào chỗ vết thương do xẻng để lại sâu hơn một chút.

Canh Nhị nhìn động tác của hắn, đẩy đổ hai cái sọt than của đám người kia.

Truyền Sơn cho y một ánh mắt khen ngợi.

Canh Nhị thầm nghĩ, loại chuyện này ta chưa từng làm nhưng ta đã thấy rồi.

Tiếp theo, Truyền Sơn y hồ lô họa biều [ ], đem thi thể còn lại xử lý nốt.

Sau đó Truyền Sơn dặn Canh Nhị đi men theo mép tường, lấy hết toàn bộ đồ đạc, chưa đến chỗ rẽ chưa được buông.

Canh Nhị làm việc theo lời hắn, Truyền Sơn ở đằng sau cẩn thận xóa dấu chân hai người, nhưng cố gắng để lại vết tích vốn của những người đó.

Tuy rằng tất cả những điều này không phải hoàn mỹ hoàn toàn, nhưng Truyền Sin tin nó cũng đủ để lừa người trong mỏ. Dù sao ở đây không có ai đi tra án cẩn thận cả.

Ở nửa đường, Truyền Sơn lại bảo Canh Nhị tìm một động mỏ, hai người đào bới bên trong một hồi, để lại vết tích đã làm việc, giờ mới chính thức lên đường về nhà.

Đi ra khỏi đường mỏ ấy, bên ngoài vây quanh một đám người. Có người đang khe khẽ nói nhỏ, có người đang lo lắng đường mỏ có thể sụp nữa hay không. Đinh lão tam mãi không lộ mặt cũng đã xuất hiện rồi.

Động mỏ này là một động mỏ cho sản lượng than khá lớn dưới tay Đinh lão đại, bên trong còn chia ra mấy cái động mỏ nhỏ, tự nhiên là phải lo lắng.

Thấy hai người đi ra từ trong đường mỏ, vốn dĩ Đinh lão tam cũng không để ý, nhưng lúc nhìn thấy một người trong đó là Tân 279 thì hơi sửng sốt, mở miệng bảo Tân 279 đi qua đây.

Truyền Sơn đi qua đó, ôm quyền hành lễ với Đinh lão tam. Canh Nhị dùng khăn lau mồ hôi quấn lấy chỗ đầu bị thương như một nàng dâu nhỏ đi theo đằng sau hắn, cúi đầu gọi một tiếng 'Tam gia'.

Đinh lão tam nhìn lướt qua Canh Nhị, nghi vấn trên mặt càng sâu. Nhưng ông không mở miệng hỏi Truyền Sơn vì sao lại ở cùng Canh Nhị trước mà hỏi: "279, ngươi có biết bên trong xảy ra chuyện gì không?"

Truyền Sơn lắc đầu, lau bụi than trên mặt, làm gương mặt hơi lộ ra chút cương nghị, nói: "Ta đang đào than, đột nhiên nghe thấy ầm ầm một tiếng, sau đó liền cảm thấy bên cạnh tựa hồ có xỉ than rớt xuống. Ngay từ đầu ta còn không biết chuyện gì xảy ra, vẫn là Canh Nhị bảo ta có thể trong mỏ có chỗ nào đó sụp xuống rồi, lúc này mới cùng y chạy ra ngoài. À, lúc chạy ra, Canh Nhị còn bị nham thạch rơi xuống đập vào đầu nữa."

"Trên đường có thấy những người khác không?"

"Thấy. Rất nhiều người lao ra, lần đầu ta gặp phải tình huống này, suýt thì bị người giẫm chết." Trên mặt Truyền Sơn không có gì thay đổi, tựa hồ cũng không có để chuyện này trong lòng.

"Ừm, ngươi vừa tới, rất nhiều chuyện ngươi còn chưa gặp phải. Tình huống hôm nay coi như là nhẹ, chính là không biết bên trong có mấy người chết." Đinh lão tam khẽ nhíu mày, thở dài một tiếng. Cũng không biết ông đang thương cảm cho mạng những người đó hay đang buồn vì báo lên trên ra sao.

Truyền Sơn yên lặng. Nói nhiều sai nhiều, không bằng không nói.

"Các ngươi về sớm đi, hôm nay tạm thời đừng vào đường mỏ này." Đinh lão tam hiểu rõ đây không phải nơi thích hợp để nói, liền vung tay để hai người đi.

Hai người đi rồi không đi tới chỗ giao dịch đổi đồ mà là về chỗ ở trước định rửa sạch vết thương trên người.

Truyền Sơn trở lại phòng, cởi quần áo, bảo Canh Nhị lấy một chậu nước cho hắn.

Canh Nhị bưng bồn nước tới, nhìn hắn đem quần áo và đồ đã dùng ném lung tung, mặt nhất thời vặn vẹo.

Truyền Sơn cũng đá luôn cả giày.

Canh Nhị giần giật lông mày, không thể nhịn được nữa, xách đôi giày vải bẩn sắp chạm vào giường y, nặng nề đi tới bên giường Truyền Sơn, khom người đặt nghiêm chỉnh ở đầu giường cho hắn.

Truyền Sơn bĩu môi, cầm khăn vải chà lau cơ thể.

Canh Nhị bĩu môi nhặt quần áo bẩn của hắn lên, mang ra bên ngoài phủi phủi rồi mới lại mang vào.

"Nè, vì sao họ nói đầu ngươi có vấn đề? Còn nói 'cây' ấy của ngươi vô dụng, ngươi đi tìm nữ nhân rồi à?"

Truyền Sơn cũng biết câu hỏi của mình ác thế nào. Ai bảo trong lòng hắn không vui chứ? Cứ tưởng là nhận được một tiểu đệ, kết quả tiểu đệ này lại bị người trong mỏ coi thường. Hắn làm đại ca, ít ra cũng phải biết nguyên do chứ?

Nhưng mà Canh Nhị bình thường thích oang oang thì bây giờ lại chơi trò cấm khẩu, hỏi y kiểu gì y cũng không mở miệng.

Truyền Sơn giận quá bật cười, "Mịa nó! Lão tử rõ ràng tự thân khó bảo toàn, thế mà lại còn gặp phải tên nhà ngươi! Xem ra vận xui của lão tử không những không giảm mà lại tăng lên rồi. Đây là lần cuối cùng, lần sau lão tử không xen vào chuyện của ngươi nữa, ta chính là người ngươi nuôi!"

"... Là Canh Lục."

Truyền Sơn oán hận chà lau người ngợm, "Ái!"

Một mảnh da rớt xuống. Truyền Sơn nhìn chằm chằm mảnh da bị bong ra, một lát không nói nên lời. So với đau đớn, hắn khiếp sợ hơn.

Ăn quả này vào, lập tức thấy công hiệu. Bụng đau như xoắn, thân như dao cắt, cứ ba canh giờ lặp lại một lần. Trong bảy ngày toàn thân đau không chịu được như bị cắt da cắt thịt. Trong mười lăm ngày sau bảy ngày da thịt bắt đầu từ từ bong tróc, tiến tới hư thối. Bất kể thuốc thang chữa trị sao cũng không có tác dụng, giảm đau cũng không được. Chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn da thịt trên người mình dần bong tróc, nát rữa rồi đến lượt nội tạng, vừa nát đến nội tạng, người này cũng đã tới số rồi. Nhưng dù hắn có nghẹn khí, thân da thịt ấy vẫn sẽ tiếp tục nát tiếp, mãi đến khi lộ ra khung xương nên mới gọi là quả xương khô.

… Thì ra lời lão đạo lỗ mũi trâu nói đều là thật. Như vậy đoạn sau khi chết linh hồn cũng không được siêu thoát, ngày đêm đều phải chịu dằn vặt của quả xương khô, mãi đến ngày linh hồn tiêu tán cũng chỉ có thể bồi hồi trong thống khổ vô tận. cũng sẽ trở thành thật sao?

Truyền Sơn không khỏi rợn da gà, rùng mình một cái.

"… Là bởi vì ngươi đã đắc tội Canh Lục." Canh Nhị thoáng cái lớn tiếng hơn.

Truyền Sơn giật mình tỉnh lại, quay sang nhìn y.

"Bình thường họ gặp phải ta sẽ không nói gì, cùng lắm là lơ ta thôi. Tuy ta, ta không gây sự, nhưng cũng không phải dễ bắt nạt."

Truyền Sơn đãng trí 'xùy' một tiếng.

Canh Nhị đỏ mặt, chắc là đỏ vì giận.

"Bọn họ là thủ hạ của Đinh lão đại. Đinh lão đại không cho phép người nhà xung đột với nhau. Nếu như không có gì quan trọng, không ai lại cố tình gây sự. Người ở đây phần lớn đều bo bo giữ mình."

Truyền Sơn cuối cùng cũng có ý muốn nghe, bỏ khăn vải lại không thèm lau người, ngồi xếp bằng trên giường.

"Ngươi, quần ngươi vẫn bẩn."

"Ngươi có phiền không vậy? Ngươi rốt cuộc là nữ nhân hay là nam nhân? Lề mề, bẩn thì kệ bẩn, ở đây ai mà còn lo ngươi sạch sẽ hay không?"

"… Đây là nhà của ta." Lời này Canh Nhị nói rất nhỏ.

Truyền Sơn nghe được cũng coi như không.

"Nói tiếp, vì sao ngươi cho rằng đó là Canh Lục?"

"Tân 28 là người của Canh Lục. Hắn tỏ vẻ làm việc cho Đinh lão đại, nhưng ngấm ngầm báo tin cho Canh Lục."

"Ngươi sao lại biết?"

Canh Nhị lại không nói.

Truyền Sơn liếc đểu một cái. Được, hắn đã hiểu quy luật rồi. Chỉ cần liên quan đến bản thân người này, tên đại nam nhân lắm mồm tham ăn này sẽ biến thành tên câm.

"Cho nên ngươi cho rằng lần này Tân 28 làm thế là chỉ thị của Canh Lục, cố ý khơi chuyện?"

"Ừ." Canh Nhị gật đầu nói: "Cá tính ngươi khá là xúc động, Canh Lục chính là nhìn trúng điểm ấy, muốn để Tân 28 chọc giận ngươi, sau đó nhân cơ hội dạy dỗ ngươi một trận, hoặc là… giết ngươi."

Truyền Sơn hơi dại ra. Hắn không ngờ tới hắn đã làm mật thám rồi mà cũng có một ngày bị kích động.

Lần đầu tiên kích động, là vì xả giận cho tiểu đệ mới nhận này, đồng thời cũng là để tạo dựng tôn nghiêm. Chỉ là đối tượng đầu tiên hắn đương đầu với vận xui, không khéo sao lại là một trong những lão đại ở đây.

Lần thứ hai kích động là để bảo vệ tính mạng. Hắn nhận thấy sát ý quen thuộc trong mắt Tân 28 liền nghĩ thà mạo hiểm còn hơn ngồi chờ chết.

Kết quả hắn đã bị Canh Nhị phân loại thành Lăng đầu xanh dễ kích động?

"Vậy… ngươi cho rằng đây đều là lỗi của ta?" Truyền Sơn cười tủm tỉm hỏi. Cái nét cười này làm nhạt đường cong cương nghị của hắn, làm hắn có vẻ dịu hàng hơn.

Nếu đám bạn xấu Ngô Thiếu Hoa và Lý Hùng của La Truyền Sơn ở đây lúc này, thấy Truyền Sơn có vẻ mặt ấy, chắc chắn sẽ mặc kệ nguyên do sự việc ra sao, lập tức chấp nhận lỗi lầm, cũng dâng lương tháng đó lên.

Đáng tiếc Canh Nhị chưa quen hắn lâu, thấy Truyền Sơn cười, y cũng cười theo.

"Không trách ngươi, ngươi còn trẻ mà."

"…" Nét cười của Truyền Sơn có hơi gượng.

"Hôm nay vẫn còn thời gian, chúng ta có nên đi đào thêm chút than nữa về?" Canh Nhị đề nghị.

Truyền Sơn tính thời gian rồi lắc đầu nói: "Không được, ta cứ ba canh giờ lại phát tác một lần, thời gian cũng sắp tới rồi." Nói xong, hắn làm bộ không để ý mà quan sát Canh Nhị.

Canh Nhị gãi đầu, hoang mang nói: "Vậy thì đành chịu thôi. Đúng rồi, ngươi còn thời gian không? Chúng ta tới chỗ giao dịch đổi lương thực đi." Canh Nhị lại phấn khởi.

Truyền Sơn thầm yên lặng, nhìn lướt qua đầu y, giọng lành lạnh: "Ta thấy, chúng ta vẫn đổi chút thuốc thang thì tốt hơn."

Hai người thu dọn sơ qua rồi tập hợp những thứ thu hoạch được trong hai ngày nay lại, rồi lôi kéo ra khỏi cửa.

Một trước một sau kéo sọt than tới sân mỏ, Canh Nhị dừng bước, trợn mắt nhìn phía trên sân mỏ sắc mặt đại biến.

"Xảy ra chuyện gì?" Truyền Sơn đi đằng sau nhìn theo ánh mắt Canh Nhị.

Chỉ thấy trên cây cột chính giữa sân mỏ, một chiếc đèn ***g màu trắng treo cao cao có một chữ 'Ngục' to đùng màu đỏ tươi.

"Đó là cái gì?"

Không chỉ mình Canh Nhị đang nhìn, bởi vì chuyện sụp mỏ hôm nay, các nô lệ mỏ đi ra trao đổi khoáng vật sớm đều đang ngẩng đầu nhìn.

Canh Nhị mặt mang nghi hoặc và ngưng trọng nói: "Đèn ***g này biểu thị rằng, ngày mai không làm việc, tất cả đều tập trung ở sân mỏ.

"Vì sao?"

"Các ngục tốt muốn xuống đây."

17. Quyển 2 - Chương 5

"Ngươi sợ họ?"

Canh Nhị nhăn nhó gật đầu, "Mỗi lần họ xuống đều sẽ có không ít người chịu tội, còn có thể người bị chết nữa. Hơn nữa họ rất rất rất tham lam, chỉ cần để họ tìm được cơ hội lục soát, họ sẽ tìm ra nhiều đồ tốt. Vả lại vừa lấy vừa đập, đồ đạc vốn đã sắp xếp gọn gàng cũng sẽ bị họ làm lộn xộn, vương vãi, càng làm nhà cửa bẩn thỉu. Mỗi lần họ tới, ta đều phải thu dọn hơn nửa ngày." Chuyện này đối với y, thật là còn khó chịu hơn cả bị đánh.

“Không được, phải quay về dọn đồ.” Canh Nhị quay đầu muốn đi, Truyền Sơn kéo y lại.

“Đổi đồ lát nữa lại bàn. Đúng rồi, các ngục tốt bao lâu lại xuống một lần?”

Canh Nhị có phần không muốn, y muốn về thu dọn đồ cơ, nhưng lại không muốn để Truyền Sơn thấy y dọn hết đồ.

“Nếu mà ngươi đi…”

“Nói!” Truyền Sơn trừng mắt.

Canh Nhị run run, mau chóng nói: “Tầm hai tháng, có lúc cũng sẽ tới bởi vì có tình huống đặc biệt. Lần này cách lần trước họ xuống còn chưa tới hai tháng.”

“Vậy ngươi có biết lần này xuống vì sao không?” Truyền Sơn nghĩ thầm sẽ không phải vì hắn đập đường thông gió chứ.

Canh Nhị gãi đầu, có thể là đầu bị quấn chặt quá, có hơi ngứa.

“Chắc là vì bọn Đinh lão tam báo lên trên về chuyện động mỏ sụp. Hơn nữa hơn một tháng nay người chết khá nhiều, họ xuống cũng là để kiểm kê nhân số.”

“Ờ? Vì sao phải kiểm kê nhân số? Sợ có người chạy thoát? Nơi này từng có người chạy thoát sao?” Tim Truyền Sơn thoáng cái đập nhanh hơn chút.

“Không có.”

“Không có?” Lòng Truyền Sơn thoáng cái nặng nề.

“Ngươi vào đây đã được bao lâu?” Truyền Sơn đột nhiên nói.

“Có bảy năm rồi đi, nếu ta không nhớ sai.”

“Vậy chắc ngươi cũng khá là quen thuộc nơi đây đi?”

“Không thể nói là quen thuộc nhiều, nhưng đường mỏ nào có thể đi, chỗ nào không thể đi, chỗ nào số lượng than lớn, chỗ nào đã đào gần hết thì đại khái ta vẫn biết chút.” Canh Nhị không rõ vì sao hắn lại muốn hỏi những điều ấy, nhưng vẫn thành thật trả lời.

“Ngươi ở đây lâu như thế, lẽ nào không nghĩ tới chuyện… trốn ra?” Truyền Sơn hỏi những câu ấy, ánh mắt nhìn chằm chặp vào Canh Nhị.

“Ngươi muốn chạy trốn?” Canh Nhị tựa hồ chẳng hề kinh ngạc, kéo nhẹ cái khăn quấn trán, cười khổ nói: “Ai mà không từng nghĩ tới? Nhưng ở đây không ra được.”

“Sao biết?” Đào cũng có thể đào ra một con đường chứ.”

Canh Nhị yên lặng một hồi, nói: “Ta chỉ biết là người muốn đào đường trốn ra đều đã chết.”

“Vì sao?”

“Tình huống nơi đây nguy hiểm hơn ngươi nghĩ nhiều lắm. Vào đây rồi ngươi cũng rất dễ mất phương hướng, nếu như không phải người đã ở đây lâu, phương hướng cũng không thể phân biệt rõ được.

Nếu chỉ dựa vào một người, đào lên trên, không có khung chống tường, đập cũng sẽ bị hòn đá bùn đất đập chết; nếu khoan lỗ, cứ đào cứ đào ngươi sẽ không biết ngươi đào tới chỗ nào, nếu như bùn đất của con đường đằng sau bị sụp xuống, vậy ngươi cũng chỉ tự dựng cho mình một phần mộ; có lúc còn bị ngập nước, thậm chí nổ tung.”

“Nếu như có rất nhiều người hợp tác thì sao?”

“Cũng thế. Dù không đề cập tới địa hình phức tạp thì chế độ mật báo và tội liên đới ở đây cũng có thể ngăn chặn phần lớn kế hoạch trốn ra.”

“Chế độ mật báo? Tội liên đới?”

"Nếu có người phát hiện ý đồ đào động chạy trốn, chỉ cần hắn vạch trần người kia với ngục tốt, hắn có thể được đào lên trên làm việc. Đây là chế độ mật báo. Tội liên đới thì có nghĩa là, nếu như có người chạy thoát thật, một khi bị phát hiện, toàn bộ người làm việc trong mỏ sẽ mất đi nguồn gốc sinh hoạt. Hơn nữa, chúng ta lại lấy đường ống khói và lỗ thông khí để sinh tồn cũng sẽ bị lấp kín lại."

"Con mịa nó, thật đúng là tàn nhẫn."

Canh Nhị bất đắc dĩ thở dài, "Đúng vậy, có hai chế độ này tồn tại, mọi người kiềm chế lẫn nhau, ai cũng khỏi nghĩ muốn trốn ra. Huống hồ ngục tốt nơi đây cứ hai tháng lại xuống thu thập linh thạch một lần, có đến hơn trăm ngục tốt ấy. Khi đó tất cả mọi người phải tập trung ra sân mỏ, nếu như quá mười người không xuất hiện, những ngục tốt này sẽ nhờ người dẫn đường chỉ dẫn, mỗi người một động lục soát. Cho nên nơi đây mặc dù có hiện tượng giết người, nhưng cũng không càn rỡ."

Canh Nhị nói xong thì liếc nhìn Truyền Sơn một cái, ý tứ ấy giống như đang nói: người vừa mới tới đã một mình làm thịt tám chín người, theo ta biết thì ngươi là người đầu tiên đấy.

Truyền Sơn nhận ra ý của y, cười tàn khốc. Thế giới này là như thế đó, cá lớn nuốt cá bé, thậm chí có lúc ngươi căn bản chẳng làm chuyện gì sai cũng có thể bị người tàn sát. Như ta là còn tốt đấy, chí ít người không phạm ta, ta cũng không phạm người.

Truyền Sơn không phát hiện, suy nghĩ thậm chí quan niệm đạo đức hắn tạo dựng từ nhỏ đã có chút thay đổi. Cái gì là đúng, cái gì là sai, ranh giới giữa hai điều đó đã từ từ mờ dần trong lòng hắn.

Chỗ giao dịch xếp hàng dài. Đám nô lệ mỏ kéo lê sọt than đi về phía trước, đổi thành phẩm khổ cực đoạt được đổi thành vật phẩm sinh hoạt cần thiết trong Hắc Ngục này.

Những cục than trong sọt thì bị đổ vào trong xe than, do nô lệ mỏ làm việc trên mặt đất điều khiển gia súc vận chuyển ra khỏi động mỏ.

Truyền Sơn bất động thanh sắc nhìn những xe than này, trong lòng đã có một ý tưởng.

Canh Nhị bỗng nhiên nhẹ nhàng đụng vào hắn một chút.

Truyền Sơn quay đầu.

"Vô ích thôi."

Truyền Sơn nhíu mày.

"Bên ngoài động mỏ có rất nhiều ngục tốt trông coi. Những xe than này trước khi ra khỏi động sẽ được kiểm tra ba lần, cuối cùng đến lúc tháo dỡ than trên xe, ngục tốt hai bên đều nhìn. Không có cơ hội đâu."

Truyền Sơn thấy kỳ lạ, y sao lại biết trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì? Lẽ nào ý nghĩ của mình dễ bị người ta nhìn ra như thế? Truyền Sơn thầm rùng mình, càng khống chế biểu cảm trên mặt.

"Ngươi sao lại biết những điều đó?"

"Ở lâu thì biết thôi. Ngươi nói hôm nay chúng ta đổi thịt có được không?" Canh Nhị liếm môi, ánh mắt lộ vẻ khát cầu: "Ở đây không có thịt tươi, nhưng thịt khô và thịt muối cũng không tồi, chính là có hơi đắt."

Truyền Sơn có lẽ là do vào cũng chưa lâu nên cũng không thèm thịt cho lắm, lắc đầu nói: "Sau này lại bàn, đổi chút thuốc đi, còn lại đổi hết thành lương thực. Nước còn đủ không?"

"Nước vẫn đủ." Nghe thấy Truyền Sơn không đồng ý đổi thịt, Canh Nhị hơi buồn, chưa từ bỏ ý định lại nói nhỏ thêm một câu: "Thuốc ở đây đều không tốt, đều là loại kém nhất. Dùng nó chi bằng không dùng."

"Kém cũng là thuốc, dù sao cũng hơn là chờ chết."

Canh Nhị mồm mép ngập ngừng, dường như đang nói gì nhưng lại không phát ra tiếng.

Truyền Sơn cũng không để ý, kéo sọt than đi về phía trước.

Người xếp hàng phần lớn đều đang tán dóc với người bên cạnh, có đôi khi gặp người quen còn có thể chào hỏi nhau. Nhìn một cái, cũng chẳng khác gì với các thợ mỏ bên ngoài.

Truyền Sơn để ý thấy tựa hồ có không ít người biết Canh Nhị, nhưng không có ai chào hỏi với y. Ngược lại, người nhìn thấy y tựa hồ đều mang chút khinh bỉ và chán ghét. Có lúc còn có người vừa liếc họ, vừa cúi đầu nói xì xầm gì đó.

Lúc này, đằng sau có tiếng gây rối truyền đến.

Truyền Sơn và Canh Nhị cùng nhau quay đầu lại.

Chỉ thấy một gã nam tử trung niên vóc người không cao, hơi gầy, mặt có vết sẹo, rắn chắc cực kỳ, đeo xích bạc, gánh một gánh than đi về phía này. Hắn ta cũng không xếp hàng theo trình tự tới trước đứng trước như những người khác mà là gánh thẳng về phía trước, cũng không dừng lại.

Kỳ lạ là người xếp hàng đằng sau chẳng nói câu khó chịu nào, trái lại đều nhường đường, để hẳn ra một con đường cho hắn ta.

Truyền Sơn mắt thấy nam tử trung niên ấy gánh một gánh than đi qua bên cạnh hắn, một mạch đi thẳng về phía trước. Một nô lệ mỏ đã già vốn đã đợi đến lượt trao đổi, thấy hắn ta cũng lập tức tránh ra nhường đường cho hắn đổi trước.

"Hắn ta là ai vậy?" Truyền Sơn thấp giọng hỏi.

"Kỷ 14. Một người 'độc lai độc vãng', tính tình gàn dở, không dễ đối phó, bị liệt vào một trong thập đại hung ma." Canh Nhị cũng hạ giọng trả lời.

"Thập đại hung ma?"

"Ừ, chính là mười người không thể đắc tội trong mỏ, thấy họ tốt nhất là nên tránh đi. Mười người này đều có chút năng lực đặc biệt, ngay cả Đinh lão đại và Canh Lục cũng không đám đơn giản đụng chạm họ."

"Hắn ta đổi đồ ở chỗ giao dịch của Đinh lão đại, chẳng lẽ không thuốc quyền Đinh lão đại?"

Canh Nhị lắc đầu, "Mười người này, không, có một nhóm người, ta nghĩ ngươi chắc là đã nghe Tân 134 nói rồi, trong mỏ ngoại trừ Đinh lão đại và Canh Lục, Kỷ Thập Tam Nương, còn có một tốp thế lực. Tốp thế lực này không có chủ cố định, đều là những tên liều mạng, họ không nghe lệnh Đinh lão đại và Canh Lục, nhưng cũng không chủ động chống lại họ. Nhóm người này muốn giao dịch chỗ nào cũng tùy họ."

"Ờ?"

"Nhưng nhóm người này cũng là nhóm bị chết nhanh nhất." Canh Nhị căng thẳng nói tiếp.

"Vì sao?"

"Tàn sát lẫn nhau. Trong nhóm đó căn bản không kiêng dè cái gì. Muốn nhận được nhiều linh thạch và đồ dùng sinh hoạt hơn, cướp giật vốn là cách nhanh nhất."

"Nhận ra họ kiểu gì?"

"Nhìn sọt hoặc là vai. Sọt của thủ hạ Đinh lão đại và Canh Lục ở bên thành sọt có ký hiệu khác nhau. Nếu không muốn nghe lệnh hai vị này thì bứt đứt ký hiệu đó trên sọt hoặc là hủy nó đi là được."

Canh Nhị chỉ vào cái sọt của họ, bị Canh Nhị nhắc, lúc này Truyền Sớn mới để ý thấy sự khác biệt của thành sọt. Sọt của thủ hạ Đinh lão đại, ở mép trên bên dưới sọt có bện một hình chữ X; còn thủ hạ của Canh Lục ở xa xa, thì bện thành chữ I; lại nhìn sọt của Kỷ 14 đổi đồ xong đi qua họ, chỗ vốn có hình ở trên sọt hắn ta quấn một vòng dây mây gia cố.

Truyền Sơn nhìn ngẩn ngơ, nhất thời không để ý tới Kỷ 14 đã dừng lại bên cạnh họ.

Truyền Sơn ngẩng đầu, phát hiện Kỷ 14 chỉ quét nhìn hắn một cái rồi nhìn về phía Canh Nhị co đầu rụt cổ.

Sau đó, Truyền Sơn thấy Kỷ 14 ghé bên tai Canh Nhị nói một câu, Canh Nhị mặt nhăn mày nhó, bất đắc dĩ phải gật đầu.

Kỷ 14 không có biểu cảm gì nhìn Canh Nhị cái nữa, tựa hồ đang cảnh cáo y.

Canh Nhị thấp đầu, Kỷ 14 chưa nói gì đã đi mất.

Truyền Sơn xoay đầu, mỗi người đều có bí mật của riêng họ. Nếu Canh Nhị không muốn nói, hắn cũng không ép buộc.

Canh Nhị tựa hồ cũng không muốn giải thích với Truyền Sơn, chỉ cau có, mồm mép mấp máy, tựa như một… người có bệnh thần kinh.

Mà Truyền Sơn cũng để ý thấy, các nô lệ mỏ vốn vừa nhìn họ vừa xì xầm gì đó, sau khi thấy Kỷ 14 nói gì với Canh Nhị xong, mỗi người đều xoay đầu qua chỗ khác, miệng ngặm chặt.

Người phụ trách đổi đồ chính là Đinh lão tam và một vài thân tín của lão.

Thấy Truyền Sơn và Canh Nhị đi tới, Đinh lão tam vẫy tay với Truyền Sơn, ý bảo đến một bên nói chuyện.

Truyền Sơn giao đồ cho Canh Nhị, nói thứ mình muốn đổi rồi đi cùng Đinh lão ta ra cái lều đằng sau.

Đinh lão tam tìm hắn cũng không có việc gì khác, chỉ hỏi hắn sao lại không đi cùng Tân 134 nữa, lại hỏi hắn có biết Tân 134 giờ ở đâu không.

Truyền Sơn dừng một chút, nói: "Giết rồi."

Đinh lão tam giật mình, gật đầu tùy ý, lại không nói gì nữa.

Truyền Sơn thầm cười trong lòng. Ngay từ đầu hắn còn lo Đinh lão tam biết Tân 134 bị giết rồi sẽ có phản ứng gì không tốt. Nhưng trải qua hai ngày nay, hắn tỉnh táo lại nghĩ thì đã nghĩ ra trong đó có điều lạ.

Nhìn từ thái độ của Đinh lão tam với hắn, chắc là khá thưởng thức hắn, hoặc là nói muốn lôi kéo hắn. Như vậy đối với người lão muốn lôi kéo, lão vì sao phải phái một Tân 134 thích chiếm lợi của người khác, chẳng phải một vị sư phụ tốt tới mang hắn?

Đúng lúc hắn lại từ miệng Canh Nhị biết được Tân 134 ở trong ngục cũng không được người ta thích như cái mặt hắn ta, vậy thì Đinh lão tam phái Tân 134 dẫn hắn, ý tứ trong đó đã làm hắn phải nghiền ngẫm rồi.

Bây giờ Tân 134 đã chết, ngoại trừ bản thân Đinh lão tam, sợ rằng chẳng có ai biết nguyên do trong đó nữa. Nhưng Truyền Sơn lại căn cứ theo phân tích của bản thân hắn, cho ra kết luận Đinh lão tam muốn mượn tay Tân 134 để thử mình. Nói không chừng mục đích chân chính là muốn mượn tay hắn giết chết Tân 134. Cho nên hắn nói thật, cũng dự tính xem phản ứng của Đinh lão tam ra sao.

"Ngươi sao lại đi tới cùng Canh Nhị?" Bỏ chủ đề Tân 134, Đinh lão tam hơi nhíu mày, hỏi.

Truyền Sơn cười đáp: "Trong lúc vô tình, y thấy ta giết Tân 134, ta không muốn để y lắm miệng, muốn giết y. Y cầu xin ta, đồng ý làm trâu làm ngựa cho ta, ta liền giữ y lại."

Đinh lão tam cả kinh, lại thấy may mắn, nói: "May mà ngươi không giết y."

"Vì sao?"

Đinh lão tam hơi dự, không trả lời thẳng vấn đề của Truyền Sơn, mà là nói: "Cùng y một chỗ không phải may mắn gì, ta khuyên ngươi tốt nhất sớm ngày rời khỏi y đi thì tốt hơn. Nếu ngươi lo không quen động mỏ, ta có thể phái người khác tới mang ngươi một thời gian."

Truyền Sơn đầu óc rất tỉnh táo, cũng không từ chối Đinh lão tam thẳng thừng, gật đầu nói: "Được, nhưng lập tức bỏ thì sợ không ổn, chờ thêm một khoảng thời gian nữa, ta sẽ tìm lý do rời khỏi y."

"Đừng giết y." Đinh lão tam dặn hắn một câu.

Truyền Sơn nhìn lão.

Đinh lão tam khe khẽ thở dài, "Xin lỗi, hiện giờ ta không thể nói nguyên nhân cho ngươi, đây là giao ước của một vài lão già chúng ta. Hắn có thể chết bởi vì tai nạn mỏ, chết bởi bệnh tất, chết bởi toàn bộ những cái chết tự nhiên, nhưng không thể chết do con người. Còn về nguyên nhân trong đó, có lẽ tương lai… một ngày nào đó ngươi sẽ biết."

Truyền Sơn hiếu kỳ thì hiếu kỳ nhưng cũng sáng suốt không hỏi nhiều nữa.

Đinh lão tam xua tan nghi vấn trong lòng, cũng không trò chuyện thêm với Truyền Sơn nữa, hai người ra khỏi lều.

Canh Nhị tiến lên gọi một tiếng 'Tam gia', tiếp theo hài lòng mà nói với Truyền Sơn: "Đã đổi xong đồ rồi, chúng ta về thôi."

Truyền Sơn hành lễ với Đinh lão tam rồi cùng đi về với Canh Nhị.

Truyền Sơn cùng Canh Nhị không biết, ở đằng sau họ, Canh Lục đứng chỗ cửa giao dịch bên thế lực của hắn ta, đang mặt mũi âm trầm nhìn bóng lưng họ.

Trở lại chỗ ở, Truyền Sơn lấy từng vật phẩm đã đổi trong sọt ra. Một lát sau, gầm lên giận dữ: "Canh Nhị! Thuốc ta bảo ngươi đổi đâu?"

Canh Nhị sợ đến run tay, gói giấy dầu vừa lấy ra từ trong ngực rơi 'bịch' xuống đất.

Truyền Sơn quay đầu lại, thấy rõ thứ trên đất, tức giận đến chửi ầm lên: "Ngươi là heo à! Chỉ biết có ăn thôi! Cầm đi đổi thành thuốc trị thương cho ta! Còn không mau đi!"

Canh Nhị run chân, khom lưng nhặt thịt muối trên mặt đất lên, cố lấy dũng khí nhỏ giọng nói: "Ta, ta không đi."

"Ngươi nói cái gì?"

"Ta, ta không đi." Thanh âm hơi lớn hơn một chút.

"Con mịa nó!" Truyền Sơn tức lên xắn tay áo.

"Ngươi ngươi ngươi làm gì?" Canh Nhị cầm miếng thịt muối ấy, đảo mắt, đột nhiên bỏ chạy.

"Chạy? Ngươi đứng lại đó cho ta! Hôm nay lão tử không đánh cái tên tham ăn nhà ngươi thì không được."

Canh Nhị chân chạy không nhanh bằng Truyền Sơn, hơn nữa Truyền Sơn gần cửa hơn y. Hai ba bước đã bị Truyền Sơn bắt được.

Truyền Sơn tóm được y, giơ nắm tay lên định gõ lên đầu y, vừa gõ vừa mắng: "Cái đầu heo này hỏng thì hỏng này, ngươi không chịu chữa là chuyện của ngươi. Con mịa nó chứ, thương thế của lão tử thì làm sao đây? Hả? Ngươi nói coi!"

Canh Nhị một tay tóm chặt miếng thịt muối, một tay liều mạng che đầu, trong miệng nức nở kêu: "Đau a đau a đau a đau a, đừng đánh!"

"Không đánh? Không đánh ta thấy ngươi căn bản là không kêu ra tiếng! Ta hỏi ngươi, rốt cục mạng quan trọng, hay là ăn quan trọng? Nói!"

"Hu hu!"

"Không được khóc! Đại nam nhân khóc lóc cái gì?"

"Hu hu…"

"Thịt cho ta!"

Canh Nhị chết sống nắm chặt không buông.

Truyền Sơn tức đến đầu nổi gân xanh, một chưởng bổ về phía cổ tay Canh Nhị.

Canh Nhị bị đau, bàn tay buông lỏng, thịt muối rơi xuống đất.

Truyền Sơn nhặt thịt muối lên, đẩy Canh Nhị ra, cũng mặc kệ y ngoác miệng khóc hu hu, đóng sầm cửa lại muốn đi đổi thuốc.

Canh Nhị bị Truyền Sơn đẩy ngồi phịch mông xuống đất, xoa đầu, rớt nước mắt lạch tạch.

Hu hu, y không nhìn sai mà, người này chính là một kẻ xấu, ma đầu! Không phải người tốt!

Truyền Sơn đổi thuốc về, phát hiện Canh Nhị không ở trong phòng, đợi một hồi cũng không thấy y về, cũng lười đợi y thêm nữa, tùy tiện làm vài thứ rồi ăn. Ăn xong một lát, nỗi đau cứ ba canh giờ lại phát tác lại bắt đầu.

Khi Canh Nhị trở về, Truyền Sơn đã đau đến ngất rồi.

Xác định Truyền Sơn không tỉnh lại, lén lút giấu diếm gói giấy dầu ở trong ngực. Lại liếc liếc, ừ, không tỉnh. Canh Nhị nhanh chóng thu dọn toàn bộ đồ tốt, miễn để hôm sau ngục tốt phá hỏng.

Làm xong tất cả mọi việc, Canh Nhị cầm một con dao thái bằng đá rón ra rón rén lặng lẽ đi tới trước giường Truyền Sơn, thấy hắn vẫn hôn mê như trước, lập tức giơ dao làm thức ăn lên oán hận khua tay múa chân với đầu hắn vài cái, chung quy vẫn không nhẫn tâm giết hắn. Tức giận mắng hai câu, xoay người muốn đi phát huy công năng thực thụ của dao làm thức ăn.

Đồ ăn thiếu rất nhiều, Canh Nhị tức ném dao đi, đi tới trước bếp lò, một phen xốc vại gốm hầm trên bếp lò lên.

Canh Nhị nhìn cái vại còn hơn nửa thì yên lặng.

Một đêm yên ắng.

Sáng sớm, Truyền Sơn thức dậy, sau khi thắp nến, nhìn hang động vắng vẻ mà sững người.

Hắn đang nằm mơ sao?

Nhéo bắp đùi mình, đau quá, hắn không nằm mơ.

Nhưng đồ đạc trong phòng đâu?

Lẽ nào tên tiểu tử ấy thừa dịp hắn hôn mê đã chiếm hết đồ rồi?

Truyền Sơn quay đầu lại, nếu không phải tiểu tử ấy hiện giờ vẫn đang khò khò, ngửa mặt lên trời ngủ như heo, hắn có khả năng đã cho rằng đó là thật rồi.

"Này! Dậy đi, đồ đạc trong nhà đâu?"

Canh Nhị mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy là hắn, nghiêng người, không để ý tới.

"Ta hỏi ngươi đồ đạc đâu rồi? Ngươi cất rồi? Cất đi đâu rồi?" Truyền Sơn duỗi chân đá mông y.

Canh Nhị ngồi vụt dậy, hằm hằm nhìn chằm chằm hắn.

"Gì chứ? Muốn đánh nhau hả?" Truyền Sơn hai tay nắm chặt, hoạt động gân cốt.

Canh Nhị đứng dậy, đẩy hắn ra, đi tới trước bồn cầu cởi dây lưng đi tiểu.

Truyền Sơn nhướn mày, tên này có ý gì? Phản kháng trong im lặng?

Đang chuẩn bị cho y chút giáo huấn, tiếng chiêng đồng chói tai vang lên 'keng keng keng', quanh quẩn trong hang động to như vậy, tạo lên một tiếng vọng thật lớn.

Canh Nhị vừa nghe tiếng chiêng đồng, lập tức rảo bước, thắt dây quần lại, ngay cả mặt cũng không rửa, mở cửa liền chạy.

Truyền Sơn đoán tiếng chiêng đồng có thể có liên quan với việc ngục tốt muốn xuống đây, cũng đi theo ra ngoài cửa.

Vừa ra khỏi cửa thì phát hiện khắp các hang động đều có người đi ra, nhất thời trên cầu thang rộn ràng nhốn nháo, mặc dù loạn nhưng cũng không ầm ĩ.

Rất nhanh, các nô lệ mỏ cấp tốc tụ tập về phía sân mỏ.

Hôm nay, sân mỏ có phần khang khác, đèn ***g nhiều hơn, có vẻ sáng sủa hơn bình thường.

"Nhanh lên một chút! Đừng lề mề nữa! Qúa một nén nhang mà ai còn chưa tới thì phạt hai mươi trượng!"

Trên đài cao ở sân mỏ, tiếng hô quát truyền tới, nhất thời, các nô lệ mỏ còn chưa chạy tới sân mỏ đều chạy lên. Nô lệ mỏ nào chạy chậm, bị đằng sau đẩy ngã, té ngã muốn bò dậy cũng không được, có nô lệ mỏ sợ không kịp thì giẫm luôn lên người bị ngã.

Bảo sao Canh Nhị vừa nghe thấy tiếng chiêng đồng thì chạy nhanh thế. Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp. Truyền Sơn vừa tăng bước chân, đồng thời cẩn thận không để bị đẩy ngã, vừa ngẩng đầu nhìn về phía đài cao. Vóc người hắn cao, người trước mặt có nhiều nữa cũng thấy rõ ràng.

Chỉ thấy trên đài cao có khoảng hai mươi tên ngục tốt xuất hiện, đi đầu chính là ngục tốt trung niên đã ủi chữ cho hắn lúc đầu, đã thấy hắn ta bỏ vẻ lười nhác lúc đó, cùng với ngục tốt của hắn ta, cầm lưỡi dao sắc bén trong tay, sắc mặt hung ác độc địa đề phòng.

Sát ý hiện lên trong lòng Truyền Sơn. Cúi đầu, miễn để cho sát ý trong mắt bị người khác phát hiện.

Chưa đến một chén trà nhỏ, trên sân mỏ đã đứng đầy nô lệ mỏ. Đến ngay cả nữ nô lệ mỏ bình thường hiếm thấy cũng xuất hiện trên sân mỏ.

Ba thế lực, phân biệt rõ ràng, Truyền Sơn chú ý tới người như Kỷ 14 phân tán khắp nơi, cũng không tụ tập lại một chỗ.

"Keng keng keng." Ba tiếng chiêng đồng vang lên, ngục tốt trung niên trên đài cao hô to: "Yên lặng hết cho ta! Những thằng nào chưa chạy ra sân kéo sang một bên đánh hai mươi trượng! Đinh 25, Canh Lục các ngươi phái người kiểm kê nhân số, sắp hàng chỉnh tề cho ta, không được loạn thế này."

"Tha mạng a! Mã diêm vương tha mạng a!" Nô lệ mỏ té trên mặt đất không chạy đến kịp cùng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Truyền Sơn phát hiện những nô lệ mỏ này phần lớn đều là những người lớn tuổi sức yếu, hai mươi trượng này mà phạt thì không biết mấy người sống được.

"Câm miệng! Yên tĩnh hết cho ta! Ầm ĩ nữa là thêm hai mươi trượng!"

Thoáng cái, sân mỏ đã trở nên cực kỳ yên tĩnh. Hai người Đinh, Canh tiếp nhận được mệnh lệnh phái thân tín ra phân công hợp tác, dựa theo trình tự Thiên Can bắt đầu kiểm kê số người, người báo số lên thì đi về phía trước một bước, lấy dãy số làm trình tự, trăm người làm một hàng xếp xuống.

Truyền Sơn thấy sau mình lại xuất hiện hai tên nam tử, Tân 280 và 281. 280 nhìn tuổi cũng sắp năm mươi, tóc đã hoa râm một nửa; 281 lại là một hài tử choai choai, hài tử này thân thể tựa hồ không tốt lắm, đứng ở đó liên tục ho khan. 280 và 281 dường như quen nhau, thấy 281 khó chịu, 280 một mực nhẹ nhàng vỗ lưng, im lặng dỗ dành hắn ta.

"Keng keng keng keng." Các ngục tốt như hổ như sói ấn theo những nô lệ mỏ đến muộn, dùng trượng gỗ đánh họ. Vừa đánh vừa mắng, gặp phải người nào hơi phản kháng hay cầu xin tha thứ là dùng chân đạp cho một trận.

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, có vài nô lệ mỏ đã bị đánh cho dần dần tắt tiếng.

Truyền Sơn cũng không nhìn nhiều, ở nơi đây, lòng đồng cảm cũng không phải một đạo đức tốt đáng để khởi xướng đây là hiện thức hắn vào đây không lâu thì cảm nhận được sâu sắc nhất.

Kiểm kê số người hoàn tất, cuối cùng do Đinh lão đại đem số người báo lên ngục tốt trung niên. Ngục tốt trung niên nghe thấy số người, chau mày, mở miệng hỏi Đinh lão đại gì đó, cuối cùng không vui vung tay lên, Đinh lão đại lui ra.

Truyền Sơn lần đầu tiên nhìn thấy Đinh lão đại, đứng khá xa, không nhìn rõ lắm, chỉ có đại khái nhìn ra hắn ta là một người đã hơi già khá to lớn.

Ba tiếng chiêng đồng lại vang lên lần nữa, rất nhanh, xe! Tiếng ròng rọc truyền đến từ đường mỏ, hàng loạt ngục tốt xuất hiện bên một chiếc xe ngựa ở sân mỏ.

Những ngục tốt này vừa xuống xe ngựa lập tức vây hình bán nguyệt quanh các nô lệ mỏ trong sân mỏ, còn có khoảng mười tên ngục tốt xách đao đứng vây quanh hai đạo sĩ đi lên đài cao.

Đạo sĩ?

Truyền Sơn không hiểu. Vì sao trong hầm mỏ này lại xuất hiện đạo sĩ? Bọn họ tới đây làm gì? Có phải là đồng môn của Minh Quyết Tử hay không? Hầm mỏ này rốt cuộc có bí mật gì?

Truyền Sơn vô thức quay đầu tìm kiếm Canh Nhị, kết quả phát hiện người nọ cách hắn một khoảng cách không nhỏ, số của y ở đầu nên cũng đứng gần đầu.

"Chào đạo trưởng. Lại phải làm phiền các ngài rồi." Ngục tốt trung niên bước lên một bước nghênh đón, tất cung tất kính nói.

Hai đạo sĩ một trung niên một thanh niên, cũng không gần gũi thân thiết gì với ngục tốt trung niên, miệng thì 'ừ' một tiếng, coi như đã đáp lại.

Ngục tốt trung niên tựa hồ đã tập mãi thành quen, cũng không bởi thế mà cảm thấy nhục nhã gì, trái lại vẻ mặt cung kính mời hai đạo sĩ đứng ra chủ vị.

"Tổ Giáp, có linh thạch tiến lên đây!" Ngục tốt trung niên hô lớn với phía dưới.

Không ai nhúc nhích.

"Tổ Ất,..."

Báo mãi đến tổ Mậu mới thấy có người đi ra từ trong đám người, đi tới dưới đài cao, từ trong lòng nâng ra một thứ như hòn đá.

Nhất thời, các ánh mắt hoặc ước ao, hoặc ghen tị cùng hướng về phía người này.

Ngục tốt trung niên nhận lấy hòn đá, lúc này đưa đến cho vị đạo sĩ trẻ tuổi trong hai đạo sĩ.

Đạo sĩ trẻ tuổi cầm lấy hòn đá trong tay, nhắm mắt lại tựa hồ đang cảm nhận gì đó. Chỉ chốc lát sau đã thấy hắn mặt lộ vui mừng, giao linh thạch cho đạo sĩ trung niên bên cạnh, ghé vào tai hắn nói gì đó.

Đạo sĩ trung niên thản nhiên thốt ra hai chữ: "Hạng trung."

Tên nô lệ giao nộp khoáng thạch dưới đại vừa ngẩng đầu, tựa hồ cực kỳ kích động.

"Được, Mậu 63, đây là khối linh thạch hạng trung đầu tiên ngươi tìm được, trước đó ngươi đã giao ra 6 khối linh thạch hạng thấp, cứ tiếp tục cố gắng đi, nói không chừng ngươi rất nhanh có thể rời khỏi đây về nhà rồi." Ngục tốt trung niên cầm một cuốn sổ ghi chép, dùng bút ký xuống.

"Nếu như sau đó ta không tìm được linh thạch hạng trung nữa, vậy thì ta phải tìm mấy khối linh thạch hạng thấp mới có thể rời khỏi đây?" Gã nô lệ mỏ đó hỏi.

Ngục tốt trung niên bất mãn trừng hắn một cái, lập tức nhìn về phía hai đạo sĩ kia.

Vẫn là đạo sĩ trung niên mở miệng, "Một viên hạng cao bằng năm viên hạng trung, một viên hạng trung bằng hai mươi viên hạng thấp; một trăm viên hạng thấp có thể đổi được tự do."

Vai của gã nô lệ mỏ ấy hơi sụp xuống. Còn những bảy mươi bốn viên linh thạch hạng thấp nữa, hắn phải tìm đến lúc nào đây? Nhưng... dù sao cũng có hy vọng đúng không? Nếu như không có hy vọng, chỉ sợ hắn cũng không kiên trì nổi tới nay.

Nhìn Mậu 63 lết bước về chỗ cũ, Truyền Sơn cảm thấy lòng mình trầm xuống. Mậu 63 không nhìn ra bao nhiêu tuổi, chỉ có thể đoán chừng giữa ba mươi đến năm mươi, người cực kỳ gầy, nếp nhăn trên trán rất sâu, nhưng tóc đen thui, hai cánh tay dài lạ kỳ, dài qua cả đầu gối.

Lẽ nào hắn cũng phải ở đây lấy hy vọng là tìm linh thạch, tìm mãi đến khi chết sao? Nhưng hiện giờ hắn có thể sống được một năm hay không cũng là vấn đề rồi. Nhất thời, tuyệt vọng sâu thẳm bắt hắn làm tù binh.

Tiếp theo lại có bốn người giao ra linh thạch. Chia ra là Kỷ Thập Tam Nương hai khối hạng thấp, Kỷ 14 3 khối hạng thấp, Canh Lập 5 khối hạng thấp, Canh 100 hai khối hạng thấp.

"Ai là La Truyền Sơn?" Đột nhiên, đạo sĩ trẻ tuổi vẫn không nói gì trên đài cao mở miệng hỏi. Giọng hắn không lớn, nhưng mọi người ở đây đều nghe thấy rõ.

18. Quyển 2 - Chương 6

La Truyền Sơn không hề nhúc nhích, nhìn lên đài, tinh thần đề phòng.

Canh Nhị giật mình, nhưng không quay đầu lại.

"La Truyền Sơn không tới sao?" Đạo sĩ trẻ tuổi nhíu mày hỏi ngục tốt trung niên.

Ngục tốt trung niên vội ôm sổ điểm danh, "Xin hỏi đạo gia, ngài biết hắn tới vào ngày nào không ạ?"

"Đã tới khoảng 10 ngày rồi."

Ngục tốt trung niên lẩm bẩm nói trong miệng, "Mười ngày… Mười ngày… Mười ngày này đã tới ba người. Ta xem thử, tên của họ là gì. Có rồi! Tân 279. Hắn chắc là có mặt."

"Tân 279! Bước ra phía trước!" Ngục tốt trung niên lập tức rông to hơn.

Truyền Sơn cảm thấy mấy ánh mắt đều ở trên người hắn, đôi tay nắm chặt, đi về phía trước.

"Vừa rồi đạo gia gọi vì sao không ra khỏi hàng?" Ngục tốt nhìn hắn đi tới dưới đài, lập tức sai người giữ lấy hắn, tức giận quát hỏi.

"Người nơi đây toàn gọi là Tân 279, tên của bản thân sắp quên mất rồi."

"Ngụy biện!" Ngục tốt trung niên muốn cho hắn chút mặt mũi, nhưng không biết người này có liên quan thế nào tới đạo sĩ, nhất thời cũng không dám ra tay, mà là nhìn về phía đạo sĩ, chờ đợi họ phân phó.

Đạo sĩ trẻ tuổi liếc mắt xuống, mặt vô biểu tình nói: "Ai vậy? Sao dám đứng nói chuyện cùng ta?"

Mã Diêm Vương vừa nghe, lập tức gào với Truyền Sơn: "Ngươi tên nô lệ kia, còn không quỳ xuống cho đạo trưởng!"

Truyền Sơn biết rõ lúc này không phải lúc hắn biểu hiện tâm huyết, nhưng hai đầu gối không làm sao quỳ xuống được. Nâng đầu, Truyền Sơn lạnh lùng nhìn về phía đạo sĩ trên đài.

Đơn giản là một chữ chết, ta thật muốn xem các ngươi còn có thủ đoạn gì.

"Lớn mật!" Mã Diêm Vương lập tức liền ra lệnh cho ngục tốt đè Truyền Sơn xuống bắt hắn quỳ.

Ngục tốt tuân lệnh, một người dùng chân đá, một người trở tay giơ chuôi đao lên đập vào đầu gối Truyền Sơn.

"Au!" Vừa đau lại vừa xót, Truyền Sơn gập chân mềm nhũn quỳ ngã trên đất, nhưng người này bắt đầu nóng tính, đầu gối vừa chạm đến mặt đất đã lại bò dậy.

"Đè hắn lại cho ta! Không được để hắn đứng lên!" Mã Diêm Vương giận giữ.

Ngục tốt thấy đầu lĩnh phát hỏa, vội vã đá mấy phát, dùng đao dài đè không cho Truyền Sơn dứng dậy.

Truyền Sơn bị chuôi đao đạp mấy phát trên lưng, nội phụ thụ thương, lúc này một ngụm máu tươi phun ra từ trong miệng.

Nếu như đổi lại là người bình thường đã sớm khuất phục dưới thống khổ. Nhưng mà Truyền Sơn hận thù trong lòng không chỗ xả, hơn nữa vừa cảm nhận được tuyệt vọng đối với sinh mệnh và báo thù, trong đầu hắn chỉ còn một khái niệm: đó chính là quyết không cúi đầu với kẻ thù! Nhất là đối với những tên đạo sĩ lỗ mũi trâu này!

Đè xuống, lại giãy dụa bò dậy.

Lại bị đập ngã xuống, lại bò dậy.

Tiếng xương cốt vỡ vụn truyền đến rõ mồn một, một ngụm máu tươi nhiễm đen mặt đất trước mặt hắn.

Hận! Hận! Hận!

Nếu hắn có thể mạnh mẽ hơn…

Nếu hắn có thể sống sót ra ngoài…

Ông trời ơi, nếu như ông thực sự tồn tại, ông hãy nghe rõ cho ta!

Ta nguyện ý trả giá tất cả của mình, sinh mạng, thân thể, thậm chí là linh hồn. Ta không cần luân hồi chuyển thế, ta nguyện hóa thành lệ quỷ trọn đời không siêu sinh, chỉ cần ông để ta giết hết kẻ thù!

Oán khí quấn quanh thân hắn; phẫn nộ nương theo hô hấp của hắn; hận thù vô tận chống đỡ sinh mệnh hắn.

Tất cả những mặt trái tâm tình này đều hòa thành tối tăm vô tận, ngấm vào tâm linh hắn, cũng xuyên thấu linh hồn hắn.

Tơ máu, dần dần lan tràn trong mắt.

Hai đạo sĩ đã thấy đôi mắt của tên nô lệ mỏ dưới đài kia biến thành màu đỏ, mỗi lần bị đánh ngã, lại giãy dụa bò dậy, mỗi lần đều sẽ cố gắng ngẩng đầu, dùng cặp mắt mang oán độc và cừu hận vô tận gắt gao trừng họ.

Canh Nhị siết chặt tay đi về phía trước một bước, lại đứng lại.

Đinh lão tam cúi đầu không nhìn, ông thưởng thức khí khái của nam nhân này, nhưng lại cảm thấy đối phương quá ngốc.

Kỷ 14 ngẩng đầu lên, tựa hồ bị cái gì đó kích thích, sát khí đầy người tỏa ra.

Canh Lục không nhìn Truyền Sơn, nhưng lúc nhìn thấy Canh Nhị như muốn xông lên, vẻ âm trầm trong mắt lại nặng nề hơn.

Nhất nhi tái, tái nhi tam [, ,], ngục tốt áp chế hắn từ căm phẫn đến vô cùng kinh ngạc, từ vô cùng kinh ngạc đến hoảng loạn, mắt thấy Truyền Sơn lại lảo đảo đứng dậy, các ngục tốt cùng nhau ngẩng đầu nhìn về phía trước.

"Ngươi tưởng ngươi là ai? Dám như thế với đạo gia! Dùng roi quất cho ta! Quất mạnh vào! Ta thật muốn xem hắn giỏi cỡ nào!"

Đạo sĩ tuổi trẻ dù sao đạo hạnh vẫn thấp, bị Truyền Sơn chọc giận. Nếu như để trưởng bối trong sư môn biết hắn không thể trừng trị một tên nô lệ mỏ nho nhỏ, hắn cũng không còn tương lai gì nữa. Hơn nữa có nhiều nô lệ mỏ nhìn như thế, không trừng trị hắn không được. Bằng không uy nghiêm của phái Thanh Vân ở đâu?

Nói xong, đạo sĩ tuổi trẻ xoay mặt nhìn về phía ngục tốt trung niên, phân phó nói:

"Nhớ kỹ, sau này mỗi lần tập hợp, quất tên này ba mươi roi trước cho hắn thả lỏng gân cốt. Nếu hắn chết, nhất định phải tìm thấy thi thể hắn, mang tới cho ta xem mới được. Hiểu chưa?"

"Vâng. Đạo gia yên tâm, điều ngài phân phó tiểu nhân nhất định làm được." Ngục tốt trung niên hiểu đây là đang giết gà dọa khỉ, lập tức ác độc nhìn về phía Truyền Sơn, tiểu tử, ngươi cứ chờ chết đi!

"Ừm, vậy thì bắt đầu đi."

Ngục tốt trung niên vung tay lên, nói với ngục tốt đang giữ Truyền Sơn: "Có nghe không? Đạo gia đã phân phó rồi, còn không buộc hắn sang cây cột bên kia, đánh mạnh vào cho ta.

"Cả đám các ngươi đều mở to mắt cho mà nhìn! Đây là kết cục cãi lời đạo gia!" Mã diêm vương tàn bạo gầm rú một trận với phía dưới đài. Lập tức sai người cột Truyền Sơn lên cột, mang tới roi dài có gai, hắn muốn tự tay hành hình.

Hai đạo sĩ cùng nhau đi tới bên cạnh Truyền Sơn, tựa hồ muốn xem trò hề của hắn.

Truyền Sơn như kéo dài hơi tàn, trước khi roi quất xuống, đầu đột nhiên ngóc dậy, nhe hàm răng nhiễm đỏ máu, khóe miệng hơi nhếch, lại cười nói: "Hai tên đạo sĩ nửa mùa các ngươi nhớ rõ cho lão tử, hôm nay các

ngươi đối xử với ta như thế nào, ngày khác gia sẽ đòi lại gấp mười gấp trăm lần. Nói cho Minh Quyết Tử biết, hắn dù trốn vào địa ngục, gia cũng sẽ đòi lại món nợ này….

Rõ ràng là không giận mà uy, một đoạn lời nói thản nhiên, nhưng khiến hai tên đạo sĩ phát lạnh trong lòng, đôi bên nhìn nhau. Cuối cùng, đạo sĩ trẻ tuổi cười ra tiếng:

"Chỉ như ngươi mà còn muốn trả thù? Trước cứ nghĩ cách sống thế nào đi. Hy vọng ngươi sẽ không đau chết trước khi da thịt thối rữa hết! Ra tay!"

Mã diêm vương vung tay phải lên, roi mang theo tiếng gió gào thét hạ xuống.

Canh Nhị nhìn chằm chằm trên đài, trong miệng thì thào: "Một cái, hai cái, ba cái…"

Truyền Sơn trên đài như đã chết, thấp đầu tùy ý ngục tốt đánh, không ai nghe thấy tiếng kêu la nào từ trong miệng hắn.

Quần áo rách nát thành từng mảnh vụn rơi xuống theo da thịt, cứ quất cứ quất, Mã diêm vương cũng cảm thấy lạ kỳ, máu người này chảy ra đúng là màu đen!

"Giỏi lắm." Kỷ 14 đứng bên cạnh Canh Nhị đột nhiên nói một tiếng.

"Mười tám, mười chín, hai mươi…" Canh Nhị nắm chặt hai tay, tâm tình y rất mâu thuẫn.

Ba mươi roi nói nhanh không nhanh, nói chậm không chậm.

Cả sân mỏ hơn một nghìn người không ai nói một câu, hầu như mọi người đều chết lặng nhìn Truyền Sơn chịu hình. Ở trong mắt họ, đó chẳng qua là một tên xui xẻo mà thôi.

Truyền Sơn da tróc thịt bong, quần áo tả tơi, đầu rủ xuống như đã chết.

"Vùn vụt!" Cũng không biết đạo sĩ trẻ tuổi lấy đâu ra, một chậu nước đổ từ trên đầu Truyền Sơn xuống.

Truyền Sơn giật mình một cái, thế là phải tỉnh lại.

"Thả hắn ra." Đạo sĩ tuổi trẻ ra lệnh.

Ngục tốt vội vã thả Truyền Sơn ra, kéo hắn từ trên cây cột xuống.

"La Truyền Sơn, ngươi nếu không muốn tiếp tục sống chịu tội thì quỳ xuống dập đầu ba cái cho bản đạo gia, bản đạo gia hôm nay sẽ tha cho ngươi, bằng không…"

Truyền Sơn chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra bờ môi bị cắn đến máu thịt không rõ, người này lại còn có thể cười được, "Như vậy đi… Ngươi dập… đầu ba cái… cho gia gia, gia gia sau này sẽ… cho ngươi chết… thoải mái hơn."

Đạo sĩ tuổi trẻ tát một phát qua, Truyền Sơn muốn tránh không tránh được, bị tát luôn một phát.

"… Ha! Đồ nửa mùa, ngươi… chỉ chút sức ấy? Mịa ngươi… chưa… đút sữa cho ngươi sao?" Truyền Sơn cười ha ha, vừa cười vừa ho ra máu.

"Ngươi!" Một tay duỗi ra, kéo ống tay áo của đạo sĩ trẻ tuổi lại.

Đạo sĩ tuổi trẻ quay đầu, thấy đạo sĩ trung niên bên cạnh vỗ hắn, ngược lại thản nhiên nói với Mã diêm vương: "Đập nát xương bánh chè của hắn. Hắn không phải không muốn quỳ sao? Vậy sau này cũng không cần đứng nữa."

Người nghe thấy đều bị động dung.

"Tứ sư huynh, Minh Quyết Tử sư huynh nói muốn xem hiệu quả của quả xương khô trên thân người, như vậy sẽ giết chết hắn…"

"Chẳng qua là gãy hai đùi mà thôi, bò cũng vẫn là sống."

Đạo sĩ tuổi trẻ nhe răng cười gật đầu, thế mà còn làm ra dáng vẻ tiên phong đạo cốt. Mạng Truyền Sơn đối với họ quả là như con kiến hôi, chỉ cần có thể thấy hiệu quả của quả xương khô, người này sau này có đứng hay bò thì liên quan gì tới họ?

“Không nghe thấy sư huynh ta nói sao?” Đạo sĩ tuổi trẻ sầm nét mặt.

Mã diêm vương mau chóng ôm quyền nhận mệnh, xoay người liền quát ngục tốt: “Đạo gia phân phó, đập nát đầu gối của nô lệ mỏ này! Xem hắn sau này còn dám bất kính thế nào với đạo trưởng!”

“Vâng!”

Ngục tốt nhận lệnh, giơ chuôi đao lên liền đập về phía đầu gối Truyền Sơn.

–

Canh Nhị rơi lệ đầy mắt, y vì sao phải kích động thế chứ?

Y không phải luôn là người ít một chuyện thì ít một chuyện sao?

Vì sao lại nhanh tay nhanh chân vậy chứ?

Vì sao đầu óc lại đột nhiên nóng lên khi đó?

Y, y, y có thể hối hận được không?

Canh Nhị đang khiêng Truyền Sơn liều mạng chạy.

Phía sau, một đám người đang đuổi theo y.

Thời gian trở lại lúc vừa rồi.

–

Lúc đó mắt thấy chuôi đao sẽ đập lên đầu gối Truyền Sơn, trong đầu Canh Nhị trống rỗng, chờ đến lúc y phản ứng được thì người đã ở trên đài. Nếu đã lên đài, vậy phải diễn tới cùng rồi.

Canh Nhị trưng ra cái mặt nhăn nhó, không chút do dự móc ra bột hạt tiêu, bột hương hồi, bột quế các loại từ trong ngực ra rồi vẩy. May mà đêm qua y giấu hết các loại gia vị lên người.

Cũng là do đám người ấy thật không ngờ lại có người không muốn sống, dám lao lên cứu người lúc này, không ai chuẩn bị, bị bột hạt tiêu bay vào mắt tại chỗ, đau cứ kêu gào lên, lại có người cho rằng đó là ám khí gì đáng sợ, trong lúc né tránh không để ý tới Truyền Sơn, lại bị Canh Nhị cướp được người.

Canh Nhị vừa cướp được ngươi, lập tức khiêng Truyền Sơn lên đầu vai, nâng người lên như một túi gạo rồi bỏ chạy.

Hai đạo sĩ giận dữ. Nếu như nói Truyền Sơn khiến họ lúng túng, vậy hành vi của Canh Nhị quả thực tựa như tát họ một cái ngay mặt, điều này làm người thường được nịnh hót như họ sao có thể chịu được? Sau khi tránh thoát bột hạt tiêu, lúc này một người lấy bùa, một người niết quyết (hành động bấm ngón tay lẩm bẩm đọc khẩu quyết của đạo sĩ đó), một luồng lửa và một mũi tên nước đuổi theo phía sau hai người.

Truyền Sơn có khổ không nói nên lời, hắn thật không ngờ Canh Nhị thoạt nhìn nhát gan sợ phiền phức như vậy lại cứu hắn, hắn rất cảm kích, thật đấy. Nhưng có thể đổi một tư thế khác không?

Người chưa bị khiêng thì không biết, tư thế này thực sự quá dày vò người ta!

“Thả… thả ta xuống…”

Canh Nhị không nghe thấy, y chạy trốn nên tim đang đập như muốn nhảy ra khỏi ngực đây.

May mà có người giúp y, bằng không y vừa nhảy xuống dưới đài đã bị các ngục tốt cầm đao bắt lấy.

Canh Nhị không rõ Kỷ 14 lại giúp y, tối hôm qua giao dịch của họ không phải thanh toán hết rồi sao? Nhưng lúc này có người giúp, dù sao cũng hơn là có người ngăn.

Truyền Sơn thấy không có cách nào thay đổi đãi ngộ hiện tại, lại thực sự đau quá không chịu được, thế là cứ nhắm hai mắt lại để mình ngất đi.

Kỷ 14 cướp lấy một thanh đao theo sát đằng sau Canh Nhị. Chỉ cần có ngục tốt đuổi theo thì chém cho một đao. Nhưng hắn rất lanh lẹ, chưa bao giờ cho ngục tốt cơ hội vây bắt, luôn bức ngục tốt lui lại để chạy.

Ngoại trừ Kỷ 14 giúp đỡ y, đại đa số mọi người đều thờ ơ lạnh nhạt. Cũng may nô lệ mỏ dưới đài mỗi người đều ghi hận với ngục tốt, cũng không có ai cố ý chặn họ lại.

Cho dù có ai đầu óc thông suốt, thấy Kỷ 14 theo sát phía sau Canh Nhị, cũng không dám nhúc nhích.

Canh Lục muốn động, lại bị nữ nhân bên cạnh kéo lấy.

Nữ nhân hỏi hắn ta: "Ngươi muốn làm gì? Cứu hay giết?"

Trong nháy mắt, Canh Lục tỉnh táo lại, ngừng bước chân.

Hai tên đạo sĩ xanh cả mặt. Luồng lửa và tên nước họ phát ra lại tự dưng biến mất khi đến gần Canh Nhị.

Đây là chuyện gì vậy? Pháp thuật của họ sao lại mất đi hiệu lực?

Bọn họ hồ nghi nhìn nhau, lần nữa móc lá bùa vàng ra, niết quyết tung ra bùa vàng. Lá bùa vàng rơi xuống đất, biến thành hai mãnh hổ chạy ào vào đoàn người.

Đuổi đài nhất thời kêu la sợ hãi.

"Lão hổ, lão hổ!" Người vốn đứng yên tại chỗ cũng chạy. Đẩy ngã nhau, càng loạn xạ hơn.

Mã diêm vương mắt thấy tình huống không ổn, cũng không dám nói đạo sĩ không phải, chỉ có thể giậm chân kêu to trên đài, vừa chỉ huy ngục tốt, vừa gào to lên: "Vây bắt, không thể để họ chạy trốn! Bắt lấy họ! Dám phản kháng giết khỏi cần hỏi!"

Các ngục tốt phụ trách trông coi dưới đài cùng nhau rút đao ra khỏi vỏ, vây xung quanh sân mỏ.

Lão hổ đuổi sau mông Canh Nhị không tha, Kỷ 14 thấy lão hổ cũng không biến sắc, không ngờ là, một con hổ tung mình lên, cắn một phát lên mông Canh Nhị.

Canh Nhị kêu thảm một tiếng, lão hổ biến mất.

Kỷ 14 sửng sốt, nhìn lại Canh Nhị, chỉ thấy người này chạy trốn nhanh hơn.

Lập tức Kỷ 14 cũng không ngăn cản con hổ kia nữa, dù sao con hổ kia cùng lắm cũng chỉ cắn Canh Nhị một miếng là biến mất thôi.

Mã diêm vương không rõ vì sao con hổ ấy lại đột nhiên xuất hiện đột nhiên biến mất, mắt thấy bọn Canh Nhị tán loạn trong đám người, lo lắng họ lại lao ra khỏi vòng vây, vội vã quát lần nữa: "Ngăn họ lại! Người ngăn họ lại có phần thưởng! Người ngăn họ lại đều có thể lên trên mặt đất làm việc!"

Một tiếng này tựa hồ đã có tác dụng, nghe nói có thể được điều lên trên, không ít nô lệ mỏ động lòng.

Mã diêm vương sợ tình huống không khống chế được cũng nhảy xuống từ trên đài cao, tự mình dẫn người đuổi theo bọn Canh Nhị.

"Tránh ra! Tránh ra! Ngăn họ lại!"

Thấy các nô lệ mỏ vốn còn nhường đường cho họ bắt đầu cố ý vô ý chắn đường, thậm chí có người len lén vươn chân muốn làm y ngã. Canh Nhị bực quá, há mồm rống lên.

"Hôm nay có mười một người có thể chạy trốn! Giết chết ngục tốt, thừa dịp bỏ trốn !"

Người nghe tiếng hét ấy cả đám đều coi y vội quá nên lầm lẫn, hét lên một tiếng chẳng qua là muốn làm mọi người hỗn loạn. Nhưng kỳ lạ là Đinh lão đại vẫn đứng yên, dùng đôi mắt lạnh nhìn cục diện hỗn loạn lại cùng biến sắc.

Đến ngay cả Canh Lục cùng nhìn về phía nữ tử bên cạnh. Nàng kia cũng là vẻ mặt kinh dị.

Đinh, Canh còn chưa động, nhưng có vài người lại động trước. Những người này không nói hai lời liền xông về phía đường mỏ dừng xe ngựa.

Đinh, Canh nhận ra những người này chính là những người trong thập đại hung ma. Những người đó có rất nhiều người đã ở trong mỏ đợi mấy năm, bí mật của Canh Nhị họ cũng biết chút ít.

Mười một người này chạy đi, trong đó có thể có ta hay không?

Trên sân mỏ rối loạn, hoàn toàn rối loạn.

Nô lệ mỏ muốn chạy ra ngoài phải cướp lấy đao của ngục tốt.

Một vài người còn chưa lao ra đã sợ người quá nhiều chấn mất đường, hễ thấy người là đẩy, giẫm lên người rồi bỏ chạy.

Một người hành động, cả bọn đều hành động.

Người đã nghe thấy lời Canh Nhị không chỉ có hung ma và các lão đại, nghe thấy Canh Nhị hét to một tiếng như thế, lại nhìn đến các hung ma bắt đầu hành động, nô lệ mỏ muốn đục nước béo cò cùng nhau sinh ra ý niệm liều mạng.

Nói không chừng trong mười một người này có mình đi?

Tự do, cũng như yêu và hận, vĩnh viễn đều là lý do để mọi người phấn đấu, tranh giành, điên cuồng.

Các ngục tốt vây bên ngoài bị hàng loạt nô lệ mỏ xông tới cướp binh khí tách đội hình ra.

Mã diêm vương sắp bị loại tình huống này dọa nát gan rồi.

Sao lại thế chứ? Những nô lệ mỏ nghe lời, mặc hắn ức hiếp sỉ nhục sao lại đột nhiên vọt về phía hắn.

"Người đâu! Người đâu! Ngăn họ lại! Ngăn…!"

Không biết là ai phá đèn ***g, toàn bộ hang động lập tức rơi vào trong bóng tối.

"Minh Linh Tử, chúng ta đi." Đạo sĩ trung niên bình tĩnh nói.

"Nhưng mà…"

"Trở lại tra xét căn nguyên của người kia, xem y rốt cục là tà ma ngoại đạo phương nào, có thể phá được đạo pháp của chúng ta."

"Nhưng nơi này…"

"Không sao, một vài nô lệ mỏ và ngục tốt mà thôi, chết hết cũng mặc kệ. Đi ra ngoài bảo người che cửa động lại, trông coi toàn bộ lỗ thông khí và đường ống khói, lại để Lãng quốc tăng số người tuần núi, xem ai có thể thoát ra được. Lại cắt hết nguồn cung ứng lương thực, chờ hai tháng nữa quay lại. Đến lúc đó có bao nhiêu người chết chúng ta lại bổ sung thêm cho Lãng quốc."

"Được. Nếu sư huynh đã nói thế, sư đệ ta an tâm."

Hai người thừa dịp mọi người không chú ý, dùng súc địa thuật chuồn ra khỏi hầm mỏ.

Kỷ 14 nghe thấy tiếng Canh Nhị hô xong thì do dự.

Mà khi hắn nhìn đến Canh Nhị không chạy về phía cửa động, ngược lại chạy về sâu trong hang động thì hắn lại đuổi theo y.

Đây là một canh bạc, hắn nói với bản thân mình.

Chính là cược hắn sẽ bởi thế mất cơ hội rời khỏi địa ngục này, nhưng có lẽ hắn có khả năng vốn không ở trong mười một người này.

Cũng không biết trải qua bao lâu, khi tất cả mọi việc đã đến hồi kết thúc, trên sân mỏ ngoại trừ tử thi và người bị thương không thể nhúc nhích ra, không còn một người nào sống đang đứng cả.

Trận chém giết này tới cuối cùng đã không còn biết ai đang giết ai, một bộ phận là do mất đi lý trí, chỉ cần vừa có người tới gần bên cạnh là lập tức nhào tới dùng hết mọi phương pháp giết chết đối phương.

Người có lý trí thì một mực chạy về phía cửa động. Ngoại trừ nô lệ mỏ, còn có ngục tốt. Mỗi người đều muốn thoát khỏi địa ngục máu tanh tối tăm này.

Có người may mắn, chạy ra ngoài cửa động, họ còn chưa thấy mặt trời còn chưa kịp cười to may mắn đã bị ánh nắng chiếu chói mắt nhòa lệ, nhất thời chẳng thấy gì cả.

"Đóng cửa đá lại! Giết hết những tên nô lệ chạy trốn này!" Đúng lúc hai người Minh Linh Tử chạy ra vội vã mệnh lệnh cho ngục tốt trông coi bên ngoài.

Ngục tốt tuân lệnh, đóng cửa thì đóng cửa, xách đao thì xách đao, thừa dịp lúc những nô lệ mỏ chạy ra còn chưa kịp nhìn rõ thì vọt tới.

Cánh cửa đá nặng nề hạ xuống 'ầm ầm'. Ngăn trở một đám lao tới đằng sau.

"Không! Ta không phải nô lệ mỏ, thả ta ra ngoài a!" Ngục tốt không chạy ra kịp buồn bã kêu to. Mắt mở trừng trừng nhìn hy vọng khép lại trước mắt.

"Không không! Mở cửa ra! Mở cửa ra!"

Ngục tốt và nô lệ mỏ cùng xông tới trước, vừa đá vừa đạp cửa đá, nhưng dù họ đẩy, đập, gõ thế nào thì hai tảng đá lớn cũng không chút sứt mẻ.

Thế mà một tên ngục tốt mắt thấy mình cũng giam bên trong, tức giận điên lên chửi ầm với cánh cửa bị hạ xuống: "Đều là do những tên nô lệ mỏ các ngươi! Thành thành thật thật đợi bên dưới không phải tốt rồi, làm hại lão tử cùng bị nhốt ở cái nơi quỷ quái này với các ngươi. Chờ ta ra rồi, không giết sạch các ngươi thì không xong đâu!"

Các ngục tốt khác muốn chắn cái miệng hắn lại, nhưng không kịp nữa.

"Ai mang theo đá đánh lửa?" Một giọng âm trầm vang lên.

"Nếu không ra được, trước hết giết những tên ngục tốt này giải hận cũng được."

Chiến cuộc ngoài cửa động bởi vì ngục tốt có ưu thế tuyệt đối về địa lợi nhân hòa, không bao lâu đã kết thúc.

Đạo sĩ trung niên Minh Thắng Tử sai người kiểm kê thi thể. Không có khối nào là ngục tốt, nói cách khác, gần một trăm hai mươi ngục tốt toàn bộ đều bị nhốt ở bên trong.

Đây đại khái được cho là một lần bạo động lớn.

Minh Thắng Tử tuy ngoài miệng nói thì dễ nghe, nhưng nghĩ đến sau khi điều quân trở về có khả năng sẽ bị trách cứ thì vẫn nhíu mày.

Nếu như hắn và Minh Linh Tử đồng loạt ra tay, xác thực có thể áp chế trận bạo động này. Nhưng hắn sắp lên cấp, cũng không muốn thương tổn sinh mạng. Giết càng nhiều người, kiểu gì cũng ảnh hưởng tới việc tu luyện của hắn.

Hơn nữa hắn cũng có ba phần cảnh giác với người cứu Truyền Sơn. Không muốn có sơ xuất gì trước khi thăng cấp, thế là hắn sáng suốt chọn lửa toàn thân rời khỏi cùng Minh Linh Tử.

"Bẩm báo đạo trưởng, các nô lệ mỏ chạy trốn ra tổng cộng có mười một người. Đã chém hết tại chỗ."

Minh Linh Tử và Minh Thắng Tử đồng thời nghĩ tới, không khỏi nhìn nhau.

Người cứu La Truyền Sơn ra lúc đang đào tẩu đã nói gì?

"Hôm nay có mười một người có thể chạy trốn."

Chỉ bởi câu nói ấy đã khơi ra một cuộc bạo động mất một trăm hai mươi quan binh.

"Trở về nhất định phải tra rõ ngọn nguồn của người đó."

Minh Linh Tử gật đầu, cũng mặc kệ những ngục tốt này, lập tức cùng Minh Thắng Tử nhẹ nhàng rời đi.

Mấy người Đinh lão đại, Đinh lão tam và mấy người già, Canh Lục và Kỷ Thập Tam Nương, họ động lòng nhưng không hành động. Ngược lại họ thừa dịp loạn thì trốn.

Bởi vì họ nhớ kỹ, sau khi họ phát hiện năng lực đặc biệt của Canh Nhị, Canh Nhị bị họ ép nói ra một đoạn, liên quan tới sinh tử của họ, có thể chạy ra khỏi hầm mỏ hay không.

“Trốn không thoát, chạy cũng không thoát khỏi chữ chết. Ở lại có khi có đường sống, trong khoảnh khắc tự nhiên chiếm đoạt ta, hầm mỏ thấy mặt trời.”

Đây là nguyên lời Canh Nhị, sau đó họ có bắt ép y thế nào, y cũng không nói ra được điều gì tường tận hơn. Thế là họ giao hẹn, giao hẹn không thể giết chết Canh Nhị. Trừ phi y chết do cái chết tự nhiên.

Bọn họ muốn Canh Nhị sống, sống đến ngày tự nhiên chiếm đoạt.

Hôm qua sụp mỏ cũng không thể giết Canh Nhị, vậy thì câu ‘Có mười một người có thể chạy ra’ trong miệng Canh Nhị đã có vấn đề. Nhưng Canh Nhị chưa bao giờ nói dối về chuyện như thế này, so sánh hai việc, họ càng nghĩ tới những lời ‘Trốn không thoát, chạy ra ngoài cũng chỉ một chữ chết’.

Thế là họ tỉnh ra, né tránh trận rối loạn này, chuẩn bị tích trữ lực lượng đối phó với nghiêm phạt sắp tới.

Vừa nghĩ đến khả năng sẽ có nghiêm phạt, mấy người Đinh, Canh hận chết Canh Nhị. Ngươi nói ngươi làm gì không tốt? Đừng để bạo động xảy ra, làm mọi người cùng nhau chịu tội.

Canh Nhị không biết mình đã bị người ta hận đục mấy lỗ thủng đang chạy ào ào, khiêng Truyền Sơn một mạch về chỗ ở.

Cũng không thấy trên tay y làm động tác gì, chỉ thấy cửa gỗ im lặng mở ra, lộ ra hang động tối om bên trong. Canh Nhị thấy đã trở về nơi an toàn, cuối cùng cũng yên tâm. một chân sải vào cửa, xoay người muốn đóng lại.

Cửa bị giữ chặt. Kỷ 14 một tay chèn ngang cửa gỗ.

Canh Nhị ngây người một lát, y đã quên mất người này.

“Ack, ta về đến nhà rồi. Ngươi cũng cần phải về…” Trên tay Canh Nhị thầm dùng sức.

Kỷ 14 một tay chống cửa, mặt vô biểu tình nói: “Ta đã giúp ngươi.”

“Cái đó… cảm ơn.”

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

“Ngươi có muốn buông người trên vai xuống trước không?

Vừa vặn vào lúc này, Truyền Sơn đau quá bị ngất rên rỉ một tiếng.

Canh Nhị vẫn không muốn để Kỷ 14 vào, khiêng Truyền Sơn không chịu nhúc nhích.

“Không quá ba ngày, bên dưới này sẽ có đại loạn.”

Đó cũng không liên quan tới chuyện của ta.

Tựa hồ đoán ra Canh Nhị đang nghĩ gì, Kỷ 14 thản nhiên nói: “Gặp phải bạo động như vậy, bên ngoài chắc chắn sẽ đóng cửa hầm. Một khi đóng cửa hầm, trong khoảng thời gian ngắn ngục tốt sẽ không cho lương thực và vật dụng tới nữa.”

“Khoan đã? Đóng cửa động!? Sẽ đóng bao lâu? Lỗ thông khói và thông khí có lấp lại không?” Canh Nhị vừa nghe đóng cửa động là sốt ruột.

Kỷ 14 ở trong hầm mỏ lâu hơn, cũng biết nhiều chuyện hơn, lắc đầu, nói: “Không đâu. Họ sẽ không làm chúng ta chết hết.”

“Ngươi sao lại biết? Trước đây đã xảy ra chuyện như thế?”

“Ừ. Lần trước có người nói cắt lương thảo tròn hai mươi ngày. Lần này chúng ta đại khái cũng không tránh được xử phạt như vậy.”

“Hai mươi ngày?!”

Giờ khắc này, Canh Nhị hận chết cái miệng mình. Lúc đó sao y lại nói thế chứ?”

“Cho ta vào đi. Dưới loại tình huống này, hợp tác càng dễ sống sót hơn ở một mình. Đặc biệt…” Kỷ 14 liếc mắt về đầu vai Canh Nhị.

Cách đó không xa cũng có người chạy lại, thấy hai người họ, có người tựa hồ như muốn chạy tới.

Canh Nhị lo lắng phiền phức tăng nhanh, không kịp nghĩ nhiều, lập tức tránh đường ra.

Kỷ 14 khóa cửa vào trong.

"Đóng cửa lại."

Kỷ 14 cài then lại theo lời y.

Trong phòng một mảnh đen kịt.

"Ngọn nến ở đâu?"

"Trên bàn."

Vị trí của bàn đá lớn dễ tìm, Kỷ 14 cầm nến lên đến trước bếp lò thắp sáng.

Thắp một cái là sáng ngời, Kỷ 14 lập tức vì điều mình thấy trước mắt mà cực kỳ kinh ngạc.

Trước đây hắn đã tới nhà Canh Nhị, cùng một vị trí, nhưng bên trong hoàn toàn khác biệt. Đây là chuyện gì vậy?

Canh Nhị bước tới bên giường, khom người muốn buông người trên vai xuống. Kỷ 14 buông nến xuống và kinh ngạc, giúp Canh Nhị đặt Truyền Sơn bị thương trên vai xuống.

Một đường xóc nảy, Truyền Sơn đau xót lẫn lộn đã sớm bị ngất rồi.

Kỷ 14 yên lặng nhìn hắn, quay đầu nói với Canh Nhị: "Không có thuốc chưa, hắn không sống được mấy hôm."

Canh Nhị gãi đầu, xoay người lấy chậu nước, tiếp theo móc một túi giấy nhỏ từ trong lòng ra, vẩy chút bột phấn vào bên trong chậu, sau đó lại lấy một chiếc khăn vải sạch sẽ.

Kỷ 14 tránh đường ra, Canh Nhị ngồi xuống bên giường.

Hai người không thèm nói với nhau, Kỷ 14 thì đứng bên xem Canh Nhị cởi quần áo Truyền Sơn, chà lau máu bẩn trên người cho hắn.

Canh Nhị đã tận lực cẩn thận, thấy quần áo và đồ dùng bị máu dính bẩn, trước hết dùng nước vẩy ướt rồi mới nhẹ nhàng vén lên. Nhưng như vậy thôi đã làm Truyền Sơn đang hôn mê đau đến run cả người, hừ hừ vài tiếng.

Có vài miếng da ngoan cố không chịu chia lìa với quần áo, Canh Nhị căm tức, xé một cái.

Kỷ 14 giật lông mày.

"Á… ái…!" Truyền Sơn phát ra tiếng kêu thảm thiết trong lúc hôn mê.

Thấy miệng vết thương chảy ra máu đen, Canh Nhị lập tức dùng khăn vải chấm nước chà lau.

Việc đó càng làm Truyền Sơn đau đến bắn người khỏi giường, nhưng chỉ ngóc đầu một cái lại ngã trở lại giường.

"Sao hắn đau kinh như thế?" Kỷ 14 nhịn không được hỏi.

"Dùng nước muối lau đương nhiên phải đau." Canh Nhị nói rất đương nhiên.

Kỷ 14 không nói gì, tuy phương pháp xử lý của Canh Nhị không sai, nhưng hắn lại sinh ra ý niệm sau này nếu có bị thương đánh chết cũng không để Canh Nhị trị liệu cho hắn.

Nê: để cho Canh Nhị lau y như sốc điện ý nhờ =))

19. Quyển 2 - Chương 7

Mất gần nửa canh giờ mới cởi được hết quần áo Truyền Sơn, theo từng thớ da thớt thịt lộ ra ngoài, Kỷ 14 càng nhìn càng cau mày.

Chỉ thấy trên lưng Truyền Sơn không có mảnh da nào hoàn chỉnh, không những thế, hễ là da thịt lộ ra thì phần lớn đều sưng đỏ, có nhiều chỗ da thịt còn bong tróc, lộ ra máu và thịt đỏ đen bên trong.

Mà điều lạ nhất là, máu tràn ra từ khắp các vết thương biến thành màu đen, đương nhiên đây cũng có thể là do ánh nến. Nhưng vì sao thoạt trông lại kỳ lạ như vậy.

"Lẽ nào roi quất có vấn đề gì sao?"

Canh Nhị lòng biết rõ ràng nhưng không trả lời. Y nghĩ đó chắc là bí mật của Truyền Sơn, Truyền Sơn nếu phải giết người vì bí mật đó, vậy hắn chắc chắn sẽ không muốn cho nhiều người biết. Huống hồ hắn và y còn có khế ước bảo vệ bí mật.

Đúng rồi, tính canh giờ, tiểu tử này sắp phát tác rồi ha?

Canh Nhị liếc nhìn Kỷ 14, phải dùng biện pháp gì mới mời người này đi được đây.

Kỷ 14 thấy nét mặt Canh Nhị đã biết y đang nghĩ gì, đột nhiên nói:

"Đây là nơi ở bí mật của ngươi?"

Hang động này trống trơn, vắng vẻ, sạch sẽ, khá là rộng rãi, tuyệt đối không phải cái chỗ chật hẹp giống như ổ chó trước đây hắn đã thấy.

Canh Nhị 'ừ' một tiếng từ chối cho ý kiến. Y đang do dự có nên lãng phí một chiếc lý y bọc vết thương cho Truyền Sơn hay không.

Kỷ 14 liếc về phía cửa vào, "Nhưng ta nhớ rõ ràng trước đây cũng vào từ chỗ ấy. Sao bây giờ lại thành ra hai chỗ hoàn toàn khác nhau như vậy?"

Canh Nhị hoàn hồn, lập tức ngậm chặt miệng.

Kỷ 14 biết người này nhiều bí mật, cũng không hỏi thêm nhiều, chuyển sang đề tài khác:

"Hôm nay chúng ta đã ngồi lên cùng một chiếc thuyền, trước khi chưa an toàn, ai xuống trước thì người đó chết trước."

Canh Nhị hơi do dự, gật đầu. Y đã nghĩ thông suốt, bất kể lúc này hai người vì sao phải giúp cái tên đang nửa chết nửa sống trên giường thì sự việc cũng đã như vậy, họ muốn sống sót cũng chỉ còn cách hợp tác với nhau. Kỷ 14 muốn lợi dụng năng lực của y, y cũng có chỗ cần Kỷ 14.

Nhưng tên đang nửa chết nửa sống trên giường có tác dụng gì chứ? Làm lương thực dự trữ chắc? Khó ăn thì thôi, chỉ sợ ăn vào bị trúng độc.

Kỷ 14 nhìn theo ánh mắt y, nói rất thực tế: "Cứ giữ cái mạng cho hắn đã. Có thể chịu đựng được đó chính là tạo hóa của hắn, không thể chịu đựng được đó cũng là mệnh của hắn."

Canh Nhị hoàn toàn đồng ý.

"Ack… ta muốn hỏi ngươi một việc."

"Ngươi nói đi."

"Lần trước đóng động đã làm bao nhiêu người chết?" Canh Nhị vừa vắt khăn vừa dè dặt hỏi dò.

Kỷ 14 ngừng một chút, đáp: "Nghe nói đã chết gần hai trăm người, gần một phần ba số nô lệ mỏ lúc đó. Phần lớn mọi người đều bị giết do cướp giật lương thực, một phần thì chết do đói. Khi đó nghe nói ngay cả việc ăn thịt người cũng xuất hiện."

Canh Nhị tay cầm khăn vải kinh ngạc nhìn về phía vách tường, cảm giác áy náy đã lâu lại dâng lên.

Lần này sẽ làm bao nhiêu người chết?

Đây là lần thứ mấy bởi vì 'tiên đoán' của y mà dẫn đến nhiều người chết như thế?

Y cứu một người, kết quả lại làm hơn trăm thậm chí hơn nghìn người chết. Sau này có phải sẽ càng nhiều hơn không?

Nếu như y không có năng lực này thì tốt biết bao.

Kỷ 14 không biết Canh Nhị đang nghĩ gì, nhưng có thể nhận thấy Canh Nhị đang buồn, nhưng cả đời này, hắn không thoải mái hơn người khác cũng chẳng biết cách an ủi người khác thế nào, chỉ có thể mặc kệ Canh Nhị đờ người ngồi đó.

"Ack… Au… A a!" Truyền Sơn đang hôn mê đột nhiên trở nên vặn vẹo, cả người như bị đau tới cực điểm, trong miệng phát ra tiếng gào thét không thể nào chịu đựng được.

Thống khổ này đau tới mức nào mà làm một con người rắn rỏi vừa rồi bị quật, bị dằn vặt cũng không rên một tiếng nay lại phát ra tiếng gào thét như thế?

Kỷ 14 hơi động dung.

Canh Nhị tỉnh lại từ trong hồi ức xưa cũ. Thật là lạ, người tuổi càng lớn, tựa hồ càng dễ nhớ tới những chuyện trước đây.

Y lắc đầu, dường như chỉ cần thế là có thể vứt hết những áy náy và buồn thương ra khỏi đầu. Canh Nhị tập trung lực chú ý nhìn vào Truyền Sơn.

Canh Nhị nhìn về phía Kỷ 14.

Kỷ 14 đầu tiên là không hiểu gì, nhưng dần dần hắn cũng như đã hiểu ra. Quay đầu nhìn về phía nam tử rõ ràng đã mất đi tri giác nhưng vẫn đau run cả người.

"Hắn là quân nhân?"

Canh Nhị sửng sốt, lắc đầu, nói: "Ta không biết. Hắn không nói về chuyện của hắn cho ta."

Kỷ 14 không hỏi, y cũng vui vẻ không cần động não nghĩ lý do làm gì. Còn về Kỷ 14 rốt cục có dự định gì, dù sao sau này sẽ biết.

Kỷ 14 cũng hiểu, ở đây không phải nơi kết giao bạn bè, không ai lại kể lể toàn bộ quá khứ của mình cho người mình không tin tưởng nghe cả.

"Vì sao lại cứu hắn?"

Vấn đề này hơi khó trả lời. Chính Canh Nhị cũng không biết vì sao y lại cứu tên cao to suốt ngày bắt nạt y này.

"Còn ngươi? Vì sao lại giúp chúng ta?"

Lần này đến phiên Kỷ 14 im lặng.

"Ta đoán hắn là quân nhân."

"Ngươi cũng là quân nhân sao?"

Kỷ 14 không trả lời. Nhưng trong nháy mắt, Canh Nhị tinh tường thấy dấu vết trên mặt hắn càng sâu hơn.

"Nơi đây của ngươi an toàn không?" Kỷ 14 ngẩng đầu quan sát hang động này.

"Vẫn… ổn." Canh Nhị cảm thấy nói chuyện cùng Kỷ 14 mệt chết đi được, người này nói chuyện cứ đổi chủ đề suốt, y theo không kịp được.

"So với chỗ của ta thì sao?"

"Ta ở đây." Suy xét an toàn bản thân, Canh Nhị cũng không giấu diếm.

"Vậy ngươi theo ta đi sang chỗ ta một chuyến, thừa dịp trước khi loạn lạc, lấy hết những thứ cần dùng, nhất là lương thực và nước tới. Buổi tối chúng ta lại ra ngoài kiếm chút hàng dự trữ."

Hàng dự trữ này đến đâu kiếm, Canh Nhị cũng thầm hiểu.

"Không thể chờ một chút sao? Có lẽ sự việc sẽ không…"

"Đợi lát nữa thì muộn rồi. Đây là nơi nào? Sự việc sẽ trở nên gay go hơn, tuyệt đối không trở nên tốt đẹp." Kỷ 14 lạnh lùng nói.

Không nhắc tới hai người Canh Nhị, Kỷ 14 làm sao kiếm được lương thực dự trữ, lại nói tới Truyền Sơn không dễ dàng gì trải qua một đợt lăng trì, giờ tỉnh lại trong cơn khát cực độ.

Đói thì còn tốt, nhưng khát làm hắn cảm giác từ môi đến cổ đã khô nứt chảy máu.

Liếm liếm môi, Truyền Sơn cúi đầu kêu một tiếng: "Canh Nhị…"

Không ai trả lời hắn.

Truyền Sơn đợi một lát, muốn ngồi dậy, chỉ hơi khẽ nhúc nhích thôi đã cảm thấy cả người không chỗ nào là không đau, đau đến nỗi hắn cắn răng muốn chửi đệt mợ.

Sống như vậy có ý nghĩa gì? Còn không bằng chết đi…

Phì phì phì! Chết tử tế không bằng sống lười biếng, đã chịu đựng tới được bây giờ, còn có cái gì không nhịn được chứ?

Ta muốn sống! Ta nhất định phải sống!

Trong bóng tối, Truyền Sơn đưa tay lên đầu giường sờ. Hy vọng Canh Nhị có thể có lòng đặt cho hắn bát nước.

Sờ tới sờ lui chả sờ thấy gì. Truyền Sơn tuyệt vọng lật người, kết quả lần nghiêng người này lại đè lên vết thương bị roi quất ở lưng, cái đau đó làm hắn xót cả ruột.

"Sao rồi sao rồi?"

Trong phòng, ngọn nến sáng lên, Canh Nhị kẹp hai túi lương thực đi vào ném túi xuống, sải bước nhanh tới trước giường Truyền Sơn.

Truyền Sơn hai mắt vô thần nhìn đỉnh hang, hắn phải thở cái đã.

Canh Nhị ngồi xổm người xuống, vươn một ngón tay chọc hắn, hỏi:

"Nè, vừa rồi còn gọi lớn tiếng thế, sao giờ lại không tức giận nữa?"

Truyền Sơn muốn mắng người, nhưng đau quá hết cả sức.

"Nước…."

"Ái chà, hồi quang phản chiếu sao! Ngươi muốn uống nước? Chờ đã ha." Canh Nhị chạy đi múc luôn một bát nước lạnh từ trong hang rồi chạy lại.

Kỷ 14 cũng đã trở lại, chuyện đầu tiên làm khi trở lại là đóng cửa chính.

"Nào, uống nước đi." Canh Nhị nâng đầu Truyền Sơn lên.

Truyền Sơn cũng bất chấp nước lạnh hay không, há mồm đến gần miệng bát, muốn vội vã bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Canh Nhị đột nhiên đưa cái bát nước ra xa, Truyền Sơn tự nhiên là đuổi theo cái bát, làm cái mỏ vươn thật dài.

"Ha hả." Canh Nhị vui vẻ.

Truyền Sơn nghe thấy tiếng cười cũng hiểu Canh Nhị đang tìm cơ hội trả thù hắn, nhưng hiện giờ hắn đang ở dưới hiện nhà y, phải giả bộ hồ đồ.

"Nước…"

"Ngươi nếu muốn bị chết nhanh hơn, vậy thì uống đi." Canh Nhị nghiêm túc đưa bát đến bên mép Truyền Sơn.

Truyền Sơn hé miệng, uống cũng không được, không uống cũng không được. Hắn nghĩ tới, tình huống hiện tại của hắn căn bản không thể uống nước lã. Nhưng hắn thực sự rất khát rất khát.

"Ngươi thực sự rất khát à?"

Truyền Sơn khó khăn dùng hai mắt nhấn nhủ khát cầu của hắn với nước.

"Ừm… Nể tình chúng ta có chút duyên phân, dù không thể giúp cũng phải giúp. Nhưng mà…"

Canh Nhị cố nén vẻ mặt đắc ý, trông mặt mũi hết sức kỳ lạ, nói: "Sau này giặt quần áo, nấu cơm, quét tước, trông nhà, chăm con đều do ngươi lo."

Truyền Sơn nhất thời không hiểu ra những lời này có ý gì, một lát mới nhớ tới trong khế ước qua quýt của hắn và Canh Nhị hình như có một điều lệ này.

Vốn chỉ làm tùy tiện thôi, đồng ý y cũng không có gì phải nghĩ, nhưng Truyền Sơn vẫn không muốn thấy người này dương dương tự đắc. Thế là liền cố nói bằng cái giọng sắp bốc khói:

"Nấu cơm… do ta, những cái khác… Ngươi làm." Hắn làm cơm, nói không chừng còn có thể bớt một chút.

"Ta nấu cơm, những cái khác ngươi làm." Canh Nhị không chịu.

"Nếu ngươi không đồng ý… vậy… cứ để ta khát chết là được rồi."

"Ngươi!" Này là kiểu uy hiếp gì? Canh Nhị muốn đạp hắn, nể phần vết thương trên người hắn, đành phải nhịn xuống.

Kỷ 14 trải giường chiếu xong xuôi, đi tới đúng lúc nghe thấy hai người đang tranh chấp một vài công việc khi ở chung.

"Các ngươi nào có con cái?"

Hai người cùng nhìn về phía Kỷ 14.

Kỷ 14 cũng im lặng nhìn hai người.

Đúng vậy! Canh Nhị vỗ đùi, nhanh chóng nói: "Vậy để con cho ta, ta còn có thể trông nhà. Những cái khác ngươi làm."

"Được…" Truyền Sơn cũng thỏa hiệp. Nghĩ thầm nếu mình có thể sống sót ra ngoài, tìm một nữ nhân sinh tám đứa mười đứa, dày vò chết tên này đi! Bây giờ cứ tạm thời buông tha y, sau này hắn sẽ tìm cơ hội trả hết.

Cuối cùng hai người lại đạt thành hiệp nghị, Truyền Sơn phụ trách nấu cơm giặt quần áo quét tước, Canh Nhị phụ trách giữ nhà và chăm con. Kỷ 14 làm nhân chứng, chứng kiến hiệp nghị ở chung kỳ lạ chả thấy bao giờ trong hầm mỏ này.

Canh Nhị luôn cảm thấy y đã chiếm được chút lợi lộc, vui rạo rực đổi một bát nước lạnh trong vại sành, lại đưa tới bên mép Truyền Sơn.

"Uống đi. Chúng ta mặc dù nghèo, một bát nước dù sao cũng có."

Truyền Sơn rất muốn uống, nhưng…

Kỷ 14 sờ dấu vết trên mặt, nghĩ thầm Canh Nhị này xác thực đáng đánh.

"Hắn mất máu nhiều quá không thể uống nước." Kỷ 14 nhịn không được, nói một câu công bằng.

Truyền Sơn cố gắng trừng mắt, tên này muốn hại chết hắn sao? Nếu như hắn không phải không bò dậy nổi, đã sớm vung cho y một đấm.

"Yên tâm, đây là nước muối nhạt."

Đã trải qua chiến trường, Truyền Sơn và Kỷ 14 đều có chút kinh nghiệm và thường thức giờ mới yên lòng.

Đáng thương cho Truyền Sơn sắp chết khát cuối cùng cũng uống được nước. Mặc dù có hơi mặn…

Ngày thứ 3 hầm mỏ bị đóng.

Ba ngày qua, cùng ở trong một hang động, bí mật cứ ba canh giờ sẽ phát tác một lần của Truyền Sơn tự nhiên bị Kỷ 14 hiểu ra, nhưng Kỷ 14 lại vẫn không hỏi gì nhiều như ngày mới bắt đầu.

Ba ngày qua, thương thế của Truyền Sơn không tốt lên được là bao, nhưng đã có thể miễn cưỡng ngồi dậy. Nhưng xui cái là…

Khi ngươi phát hiện da thịt mình tựa như mặc một loại bệnh hiểm nghèo ác độc, bắt đầu da tróc thịt bong, tiến tới hư thối chảy mủ, hơn nữa lại lan tràn toàn thân với tốc độ đáng sợ, vả lại thuốc thang và châm cứu cũng ko có hiệu quả thì ngươi sẽ không có cảm giác gì.

Dù cho đây là thân thể của mình, Truyền Sơn cũng không muốn nhìn thêm chút nào.

Điều đó chỉ làm hắn buồn nôn, cả người tê dại, và cả… sợ hãi.

Mỗi lần thấy chính mình, hắn chỉ cảm thấy như đang nhìn một khối thi thể hư thối nghiêm trọng. Chẳng qua khối thi thể này hơn khối khác ở chỗ, nó còn khí của người sống mà thôi.

Đau đớn liên miên không còn dây dưa hắn nữa. Làm gì cũng phải nhờ người khác giúp đỡ hầu hạ, ngay cả vệ sinh cũng phải nhờ người ôm đến bên bồn cầu.

Đêm qua Canh Nhị đấu thua võ mồm với hắn liền cười nhạo hắn thối như con cá chết.

Bề ngoài hắn ra vẻ không để tâm, nhưng trong lòng lại hận.

Hắn muốn sống sót, nhưng cũng biết mình đang bước dần từng bước tới tử vong.

Từ trong miệng Canh Nhị, Truyền Sơn đã biết hiện trạng trong hầm mỏ.

Truyền Sơn không hỏi Kỷ 14 vì sao giúp hắn. Cũng không bày tỏ cảm kích đặc biệt gì với Canh nhị. Có một số sự việc trong lòng rõ là được, nói ra chẳng có nghĩa lý gì.

Hắn tin tưởng hai người này cũng không cần câu 'cảm ơn' của hắn. Tuy rằng Canh Nhị thường lải nhải với hắn một vài hành động cứu người nào đó không để ý sống chết vĩ đại nhường nào.

Đối với Canh Nhị, hắn không thể nói là thích, nhưng cũng không thể nói là ghét. Chỉ là hiện tại hắn càng thêm hiếu kỳ và khó hiểu với y.

"Hôm nay có mười một người có thể chạy ra."

Hắn nhớ rất rõ, hôm đó chính là bởi Canh Nhị hô lên những lời ấy mới tạo thành vụ bạo động của các nô lệ mỏ, họ cũng vì thế mới có thể chạy thoát.

Nhưng vì sao các nô lệ mỏ không hề hoài nghi tiếng kêu gọi đầu hàng của Canh Nhị chứ? Hắn không phải không nhìn thấy những người đó dùng ánh mắt gì nhìn Canh Nhị. Nếu dùng ánh mắt khinh bỉ và chán ghét nhìn y, vậy vì sao lại tin y?

Canh Nhị có năng lực đặc thù gì không, chẳng hạn như là… tiên đoán?

Nếu đổi lại là trước đây, có người nói với hắn nói ai có năng lực biết trước, hắn nhất định sẽ nghe để đó thôi. Nhưng từ khi biết sự tồn tại yêu đạo có thể dấy gió rải mưa như Minh Quyết Tử xong, nhân thức về lĩnh vực tự nhiên của hắn càng trống trải hơn.

Hắn cũng từng thử muốn moi ra một vài thứ từ miệng Canh Nhị, tiếc là miệng Canh Nhị rất chặt, không nói thì quyết không nói, dù ép buộc dụ dỗ thế nào cũng vẫn không mở miệng. Ngày dần trôi qua, tâm tư muốn tìm tòi nghiên cứu của Truyền Sơn cũng phai nhạt dần.

Dù sao so với chuyện của người khác, chuyện của hắn còn quan trọng hơn, càng vô cùng cấp bách phải lo lắng hơn. Đó chính là… hắn phải làm sao mới sống được?

Không nói tới hắn cả người toàn vết thương, lại có hậu quả của quả xương khô đang chờ hắn. Chính là hiện tại hắn có thể chịu đựng được đến khi hết lương thực hay không cũng đã là một vấn đề.

Đối với một thân bệnh tật như hắn đây, Kỷ 14 và Canh Nhị sẽ đối đãi ra sao?

Chẳng qua bọn họ nếu đã cứu hắn, đại khái chốc lát cũng sẽ không vứt bỏ hắn. Trừ phi họ khô kiệt lương thực. Đến lúc đó…

"Ầm!"

Cửa gỗ bị phá ra, Canh Nhị vội vã chạy vào, giống như đằng sau có ai đang đuổi theo y.

Kỷ 14 vào nhà theo, cũng đóng cửa luôn lại.

Kỷ 14 vừa bỏ thứ cầm trong tay xuống đất, Canh Nhị đã chạy qua.

Canh Nhị không dám đắc tội Kỷ 14, nhưng nhìn đống đồ ấy kiểu gì cũng thấy khó chịu. Nhăn nhó mãi mới dám nói một câu:

"Ngươi, giày ngươi bẩn, bên kia có đệm, có thể chùi sạch đấy."

"Ngươi cất đồ đi." Trải qua mấy hôm ở chung, Kỷ 14 cũng hơi hiểu sự dở hơi của Canh Nhị, liền giao việc thu dọn chiến lợi phẩm cho hắn.

Canh Nhị không những không tức giận vì phải làm nhiều việc, trái lại sau khi được cho phép lập tức làm việc luôn. Nhất thời cả hang động chỉ thấy y chạy tới chạy lui, sửa đúng sửa sai, người nhìn thôi mà cũng mỏi mắt.

"Hiện ở bên ngoài là… tình huống gì?" Truyền Sơn khôi phục chút sức, hỏi Kỷ 14 đang đi tới.

"Y vẫn như vậy à?" Kỷ 14 cũng đồng thời mở miệng.

Truyền Sơn cười khổ một tiếng.

"Thảo nào…"

Thảo nào cái gì, Kỷ 14 cũng không nói hết, mà là khoanh chân ngồi xuống trước mặt Truyền Sơn, trả lời vấn đề của hắn:

"Đã có dấu hiệu rối loạn. Cửa hầm mỏ bên ngoài cùng hầm mỏ vẫn đóng im ỉm. Ngục tốt bị chết gần hết, không chết cũng đã núp hết. Người cướp lương thực cũng nhiều."

"Huynh đài có kế hoạch gì?" Truyền Sơn khàn khàn nói.

Kỷ 14 yên lặng nhìn hắn, đột nhiên nói: "Ngươi cũng biết nếu không có thuốc đặc hiệu, ngươi sống không được bao lâu?"

Truyền Sơn cố cười gượng một cái.

"Ta đã từng có một thằng bạn…"

"Kỷ 14, hôm nay đến phiên ngươi nấu cơm." Canh Nhị ở bên kia gọi một tiếng.

Kỷ 14 nuốt lời nói lại, một tay chống người đứng lên, vỗ vai Truyền Sơn nói:

"Cố gắng sống sót!"

Truyền Sơn lòng nóng lên, gật đầu một cái thật mạnh.

Ngày tháng dần trôi, thấy cửa hầm mỏ vẫn không mở ra, mắt thấy lương thực càng ngày càng ít, các nô lệ mỏ cũng bắt đầu luống cuống.

Thực ra, bắt đầu từ ngày đầu tiên, không chỉ những người tổ Canh đã ở đây lâu, mà người tổ Tân cũng bắt đầu thi triển thủ đoạn, rất nhanh, một nhóm nô lệ mỏ yếu nhỏ liền xuất hiện hiện tượng bị giết vì bảo vệ khẩu phần lương thực.

Kỷ 14 và Canh Nhị rõ ràng thuộc bên săn lương thực, mỗi lần ra cửa tuyệt đối sẽ phải mang về một thứ gì đó, không thể nào để tay không. Có lúc là than đá, có lúc là nước, có khi là cái ăn, có khi Canh Nhị còn ôm về một ít quần áo và đồ dùng hàng ngày các kiểu.

Mỗi lần họ ra ngoài, đều sẽ khóa cửa lại. Canh Nhị cực kỳ nghiêm túc nói cho Truyền Sơn, dù ai tới gõ cửa cũng không được mở ra. Dù cho cửa bị đập mở, có người xông vào cũng mặc.

Truyền Sơn đầu tiên không biết Canh Nhị nói có ý gì. Lẽ nào cứ để người khác cướp hết đồ sao?

Mãi đến tám ngày sau…

Ngày thứ mười một hầm mỏ bị đóng.

Ngoài cửa có tiếng rối loạn. Tuy rằng mấy ngày nay, kiểu thanh âm này cũng có khi xảy ra, nhưng thời gian duy trì không lâu.

Nhưng hôm nay tựa hồ khác với mọi lần. Tiếng phá cửa từ xa tới gần, tựa hồ có ai đang gõ cửa từng nhà.

"Cứu mạng! Cứu cứu chúng ta! Van cầu ngài, mở cửa a! Van cầu ngài đấy…"

Tiếng cầu cứu của nam hài vẫn đang trong thời kỳ đổi giọng cũng càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng, tiếng đập cửa vang lên trước cửa nhà hắn.

Truyền Sơn nửa tựa ở trên giường, vừa bóc từng mảnh da thịt hư thối sắp rớt, vừa bình tĩnh chà lau máu đen nắm cái cuốc đặt trên đầu giường, ngẩng đầu nhìn về phía cửa ra vào.

So với việc mở cửa cứu người, hắn phải nghĩ tới việc đối phương có thể lừa hắn mở cửa trước không đã.

"Bang bang bang!"

"Mở cửa a! Họ sắp đuổi tới rồi! Van cầu ngài đấy, mở cửa đi, cứu chúng ta đi, cầu ngài mở lòng từ bi đi…"

Tiếng gõ cửa và cầu cứu càng ngày càng gấp. Nam hài cuối cùng đã khóc nức nở nói. Đây là cánh cửa cuối cùng trên bậc thang này, nếu cánh cửa này không mở ra, họ phải quay lại, nhưng vừa quay lại họ sẽ phải đụng với những người đuổi theo họ. Đến lúc đó, không chỉ những thứ trên người hắn, ngay cả chính bọn hắn cũng có thể trở thành cái ăn.

Truyền Sơn không xuống giường, chỉ lẳng lặng nghe tiếng truyền đến từ ngoài cửa.

Nghĩ muốn cứu người, cũng phải xem mình có năng lực tự bảo vệ mình không đã. Dù đối phương cầu cứu thật hay cầu cứu giả, đối với hắn, hiện tại đều là chuyện ngoài khả năng.

"Á thiếu gia, họ đuổi tới rồi!" Một tiếng nói già nua gấp gáp vang lên, tiếp theo liền đi kèm với đợt thở hổn hển mãnh liệt.

"Tạ bá, Tạ bá! Hu hu!"

"Á, á… thiếu gia… Ngươi mau… chạy…"

"Ở đằng kia! Họ ở đằng kia!"

Tiếng hưng phấn phát hiện con mồi và tiếng bước chân hỗn độn tới gần bên này.

"Tạ bá! Hu hu! Ai tới cứu cứu chúng ta… Ai tới cứu cứu chúng ta a!" Không biết người tên Tạ bá xảy ra chuyện gì, nam hài phát ra tiếng khóc thét bi thương.

"Chẳng ai tới cứu các người đâu! Ai dám mở cửa thử xem! Đây là Đinh lão đại đang làm việc, ai cũng không được đi ra!" Giọng kiêu ngạo truyền từ xa tới gần.

Cửa bị kéo phăng ra.

Truyền Sơn một tay chống cửa, một tay cầm cuốc giấu phía sau, nói với hai người già trẻ bên ngoài còn chưa phản ứng được: "Vào đi. Mau!"

Thiếu niên sửng sốt, quay đầu nhìn thoáng qua người sắp xông tới, lập tức dìu ông lão nửa hôn mê, lấy sức và tốc độ ngay chính hắn cũng phải giật mình, vội vàng chạy ào vào trong cánh cửa.

"Này! Ngươi thật to gan! Ai cho ngươi mở…"

Người đuổi theo không ngờ lại có người dám mở cửa cứu người, chỉ kém một bước thôi mà phải trợn mắt nhìn già trẻ hai người thoát khỏi đầu ngón tay bọn họ.

"Ầm!"

Cánh cửa suýt thì đập trúng chóp mũi người đuổi tới. Người nọ tức quá nhấc chân liền đạp.

Thiếu niên dìu ông lão chạy vào trong phòng, còn chưa xác định được an toàn tuyệt đối đã trút hết sức toàn thân, ngồi bên trên mặt đất giữa nhà.

"Hồng hộc." Thiếu niên liều mạng thở dốc, còn chưa khôi phục lại từ trạng thái kinh hồn.

"Bang bang bang!"

Tiếng tức giận mắng chửi, đạp cửa, đá cửa luân phiên nhau vang lên làm thiếu niên run như cầy sấy, đề phòng nhìn về phía cửa như chim sợ cành cong.

"Mở cửa! Bảo các ngươi mở cửa nghe không! Ngay cả lệnh của Đinh lão đại cũng dám không nghe, không muốn sống nữa phải không? Mở cửa ra! Nếu không mở, chờ lão tử gỡ cửa ra rồi, một người cũng đừng hòng sống được!"

Đầu tiên là đạp, đập, cuối cùng ngay cả xô cửa, cạy cửa cũng đều sử dụng.

Truyền Sơn vốn đã chuẩn bị tâm lý hơi sững người, không ngờ cánh cửa gỗ thoạt trông bình thường thế lại rắn chắc hơn hắn nghĩ nhiều lắm.

Thấy cánh cửa gỗ vẫn có thể kiên trì thêm, Truyền Sơn nhìn về phía tổ hợp hai người già trẻ ngồi dưới đất.

Ừm, trông khá quen mắt.

"Tân 280, 281?"

"Vâng, là chúng ta." Thiếu niên nhanh chóng trả lời.

Cứu, hay không cứu? Cửa, mở hay không mở? Nói thật, ngay từ đầu hắn đã chuẩn bị khoanh tay đứng nhìn.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn mở cửa. Điều làm hắn sinh lòng mở cửa cũng không phải lương tri của hắn, mà tiếng nam hài hô 'Ai tới cứu cứu chúng ta'.

Ai tới cứu cứu ta! những lời này hắn tuy rằng không hô ra miệng, nhưng trong lòng hắn vẫn một mực kêu cứu.

Lúc hắn bị gian tặc đưa vào địch doanh, lúc hắn chịu hình phạt tàn bạo độc ác, nếu có ai có thể tới cứu hắn…

Mà hết lần này tới lần khác, lúc hắn gần tuyệt vọng nhất, tên Canh Nhị ấy…

Truyền Sơn lắc đầu, không thừa nhận mình bị cảm động bởi nam nhân vừa mắc chứng sạch sẽ lại lắm miệng ấy.

"Cảm tạ ân công cứu giúp, nhưng cánh cửa này đại khái không chống đỡ được bao lâu, họ sẽ xông vào được. Ân công…"

Thiếu niên mãi tới giờ mới phát hiện ân công cứu họ hắn có quen. Đây không phải nam tử cao lớn chịu hình phạt trước mặt mọi người ở sân mỏ hôm đó sao?

Hắn lại còn sống ư?!

"Bên kia có cây gậy gỗ, cầm lại đây đi." Truyền Sơn không nhiều lời, ý bảo thiếu niên buông ông già ra, cầm vũ khí lên.

Canh Nhị và Kỷ 14 sáng sớm ra ngoài, tính canh giờ thì cũng sắp về rồi. Chỉ cần họ có thể cầm cự tới lúc hai người đó về, đánh đuổi mấy tên ngoài cửa chắc là không thành vấn đề. Còn về việc hai người này sao lại nhìn hắn như vậy, cùng chuyện Đinh lão đại sau này có trả thù hay không, hắn muốn quả cũng không quản được nhiều vậy.

Thiếu niên vì mạng sống của mình, lập tức làm việc theo phân phó.

Hai người cầm vũ khí trong tay, ở giữa một ông già đang nằm hôn mê, cùng nhau hướng mặt về phía cánh cửa gỗ thoạt trông không chắc chắn nhưng được nghiệm chứng rồi lại cực kỳ rắn chắc.

Chẳng qua, cánh cửa dù rắn chắc nữa cũng không chịu được người liên tiếp phá hỏng.

Một khắc sau, cửa gỗ ầm ầm ngã xuống đất.

Năm, sáu tên nô lệ mỏ giống như hung thần ác sát xông vào hang động như ong vỡ tổ.

"Người đâu?" Nô lệ trung niên dẫn đầu tức giận hỏi.

Hang động nhỏ như thế liếc mắt là có thể nhìn thấy hết. Cái khung, bàn đá rất nhỏ, bếp lò, cùng với một chiếc giường đen thui, trừ những thứ đó ra thì không thấy gì nữa.

"Ta rõ ràng thấy họ vào đây…"

Không chỉ hắn, những người khác đều tận mắt thấy. Vấn đề là, hiện tại người ở nơi nào?

"Soát! Nói không chừng có hang ngầm." Nô lệ mỏ trung niên cũng là một người có trình độ, lúc này lệnh cho những người khác mở cuộc tìm tòi.

Mọi người tuân lệnh, nhấc bàn đá thì nhấc bàn đá, đập tường thì đập tường, còn cả người lật hết giường chiếu lên.

Truyền Sơn đã chuẩn bị sẵn tâm lý thấy buồn cười.

Hắn trốn ở sau vại nước to, nhìn cửa gỗ đổ xuống, những người đó chạy ào tới, lập tức nhấc cuốc lên, chuẩn bị thừa dịp chúng chưa chuẩn bị mà đập ngã một hai thằng, nhưng phát hiện những người đó dường như không nhìn thấy ông lão nằm giữa nhà, chỉ xoay quanh chiếc bàn đá.

Sau đó, cảnh tượng kỳ dị bắt đầu diễn ra, những người đó hùng hùng hổ hổ đi qua đi lại giữa cửa và bàn đá, vừa đập vừa lật.

Nhưng những người đó giống như là đều uống thứ thuốc kỳ lạ gì đó, không hề chạm phải thực thể nào, chỉ làm động tác ở trên hư không. Nói cách khác, rõ ràng cái bàn không tồn tại, họ lại coi như tồn tại, cố sức làm một động tác hất lên. Còn có người đập tường không khí, phá chiếc giường không tồn tại.

Truyền Sơn buông cuốc, chậm rãi chui từ đằng sau vại nước ra, nhìn chằm chằm những người đó, còn phất tay với họ.

Đối phương làm như không thấy.

Truyền Sơn cứ đứng sau bàn đá, cũng không bước về phía trước nửa bước. Hắn thấy những người đó dù đi đi lại lại thế nào cũng không đi vòng qua bàn đá một bước, liền lấy bàn đá làm giới hạn, tựa như xem hí nhìn những người đó ra sức hành động.

"Mẹ ôi! Chẳng lẽ họ biến thành chuột chui ra rồi?"

Các nô lệ mỏ tìm mãi mà không tìm thấy được nửa sợi lông tức quá chửi ầm lên.

"Ngay cả chút đồ ăn cũng không có." Cũng có người muốn nhân cơ hội kiếm chút gì đó nói thầm.

"Ta nhớ đây hình như là… Chỗ Canh Nhị ở." Có người nghĩ ra.

"Canh Nhị? Tên nam nhân vô dụng bị nữ nhân ghét bỏ kia?"

"Chính là y."

"Canh Nhị chết tiệt, nếu không phải do y, cũng sẽ không đến nông nỗi phải đóng cửa động! Làm lão tử vì một miếng ăn phải giết người. Con bà nó, đừng để lão tử tóm được, bằng không đánh chết tiểu tử đó!"

"Đương nhiên! Aizzz, các ngươi nói lúc đó Canh Nhị hô một câu là ý gì? Vì sao y vừa hô như vậy, tất cả mọi người đều rối loạn?"

"Được rồi được rồi, cả đám đừng huyên thuyên ở đó nữa. Tân 33, ngươi xác định đây là nơi Canh Nhị ở?"

"Vâng. Ban đầu ta ngụ ở gần đây, ta nhớ rõ mà, Canh Nhị ấy chỉ sống ở đây."

Nô lệ mỏ trung niên dẫn đầu sắc mặt âm trầm tự hỏi một hồi, vung tay: “Chúng ta đi! Về trước bẩm báo tình huống.”

“Nhưng mà người vẫn chưa tìm được…”

“Ở đây chắc chắn không có cửa ngầm ra ngoài, hiện tại người chắc chắn không biết chuồn đi đâu rồi. Ở chỗ này tiêu tốn thời gian, chi bằng về báo tình huống lên trên.”

Nghe nô lệ mỏ trung niên vừa nói thế, mọi người cũng chỉ đánh mang lửa giận và sự không cam lòng rời đi.

20. Quyển 2 - Chương 8

Người đi rồi, thiếu niên cầm gậy gỗ đi từ trong tối ra.

“Đây là trận pháp.”

Hử? Truyền Sơn quay đầu lại

Thiếu niên ngẩng đầu, dùng ánh mắt rất sùng bái và kinh ngạc nhìn về phía hắn, nói: “Không ngờ ta lại có thể thấy trận pháp tinh thông của tiên trưởng ở nơi này…”

Bùm. Thiếu niên đột nhiên quỳ xuống trước mặt Truyền Sơn, khẩn cầu nói: “Cao nhân! Xin hãy cứu chúng ta!”

Truyền Sơn ngồi xuống chiếc ghế. Sức lực vừa rồi tập trung lại đã đang tan dần, hắn hiện tại chỉ muốn nằm xuống.

“Vì sao họ lại đuổi theo các ngươi?” Truyền Sơn không phủ nhận mình là cao nhân bày binh bố trận, cũng không thừa nhận. Liếc về phía cửa chính đang mở, nghĩ thầm có nên đóng cửa gỗ lại không.

Thiếu niên do dự, tựa hồ không hiểu nên trả lời thế nào.

“Ngươi không nói, ta cũng không muốn miễn cưỡng các ngươi. Chờ họ đi rồi, ngươi cũng mang người của ngươi rời khỏi đây đi.”

Truyền Sơn nói ra lời này cũng không ôm ý niệm lạt mềm buộc chặt trong đầu, ngay từ đầu cứu người, hắn đã không định để ở lại lâu dài. Thậm chí ngay cả an nguy bản thân cũng không lo lắng bao nhiêu. Nói thật, hắn đúng là đã tồn tại tâm lý ‘bình sứt chẳng cần giữ gìn’.

“Tiên trưởng…” Thiếu niên chỉ coi là Truyền Sơn giận vì hắn không nói thật, lúc này mặt lộ vẻ sợ hãi.

“Ta không phải tiên trưởng gì cả, cũng không có cách nào cứu các ngươi. Ngươi xem thân thương thế này của ta, tự thân ta cũng khó bảo toàn. Có thể cứu các ngươi một lần đã là cực hạn. Hiện giờ những người đó đã biết trong hang động này có vấn đề, chắc chắn còn trở lại lần 2 lần 3. Ta không thể bảo đảm trận pháp đã dàn có thể ngăn trở họ thật sự, huống hồ dù họ không vào được, chúng ta cũng phải ra ngoài. Không bằng bây giờ – sau khi họ đi rồi, trước khi họ tới – ngươi mau chóng rời khỏi đây, nói không chừng còn có đường sống.”

Chính xác, chẳng qua mới mười ngày không gặp, thiếu niên phát hiện nam tử vốn coi như tuấn lãng lúc này khuôn mặt càng trở nên đáng sợ. Một khuôn mặt cương nghị bị da tróc thịt bong, có những chỗ thậm chí còn chảy máu đen buồn nôn. Nếu như không nhìn kỹ, cũng không thể nhận ra hắn chính là nam tử lúc đầu bị đạo sĩ dẫn vặt.

Thiếu niên hoảng loạn trong lòng tính toán được mất. Theo hắn thấy, cao nhân có thể lập trận pháp cao minh như vậy chắc chắn có cách tự bảo vệ bản thân. Đừng nhìn hắn như bây giờ, nói không chừng đối phương chính là cơ hội sống của hắn ấy chứ? Ông trời thương xót, đã để họ gặp phải cao nhân đúng vào thời khắc nguy nan nhất, vậy cũng có nghĩa là mệnh của Tiết Triêu Á hắn chưa đến đường cùng. Hay là…

“Tiên trưởng, không phải Á sinh có ý định giấu diếm. Mà là đồ không ở trên người Á sinh, Á sinh cũng chỉ biết chỗ gửi. Mà chỗ gửi vật ấy lại ở ngoài động mỏ. Cho nên…”

“À. Ngươi nói họ vì một thứ bên ngoài đuổi theo ngươi?”

“Vâng.”

“Mọi người không ra được, lấy thứ bên ngoài có ích lợi gì?” Truyền Sơn nhướn mày.

Thiếu niên suy nghĩ một chút, quyết định nói thật: “Là có người đáp ứng Đinh lão đại, nếu hắn có thể moi tung tích của vật ấy từ trong miệng ta thì lấy tung tích của vật ấy để đổi với việc hắn rời khỏi hầm mỏ.”

“À.” Truyền Sơn cũng không có hứng thú với bảo vật gì ở bên ngoài, cũng không cảm thấy mình biết tung tích bảo vật là có thể rời khỏi đây, thờ ơ đáp một tiếng, lười biếng nói: “Ngươi đi đi. Đồng bạn của ta không thích có nhiều người cướp miếng ăn với y. Ngươi lại biết bí mật của nơi này, đề phòng họ trở về diệt khẩu, ta khuyên ngươi trước khi họ về, vẫn sớm đi đi thôi.”

Thiếu niên buồn kêu một tiếng, quỳ đi hai bước nói: “Ân công! Tiên trưởng! Ngài hiện tại để ta ra ngoài, ta và Tạ bá chết là cái chắc. Cầu ngài thương xót chúng ta, ta, ta dập đầu với ngài.”

Nói xong, thiếu niên liền đụng đầu xuống đất.

“Đừng.” Truyền Sơn xoay người tránh ra, “Ta đã nói ta không phải tiên trưởng gì, trận pháp trong phòng này cũng không phải do ta lập. Thân thương thế này của ta, có thể cố được mấy ngày, ngay chính ta cũng không biết. Ta cũng không phải không muốn cứu ngươi, mà là ta không có năng lực đó.”

Thiếu niên ngẩng đầu, ý niệm trong lòng xoay chuyển. Mặc kệ người đối diện nói thật hay giả, dù đối phương không có năng lực bày binh bố trận, trong đồng bọn của hắn nhất định có người tài ba. Mà mình một khi rời khỏi đây, lại không có cái ăn, còn dẫn theo một người bị thương, có thể sống được ba ngày không cũng là vấn đề. Hiện giờ chỉ còn cách đánh bạc một phen.

“Ân công, vết thương này của ngươi cũng không phải là không thể chữa.”

Truyền Sơn… trong lòng cười nhạo. Bây giờ ngày cả hài tử cũng bắt đầu có tâm cơ rồi đấy.

“Ngươi là lang trung?”

“Không, ý ta là chỉ cần rời khỏi nơi đây, chạy ra bên ngoài, tìm được thứ ấy, cơ thể đầy vết thương thế này của ngài tự nhiên không thành vấn đề.”

“À? Đó là bảo vật gì, thần diệu như thế?” Truyền Sơn chỉ coi là tiểu hài tử vì mạng sống lừa hắn, cũng không để ở trong lòng.

Thiếu niên cắn răng một cái, “Bên cạnh ân công đã có người tài ba bày binh bố trận, nói vậy ngài cũng hiểu biết về tu chân.”

Truyền Sơn ‘ừ’ một tiếng rất thờ ơ, hắn hơi hối hận vì cứu người rồi đấy, giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng đuổi người, sau đó nhanh chóng lên giường.

“Mẫu thân ta trong lúc vô tình đạt được bảo vật, nhưng lại vì bảo vật ấy mà mất đi tính mệnh. Trước khi bà chết, bà nói cho ta tung tích của bảo vật, để ta có cơ hội thì lấy ra, cũng báo thù cho bà.” Thiếu niên nghẹn ngào một tiếng, tiếp tục nói:

“Bảo vật chính là tâm pháp nhập môn của tu chân, còn có… ba viên trúc cơ đan.”

Thấy Truyền Sơn vẫn không có vẻ gì là hứng thú, thiếu niên cho rằng hắn chướng mắt mấy thứ ấy, vội vã tăng giọng: “Huynh trưởng ta chính là vì muốn đạt được phần tâm pháp nhập môn và trúc cơ đan này, mà dùng tội danh có lẽ có… vu cáo phụ thân ta. Cũng nói ta một ngày không giao ra thì một ngày không cho ta rời khỏi địa ngục hang ma này.”

Mà ta bởi vì chuyện bất ngờ quá, không kịp giao tâm pháp ra đã bị bắt được. Nếu như ta có thể nhận được tin tức trước khi sự việc xảy ra, tìm một nơi bí ẩn, ăn Trúc Cơ Đan vào cũng tu luyện tâm pháp, chẳng bao lâu sao, huynh trưởng sẽ không phải đối thủ của ta nữa. Bao gồm cả những yêu đạo giúp hắn này, ta cũng không cần sợ họ nữa. Ân công, tâm pháp nhập môn tu chân và Trúc Cơ Đan này nghe nói có thể làm

người chết sống lại, xương trắng hóa máu thịt, nếu ngài có thể tu luyện, không những không cần lo lắng thân thương thế này, mà dù lấy lại công đạo từ những yêu đạo phái Thanh Vân lúc đầu ngược đãi đánh đập ngài cũng được.

Truyền Sơn nhìn thiếu niên, tâm hơi động.

Hắn vẫn đang suy nghĩ phải đối phó như thế nào với những tên đạo sĩ lỗ mũi trâu biết yêu pháp kia, hắn muốn báo thù, nhưng với lực lượng của hắn hiện giờ, đừng nói báo thù, ngay cả sống được hay không cũng là một vấn đề. Mà đối phó với những yêu đạo kia, thì cần đạt được lực lượng mạnh hơn cả họ. Phần lực lượng này phải đến từ đâu?

Tu chân.

Cái gọi là tâm pháp nhập môn tu chân và Trúc Cơ đan, có lợi hại như lời thiếu niên nói thật không?

Người chết sống lại, xương trắng hóa thịt!

Báo thù rửa hận!

Hắn có nên tin tưởng thiếu niên này?

"Ân công, chỉ cần chúng ta chạy ra khỏi địa ngục này, ta lập tức mang ngài đi tới chỗ cất giấu tâm pháp, đến lúc đó chúng ta chia Trúc Cơ Đan dùng, tu luyện tâm pháp Trúc Cơ, trở thành người tu chân ai cũng mong muốn."

"... Trốn khỏi đây nói thì đơn giản, làm lại không dễ dàng. Ngươi cũng biết hầm mỏ này năm mươi năm qua không có ai chạy thoát?" Truyền Sơn nghĩ ra, có một hy vọng cũng tốt, dù sao cũng tốt hơn là chờ chết. Còn về điều thiếu niên nói là thật hay giả, đến lúc đó có thể thực hiện lời hứa hay không, vậy đến lúc đó hẵng nói đi.

Thiếu niên cũng ngậm miệng. Nơi này hắn tuy nói mới đến vài ngày, nhưng tan khốc trong này đã được lĩnh hội đầy người. Đúng vậy, dù họ có thể sống sót, nhưng chạy ra ngoài thế nào đây?

"Có người xông vào à? Nè, ai vậy a?"

Truyền Sơn quay đầu, Canh Nhị và Kỷ 14 khiêng mấy thứ về rồi.

Thiếu niên không nhận ra hai người, sợ đến nỗi vội vã nắm chắc gậy gỗ đặt một bên, nhưng trong lúc nhảy lên thì bởi vì chân tê nên lùi về sau liền hai bước mới đứng vững.

Kỷ 14 buông đồ, nâng cửa gỗ trên đất dậy, nhíu mày.

Canh Nhị dạo quanh ông lão té trên đất một vòng, lúc này mới nhìn về phía thiếu niên vẻ mặt kinh hoảng.

"Này, không phải đã nói với ngươi dù tình huống gì cũng không được mở cửa sao?"

Lời này tự nhiên không phải nói với thiếu niên, Truyền Sơn đứng lên, lấy cuốc làm gậy chống, chậm rãi đi tới bên cạnh Canh Nhị.

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?" Canh Nhị lui về sau một bước.

Truyền Sơn trên dưới quan sát y một phen, lấy tay giữ cằm Canh Nhị.

Canh Nhị há hốc mồm, thật ngoài ý muốn, không trốn, một đôi mắt to trợn rõ tròn.

Truyền Sơn chậm rãi, chậm rãi đưa mặt tới gần Canh Nhị.

Canh Nhị ngửa cổ về sau, nhưng vẫn không thoát khỏi bàn tay Truyền Sơn.

Mặt hai người càng sát lại gần nhau.

Kỷ 14 nhướn lông mày, thiếu niên đột nhiên tim đập thình thịch.

"Ta có lời muốn nói với ngươi, ngươi theo ta ra ngoài nói, hay vào trong nói?" Bên ngoài ý chỉ ngoài phòng, bên trong chỉ chính là phòng ngủ.

“Trong, bên trong được rồi.” Mặt Canh Nhị bị bụi đen che giấu mơ hồ lộ ra tia đỏ ửng, không được tự nhiên lấy tay dụi cái lỗ tai bị nóng bừng lên.

Truyền Sơn từ từ đứng thẳng người dậy, nhẹ nhàng vỗ mặt Canh Nhị, xoay người đi vào phòng ngủ.

Canh Nhị nổi giận, nắm chặt nắm tay rồi lại buông ra.

Hai người vào trong rồi, bỏ lại bên ngoài thiếu niên còn mờ mịt chưa hiểu gì và Kỷ 14 không quan tâm tới tình thế phát triển, một lòng muốn gắn cửa gỗ lại.

“Ngồi.”

Truyền Sơn lười đứng nghiêng người một cái, dựa vào trên giường. Chỉ giường, ý bảo Canh Nhị ngồi xuống nói.

Canh Nhị gãi đầu, hùng hồn đặt mông ngồi xuống.

“Ngươi biết bày binh bố trận?”

“… Biết một chút.”

“Ngươi là đạo sĩ?”

“Biết bày binh bố trận không nhất định phải là đạo sĩ.”

Truyền Sơn rất thỏa mãn với đáp án này, khi còn bé hắn đã ghét đạo sĩ, giờ thì cực kỳ ghét.

“Vậy ngươi là người tu chân?”

“… Coi như thế đi.”

“Ngươi có năng lực tiên đoán?”

Lần này thời gian Canh Nhị yên lặng càng dài hơn.

Truyền Sơn cũng không giục y, chỉ nhìn y.

“Có một chút.”

“Có một chút là ý gì?”

Canh Nhị lắp bắp nói: “Chính là thỉnh thoảng thì có, thỉnh thoảng thì không ấy.”

Truyền Sơn không hiểu.

“Năng lực đó tự dưng xuất hiện, cũng không phải điều nào ta muốn biết là có thể biết.” Canh Nhị nhỏ giọng giải thích.

Truyền Sơn gật đầu, đã hiểu.

“Khi đó vì sao mang ta vào?” Vào đâu thì không cần phải nói. Nếu như lúc đó Canh Nhị không mang hắn vào, hắn đại khái cũng sẽ như những người đó, bị thủ thuật che mắt ngăn trở.

“Ta cho rằng… ngươi là người tu ma.”

“Gì?”

Canh Nhị nói rất nhanh: “Ta nghĩ ngươi rất giỏi, cứ tưởng là thủ thuật che mắt của ta chắc chắn không thể gạt được ngươi, không muốn đắc tội ngươi. Cho nên đành phải…” Canh Nhị nghĩ tới đây thì thấy rất ức, y nhất thời không xét kỹ, bị ‘ma khí’ của đối phương lừa gạt, còn khổ cho y lập hiệp ước bất bình đẳng.

“Vì sao ngươi nghĩ ta là người tu ma?”

Truyền Sơn cảm thấy mình đã sang thế giới bên kia rồi, vừa rồi nghe qua cái gì tu đạo, người tu chân, giờ lại có cả người tu ma. Lẽ nào hắn vẫn đang nằm mơ? Nói không chừng đợi lát tỉnh lại là có thể thấy cái mặt Ngô Thiếu Hoa đang ngủ ở cái giường đối diện hắn đây.

“Qủa xương khô.”

"Cái gì?!" Truyền Sơn đột nhiên ngồi dậy, túm lấy áo Canh Nhị, giữ chặt rồi nói: "Ngươi biết quả xương khô?"

"Biết, biết. Ngươi buông ra… Ta thở không nổi rồi…"

"Ngươi tốt nhất nói thật rõ cho ta." Truyền Sơn buông ra một chút, để đối phương thở dốc, nhưng cũng không buông ra.

Đáng thương cho Canh Nhị nghẹn đỏ mặt, gián đoạn nói: "Ngươi, ngươi buông ra, ta… ta liền nói."

Truyền Sơn buông y ra.

Canh Nhị vội vã thở hổn hển mấy cái.

"Nói mau!"

"Đừng giục ta, ta nói cho ngươi nghe liền…" Canh Nhị ấm ức nói: "Qủa xương khô đối với Ma giới, tựa như Chu Linh quả với Nhân giới. Đều là bảo bối cấp cao có thể gặp chứ không thể cầu."

Truyền Sơn cau mày, lại nói ra mấy thứ hắn không biết.

Canh Nhị vội vã giải thích: "Người thường ăn Chu Linh quả, không những có thể kéo dài tuổi thọ, giữ gìn thanh xuân, đó là bảo bối người tu chân càng dễ tiến vào cảnh giới hơn người tu chân bình thường, vả lại không dễ dàng tẩu hỏa nhập ma. Mà người tu ma ăn quả xương khô thì có thể da hóa thịt, ngưng tụ máu tanh, với thần tu ma là làm chơi ăn thật. Tuy rằng quá trình thống khổ vô cùng, nhưng cuối cùng tiến cấp thì hơn hẳn ma vật bình thường. Các ma vật của Ma giới cùng với người tu ma vì một quả xương khô có thể diệt sạch nghìn vạn lần sinh mệnh, bởi vì nghe nói quả xương khô này không phải có công hiệu đơn giản như ta vừa nói, nghe nói…"

Truyền Sơn trừng y.

Canh Nhị nuốt ngụm nước bọt, không cam lòng mà nói: "Nghe nói ma vật ăn quả xương khô vào rồi thì vĩnh viễn không thể tiêu diệt."

"Là ý gì?"

"Chính là ý trên mặt nghĩa đó. Ý chính là nếu ngươi là người tu ma, sau này dù người khác giết ngươi kiểu gì, dù có là thần cũng không thể diệt ngươi được. Cho nên không riêng gì người tu ma, người tu chân cũng vô cùng thèm thuồng quả xương khô này, tuy rằng tu ma không tốt lắm, nhưng bất diệt là một thứ mê hoặc quá lớn, dù sao ngay cả thần tiên cũng không thể mãi mãi bất diệt."

Truyền Sơn sờ cằm, "Nghe ngươi nói thế, sao ta lại thấy quả xương khô này không giống độc dược mà giống tiên đan vậy?"

"Đối với ma vật và người tu ma thì là như thế."

Đáng tiếc hắn là một nhân loại bình thường. Truyền Sơn cũng không biết trong lòng có mùi vị gì.

"Ngươi nói thử xem… Minh Quyết Tử có biết quả xương khô này lợi hại như thế không?"

Canh Nhị không biết Minh Quyết Tử là ai, nhưng có thể đoán ra đại khái là đạo sĩ cho Truyền Sơn ăn quả xương khô để dằn vặt hắn, lắc đầu nói: "Y đại khái cũng chỉ biết một mà không biết hai. Bằng không ta thấy y tình nguyện tự ăn, cũng sẽ không cho ngươi nếm thử. Mà ta ngay từ đầu không biết ngươi ăn quả xương khô, thấy trên người ngươi có ma khí mạnh, nghĩ ngươi là người tu ma cố ý ở ẩn, lúc này mới…"

Truyền Sơn lặng lẽ. Nói vậy chắc hắn phải cảm ơn Minh Quyết Tử để hắn quả xương khô ha?

"Qủa xương khô này nếu là bảo bối như thế, ngươi nói xem Minh Quyết Tử sao lại đạt được chứ?"

"Ta cũng thấy lạ. Nghe nói quả xương khô ba vạn năm mới chín, rơi xuống đất là thành ma vật thiên nhiên. Muốn hái nó, còn khó khăn ngàn lần so với Chu Linh quả. Nhất định phải chờ cái khoảnh khắc nó trở thành đen kịt, dùng bông tuyết vạn năm làm thành cây kéo hái nó xuống, cũng lập tức cho bông tuyết vạn năm vào trong hộp. Minh Quyết Tử là ai? Tiên nhân sao?"

Truyền Sơn bĩu môi khinh thường, "Tiên nhân cái gì! Một yêu đạo biết chút pháp thuật mà thôi."

"Ừ… Đại khái có ma vật lợi hại đạt được quả xương khô xong, bị ma vật khác biết. Hai bên tranh giành, quả xương khô liền rơi xuống nhân gian, cuối cùng rơi vào tay Minh Quyết Tử chỉ có kiến thức nửa vời. Minh Quyết Tử này chắc duyên ma tốt."

"Hừ!" Truyền Sơn cười nhạt.

"Này, người thường ăn quả xương khô vào có thể tu ma được không?"

Canh Nhị ngậm chặt miệng, không chịu nói.

Truyền Sơn túm cổ tay áo y, lắc lắc: "Nói! Ta không muốn cả người cứ nát rữa sạch như vậy. Hay là ngươi muốn ta chết? Hử?"

Canh Nhị nhăn nhó mặt mày, khổ não.

"Canh Nhị." Truyền Sơn túm chặt áo Canh Nhị, nhìn sâu vào mắt y, nói: "Ngươi biết tu ma thế nào không?"

Canh Nhị không lắc đầu cũng không gật đầu, chính là không nói lời nào.

Truyền Sơn hận không thể đánh y một trận.

"Đúng rồi," Canh Nhị đột nhiên mở miệng nói: "Một già một trẻ bên ngoài kia là thế nào? Ta không phải đã nói với ngươi ai tới gõ cửa cũng không được mở sao?"

"Đừng chuyển đề tài." Truyền Sơn giận.

"Chuyện người tu chân là hai người bên ngoài kia nói?" Canh Nhị không sợ chết tiếp tục hỏi.

Suy xét hiện giờ ba người ngồi cùng thuyền, chuyện già trẻ hai người bên ngoài kia, Truyền Sơn cũng không định giấu họ, liền kể quá trình cứu già trẻ hai người kia, và những lời thiếu niên nói cho Canh Nhị nghe.

"Tu chân sao?" Canh Nhị tự hỏi một hồi, nói: "… Hay là ngươi có thể thử xem. Nói không chừng đây là một cơ hội."

"Ngươi không phải cũng là người tu chân?" Truyền Sơn làm ra vẻ hung ác độc địa ngươi không dạy ta, ta liền làm thịt ngươi.

"Ta, ta… phương pháp tu luyện của ta sư phụ không cho truyền ngoài, hơn nữa ta tu đến giờ còn chưa qua Tịch Cốc kỳ…"

Thấy Canh Nhị xấu hổ, tuy rằng Truyền Sơn không hiểu Tịch Cốc kỳ là tới cảnh giới nào, nhưng nghĩ cũng chắc không cao.

"Nói cách khác, tâm pháp tu luyện của ngươi không dùng được?" Truyền Sơn sờ da thịt nứt nẻ trên mặt, lẽ nào hắn thực sự chỉ có thể dựa vào tâm pháp Trúc Cơ gì đó và Trúc Cơ Đan như lời thiếu niên nói thôi sao? Hy vọng có hiệu quả thật sự như lời thiếu niên nói.

"Vậy ngươi biết phải làm thế nào mới rời khỏi đây được không?"

"Không biết."

Truyền Sơn nguýt y, "Ngươi không phải người tiên đoán sao?"

"Nó không muốn tới, ta cũng đành chịu." Canh Nhị ấm ức, nói.

"Vậy theo ngươi biết, trở thành người tu chân có chỗ nào tốt với ta không?"

"… Đại khái có thể bảo trì trạng thái nửa chết nửa sống cho ngươi. Oa! Ngươi làm gì đấy? Ngươi sao lại ra tay đánh người?"

–

Thiếu niên ngồi xổm bên cạnh ông già đang kiểm tra thương thế ngẩng đầu lên, bên kia Kỷ 14 cũng đã gắn lại cánh cửa về chỗ cũ, nghe thấy tiếng ồn ào, tùy tiện liếc mắt vào phía bên trong.

"Không sao. Ngày nào họ không đánh nhau thì khó chịu." Kỷ 14 chẳng có gì mà nói, thuận tay bắt đầu thu thập chiến lợi phẩm.

Thiếu niên ngồi xổm bên cạnh ông già, cũng không biết nên làm gì hoặc nói gì, vẻ mặt vô cùng mờ mịt.

"Chúng ta không có thuốc, ngươi chi bằng thừa dịp lão hôn mê, cho hắn một dao cho nhanh." Kỷ 14 đi qua bên người thiếu niên thì đột nhiên nói.

Thiếu niên cúi đầu, nhìn Tạ bá, yên lặng chảy nước mắt.

–

"Ngươi nói thật cho ta, chúng ta có thể chạy trốn không?"

"Ta không biết, ta thực sự không biết!"

"Nói mau, không nói đút ngươi ăn thịt!" Truyền Sơn dùng thân thể mình chặn Canh Nhị lại, cố ý đưa cánh ta hư thối đến trước mặt y.

Canh Nhị vẻ mặt buồn nôn, xoay đầu liều mạng trốn.

"Nói hay không?"

Truyền Sơn xé một mảnh da từ trên cánh tay mình xuống không hề đau chút nào, lắc lư nó trước mặt Canh Nhị.

"Tạch." Máu đen nhỏ giọt lên mặt Canh Nhị.

"Ác!"

Truyền Sơn nhe răng cười hì hì.

"Ngươi không đau à?" Canh Nhị thích sạch sẽ chịu không nổi, liều mạng đẩy hắn.

"Ngươi rốt cuộc có nói không? Đại gia ta hận nhất người khác nói dở dở dang dang! Mặc kệ ngươi biết gì đều nói hết cho ta!"

Ta không biết ngươi bảo ta nói gì?! Canh Nhị cũng phát cáu thôi, gân cổ nói:

"Ngươi quỳ trên đất dập đầu ba cái với ta, gọi một tiếng Canh nhị gia, ta liền nói với ngươi."

"Xem ra hai ngày nay ngươi không thịt muốn trải nghiệm phải không?" Truyền Sơn nhón mảnh thịt nát ấy nhét vào miệng Canh Nhị.

"Ư ư ư!" Ta liều mạng với ngươi!

"Hai người các ngươi đã cãi nhau xong chưa? Hai người kia trong nhà là thế nào đấy?" Kỷ 14 đi tới đầu giường đá một phát.

Truyền Sơn từ đằng sau lấy hai chân quấn người Canh Nhị, một tay vòng từ sau ra trước đè cổ y, thấy Kỷ 14 hỏi, vẫn nghiêm mặt đáp:

"Ta tiện tay, họ gõ cửa, ta liền mở. Ngươi xem rồi làm đi, muốn làm thành lương thực cũng được. Nhưng nghe nói thiếu niên kia có thể kiếm được tâm pháp tu chân, cũng coi đây là điều kiện, muốn trao đổi chúng ta giữ tính mạng cho hắn, cũng dẫn hắn chạy trốn."

"Tu chân?" Kỷ 14 sửng sốt một chút, rõ ràng cũng rất xa lạ với từ này.

"Chi tiết thì ngươi có thể hỏi tiểu tử kia."

Thấy Kỷ 14 diện vô biểu tình rời đi, Truyền Sơn liền tiếp tục bức cung Canh Nhị.

Canh Nhị bị hắn dùng thịt thối làm chạy không thể chạy, muốn dùng sức giãy khỏi ràng buộc, lại sợ cố sức một cái đoạt nửa cái mạng của người này, thực sự bị ép bực quá, bật thốt lên nói: "Xem đuôi rắn và mũi chân của ba cỗ hài cốt."

"Ý gì?" Truyền Sơn bóp cổ y hỏi.

"Ta không biết." Canh Nhị nói ra những lời ấy cũng mờ mịt.

"Đây là năng lực tiên đoán của ngươi?"

“Ngươi, ngươi đừng khinh người!” Canh Nhị đỏ mặt.

“Quên đi, trông cậy vào ngươi thì ta là thằng ngốc.” Truyền Sơn cuối cùng cũng buông Canh Nhị ra, chủ yếu là chính hắn cũng thực sự mệt quá.

“Nếu không phải ta bị ngươi…”

“Biết biết.” Truyền Sơn không nhịn được mà trở mình một cái.

Canh Nhị nhìn bóng lưng Truyền Sơn, muốn nói cái gì đó, lại nuốt trở lại. Y còn đang do dự, có một số việc cũng không phải có thể quyết định nhanh như vậy. Y sợ mình tương lai hối hận, mà y từng bởi vì thiếu suy nghĩ, quá kích động nên hối hận không thôi. Y thực sự không muốn giẫm lên vết xe đổ nữa.

Do dự một lúc lâu, nếu y và người này đã quen nhau, coi như là duyên phận, hơn nữa người này…

Canh Nhị vươn tay chọc lưng Truyền Sơn.

“Hử?” Giọng mệt mỏi vang lên.

“Cái này cho ngươi.”

“Cái gì?” Truyền Sơn mở mắt.

Một viên hạt châu tròn tròn màu đỏ như lửa nối với một sợi thừng đỏ lắc lư trước mắt hắn.

“Đây là cái gì?”

“Hạt châu.”

“Ta biết nó là hạt châu, ta hỏi ngươi ngươi cho ta làm gì? Nó có tác dụng đặc biệt gì à?”

“Nói… có thể làm nguyên khí của ngươi không xói mòn quá nhanh.”

“Từ đâu có thế?”

“Đào ngay trong động.”

“Vì sao lại cho ta?”

“Bởi vì… chúng ta là bạn bè?”

Truyền Sơn không nói thêm nữa, yên lặng mà để Canh Nhị buộc hạt châu lên cổ cho hắn từ đằng sau.

“Đừng để người khác biết.” Tiếng thì thầm gần như không nghe thấy được.

“Ừ.” Truyền Sơn cũng cúi đầu đáp.

“Bùm bùm bùm!”

Bên ngoài lập tức có tiếng phá cửa vang lên.

“Canh Nhị, mở cửa ra!”

“Tân 279, ngươi có nhà hay không? Ta là Đinh lão tam, mở cửa đi.”

Trong phòng nhất thời an tĩnh lại.

Truyền Sơn ngồi dậy cùng nhìn Canh Nhị.

Canh Nhị mau chóng chạy xuống giường ra bên ngoài, tình huống khẩn cấp, cũng mặc kệ có người hay không, lập tức cắn ngón tay vẽ một vài đường cong kỳ dị trên cánh cửa gỗ. Mà nói cũng thật kỳ diệu, những đường cong này vừa vẽ ra thì lập tức biến mất, ngay cả tia máu cũng không thấy.

Truyền Sơn chống cuốc đi ra, hắn hoàn toàn không hiểu phù chú trận pháp gì nên không hiểu Canh Nhị đang làm gì.

Kỷ 14 cũng đã đi tới, “Trốn được nhất thời, tránh không khỏi một đời. Ta kiến nghị giao hai người này ra.”

Hiển nhiên là Kỷ 14 đã nghe qua quá trình câu chuyện trong miệng thiếu niên.

Thiếu niên cũng tiến lại gần xem Canh Nhị đang làm gì nghe thấy lời Kỷ 14 nói, sắc mặt đại biến, vội vàng nhìn về phía Truyền Sơn ở một bên.

Canh Nhị xử lý cửa gỗ xong, liếm máu dư nơi ngón tay, quay đầu lại nói với thiếu niên:

"Vì sao không giao nộp tung tích tâm pháp ra? Ở chỗ này, ngươi ngoại trừ kéo chúng ta cùng xuống nước thì cũng không có đường sống nào để đi."

Thiếu niên buồn giọng nói: "Giao ra cũng là một chữ chết."

"Ngươi sao lại biết Đinh lão đại dùng tung tích tâm pháp đổi lấy tự do? Ai nói với ngươi?"

"Ta, ta nghe trộm được."

"Ngươi nghe trộm được lời Đinh lão đại nói."

"Đúng."

Canh Nhị nhìn về phía Truyền Sơn, lắc đầu. Y cũng không đồng ý giữ hai người già trẻ này lại.

Hiện tại chỉ có Truyền Sơn chưa biểu đạt ý kiến. Thiếu niên trong lúc vội vàng, bổ nhào xuống, khóc cầu nói: "Van cầu các ngươi đừng giao ta ra! Van cầu các ngươi! Hu hu!"

Canh Nhị thấy hắn quỳ xuống, vội kéo hắn dậy, "Đứng lên đứng lên, đừng như vậy."

Thiếu niên không chịu đứng lên, vẫn khóc cầu.

Truyền Sơn chậm rãi mở miệng nói: "Nếu ta không kéo họ vào thì thôi, nếu đã cho họ vào thì không có đạo lý thả họ ra ngoài nữa. Các ngươi có thể làm thịt họ, nhưng không thể giao họ ra cho người bên ngoài."

Thiếu niên dừng khóc, khẩn trương nhìn về phía hai người khác.

Kỷ 14 cau mày, "Một mình ngươi cũng đã phiền toái. Hai người này chẳng có ích lợi gì, giữ lại chỉ làm nặng gánh ta và Canh Nhị. Huống chi chúng ta còn phải vì thế đắc tội Đinh lão đại. Cái gì mà tâm pháp tu chân, căn bản cái được không bù đủ cái mất. Càng đừng nói tới thứ còn ở bên ngoài."

Lời này nói khá nặng, sắc mặt Truyền Sơn có hơi trắng bệch, tuy hắn đã dự liệu được hai người đồng bạn tạm thời này chắc chắn không vui vẻ gì giữ lại hắn, nhưng thẳng thắn từ chối như vậy, vẫn làm hắn không thoải mái lắm.

Trong lòng hắn tuy rằng đối với hành vi không biết tự lượng sức mình cũng khinh thường, nhưng vẫn cắn răng nói: "

"Sau này phần thức ăn của ta cho họ. Mặt khác, bắt đầu từ ngày mai ta cũng ra ngoài tìm thức ăn. Hai người để La Truyền Sơn ta gánh vác!"

Tiếng phá cửa biến thành tiếng tháo dỡ, đại khái những người đó không chờ được nữa rồi.

"Vậy người của Đinh lão đại phải xử lý thế nào? Ngươi như vậy có thể đánh thắng được họ ư? Còn không phải ta và Canh Nhị ra tay." Kỷ 14 không lưu tình chút nào.

"Không cần các ngươi ra tay. Người của Đinh lão đại để ta đối phó."

"Ngươi muốn đối phó thế nào? Qùy xuống đất cầu họ sao?" Lời này nói ra thì càng khó nghe.

Truyền Sơn nắm chặt hai tay, so với Kỷ 14 đang sỉ nhục hắn, trong đầu hắn đang nghĩ cách ứng đối Đinh lão đại ra sao.

Kỷ 14 nói tuy khó nghe, nhưng đều là sự thực. Hắn dựa vào hai người nuôi sống căn bản không có lập trường mở miệng phản bác.

Thiếu niên quỳ trên mặt đất nghe đến đó, nghĩ mình từ trước thân phận tôn sư, nay lại như dân đen quỳ trên đất cầu xin mạng sống, thế mà hai nô lệ mỏ không có mắt kia còn vì tiện mệnh của họ muốn đưa hắn ra ngoài chịu chết, nhất thời hận Kỷ 14 và Canh Nhị thấu xương. Thậm chí bắt đầu oán giận Truyền Sơn không có năng lực đối phó với đồng bạn của mình.

Canh Nhị vẫn để tay trên đầu vai thiếu niên, cố gắng kéo hắn lên bỗng nhiên như bị bỏng, buông lỏng tay ra, lập tức ánh mắt nhìn về phía thiếu niên cũng từ đồng tình biến thành bất đắc dĩ.

21. Quyển 2 - Chương 9

"Không phải ngươi coi trọng tính chính trực của tiểu tử này, nghĩ hắn là một hán tử (chàng trai) nên mới giúp hắn sao?" Canh Nhị đột nhiên nói với Kỷ 14.

Kỷ 14 diện vô biểu tình, nhìn Canh Nhị im lặng hồi lâu.

"Ngươi định giúp họ?"

"Dù bây giờ chúng ta giao họ ra, Đinh lão đại cũng sẽ không bỏ qua khi chúng ta đã biết về bí mật. Dù chúng ta bảo họ không nói cho chúng ta biết, họ cũng sẽ không tin." Sợ là sợ thiếu niên này lòng dạ hung ác, kéo chúng ta chôn cùng. Những lời này Canh Nhị không nói.

"Ngươi có biện pháp?" Kỷ 14 không nói thêm gì nữa. Việc đã tới nước này, nhiều lời cũng vô dụng.

"Nếu chỉ đuổi họ đi, kể thì cũng không phải không có cách." Canh Nhị nhìn đầu ngón chân y nói.

Ba người cùng nhau nhìn về phía y.

Canh Nhị xấu hổ gãi đầu.

Truyền Sơn trầm ngâm một hồi, nói: "Hôm nay chỉ đuổi họ đi không cũng không được, chúng ta còn phải rút củi dưới đáy nồi, giải quyết gốc rễ của vấn đề. Canh Nhị, trước hết ngươi hãy nói phải đuổi họ đi thế nào, rồi chúng ta cùng nhau bàn bạc vấn đề."

Kỷ 14 cười châm chọc một tiếng.

"Ta có cách đối phó với Đinh lão đại, nhưng cần các ngươi giúp ta, nhất là Canh Nhị."

Truyền Sơn rất bình tĩnh, Kỷ 14 cười nhạt hắn cũng không để trong lòng. Muốn người khác lấy mạng mình ra thu dọn cục diện rối rắm, nếu lúc này mình còn ra cái vẻ kẻ sĩ có thể chết chứ không chịu nhục, vậy hắn không phải người nữa, là cứt chó.

Kỷ 14 quay đầu nhìn cánh cửa đang kêu ầm ầm nhưng vẫn chưa coi là đổ, hỏi Canh Nhị: "Còn có thể giữ được bao lâu?"

"Không có người hiểu thì sẽ không xảy ra việc gì." Canh Nhị cho mọi người một đáp án an lòng.

Thấy thời gian vẫn còn dư dả, Kỷ 14 lại nhìn sang Truyền Sơn, "Nói thử xem, ngươi có dự định gì? Muốn chúng ta giúp ngươi thế nào?"

Truyền Sơn lại nhìn về phía Canh Nhị, "Ngươi muốn đuổi họ đi thế nào?"

—

"Ngươi nói họ đã chạy trốn rồi?"

Đinh lão tam rất biết kiềm chế, ở nhốt ngoài cửa lâu như vậy cũng không tỏ vẻ nổi trận lôi đình. Có lẽ là bởi vì nguyên nhân Kỷ 14 đã về phe Canh Nhị chăng?

Nhưng những thủ hạ của hắn không có chút kiềm chế nào, cả đám tức đỏ mặt tía tai. Còn có người quát:

"Không thể nào! Chúng ta vẫn một mực canh ở bên ngoài, căn bản không thấy có người đi ra chỉ thấy các ngươi đi vào."

Canh Nhị rụt cổ trọ trẹo nói: "Thật mà, chúng ta về thì Tân 279 đã đi mất rồi. Còn về hai người già trẻ các ngươi nói, chúng ta căn bản không phát hiện.

"À? Đã thế, vì sao các ngươi tới giờ cũng không chịu mở cửa?" Đinh lão tam ngăn thủ hạ bộp chộp, không nhanh không chậm hỏi.

Kỷ 14 đột nhiên nhướn mày: "Đinh lão tam, đây là ngươi đang chất vấn ta hả?"

"Ha ha, sao dám. Chẳng qua là, cũng xin Kỷ 14 huynh giải thích nghi hoặc cho Đinh lão tam ta, Canh Nhị nói các ngươi trở về đã không thấy tăm hơi người đâu, như vậy người đã đi đâu? Còn nữa, các ngươi đã không thấy chột dạ, vì sao ta gõ cửa lâu như vậy, các ngươi cũng không mở?"

"Ngươi bảo đó gọi là gõ cửa?" Kỷ 14 cười nhạt, "Ngươi cũng không phải không biết hiện nay là tình huống gì, ngươi dẫn người vừa đập lại vừa mắng chửi ở cửa nhà người ta, ta còn tưởng các ngươi tới cướp khẩu phần lương thực chứ. Có thể không chuẩn bị một phen sao?"

Đinh lão tam nheo mắt lại, nếu không cần thiết, lão cũng không muốn đắc tội Kỷ 14 – một trong thập đại hung ma. Chẳng qua người mất tích ở đây, hắn cũng chỉ có thể tìm tại nơi đây.

"Được, không nhắc tới chuyện các ngươi giữ cửa không mở, các ngươi nói họ đi rồi, họ đi đâu rồi."

Kỷ 14 nhìn về phía Canh Nhị.

Canh Nhị vẻ mặt không tình nguyện đi tới góc tường, quay đầu lại nhìn qua đám người Đinh lão tam, thấy Đinh lão tam chán ghét nhìn hắn, vội vã quay đầu lại. Trong miệng lầu bầu một câu, sau đó thì thấy y xoay bếp lò ở góc tường một cái, dưới bếp lò liền xuất hiện một cái hang đen kịt.

Vừa thấy có một cái hang như thế thật, sắc mặt Đinh lão tam càng sầm xuống.

"Hang này thông đến đâu?" Đám người Đinh lão tam cùng nhau vây tới.

Đến ngay cả Kỷ 14 cũng hiếu kỳ nhìn mấy cái. Nghĩ thầm nhìn không ra Canh Nhị cũng có chút bản lĩnh thật.

"Thông thẳng ra hầm mỏ." Canh Nhị trả lời.

"Đi, chúng ta xuống dưới xem." Có người vội vàng muốn chui vào trong đó.

"Chờ đã!" Đinh lão tam ngược lại nhìn về phía Canh Nhị, lại nhìn Kỷ 14, nheo mắt nói: "Vẫn mời Kỷ 14 huynh đi cùng chúng ta một chuyến."

"Hang này do ta đào…"

Đinh lão tam không để ý tới Canh Nhị.

Kỷ 14 vỗ Canh Nhị, không nói gì, một tay chống rồi nhảy vào trong hang.

Đinh lão tam vừa nháy mắt, thủ hạ đã biết ý, cả đám liên tiếp nhảy xuống.

Mắt thấy thủ hạ Đinh lão tam đều cùng nhau xuống dưới một hồi lâu rồi, Đinh lão tam vẫn khoanh tay đứng trước ahng động không nói cũng không nhúc nhích. Canh Nhị hiếu kỳ tới gần một chút, nói:

"Tam gia, ngài không…"

Đinh lão tam lập tức quay đầu trách mắng: "Cách ta xa một chút, đừng tới gần."

Canh Nhị liền lui lại vài bước, nuốt hết lời muốn nói vào bụng.

Cũng không biết đợi bao lâu, Canh Nhị đứng ở góc cách Đinh lão tam xa nhất, đầu tiên là đứng, sau sửa thành ngồi xổm, cuối cùng đặt luôn mông ngồi xuống đất, bắt đầu buồn chán vẽ vời trên đất.

Đinh lão tam cũng mặc kệ y, ngồi xuống một cái ghế bên bàn đá.

Cuối cùng…

"Tam gia!"

Người không chui ra từ trong hang, mà đi từ cửa vào.

Đi phía trước là thủ hạ của Đinh lão tam, Kỷ 14 đi cuối cùng.

“Thế nào?”

Một nam tử cường tráng đi tới trước mặt Đinh lão tam, ghé vào bên tai lão nói gì đó.

Đinh lão tam cau mày nhăn nhó, nhìn qua Kỷ 14.

Kỷ 14 diện vô biểu tình.

“Khi đó vì sao ngươi muốn giúp Tân 279?”

Kỷ 14 tựa hồ không lạ vì sao Đinh lão tam lại đột nhiên hỏi hắn điều này, hất cằm, tỏ ý phương hướng

Canh Nhị ngồi. Ý là không phải hắn giúp Tân 279, mà là giúp vị ngồi vẽ vời dưới đất kia kìa.

Lúc này Canh Nhị đang chuyển hướng hai chân, vùi đầu vào giữa, hết sức chăm chú vẽ thêm lỗ tai cho heo béo trên bức tranh của y. Nhìn kỹ thì, con heo béo này lại có những tám cái chân dài.

Đinh lão tam chuyển ánh nhìn về phía Canh Nhị. Kỷ 14 dự định gì lão không rõ, đơn giản cho rằng theo Canh Nhị có thể có cơ hội rời khỏi đây.

“Canh Nhị!”

Canh Nhị sợ run cả tay, con heo béo của y hỏng mặt mất rồi.

“Ngươi vì sao muốn cứu Tân 279?”

Canh Nhị không muốn nói, nhưng đối phương không như Truyền Sơn, không phải y cứ ngậm miệng là có thể đối phó được.

“Hắn… giúp ta hết giận.”

Đinh lão tam không nói gì, người này chỉ vì cái lý do dở đời ấy, lại làm một đám người xui xẻo cùng y.

Nếu không phải người này không thể giết, lão thật muốn đâm y một phát.

“Ngươi biết những tên kia sẽ trốn ở đâu không?”

Canh Nhị lắc đầu.

“Tam gia, tên kia đã bị thương thành như vậy, còn có thể trốn được đi đâu? Ta thấy…” Một tên thủ hạ tới gần Đinh lão tam.

“Hắn còn có một người có thể nương nhờ.” Kỷ 14 từ từ mở miệng nói.

Đinh lão tam và các thủ hạ cùng nhìn về phía hắn.

“Ai?”

“Canh Lục.”

“Canh Lục?” Đinh lão tam căn bản không tin, “Tân 279 và Canh Lục nào có giao tình? Kỷ 14, ngươi coi ta ngốc vậy à, muốn lừa chúng ta…”

Kỷ 14 khoát tay, “Ta cũng chỉ là suy đoán.”

“Hừ!”

“Nhưng suy đoán của ta không phải không có chứng cứ.” Kỷ 14 quay đầu nhìn về phía Canh Nhị.

Canh Nhị lườm hắn, ngươi nói không được sao, vì sao nhất định phải ta nói?

Kỷ 14 cũng không mở miệng, chỉ nhìn hắn.

Đinh lão tam cũng theo ánh mắt Kỷ 14 nhìn về phía Canh Nhị.

Ánh mắt của mọi người có áp lực quá lớn, Canh Nhị chịu không nổi, đành phải không tình nguyện mà thấp giọng nói:

“Đinh lão đại sẽ chết trên tay Canh Lục.”

“Ngươi nói cái gì?!” Đinh lão tam và thủ hạ của hắn lập tức trở nên rối loạn.

Canh Nhị vội vàng bò dậy, tiến đến bên Kỷ 14, lúc này mới lớn gan lặp lại lần nữa: “Tân 279 cũng biết. Hắn, hắn…”

“Hắn từng đề nghị nương nhờ Canh Lục.” Kỷ 14 nói tiếp: “Nhưng Canh Nhị không muốn, còn về nguyên nhân không muốn, ta nghĩ Đinh lão tam ngươi cũng biết.”

Sắc mặt Đinh lão tam lần đầu tiên trở nên hung ác độc địa, gắt gao nhìn chằm chằm Canh Nhị, giọng âm trầm, nói: “Ngươi nói thật chứ?”

Canh Nhị không nói, nhưng nét mặt y cho thấy y không nói sai.

Kỷ 14 kỳ lạ nhìn Canh Nhị, trong lòng nhất thời xuất hiện một ý nghĩ lạ kỳ. Lẽ nào Đinh lão đại thực sự chết trong tay Canh Lục?

“Ngươi còn biết cái gì?”

Canh Nhị liều mạng lắc đầu.

Đinh lão tam yên lặng hồi lâu, xoay người liền đi, không nói câu gì.

Thủ hạ của lão thấy lão đi, cũng vội vã đi theo phía sau.

Hang động chật hẹp lại trở nên yên tĩnh.

Kỷ 14 đi ra đóng cửa lại.

Canh Nhị đi tới bên cạnh bàn đá cũng không biết tính làm gì, lúc này cảnh thay đổi, trở lại hang động sạch sẽ ngăn nắp rộng rãi ban đầu.

Truyền Sơn cảm thấy mình tựa như đang xem một tuồng kịch, thấy Canh Nhị thực sự tìm được ra một cái hang, cũng không khỏi trợn trừng mắt.

Thiếu niên ở bên cạnh hắn càng khẩn trương hơn, mãi cho đến khi Đinh lão tam dẫn người rời đi, lúc này mới thở dốc ra một hơi.

“Xem ra tạm thời có thể giấu được. Chẳng qua Đinh lão tam nhất định sẽ phái người giám thị ở cửa, trong khoảng thời gian này sợ rằng còn phải vất vả cho các ngươi, ta và họ sợ là trong thời gian ngắn cũng không thích hợp lộ mặt.” Truyền Sơn chắp tay tỏ lòng biết ơn.

“Vậy chuyện trong nhà ngươi làm hết.” Canh Nhị nhanh miệng nó. Lập tức sờ cái giá bên tường, cái hang vừa mở kia lập tức biến mất.

“Được.” Truyền Sơn cũng rất thẳng thắn.

Canh Nhị đã hài lòng, còn chưa cười ra tiếng thì đã gặp phải cái liếc đểu của Kỷ 14.

“Họ có thể chống lại thật?” Kỷ 14 không thấy tình cảnh trước mắt lạc quan chút nào.

“Chờ hai ngày là biết.” Truyền Sơn bình tĩnh nói.

Kỷ 14 đột nhiên nhìn về phía Canh Nhị, “Không phải Đinh lão đại sẽ chết trong tay Canh Lục thật chứ?

Ta nhớ ngươi không nói dối về mặt tiên đoán.”

Tiên đoán? Thiếu niên lập tức nhìn về phía Canh Nhị với ánh mắt kinh dị.

“Ai nha! Đói quá! Ăn ăn, ăn thôi nào. Tất cả mọi người không đói bụng sao? Hôm nay để ta làm cơm.”

Canh Nhị quát to một tiếng, chạy đi làm việc.

Kỷ 14 càng lạnh mặt hơn.

Truyền Sơn sờ hạt châu trước ngực, nghĩ thầm chẳng lẽ mình mèo mù vớ cá rán, thuận miệng bịa một chuyện lại xảy ra thật?

Tiết Triêu Á thấy Canh Nhị chạy đi làm việc, còn hắn lại không có gì để làm. Đảo mắt một cái rồi đi theo qua.

"Ta giúp ngươi. Có gì muốn ta làm không?"

Canh Nhị đang múc nước ngẩng đầu lên, chỉ thấy thiếu niên đang cười ngại ngùng với y.

"Ack, không cần, ta một mình có thể…"

"Ta là Á sinh, ngươi tên Canh Nhị? Ta gọi ngươi Nhị ca được chứ?"

"Ack…" Canh Nhị thấy thiếu niên nhiệt tình mà hoang mang.

Truyền Sơn chống cuốc đi tới, giơ chân lên đá mông Canh Nhị.

Canh Nhị quay đầu lại, giận: "Làm gì?"

"Buổi tối làm thịt xào đỗ đi."

"Ăn nhờ ở đậu mà còn muốn chọn món!"

"Ngươi không làm?" Truyền Sơn nhướn mày một cái.

Canh Nhị dẩu môi, trợn mắt nhìn hắn một hồi lâu, tức giận hừ ba tiếng tỏ vẻ oán giận, lập tức bước huỳnh huỵch đi ngắt đỗ.

Truyền Sơn mỉm cười, ngược lại nhìn về phía thiếu niên muốn tới giúp đỡ, chống cuốc đưa ra ngăn lối đi của hắn.

Thiếu niên ngẩng đầu khó hiểu.

"Y trông thì ngốc, nhưng cũng không ngốc. Ngươi muốn lợi dụng y cũng được nhưng phải nói rõ với y. Y đồng ý thì giúp ngươi, không đồng ý… ngươi tốt nhất nên cách xa y một chút."

Thiếu niên đổi sắc mặt, cố cười gượng một cái: "Ân công, Á sinh không hiểu ngài đang nói gì? Ta chỉ muốn giúp đỡ một chút…"

"Muốn giúp đỡ, đồng bạn của ngươi vẫn nằm ở đằng kia kìa, ngươi đi trông nom lão là được rồi." Truyền Sơn nói xong, chống cuốc cà nhắc bỏ đi. Hắn đã nói hết nước, còn về thiếu niên cuối cùng sẽ làm gì, vậy phải do chính thiếu niên quyết định.

Tiểu quỷ, hy vọng ngươi sẽ không làm ta hối hận vì đã cứu ngươi.

Thiếu niên mím chặt môi, cúi đầu che giấu ưu tư trong đôi mắt.

"Vì sao phải nói rõ với hắn ta?"

Trong khoảnh khắc Truyền Sơn đi qua bên người Kỷ 14, Kỷ 14 thấp giọng hỏi.

Truyền Sơn dừng một chút, đáp: "Ta không thích chơi mưu kế với tiểu hài tử."

"Người do ngươi cứu mà."

"Ta có thể cứu hắn, cũng có thể giết hắn. Canh là một tên ngốc, ta không nếu không biết y thì thôi, ta đã biết y thì…" Sẽ không để người khác bắt nạt y đâu.

"Thảo nào…"

"Cái gì?"

"Ngươi là người thứ hai Canh Nhị gần gũi cũng cố hết sức săn sóc."

"Người thứ hai?" Truyền Sơn cau mày, không phải cau mày vì mình xếp hạng thứ hai, mà là thấy lạ vì sao Kỷ 14 lại nói với hắn điều ấy.

"Người thứ nhất là ai?"

"Sau ngày ngươi chắc sẽ gặp thôi." Kỷ 14 nói nửa chừng.

"Ngươi vừa nói thảo nào cái gì?"

Kỷ 14 không nói rõ, trái lại nói một câu: "Hy vọng ngươi sẽ không như người thứ nhất."

Ý gì vậy? Truyền Sơn nghe chẳng hiểu gì cả.

Kỷ 14 không nói thêm gì nữa.

Truyền Sơn thấy Kỷ 14 không muốn nhiều lời, cũng không suy nghĩ nhiều nữa. Dù sao tên Canh Nhị cũng nhiều bí mật, hắn cũng không phải ngày đầu tiên mới biết. Nếu Kỷ 14 nói sau này hắn sẽ gặp được 'Người thứ nhất', hắn cũng không cần phải đa tâm nhiều nữa.

"14 huynh,"

Kỷ 14 dừng bước chân.

"... Đa tạ."

Trong mắt Kỷ 14 có lờ mờ một thứ gì đó, hắn đưa tay vỗ vai Truyền Sơn, tất cả đều đã nói hết trong im lặng.

Có đôi khi, giữa con người với con người lạ kỳ thế đó. Có người ngày nào cũng gặp nhau, mặt đối mặt chưa chắc đã trở thành bạn bè, nhưng có người, chỉ nói mấy câu, thậm chí chỉ gặp mặt một lần là có thể kết tình huynh đệ.

Kỷ 14 và Truyền Sơn, vốn dĩ hai người không hề có quan hệ gì, bình thường cũng không thân thiết lắm, đôi bên nói chuyện cũng chẳng nể mặt nhau, nhưng giữa hai người lại sinh ra ăn ý và tín nhiệm như cặp bạn bè thân thiết đã chơi với nhau vài chục năm. Đây đại khái cũng coi như ứng với cách nói vật họp theo loài ha?

Ngày thứ mười năm cửa hầm mỏ đóng.

Truyền Sơn giữ lời hứa, cũng bắt đầu ra khỏi hang tìm cái ăn. Thiếu niên Tiết Triêu Á xấu hổ vì vẫn ăn chực, cũng bôi đen mặt đi ra ngoài tìm cái ăn. Còn lão bộc Tạ bá của hắn ta coi mòi đã tới bờ hấp hối, chỉ có thể nằm đợi trong hang chờ chết.

Mấy ngày nay, người phá cửa muốn xông vào càng ngày càng nhiều. May là cửa gỗ của Canh Nhị đủ chắc chắn, từ hôm y lấy máu vẽ hình lên trên, cánh cửa ấy đã không còn bị người ta dỡ ra được.

Có một nơi có thể cho người ta cảm thấy an toàn, với tình huống hiện tại, đây chắc chắn là một việc làm người ta cảm thấy thoải mái nhất.

Tiết Triêu Á thấy Canh Nhị mới là cao nhân hắn ta cần tìm, mấy ngày nay cứ cố ý vô ý tiếp cận y, thậm chí là lấy lòng y. Nhưng Canh Nhị tựa hồ hơi sợ sự nhiệt tình của thiếu niên, mỗi lần thiếu niên tới gần, y đều bối rối không biết làm sao.

Truyền Sơn thấy hết mọi điều trong mắt, thấy thiếu niên cũng không có hành động đặc biệt gì, cũng không yêu cầu Canh Nhị làm chuyện gì quá đáng, nên cũng không chú ý nữa. Dù sao, ở nơi như thế này, với loại tình huống này, chỉ cần là con người thì đều muốn tìm một chỗ dựa vững chắc, hắn cũng không thể nói cách làm của thiếu niên không đúng được. Trước đây hắn còn bởi vì vừa ý cái hang động của Canh Nhị mà suýt thì giết người cướp nhà cơ mà.

Một đường đi tới, tâm tình Truyền Sơn càng ngày càng trầm trọng.

Ta không giết mọi người, mọi người vì ta mà chết. Khi đó nếu Canh Nhị không cứu hắn, không hô lên câu kia, trong hầm mỏ cũng sẽ không xảy ra bạo động. Nếu không có bạo động, bên trên cũng sẽ không dùng việc đóng cửa hầm mỏ để nghiêm phạt họ.

Mà nếu không đóng cửa hầm mỏ, cũng sẽ không làm nhiều người chết như vậy.

Nơi vốn có chút sinh khí hôm nay tựa như tràn ngập một tầng tử khí. Sân mỏ và chỗ giao dịch vốn được coi là náo nhiệt đã không còn thấy bóng người, ngọn đèn trong sân mỏ cũng không còn thắp sáng.

Không biết là do Đinh lão đại hay Canh Lục đã làm chuyện tốt, người chết trên sân mỏ đều được vùi lấp tại chỗ, không tạo thành thảm cảnh thi thể ngang dọc khắp nơi trên đất. Chẳng qua, vẫn luôn có một thứ

mùi thi thể hư thối vẫn cứ phảng phất trong không khí, luồn vào lỗ mũi, có lẽ là mùi từ người hắn phả ra chăng?

Truyền Sơn đưa tay sờ hạt châu đeo trước ngực, nói cũng lạ, từ khi hắn đeo hạt châu này lên, chẳng bao lâu sau, hắn đã cảm thấy đau đớn dần vặt hắn không còn nặng như trước mà giảm xuống mức độ hắn có thể chịu đựng được. Thậm chí tình trạng hư thối của hắn càng ngày càng nghiêm trọng cũng hơi dừng một chút, không tốt hơn nhưng cũng không tệ hơn.

Vì sao tên kia không lấy ra sớm một chút chứ? Hắn bất giác nghĩ thế. Nhưng ai bảo khi đó giữa hai người còn ở giai đoạn bất minh chứ. Dù cho tới giờ, hắn cũng không nghĩ tới muốn coi tên kia là người nhà.

Nhưng ai mà ngờ…

Bởi vì chúng ta là bạn bè.

Truyền Sơn cười một nụ cười chân thực từ đáy lòng. Nhưng lập tức, trái tim hắn tựa như bị ai đó bóp chặt một cái, hắn nghĩ tới Ngô Thiếu Hoa và Lý Hùng.

Bạn bè của hắn không có ai có kết cục tốt. Còn Canh Nhị? Canh Nhị hiện tại đang ở cạnh hắn sẽ có kết cục gì?

Không phải hắn đã quyết định không kết giao bạn bè, không gây họa cho bất kỳ ai, vì sao lại dính dáng tới Canh Nhị chứ?

Tên ngốc kia coi hắn là bạn! Còn hắn cũng không đối tốt với y cho lắm, cũng không biết trong đầu y sao lại nghĩ vậy nữa?

Nói y ngốc thì y cũng có thủ đoạn mưu sinh, cũng biết theo cát tránh hung.

Nói y thông minh thì lại cảm thấy sỉ nhục từ thông minh này.

Có lúc cảm thấy y lỗ mãng, ăn nói không suy nghĩ; có khi lại cảm thấy y dè dặt cẩn thận quá chừng…

Nhìn từ thái độ làm người xử sự của y, lại thấy y rất biết khuyên răn bản thân. Chẳng qua không phải do thiên tính mà là do những điều y đã trải qua, cứ như thể không làm thế thì không thể nào sống sót được nữa vậy.

Thứ gì cũng phải phân loại bày biện, thứ gì cũng phải bày đúng chỗ, có một chút lệch lạc thôi y cũng phải sửa lại cho đúng mấy lần. Hành vi như vậy, nhìn thế nào cũng không giống người bình thường. Còn có tính sạch sẽ làm người ta khó hiểu, thế là khuôn mặt ấy suốt ngày bị bụi đen che giấu.

Y đã từng trải qua những cái gì?

Y như vậy phải sống chung với người nhà như thế nào?

Y vì sao lại tới đây?

Vì sao y không lợi dụng thêm năng lực của y?

Một người mâu thuẫn, một người có rất nhiều bí mật.

Canh Nhị…

Truyền Sơn nắm chặt tay, hắn mất đi người nhà, mất đi bạn bè, mất đi trưởng bối đáng tôn trọng và kính yêu, lúc này đây… Hắn thề hắn tuyệt đối không để lịch sử diễn lại nữa!

"Ân công,"

Truyền Sơn thu tâm tình lại, "Đừng gọi ta ân công, gọi 279 hoặc là Truyền Sơn, ngươi chọn một cái."

"Không biết họ ân công?" Tiết Triêu Á dè dặt hỏi. Thật là lạ, hắn ta rõ ràng là do người này cứu, cũng do người này kiên trì giữ hắn ta lại, hắn ta lại sợ nhất người này. Rõ ràng Kỷ 14 có vết sẹo thoạt trông lạnh lùng hơn so với hắn, hung ác nhiều hơn.

"La." Truyền Sơn vừa nói chuyện, vừa mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương. Đề phòng có người đột nhiên xông lên đột kích họ.

“Vậy Á sinh có thể gọi ngài là La đại ca không?”

“Tùy ngươi.” Truyền Sơn kéo hắn ta một cái, kéo phắt ra đằng sau.

Cách đó không xa, có một tên nô lệ mỏ vóc người vừa vừa, trong tay cầm xẻng, quan sát họ mấy lần, đại khái thấy họ đều cầm vũ khí trong tay, tinh thần cũng tốt, hơn nữa lại là hai người, cảm thấy mình không phải đối thủ, bước nhanh bỏ đi.

Tiết Triêu Á ở đằng sau Truyền Sơn lặng lẽ che mũi lại, giữ hô hấp, vẻ chán ghét trên mặt khó nén.

Người đằng trước này thực sự quá thối! Nhưng trên mặt hắn ta cũng không dám lộ ra vẻ chán ghét.

Nhưng vị Canh Nhị biết bày binh bố trấn bình thường hay mắng người này thối như cá chết. Không biết người này bị mắng khó nghe như vậy, trong lòng tư vị thế nào? Nếu hắn ta bị người mắng như vậy, hừ!

“Cẩn thận một chút.”

Hai người tiếp tục đi về phía trước.

Tiết Triêu Á không muốn đi ở cuối gió nên bước nhanh thêm vài bước đi song song với Truyền Sơn.

Truyền Sơn cười cười, chính hắn cũng biết hắn khó ngửi thế nào, hắn biết chứ. Mấy ngày trước Canh Nhị đã bắt đầu dùng khăn che kín mặt mũi, còn không cho hắn lên bàn ăn, nói hắn vô luận từ trong hay ngoài đều tản ra thứ mùi, cực độ ảnh hưởng tới thú ăn của người khác. Chỉ có thiếu niên này không dám nói rõ, chỉ có thể cố nhịn, đáng thương ghê.

“Đằng trước hình như có người đang nhóm lửa.” Tiết Triêu Á nhẹ giọng bảo. Hắn ta còn ngửi thấy một mùi…

Truyền Sơn cũng ngửi thấy. Đối với họ – người đã lâu không nếm vị thịt, mùi thịt quay này đủ làm họ phát điên.

Nơi đốt lửa nằm ở một góc con đường, cách họ cũng không xa.

“Đi, đi qua xem. Xem có thể cướp một bữa không.” Cũng không biết ai trắng trợn quay thịt bên đường trên sân mỏ như thế, không sợ mọi người cướp đoạt sao.

Nhưng mà, có người có lá gan này, chắc chắn là khó đối phó. Có lẽ là người trong thập đại hung ma Canh Nhị đã nói. Đương nhiên cũng có khả năng là thủ hạ thân tín của Đinh lão đại và Canh Lục.

Nhưng dù sao đi nữa, nếu hắn có thể lấy một miếng thịt quay về…

Vừa nghĩ đến cảnh mình đang lắc lư thịt quay, mà con mèo tham ăn đầu óc ngờ nghệch kia lại mang vẻ mặt lấy lòng, nước bọt tí tách vây lấy hắn… Ha hả, Truyền Sơn tức thì trở nên hào hứng.

Ngươi vây quanh đống lửa tổng cộng có bốn người. Còn có một người đang nằm sấp một bên không biết làm gì.

Bốn người cùng tham lam nhìn cái giá quay thịt. Theo điệu xoay của gậy gỗ, màu thịt quay càng trở nên hấp dẫn, mùi vị cũng càng đậm hơn.

Truyền Sơn và Tiết Triêu Á cùng nhau nuốt nước bọt. Bên đối phương nhiều người, họ sợ không có phần thắng. Nhưng cứ nhìn thịt như thế, lại cảm thấy không bằng lòng.

“La đại ca, ngươi họ lấy thịt ở đâu ra?”

Truyền Sơn sửng sốt. Đúng vậy, cái nơi quỷ quái này đã đóng cửa hầm mỏ nửa tháng rồi, thịt ở đâu ra?

Hơn nữa nhìn màu tảng thịt quay và dầu tràn ra đó cũng không giống thịt muối hay hàng khô.

“Xuỵt. Người trốn ở đây đừng nhúc nhích, để ta qua xem.”

Truyền Sơn cong lưng, lặng lẽ tới gần đống lửa.

Sau đó hắn thấy một màn làm hắn suốt đời không thể quên được.

Đó là một nữ nhân.

Con mắt nữ nhân đối diện hắn như cá chết.

Có thể nhận ra nàng là một nữ nhân, là bởi vì trên người nàng có một tên nô lệ mỏ đang ra sức phát tiết thú tính bóp lấy bầu ngực nàng.

Bộ chân của nữ nhân đã biến mất, chỉ còn lại nửa đoạn thân thể trên bị nô lệ dày vò bên dưới.

Truyền Sơn không dám nhìn miếng thịt quay trên đống lửa, đột nhiên mùi thịt quay hấp dẫn hứng thèm ăn biến thành khí độc làm người ta buồn nôn, từng đợt buồn nôn cuộn trào lên trong dạ dày. Theo cơn buồn nôn là đợt phẫn nộ dâng trào lên.

Ai mà không có phụ mẫu, ai không có tỷ muội? Người làm ra loại chuyện này căn bản không thể được gọi là người.

Trong đầu Truyền Sơn đột nhiên hiện lên dáng dấp thê thảm vươn hai tay cầu cứu của mẫu thân và ấu muội hắn.

Mẫu thân và ấu muội hắn rơi vào tay kẻ địch sẽ có kết cục gì?

Hắn không dám nghĩ nữa.

"Ack… Ack…" Cánh tay nữ nhân đột nhiên giật giật, trong miệng cũng phát ra tiếng rên rỉ như cầu cứu.

Trời ơi! Nữ nhân này còn sống!

Chờ Truyền Sơn tỉnh táo lại, tên nô lệ mỏ nằm trên người nữ nhân phát tiết thú tính đã vỡ tan đầu nằm trên bụng nữ nhân.

Truyền Sơn chống cuốc thở dốc, đưa tay ra muốn túm tóc nam nhân xuống khỏi người nữ nhân.

Đột nhiên bị tập kích, bốn người bên đống lửa nướng thịt từng chút phản ứng lại. Chờ họ phát hiện đồng bạn đã ngã xuống, lập tức cầm vũ khí như cuốc xẻng trong tay vọt tới.

Tiết Triêu Á trốn trong một góc bí mật gần đó run người, hắn ta căn bản không ngờ nam nhân đáng sợ cả người hư thối kia lại đột nhiên lao ra.

Cái cuốc giơ cao ấy, sắc mặt dữ tợn ấy, Tiết Triêu Á suýt thì thét chói tai lên.

Trong khoảnh khắc ấy, hắn ta tưởng mình đã thấy ma quỷ lao lên từ vực sâu địa ngục!

Mắt thấy Truyền Sơn lấy một địch bốn, Tiết Triêu Á do dự. Có nên ra giúp đỡ hay không? Nhưng bốn người kia thoạt nhìn đã không phải dạng dễ chọc, họ chỉ có hai người, nếu hắn đi ra, phải chết là cái chắc.

Dù sao… Người kia cũng không sống được lâu nữa…

Như vậy hắn còn có thể bớt phải báo đáp một ân tình, tuy rằng hắn đã đồng ý sau khi ra ngoài sẽ cùng hưởng tâm pháp tu chân và Trúc Cơ Đan, nhưng trong lòng hắn thực sự chẳng muốn tẹo nào.

Huống hồ La Truyền Sơn này tuy rằng chiếm vị trí ân công hàng đầu của hắn, nhưng cao nhân chân chính có thể cứu hắn lại là Canh Nhị, chỉ cần Canh Nhị không chết, hắn vẫn an toàn. Nghĩ tới hắn đường đường là hoàng tử, thực sự không đáng để chết vì một tên nô lệ mỏ này.

Đúng rồi, hắn có thể trở về báo tin.

Như vậy hắn cũng không cần ra mặt cứu người, ở trước mặt hai người kia cũng có thể mượn cớ trở về.

Cuối cùng nhìn thoáng qua Truyền Sơn đang liều mạng, Tiết Triêu Á lặng lẽ nói: ta trở lại báo tin cho ngươi để họ tới cứu ngươi, cũng coi như báo đáp ân tình của ngươi. Ngươi chết cũng đừng tới tìm ta.

Tiết Triêu Á chạy về thì đúng lúc gặp được Kỷ 14 và Canh Nhị tay không đi về. Hôm nay họ không tìm thấy con mồi thích hợp, hiện tại tình trạng cướp giật cái ăn đã tới cấp độ quyết liệt.

"Ngươi nói cái gì? Hắn ở đâu?"

Canh Nhị và Kỷ 14 lập tức mang vũ khí lao ra khỏi hang động. Cũng dặn thiếu niên đợi trong hang động không được đi đâu.

Đây chính là ý muốn của Tiết Triêu Á, ngoài miệng nói vài câu mình cũng muốn đi giúp. Nhưng hắn ta còn chưa nói xong một câu, hai người kia đã chạy mất dạng.

Tiết Triêu Á đóng cửa gỗ lại, cửa vừa đóng lại, nơi đây đã trở thành nơi an toàn nhất trong cả hầm mỏ này.

Đi qua xem gia nô Tạ bá vẫn đang kéo dài hơi tàn, Tiết Triêu Á nhìn hang động vắng vẻ, đột nhiên ý thức được đây là lần đầu tiên chỉ có một mình hắn ta ở lại.

Ánh mắt của Tiết Triêu Á chậm rãi chuyển từ cái giá trên vách tường dừng lại nơi phòng ngủ ở bên trong cùng, nơi đó hắn ta chưa bao giờ đi vào một mình.

22. Quyển 2 - Chương 10

Truyền Sơn giết chết tên nô lệ mỏ gian *** nữ nhân xong, đầu óc nhanh chóng tỉnh táo lại.

Năm người này hắn một người cũng không muốn buông tha. Tuy nói với tình trạng hiện tại của hắn, muốn đối phó bốn người này khá trắc trở, nhưng nếu như một lòng muốn giết chết đối phương vậy đương nhiên lại là một cách nói khác.

Đối với hắn, giết người dễ hơn đả thương người nhiều. Được đặc huấn quân đội, đối với cách lợi dụng hoàn cảnh kết hợp lực lượng bản thân phát huy lực sát thương lớn nhất thế nào, hắn có thể vận dụng thuần thục.

Nếu thiếu niên tên Á sinh có thể thầm trợ giúp hắn một tay, vậy phần thắng của hắn càng lớn hơn nữa.

Chẳng qua, hắn không biết lá gan thiếu niên kia làm sao, thấy hắn ta tới giờ còn chưa xông ra, có khả năng là bây giờ đã bị dọa nhũn cả chân rồi, như vậy hắn sẽ không thể trông cậy đối phương còn có thể đến giúp hắn được.

"Ngươi là cái thứ gì?" Vừa nhìn thấy rõ hình dáng Truyền Sơn, tên nô lệ mỏ lên tiếng càng hoảng sợ.

Đây còn là người sao? Không phải xác chết vùng dậy chứ?

"Ta là người muốn giết các ngươi." Truyền Sơn âm trầm nói.

Truyền Sơn vừa mở miệng, đối phương đã không còn sợ, chỉ cần là người sẽ không có gì phải sợ.

"Tên đáng buồn nôn này, thật to gan! Dám tới đánh địa ngục ngũ hổ chúng ta ư!"

Truyền Sơn không rảnh châm biếm những người này. Dù sao người thế này ở đâu chẳng có, kết hợp lại thành một đoàn đội là coi như mình cũng có thể tung hoành. Ngũ hổ? Hôm nay hắn sẽ biến họ thành ngũ thi!

"Đệt mợ! Lão đại chết rồi! Tam ca, giết hắn!" Một tên nô lệ mỏ khác chạy qua kiểm tra tình huống của đồng bạn kêu to.

"Cái gì? Đại ca đã chết?" Tên nô lệ cao gầy nói chuyện với Truyền Sơn lúc đầu hoài nghi lỗ tai của mình.

"Khốn nạn! Giết hắn báo thù cho đại ca!" Một tên nô lệ mỏ khác hơi lùn một chút, cơ thịt xoắn xuýt cầm cuốc trong tay bổ về phía Truyền Sơn.

Một người cách Truyền Sơn xa nhất thì vô thanh vô thức đánh bọc sườn hắn.

Truyền Sơn lười đánh, né người một cái, tránh cái cuốc đang bổ về phía hắn. Hắn thừa dịp chạy về đống sọt than đằng sau. Lúc này hắn không hề cảm kích hạt châu Canh Nhị đưa tẹo nào, con người nếu như không cảm nhân được đau đớn, hơn nữa tinh lực dồi dào quá, dù cho ngươi có bị trọng thương bao nhiêu đi nữa, chỉ cần có thể bò dậy được thì vẫn có thể giết người phóng hỏa được.

Sọt than, xe gỗ, khung gỗ, đống lửa, con đường chật hẹp, miếng gỗ chống tường. Truyền Sơn đã ghi tạc cảnh vật chung quanh từ lâu nhanh chóng phán đoán.

Bốn người chỉ có ba đang đuổi giết hắn, có thể họ nghĩ giết hắn không cần dùng toàn lực. Người còn lại kia đang kiểm tra nữ nhân chỉ còn lại nửa đoạn thân thể, hình như đang xem nàng đã chết hay chưa.

Thấy người đằng sau sắp đuổi kịp hắn, Truyền Sơn lấy cái cuốc khều sọt than bên cạnh làm nó đổ 'uỵch' ra đất.

Sọt than liên tiếp đổ xuống, chặn lối người đuổi giết hắn.

Địa ngục ngũ hổ… hiện tại chỉ còn tứ hổ thôi, vừa chửi ầm vừa tránh sọt than đi bắt hắn.

Truyền Sơn dựa theo tuyến đường đã vạch sẵn trong đầu, vùi đầu phóng về phía chất đống giá gỗ, chỗ ấy đúng lúc hình thành một tam giác với đống lửa, dựa theo kế hoạch của hắn…

"Bồm bộp."

Truyền Sơn dừng chân lại, trên trán lập tức toát mồ hôi lạnh.

Cảm giác dưới chân không đúng, hình như hắn đã giẫm phải… chết toi! Hắn sao lại xui xẻo như thế?

Địa ngục tam hổ đằng sau đã xông tới, hán tử trung niên xông tới đầu tiên thừa dịp Truyền Sơn dừng lại, nện xẻng lên vai hắn.

Truyền Sơn kêu lên một tiếng đau đớn, dưới chân sụp xuống.

"Toi! Bên dưới này trống không!"

Những lời này không phải Truyền Sơn hô lên, mà là tên nô lệ đạp hắn một xẻng.

Chỉ nghe "lộp bộp, lạch cạch, uỳnh !"

Miếng gỗ vuông gác trên hầm mỏ bỏ không không thể chịu được trọng lượng bốn người nam tử thành niên đè lên, hơn nữa đã lâu không tu sửa, đã đứt gãy ngay giờ khắc này.

Nghe thấy tiếng vang, một 'hổ' cuối cùng cũng buông tha nữ nhân xông tới, chỉ thấy mấy người huynh đệ của hắn và tên đầu sỏ gây nên kia đang cùng nhau rơi xuống hầm mỏ bỏ không đen kịt.

"Quái lạ! Vì sao trên hầm mỏ bỏ không này không đốt đèn?" Thực ra 'hổ' đó cũng biết, với tình trạng hiện nay, trong mỏ người người tự lo thân mình còn chưa xong, Đinh lão đại và Canh Lục nào có tinh lực dư thừa ra ngoài duy tu sửa chữa ***g đèn báo hiệu ở các nơi hiểm yếu.

Lúc Canh Nhị và Kỷ 14 chạy tới, đã thấy một gã nô lệ mỏ vóc ngươi coi như to lớn đang cầm một cây đuốc to soi liên tục xuống một cái hố to.

Kỷ 14 kéo Canh Nhị lại, nói nhỏ: "Là địa ngục ngũ hổ, cường đạo nổi dang trong hầm mỏ. Họ hễ ra khỏi cửa là đều có nằm người cùng đồng hành, nếu như chỉ có một hai người thì không đáng sợ, nhưng năm người cùng nhau…"

"Hình như ta chỉ thấy một mình hắn?" Canh Nhị cũng nói nhỏ.

Kỷ 14 quay đầu nhìn khắp nơi.

"Lão đại họ không có đây, không biết trốn đâu rồi. Tứ hổ trong địa ngục ngũ hổ cũng không có gì đáng sợ, nhưng lão đại của họ lại là… một trong thập đại hung ma, nổi danh là giảo hoạt hung ác và háo sắc." Kỷ 14 tựa hồ có phần phản cảm với cái danh xưng thập đại hung ma này.

"Ngươi đã nhìn thấy Truyền Sơn chưa?"

"Chưa."

"Chúng ta tới gần xem."

"Chờ đã! Có thể giải quyết một người thì một người. Ngươi giúp ta canh chừng, ta đi giết tên ở miệng hố kia." Kỷ 14 căn dặn Canh Nhị, nắm chặt đại đao của ngục tốt trong tay, lặng lẽ lần mò đi qua.

'Hổ' cuối cùng ngay cả chết cũng không biết vì sao mà chết, chỉ cảm thấy cổ mát lạnh, sau đó đã thấy đầu mình bay lên.

Trong khoảnh khắc dưới lòng bàn chân trầm xuống, Truyền Sơn vô thức giơ cuốc mắc vào mép miệng hố.

Đáng tiếc sức rơi khá lớn, cái cuốc bị dính bùn đất trượt dần. Truyền Sơn thậm chí có thể cảm thấy sức gió khi tam hổ kêu thảm thiết rơi qua người hắn.

Cái cuốc cứ trượt từng chút một, Truyền Sơn vội vã vươn tay, muốn cắm ngón tay vào trong bùn đất để cố định cơ thể.

"Ui!" Cắm vào đá rồi, ngón tay suýt thì gãy.

Trên đỉnh đầu có ánh lửa soi xuống, Truyền Sơn nghe thấy tiếng gọi bên trên: "Nhị ca, Tam ca, Tứ ca, các ngươi có thể nghe thấy giọng ta không?"

Truyền Sơn thở cũng không dám, đối phương chỉ cách hắn cự ly một cái xẻng, nếu để đối phương phát hiện ra, chỉ cần kiếm cây gỗ nào đó hất hắn một cái thì hắn nhất định sẽ phải xuống dưới cùng tam hổ.

Kiên trì không được bao lâu, trong thời gian tưởng chừng như đợi đủ một năm, nhưng kỳ thực chẳng qua là thời gian một chén trà.

Một thứ đen đen, tròn tròn bay từ trên xuống.

"Bộp!"

Tiếp theo một thi thể không đầu rơi sát qua người hắn rớt vào hố sâu.

"Ai? Là ai làm? Cửu muội! Cửu muội!" Một tiếng khóc thê lương của nữ nhân truyền tới từ trên đỉnh đầu.

Tiếng bước chân hỗn độn vang lên.

"Kỷ 14! Là ngươi? Đây là chuyện thế nào?" Giọng chất vấn khá quen, Canh Lục.

"Ta cũng vừa tới." Giọng bình tĩnh của Kỷ 14.

"Các ngươi có thấy Tân 279?" Đây là giọng lo lắng của Canh Nhị.

"Canh Nhị !" Truyền Sơn cố lấy sức toàn thân kêu to.

Lập tức, phía trên hố xuất hiện một cái đầu, hô to vào bên trong:

"Truyền Sơn, là ngươi sao? Ngươi ở đâu?"

"Ta ở ngay chỗ dưới ngươi ba thước, ngươi kiếm cây gậy hoặc sợi dây thả xuống đây." Truyền Sơn ngửa đầu bảo.

Một ngọn đèn thả xuống, chiếu sáng xung quanh Truyền Sơn, cũng soi tới chỗ hắn.

"Ngươi chờ một chút, ta làm ngay đây!"

Chỉ chốc lát sau, một sợi dây thừng thả xuống, Truyền Sơn nắm đầu dây giật giật.

"Ngươi nắm chắc, đừng nhúc nhích, ta kéo ngươi lên."

Chưa đến một khắc, Truyền Sơn cuối cùng đã bò lên trên mặt đất nhờ lực kéo của Canh Nhị.

Mà lúc này, hiện trường đã tới trạng thái hết sức căng thẳng.

Kỷ 14 ngăn ở phía trước, không để bất luận kẻ nào tới gần miệng hố.

Canh Lục cùng một đám thủ hạ của hắn, ước chừng hơn mười người đang vây quanh họ.

Mà ở phía sau Canh Lục, một nữ tử mặc la quần đang khóc hu hu ôm nữ nhân chỉ còn nửa đoạn không biết sống hay chết.

Canh Nhị dìu Truyền Sơn đi tới bên cạnh Kỷ 14.

Ánh mắt Canh Lục rơi xuống người Truyền Sơn, lập tức cau mày.

Người này còn là người sao? Mặt kia nát gần như ma rồi.

“Có ai có thể giải thích đây là chuyện gì không?” Canh Lục hỏi.

Truyền Sơn quét một vòng nhìn hiện trường, đột nhiên cười ha hả.

“Có gì buồn cười lắm sao?” Canh Lục sắc mặt xấu xí.

“Ha hả, ta cười các ngươi tới thật đúng lúc. Đúng lúc thịt nữ nhân kia cũng chín.”

Câu nói đầu tiên như dầu chảy vào nồi lẩu, làm Canh Lục và thủ hạ của hắn nhảy dựng tại chỗ.

Truyền Sươn vẫn đang cười, nhưng trong mắt hắn không có ý cười, lạnh như băng nhìn đám người Canh Lục đang nóng nảy.

Canh Nhị cố kéo Truyền Sơn. Người này làm sao vậy? Với loại tình huống này đâu có thích hợp gây thù hằn.

Họ chỉ có ba, đối phương có gần hai mươi mốt, nhìn kiểu gì cũng thấy là bên chịu đòn.

“Là các ngươi làm?” Canh Lục vẻ mặt như muốn ăn thịt người.

Truyền Sơn cười nhạt, “Sau khi vừa nhìn thấy các ngươi tới, ta liền nhảy vào trong hố sao? Sau đó lại bảo Canh Nhị kéo ta lên?”

Ánh mắt Canh Lục âm lạnh, nhìn từ tình huống lúc họ chạy tới, thật sự không giống là họ làm, nhưng cái thái độ này của Tân 279 là ý gì?

“Là địa ngục ngũ hổ.” Kỷ 14 đột nhiên mở miệng.

Canh Lục dời mắt đi, “Vậy họ đâu?”

Kỷ 14 nhìn về phía Truyền Sơn, Truyền Sơn tiện tay chỉ về đằng sau.

Cái hố đen kịt không biết thông tới đâu, Canh Lục muốn tới xem, lại lo ba người họ.

“Lục ca!” Giọng nữ nhân vang lên.

Canh Lục quay đầu lại.

Truyền Sơn, Kỷ 14 cũng cùng nhìn về phía nữ nhân. Chỉ có Canh Nhị sắc mặt mất tự nhiên cúi đầu nhìn ngón chân y.

“Chuyện gì?”

“Cứu muội muốn người kia qua.” Nữ nhân cố kiềm sự đau khổ xuống, run giọng nói.

Ánh mắt Truyền Sơn rơi xuống người nữ tử chỉ còn lại nửa đoạn thân thể, chỉ thấy nàng kia đang giơ một tay lên, miễn cưỡng chỉ về phía hắn.

Nữ nhân này thế mà vẫn chưa chết.

Truyền Sơn không nói hai lời, lúc này đi về phía nữ nhân nửa đoạn kia.

Canh Nhị muốn kéo hắn lại nhưng không kéo nổi.

Canh Lục tránh đường, để Truyền Sơn đi qua.

Kỷ 14 lo Truyền Sơn rơi vào vòng vây, cũng đi theo. Canh Nhị thấy chỉ còn mình y một mình ở vòng ngoài, buồn rầu một hồi, cắn răng một cái cũng đi theo.

Vòng vây hợp lại, ba người và hai nữ tử, còn cả Canh Lục đứng giữa vòng tròn.

Truyền Sơn dừng bước chân lại bên người nữ nhân.

Nữ nhân nửa đoạn kia cố gắng ngước mắt lên, môi mấp máy, tựa hồ đang nói gì đó với Truyền Sơn.

Truyền Sơn quỳ một chân xuống đất, nửa ngồi xổm quỳ bên người nữ nhân, nhẹ giọng hỏi: “Ngươi muốn nói gì với ta?”

Trong miệng nữ nhân phát ra tiếng ‘ha hả’.

“Ngươi hiện tại không cần lo lắng, những súc sinh khi dễ ngươi đã bị ta giết sạch rồi.” Ánh mắt Truyền Sơn nhìn nữ tử rất dịu dàng, hắn biết nữ nhân này không sống được lâu nữa, có lẽ sẽ đi ngay bây giờ.

“Cảm ơn… giết… giết… ta…” Hơi thở cuối cùng trong miệng nữ nhân biến thành ngôn ngữ.

“Ngươi muốn ta giết ngươi?”

“A…. A….” Nữ nhân dường như muốn gật đầu. Cả đời này nàng đã không thể hình dung bằng hai chữ thê thảm nữa, trong lúc hấp hối, trong đầu nàng cũng không hiện lên bất luận chuyện gì tốt đẹp, ngoại trừ khuôn mặt đáng sợ này.

Vì sao nàng không gặp người này sớm hơn?

Lần đầu tiên, có người không có bất luận mục đích gì, không có bất luận yêu cầu gì ra tay cứu giúp nàng.

Hắn vì nàng, không để ý mạng mình mà xông ra.

Hắn vì nàng, lấy một địch năm, giết chết những súc sinh khi nhục nàng.

Hắn quỳ gối trước mặt nàng, tựa như đối mặt một vị công chúa cao quý.

Nam nhân tốt nhường ấy. Nàng không để ý mặt hắn đáng sợ thế nào, cũng không để ý hắn có thể để nàng ăn cơm no. Nàng nghĩ, nếu như nàng có thể gặp hắn sớm hơn, nàng nhất định sẽ làm hắn hạnh phúc, nàng rất muốn rất muốn có một gia đình, cùng một nam tử thương yêu nàng gắn bó bên nhau, lại vì hắn sinh hai hài tử khả ái…

Nếu những điều này không thể trở thành sự thật, như vậy để mình chết trên tay hắn, sạch sẽ đi đón luân hồi mới. Coi như là ban ân cuối cùng cho cuộc đời nàng đi.

“Giết… giết… ta….”

Truyền Sơn cười, một nụ cười dịu dàng vô hạn. Chậm rãi vươn tay ra với nữ nhân, nhẹ nhàng xoa mặt nàng.

Nữ nhân tựa như đang hưởng thụ, nhắm hai mắt lại, một giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt nữ nhân.

“Xoẹt.”

Một tiếng cực nhẹ, cổ nữ nhân vẹo sang một bên, mang theo nụ cười thở hơi cuối cùng.

Truyền Sơn giữ yên tư thế quỳ một gối, thật lâu không hề động đậy.

Những người có mặt không ai nói gì.

Canh Nhị nhìn bóng lưng Truyền Sơn, trong lòng khó chịu vạn phần.

Y có thể khẳng định Truyền Sơn không quen nữ nhân này, vậy Truyền Sơn đang tế ai? Hắn đang chia buồn ai? Đang biểu đạt áy náy và nỗi niềm thương nhớ vô tận với ai?

–

Triết Triêu Á tìm kiếm một phen trên cái giá trong phòng ngủ, không tìm thấy bất luận thứ gì trong tưởng tượng của hắn.

Canh Nhị không phải người thường, hắn có thể khẳng định điểm này.

Người như vậy vì sao lại rơi vào Hắc ngục hẻm mỏ này, hắn nghĩ thế nào cũng không ra. Trong mắt hắn, kỳ nhân biết bày binh bố trận như Canh Nhị hẳn là giống quốc sư Minh Quyết Tử được người cung phụng mới đúng.

Tiết Triêu Á tin chắc Canh Nhị chắc chắn có mục đích gì đó không để ai biết mới vào trong Hắc ngục ăn thịt người này, nên hắn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục tìm kiếm trên giường Canh Nhị.

Thật ra không phải hắn muốn tìm ra cái gì, hắn chỉ không quen có người giữ bí mật trước mặt hắn, còn hắn thì không thể nắm trong tay và lợi dụng. Cho nên hắn luôn muốn tìm ra một số thứ có thể làm hắn hiểu hơn về Canh Nhị.

Đáng tiếc, giường của Canh Nhị cũng như cái giá dựng tường trong phòng ngủ hắn, vừa nhìn đã biết, ngoại trừ một ít rơm và sợi bông cũ kỹ xoắn bện với một chiếc chăn vải thô ra thì không còn gì khác.

Tiết Triêu Á không cam lòng, đứng dậy, suy nghĩ một chút, lại ngồi xổm xuống cố gắng khôi phục giường lại trạng thái ban đầu. Thế rồi ánh mắt hắn rơi sang giường của La Truyền Sơn ở đối diện.

–

Bầu không khí trong sân mỏ có chút là lạ.

Nhiều người như vậy nhưng không ai mở miệng, đây đó tựa hồ đều đang âm thầm cảnh giác đối phương, lại tựa hồ đang chơi trò nghẹn hơi thở xem ai mở miệng trước.

Truyền Sơn khép hai mắt nữ tử Cửu muội lại, yên lặng cũng không biết đang nghĩ gì. Nhất là da trên mặt hắn đã hư thối hơn nửa, càng làm người ta không thể đoán được tâm tư tình cảm từ mặt hắn.

Cũng không biết một ngọn gió từ đâu tới, thổi qua sân mỏ, lập tức luồng gió mang mùi thi thể hư thối truyền vào khoang mũi nữ tử Cửu muội kia.

Thực ra, cái mùi này vừa nãy đã có rồi, chỉ là bầu không khí căng thẳng quá, khiến mọi người tạm thời quên mất. Nhờ cơn gió không mời mà tới, thứ mùi này càng đậm hương hơn. Nữ tử nhịn không được muốn giơ tay áo lên che miệng mũi, nhưng lại sợ người khác nghĩ lầm nàng ghét bỏ mùi của chính tỷ muội mình, phải cố chịu đựng.

Nhưng thứ mùi này rốt cục truyền từ đâu tới, sao lại có cảm giác như gần ngay bên cạnh?

Nữ tử quan sát Truyền Sơn đang lặng yên, thấy thứ mùi thối ấy hơn nửa là toát ra từ mặt hắn, nhìn lại đôi tay đen đen đỏ đỏ phồng lên như bị nứt nẻ, mà những mảnh da nứt nẻ ấy lại cùng nhau nát rữa, cuối cùng đã xác định được nơi mùi thối phát ra.

Nử tử đành phải nhẫn nại, không rõ sao một người đã thối nát như thế rồi mà vẫn còn sống được.

Truyền Sơn nào biết tâm tình hận không thể lập tức cách xa hắn ba dặm của nữ tử kia, hiện tại trong lòng hắn tràn đầy lo lắng cho người đối diện. Lại nghĩ tới người nhà có khả năng cũng bị xúc phạm trong thời loạn thế…

Canh Nhị do dự một lát, vươn tay ra. Ngay lúc y gần chạm vào vai Truyền Sơn, Truyền Sơn đột nhiên vươn thẳng thắt lưng đứng dậy.

Canh Nhị vươn tay vào khoảng không, y nắm chặt tay, lặng lẽ rút lại.

“Đi thôi.” Truyền Sơn phá tan trầm mặc.

“Khoan đã!”

Canh Lục đứng bên cạnh nữ tử mở miệng bảo Truyền Sơn đợi đã.

Truyền Sơn quay đầu lại, sắc mặt lạnh nhạt nhìn về phía Canh Lục.

“Không phải ngươi, ta tìm Canh Nhị. Các ngươi có thể đi trước, Canh Nhị ở lại.”

Truyền Sơn nhìn Canh Nhị một cái, Canh Nhị cũng vừa vặn nhìn vào mắt hắn, trong mắt y rõ ràng có sự hoảng loạn và bất an.

“Ngươi tìm Canh Nhị có chuyện gì?”

“Ta tìm Canh Nhị chứ không phải ngươi.” Canh Lục không đáp, hai mắt lạnh lẽo nhìn về phía Canh Nhị có vẻ vô cùng lo lắng bất an đứng một bên.

Canh Nhị cúi đầu, hai chân trần cũng cọ vào nhau.

“Canh Nhị là bạn ta, chuyện của y là chuyện của ta.”

Canh Nhị nghe vậy, cảm kích nhìn Truyền Sơn một cái.

Truyền Sơn cười cười, bước lên phía trước hai bước che chắn cho Canh Nhị.

Kết quả, Canh Lục làm như không thấy động tác của hắn, ngược lại nói với một người khác: "Kỷ 14, ngươi nói xem sao?"

Kỷ 14 không nói chuyện, chỉ cầm lưỡi dao trong tay đổi hướng khác.

Canh Lục yên lặng, động tác của Kỷ 14 đã thay cho thái độ của hắn. Tân 279 có năng lực gì hắn còn chưa thăm dò, nhưng Kỷ 14 lợi hại thế nào hắn đã sớm biết, không phải vạn bất đắc dĩ, hắn thực sự không muốn là kẻ địch với tên này.

Canh Lục còn đang suy nghĩ phải mở miệng thế nào, chợt nghe bên cạnh, một giọng nữ mềm mại khéo léo vang lên.

"Canh Nhị, ta có việc thỉnh giáo ngươi, ngươi có bằng lòng lưu lại hay không?"

Thanh âm vừa vang, Truyền Sơn dời ánh mắt về phía nữ nô lệ mỏ hiếm thấy trong mỏ này.

Chỉ thấy nữ nô vừa mở miệng này thoạt trông sạch sẽ hơn nhiều so với phần lớn nô lệ mỏ, không những sạch sẽ, mặt mũi cũng khá xinh xắn, mái tóc dùng khăn vải bọc lại, trên người lại phủ la quần, tuy rằng chỉ là chất vải thô, nhưng khí chất cũng không như nữ hài nông gia bình thường, ngược lại có vài phần tựa như thiên kim tiểu thư trong khuê phòng nhà giàu, ngay cả tuổi cũng không đến hai mươi.

Nữ tử như vậy lại có thể sống sót trong mỏ, còn có thể sống khá tốt, Truyền Sơn kinh ngạc cũng có phần bội phục Canh Lục. Ở nơi đây, bản thân hắn lại có một bạn nữ như vậy, thường không phải phúc khí mà còn là tai họa. Dù Canh Lục thân là 'Lệ quỷ' lại là lão đại một phương, nhưng muốn bảo vệ nữ tử này chu toàn, nói vậy cũng phải cố gắng trả cái giá không nhỏ đâu.

Nữ tử ấy đưa nữ tử chỉ còn nửa đoạn trong lòng giao cho một người bạn, nhờ Canh Lục kéo tay đứng lên, từ từ đi tới trước mặt Canh Nhị.

Canh Nhị ngẩng đầu lại nhanh chóng cúi đầu, tựa hồ như sợ gặp nữ tử này, lùi lại đằng sau một bước.

Truyền Sơn tiến sang ngang một bước, lại ngăn trở đường nhìn của đối phương lần nữa, "Các ngươi có gì cần nói thì nói luôn đi."

"Ngươi là…"

"Tân 279."

"Ta biết ngươi." Nữ tử khe khẽ thở dài, nói như thể trách trời thương dân lắm ấy: "Hôm đó ngươi chịu khổ trên đài. Nhưng… cũng bởi vì ngươi, hầm mỏ này rối loạn."

Truyền Sơn không đổi sắc mặt.

"Ngươi coi như đã cứu Cửu muội, nhưng hãy xem tiền căn hậu quả đi, cũng có thể nói Cửu muội bởi vì ngươi nên mới gặp phải kết cục này. Ngươi nói có đúng không? Tân đại anh hùng." Nữ tử vừa nói vừa vén tóc bị thò ra ngoài khăn vải, giương mắt nhìn về phía Truyền Sơn.

Giọng nữ tử mềm mại, nội dung lại như lưỡi dao, ít nhất cũng đã cắt hai vết. Mà cũng bởi những lời này của nữ tử, làm bầu không khí thoáng thả lỏng lại trở nên khẩn trương.

Đồng bạn của Canh Lục cùng dùng ánh mắt thù địch nhìn về phía hai người Truyền Sơn và Canh Nhị.

Chính bởi vì hai người đó mà hầm mỏ mới đại loạn, mới liên lụy cuộc sống của mọi người càng trở nên gian khó. Trước đây ít nhất khi ngủ không cần lo nửa đêm bị người làm thịt, giờ thì đừng nói ngủ, đi trên đường cũng phải cẩn thận bị người ta đập cho một nhát.

Từ ngày đóng cửa hầm tới nay mới có bao nhiêu ngày? Nô lệ mỏ đã chết ít nhất một phần ba! Lúc này mới là ngày thứ mười năm thôi.

Mặc dù trong lòng Truyền Sơn khó chịu, nhưng con người là thế, bản thân nhận thức được sai lầm là một chuyện, nhưng bị người khác vạch trần lại là một chuyện khác. Hơn nữa hắn luôn cảm thấy nữ tử nói những lời này không giống như nói với hắn, liếc mắt nhìn về phía Canh Nhị đằng sau. Qủa nhiên, trông người nọ như mắc tội lớn, đầu thấp không thể nào thấp hơn được.

Truyền Sơn thấy Canh Nhị như vậy, trong lòng khó chịu, lập tức phản pháo: "Tiền căn hậu quả? Nếu như hai gã đạo sĩ kia không hạ thủ với ta thì sao lại xảy ra chuyện sau này? Ngươi muốn tìm đầu sỏ gây chuyện vì sao không tìm họ? Hay ngươi cho rằng hai gã đạo sĩ kia ngươi không làm gì được, đành phải chụp chậu phân đó lên cái tên nửa chết như ta? À, suýt thì quên mất, xét tiền căn hậu quả, ngươi nên đi tìm những người đã nhốt ngươi vào đây mới đúng."

Nữ tử thật không ngờ Truyền Sơn không những không tỏ vẻ hổ thẹn khổ sở như nàng đã lường trước, trái lại còn tương nàng một phát, nhất thời tức giận, giọng điệu cũng không còn dịu dàng nữa.

"Nhưng ngươi không thể phủ nhận, nếu không phải do ngươi, chúng ta bây giờ vẫn sống tốt đẹp, Cửu muội cũng không bị chết thảm như thế!" Vừa nói, nữ tử vô ý trừng Canh Nhị đang cúi thấp đầu.

Canh Nhị đang rối rắm lương tâm, cũng không chú ý tới ánh mắt như dao đâm của nữ tử kia.

"Ờ? Ngươi cho cuộc sống trước mười lăm ngày này là tốt? Hay ngươi cho rằng cuộc sống ngày nào cũng bị một đám thô kệch chà đạp, không thấy mặt trời cũng gọi là sống? Cô nương à, cũng không phải ai ai cũng có thể tìm được một người nam nhân có thế lực như thế bảo vệ. Ồ, hay là ngươi chỉ ngủ với một nam nhân, không phải lấy một địch trăm cho nên mới thấy cuộc sống như vậy không tồi?"

Nữ tử tức đến nỗi mặt trắng bệch, môi run bần bật không nói nên lời.

Canh Nhị tỉnh ra, ở đằng sau kéo góc áo Truyền Sơn. Truyền Sơn giả vờ như không biết.

"Ngũ muội, lại đây." Canh Lục vẫy tay với nữ nhân.

Nữ tử quay đầu lại, trong mắt ngấn lệ, chui đầu vào lòng Canh Lục, phát ra tiếng khóc hu hu cực kỳ tủi khổ.

Canh Lục an ủi vỗ lưng nàng, lạnh mặt nói với Truyền Sơn: "Ngươi đường đường là một hán tử, lại đi tranh cãi với một nữ tử yếu nhỏ thì có bản lĩnh gì? Có giỏi ngươi đấu với ta đây!"

"Được thôi, ta hiện tại muốn đi, muốn mang Canh Nhị đi cùng. Ngươi có bản lĩnh thì tới ngăn cản coi."

Kỷ 14 và Truyền Sơn nửa tháng ở chung, trong lòng biết người này sẽ không nói không, hắn ta dám nói vậy, chắc chắn sẽ không chỉ vì có hắn ở đây. Cho nên hắn tiếp tục bảo trì im lặng.

"Ngươi nghĩ rằng ta không dám giữ các ngươi lại?" Canh Lục cười nhạt.

Truyền Sơn cũng cười nhạt: "Ngươi dám, ngươi sao lại không dám? Chẳng qua nếu muốn giữ ba người chúng ta lại, hôm nay lệ quỷ ngươi chỉ sợ cũng phải nộp mạng tại đây!"

Bầu không khí từ khẩn trương trở nên hết sức căng thẳng.

Đồng bạn vòng ngoài của Canh Lục rút nhỏ vòng vây; Kỷ 14 từ từ xoay dao lại, bàn tay cầm đuôi dao nắm chặt không buông; Canh Nhị buông lỏng tâm tư rối rắm, bước ra một bước, cũng xiết chặt nắm tay.

Truyền Sơn và Canh Lục đối diện, suy nghĩ trong đầu Canh Lục xoay chuyển, tính toán mãi mới nhẹ nhàng đẩy Ngũ muội trong lòng sang bên cạnh, đột nhiên nói:

"Canh Nhị, nói cho ta biết, loại tình huống này khi nào thì kết thúc? Ngươi nói, chúng ta đi."

Truyền Sơn nhướn lông mày, Canh Nhị ngấp ngứ đáp: "Ta, ta không biết…"

"Phế vật."

Canh Lục chắc là cảm thấy tiếp tục ở đây tiêu hao thời gian cũng chỉ lãng phí sức lực, lại càng không muốn bởi vì chút việc nhỏ mà tổn hại thực lực của mình, vung tay lên, triệu tập thủ hạ đến bên cạnh, giống như lần đầu gặp Truyền Sơn, trên dưới quan sát hắn một phen, dẫn theo chút kiêu ngạo mà cười nhạt: "Hy vọng ngươi có thể sống đến lúc trở thành đối thủ với ta."

Truyền Sơn cũng đáp lại bằng một cái cười nhạt, nói kiểu lưu manh: "Cũng vậy."

Canh Lục hừ một tiếng, kéo nữ tử rời đi cùng thủ hạ.

Ai ngờ nữ tử tên Ngũ muội lại giãy khỏi tay Canh Nhị, quay đầu lại nhìn Canh Nhị, không nhịn được lại hỏi một lần: "Ngươi thực sự không biết sao?"

Canh Nhị thấy Ngũ muội hỏi y, lắp bắp mãi mới nói được một câu: "Ta thực sự không biết."

Trong nháy mắt, trên mặt Ngũ muội tràn đầy thất vọng, ánh mắt nhìn về phía Canh Nhị càng khinh miệt và chán ghét, "Lúc đó ta sao lại cho rằng ngươi… ngươi thực sự làm ta quá thất vọng!"

"Ngũ muội, đi. Có gì phải nói với loại người này."

Ngũ muội thở dài một tiếng, cầm tay Canh Lục duỗi ra, đi.

Canh Nhị nhìn cặp tay kia, vẻ mặt hơi dại ra, trong mắt tựa hồ mang theo một chút thống khổ.

"Này, đi rồi."

Canh Nhị lấy lại tinh thần, yên lặng xoay người.

Truyền Sơn cau mày, "Ngươi quen nữ nhân kia?"

Canh Nhị không trả lời.

Kỷ 14 đi tới vỗ vai Truyền Sơn, lắc đầu.

Truyền Sơn nhìn vẻ mặt của Canh Nhị, không hỏi nữa.

"Ngươi sớm đoán được sẽ như vậy?" Kỷ 14 cúi đầu hỏi bên tai Truyền Sơn một câu.

Truyền Sơn cười với Kỷ 14, không trả lời. Quan sát tính cách sở thích của người khác, phỏng đoán tâm lý người khác, không chiến mà thu phục người khác, đó vốn là một trong những môn mật thám phải học. Nếu như hắn ở Lãng quân hai năm rưỡi gặp phải chút việc ấy cũng không biết xử lý ra sao thì cũng chẳng đến phiên lão tặc họ Hồ kia bán đứng hắn.

Truyền Sơn biết được nơi ở của địa ngục ngũ hổ từ miệng Kỷ 14, lúc này, bảo hai người đi dọn sạch đồ của năm huynh đệ kia.

Lão đại của địa ngục ngũ hổ không hổ là một trong thập đại hung ma, hang động năm người sống không hề ít thứ tốt, ngoại trừ một ít đậu nành, còn có một túi gạo. Thu hoạch nhiều nhất là quần áo giày và các loại đồ rải.

Kỷ 14 nói đồ tốt thật sự của ngũ hổ chắc chắn là giấu trên người, đáng tiếc bốn trong năm người đã rơi vào hố sâu, muốn lấy cũng không lấy được. Thi thể của lão đại thì bị bọn Canh Lục mang đi, cũng không biết họ lấy thi thể ấy làm cái qué gì.

Ba người thu được một mẻ lớn đang chuẩn bị rời đi, kết quả Canh Nhị đang gần bước ra cửa thì đột nhiên dừng bước, thậm chí buông cái ăn ôm chặt trong lòng xuống, ngồi xổm xuống dưới.

"Xảy ra chuyện gì? Truyền Sơn quay đầu lại hiếu kỳ hỏi.

"Đằng sau cửa có cái gì đó."

"Có thứ gì tốt?"

Canh Nhị không đáp, gập ngón tay lại gõ gõ mặt đất nghiêng gần cửa nhất. Rất nhanh đã xác định được địa điểm, ba hai cái đã đào ra được một cái hốc không lớn, sờ tay vào, móc ra được hai miếng ngọc cũng không phải nguyên thạch của ngọc.

"Đây là…?"

"Linh thạch." Kỷ 14 tiếp lời nói.

Canh Nhị ngẩng đầu, cẩn thận nhìn Kỷ 14.

"Ngươi tìm được, là của ngươi." Kỷ 14 thẳng thắn nói.

Canh Nhị yên lòng, lại nhìn sang Truyền Sơn.

Truyền Sơn vốn không rõ công hiệu của linh thạch, cũng không tin mình giao linh thạch cho người Lãng quốc là họ thả hắn ra được nên cũng hào phóng nói: "Ngươi lấy đi."

Canh Nhị cười, nét cười còn chưa tắt thì đã thấy tên chết tiệt sắp hư thối đến nơi lại lạnh lùng nói một câu: "Sau này có cần lại lấy của ngươi."

Canh Nhị… bĩu môi.

–

"Á, thiếu gia…"

Tiết Triêu Á đột nhiên quay đầu lại.

Thì ra là Tạ bá vốn đang hấp hối lại chống người ngồi dậy.

Tiết Triêu Á bị lão bộc của mình dọa cho ra một thân mồ hôi lạnh, không khỏi lườm lão một cái.

Tạ bá cười khổ, mấy hôm trước lão đã khôi phục thần trí, chỉ là không thể đứng dậy mà thôi. Không ngờ hôm nay miễn cưỡng ngồi dậy lại làm thiếu gia nhà mình sợ.

"Ngươi có thể dậy rồi?"

"Vâng, khụ khụ." Tạ bá che miệng lại, vừa ho khan vừa vội vàngnói: "Thiếu gia, lão nô… khụ khụ có chuyện nói với ngài, họ cũng không ở đây… khụ khụ."

"Chuyện gì?" Tiết Triêu Á đi tới bên cạnh Tạ bá.

"Thiếu gia, lão nô phát hiện…"

"Phát hiện cái gì?"

Tạ bá đang do dự, hiện nay lão còn chưa dám khẳng định. Nhưng nếu như thật là thứ đó, có thể giúp cho trạng thái nửa chết nửa sống nhiều lắm. Người không vì mình, trời tru đất diệt. Tuy lão tuổi đã cao, nhưng cũng không muốn chết ở đây. Huống chi mục đích ban đầu của lão còn chưa đạt được…

"Tạ bá, ngươi có việc giấu ta phải không?" Sắc mặt Tiết Triêu Á âm trầm xuống.

Tạ bá liền nói không dám, khù khụ mãi mới đỡ thở dốc, che ngực khó khăn nói: "Thiếu gia, chẳng hay ngài có phát hiện La Truyền Sơn kia… Khụ khụ… hình như có chút không tầm thường?"

"Sao lại nói thế?"

"Thiếu gia, lão nô quan sát kỹ một phen. Phát hiện La Truyền Sơn thân nhiễm bệnh hiểm nghèo, cứ ba canh giờ lại phát tác một lần."

"Cái này không cần ngươi nói ta cũng biết, coi ta là người mù sao?" Tiết Triêu Á không nhịn được mà nói.

"Khụ khụ, thiếu gia, điều lão nô muốn nói không phải cái đó. Không biết ngài có phát hiện thân thể La Truyền Sơn gần như hư thối hay không, mấy hôm trước còn bị thương nặng nữa, nhưng hôm nay hắn lại hành động như thường, khỏe như vâm?"

Tiết Triêu Á ngẩn người.

"Đây không phải… khụ… là chuyện bình thường. Chuyện có khác thường tất có điều kỳ lạ, trên người La Truyền Sơn chắc chắn có thứ gì đó giúp hắn có thể hoạt động như thường với tình trạng bệnh tật như thế."

"Ý ngươi là…"

"Khụ khụ… Trên người hắn chắc chắn có bảo vật. Hơn nữa… cũng không phải là loại bảo vật bình thường."

Tiết Triêu Á nheo mắt lại một chút, "Ngươi có thể khẳng định? Ngươi có phải đã thấy gì rồi không?"

"Khụ khụ… hồi bẩm thiếu gia, hai hôm trước, lúc lão nô trải đệm giường cho hắn, lão nô từng vô tình thấy ở cổ hắn hình như có treo gì đó. Thứ ấy rất giống thứ mà tiên trưởng từng nhắc tới với nương nương… Khụ khụ…"

Tiết Triêu Á không thể nhịn nổi, nhưng thấy Tạ bá ho sù sụ đến sắp mất nửa mạng nên cũng không thể thúc giục, đành phải kiên trì đợi lão ho hết cơn.

"Rốt cục là cái gì?"

"Tụ… Tụ linh châu. Tiên trưởng nói bảo bối này có thể tụ tập linh khí, có ích cho tu luyện tiên pháp. Con người có bảo bối này, không chỉ tu luyện nhanh chóng, làm ít được nhiều, còn, còn… giúp người đã bị trọng thương nặng đến đâu có thể giữ được một hơi thở để hồi phục từ từ, có nó, tựa như có thêm một cái mạng…"

Trái tim Tiết Triêu Á nhanh chóng nhảy dựng. Các tác dụng khác của tụ linh châu này tạm thời mặc kệ, nhưng chỉ với 'con người tu luyện làm ít được nhiều' cũng đã làm hắn động lòng không thôi. Hơn nữa ở trong cái hầm mỏ này thêm một cái mạng cũng chẳng ngại ít, nếu hắn có thể có hạt châu này…

Tạ bá nói xong câu cuối thì một mực thầm quan sát vẻ mặt của thiếu gia nhà mình, thấy trong mắt hắn dâng lên vẻ tham lam quen thuộc, Tạ bá nắm chặt sợi bông rách dưới thân. Lão muốn sống sót hiện tại cũng chỉ có thể dựa vào vị thiếu gia hắn hầu hạ từ nhỏ này.

"Không, không được… La Truyền Sơn dù sao đã cứu ta một lần, ta…" Tiết Triêu Á đổi sắc mấy lần, hắn dù sao vẫn còn trẻ, một lòng còn chưa hoàn toàn bị nhiễm đen. Nghĩ tới ân tình của La Truyền Sơn, không khỏi trở nên do dự.

Tạ bá nhìn bằng đôi mắt mơ hồ vẩn đục mang theo giọng điệu mỉa mai.

Tiết Triêu Á tâm tình hỗn loạn cũng không để ý tới.

"Tạ bá."

"Có lão nô."

"Ngươi có thể… khẳng định không?"

"Khụ khụ… không dám xác định, nhưng lão nô ít nhất nắm chắc được năm phần."

Tiết Triêu Á thay đổi sắc mặt mấy lần, cuối cùng nói: "Ngươi cứ xác định đi rồi lại nói.

"… Vâng."

HOÀN QUYỂN 2

23. Quyển 3 - Chương 1-1: Tóm Tắt

Tóm tắt:

Một người xui xẻo ơi là xui xẻo,

Một nhà tiên đoán tham ăn lại gà mờ,

Sắp mở ra một đoạn song tu kỳ duyên kinh thiên địa quỷ thần khiếp?

Tình nhân cũ tìm tới cửa, 'bệnh không tiện nói' của Canh Nhị bị lộ!?

Ngoại trừ hay càu nhàu, lẩm bẩm, tham ăn gà mờ và năng lực tiên đoán ra, Canh Nhị lại còn giấu một đống bí mật không thể nói.

Truyền Sơn ăn chực ở chực đang nghĩ ngợi xem nên bới móc, bà tám kiểu gì, cuối cùng đã chọc giận Canh Nhị bấm bụng chịu im như tiểu tức phụ.

Do cơn nóng giận, người đã bỏ chồng, rời nhà trốn đi?

Được rồi, nếu người ta đã ký khế ước bán thân, dù sao cũng coi như người của hắn, Truyền Sơn đành phải tiến vào hầm mỏ nguy cơ tứ phía tìm kiếm Canh Nhị,

Ai ngờ, vận xui của hắn lại phát huy lần nữa, đánh thức một ác ma thượng cổ tỉnh giấc ngủ say sâu dưới lòng đất?

Canh Nhị nhảy dựng lên, chỉ vào Truyền Sơn mắng to: "Uổng cho ta còn không so đo hiềm khích trước kia cho ngươi ở nhà ta! Ngươi, tên ma đầu sơ sinh vong ân phụ nghĩa, ta, ta… Ta phải tuyệt giao với ngươi!"

"Hạt châu ngươi cho ta bị người cướp đi rồi."

Cơ thể ấm áp, còn có chút co dãn dựa vào khá là thoải mái, làm Truyền Sơn có loại cảm giác chân thực như trở lại nhân gian.

"Ngươi, ngươi còn không nhận lỗi với ta." Canh Nhị kiên trì nói.

"Vì sao? Ta cũng không ngại dán vào ngươi như thế rồi, ngươi lại còn để bụng trong lòng ta nghĩ gì?"

Canh Nhị sửng sốt, lúc này mới nhận ra tư thế của hai ngươi thân mật như thế, vội vã tránh ra, còn chưa mở miệng, mặt đã đỏ trước rồi….

24. Quyển 3 - Chương 1-2: Tu Ma

Nô lệ trong mỏ gầy chỉ còn xương bọc da vô lực dựa nghiêng người bên cầu thang, hai con mắt mờ mịt đờ đẫn nhìn về phía ba người đang đi về phía cầu thang.

Một chút lương thực hắn cất dấu được bốn ngày trước đã bị cướp sạch, bốn ngày nay hắn phải dựa vào một chút nước trong và rơm rạ cũ trải giường chiếu để sống cho đến bây giờ, nhưng hôm nay cũng đã tới cực hạn. Hắn không để ý sống chết, ôm một tí ti hy vọng bò ra khỏi hang động của hắn, nhưng mới bò được đến đây hắn đã rã rời.

Cứ như vậy đi, hắn cũng không ngờ hắn có thể sống tới bây giờ. Không biết ba người này định nấu hay nướng hắn ăn đây?

Kỷ 14 nhìn chăm chăm vào nô lệ uể oải vì đói nằm bên đường, đi qua, lúc đang định nhấc chân đặt lên bậc thang đầu tiên thì quay đầu lại nói: "Ngươi có thể cứu mấy người?"

Truyền Sơn xấu hổ cười, duỗi tay vào ngực Canh Nhị lấy ra một miếng bánh nướng khô quắt.

Trên tay Canh Nhị ôm thức ăn lấy từ chỗ địa ngục ngũ hổ, nhất thời không phòng được, sững người để người ta lấy đồ từ ngực mình đi.

"Ngươi làm gì?" Canh Nhị căm tức.

"Không cứng sao." Truyền Sơn một tay khiêng chăn đệm, một tay móc bánh nướng khô quắt ra ném vào lòng nô lệ kia.

"La Truyền Sơn! Đó là bữa sáng của ta, cả ngày hôm nay ta còn chưa ăn đâu." Canh Nhị ức muốn chết, khẩu phần lương thực y giấu từ tối qua cho đến giờ đã bay mất thế đấy.

"Ăn nhiều không tốt, sẽ béo."

"Béo cái rắm! Ngươi béo cho ta xem?" Canh Nhị nhân hết áp bức và bóc lột tức đến nghiến răng nghiến lợi.

"Ngươi xem ngươi béo hơn người kia."

Canh Nhị liếc người kia một cái hết nói nổi, hự mãi mới nói: "Hôm nay ngươi cho hắn ăn, thế còn ngày mai?"

"Ngày mai lại tính chuyện ngày mai."

"Giả nhân giả nghĩa." Canh Nhị nhìn hắn khinh bỉ.

“Cho ta thêm một quãng thời gian nữa để thích ứng đi. Cho ta thêm một quãng thời gian nữa ta sẽ quen thôi.” Truyền Sơn dụi mũi coi khinh bỉ thành tán thưởng.

“Sao cứ cướp lương khô của ta tặng người….”

“Trừ ngươi ra, chẳng có ai lại giấu cái ăn trên người. Được rồi, đừng giận nữa, cơm tối ta chia cho ngươi một nửa.”

“Ngươi nói phải giữ lời?”

“Ừ.”

Canh Nhị vẫn còn tiếc, liên tục lầm bầm không thôi.

Kỷ 14 đi ở đằng trước nhịn không được giục một câu: “Hai người các ngươi nhanh lên một chút.”

Truyền Sơn và Canh Nhị lập tức rảo bước chân.

Tên nô lệ dựa người vào bậc cầu thang không nhét ngay cái bánh vào miệng, mà dùng hết sức chia cái bánh làm năm miếng, chia ba miếng to nhét vào đai lưng vào ngực mình, hai miếng còn lại thì nhét hết vào miệng.

Khoang miệng khô khốc không thể tiết ngay được lượng nước bọt đủ hòa tan cái bánh khô khốc ấy, nam nhân che miệng chờ đợi cái bánh mềm dần. Hắn có thể sống sót, hắn nhất định sẽ sống sót.

Truyền Sơn không quay đầu lại, đây chỉ là một trong mấy chục, mấy trăm nô lệ đói khát hắn gặp phải. Hắn không thể cứu hết tất cả, nhưng cũng không thể làm như không thấy, huống chi chuyện hầm mỏ đóng cửa có liên quan với hắn.

Giả nhân giả nghĩa cũng được, chuộc tội cũng tốt, có thể làm bao nhiêu thì làm bấy nhiêu. Thánh nhân không phải cũng nói “Chẳng vì điều thiện nhỏ mà bỏ qua không làm” sao?

Kỷ 14 nhìn như lạnh nhạt, nhưng chưa từng ngăn cản hắn. Canh Nhị tham ăn ngoài miệng không tình nguyện, nhưng cũng chưa từng cướp đồ lại.

Truyền Sơn thầm mỉm cười, hắn đã tìm được hai người đồng bạn tốt rồi.

Lòng ấm áp, ngay cả đau đớn mơ hồ truyền toàn thân tựa hồ cũng giảm đi nhiều.

“Xoạch.”

Có lẽ là bởi lòng quá ấm áp, nhất thời không chú ý tới dưới chân có cục than đá rơi xuống. Cục than ấy khá giòn, không cẩn thận giẫm phải, thoáng cái bị giẫm thành ba bốn mảnh, một mảnh khá tròn trong đó lăn một đoạn ngắn về phía trước.

Đây vốn là một chuyện hết sức bình thường. Nhưng may sao Canh Nhị lại đúng lúc nghe thấy tiếng quay đầu lại, mà y lại đi chân đất đúng lúc giẫm lên mảnh than khá tròn ấy.

Khi cảm thấy dưới chân không ổn, Canh Nhị đã nhanh chóng điều chỉnh trọng tâm thân thể. Nếu đây là một mặt đất bằng phẳng, Canh Nhị chỉ cần sải chân sau nhanh hơn một bước là có thể chuyển trọng tâm. Nhưng ai bảo họ đang đi lên bậc cầu thang chứ không phải mặt đất bằng phẳng?

Và thế là…

Đây là một cú giạng thẳng chân cực kỳ tiêu chuẩn. Cú giạng chân này làm thứ ở giữa vừa vặn kẹt giữa mép bậc thang.

Nghe thấy tiếng động, Kỷ 14 quay đầu lại, vô thức sờ đũng quần mình, Truyền Sơn ở phía sau chưa kịp đưa tay đỡ, Canh Nhị đã bị rồi.

“… Còn đi được không?”

“…” Im lặng, Canh Nhị dùng một tay không chống bậc thang khép hai chân lại.

Kỷ 14 bình tĩnh quay đầu lại, coi như không nhìn thấy gì.

Truyền Sơn thu lại nét mặt, cố gắng làm như không có gì xảy ra đi qua bên cạnh Canh Nhị.

Con đường phía sau rất yên tĩnh, dọc đường Canh Nhị rất im lặng, rảo chân trở lại hang chỗ họ ở.

Trong phòng, thiếu niên tên Á sinh kia đang chăm sóc người hầu Tạ bá của hắn.

Tạ bá vốn sắp chết nằm vài ngày tựa hồ đã khá hơn được chút ít, đã có thể ngồi dậy ăn gì đó.

Thấy ba người trở về, thiếu niên lập tức ân cần tiến ra đón, đang chuẩn bị mở miệng lại nhìn nét mặt của ba người xong, không biết nên nói gì nữa.

Truyền Sơn và Kỷ 14 nhịn một đường, dọc đường đi họ cũng không dám nhìn nhau, chỉ sợ nhìn một cái là không nhịn được cười ra tiếng.

Thấy thiếu niên, Truyền Sơn lập tức phất tay dời lực chú ý: "Không sao rồi. Tạ bá tốt hơn chưa?"

"Tạ bá đã khá hơn rồi. Xin lỗi, La đại ca, ta…"

Truyền Sơn lắc tay tỏ vẻ không có gì to tát cả. Trong lòng hắn cũng không có ý trách cứ thiếu niên này lâm trận bỏ chạy. Dù sao tiểu tử này đã gọi Canh Nhị và Kỷ 14 tới cho hắn mà?

"Khụ, Canh Nhị, mấy thứ này để ngươi thu dọn?" Đây là một điển hình của việc nói cũng như không.

Canh Nhị đặc biệt âm trầm, 'ừm' một tiếng u ám.

Tiết Triêu Á và Tạ bá nhìn nhau, đây là sao vậy nhỉ?

Kỷ 14 giao chiến lợi phẩm cầm trên tay cho Canh Nhị, ánh mắt tự nhiên bắn tới chỗ giữa hai chân y.

Canh Nhị kẹp hai chân lại, cả giận nói: "Nhìn cái gì chứ!"

"Cẩn thận đứt đấy."

"… Kỷ, 1,4!" Canh Nhị trợn đỏ hai mắt, nắm tay thành đấm.

Tiết Triêu Á kinh ngạc! Canh Nhị luôn sợ nhát gan sợ phiền phức lại đối chọi trực tiếp với Kỷ 14 – một trong thập đại hung ma? Có chuyện gì xảy ra mà hắn không biết sao?

Thiếu niên nhìn về phía Truyền Sơn, phát hiện La Truyền Sơn đang dùng một vẻ mặt rất ư là lạ ngó… đũng quần Canh Nhị? Lại nghĩ tới hình như vừa rồi ánh mắt Kỷ 14 cũng dừng lại tại vị trí tương tự…

Ánh mắt trần trụi của thiếu niên hoàn toàn làm Canh Nhị xù lông.

"Oa nha nha! Các ngươi có cái ánh mắt gì đấy hả? Ta không đứt! Ta vẫn còn tốt lắm! Các ngươi không tin? Được! Ta cởi cho các ngươi coi!" Canh Nhị tức lắm rồi không thèm nghĩ ngợi muốn cởi dây lưng quần của mình. Vừa cởi được một nửa, tay y đột nhiên dừng lại.

Bốn người, ngoại trừ Tạ bá nằm ở đằng kia khó nhìn thấy được thì sáu con mắt mở to không chớp theo dõi cái tay cởi dây lưng của y.

"Các ngươi, các ngươi…" Môi Canh Nhị run lên bần bật, "Các ngươi định coi thật?"

Sáu con mắt, có hai con he hé vì mục đích xấu hổ, bốn con còn lại chỉ thiếu viết rõ lên 'nhanh chút nào, phiền ngươi nhanh tay lên nào".

"Các ngươi lại không ngăn cản ta? Các ngươi! Các ngươi… Uổng ta còn coi các ngươi là bạn! Các ngươi cút cho ta, không cho các ngươi ở đây nữa! Lão tử dù đập phá nơi đây cũng không cho các ngươi ở!"

Truyền Sơn buông đồ lắc đầu, quả nhiên người hiền lành thành thật không giận thì thôi, một khi giận lên sẽ hù chết người khác. Lấy tay chặn ngang cổ Canh Nhị, kéo nam nhân chết vì sĩ diện này vào phòng trong.

"Canh Nhị làm sao vậy?" Thiếu niên đến giờ còn chưa hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

"Chuyện liên quan tới tôn nghiêm nam nhân." Kỷ 14 nghiêm túc nói, tìm một cục đá bắt đầu mài đao.

Nhưng vào lúc này, từ phòng trong truyền ra tiếng chửi bậy và giãy dụa kịch liệt.

"Ngươi làm gì? Buông tay!"

"Không phải ngươi muốn cởi quần sao? Cởi ra cho ta xem, xem có phải méo mó gì không."

“Cút! Ta không cần ngươi xem! Tôi cuối cùng đã nhận rõ chân diện mục của các ngươi rồi! Nhất là ngươi! Ta nhớ ra rồi, viên than đá vừa rồi kia có phải ngươi đá tới không?”

“Không, tự ngươi không cẩn thận chứ liên quan gì tới ta?” Có người trợn mắt nói dối.

“Ta không tin! Này! Tay ngươi sờ đâu đấy? Dừng tay dừng tay!”

“Tránh cái gì chứ? Đều là nam nhân cả còn xấu hổ cái gì? Mau, bỏ tay ra cho ta xem cái.”

“Ta rất tốt! Ta đã nói với ngươi là không sao rồi mà.”

“Trốn tránh như thế làm gì? Lẽ nào chỗ ấy của ngươi không như mọi người?”

“Ngươi mới không như mọi người ấy, chỗ ấy của ngươi đều rữa nát hết rồi còn nói người khác!”

Tiết Triêu Á muốn che lỗ tai mình, không biết nghe thấy mấy bí văn này, hắn có bị ám sát không nữa?

Kỷ 14 sờ cằm, ngẫm lại tình trạng hư thối trên người Truyền Sơn, cảm thấy lời Canh Nhị nói rất có khả năng là sự thực.

“Không nát hết, chỉ tróc một tầng da, nếu không thì ta cho ngươi xem, ngươi cho ta xem?” Truyền Sơn bị người nói rõ điểm yếu nhưng nghe giọng không cảm thấy gì.

“Ta không thèm! Oa a a a!”

Tiết Triêu Á hít một ngụm khí lạnh, Canh Nhị này gặp phải chuyện thê thảm cỡ nào mới có thể kêu ghê gớm như thế?

Kỷ 14 giơ đao lên, lau vết bẩn trên đó, nghiêm túc suy nghĩ, sau này vạch trần khuyết điểm của người ta, nhất là khuyết điểm của La Truyền Sơn, cứ giao cho Canh Nhị đơn giản là được rồi.

“Oa nha nha! Họ La kia, ngươi quá lắm! Ngươi ngươi!”

“Chẹp chẹp! Thì ra…”

“Câm miệng câm miệng! Ngươi nếu dám nói ta giết ngươi! Ta nói thật đấy! Ngươi đừng tưởng rằng…. Oa a! Buông tay buông tay!”

“Nhìn hết cả rồi, đỏ hết cả lên, chẹp, ta xem có xước da không nào?”

“La Truyền Sơn !”

Canh Nhị ứa nước mắt nhìn thế nào cũng thấy đáng thương, không biết có phải do tâm tình hay không mà khi thu dọn đồ đạc cũng có vẻ bất định chậm chạp hơn.

Truyền Sơn nắm chắc một bí mật to lớn của đồng bọn, tâm tình cực kỳ tốt đẹp, quyết định hôm nay phải kiếm chút đồ ăn ngon bồi thường cho người kia.

Kỷ 14 đạo hạnh cao thâm, từ khi hai người ra khỏi phòng liền coi như không thấy Canh Nhị, nhấc đại đao đã lau chùi lên, hắn dự định trước khi ăn ra ngoài cửa luyện đao pháp một lát.

Tiết Triêu Á muốn giúp đỡ Canh Nhị, nhưng thấy vẻ mặt y lại cảm thấy bây giờ không phải lúc xun xoe nịnh bợ.

Canh Nhị trong lòng căm hờn, chỉ cảm thấy mình gặp người không tốt. Khi đó y mắt mù mới cảm thấy tên họ La kia miễn cưỡng coi như người tốt.

“Họ La kia, coi như ta đã hiểu rồi. Ngươi chính là kẻ ông trời phái tới dày vò ta!”

Truyền Sơn có tai như điếc, những đánhg ía này hắn đã nghe từ nhỏ nên quen rồi.

“Từ sau khi gặp phải ngươi, ta không có chuyện nào tốt lành cả! Chiếm hang của ta thì thôi đi, sau lại hại ta bị người chém rồi truy sát, càng miễn bàn tới mấy ngày nay, hại người trong mỏ đều chết đói. Ta bảo… Ngươi không phải sao chổi chuyển thế chứ?”

…. Cả căn phòng im lặng.

Chỗ đau bị người giẫm trúng, Truyền Sơn không nói gì phản bác, chỉ giần giật da mặt, yên lặng đảo dưa muối trong nồi, ra sức lấy vá gỗ chọc chọc hai phát. Canh Nhị chết tiệt, không biết mắng chửi người không mắng chỗ yếu sao? Xem ra vừa rồi ngươi chưa nhận đủ giáo huấn, đợi lát nữa ta liền trộn than vào bát ngươi.

"Biết cái gì đả thương người nhất không?"

Canh Nhị quay đầu lại, "Cái gì?"

"Lời nói thật." Bỏ lại hai chữ, Kỷ 14 huynh ra vẻ nghiêm túc mang đại đao ra khỏi cửa.

Truyền Sơn…

Hắn sao chổi chuyển thế? Hắn – hảo hán anh tuấn chính nghĩa kiên cường thiện lương nghĩa khí như thế mà lại là sao chổi? Rõ ràng sao chổi thấy hắn cũng phải nhường đường?

Sao chổi Truyền Sơn lạnh lùng hừ một tiếng, cười một cái rõ âm hiểm: đêm nay các ngươi đều ăn xỉ than cho ta!

"Canh Nhị, ngươi ở đâu?"

Trong phòng, bất kể người bận rộn hay không đều dừng lại.

Canh Nhị đang thu dọn chiến lợi phẩm run tay lên, lập tức vạn phần oán niệm nhìn về phía Truyền Sơn đang làm cơm.

Truyền Sơn ném xỉ than đã nắm trong tay đi, rất bình tĩnh nhìn về phía cửa, lại mang vẻ mặt bình thường quay đầu lại nhìn Canh Nhị, hỏi: "Nữ nhân bên ngoài ngươi quen à?" Nghe giọng thì chắc là Ngũ muội kia.

"Ừ." Canh Nhị dụi con mắt đỏ lừ, vẻ mặt oán khí chưa tan, nói: "Là Canh 135."

"Canh 135?"

"Chính là Ngũ muội." Canh Nhị lườm Truyền Sơn, nói ngươi xui đúng là xui thật. Hay chưa, mới về đến nhà còn chưa được một nén nhang đã bị người không muốn gặp nhất tìm tới cửa. Oán khí lại dâng lên lần thứ hai.

Truyền Sơn nhìn y một cái khinh khỉnh, "Hoa đào nát của ngươi thì liên quan gì tới ta. Không nghe thấy người ta điểm mặt chỉ tên ngươi à?"

Canh Nhị nghe vậy giận dữ, tức thở phì phì.

"Xì!" Truyền Sơn không chút nào che giấu ý cười nhạo với biểu hiện tiểu hài tử của y.

"Canh Nhị, ngươi có nhà không?" Ngũ muội ngoài cửa thấy bên trong không có phản ứng, lại hô lên một tiếng.

"Nàng tới làm gì?" Truyền Sơn cau mày, hắn chẳng có tí thiện cảm nào với nữ nhân ăn nói nghe có vẻ mềm dịu nhưng thực ra là sắc bén này.

Canh Nhị lắc đầu, nhất thời thất thần, đưa tay đặt sai chỗ. 'Xoảng' một tiếng làm đổ chiếc bát sứ đã đặt vào chỗ xuống đất.

Canh Nhị vội ngồi xuống.

Truyền Sơn nhìn y một cái.

"Canh Nhị, bây giờ là buổi tối, bên ngoài lại loạn như thế, ngươi để ta đứng ngoài chờ thế này sao?" Giọng nữ tử có chút lo lắng và bất an.

Canh Nhị đau lòng nhặt chiếc bát sứ không thể dùng lên, suy ngẫm, do dự một lát rồi buông cái bát sứ đã vỡ thành những mảnh nhỏ muốn chạy ra ngoài mở cửa.

Truyền Sơn một tay bưng nồi sắt một tay giữ vá xào, thò qua ngăn y lại.

Canh Nhị ngẩng đầu nhìn hắn.

"Ngươi không sao chứ?" Truyền Sơn cau mày. Tiểu tử này tuy rằng không ăn khớp với định nghĩa bạn bè trong cảm nhận của hắn, nhưng… người này đã ký khế bán mình cho hắn, vậy chính là người một nhà với hắn. Người của mình dù kém cỏi đến đâu cũng phải nhốt lại.

Oán khí trên mặt Canh Nhị biến mất, dần dà lâu dài không còn lo lắng nữa, còn mang theo ý xấu hổ.

Xấu hổ? Truyền Sơn quan sát trên dưới người này mấy lần, tránh đường ra, nhìn chằm chằm bước chân Canh Nhị từ chậm biến thành nhanh, lại từ nhanh biến chậm.

Cửa mở ra.

Ngoài cửa, vị Ngũ muội xinh xắn kia đội chiếc khăn che kín mặt đứng ở đó. Thấp thoáng xa xa còn có hai ba tên nam nô lệ nữa, mấy người này tám phần mười là bảo tiêu của Ngũ muội.

Kỷ 14 ở bên ngoài luyện đao bị cắt ngang đi tới cạnh cửa, Ngũ muội cuống quít tránh đường hắn. Kỷ 14 tâm tình khó chịu không để ý tới nàng, mang đại đao đi thẳng vào cửa.

Truyền Sơn thấy Kỷ 14 đi tới bên cạnh, nhẹ giọng hỏi: "Hai người này là thế nào?"

Kỷ 14 kéo thanh đại đao cướp được từ ngục tốt, đáp một câu trả lời không ăn nhập gì: "Đừng xem thường bất luận nữ nhân nào ở đây."

Trong lòng Truyền Sơn có chút không cho là đúng, hắn luôn cảm thấy nữ tử chính là một đại danh từ chỉ phái yếu. Một nữ nhân dù giỏi thì có thể giỏi tới đâu? Xác định xong cửa không còn người nào có thể ảnh hưởng tới an toàn của họ, hắn cũng mặc kệ đôi nam nữ kia, xoay người lấy dưa muối ra khỏi nồi.

"Chỗ nầy của ngươi không giống trước đây." Ngũ muội nhẹ nhàng thở ra một hơi.

"Sau khi ta đi, ngươi lại làm lại lần nữa à?"

Canh Nhị nhìn hai bàn chân đất của mình, không nói lời nào.

"Hình như rộng rãi hơn trước đây chút." Trong ánh mắt nhìn chung quanh căn phòng của Ngũ muội mang theo một chút hoài niệm. Gian nhà tốt như vậy ở trong Hắc ngục này khá hiếm, đương nhiên không thể so sánh với nhà Canh Lục.

Truyền Sơn đang múc thức ăn, Kỷ 14 đang lau đao, thiếu niên tự xưng là Á sinh đang săn sóc Tạ bá uống nước, bốn người thoạt nhìn đều đang bận việc, nhưng lỗ tai vẫn âm thầm dựng đứng.

"Ta không ngờ ngươi lại để người khác vào ở, ta nghĩ ngươi ngoại trừ ta…"

"Ngươi muốn biết cái gì?" Canh Nhị ngẩng đầu cắt ngang lời nàng.

Ngũ muội dừng một chút, trong mắt có phần nổi giận. Người này không còn đối xử với nàng… như khi đó nữa… Hừ, nam nhân!

"Ta đã lâu không gặp ngươi, hơi lo lắng cho ngươi, hôm nay…"

"Ngươi muốn biết cái gì?" Canh Nhị lại cắt ngang lời nàng lần nữa.

Ngũ muội im lặng, sau một lúc lâu thì cười dịu dàng, ánh mắt nhìn về phía Canh Nhị đầy vẻ thấu hiểu và thùy mị.

"Ta biết ngươi đang giận ta. Chẳng qua ngươi cũng biết đấy, nếu không phải bởi vì… Thì sao ta lại rời khỏi ngươi?" Ngũ muội từ từ lấy khăn che mặt xuống, nhìn Canh Nhị với vẻ u oán, nói: "Bây giờ ta tới tìm ngươi trò chuyện cũng không được sao?"

"Ta có một sư điệt, mỗi lần hắn nói những lời này thì túi tiền ta đều trống rỗng mấy tháng liền." Canh Nhị thành thật nói.

Ngũ muội…

Truyền Sơn bưng đĩa thức ăn lên bàn, bắt đầu lo lắng tới chuyện tương lai Canh Nhị có thể tìm được vợ hay không.

Ngũ muội trầm mặc một hồi, bới mái tóc, lại điều chỉnh tâm tình lần nữa, chậm rãi mở miệng nói: "Canh Nhị, ngươi cũng biết đấy. Khi đó ta rất cảm kích ngươi đã cứu ta, ta cũng rất muốn quên đi quá khứ để cùng ngươi thành một đôi phu thê bình thường, người đào than ta lo gia đình, cứ thế sinh sống tốt đẹp. Nhưng ngươi bảo ta làm sao chịu được những điều ấy? Ta rời khỏi ngươi cũng là bất đắc dĩ, lúc đó Canh Lục coi trọng ta, còn mấy ma đầu khác, ta không muốn làm khó ngươi, cũng không muốn ngươi vì ta thụ thương, ta mới có thể… Ngươi đừng nhìn ta như vậy, một mình ta – thiếu nữ tay trói gà không chặt, lại bị ném vào Hắc ngục này, ngoại trừ nương nhờ một nam nhân mạnh mẽ có thể bảo vệ ta, ta còn có thể làm sao bây giờ?"

"… Ta cũng có thể bảo vệ ngươi." Canh Nhị khàn giọng nói.

Ngũ muội mắt mang thương hại nhìn về phía y, "Ngươi muốn bảo vệ ta thế nào? Dù ngươi có thể bảo vệ ta, lẽ nào ngươi nhẫn tâm để ta cùng ngươi… cả đời? Cả đời a, dài như vậy, đó chẳng phải chuyển mười hai mươi ngày. Ta nghĩ, ngoại trừ ta đại khái cũng không còn ai có thể ở cùng ngươi được quá ba tháng đi? Không nhắc tới tật xấu của ngươi, bạn ngươi biết không, năng lực kia của ngươi ấy?"

Thân thể Canh Nhị hơi run lên.

Ngũ muội thấp giọng xuống, "Nếu để họ biết ngươi có năng lực ấy, ngươi nghĩ họ còn có thể thân cận ngươi không, còn có thể cho ngươi tới gần họ không?"

Trên mặt Canh Nhị hiện lên vẻ không được tự nhiên.

Ngũ muội thấy vẻ mặt ấy của y, vừa buồn bã vừa châm chọc, "Không phải ta không muốn sống với ngươi, là ngươi khiến ta không thể nào tiếp tục sống với ngươi được. Cho nên xin ngươi không cần mỗi lần thấy ta, đều làm như ta có lỗi với ngươi ấy."

"… Ngươi muốn biết cái gì?" Lần này, giọng hỏi của Canh Nhị đã khàn khàn khó nghe rõ.

Ngũ muội theo thói quen vén tóc ra đằng sau tai, ý bảo Canh Nhị đi ra nói.

Canh Nhị bước ra khỏi cửa.

Sau khi Truyền Sơn đeo hạt châu màu lửa đỏ Canh Nhị xong, không những tốc độ hư thối chậm hơn, cũng mạnh hơn trước đây rất nhiều.

Chẳng hạn như bây giờ, Canh Nhị và Ngũ muội nói chuyện hắn có thể nghe thấy rõ mồn một, chẳng sợ họ bước ra khỏi cửa, hoàn cảnh an tĩnh làm hắn vẫn nghe được hơn nửa.

Mục đích nàng kia mạo hiểm tới đây nói ra thì buồn cười, lại là tới hỏi Canh Nhị 'Lòng dạ Canh Lục hiện đang có nàng hay là Kỷ Thập Tam nương."

Xem ra nữ tử này cảm thấy nguy cơ, lo lắng mình bị thất sủng vứt bỏ. Dù sao hiện tại tình huống trong mỏ là ít đi một người thì thêm một phần cơm, mà nữ nhân như nàng, dù nhiều hơn nữ nhân khác một đường sống, nhưng cuối cùng vẫn có khả năng bị vứt bỏ.

Phu thê vốn là chim cùng rừng, đại nạn đều tự bay. Với loại tình huống này cũng không trách được nữ nhân này lòng dạ hẹp hòi, đến lúc này rồi, tất cả mọi người bắt đầu chọn lựa. Canh Lục chọn nàng hay chọn bảo hộ Kỷ Thập Tam nương, nàng lựa chọn tiếp tục theo Canh Lục hay tìm một chỗ dựa vững chắc khác, những điều này đều là then chốt cho mạng sống của nàng.

Nhưng vì sao nàng lại tìm đến Canh Nhị hỏi việc này? Cho dù Canh Nhị có năng lực biết trước, nhưng y lúc nào vơ cả việc của thầy bói rồi? Hay Canh Nhị có biện pháp phát hiện hoạt động tâm lý của kẻ khác?

Truyền Sơn không giải thích được, dự định đợi lát nữa sẽ ép hỏi tên quỷ tham ăn có ối bí mật kia.

"Đây chỉ là chuyện nhỏ, ngươi cũng không chịu giúp ta sao?" Giọng ngũ muội tràn ngập dịu dàng và đau thương.

Canh Nhị lắp bắp giải thích: "Không phải ta không chịu giúp, là, là Canh Lục… Chắc chắn sẽ không để ta tiếp cận hắn… Ta…"

“Cái này không cần ngươi lo, ta tìm một lý do hẹn hắn ra ngoài gặp mặt với ngươi. Ngươi cứ nói ngươi biết lúc nào thì hết thời gian đóng cửa hầm, muốn nói cho hắn, hắn nhất định sẽ ra gặp ngươi. Đến lúc đó ta nghĩ biện pháp hỏi hắn cảm tình đối với ta, ngươi cứ giả vờ vô ý đụng phải hắn một cái là được.”

“Xuỵt, ngươi, ngươi nhỏ giọng chút…”

“Canh Nhị, người ta nói một ngày phu thê trăm ngày ân ái, ngươi ta tuy rằng không thành phu thê chân chính, nhưng dù sao chúng ta cũng sống cùng nhau ba tháng. Bây giờ ngươi liền nói rõ cho ta, việc này, ngươi giúp hay không?” Ngũ muội đổi thái độ mềm dịu, thoáng cái đã trở nên cương quyết.

“Nhưng ta không biết lúc nào thì hết niêm phong động…”

“Ngươi tùy tiện bịa ra.”

“Ta, ta không muốn gạt người.”

“Ta không bảo ngươi lừa người, ta chỉ bảo ngươi mượn cớ hẹn Lục ca ra.”

“…”

“Ngươi! Người như ngươi thật là ta tức chết! Ngươi sợ Lục ca như thế?”

“Không phải, ta thực sự không biết…”

“Nhu nhược! Khi đó ta sao lại cho rằng ngươi là người có thể giao phó cả đời chứ? May mà….!” Ngũ muội cảm thấy mình lại nhớ tới những ngày đã sống cùng người này, nói cũng không khách khí nữa.

“Ta không phải kẻ nhu nhược.” Thanh âm Canh Nhị thoáng lớn hơn.

“Ha!” Nữ tử khịt mũi cười, “Ngươi còn nói ngươi không phải kẻ nhu nhược? Nam nhân ngay cả nữ nhân cũng không dám ôm không phải nhu nhược thì là gì?”

Một câu nói làm năm người kinh ngạc.

Canh Nhị không ngờ nàng lại nói thẳng ra như thế, há miệng vạn phần thống khổ nhìn về phía nữ tử. Vô luận nam nhân nào bị nữ tử đã từng thích nói như vậy, sợ rằng tâm tình cũng sẽ không tốt hơn y lúc này chút nào.

“Ta không phải không dám, ta chỉ là…”

“Ngươi chỉ là cái gì? Không được?” Trong mắt trên mặt nữ tử đều là ý chế nhạo, “Ta biết ngươi có nhiều chuyện gạt ta. Uổng cho ta khi đó còn muốn làm phu thê với ngươi, ngươi lại không thể cho ta sự tín nhiệm tối thiểu nhất.”

“Ta còn chưa đủ tin ngươi sao? Ta ngay cả…”

“Ngay cả cái gì? Ta không hỏi ngươi, ngươi sẽ nói cho ta sao?” Ngũ muội càng nghĩ càng tủi khổ. Nàng không muốn tìm đến Canh Nhị, bắt đầu từ cái ngày nàng lựa chọn rời khỏi Canh Nhị, nàng đã thề không bao giờ gặp lại nam nhân vô dụng, đáng sợ, có tâm lý không bình thường này nữa. Nhưng mà hôm nay, nàng lại phải tới tìm y cầu xin giúp đỡ.

Trong mắt nàng, nam nhân vô dụng này đã từng một lòng một dạ với nàng, thấy nàng chịu trở về tìm y giúp đỡ, chắc là vui vẻ vô cùng, cầu còn không được lập tức đồng ý mới đúng.

Nhưng sự thực thì sao? Nam nhân luôn bị nàng khinh thường lại ra sức từ chối? Lại muốn từ chối nàng?

“Ngươi căn bản không biết khi đó ta sống với ngươi là những ngày tháng như thế nào? Ngươi biết khi đó ta chịu đựng ngươi thế nào không? Ngươi quả thực càng đáng sợ hơn cả bà mẹ chồng đáng sợ nhất, ta ngay cả để đồ thế nào cũng phải để người sửa lại cho đúng.”

“… Gọn gàng không tốt sao?” Canh Nhị ngập ngừng nói.

Truyền Sơn nghe trộm nghĩ thầm: vị Ngũ muội này nếu hiện giờ có một thanh đao trong tay, nhất định sẽ bổ ngay một nhát vào nam nhân trước mắt này.

Nữ tử có bộ ngực cao ngất thở phì phà phì phò, tức quá hét to: "Vậy ngươi có biết một người bị biết hết tâm tư có cảm thụ thế nào không? Ngươi đau khổ? Ngươi có thể đau khổ như ta không? Trong lòng ta đến ngay cả nghĩ tới ngươi cũng không dám! Cái vẻ mặt của ngươi là thế nào? Hả? Cái vẻ mặt đó là sao?"

Nữ tử thấy Canh Nhị vẻ mặt thống khổ không nói nên lời, trong lòng nhất thời sung sướng vô cùng. Có lẽ là do mấy ngày niêm phong mỏ làm nàng bị áp lực quá lớn không thể nhịn được nữa, có lẽ là mờ ám giữa Canh Lục và Kỷ Thập Tam nương làm nàng lo nghĩ ghen ghét tới đỉnh điểm, bất kể là nguyên nhân nào, đều làm nữ nhân luôn lấy dịu dàng làm mặt nạ và vũ khí này đã đến điểm giới hạn.

Nữ tử dùng ánh mắt ác độc ngay cả bản thân nàng cũng không biết nhìn Canh Nhị, trong lòng cực kỳ muốn nam nhân này càng đau khổ càng tốt.

"Trong mỏ này có ai không biết ngươi là một kẻ nhu nhược? Ai chẳng biết ngươi là một nam nhân có bệnh? Ngươi tới mỏ này đã bao lâu? Nhưng ngươi có người bạn nào không?"

Bờ miệng anh đào hình thoi mấp máy, thốt ra mũi tên độc không có giải dược: "Nếu những người bạn hiện tại của ngươi biết, biết ngươi chỉ cần nhẹ nhàng đụng chạm họ thôi, họ…"

"Không được nói nữa!" Canh Nhị đột nhiên hét lên một tiếng.

Truyền Sơn cau mày, bỏ lại bàn ăn đi ra ngoài cửa. Hắn muốn biết bí mật của Canh Nhị, nhưng hắn cũng không muốn biết với tình huống này.

Kỷ 14 không hề nhúc nhích, trái lại nhìn thoáng qua thiếu niên tựa như đang chuyên tâm săn sóc lão bộc.

"Vì sao không thể nói? Ngươi đang sợ cái gì? Sợ tất cả mọi người sẽ rời khỏi ngươi, tất cả mọi người không dám tiếp cận ngươi đúng không?" Khuôn mặt nữ tử hơi vặn vẹo, vui sướng xả lòng: "Lúc đó ngươi hay dùng ánh mắt này nhìn ta! Ánh mắt vừa đau khổ vừa bi thương vừa trách cứ, ngươi tự cho là mình cái gì cũng không biết! Thực ra ngươi biết hết! Ta đã làm sai cái gì? Ai lại không thầm mắng chửi người khác trong lòng? Ai có thể đảm bảo nghĩ sao nói vậy? Ngươi nói ta lừa ngươi, ta sao lại lừa ngươi? Lúc đó ta thật sự muốn sống với ngươi cả đời, nhưng ngươi không nên nhìn lòng ta! Không nên! Hu hu…"

Truyền Sơn thật không ngờ lại bị Canh Nhị kéo lại.

25. Quyển 3 - Chương 2

Canh Nhị kéo Truyền Sơn, khổ sở nhìn về phía nữ tử đang nói rồi đột nhiên bắt đầu khóc lóc.

Y sai rồi sao? Y không nên bởi vì 'lời trong lòng' nàng mà phán đoán tình cảm nàng đối với y sao?

Nhưng làm sao nàng có thể ngoài mặt thì dịu dàng vui cười, hỏi hắn có mệt hay không, vừa thầm nguyền rủa y sớm chết trong hầm mỏ đi chứ?

Y không phải không dám, mà là bởi vì… Canh Nhị nhìn thoáng qua Truyền Sơn. Người này hiện tại cũng đã biết bí mật kia của y rồi…

Canh Nhị đỏ mặt, không phải xấu hổ, là tức giận!

Lắc đầu vứt hình ảnh chịu nhục vừa rồi ra khỏi đầu. Y vốn muốn chờ thời gian dần trôi, tình cảm giữa y và Ngũ muội sâu sắc hơn, y sẽ từ từ phô bày toàn bộ bản thân cho nàng xem. Nhưng y thật không ngờ hai người chẳng qua mới ở với nhau chưa được một tháng, nữ tử y dự định đối xử tót lại bắt đầu cười nhạo khinh bỉ y, trên mặt càng khó giấu vẻ xem thường thậm tệ.

Y ôm đồm hết việc trong ngoài nhà, trên miệng nàng liên tục nói y săn sóc, nhưng trong lòng lại cho rằng y không giống một người nam nhân.

Y càng áy náy, càng tốt với nàng, nét cười của nàng cũng càng giả tạo, lời nguyền rủa trong lòng cũng càng ngày càng ác độc.

Sau đó, nàng thậm chí không cho hắn chạm vào nữa, mỗi lần thấy hắn trở về, trên mặt đều lộ vẻ nhẫn nại và oán hận. Mãi đến khi nàng và Canh Lục quyến rũ nhau, nàng sợ bí mật nàng yêu đương vụng trộm bị y biết nên đã đánh đòn phủ đầu trước, để Canh Lục dẫn theo một đám người đến đại náo y một trận. Nàng khóc lóc kể lể từng điều không tốt của y, kể điều tủi hổ của nàng, đổ hết toàn bộ sai lầm lên người y, cũng vào lúc đó, người cả mỏ đều biết y là một nam nhân 'vô dụng'. Hơn nữa nàng còn nói bí mật đọc tâm của y cho Canh Lục…

Có lẽ y thực sự không tốt đi. Bằng không sao nàng lại hận y như vậy?

Có lẽ điều y cho là 'tốt cho nàng' thật ra cũng không tốt đẹp lắm, có lẽ y không nên đọc chuyện trong lòng nàng, có lẽ ngay từ đầu y đã không nên trông cậy vào việc trở thành phu thê với nàng.

Làm một con người rất khó.

Người và người sống chung với nhau càng khó, vả lại còn lạ kỳ.

Canh Nhị quay đầu lại nhìn nam tử bên cạnh lần thứ hai. Chẳng hạn như y và người kia, không nói tới việc ngày nào y cũng muốn đánh người này một trận, có đôi lúc thậm chí sẽ không nhịn được muốn nguyền rủa người này khi dược hiệu của quả xương khô phát tác thì càng đau càng tốt. Nhưng thực tế, giữa họ lại là quan hệ bạn bè, mà lại là loại bạn lấy mệnh trao đổi.

Nhìn lại nữ tử khóc lóc. Canh Nhị gãi đầu, đột nhiên tỉnh ngộ.

Có lẽ y sai thật rồi. Y biết đọc tâm không phải một năng lực tốt đẹp, cũng biết suy nghĩ trong lòng cũng chưa chắc đã chứng tỏ đó là sự thực. Cho nên y cố gắng bỏ qua những tiêu cực mỗi lần đụng chạm nàng, y cũng một mực cố gắng che giấu năng lực này, tìm cách khống chế nó. Nhưng y vẫn bị ảnh hưởng. Nếu y không có năng lực này, có lẽ hiện giờ y đã có con với nàng rồi cũng nên.

"Xin lỗi."

"Xin lỗi đã làm ngươi đau khổ như thế. Ta hiểu rồi, đều là lỗi của ta. Khi đó nếu như ta…"

"Câm miệng! Ngươi câm miệng cho ta! Tên hỗn đản nhà ngươi! Ngươi có còn là nam nhân hay không? Ta, ta… Hu hu!"

Nhìn vào nữ tử thả phanh khóc rống, Canh Nhị hoàn toàn mờ mịt. Ta đã nhận hết sai lầm vào mình, cũng không trách ngươi nữa. Sao ngươi còn khó chịu như vậy? Lẽ nào ta nhận sai cũng là sai lầm sao?

Truyền Sơn vốn muốn giúp đỡ ngửa đầu nhìn trời thở dài. Có lẽ hắn thực sự rất xui, bằng không sao hắn lại quen phải một tên tiểu đệ đầu óc đơn giản và ngốc nghếch thế này?

Lúc trước hắn còn thấy nữ tử Ngũ muội này có phần cố tình gây sự, hôm nay… Hắn cảm thấy Ngũ muội vứt bỏ Canh Nhị tìm tới Canh Lục đúng là một chuyện cực kỳ sáng suốt.

"Huynh đệ… Quên đi, đợi lát về nói với ngươi." Truyền Sơn thấy Canh Nhị hai mắt mờ mịt, lắc đầu thở dài.

Ngươi chẳng lẽ không hiểu lúc này dù ngươi vô tri đến đâu, cũng không thể biểu hiện vẻ nhẹ nhàng như mây gió thế chứ? Ngươi ta đã nói tràng giang đại hải không phải là muốn xem ngươi đau khổ thế nào sao? Ngươi chẳng lẽ không biết trong lòng nữ nhân, lúc này ngươi biểu hiện càng đau khổ, chính là càng chứng tỏ ngươi yêu nàng thế nào sao?

Canh Nhị 'a' một tiếng há to miệng.

Truyền Sơn ngẩn người, cúi đầu thấy Canh Nhị nắm cổ tay hắn. Đúng rồi, người này hình như có thể đọc tâm? Có phải đụng một cái là có thể biết hết chuyện trong lòng? Vậy không phải có nghĩa là sau này hắn ở trước mặt tiểu tử này sẽ không có chút bí mật nào đáng nói sao? Bao gồm cả việc hắn dự định moi hết bí mật của y ra, không được thì liền nghiêm hình tra tấn. Bao gồm cả những việc hắn tưởng tượng khi bị phát tác, đau khổ quá phải nghĩ tới hắn và nữ yêu tinh cái này cái kia sao, y biết hết hả? Ô, đây đúng là một năng lực đáng sợ. Không được, sau này phải đề phòng tiểu tử này một chút.

Truyền Sơn còn đang miên man suy nghĩ, còn sắc mặt Canh Nhị từ trắng chuyển sang tái mét rồi lại biến sang đỏ, cuối cùng da dẻ càng ngày càng tái, bàn tay giữ lấy tay Truyền Sơn giống như bị phỏng, mau chóng bỏ cái tay kia ra rồi chạy như bay.

Canh Nhị chạy trốn bất thình lình, hai người đứng ngoài cửa hiển nhiên không ngờ Canh Nhị lại có chiêu ấy, cùng nhau sửng sốt.

Một khoảng dừng ấy, Canh Nhị đã nhập vào bóng tối, không biết chạy tới chỗ nào.

Truyền Sơn cười xấu hổ lần nữa, suy nghĩ vừa rồi của hắn có phải đã kích thích tới người kia rồi không? Xin lỗi a, huynh đệ, cái thứ suy nghĩ này khó khống chế quá à. Muốn đi tìm y, nghĩ lại bỗng nghĩ tới tên tham ăn kia không có khả năng bỏ qua bữa cơm tối, nói không chừng chạy một lát rồi bình tĩnh sẽ về ngay, liền bỏ ý nghĩ trong đầu đi.

Truyền Sơn yên lòng rồi, nhìn về phía nữ tử xinh xắn đã tung bí mật của Canh Nhị.

Ngũ muội thấy Canh Nhị chạy, lau nước mắt, tâm tình đã bình tĩnh lại với tốc độ nhanh chóng, vén tóc mai bên tai, yên lặng vén áo thi lễ với Truyền Sơn, xoay người bỏ đi.

Truyền Sơn có thể làm gì? Kéo nữ tử này lại đánh nàng một trận? Hay làm thịt xả giận cho Canh Nhị? Đây là chuyện giữa nàng và Canh Nhị, hắn là ngoại nhân thực sự khó mà nhúng tay vào. Huống chi trong Hắc ngục này, thi phi đúng sai cũng rất khó công bằng, nói thật nếu đổi lại hắn là nữ tử này… Trời biết hắn sẽ đối phó thế nào với Canh Nhị khiếm khuyết đạo lý đối nhân xử thế. Chỉ là trong lòng rõ ràng, ác cảm đối với nữ tử này không thể nào mất đi được, dù sao hiện tại Canh Nhị cũng coi như là người nhà y. Bao che khuyết điểm mà, đây là truyền thống tốt đẹp của La gia bọn họ.

Đi vào phóng đóng cửa lại, Kỷ 14 còn đang chăm chú lau đao của hắn, thiếu niên đưa lưng về phía cửa mặc một cái áo vải cho lão bộc của hắn.

"Ngươi sớm đã biết?" Truyền Sơn đi qua hỏi Kỷ 14.

Kỷ 14 buông đại đao, không phủ nhận, "Canh Nhị đâu?"

"Chạy rồi. Tiểu tử ấy chắc là tuổi rùa, hễ gặp chuyện không lùi bước thì cũng là trốn tránh. Lúc này không biết đã trốn đi đâu khóc nhè rồi." Truyền Sơn che giấu sự thực rồi lại kích người ta một cái.

"Ngươi thấy thế nào?"

"Cái gì thấy thế nào? À, ý ngươi nói… lát hẵng nói đi, chuyện này không dễ nói đâu. Chủ yếu xem Canh Nhị nghĩ thế nào."

"Ngươi không sợ y luẩn quẩn trong lòng à?"

Truyền Sơn đi tới bên bếp lò múc cháo hoa, trả lời cà lơ phất phơ: "Nếu y luẩn quẩn trong lòng đã sớm đâm đầu chết rồi. Yên, tâm, lòng dạ người tham ăn đều rất rộng rãi. Chẳng qua nếu y luẩn quẩn trong lòng thật… Ta sẽ đánh cho đến khi y nghĩ thông."

"Ý kiến hay." Kỷ 14 gật đầu tán thành.

Truyền Sơn cười lại 'hí hí'.

Tiết Triêu Á cũng xoay người lộ ra khuôn mặt tươi cười, ước ao nói: "Ta cảm thấy năng lực của Canh Nhị ca rất tốt, người khác muốn còn không được mà."

Kỷ 14 không nói chuyện, Truyền Sơn bưng cơm vừa thức ăn tới, nhẹ nhàng đạp thiếu niên một phát.

"Ăn cơm của ngươi đi, chuyện đại nhân không cần ngươi lo. Còn nữa, Canh Nhị về rồi, ngươi đừng lắm miệng cho ta."

"Biết rồi." Thiếu niên lè lưỡi, có vẻ cực kỳ ngây thơ.

Đêm đó, đừng nói tới cơm tối, đến cả giờ ngủ mà Canh Nhị cũng chưa về.

Ngày thứ mười sáu niêm phong hầm mỏ.

Truyền Sơn trải qua ba canh giờ dằn vặt, thấy giường chiếu đối diện vẫn trống trơn, chống hai tay ngồi dậy.

Có nên ra ngoài tìm y hay không?

Ngay lúc Truyền Sơn do dự, bên ngoài truyền đến tiếng Tạ bá che miệng ho khan.

Ông già này mệnh cũng lớn, lại vẫn sống được. Nghĩ tới Tạ bá nằm trên một chiếc chiếu rách, phân cho lão một chiếc đệm rách lão cũng cho thiếu gia Á sinh nhà lão, Truyền Sơn thở dài, vén tấm đệm bông nát từ dưới thân mình ra, đứng dậy đi ra phía nhà chính. Hắn chẳng phải có lòng đồng tình gì, chỉ là mọi người nếu đã có duyên ở cùng một nơi hợp tác cầu sống, đó chính là đồng bọn. Người trong một doanh đội không ai lại vứt bỏ đồng bọn của mình cả.

Huống chi Tạ bá tuổi cũng chẳng khác mấy với ông nội ông ngoại hắn, bây giờ cũng không biết mấy ông ra sao, hy vọng họ có thể trốn được, lúc gặp chuyện thì cũng có thể gặp được người có lòng chăm sóc đôi chút.

Trong phòng tối đen, lạ là Truyền Sơn phát hiện mình đã quen với bóng tối như vậy, tuy nói không nhìn rõ như ngọn nến, nhưng loáng thoáng cũng thấy đường viền các vật thể.

Sờ soạng đi tới bên cạnh Tạ bá, ngồi xổm người xuống, sợ làm lão sợ, nhẹ nhàng bảo một tiếng: "Đừng sợ, là ta."

Tạ bá mở mắt ra, trước mắt mơ hồ không rõ, mơ màng thấy có người ngồi xổm trước mặt lão.

"La… thiếu gia…"

"Ta nào phải thiếu gia, cứ gọi Truyền Sơn hay Tân 279 là được. Ya, ở đây có giường đệm rách, ngươi đệm xuống dưới người trước. Đừng cho Á sinh nữa, hắn đã là nam hài tử lớn rồi, là lúc nhiệt lượng cao nhất, ở đây lại không lạnh, hắn không cần đệm dày như vậy." Truyền Sơn cười, đưa tay nâng Tạ bá dậy.

"Cảm ơn, lão nô… Gây phiền thêm cho ngươi rồi."

"Không phiền. Ngươi nếu có thể chịu đựng, vậy cứ tiếp tục chịu đựng đi. Không vì chính ngươi, cũng vì thiếu gia của ngươi. Ở đây một mình khó sống nổi."

"La huynh đệ chính ngươi… cũng khó chịu… ta…"

Không đợi Tạ bá chối từ, Truyền Sơn đã ôm lão để sang một bên, tiện tay trải đệm giường cho lão.

Tạ bá chỉ cảm thấy mùi thối đầy mũi, ngoài miệng thì liên tục cảm ơn. Không muốn làm phiền Truyền Sơn thêm, chủ yếu là do lão không chịu nổi cái mùi ấy, tự lần mò bò dậy trải giường chiếu.

"Ôi." Tạ bá khẽ kêu một tiếng, cổ tay tựa hồ bị vặn một chút.

Truyền Sơn vô thức đưa tay ra đỡ. Tạ bá vì chống người, một tay khác khéo sao bắt lấy áo Truyền Sơn.

Một tia sáng màu lửa đỏ lóe qua trước mắt Tạ bá.

Truyền Sơn đỡ lấy Tạ bá, hai tay dùng lực thả người lại giường.

"Được rồi, ngươi tiếp tục ngủ đi. Ở đây thiếu thuốc thiếu y, ngươi có ốm đau gì cũng đừng chịu đựng, ta có thể giúp thì sẽ giúp, không giúp được cũng sẽ có cách, sống lâu một ngày là thêm một ngày." Truyền Sơn chống hai tay lên đầu gối đứng dậy, tùy ý mà nhét hạt châu trườn ra ngoài quần áo về chỗ cũ.

Chỉ ngần ấy thời gian là đủ rồi, cũng đủ để Tạ bá thấy rõ hạt châu ấy hình dáng ra sao. Trái tim Tạ bá đập thình thịch.

Truyền Sơn dàn xếp cho Tạ bá xong cũng không bắt chuyện nữa, một mình xách một ngọn đèn ***g mở cửa đi ra ngoài.

Tiết Triêu Á bị giật mình tỉnh giấc nhìn về phía giường Kỷ 14, im lặng đứng lên đóng cửa lại.

Ngoài phòng.

Truyền Sơn không dám đi xa, xách đèn tìm kiếm Canh Nhị ngay gần đó. Hầm mỏ to đùng này cực kỳ yên tĩnh nên chỉ với chút tiếng động thôi là đã truyền đi xa. Sự vắng vẻ kỳ dị trong bóng tối tựa hồ có gì đó ẩn núp, Truyền Sơn thả bước chân nhẹ hơn.

Trong phòng.

Kỷ 14 trong lòng ôm đại đao hai mắt nhắm như không nhắm, hô hấp kéo dài, xem ra đang ngủ say.

Tiết Triêu Á mở to đôi mắt nhìn chằm chằm khoảng không một lát, nghĩ tới cuộc sống phú quý xa xỉ làm hoàng tử một nước và cuộc sống bi thảm khốn khó làm tù nhân hiện tại, hai cuộc sống khác biệt như trời với đất, làm hận thù trong lòng hắn càng sâu hơn.

Tạ bá kiềm chế cơn ho khan, cúi người trên chiếc giường vừa trải đêm, vùi đầu mình vào dưới vai thỉnh thoảng ho một tiếng. Lão không muốn chết, lão còn muốn sống lâu hơn, khi đó chọn lựa theo Tiết Triêu Á, cũng là vì đánh cược một phen. Ở lại trong phủ, nói không chừng lão đã sớm chết. Hiện tại, cơ hội hắn đợi lâu ngày cuối cùng đã tới.

Truyền Sơn tính canh giờ, bây giờ ước chừng là thời khắc sao mai mọc, cũng là thời gian yên tĩnh nhất trong một ngày. Một đường đi ra không gặp ai, Truyền Sơn tìm tới hang động ban đầu hắn từng ở trước, xách đèn thăm dò một chút, tối đen không giống có người ở.

"Canh Nhị?"

Không ai trả lời hắn.

Một tiếng gió nhẹ thoảng qua.

"Ai?" Truyền Sơn xoay người lại.

Phía sau có cái gì đó xẹt qua nhanh chóng.

Nhưng chờ Truyền Sơn xoay người, chỉ thấy chung quanh một mảng tối đen vắng vẻ, bốn phía miễn cưỡng có thể thấy cảnh sắc chẳng khác gì vừa nãy, tựa ở bên trái cầu thang dường như nhìn không thấy điểm đầu, trên con đường nhỏ bên phải cũng tối mịt.

Truyền Sơn ngừng thở chờ đợi. Bốn phía im ắng, tựa như như thế giới này hiện tại ngoại trừ hắn thì không còn ai sống sót.

Lại đợi một hồi, xác định xung quanh xác thực không có bất luận tiếng động gì, lúc này Truyền Sơn mới chậm rãi đi về phía đầu cầu thang.

Ngay lúc hắn xoay người đi xuống cầu thang, một bóng đen thô to hiện nhanh trên vách đá núi ở phía trên đỉnh đầu hắn.

Khoảng không tối đen lại cô đơn lẻ bóng, Truyền Sơn cũng không có gan dám một mình chui vào đường mỏ, tìm một vòng trong sân mỏ không có kết quả, đành phải trở về.

Bởi vì nữ tử tên Cửu muội, hắn còn ngẩng đầu nhìn mấy ngọn đèn cung đình đại biểu cho thế lực diễm quỷ.

Con đường trước kia vốn ngày nào cũng thắp đèn, từng ngọn nối liền không dứt giờ ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Không biết những nữ tử ấy hiện giờ ra sao. Nghĩ tới những nử tử ấy, Truyền Sơn cũng rất bất đắc dĩ, muốn dùng sức mình cứu các nàng đối với hắn hiện giờ là chuyện không hiện thực chút nào. Hắn chỉ có thể đảm bảo thấy một người cứu một người, những cái khác, hắn cũng bất lực.

Hắn không dám nói mình là người tốt, nhưng trong khoảng thời gian này ra ngoài cướp lương với bọn Kỷ 14, ba người đều vô ý cố ý tránh đám người yếu thế, tận lực ra tay với những tên ác danh rõ rệt trong hầm mỏ. Nhưng nếu đối phương chủ động tìm tới, họ cũng đành chịu, vì bảo vệ tính mạng, dù đối phương là ai, họ đều phải ra tay tự bảo vệ mình.

"Cứu… mạng… cứu mạng…"

Truyền Sơn dừng bước chân.

Chỗ ngay bên cạnh hắn chừng năm mươi thước, có cái gì đó đang bò, vừa bò vừa cúi đầu rên hừ hừ.

"Cho ta… chút… thức ăn, van cầu ngươi… cứu… cứu… ta…."

Thật đáng tiếc. Đêm nay hắn chẳng mang gì theo, mà Canh Nhị – túi lương di động cũng không ở bên cạnh hắn.

Cứu về sao? Hắn có thể cứu được mấy người về? Hơn nữa dùng đầu gối mà nghĩ, nếu hắn dám mang người về ăn chực nữa, Kỷ 14 và Canh Nhị nhất định sẽ không nói hai lời lập tức đánh hắn một trận rồi ném ra khỏi cửa. Nói tới đây, Kỷ 14 hình như không thích Á sinh? Rõ ràng thiếu niên ấy mặt mũi rõ ràng, nhìn kiểu gì cũng không giống kiểu người đáng ghét.

"Xin lỗi." Truyền Sơn cúi đầu nói một câu với nô lệ đang bò tới gần, quay đầu đi.

"Không… không!"

Tiếng gió phía sau vang lên, Truyền Sơn ngồi xổm người xuống, buông đèn ***g, lăn người, đứng dậy, vung cuốc, động tác liên tục không dừng, tựa hồ đã sớm ngờ tới phía sau sẽ có nguy cơ.

"Bụp!"

Chiếc cuốc đập vào ngực nô lệ mỏ đằng sau chuẩn bị nhào tới.

Nô lệ đánh lén sắc mặt dữ tợn, cúi đầu nhìn cái cuốc trên ngực mình, da thịt trên mặt giần giật, lộ ra vẻ mặt không biết là thoải mái hay hối hạn, con dao bằng đá cầm trong tay rơi xuống đất, người lập tức đổ ập xuống.

Truyền Sơn cầm cuốc, giẫm lên bụng tên nô lệ ấy, ra sức rút cái cuốc ra, cũng không thèm để ý máu và thịt nát phun ra ướt ống quần hắn. Sau đó liền như đã quen thuộc, ngồi xổm người xuống lần mò những thứ có thể dùng được trên người tên này.

Cuối cùng chỉ tìm được mấy viên đá và dao đánh lửa, Truyền Sơn thu đồ vào trong túi Canh Nhị may cho hắn, thành thạo lột quần áo trên người người chết, cuộn lại rồi ôm lấy chuẩn bị mang về.

"Ơ?" Truyền Sơn giơ cao chiếc đèn ***g, trong nháy mắt ấy hắn cho rằng mình đã nhìn lầm.

Ngay vừa rồi, hắn hình như thấy trên chân mình, có một con… rùa màu ngọc bạch.

Nhìn kỹ càng vào mặt giày mình, không có. Trên hai chân đều không có.

Có lẽ hắn nhìn lầm rồi? Vừa rồi chỉ là vết lốm đốm do đèn ***g chiếu xuống? Ngẫm cũng đúng, cái nơi quỷ quái thế này sao lại có rùa xuất hiện? Cho dù có, sao có thể là loại rùa ngọc hiếm đến không thể hiếm hơn được nữa chứ? (Đố mọi người rùa ngọc là ….?)

Truyền Sơn lắc đầu, nhấc chân muốn đi.

Trên đầu ngón chân, một con rùa màu xanh ngọc rất nhỏ rất nhỏ, thoạt nhìn chỉ cỡ đồng tiền đang nằm trên mặt giày hắn.

Truyền Sơn không dám kinh động nó, cũng không dám dụi mắt, chỉ sợ vừa dụi mắt, tiểu tử kia đã không thấy tăm hơi.

Cẩn thận thả chân xuống.

Chi trước của rùa nhỏ hơi giật, chỉ chốc lát sau, Truyền Sơn cảm thấy mặt chân truyền đến cảm giác ươn ướt.

Đây là…?

Rùa nhỏ đi tiểu xong, cái đuôi rùa nho nhỏ rụt vào trong mai, bò khỏi chân Truyền Sơn bỏ chạy.

Truyền Sơn bật cười.

Không ngờ trong Hắc ngục này còn có một thứ đáng yêu như thế. Rùa ngọc sao? Đây chính là điềm lành. Lẽ nào hắn rốt cục tới thời chuyển vận rồi? Chẳng qua vật nhỏ kia bò tới chân hắn từ khi nào? Còn tiểu trên chân hắn nữa? A!

Không biết có phải do con rùa quá nhỏ không, Truyền Sơn hoàn toàn không nghĩ tới muốn chộp lấy nó làm canh gì đó, nhưng hắn lại muốn bắt nó về cho Canh Nhị. Có qua có lại mà, Canh Nhị đã cho hắn một viên ngọc như thế này, hắn đưa lại một con rùa ngọc hiếm thấy cũng coi như huề.

Nghĩ là làm liền, thấy con rùa ấy bò cũng không nhanh, Truyền Sơn không nghĩ ngợi gì đưa tay ra bắt.

Nhưng không ngờ con vật ấy thoạt nhìn không vui, muốn bắt nó cũng khó. Lần đầu tiên, hắn bắt hụt. Lần thứ hai, chờ hắn chuẩn bị xong xuôi, khom lưng đi bắt thì vật nhỏ lại nhanh chóng bò lên một bên vách tường.

Động tác của rùa trở nên linh hoạt từ khi nào vậy?

Truyền Sơn há hốc mồm, ngẩng đầu, hắn thậm chí thấy tiểu tử kia trước khi hòa vào bóng tối còn quay đầu lại lườm hắn một cái.

Hay ghê. Đáng tiếc, đã để nó chạy mất.

Vật nhỏ ấy chắc cũng là linh vật trời sinh ở đây đi, thôi vậy, bắt về cũng không có gì đút cho nó. Truyền Sơn ngẫm rồi cũng thôi.

Tiếng chân đạp lên xỉ than truyền đến.

Truyền Sơn bất động thanh sắc xoay người lại.

"Không tìm được?"

Truyền Sơn thở dài một hơi. Kỷ 14 chắc lo có một mình hắn, chạy ra đón hắn.

Không thấy người sống nào khác, Kỷ 14 đã hiểu đáp án, "Người vừa thấy cái gì?"

"Một con rùa nhỏ."

"Rùa?" Kỷ 14 cũng hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn về phía vách động, khó hiểu nói: "Rùa biết bò tường sao?"

Ách… Truyền Sơn ngạc nhiên. Vừa rồi không phải hắn đã thấy thứ không nên thấy chứ? Nhưng mà ảo giác vừa rồi có thể loại trừ, đến bây giờ trên đầu ngón chân hắn vẫn còn ướt mà.

Kỷ 14 cũng không phải người nói nhiều, thấy Truyền Sơn cũng ù ù cạc cạc nên cũng không hỏi nữa, khiêng đại dạo nhìn lướt qua thi thể trên đất, hỏi: "Ngươi còn bao lâu thời gian?"

Truyền Sơn hiểu hắn đang hỏi cái gì, thế là trả lời: "Cón khoảng nửa canh giờ."

"Đi về trước hay tiếp tục tìm."

"Ta không muốn lãng phí thời gian thêm nữa."

"Vậy đi thôi, chúng ta cùng vào trong đường mỏ tìm xem."

Truyền Sơn quay đầu lại nhìn thoáng qua phía sau như cảm thấy gì đó rồi bước nhanh đuổi theo bước Kỷ 14.

Trong phòng hang động.

"Á thiếu gia…" Tạ bá miễn cưỡng ngồi dậy, nhìn thiếu gia nhà lão chắp hai tay sau lưng đang đi tới đi lui bên chiếc bàn đá.

"Thiếu gia, ngài đang lo lắng điều gì?" Lão bộc đã hầu hạ vị này mười mấy năm rất nhanh đã nhận thấy thiếu gia nhà mình bất an.

Tiết Triêu Á đi tới cửa thăm dò nhìn ra ngoài, xác định xung quanh không có ai, nhanh chóng đóng cửa trở lại bên cạnh Tạ bá, tối tăm mà nói:

"Ta hoài nghi Canh Nhị có khả năng cái gì cũng biết."

"Khụ khụ… ngài có thể khẳng định sao?"

"Ta không biết." Tiết Triêu Á đá tảng đá làm ghế mấy cái, nôn nóng nói: "Trước đây ta không biết y có năng lực đọc tâm, ta… ta và y tiếp xúc rất nhiều lần. Ta vẫn không hiểu sao y lại tránh né ta, ngay từ đầu còn tưởng là ý của tên họ La, giờ nghĩ đến chắc là do y đã biết ta đang nghĩ gì… Còn cả thân phận của ta nữa. Chết tiệt!"

"Chết tiệt! Sao y lại có năng lực đó? Còn lừa chúng ta! Chết tiệt chết tiệt!" Tiết Triêu Á khó chịu khi tâm sự của mình bị người ta do thám được, tức giận đá cái ghế đá vài phát.

Tạ bá cũng biết thiếu gia nhà lão có không ít bí mật, đến ngay cả lão hầu hạ nhiều năm như vậy, cuối cùng còn bị giam vào Hắc ngục này cùng hắn, vị thiếu gia này vẫn có không ít chuyện gạt lão. Thấy hắn nôn nóng như vậy, rõ ràng những bí mật ấy phần lớn đều là những bí mật không thể cho người khác biết được.

"Khụ khụ, thiếu gia, ngươi tính thế nào?"

Tiết Triêu Á không trả lời thẳng, trái lại hỏi: "Ngươi nói Canh Nhị có thể nói cho La Truyền Sơn và Kỷ 14 về nội dung y đọc được không?"

Tạ bá suy nghĩ một chút, lắc đầu, "Theo lão nô thấy, khụ… Canh Nhị hiển nhiên không muốn để người khác biết y có năng lực này, nếu y nói chuyện của thiếu gia cho hai vị kia biết, hai vị kia lại là người khôn khéo như vậy…. Khụ khụ… chắc chắn sẽ hoài nghi y làm sao biết được. Thời gian Canh Nhị ở Hắc ngục không ngắn, chắc sẽ không tự bộc lộ thiếu sót đâu."

"Nói cách khác chuyện của ta hiện giờ chỉ có Canh Nhị biết…"

Tiết Triêu Á cười nhạt, Canh Nhị không nói chuyện của hắn cho bọn Truyền Sơn biết, nói không chừng là đã biết chỗ hắn giấu bí tịch và tiên đan tu chân rồi, muốn một mình độc chiếm.

"Đúng vậy… Khụ khụ."

Tiết Triêu Á nhìn về phía Tạ bá.

Tạ bá do dự một chút, vẫn gật đầu với hắn. Tuy lão cho rằng lúc này không dễ đắc tội Canh Nhị, nhưng nếu y đã biết chuyện không nên biết, dựa theo quy củ trước đây trong phủ, người đó chắc chắn không giữ được nữa.

"Ta biết ngươi đang suy nghĩ cái gì. Ta cũng muốn để y mang chúng ta chạy khỏi đây rồi lại giải quyết. Nhưng nếu y đã biết dự định trong lòng ta, ngươi nghĩ y còn có thể mang ta ra ngoài sao? Ngay từ đầu y không nói là bởi vì sợ người khác biết bí mật y có thể đọc tâm, hôm nay tất cả mọi người đều đã biết bí mật này, y chắc chắn sẽ không còn lo gì nữa."

Tiết Triêu Á cau mày vòng 3 vòng tại chỗ, giậm chân nói: "Không được, chúng ta không thể ở lạ, chí ít không thể để Canh Nhị trở lại. Bằng không dù họ không giết chúng ta để trừ hậu hoạn thì chắc chắn cũng sẽ tìm cách khống chế chúng ta. Chết tiệt chết tiệt! Xáo trộn hết cả kế hoạch của chúng ta rồi!"

"Canh Nhị chết tiệt, chúng ta cũng chưa chắc đã không có cơ hội. Chỉ cần hai người kia không biết, chúng ta có thể tiếp tục ở trong hang động an toàn này. Mà chỉ cần có thể sống sót chúng ta sẽ có cơ hội chạy trốn."

"Thế nếu họ tìm thấy Canh Nhị trước?"

Tiết Triêu Á sửng sốt, "Tạ bá, ngươi có ý kiến gì hay?"

Tạ bá ho khan mấy tiếng, "Chúng ta… khù khụ… Có thể tiêu diệt từng bộ phận."

Thấy lão bộc với cái dáng vẻ nửa sống nửa chết ấy, Tiết Triêu Á càng cảm thấy tiền đồ u ám, nhưng y lại không cam lòng nhận mệnh như thế.

"Tạ bá, ngươi có chủ ý gì cứ việc nói thẳng là được."

"Khụ khụ… Thứ trên người La Truyền Sơn lão nô đã xác nhận rồi."

"Ờ?"

"Qủa nhiên là Tụ linh châu, dù không phải cũng chắc là bảo bối cùng loại. Khụ khụ!"

Tiết Triêu Á có phần do dự. Đối với cái nhìn của Tạ bá, Tiết Triêu Á không chút nghi ngờ. Với chức vị của Tạ bá trước kia bên cạnh hắn, đồ tốt lão thấy qua tuyệt đối không ít hơn tổng quản thái giám trong hoàng cung đại nội. Nếu Tạ bá nói Tụ linh châu ở trên người La Truyền Sơn, vậy thứ La Truyền Sơn đeo tám chín phần mười là Tụ linh châu.

"Thiếu gia, với tình trạng của lão nô hiện giờ chắc chắn không có cách nào giúp ngài được. Nhưng nếu thân thể lão nô khôi phục khỏe mạnh… Khụ khụ… bên cạnh thiếu gia nhiều thêm mấy người, cơ hội chạy trốn tự

nhiên cũng sẽ thêm một phần. Lão nô từng chịu đại ân của nương nương, chỉ cần thiếu gia có thể chạy trốn, lão nô muôn lần chết không chối từ. Dù lấy được Tụ linh châu xong lão nô không dùng được, thiếu gia giữ lại cũng có thể thêm phương pháp giữ mạng. Đợi sau này, thiếu gia học được tiên pháp, không lo đại cừu không báo, kể cả vị trí kia… cũng không phải không ngồi được… khụ khụ…"

Tiết Triêu Á nhìn Tạ bá, nếu hắn tu được tiên pháp, có chuyện gì lại không làm được? Tụ linh châu, bí tịch tu chân, tiên đan, mấy thứ này hắn đều cần, cũng không muốn chia cho người khác!

"Nhưng mà…"

"Khụ khụ… thiếu gia, thành đại sự không câu nệ tiểu tiết. Mặc dù La Truyền Sơn có ơn với ngài, nhưng cũng không thể bởi vì hắn có ơn liền ảnh hưởng tới đường sống tương lai của ngài. Ngược lại, khụ khụ… người này nói không chừng chính là người được phái tới để giúp ngài thoát khốn, đây là an bài của ông trời, cũng không liên quan tới bản thân hắn. Thậm chí nói từ luật nhân quả, có lẽ kiếp trước hắn đã thiếu nợ ngài không chừng."

Tạ bá không chút hoang mang nhìn về phía thiếu gia của lão, lão biết đối phương nhất định sẽ đồng ý với kiến nghị của lão.

"Nhưng ngươi nghĩ chúng ta chống lại hắn và Kỷ 14, có thể có phần thắng sao?"

"Thiếu gia, chúng ta có thể như này như kia…"

Tạ bá thầm tỏ bày tội lỗi. La đại ân nhân, đây không phải Lão Tạ ta tham lam, chỉ là con người đều phải sống sót mà thôi. Ngươi đã cứu ta, ta cảm kích ngươi. Nếu ngươi chịu đưa ta viên ngọc ấy, ta sẽ cảm kích ngươi cả đời.

Sau khi bày mưu đặt kế với Tạ bá xong, Tiết Triêu Á bắt đầu thu dọn một vật chuẩn bị cho sinh tồn trong mỏ. Tạ bá nói đúng, nếu có thể giết chết Canh Nhị trước khi bọn Truyền Sơn tìm được người, họ có thể trở lại, nên cũng ra ngoài tìm người. Nếu như không tìm được Canh Nhị hoặc là bọn La Truyền Sơn tìm thấy người trước, họ cũng chỉ đành tìm chỗ khác trốn.

Còn về phần chút tâm tư của Tạ bá, hắn cũng không để trong lòng. Một lão nô mà thôi, có thể lợi dụng thì lợi dụng, mà nếu đối phương trở thành trói buộc hay chướng ngại vật, như vậy.

Thiếu niên quay lưng về phía lão bộc lộ ra tính toán và âm trầm không hợp tuổi.

26. Quyển 3 - Chương 3

Truyền Sơn và Kỷ 14 đã mở rộng phạm vi tìm tòi.

"Nơi Canh Nhị có khả năng sẽ đi chúng ta đã tìm cả rồi. Ngươi còn biết y sẽ đi những đâu không?" Truyền Sơn dùng đèn ***g soi vào trong động mỏ bỏ hoang, ló đầu vào gọi hai tiếng, thấy không có ai lại rụt lại.

Kỷ 14 lắc đầu, "Canh Nhị này chẳng bao giờ tới lui với ai. Trước khi ngươi tới, y chỉ ở cùng Ngũ muội kia một thời gian."

"Y và nữ nhân kia rốt cục xảy ra chuyện gì? Ngươi biết nội tình của Ngũ muội này không?" Truyền Sơn vượt qua thi thể chặn đường, tiếp tục tiến về phía trước.

Kỷ 14 để ý xung quanh, thuận miệng nói: "Nữ nhân ở đây phần lớn đều là nữ phạm nhân phạm trọng tội, có người thì là quan kỹ tuổi già sắc suy. Ngũ muội kia trước đây có người nói là hồng bài của một thanh lâu nào đó, vì tranh giành tình nhân làm sảy hài tử của hoa khôi, còn là nam hài tử nữa, sắp bảy tháng rồi, hoa khôi mất máu quá nhiều nên cũng chết. Nàng bị đưa vào đây."

"Cứ như vậy?"

"Cứ như vậy đấy."

"Ta tưởng loại tội này phải bị xử tử."

"Ừ thì dù sao cũng là hồng bài, sau khi chuyện xảy ra cũng có người đứng ra bảo đảm cho nàng, nhưng phụ thân của hài tử một lòng muốn giết chết nàng. Hai vị nhân vật đương quyền bàn bạc cho ra kết quả mỗi bên nhường nhau chính là đưa người tới đây. Nàng xuống đây rồi, Kỷ 13 nương muốn thu nhận nàng, nhưng nàng và Kỷ 13 nương bất hòa nên bỏ chạy rồi sau đó được Canh Nhi thu giữ."

Truyền Sơn đợi mãi, thấy Kỷ 14 không có ý nói tiếp, đành phải hỏi theo: "Thế sau đó?"

"Sau đó? Loại nữ nhân như nàng sao có khả năng sống an phận? Thế mà Canh Nhị lại không thể cho nàng thứ nàng muốn. Sau đó nàng liền đá Canh Nhị theo Canh Lục, cũng chính khi đó truyền ra tin phương diện 'kia' của Canh Nhị không được, đồng thời đầu óc có vấn đề. Trước đây chỉ có một bộ phận người biết Canh Nhị, sau khi qua miệng nữ nhân này tuyên dương, trong mỏ không có mấy ai không biết hắn. Đồng thời đám người Canh Lục, Đinh lão đại cũng biết năng lực đọc tâm của Canh Nhị."

Truyền Sơn không có gì để nói. Không phải đối với nữ nhân tên Ngũ muội, cũng không phải với Canh Lục, Đinh lão đại, mà là với Canh Nhị.

Người này sao lại ngốc như thế? Đổi lại là người khác ai chả biết năng lực như vậy tuyệt đối không thể để bên thứ ba biết. Hắn lại nói ra cho nữ nhân mới quen mấy tháng?

Trước đây còn tưởng miệng y chặt, thì ra chỉ bởi vì giới tính hắn có vấn đề. Nếu như hắn cũng là một nữ nhân, nói không chừng Canh Nhị đã nói hết với hắn, cũng không đến mức đến giờ tên của y là gì hắn cũng chưa biết.

"Ngốc mà." Cũng không biết Truyền Sơn nói tới Ngũ muội hay Canh Nhị.

Kỷ 14 'ừ' một tiếng, tỏ vẻ đồng ý.

"Nam nhân ngốc, hơn nữa lại háo sắc, trên cơ bản chẳng có cách nào cứu chữa. Nữ nhân ngốc, tâm địa độc ác, còn ghen tị, đó chính là tai họa lớn nhất của nam nhân."

Kỷ 14 suy nghĩ một chút, cũng có cùng nhận thức.

"Ngươi rất hiểu nội tình của Ngũ muội kia?"

"Chẳng hiểu lắm. Chuyện của nàng đều do Kỷ 13 nương nói với ta."

"À..." Truyền Sơn kéo dài giọng. Xem ra không chỉ là nam nhân, nữ nhân ở trên giường cũng không giữ được miệng.

Kỷ 14 dùng chuôi đao gõ hắn một cái. Truyền Sơn nắm chuôi đao, cười rõ là *** đãng.

Kỷ 14 giần giật mặt. Có cảm giác bi ai khi nhìn lầm người. Là ai nói nhìn người không thể chỉ nhìn mặt ngoài? Thật con mịa nó quá đúng!

"Đinh lão đại và Canh Lục không nghĩ tới việc lợi dụng năng lực của Canh Nhị sao?" Truyền Sơn nghiêm mặt, hỏi.

"Ta cũng thấy lạ." Kỷ 14 đứng lại, nhìn về phía Truyền Sơn nói: "Canh Nhị này nhiều bí mật. Ta lúc đó cũng cho rằng y chắc chắn sẽ bị một trong hai bên thu giữ để dùng. Nhưng khiến mọi người khó hiểu là, chuyện sau đó cứ bỏ mặc như vậy. Lạ nhất chính là thái độ của đầu não hai đám người đó với Canh Nhị, đó thực sự là chán ghét cỡ nào thì có cỡ đó."

"Ờ, dù sao trên đời này có ai thích mình bị trần trụi trước mặt người khác đâu." Truyền Sơn lẩm bẩm nói.

"Đây là sự thực. Nhưng ta luôn cảm thấy trong đó đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa còn là một chuyện quan trọng đến mức làm Đinh lão đại và Canh Lục cùng nhau kiêng kỵ, không dám tùy tiện ra tay với Canh Nhị."

"Ngươi không biết?"

Kỷ 14 lắc đầu.

"Người sống trong mỏ không nhiều lắm." Truyền Sơn thở dài chuyển đề tài. Dọc đường đi, chỉ nhìn thấy thi thể chứ không thấy được mấy người sống. Vất vả lắm mới thấy được một hai bóng người, cũng là bỏ chạy mất dạng dưới ngọn đèn.

"14 huynh, ngươi nghĩ chúng ta phải chết bao nhiêu người thì bên trên mới thỏa mãn?"

"Ngươi cho là bao nhiêu?" Kỷ 14 không đáp hỏi ngược lại.

Truyền Sơn cười cười nói: "Ngục tốt đợt này chết khá nhiều, hai tặc đạo lỗ mũi trâu lại bị mất mặt, sợ rằng không chết hai phần ba họ sẽ không thỏa mãn. Mặt khác chúng ta phải cẩn thận, chờ họ cảm thấy tới giờ khắc quan trọng rồi đại khái sẽ bắt đầu phân chia thế lực dưới này. Nhất là ba người chúng ta, tám chín phần mười bên trên sẽ gây xích mích với nô lệ mỏ dưới này bắt giao chúng ta ra. Đến lúc đó, phiền phức của chúng ta liền lớn."

Kỷ 14 sắc mặt không đổi, "Dự định của ngươi?"

"Dự định? Đã nghe qua câu thỏ khôn có ba hang chưa? Nếu tạm thời trốn không thoát, vậy theo chân họ chơi trốn tìm là được rồi. Hầm mỏ này lớn như vậy, tình huống bên trong phức tạp như thế, ta cũng không tin họ có thể lùng sục hết hầm mỏ này tìm ra chúng ta."

"Lương thực, nước trong."

"Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, chỉ bằng mấy người chúng ta còn sợ chết đói sao?" Truyền Sơn cười như không cười, trên khuôn mặt chính nghĩa hiện lên một nét gian xảo phi chính nghĩa.

"Bệnh tình của ngươi có phải đã được khống chế rồi không?" Kỷ 14 đột nhiên hỏi.

Truyền Sơn không suy nghĩ nhiều, thừa nhận luôn.

Hai người càng đi càng sâu, dần dần lệch khỏi quỹ đạo đường mỏ chủ.

"Canh Nhị kia, giỏi hơn ta và ngươi nghĩ nhiều lắm."

"Ta cũng thấy thế." Truyền Sơn cười.

"Chính là có những lúc không nghĩ thông được thôi."

"Ha ha."

"Đợi đã, đằng trước không thể đi!" Kỷ 14 kéo Truyền Sơn lại. Sức kéo mạnh quá suýt thì làm Truyền Sơn ngã.

Mùi máu tươi ngập trong khoang mũi, hang động tối đen sâu thẳm đằng trước đang mở rộng miệng chờ đợi họ.

"Làm sao vậy?"

Truyền Sơn giơ đèn mỏ lên soi về phía trước. Hang động phía trước tựa hồ cũng không có gì đặc biệt, ngoại trừ mùi máu tươi đậm đến nỗi hắn có thể ngửi thấy rõ ràng. Ồ, tựa hồ trong mùi máu tươi này còn pha lẫn thứ mùi khác, đây là…?

Truyền Sơn không giải thích được, vì sao hắn lại cảm thấy thứ mùi này cho hắn cảm giác quen thuộc đến thế?

Kỷ 14 ngăn cản hắn, "Chúng ta quay lại."

"Nơi đây hình như ta chưa từng tới."

"Trong hầm mỏ này, nơi ngươi chưa đi qua còn nhiều mà. Đi, đừng dừng lại ở đây thêm nữa, ở đây không phải chỗ tốt." Kỷ 14 tựa hồ có điều kiêng kỵ với hang động sâu thẳm này, ngay cả tới gần một chút cũng không muốn.

Hiếm khi thấy Kỷ 14 kiêng kỵ với cái gì như vậy, Truyền Sơn càng thấy hiếu kỳ với hang động cách đó không xa.

Tính từ lúc họ vào đường mỏ chính đến giờ, hang động tựa như cái khe này cách mỏ chính khoảng chừng ba bốn dặm, nếu đường mỏ không phải đi thẳng mà là đi quanh co dưới núi, vậy khoảng cách thực tế giữa hang động nà và mỏ chính chắc không xa như vậy.

Bên chân có nước chảy ra, tuy không nhiều nhưng có phán đoán tầng thổ nhưỡng phía dưới này chắc là một mạch nước ngầm. Chắc đây cũng là nguyên nhân đường mỏ đào đến đây thì không đào tiếp nữa.

Dựa vào số lượng mảnh gỗ chống tường trong đường mỏ này trên đường họ đi vào, sản lượng than của đường mỏ này chắc khá nhiều, bằng không cũng không mất nhiều nhân lực và vật lực để thi công đường mỏ này. Nhưng lạ cái là đường mỏ mất nhiều sức như thế lại bỏ hoang, mà phán đoán dựa theo tầng than xung quanh thì chắc cũng không phải do than đá bị đào hết.

Vậy chính là do nước ngầm? Hay… cái hang động tối tắm như cái khe đằng xa kia?

Truyền Sơn lại giơ đèn lên cao lần nữa.

Ngọn đèn bình thường có thể chiếu ra một khoảng cách lần này tựa hồ không soi được tới nơi tới chốn, ngọn đèn mờ nhạt như bị vật gì ngăn cách, tới cửa hàng như cái khe kia là đã không thể nào soi vào được nữa. Mà đầu đường sáng sủa càng tăng thêm cái tối tăm sâu hút khác lạ của cái khe kia.

Truyền Sơn như bị cái gì đó hấp dẫn, bất giác đi về phía trước một bước.

Kỷ 14 lại kéo hắn lần nữa.

“Ngươi có cảm thấy đúng không?” Giọng Kỷ 14 thâm thấp.

“Cái gì?” Truyền Sơn cả kinh, ý nghĩa lập tức tỉnh táo lại. Vừa rồi hắn bị làm sao vậy? Hắn… dường như nghe thấy bên trong có ai đó đang gọi hắn?

“Giống như trong đó có cái gì đang gọi mời ngươi tới.”

Truyền Sơn bị giọng nói lạ kỳ của Kỷ 14 dọa sợ, nhịn không được quay đầu nhìn một cái.

Kỷ 14 sắc mặt tái nhợt.

“Nếu như ta nói cho ngươi, cái khe thoạt nhìn như đường mỏ này đã tồn tại trước khi nô lệ mỏ đào tới, ngươi có tin hay không?”

“Tin chứ, vì sao không tin? Dưới lòng đất có khe hoặc hang động vốn là chuyện bình thường.”

“Chắc ngươi thấy rất lạ vì sao con đường mỏ chúng ta hiện đứng không có bao nhiêu vết tích đào bới đúng không?”

Truyền Sơn không nói gì, chỉ dùng mắt nhìn Kỷ 14, đợi hắn trả lời.

“Ban đầu, trong đám người đào đường mỏ này cũng có ta.” Kỷ 14 nhìn lướt qua cái hang há hốc miệng kia, bản thân cũng bất giác lùi về sau một bước.

“Ta nhớ hôm đó đào tới nơi đây, mọi người nhìn thấy nước nổi trên đất thì không đào thêm nữa, nhưng lại bắt đầu cảm thấy hứng thú với cái khe tự nhiên mà có kia. Dựa vào độ dày tầng than của đường mỏ này, mấy tay già đời đều đang suy đoán hàm lượng than trong khe kia cũng không thấp, hơn nữa suy đoán ra bên trong chắc là còn có rất nhiều thứ tốt khác, chẳng hạn như than tinh chất. Thế là liền có mấy người qua miệng cái khe kia đào to hơn, chắc cũng cỡ để hai cái sọt đồng thời kéo qua được.” Kỷ 14 nói tới đây thì im bặt.

Truyền Sơn kiên trì chờ đợi. Thấy vẻ mặt của Kỷ 14, cơ bản có thể đoán được chuyện xảy ra sau đó không tốt đẹp gì.

Qủa nhiên, “Có người dũng cảm đi vào trước thăm dò, chúng ta cũng nghe thấy sau khi người nọ vào hàng không lâu thì truyền ra tiếng kêu vui mừng, nói là bên trong cũng rộng rãi cho hai người song song đi đường, còn nói hàm lượng than bên trong tốt. Ngay khi người nọ nói xong câu đó thì không còn âm thanh nào vang ra nữa, chúng ta đợi mãi, mãi đến khi không chịu nổi nữa, gọi vào bên trong thì chẳng thấy hắn hồi âm lại.”

“Sau đó có người đi vào tìm hắn không?”

"Đương nhiên. Mấy người có quan hệ tốt với người ấy lúc đó đều xách đèn và cuốc đi vào tìm hắn. Nhưng những người ấy và người đầu tiên đi vào đều giống nhau, đã đi là không trở lại. Hơn nữa, lạ kỳ nhất là, ngoại trừ người đầu tiên đi vào nói được một câu xong, người đi vào sau đều không thốt lên tiếng nào, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không có. Cứ lặng yên biến mất như vậy."

Truyền Sơn bỗng cảm thấy trên người hơi lạnh, dưới nền đất có nhiều chuyện lạ, hắn cũng đã từng nghĩ tới có thể có loại chuyện ma quỷ nào không. Tuy nói đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe thấy chuyện lạ chân thực xảy ra bên canh, hơn nữa địa điểm ngay trước mắt, vẫn có cảm giác sởn da gà.

"Vậy sau đó có ai đi vào nữa không?"

Kỷ 14 lắc đầu.

"Cũng bắt đầu từ đó, đường mỏ này liền bỏ hoang?"

Kỷ 14 cười nhạt, "Lúc đó Đinh lão đại vốn không muốn bỏ đường mỏ này, chỉ dặn thuộc hạ đào mỏ không nên vào cái khe kia, than trong đường mỏ này vẫn cứ đào."

"Xảy ra chuyện à?"

"Ừ. Nô lệ mỏ tiến vào đào mỏ ngày thứ hai đều biến mất hết. Đinh lão đại lòng sợ nhưng không nỡ bỏ, lại đuổi một nhóm người tới, hôm đó ta hiếu kỳ cũng tới.

Hiếu kỳ áp chế sợ hãi, Truyền Sơn khẩn cấp hỏi: "Ngươi nhìn thấy cái gì?"

"Không chỉ có ta, lúc đó ở nơi đây có mười người cả thảy. Người đầu tiên đi vào khe kia chẳng ai để ý, mãi đến người thứ hai, thứ ba. Người thứ 3 lúc bị phát hiện tựa như bị cái gì dẫn dắt, cứ đi thẳng vào bên trong. Cũng may người bên cạnh kéo hắn lại, quát hỏi hắn làm sao, hắn mới tỉnh táo lại."

"Giống như ta vừa rồi." Kỷ 14 liếc hắn một cái, "Đây tựa hồ có liên quan với ý chí của cá nhân, lúc đó người nào chỉ cần thấy cái khe ấy, nhìn lâu sẽ cảm thấy bên trong tựa hồ có gì đó đang gọi mình, có người nhấc chân liền đi vào bên trong, có người hoảng hốt lập tức tự tỉnh táo lại. Người biến mất quá nhiều, Đinh lão đại cũng sợ, lúc này đường mỏ mới bỏ hoang như thế."

Nói xong, Kỷ 14 khó hiểu cau mày:

"Lạ kỳ, đường mỏ này ta biết, sao ta lại có thể mang ngươi chủ động tới đây? Hơn nữa tới tận đây mới phát hiện? Không đúng, vừa rồi hình như là ngươi mang ta vào con đường này. Cũng không đúng, ta biết con đường này, không thể nào ngươi đi về phía này mà ta không ngăn cản ngươi." Kỷ 14 hoàn toàn bị chính bản thân làm hồ đồ.

Truyền Sơn nghe thấy Kỷ 14 nói vậy mới phát hiện tình huống tựa hồ hơi kỳ diệu. Hắn sao lại đi vào con đường mỏ này? Nếu là một con đường mỏ chưa đi qua, trước đây hắn nhất định sẽ cẩn thận hơn, chứ không giống ngày hôm nay, đi thẳng vào như thế. Còn nữa, lúc nãy hắn vừa mới nghe thấy tiếng gọi…

Truyền Sơn giương mắt nhìn về phía hang động sâu thẳm nói cái khe không giống cái khe, nói đường mỏ cũng không giống đường mỏ kia, ở đây rốt cuộc có cái gì? Nếu mình đi vào sẽ gặp phải chuyện gì…

Vào đây… vào đây…. nơi này có thứ ngươi muốn…

Ngươi là ai? Sao ngươi lại biết ta muốn cái gì?

"Đi thôi, Canh Nhị cũng biết chuyện đường mỏ này, trừ phi y muốn tự sát bằng không sẽ không tới đây đâu." Kỷ 14 tựa hồ chẳng muốn ở lại đây thêm phút giây nào, kéo Truyền Sơn quay đầu trở lại.

Truyền Sơn bị Kỷ 14 lôi kéo, cả người chấn động, phía sau lưng toát ra mồ hôi lạnh, vừa rồi hắn tựa hồ lại bị nhiếp hồn? Nếu không phải có Kỷ 14, hiện giờ hắn có thể đã không kiềm được hiếu kỳ mà cất bước vào hang động u ám kia hay không?

Không dám nhìn nhiều, Truyền Sơn nghĩ thầm con người có đôi khi vẫn phải mê tín chút, lúc này mới đuổi theo Kỷ 14 rời khỏi nơi làm người ta lạnh cả sống lưng này.

Ngọn đèn mờ nhạt lại bị bóng tối vây quanh lần nữa. Cửa hang bị nhân công mở rộng dường như lẳng lặng chờ đợi con mồi kế tiếp tiến đến.

Có tiếng rên rỉ lạ kỳ nào đó đang phát ra từ trong bóng tối sâu thẳm.

A… mùi vị quen thuộc.. mùi vị của đồng loại…

Lúc Truyền Sơn và Kỷ 14 trở về, Tiết Triêu Á đã thu dọn xong xuôi một ít vật phẩm sinh hoạt cần thiết trong hầm mỏ, cũng mai phục ở nơi gần đó. Hắn không phải là không thể thừa dịp họ không ở đây, rời bỏ đi với Tạ bá, nhưng suy nghĩ thấy cái hang này hiện là nơi an toàn nhất với họ, chưa đến lúc cuối thì họ cũng không muốn đơn giản buông tha.

Trường hợp tốt nhất chính là Canh Nhị chết ở bên ngoài, họ tìm cách lừa Truyền Sơn ra ngoài, hợp mưu giết chết hắn lấy được bảo vật, lại lợi dụng hang này tiếp tục ở với Kỷ 14. Tuy Kỷ 14 cũng là một uy hiếp, nhưng họ đã tính toán, chỉ cần đủ kiên trì, kiểu gì cũng có cơ hội cho họ ra tay.

Chuẩn bị xong xuôi tất cả, Tiết Triêu Á một mực lo lắng chờ đợi, cũng cầu khẩn ông trời ngàn vạn lần đừng để họ bọn Truyền Sơn tìm thấy Canh Nhị trước.

Ông trời tựa hồ đã nghe thấy lời cầu khẩn, Truyền Sơn và Kỷ 14 tìm cả ngày cũng không thấy tung tích Canh Nhị, nhưng đến khi Truyền Sơn phát bệnh tìm chỗ tránh né, đúng dịp thấy được một trận đánh nhau lấy nhiều thắng ít.

"Đinh lão đại và Canh Lục đã xong rồi. Sau này mọi người ra ngoài phải cẩn thận hơn." Lúc Truyền Sơn vào cửa thì căn dặn thiếu niên một câu.

Tiết Triêu Á lau mồ hôi lạnh trên trán, vội vã đáp một tiếng.

"Canh Nhị ca còn chưa tìm thấy sao? Y đã một ngày một đêm chưa về, hiện ở bên ngoài lại loạn như thế…"

Truyền Sơn lắc đầu, "Không cần lo cho y, mạng tên kia dai lắm. Chờ y nghĩ thông suốt rồi tự nhiên sẽ về, ở đây chính là cái tổ chim của y. Hôm nay có ai tìm tới cửa gây phiền toái không?"

"Không." Tiết Triêu Á chú ý quan sát sắc mặt của Truyền Sơn, xác định đối phương quả thực không thể tìm thấy Canh Nhị, lập tức an tâm hơn nhiều.

"Ngày mai trong nhà không cần người trông, ngoại trừ Tạ bá, chúng ta ra ngoài, đồ ăn trong nhà không còn nhiều, phải tìm cách kiếm thêm."

Tiết Triêu Á trong lòng vui vẻ, cơ hội tới rồi. Nhưng mà…

"Ngươi tính đi đâu kiếm? Bây giờ ngay cả người sống cũng không dễ tìm." Kỷ 14 rót một bát nước nói.

"Trước tiên ai khống chế vật tư trong hầm mỏ, chúng ta phải đi tìm người ấy."

"Ý ngươi là Đinh lão đại và Canh Lục?"

"Ngươi biết kho hàng của họ ở đâu không?" Đánh lén địch doanh, đây chính là trò sở trường của hắn.

"Kho hàng trọng địa, người trông coi không những là tâm phúc của bọn hắn, hơn nữa nhân thủ nhất định không ít. Chỉ với ba người chúng ta, có khác gì dâng thịt cho bọn hắn?" Kỷ 14 hắt cho hắn gáo nước lạnh.

"Ngươi cứ nói xem ngươi có biết kho hàng của họ ở đâu không đã."

"… Ta không cảm thấy đây là một ý hay."

"Dù sao cũng tốt hơn ngồi chờ chết. Có trời mới biết bao giờ thì hết niêm phong ddoognj."

"Muốn nói động họ, khó."

"Ta cũng không tin họ không cần ăn." So với vẻ nghiêm trọng của Kỷ 14, vẻ mặt Truyền Sơn có vẻ thoải mái hơn nhiều, hỏi thẳng: "Ngươi có thể liên hệ được mấy người?"

Kỷ 14 trầm mặc một hồi lâu mới dựng thẳng hai ngón tay.

"Ngươi có thể liên hệ được hai vị, hai vị ấy cũng có tự liên hệ được một hai vị, cộng vào, ít nhất.. Chúng ta cũng có một phần thực lực. Nếu như thực lực của những hung mà này có thể tương đương ngươi."

"Chúng ta đây tốt nhất phân công nhau hành sự thì mau hơn chút. Ngày mai ta đi liên hệ hai người kia. Ngươi và Á sinh đi tìm Canh Nhị, thuận tiện kiếm chút gì đó về."

"Được, cứ như thế nhé."

Tiết Triêu Á thầm thở mạnh một hơi. Không ngờ lại thuận lợi như thế, hắn còn đang lo ngày mai phải tách Kỷ 14 ra kiểu gì, kết quả hai người lại thương lượng như thế. Lẽ nào hắn hết cơn bĩ cực đến hồi thái lai rồi? Ông trời lại trả ân sủng cho hắn?"

Mặc kệ là vì sao, đây luôn là chuyện tốt với hắn. Thầm nháy mắt với Tạ bá, Tạ bá hiểu ý.

Truỳen Sơn lại thương lượng địa điểm sẽ tập hợp với Kỷ 14 một hồi, ở đây chắc chắn không được, với tư cách là chỗ dựa cuối cùng của họ, họ cũng không hy vọng có những người khác biết bí mật của hang động này.

Cuối cùng hai người quyết định gặp mặt những hung ma khác ở chỗ Kỷ 14 ở ban đầu.

Tiết Triêu Á quay đầu nhìn về phía Tạ bá, Tạ bá buông rũ mi gật đầu.

Lúc này, Canh Nhị vẫn đang chịu khó đào một tảng nham thạch không lớn.

Ta đào ta đào ta đào ta đào đào đào!

Đào ra rồi!

Lau đi bùn ngoài mặt nguyên thạch, nắm trong lòng bàn tay tỉ mỉ cảm nhận một hồi. Ừm, không tồi. Đây là một mảnh linh thạch ẩn chứa thổ linh khí, mà linh khí này còn cực kỳ dồi dào. Năng lượng dồi dào ấy chập chờn, chất lượng chí ít cũng trên cấp trung. Nhưng nếu đặt trong mắt mấy đạo nhân phái Thanh Vân, đại khái đây là một mảnh linh thạch cấp cao hiếm có.

Kim mộc thủy hỏa thổ, còn có loại đá quan trọng nhất là Vô tướng thạch, hiện tại y cũng chỉ thiếu một khối linh thạch tính thủy cấp cao.

Một bóng đen thật dài vô thanh vô tức trượt từ chỗ tối lên trên vách động trên đỉnh đầu Canh Nhị, ngoặt cổ tham lam nhìn khối thổ linh thạch phía dưới kia.

Đã bảy năm rồi, hắn bị đưa vào Hắc ngục này thoáng cái đã bảy năm trôi qua.

Thời gian bảy năm đối với hắn vốn chỉ là một khoảng thời gian cực ngắn, ngắn đến độ không đáng nhắc tới. Nhưng hiện giờ lại khác, hắn đã chân chính cảm giác được thời gian tới rồi chầm chậm trôi qua từng bước.

Canh Nhị bỗng nhiên ngẩng đầu.

Lạ thật, luồng khí bất thiện kia sao đột nhiên trở nên sinh động?

Làn gió man mát thổi sát qua da, lực lượng phụ trợ đang tụ lại về một phía nào đó.

"Hắn" muốn làm gì? Lẽ nào "Hắn" có thể xuất hiện? Hay là cái gì làm "hắn" tỉnh giấc?

Trong đầu Canh Nhị hiện lên một bóng người, lập tức giận đến xoay quanh mặt đất, miệng liên tục lẩm bẩm: "Tên ngu ngốc kia! Ai bảo hắn chạy tới chỗ này? Kỷ 14 không hành động với hắn sao? Phiền phức rồi phiền phức rồi, hắn có biết hắn ăn quả xương khô xong có nghĩa là thế nào không? Ồ… Lâu thế rồi mà còn chưa đi tìm y, chắc có ý muốn chiếm hang động của y rồi! Tên vô lương tâm, hừ, mặc kệ cho hắn chết!"

… Thực sự mặc kệ hắn? Thực sự thực sự mặc kệ sao?

Canh Nhị tức đến quát to một tiếng, nhét nắm tay vào trong miệng.

Thực ra y vừa chạy ra được không lâu thì đã hối hận. Bây giờ ngẫm lại, phản ứng ngay lúc đó của y nên là vung nắm tay đấm luôn vào mặt tên họ La mới đúng, chứ không phải cúp đuôi chạy trốn.

Y có năng lực đọc tâm cũng đâu phải do y muốn chứ!

Nếu họ La ghét bỏ y vì thế, chỉ có thể chứng tỏ tên kia cũng chẳng khác gì những người khác, căn bản không đáng để y đối xử tốt. Hừ, sau này có thứ tốt không bao giờ cho hắn nữa.

Bóng đen thật dài nhìn chăm chú vào Canh Nhị lúc thì nắm tay lúc thì kéo tóc, người này…?

Ngày mai, cũng là ngày thứ mười bảy niêm phong động, bọn bốn người Truyền Sơn phân công nhau xuất hành theo kế hoạch.

Hầm mỏ to lớn yên tĩnh lạ kỳ.

Mấy hôm trước còn thi thoảng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết hoặc tiếng chửi bậy, hai ngày nay, người trong mỏ dường như chết hết cả, không những không nghe thấy tiếng vang nào, càng nhìn không thấy một chút ánh sáng và lửa.

"Xào xạo."

Đá vụn trên vách hầm va chạm vào nhau, lăn xuống theo vách hầm, thanh âm lăn lốc truyền thật xa trong hầm mỏ vắng vẻ.

Truyền Sơn quay đầu lại nhìn thoáng qua hai người ở phía sau. Tạ bá ở giữa, thiếu niên ở phía sau xách một chiếc đèn ***g.

Tạ bá ngẩng đầu cười xấu hổ.

Truyền Sơn quay đầu lại nhíu mày, ba người họ tuyệt đối xứng với bốn chữ 'người già kẻ yếu'. Vốn nhẽ hắn không đồng ý để Tạ cùng tới, nhưng thiếu niên Á sinh đảm bảo thân thể Tạ bá đã có thể lao động, Tạ bá cũng tỏ vẻ bản thân không muốn ăn chực nữa, Truyền Sơn thấy lão quả thực có thể đứng dậy đi lại thì cũng không đành từ chối, đành phải cùng mang nhau ra ngoài.

Ba người yên lặng đi chừng nửa canh giờ trong đường mỏ, Tạ bá vẫn che miệng nén cơn ho khan, chỉ là tiếng thở dốc mệt mỏi cũng không thể át đi được.

Truyền Sơn bất đắc dĩ, không thể đi về phía trước nữa, theo tiếng thở dốc của Tạ bá, sợ là đi thêm mười thước về phía trước, người hắn muốn 'đến thăm' kia cũng nghe thấy rõ ràng. Khoát tay, hai người phía sau cùng nhau dừng lại.

Truyền Sơn quay đầu lại thấp giọng dặn dò hai người: "Đi về phía trước thêm một dặm đường chính là chỗ ở của Mã diêm vương."

"Mã diêm vương? Gã còn chưa chết?!" Thiếu niên kinh ngạc thấp giọng kêu, cũng không ngờ tới tên họ La lại tính toán đến người này.

"Ừ. Coi như gã mạng lớn." Truyền Sơn cười nhạo, "Người này không hổ là dẫn đầu ngục tốt, tài nghệ giỏi hơn ngục tốt bình thường nhiều, người cũng đủ độ ác, dựa vào việc giết người cướp lương cũng sống được đến giờ. Lần trước, trong lúc vô tình ta và Kỷ 14 đã phát hiện ra gã, nhưng gã cũng giảo hoạt, bị thương một cánh tay còn để gã chạy mất, nhưng cũng để chúng ta tìm ra chỗ ẩn thân của gã."

"Ý của ngươi là ba người chúng ta đi giải quyết hắn?" Khuôn mặt nhỏ của thiếu niên biến trắng, cái tên Mã diêm vương đối với nô lệ mỏ bình thường không phải chỉ là loại bình thường thôi đâu.

"Không cần lo, cánh tay phải của gã đã bị thương, không thể lành trong ngày một ngày hai được, hiện giờ tài nghệ gã chắc chắn thấp hơn bình thường. Ba người chúng ta chỉ cần tính kế một phen, nhất định có thể bắt được gã."

"Nhưng mà…" Thiếu niên còn muốn nói thêm gì đó, bị Tạ bá cắt ngang: "La đại huynh đệ, ngươi dẫn chúng ta tới chắc chắn có kế hoạch, chúng ta đều nghe lời ngươi, ngươi phân phó đi."

Truyền Sơn tán thưởng nhìn Tạ bá một cái, đúng là người lớn tuổi hơn, ăn nhiều muối hơn cũng không phải ăn vô ích. Đừng thấy Tạ bá đi hai bước cũng phải hự một cái, nói không chừng Tạ bá còn khỏe hơn thiếu gia nhà lão nhiều lắm?

"Các ngươi yên tâm, nếu ta dám mang bọn ngươi tới, chắc chắn sẽ không để các ngươi chết tại đây." Thấy Tạ bá mệt mỏi, Truyền Sơn nói: "Chúng ta nghỉ ngơi tại chỗ một hồi, đợi lát nữa các ngươi cứ nghe ta an bài là chuyện liền thành."

Tạ bá cũng hiểu lần nghỉ ngơi này là vì lão, cảm kích chắp tay, thấy bên chân đúng lúc có một tảng đá không lớn không nhỏ, lấy chân đá, hòn đá nhúc nhích. Tạ bá lập tức ngồi xuống tảng đá.

Tiết Triêu Á cầm một chiếc xẻng tựa trên vách hầm, trong lòng cực kỳ khẩn trương.

Truyền Sơn đi tới đi lui trong con đường mỏ này, lúc thì sờ tường lúc thì đắp đất, dường như đang tính toán gì đó.

"Ta đi thăm dò phía trước, các ngươi ở chỗ này chờ ta."

Hắn phải đi trước xem Mã diêm vương còn trốn ở đó không. Nếu hôm nay là Kỷ 14 tới, hắn căn bản không cần phiền phức như thế. Nhưng hiện giờ có hai người tới thì khả năng lại khác, kế hoạch cũng chỉ đành thay đổi. Hai người này nếu đã là đồng bạn của hắn, hắn phải phụ trách an toàn của họ, mang họ sống sót ra ngoài thì cũng phải mang họ sống sót quay về.

Thấy Truyền Sơn đi rồi, Tạ bá ho khan một tiếng, "Thiếu gia?"

Tiết Triêu Á nhìn chằm chằm về phía Truyền Sơn rời đi, thốt ra bốn chữ: "Hành sự tùy theo hoàn cảnh."

Một lúc sau, Truyền ơn đi dò đường trở lại.

"Gã vẫn ở đây. Đợi lát nữa ta sẽ nghĩ cách dẫn gã đi. Nhưng trước khi đó, chúng ta phải sắp xếp một vài thứ."

Nghe vậy, chủ tớ hai người thiếu niên đang lo lắng đợi chờ nhìn nhau một cái, cùng nhau đứng lên.

27. Quyển 3 - Chương 4

Mã diêm vương Mã Gia Quan đã bắt đầu trở thành một gã ngục tốt từ hai mươi năm trước, đã từng nghĩ tới mình có ngày có thể trở thành một tên tù phạm hay không.

Mỗi khi gã nghĩ tới vấn đề này, gã cũng rất sợ. Nếu như đổi lại làm người bình thường, có khả năng sẽ sợ hãi rồi suy bụng ta ra bụng người: nếu ta tốt với tù phạm một chút, như vậy tương lai nói không chừng người khác cũng sẽ tốt với ta một chút.

Nhưng Mã Gia Quan bị ảnh hưởng của phụ thân gã khá sâu, trong mắt gã, ngục tốt vĩnh viễn cũng không đối xử tốt với tù phạm, các tù phạm trong phòng giam trước khi chưa ra tù chỉ có nước liếm chân thối của ngục tốt. Nếu quạ đen trên thiên hạ này đều đen như nhau, thế chi bằng gã cứ đen đến cùng, dứt khoát hưởng thụ hết tất cả quyền lợi mà một gã ngục tốt nho nhỏ có thể hưởng thụ được, bất kể phần quyền lợi đó được xây dựng trên nỗi thống khổ các tù phạm và người nhà tù phạm.

Mã Gia Quan với suy nghĩ ấy nên đã trở thành Mã diêm vương trong miệng các tù phạm. Hai mươi năm qua, ngoại trừ việc không thể thỏa mãn nguyện vọng thăng quan tiến chức của cha gã thì gã cảm thấy cuộc sống của gã cũng chẳng khác quan lão gia là mấy.

Năm năm trước, có lẽ bởi vì gã làm được việc, có lẽ bởi vì danh ác quan của gã đã truyền khắp nơi, thế là gã thình lình bị điều tới mỏ than núi Vân này.

Lúc vừa mới tới đây, gã cực kỳ uể oải và chán chường, cũng hoài nghi có phải mình đã đắc tội người nào không mà bị phái đến một nơi sơn dã hoang vu thế này. Nhưng chưa tới một tháng gã đã phát hiện ngục giam là mỏ than đá này quả đúng là một chỗ vui chơi tuyệt vời cho ngục tốt.

Ở nơi đây, vô luận ngươi làm gì với tù phạm này, đều không cần lo lắng bị người ta bẩm báo lên trên. Ở nơi đây, ngục tốt chính là đại gia, mà gã thân là ngục tốt đứng đầu càng là thần của đám tù phạm ấy.

Nhưng Mã Gia Quan cũng không bị hồ đồ vì phần quyền lợi hùng mạnh này, gã thông minh biết trong Hắc ngục này có những người gã không thể dây vào. Để không phải chết khó hiểu như ngục tốt tiền nhậm của gã khi đang đi tuần tra trong mỏ, trừ phi mỗi lần tuần tra theo lệ hoặc là bên trên có phân phó đặc biệt

gì, bằng không gã tuyệt đối sẽ không tiến vào Hắc ngục này một bước, dù tiến vào rồi cũng phải có hơn hai mươi tên ngục tốt đi cùng.

Mà nay gã lại cần phải ẩn thân trong Hắc ngục này!

Tròn mười lăm ngày, gã tham sống sợ chết như một tù nhân, sống sợ hãi như một tù nhân.

Tất cả những điều này đều bởi vì tên Tân 279 chết tiệt và cả Canh Nhị!

Mã diêm vương vừa nghĩ tới tình cảnh hiện tại của mình thì sẽ hận nghiến răng nghiến lợi. Sờ cánh tay phải của mình, vết thương còn chưa tốt, cánh tay này gần như không thể dùng, làm hại gã chỉ có thể trốn ở đây tạm thời không dám ra ngoài tìm lương thực. Mà lần này, đầu sỏ làm gã bị thương ngoài Tân 279 còn có cả Kỷ 14 nữa.

Hận cũ thù mới, hai ngày nay, trong đầu gã hầu như đều tưởng tượng tới lúc kết thúc niêm phong động, gã sẽ đối phó ba người Tân 279 như thế nào.

Hôm nay đã là ngày thứ mười sáu, lương thực còn lại sắp thấy đáy, gã không biết tình huống như vậy còn phải duy trì bao lâu. Dựa vào kinh nghiệm trước đây có người nói cho gã, lần niêm phong động này ít nhất không dưới hai mươi ngày.

Còn bốn ngày nữa, gã có thể chịu đựng được tới lúc đó không? Nếu thời gian niêm phong mỏ kéo dài hơn? Gã có phải sẽ chết đói tại nơi đây không?

"Xào xạo."

Mã diêm vương ngồi trong bóng đêm cả kinh nhảy dựng, cầm đại đao bên người nhanh chóng vọt ra cửa.

Cửa gỗ đơn giản do từng mảnh gỗ ghép lại thành, có rất nhiều khe nhỏ. Mã diêm vương tiến tới gần, thông qua khe cửa nhìn ra bên ngoài.

Ngoài cửa, một gã nô lệ mỏ thân hình cao to cầm trong tay đen ***g soi chỗ ở của gã, tựa hồ đang phán đoán xem bên trong có người hay không.

Con mắt của Mã diêm vương lóe sáng, đây không phải Tân 279 – một trong những kẻ thù của gã sao? Thật đúng là oan gia ngõ hẹp. Nhưng mà, sao hắn lại chạy tới đây? Lẽ nào đối phương đã biết chỗ gã ở? Hay là chỉ đang trên đường tìm lương thực?

Mã diêm vương ngừng thở, gã thấy kinh ngạc vì sức sống của Tân 279, nhưng gã cũng sợ Tân 279 đã nát nửa người, gã kiêng kỵ một người khác cơ.

Kỷ 14 có thể cũng tới đây hay không?

Tân 279 đi tới đẩy cửa.

Mã diêm vương dán chặt người vào tường không nhúc nhích.

"Ken két."

Cửa bị đẩy ra một cái khe, Tân 279 giơ đèn ***g vói vào bên trong soi.

"Quái lạ, lại là một cái phòng không. Ta đã nói một người thì có gì nguy hiểm đâu, đây không phải người cũng gần như sắp chết rồi sao?" Tân 279 không vui oán giận hai câu, lấy đèn ***g về xoay người rời đi.

Chờ ánh sáng đèn ***g của Tân 279 mất dần, Mã diêm vương lúc này mới đi ra từ phía sau cửa.

Một mình sao?

Trên mặt Mã diêm vương lộ vẻ dữ tợn. Chống lại Kỷ 14 gã không có tự tin, nhưng đối phó với một người nửa sống nửa chết như thế này, gã tin dù gã có bị thương một cánh tay cũng có thể lấy cái mạng nhỏ của hắn.

Hiếm khi gặp phải một người đơn độc, đây chính là cơ hội tốt để diệt từng bộ phận, Mã diêm vương nhấc đại đao lên, trước khi nhích người cũng thoản qua một ý nghĩ đây có phải một cái bẫy hay không. Nhưng

rất nhanh, gã thầm cười nhạo mình quá cẩn thận, nếu Kỷ 14 và Tân 279 muốn đối phó gã thật, lấy lực liên thủ của họ, căn bản không cần khó khăn mà đào một bẫy rập để gã nhảy vào.

Lúc này, Mã diêm vương lặng lẽ nhích người, chắc gã cũng không thể nào nghĩ ra, sau khi gã ở đây lại gặp phải một khoản chiêu đãi thiếu đạo đức như vậy.

—

Truyền Sơn vừa đi vừa vểnh tai tỉ mỉ nghe động tĩnh phía sau.

Nhờ có viên ngọc Canh Nhị đưa cho hắn, hiện tại nhĩ lực của hắn thậm chí còn nhạy hơn trước đây. Thả lỏng cơ thể, vách tường mỏ phía sau thi thoảng có tiếng xỉ than rơi xuống, tiếng gió nho nhỏ nghèn nghẹn thổi qua hang động, còn cả… tiếng bước chân người giẫm lên xỉ than vang lên rõ ràng trong lỗ tai.

Mã diêm vương đang bám theo, đột nhiên phát hiện Tân 279 thả chậm bước lại.

Chỉ thấy nam nhân đã hư thối hơn nữa kia dáng vẻ nghi thần nghi quỷ, xách theo đèn ***g soi xung quanh.

Mã diêm vương lập tức trốn vào một góc.

"Ai? Ta nghe thấy rồi đấy, đừng trốn, đi ra cho ta!" Nam nhân hơi lộ vẻ khẩn trương, hô to với bóng tối.

Mã diêm vương cười nhạt trong chỗ tối, chỉ hé một con mắt lén quan sát.

Tân 279 tựa hồ khá bất an, soi bên này, soi bên kia, dưới chân không tự chủ được lùi về sau mấy bước.

Đột nhiên, Tân 279 như đã phát hiện thấy cái gì đó, đã xoay người bỏ chạy.

Tới lúc này, Mã diêm vương nào có thể để hắn chạy thoát như vậy, cũng mặc kệ có bị bại lộ hành tung hay không, lập tức đuổi theo luôn.

Tiếng bước chân thoáng chốc trở nên rõ ràng vạn phần.

Tân 279 quay đầu lại, đợi khi thấy rõ bóng người phía sau, ngây người ngẩn ngơ, "Bỏ má, sao lại là ngươi?"

"Tân 279, nợ của chúng ta còn chưa tính, ngươi muốn đi thế nào?"

Tân 279 nghe vậy lập tức quay đầu lại, không nói gì đã bỏ chạy.

"Ta xem ngươi có thể chạy đi đâu!" Mã diêm vương vạn phần không hiểu người này đã từng bị hình nghiêm trọng như vậy vì sao bây giờ còn có thể chạy trốn nhanh thế, lo lắng hắn hội hợp với Kỷ 14 xong sẽ liên thủ đối phó gã, lập tức cũng sải chân đuổi theo không tha.

Tới rồi, cũng sắp tới rồi. Hành trình một dặm đường cũng không xa, nếu không phải tình hình đường mỏ phức tạp, gã đã sớm đuổi kịp.

Thấy khoảng cách chỉ còn cách trăm thước với điểm mai phục, Truyền Sơn lại chạy với tốc độ nhanh hơn.

Mã diêm vương chạy đằng sau không nghi ngờ gì, thấy hắn chạy trốn càng thêm chắc chắn quyết tâm muốn giải quyết hắn.

Đèn ***g chiếu ra con đường phía trước thiên về bên trái có mấy tảng đá vụn đặt thẳng tắp, Truyền Sơn không dám đạp sai, đang xông qua đá vụn.

Gần rồi, gần hơn rồi… Mã diêm vương đuổi theo.

Gã không thấy đá vụn trên mặt đất, dù có thấy gã cũng sẽ tránh được, đây là thói quen hình thành tự nhiên. Trong đường mỏ cũng không có ai cố ý bám vào tường mà đi, gã chạy giữa đường thấy gã sắp đuổi kịp đầu sổ hại gã đến tình cảnh này, nghĩ đến đợi lát gã có thể làm người này muốn sống không được muốn chết không xong, Mã diêm vương cười một cái rõ âm hiểm.

"Hắt xì."

Nét cười của Mã diêm vương đọng lại. Chân gã vừa đạp lên bùn đất dưới chân thì gã đã cảm thấy không ổn. Cảm giác này dường như không phải đất thịt?

"Hắt xì i…"

Tiếng ván gỗ gãy vụn chói tai khó nghe vang lên liên tiếp.

Đây là… Không đợi Mã diêm vương phản ứng được chuyện gì, "Ầm ầm!"

Tấm ván gỗ mỏng manh mục gần hết không thể gánh nổi thể trọng của nam tử thành niên, chỉ phát ra tiếng vang ngăn ngắn đã gãy vụn hoàn toàn.

Trên mặt đất lộ ra một cái hố to tròn có đường kính ước chừng năm thước.

"Ngươi tên đê tiện kia… A a!"

Thân thể bị tiếng cười phì đâm xuyên qua. Mã diêm vương bất hạnh rơi vào bẫy phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn tới cực điểm.

Xem ra cái bẫy này không chỉ đơn giản là một cái hố, Mã diêm vương đã nếm vị đắng không ít rồi.

Nhưng Mã diêm vương cũng không phải là tên vô dụng, thấy cái hố không sâu, gã còn cơ hội chạy ra, liền cố chịu cơn đau, bám lấy bùn đất bên hố muốn đứng thẳng người dậy, rút cọc gỗ cắm dưới hố ra khỏi người.

"Ta đệt tổ tông mười tám đời nhà ngươi…." Tiếng chửi bới ác độc liên tiếp phun ra từ miệng Mã diêm vương.

Ngay vào lúc gã vừa giơ chân lên ấy.

"Rầm." Một chiếc sọt đầy bùn đất và xỉ than đổ ập xuống, rơi hết lên người Mã diêm vương muốn bò lên mặt đất.

"Ô a!" Giờ thì hay rồi, chỗ không bị đâm thủng giờ đã bị đâm, chỗ vốn bị đâm lại càng bị đâm thêm. Mã diêm vương vừa đau vừa giận, suýt thì ngất luôn.

"Rầm." Sọt bùn vừa rồi đổ xuống. Già trẻ hai người trốn ởgóc đường tha ra sọt bùn đất thứ ba, đây đều là do họ vừa đào hầm đào ra được, hôm nay đúng lúc dùng để lấp hố.

Thấy người sắp bị chôn sống, Mã diêm vương cũng mặc kệ thương thế ra làm sao, dùng hết sức kêu lên: "Đừng đổ đừng đổ! Tha ta một mạng! Ta xin thề ta ra ngoài rồi nhất định sẽ không tìm các ngươi gây phiền. Không, ta xin thề ta nhất định sẽ giúp các ngươi chạy trốn!"

Tiết Triêu Á và Tạ bá đang chuẩn bị đổ sọt bùn thứ ba đột nhiên ngừng tay. Có lẽ cơ hội để họ chạy trốn đã ở ngay trên người này?

"Các ngươi tin gã?" Truyền Sơn xách đèn ***g chậm rãi bước tới.

Mã diêm vương kêu to trong hố: "Tân 279, ta chẳng qua làm việc theo mệnh lệnh mà thôi. Oan có đầu nợ có chủ, sao ngươi lại đòi ta?"

"Làm việc theo mệnh lệnh? Mệnh lệnh bảo các ngươi cướp đoạt tài vật của phạm nhân? Mệnh lệnh bảo ngươi xảo tra vơ vét tài sản của người nhà phạm nhân? Mệnh lệnh bảo các ngươi tùy ý làm nhục khi dễ tù phạm? Mệnh lệnh các ngươi muốn làm gì thì làm với tù phạm ư?"

Truyền Sơn ló đầu nhìn xuống hố, thấy Mã diêm vương đầy người máu đen, nằm co ở trong đáy hố, trên người che nửa bùn đất, cố gắng ngước đầu lên, khóe miệng hắn cười như không cười, nói: "Nếu người trong mỏ thấy cái bộ dạng này của ngươi, ngươi đoán họ thở dài hay vỗ tay cười to.

Mã diêm vương trong lòng cực sợ hãi, tay gã đã dày vò chết không ít tù phạm, cũng biết nô lệ trong mỏ hận gã thấu xương. Tự biết hôm nay cơ hội chạy thoát không lớn, nhưng nếu như có thể có cơ hội sinh tồn, gã cũng không muốn buông tha. Thấy người trên hố tựa hồ cũng không có ý muốn ra tay, lập tức có thêm lợi thế.

"Ta sai rồi, ta đã bị giáo huấn. Nếu hôm nay các ngươi không giết ta, ta nhất định sẽ giúp các ngươi rời khỏi hầm mỏ này."

"Ngươi muốn giúp thế nào?" Không đợi Truyền Sơn mở miệng, thiếu niên nóng ruột hỏi thăm.

Tạ bá cẩn thận quét mắt về phía Truyền Sơn, lùi về sau một bước, vừa vặn đứng vào chỗ bên trái Truyền Sơn.

Vừa thấy có cơ hội, Mã diêm vương lên tinh thần, vội nói: "Sau khi kết thúc niêm phong, các ngươi giao ta cho các ngục tốt khác, ta sẽ bẩm báo lên trên, nói là các ngươi đã cứu ta, nhất định có thể cho các ngươi cơ hội chuộc tội."

Truyền Sơn nhếch môi cười khinh.

Tiết Triêu Á cũng tràn ngập thất vọng: "Đây là giúp đỡ của ngươi?" Trước hết không nói tới Mã diêm vương có thể thực hiện hứa hẹn hay không, dù gã có thể thực hiện, người thượng tầng Lãng quốc sao có thể thả họ đi?

Mã diêm vương không biết mình nói sai chỗ nào, thấy họ không động lòng, vội vã lại nói: "Ta có thể đêm các ngươi lên bên trên làm việc trước. Nếu bên trên không đồng ý, ta cũng có thể tìm cách cho các ngươi chạy trốn. Chỉ cần có thể lên trên rồi, tất cả mới có thể."

Gã đã không còn thời gian, cọc gỗ tạo thành thương tổn khá lớn với gã, gã đã cảm thấy mắt hoa sinh ra khi mất máu quá nhiều. Hôm nay chỉ cần có thể giữ lại một cái mạng cho gã, hứa hẹn kiểu gì gã cũng ưng. Còn về sau này có thể thực hiện hay không… Hừ, gã sẽ để họ biết 'cảm kích' của Mã diêm vương 'nặng' thế nào!

Tiết Triêu Á đã động lòng. Nếu có thể được điều lên trên, trước hết không nói tới có chạy trốn được không, chí ít chất lượng sinh hoạt cũng tốt hơn là ở trong hầm mỏ nhiều.

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn về phía Truyền Sơn.

Truyền Sơn chống cái cuốc, chỉ hỏi một câu: "Ngươi cho chúng ta lên trên, nếu chúng ta chạy thoát, ngươi sẽ bị nghiêm phạt gì?"

Mã diêm vương trong lòng nguội lạnh. Ngục tốt ở mỏ than núi Vân vì sao lại cùng hung cực ác với các tù phạm như thế, một nguyên nhân rất quan trọng trong đó chính là nếu có tù phạm chạy thoát, vậy ngục tốt trông coi đều gặp tai ương theo, làm không tốt còn bị rơi đầu. Huống chi giúp tù phạm chạy trốn? Mã diêm vương còn muốn mở miệng biện giải cố gắng lừa bịp cho qua, bên này Tiết Triêu Á đã tỉnh táo lại.

Mã diêm vương có giữ lời không hắn không rõ lắm, nhưng Mã diêm vương hung ác tàn nhẫn hắn đã sớm lĩnh hội. Vừa rồi đang nghĩ lợi dụng người này chạy trốn, suýt thì quên mất lúc mình vào đây đã bị nhục nhã thế nào trên tay tên tặc ngục tốt này. Nghĩ tới hắn đường đường là hoàng tử, dưới tình huống thân phận không rõ chỉ có thể khóc cầu xin tha tên ngục tốt đê tiện này, nghĩ tới lúc đó hắn không chịu nổi hình phạt đóng dấu, còn từng quỳ xuống cầu xin gã….

"Ngươi còn nhớ rõ lúc đầu ta cầu ngươi thế nào không?" Thiếu niên âm trầm nói.

Mã diêm vương cố gắng ngẩng đầu nhìn: "Ngươi là…?"

"Tân 281."

Mã diêm vương liều mạng nhớ lại, nô lệ mỏ qua tay gã nhiều lắm, cũng may dạng tù phạm kiểu thiếu gia da mịn thịt mềm như Tân 281 không nhiều lắm nên nghĩ ra rất nhanh.

"A! Là ngươi." Tâm Mã diêm vương càng lạnh. Gã cũng không khách sáo với thiếu niên này, không chỉ tự mình thi hành hình phạt đóng dấu, còn lục soát cướp đi một cây trâm ngọc là di vật của mẫu thân hắn để lại. Gã còn nhớ rõ lúc đó tên thiếu niên này đầu tiên là uy hiếp gã, nói thân phận của hắn gã không thể trêu vào được, sau đó thấy uy hiếp vô hiệu, lại sửa thành khẩn cầu. Gã ngứa mắt cái bản mặt thiếu gia cao cao tại thượng, trị cho hắn kêu cha gọi mẹ, cuối cùng bị gã trị cho chỉ có thể quỳ trên mặt đất khóc cầu gã.

"Trâm ngọc của nương ta đâu?"

"…" Đã đưa cho người tình của gã rồi. "Ngươi thả ta, tung tích của trâm ngọc chỉ có ta biết, chỉ cần ta có thể ra ngoài, ta liền trả lại trâm ngọc cho ngươi."

Đã đến lúc này còn muốn uy hiếp hắn? "Nhớ kỹ, tới lúc gặp Diêm vương chân chính rồi, hỏi rõ xem ta là ai. Ngươi tên chó mắt mù này!" Thiếu niên hận quá hóa cười, dùng hết sức toàn thân, đổ nốt sọt bùn đất và xỉ than lên đầu Mã diêm vương.

Trong mắt Mã diêm vương tràn ngập tuyệt vọng, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không phát ra đã bị vùi dưới hàng loạt bùn đất.

Thấy thiếu niên lại kéo thêm sọt bùn thứ tư, Truyền Sơn hơi nhíu mày.

Tuy Mã diêm vương đáng chết, nhưng hắn cũng không định dằn vặt gã, đào bẫy cũng chỉ để vây khốn gã thôi. Vốn tưởng cho gã một cuốc để gã chết cho mau là xong, nhưng thiếu niên Á sinh này tựa hồ cực hận Mã diêm vương, sau khi xác định đối phương không có giá trị lợi dụng càng dự định chôn sống gã.

Cái chết theo kiểu chôn sống hít thở không thông đến chết đại khái là một kiểu chết đau khổ nhất trong các kiểu chết.

Truyền Sơn mỗi ngày chịu đủ dày vò của quả xương khô hoàn toàn không hề hứng thú với dày vò người khác, thấy thiếu niên sắp đổ xuống sọt bùn đất thứ tư, đã nhanh tay hơn, nên một nhát cuốc lên đầu Mã diêm vương.

Máu nhanh chóng bắn từ trong bùn đất ra.

Tiết Triêu Á không kịp ngăn cản, tức há mồm mắng: "Ai cho ngươi ra tay? Bản…"

"Khụ khụ! Thiếu gia, một ngục tốt mà thôi, đã chết cũng chết rồi. Ngài giận thế nào cũng không đáng." Trước khi thiếu niên bại lộ thân phận, Tạ bá đã nhắc nhở.

Tiết Triêu Á cả kinh, vội vã nhìn về phía Truyền Sơn.

Truyền Sơn thấy thiếu niên nhìn hắn, mỉm cười. Đáng tiếc nét cười này của hắn càng tăng thêm vẻ đáng sợ.

Hắn đã sớm nhận ra thiếu niên khí chất bất đồng với người thường, nhưng hắn không gạt bỏ thiếu niên vì thế. Bởi hắn nghĩ đến, dù thiếu niên có thân phận đến đâu thì hôm nay cũng chẳng qua là nô lệ như hắn thôi. Nếu hắn có thể buông thân phận ngày trước thì thôi, nếu không thể, cũng chỉ chịu thêm nhiều đau khổ. Còn về bản tính ương ngạnh của thiếu niên, hắn cũng không để ở trong lòng.

Hắn không để trong lòng, không có nghĩa là người khác sẽ không suy nghĩ nhiều.

Tiết Triêu Á trong lòng kinh nghi bất định, hơn nữa còn chột dạ, nhìn kiểu gì cũng thấy nét cười của nam nhân này tràn ngập ác ý.

Tạ bá đứng bên cạnh nhìn về phía thiếu niên.

Thiếu niên cắn môi, nhìn cái bẫy đã lấp một nửa, nhìn lại La Truyền Sơn đang muốn xoay người. Tận dụng thời cơ, đã mất là không có nữa, sau này tìm một cơ hội tốt như này cũng khó. Một bên là ân cứu mạng, một bên là cơ hội chạy trốn và tương lai tốt đẹp thành tiên thành đế, thiếu niên gần như hạ quyết định trong nháy mắt, lập tức gật đầu một cái với lão nô Tạ bá.

"La đại ca, xin lỗi." Thiếu niên gọi La Truyền Sơn đang muốn xoay người đi lại, xin lỗi.

Truyền Sơn cười cười, "Không có gì. Mã diêm vương xác thực ghê tởm. Nhưng tiểu tử ngươi sau này phải biết điều một chút. Dù trước đây ngươi có thân phận gì, tới đây rồi ngươi nên bỏ cái dáng đại gia đi, làm vẻ đáng thương thì tốt hơn."

Lời này của hắn thực ra có mang ý trêu chọc, nhưng nghe vào tai thiếu niên chẳng khác uy hiếp cười nhạo là mấy, càng kiên định thêm ý giết người đoạt bảo bối hơn.

"Á sinh đã hiểu, đa tạ La đại ca chỉ bảo."

Truyền Sơn thầm lắc đầu, thần thái thiếu niên sao có thể giấu được hắn, hắn nói thẳng chắc đã làm tổn thương lòng tự trọng cao ngạo của hắn. Tiểu hài tử vẫn là tiểu hài tử, đến bây giờ còn chưa nhận rõ hiện thực.

"Nào, chúng ta lấp cái hố này lại, sau đó phải tới chỗ Mã diêm vương xem, nói không chừng tìm được một ít lương thực." Truyền Sơn buông cuốc, giúp thiếu niên hất đất trong sọt vào hố.

Ngay khắc Truyền Sơn con người đổ bùn đất trong sọt vào hố, Tạ bá đứng phía sau hắn giơ tảng đá cỡ chậu rửa mặt lên, dùng hết sức đập vào đầu Truyền Sơn.

—

Canh Nhị đạt được linh thạch cấp cao tính thổ tâm tình tốt, sau khi xoay cả ngày ở gần đó thấy không phát hiện được gì nữa, cuối cùng đã hạ quyết tâm.

"Được rồi, ta liền giúp ngươi đoán một quẻ. Nhưng… Trừ phi bối giáp (mặt lưng mai rùa) và phúc giáp (mặt bụng mai rùa) muốn ta giúp ngươi, bằng không ngươi tự cầu phúc đi."

Canh Nhị thu hồi linh thạch, móc từ trong lòng ra một mai rùa ngọc linh lung. Mai rùa ngọc linh lung này cực kỳ nhỏ xinh, ước chừng cỡ nửa bản tay, trân quý nhất chính là cả vật thể đều là bạch ngọc, đúng là mai rùa ngọc hiếm có.

Bóng đen kéo dài thấy Canh Nhị thu linh thạch lại, gấp đến độ hận không thể trực tiếp nhào tới, nhưng lúc thấy Canh Nhị móc chiếc mai rùa ngọc linh lung ra thì lại hiếu kỳ dừng lại xu thế bổ nhào.

Canh Nhị không giống người bói toán bình thường, đục mai rùa rồi tiến hành đốt, sau đó căn cứ theo vết rạn ngoài mai rùa để phán đoán kết quả bói toán. Y chỉ cầm lấy mặt mặt lưng mai rùa và mặt bụng mai rùa nhẹ nhàng đập một phát.

Kỳ diệu là, mai rùa vốn nên phát ra tiếng vang trầm nhưng nó lại phát ra tiếng vang giòn. (đồ giả chăng:-?)

"Tinh tinh."

Đường vân kỳ lạ xuất hiện mặt ngoài mai rùa kéo dài theo tiếng vang.

Canh Nhị giơ hai mặt mai rùa lên nhìn kỹ, lông mày càng ngày càng cau lại.

Bóng đen dài đang nhìn lén càng duỗi đầu dài ra. (cái đồ hóng hớt)

"….Không tính. Làm lại."

Bóng đen dài thả đầu xuống một chút.

Canh Nhị cảm thấy không khí biến động, phút chốc ngẩng đầu, ánh mắt đang nhìn thẳng vào ánh mắt của bóng đen dài.

Trong nháy mắt, thiên lôi câu động địa hỏa.

Bóng đen dài quay đầu bỏ chạy, trực giác của nó nói cho nó biết: người này cực kỳ nguy hiểm.

Canh Nhị sửng sốt một giây, chạy đuổi theo. Trực giác của y nói cho y biết: con rắn dài màu đen này chắc chắn là rất ngon.

Đường mỏ vắng vẻ đã vài ngày không ai tới.

Truyền Sơn không hiểu hắn đã nằm trong bùn đất bao lâu, cũng không biết hắn sống hay đã chết.

Chủ tớ Á sinh giải quyết hắn rất triệt để, lúc hắn cảm thấy cái gáy đau đớn đã thấy thiếu niên bên cạnh vung cái xẻng lên với hắn.

Phản ứng của hắn rất nhanh, nhưng gáy bị đập quá nặng, hắn muốn tránh khỏi cái hố đã lấp được nửa kia, nhưng thân thể nghiêng sang một bên không thể khống chế được, nó cứ nặng dần rồi đổ vào trong hố.

Hắn phải xui xẻo thế nào mới có thể gặp phải chuyện như vậy? Đây tính là cái gì? Bị người lấy oán trả ơn?

Thảo nào hai người họ vừa đào hầm còn đào chịu khó như vậy, đáng ra không cần đào sâu như vậy, họ còn nói đào sâu hơn chút mới tốt. Thì ra đã có ý chôn hắn từ lâu.

Nhưng họ hại hắn rốt cục là để làm gì?

Hắn nhớ lúc hắn rớt xuống hố còn từng cố gắng lật người, muốn chất vấn họ vì sao, nhưng còn chưa mở miệng, cái xẻng trước mặt đã nên lên mặt hắn.

Được, cái mặt hắn vốn đã hư thối đến nỗi không thể gặp ai, hôm nay thì biến thành hồng nát luôn.

Tạ bá nện tảng đá vào gáy hắn rồi còn thở dốc mãi, thở cứ như là sợ hắn chết còn chưa đủ ấy, nhặt cái cuốc hắn vừa đặt trên đất lên lại giã cho hắn thêm mấy phát.

Hắn thực sự rất muốn thuận thế cướp lấy cái cuốc, lại thuận thế kéo Tạ bá xuống làm con tin, nhưng trong đầu hắn nghĩ thì hay, cơ thể hắn cũng không do hắn khống chế.

"Mắt hắn còn mở to như thế, hắn đã chết chưa?" Thiếu niên thở dốc hỏi.

"Chắc là chết rồi, vừa rồi lão nô đập rất mạnh. Hơn nữa thiếu gia còn ra tay không nhẹ." Tạ bá giơ đèn ***g lên nheo mắt quan sát.

"Ngươi thử xem hắn còn thở hay không."

Tạ bá do dự một hồi, có thể là do không dám phản bác thiếu gia nhà lão, đành phải quỳ rạp trên đất, đưa tay duỗi tới cổ họng hắn dò hơi thở.

Cũng không biết có phải do mặt hắn quá kinh khủng không, Tạ bá không dám đưa tay để dưới mũi hắn lâu, loáng thoáng vài cái thấy hắn không nhúc nhích đã dịch ra chỗ khác.

Ơ? Hắn không rụt về, hắn định làm gì.

Truyền Sơn cảm thấy Tạ bá đưa tay lần mò trước ngực hắn dùng sức kéo cái gì đó.

Ánh sáng màu lửa đỏ hiện lên trước mắt hắn.

Vẻ tham lam trong mắt Tạ bá hiện lên rõ ràng.

Thì ra là thế…

Hắn cuối cùng cũng nghĩ ra. Thì ra là vì viên ngọc này sao?

Truyền Sơn cười khổ, Canh Nhị đại khái cũng không ngờ tới viên ngọc này lại dẫn họa sát thân tới cho hắn đi? Không đúng, Canh Nhị hình như đã từng bảo hắn không được để ai biết hắn có viên ngọc này, mà hắn thì lại không để tâm.

Không ngờ viên ngọc này thực sự trân quý như thế, trân quý đến nỗi hai người này vì viên ngọc đã hại ân nhân là hắn.

Ban đầu hắn vẫn không muốn tin mình thực sự 'Môi tinh' như lời lão đạo sĩ mắt mù nói khi còn bé, nhưng mọi chuyện xảy ra trùng hợp, nhất là tình trạng hiện tại, làm hắn không khỏi nghĩ: lẽ nào ta thật là môi tinh chuyển thế? Hơn nữa độ xui xẻo còn tăng theo tuổi?

Nếu lời lão đạo sĩ mắt mù nói là sự thực, như vậy chẳng phải là cũng có thể nói rõ chỉ cần hắn sống qua hai mươi lăm tuổi là có thể đổi vận thật? Từ nay về sau cởi bỏ cái mũ sao chổi?

Bốn năm…. Ha! Đừng nói bốn năm, hiện giờ hắn không biết mình sống hay chết nữa là.

Mắt mở trừng trừng nhìn bùn đất màu đen từng chút che lấp đường nhìn.

Cái này gọi là cái gì, bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ ở phía sau sao? Hắn đào hầm tính kế Mã diêm vương, kết quả hắn cũng làm bạn cùng Mã diêm vương luôn, hơn nữa thân mật đến mức chỉ cách một tầng đất. Nếu Mã diêm vương trên trời có linh thiêng mà biết, không biết có cười rụng răng không nữa.

Không, hắn không muốn chết. Hắn cũng không thể chết.

Thù hắn còn chưa báo, người nhà hắn còn chưa tìm được, còn cả Canh Nhị… Hắn đã nhận lời che chở cho y.

Cảm giác chóng mặt như bị xoay tại chỗ tám mươi mốt vòng làm hắn không thể nào hỏi tiếp được, cứ xoay tròn như thể kéo hắn sâu xuống giữa dòng suối.

Chẳng qua bao lâu, hắn đã đột nhiên tỉnh táo lại lần nữa.

Khi phát hiện hắn còn ý thức, hắn nhất thời mừng rỡ như điên.

Hắn không chết, hắn còn sống!

Nhưng khi hắn muốn cố gắng mở mắt ra, nhúc nhích thân thể thì mới phát hiện hắn mất đi quyền điều khiển thân thể mình.

Hắn lại không cảm nhận được thân thể của hắn.

Hắn có ý thức, có thể suy nghĩ, nhưng ý thức tựa hồ như tách rời với thân thể hắn.

Lẽ nào… Hắn đã chết sao?

Nhưng nếu như hắn đã chết, vì sao không có đầu trâu mặt ngựa tới dẫn đường cho hắn? Vì sao hắn không nhích được?

Đột nhiên, Truyền Sơn không sợ trời không sợ đất lại sợ.

So với tình huống hiện tại, cái chết cũng trở nên nhân từ. Nếu như chết thật còn có cơ hội đầu thai chuyển thế, nếu như truyền thuyết là thật, hắn thậm chí còn có cơ hội tới trước mặt Diêm vương kiện cáo.

Nhưng còn bây giờ thì sao? Hắn ngoại trừ có thể không ngừng tự hỏi ra, những cái khác thì chịu.

Không nhìn thấy, không nghe thấy, không ngửi được, càng đừng nói tới nhúc nhích cơ thể.

"Có ai không? Có ai nghe thấy ta nói gì không?" Truyền Sơn gân cổ hô to.

… Truyền đến vẫn chỉ là bóng tối và vắng vẻ không bờ bến.

"Ai cũng được! Ai nghe được trả lời ta một tiếng!"

"Dù cho ngươi là quỷ cũng xin hãy nói cho ta biết, ta chết hay sống?"

"Này ! Này! Có người không? Trả lời ta !"

Hô liền mấy tiếng, Truyền Sơn bỗng nhiên phát hiện xung quanh vắng vẻ lạ kỳ. Chờ đã, hắn nhớ hắn bị chôn dưới đất, nếu bị chôn dưới đất, vì sao hắn lại không nghe được tiếng sâu chui rúc trong lớp đất? Vắng vẻ như thế, dù thanh âm có nhỏ, hắn cũng có thể nghe được mới đúng.

Lẽ nào vừa rồi hắn cảm thấy mình có thể hô thành tiếng, thực ra chỉ là hắn đang hô trong tâm tưởng?

Một cảm giác rợn da gà nói không nên lời dâng lên từ đáy lòng.

Lúc này hắn lại tình nguyện mình đã chết. Nếu như Minh Quyết Tử không nói sai về hiệu quả của quả xương khô, vậy hắn chẳng phải cứ như thế này tới vĩnh hằng sao?

Có thể qua ba canh giờ lăng trì thống khổ cũng sẽ từ thân thể chuyển sang linh hồn hay không?

Ha! Truyền Sơn cười to.

Lẽ nào năm tháng dài đằng đẵng sau này, hắn cũng chỉ có thể nằm trong một mảnh trời chật hẹp này, không thể nhúc nhích, không thể nói, không thể làm bất luận chuyện gì? Vậy cũng không tránh khỏi quá kinh khủng đi.

Trong nháy mắt, Truyền Sơn bị bao phủ bởi cảm giác tuyệt vọng sâu sắc chưa bao giờ có. Loại cảm giác tuyệt vọng này quả thực còn đáng sợ gấp trăm lần ngàn lần so với việc hắn bị đưa vào Hắc ngục!

Không, hắn không xui xẻo thế đâu! Hắn còn có hi vọng, hắn nhất định còn có hi vọng!

Kỷ 14 nếu phát hiện hắn không trở lại, nhất định sẽ hỏi chủ tớ Á sinh. Dù chủ tớ Á sinh bịa một cái cớ hoàn mỹ, Kỷ 14 cũng nhất định sẽ ra ngoài tìm hắn.

Còn cả Canh Nhị, không phải y có bản lĩnh đọc tâm sao? Như vậy chỉ cần Canh Nhị có cơ hội chạm vào chủ tớ Á sinh, y nhất định sẽ phát hiện hắn bị chôn sống ở đây.

Hắn chỉ cần kiên trì chờ đợi.

Đồng bọn của hắn nhất định sẽ tới tìm kiếm hắn. Nhất định có thể tìm thấy hắn… Nhất định!

Canh Nhị đang rối rắm nhìn quẻ tượng.

Quẻ tượng của y cho tới bây giờ đều là mười quẻ thì một quẻ linh, bất kể y đã tu luyện bao nhiêu năm, kết quả này cũng chưa từng thay đổi. Đáng ghét nhất là mặc kệ linh hay không, mỗi khi bói một quẻ là mất một năm tu vi của y, hơn nữa một ngày tối đa chỉ có thể bói hai quẻ.

Không, có lẽ hạn chế số lượng xem bói, giảm thiểu tu vi cũng không phải vấn đề lớn nhất. Vấn đề xem bói lớn nhất của y là: y biết trong mười quẻ chắc chắn có một quẻ linh, nhưng chuyện trước đó y không thể biết rốt cục quẻ nào linh. Nói cách khác, y muốn nghiệm chứng quẻ nào linh nghiệm trong mười quẻ thì phải đối chiếu thẩm tra với kết quả sau này mới biết được.

Ngươi nói như vậy có thể gọi là xem bói sao?

Nhưng lạ cái là, hai ngày nay, y tổng cộng bói ba lần, ba lần quẻ đều giống nhau. Đây chính là chuyện chưa từng có trong cuộc đời xem bói trước nay của y.

Mà nội dung của ba quẻ này đều nhắn nhủ y một từ: nhân họa.

Ngoại trừ tính ra tên họ La chọc nhân họa ra, trên quẻ tượng còn biểu thị đây là một tuyệt quẻ cắt sinh cơ, cửu tử nhất sinh.

Tuyệt quẻ sao? Canh Nhị rầu rĩ. Hay là ba quẻ này đều sai rồi?

Nếu là nhân họa, mà Truyền Sơn cũng chính là người, dựa theo quy tắc, y lại không thể ra tay. Không giống với việc đối phó mấy đạo sĩ phái Thanh Vân trước đây, những đạo sĩ lỗ mũi trâu tu thân không tu tâm này đã thuộc về một mạch tu chân, thoát khỏi phạm trù nhân loại bình thường rồi, y cứu Truyền Sơn ra khỏi tay họ tự nhiên không coi là phá hỏng quy tắc.

Sao lại là nhân họa chứ?

Họ La ăn quả xương khô rồi, theo lý thì ma đầu kia chắc sẽ không bỏ qua hắn chứ?

Rốt cuộc là sai chỗ nào rồi?

Canh Nhị muốn quay về xem, lại sợ mất mặt. Trái lo phải nghĩ không thể làm gì đành cắn răng bói quẻ nữa. Họ La kia, lần này ngươi nợ ta nhiều đấy!

Quẻ tượng vừa hiện, một bóng đen thật dài xẹt qua bên cạnh.

Canh Nhị túm đuôi hắc xà, kiên quyết tha nó về.

Con rắn dài màu đen uy hiếp quấn lấy người y, Canh Nhị không để ý giơ mai rùa lên nhìn kỹ.

"A!"

A cái gì? Hắc xà bất mãn. Ta đang thắt cổ ngươi, ngươi không cảm thấy sao?

"Lại vẫn cùng quẻ đó!"

Quẻ tượng gì? Hắc xà co chặt thân thể. Trực giác của nó quả nhiên không sai, người này không chỉ là khắc tinh của nó, còn là….!

Canh Nhị ra sức vỗ đầu nó, "Muốn thắt cổ ta, đạo hạnh của ngươi còn chưa đủ, qua một bên chơi đi." Khối thân thể này của y mềm mại hơn bản thể, không chịu được dày vò ấy.

"Tên họ La, không thể nói là ta không giúp ngươi. Là ông trời bảo ta không được giúp ngươi. Hừ hừ, ai bảo ngươi đề phòng ta, gặp báo ứng chưa?" Canh Nhị cũng không biết là vui vẻ hay khổ sở, thu mai rùa lại lầm bầm không ngớt.

Hắc xà duỗi đầu ra, thè lưỡi một cái, nuốt con chuột vừa ló ra khỏi động vào trong miệng.

Canh Nhị sờ lưng hắc xà, liếm môi, hai mắt từ mai rùa chuyển sang nhìn thân rắn với ánh mắt tham lam.

Đây là thịt thì tốt biết bao, dài như thế, dày như thế, ít nhất có thể làm lương thực dự trữ cả tháng trời. Thịt rắn là đại bổ đấy, thịt rắn ngũ vị hương, thịt rắn kho, cháo thịt rắn,…. Có thể làm thật nhiều món ngon.

Nghĩ nghĩ, ánh mắt Canh Nhị nhìn về phía hắc xà càng u oán hơn. Ngươi nói ngươi vì sao lại có linh trí chứ?

"Xì xì!" Hắc xà tránh khỏi tay Canh Nhị, dùng tốc độ nhanh nhất chuồn vào trong bóng tối.

28. Quyển 3 - Chương 5

Đây là vắng vẻ tuyệt đối.

Qúa mức yên tĩnh, hắn lại không buồn ngủ, để phá tan yên lặng buồn chán, hắn chỉ có thể không ngừng suy nghĩ.

Đủ loại suy nghĩ lạ kỳ lập dị đều xuất hiện.

Hắn nghĩ tới nương hắn. Trước đây không cảm thấy, hiện tại lớn lên đã biết nhiều điều, mới cảm thấy nương hắn là một người rất giỏi.

Nếu như đổi thành phụ nữ, nghe nói nhi tử mình sinh ra đã là một đứa mang vận xui, chắc tám chín phần mười sẽ ghét bỏ nhi tử này, thậm chí vứt bỏ nó đi?

Nhưng nương hắn cũng chỉ nghe rồi là thôi. Hắn không biết trong lòng nương hắn nghĩ thế nào, nhưng từ khi hắn bị vị thần toán xác định là sao chổi xong, nương hắn cũng không đối xử khác biệt giữa hắn và đệ đệ được coi là phúc tinh. Lúc người trong thôn dù có chuyện hay không đều đổ lên đầu hắn thì nương hắn vẫn cố gắng bảo vệ hắn.

Có lẽ là vật họp theo loài đi, có nương như vậy, cha hắn cùng với ông bà đều bảo vệ người trong nhà, cha hắn suýt nữa đã trở mặt với những người muốn đuổi hắn khỏi thôn.

Lúc đệ hắn chưa hiểu chuyện còn có thể cười nhạo hắn, chờ sau khi hiểu ý nghĩa của từ 'môi tinh' rồi thì thoáng chốc trở nên trưởng thành hơn nhiều, buổi tối còn bò lên giường hắn, an ủi hắn, muốn chia một nửa phúc khi cho hắn

Muội hắn thì lại có chút sợ tương lai bị hắn liên lụy không gả cho nhà nào tốt được, sau đó bị nương mắng, kết quả nhào vào lòng hắn khóc lớn một hồi. Khóc xong hôm sau bắt đầu không thèm nhìn đến các tiểu tử vây quanh quanh nàng nữa.

Ngươi xem, thực ra hắn cũng không phải là xui xẻo. Ít nhất hắn có người nhà thật tình đối tốt với hắn, chỉ điểm này thôi cũng may mắn hơn rất nhiều người trên đời này rồi.

Từ khi thay phụ thân tòng quân, hơn năm năm về nhà một chuyến, đó chính là chuyện trước khi tiến vào quân Lãng quốc. Cũng không biết hiện tại họ ra sao?

Truyền Hải đệ hắn là một người thông minh, lại có phúc khí, có lẽ họ đã thuận lợi trốn chạy được?

Đúng, nhất định họ đã thuận lợi trốn được! Họ nhất định không có chuyện!

Còn cả Vương tướng quân, Trịnh quân sư, Thiếu Hoa, A Hùng, họ nhất định sẽ không sao cả.

Nhưng nếu họ không trốn ra được thì sao? Nếu họ bị người bắt thì sao?

… Sợ hãi từng chút từng ăn mòn bình tĩnh của hắn.

Càng nghĩ theo hướng tốt, trong đầu lại càng sẽ xuất hiện cảnh tượng đáng sợ.

Hắn muốn dừng lại, hắn muốn đổi thứ để hỏi. Nhưng vì sao hắn cứ nghĩ tới tình cảnh Canh Nhị và Kỷ 14 đều không thể nào tìm được hắn?

Hoảng loạn, bất an, làm hắn hét to lên lần nữa. Lần này hắn dùng hết sức lực, cố gắng hét to lên.

… Lặng yên. Lặng yên đến nỗi làm người ta suy sụp.

Đột nhiên!

Ack… A…!

Nỗi đau tê liệt không thể dùng ngôn ngữ miêu tả thoáng cái đã truyền tới toàn thân.

Đây là đau đớn gấp mười gấp trăm lần so với thân thể, là đau đớn khi linh hồn bị xé sống!

Ba canh giờ, hắn đã phải sống qua ba canh giờ đau khổ như vậy?!

Ha ha ha! Au a a a !!!

Đau đớn xé rách linh hồn không biết lúc nào ngừng lại, sau đó một khoảng thời gian lại bắt đầu lần nữa, cứ tuần hoàn lặp đi lặp lại không dứt.

Truyền Sơn cảm thấy mình thật giống như bị vò veo sau đó bị vân vê nhào nặn, cứ như thế lặp đi lặp lại rất nhiều lần

Ngay từ đầu hắn còn tính toán thời gian, dựa theo ba canh giờ phát tác một lần, tính khoảng thời gian hắn bị chôn dưới lòng đất bao lâu. Nhưng sau đó, có lẽ là quá đau, có lẽ là hắn đã dần suy sụp, chỉ ghi nhớ được năm lần phát tác là không tính nữa.

Hắn cảm thấy mình đợi thật lâu thật lâu, lâu đến nỗi hắn cảm thấy đã trôi qua bốn năm trăm năm.

Thời gian dài như vậy mà vẫn không có ai tìm thấy hắn. Hắn không thấy được ai, cũng không nghe thấy bất luận tiếng động gì.

Thực ra đây mới là hình phạt bi thảm nhất khủng bố dày vò con người ta nhất đi.

Minh Quyết Tử nếu biết hắn ăn xong quả xương khô sẽ có hiệu quả như vậy, nhất định đã sớm chôn sống hắn rồi.

Truyền Sơn cười ha ha, liều mạng cười, cười đến nỗi như bệnh tâm thần, cười đến nỗi điên điên khùng khùng.

Truyền Sơn không biết mình có thể kiên trì được bao lâu. Ở sâu trong lòng, hắn biết hiện trạng của mình bất thường, nhưng hắn không có cách nào để khống chế.

Không ai đến tìm hắn cả.

Ha ha, thật là buồn cười. Ta sớm đã biết mà đúng không?

Kỷ 14 và Canh Nhị đã sớm có bất mãn với ta, đã sớm coi ta là trói buộc, hiện tại ta chủ động không thấy nữa, không phải vừa vặn hợp lòng họ sao?

Nói không chừng chủ tớ Á sinh đã sớm hợp mưu với hai người kia rồi, bằng không sao lại khéo như thế?

Sẽ không có ai tới tìm ta nữa.

Ta vĩnh viễn vĩnh viễn ở tại chỗ này, vĩnh viễn vĩnh viễn chìm đắm trong thống khổ vô tận.

Hắc ám và suy nghĩ tiêu cực tựa hồ muốn moi móc tất cả những hy vọng, sáng sủa, sung sướng.... tất cả các thứ trên phương diện tích cực ra khỏi linh hồn hắn.

Nói từ căn bản, Truyền Sơn là một nhân vật khá chính diện, bất kể tâm lý hay hành vi.

Gia giáo từ nhỏ tuy rằng không được gọi là nghiêm cẩn, nhưng nhân nghĩa lễ trí tín, trung hiếu liêm sỉ cũng được truyền bá từ nhỏ. Sau khi vào quân doanh, mặc dù bởi vì hoàn cảnh sớm đã tạo thành một kiêu binh, nhưng bởi vì cấp trên quản nghiêm và tận lực bồi dưỡng, cho nên cũng không có thành kiến gì.

Người như hắn vốn không nên đi làm mật thám, bởi vì lương tâm lương tri hắn sẽ làm dao động trong trung nghĩa hữu tình. Nhưng bởi thể chất xui xẻo của hắn, lại bắt hắn phải chủ động nhận nhiệm vụ hai bên đều không thu được kết quả tốt, gia nhập địch doanh.

Cuộc đời gian tế hơn hai năm đã từ từ thay đổi hắn, biến hắn từ một người sáng sủa, thích ầm ĩ, thích quấy phá rạng rỡ thành một thanh niên biết che dấu, biết diễn trò, càng biết nhìn sắc mặt người, vạn sự đều phải so sánh giữ lợi và hại.

Mà đợi đến khi hắn bị người nước mình bán đứng, bị địch nhân đưa vào Hắc ngục, bị buộc ăn quả xương khô đau khổ hơn cả lăng trì gấp mười gấp trăm lần, điều ấy đã biến thanh niên đặt lương tri sâu trong đáy lòng, đem đạo nghĩa làm chuẩn tắc bắt đầu hoài nghi tất cả, càng hiểu rõ được cái gì là 'Hận'.

Bị người mình cứu mưu hại, hắn đã biết 'hối'.

Bị đồng bọn của mình vứt bỏ, mặc kệ có như trong tưởng tượng của hắn không, hắn lại nếm được mùi vị của 'oán'.

Nhưng những điều đó chẳng là gì so với tuyệt vọng.

Trải qua tất cả những chuyện này, Truyền Sơn sau này sẽ biến thành dạng người gì? Hôm nay không ai biết đáp án này.

Tựa hồ đã qua thật lâu,

Trong chìm chìm nổi nổi, Truyền Sơn dùng một ý nghĩ trong sáng nhát nghĩ đến:

Nếu hắn có thể đi ra ngoài…

Nếu hắn có thoát khỏi trạng thái này…

Hắn không bao giờ đơn giản tin tưởng bất luận kẻ nào nữa, lại càng sẽ không tùy tiện giúp đỡ người khác.

Chỉ cần có thể cho hắn sức mạnh, hắn chịu làm bất cứ chuyện gì!

Chỉ cần có thể cho hắn không bị người khống chế, hắn đồng ý cố gắng trả giá! Dù phải bán đứng linh hồn!

Chỉ cần có thể không rơi vào trạng thái không làm được gì, cái gì cũng bất lực, dù phải vĩnh viễn rơi vào mười tám tầng địa ngục nhận hết dằn vặt hắn cũng chịu!

Thật vậy sao? Mày nguyện ý cố gắng trả bất cứ cái giá nào?

Ta có thể giúp đỡ mày.

Chỉ cần mày…

… Ai?! Truyền Sơn đột nhiên cả kinh tỉnh lại trong trạng thái mông lung.

Vừa rồi tựa hồ có ai đó đang nói với hắn?

Có phải là ảo giác hay không?

Truyền Sơn dựng lỗ tại lên, tuy rằng thứ này giờ chỉ để trang trí.

Đợi một hồi không nghe thấy có người nói với hắn, Truyền Sơn nổi giận.

"Đệt mợ! Thằng Vương bát đản nào ăn no rỗi việc đùa giỡn gia gia đấy? Ngươi nếu có thể nghe thấy nói chuyện thì ừ hứ một tiếng xem nào, đừng giả thần giả quỷ nữa!"

… Mày tốt nhất nên lễ phép một chút. Hay là mày muốn tiếp tục một mình đợi như thế?

Truyền Sơn không thể khống chế mà quát to một tiếng.

Lần này hắn đã nghe rõ rồi, thực sự có người đang nói với hắn. Nhưng chờ đến khi hắn hiểu ra ý tứ trong lời đối phương, trong lòng cũng không biết là cảm nhận gì nữa. Nghe giọng điệu người này, dường như đã sớm biết hắn ở đây, nhưng bất kể trong khoảng thời gian này hắn có kêu gào thế nào, đối phương vẫn không cho hắn một tiếng, nếu người này chậm thêm một khoảng thời gian, nói không chừng hắn đã điên rồi. Nhưng mặc kệ nói sao đi nữa, có người nói với hắn cũng tốt hơn, có lẽ đối phương có biện pháp giải quyết khốn cảnh hiện tại của hắn?

"Ngươi…" Truyền Sơn buộc mình tỉnh táo lại, "Ngươi là ai? Vì sao có thể nghe thấy tiếng ta?"

Ta không nghe thấy tiếng mày, ta chỉ cảm thấy tiếng gào của mày.

Ý gì? Người này cảm giác được tiếng gào của linh hồn hắn?

"Ngài là người hay quỷ?" Lần này, giọng điệu của hắn thả chậm, cũng thêm vào một chút cảm giác cung kính. Kinh nghiệm cuộc đời trước kia của hắn nói cho hắn biết, thứ cao cao tại thượng luôn luôn thích được nghe lời thành thật cung kính. Trên đời này, người có thể kiệt ngạo bất tuân, có thể vô lễ, không phải người bề trên, chính là quyền lực lớn hơn người, thì là thằng lỗ mãng hoặc tên ngốc mà thôi.

Người? Qủy

Truyền Sơn nghe từ trong giọng điệu ấy ra cảm giác khinh thường, lập tức cẩn thận nói: "Xin lỗi, tại hạ kiến thức ít, nếu như có chỗ nào hiểu lầm thất lễ, vẫn mong ngài thông cảm hơn."

Đối phương trầm mặc một hồi, ngay khi Truyền Sơn lo đối phương không nói với hắn nữa thì lại thấy đối phương mở miệng:

Xem ra, tinh thần mày cứng cỏi hơn so với ta đoán nhiều lắm.

"Đa tạ khích lệ. Nếu ngài có thể chậm nói chuyện với tại hạ, có thể tại hạ đã sụp đổ mất rồi." Truyền Sơn cười khổ.

Mày có muốn sống lại? Đối phương tung mồi câu.

Truyền Sơn tim đập nhanh chóng, không trả lời ngay.

Thời gian của ta không nhiều lắm, ta đưa ra điều kiện, mày đáp ứng, ta liền giúp mà. Mày không đồng ý thì việc này liền bỏ qua. Đối phương tựa hồ không nhẫn nại được cho lắm.

Nhưng Truyền Sơn lại cảm giác được đối phương cũng không phải không đủ tính nhẫn nại, mà là căn bản khinh thường bàn điều kiện với hắn.

"Mời ngài nói, chỉ cần tại hạ giúp được, tại hạ nhất định giúp đỡ." Truyền Sơn bỗng nhiên nghĩ đến, đây có thể là ảo giác của hắn hay không? Thực ra căn bản không có ai nói chuyện với hắn, đây tất cả đều là do hắn vì phòng ngừa suy sụp nên tưởng tượng ra?

Ta cảm thấy, mày chắc là tiểu bối trong ma đạo của ta, đáng tiếc mày tu luyện không đúng cách, tuy có ma khí hộ thể nhưng lại không biết cách vận dụng. Trưởng bối của mày cũng không biết dạy mày thế nào, lãng phí ma khí trời sinh này. Hôm đó, ngươi đi tới gần hang động của ta, ta liền nhận ra thân phận của ngươi, nhưng khi đó ta cho rằng…. Đối phương đột nhiên dừng câu chuyện.

Truyền Sơn càng thêm hoài nghi mình sinh ra ảo giác. Ma đạo? Tu luyện? Trên người hắn có ma khí hộ thể?

"A, ý ngài là trong hang động kia…. Thì ra những người mất tích ấy đều liên quan tới ngài phải không?"

Mày học qua ma công chưa? Đối phương cũng không biết là khinh thường hay không muốn trả lời vấn đề của hắn.

"

Chưa." Truyền Sơn chuyển ý trong đầu thật nhanh, đối phương tựa hồ đã hiểm lầm điều gì đó. Có thể liên quan với việc hắn ăn quả xương khô ấy không? Để vị ma này giúp đỡ mình có sáng suốt hay không?

Mặc kệ nó! Chỉ cần có thể rời khỏi đây, chỉ cần có thể thoát khỏi trạng thái hiện tại, tu luyện ma công thì làm sao? Truyền Sơn bảo mình đây là một cơ hội, nhất định phải nắm chắc, có lẽ sau này hắn có thể gặp kỳ ngộ báo thù rửa hận hay không phải nhờ vào lần này. Chẳng qua hắn vô thức che giấu chuyện quả xương khô.

Có thể đối phương tới là do ma khí hộ thể trên người hắn đi? Nếu như biết thực ra là hắn là một con người hàng thật giá thật rồi không giúp đỡ hắn thì làm sao bây giờ? Không giúp hắn không sợ, chỉ sợ lúc đó đối phương biến mất không bao giờ nói với hắn nữa.

Ta có thể dạy mày ma công, mày dựa vào ma công vận chuyển ma khí thoát ra khỏi khốn cảnh hiện tại rồi, ta muốn mày giúp ta một chuyện.

Truyền Sơn cố kiềm chế kích động trong lòng, ổn đinh tinh thần nói: "Không biết tại hạ có thể biết hay không…"

Tìm kiếm ma thạch.

Ma thạch?"

Mày cũng không biết ma thạch?

"Khụ, cái này…. tại hạ từ nhỏ đã sinh hoạt tại nhân gian, đừng nói là ma thạch, kể cả ma quỷ cũng chưa bao giờ gặp qua." Truyền Sơn cảm thấy lúc này vẫn nói thật ra thì tốt hơn.

Thì ra là thế…. Trách không được trên người mày có ma khí trời sinh, cũng không biết vận dụng. Mày cũng biết thân thế của mình.

Truyền Sơn lắc đầu, lập tức nghĩ tới đối phương có thể không nhìn thấy, lại nhanh chóng nói: "Không biết."

Ta… như vậy cũng tốt.

Như vậy cũng tốt? Tốt cái gì? Truyền Sơn trở lên cảnh giác.

Đối phương tựa hồ cũng phản ứng được mình đã vô tình tiết lộ một vài thứ không nên, lập tức giải thích:

Ma thạch cũng không khác gì linh thạch trong miệng người tu đạo, chẳng qua thuộc tính ngược lại. Linh thạch ẩn chứa năng lực trong thiên đại, còn ma thạch thì ẩn chứa năng lượng phụ. Vô luận linh thạch hay ma thạch, trong mỏ này đều có. Mày chờ ở đây không phải đang tìm kiếm linh thạch?

"Vâng. Nhưng sau khi tại hạ vào mỏ không lâu, còn chưa tìm được một khối linh thạch. Hơn nữa dù tìm được rồi, tại hạ cũng không biết phân biệt như nào."

Đợi mày học được ma công, ma khí nhập thể rồi tự nhiên biết cảm nhận, phân biệt ma thạch thế nào.

"Vậy đa tạ tiền bối đã thành toàn."

Hãy bớt sàm ngôn đi. Hiện tại mày dùng linh hồn thề, thoát khỏi khốn cảnh này rồi phải toàn lực giúp ta tìm kiếm ma thạch. Bằng không đời đời kiếp kiếp bị vây trong cảnh này.

"Thế còn kỳ hạn? Nếu ngài vẫn không nói đủ, tại hạ không thể giúp ngài tìm kiếm ma thạch cả đời được đi?" Truyền Sơn cũng không bị vui sướng thoát khỏi khốn cảnh làm choáng váng đầu óc, hắn không thể nào tin tưởng đồn bọn của mình vô điều kiện, nhưng cũng không có nghĩa là hắn thấy ai cũng có thể coi đối phương là đồng bọn. Chủ tớ Á sinh có thể hãm hại hắn cũng là bởi vì hắn không đề phòng, đối phương một già một trẻ thân thể suy yếu, cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến hắn sơ suất lơ là. Tuy nói thân thể này yếu, nhưng điều kiện nên bàn cũng phải bàn, cũng không thể thoát khỏi một tuyệt cảnh lại để mình lâm vào một tuyệt cảnh khác.

Đối phương tựa hồ có chút thẹn quá thành giận, tốc độ nói trở nên nhanh hơn không ít.

Đến khi ta rời khỏi khốn trận chết tiệt này mới được.

Hai chữ 'khốn trận' nói quá nhanh, nhưng Truyền Sơn vẫn nghe rõ ràng rồi, "Xin hỏi tại hạ nên gọi ngài thế nào? Nếu phải thề, tại hạ cũng phải biết ngài là ai mà lập chứ."

Đối phương trầm ngâm một lát mới nói: Mày có thể gọi ta là Trách Yểm (ác mộng phanh thây)

"Kiến quá Trách Yểm… Ma quân." (kiến quá là một từ sử dụng khi lần đầu gặp mặt một người, dùng với ý kính trọng.)

Trách Yểm không đáp, cũng có nghĩa không phản đối danh xưng này.

Truyền Sơn biết đây có thể là cơ hội duy nhất của hắn, lập tức cũng không do dự nữa, lập tức phát lời thề: "Trên có trời dưới có đất, tại hạ La Truyền Sơn nếu có thể được Trách Yểm Ma quân truyền thụ ma công thoát khỏi khốn cảnh, xin thề nhất định giúp Trách Yểm Ma quân tìm kiếm Ma thạch, đến khi nào Trách Yểm Ma quân thoát khỏi khốn trận này. Trời đất chứng giám, Ma thần bốn phương làm chứng, nếu làm trái lời thề này, Truyền Sơn chắc chắn mãi vây trong khốn cảnh này."

Lời thề lập xong, khế ước thành lập. Truyền Sơn chỉ cảm thấy lòng căng thẳng, tựa như có cái gì đó đang ghìm ở trái tim, nhưng rất nhanh nó đã biến mất.

Được. Hôm nay lãng phí quá nhiều thời gian. Ngày mai ta trở lại tìm mày truyền ma công.

Trách Yểm thấy hy vọng thoát khốn sắp tới, tâm tình cũng kích động khó kiềm. Nhưng khổ nỗi tu vi bị trận pháp áp chế, không thể để tâm thần phóng quá lâu, hôm nay đành phải tạm lui.

Vị Trách Yểm Ma quân kia rời đi rồi. Truyền Sơn vừa thuyết phục bản thân đây không phải ảo giác, vừa lẳng lặng chờ đợi. Để tiêu hao thời gian, hắn lại miên man suy nghĩ lần nữa, bao gồm cả nguyên nhân vị Trách Yểm ma quân kia bị nhốt ở đây, cùng với các loại tư tưởng mình tu ma xong có thể trở thành người lục thân không nhận hay không.

–

Canh Nhị vẫn duy trì tư thế nhập định mở hai mắt.

Vừa rồi y hình như cảm nhận thấy điều gì đó.

Là cái gì nhỉ? Hình như có liên quan tới kiếp nạn của y.

–

Ngày thứ hai, Trách Yểm đúng hạn mà đến.

Lần thứ hai nghe giọng vị Ma quân, Truyền Sơn thở ra một hơi thật dài. Có lẽ không phải ảo giác của hắn thật.

Thân thể ta không thể đến tận đây. Mày nói cho ta, tình trạng hiện tại của mày là gì?

Thì ra hắn không thấy mình. Truyền Sơn ghi nhớ điểm ấy, lập tức kể tường tận tình hình hiện nay của mình cho đối phương.

Sau một lúc lâu, vị Trách Yểm Ma quân kia bắt đầu nói mang theo ba phần hấp dẫn:

Loại tình huống của mày rõ ràng là thân hồn chia lìa, thân thể mày xem ra đã tử vong, còn linh hồn mày lại không biết sao bị giữ trong thân thể. Ồ, đại khái có liên quan với hỗn huyết của mày, nếu mày là phàm nhân, hiện tại đã chết từ lâu. Nhưng theo như lời mày nói, thân thể mày chắc còn một đường sống.

Truyền Sơn còn chưa vui vẻ, một câu của đối phương đã làm hắn trầm xuống.

Chẳng qua cũng chỉ là vấn đề thời gina. Mày không biết dùng ma khí trời sinh, nhân loại lại không thể sống mà không có lúa gạo, thân thể mày đứt đường sống đang ở giữa hoàn cảnh đó. Trừ phi…

"Trừ phi ta tu được ma công, để linh hồn và thân thể kết hợp một lần nữa, chui ra khỏi mặt đất, mau chóng tìm kiếm thức ăn nước uống để duy trì sinh mệnh."

Đúng. Ma thuần chủng mới sinh ngoại trừ hấp thu ma khí, thực vật cũng không thể thiếu. Huống chi là loại hỗn huyết như mày.

Truyền Sơn không sửa đúng cái nhìn của hắn, Trách Yểm tựa hồ ngay từ đầu đã hiểm lầm hắn có quan hệ với ma. nếu như đây là nguyên nhân Trách Yểm chịu ra tay giúp hắn, hắn còn không ngốc đến mức chủ động nói cho đối phương tình hình thực tế. Còn về sau này không giấu được sinh ra hậu quả không lường trước được, hiện tại hắn cũng không thể chú ý nhiều điều như vậy.

Ma công chia ra làm rất nhiều loại, ta chưa coi qua tư chất cụ thể của mà, chỉ có thể dạy mày công pháp cơ bản nhất. Nhưng, ma công luyện thể ma tâm, nếu như mày không có lòng nhẫn nại, chi bằng đừng tu. Trách Yểm lấy lui để tiến.

Tại hạ nguyện ý thử một lần.

Không phải thử. Mày hiện tại tu hay không cũng phải tu. Bằng không ta tự có thủ đoạn cho mày biết cái gì là thống khổ. Sợ Truyền Sơn không cố gắng, Trách Yểm vội vã nói thêm một câu. Hắn thực sự chán ở cái nơi quỷ quái này lắm rồi.

Đáng tiếc uy hiếp này với Truyền Sơn hoàn toàn không đến nơi đến chốn, còn có thể có tình huống gì gay go hơn tình huống hiện tại của hắn? Còn có thể có hình phạt gì đau đớn hơn nghiêm phạt do quả xương khô mang đến? Nhưng thông qua những lời này, hắn cugnx cảm thấy tâm tình bức thiết thoát khốn của đối phương. Có lẽ hắn có thể lợi dụng điểm này?

"Vâng."

Trách Yểm rất thỏa mãn thái độ cung kính của hắn, giọng điệu hòa hoãn hơn: Tu ma chủ yếu chia làm hai loại, luyện thể và tu thần. Thần ở đây chỉ thần trí thần thức của mày, cũng chính là linh hồn mà con người thường gọi. Phương pháp luyện thể và tu thần lại chia nhỏ ra rất nhiều loại, hôm nay ta muốn dạy mày một loại trong phương pháp tu thần này, di hồn.

"Di hồn?"

Trách Yểm thở phào một hơi, hỗn huyết này tựa hồ hoàn toàn không biết gì về tu luyện cả.

Mày không học cách này thì đem hồn phách trả về thân thể kiểu gì? Hay mày chuẩn bị bỏ thân thể mày, nếu như vậy, ta có thể dạy mày cái khác.

Khối thân thể này tuy sắp hư thối, nhưng dù sao cũng hơn là không có thân thể bay lượn khắp nơi? Truyền Sơn do dự một chút.

"Muốn khống chế thân thể của mình phải học cái này sao?" Vì sao hắn luôn cảm thấy có chút không đúng? Là hắn đa tâm rồi sao?

Ta chỉ biết cái này. Trách Yểm đáp lại chắc chắn.

Được rồi, học thì học đi. Có thể thoát khỏi khốn cảnh dù sao cũng tốt hơn.

"Vậy phiền ngài chỉ điểm."

Trách Yểm cười nhạt. Nếu không phải bị nhốt hai trăm năm vất vả lắm mới tìm được một người có thể lợi dụng, hắn mới lười truyền thụ ma công cho một ma tộc hỗn huyết. Hận, chỉ hận trận pháp vây khốn hắn cũng vây khốn chín phần tu vi của hắn, vất vả lắm mới thấy được con người, hắn lại không có thực lực giúp những người thường này luyện ma công nhanh chóng, chỉ có thể miễn cưỡng mê hoặc một vài con người vào hang cung ứng cho hắn tu luyện, trò chuyện làm an ủi. nếu như để những yêu ma ngày trước biết hắn hiện tại sai khiến một tiểu hỗn huyết còn chưa tu luyện phải giúp hắn, không biết sẽ cười hắn sao nữa.

Không nói vô ích nữa, thời gian của ta không nhiều lắm. Nghe đây, muốn khống chế thân thể mình trước tiên phải cảm giác được thân thể mình, hiện tại ta dạy ngươi cách làm sao dùng thần thức tìm kiếm thân thể mình. Điểm ấy đối với ngươi mà nói chắc không khó, dù sao thân thể là của chính ngươi, sinh cơ lại chưa đứt, chắc là có vài phần liên hệ. Nói cho ta, hiện tại ngươi có thể cảm giác được cái gì?

"Bóng tối."

Chỉ có bóng tối?

"Vâng."

Nhìn lại. Thả lỏng để cảm nhận.

Ngoại trừ bóng tối còn có cái gì? Truyền Sơn ngưng thần để cảm giác.

Hiện tại mày ở đâu?

Trong bóng tối.

Thân thể mày ở đâu?

Không biết…

Muốn khống chế thân thể của mình không?

Muốn.

Tìm nó đi.

Tìm kiếm thế nào?

Vô luận nhân ma hay yêu, trước khi chưa chết, linh hồn và thân thể vẫn sẽ có trăm nghìn sợi tơ liên hệ. Mày hiện tại phải tìm những sợi tơ liên hệ ấy trên thân thể ngươi. Muốn tu luyện thần thức, phải củng có tinh thần trước, nghe ta nói, vạn vật vạn linh đều tới từ thời kỳ hỗn mang…

Truyền Sơn chợt nghe thấy có tiếng kể ngân nga bên tai:

Trời thì mênh mang, đất thì mênh mông, ta thì nhỏ bé, tự nhiên được pháp. Trời làm lò đất làm lửa, để rèn chủ tâm, kiên cố vững chắc, sợ gì bụi gai. Tự nhiên vạn pháp, dung nạp tiếp nhận. Muốn được chân pháp, trước tiên phải siêng năng, lấy trí làm cơ sở, lấy bền lòng làm bản chất. Không cầu tiên thánh, chỉ hỏi bản ngã, ngày đêm ma luyện, trên dưới theo đuổi tìm tòi. Theo đuổi tìm tòi, thực hiện rồi thì ích có ích mà hại có hại. Thân hợp thiên đại, tự có càn khôn. Từ xa lấy vật, từ gần lấy vật, luôn luôn hỏi, để thiện pháp ta. Tự tại tùy tâm, tùy dục mà cầu, vạn vật chỉ có ta, ta chỉ có vạn vật, không được mà mất, tùy ta mong muốn, hỏi ta tên gì, cứ gọi là ma.

Trách Yểm thuận miệng đọc khẩu quyết đại chúng chỉ cần là ma tộc thì đều biết. Khẩu quyết này đã truyền lâu dài ở Ma giới, gần như không có ai biết tác giả, cũng không biết vì sao lại truyền ra. Dù sao lúc các ma tộc nhỏ yếu tu luyện ma công, các sư phụ hoặc người chỉ điểm đều sẽ ngâm khẩu quyết này một lần, chủ yếu là dùng để kiên định tâm thần, cũng để tu luyện tinh thần lực. Còn về Ma tộc nghe rồi có thể ngộ ra cái gì từ khẩu quyết này không, vậy còn phải xem năng lực lĩnh ngộ của bản thân rồi.

Trách Yểm chỉ muốn để Truyền Sơn tin tưởng mình thực sự đang dạy hắn ma công, chỉ cần Truyền Sơn có thể dẫn ma khí trời sinh vào trong cơ thể dẫn ra một đường sống, từ trong hố bò ra được, một khi Truyền Sơn dựa vào khoảng cách vừa đủ, hắn có thể mượn danh nghĩa giúp Truyền Sơn tăng tốc độ tu luyện để tiến hành đoạt 'xá'.

Ma thể trời sinh, dù chỉ là sức mạnh thân thể con người hỗn huyết cũng có giá hơn thân thể tu luyện ngàn năm của hắn! Huống chi đổi luôn một thân thể rất tốt, hắn còn có thể nhân cơ hội để nguyên thần thoát khốn, điều này hơn rất nhiều so với hắn suốt ngày khổ tu không ngừng, vắt óc tìm mưu kế tìm kiếm kẽ hở của khốn trận, cũng an toàn hơn nhiều. Chỉ đáng tiếc tu vi ngàn năm của hắn, nhưng mà không sao, chờ tương lai hắn tìm được cách phá giải trận pháp chết tiệt này, hắn trở lại lấy ra là được.

Vừa nghĩ đến sau này mình tu luyện ma thể làm ít được nhiều, Trách Yểm đã hưng phấn không khống chế nổi bản thân.

Hô… bình tĩnh, không thể để tiểu hỗn huyết phát hiện tâm tư của hắn.

Truyền Sơn một lòng thầm muốn thoát khốn, dù cảm thấy Trách Yểm có chút vấn đề, nhưng vẫn dùng tâm cố nhớ khẩu quyết Trách Yểm vừa đọc.

Khẩu quyết này khá dài, Truyền Sơn nghe xong một lần căn bản không thể nhớ kỹ, hỏi lại, Trách Yểm liền càng ngó lơ hắn, chỉ nói tự ngộ.

Kết quả Truyền Sơn chỉ nhớ vững một câu cuối cùng trong khẩu quyết: Tự tại tùy tâm, tùy dục mà cầu, vạn vật chỉ có ta, ta chỉ có vạn vật, không được mà mất, tùy ta mong muốn, hỏi ta tên gì, cứ gọi là ma.

Khẩu quyết khác chỉ có thể mơ hồ không hiểu, Truyền Sơn đơn giản ném hết, chỉ nhớ câu cuối cùng này. Lặp đi lặp lại nhiều lần trong lòng để nghiền ngẫm.

Hắn có thể nhớ kỹ câu này, ngoại trừ do tư chất cho phép tehes, còn bởi vì câu này đặc biệt hợp tính hắn.

Hắn là người từ nhỏ vốn đã chạy nhảy nghịch ngợm, ở trong đám con nít của thôn là đầu sỏ gây sự, nếu không phải bởi vì thân là trưởng tử phải làm gương cho đệ đệ, còn không biết đã nghịch ngợm thế nào. Sau đó cho dù mang danh sao chổi cũng không oán trời trách đất, trái lại ai dám nói hắn xui xẻo, hắn tất tìm cách trả thù. Nhưng nói thế nào thì cái danh sao chổi vẫn kiềm đi một chút bản tính của hắn.

Sau khi một chuỗi sự việc trải qua càng kiềm nén thiên tính của hắn lại, cứ ép hắn tới tình trạng hiện tại. Nhưng trong lòng hắn vẫn khát vọng có thể tùy ý thi triển, tự do tự tại, không dám nói trên trời dưới đất duy ngã độc tôn, nhưng cũng không muốn bị người đơn giản áp chế.

Từ nhỏ bị lương tri sâu trong đáy lòng nói cho hắn biết, tu ma không thể thành. Nhưng đoạn khẩu quyết tu mà nay vừa vặn lại gãi vào ngỗ ngứa của hắn, càng đọc càng cảm thấy khẩu quyết tu ma này quả thực giống như tạo ra cho hắn, quá hợp!

Trách Yểm không nhìn thấy phản ứng của Truyền Sơn, chỉ thấy hắn ngay cả khẩu quyết ngắn như vậy cũng không nhớ được, tâm trạng nhất thời thả lỏng đi nhiều. Hắn vừa thầm tiếc ma thể trời sinh này bị lãng phí,

vừa âm thầm vui vẻ chỉ bằng tư chất và năng lực lĩnh ngộ như vậy chắc chắn sẽ không phát hiện được lén lút.

Tự tại tùy tâm, tùy dục mà cầu, không được mà được, tùy ta mong muốn.

Đây không phải cái hắn vẫn hi vọng sao?

Một cánh cửa sáng mở ra trước mặt Truyền Sơn, Truyền Sơn chỉ cảm thấy buồn bực trôi đi hết, trong lòng vui sướng vô cùng, chỉ hận không thể nhìn trời huýt sáo dài, hét lớn một tiếng: lão tử đã tu ma rồi!

Thế là một người ra vẻ chính nghĩa lẫm liệt chân thực nhiệt tình, thực ra phúc hắc lại láu cá cộng thêm vốn là một … ma đầu đệ nhất đã bị bức ra như thế.

Trách Yểm cau mày, ngay vừa rồi hắn tựa hồ cảm giác được ma khí trời sinh trên người hỗn huyết kia truyền tới càng trở nên sục sôi hơn.

Chắc là ảo giác đi, hắn còn chưa dạy phương pháp tu luyện, hỗn huyết ấy làm sao vận chuyển ma khí được?

Truyền Sơn không biết, Trách Yểm lại càng không biết.

Bởi vì Truyền Sơn ăn quả xương khô – chí bảo Ma giới, tuy rằng nhận hết dằn vặt, nhưng thân thể cũng tự nhiên bị ma khí ăn mòn.

Nếu như là Ma tộc bình thường, có cơ duyên ăn quả xương khô vào thì đã sớm tìm cách hấp thu để tự dùng. Nhưng Truyền Sơn bởi vì là con người, tự nhiên là không thể hấp thu quả xương khô, lại càng không biết ma công để làm phương pháp chủ động hấp thu. Dẫn đến quả xương khô chỉ có thể phát huy một phần công hiệu cực nhỏ của nó, còn bởi vì người dùng là người thường mà khiến chí bảo Ma giới biến thành độc dược, dưới tình huống như vậy, quả xương khô càng không thể phát huy công hiệu chân chính của chí bảo Ma giới trên người Truyền Sơn.

Nói cách khác, Truyền Sơn thân là thân thể con người không hợp với quả xương khô, từng tế bào trong thân thể đều đang loại bỏ chí bảo Ma giới. Đây thật giống như có người vẫn không thích thịt lợn, thậm chí sợ ăn thịt lớn, vì thế thịt lợn ngon lành tới dạ dày người đó sẽ bị loại bỏ, nhẹ thì phun ra, nặng thì thậm chí có thể xuất hiện các loại phản ứng dị ứng.

Cơ thể Truyền Sơn nhìn như hư thối bất kham, nhưng đồng thời cũng là quả xương khô đang từ từ cải biến thể chất hắn, khiến thân thể hắn càng thích hợp để nó phát huy công hiệu, mà ma khí vây quanh thân hắn chính là chứng cứ. Đây cũng là duyên cớ vì sao Trách Yểm cho rằng Truyền Sơn là ma tộc hỗn huyết.

Nếu suốt đời Truyền Sơn không có cơ duyên tu ma, ngàn vạn năm sau khi linh hồn tan biến, cùng thân thể bị quả xương khô đồng hóa tự nhiên sẽ trở thành ma thạch cấp cao nhất.

Nhưng hôm nay Truyền Sơn chủ động muốn tu ma, lại cho rằng mình thích hợp tu ma, nói từ mặt nào đó thì Truyền Sơn hiện tại đang tự nhiên coi mình thành ma. Như vậy, quả xương khô – ma vật trời sinh của Ma giới cảm giác được mình không bị loại bỏ nữa, mà nó cũng không thể thoát khỏi cơ thể Truyền Sơn, tự nhiên sẽ kết hợp với cơ thể hắn, tiêu hết công hiệu để cải tạo nhân loại trời sinh này.

Vì thế, chuyện bị quả xương khô cải tạo thân thể đối với Truyền Sơn không biết là phúc hay họa tạm thời còn chưa sáng tỏ hẳn. Nói chung, lúc Truyền Sơn và Trách Yểm cũng chưa biêt, thân thể Truyền Sơn đã dần từ nhân thể thành ma thể. Đương nhiên, công hiệu của quả xương khô còn không chỉ có thể, những điều còn lại Truyền Sơn tự hiểu ra.

Truyền Sơn lòng dạ thoáng cái trở nên rộng mở trong sáng chỉ cảm thấy hai mươi năm qua, hắn chưa bao giờ thoải mái như ngày hôm nay.

Qủa nhiên, con người phải được mở mang.

Nghĩ tới bản thân không lâu trước đây còn hoài nghi hai đồng bọn mới Canh Nhị và Kỷ 14, Truyền Sơn không khỏi xấu hổ. Đừng nói hai người ấy không có khả năng làm chuyện như vậy, dù có làm thì sao nào? Họ lại không nợ gì hắn, trái lại, hắn nợ họ nhiều ấy.

Còn về chủ tớ Á sinh, chờ hắn có khả năng trả thù sẽ bàn cách làm sao nghiêm phạt bọn họ, bây giờ ngay cả thoát khỏi khốn cảnh cũng khó, hắn nghĩ gì cũng không tốt, trái lại chỉ tự làm mình suy sụp.

Đúng, mục tiêu hàng đầu hiện giờ là để mình trở nên mạnh mẽ!

Không nên sợ sẽ mất phương hướng, nếu tu ma thực sự có thể tùy tâm sở dục, như thế còn không phải hoàn toàn do hắn sao? Nếu hắn không thể khống chế tâm thần của mình, còn nói gì tới tu ma?

Nếu hắn tu ma rồi thực sự sẽ tai họa nhân gian, lục thân không nhận, người kia chắc chắn không phải hắn, hắn cần gì phải lo? Lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, nếu như khi đó hắn làm chuyện xấu, rồi cũng sẽ có người xuất hiện để bắt hắn. Giống như hắn sắp sửa trừng phạt kẻ thù trước kia của hắn vậy.

Ma khí bao quanh người Truyền Sơn trở nên sôi sục hơn, ma khí trong và ngoài cơ thể bắt đầu xâu chuỗi lại, đang ra ra vào vào trong người hắn không hề gạt bỏ chút nào.

29. Quyển 3 - Chương 6

Trách Yểm bỗng nhiên cảm giác được sự bất an, nhưng lại không biết nó đến từ đâu.

Thời gian của ta không còn nhiều, tu luyện năng lực tinh thần, khẩu quyết củng cố tâm thần đã dạy mày, sau này mày cần tự lĩnh ngộ. Hiện tại mày vểnh tai cho ta, ta truyền thu phương pháp tu luyện thần thức cho mày.

Truyền Sơn nghe vậy lập tức thu tâm trí, tỉ mỉ nghe, lần này cũng không thể nhớ sau quên trước được.

Lấy thần tu tâm, lấy tâm tu thần, thần tức tâm, tâm tức thần. Thần hóa trời cao, dung là vạn vật, luyện thần như tơ, tơ như tí sử. Tĩnh tâm lặn khí, khí ôm tâm thần, thần định thành tơ…

Khẩu quyết vang lên bên tai hắn 3 lần rồi không nghe thấy nữa.

Đã nhớ kỹ chưa?

Truyền Sơn buồn bã bản thân không có bản lĩnh nghe là nhớ cố gắng lặp lại khẩu quyết một lần.

Trách Yểm bất mãn, nhưng để hồn phách của hỗn huyết này trở lại thân thể mới là quan trọng, cách xa như vậy, hắn muốn đoạt 'xá' cũng không đoạt được. Đành phải nén tính đọc lại hai lần.

Truyền Sơn đầu đầy mồ hôi, cuối cùng cũng miễn cưỡng ghi nhớ. Nhưng một lát sau, hắn lại xấu hổ cười hì hì: "Ma quân, tại hạ nhớ thì nhớ rồi, nhưng ý tứ…"

Thứ đơn giản như vậy tự mình hiểu đi. Đợi mày mò được ranh giới luyện thần, ta lại dạy mày rõ cách làm sao hấp thu ma khí vào cơ thể để cho bản thân sử dụng. Trách Yểm tự nhiên không có khả năng đơn giản như vậy lại dạy hắn bí quyết luyện thần. Đi bước một tới, hắn mới có thể dẫn hỗn huyết này từng chút vào bẫy rập. Hắn đây cũng coi như là một kiểu lạt mềm buộc chặt đi? Khặc khặc khặc!

"Vâng." Truyền Sơn sờ sờ mũi, nhếch môi lộ ra một nét cười bất đắc dĩ.

Thanh âm biến mất, có lẽ đã đi rồi. Để lại một mình Truyền Sơn lẳng lặng lĩnh ngộ khẩu quyết tu luyện thần thức vừa rồi trong bóng tối.

Nghĩ, nghĩ, nghĩ… Nghĩ muốn nát đầu, hắn vẫn không rõ những khẩu quyết này phải tu luyện thần thức thế nào.

Đáng thương cho Truyền Sơn không biết, bắt đầu từ khi tu luyện thần thức thì chưa một ma tu nào, cũng chưa có một người ma nào đang luyện khí còn chưa thành thì đã dám tu luyện thần thức.

Tu luyện như vậy, rất dễ dẫn đến thần thức bị thương, thậm chí có thể ảnh hưởng đến sau này, làm tu luyện khó tiến cảnh. Trách Yểm không để ý Truyền Sơn có hậu quả xấu như vậy hay không. Hắn chỉ cần Truyền Sơn có thể hồn về thân thể miễn cưỡng dùng là được.

Còn Truyền Sơn lần đầu tiên tiếp xúc với phương pháp tu luyện không thuộc về con người, cứ mơ hồ luyện như vậy.

Ý nghĩa của khẩu quyết trải qua thời gian lâu dài phỏng đoán, hắn cũng hiểu được đại khái.

Thế nhưng tu ma này rốt cục phải tu như thế nào? Tâm phải tĩnh như nào? Thần thức phải hóa thành sợi tơ như nào? Lại khí ôm tâm thần ra sao? Thần thức này như tơ hóa ra rồi sẽ phải điều khiển thế nào?

Truyền Sơn bỗng nhiên cảm thấy những đạo sĩ tu đạo này có lẽ thực sự không giống người bình thường, cũng không biết họ sao lại tìm ra được phương pháp tu luyện trong khẩu quyết mơ mơ hồ hồ này.

Nghĩ thế nào cũng không rõ, không có cách nào khác, đành phải hiểu trên mặt chữ giống như thân thể và linh hồn của mình tách ra, nhưng giữa hai người còn có sợi tơ liên hệ, vấn đề hiện tại chính là tìm ra sự tồn tại của những sợi tơ này. Cảm giác được sợi tơ rồi, lại lần theo những sợi tơ này tìm được thân thể của mình, vấn đề cuối cùng chính là tìm được thân thể rồi làm sao mới đem linh hồn đã thoát ly hòa hợp với thân thể một lần nữa.

Bước từng bước một vậy.

Ngày mai, Trách Yểm lại tách tâm thần ra quan sát Truyền Sơn, cảm giác được hỗn huyết này vẫn đang cố gắng suy tưởng thì không quấy rầy hắn, rời đi. Trong suy nghĩ của hắn, hỗn huyết này đang cố gắng cảm nhận sự tồn tại của thần thức dưới tình huống không hề có cơ sở lại không có tiền bối chỉ điểm. Dù có tư chất phi phàm đi nữa, ít nhất cũng cần thời gian 2,3 năm.

Đợi vài ngày nữa, đợi đến khi hắn không làm được gì, mình lại sắm vai thi ân lên sân khấu. Một lần, hai lần, dù hỗn huyết này có giảo hoạt, có cảnh giác, cũng không chịu được đi?

Ta là một đoạn ngó sen, ta là một đoạn ngó sen…

Truyền Sơn càng không ngừng thôi miên chính mình.

Hiện tại ta đứt nửa, một nửa con đây, một nửa không biết đâu, giữa chúng ta có sợi tơ giăng, tơ ở đâu tới đây?

Ngay lúc Truyền Sơn đang không ngừng thôi miên mình là một đoạn ngó sen, Canh Nhị cuối cùng đã quyết định muốn về nhà.

Thỏ khôn có ba hang, Canh Nhị y tuy tạm thời không có khả năng rời khỏi đây, nhưng năng lực đào thêm mấy cái để giữ mạng vẫn phải có.

Nhưng chỗ khác dù sao cũng chỉ là lập hồ sơ, bất kể trình độ thoải mái hay các phương diện khác đều không đâu bằng chỗ y ở ban đầu. Hơn nữa, quan trọng là mấy chỗ cất thức ăn và nước uống sắp hết rồi.

Vì sao không quay về chứ? Chỗ đó là nhà của y! Ổ của y! Đám cường đạo kia mới bọn chim gáy chiếm tổ chim thước.

Hơn nữa… Không khống khống, y không muốn giúp tên họ La, y chỉ lo cho Kỷ 14 mà thôi.

Nhân họa nhân họa, tối qua ngồi thiền cảm nhận được kiếp nạn của bản thân đã tới, không ngờ trên người mình cũng lại xuất hiện nhân họa. Đã như vậy thì cứ về xem nhân họa này rốt cục ứng ở trên người ai.

Con rắn dài đen đuổi theo y.

Canh Nhị quay đầu lại, "Làm chi theo ta? Ngươi không phải cũng vào được không ra được chứ?"

"Xì xì." Đưa ba viên thổ linh thạch cho ta.

"Mơ đấy." Canh Nhị xoay người bỏ chạy.

Rắn dài màu đen bám sát vách động đuổi theo không tha.

—

Qúa trình tưởng tượng cực kỳ khô khan, khô khan đến nỗi nếu không phải Truyền Sơn cực kỳ muốn khống chế để về lại thân thể, cực kỳ muốn đột phá khốn cảnh hiện giờ thì hắn đã sớm bỏ cuộc rồi.

Không phải những điều đó đều là ảo giác của ta chứ?

Thực ra căn bản không có tu ma nào nhận dạy ta, những thứ ấy chẳng qua chỉ là ta buồn chán trống rỗng quá nên tưởng tượng ra? Nếu như những sợi tơ ấy tồn tại thật sự, vì sao ta không cảm giác được chúng?

Ồ, nếu những sợi tơ này có thể chủ động kéo ta lại thân thể thì tốt rồi.

Ngay lúc nghĩ như vậy, Truyền Sơn đột nhiên cảm thấy thân thể chìm xuống.

Đây là cảm giác nặng nề hắn đã lâu chưa lĩnh hội được.

Làm sao vậy? Chuyện gì xảy ra thế?

Một cơn đau nhói đến từ đầu ngón chân kích thích hắn. Thật giống như có thứ gì đang gặm ngón chân hắn vậy.

Khoan đã! Ngón chân?

Ta đã cảm nhận được rồi? Ta đã cảm nhận được ngón chân của mình rồi?! Dù dùng từ 'mừng rỡ như điên' cũng không thể hình dung được tâm tình lúc này của hắn.

Mày đã trở lại thân thể của mình rồi? Giọng nói khá kinh ngạc.

Truyền Sơn bất chấp suy nghĩ đối phương có phải thời thời khắc khắc đều giám thị hắn hay không, vội gật đầu không ngừng, nói: "Phải, ta đã cảm nhận được thân thể của mình rồi." Chỉ là gật đầu không có cảm giác thành công, miệng cũng không mở ra được.

Mày thử xem có thể nhúc nhích được không.

Hắn đã thử rồi, không thể.

Ồ, thân thể của mày chắc đang ở trong trạng thái tử vong.

"Nhưng ta có thể cảm nhận được đau đớn từ thân thể."

Ta chưa nói mày chết hẳn, chỉ nói mày đang ở trạng thái tử vọng.

"Thế có gì khác nhau?" Truyền Sơn mờ mịt.

Đương nhiên là có khác nhau. Nếu mày chết hẳn, dù mày có thể thao túng thân thể của mình, đó cũng chỉ là một kiểu điều khiển bù nhìn thôi. Nhưng hiện trạng của mày, nguyên nhân do ma khí trời sinh bảo vệ căn bản, làm một đường sinh cơ chưa đứt, chỉ cần máy có thể thao túng thân thể mày lần nữa, đó chính là hồi hồn, cũng là một loại di hồn thuật. Khác nhau ngay ở phần có sinh cơ hay không.

"Ý ngài là tôi đã học xong di hồn."

Ai nói thế? Ta chỉ dạy ngươi cách cảm nhận thân thể của mfinh mà thôi.

"Vậy ta thế nào...?"

Mày hỏi ta, ta hỏi ai? Trách Yểm tức giận nói: " Đại khái là do ma khí bẩm sinh có tác dụng, thấy sinh cơ của thân thể gần đứt, liền kéo linh hồn lại theo bản năng khống chế thân thể.

Trách Yểm đoán như vậy kể cũng không sai. Nhưng không phải do ma khí bẩm sinh cảm nhận được sinh cơ của thân thể mà kéo hồn lại, mà là do hồn phách Truyền Sơn rời người vốn đã có liên quan với ma khí.

Sau khi Truyền Sơn bị hại đồng thời bị chôn sống, sinh cơ vốn nên đứt, dựa vào hiệu quả của quả xương khô nên mới miễn cưỡng giữ lại một tuyến sinh cơ. Nhưng hồn phách Truyền Sơn trước khi chưa tu ma xuất phát từ bản năng đã loại bỏ ma tính của quả xương khô, còn thân thể hắn không hấp thụ được tác dụng của quả xương khô, trước khi thấy ma thể cải tạo thành công, thân thể này rất có khả năng đã tiêu vong trước, vì thế, trong khoảnh khắc thân thể gần tắt, ma khí đành phải khống chế thân thể, ngăn chặn nó phát huy bản tôn bị đá ra ngoài, sau đó nhanh chóng phát huy công hiệu duy trì sinh cơ thân thể thuận tiện tu bổ cải tạo.

Hai ngày nay, thấy cũng tự chữa lành được gần hết rồi, thân thể lại không thể vô chủ mãi được, nếu bản tôn không còn loại trừ ma khí cộng với quyết định tu ma nữa, thế là phát sinh tiếng hô hoán mạnh mẽ yêu cầu linh hồn trở lại thân thể, đến đó, cuối cùng cũng hồn thể hợp làm một.

"Ma khí bẩm sinh này rất quan trọng sao?" Truyền Sơn nắm bắt trọng điểm.

Trách Yểm hừ mấy tiếng, căn bản khinh thường trả lời vấn đề cơ bản mà người tu ma ai cũng biết này. Nhưng lo kế hoạch của mình, hắn vẫn miễn cưỡng trả lời:

Đương nhiên quan trọng. Thiên sinh ma và hậu sinh ma(ko phải ma bẩm sinh, dạng tu thành) không những có phương pháp tu luyện khác biệt, mà tốc độ và năng lực tu luyện có có khác biệt lớn. Về cơ bản thì nếu hậu sinh ma không cố gắng và trả cái giá đắt thì đừng mong được tu luyện cùng kỳ với Thiên sinh ma. Vận khí của mày tốt đấy, tuy là hỗn huyết nhưng vẫn giữ ma khí bẩm sinh, sau này tu ma tự nhiên là làm chơi ăn thật. Nói đến đây, trong lời Trách Yểm nói đã tiết lộ vài phần ghen tị.

"Tôi nên vui không?" Truyền Sơn nhức đầu, nghe có vẻ tốt đấy, có thể là do vận xui của hắn mạnh quá, trời biết chuyện tốt có thể biến thành chuyện xấu. Nhưng mặc kệ nó đi, tu trước lại nói. Sau này xảy ra vấn đề thì lại giải quyết.

Trách Yểm không để ý tới hắn, chỉ coi như hắn được hời còn khoe mẽ.

Nếu mày đã trở lại thân thể, ta sẽ dạy mày cách hấp thu ma khí nhập thể, cách vận chuyển ma khí và dùng ma khí cho mình.

"Khẩn cầu Ma quân chỉ điểm."

Ừm. Trách Yểm khá thỏa mãn với thái độ của hỗn huyết hậu bối này, nhịn không được nhiều lời thêm.

Muốn hấp thu ma khí, phải nói tới ma khí trước. Ma khí tức là khí cực âm sinh ra từ các tiêu cực trong lòng như oán, ghét, si, hận, ghen, hối hận, tham lam,... Trong thiên địa có chính tức có phụ, người tu đạo tu chân hấp thu linh khí thiên địa tu luyện, còn Ma tộc và một bộ phận yêu tộc thì hấp thu khí cực âm trong thiên địa để tu luyện. Nhưng chỉ dựa vào hấp thu ma khí vốn tồn tại trong thiên đại để tu luyện, việc tiến cảnh sẽ cực kỳ chậm. Giống như những người tu đạo, người tu ma cũng cần ngoại lực phụ trợ, chẳng hạn như ăn ma đan, ma dược, ma quả, ma thú, hoặc lấy giết chóc để tu tâm, hoặc lấy thực chiến để luyện thể. Pháp bảo, phù chú, trận pháp đều cực kỳ quan trọng.

Nói đến đây, Trách Yểm cố ý vô ý dừng một chút: Mày, muốn nhanh hay chậm?

"Nhanh thì sao? Mà chậm thì thế nào?"

Chậm, ta dạy mày phương pháp hấp thu ma khí, mày cứ chầm chậm tu luyện trong lòng đất, nếu không có gì ngoài ý muốn, ước chừng ba mươi năm có thể tụ khí chui từ dưới đất lên, ước chừng trăm năm có thể luyện được chút thành tựu; nhanh, ta giúp mày một tay, mày dẫn ma khí bẩm sinh nhập thể mau chóng chui từ dưới đất lên.

"Chút thành tựu chỉ cái gì? Giúp một tay lại chỉ cái gì?"

Tu ma Luyện Khí Kỳ chia làm ba cấp, nhưng hóa khí để thực tiến vào Ngưng Khí Kỳ mới coi là có chút thành tựu. Ta lấy tâm thần khắc ấn pháp giúp mày một tay, đem ma khí trong cơ thể vận chuyển theo con đường trực tiếp khắc ấn vào trong thần thức của ngươi, như vậy mày sẽ không quên, càng không cần tốn thời gian để phỏng đoán. Như vậy, chắc mày chỉ cần khoảng nửa năm là có thể phóng ma lực ra, chui từ dưới đất lên. Trách Yểm từ từ dụ dỗ. Mồi lớn như vậy, ai mà chống cự được?

Truyền Sơn nghe xong xác thực khá động lòng. Ba mươi năm và nửa năm, cái này chênh lệch cũng quá.

Sau này, mày lại phụ trợ để phụ tu, ăn chín nghìn trái tim để tế luyện huyết hồn, hóa oán hận của chín nghìn người thành ma khí để dùng cho bản thân, phương pháp phụ tu này khá hữu hiệu, chỉ cần mày tu luyện thỏa đáng, không quá hai mươi năm liền có thể tiến vào Ngưng Khí Kỳ. Lúc ngưng khí thành đan, mày có thể tung hành trên tinh cầu này rồi. Đương nhiên, những điều đó đều thành lập trên cơ sở ngươi có ma khí bẩm sinh, nếu đổi lại là phàm nhân tu ma... Nghĩ đến hắn đã từng mất gần năm mươi năm mới mò được cánh cửa tu ma, hai trăm năm mới tu tới Ngưng Khí Kỳ, Trách Yểm nhất thời căm hận toàn bộ ma vật bẩm sinh, nhất là tên hỗn huyết đang ở trong phúc mà chẳng biết phúc này!

"Tinh cầu?" Có lẽ phải ăn tim mang lại kích thích quá lớn với hắn, Truyền Sơn thì thào hỏi ra một từ ngữ hoàn toàn xa lạ với hắn.

Trách Yểm dừng một chút, lạnh lùng nói: Những thường thức ấy mày sau này tự biết. Nghe đây, trong lúc ta thi triển tâm thần khắc ấn pháp, mày cần mở rộng tâm tiếp nhận truyền thụ của ta. Nếu mày không thể tin tưởng mở rộng lòng với ta, hoặc trên đường xuất hiện hiện tượng loại bỏ, với ta, với ngươi, đều có thương tổn cực lớn.

Trách Yểm không nói cho Truyền Sơn nếu như xuất hiện tình huống như vậy thật, hắn hoàn toàn có biện pháp toàn thân trở ra, nhưng Truyền Sơn tâm thần không bền sẽ thảm đấy.

Truyền Sơn không còn rối rắm từ tinh cầu này nữa, hiện giờ hắn bất đầu rầu rĩ chuyện hắn phải thực sự ăn chín nghìn quả tim hay không. Lẽ nào tu ma nhất định phải vứt bỏ nhân tính sao?

Truyền Sơn biết mình vô luận thế nào đều không thể ăn tim người. Cái gọi là phụ tu cực kỳ hữu hiệu này, xem ra hắn phải ném sang một bên trước.

Trách Yểm thấy hy vọng ngay trước mắt sợ Truyền Sơn không động tâm, lại sắp đánh mất mồi ngon, nói: Vô luận tu ma tu đạo tu yêu hay tu phật, nếu không có tiền bối chỉ điểm đề bạt, chỉ dựa vào bản thân lần mò, trăm năm coi như là ít, nếu có tư chất không tốt, thiếu năng lực lĩnh ngộ, chính là mất trăm năm cũng không thể tìm thấy ranh giới luyện khí.

Giọng điệu ấy gần như là muốn chỉ vào mũi Truyền Sơn nói mày tư chất không tốt, năng lực lĩnh ngộ thiếu vậy.

Muốn đạt được thứ gì phải cố gắng trả giá thế nào, Truyền Sơn biết rõ 'sắp' chắc chắn có vấn đề, nếu hắn không lựa chọn đường sống. Dù hắn có thể đợi trăm năm chờ duyên tu luyện, nhưng còn người nhà, bạn thân, kẻ thù của hắn thì sao? Trăm năm sau, họ đã sớm hóa thành một khối xương khô.

"Nếu tại hạ không lấy tim người tu luyện, vậy có phương pháp phụ tu nào hữu hiệu hơn không?"

Có. Trách Yểm cười nhạt, Mày tiến vào Ma giới huyết hồn hải đợi đó một năm, nếu vận khí tốt không mất đi thì có thể đến Ngưng Khí Kỳ.

Nghe giọng điệu Trách Yểm cũng biết huyết hồn hải này không phải là nơi tốt đẹp gì. Trải qua mấy ngày ở chung, Truyền Sơn đã cảm giác được tính tình vị Ma quân này cũng không bình thản như hắn biểu hiện ra ngoài, thế là không hỏi nhiều nữa, kính cẩn nói: "Tại hạ đã hiểu rồi, như vậy tất cả liền làm phiền tôn thượng." Thoát khốn rồi lại nói.

Ừ. Nhớ kỹ lời hứa của mày là được. Trách Yểm lòng tràn đầy khó chịu.

Nếu không phải để tăng độ phù hợp giữa linh hồn đối phương và thần thức của mình, để sau này cắn nuốt linh hồn hỗn huyết này có thể thuận lợi dung hợp, tiến tới chiếm giữ khối ma thể trời sinh này thì hắn cần gì phải cố sức như thế? Thiên ma mới biết được tâm thần khắc ấn pháp này nguy hiểm nhường nào! Nếu tu vi của hắn không đủ, rất dễ dàng bị đối phương lợi dụng sơ hở, tiến tới khống chế ngược lại toàn bộ tâm thần của hắn.

Thả lỏng, không nghĩ tới gì cả.

"Vâng."

—

Canh Nhị đột nhiên chui ra từ tảng đá lớn dưới bàn làm tất cả mọi người trong phòng nhảy dựng.

Tiết Triêu Á thì trợn trừng mắt.

Tạ bá đang đứng bên cạnh bàn rót nước lùi về sau một bước, tránh được Canh Nhị đột nhiên xuất hiện.

Kỷ 14 quấn vải quanh vết thương trước ngực thấy rõ là Canh Nhị, tay phải nắm chặt đại đao mới từ từ buông, mặt mày cau có mới dần dần buông lỏng.

"Về rồi à."

"Ờ." Canh Nhị quay đầu nhìn xung quanh. Trong nhà tựa hồ không có gì thay đổi, quan trọng là chỗ y cất lương thực không giống có ai động tới.

"Đừng nhìn nữa, Truyền Sơn không có đây. Ngươi chạy đi đâu? Nửa đêm hắn đã bò dậy đi tìm ngươi, ban ngày ta và hắn tìm cả ngày cũng không thấy ngươi."

Canh Nhị cười mỉa.

Kỷ 14 cũng không ép hỏi y.

"La… Hắn một mình ra ngoài tìm lương thực rồi?" Canh Nhị phủi bụi trên người, nghênh ngang đi tới bên vại nước múc một gáo uống.

"Không có." Kỷ 14 diện vô biểu tình nói: "Có người nói là đuổi theo Mã diêm vương chạy mất bóng rồi."

"Hả? Ai nói? Đối phó Mã diêm vương ngươi không đi cùng hắn?"

Kỷ 14 liếc về phía thiếu niên tay cầm xẻng như vô ý lại cố ý, "Hôm đó ta không theo, hai người Á sinh đi theo, nói là ở trên đường thì lạc mất nhau."

Canh Nhị cau mày, "Chuyện xảy ra khi nào?"

"Ngày thứ hai khi ngươi bỏ đi.'

"Vậy không phải đã sắp mười ngày rồi sao? Ngươi không đi tìm hắn?"

Kỷ 14 cười nhạt, "Ta như thế này ngươi bảo ta tìm kiểu gì? Ta có thể trốn về đã là mạng lớn."

Canh Nhị há hốc miệng, "Rốt cục là xảy ra chuyện gì, sao ngươi lại bị thương, ai có thể làm ngươi bị thương? Ngươi từ từ nói với ta."

Kỷ 14 nhắm mắt lại, "Hôm đó ta và Truyền Sơn bàn bạc phân công nhau hành động, ta đi tìm hai người Mậu 63 và Đinh 200 trong Thập đại hung ma, hắn mang hai người Á sinh đi tìm Mã diêm vương xúi quẩy thuận tiện kiếm chút lương thực về. Kết quả lương thực không thấy mà hắn cũng mất dáng, còn ta lại bị thương vì thủ hạ của Canh Lục và Đinh 200."

Tạm thời mặc kệ tên họ La, Canh Nhị vội hỏi: "Canh Lục và Đinh 200 cấu kết với nhau?"

"Ngươi không biết?"

"Ta chỉ biết Canh Lục và Đinh lão đại xích mích, nhưng không biết tình huống cụ thể." Mười ngày nay y cũng một mực đục nước béo cò, đáng tiếc nô lệ mỏ ở đây cơ bản ai đều quen y, làm hại y làm chuyện gì cũng phải lén lút.

"Bọn Canh Lục và chúng ta cùng có một ý. Nhưng Canh Lục hành động nhanh hơn chúng ta, hắn liên hợp toàn bộ người trong thập đại hung ma lạ, chuẩn bị bắt gọn bọn Đinh lão đại. Lúc ta đi không khéo, chính là lúc Đinh 200 và thủ hạ của Canh Lục thương nghị, họ cho ta là thám thử Đinh lão đại phái tới, không đợi ta giải thích đã tiên hạ thủ vi cường."

Canh Nhị đồng tình nhìn Kỷ 14, "Ai bảo ngươi nổi tiếng thế, họ đều sợ ngươi xuống tay trước, cho nên dứt khoát chủ động xuất kích trước."

Kỷ 14… Đột nhiên rất hiểu Truyền Sơn vì sao thích dùng nắm đấm nói chuyện với người này thế.

"Ta đã nói tên họ La chính là một tên sao chổi. Không có đại phúc tinh ta áp chế hắn, ngươi thấy ta vừa đi các ngươi đều xảy ra chuyện. "…" Kỷ 14 nhịn xuống cơn đau dạ dày, "Nếu ngươi không có việc gì thì tới gần chỗ Mã diêm vương xem xét đi, xem Mã diêm vương có còn sống không."

"Ta đã xem qua với Tạ bá rồi, gã không có đó." Thiếu niên vẫn không lên tiếng đột nhiên chen miệng.

Kỷ 14 không để ý đến hắn, "Canh Nhị ngươi lại đi xem thử. Có lẽ gã lại quay về cũng có khả năng. Ngươi chú trọng tăm tích Truyền Sơn một chút, sống phải thấy người chết phải thấy xác, cũng không thể vô thanh vô tức biến mất thế được."

"Được. Ta đi xem." Canh Nhị căn bản không tin người nọ đã chết, huống chi họ La ăn quả xương khô rồi, dù thực sự chết, đào ra rồi không chừng lại sống được.

"Ta và Tạ bá cũng đi cùng ngươi vậy, một mình ngươi đi khá nguy hiểm." Thiếu niên xung phong nhận việc.

"Tạ bá ở lại, ngươi và Canh Nhị cùng đi." Kỷ 14 không cho thiếu niên phản bác, thần thái kiên quyết nói.

Thiếu niên nhìn thoáng qua Tạ bá, Tạ bá hơi gật đầu. Thiếu niên lập tức giương khuôn mặt tươi cười nghênh đón Canh Nhị, "Canh Nhị ca, vậy bây giờ chúng ta đi?"

Canh Nhị thấy thiếu niên nhìn lại Kỷ 14, không biết trong bụng họ muốn làm cái gì.

Ánh mắt Kỷ 14 bình tĩnh, vẻ mặt lạnh nhạt, chỉ bỗng nhiên lại thêm một câu: "Chỗ Mã diêm vương ở chính là đường mỏ thứ 9 trong địa phận quản lý của Canh Lục, tới gần đoạn đuôi thấy vách nham thạch là tới."

Thiếu niên nắm chặt xẻng. Tạ bá thầm ý bảo hắn không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Canh Nhị gãi đầu, nhìn lại nóc nhà, cảm thấy mình đã hiểu.

Thấy Canh Nhị và thiếu niên đi ra cửa, trong mắt Kỷ 14 có phần lo lắng, đồng thời cũng càng chú ý động tĩnh của Tạ bá.

—

Càng muốn thả lỏng lại càng khẩn trương, càng muốn không nghĩ gì thì trong đầu càng phức tạp. Ack, chỗ ngón chân truyền đến cảm giác nhói đau, không phải là chuột đang gặm ngón chân hắn chứ?

Vừa nghĩ đến thân thể mình rất có khả năng bị chuột, sâu các loại gặm cắn ra từng cái lỗ thủng, Truyền Sơn liền cảm thấy đau quai hàm. Nhưng so với thân thể vô tri vô giác trước đây, hắn tình nguyện để chuột cắn mình hai phát, chỉ cần có thể để hắn cảm nhận được thân thể của mình.

Buông lỏng tâm thần! Trong đầu vang lên tiếng quát nén giận.

Truyền Sơn vội vã cố gắng thả lỏng, thả chậm hô hấp.

Phương pháp luyện khí trọng yếu ở hô hấp. Ma khí tiên thiên tản mạn trong hỗn độn, thở ra, thả hết trọc khí; hít vào, hấp thu ma khí thiên địa; hai khí tương giao, tự nhiên thần ôm khí, khí ôm thần. Thần hô khí hấp, trên dưới qua lại, hồi phục bản nguyên, luyện kết thành đan để thai nghén…

Theo tiếng ngâm nga, trước mắt Truyền Sơn hiện lên một pho tượng hình người.

Hình người trong suốt, nội phủ kinh mạch có thể thấy được. Một luồng khí đen chui từ hình người vào xoang mũi, đi từ từ qua ngực, bụng tới vai phải, cánh tay phải, rồi lại quay về vai phải, qua ngực, bụng xuống đan điền; đề khí, khí tự chuyển, qua đan điền, ngực, bụng tới vai trái, cánh tay trái, rồi lại quay về vai trái, qua ngực, bụng lên yết hầu.

Hình người tới gần từng chút một, cuối cùng bồi hồi bất định trên trán hắn.

Truyền Sơn ngưng mắt nhìn chằm chằm hình người tôn nhân này, hô hấp tự nhiên lưu chuyển trong lúc đó.

Trong phút chốc, giữa trán Truyền Sơn đột nhiên lóe ánh sáng màu đen, lấy tốc độ cực nhanh bắt lấy hình người rồi biến mất ở giữa trán.

Hình người biến mất, Truyền Sơn chầm chậm nhắm hai mắt lại, đây là linh hồn đôi mắt của hắn. Thân thể của hắn hiện nay vẫn không thể điều khiển được.

Bên này, trong vô tri vô giác, Truyền Sơn thu hút hình người, bắt đầu thong thả trên con đường luyện khí.

Tốc độ cướp đoạt quá nhanh, Trách Yểm chuyển hình người căn bản chưa kịp phản ứng đã bị thiệt lớn. Kết quả không những không có cơ hội chuồn vào thần thức Truyền Sơn để lại ấn ký của mình, trái lại còn bị đối phương cướp giật một chút tâm thần.

Ồ! Không hổ là Thiên sinh ma vật, dù chỉ là lai tạp, cũng mạnh mẽ và ngang ngược hơn Hậu sinh ma vật. Còn chưa học được cách hấp thu ma khí sử dụng cho bản thân, đã biết cướp giật thứ có lợi cho mình. Chỉ mong bản thân hắn lần này sẽ không gặp phải chuyện gì khiến hắn không giết được ma vật.

(Lưu ý: Thiên sinh ma vật = ma vật trời sinh, hai từ thay phiên dùng)

Lần đầu tiên, Trách Yểm cố gắng lưu lại ấn ký không thành công, thầm đề cao cảnh giác, đồng thời cũng càng thèm nhỏ dãi khối Thiên sinh ma thể của hỗn huyết này.

Canh Nhị ở đằng sau, Tiết Triêu Á ở phía trước, vì sợ xuất hiện sự cố đột phát gây chia rẽ, trên tay hai người đều xách đèn ***g.

Lúc đi qua sân mỏ, Canh Nhị híp mắt nhìn một vạch trời qua cái khe trên đỉnh, không khí khá ẩm ướt, có giọt nước mưa nhỏ giọt từ trên đỉnh xuống. Xem lượng nước, cơn mưa bên ngoài chắc không nhỏ. May là những nô lệ mỏ thi công hầm mỏ này đã có dự kiến trước, lúc thi công thì làm một cái rãnh nghiêng mưa tuyết, vừa tránh nước mưa rơi nhỏ giọt tạo thành vũng nước, cũng nhân cơ hội thu được một chút nước ngọt để cung cấp cho nhu cầu sử dụng bình thường.

Trên sân mỏ rất yên tĩnh, ngoại trừ bọn họ thì không thấy ai khác. Trên cầu thang, chỗ vốn là nơi ở ban đầu của Canh Lục và Đinh lão cũng không thấy bóng dáng ai. Hai đám người đều có sào huyệt bí mật, vào lúc này đã sớm vào chỗ bí mật chuẩn bị cho tốt.

Một bóng đen thật dài lướt qua dưới vạch trời trên đỉnh.

Canh Nhị lập tức che ngực mình lại.

"Xì xì."

"Ngươi có nghe thấy thứ gì không?" Thiếu niên mẫn cảm quay đầu lại.

"Hả?"

Thấy Canh Nhị mặt dại ra cộng thêm vẻ mặt mờ mịt, thiếu niên lòng hô to không công bằng. Sao ông trời lại trao hai loại năng lực tiên đoán và đọc tâm cho người như thế? Đây quả thực chính là sự hoang phí lớn nhất!

"Không có gì, đi thôi."

Đi qua sân mỏ, hai người đi vào động mỏ sâu thẳm không một tia sáng. Tiến vào đây họ phải cẩn thận cực kỳ, ai cũng không biết có thể có người nào đó trốn ở một nơi bí mật gần đó đột nhiên xông ra cho bọn hắn một nhát hay không. Bây giờ thịt người cũng là thứ khan hiếm.

"Mã diêm vương rất biết trốn tránh."

"Phải không?" Tiết Triêu Á vô thức lướt người về phía trước."

"Canh Nhị nhìn bàn tay vốn còn chưa vươn ra của y, bĩu môi.

"Ta nói may mà Canh Lục và Đinh lão đại xích mích rồi, bỏ mặc những đường mỏ này, bằng không hai người chúng ta đi vào thực sự rất nguy hiểm."

"Đúng vậy. Canh Nhị ca, đường mỏ này ngươi đã tới chưa?"

Tiết Triêu Á bắt mình phải bình tĩnh hết sức, hắn và Tạ bá đã dự tính tới chuyện tình huống này có thể xảy ra, đã sớm làm tốt bẫy chờ dẫn người tới. Nhưng lúc đó họ cho rằng người thứ nhất tìm tới chắc chắn là Kỷ 14, không ngờ Kỷ 14 lại bị thương, Canh Nhị lại chủ độngmạo hiểm … Trước đó, hắn nhất định không thể để Canh Nhị chạm vào hắn.

"Đã tới rồi. Trong hầm mỏ này có rất ít chỗ ta chưa từng đi qua." Canh Nhị ngại ngùng cười.

"Phải không? Khụ, Canh Nhị ca, ngươi bản lĩnh lớn vậy sao không nghĩ tới chuyện trốn ra?" Thiếu niên đánh bạo hỏi.

"À, nghĩ tới rồi, sao lại không nghĩ tới. Nhưng mà… Ta trốn không thoát, ngọn núi này có cao nhân bày cấm chế?"

"Cấm chế?"

Canh Nhị ngậm chặt miệng.

Thiếu niên lòng ngứa như bị mèo cào, muốn hỏi rõ nhưng lại sợ vô tình bị Canh Nhị chạm phải, nhất thời rối rắm vạn phần.

“Lần niêm phong này đã vượt quá hai mươi ngày. Hôm nay là ngày thứ hai mươi bảy rồi đi?” Canh Nhị cuối cùng cũng bị Truyền Sơn nhiễm, cũng đã biết cách đổi đề tài, tuy chuyển đề tài hơi khô cứng.

“Phải.” Thiếu niên hiển nhiên đã tính ngày.

“Không còn bao nhiêu người sống.” Lúc Canh Nhị nói những lời này thì rất nhỏ giọng.

“Đúng vậy.” Thiếu niên thuận miệng phụ họa.

“Ta thấy thân thể Tạ bá hình như tốt hơn rất nhiều so với trước khi ta đi?”

“Nhờ phúc của mọi người.” Lòng bàn tay thiếu niên bắt đầu đổ mồ hôi, sốt ruột sao mà bẫy đã đào sẵn còn chưa tới.

“Ngươi cảm thấy La Truyền Sơn là người thế nào?” Thấy thiếu niên rảo bước nhanh hơn, Canh Nhị cũng bước nhanh hơn, không xa không gần, cách thiếu niên khoảng hai bước.

Tiết Triêu Á tựa hồ có thể cảm giác được hơi thở nóng hổi của Canh Nhị phun trên cổ mình, muốn bỏ rơi y đằng sau nhưng lại sợ rõ ràng quá, chỉ đành nghẹn đầy bụng bất an, đáp lại: “Hắn là ân nhân của Tạ bá và ta, chân thực nhiệt tình, nghĩa khí trọng tình cảm, là một vị hảo hán hiếm có.”

“Ngươi cho là như thế?”

“Phải.”

“Ngươi cảm kích hắn?”

“Đương nhiên.” Thiếu niên chỉ cảm thấy lòng bàn tay đầy mồ hồi càng ngày càng nhiều, gần như sắp không xách được đèn ***g và xẻng trong tay. Lẽ nào người này đã biết gì đó?

Đường mỏ quen thuộc xuất hiện, thiếu niên nghĩ hắn đại khái cả đời cũng không quên được nơi này. Bùn đất trong đường mỏ này đã chôn hai mạng người. Một người trong đó là kẻ thù của hắn, còn một người thì là ân nhân của hắn.

Một luồng gió lạnh không biết thổi từ đâu tới, thiếu niên rùng mình một cái. Dưới ánh đèn mờ nhạt, hai vách đá gồ ghề nghiêng nghiêng của đường hầm hiện ra những cái bóng muôn hình vạn trạng, đến ngay cả bóng người chiếu lên vách đá và dưới hố cũng đáng sợ lạ kỳ.

“Tới rồi sao?” Bên tai đột nhiên vang lên giọng người.

“Oa!” Thiếu niên lại càng hoảng sợ, cả người đều nhảy dựng lên.

“Làm sao vậy?”

“Không, không sao.” Thiếu niên chỉ cảm thấy mồ hôi ướt đẫm sau lưng, nhất thời trách cứ cũng quên nói.

“Ta thấy ngươi khẩn trương như thế còn tưởng tới rồi. Ở đây cách đường mỏ số 9 còn một khoảng nữa.”

“Đúng là còn một khoảng nữa. Ngày đó... ngày đó ta và La đại ca tách nhau ở chỗ này.” Thiếu niên thấy ký hiệu đã làm trước, nhất thời tim đập như nổi trống.

Canh Nhị quan sát bốn phía, “Ừm, ngã rẽ trong đường mỏ này xác thực khá nhiều, bởi vì tầng nham thạch gần đây khá nhiều, mọi người đành phải vừa đào vừa tìm tầng than.”

Trong lòng thiếu niên còn có phần do dự. Trong ba người La, Kỷ, Canh, hắn không muốn giết Canh Nhị nhất. Bởi vì trong mắt hắn, Canh Nhị không có lực uy hiếp nhất, nhưng lại biết một ít đạo thuật giữ mạng, có thể tiên đoán. Nhưng vì sao y lại còn có năng lực đọc tâm?

La Truyền Sơn hắn đã giết, Kỷ 14 đã đang hoài nghi bọn họ, còn lại Canh Nhị có khả năng đọc tâm cũng thành vô ích, giết thì tiếc, không giết thì sợ y làm hỏng chuyện.

Thiếu niên tới đây chưa lâu, không biết lời truyền về Canh Nhị phải chết tự nhiên trong hầm mỏ, nếu hắn biết, có lẽ hắn sẽ suy xét một cách khác, chẳng hạn như nhốt Canh Nhị lại. Như vậy cuộc đời sau này của hắn nói không chừng thay đổi từ đấy, nhưng thế sự vô thường, có những người tự cho là bản thân tính hết tất cả, lại không biết trong cõi minh minh đã tự so sánh.

"Ơ? Đó là cái gì? Canh Nhị ca, ngươi tới xem, trên mặt đất phía trước này tựa hồ có thứ gì đó." Thiếu niên dừng bước chân giơ đèn ***g lên, nghiêng người chỉ vào mặt đất phía trước cho Canh Nhị xem.

"Thứ gì vậy?" Canh Nhị lướt qua thiếu niên, hiếu kỳ thăm dò nhìn mặt đất trước mặt.

Thiếu niên nhắm mắt lại rồi mở ra. Tay phải giơ cao xẻng lên, dùng hết sức toàn thân bổ vào gáy Canh Nhị.

30. Quyển 3 - Chương 7

Muốn vận hành khẩu quyết và khí mạch thông hiểu cũng không phải chuyện đơn giản, đặc biệt Truyền Sơn chưa từng tiếp xúc phương pháp tu luyện nội tức. Sau khi tách khỏi chỉ dẫn của Ma quân, lăn lộn cả buổi mới miễn cưỡng dẫn ma khí vào trong cơ thể, đang chững ở lúc làm sao để ma khí chìm xuống đan điền rồi dựa theo tranh vẽ các kỳ để dẫn tới, chợt nghe thấy:

Năng lực lĩnh ngộ của ngươi quá kém. Sau khi cảm nhận được sự mạnh mẽ của Thiên sinh ma thể, Trách Yểm bắt đầu khá bất mãn về tiến độ tu luyện của Truyền Sơn. Nhưng cũng may người này năng lực lĩnh ngộ kém, bằng không hắn cũng không có cớ để mượn thử nghiệm lần hai.

Truyền Sơn không trả lời, hắn đang nhớ lại cảm giác lần trước Trách Yểm dẫn hắn chuyển ma khí. Vì sao lần trước được, lần này lại không được chứ? Nếu nói tới sự khác nhau giữa hai lần thì chẳng qua là lần trước có Trách Yểm đọc khẩu quyết, lần này không có mà thôi.

Khẩu quyết hắn nhớ rất rõ, hắn vừa luyện vừa đọc. Nhưng vì sao hắn vẫn không thể nào chuyên tâm dẫn ma khí vào đan điền? Có phải liên quan tới việc hắn đọc khẩu quyết lơ là hay không?

Truyền Sơn cảm thấy bản thân đã tìm ra bí quyết, hắn còn chưa đủ chuyên tâm. Có lẽ hắn nên khắc ghi vững vàng lộ tuyến vận hành nội tức và khẩu quyết trong đầu, tốt nhất là có thể ghi nhớ đi mức nghĩ cũng không cần, tất cả cứ tiến hành theo tự nhiên.

Đúng, chắc hẳn là như thế rồi.

Ngươi tu luyện như vậy quá chậm. Bằng vào năng lực lĩnh ngộ như vậy của ngươi muốn luyện khí qua ba cấp chuyển sang cấp đầu Ngưng Khí, ít nhất phải mất thời gian trăm năm. Nhưng ta có cách giúp ngươi lần nữa.

Truyền Sơn suy nghĩ quá chuyên tâm, không để ý vị Ma quân đại nhân này đang nói gì.

Trách Yểm thấy Truyền Sơn không thèm nhìn hắn, lúc đó cứ tưởng đã lệch rồi. Lẽ nào chuyện lần trước làm hắn có lòng đề phòng với mình? Ừm, xem ra không thể coi thường đối phương chỉ vì hắn là một hỗn huyết không có trưởng bối chỉ điểm được. Chỉ cần nhớ tới một vài Thiên sinh ma vật mình đã từng tiếp xúc trước đây, chẳng ai là dễ chọc cả, người nào người ấy âm ngoan giả dối ác độc không gì sánh được. Mình vẫn cẩn thận một chút là được, tránh sốt ruột làm đối phương nhận thấy mục đích cuối cùng của mình.

"Ngài vừa nói gì?" Truyền Sơn tỉnh táo ra, hỏi.

Giọng điệu vô tri vô hại của Truyền Sơn làm tâm tư vừa lặn xuống của Trách Yểm lại dâng lên trong lòng.

Có lẽ tất cả mọi chuyện đều chỉ là do mình suy nghĩ quá nhiều? Hỗn huyết này thực sự cũng không cảnh giác như mình tưởng? Vậy có phải mình nên nắm chặt cơ hội lần này hay không? Nếu có thể dung nhập phần tâm thần vừa rồi vào trong thần thức, đến lúc đó khả năng đoạt 'xá' thành công ít nhất cũng cao lên gấp đôi. Đây là chuyện làm mình động tâm hơn cả.

"Trách Yểm Ma quân?"

Được, cứ thử lần nữa xem. Vừa vặn hôm nay trạng thái của mình tốt. Trách Yểm tin tưởng dù mình có phân tâm khắc ấn thất bại, cũng tuyệt đối có thể toàn thân trở ra.

Ngươi có muốn mau chóng chui từ dưới đất lên không?

"Ngài có biện pháp?"

Ờ… Trách Yểm cố ý trầm ngâm.

Truyền Sơn bắt mình phải bình tĩnh.

Ta không ngờ năng lực lĩnh ngộ của ngươi lại ngu dốt như vậy. Nếu chỉ dựa vào ngươi tự thân tu luyện, cũng không biết ngươi mất thời gian nửa năm có thể thoát khốn hay không. Ta cũng không có nhiều thời gian như vậy chờ ngươi tự lĩnh ngộ. Vậy thế này đi, hôm nay ta liền hi sinh một lần, phân một phần tâm thần truyền cho ngươi, chỉ điểm ngươi cách tu luyện. Loại phương pháp phân thần này có thương tổn cực lớn đối với ta, nếu như không phải vì sớm ngày thoát khốn, ta cũng không cần chọn lựa phương pháp tự mình hại mình như vậy. Nhưng, năng lực lĩnh ngộ của ngươi thấp như vậy, ai!

Trách Yểm chắc chắn hỗn huyết này dốt đặc cán môi về thường thức với tu ma, cố ý nói như mình bị chịu thiệt. Thực ra hắn đã tu đến Phân Thần Kỳ, phân ra một phần tâm thần đối với hắn mà nói cũng không phải chuyện gì khó khăn. Chẳng qua hiện tại tu vi bị kiềm chế, làm mười phần thủ đoạn ban đầu có thể dùng cũng chỉ có thể ra được một phần.

Truyền Sơn phỏng đoán hàm nghĩa trong lời Trách Yểm, luôn cảm thấy trong lòng tốt của đối phương có cái gì đang chờ hắn.

"Cái đó và tâm thần khắc ấn pháp trước đó ngài nhắc tới có gì khác nhau?"

Tiểu tử, tốc độ phản ứng kể cũng khá nhanh. Nhưng mà…. Hề hề! Trách Yểm không chút hoang mang đáp lại: Tâm thần khắc ấn pháp chỉ là đem hình người truyền lại cho ngươi, cụ thể thì phần lĩnh ngộ còn dựa vào bản thân ngươi. Phân thần thì đem tri thức tu luyện và cảm ngộ của ta nhặt ra một phần để giúp linh hồn ngươi thông hiểu đạo lý, như vậy đã bớt đi được thời gian quý giá để ngươi đi tìm hiểu.

"Tại hạ không biết có tài đức năng lực gì mà lại được Ma quân tương trợ như vậy."

Muốn thử ta? Trách Yểm cười hiểm, cẩn thận nói: Ngươi đã lập lời thề với ta, ta giúp ngươi chính là giúp chính ta. Cũng không thể nói là vì ngươi tất được.

Lời này rất đúng trọng tâm, Truyền Sơn nhất thời cũng không phát giác ra chỗ nào không ổn.

Thời gian không còn nhiều lắm, bắt đầu đi. Trách Yểm không hề cho hắn cơ hội từ chối.

Truyền Sơn đành phải lại một lần nữa bị ép tiếp nhận việc người khác rình xem linh hồn của mình. Bây giờ hắn vẫn chưa thể đắc tội vị Ma quân này, dù đối phương đã nói rõ nhưng không yên tâm, hắn cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Chỉ cần hắn có thể thoát khốn.

Đối với sự cảnh giác của Trách Yểm, hắn điều động toàn lực toàn bộ tâm thần, đợi sự tình đột phát tới.

Ngươi tâm phòng chặt chẽ, tâm thần ta phân ra phải tương dung thế nào với ngươi? Trách Yểm cảm giác được sự khẩn trương của Trách Yểm, cười nhạo nói.

Truyền Sơn cắn răng một cái, mặc kệ tất cả đi!

Hô hấp trở nên dài hơn, tạp niệm bị cuốn sạch, tâm phòng rút lui, thần thức thả lỏng, dần dần, Truyền Sơn thấy được một mảng tối tăm, tối tăm vô hạn, tối tăm tĩnh lặng.

Ở giữa tối tăm có cái gì đó đang ngủ đông.

Đó là cái gì? Lúc Truyền Sơn đang nghĩ vậy thì phát hiện hình ảnh đột nhiên kéo gần lại, hắn thấy được thứ ngủ đông đó.

Một bộ… khung xương?

Khung xương màu trắng xám có vẻ khá cằn cỗi và vô lực. Cứ nằm sấp ở đó, nhìn không ra chút sức sống nào.

Trách Yểm truyền tâm thần phân ra qua. Loại chuyện này nói thì cũng lạ, thực ra nói thẳng đó là một loại linh hồn rời cơ thể. Chẳng qua hồn này chỉ có một phần, còn là một phần làm lại.

Trách Yểm cẩn thận khống chế một phần tâm thần được phân ra, tuy nói là làm lại, nhưng dù sao cũng nối liền với nguyên thần bản thể của hắn. Hỗn huyết họ La không phải một đồ vật không có thần trí, hắn muốn dung nhập vào tâm thần đối phương, thậm chí ở bên trong làm vài thứ, là một chuyện cực kỳ cần lực khống chế và năng lực phản ứng.

May mắn đối phương chỉ là một hỗn huyết, may là đối phương dốt đặc cán môi với thường thức tu ma, may là…

Truyền Sơn cảm giác được có thứ gì đó đang tới gần mảng tối tăm này.

Đối phương dừng lại. Khoảng chừng một nén hương sau, biên giới mảng tối tăm xuất hiện một điểm rất nhỏ run run, thật giống như có thứ gì đó ở bên ngoài đang chen vào.

Là tâm thần phân ra của Trách Yểm sao?

Ta thật muốn xem ngươi rốt cục muốn làm gì.

Phút chốc, một con đường thênh thang xuất hiện trong bóng tối vô hạn, từ biên giới kéo thẳng tới bên cạnh khung xương khô.

Một tia sáng đỏ sậm xuất hiện trên con đường lớn, dần tới gần phía khung xương.

Đến khi đó, tất cả tựa hồ đều rất thuận lợi. Trách Yểm yên lòng. Cũng bắt đầu có lòng thanh thản quan sát thức hải linh hồn của hỗn huyết ma này.

Thức hải rất bình thường, có lẽ đây là thức hải cấp thấp nhất, bên trong không có gì cả, ngay cả màu sắc cũng chỉ tối đen. Điểm đặc biệt duy nhất là nó khá rộng, vừa thấy đã cảm giác như không có giới hạn.

Đương nhiên, Trách Yểm tin chắc đây là ảo giác của mình. Một hỗn huyết còn chưa qua được cấp đầu tu ma sao có được thức hải mênh mông bao la được chứ?

Có lẽ nghìn năm qua Trách Yểm thấy ít thức hải quá, nhưng nghe kể thì vẫn có. Theo hắn biết, phần lớn hình thái thức hải của ma đều là bản thể của chính họ, hoặc là căn cứ vào thuộc tính biến đổi ra hình thái thích hợp với bản thân nhất… Còn thức hải của hắn chính là một thanh quỷ đầu đao, một thanh thực nhân ma đao ngâm trong huyết hồ. Nhưng bất kể là loại thức hải nào, phạm vi của nó đều là quyết định dựa vào toàn bộ cảnh giới tu luyện. Giống như hắn đạt tới Phân Thần Kỳ, thức hải đã có cỡ hồ nước, chờ hắn thuận lợi độ kiếp thành ma, thức hải của hắn đã có thể biến thành rộng lớn như hải dương.

Cũng có những ma khá lợi hại, thậm chí có thể ở trong thức hải hóa ra tinh thần và hải dương. Nghe nói vị vương chí cao vô thượng của Ma giới, thức hải của hắn chính là một vũ trụ mênh mông rộng lớn.

Cho nên đối mặt với hỗn huyết ma nhìn như thức hải không bờ bến này, Trách Yểm chỉ coi hình thái thức hải của đối phương chính là bóng tối. Loại thức hải này ít có, nhưng cũng không phải là hiếm có.

Trách Yểm cuối cùng đã tới được trung tâm. Nhưng hắn vẫn chưa thấy gì cả.

Truyền Sơn thấy tia sáng đỏ sậm kia tựa như cánh tay vươn dài, mở ra.

Một thứ gì đó bằng kim loại hư hư thực thực, bốn góc cạnh xuất hiện giữa ánh sáng.

Cái này chính là tâm thần Trách Yểm phân ra?

Hắn còn tưởng rằng sẽ xuất hiện một thứ có hình thù kỳ quái, hoặc là điểm sáng hư vô mờ mịt các kiểu.

Trách Yểm đắc ý mỉm cười.

Hắn không ngờ xâm lấn lại thuận lợi như vậy.

Đáng tiếc! Nếu như khoảng cách có thể gần hơn một chút, nói không chừng hắn cứ dứt khoát đoạt 'xá' luôn.

Bàn tay dùng lực, bóp thứ bằng kim loại bốn cạnh đó. Cơ hội tốt như vậy hắn sao có thể lãng phí?

Hắn phải nhân cơ hội phá tâm thần của hỗn huyết ma này, làm linh hồn hắn bị thương, sau đó đem thần thức mình phân ra dung nhập vào thay thế phần bị hắn tiêu hủy. Như vậy chờ đến lúc hỗn huyết này chui từ dưới đất lên tìm được hắn, hắn có thể cực kỳ dễ dàng cướp được khốn Thiên sinh ma thể này.

Tốt nhất lần này có thể phá đối phương thành kể ngốc luôn, khặc khặc khặc!

Ngay trong nháy mắt Trách Yểm bóp vỡ thứ bằng kim loại!

Một bàn tay đầy xương màu trắng xám nắm chặt tay Trách Yểm.

Nhìn từ góc độ của Truyền Sơn, hắn đã thấy bộ xương khô màu trắng xám ấy đột nhiên xoay người giơ lên một cánh tay, cầm cánh tay không đó giơ lên trước mặt hắn.

Đây là chuyện gì?

Không riêng gì Truyền Sơn thấy khó hiểu, Trách Yểm càng sợ hãi. Tại sao có thể như vậy?

Kế hoạch không kẽ hở của hắn sao lại có sơ hở? Cái tay xương này đột nhiên xuất hiện là thứ gì vậy? Vì sao hắn vừa rồi vẫn không thấy nó?

Thứ kim loại nổ tung trong bàn tay Trách Yểm. Bất không kịp phòng, tâm thần Trách Yểm rất là dao động. Thứ này không thể gây thương tổn cho hắn, nhưng uy lực của nó cũng đủ làm thần thức của hắn bất ổn.

Đột nhiên, Trách Yểm cảm giác được cái tay xương nắm lấy tay hắn dùng sức mạnh hơn, đồng thời kéo hắn ngã xuống dưới.

Tâm thần phân ra kịch liệt rung chuyển, dường như sắp đứt khỏi tơ thần thức nối liền với bản thể, Trách Yểm sợ quá cắt một cánh tay xoay người bỏ chạy. Hắn đã không còn để ý được thương tổn đối với thần thức bản thân là bao nhiêu. Kinh nghiệm tu luyện và trực giác ngàn năm nói cho hắn: nguy hiểm! Nguy hiểm cực kỳ!

Truyền Sơn thấy cái tay không đó bỗng nhiên đứt gãy, thấy ánh sáng đỏ đậm lấy tốc độ cực nhanh trốn chạy về phía sau.

Trong nháy mắt, trong bóng tối, con đường to lớn chỉ dẫn ánh sáng biến mất. Bộ xương khô cầm đoạn tay gãy đưa vào miệng từng chút một.

À! Hàm răng của nó lại vẫn còn đủ. Truyền Sơn không quan tâm tình hình nghĩ thế.

Chưa được một cái chớp mắt, bộ xương khô cắn nuốt cái tay không bỗng nhiên ngóc đầu phát ra một tiếng gầm rú chói lói.

Truyền Sơn không biết bộ xương có thể phát ra tiếng kêu hay không, nhưng nói chung là hắn nghe được. Hơn nữa hắn còn thấy bộ xương khô này phấn khởi cực kỳ nhảy dựng lên trên mặt đất, bay nhanh đuổi theo ánh sáng màu đỏ đậm kia.

Nó muốn làm gì?

Trách Yểm khóc không ra nước mắt, hắn bị vây khốn rồi! Hắn lại bị một hỗn huyết ma nho nhỏ, còn chưa vượt qua cấp đầu, căn bản ngay cả phân thần là cái gì cũng không biết vây trong thức hải rồi!

Nếu như bản thể của hắn ở đây, ít nhất hắn cũng có mười phương pháp có thể thoát khỏi khốn cảnh hiện tại. Nhưng bản thể của hắn không ở đây, đáng ghét hơn nữa là bản thể của hắn còn bị vây trong tiên trận chết tiệt đó.

Lẽ nào hắn cũng bị bức bỏ phần thần thức này?

Tuy đây chỉ là một trong những phân thần của hắn, nhưng hắn không cam lòng! Hắn vất vả lắm mới tu luyện được một thần thức phân thân từ trong tiên trận chết tiết kia, cũng vất vả lắm mới đưa nó ra được từ trong một khe hở.

Nếu như phân thần này không còn, thần thức bản thể của hắn không những phải chịu thương tổn lớn, lần sau muốn tu luyện lại một phân thần chí ít cũng phải mất thời gian trăm năm, hơn nữa trước hết hắn còn pahri chữa trị nguyên thần bản thể của chính hắn đã.

Chết tiệt chết tiệt chết tiệt!

Hỗn huyết ma không biết cảm ơn này, mình dạy hắn ma công giúp hắn thoát khốn, hắn lại lấy oán trả ơn!

Không phải chỉ muốn khối thân thể của ngươi sao? Bản Ma quân muốn thân thể của ngươi là vinh hạnh cho ngươi có biết không?!

Ngươi chờ đó cho ta! Ngươi chờ bản Ma quân đấy!

Lúc này Trách Yểm phải lập tức buông tha phần thần thức này, bởi vì hắn bị một bộ xương khô bắt được.

Không những bắt, lúc đối phương bắt được hắn còn há mồm cắn luôn… Không! Là cắn nuốt!

Nó đang cắn nuốt hắn!

Trách Yểm đã không còn thời gian suy nghĩ hắn rốt cục bị lật thuyền thế nào trong cống ngầm, càng không có thời gian suy nghĩ xem sau này phải trả thù hỗn huyết ma ra sao, phân thần này của hắn đã biến mất.

Tên hỗn huyết ma mới sinh chết tiệt này đã vậy còn quá lợi hại?!

Khung xương của bộ xương khô nhón tay vân vê một sợi tơ màu đỏ đậm, mảnh, hiếu kỳ nhìn nó.

Truyền Sơn cũng hiếu kỳ tiến lại.

Khung xương khô ngẩng đầu nhìn hắn, đột nhiên lấy cái xương sọ trụi lủi cụng hắn, dáng vẻ rất chi là thân mật với hắn.

Truyền Sơn cảm thấy cảm giác ấy rất thoải mái, tựa như họ chính là một.

Đúng, chúng ta chính là một thể!

Có cái gì chảy xuôi qua trái tim, làm hắn rất muốn giương cánh tay ôm bộ xương khô. Sau đó hắn đã làm như vậy thật.

Hai mắt của bộ xương khô đồng thời dung nhập trong thân thể và ý thức của Truyền Sơn, phát sáng, giống như trong đó châm hai ngọn lửa nho nhỏ, màu đỏ đậm.

Nhón sợi tơ mỏng trong tay, bộ xương khô phát ra tiếng cười 'khanh khách'.

Cắn nuốt phân thần của Trách Yểm rồi, hắn đã biết đây là thứ gì. Đây là tơ thần thức của nguyên thần bản thể khống chế phân thần.

Muốn đoạt 'xá' sao? Bây giờ ta cũng biết rồi! Thực sự đa tạ ngài 'thần thức ban ân' rồi.

Truyền Sơn xương khô suýt thì muốn chống nạnh cười to. Nhưng hắn rất nhanh đã nhịn ý cười lại, lấy ngón tay vân vê sợi tơ. Đây chính là một thứ tốt, hắn phải giữ nó lại, dù hiện tại hắn không có bản lĩnh thông qua sợi tơ này cắn nuốt nguyên thần bản thể nối với phân thần, nhưng không có nghĩa là sau này hắn cũng không có cơ hội.

Trách Yểm ộc ra máu đen, cả người nhất thời trở nên uể oải chật vật.

Chết tiệt, hắn lại bị lật thuyền trong mương! Lại bị một hỗn huyết ma mới sinh nho nhỏ cắn trả.

Hắn sẽ không bỏ qua cho hỗn huyết ma kia! Tuyệt đối không! Hắn nhất định sẽ bắt tên đó trả cái giá thật đắt! Muốn ăn tươi nuốt sống linh hồn của tên đó!

Trách Yểm đầu đầy mồ hôi khóe miệng vương máu, tức giận muốn lồi con mắt.

"A !" Vung ra ma khí cực mạnh đánh vào kết giới vô hình, biến mất không bóng dáng.

Càn khôn chết tiệt! Còn có tên ma sơ sinh tên La Truyền Sơn kia! Trách Yểm ta nguyền rủa các ngươi!

Truyền Sơn vừa hấp thu, dung hợp phân thần của Trách Yểm, vừa khiêm tốn nghĩ: ta không lợi hại, thật sự. Là ngài quá yếu, là tiên trận vây khốn ngươi kia quá lợi hại. Nếu không phải tiên trận kia áp chế chính phần thực lực của ngài, hiện tại người bị đoạt 'xá' đã là tại hạ rồi.

Ai nha, trước khi chưa cắ nuốt ngài, ta thực sự không biết thì ra ngài đã tới Phân Thần Kỳ, đúng là một vị Ma quân lợi hại!

Ai bảo lão nhân ngài không có lòng tốt chứ? Ngài nói nếu ngài không nổi ý xấu kia, ta cũng không thể gây thương tổn cho ngài đúng không?

Được rồi, ngài coi như làm việc thiện tích đức, giúp ta có chút hiểu biết tu luyện đi. Yên tâm, nể tình ta đã tiếp nhận tri thức và kinh nghiệm tích lũy ngàn năm của ngài, sau khi tại hạ thoát khốn nhất định sẽ tuân thủ lời hứa đưa ma thạch cho ngài.

Thanh âm của Trách Yểm biến mất lúc đó.

Giữa thức hải tối tăm không biên giới của Truyền Sơn xuất hiện một con suối máu, con suối chảy ào ào đầy nước suối đỏ như máu, một bóng đao màu đen qua lại như thoi đưa trong nước suối.

Truyền Sơn xương khô thăm dò nhìn bóng đao trong suối, "rầm" một tiếng nhảy vào trong nước suối.

Bóng đao màu đen bay nhanh về phía hắn. Bộ xương khô giơ chân lên, một phát giẫm nát bóng đao dưới lòng bàn chân. Bóng đao liều mạng giãy dụa. Bộ xương khô ngồi xuống khoanh chân, cầm bóng đao lên nhét phía dưới xương đùi và xương chậu. Nước suối vừa vặn ngập qua cổ bộ xương.

Muốn dung hợp phân thần của một vị Ma quân có thọ mệnh ngàn năm, đồng thời cảnh giới đang ở Phân Thần Kỳ, cũng không phải một chuyện dễ dàng. Ngược lại còn cực kỳ nguy hiểm.

Truyền Sơn đã mơ hồ nhận thấy quả xương khô đang phát huy tác dụng trên người mình, hiện tại hắn sẽ lợi dụng ma lực của bản thân quả xương khô để tiêu hóa, tiêu diệt thần thức của vị Trách Yểm Ma quân này. Chỉ có hủy diệt hoàn toàn vị Ma quân này ở trong phân thần, hắn mới có thể chân chính tiếp nhận hết tri thức và kinh nghiệm của Trách Yểm.

Đây là một quá trình dài dòng chẳng còn gì đáng nghi ngờ nữa, nhưng Truyền Sơn đã tìm ra phương pháp tiêu hóa ý thức phân thần trong trí nhớ Trách Yểm. Hơn nữa có quả xương giúp hắn củng cố nguyên thần, hắn cũng không sợ Trách Yểm cắn trả.

Từng sợi chỉ nhỏ giống như tơ máu dần dần rót vào trong khung xương khô màu trắng xám, theo tốc độ tiêu hóa, ký ức hắn tiếp nhận càng nhiều, sợi to đỏ như máu xâm nhập càng dày đặc, từng chút từng chút một, khung xương màu trắng xám dần chuyển biến thành màu đỏ đậm đáng sợ.

Bên này, Trách Yểm phát hiện mình lại vẫn còn một tia thần thức nối tiếp với hỗn huyết ma kia, nhất thời vui sướng. Ma sơ sinh vẫn là ma sơ sinh, đã quên tách tơ thần thức ra khỏi hắn.

Được rồi, hắn đang lo không có cơ hội trả thù và khống chế tên tiểu ma đầu vong ân phụ nghĩa này, thế mà cơ hội đã đưa lên cửa rồi.

Chờ, chờ bản Ma quân chữa trị thần thức rồi, lập tức sẽ cho ngươi biết lợi hại của người tu ma ở Phân Thần Kỳ!

Trách Yểm không phải không nghĩ tới hỗn huyết ma họ La kia có khả năng cố ý để lại sợi tơ thần thức tương liên với nguyên thần bản thể của hắn này, nhưng đối phương dù biết được cách lợi dung sợi tơ thần thức trong phân thần của hắn, lẽ nào tên đó lại không sợ hắn thông qua sợi tơ thần thức này cắn trả tên đó?

Hắn chính là Phân Thần Kỳ, dù hắn bị trận pháp áp chế chỉ có thể phát huy một phần công lực, nhưng cũng không phải một hỗn huyết ma vừa tu luyện ma công có thể ứng phó được. Bản Ma quân cũng không tin tiểu ma đầu mới sinh ngươi có bản lĩnh này, có thể thông qua sợi tơ thần thức xúc phạm nguyên thần bản thể của bản Ma quân!

Đôi bên đều có tính toán riêng, một người chắc chắn mình có thể áp chế, phản kháng đối phương; một người quyết định tiến hành theo chất lượng, đi từng bước xâm chiếm, cuối cùng ai có thể tính kế được ai, bây giờ chẳng ai biết được.

Đã biết phương pháp, cũng đã có lĩnh ngộ nên có, tốc độ tu luyện của Truyền Sơn tự nhiên không thể so sánh nổi.

Mắt thấy có chút tốc độ, người này tu luyện càng thêm hăng say. Đặc biệt hắn phát hiện từ sau khi hắn tu luyện ma công, dằn vặt cứ ba canh giờ lại phát tác một lần ban đầu đã giảm bớt nhiều, hắn luyện càng cần mẫn, đau đớn linh hồn và thân thể tê liệt ấy càng nhẹ. Có phúc lợi này, hắn có thể không chịu khó sao? Hơn nữa, hắn biết đây là quả xương khô đang dung hợp hoàn toàn với thân thể hắn.

Chuyện có lợi chắc chắn là phải làm, còn phải làm nhiều hơn nữa. Dù sao hiện giờ hắn chẳng làm được gì, nhờ phúc của quả xương khô, hắn cũng chẳng đói chết được, ngày nào cũng đợi trong đất, ngoại trừ tu luyện hắn cũng không biết nên làm gì. Nhưng chỉ có một điểm không được hoàn mỹ cho lắm, cảm giác đói khát vẫn không thể mất đi được.

Ngày thứ hai mươi tám niêm phong động, cũng là ngày thứ hai Truyền Sơn đã cắt nuốt nguyên thần của Trách Yểm, thành công dẫn ma khí vào trong cơ thể.

Đường mỏ tối tăm sâu hút im ắng.

Ngay bên cạnh cách Truyền Sơn không xa, một mảnh đất xục xạo một trận, bò ra một con… rùa nhỏ mang sắc trắng bóng như ngọc?

Con rùa nhỏ này thoạt trông rất quen mắt, thân thể cỡ đồng tiền trơn bóng như bạch ngọc dương chi hạng sang nhất.

Chỉ thấy con rùa nhỏ này bò ra khỏi đất, vươn cái đầu ngó xung quanh, tựa hồ đang xác nhận xung quanh đây có nguy hiểm hay không.

Một lát sau, rùa nhỏ tựa hồ đã xác định được điều gì đó, xoay người bò về phía mặt đất cách nó không xa.

Vây lấy một miếng đất thoạt trông giống với những chỗ đường mỏ khác, dạo qua một vòng, rùa nhỏ dừng bước lại, như đang suy xét.

Thời gian suy xét ước chừng một tự (5), rùa nhỏ bắt đầu chăm chỉ bới đất dưới chân.

Đừng thấy rùa nhỏ nhỏ con nhé, tốc độ bốn móng cũng không chậm đâu, chỉ thấy bùn đất và xỉ than bay múa, mặt đất rất nhanh đã bị rùa nhỏ bới ra một cái hố nhỏ có đường kính chừng nửa thước, chiều sau hai thước.

Rùa nhỏ nằm trong hố, móng vuốt bên phải vươn tới vỗ lên trên lớp đất. Tiếp đó, như đã quyết định điều gì, bốn móng vuốt nhỏ quét ra một mặt người.

Dưới mặt đất xuất hiện một mặt người vốn là một chuyện rất kinh khủng, nhưng rùa nhỏ như đã biết từ lâu, không kinh ngạc chút nào. Khởi động tứ chi xem xét mặt người kiểu nam giới này, rùa nhỏ mau chóng xông lên cắn một phát lên phần mặt người chóp mũi nam nhân.

Truyền Sơn đang vận công đột nhiên cảm thấy chóp mũi đau.

Con chuột chết tiệt! Không biết cắn phải mũi hắn rồi sao?

Đáng ghét là tay chân hắn hiện tại đều bị vây trong đất, bùn đất nặng nề đè lên người, làm hắn muốn ngóc ngón út cũng khó.

Nếu như hắn có thể giống những võ lâm cao thủ trong truyền thuyết, có thể coi ma khí như nội công phóng ra ngoài cơ thể đánh bay địch nhân thì sướng rồi.

Khoan đã! Truyền Sơn tự dưng có ý tưởng, ma khí nếu có thể được dẫn dắt vận hành trong cơ thể, như vậy ta dựa theo phương pháp dẫn đường dẫn nó ra khỏi cơ thể không biết có được không? Có lẽ cứ thử xem?

Truyền Sơn không đi tìm kiếm ký ức của Trách Yểm, hắn muốn thử nghiệm bản thân một chút.

Ngay lúc Truyền Sơn muốn dẫn ma khí ra ngoài cơ thể đánh bay con chuột chết tiệt kia thì đau đớn ở chóp mũi biến mất. Một lát sau, trên mặt bỗng nhiên bị vẩy lên một lớp bùn đất tanh ướt nằng nặng, tiếp đó lại có bùn đất đập lên mặt hắn.

A! Trong lòng Truyền Sơn rung mạnh, vội thu ma khí không vận chuyển nữa. Có người đã phát hiện ra hắn rồi? Sung sướng quá hắn cố mở hai mắt ra.

… Sao lại không mở ra được. Trên mí mắt lại bị một tầng bùn đất dày che mất.

Đây là có chuyện gì? Vừa rồi hắn rõ ràng cảm giác được vật nặng trên mặt đã không còn, lẽ nào có người phát hiện hắn, cho rằng hắn là người chết, lại chôn hắn lần nữa?

Lần này đến phiên Truyền Sơn khóc không ra nước mắt!

Rùa nhỏ cực kỳ chịu khó đẩy bùn đất lại lên mặt nam nhân, mỗi lần che một tầng, còn đặc biệt dùng móng vuốt vỗ chặt. Mãi đến khi cái hố vừa bị đào ra lại lấp lại lần nữa.

Rùa nhỏ tâm tình vui sướng, cảm thấy mỹ mãn nằm trên cái hố nó vừa đào ra lại lấp lại, tứ chí và đầu vươn ra, duỗi thẳt lưng một cái thật dài.

Đã đói bụng rồi, rùa nhỏ quyết định đi kiếm cái ăn.

Truyền Sơn còn đang hối hận vừa rồi không sớm phát hiện ra có người đào hắn ra thì đã ngửi thấy hương cháo thơm nồng.

Năm loại cảm giác của hắn đã từ từ khôi phục còn tăng lên, chôn vào trong đất mà lại vẫn ngửi được mùi cháo.

"Ùng ục." Trong bụng reo vang. Ruột dạ dày đã lâu chưa được cái gì làm trơn đang sống lại do bị kích thích từ mùi thức ăn.

Ruột dạ dày không phản ứng cũng đành chịu, Truyền Sơn vừa sống lại nhưng bị bức trong đất bị dằn vặt đến nửa sống nửa chết.

Tên Vương bát đản nấu cơm này có phải chính là tên vừa đào hắn ra rồi chôn hắn lại không?

Tiểu tử ngươi chờ đó, để cho gia biết ngươi là ai, chờ gia ra ngoài rồi, xem gia giáo huấn ngươi thế nào!

Truyền Sơn tức giận đến nghiến răng kèn kẹt, vừa cố gắng chống lại hấp dẫn từ thức ăn vừa cố gắng vận chuyển ma khí trong cơ thể.

Hắn muốn ra ngoài! Hắn nhất định phải mau chóng khống chế thân thể của mình, bò ra khỏi lòng đất chết tiệt này!

Trên bùn đất trên cả Truyền Sơn, một lò than nho nhỏ đang phát huy công dụng của nó.

Trên lò than đặt một vại sành, trong vại sành đang nấu một vại cháo hoa, màu na ná màu đất, ngửi lên thì thấy thơm.

Từ mép vại sành lộ ra ánh sáng màu vàng quất chiếu lên vòng nhỏ trên đất, cũng chiếu sáng nam nhân ngồi bên lò than chờ ăn.

Mắt to đen nhánh, khuôn mặt đen thui, chiếc áo bông đen sì, bàn chân trần đen sậm. Vóc người không sao, gầy gò. Nhìn cháo hoa trong vại, nam nhân lau miệng.

Người này chính là Canh Nhị vốn nên bị gõ nát đầu vùi dưới nền đất!

Ngồi trên khối nham thạch dời tới, Canh Nhị móc ra một cái muôi từ trong ngực, thò vào trong vại quấy vài cái, mắt thấy sức nóng cũng gần được rồi, lại lấy ra một ít đồ gia vị, cẩn thận đổ vào trong vại, lại dùng thìa gỗ quấy ngược quấy xuôi.

Làm xong những điều đó, Canh Nhị liền lẳng lặng ngồi trên khối nham thạch chờ cháo hoa chín.

Hôm nay y vừa bước lên con đường này đã cảm giác được ở đây có một ma vật sắp sinh ra, hơi thở của ma vật này có phần quen thuộc, y còn đang suy nghĩ có thể liên quan tới tên xui xẻo La Truyền Sơn hay không đã bị thiếu niên Á sinh dự mưu hại y đập một phát.

Cái kiểu biết rõ bị hại mà phải giả vờ không biết này y đã trải qua nhiều rồi, nhưng bất kể trải qua lần thứ mấy, mùi vị vẫn không dễ chịu lắm.

Đáng ghét nhất là con rắn đen có linh trí kia, cũng dám cháy nhà hôi của lúc thiếu niên đi rồi!

Không cho ngươi một trận thì ngươi cũng không biết tên Canh Nhị đại gia ta viết như thế nào. Hừ hừ!

Cũng không ngẫm lại khối thân thể này y đã tu luyện khó khăn nhường nào? Sau đầu bị nứt ra một cái khe đã thảm rồi, còn không cẩn thận bị rắn đen cắn một phát. Y không sợ độc, nhưng trên đó có thêm hai có lỗ răng rắn thì kỳ quái bao nhiêu? Hại y phải ở trong lòng đất đợi cả một ngày để chữa thương.

Lần này Kỷ 14 xem ra bị thương không rõ. Y đi cả ngày rồi không về cũng không ra ngoài tìm y.

Y thì không lo Kỷ 14 lại bị chủ tớ thiếu niên kia hại, tên kia chắc chắn có thủ đoạn tự bảo vệ mình. Bằng không cũng sẽ không đơn độc ở cùng đôi chủ tớ ấy thời gian dài như thế mà còn tường an vô sự.

Aizzz, nếu không phải tuân thủ quy tắc không ra tay với con người của người tu chân, y cũng không cần phải chịu nhún như vậy. Nhìn những phàm nhân tu đạo phái Thanh Vân diễu võ dương oai trước mặt, họ cũng đâu tuân thủ quy tắc này. Nhưng họ là họ, y là y. Bây giờ không sao không có nghĩa là sau này sẽ không sao. Phá quy tắc do người đứng đầu một giới đặt ra chắc chắn phải trả giá đắt thế nào, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Không phải không thể tránh thoát kiếp nạn nho nhỏ này, nhưng kinh nghiệm trước đây nói cho y hay, nếu y muốn tránh kiếp nạn có liên quan đến y này thì sau này chờ y sẽ là đại tai nạn khó khăn đau đầu gấp trăm thậm chí ngàn lần. Coi như bị mất, tự nhiên còn ở trong đất chôn một ngày, so ra thì có lời đấy chứ.

Một ngày này y ở trong đất cũng đã xác nhận tương đối thân phận của tên hàng xóm rồi. Tên kia cũng không biết cơ duyên từ đâu tới, lại cứ như vậy vứt người tu ma. Từ khi biết tên kia ăn quả xương khô xong, y đã suy đoán người này chắn chắn sẽ có ngày như vậy, chỉ không ngờ ngày này đến nhanh như vậy. Y còn chưa quyết định có nên giúp đỡ tên xui xẻo này không mà.

Giúp đỡ? Hừ! Sau này y không bao giờ giúp hắn nữa.

Trong lòng hỗn đản này cũng dám ghét bỏ y, còn muốn đề phòng y? Nếu hắn sợ y đụng chạm hắn như thế, vậy sau này y dứt khoát không bao giờ tới gần hắn trong vòng ba bước nữa.

Tu ma? Ngươi đi tu đi! Ta xem ngươi sẽ tu thành cái dạng gì? Tốt nhất tu đến cuối cùng trở nên giống với ma bùn loãng là tốt nhất!

Ai bảo ngươi dám đề phòng ta, uổng cho ta còn coi ngươi là bạn. Canh Nhị thương tâm lại tức giận, giơ chân lên đạp mạnh hai phát xuống đất.

Giẫm chết ngươi! Muốn tu ma cũng không hỏi thăm ta, hại ta lãng phí tu vi nhiều năm.

Người bị y giẫm kia đang nằm dưới chỗ y hai thước, phát huy sức chống đỡ lớn nhất với hương cháo truyền từ trên đất xuống.

Nếu hỏi trên đời này có phương pháp chết nào đau khổ hơn chết mà hít thở không thông không, vậy thì đáp án chín phần là để cho một người chết đói, hơn nữa, điều tàn nhẫn nhất là để một đống thức ăn ngon của lạ bên cạnh người chết đói, lại không được cho hắn ăn.

Canh Nhị, ngươi đã báo thù rồi đấy. Thật sự.

Canh Nhị ăn uống no đủ thu hồi toàn bộ những thứ có thể thu hồi lại vào lòng, thìa gỗ, vại sành, lò than…. Cũng không biết trong ngực y có chỗ nào to mà giấu lắm thứ thế.

Vỗ vỗ ngực, nếu ban đầu có thể sớm biết ở đây chỉ có thể vào không thể ra, y nhất định sẽ ăn hết những thứ bên trong. Đáng tiếc a!

Tuy là tin tưởng năng lực của Kỷ 14, nhưng dù sao cứ đi xem thử đi. Nhưng trước đó, y phải nghĩ xem nên giải thích chuyện lạ y bị thiếu niên Á sinh đánh vỡ đầu vùi vào trong đất, còn có thể sống sót đi ra như thế nào với Kỷ 14.

Không có đèn đối với Canh Nhị tựa hồ không có cản trở gì quá lớn, nghĩ được cái cớ rồi là nhấc chân muốn đi, nhưng mới vừa đi được vài chục bước, y đã lại lui trở về.

Do do dự dự, không cam không muốn, giẫm trên mặt đất thêm vài vòng, cuối cùng mới quyết định khom lưng vẽ trên mặt đất một trận đồ khá phức tạp. Vẽ xong trận đồ, Canh Nhị cực kỳ không muốn, móc mấy tảng đá màu đen trông không giống ngọc nhìn một hồi lâu. Thở dài, tụ ma trận đã vẽ, cũng không có ma thạch khởi động thì chẳng qua chỉ là bức tranh không.

Thôi, sướng cho tiểu tử nhà ngươi rồi. Nếu không nể tình ngươi còn biết lên rồi sẽ tới tìm ta thì hừ hừ!

Khảm ma thạch vào tâm trận, chôn xuống dưới đất. Canh Nhị đại gia làm xong xuôi không để lại tên ngẩng đầu lên, ra sức đạp mấy phát lên mặt đất rồi đi.

Còn trận hình để lại trên mặt đất, trong khoảnh khắc viên ma thạch cuối cùng bị khảm vào, sáng lên một vòng sáng vàng chói mắt, ngay lúc ánh sáng biến mất, trận hình đồ trên mặt đất cũng biến mất không thấy.

Tất cả đều tự khôi phục nguyên dạng, lại như có điều gì khác lạ.

31. Quyển 3 - Chương 8

Thời gian cứ từng ngày từng ngày trôi qua.

Ở dưới lòng đất, Truyền Sơn hoàn toàn không có cảm giác thời gian trôi, bỗng nhiên phát hiện một chuyện kỳ lạ. Đó chính là sau khi ngửi thấy mùi cháo xong, ma khí hấp thu vào cơ thể hắn càng đậm hơn so với trước đây nhiều.

Hắn thử tìm kiếm ký ức của Trách Yểm, để tìm ra đáp án cho hiện tượng kỳ lạ này. Sau đó, hắn phát hiện một đáp án phù hợp nhất chính là: tụ ma trận.

Nhưng ai lại làm ra một tụ ma trận xung quanh khi hắn đang tu luyện? Lẽ nào, trong Hắc ngục này, ngoại trừ Trách Yểm còn có ma vật thứ hai?

Điều này làm Truyền Sơn có phần cảnh giác, đồng thời cũng thúc giục hắn càng liều mạng hấp thu ma khí.

Qúa trình trước đây tựa như một ngọn roi vô hình, thời thời khắc khắc quất hắn, bắt hắn phải đề cao thực lực của mình.

Ký ức ngàn năm của Trách Yểm về cơ bản cũng có thể tóm tắt thành một câu: thực lực là tất cả.

Chuyện hắn muốn làm rất nhiều, mà tiền đề ủng hộ hắn thành công chính là: trở nên mạnh!

Chỉ khi nào thực lực hắn trở nên hùng hậu, cường đại vô cùng, hắn mới có thể nói tới chuyện báo thù, nói tới chuyện cứu người, thậm chí cứu vãn một quốc gia. Bằng không, tất cả không cần nói tới.

Đồng thời ngay khi Truyền Sơn liều mạng luyện công, chỗ Canh Nhị và Kỷ 14 lại gặp phải phiền phức lớn.

Người bên ngoài nghĩ hết biện pháp cũng không thể gỡ hoặc phá cánh cửa gỗ thoạt nhìn khá lèo tèo này, bất đắc dĩ chỉ có thể đứng cửa kêu gào:

"Người bên trong nghe đây! Bên trên đã ra lệnh, chỉ cần chúng ta giao Tân 279 ra, hầm mỏ sẽ mở cửa ngay lập tức, cũng sẽ đưa lập tức đưa lương thực và nước xuống!"

"Có nghe thấy không? Mở cửa ra mở cửa ra! Giao Tân 279 ra đây!"

"Đúng! Giao người ra đây! Các ngươi muốn chết nhưng chúng ta thì không!"

"Mở cửa ra! Các ngươi còn muốn hại chết bao nhiêu người nữa! Mở cửa ra!"

"Giao Tân 279 ra đây! Không giao ra thì các ngươi vĩnh viễn đừng có ra nữa!"

"Mấy súc sinh vô lương tâm nhà các ngươi! Hại chúng ta đến mức này rồi các ngươi còn muốn thế nào? Các huynh đệ, họ không giao ngươi, chúng ta liền liều mạng với họ!"

"Con mịa nó, ta cũng không tin cánh cửa này lại rắn chắc như thế! Dùng sức đập cho ta!"

"Chờ đã! Cửa không mở được, lẽ nào những vách tường này cũng không đập ra được?"

"Đúng vậy! Các huynh đệ, theo ta đến sát vách đào tường, cũng không tin không đào ra được!"

Bên trong cánh cửa, Kỷ 14 khá bình tĩnh. Loại tình huống này Truyền Sơn và hắn đã dự liệu từ lâu. Đáng tiếc là ngay lúc họ dự định chuẩn bị thỏ khôn có ba hang đào hai cái hang khác thì đầu tiên là Canh Nhị mất tích, tiếp đó Truyền Sơn cũng không thấy nữa.

Kỷ 14 hỏi Canh Nhị: "Cửa này có thể duy trì được không?"

“Có thể.” Canh Nhị hơi khẩn trương, chầm chậm bước tới bước lui trong phòng.

“Cửa đường hầm lần trước kia đã lấp lại chưa?”

“Họ sẽ không tìm vào lối ấy.” Canh Nhị nói chắc chắn.

“Thế còn vách tường? Mặt đất thì sao?”

“Chắc là… không sao đâu.”

“Chắc là?”

Canh Nhị chà xát chà xát tay, cười mỉa: “Hay là chúng ta đào đi?”

“Có thể chạy đi đâu được? Còn có chỗ nào an toàn hơn ở đây?”

Canh Nhị suy nghĩ một chút, mấy chỗ ẩn thân khác của y xác thực cũng không được vững chắc như chỗ này, liền lắc đầu.

“Truyền Sơn đã chết?” Kỷ 14 hỏi ra những lời này với nét mặt rất bình tĩnh.

Canh Nhị do dự một lát, lắc đầu.

“Đó chính là chưa chết?”

“Ừ… Ta cảm thấy hắn còn sống.” Chỉ không biết đến lúc xuất hiện sẽ thành cái dạng gì thôi.

“Ngươi nói họ sao không yêu cầu giao ta ra cùng?” Canh Nhị nghi hoặc.

“…” Kỷ 14 lần đầu tiên dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía Canh Nhị.

“Ta hiểu mà!” Canh Nhị tự ngộ nói: “Họ muốn ly gián chúng ta, chúng ta có ba người, nếu yêu cầu giao hai người trong đó ra, một người kia chắc chắn dù muốn giao cũng không dám. Ồ, dù chúng ta giao tên họ La ra, hai người chúng ta cũng khó thoát chết, đúng không?”

Kỷ 14 nghĩ nếu Truyền Sơn ở đây, nói không chừng sẽ thuận miệng khen y một câu kiểu như “thật thông minh”. Đáng tiếc, hắn không phải Truyền Sơn, không dám cũng không thích trêu chọc người kia.

“Với tình huống hiện nay, chúng ta có thể duy trì được bao lâu? Lương thực và nước không còn nhiều lắm.”

Nghe vậy, Canh Nhị lập tức ưỡn ngực, kiêu ngạo nói: “Khỏi lo, ta có đường khác ra ngoài.”

Nhưng mà một mặt bị động cũng không phải kế lâu dài, điểm ấy hai người đều hiểu, nhưng hai người cũng không nói toạc ra.

Kỷ 14 lòng có dư mà lực không đủ, thương thế trầm trọng của hắn chính là một tai họa ngầm cực lớn.

Canh Nhị… rất rối rắm, y không muốn phá giới, không muốn ra tay với một đám phàm nhân, mà nếu cứ tiếp tục như vậy, họ tất phải trở thành kẻ thù chung của người trong mỏ. Ack, hiện tại họ cũng là thế…

Đây là một khốn cảnh. Trước khi thân thể y còn chưa đạt được cấp 3 của Ngưng Khí Kỳ, muốn phá giải cấm chế trong hầm mỏ ở ngọn núi này có rất ít khả năng. Không trốn thoát được thì chỉ có thể ở lại, nhưng nếu ở lại thì phải đối mặt với hàng loạt nô lệ hận y, mà y thì không muốn phá giới giết chết người thường.

Như vậy, Truyền Sơn bắt đầu tu ma, có phải là cơ hội để phá giải khốn cảnh này không?

Hôm nay, Truyền Sơn vận chuyển một mạch hai mươi hai chu thiên, đang muốn thừa dịp sung sức thì hăng hái khiêu chiến chu thiên thứ hai mươi ba thì ngón chân lại cảm thấy bị đau do gặm cắn truyền tới, Truyền Sơn giận, ma khí vận chuyển trong cơ thể cùng xông về phía lòng bàn chân.

Tự nhiên mà vậy, có cái gì chạy ra khỏi lòng bàn chân!

Đất đai xôm xốp, Truyền Sơn rõ ràng cảm thấy đất ở phần chân trở nên xốp hơn, tách ra, lại rơi xuống chỗ chân hắn lần nữa.

Thành công rồi! Cuối cùng hắn có thể phát ma khí ra ngoài cơ thể rồi!

Truyền Sơn cố nhẫn nại sự vui sướng điên cuồng nảy lên từ đáy lòng, bắt đầu thử vận chuyển ma khí tới cánh tay, rồi từ ngón tay bức ma khí ra.

–

Hừng đông ngày thứ ba mươi ba niêm phong hầm mỏ.

Trong đường mỏ vắng vẻ sâu hút, có một ngọn đèn mờ xuất hiện, một gã nô lệ mỏ gầy da bọc xương không đoán được tuổi run lẩy bẩy xách một ngọn đèn mỏ trù trừ bước trên mặt đất đầy bùn và xỉ than, phía sau hắn còn theo hai người, nhưng hai người kia thoạt trông khỏe mạnh hơn hắn nhiều lắm. Hai người cường tráng một trước một sau khiêng cái gì đó.

Nhìn kỹ thì hình như hai người cường tráng đó đang xách một người. Người kia hai tay buông rũ cũng không biết là chết hay sống, theo động tác di động, ngón tay buông xuống còn để lại dấu vết mờ mờ trên mặt đất.

Nô lệ mỏ đi tuốt đằng trước xách đèn ***g đột nhiên lảo đảo một cái, suýt thì té ngã.

"Mậu 98, cho ngươi đi dẫn đường, ngươi ngay cả đường cũng không biết đi hả? Ngươi ngã chết thì không sao, không chỉ có thể bớt một khẩu phần, còn có thể nấu cháo thịt cho mọi người thêm chút dầu mỡ. Con mịa nó chứ, nếu ngươi ngã làm hỏng đèn ***g thì bọn lão tử trở về thế nào? Lẽ nào để bọn lão tử bò lại hay sao? Con mịa nhà ngươi không biết chuyện ma trong mỏ mấy ngày nay sao?" Nô lệ mỏ khiêng người phía trước lại càng hoảng sợ, suýt thì sẩy chân vì một đoạn xương, nhất thời tức chửi ầm lên.

"Xin, xin lỗi, vừa rồi có cái gì ngáng ta. Đèn ***g không hỏng, 18 ca, ngươi xem đèn ***g vẫn còn tốt." Nô lệ mỏ gầy yếu đứng vững người nhanh chóng quay đầu nịnh nọt cười, còn đưa đèn ***g tới trước mặt tên nô lệ cường tráng để chứng minh đèn ***g không sao hết.

"Được rồi, nhanh chóng một chút đi, đừng dừng lại. Trong khoảng thời gian này không biết làm sao nữa, cảm giác càng ngày càng lạnh lẽo âm u hơn, mỗi lần đi về phía này đều cảm thấy tựa hồ có cái gì..." Nô lệ mỏ khiêng người đằng sau chỉ cảm thấy một cơn gió lạnh thổi qua người, lập tức im bặt không dám nói gì nữa.

"Con mịa nó, giết chết người cũng không chôn cất, còn để một cái tay rữa nát thò ra bên ngoài ngáng chân người ta." Nương theo ngọn đèn, tên nô lệ khiêng người đằng trước thấy rõ thứ làm hắn sẩy chân.

Đó là một đoạn xương trông như tay người đã rữa nát. Màu xương tay này trông hơi lạ, không biết có phải do ngọn đèn không, thoạt trông không giống màu trắng, mà giống màu đỏ sậm hơn.

Tên nô lệ mỏ miệng hùng hùng hổ hổ khó chịu xương tay chắn đường, lập tức giơ chân lên muốn giẫm gãy nó.

Ngay trong khoảnh khắc chân nô lệ cường tráng sắp rơi xuống trên xương tay, tên nô lệ đằng sau trợn trừng hai mắt nhìn, trong yết hầu còn phát ra tiếng 'khanh khách' là lạ. Còn tên đằng trước xách đèn thì lại hét lên một tiếng, đặt mông ngồi phịch xuống đất.

Cái chân đi giày rơm rách rơi xuống xương tay. Không, nói đúng ra thì phải là cái xương tay kia bắt đầu cái chân của tên nô lệ định giẫm xuống.

"Ma a! Có ma a!" Nô lệ khiêng người đằng sau ngã mạnh lên tử thi hắn khiêng, lộn nhào xuống đất rồi chạy về đường cũ.

Tên xách đèn đằng trước tựa hồ bị dọa ngốc luôn, ngồi dưới đất cả người rụt lại, ngay cả đèn mỏ rơi một bên cũng mặc kệ.

Thảm nhất là tên nô lệ mỏ cường tráng bị nắm lấy chân, khi cảm thấy bàn chân bị giữ, cúi đầu thấy rõ thứ nắm chân hắn chính là bàn tay xương xẩu màu đỏ đậm rữa nát lộ ra ngoài kia, lúc này liền bị dọa đến hồn phi phách tán. Thân thể mềm nhũn rồi ngã oạch ra với tử thi đằng sau.

"Oa a a!" Cảm giác đè lên tử thi tuyệt đối không dễ chịu gì, đặc biệt chân hắn còn bị một cẳng xương đỏ nắm chặt, nô lệ cường tráng kêu thảm liều mạng giãy khỏi ràng buộc của bạch cốt trảo kia.

Một tránh hai tránh ba tránh, sức trên chân được buông lỏng, cứ tưởng hắn giãy ra được thật. Bàn tay kia đột nhiên rụt vào trong đất. Nô lệ cường tráng mừng như điên, vội rụt chân lại, đứng lên muốn chạy. Nhưng lòng hiếu kỳ làm hắn trước khi chạy thì quay đầu lại nhìn một cái. Chỉ một cái liếc mắt như thế, hắn đã đánh mất cái mạng nhỏ của hắn.

Bàn tay xương đó kia lại vươn lên mặt đất lần nữa, nhưng lần này nó không bắt bậy bạ cái gì, mà là như đang ra sức chống đỡ cái gì đó, thoáng cái đã duỗi cả cánh tay ra.

Xuất hiện theo cánh tay này, chỉ thấy mặt đất vừa rồi còn chắc chắn đột nhiên xục xạo một trận, bên dưới mặt đất tựa như có cái gì đang giãy dụa, đang trào dâng.

Lại là một cái tay chui từ dưới đất lên, ngay sau đó, hàng loạt đất đai xồm xộp xục xạo, một người nửa là xương nửa là người đột nhiên xuất hiện dưới ngọn đèn mỏ.

Tóc đen dài buông rũ trên khuôn mặt đầy đường vân đen kỳ dị, hai đôi mắt giấu trong mái tóc đen phát ra ánh đỏ đậm nhàn nhạt, nửa người trên ngồi dậy quần áo tả tơi, lộ ra một nửa bộ xương đỏ đậm. Nửa người trái cũng hiện đường vân màu đen kỳ dị như trên mặt hắn.

Thứ không biết là quỷ hay ma giơ cánh tay phải hóa xương đỏ lên, cái mặt bị che bởi tóc đen ngước lên, hai con mắt phát ra màu đỏ sậm sáng bóng đang đối diện với con mắt của nô lệ mỏ cường tráng.

Mắt của nô lệ mỏ cường tráng trong nháy mắt trắng dã, phát ra một tiếng kêu 'ách ách' như bị dọa đến cùng cực, hai mắt đảo một cái đã bị hù chết tươi như thế.

Tên nô lệ gầy yếu cuộn tròn người lại chẳng dám nâng đầu, trong miệng cũng không biết đang lẩm bẩm cái gì, thân thể run bần bật, trong miệng phát ra tiếng hừ hừ liên thanh.

Bàn tay xương đỏ ba hai cái đã gạt mái tóc dài chắn đường nhìn của mình ra đằng sau đầu, một khuôn mặt chính khí nghiêm nghị anh tuấn đoan chính, giờ đây lại có vẻ âm khí xuất hiện.

Tuy nói trên khuôn mặt này có những đường vân màu đen kỳ dị, nhưng vẫn có thể nhận ra chủ nhân khuôn mặt này chính là La Truyền Sơn bị người lấy oán trả ơn chôn xuống dưới đất.

Truyền Sơn không nói gì nhìn thi thể té trên mặt đất, lại nhìn sang nô lệ gầy yếu đang hừ hừ không ngừng rụt trong góc tường, cuối cùng giơ tay phải đã hóa thành xương đỏ tới trước mặt hắn.

Xương đỏ? Truyền Sơn cau mày nhăn nhó. Không phải do đèn đóm chứ?

Để sát vào nhìn kỹ, giờ mới phát hiện xương hắn cũng không phải biến đỏ hết, mà là trong tầng ngoài cùng xương hắn có huyết mạch và huyết quản màu đỏ.

Vì sao hắn lại cho rằng những đường dày đặc màu đỏ đậm này là huyết mạch và huyết quản? Truyền Sơn không giải thích được, cái nhìn đầu tiên với xương tay mình, trong đầu hắn đã sinh ra một khái niệm. Thật giống như cánh tay hắn vốn nên như vậy.

Cử động móng vuốt… Không, ngón tay, xương trắng không có da thịt bao bọc lại không bị gãy, vẫn linh hoạt như ban đầu.

Lại cúi đầu nhìn phần khác của thân thể lộ ra, có nơi vẫn có da thịt bọc, có chỗ thì đã lộ xương. Còn những chỗ xương này lộ ra giống như xương tay hắn vậy, huyết mạch và huyết quản đỏ đậm dày đặc. Lục phủ ngũ tạng cứ tưởng đã hư thối luôn lại êm đẹp trong ngực bụng, dưới xương sườn được một tầng mô mỏng màu đỏ đen kỳ dị bao quanh. Còn về phần da lành lặn thì lại xuất hiện những đường vân màu đen.

Lành lặn? Truyền Sơn lại sửng sốt. Nếu ký ức của hắn không sai, trước khi bị chôn sống, thân thể hắn đã hư thối đến nỗi không nhận ra người, da thịt trên người càng rữa nát đến độ tùy thời tùy lúc sẽ bong ra.

Theo lý thì bị chôn dưới đất lâu như vậy, da thịt trên người hắn dù không nát sạch, cũng nát gần hết, vì sao bây giờ trông lại trái ngược chứ? Nếu như không kể tới những đường vân đen kia, da thịt mới của hắn tựa hồ còn nhẵn nhụi?

Truyền Sơn nhịn không được dùng cái tay trái lành lặn sờ ngực trái của mình. Động tác thoạt nhìn có chút đáng khinh, nhưng cũng may khán giả chỉ có một gã, mà gã đó còn cúi đầu không dám nhìn hắn.

Đột nhiên, Truyền Sơn đưa tay sờ mặt mình…

Cảm giác dưới tay nói cho hắn biết, nếu hắn lau hết bùn đất và xỉ than trên mặt đi, cảm giác còn tốt hơn cả em gái hắn.

Sau khi tu ma rốt cuộc có chỗ nào tốt? Hay là hiệu quả của quả xương khô đang dung hợp với cơ thể hắn?

Truyền Sơn không hiểu được nên cười hay nên khóc, nếu có thể chọn lựa, hắn vô cùng muốn trở lại thân thể ban đầu, chứ không phải hình dạng người không ra người ma không ra ma lúc này.

Sau khi kinh ngạc lúc đầu xong, Truyền Sơn đang trong quá trình dung hợp quả xương khô đã hiểu sao thân thể hắn lại biến thành dáng dấp một bộ xương khô, quả đúng là có liên quan với chí bảo Ma giới hắn từng bị ép ăn này.

Qủa xương khô là ma vật trời sinh, hôm nay kết hợp với hắn, nếu hắn là ma vật, tốc độ dung hợp và hiệu quả của nó sẽ cực kỳ kinh người.

Nhưng bởi Truyền Sơn không phải ma vật, mà là một nhân loại bình thường hàng thật giá thật, vả lại tu ma chưa lâu, công hiệu của quả xương khô dù có ghê gớm tới đâu, cũng không thể thoáng cái đã cải tạo thân thể hắn thành ma thể được, chỉ có thể tiến hành theo chất lượng, cứ từ từ thôi. Cho nên, liền rơi vào tình cảnh nửa xương khô nửa người này.

Nhưng đừng coi khinh dáng dấp hiện tại của hắn, tuy bề ngoài hiện tại trở nên người không ra người, quỷ không ra quỷ, nhưng thân thể này thực ra đã từ từ thoát khỏi phạm trù thân thể con người, mà trở nên càng thích hợp tu luyện ma công hơn.

Qủa xương khô không biết khái niệm xấu đẹp của con người, cũng không có ý thức bản thân, chỉ là bản năng căn cứ hiện trạng của khối thân thể này, cải tạo nó thành dáng dấp hiện tại. Nếu không phải khối thân thể này mang theo tiềm thức mãnh liệt muốn khôi phục dáng dấp thân thể ban đầu, có lẽ quả xương khô đã dựa theo hình dạng lúc khối thân thể này tu luyện ma công để cải tạo rồi.

Nếu như là như thế, khối thân thể trước mắt ấy sẽ không phải dáng dấp nửa nọ nửa kia thế này, mà là một tạo hình kiểu như tổ ong vò vẽ thủng lỗ chỗ rồi.

Cho nên, khi Truyền Sơn hiểu ra tất cả những điều ấy không những không thể mắng quả xương khô giúp hắn cải tạo không hoàn toàn, còn phải cảm ơn nó.

Huống hồ bây giờ còn có thể sống cũng đã là vận số của hắn rồi, cần gì cầu xa xôi nữa, hắn sợ ông trời sẽ cho một tia sét đánh chết hắn luôn ấy chứ. Hắn cũng chẳng tin được vận xui của hắn có thể hết được sau khi tu ma.

Hiện tại hắn chính là người tu ma, chạy ngược lẽ trời, nói không chừng vận xui của hắn còn tăng so với trước đây ấy chứ?

"Này, khụ khụ." Cổ họng đã lâu không dùng có hơi khô.

Nô lệ mỏ cuộn mình trong góc tường nghe thấy thanh âm thì càng rụt người lại.

Truyền Sơn tiện tay nhặt một hòn đá nhỏ từ trên mặt đất ném qua.

Nô lệ mỏ gầy yếu run người bần bật, phát ra tiếng nức nở như tiếng khóc, tiếng lầm bầm trong miệng cũng lớn hơn.

Sau khi Truyền Sơn nghe rõ nô lệ gầy yếu nói cái gì xong, cực kỳ muốn trợn ngược mắt. Dù hiện tại hắn có đói đến mức có thể ăn tươi ba cái đầu trâu thì cũng không có nghĩa là hắn muốn ăn thịt người chứ?

"Khụ! Này, hầm mỏ đã bỏ niêm phong chưa? Ngươi biết hôm nay cách ngày niêm phong đầu bao lâu không?"

Nô lệ gầy yếu không đáp, chỉ rụt người càng sâu hơn.

Truyền Sơn dùng một chút sức rút người ra khỏi đất, phủi bùn đất trên người, nhìn trái phải hai bên cho rõ, thử bước ra một bước.

Cũng may, bàn chân hóa xương trắng giẫm chết đất cũng ổn định, cũng không có cảm giác kỳ quái gì.

Đi tới trước mặt nô lệ mỏ gầy yếu chọc hắn, "Ta là người không phải quỷ, sẽ không ăn ngươi cũng không giết ngươi, ngươi chỉ cần nói cho ta biết hiện tại đã cách lúc niêm phong hầm mỏ bao lâu?"

Nô lệ mỏ gầy yếu hơi nâng đầu lên gật một cái, len lén ló mắt ra mà vừa vặn rơi lên bàn chân phải biến thành xương khô của Truyền Sơn.

Xương chân màu đỏ đậm thoạt trông còn quỷ dị kinh khủng hơn cả xương trắng, nô lệ gầy yếu chỉ cảm thấy đũng quần mình nong nóng, sợ đến nỗi tiểu cả ra.

Bất đắc dĩ nhìn nô lệ gầy yếu ôm đầu gào khóc, Truyền Sơn bỏ ý muốn hỏi hắn tin tức, nhìn đèn ***g trên mặt đất, muốn lấy đi lại sợ dọa chết người này ở đây.

Bước chân di chuyển, Truyền Sơn chuẩn bị rời đi. Hắn vô cùng lo lắng Kỷ 14 và cả Canh Nhị nữa, hận không thể lập tức chạy về xem họ có an toàn hay không.

"Đừng… ăn ta… đừng… ta biết… lương thực ở đâu, ta biết… Lệ quỷ giấu lương thực ở đâu…"

Truyền Sơn dừng bước chân lại.

"Đừng ăn ta… đừng…"

"Ngươi nói ngươi biết chỗ Canh Lục giấu lương?"

"Hu hu… Đừng ăn ta… Hu hu!"

"Được, ta không ăn ngươi. Chỉ cần ngươi mang ta tới chỗ Canh Lục giấu lương. Nếu thực sự có thể tìm được lương thực, ta không những không ăn ngươi, còn có thể chia một phần lương thực cho ngươi."

Tiếng khóc nhỏ của nô lệ gầy yếu kỳ dị.

Sột soạt, nô lệ gầy yếu nơm nớp lo sợ ngẩng đầu lên lần thứ hai, "Ngài, ngài nói thật sao? Ngài thực sự không ăn ta?"

Truyền Sơn cố ra vẻ hiền hòa, dịu dàng nói với nô lệ sắp bị dọa hỏng gan: "Thực sự. Ngươi đừng thấy ta đáng sợ, nhưng ta cũng không ăn thịt người."

Nương theo ngọn đèn, nô lệ gầy yếu cuối cùng cũng thấy ma quỷ trước mắt. Hòa ái, dịu dàng, chính nghĩa, vừa nhìn đã biết là mặt người tốt.

Đây là…? Đường vân đen trên mặt ma quỷ bị nô lệ gầy yếu vô thức quên lãng, chỉ cảm thấy quỷ có khuôn mặt như vậy chắc không phải quỷ xấu, nghĩ thế liền không còn sợ nữa.

"Được được, ta mang ngài đi. Chỉ cần ngài không ăn ta, lương thực không chia cho ta cũng không sao." Không sợ lắm không có nghĩa là hắn không sợ, chỉ là dáng dấp nửa xương khô của đối phương cũng đủ uy hiếp toàn bộ ý tưởng bất lương trong đầu hắn.

"Huynh đệ xưng hô thế nào?"

"Không dám nhận, quỷ gia cứ gọi tiểu nhân Mậu 98 là được."

Qủy gia? Truyền Sơn cười, đi qua chỗ nô lệ cường tráng, lục lọi hết một lần, lại cởi quần áo của đối phương đổi thành quần áo và giày nát tanh bành của mình. Lấy quần áo quấn trên tay chân, lại đem khăn buộc lên cổ, rồi bôi đen mặt mình lại, như vậy vừa che giấu được lại vừa không làm nô lệ mỏ khác thấy mình có gì khác biệt.

Mậu 98 nhìn chăm chú bóng lưng của quỷ xương khô, một người tù sống động như thật.

Cuối cùng, Truyền Sơn nhìn thoáng qua người chết trên mặt đất, xác định không phải người hắn quen, lập tức ý bảo Mậu 98 xách đèn ***g dẫn đường. Trước khi đi còn thấy tiếc, nghĩ thầm nếu như Canh Nhị ở đây, người nào chết nhất định cũng sẽ bị lột sạch.

Nghĩ đến giờ còn chưa biết tung tích Canh Nhị, Truyền Sơn nắm chặt xương tay phải. Chỉ mong, chỉ mong Canh Nhị đã trở lại, chỉ mong Kỷ 14 đã phát hiện chủ tớ Á sinh có vấn đề. So với lương thực của Canh

Lục, hắn muốn xem Kỷ 14 và Canh Nhị trước, Một người là người xác định an nguy của họ, người thứ hai cũng là bởi vì y còn chưa xác định mình hiện tại rốt cục ghê gớm thế nào, có hai người giúp đỡ dù sao cũng tốt hơn. Ma khí xuất thể có thể đánh chết chuột, thế còn người thì sao?

"Ngươi nói cho ta một chút về tình huống hiện tại trong mỏ."

"Vâng vâng. Tiểu nhân nói hết những điều tiểu nhân biết cho ngài. Từ khi niêm phong…" Mậu 98 vừa lắp bắp kể lại, vừa cẩn thận dưới chân.

Nghe Mậu 98 nói Canh Lục và Đinh lão đại xích mích, Truyền Sơn không ngoài ý muốn chút nào. Hai thế lực này đánh nhau còn là do một tay hắn gây nên, mượn mồm Canh Nhị nói ra mà thôi. Trong mắt hắn, lương thực trong mỏ có nguy cơ cạn kiệt, hai thế lực lớn nhất bất hòa không có gì lạ, đó là chuyện sớm hay muộn thôi.

"Bên trên vẫn không có ai xuống sao?"

"Không có ai xuống, nhưng có người ở trên truyền lời." Có thể phát hiện vị quỷ gia này cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng, Mậu 98 nói năng cũng từ từ trôi chảy hơn.

"Truyền lời? Truyền lời gì?"

"Người bên trên yêu cầu giao ba người ngày đó gây bạo động, nhất là Tân 279, còn cả Canh Nhị." Nói đến hai người kia, Mậu 98 nói có hơi nghiến răng nghiến lợi.

"Nếu không phải hai tên hỗn đản đáng chết vạn lần kia, chúng ta cũng không đến mức rơi vào hoàn cảnh này! Nếu để ta tìm được hai người họ…" Mậu 98 nhìn chằm chằm vào sườn mặt của quỷ xương khô, nói.

"Nếu như ngươi tìm được họ, ngươi định thế nào?" Truyền Sơn nghiêng đầu mỉm cười.

"Ta, ta… Ta nhất định ăn thịt họ, uống máu họ! Chặt gãy tứ chi của họ! Móc mắt họ! Làm thành nhân trệ rồi nộp lên trên!" Mậu 98 càng không ngừng nói với mình, hắn nếu không nói vậy mới là lạ.

"Phải không? Vậy ngươi biết họ trông thế nào không?"

Mậu 98 khẩn trương nắm chặt tay, "Canh Nhị ta biết, một người hôm đó không nhìn rõ, chỉ nhớ là khá cao to. Quỷ gia, ngài không biết hai người kia đáng ghét thế nào đâu, nếu như không phải do họ, những huynh đệ trong mỏ cũng không có bị rơi tới nước này."

"Ừ, là rất đáng trách." Hắn cũng không lo Canh Nhị bị người ta nhận ra, dù sao tên kia suốt ngày mặt đen như than, cùng lắm thì rửa đi là được.

Nghe thấy quỷ xương khô phụ họa lời hắn nói, Mậu 98 nhất thời không thể phán đoán thân phận vị này, dứt khoát thả lỏng, bắt đầu nhỏ giọng mắng mắng chửi chửi.

Truyền Sơn coi tất cả những lời mắng ấy như gió thoảng bên tai, lời người ta nói dù sao cũng là sự thực, bị mắng cũng là chuyện vô phương. So với những nô lệ một lòng muốn biến hắn thành nhân trệ trước mắt, hiện tại trong đầu hắn chỉ lo cho Canh Nhị và Kỷ 14, hận không thể sải một bước tới bên cạnh họ.

Không biết hai người họ có thể chống đỡ bao lâu?

"Hai người ngươi nói hiện tại đã bị bắt chưa?" Truyền Sơn liếm môi.

Mậu 98 đang mắng sướng miệng vội dừng lại, cũng không dám ngẩng đầu, cẩn thận đáp: "Chưa. Nghe nói chỗ ba người họ ở có chút kỳ lạ, cửa phá kiểu gì cũng không được, có người muốn đào động vào cũng không xong."

"Ờ?"

"Nhưng các huynh đệ đã vây quanh chỗ ấy rồi. Họ không ăn không uống, chắc chắn không chịu được mấy hôm."

Toi! "Vây quanh đấy là nhân mã của bên nào?" Trên mặt Truyền Sơn hiện lên đầy sát khí.

"Người của Canh Lục, còn có một vài người bên Đinh lão đại nương nhờ tới." Mậu 98 bị bỏ đằng sau, lỡ mất nét mặt của quỷ xương khô.

Xem ra thế lực hai bên quyết đấu, Lệ quỷ Canh Lục chiếm lợi thế. Truyền Sơn sợ lộ kẽ hở, không hỏi tiếp nữa. Người này còn hữu dụng với hắn, hắn không muốn lãng phí vô ích.

"Khoan đã. Hai người kia chết không thể để ở đó, phải chôn họ đi. Ngươi đưa đèn ***g cho ta, ở đây chờ ta một lát, ta xử lý hai thi thể kia rồi quay lại ngay."

Mậu 98 không dám phản kháng, cũng không dám nói muốn đi theo, ai biết vị quỷ gia này quay lại có định ăn no một bữa hay không, đành phải cố nhịn sợ hãi đối với bóng tối, giao đèn ***g cho Truyền Sơn.

Truyền Sơn nhận đèn ***g rồi đi.

Mậu 98 không đoán sai, Truyền Sơn quay lại đúng là có tâm tư khác, để Mậu 98 ở lại cũng là để tránh mắt người ta.

Theo như lời Trách Yểm thì phương pháp phụ tu ăn tim người kia hắn cũng không quên. Hơn nữa hắn cũng đã xác định qua khi xem ký ức của Trách Yểm, Trách Yểm cũng không nói dối, phương pháp này quả thực hữu hiệu.

Ngay lúc vừa mới lột quần áo người chết, trong đầu hắn đã xuất hiện một ý nghĩ. Nếu hắn không chủ động giết người, nếu hắn chỉ ăn tim của những người chết oan chết uổng hoặc bị người khác giết chết, có phải cũng sẽ có hiệu quả tương tự hay không?

Có lẽ hắn có thể thử xem? Hắn cũng không khờ dại cho rằng mình tu ma là liền thiên hạ vô địch, hai gã đạo sĩ mà phái Thanh Vân phái tới đợt trước giỏi hơn hắn nhiều lắm. Họ biết bùa biết quyết, lại biết phương pháp, hắn lại chẳng hiểu cái gì. Ít nhất hiện giờ hắn chỉ có thể lý luận suông, còn không thể hành động thực tế. Ký ức của Trách Yểm hiện đối với hắn, chính là một biển cả tri thức tương đối sâu và rộng, chỉ nguyên việc tìm thứ hắn muốn đã mất thời gian rồi.

Cố gắng đi, cố gắng tiêu diệt phần ý thức phân thần lưu lại trong đầu kia sớm một chút, cố gắng dung hợp toàn bộ ký ức của Trách Yểm, hắn liền có thủ đoạn đối phó với đạo sĩ phái Thanh Vân.

Con đường trở lại ngắn nên đi tới rất nhanh, hai thi thể cũng lần nữa xuất hiện trước mắt.

Truyền Sơn nhìn chằm chằm vào hai thi thể ấy, trong lòng tựa như có một sợi dây đang kéo qua kéo lại.

Ngươi cần lực lượng! Cần nâng cao thực lực! Ngươi đang chạy đua với thời gian! Nghĩ tới bọn Canh Nhị đi, họ còn đang chờ ngươi đi cứu họ, nghĩ tới người nhà và bạn bè ngoài kia đi, còn cả kẻ thù của ngươi nữa…

"Ùng ục." Ruột dạ dày bị cái đói dày vò đã ngửi thấy mùi thịt, bắt đầu kêu ùng ục.

Truyền Sơn nhịn không được vươn đầu lưỡi liếm môi, hắn nghĩ tới trái tim dã thú hắn giết trước đây, máu chảy đầm đìa, hiện tại nghĩ tới lại thấy khá hấp dẫn.

Cái đói cũng có thể làm người ta thành ma…

Thật lâu, trên khuôn mặt chính khí nghiêm nghị của Truyền Sơn đột nhiên hiện lên vẻ dữ tợn, không đợi lương tri thuyết phục mình lần nữa, lập tức đưa ma khí tới bàn tay, biến chưởng thành đao bổ xuống ngực thi thể!

32. Quyển 3 - Chương 9

Trên đường chạy về phía chỗ ở, Truyền Sơn càng chạy càng chậm.

Sau khi tâm tình kích động, hắn bắt đầu nghĩ tới, hình dạng hiện tại của hắn có thể giấu được Canh Nhị và Kỷ 14 bao lâu?

Cái dạng hiện tại của hắn, ai tin hắn là một con người?

Nếu để Canh Nhị biết hắn tu ma, biết hắn biến thành như thế này, biết… họ sẽ cảm thấy thế nào?

Hơn nữa, tình huống hiện tại cũng không ổn định, ý thức còn lưu lại của Trách Yểm cũng không bị hắn tiêu hủy hoàn toàn, vẫn còn đôi chút bị hắn kiềm chế trong thức hải chờ tiêu hóa. Nếu xử lý không thỏa đáng, để ý thức của Trách Yểm chạy mất, vậy thì chẳng còn gì để nói.

Mặt khác, sau khi trở về, hắn có thể giúp đỡ gì cho bọn Canh Nhị? Nếu bản thân hắn cứ tùy tiện xuất hiện, sợ rằng không những không giúp được họ, nói không chừng còn có thể dẫn tới đánh nhau loạn lạc. Dù hắn đã tu ma, nhưng dù sao thời gian cũng chưa lâu, đối phó năm sau người thì không sao, nhưng nếu năm mươi sáu mươi người thì sao? Còn các đạo sĩ lỗ mũi trâu phái Thanh Vân nữa chứ? Hiện giờ hắn chẳng qua mới bước vào cánh cửa tu ma, ngay cả tài bảo vệ bản thân cũng không có bao nhiêu. Hơn nữa, chỉ dựa vào ba người hắn, Canh Nhị và Kỷ 14, muốn lấy lương thực Canh Lục giấu có phải quá đơn bạc rồi không?

Bình tĩnh. Nhất định phải bình tĩnh.

Ngẫm lại xem, làm thế nào mới là tốt nhất bây giờ?

Có lẽ hắn nên tìm một chỗ tu luyện cho tốt đã, ít nhất cũng phải nâng cao tu vi đến cấp đầu của Luyện Khí Kỳ, có thể tự bảo vệ mình, khi nào có thể tạo thành lực sát thương nhất định với kẻ địch rồi lại đi tìm bọn Canh Nhị.

Ừm… Nếu ma khí đã đủ độ, để đạt được cấp đầu của Luyện Khí Kỳ chắc cũng không khó. Hắn đã đoạt được toàn bộ thể ngộ và kinh nghiệm của Trách Yểm, chắc chỉ cần khoảng năm đến bảy ngày là có thể đạt thành.

Nếu có khả năng, hắn còn muốn tìm bản thể của Trách Yểm. Theo ký ức của Trách Yểm, ma vật tu đến Phân Thần Kỳ ngoại trừ việc trong thức hải sẽ có một nguyên thần bản thể thì trong đan điền còn có một viên ma đan ẩn chứa toàn bộ năng lượng ma vật nên có.

Đã kế thừa ký ức Trách Yểm, Truyền Sơn không hề cảm thấy hắn có ý xấu với nội đan người ta vất vả tu luyện ra thì có gì không tốt, trái lại, hắn cảm thấy để viên nội đan ấy cứ ở trong tiên trận đúng là một sự lãng phí to lớn.

Truyền Sơn đột nhiên dừng bước lại.

Nô lệ gầy yếu đi đằng sau hắn co rúm người, dán chặt vào vách hầm mỏ không dám nhúc nhích.

Có điều bất thường gì đó. Ma khí dường như trở nên nhạt hơn. Đi trên đường, loại cảm giác này càng ngày càng rõ.

Không, hắn không thể buông tha cái chỗ kia như thế. Hắn không biết chỗ nào có thay đổi, nếu chỗ ấy thực sự là một tụ ma trận, bỏ qua như thế thật là quá đáng tiếc.

Dù sao con đường kia cũng không có ai tới, hắn lại vừa vặn muốn tìm một nơi đáng tin để nâng cao tu vi. Chi bằng cứ ở lại chỗ đó. Hắn còn có thể nhân cơ hội tiêu hóa một phần ký ức của Trách Yểm.

Đúng, cứ làm như thế đi. Dù sao, tạm thời cũng không vội. Quay lại chỗ ấy bố trí đôi chỗ, sau đó lén chuồn về xem bọn Canh Nhị có mạnh khỏe hay không, nếu họ không sao, hắn liền trốn đi tu luyện; nếu họ có chuyện, vậy tùy cơ ứng biến.

Truyền Sơn quay đầu lại nhìn lướt qua tên nô lệ gầy yếu, "Mậu 98, ngươi có muốn theo ta hay không?" Hắn nghĩ xem phải lợi dụng triệt để người này thế nào.

Mậu 98 ngẩn người, lập tức liều mạng gật đầu, cuối cùng quỳ luôn người xuống dập đầu với hắn, "Quỷ gia, tiểu nhân nguyện theo ngài, tiểu nhân thật tình muốn theo ngài, tiểu nhân…"

"Tuy theo ta không an toàn, nhưng ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi. Chỉ cần ta có miếng cơm ăn, ngươi sẽ không chết đói."

Vừa nghe lời này, Mậu 98 càng dập đầu ghê hơn, miệng càng không ngừng thề thốt, biểu thị sẽ toàn tâm toàn ý theo hắn, tuyệt đối không mang lòng phản bội vân vân và mây mây.

Truyền Sơn nghe hắn nói vậy, căn bản không để trong lòng, ngay từ đầu hắn đã không định giữ người này lâu dài, chờ đến khi hắn chiếm trọn lương giấu của Canh Lục, người này muốn đi đâu thì đi, sau này hai người gặp nhau coi như không quen biết. Nói trắng ra, quan hệ giữa hai người là quan hệ đôi bên cùng có

lợi. Mậu 98 dù bây giờ nói có hay, hắn cũng không coi người này là người một nhà. Nếu để người này biết hắn chính là Tân 279, nói không chừng gáy của hắn lại bị đập cho phát nữa.

Còn về phần suy nghĩ hiện tại trong lòng Mậu 98 là gì, ngoại trừ chính hắn cũng không có ai khác biết được.

Truyền Sơn mang theo Mậu 98 trở lại nơi vừa rồi, quả nhiên, một lát sau, hắn đã cảm nhận được ma khí đậm đặc.

Ngược lại với hắn, Mậu 98 càng tới gần chỗ này, người càng run ghê hơn. Hai con mắt tam giác cũng không ngừng quét qua quét lại trên mặt đất. Hai khối thi thể không còn nữa, có phải đã bị ăn rồi không? Hay là…?

"Nghe ngươi nói, lần niêm phong này đã kéo dài ba mươi ngày rồi, Canh Lục và Đinh lão đại kia sẽ không có tâm tư khác ư? Chẳng hạn như nghĩ cách chạy trốn gì đó?" Hít sâu một hơi, Truyền Sơn thoải mái duỗi thắt lưng.

"Ai mà chả muốn chạy, nhưng… không ai có thể chạy được." Mậu 98 tuyệt vọng nói: "Khoảng thời gian trước, có người đói muốn điên, muốn bò lên đỉnh ra ngoài, kết quả vừa ló đầu ra, đã bị chém văng."

"Ở trên đỉnh có người trông coi?"

"Phải."

"Nhiều người không?"

Mậu 98 lắc đầu, ý là hắn cũng không biết.

"Canh Lục hoặc là Đinh lão đại không tổ chức nhân thủ tìm cách đào một con đường ra ngoài?" Đối với điểm ấy, Truyền Sơn vẫn cảm thấy hiếu kỳ. Theo lý thì dù tình huống của hầm mỏ này có nguy hiểm tới đâu, nghiêm phạt tội liên đới có đáng sợ nhường nào, nhưng đã như vậy rồi, dù sao cũng là chết, lẽ nào người dẫn đầu nơi đây không nghĩ tới cách lợi dụng nhiều thủ hạ đào ra một con đường sống ư?

"Chắc quỷ gia cũng hay, bắt đầu từ ngày niêm phong thứ mười, Canh Lục gia và Đinh lão đại đã phái người đào đường sống rồi."

"Ờ? Họ đào đến đâu rồi?" Tinh thần Truyền Sơn rung lên.

Nghe thấy Truyền Sơn hỏi, nét mặt Mậu 98 rất lạ, không phải khát vọng trốn thoát, mà là vẻ mặt uể oải.

"Quỷ gia, ngài không biết, trong hầm mỏ này 'không sạch sẽ'."

"Không sạch sẽ?"

Toi rồi! Mậu 98 tưởng là bản thân nói sai, dám nói động phủ không sạch sẽ trước mặt hắn, đây không phải cố ý làm người ta không vui sao?

"Quỷ, quỷ gia, tiểu nhân, tiểu nhân…" Đáng thương Mậu 98 sợ đến nỗi giạng hai đùi ra.

"Ngươi nói ở đây sao lại 'không sạch sẽ'? Ta không trách ngươi."

"Vâng vâng. Tiểu nhân nói, nói…" Mậu 98 nuốt ngụm nước bọt, lòng sợ run tiếp câu:

"Tiểu nhân không rõ tình huống bên Đinh lão đại cho lắm, nhưng nghe người bên Lệ quỷ Canh Lục gia phái đi đào sinh đạo nói đào mãi đào mãi mà cứ đào đi đào lại, đào mãi không ra được. Bất kể đào từ đâu, đào về phía nào đều không được. Có người nói, Canh Lục gia không mê tín, đi theo đào mấy ngày, kết quả lại đào trở về đường cũ, suýt thì đào trúng nham thạch. Ai cũng nói… Nói đây là gặp phải hiện tượng 'ma dẫn đường', nói là người đã từng chết trong mỏ không muốn cho những người khác chạy trốn, muốn để tất cả ở lại chôn cùng."

Nói xong câu cuối, cơ thể Mậu 98 đã sắp mềm nhũn té trên mặt đất. Nếu nói trước đó hắn ta còn không tin tưởng quỷ thần, nhưng từ lúc tận mắt thấy một vị quỷ gia nửa người nửa ma bò từ dưới đất ra, hơn nữa vị quỷ gia này hiện còn đứng trước mặt hắn ta, hiện giờ, chỉ cần nhìn màn đêm tối tăm xung quanh ngọn đèn mỏ là hắn đã cảm thấy có thứ gì đang theo dõi hắn ta.

"Sợ cái gì? Con người không làm chuyện thẹn với lòng mình, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa. Hay là ngươi đã làm chuyện trái với lương tâm, sợ người ta tìm tới cửa?" Thấy Mậu 98 sợ thành như thế rồi, Truyền Sơn vẫn trêu hắn ta một câu.

Nào ngờ câu này dọa Mậu 98 đến nỗi hắn ta hét lên một tiếng chói tai, đặt mông phịch xuống đất.

Tuy biết trong mỏ này cơ bản đều là tội phạm, không có mấy ai là người tốt chân chính. Nhưng hắn đã gặp Canh Nhị, gặp Kỷ 14, tự nhiên cũng cho rằng người trong mỏ này chắc còn không ít sinh vật có thể gọi là 'Người'. Thấy Mậu 98 bị cái gọi là báo ứng dọa thành như vậy, Truyền Sơn chán ghét cau mày.

Hắn không muốn biết người này đã từng làm chuyện gì thẹn lòng, không muốn chút nào. Người này hữu dụng với hắn, chết rồi thì chẳng còn ích lợi gì nữa.

"Khụ, ngươi sợ cái gì? Có ta ở đây, ai có thể làm ngươi bị thương?"

Mậu 98 suy yếu nhìn về phía hắn.

"Đứng lên. Quỷ sợ người ác, ngươi thế này sao có thể sống được đến lúc rời khỏi đây?"

"Quỷ gia, ý ngài… Tiểu nhân còn có cơ hội sống rời khỏi Hắc ngục này?"

"Trên đời này chuyện gì cũng đều có thể." Tuy Truyền Sơn chán ghét người này, nhưng không muốn hứa bừa lừa dối hắn ta. Chỉ nói một câu ba phải thế nào cũng được, cho hắn ta ham muốn. Nhưng nếu người này có thể giúp hắn tới được chỗ Canh Lục giấu lương, còn hắn và bọn Canh Nhị có thể thuận lợi thoát khỏi Hắc ngục này, hắn cũng không ngại cho thêm một người đi cùng. Còn về phần người nọ có thể sống được như một con người ở bên ngoài không thì đó là vấn đề của hắn ta. Hắn chẳng qua cho một người cơ hội sống xuất phát từ quy luật công bằng mà thôi.

"Mậu 98, ta có chuyện muốn ngươi làm thay ta."

Tuy rằng không đạt được hứa hẹn chuẩn xác, nhưng cơ thể xụi lơ của Mậu 98 như là đột nhiên được thêm sinh khí, tự coi lời Truyền Sơn nói hiểu thành giúp hắn làm việc, hắn liền mang ngươi rời khỏi Hắc ngục này. Vì vậy cả người rung lên, trở mình bò dậy nhanh chóng nói: "Quỷ gia ngài có gì phân phó, tiểu nhân chuyện gì cũng nguyện làm, tiểu nhân xin thề.."

"Khỏi cần thề." Truyền Sơn nhìn hắn, mỉm cười vô cùng hòa ái, nói: "Hiện tại ngươi ở lại bên cạnh ta cũng không có tác dụng gì."

Vừa nghe lời này, Mậu 98 lại sợ đến mềm nhũn chân quỳ rạp xuống đất, quỳ xuống là liều mạng dập đầu cầu xin Truyền Sơn: "Quỷ gia, đừng giết tiểu nhân. Tiểu nhân cái gì cũng làm, tiểu nhân nguyện ý làm trâu làm ngựa cho ngài, van cầu ngài đừng giết tiểu nhân, tiểu nhân… Hu hu…"

"Ngươi về bên Canh Lục trước, nếu có ai hỏi một người khác và khối thi thể kia đâu, ngươi cứ nói đã bị người bên Đinh lão đại cướp rồi, ngươi vất vả lắm mới chạy về được."

"Quỷ gia, ý ngài là…"

"Giúp ta coi chừng hành động của Canh Lục, còn cả vị trí kho lương. Không lâu sau ta sẽ đi tìm ngươi."

"Nhưng mà, nhưng mà… Người chạy thoát kia sau khi trở về nhất định sẽ bẩm báo thật với Canh Lục gia, hơn nữa Canh Lục gia lợi hại như vậy, hắn ta nhất định phát hiện ra tiểu nhân nói dối, còn có ý…"

"Ta mặc kệ ngươi ăn nói với Canh Lục thế nào, ta chỉ hỏi ngươi có làm hay không?" Truyền Sơn mỉm cười hỏi.

Dáng cười này rất hòa ái, thậm chí thoạt nhìn rất anh tuấn mê người, nhưng, cặp mắt đỏ đậm, cứ nhìn chăm chăm vào Mậu 98 lại làm hòa ái biến thành uy hiếp.

Truyền Sơn nhìn theo bóng lưng Mậu 98 run rẩy đi xa. Khóe miệng vẫn nhếch lên một độ cong rất lạ, khiến người ta sợ hãi. Nét mặt ấy thoạt trông thậm chí còn không giống với hắn trước kia.

Thầm theo sau Mậu 98 một đoạn đường, Truyền Sơn len lén mò về cửa nhà, mai phục gần đó hồi lâu, nhưng đáng ghét cái là người trông coi bên cửa gỗ vẫn không ngơi, làm hắn không tìm được cơ hội nhìn lén bọn Canh Nhị.

Người trông ngoài cửa thi thoảng lại gào, chửi rủa vào bên trong, còn có người chất đống than đá tại cửa, châm lửa thiêu cửa gỗ luôn.

Nhìn lâu, Truyền Sơn lại xác định cánh cửa gỗ đó quả nhiên không phải vừa. Chỉ là sợ trận pháp còn không đạt được hiệu quả này, chắc máu của Canh Nhị khác với người khác.

Sờ bụng, hắn lại cảm thấy đói rồi. Với thân thủ của hắn bây giờ, muốn cướp một ít lương thực chắc là không khó lắm ha? Nhưng cướp của ai bây giờ? Cướp của người yếu thì ngại ghê, cướp của người mạnh thì lại sợ rút dây động rừng.

Thôi, đã đói bụng bao ngày rồi cũng không chết đói, có đói nữa chắc cũng không chết được. Có lẽ…

Lại quay về chỗ hắn bị chôn sống kia, cũng là chỗ ma khí đậm nhất, Truyền Sơn đào một cái hố rất sâu, khoanh chân ngồi xuống. Lúc đang vẩy bùn đất lên người che chắn, hắn nói với mình rằng: đây là tôi rèn, đây là vì không để ngươi lưu lại tâm ma. Chôn sống cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là ngươi sẽ sợ chuyện chôn sống. Nào, chôn đi chôn đi rồi ngươi sẽ quen thôi.

Biết rõ điều đó nên hắn tự để lại cho mình một khe để hô hấp, nhưng lần nhập định này vẫn mất rất nhiều thời gian của hắn. Nhưng sau lần này sẽ thuận lợi hắn. Theo số lần nâng cao tu vi, thời gian nhập định của hắn cũng càng ngày càng dài.

Mục tiêu: cấp đầu Luyện Khí Kỳ. Khi nào vững chắc rồi thì lúc đó sẽ đi ra!

Giữa trưa ngày thứ ba mươi tư niêm phong.

Tiếng sột soạt truyền ra từ đường mỏ.

“Chính là chỗ này?” Thanh âm cố gắng thật thấp.

“Vâng, chính là ở đây.” Người dẫn đường vừa run vừa nhỏ giọng trả lời.

“Lần này ngươi làm rất khá, chỉ cần chúng ta bắt được Tân 279, Canh Lục gia chắc chắn không để ngươi thiếu thốn đâu. Ngươi xem, hôm nay ngươi ăn uống tốt hơn tất cả.”

“Vâng vâng, cảm ơn Canh Lục gia ban thưởng. Xuỵt, sắp tới rồi, chúng ta phải nhẹ chút.”

“Sợ cái gì? Lẽ nào tên kia thực sự biến thành quỷ rồi? Dù hắn thực sự thành quỷ, Đinh 200 ta cũng không sợ hắn!”

“Vâng vâng, Hai trăm gia sát khí đầy mình, tự nhiên không sợ cô hồn dã quỷ.” Có người nhanh chóng vuốt mông ngựa.

“Cút! Đừng lảm nhảm với lão tử. Xách đèn ***g cao lên! Mấy người các ngươi, gỗ liễu, đinh đã chuẩn bị chưa?”

“Được rồi. Hai trăm gia yên tâm đi, chỉ cần ngài ra lệnh, chúng ta chắc chắn đóng đinh quỷ xương khô kia!”

Trong bóng tối có thứ gì đó mở mắt.

Sắc đỏ sậm dần trở nên sâu thẳm âm u, mãi đến khi biến thành màu đỏ như máu đen.

Vẫn tới sao?

Mậu 98 ngươi xác định ngươi đã lựa chọn đúng chứ?

–

Năm ngày sau, sáng sớm ngày thứ ba mươi chín niêm phong hầm mỏ.

Một bóng đen xách đèn ***g lén lút mò về phía này.

Bóng đen đi tới chỗ Truyền Sơn tu luyện, lượn hai vòng, như đang xác định xem người bên dưới còn ở đó không.

Ma khí quen thuộc vờn xung quanh, xem ra tên kia còn chưa đi ra.

Người tới tức tối đi tới chỗ giữa, dùng bàn chân trần đạp đất, thầm nói: "Sao còn chưa ra? Khó sinh phải không?"

"Ngươi cũng biết khó sinh?"

"Đương nhiên… A!" Người tới cả kinh búng mình cách xa ba thước, giơ đèn ***g soi về phía phát ra giọng nói.

Trong bóng tối, sắc đỏ đậm chợt lóe qua, một bóng người cao to đi ra từ giữa vách tường.

"La Truyền Sơn?"

"Ừ." Truyền Sơn lười biếng đáp lại.

Nam tử gọi tên hắn giơ đèn ***g lên soi xét, quan sát trên dưới mấy lần, nhất là khuôn mặt cố ý bôi đen kia của hắn, kinh ngạc nói: "Ngươi bò ra từ lúc nào?"

"Hai canh giờ trước." Khuôn mặt của Truyền Sơn và nam tử mới đến đều đen thui xuất hiện dưới ánh đèn ***g.

"Ngươi vừa đi ra từ chỗ kia?"

"Không phải ngươi thấy rồi à?"

"Ack, hiện tại ngươi là người hay quỷ?"

"Ẩn thân thuật nho nhỏ mà thôi."

"À." Người tới gật đầu như bừng tỉnh, nói: "Ngươi mắc bệnh mắt đỏ?"

"…" Truyền Sơn im lặng một hồi, "Ngươi biết ta bị chôn bên dưới?"

"À!"

"Hôm nay ngươi đã à hai tiếng." Có vấn đề! Truyền Sơn rất nhanh vươn tay túm lấy, thừa dịp nam tử chưa chuẩn bị, giữ lấy hai gò má nam tử, ra sức… nhéo.

"Nói! Ngươi sao lại biết ta bị chôn ở bên dưới?"

"Đa đa đa (đau đau đau)!" Canh Nhị đau quá suýt thì quẳng luôn đèn ***g, cái tay để không giữ lấy cổ tay Truyền Sơn kêu đau mãi.

"Tên hỗn đản nhà ngươi, ngươi rốt cục giấu ta bao nhiêu chuyện?"

"Buô.. (buông) ta ra!" Canh Nhị bắt lấy cổ tay Truyền Sơn ra sức cào, cào đến nỗi vải quấn trên tay Truyền Sơn lỏng lẻo hơn nửa.

Truyền Sơn nhéo khuôn mặt người này, dày vò thêm mấy cái, lúc này mới hết giận tự buông ra.

Canh Nhị một tay bụm mặt, hai mắt rưng rưng lên án nhìn về phía ác ma kia.

"Ngươi, ngươi….!"

"Ngươi không nghĩ tới muốn đào ta ra?" Truyền Sơn chớp mắt, ác nhân cáo trạng trước.

"Vì sao? Không phải ngươi nằm đó tốt lắm sao? Hơn nữa hiện tại ngươi không phải đã đi ra rồi sao?" Canh Nhị nổi giận đùng đùng gào lên.

"Khoan đã, đừng nói với ta là… ngươi chính là tên Vương bát đản vô liêm sỉ đào ta ra rồi lại chôn ta xuống?"

"Ngươi nói ai là Vương bát đản?"

"Ai đào ta lên rồi lại chôn ta xuống, chính là người đó."

"Đáng đời ngươi! Sớm biết ngươi xấu như thế, ta đã không giúp ngươi!"

Truyền Sơn nhướn mày một cái, "Giúp ta? Ngươi giúp ta thế nào? Thấy ta bị chôn sống không những không cứu ta, còn chôn ta thêm lần nữa, ngươi thế gọi là giúp ta sao?"

“Ta sao lại không giúp ngươi? Ta…” Canh Nhị giận đỏ mặt, chẳng chịu nói gì, khom lưng bắt đầu đào bùn đất lên.

“Ngươi làm gì đấy?”

Canh Nhị không để ý tới hắn.

“Này, ta hỏi ngươi đang đào cái gì?”

“Ngươi liên quan gì tới ta!”

Đương nhiên phải liên quan. Bên dưới này có thể có thứ tuyệt đối không thể để cho ai thấy. Truyền Sơn nhất quyết ngăn cản Canh Nhị, không cho y đào.

“Tránh ra!”

“Ngươi nói cho ta biết trước, ngươi đang đào cái gì?”

“Ma thạch.” Canh Nhị giận quá mức, cũng chẳng muốn giấu diếm gì nữa.

“… Ngươi nói ngươi đang tìm ma thạch?” Tuy rằng hắn đã tu ma, hơn nữa cơ thể hiện tại còn trở nên như thế này. Nhưng từ miệng đồng bọn mình nghe được từ ‘ma thạch’, thật là muốn bao nhiêu kỳ quặc thì có bấy nhiêu kỳ quặc.

Canh Nhị ơi Canh Nhị, rốt cục ngươi có bao nhiêu bí mật trên người?

“Ngươi đừng nói với ta ngươi không biết ma thạch là cái gì. Ngươi tu ma rồi phải không?”

“Sao ngươi biết?”

“Ta…” Canh Nhị vốn tức giận không định nói cho hắn nghe, nhưng vừa nghĩ tới mình phí phạm thế nào, làm bao nhiêu chuyện tốt, mà người này rõ ràng được lợi nhưng còn lơ tơ mơ như con nai tơ, y nào có thể nhịn được, lập tức oang oang kể lể.

“Hôm đó ta bị Á sinh đưa tới đây, tiểu tử ấy đập đầu ta từ đằng sau rồi chôn ta xuống. Lúc đó ta liền ở ngay bên cạnh ngươi! Hừ, cái mùi trên người ngươi, ta cách xa mười dặm cũng ngửi thấy được.”

Truyền Sơn nghe vậy, cố ý lại bên cạnh y ngửi ngửi.

Canh Nhị chán ghét phủi hắn. Ơ?… Lạ kỳ, sao không còn mùi nữa?”

“Ngươi… hình như hơi khác với trước đây.”

Ngài giờ mới nhìn ra sao? Truyền Sơn nhìn mảnh vải quấn trên tay mình bị lỏng lẻo, nghĩ thầm ánh mắt người này mờ nên mới không nhìn ra xương hắn bị thò à?

“Ngươi còn chưa nói sao ngươi lại giúp ta?”

Canh Nhị lập tức quên đi điểm khác thường ấy, nhanh chóng ngợi ca công tích của mình: “Ta không biết ngươi cơ duyên từ đâu, nhưng bất kể kiểu tu luyện nào đều cực kỳ tốn thời gian. Ta bò ra xong thấy ngươi chốc lát còn chưa tiến cấp được liền lấy chút ma thạch ra vẽ một tụ ma trận, như vậy ngươi có thể hấp thu nhanh hơn. Ngươi xem, mới qua mấy ngày? Ngươi đã tiến vào cấp đầu của Luyện Khí Kỳ rồi.

Phải biết rằng, một phàm nhân bình thường muốn từ cảnh giới hậu thiên tiến vào cảnh giới tiên thiên, bất kể hắn tu ma tu chân hay là tu phật, cho dù tư chất tốt cũng phải mất ít nhất chừng hai mươi năm. Nếu có thể có đại cơ duyên, đại khái có thể rút ngắn một nửa. Còn ngươi, vận khí coi như tốt lắm rồi, trước có quả xương khô thay đổi thể chất cho ngươi, sau có ta hi sinh nhiều viên ma thạch trung phẩm bày tụ ma trận cho ngươi. Ngươi còn nói ta không giúp ngươi? Ngươi biết những ma thạch cấp trung này khó tìm thế nào không?”

Hắn không đoán sai mà, chỉ là không ngờ người bày tụ ma trận này lại là Canh Nhị. Truyền Sơn tâm trạng thoải mái, cũng hơi cảm động. Ừ, tiểu đệ này cuối cùng cũng không nhận vô ích.

Canh Nhị mải lẩm bẩm lải nhải, vừa lải nhải vừa đẩy Truyền Sơn ra, tiếp tục đào bới ma thạch còn lại. Những ma thạch này tuy đã trải qua hấp thu đã rớt cấp, nhưng vẫn còn có thể dùng tiếp.

Truyền Sơn dở khóc dở cười, từ sau khi lão đạo mù bói toán nói mệnh hắn mang xui xong, hắn còn chưa từng nghe qua ai nói nói với hắn 'vận khí ngươi không tồi' các kiểu đâu.

"Ngươi còn không biết ngượng à mà nói, khi đó hỏi ngươi có biết ma công hay không, ngươi không chịu nói. Bảo ngươi dạy tu chân cho ta, ngươi lại ra sức khước từ. Nếu không phải gia mạng lớn, đã sớm đem mạng đút chuột rồi." Truyền Sơn sờ chóp mũi mình, con chuột cắn mũi hắn đừng để hắn bắt được. Cũng may không hỏng mặt.

"Không phải ngươi chưa chết sao?" Canh Nhị nói cũng không thèm ngẩng đầu lên.

Truyền Sơn lé mắt ngó y, "Ngươi muốn ta chết sao?"

Canh Nhị sợ run cả người, biết lại nói bậy rồi liền vội vã ngẩng đầu vô thức nói lấy lòng: "Đương nhiên không phải. Ta biết ngươi phúc thiên mệnh lớn, cát nhân tự có thiên tướng."

"Ta nhớ hôm ngươi rời nhà bỏ đi còn mắng ta là sao chổi."

"Ack… cái đó là nói nhầm, nói nhầm, ha hả….À!"

Truyền Sơn dựng thẳng ba ngón tay, "Lần thứ ba. Nói đi, ngươi lại nghĩ đến cái gì nữa?"

Canh Nhị nhảy dựng lên, chỉ vào mũi nam nhân mắng to: "Ta nhớ ra rồi, dựa vào cái gì ta phải chịu nhận lỗi với ngươi? Rõ ràng là ngươi sai mới đúng! Trong lòng ngươi nói muốn đề phòng ta? Uổng cho ta còn không ngại để ngươi ở nhà ta! Ta, ta còn cung cấp ma thạch và tụ ma trận cho ngươi tu luyện. Tên ma đầu sơ sinh vong ân phụ nghĩa nhà ngươi, mới bò ra đã trở mặt. Ta, ta… phải tuyệt giao với ngươi!"

Canh Nhị nhớ ra thế là ma thạch cũng không đào, gân cổ yêu cầu Truyền Sơn nhận lỗi.

Truyền Sơn quơ lấy cổ y, thuận thế dựa cả người lên người y.

"Hạt châu ngươi cho ta bị chủ tớ Á sinh cướp mất rồi." Cơ thể ấm áp, còn có một chút co dãn, dựa vào rất thoải mái, làm hắn có cảm giác chân thực như trở lại nhân gian.

Ta còn sống, thật sự tốt quá.

"Cái gì? À, bảo sao. Thôi, cướp thì cướp, thứ đó cũng không thể ăn."

Truyền Sơn… cứ thứ không thể ăn thì người này không coi là quý phải không?

"Mũi của ta có phải do ngươi cắn không?"

Canh Nhị thấy hai tròng mắt đỏ đậm của Truyền Sơn, kiên định lắc đầu. Y không phải không nói dối, y chỉ không nói dối về chuyện tiên đoán thôi.

Truyền Sơn theo dõi y.

"Ngươi, ngươi còn chưa chịu nhận lỗi với ta." Canh Nhị chột dạ nên cứ càm ràm mãi.

"Vì sao? Ta cũng không ngại dán vào ngươi thế này, ngươi còn để ý trong lòng ta nghĩ gì?"

Canh Nhị sửng sốt, lúc này mới ý thức được tư thế hiện tại của hai người thân mật như vậy, vội vã tránh ra, còn chưa mở miệng, mặt đã đỏ trước.

"Ta… ta vừa rồi không nghe trộm tâm sự của ngươi."

Truyền Sơn cười, nhịn không được lại kéo đầu y, cố sức xoa cho rối, "Ngươi có biết dù là đôi phu thê ân ái nhất thế gian, trong một năm cũng có ít nhất một lần muốn giết chết đối phương không?"

"Thật sao?"

"Nương ta kể đấy. Nàng bảo đạo phu thế là phải bao dung, thông cảm cho nhau. Nếu cả hai người đều không có chừng mực, rất dễ trở nên bất hòa. Canh Nhị, có đôi khi suy nghĩ trong lòng người khác với điều thực tế hắn muốn làm. Hơn nữa tâm sự con người thay đổi trong nháy mắt, ngươi căn bản không đọc được hết."

"Ta biết." Canh Nhị cúi đầu, chuyển trọng tâm lên chân trái, ngón chân phải chấm mặt đất, nói: "Ta chỉ có thể cảm ứng được người khác khi người đó phát ra tình cảm cực mãnh liệt, không phải tâm sự nào cũng đọc được."

"Năng lực này của ngươi không thể khống chế sao?"

"Có thể, chẳng qua bây giờ còn chưa thuận lợi lắm." Canh Nhị giống như đã làm sai chuyện gì, cúi đầu nhỏ giọng trả lời.

Truyền Sơn thầm bật ngón tay cái với mình, cố nén ý cười, lại xoa đầu Canh Nhị, "Vậy ngươi có ngại chuyện ta tu ma không?"

"Không ngại." Canh Nhị đáp không hề do dự, nhưng lập tức lại bổ sung một câu: "Chỉ cần ngươi không lạm sát kẻ vô tội, không cố tăng sát nghiệt."

"Cũng thế thôi. Ta cũng không ngại ngươi có năng lực đọc tâm. Bởi ta biết ngươi không lấy nó làm chuyện xấu."

Canh Nhị kích động, đầu ngẩng lên. Cái gì gọi là tri kỷ! Chính là đây a!

Truyền Sơn thấy Canh Nhị với một đôi mắt to ngước nhìn mình, ánh mắt sáng trong lấp lánh, giống như chú cún con đang đợi chủ nhân âu yếm, nhịn không được… sờ cánh tay trái còn lành lặn của mình. Trong hầm mỏ lạnh hơn trước thì phải.

Canh Nhị cố nhịn dòng nước mắt sắp tràn khóe mi, quyết định nắm tay giảng hòa với họ La. Nghĩ kỹ lại, người này thực ra khá là tốt.

"Đúng rồi, ma công của ngươi ai dạy?"

Canh Nhị vẫn còn tiếc mấy viên ma thạch còn nằm trong đất chưa nhặt, vội khom lưng tìm kiếm. Đào bới mãi tựa hồ thấy trong đất vẫn còn thứ khác, phủi đất phía trên đi, phát hiện đó là một khối thi thể, hơn nữa mặt người này còn khá là quen, hình như là Đinh 200 trong Thập đại hung ma? Lúc đang chuẩn bị nhìn nhận kỹ càng thì Truyền Sơn bên cạnh vừa như cố ý lại vừa như vô ý hất bùn đất lại người thi thể.

"Ở đây sao lại có người chết khác nữa?" Nguy hiểm thật, may mà hắn tiếc ma thạch nên thu lại, chứ không ma khí ở đây đậm đặc thế này, trời mới biết thi thể này sẽ thành thứ gì.

Tình hình nguy hiểm chưa tan, Canh Nhị cũng không để ý lắm, thoáng cái đã thu thập hết ma thạch.

"Đây là hai chuyện, chờ về nhà rồi ta từ từ nói với ngươi. Canh Nhị, ta hỏi ngươi, chủ tớ Á sinh còn ở nhà không?"

"Không. Họ chạy lâu rồi."

"Ngươi biết tìm kiếm và phân biệt ma thạch sao?"

"Biết." Canh Nhị do dự một chút, thành thật gật đầu."

"Dạy ta." Hắn biết tri thức lý thuyết, nhưng không có kinh nghiệm thực tiễn.

"Được. Khế ước trước đây của chúng ta bỏ hết."

"Thôi chúng ta bàn lại. Nghe nói ngoài nhà có người vây quanh? Sao ngươi ra đây được?"

Cuối cùng hai người cũng nhớ tới phải nói chuyện chính.

Canh Nhị khó chịu, tính thế nào cũng thấy y thiệt.

"Hỏi ngươi đấy." Chọc.

"Trong nhà có địa đạo khác. Ơ? Tay ngươi làm sao vậy? Da thịt rữa nát hết rồi hả? Ha ha! Đúng là ác có ác báo a!"

"… Canh Nhị, ta đã nói với ngươi chưa, hiện tại ta rất mạnh?"

"Xời! Chỉ bằng tên cấp đầu Luyện Khí Kỳ nho nhỏ như ngươi mà cũng dám nói mạnh? Nói cho ngươi hay, trước đây ngươi là người thường, ta chỉ có thể nhân nhượng ngươi, sau này… hừ hừ hừ!" Canh Nhị đắc ý dựng đuôi lên.

"Vậy xin hỏi tiền bối hiện tại là?"

"Cấp hai Ngưng Khí Kỳ. Tu vi của ta cao hơn ngươi tròn bốn cấp. Thấy chưa? Bốn cấp đấy!" Canh Nhị kiêu ngạo giơ bốn ngón tay lên khua múa loạn loạn cho tên cấp đầu xem.

"Ngươi đã tu luyện bao lâu rồi?"

Canh Nhị vừa hé miệng, lại nhanh chóng ngậm chặt.

"Không thể nói?"

Không phải không thể nói, là nói ra thì xấu hổ. Canh Nhị vừa nghĩ tới số năm tu luyện của mình thì ủ rũ cúi đầu. Nhưng dù thời gian tu luyện dài như vậy, y vẫn không thể hoàn toàn gạt bỏ thú ăn. Có lẽ y tiến cảnh chậm như vậy, chính là do y tham ăn đi? Nhưng mà… không ăn cơm, sẽ rất khó chịu a.

Truyền Sơn ngó y, trông mặt mũi không nhiều tuổi lắm mà? Lẽ nào…

"Hầm mỏ này, người tu chân chưa đến cấp 3 Ngưng Khí Kỳ thì không ra được."

Không đợi Truyền Sơn hỏi lần thứ hai, Canh Nhị đột nhiên nói một câu như thế.

Trên đường về, hai người vừa đi vừa nói.

"Có ý gì?"

Canh Nhị ngẩng đầu nhìn Truyền Sơn, "Lúc ngươi vừa xuống, Đinh lão tam chắc đã nói với ngươi lai lịch của hầm mỏ này chứ?"

"Ừ."

"Theo ta suy đoán, lúc người của phái Thanh Vân phát hiện ra ngọn núi này ẩn chứa khoáng sản tài nguyên than đá phong phú thì lập tức bày cấm chế chiếm trọn. Sau đó, Lãng quốc – nước sở hữu ngọn núi này phát sinh nguy cơ thiếu lương, người phái Thanh Vân lấy bộ mặt người thi ân xuất hiện, chỉ điểm quốc chủ Lãng quốc khai phái mỏ than ở đây."

Trí nhớ Truyền Sơn thoáng hiện, đây là ký ức của Trách Yểm. "Môn phái tu chân không phải cầu tận lực tránh đời sao?"

"Không có môn phái tu chân nào có thể tránh đời hoàn toàn cả. Quyền chiếm ruộng tốt, non xanh, quyền khai thác khoáng thạch, cùng nô lệ trồng và khai thác mỏ cần thiết, môn phái càng to cần càng nhiều thứ ấy."

Nói đến đây, Canh Nhị dùng giọng điệu rất là buồn bực cảm thán một tiếng: "Sau này từ từ ngươi sẽ biết, tu chân thực ra thứ tu chính là một chữ tiền."

Truyền Sơn chẳng biết nói gì, thảo nào Canh Nhị đợi bảy năm cũng không có người phát hiện y khác gì với người thường, ngoại trừ năng lực của y ra. Người này… thực sự rất tục, hoàn toàn không có cảm giác tiên phong đạo cốt và 'bất thực khói lửa' của nhân sĩ tu chân nên có.

"Ngay từ đầu có phải họ không biết trong này có linh thạch hay không?"

"Ta nghĩ chắc là vậy." Canh Nhị phục hồi tinh thần lại từ trong nỗi buồn vô cớ, gãi đầu nói: "Bằng không họ chắc chắn đã tiếc tặng ngọn núi này cho Lãng quốc khai thác. Cấm chế cũng sẽ không chỉ hạn chế ở cấp 3 Ngưng Khí Kỳ. Linh thạch xuất hiện vào ba năm trước, có một nô lệ vô tình đào ra một linh thạch tính thủy phẩm tính tốt, ngục tốt tưởng là ngọc thạch cực phẩm, để lấy lòng thủ trưởng đã dâng lên, kết quả cứ tầng tầng dâng lên tay hoàng đế Lãng quốc, hoàng đế Lãng quốc lại ban ngọc thạch cực phẩm đó cho quốc sư, sau đó phái Tahnh Vân phái mấy người tới thăm dò hầm mỏ này một phen. Ta đã chú ý rồi, tu vi của những đạo sĩ này đều trên cấp 3 Ngưng Khí Kỳ."

"Chắc ngươi đã sớm phát hiện nơi này có linh thạch đúng không?"

Canh Nhị nhe hàm răng trắng cười.

Thấy Canh Nhị cười thành như vậy, Truyền Sơn biết người này tuyệt đối đào được không ít linh thạch cất giấu rồi.

"Vì sao họ không phái người quản lý riêng? Bởi lượng tích trữ linh thạch nơi này rất ít sao?"

"Ít là một nguyên nhân, nguyên nhân khác là... đại khái họ cũng không muốn làm người tu chân khác trên tinh cầu này chú ý. Tuy người tu chân trên tinh cầu này không nhiều lắm, nhưng người đạt trên Kim Đan Kỳ vẫn có một hai người."

Tinh cầu, Kim Đan Kỳ.

Ký ức của Trách Yểm rộng tựa biển cả, Truyền Sơn phải tìm mãi mới ra ký ức có liên quan tới tinh cầu.

Màn thứ nhất xuất hiện chính là một bức họa tinh tế hắn chưa thấy bao giờ, cũng chưa tưởng tượng bao giờ.

Sông Ngân rộng lớn vô ngần, từng tinh cầu giăng khắp nơi như trang trí, tinh vân mỹ lệ vờn quanh tinh cầu, chuyển động theo quy luật.

Giữa mênh mông, Truyền Sơn chỉ cảm thấy mình bỗng trở nên rất nhỏ rất nhỏ, không phải chỉ thân thể của mình nhỏ đi mà là một cảm giác nhỏ bé khó dùng ngôn từ để nói rõ.

Rộng như vũ trụ, nhỏ như bụi trận.

Ta là ai? Đây là đâu? Ai là Trách Yểm? Ai lại là La Truyền Sơn?

Canh Nhị há hốc mồm nhìn nam nhân trước mắt, không phải thế chứ? Đã nhập định vậy rồi?

Này? Canh Nhị đưa tay muốn chọc hắn. Ngón tay thò đến trước mặt thì dừng lại.

Canh Nhị có chút đố kỵ. Đây là tỉnh ngộ ha? Nhưng vì sao y tu luyện đến giờ số lần tỉnh ngộ cộng vào còn chưa được hai lần? Vì sao người này vừa tiếp xúc với tu luyện đã có cơ duyên như thế?

Đố kỵ thì đố kỵ, cũng không thể lãng phí cơ hội hiếm có này được. Bất đắc dĩ, Canh Nhị đành phải moi một viên ma thạch ra, lại tiếp tục bày tụ ma trận xung quanh Truyền Sơn.

Để giữ tâm lý cân đối, Canh Nhị vừa bày trận vừa nới với mình: Đây đều là cơ hội thoát khỏi khốn cảnh hiện giờ, người này trở nên mạnh rồi, cơ hội chạy trốn mới mạnh hơn.

Canh Nhị không biết người này lần này tỉnh ngộ mất thời gian bao la au, suy nghĩ một chút, lại bày một ẩn tung trận ngoài tụ ma trận. Có thể che giấu tung tích và ma khí của Truyền Sơn.

Hai trận pháp, đủ tiêu hao bốn viên linh thạch, sáu viên ma thạch của y.

Đau lòng! Đau lòng vô cùng, Canh Nhị run môi, chỉ vào mũi nam nhân liên tục lên án. Mắng vài câu vẫn không giải được hận, ngẫm lại, móc từ trong ngực ra một mảnh ngọc, chăm chú khắc lên trên:

Năm Tân Mão, tháng Mậu Tuất, ngày Nhâm Tuất, vì La Truyền Sơn bày tụ ma trận, dùng mất sáu viên ma thạch;

Năm Tân Mão, tháng Kỷ Hợi, ngày Qúy Dậu, vì La Truyền Sơn bày tụ ma trận cộng ẩn tung trận, dùng mất bốn viên linh thạch, sáu viên ma thạch;

Cứ nhớ trước, sau này lại tính sổ với ngươi!

33. Quyển 3 - Chương 10

"Tiên trưởng, chính là ở đây."

Đám người vây quanh bên cửa gỗ và cầu thang tách nhau ra.

Canh Lục dẫn một gã đạo sĩ tuổi trẻ tới trước hang nhà của Canh Nhị.

Đoàn người vây xung quanh thấy đạo sĩ phái Thanh Vân xuất hiện, cả đám sắc mặt kỳ quái. Khó mà phân biệt nổi đó là vui vẻ hay căm hận.

Canh Lục nhìn quét qua đám người một lượt. Ngoại trừ mấy người thân tín vây quanh nghênh đón, rất nhiều người đụng phải ánh mắt hắn thì lập tức lảng tránh.

Liên hợp với tàn dư của Thập đại hung ma, lập kế giết chết Đinh lão đại, sát nhập tất cả thế lực trong Hắc ngục, tất cả những điều này đều xảy ra trong thời gian 39 ngày ngắn ngủi. Thủ đoạn Canh Lục dùng tuyệt đối mạnh mẽ, cứng rắn viết lại tên 'Lệ quỷ' một lần nữa. Có thể nói, 39 ngày qua, Lệ quỷ Canh Lục đã dùng máu tươi và sinh mệnh để củng cố ngai vàng quyền lực của hắn.

Mọi người sợ hắn hận hắn, nhưng lại phải nhìn sắc mặt hắn, nghe phân phó của hắn.

Canh Lục nhìn những người này, lòng thầm cười nhạt, hắn biết mình có thể khống chế đám người này, chủ yếu là do lương thực! Chỉ cần hắn có thể nắm giữ toàn bộ lương thực thu chi trong mỏ, hắn có thể nắm giữ hơn ba trăm nô lệ còn lại trong mỏ.

Nhưng hôm nay, lương thực trên tay hắn cũng không nhiều, hơn ba trăm con người, dù mỗi người mỗi ngày chỉ ăn hai lạng, cũng không chống chọi được qua mười ngày.

Cũng may! Cũng may hắn đập nổi dìm thuyền, chủ động liên hệ với người bên trên. Hắn không ngại sắm vai một con chó cúi đầu nghe lời trước mặt ngục tốt, chỉ cần hắn có thể sống sót, sớm muộn cũng có ngày hắn bắt toàn bộ người làm hắn nhục nhã phải trả cái giá thật đắt.

Các đạo sĩ phái Thanh Vân tới, lương thực sau này cuối cùng cũng có hy vọng. Canh Lục tin chắc quan viên Lãng quốc và đạo sĩ phái Thanh Vân đều không hy vọng nô lệ mỏ chết sạch.

Dù họ có thể bồi dưỡng ra một nhóm nô lệ khác, nhưng mỏ than này đã khai thác năm mươi năm rồi, tình huống trong mỏ phức tạp, đến ngay cả hắn cũng không dám nói biết hết. Người mới dù sao cũng không bằng người có kinh nghiệm, nếu họ chết hết, sản lượng than trong mỏ than này chắc chắn sẽ giảm đáng kể. Mà Lãng quốc đang chiến tranh với nước khác chắc chắn không hy vọng nơi hậu phương xảy ra vấn đề.

Canh Lục đang tự đánh cược, cược người bên trên muốn họ chết mấy phần. Ngày thứ ba mươi phong hầm, lúc trong hầm còn lại bốn trăm người, hắn báo lên trên tin tức thần phục. Qủa nhiên, không ngoài sở liệu, ngày thứ ba mươi hai phong hầm, hắn đã nhận được hồi âm: giao ra Tân 279, còn có Canh Nhị và Kỷ 14 dẫn tới bạo động.

Toi rồi!

Canh Nhị ló đầu, may mà y lượn qua coi cái.

Y đã nói vừa rồi sao trong lòng lại thấy bất an thế, dưới chân cũng tự nhiên lượn qua đằng trước xem. Cảm ơn ông trời, để dự cảm đối với tai nạn của y vẫn mạnh như vậy.

Tiểu đạo sĩ này không phải là đạo sĩ tuổi trẻ lần trước tới kia sao? Gọi gì nhỉ?

Lần này trong tay Minh Linh Tử xuất hiện một cây phất trần, vẫn là bộ mặt cao ngạo và lạnh lùng, nhìn đám nô lệ mỏ quần áo tả tơi, xanh xao vàng vọt, cả người tản ra mùi tanh tưởi với vẻ chán ghét không hề che giấu.

Theo ý của hắn, hắn mong tất cả những người này đều đổi hết, đổi sang nhóm mới vào một lần nữa. Chẳng qua là vài tên tội phạm mà thôi, dù có đổi hết thì sao nào.

Sư huynh Minh Thắng Tử nói không nên tạo thêm sát nghiệt để lại nghiệt duyên, nhưng những người này sao có thể được cho là người?

"Đây là chỗ Canh Nhị dẫn tới bạo loạn kia ở?"

"Vâng." Canh Lục kính cẩn trả lời.

“Ra mắt Canh Lục gia, tiên trưởng.” Nô lệ trung niên coi như khỏe mạnh, canh giữ ngoài cửa gỗ khom lưng tiến tới, đang định nói gì đó.

Minh Linh Tử vung phất trần lên, nô lệ trung niên nện lên cửa gỗ ‘bịch’ một cái, lập tức người liền trượt thẳng xuống.

Minh Linh Tử nhìn than đá chồng chất ngoài cửa, còn có nô lệ mỏ tản mát ra mùi tanh tưởi, cau mày cố nhịn.

Canh Lục thấy hắn không hài lòng, lập tức sai người giữ cửa khiêng hết những thứ trước cửa đi, bao gồm cả tên nô lệ trung niên không biết sống hay chết kia.

“Tân 279 cũng ở bên trong?”

Canh Lục nghĩ tới báo cáo mấy hôm trước của Mậu 98, mà năm ngày trôi qua rồi, toàn bộ đám người phái đi bắt Tân 279 hư hư thực thực đến giờ còn chưa về, trong đó còn bao gồm Đinh 200 trong Thập đại hung ma.

Suy nghĩ một chút, Canh Lục quyết định tạm thời giấu diếm việc này. Cá tính của vị đạo trưởng này rõ ràng không thấy hòa ái dễ gần gì rồi, hắn cũng không muốn thêm chuyện vào lúc này. Bất kể thế nào, hắn tin chỉ cần vị đạo trưởng này ở đây, Canh Nhị và Tân 279 và cả Kỷ 14, chắc chắn một người cũng không chạy thoát được.

“Vâng. Kỷ 14 giúp họ cũng ở đây.”

“Ngươi nói ngươi tên Canh Nhị có năng lực tiên đoán và đọc tâm?”

“Vâng.” Canh Lục không giấu diếm, không ít người trong mỏ đều biết chuyện Canh Nhị, dù hắn muốn giấu cũng không được. Hiện tại chỉ có thể khẩn cầu ông trời phù hộ Canh Nhị không chết trên tay vị đạo gia này. Nhưng mà, khi đó Canh Nhị có thể nói dối hay không? Thực ra y căn bản không biết khi nào thì mọi người có thể thoát khốn? Nếu như là như thế…

Canh Lục nghĩ, hắn nhất định sẽ để lại một bát tô lớn nhất cho Canh Nhị.

Canh Nhị rất tự tin với trận pháp dùng máu tươi của mình vẽ thành.

Nhưng mà! Còn nơi khác thì sao?

Tiểu đạo sĩ này có thể tới lui hầm mỏ như không, chứng tỏ ít nhất có tu vi cấp 3 Ngưng Khí Kỳ. Y chỉ có cấp 2, dù thêm chút thủ đoạn, cũng chắc chắc là đối thủ của hắn.

Không được, không thể cứng đối cứng. Thôi chạy đi!

Kỷ 14 nhìn cái đầu ló ra từ dưới bàn đá, hỏi: “Không phải ngươi đi tìm Truyền Sơn sao? Tìm được chưa?”

“Việc này đợi lát nữa nói với ngươi. Chúng ta phải dọn nhà rồi, nhanh lên nhanh lên!”

“Bên ngoài có ai tới?” Kỷ 14 tỉnh ngủ nói.

“Tiểu đạo sĩ không tuân thủ quy tắc.”

“?” Kỷ 14 phát hiện mình càng ngày càng không hiểu lời Canh Nhị.

“Đừng hỏi nữa. Sau này ngươi sẽ biết. Có thể đi không?”

“Không thể.”

“Vậy ta khiêng…”

“Không được khiêng, cõng đi.” Kỷ 14 nghĩ tới hình dạng Truyền Sơn bị cõng trước đó, vội vã ngăn lại.

Canh Nhị mặc kệ cõng hay khiêng, ba chân bốn cẳng vơ vét toàn bộ mọi thứ trong phòng vào lòng.

“Bịch!” Cửa gỗ rung một chút.

Tốc độ trên tay Canh Nhị nhanh hơn, lương thực, vại nước, chăn, nồi, chậu, bát, đũa… Đến ngay cả lò than cũng bị y nhét vào.

Kỷ 14 ngồi một bên không giúp được gì nhìn mà dụi mắt mãi. Đây là yêu pháp gì? Mấy thứ kia nhét vào đâu rồi?

"Ầm ầm!" Cửa gỗ rung kịch liệt. Vách tường bên cạnh cửa theo nhịp cửa rung, đổ bụi đất rào rào xuống đất.

"Chờ một lát đi chờ một lát đi, còn có đồ chưa dọn xong." Canh Nhị dở hơi liên tục nhắc, cơ thể lại chạy như bay trong phòng, thoáng cái đã thành một cái bóng vụt qua vụt lại.

Kỷ 14 thấy bóng dáng Canh Nhị lát thì đầu đông, lát thì chạy qua đầu tây, nháy mắt, y lại xuất hiện ở phía nam.

Canh Nhị ơi Canh Nhị, ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào? Ngươi lợi hại như vậy, vì sao lại vào đây? Vì sao lại không chạy trốn? Kỷ 14 nhìn Canh Nhị, trong mắt bốc lên ngọn lửa nóng cháy như nhìn thấy một con lợn sữa quay hảo hạng.

"Đùng! Rầm." Tường bắt đầu đổ bụi đất hàng loạt. Xem ra cánh cửa không chống chọi được bao lâu nữa.

Một Canh Nhị lề mà lề mề ngày xưa, giờ nhanh chóng thu dọn tất cả, cuộn cái chăn trên người Kỷ 14 lại, nhanh chóng cuộn tròn nhét vào trong ngực. Dù sao tất cả mọi người đều quen thuộc cả rồi, giấu tới giấu lui cũng mệt hơi, vẫn như thế này cho tiện.

"Bắt đầu! Chúng ta đi ngay đây." Canh Nhị ngồi xổm xuống bên cạnh Kỷ 14.

Kỷ 14 hít sâu một hơi, dứng dậy ôm lấy cổ Canh Nhị.

–

"Chỉ có chút thủ đoạn ấy mà còn muốn ngăn trở đạo gia? Ta coi các ngươi có thể trốn tới khi nào.

Theo tiếng gầm của Minh Linh Tử, công kích mạnh liên tiếp nện lên tường đất.

Các nô lệ mỏ xem náo nhiệt xung quanh đều chạy trốn, liều mạng né tránh tảng đất bắn ra.

Minh Linh Tử căn bản không quan tâm tới tính mệnh của những nô lệ mỏ đó, làm sao nghĩ tới việc che chắn cho họ.

Canh Lục phản ứng nhanh, từ lúc Minh Linh Tử ra tay là đã trốn tới khu vực an toàn.

Công kích hết lần này tới lần khác làm tường đất đã được trận pháp phòng hộ cũng không thể nào chống đỡ nổi nữa, đổ 'ầm ầm' xuống.

Bụi đất lững lờ, khói mù khắp nơi.

Minh Linh Tử ghét bỏ vung phất trần lên phẩy, toàn bộ bụi bặm ngưng tụ lại thành một quả cầu treo giữa không trung.

Canh Lục thấy căn phòng vẫn không công kích được giờ đã lộ ra chân diện mục, cũng đi ra từ chỗ góc.

Trong phòng rỗng tuếch.

Đừng nói tới người, ngay cả nồi niêu xoang chảo cũng không thấy cái nào.

Sắc mặt Minh Linh Tử cực kỳ khó coi.

Canh Lục thầm kêu không ổn.

"Không phải ngươi thề thốt nói, người ở bên trong sao?"

Canh Lục im lặng nhìn chằm chằm gian nhà trống không vắng vẻ, hoàn toàn không giống có người ở.

Ngươi nói dù dọn nhà ngươi cũng không thể dọn đến trống rỗng thế chứ? Đến ngay cả bàn đá ghế đá phòng nào cũng có cũng không thấy nữa.

Canh Nhị cõng Kỷ 14 chạy như bay trong lòng đất.

Kỷ 14 chỉ cảm thấy mùi đất tràn ngập chóp mũi, bên tai là tiếng bùn đất rào rào, sùm sụp. Con mắt không dùng ở đây được, khắp nơi đều là một mảng đen kịt, cũng không biết hoàn cảnh xung quanh rốt cục thế nào.

Kỷ 14 nghi vấn đầy mình cũng không dám hỏi ngay, hắn lo yêu đạo phái Thanh Vân sẽ nghe thấy tiếng đuổi theo.

Thân thể thả lỏng, giống như là có thứ gì đó đè nén dần biến mất. Kỷ 14 cảm giác bản thân đi tới một không gian khá trống trải.

Canh Nhị đi vài bước, ngồi xổm người xuống buông Kỷ 14 ra, đỡ hắn nằm xuống.

Kỷ 14 cảm giác dưới thân mình là một bãi đá cứng rắn.

Ánh lửa tỏa ra, Canh Nhị châm một ngọn đèn mỏ. Ngọn đèn yếu ớt soi sáng không gian này, làm Kỷ 14 đi ra từ bóng tối bỗng cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Đây là một sơn động bốn phía đều là nham thạch. Sơn động không lớn, bề sâu chừng mười lăm thước, rộng và cao chừng mươi thước, kích cỡ không khác lắm với cái hang cũ.

"Nơi này là?" Kỷ 14 cúi đầu nhìn dưới thân, quả nhiên là một bãi đá san bằng.

"Chỗ sâu nhất hầm mỏ. Trong lúc vô tình ta đào vào, người phái Thanh Vân muốn tìm cũng phải tốn chút thời gian. Ở đây trước, ta phải làm chút bố trí." Kỷ 14 thân mang trọng thương, La Truyền Sơn thì đang 'tỉnh ngộ', Canh Nhị chợt cảm thấy trọng trách trên vai trọng đại, xoa tay bắt đầu công việc.

"Ngươi muốn làm thế nào?" Không hiểu sao, Kỷ 14 cảm thấy hơi lo. Tên Canh Nhị này thoạt trông không giống người gánh vác được việc…

Canh Nhị lấy chăn từ trong ngực ra, nghiêm túc nói: "Đầu tiên trải đệm cho ngươi, nếu ngươi cứ ngủ như vậy cả tối, sáng dậy chắc chắn đau chết."

Được rồi, Kỷ 14 thừa nhận điều đó quả là khá quan trọng.

Tiếp đó, Canh Nhị lại lấy một lò than phôi bùn từ trong ngực ra, "Thứ hai, chúng ta phải nhóm lửa làm cơm, tục ngữ nói rất hay: hoàng đế không phái binh đói."

Kỷ 14 vẫn bình tĩnh như trước. Canh Nhị nghĩ như vậy cũng không tồi, muốn sống sót, ăn uống ngủ nghỉ đều là chuyện quan trọng cần giải quyết.

"Thứ ba," Lần này Canh Nhị lấy từ trong lòng ra hai viên linh thạch, tiếc rẻ nhìn chúng, nói: "Trong động này ta vẽ trận pháp phòng thủ, hiện giờ chúng ta phải khởi động nó.

"Đây là linh thạch?"

"Ừ." Canh Nhị vuốt ve linh thạch, lòng đau vạn phần. "Đối phương ít nhất là cấp 3 Ngưng Khí Kỳ, muốn phòng ngự hắn, phải dùng linh thạch trên trung phẩm, hơn nữa ít nhất phải bốn viên." Bảy năm qua, ta tổng cộng mới góp nhặt được mấy viên linh thạch trung phẩm, giờ thì hay rồi, lúc này mới được vài ngày đã mất hơn nửa, còn không phải dùng cho mình tu luyện nữa chứ. Hu hu!

Kỷ 14 thấy nhưng không lạ, càng không hỏi Canh Nhị vì sao có linh thạch nhưng không giao ra đổi tự do.

Khởi động trận pháp, dàn xếp xong xuôi Kỷ 14, lại ăn một bữa cháo hoa nửa loãng nửa khô, Canh Nhị nói muốn ra ngoài bố trí một phen, thế là rời khỏi sơn động đi vào bóng tối.

Kỷ 14 nắm chặt đại đao của ngục tốt vẫn chưa buông ra, ép buộc mình phải mau chóng tiến vào giấc ngủ để khôi phục thể lực. Kỷ 14 hắn từ trước tới giờ cũng không muốn trở thành gánh nặng của ai, hôm nay nợ người, tương lai hắn nhất định phải trả!

Canh Nhị giống như một chú chuột bận rộn, chui tới chui lui trong hầm mỏ sâu thẳm tối tăm phức tạp, trước tiên đi xem tình huống tên đã 'tỉnh ngộ' kia, ừm, vẫn còn đứng đó, dáng dấp như muốn đứng sánh cùng thiên địa.

Quen thói càm ràm mấy câu bên tai tên kia, rồi lại xoay người chuồn đến đại sảnh. Hây! Cừ thật. Mấy trăm ngục tốt hung thần ác sát như chúng sao vây trăng, theo sau đạo sĩ phái Thanh Vân. Trước mặt đạo sĩ có một đoàn nô lệ mỏ quần áo tả tơi. Canh Lục và mấy thân tín của hắn quỳ gối ở trên đầu, mấy nữ tử quỳ đằng sau.

"Ngươi, còn cả ngươi nữa, mỗi người mang năm mươi người đi lục soát! Mang tất cả nô lệ tìm được tới đây. Không chịu tới, giết chết ngay tại chỗ!" Một gã ngục tốt nhìn như người đứng đầu sau khi được Minh Linh Tử đồng ý, mệnh lệnh cho thuộc hạ.

"Vâng." Hai tên thuộc hạ thoát khỏi đội ngũ, mỗi tên mang theo năm mươi ngục tốt bắt đầu tìm tòi trên từng bậc thang.

"Hai người các ngươi, mỗi người mang hai mươi người, bắt hết các nô lệ quỳ bên kia lại! Còng hết mấy tên dẫn đầu lại."

"Vâng."

Canh Nhị nhìn về phía Canh Lục, đã thấy đầu Canh Lục hơi giần giật, lập tức liền nằm xuống dưới, không hề có bất luận động tác gì.

Canh Nhị cảm thấy khoảng cách của mình căn bản không nhìn thấu người này. Lẽ nào hắn không sợ hắn bị xử tử sao?

Nô lệ mỏ trong đại sảnh thấy Canh Lục cùng mấy đầu mục cũng không nhúc nhích, liền không chống lại, ngoan ngoãn để các ngục tốt trói gô tay chân thành một đống. Mấy phụ nhận cũng nhận đãi ngộ như thế.

"Đạo gia ta phải làm phép ở đây, các ngươi canh giữ ở dưới đài, không được kinh động bản đạo gia. Có nghe rõ chưa?" Sắc mặt Minh Linh Tử âm trầm nói.

"Vâng." Ngục tốt dẫn đầu vội nhận mệnh.

Canh Nhị thầm kêu một tiếng không ổn! Đạo sĩ phái Thanh Vân này xem ra là muốn triển khai loại pháp thuật na ná Thần Sưu Thuật của Sưu Linh Đại Pháp. Loại thuật pháp này cực kỳ hao tổn công lực, không phải tu giả trên Nguyên Anh Kỳ cũng không dám thử.

Canh Nhị không cảm thấy tiểu đạo sĩ này có tu vi cao như thế, có lẽ đối phương có pháp bảo trưởng bối ban tặng tìm giúp?

Làm sao bây giờ? Tuy y đã vẽ thêm cho Truyền Sơn một trận pháp ẩn tung tích và ma khí ở nơi tu ma, nếu tu vi của hắn thâm hậu hơn y tưởng tượng, nếu pháp bảo của hắn uy lực lớn hơn y suy đoán, vậy họ sẽ xui xẻo rồi!

Không được, không thể ngồi chờ chết như vậy.

Canh Nhị gấp đến độ xoay vù vù, không tự chủ được lại chạy về bên cạnh Truyền Sơn.

"Này, ngươi chuẩn bị lúc nào thì ra? Ngươi đã đứng đây cả ngày rồi."

Nam tử cao to nhắm hai mắt lẳng lặng đứng thẳng.

"Có ai ngủ đứng như ngươi sao? Cũng không phải ngựa." Canh Nhị bất mãn nói thầm.

"Này, ngươi chính là tu ma, để bọn hắn phát hiện ma khí của ngươi, đến lúc đó các đạo sĩ phái Thanh Vân sẽ là người đầu tiên không bỏ qua cho ngươi."

"Ai, sao lúc đó ta lại chọn tinh cầu này để tiến hành tu hành chứ? Một bước sa chân ngàn bước hận, ta cũng không muốn ở chỗ này nghỉ ngơi cả ngàn năm. Ta vất vả tu luyện ra thân thể là để làm gì? Còn không phải muốn đi khắp nơi thăm thú? Họ La kia, nếu hiện tại ngươi mở mắt nói cho ta biết cách tránh thoát kiếp nạn lần này, ta liền nói cho ngươi biết phương pháp tu ma chính xác."

"Cái gì gọi là phương pháp tu ma chính xác?"

"Phương pháp tu ma chính xác chính là… Ngươi tỉnh?"

"Nếu như ngươi cũng quen một quỷ lải nhải tên Canh Nhị, ngươi cũng sẽ tỉnh." Truyền Sơn chưa mở mắt đã duỗi thắt lưng trước.

Một đợt tiếng xương cốt vang lên răng rắc, nam nhân thoải mái rên rỉ một tiếng.

Canh Nhị ngẩn người, không biết có phải y hoa mắt không, sao y lại cảm thấy nam nhân đối diện cao thêm chút nhỉ?

"Người của phái Thanh Vân đến?" Nam nhân từ từ mở hai mắt. Hắn tưởng đã qua thật lâu thật lâu, nhưng nghe Canh Nhị nói thực ra mới qua có một ngày?

"Sao ngươi biết?" Canh Nhị hiếu kỳ nhìn mắt hắn, hình như y thấy được… tối tăm từ trong con ngươi người này? Canh Nhị hung hăng vỗ mặt mình, tỉnh lại đi. Mắt của tên này chắc chắn có vấn đề!

"Không phải ngươi nói cho ta biết sao?"

"Ngươi có thể nghe?"

"Ừ." Truyền Sơn hiểu ra tất cả những điều vừa thấy trong đầu, cái loại cảm giác này thực sự rất thần kỳ, hắn thấy một nữ nhân trải qua quá trình đau bụng sinh, sinh ra một đứa trẻ đỏ hỏn, đứa trẻ mới sinh này chính là Trách Yểm sau này.

Hắn thấy Trách Yểm từ một đứa trẻ con trọ trẹ học tiếng dần lớn lên, hài tử này dường như trời sinh là một ác ma, hắn sống trong vương thất đấu đá nhau mà như cá gặp nước, bao nhiêu huynh đệ tỷ muội bị hắn ta kéo xuống, bao nhiêu trung thần lương tướng bị hãm hại tới chết vì không ủng hộ hắn ta, ngay lúc hắn ta sắp đạt được quyền lực tối cao, hắn bị bệnh nặng, bệnh đến sắp chết.

Cuối cùng, hắn ta biết được một phương pháp kéo dài sinh mệnh từ chỗ tà tu, hắn ta bắt đầu tu ma. Để kéo dài sinh mệnh của mình, để ma công của mình đại thành, không biết hắn đã giết bao nhiêu người.

Trách Yểm ở thế gian tám trăm năm, gần như mang đến đại nạn ngập đầu cho mấy tinh cầu. Mãi đến khi một vị tán tiên Càn Khôn Tử thất kiếp ngứa mắt hành vi của hắn, dùng khốn ma trận vây hắn ta trên một tinh cầu tên Lam Tinh. Còn nơi hắn ta bị nhốt gọi là núi Vân.

Lúc thấy ký ức cảu Trách Yểm, hắn đã từng mê man mình rốt cuộc là ai. Hắn hận Trách Yểm tàn nhẫn và thâm độc, nhưng lại tôn trọng ước ao sự mạnh mẽ muốn làm gì thì làm của Trách Yểm. Loại cảm giác này rất mâu thuẫn, làm hắn cảm giác mình vừa là Trách Yểm lại vừa không phải.

Ngay lúc hắn do dự mình rốt cục là ai, muốn làm ai, hắn nghe thấy từ một nơi xa xôi nào đó có người đang tính sổ với hắn, gì mà năm nào tháng nào ngày nào, thiếu y bao nhiêu viên ma thạch, một ngày nào đó trong tương lai muốn hắn trả gấp bội vân vân và mây mây.

Thanh âm này rất quen tai, hắn gần như không cần mất nhiều thời gian đã nghĩ tới chủ của thanh âm, tên người đó là Canh Nhị.

Nhớ tới Canh Nhị, tự nhiên cũng nghĩ tới bạn bè, người nhà, còn cả trách nhiệm của hắn.

Hắn là La Truyền Sơn, trưởng tử La gia, bị đạo sĩ mù gọi là sao chổi. Hắn có thù, có hận, có oán, nhưng đồng thời hắn cũng có ân chưa báo, có tình yêu chưa nếm, có… đồng bọn muốn trêu đùa.

Hắn không phải Trách Yểm, Trách Yểm chỉ là một người trong sinh mệnh dài dằng dặc của hắn sau này, hắn không phủ nhận ký ức ngàn năm của Trách Yểm chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến hắn, nhưng hắn chính là hắn, hắn cần nuốt ký ức của Trách Yểm, nhưng cũng không có nghĩa là hắn phải tiếp thu tất cả những ký ức đó. Tựa như ăn uống vậy, cái tốt với cơ thể thì giữ lại, cái không tốt thì bài tiết ra ngoài.

Nghĩ thông suốt rồi, hắn chỉ cảm thấy cả người khoan khoái, sau đó, hắn lại nhìn thấy tinh cầu này – nơi hắn sinh hoạt, sinh ra, lớn lên, khi thấy vạn vất xuất hiện trên tinh cầu này, khi hắn sắp dò xét được thứ huyền bí thì thanh âm kia lại vang lên từ nơi xa xa, kéo hắn thẳng về hiện thực.

Nhờ quả xương khô giúp đỡ, Truyền Sơn không sinh ra khó chịu gì khi tiếp nhận ký ức ngàn năm của Trách Yểm, trải qua lần tỉnh ngộ này, hắn càng cho rằng mình đã an toàn tiêu hóa, tiếp thu ký ức ngàn năm này. Nhưng ký ức ngàn năm lại sao có thể để hắn đơn giản tiêu hóa, tiếp thu như vậy? Truyền Sơn tự cho rằng

mình đã được một món hời lớn, tự cho là đã nắm giữ quyền chủ động, lại không biết đã chôn xuống một đại tai họa ngầm cho sau này.

"Ngươi đã luyện tới cấp Luyện Khí Kỳ?" Canh Nhị ngưng thần quan sát một hồi, đột nhiên nói.

Truyền Sơn nghe vậy cảm giác một chút, "Hình như thế." Trong thức hải của hắn cũng có chút thay đổi.

"Qúa nhanh rồi."

"Nhanh không tốt sao?" Hắn còn ngại tiến độ hiện tại quá chậm, nếu có thể, hắn hận không thể một tối tu thẳng lên Kim Đan Kỳ.

"Không tốt. Tu vi quá nhanh, cảnh giới sẽ bất ổn, hơn nữa ngươi…" Canh Nhị lượn hai vòng quanh hắn, nghi hoặc nói: "Có phải ngươi ăn thứ gì không tốt không? Ta cảm thấy khí tức của ngươi khác với trước đây." Mùi máu tươi trở nên quá nặng.

Truyền Sơn giống như không nghe thấy, lại duỗi người một cái, "Thập Tứ huynh đâu?"

"Ở nơi an toàn."

"Người của phái Thanh Vân hiện ở đâu?"

"Ở phòng khách. Còn có các ngục tốt cũng xuống rồi."

"À."

"Họ bắt Canh Lục và tất cả các nô lệ mỏ."

Truyền Sơn suy nghĩ một chút, "Không cần lo lắng. Có lẽ họ muốn kiểm kê nhân số. Sau đó có lẽ họ sẽ khống chế khẩu phần lương thực cấp phát."

"A?! Vốn đã không đủ ăn, họ còn khống chế?"

Truyền Sơn kiên trì giải thích, nói: "Bên trên đang có chiến tranh, Lãng quốc không phải đại quốc sản lương, họ khống chế khẩu phần lương thực ở đây, đã có thể tiết kiệm một phần lương thực, lại có thể làm các nô lệ ngoại trừ đào mỏ ra thì không còn tinh lực để làm điều gì khác. Có thể nói là một hành động vẹn toàn đôi đường. Đi, chúng ta tới đại sảnh xem."

"Cái gì? Ngươi muốn tới đại sảnh?" Canh Nhị cả kinh nhảy dựng lên, "Ngươi có biết hiện tại ngươi một thân ma khí, sợ rằng vừa tới gần phòng khách đã bị đạo sĩ phái Thanh Vân phát hiện không. Hiện tại ngươi chẳng qua là cấp hai Luyện Khí Kỳ, người ta là người phái Thanh Vân, muốn bóp chết ngươi như bóp chết một con kiến. Ngươi không muốn trốn để đối phương không tìm thấy thì thôi, còn dám đến trước mặt người ta? Người ta chính là đạo sĩ chuyên hàng yêu trừ ma đấy!"

"Ta biết." Truyền Sơn cười rõ kỳ dị. Ngoắc lấy cổ Canh Nhị, tay cũng thuận tiện vói vào trong ngực.

"Ngươi làm gì?" Canh Nhị giận.

Truyền Sơn sờ tới sờ lui, nghi hoặc nói: "Hôm nay sao ngươi không mang cái ăn?"

Canh Nhị duỗi chân đạp hắn.

Truyền Sơn thở dài rút tay ra. Hắn thực sự rất đói.

"Ngươi còn chưa nói vì sao ngươi muốn chạy tới đại sảnh tìm chết?"

"Ai nói ta muốn đi tìm chết?" Truyền Sơn trợn mắt trắng nói: "Ta chỉ là hóa bị động thành chủ động. Các tặc đạo phái Thanh Vân rất lợi hại…. Trong hầm mỏ này còn có một thứ lợi hại hơn."

"A! Ý ngươi là…?" Canh Nhị mở to hai mắt.

Truyền Sơn nháy mắt mấy cái, làm cả khuôn mặt chính nghĩa lẫm liệt của hắn trở nên tà ác: "Đã từng nghe cái gì gọi là họa tới từ phía đông chưa? Chúng ta đánh không lại hai con cọp, nhưng hai con cọp tranh đấu nhau đến lưỡng bại câu thương thì sao?"

Canh Nhị… bỗng nhiên phát ra tiếng cười "!!!!" quái dị.

Truyền Sơn cười phì, đi qua vỗ mông Canh Nhị, nói: "Huynh đệ, ngươi theo ta đi, ca tuyệt đối không để ngươi bị thiệt."

Canh Nhị bị đùa giỡn tức dựng lông mày, đấm cho một phát, nói: "Muốn làm ca của ta, đưa cho ta linh thạch trước rồi nói."

HOÀN QUYỂN 3

34. Quyển 4 - Chương 1-1: Tóm Tắt

Tóm tắt:

Một người xui xẻo ơi là xui xẻo,

Một nhà tiên đoán tham ăn lại gà mờ,

Sắp mở ra một đoạn song tu kỳ duyên kinh thiên địa quỷ thần khiếp?

Nuốt tươi đại ma đầu thượng cổ, La Truyền Sơn nhanh chóng biến hóa biến thành tiểu ma đầu 'môi tinh cao chiếu', lại làm một đám đạo sĩ nghe tiếng mà đến, ý đồ thay trời hành đạo!

Người ta nói lúc làm người nên tàn nhẫn thì phải tàn nhẫn, nên cứng rắn thì cũng không thể mềm yếu,

Canh Nhị tự cảm thấy mình tu vi rất cao(?), quyết định tạm thời vứt bỏ thâm cừu đại hận với Truyền Sơn, hảo hảo dẫn dắt tên ma đầu mới sinh này càng đi càng lệch đường, ai ngờ tổ hợp "quỷ yếu + củi mục" căn bản là một đại bi kịch tuyệt đối,

Canh Nhị giấu diếm bảo bối không những bị Truyền Sơn lột sạch, còn suýt thì bị vùi trong khốn ma trận, ngay cả mặt mũi thực đau khổ ẩn dấu, làm người kinh hách (kinh diễm?) cũng sơ suất mà phơi ra...?

—

"Cho ta." Truyền Sơn nhìn về phía Canh Nhị, chính xác mà nói là nhìn về phía ngực y.

Cũng may là Canh Nhị không phải nữ nhân, dưới ánh mắt mang tính công kích mạnh mẽ và bỉ ổi như vậy, cũng không cảm thấy khó chịu gì, chẳng qua trên cổ chỉ sởn da gà thôi.

Canh Nhị cảnh giác một tay bưng ngực, "Cho ngươi cái gì?"

Truyền Sơn dùng móng vuốt xương khô ngoắc vạt áo của y, liếm môi: "Ma thạch."

"Dựa vào cái gì?" Canh Nhị tức nghiến răng vì cái thái độ của hắn.

Truyền Sơn liếc y, xông lên cướp.

Canh Nhị muốn cao giọng kêu, lại sợ làm mấy đạo sĩ phái Thanh Vân chú ý, tức đỏ mặt tía tai, càng không ngừng nhỏ giọng chửi bậy: "Cái tên cường đạo nhà ngươi! Vô sỉ! Sao không tự đi mà tìm? Chỉ biết cướp của ta!"

35. Quyển 4 - Chương 1-2: Yêu Nghiệt

"Phù phù, phù phù."

Tiếng hít thở nặng nề quanh quẩn trong thạch thất nho nhỏ.

Nam nhân nằm trên giường đá cuộn mình kéo dài hơi tàn, điềm báo sinh mệnh hắn đang xói mòn nhanh chóng. Đại đao ngục tốt vẫn nắm chặt trong tay đã rơi xuống giường, bàn tay cầm đao đã vô lực khoát lên mép giường đá.

Hắn biết mình sắp không chịu đựng nổi nữa. Trong tình huống thiếu thuốc thang, ngoại thương thêm nội thương nghiêm trọng sao có thể dễ dang khỏi được?

Trước đó, hắn một mực cắn răng chống chọi, Kỷ 14 hắn dù sơn cùng thủy tận cũng tuyệt đối không muốn tỏ ra yếu kém với người ta, huống chi lúc đó gian nan khổ cực, ngoài có cường địch. Hắn không muốn để nhóm bạn coi hắn như phế vật, lại càng không muốn liên lụy nhóm bạn của mình.

Thực ra, hắn sợ lại một lần bị nhóm bạn của mình bỏ rơi…

Trong mông lung, Kỷ 14 cảm thấy mình tựa hồ lại trở về biên thành khiến mình suốt đời cũng không thể quên được kia.

Sa mạc mênh mông không bờ bến, ánh mặt trời nóng cháy như sắp quay sống người, còn cả tàn binh bại tướng chưa đến hai mươi người…

–

Truyền Sơn và Canh Nhị đang mò về phía đại sảnh.

Họ làm thế chủ yếu vẫn là để tìm hiểu tình hình bên địch chứ cũng không phải muốn làm gì, muốn hai hổ tranh chấp cũng chẳng phải chuyện dễ dàng, biến số trong đó quá lớn, Truyền Sơn quyết định tìm Kỷ 14 bàn bạc một phen trước khi hành động. Canh Nhị… hắn luôn cảm thấy y không đáng tin.

Canh Nhị không biết suy nghĩ trong lòng hắn, với tình huống Kỷ 14 bị thương, Truyền Sơn sức chiến đấu quá thấp, y tự cảm thấy y là người duy nhất để hai người này dựa dẫm, sửa lại dáng dấp nao núng sợ phiền phức ngày xưa, nhất thời ý chí chiến đấu sục sôi, chỉ hận không thể lập tức đại chiến một hồi.

Một bóng đen lướt qua trên vách núi đá, trượt đến đỉnh đầu hai người, ló đầu ngọ nguậy quan sát họ.

Canh Nhị không để ý tới trường xà đen kia. Đây là con yêu vật tham lam! Đến giờ vẫn còn tơ tưởng linh thạch trên người y.

Truyền Sơn cảm thấy có thứ gì đó, ngẩng đầu lên.

Bóng đen ‘hiu’ một cái chui vào trong khe đá, tựa hồ không muốn đối mặt với Truyền Sơn.

Truyền Sơn sờ cằm, cúi đầu liếc nhìn Canh Nhị, nói: “Giơ nắm tay cao như thế làm gì? Muốn đánh nhau với ai à? Nhanh lên chút, tìm hiểu xong mang ta đi tìm Kỷ 14 huynh, ta có việc thương lượng với hắn.” Đưa tay ra vỗ bụp một phát làm người nào đó kích động quá làm hai gò má đỏ bừng tỉnh táo lại.

Canh Nhị gãi đầu giận chẳng dám nói, kích động vừa rồi cũng thoáng cái đã biến mất không tăm hơi. Không biết có phải do tính cách hay không, bình thường y hay như vậy, sẽ nhất thời trở nên hưng phấn vì một kích thích nào đó, nhưng hưng phấn tới nhanh đi cũng nhanh, không có khả năng kiên trì được một khắc.

Đúng rồi, hiện tại y rõ ràng mạnh hơn tên này, cũng không cần lo vấn đề quy tắc, vì sao y còn sợ hắn như thế? Canh Nhị hiểu ra, đang muốn vung nắm tay cho thấy sự mạnh mẽ của mình thì…

“Xuỵt.”

“Xảy ra chuyện gì?” Canh Nhị giơ nắm tay vô thức khom lưng, hạ giọng.

“Ngươi nghe đi.”

Nghe cái gì? Y đã nghe thấy có người tới từ lâu rồi. Nhưng với vị trí họ đứng hiện tại, người tới chắc không nhìn thấy họ mới đúng.

Truyền Sơn lườm tên ngu ngốc không rõ tình huống một cái, đẩy mạnh y vào chỗ góc sâu, còn hắn cũng chen vào theo.

Ở chỗ họ trốn một lúc lâu sau, tiếng bước chân lẹt xẹt càng ngày càng tới gần, thanh âm của mấy người nói cũng càng rõ ràng theo.

“Đại biểu ca (*), những nô lệ này thực sự đều phải giết chết?”

(*) đại biểu ca: anh họ có vị trí cao nhất.

“Ừ.”

“Không để lại một ai?”

“Sao thế? Tiểu tử ngươi muốn nhân từ à?”

“Ha ha, tiểu biểu đệ này của ngươi không phải có lòng từ bi gì đâu, hắn ấy à, hắn nhìn trúng mấy nữ nô còn lại kia kìa. Ha ha ha!”

“Này! Chỉ nói độc ta, lẽ nào ngươi không có ý nghĩ ấy. Vừa rồi tên Vương bát đản nào nói đứa con gái mặc la quần xanh lam kia trông xinh xắn muốn ấy ấy nhỉ?”

“Biến biến biến! Tiểu hài tử lông còn chưa dài đâu, chưa nghĩ đã nghĩ tới nữ nhân. Nhưng mà, đứa con gái mặc la quần xanh lam kia đúng là trông rất xinh tươi a, không kém kỹ nữ kia đâu. Cái kia… Ngài xem có cách nào có thể giữ người lại không?”

“Đám các ngươi đều bị che mờ mặt rồi phải không? Những người này đều là bên trên yêu cầu giết, trên mệnh lệnh nói rõ ràng, yêu cầu không để lại người nào giết chết toàn bộ. Ai dám lén giữ người lại? Không muốn sống nữa hả?”

Tiếng nói chuyện thoáng cái đã trầm xuống.

Truyền Sơn trốn ở chỗ góc cau mày lại. Hắn lại đoán sai rồi, nhưng nếu thật muốn mạng của những nô lệ kia, vì sao không chờ thêm một thời gian nữa, chờ người chết đói chẳng phải càng dễ hơn sao?

“Đại biểu ca, những nô lệ này còn lại hơn ba trăm người, lẽ nào đều phải giết?”

“Tiểu tử ngươi đừng lung tung vớ vẩn!” Đại biểu ca lớn tiếng nhắc nhở: “Những nô lệ mỏ đều là tội phạm tội ác tày trời, họ đã nên chết từ lâu rồi. Nếu không phải do cấp trên từ bi, để họ làm việc đền tội, họ cũng không thể sống đến giờ. Nhưng ngươi xem đi, để những người này sống họ cũng làm được cái gì đâu? Ăn nhiều lãng phí lương thực không làm việc thì cũng thôi, còn dám gây sự! Ngươi biết lần này chúng ta chết mất bao nhiêu huynh đệ không? Một trăm hai mươi người đấy! Một trăm hai mươi người đấy!”

“Tiểu Điền, đầu (*) nói không sai, những nô lệ mỏ này đều đáng chết! Ngươi có lòng nhân từ với họ, chẳng qua là hại mình mà thôi.

(*) cách gọi tắt/thân thiết với người đứng đầu.

“Nhưng sao ta nghe nói chuyện là do hai, ba người gây sự gì đấy, có rất nhiều nô lệ căn bản không hiểu rõ tình hình.”

“Ngươi thì hiểu cái gì? Đừng nói càn. Cấp trên nói những người này nên chết thì họ nên chết. Ngươi lo chuyện đó là ai gây ra làm gì?”

“À…”

“Tiểu Điền, đại biểu ca của ngươi nói đúng đó. Chúng ta là thủ hạ, quan trọng là phải nghe lệnh hành sự, cái khác chớ có hỏi. Hiểu không? Chớ có hỏi.”

“Vậy vì sao không chờ những người này chết đói sạch rồi đến?”

“Không biết. Cấp trên chỉ cần chúng ta bắt những người này lại, còn về việc xử tử họ đã có người khác lo.”

“Thật kỳ lạ…”

“Tiểu Điền, đừng hỏi nhiều. Nào, chúng ta tán gẫu về mấy phụ nhân kia đi, ta thấy ngoại trừ đứa mặc la quần xanh lam ra, nữ nhân trên đầu quấn vải cũng rất lẳng lơ, các ngươi nói đúng không?”

“Đúng vậy đúng vậy, còn có một người đẹp hết thời cũng không tệ.”

Một đội ngục tốt hi hi ha ha đi qua trước mặt hai người Truyền Sơn, cũng không nhắc lại chuyện xử trí nô lệ mỏ ra sao, chỉ lấy mấy người nữ nô làm đề tài buôn chuyện.

Cùng lúc đó, một nhóm người đang vung roi quất ngựa phi như bay về phía Vân Sơn.

Sắc trời đã tối mờ, đoàn ngựa thồ bắt đầu châm đuốc.

Người được đội ngũ bảo hộ ở giữa, cũng là người chạy trên cùng là một nhân vật mặt mày tuấn lãng, hàm có râu, vừa thấy đã quý khí bức người, chỉ là hai mắt hơi âm trầm.

"Còn xa lắm không?" Thân thể người đó ngồi ngay ngắn vững như Thái Sơn, trong lúc ngựa phi lại có thể mở miệng hỏi người.

May là nam tử bảo hộ bên trái hắn nhĩ lực không tệ, nghe thấy rồi lập tức hồi đáp: "Khởi bẩm điện hạ, tiến vào sơn đạo không xa là tới."

Trong lúc nói, sơn đạo đã hiện ra trước mắt. Tốc độ ngựa chạy cũng tự nhiên chậm lại.

Nam tử được gọi là điện hạ ngẩng đầu nhìn về phía trước. Ở hai bên sơn đạo còn có thể thấy một vài nhà gỗ đơn sơ. Sơn đạo kéo dài vào sâu tít trong núi rừng, nhất thời cũng không nhìn ra đầu cuối là nơi nào.

Đi trên sơn đạo chưa được trăm thước, có một hàng rào ngăn cản lối đi của mọi người. Hai bên hàng rào treo hai ngọn đèn ***g cao cao.

"Người tới là người phương nào? Nơi này là đất do quan phủ Lãng quốc quản, không có văn điệp thông hành không thể đi vào." Ngục tốt phụ trách trông coi mỏ than nghe thấy tiếng vội chạy ra khỏi trạm gác, chắc cũng nhìn ra người tới không phải người thường, nào dám đắc tội, dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo cũng thu lại không ít.

"To gan! Thấy thái tử điện hạ còn không quỳ xuống!" Một gã nam tử trung niên thân mang phục sức của quan viên địa phương cấp thấp nhất Lãng quốc đi theo sau cùng đội ngũ bước vội lên trước hai bước, đứng sau thái tử, quát mắng các ngục tốt: "Đầu mục của các ngươi đâu? Còn không gọi hắn ra bái kiến thái tử điện hạ."

"Hoàng đại nhân?" Một tên tiểu đầu mục đã nhận ra mặt người tới, đây không phải người lãnh đạo trực tiếp của người lãnh đạo trực tiếp bọn họ sao? Nhớ tới trước kia, khi họ bị phân công tới nơi đây, đã từng bái kiến qua vị đại nhân này khi cấp trên mang họ xuống.

"Chúng tiểu nhân khấu kiến thái tử điện hạ, điện hạ thiên tuế!" Tiểu đầu mục cũng không biết nhân vật tôn quý như thái tử điện hạ sao lại chạy tới nơi đây, bị dọa nên quỳ rạp sát đất.

Tiểu đầu mục vừa quỳ, những người khác nào dám không quỳ, cả đám vừa kinh vừa sợ, quỳ trên đất chẳng dám ngẩng đầu.

"Mở hàng rào." Thái tử điện hạ lạnh lùng nói.

"Vâng." Hộ vệ nhận được mệnh lệnh, lập tức mệnh cho các ngục tốt kéo chướng ngại vật trên đường ra.

Hàng rào vừa mở, thái tử điện hạ thúc mạnh ngựa, dẫn đầu đi vào.

–

Canh Nhị bị chèn quá khổ sở, ra sức đẩy Truyền Sơn.

Truyền Sơn giống như không hề phát hiện.

"Này, đứng ra bên ngoài một chút. Chèn chết ta rồi." Canh Nhị kháng nghị.

Truyền Sơn phục hồi tinh thần lại cúi đầu ngó Canh Nhị lùn hơn mình nửa cái đầu, cố ý chen thêm.

"Ack!" Cả người Canh Nhị dán trên vách động, suýt thì bị đè bẹp.

Truyền Sơn cười thành tiếng, dựa vào trên vách tường động phía sau.

Canh Nhị cuối cùng cũng thở được, vội vã xoay người tránh né vùng vẫy thoát ra ngoài.

"Ngươi ngươi ngươi! Đằng sau rõ ràng còn có khe hở lớn như vậy!"

"Canh Nhị, ta cảm thấy không ổn lắm."

“Cái gì không ổn?” Canh Nhị chống nạnh mắng chửi người tự nhiên bị dời lực chú ý.

“Ta không biết. Chỉ là cảm giác.”

Sắc mặt Canh Nhị bỗng trở nên ngưng trọng, “Đối với người tu chân, thứ cảm giác này đôi khi cực kỳ quan trong. Tuy ngươi tu ma không lâu, nhưng quả xương khô ngươi ăn cũng là ma vật trời sinh chí bảo của Ma giới, những ma vật trời sinh này thường thường rất nhạy cảm với cát hung bản thân, biến hóa thiên địa. Điều này không giống với tiên đoán cho lắm, có thể nói là loại trực giác nào đó đi. Cảm giác của ngươi nói cho ngươi là chuyện tốt hay chuyện xấu?”

Truyền Sơn sờ cằm, không ngờ mình nhất thời cảm khái lại làm Canh Nhị coi trọng như vậy, suy nghĩ một chút, đáp lại: “Chắc không phải chuyện tốt, ta cảm thấy cảm giác này không thoải mái lắm.”

“Vậy chắc chắn không phải chuyện tốt.” Canh Nhị nói chắc như đinh đóng cột, lập tức lùi về sau ba bước, “Ta quyết định từ giờ trở đi cách ngươi xa một chút, ngươi cũng không được chủ động dán tới gần ta. Ta nói thật, ngươi đừng nghĩ ta nói đùa!”

Truyền Sơn sững sờ ba giây, ưỡn thẳng người một cái, tiến lên ngoắc lấy cổ Canh Nhị, âm trầm nói: “Ta quyết định từ giờ trở đi như hình với bóng với ngươi, ngươi cũng đừng nghĩ thoát khỏi đại gia ta. Đi, mang ta đi tìm Kỷ 14.” Do cảm giác điềm xấu kỳ lạ này đột nhiên xuất hiện, Truyền Sơn quyết định tạm thời không tìm hiểu đại sảnh nữa, hắn phải đi tìm Kỷ 14 bàn bạc một phen rồi lại tìm cách.

“Không… Buông, buông ra… ặc ặc!” Canh Nhị đáng thương không tình nguyện vẫn bị người kẹp cổ kéo đi.

Truyền Sơn không biết, bởi vì cảm giác điềm xấu bất thình lình của hắn đã cứu vãn sinh mệnh của Kỷ 14, nếu hắn chọn đi đại sảnh dò la rồi lại quay đi tìm Kỷ 14 thương lượng thì hậu quả khó mà tưởng nổi.

Canh Nhị không biết là đã phát hiện ra điều gì, nghe Truyền Sơn nói phải về xem Kỷ 14 trước, không do dự chút nào đã xoay người chạy về thạch thất.

Trường xà đen nhánh một đường lén theo hai người.

***

“Thập Tứ huynh, chúng ta về rồi.”

Biết Kỷ 14 tỉnh ngủ hơn người thường, để không gây bất ngờ nên khi Canh Nhị vừa mở cửa đá ra, Truyền Sơn đã kêu lên một tiếng ngay cửa.

Trong phòng im ắng, không có bất luận phản ứng gì.

“Không ổn!” Sắc mặt Truyền Sơn đột nhiên biến đổi, vượt qua Canh Nhị, chạy ào vào bên trong.

Canh Nhị thắp sáng ánh nến, Truyền Sơn đã đứng bên giường đá.

“Kỷ 14 xảy ra chuyện gì?”

“Thập Tứ huynh? Thập Tứ huynh?!” Truyền Sơn không trả lời, chỉ liên tiếp hô hoán Kỷ 14.

Nhưng Kỷ 14 lúc này đã mơ màng, trong mông lung chỉ cảm thấy đau đớn, hận không thể lập tức giải thoát.

Truyền Sơn đưa bàn tay trái lên đặt trên trán Kỷ 14, độ ấm dưới tay làm hắn kinh ngạc. Sụt sịt mũi, mùi hôi thối cũng không xa lạ truyền vào xoang mũi, nhưng đây rõ ràng không phải mùi trên người hắn.

Truyền Sơn khom người, đưa mũi đến trước ngực Kỷ 14 ngửi thử, lập tức xương tay phải vạch ra, lật vải quấn trước ngực Kỷ 14. Còn về đầu ngón tay xương tay phải của hắn sao lại sắc như vậy vào lúc hắn cần, vào lúc này hắn cũng không muốn nghĩ nhiều.

Vết thương bên trong lớp vải quấn đã sinh mủ, nước mủ vàng vọt lẫn ít máu loãng màu đỏ pha đen chảy ra từ vết thương, mùi hôi thối.

“Ngươi không nói với ta 14 huynh đã bệnh nặng như thế.” Truyền Sơn đen mặt ngưng trọng.

"Trước khi ta đi hắn vẫn có thể đứng lên mà." Canh Nhị thấy rõ vết thương, vô thức há mồm: "Hắn chẳng nói gì, hỏi hắn, hắn cũng chỉ nói không sao." Nói còn chưa dứt lời, cảm giác chỉ vì mình sơ sẩy lơ là, trốn tránh trách nhiệm mà xấu hổ.

Truyền Sơn liếc mắt nhìn y, không trách cứ y mấy, "Ngươi cũng không phải vô ý. Thập Tứ huynh là người nếu không phải thực sự không thể chống chọi được nữa, sợ rằng có chết chúng ta cũng không biết hắn lúc nào chết. Đi chuẩn bị nước tới đây."

"À." Canh Nhị vội vã móc một bình nước ra từ trong ngực.

Truyền Sơn nhìn cái bình nước không nhỏ kia, nhìn lại bộ ngực bằng phẳng của Canh Nhị, nhịn không được lườm người này cái nữa.

"Còn muốn gì nữa?" Canh Nhị tràn ngập hổ thẹn chú ý tới ánh mắt của hắn, cho rằng hắn còn cần gì nữa, lập tức biểu hiện vẻ hào phóng chưa bao giờ có.

"Có thuốc chữa thương không?" Truyền Sơn mang chút hy vọng, hỏi.

Canh Nhị lắc đầu. Nếu có thuốc trị thương, sao y lại đến giờ còn chưa lấy ra.

Truyền Sơn vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi một câu: "Ngươi không phải người tu chân sao? Trên người không mang linh đan diệu dược gì à?"

Canh Nhị do dự một chút, nói: "Trên người ta có thuốc thì có nhưng không thích hợp cho người thường dùng."

"Thử xem đi?" Độ ấm dưới tay nói cho Truyền Sơn hay, nếu không có thuốc thang hữu hiệu, hán tử này rất có khả năng không chống chọi được hai ngày nữa.

Canh Nhị cọ đầu ngón chân lên đất, gãi đầu khổ não, nói: "Nếu ngươi muốn Kỷ 14 thoáng cái đã hóa thành một bãi máu loãng, vậy thì chúng ta có thể thử xem."

Truyền Sơn nghe vậy, tức giận cướp lấy bình nước, kéo một mảnh vải từ trên người xuống nhúng nước, tẩm ướt rồi lấy khăn lau mồ hôi hạ nhiệt độ cho Kỷ 14, đồng thời cũng lau khô máu và mủ trước ngực Kỷ 14.

Trong quá trình ấy, Kỷ 14 giống như vô tri vô giác, chỉ có tiếng 'hừng hừng' hít thở khó khăn phát ra từ mũi.

Canh Nhị yên lặng đứng một bên gãi đầu, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, nét mặt khá khổ não.

Truyền Sơn ảo não trong lòng, hận mình cho dù tu ma, nhưng đối mặt với bệnh tình bạn bè vẫn luống cuống tay chân.

Hai người đều không nghĩ tới trở về sẽ thấy Kỷ 14 sắp hấp hối, lập tức cũng không có hăng hái nói chuyện, ngay cả bụng đói kêu vang cũng quên.

"Không có cách nào sao?"

Giọng nói trầm thấp của Truyền Sơn vang lên trong thạch thất. Vết thương hết máu và mủ sâu đến mức có thể thấy nội tạng, xương sườn bảo vệ trái tim bị gãy, may là không bị chọc vào tim, Truyền Sơn cũng không dám gạt ra xem tới cùng, chỉ có thể lau sạch máu mủ tràn ra bên ngoài. Vết thương như vậy đổi lại là người khác đã sớm nằm trên giường khóc đến kêu cha gọi mẹ không dám nhúc nhích ấy chứ, vậy mà Kỷ 14 đã giữ vết thương ấy không để bất luận kẻ nào thấy được.

"Cũng không phải không có cách, bản thân ta là thổ, thuộc tính thủy, có thể dùng thủy linh khí làm dịu bản nguyên của hắn, kích thích sức sống cơ thể hắn, chỉ là thuốc thang không đúng bệnh, không có cách nào cho hắn khỏi hắn ngay được."

"Ngươi nói trước có phải tốt không." Truyền Sơn thở dài một hơi, giận quá lườm Canh Nhị một cái.

Được Canh Nhị nhắc nhở, Truyền Sơn cũng nảy ra ký ức về phương diện này của Trách Yểm. Xác thực linh khí có thể giúp chữa trị thương thế, khôi phục thể lực, nhưng cũng phải đồng tông đồng nguyên (cùng dòng cùng nguồn) mới có thể có tác dụng, ít nhất cũng phải là linh nguyên tương tự. Mà linh nguyên có thể giúp

đỡ bất luận sinh vật gì chữa thương, chữa bệnh, bình thường đều là người tu hành có bản nguyên là mộc nguyên lực và thủy nguyên lực.

Nhưng dù cho người tu hành có bản nguyên là thủy, mộc cũng không phải người người đều có năng lực chữa thương chữa bệnh, những năng lực này đều cần học tập và tu luyện, không phải tùy tiện người tu hành nào cũng có thể coi là thần y được.

"Nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì...?"

Canh Nhị nhăn nhó mặt mày.

"Ngươi nói mau nha! Không thấy Kỷ 14 sắp chết sao!" Truyền Sơn quả thực tức sôi gan với người này, ngươi muốn lề mề cũng đừng lề mề vào lúc này chứ.

"Nhưng đó chỉ là khi tu vi thân thể ta đạt được cấp ba Ngưng Khí Kỳ thì ta mới làm được, nhưng hiện tại ta cùng lắm chỉ có thể giúp hắn giảm nhiệt độ, kéo dài hơi tàn một chút." Canh Nhị nói rất nhanh rồi chạy sang một bên đứng.

Truyền Sơn xoay người, ngoắc ngón tay với Canh Nhị.

Canh Nhị lắc đầu.

"Qua đây."

"Không..."

"Con mịa ngươi mau qua đây giảm nhiệt độ của hắn cho ta! Có thể kéo dài một khoảng thời gian cũng tốt ngươi hiểu không? Hay ngươi muốn 14 huynh đánh rắm một cái là toi thì ngươi mới thích?" Truyền Sơn tức quá gào to, hắn sao lại tìm một tên ngốc như thế làm tiểu đệ? Lá gan nhỏ như chuột vậy.

"Nhưng thuốc không đúng bệnh hắn vẫn sẽ..."

"Câm miệng!"

Canh Nhị ngậm chặt miệng lại, chỉ có cặp mắt đảo tới đảo lui, tựa hồ rất muốn nói cho hết câu.

Truyền Sơn mặc kệ y, bảo y nhanh chóng qua giảm nhiệt độ cho Kỷ 14 đang sốt cao, bằng không chỉ cần sốt thế này thôi cũng làm người chết cháy rồi.

Canh Nhị ngoan ngoãn ngồi bên giường, một tay đáp lên trán Kỷ 14, một bên quay đầu nhìn Truyền Sơn, mở miệng...

"Câm miệng! Làm chuyện của ngươi."

"Ack..."

"Không phải ta bảo ngươi câm miệng sao! Ngươi đừng lảm nhảm nhiều như vậy?"

Canh Nhị vừa dùng linh khí làm dịu cơ thể Kỷ 14, giúp hắn khôi phục nguyên khí, vừa suy nghĩ xem có nên nói nốt không. Khoảng một nén hương sau đó, thấy hô hấp Kỷ 14 dần trở nên bình ổn thì lại ngó sang người nửa xương khô đang đi tới đi lui trong thạch thất, suy nghĩ một chút, Canh Nhị vẫn tự lên tinh thần để mở miệng. Y sợ sau này mới nói, người này sẽ hành hung y một trận mất.

"Ta chỉ nói một câu, ngươi nghe ta nói hết, những lời này rất quan trọng, nếu ta không nói Kỷ 14 thực sự chết chắc rồi."

"Nói!"

"Ta xin thề thực sự chỉ nói một câu..."

"Ta, bảo, ngươi, nói." Truyền Sơn thực sự tức người này muốn chết, có thời gian nói lảm nhảm thì nói một câu cho xong.

"À, ta muốn nói, cái kia… Trên người đạo sĩ phái Thanh Vân chắc chắn là có linh dược trị thương. Loại môn phái tu chân nhập thế như họ, trên người đệ tử cấp thấp luôn phải mang theo linh đan diệu dược thích hợp dùng cho con người bình thường. Ta nói xong."

Truyền Sơn lặng yên nửa ngày, cuối cùng thốt ra hai chữ: "… Rất tốt."

Canh Nhị giương mắt len lén liếc hắn.

"Nói cách khác, hiện tại chúng ta không những phải nhử tặc đạo kia và Trách Yểm đánh nhau, đồng thời còn phải lột sạch của hắn."

Canh Nhị sáng mắt lên, y luôn tràn ngập hứng thú với việc lột sạch người, nhất là lột sạch người đệ tử tu chân, trên người bọn này chắc chắn không ít béo bở hơn hẳn đồ trên người nô lệ cùng khổ.

"Ta cũng đi!"

"Chờ Kỷ 14 có thể thở an ổn đã. Đúng rồi, Canh Nhị huynh."

"Hử?" Canh Nhị còn đang mơ màng tới trên người tiểu đạo sĩ kia sẽ có bao nhiêu thứ tốt, nhất thời không để ý giọng điệu thằng bạn.

"Nếu linh khí có thể làm dịu bản nguyên của con người, giảm thiểu thống khổ, khi đó ngươi vì sao không dùng linh khí giúp ta?" Sắc mặt thậm chí giọng Truyền Sơn cũng trở nên âm trầm, dường như Canh Nhị mà trả lời không tốt là hắn sẽ nhào tới cắn y một miếng.

"Dựa vào cái gì?"

Canh Nhị vô thức thốt ra bốn chữ, khi chữ cuối cùng vừa dứt, suýt thì y hối hận cắn đầu lưỡi mình, cũng không dám nhìn sắc mặt tên bạn, vội vã mất bò mới lo làm chuồng, nói: "Khi, khi đó, không phải chúng ta còn chưa quen nhau lắm sao? Hơn nữa ta còn tưởng ngươi là người tu ma, linh khí của ta cũng không giúp đỡ gì được người tu ma."

Đây là lời nói dối, đây tuyệt đối là lời nói dối! Nhưng Canh Nhị có thể nói cho Truyền Sơn rằng trong linh khí của y ẩn chứa đầy khí hỗn mang, đối với bất luận sinh linh, tử linh, ma vật, thuốc thang gì đều là đại bổ vào lúc này sao? Chẳng qua tu vi thân thể y quá thấp, nếu dùng linh khí của y chữa thương cho người khác, vậy thì linh khí của y sẽ nhanh chóng khô cạn, phải nghỉ ngơi ít nhất một, hai ngày mới có thể khôi phục lại được.

Nhưng lời này y sao dám nói thẳng? Y cũng không muốn bị tên tu ma trông thì chính nghĩa thiện lương thực ra gian trá hung ác này đánh cho một phát, lại càng không muốn trở thành đối tượng bị tính kế. Canh Nhị y chỉ trông ngốc thôi chứ cũng không phải ngốc thật!

Truyền Sơn cười gian hai tiếng, thấy đã dọa được Canh Nhị rồi thì lập tức thỏa mãn, đổi hướng chú ý lại Kỷ 14. Hắn không phải người lòng dạ hẹp hòi như vậy, Canh Nhị nói cũng đúng, khi đó họ còn chưa thành lập quan hệ bạn bè thực sự, sao có thể để người ta dùng linh khí giảm đau cho mình? Nhưng cũng không thể buông tha y như vậy, dù sao cũng phải dọa y dăm ba bận mới được.

Xem đi, hắn đã nói hắn không phải loại người lòng dạ hẹp hòi mà lị.

"Thuốc, ngươi cũng đừng quên."

"Không quên, không phải ta đang nghĩ cách lấy sao." Truyền Sơn thuận miệng đáp. Trong lòng hắn đang vạch kế hoạch tiến hành sửa đổi. Thấy Kỷ 14 như vậy, xem ra là không thể nhờ vả gì rồi, hắn phải ngẫm lại kỹ các bước tiếp theo đi như thế nào. Còn có hơn ba trăm nô lệ kia, nếu hắn không biết thì thôi, chứ đã biết họ sắp bị giết sạch, nếu cứ mặc kệ như vậy, hắn cũng khó ăn nói với lương tri của mình.

"Vậy là tốt rồi, vậy ta…" Nói còn chưa dứt lời, chợt nghe 'rầm' một tiến, Canh Nhị nhắm mắt ngã xõng soài trên mặt đất.

"Này! Ngươi làm sao vậy?" Truyền Sơn sợ đến nỗi nhảy dựng. Giờ thì hay rồi, người nằm còn chưa đứng dậy được thì người đứng cũng đã nằm xuống rồi.

Canh Nhị yếu ớt mở mắt ra, môi mấp máy nói: "Linh lực… hết sạch."

"Ngươi! Ngươi sao không nói trước với ta?" Truyền Sơn quỳ trên đất, lòng xót xa. Tên ngu ngốc này, nếu như nói với hắn sớm, hắn cũng sẽ không cố ý dọa y. Y không nói, hắn nào biết đâu y dùng linh khí giúp người chữa thương giảm đau sẽ làm tổn hại bản thân như thế?

Canh Nhị nhún vai, vô lực nói, "Nói cũng phải chữa, không nói cũng phải chữa, cũng không thể nhìn Kỷ 14 chết đi được."

Truyền Sơn thở dài, ôm lấy đầu y đặt lên đầu gối, "Bao lâu mới khôi phục được?"

"Chừng một ngày." Canh Nhị nhắm mắt lại, y thực sự mệt mỏi rồi.

Truyền Sơn sờ đầu y, quay đầu nhìn lại chung quanh, ngoại trừ chỗ giường đá, những chỗ khác cũng có chăn chiếu, bất đắc dĩ đành phải chen chúc với 14 huynh.

Ôm lấy Canh Nhị đặt lên giường đá, thấy y mệt mỏi mà không đành lòng, vẫn là đẩy y, "14 huynh còn có thể duy trì được bao lâu?"

Hô hấp của Kỷ 14 đã bình ổn, sắc mặt cũng hồng hào hơn, cơ thể cũng đã thả lỏng, không còn dáng vẻ hấp hối như một chân bước vào quỷ môn quan vừa rồi.

Canh Nhị miễn cưỡng mở hai mắt, cật lực nói: "Nếu muốn hắn trường sinh, không thương tới bản nguyên, lấy thuốc tự nhiên càng nhanh càng tốt. Nếu như chỉ cầu trăm năm thọ mệnh, hắn vẫn có thể duy trì được một tháng."

Truyền Sơn cau mày. Hắn cũng biết Canh Nhị trường sinh ý là sao. Đây là vấn đề liên quan tới Kỷ 14 tương lai có thể tu chân hay không.

Có để Kỷ 14 tu chân hay không, đây không phải vấn đề hắn có thể phán đoán. Dù bản thân Kỷ 14 không muốn trường sinh bất lão, người làm bạn như hắn cũng không thể trợn mắt trừng trừng nhìn Kỷ 14 mất đi cơ duyên ấy được.

Cho nên, tìm thuốc lấy thuốc hiện tại là chuyện cần hắn lập tức phải làm đầu tiên.

"Ngươi cứ nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài xem."

"Ngươi…" Canh Nhị lo lắng nhìn hắn.

"Không sao, ta sẽ làm việc theo khả năng."

"Khoan đã,… cái này cho ngươi." Canh Nhị chậm rãi giơ tay phải lên, lấy từ trong ngực ra đồ đưa cho Truyền Sơn.

Truyền Sơn mở lòng bàn tay ra nhìn thử, một cái mai rùa nho nhỏ màu xanh ngọc. Rùa ngọc? Truyền Sơn trong lòng khẽ động.

"Mang theo cái này, nó… có thể che giấu ma khí của ngươi."

"… Cảm ơn." Truyền Sơn nắm chặt mai rùa, trịnh trọng nói.

"Ừ… Dùng xong… nhớ trả lại ta."

Truyền Sơn vừa bước được nửa bước thì dừng lại, cảm kích trong lòng lập tức không cánh mà bay.

Trả lại cho ngươi? Nằm mơ đi cưng!

—

Minh Linh Tử ngồi xếp bằng trên đài cao, dùng thần thức tìm tòi sinh linh trong hầm mỏ.

Mượn pháp bảo sư tổ ban cho hắn, hắn có thể mở rộng thần thức của mình ra mười lần, tuy còn chưa đủ bao trùm chu vi trăm trượng (1 trượng = 10 thước), nhưng đối với người tu chân dưới Kim Đan Kỳ đã có thành tích khá kiêu ngạo.

Theo đà thần thức mở rộng ra ngoài, tình hình hầm mỏ trong chu vi trăm trượng từ từ xuất hiện ở trong đầu.

La Truyền Sơn, Canh Nhị, hắn nhất định sẽ tìm ra hai người này. Nhất là tên nô lệ Canh Nhị kia.

Bởi vì biểu hiện không sợ đạo pháp của Canh Nhị, lúc đầu họ còn tưởng người nọ là đồng đạo vì linh thạch trong hầm mỏ nên vào nhầm, lại bị cấm chế hạn chế nên khó chạy ra. Nhưng sau khi họ tiếp tục điều tra lại phát hiện, Canh Nhị này cũng không phải tự xông vào hầm mỏ, mà xác thực là bị quan phủ Lãng quốc phán có tội tống vào hầm mỏ làm nô, tội cũng khá là thú vị.

Trong sư môn có mấy vị sư trưởng đều sinh ra hứng thú với người này, suy đoán người nọ có phải là thiên phú dị bẩm hay không, hoặc là người mang kỳ bảo hộ thân, lúc này liền truyền chỉ thị bắt giữ người này, chưa đến đường cùng không thể gây thương tổn cho tính mệnh người này.

Có tiên đoán cùng năng lực bất tử? Minh Linh Tử không thừa nhận mình đang đố kỵ một nô lệ đê tiện, chẳng qua hắn lại không ngại đưa người này vào sư môn nghiên cứu hoàn toàn một phen. Hắn thật muốn xem người nọ có phải có năng lực mà dù là người tu chân cũng sẽ thèm nhỏ dãi hay không.

Còn về đầu sỏ gây bạo loạn La Truyền Sơn kia, sư huynh Minh Quyết Tử cũng đã từng nhắc nhở hắn, bảo hắn ngàn vạn lần không nên chơi đùa người này đến chết, ngàn vạn lần phải giữ mạng hắn lại, xem công dụng của quả xương khô trong truyền thuyết ra sao.

Hửm? Có người tới? Hơn nữa… không đúng! Có ma khí!

Minh Linh Tử bỗng nhiên mở hai mắt.

36. Quyển 4 - Chương 2

Khi đoàn người thái tử Lãng quốc giơ đuốc tìm tới cửa hầm mỏ, Minh Linh Tử cũng vừa mới hiện thân trước mặt thái tử.

"Ra mắt thái tử điện hạ." Miệng Minh Linh Tử nói chào nhưng thắt lưng cũng không khom chút nào.

Thái tử Lãng quốc lập tức xoay người xuống, chu đáo khom người cười nói theo cấp bậc lễ nghĩa: "Chào đạo trưởng."

Minh Linh Tử thầm quan sát vị thái tử Lãng quốc này, vẻ kinh nghi chợt lóe qua trên mặt, "Không biết thái tử điện hạ đến đây là vì việc gì?"

"Ha hả, chút việc tư mà thôi. Đúng rồi, nghe nói toàn bộ nô lệ mỏ đã bị bắt hết lại?"

Đã là việc tư đương nhiên không nên hỏi tỉ mỉ làm gì, Minh Linh Tử cũng mặc kệ những chuyện thế gian này, thuận miệng đáp trả: "Ừ, phần lớn đã tập trung được rồi, chỉ còn mấy con chuột lọt lưới không biết chạy đâu thôi."

"Đạo trưởng ở đây khổ cực rồi, vậy Triêu Nguyên liền không quấy rầy đạo trưởng thi pháp nữa, đạo trưởng cứ thoải mái đi.

Minh Linh Tử nghe vậy cũng không lập tức rời đi, mà là lại mịt mờ quan sát vị thái tử điện hạ này mấy lần, lúc này mới hơi gật đầu xoay người rời đi. Nhưng hắn cũng không rời đi hẳn, mà là xoay một vòng, dùng ẩn thân thuật ẩn mình, trốn trong tối thầm dò xét ý đồ đến đây của vị thái tử này. Nếu hắn không nhìn lầm, vị thái tử điện hạ này không phải người thường đâu!

Minh Linh Tử vừa đi, nụ cười mỉm trên mặt Tiết Triêu Nguyên cũng lập tức biến mất, giọng lạnh lùng nói với ngục tốt đầu mục đến trước bái kiến: "Danh sách."

"Danh sách? À! Vâng vâng, đây là danh sách toàn bộ nô lệ mỏ còn dư tập trung lại, mời điện hạ xem qua." Ngục tốt phản ứng nhanh, vội trình danh sách lên.

Tiết Triêu Nguyên không đợi thuộc hạ chuyển giao, lấy luôn danh sách xem lướt một lần.

"Đều ở đây hết?"

"Vâng."

"Hừ! Soát lần nữa cho ta, chắc chắn không chỉ những người này! Dù tìm được thi thể cũng phải tập trung hết lại cho ta."

"Việc này…" Ngục tốt hai mặt nhìn nhau, để phòng ngừa phát sinh ôn dịch, họ thấy thi thể là luôn vùi xuống đất luôn, hôm nay lại phải tập trung thi thể lại là cớ vì sao? Thái tử điện hạ tự mình tới đây vốn đã lạ rồi, còn ra chỉ thị kỳ lạ như vậy…

"Thế nào? Có chuyện?" Sắc mặt Tiết Triêu Nguyên cũng không thay đổi, nhưng giọng nói làm người ta lạnh cả xương sống.

Các ngục tốt rùng mình một cái, liên thanh xác nhận, cũng không dám dừng lại nhiều chi, lập tức nhận mệnh rời đi.

"Đứng lại! Các ngươi tìm kỹ cho bản cung, nếu phát hiện một thiếu niên hơn mười tuổi, bất kể chết sống, lập tức đưa tới trước mặt bản cung."

"Vâng." Các ngục tốt đã hiểu, xem ra thiếu niên này chính là nguyên nhân thái tử điện hạ tự hạ thấp địa vị tới tận nơi này rồi.

Ngục tốt tản đi, ngục tốt đầu mục cũng không dám lười biếng, tiến lên thỉnh giáo thái tử điện hạ chuẩn bị ngủ lại đâu.

Ngủ lại? Hắn hiện tại nào có thời gian ngủ!

Tiết Triêu Nguyên trán hằn gân xanh, mắt đầy tơ máu, liếm khóe miệng, loại chuyện này không khai giới không biết, một khi phá giới, cả linh hồn đều thèm khát cảm giác ấy.

Hắn không muốn đợi nữa.

Đạo sĩ phái Thanh Vân sao? Nghe nói ăn những người này càng đại bổ ấy chứ. Sờ bảo bối trong túi bách bảo, Tiết Triêu Nguyên cười gian. Trước khi tới hắn đã hỏi thăm rõ ràng tình hình cụ thể trong hầm mỏ này, hơn nữa đã chuẩn bị tốt những người chịu tội thay để cướp đoạt nguyên khí của những đạo sĩ phái Thanh Vân.

Không phải những nô lệ mỏ trong hầm mỏ này không hề sợ đạo pháp của phái Thanh Vân sao? Không phải hai gã tiên trưởng có mặt ở đây cũng không thể cấm được bạo động sao? Vậy thì đạo sĩ phái Thanh Vân có một hai người chết ở đây chắc cũng không có gì lạ nhỉ? Nói tóm lại, hắn còn không định đắc tội phái Thanh Vân.

"Vào mỏ!" Tiết Triêu Nguyên liếm môi, đã hơi vội vàng. Ai không muốn trường sinh bất lão? Ai không muốn trở nên hùng mạnh? Đặc biệt là quá trình trở nên mạnh này còn tuyệt vời như thế.

"Vâng."

Mấy tên hộ vệ tâm phúc nhìn thấy chủ tử nhà mình lại lộ nét cười thèm máu, không khỏi cùng nhau cúi đầu. Nhớ tới lúc đó, hình ảnh vị thái tử điện hạ này bắt tù binh lấy tim còn chưa tiêu tan khỏi đầu họ. Hai trăm tù binh bị bắt đã bị làm thịt như thế. Nếu không phải sợ bị người phát hiện, mấy ngàn tù binh bị bắt chắc đã trở thành đỉnh lô cho thái tử điện hạ luyện công rồi.

Đáng thương cho những nô lệ gây rối trong hầm mỏ, lần này đại khái một người cũng không giữ lại được rồi.

Các hộ vệ sợ, nhưng tính mệnh người nhà họ đều nằm trong tay vị thái tử điện hạ này, đối với vị hoàng đế Lãng quốc tương lai này đây, họ biết rõ thủ đoạn tàn nhẫn nhưng căn bản không dám sinh hai lòng, lại càng không dám chạy trốn.

Thái tử bắt đầu ăn tươi nuốt sống từ khi nhập ma, lại bắt đầu từ lúc nào thì mắt thành đỏ nhỉ? Tựa hồ đều bắt đầu từ khi đạo sĩ mặc áo cà sa kia xuất hiện ở phủ Tam hoàng tử, đồng thời cũng là lúc hoàng tử nhỏ tuổi nhất mất tích.

"Đóng chặt cửa hầm mỏ lại, không có lệnh của bản cung, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào!"

"Vâng."

"Vì sao phải đóng cửa hầm mỏ lại?

Minh Linh Tử nhìn theo nhóm người Tiết Triêu Nguyên đi vào hầm mỏ, trên mặt như có điều suy nghĩ.

Đường đường một thái tử Lãng quốc vậy mà tiến nhập ma đạo, hắn có nên giết luôn trừ ma vệ đạo không nhỉ, hoặc là coi như không biết tiếp tục hợp tác với Lãng quốc? Ờm, có lẽ hắn nên liên lạc với sư môn, hỏi ý tứ các vị trưởng bối đã?

Niết pháp quyết, Minh Linh Tử vượt lên trước nhóm người Tiết Triêu Nguyên chạy trước một bước.

–

Đường mỏ dài sâu thăm thẳm quanh co, đáng tiếc tu vi hắn quá yếu còn chưa thể thi triển ngũ hành độn thuật, bằng không hắn cũng sẽ không bị chuyện xảy ra trước mắt cản đường.

"Người ở bên trong đi ra cho ta!" Một đội ngục tốt canh giữ một hang động thấp bé, giơ đèn ***g hét lớn vào trong.

Đợi một hồi, không thấy bất luận động tĩnh gì.

"Bên trong quả thực có người?" Tiểu đầu mục của đội này sặc giọng hỏi.

"Đầu, chắc chắn là có người. Ta vừa mới nghe thấy tiếng ho khan truyền ra từ bên trong, nghe thấy rất rõ, tuyệt đối không sai."

"À? Đã thế thì mấy người các ngươi dùng trường thương chọc vào bên trong, ta thật muốn xem trong đó có mấy con chuột." Tiểu đầu mục cười tàn nhẫn, phất tay cho thủ hạ tiến lên.

Mấy tên ngục tốt phụng mệnh nhấc trường thương chọc loạn xì ngậu vào trong hang động.

"Khoan đã! Đừng chọc, ta đi ra, tiểu nhân đi ra đây, khụ khụ!" Từ trong hang động truyền ra giọng cầu xin tha thứ của một ông già, theo tiếng ho khan liên tục khó kiềm, một cái đầu tóc hoa râm ló ra từ trong hang động.

"Các quan gia, cầu các ngươi thương tình lão nhi tuổi già sức yếu, tha lão nhi một mạng." Lão nhân vừa ra đã quỳ gối trước mặt các ngục tốt dập đầu liên tục. Ai bảo lão trốn vào hang động này không lâu, chưa kịp đào sâu hơn đã bị tiếng ho khan của mình bán đứng, làm hắn phải tự chui đầu vào lưới.

"Lão cẩu! Ai bảo ngươi trốn! Còn dám lừa đại gia." Ngục tốt nghe tiếng ho khan tiến lên một bước, đạp tên nô lệ già xuống đất.

"Lão già chứng nào tật nấy kia, bắt lại!"

"Vâng."

Truyền Sơn đau đầu xoa trán, nếu là nô lệ khác hắn cũng mặc kệ, nhưng nghe giọng người này lại là một trong những người hắn quen không nhiều trong mỏ, hơn nữa người này còn có ân tình với hắn. Nam tử hán đại trượng phu, có ân phải báo, có thù phải trả, điều này cũng chẳng liên quan lắm tới việc hắn tu ma.

"Phù ." Một cơn gió lạnh thổi qua, đèn ***g trong tay các ngục tốt tắt hết.

Con đường mỏ thoáng chốc đã tối mù, duỗi tay không thấy năm ngón.

"Chuyện gì vậy? Đèn ***g sao lại tắt? Lão Tam đồ tể sao ngươi không mau châm đèn lên?"

"Oa! Ai đẩy ta đấy? Đá đánh lửa của ta đâu? Ai lấy đá đánh lửa của ta rồi?"

"Đó là cái gì?"

Một đôi mắt đỏ, giống như dã thú, lại giống như oan hồn xuất hiện trong bóng đêm.

"Trả mạng cho ta!"

"Ma… có ma!"

“Phù .” Truyền Sơn cố ý thổi một hơi vào cổ tiểu đầu mục.

“A a a!” Tiểu đầu mục vừa xoay mặt đã thấy một khuôn mặt quỷ mơ hồ xuất hiện trước mắt, sợ đến nỗi ném trường thương bỏ chạy, mà ngay cả gọi huynh đệ thủ hạ của mình cũng quên mất.

“Ma! Có ma! Chạy mau chạy mau!” Phàm là ngục tốt có thể chạy trốn cũng bất chấp tối tăm chạy vội, mỗi người đều chạy trở về đường cũ. Trên đường chạy ngươi đụng ta, ta đụng ngươi, đã sợ lại càng thêm loạn.

“Khặc khặc khặc!” Truyền Sơn sung sướng cười ghê rợn, không những dọa các ngục tốt không dám quay đầu lại mà còn dọa luôn Đinh lão tam tưởng chừng như phải chết không nghi ngờ sợ đến ôm đầu lạnh run.

Nhìn thấy Đinh lão tam gầy hơn trước kia, càng ngày càng già nua, Truyền Sơn đem đá đánh lửa, đèn ***g, còn có một thanh trường thương cướp được từ tay ngục tốt ném tới trước mặt Đinh lão tam.

“Ngươi không cần sợ, ta sẽ không thương tổn ngươi.”

“Ngươi là…?” Đinh lão tam run rẩy ngẩng đầu, “Ngươi là Tân 279? Có phải không? Ngươi là Tân 279! Ta đã nghe ra tiếng ngươi rồi, ta…” Đinh lão tam kích động suýt gào khóc.

Truyền Sơn không thừa nhận cũng không phủ nhận, “Đừng tự chui đầu vào lưới, quan viên Lãng quốc muốn bắt hết số nô lệ còn lại giết hết không sót một người. Ngươi trốn cho tốt. Nhưng hầm mỏ này sắp gặp chuyện không may, ngươi nên nghĩ cách chạy trốn đi.”

“Khoan đã, ngươi hiện tại là sống hay, hay…?” Đinh lão tam sờ lấy trường thương trên mặt đất, lập tức cầm chặt trong tya.

Truyền Sơn quay đầu lại, mỉm cười: “Cảm ơn ngụm rượu khi đó của ngươi.”

Hai tròng mắt đỏ như máu biến mất trong bóng đêm, Đinh lão tam ngơ ngác nhoài người trên đất, khuôn mặt bẩn thỉu lọ lem vì hai vệt nước mắt chảy dài. Lão hận La Truyền Sơn, nếu không phải do người này và Canh Nhị, họ cũng sẽ không tới nước này. Nhưng mà…

Lau nước mắt, sợ ngục tốt còn có thể quay lại, Đinh lão tam lần mò một phen, cầm đèn ***g và đá đánh lửa trên mặt đất lên, thắp sáng đèn ***g, cắp nách trường thương chạy tít vào sâu trong động mỏ. Đại nạn không chết tất có phúc sau này, Đinh lão đại đã chết, nhưng chỗ giấu lương của Đinh lão đại cũng không bị tìm thấy toàn bộ, dựa vào chút lương thực ấy, chỉ cần lão trốn được, nói không chừng lão không những không chết, còn có thể thoát khỏi Hắc ngục đáng sợ này.

Lão muốn sống, lão phải sống! Lão còn một đứa con gái bên ngoài, lão muốn đi tìm nó, lão muốn tìm đến nó, nói với nó: khi đó cha nó không phải cố ý vứt bỏ nó…

Truyền Sơn sau khi giúp Đinh lão tam tránh được một kiếp thì lập tức đi nhanh tới đại sảnh, trên đường còn gặp phải mấy tên ngục tốt chạy trốn kia, mấy ngục tốt này may mắn gặp được một đội ngũ khác, vội vã mồm năm miệng mười kể lại quá trình gặp ma vừa rồi.

Truyền Sơn có ý xấu, ngay lúc họ vừa kinh vừa sợ nói ra thì bò đến trên đỉnh đầu họ, tay chân cắm vào trong khoáng thạch, treo tòng teng người, đầu xoay một cái, cố ý lộ cánh tay phải biến xương khô trọc vào đỉnh đầu một tên ngục tốt nào đó.

Tên cai ngục vô thức ngẩng đầu.

“… Oa a a a!”

“Khặc khặc khặc!”

“Ma a! Ma a!”

Vung tay tắt hết đèn, Truyền Sơn dọa những tên cai ngục sợ đến kinh hồn táng đảm cười hế hế, lướt qua những người này tiếp tục chạy về phía đại sảnh hầm mỏ.

Trên đường đi cũng không gặp người nào khác nữa.

Bốn phía đại sảnh treo hơn mười ngọn đèn ***g, mặc dù không đến mức sáng như ban ngày nhưng ít nhất mặt mũi nhau cách hai thước cũng có thể nhìn rõ ai là ai.

Dưới đài cao, có không ít ngục tốt dựa vào bậc thang ngủ khò khò, hơn nữa còn có hơn ba trăm nô lệ ở đằng sau, nhất thời chỉ nghe thấy trong đại sảnh vang lên tiếng ngáy liên tiếp, vang như trống rền.

Hơn ba trăm nô lệ, con mắt ngục tốt dù có lớn thì một người cũng chỉ có hai, hơn nữa do ánh sáng không đủ, tự nhiên để Truyền Sơn tìm được kẽ hở.

Đáng tiếc tu vi hắn quá thấp, ẩn thân thuật chỉ có thể duy trì được một thời gian (chừng năm phút) nhưng điều đó cũng đủ để hắn nghênh ngang đi tới bên cạnh Canh Lục.

Không biết vận khí hắn tốt hay xấu, tên đạo sĩ phái Thanh Vân kia vậy mà không có ở đây.

Truyền Sơn không hề do dự, bước đầu tiên hắn vốn không định chống lại tên đạo sĩ kia, dùng lời Canh Nhị, thực lực hắn kém hơn tên đạo sĩ kia năm cấp. Lấy yếu thắng mạnh nghe thì hay đấy, nhưng hắn còn chưa ngu đến nỗi lấy trứng chọi đá.

Ngẫm lại xem, khi đó Trịnh quân sư và Vương đầu đã nói với bọn hắn thế nào nhỉ? Gặp phải địch nhân có thực lực hơn hẳn mình, nhưng đến lúc phải đánh, phải làm thế nào?

Bước đầu tiên, nhiễu loạn lòng địch, chia ra mà giết.

***

Canh Lục thân là đầu mục trong đám nô lệ, ngục tốt giám thị hắn rõ ràng nghiêm trọng hơn so với các nô lệ khác một chút, chẳng qua Canh Lục cũng không bị bắt nhốt riêng lẻ, mà bị trói lại cùng một chỗ với những nô lệ khác.

Một bóng đen trườn theo tường, tránh né ngục tốt, chậm rãi tới gần đám người Canh Lục.

Ngũ muội vẫn đang khẩn trương cũng không ngủ, trong mông lung, nàng tựa hồ thấy tường bên phải có một bóng đen hình người xuất hiện bên cạnh.

Ai?!

Ngũ muội sợ đến nỗi giật mình tỉnh táo, nhưng chờ đến khi nàng mở to hai mắt nhìn đến bên cạnh, bóng đen kia cũng không còn thấy nữa.

Kỳ lạ? Lẽ nào ta nhìn lầm rồi.

Ngay lúc Ngũ muội hoài nghi vừa rồi có phải mình đang nằm mơ hay không thì Truyền Sơn đã dùng ẩn thân thuật đi tới bên cạnh Canh Lục.

"Không phải sợ, đừng cử động, cũng đừng phát ra tiếng động. Ta là La Truyền Sơn."

Canh Lục bị trói gô lại, nhắm mắt nghỉ ngơi lúc nghe thấy thanh âm thì thầm bên tai, thân thể hơi giần giật, miệng lẩm bẩm hai tiếng rồi không nhúc nhích nữa.

Ngục tốt phụ trách trông coi nhìn Canh Lục một cái, xác định không có vấn đề gì, cúi đầu tiếp tục gà gật.

"Ngươi đoán đúng đấy, ta đã chết rồi. Nhưng ta chết không nhắm mắt, không phải ta tới tìm ngươi tính sổ, ngươi không cần lo."

Truyền Sơn đùa dai thổi một luồng hơi vào lỗ tai Canh Lục. Canh Lục nhịn không được rùng mình một cái, lén hé mắt nhìn xung quanh.

"Ngươi không thấy ta, ta hiện đang ở trạng thái hồn ma. Ngươi không biết đâu, ta chết thảm lắm!"

Canh Lục rất muốn nói: oan có đầu nợ có chủ, ngươi chết rồi đừng tới tìm ta! Nhưng nhìn ngục tốt trông coi không xa phía trước, lo mình vừa mở miệng đã bại lộ, đành phải cố nhịn đau khổ bị hồn ma quấn thân.

Nghe giọng điệu vị ma mới này, dường như hắn có chuyện gì muốn nói với mình, là chuyện gì chứ? Có phải là phương pháp trốn ra khỏi đây không?

Vừa nghĩ tới đây, Canh Lục suýt thì không kiềm chế được mà nhảy dựng lên.

"Ta rõ ràng đã chết, ngươi lại còn muốn phái người tới giết ta lần nữa. Hừ! Chờ ngươi xuống lòng đất rồi, ta lại tính sổ với ngươi."

Canh Lục đầy bụng nghi vấn muốn hỏi, nhưng khổ nỗi khó mà mở miệng, đành phải để vị ma mới kia nói hết một đợi cho sướng miệng.

"Ngươi biết vì sao ta không tìm ngươi tính sổ không?"

Ta làm sao biết? Canh Lục giần giật khóe miệng.

"Bởi vì a… Khặc khặc khặc, các ngươi sẽ chết, nhanh lắm, cực kỳ nhanh! Căn bản không cần ma gia ta tự ra tay."

Canh Lục không thể chịu nổi, mở trừng hai mắt.

"Xảy ra chuyện lớn như thế, chết nhiều người như thế, than đá cung ứng không nhiều, linh thạch cũng không có, các ngươi cho rằng tặc đạo phái Thanh Vân kia sẽ có lòng tốt như vậy sao? Hay là các ngươi cho rằng quan viên chó chết Lãng quốc sẽ buông tha cho các ngươi? Khặc khặc khặc! Nằm mơ đi cưng!"

Canh Lục nhìn lướt qua ngục tốt ngủ gà ngủ gật, nhanh chóng quay đầu lại nhìn một vòng.

Không có ai, nô lệ xung quanh hắn đều quen, hơn nữa tất cả mọi người đang ngủ, không ai tới gần hắn trong vòng hai thước.

"Ta nghe thấy nha! Nghe thấy các ngục tốt này nói muốn giết chết tất cả các ngươi, nhất là ngươi! Họ muốn lột da rút gân ngươi để răn đe! Kể cả những nữ nhân này cũng phải chết. Khặc khặc khặc!"

Thanh âm biến mất lúc đó.

Tâm tư Canh Lục như sóng biển trong bão, kịch liệt lại hỗn độn. Tin tức này là thật chăng? Nhưng La Truyền Sơn có cần phải nói dối lừa hắn sao? Nếu hắn ta có thể làm đám Đinh 200 có đi không có về, có thể vô thanh vô thức mò đến bên cạnh hắn, muốn giết hắn chẳng phải dễ như trở bàn tay. Nếu lời hắn ta nói là sự thực…

Canh Lục nuốt một ngụm nước bọt, quay sang, hạ giọng hỏi: "Này, ngươi còn ở đây không?"

Truyền Sơn tính thời gian, có lẽ vẫn để hắn nói mấy câu, liền khẽ ừ.

"Ngươi có thể giúp ta không? Nếu ngươi có thể giúp ta, ta tất tạo một bài vị trong nhà cho ngươi, ngày ngày thắp hương bái phật. Sau này chỉ cần ta sống được một ngày, tất sẽ không làm dở việc nhang khói cho ngươi."

Truyền Sơn thật rất muốn biết nơi Canh Lục giấu lương thực, nhưng hiện tại không thích hợp đề xuất, miễn cho đối phương nghĩ nhiều, cho rằng hắn chỉ muốn mượn cớ muốn lương thực của hắn ta.

"Ừm… Không phải ta không muốn giúp ngươi, đạo sĩ phái Thanh Vân kia có chút đạo hạnh, ta chẳng qua là một hồn ma vừa mới chết, nếu không phải bị chết oan quá thảm quá thì ngay cả việc tới gần đây cũng khó."

"Ngươi có thể không cần đối phó đạo sĩ kia, chỉ cần ngươi gây hỗn loạn tạo cơ hội cho chúng ta, để chúng ta có cơ hội chạy trốn là được."

"Cái này ư…"

"Chỉ cần ta có thể chạy trốn, ta còn có thể đưa một phần lương thực cho Canh Nhị và Kỷ 14."

Truyền Sơn thầm khen ngợi, người này đúng là xứng với hai chữ 'kiêu hùng', đáng tiếc mai một ở một hầm mỏ như thế này. Nếu có thể chạy thoát, có trời mới biết người này sẽ tạo nên nhiều sóng gió thế nào."

Không nghe thấy tiếng Truyền Sơn, Canh Lục tưởng điều kiện này hoàn toàn không thể đả động đối phương, khẽ cắn môi nói thêm: "Mặt khác, nếu Canh Nhị đồng ý, ta có thể trả Ngũ muội lại cho y, hơn nữa nhất định sẽ làm Ngũ muội ngoan ngoãn hầu hạ y, tuyệt đối không dám sinh hai lòng."

Nghe xong lời này, Truyền Sơn lạnh lòng, đồng thời cũng phải bội phục người này, thật là vì mạng sống, chuyện gì cũng có thể bán đứng được. Người như vậy bảo sao lại bị đưa đến nơi này.

"Có thấy đèn ***g ở cây cột trên đài cao kia không? Chỉ cần nó tắt, ngươi hãy dẫn mọi người chạy đi thật nhanh."

“Lúc nào?”

“Nhanh thôi, ngươi cứ tùy thời chú ý. Đạo sĩ kia đã trở lại, ta đi đây.”

Xác định xong thời gian, Canh Lục thở phào nhẹ nhõm, từ từ quay mặt lại.

“Vừa rồi ngươi huyên thuyên gì đấy?”

Bản mặt ngục tốt đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, làm Canh Lục sợ thót tim. Nhưng người này đã gặp nhiều sóng to gió lớn, lúc quay mặt lại, mắt đã nhắm, nghe thấy câu hỏi, lúc này mới mở mắt ra, trên mặt là vẻ kinh ngạc mơ hồ như vừa bị đánh thức: “Ngài nói gì? Ta vừa nói ư?”

Ngục tốt nhìn chằm chằm hắn hồi lâu, cũng không thấy khác lạ gì. Các nô lệ xung quanh đều đang ngủ, cũng không có ai tiếp cận hắn.

“Ngươi thành thật chút cho ta!” Ngục tốt không phát giác điều gì lạ, khó chịu dùng vỏ đao chọc mặt Canh Lục, đá hắn một phát, lại trở lại chỗ cũ.

Canh Lục híp mắt nhìn bóng lưng ngục tốt, trên mặt một chút hận ý cũng không xuất hiện, trong lòng thì đang mưu toan làm sao đem tin tức truyền mấy thủ hạ tâm phúc, lại để tâm phúc truyền tin tức cho toàn bộ nô lệ như thế nào. Muốn chạy trốn, đương nhiên là càng loạn càng tốt, chỉ có toàn bộ nô lệ cùng nhau nháo nhào, hắn mới có thể có cơ hội chạy trốn.

Truyền Sơn nín hơi đứng ở đầu đường, mắt thấy Minh Linh Tử đi qua bên cạnh hắn. Kẻ thù gặp mặt đặc biệt đỏ mắt, sắc mặt Truyền Sơn thoáng cái đã lạnh xuống lại lập tức khôi phục như ban đầu.

Minh Linh Tử không dừng chân, tựa hồ không phát hiện bất luận điều gì khác lạ.

Truyền Sơn sờ tay vào ngực, sờ mai rùa Canh Nhị cho hắn, nghĩ thầm thứ này đúng là tốt thật.

Minh Linh Tử đi qua bên cạnh Truyền Sơn thì đột nhiên dừng bước quay đầu lại. Truyền Sơn căng thẳng, cánh tay phải khẽ nâng.

Ánh mắt Minh Linh Tử lộ vẻ nghi hoặc, vừa rồi hắn dường như cảm thấy có cái gì đó, nhưng đằng sau cũng không có ngã rẽ nào, có lẽ là hơi thở của tên thái tử điện hạ kia đã ảnh hưởng hắn?

Minh Linh Tử quyết định lập tức liên lạc sư môn. Sự tình càng ngày càng phức tạp rồi, lần trước cũng đã làm hỏng chuyện, lần này hắn mong không xuất hiện chuyện gì làm sư môn trách tội nữa.

Truyền Sơn tránh thoát một kiếp đang chuẩn bị ẩn vào trong tối, ơ? Truyền Sơn ngẩng đầu nhìn về phía lối vào hầm mỏ.

Cùng là người tu ma như hắn? Hơn nữa ma lực tựa hồ thấp hơn hắn.

Thông qua ký ức của Trách Yểm, Truyền Sơn hiểu được người tu ma và người tu đạo có gì khác biệt, chính là lực uy hiếp của người cấp cao đối với người cấp thấp, đây là gông xiềng bất luận người tu ma nào đều không thể trốn được, đối mặt người tu ma thực lực mạnh hơn mình, chỉ có thể khúm núm.

Còn hắn tựa hồ bị quả xương khô ảnh hưởng, tâm lý sợ hãi đối với Trách Yểm đã nén tới điểm thấp nhất. Nhưng dù là vậy, hắn vẫn có ba phần kiêng kỵ hai phần kính nể với Trách Yểm.

Không biết người tới địa vị thế nào, cũng dám thả ma khí trực tiếp xuất hiện trước mặt đạo sĩ phái Thanh Vân.

Truyền Sơn sờ cằm, có lẽ đây là một cơ hội?

Đổi đuốc thành đèn ***g, đoàn người Tiết Triêu Nguyên không ngồi xe mỏ mà đi thẳng xuống.

Truyền Sơn trốn từ một nơi bí mật gần đó thấy rõ người tới thì mở to hai mắt nhìn. Đây không phải…?

Lãng quốc tam hoàng tử Tiết Triêu Nguyên!

Tốt rồi, thù mới hận cũ cùng dâng lên trong lòng. So với việc hiếu kỳ vì sao vị hoàng thái tử này lại tu ma, hắn càng muốn chém người này một đao.

Nhưng kinh nghiệm hai mươi năm qua nói cho hắn hay, làm người có lúc không thể quá manh động.

Truyền Sơn có mai rùa giấu ma khí, cũng không lo bị người ta phát hiện, trốn từ một nơi bí mật gần đó tùy thời hành động.

Do hắn tu ma không lâu nên thường thức đối với tu ma cũng không phải hiểu lắm, nhưng Trách Yểm dù sao cũng từng nói với hắn một chút, hơn nữa chính hắn cũng cố ý tìm kiếm ký ức về phương diện này, lúc này thấy hình dạng của Tiết Triêu Nguyên, hơn nữa ngục tốt tiết lộ tin tức, trong lòng cũng đã hiểu đại khái.

Biết thì biết thế, hắn cũng không chọn cách ra tay luôn và ngay với Tiết Triêu Nguyên, không nói tới có đạo sĩ cao hơn hắn năm cấp đang đợi hắn, chỉ cần nói từ phần mưu kế thôi cũng đã không thể rút dây động rừng rồi. Ngược lại, nếu suy nghĩ của hắn trở thành sự thực thì điều đó sẽ giúp đỡ lớn cho việc thực hiện kế hoạch của hắn.

Tòng quân nhiều năm, hắn đã học được cách lúc nào nên tàn nhẫn thì phải tàn nhẫn, lúc nào nên quả quyết thì không thể mềm yếu. Cứu thiểu số hay cứu đa số người luôn là một vấn đề gây tranh cãi, nhưng chuyện này đối với hắn rất đơn giản xem người thân của hắn ở bên nào

Nếu ở bên thiểu số, vậy ta mặc kệ những kẻ khác đi chết hết. Nếu ở bên đa số, vậy càng ngại ghê ấy, ta đây đều vì 'đại nghĩa'.

Chính bởi kiểu suy nghĩ ấy, Vương đầu vẫn cứ cho rằng hắn không thích hợp làm một đại tướng quản lý toàn quân, chỉ có thể dùng làm kỵ binh và thân binh. Hắn thực sự không để ý điều đó cho lắm, bởi vì hắn cảm thấy Vương đầu cùng một kiểu người với hắn, nhưng người ta lại là đại tướng đấy?

Nhưng nếu Tiết Triêu Nguyên có ý này thật, vậy đạo sĩ phái Thanh Vân lấy trừ ma vệ đạo làm nhiệm vụ có thể nào trợn mắt nhìn kẻ tu ma giết người đoạt mạng tu luyện ma công trước mặt mình?

Tiết Triêu Nguyên dám có quyết định này, có phải là hắn đã có biện pháp đối phó với đạo sĩ phái Thanh Vân hay không?

Còn hắn có thể lợi đôi điều trong đó không?

Không nhắc tới bên này Truyền Sơn đang dốc lòng suy nghĩ phải lợi dụng vị hoàng thái tử điện hạ Lãng quốc này kiểu gì cho tốt nhất, mà nói sang vị hoàng thái tử lòng dạ khó lường này vừa tiến vào hầm mỏ đã che mũi lại.

Thối! Thực sự quá là thối!

Không nói tới cái khác, chỉ cần mùi thi thể hư thối cộng thêm mùi cứt đái của hơn ba trăm con người cùng nhau bày ra đã đủ xông chết người.

Minh Linh Tử thân là người tu chân tự nhiên có biện pháp có thể cách ly những thứ mùi này, những ngục tốt này cũng đã quen các loại mùi lạ trong lao tù, mùi ở đây mặc dù nồng hơn đôi chút, nhưng nhịn thì vẫn nhịn được.

Nhưng Tiết Triêu Nguyên là người thế nào? Dù hắn đã từng sống nơi chiến trường một thời gian, nhưng ai có thể thực sự dám để hắn trải qua những huyết vũ tinh phong này? Càng đừng nói tới các loại dơ bẩn của quân đội.

Tiết Triêu Nguyên vào lầm ma đạo, thi thể sau khi bị ăn tim cũng được người khác xử lý ngay lập tức, chưa kịp cảm nhận mùi thối của thi thể bị hư thối. Giờ đây, các loại mùi tanh tưởi quyện vào nhau xông vào mũi, suýt thì xông cho hắn bỏ chạy. (oái, thế nhỡ dẫm vào cứt đái thật thì sao =,=)

Vừa rồi ở bên ngoài đã ngửi thấy mùi thối, nhưng không ngờ bên trong lại thối thành như vậy.

Mấy hộ vệ thiếp thân của Tiết Triêu Nguyên cũng bụm chặt mũi, chỉ có tên quan viên trực thuộc kia không dám bịt mũi mà cố chịu đựng.

Tiết Triêu Nguyên cảm thấy hứng thú của mình thoáng cái đã giảm đi nhiều, nhưng hắn cũng không thể bảo bọn thuộc hạ cùng ra ngoài, đợi rửa sạch rồi lại ra tay lần nữa được nhỉ?

Thấy ngục tốt đầu mục ra hiệu, mấy đầu mục lớn lớn nhỏ nhỏ cùng tiến lên trước bái kiến.

Tiết Triêu Nguyên vung tay lên, "Các ngươi đều bảo vệ tốt người cho bản cung rồi."

"Vâng."

Tiết Triêu Nguyên ngó Minh Linh Tử ngồi xếp bằng bất động trên đài cao, lại vô thức sờ bảo bối trong túi bách bảo.

Là hiện giờ ra tay, hay chờ lát nữa? Nhưng nếu để đạo sĩ kia thấy việc hắn sắp làm, có lẽ cũng không dung nổi hắn đi? Xem ra hắn vẫn phải giải quyết đạo sĩ này trước đã.

Minh Linh Tử đã để hạc giấy truyền tin, lúc này đã ở trên đài cao chờ hành động bước tiếp theo của vị hoàng thái tử này. Không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy vị hoàng thái tử này tựa hồ không có ý tốt với hắn, hoàn toàn không khúm núm giống như trước đây khi thấy họ.

Đường đường hoàng thái tử Lãng quốc sao lại vào lầm ma đạo? Minh Quyết Tử sư huynh không phải làm quốc sư ở đó sao? Sao lại không phát hiện ra? Nhân sĩ giới tu chân trên tinh cầu này ai chẳng biết Lãng quốc được phái Thanh Vân che chở? Sao còn có người dám dạy thái tử Lãng quốc phương pháp tu ma? Hay có người thầm đối nghịch với phái Thanh Vân? Người này là ai chứ? Có phải là…

"Ai?!" Minh Linh Tử mở choàng hai mắt, khoát tay bắt được thanh đoản kiếm bay vụt tới.

Phương hướng đoản kiếm đến từ cửa hang kia, mà chỗ cửa hang kia chính là chỗ đám thủ hạ của hoàng thái tử Lãng quốc vào lầm ma đạo kia và hắn đứng.

Tiết Triêu Nguyên cũng đã chú ý tới động tĩnh trên đài cao, cũng thấy được cảnh tượng thanh đoản kiếm bay ra.

Thanh đoản kiếm bắn ra từ đằng sau hắn, điểm này khỏi cần nghi ngờ. Nhưng ai dám ra tay trước khi hắn hạ lệnh?

Tiết Triêu Nguyên không quay đầu lại, bởi vì Minh Linh Tử đã đứng dậy ở trên đài cao.

Làm thế nào? Giải thích, hay dứt khoát đã làm là làm cho xong?

Gió lạnh nổi lên, đèn ***g treo cao lắc lư một đợt. Bóng đen trong hầm mỏ giao nhau, nhất thời thần và ma khó mà phân biệt.

"A!" Có người nhẹ giọng kêu lên, phát hiện mình mất đoản kiếm.

Tiết Triêu Nguyên cũng nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của thủ hạ, lúc này, hắn lại thấy do dự.

Dựa theo ý kiến của người kia, đạo sĩ phái Thanh Vân dù chỉ là hàng chữ Minh, cũng cao hơn pháp thuật của hắn mấy cấp. Hắn muốn đánh, cũng chỉ có thể đánh lén thôi.

Hôm nay xem ra, tựa hồ không phải thời cơ tốt để ra tay.

Tiết Triêu Nguyên do dự, nhưng có người không muốn hắn tiếp tục do dự nữa.

Truyền Sơn quyết định được ăn cả ngã về không. Bước thứ hai của lấy yếu thắng mạnh, bắt trộm trước bắt thằng đầu tiên. Hắn không bắt được, cũng phải tạo cơ hội để bắt!

Hắn cũng biết ẩn thân thuật mất đi hiệu lực, bản thân hắn chắc chắn không thể gạt được đạo sĩ kia, thế là dứt khoát xé vải quấn người xuống, chỉ bao lấy mặt, thừa dịp ánh đèn lay lắt, bằng tốc độ nhanh nhất hóa thành bóng đen lẻn đến trên đài cao, vung tay phải chộp tới phía Minh Linh Tử.

37. Quyển 4 - Chương 3

Minh Linh Tử sớm có đề phòng, chứ sao để người đánh lén một kích là trúng, mà khi hắn đối mặt với người đánh lén, mặt mày sửng sốt.

"Ma vật? Nhãi con ngươi dám!"

"Tặc đạo sĩ! Nạp mạng đi!" Truyền Sơn khàn giọng kêu lên, lộ ra nét mặt dữ tợn nhất, cũng dùng chiêu có uy lực lớn nhất hiện nay của hắn, lấy cánh tay phải làm kiếm, kiếm khí phá không đâm về phía Minh Linh Tử.

Minh Linh Tử rất là kinh ngạc, không phải bởi vì người đánh lén người không ra người, ma không ra ma, lại càng không phải thấy lạ vì sao ma vật này lại đánh lén hắn. Điều làm hắn kinh ngạc là, ma vật này thoạt nhìn rõ ràng đã nhập ma, nhưng vì sao hắn lại không cảm nhận được ma khí của hắn ta phát ra? Ma vật này lại có quan hệ như thế nào với hoàng thái tử Lãng quốc.

"Ái au!" Minh Linh Tử không hề coi người đánh lén ra gì đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, khéo sao đụng phải kiếm khí Truyền Sơn đâm tới.

Giỏi cho một Minh Linh Tử! Trong tình huống trước sau đều bị thương mà vẫn dùng linh khí còn lại giật ra một tấm lôi phù, bắn cho Truyền Sơn bổ nhào một cái.

Tiếng nổ mạnh đùng đoàng làm toàn bộ nô lệ mỏ ở đây giật mình tỉnh giấc.

Mắt thấy sắp đại loạn, các ngục tốt vội lớn tiếng quát mắng, dùng trường thương, dùng đại đao, làm các nô lệ không dám ngẩng đầu.

Tiết Triêu Nguyên cầm chặt túi bách báo đã trống khống, vừa rồi hắn chỉ cảm thấy phải tận dụng thời cơ, để lỡ mất sẽ không còn nữa, chờ phóng bảo bối ra mới phát hiện mình làm chuyện gì.

Nhưng hôm nay, tất cả đã thành kết cục không thể tránh được, bảo bối người nọ cho hắn quả nhiên rất cao, Minh Linh Tử xem chừng đã bị trọng thương. Đã thế, hắn cũng không khách sáo nữa.

Còn về ma vật nửa người xương khô đánh lén Minh Linh Tử kia, đợi lát nữa hắn sẽ tìm nó thân cận một phen. Dù sao ma vật kia đã trúng sét, dù không chết thì chốc lát cũng không có sức gây phiền phức cho hắn.

Kinh nghiệm đối địch của Truyền Sơn quá ít, lần đầu tiên đã bị trúng sét nổ tanh bành.

Cũng may Minh Linh Tử vội vội vàng vàng lấy tấm lôi phù cấp bậc không cao, bùa chú công kích cũng chỉ ở khoảng độ 3, miễn cưỡng làm ma vật mới đến cấp 2 Luyện Khí Kỳ giữ được một cái mạng.

Mạng mặc dù giữ được, nhưng vẫn làm Truyền Sơn nổ thất điên bất đảo, quỳ rạp trên mặt đất mãi cũng không hồi sức được.

Ngay lúc hắn đang lo đạo sĩ kia có thể đuổi theo cho hắn một kích không thì Tiết Triêu Nguyên đã đối đầu với Minh Linh Tử.

Truyền Sơn cố gắng lật người, cố không để mình dáng vẻ chật vật, thầm quan sát Tiết Triêu Nguyên chỉ tới cấp đầu làm sao dám đối chọi với kẻ địch mạnh cao hơn hắn sáu cấp.

Minh Linh Tử bị công kích thảm hại, hắn chưa từng nghĩ tới mình sẽ bị 'lật thuyền trong mương', bị hai tiểu bối vừa nhập ma đạo ám toán.

Không phải do tu vi hắn thiếu, cũng không phải do hai ma đầu mới sinh kia ghê gớm nhường nào, mà là thứ họ mang đến để ám toán hắn hoàn toàn vượt quá dự đoán của hắn.

Đó thế mà lại là một con ma thú, vả lại còn có lực công kích cấp năm. Nếu với tình huống hắn phát huy bình thường, cũng mới chỉ có thể cùng nó đấu ngang nhau, hôm nay bị nó ám toán, tự nhiên không phải địch thủ của nó, huống chi bên cạnh còn có một ma đầu mới sinh quấy rầy.

Tiết Triêu Nguyên cũng không biết nhiều ma công cho lắm, hiện nay hắn chỉ mới học được cách dùng sương mù đen cản trở tầm nhìn của kẻ địch. Nếu trong lúc bình thường, chút mánh nhỏ ấy căn bản chẳng là gì trước mặt Minh Linh Tử, nhưng vào hôm nay, với tình huống hắn thân mang trọng thương, linh lực khó giữ, chút trở ngại ấy cũng trở thành trở ngại thực sự. Thế mà con ma tước cấp năm ấy còn nhanh như tia chớp, mượn thế sương đen, công kích đến mức hắn khó lòng phòng bị.

Minh Linh Tử không phải kẻ ngốc, cũng nhận ra dự định của Tiết Triêu Nguyên. Hừ, dù hắn chọn 'binh giải', cũng sẽ không để những ma vật này cắn nuốt chân nguyên của hắn.

(*) binh giải: một thuật ngữ Đạo giáo.Giải, tức là giải thoát buồn phiền trần thế. Binh, là chỉ binh khí. Binh giải, tức là nhờ binh khí để giải thoát. Hoặc là Đạo giáo đồ gặp phải binh họa chiến loạn bị giết, hoặc là tự sát, hễ là bị binh khí giết chết đều có thể coi là binh giải.

Không thể tiếp tục như vậy nữa, hạc giấy đã truyền ra, không bao lâu nữa sư huynh đệ sẽ đến đây tìm hắn, chỉ cần hắn có thể tránh tạm một lát, không lo không trả được món nợ hôm nay.

Minh Linh Tử cố lấy toàn bộ chân nguyên còn dư lại, đánh mạnh lên đỉnh sơn động một kích.

Một đợt những tiếng vang đì đùng nghe bức bối khó chịu, đá vụn trên đỉnh rơi lả tả xuống. Ngục tốt và nô lệ bên dưới đều chạy trốn, đại sảnh nhất thời lộn xộn.

Tiết Triêu Nguyên cho rằng Minh Linh Tử muốn phá hang chui ra, vô thức ngẩng đầu lên nhìn, mà ma thú chịu một nửa khống chế của hắn tự nhiên bị chủ nhân ảnh hưởng, tự nhiên cũng hướng lên trên chạy trốn.

Ngay trong nháy mắt ấy, Minh Linh Tử bắn người dậy, biến dần thành một tia sáng trốn vào sâu trong hầm mỏ.

Chờ Tiết Triêu Nguyên phản ứng lại được, Minh Linh Tử đã chạy trốn. Tiết Triêu Nguyện hận đến nỗi đánh chết hơn mười ngục tốt và nô lệ trên đài cao.

"Chờ bản cung tu vi cao hơn, không tin không tìm được ngươi!" Tiết Triêu Nguyên nói lời phát cáu, lập tức vận ma khí quét hết đá vụn, lệnh hộ vệ và ngục tốt bốn phía đang tránh né tập trung hết nô lệ lại một lần nữa.

Chờ Tiết Triêu Nguyên phân phó xong chuyện, nhìn lại ma vật vừa rồi nằm sấp trên đài cao không biết sống chết thì ma vật kia đã mất dạng.

Đau đớn đã lâu không gặp lần thứ hai lan khắp toàn thân, Truyền Sơn bĩu môi không coi là gì. Thật sự, khi đã trải qua đau đớn tựa xé rách linh hồn do quả xương khô mang lại, chút đau nhức ấy chẳng tính là gì, dù cho trên người thoạt nhìn khó coi, đông thiếu một miếng, tây thiếu một mảng, còn những chỗ khác đều đen xì xì, lại thêm mùi thối của da thịt bị nướng cháy.

Truyền Sơn rất muốn ngồi thiền ngay tại chỗ để khôi phục, nhưng tên vua hắn muốn bắt đang thất thểu chạy ngay phía trước hắn, hắn không thể trợn mắt để tên đó chạy mất được đúng không?

Trước hết cứ đuổi theo hắn, xem hắn trốn ở đâu chữa thương, sau đó lại nghĩ cách đối phó hắn ra sao.

Minh Linh Tử nhón tấm phù chú công kích cuối cùng hắn có thể lấy ra, đợi ma vật theo dõi đằng sau mò đến gần trước.

Dám coi khinh bản đạo? Đạo gia là người tu chân cấp 3 Ngưng Khí Kỳ, chẳng lẽ còn sợ tên ma đầu sơ sinh vừa vào ma đạo sao?

Không cho ngươi thấy chút lợi hại, còn cho rằng bản đạo dễ bắt nạt hả!

Minh Linh Tử vừa thẹn vừa giận, lòng hận không thể bầm thây vạn đoạn tên ma vật đánh lén lại còn đuổi theo hắn rồi lại cho vào trong lò đốt cháy.

"Này." Có người đằng sau nhẹ nhàng chọc bờ vai hắn.

Minh Linh Tử kinh hãi vội vàng quay người lại.

"Xin lỗi nhé." Bụp, một quả đấm rơi lên đầu Minh Linh Tử.

Lúc Truyền Sơn phát hiện khác thường mò tới, đúng lúc thấy Canh Nhị đang vui sướng lột sạch chiếc áo cuối cùng trên người tiểu đạo sĩ. (anh chỉ có thế là giỏi = =)

"Canh Nhị?"

"À, ngươi đến rồi đấy à." Canh Nhị ngẩng đầu, vẫy tay chào, lại tiếp tục lột giầy người ta.

"Ngươi sao lại…? Không phải ngươi nói ngươi phải nghỉ ngơi ít nhất một ngày sao?"

"À, ta nhìn thấy một chút đồ, nếu ta không chạy tới, ngươi hiện tại đã nát bấy rồi. Tuy ngươi nát bấy sẽ không chết, nhưng việc chữa trị sẽ phiền phức, chờ ngươi khỏi hắn không biết phải đợi bao lâu, cho nên ta liền lãng phí một viên hồi nguyên đan chạy tới cứu ngươi."

Nói đến đây, Canh Nhị xót ruột. Hồi nguyên đan của y đã không nhiều rồi, dùng một viên là ít đi một viên, nếu không cần thiết, y tình nguyên nằm trên giường cả ngày chờ linh khí của mình khôi phục.

"Hồi nguyên đan này của ngươi còn không?" Truyền Sơn đặt mông ngồi xuống trước mặt Canh Nhị, duỗi tay ra.

Canh Nhị lé mắt nhìn hắn.

"Ta bị thương rất nặng." Truyền Sơn nhấn giọng.

"Ừ, ta nhìn thấy mà. Bây giờ ngươi trông như một con gà rừng ta đã từng quay ấy."

Người đang đứng dưới mái hiên không thể cúi đầu, đối với tiểu đệ hắn mới nhận, Truyền Sơn đầy bụng oán giận. Ai bảo người ta tu vi cao hơn hắn, bản lĩnh lớn hơn hắn, thứ tốt trên người cũng nhiều hơn hắn? Là một người đại ca không có sức uy hiếp, vào lúc này cũng chỉ có thể dụi mũi coi như chưa nghe thấy.

"Tình huống của ngươi tốt nhất không nên dùng hồi nguyên đan. Cứ tự ngồi thiền khôi phục, tuy là chậm, nhưng có chỗ tốt với tu luyện của ngươi."

Nói cũng đã nói thế rồi, Truyền Sơn cũng xấu hổ mặt dày mày dạn đòi đan dược của người ta, đành phải khoanh chân ngồi tại chỗ, chuẩn bị nhập định khôi phục lại chút nguyên khí.

"Tên này đã chết chưa?"

"Chưa." Canh Nhị hoàn thành nhiệm vụ, vui vẻ cất hết mọi thứ vừa cướp đoạt được vào ngực.

"Dược vật chữa thương cho 14 huynh đã tìm thấy chưa?"

Canh Nhị gật đầu, cười nhe hàm răng trắng, thu hoạch hôm nay làm y vui lắm, nhưng nợ nến nhớ vẫn phải nhớ, móc mảnh ngọc ra cập nhật thời gian ngày tháng năm tên La nào đó lại nợ y một viên hồi nguyên đan rồi lại cất vào ngực.

Truyền Sơn hiếu kỳ nhìn ngó mảnh ngọc kia, nhưng trực giác bảo hắn đừng mở miệng hỏi đó là thứ gì, theo đó hắn lại dời mắt xuống người tên trần truồng ngất trước mặt.

Tiểu đạo sĩ trông không tệ, da non thịt mềm, nướng hai chân dê lên ăn, mùi vị chắc cũng không kém, quan trọng nhất là 'ăn' hắn ta rồi chắc sẽ rất bổ đi?

"Ngươi đang nghĩ cái gì?" Canh Nhị để ý ánh mắt Truyền Sơn, do dự một chút, vẫn mở miệng nói.

"Ta là người tu ma."

"Ta biết."

Truyền Sơn ngẩng đầu, "Ngươi hiểu thật hay hiểu giả?"

Canh Nhị gãi đầu, ngồi xổm xuống ngập ngừng nói: "Thật ra, có chuyện ta vẫn muốn nói cho ngươi."

"Nói đi. Tại hạ chăm chú lắng nghe."

"Ngươi… phương hướng của ngươi sai rồi."

"Phương hướng nào?"

"Ý ta là phương hướng tu luyện ma công của ngươi sai rồi. Không, cũng không thể nói là nó sai được, chỉ là phương pháp tu luyện của ngươi và phương pháp mà ta biết không giống nhau."

"Loại nào tốt?" Truyền Sơn hỏi thẳng.

"Loại của ngươi hiệu quả thấy thì nhanh, nhưng về sau lực sẽ không ăn thua gì, càng về sau này càng trắc trở, thuộc loại tu ma cấp tốc. Tuy hiện giờ người tu ma thậm chí đại đa số Thiên sinh ma vật đều dùng

phương pháp này để tu luyện." Canh Nhị nhìn thẳng vào mắt Truyền Sơn, do dự xem có nên nói với hắn hay không.

Truyền Sơn hiếm khi thấy Canh Nhị nghiêm túc thế này, không khỏi cũng trở nên nghiêm túc.

"Thế còn loại ngươi biết?"

"Loại ta biết là loại phương pháp tu luyện của ma vật thượng cổ, so với loại ngươi tu luyện bây giờ, không thể nói rằng loại nào tốt hơn, chỉ là phương thức tu luyện khác nhau. Phương pháp tu luyện của ma vật thượng cổ càng chú trọng tới quy tắc trong thiên địa, cũng chính là cân bằng. Tình hình tu luyện lúc đầu sẽ tăng tiến chậm rãi, nhưng một khi hiểu được thì sẽ tu thành chính quả."

"Chờ đã, ngươi nói cái gì? Tu thành chính quả?" Truyền Sơn bật cười, "Ngươi cho ta là tu ma hay tu phật đấy? Còn nói tu thành chính quả, ma vật chính là ma vật, họ làm thế nào mới tu thành chính quả được?"

Nét mặt Canh Nhị rất nghiêm túc, "Cho nên ta nói phương hướng của ngươi sai rồi. Không phải cứ tu ma thì không thể tu thành chính quả, phải thiên hạ vạn pháp quy tông, bất luận phương pháp tu luyện nào chẳng qua chỉ là một phương thức, một con đường, cuối cùng rồi cũng sẽ trăm sông đổ về một biển. Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, một vài người tu luyện khác biệt thiên tính hoặc căn nguyên nào đó mà bước lên một con đường khác để tu luyện, họ hoàn toàn hiểu sai bản ý của tu luyện rồi."

Truyền Sơn ngưng mắt nhìn về phía Canh Nhị, hắn cảm thấy Canh Nhị lúc này thoạt nhìn hơi lạ.

"Ngươi biết bản ý của tu luyện không?"

Truyền Sơn tự nhiên sẽ không trả lời là vì báo thù rửa hận, chỉ nhìn Canh Nhị.

"Là 'hồi quỹ' (*). Lấy ví dụ đơn giản nhất để minh họa thì giống như phụ mẫu sinh con đẻ cái, con cái lớn lên rồi phải hiếu thuận với phụ mẫu vậy, người tu luyện cũng như thế. Ngươi… hiểu chưa?"

(*) hồi quỹ: tức báo đền, báo đáp

Truyền Sơn không gật đầu, cũng không lắc đầu.

Hắn biết mình nếu mở miệng, nói không chừng Canh Nhị sẽ dạy phương pháp của vị ma tu thượng cổ cho hắn, nhưng nếu thế hắn sẽ phải đối mặt với một vấn đề: vì sao hắn tu ma?

Nói trắng ra là, hai loại phương pháp tu luyện, một loại cho hiệu quả nhanh, một loại cho hiệu quả chậm. Loại cho hiệu quả nhanh không có nhiều chỗ tốt lắm với hắn, loại hiệu quả chậm chỉ cần tu luyện thỏa đáng, nói không chừng có thể thọ cùng trời đất.

Nhưng ngay từ đầu hắn tu ma cũng không phải vì bản thân, mà chỉ đơn thuần muốn trở nên hùng mạnh, sớm có thể trở về báo thù rửa hận.

Day cái trán, hình như hắn lại một lần nữa phải đối mặt với một bước ngoặt cuộc đời.

"Đợi lát nữa ngươi đưa thuốc cho 14 huynh, sau đó lại bớt thời gian qua đại sảnh xem, có gì thay đổi nhớ nói cho ta biết."

"Một mình ngươi ở đây…"

"Yên tâm, không sao cả."

Truyền Sơn nhắm mắt lại, quyết định tạm thời không nghĩ tới vấn đề tu luyện nữa. Chuyện trước mắt còn có một đống chưa giải quyết, nghĩa tới vấn đề này có phần xa xỉ. Chờ hắn giải quyết gần hết mọi chuyện rồi, hắn sẽ suy xét về vấn đề tu ma này cũng không muộn, nếu như khi đó vẫn còn kịp.

Canh Nhị thấy Truyền Sơn rõ ràng đã có quyết định, trong mắt hơi lộ chút thất vọng.

Người này tuy là người quấn lấy y bắt y thành bạn của hắn, nhưng bên nhau lâu dài, dù sao cũng sinh chút tình cảm, đặc biệt người này còn không để ý chút năng lực đặc biệt của y, càng ít lợi dụng năng lực của y.

Tuy người này vẫn có nhiều khuyết điểm, nhưng không thể phủ nhận, trong lòng y thực ra vẫn hy vọng người này có thể sống tốt đẹp.

Có đôi khi y thậm chí còn nghĩ, nếu để người này trở thành người bạn chân chính của y, hình như cũng khá thú vị.

"Ngu ngốc!" Canh Nhị ngồi xổm trên mặt đất bắt đầu ra sức nghĩ, phải làm sao để người này trở về chính đạo. Suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra cách nào dễ làm, tức giận chui xuống đất đi đưa thuốc cho Kỷ 14. Y sẽ nhanh chóng quay lại, hy vọng chút thời gian đó tên kia sẽ không xảy ra chuyện gì.

Con đường mỏ không có ai nói chuyện trở nên vắng vẻ kỳ lạ, còn đại sảnh hầm mỏ bên kia thì đã xuất hiện hiện tượng loạn lạc.

***

Thời gian Truyền Sơn nhập định lần này rất ngắn, ước chừng nửa canh giờ đã cảm thấy ma khí tràn đầy toàn thân, chỗ bị thương trên người tuy chưa khỏi hẳn, nhưng đánh trận nữa hẳn không phải vấn đề.

"Ngươi đưa thuốc cho 14 huynh rồi?" Vừa mở mắt đã thấy một cái đầu to đùng dán tới trước mặt. Truyền Sơn… yên lặng đưa tay đẩy đầu tên kia ra.

Canh Nhị thuận thế ngồi vào trên mặt đất, gật đầu.

"Bây giờ hắn sao rồi?"

"Thuốc chữa đúng bệnh, không bao lâu sau hắn có thể tỉnh lại."

"Vậy là tốt rồi." Truyền Sơn cuối cùng cũng yên lòng, "Có gì ăn không?"

Canh Nhị móc từ trong ngực ra một cái bánh không biết làm từ gì, đưa cho Truyền Sơn.

Truyền Sơn cũng mặc kệ thứ này ăn vào có chết người không, ba hai miếng đã nuốt vào bụng.

"Nước."

Canh Nhị lườm hắn, nện luôn một quả bóng nước vào mặt hắn.

Truyền Sơn cũng không giận, rộng lượng lau khuôn mặt đen thui, lộ ra một mảng da trắng nõn.

"Cách này rất tốt." Nghĩ là làm liền, Truyền Sơn bắt đầu tìm tòi ký ức của Trách Yểm trong đầu, xem loại pháp thuật ngưng tụ nước thành quả bóng làm như thế nào.

Vươn bàn tay xương khô, ngưng khí suy tưởng. Sau thời gian nửa chén trà nhỏ, xương trắng ngón giữa bỗng nhiên dài ra ba tấc (1 tấc = 1/3 thước TQ), đầu ngón tay sắc bén lạ kỳ.

"Làm cái gì?" Truyền Sơn ngây người.

Canh Nhị lớn gan đưa tay nhéo, bình luận: "Không sai, xem ra ngươi lấy kim làm thuộc tính chính."

"Còn ngươi là thủy, không phải vũ khí!" Truyền Sơn đen mặt nói.

"Lần đầu tiên mà, có thể có trình độ này đã coi như không tồi rồi. Từ từ sẽ đến, tụ nước thành châu thoạt nhìn đơn giản, nếu người tu luyện không có thủy làm thuộc tính chính, muốn làm được như thế không phải là chuyện đơn giản đâu." Canh Nhị không nói cho Truyền Sơn, đại đa số người tu luyện bình thường đều sẽ dùng phù chú để đạt được chuyện mình không làm được.

Còn Truyền Sơn bởi vì nghe Canh Nhị giải thích thế, cũng không cố ý tìm kiếm ký ức của Trách Yểm nữa, cho rằng bất luận thuộc tính gì chỉ cần tu luyện là có thể đạt được, chỉ có dễ hay khó mà thôi.

Loại quan niệm này thành lập tự nhiên có ảnh hưởng rất lớn đối với hắn sau này, chẳng qua đây là chuyện sau này, tạm thời không đề cập tới.

Truyền Sơn vừa tiếp tục luyện tập chế tạo bóng nước, vừa hất hàm, chỉ Minh Linh Tử còn đang ngất nằm một bên, hỏi: "Nếu chúng ta uy hiếp tên này bắt hắn đưa ra ngoài thì có thể được không?"

Hiện tại hắn tự ra ngoài cũng là vấn đề, hơn nữa ta không cảm thấy hắn có năng lực phá được cấm chế."

"Vậy nếu chúng ta bắt thái tử Lãng quốc, để hoàng đế Lãng quốc gây áp lực cho phái Thanh Vân, để họ thả chúng ta ra ngoài thì sao?"

"Ngươi còn coi trọng hoàng thất Lãng quốc ghê nhỉ." Canh Nhị bĩu môi nói: "Một môn phái tu chân như phái Thanh Vân sao có thể bị một quốc gia thế tục khống chế? Đối với họ, hoàng thái tử cũng được, hoàng đế cũng được, cùng lắm thì đổi người làm thôi."

"Tặc đạo sĩ này họ cũng không coi trọng?"

"Có thể tu đến cấp ba Ngưng Khí Kỳ thì chắc coi như là đệ tử nội môn rồi. Nhưng dù chúng ta lấy hắn con tin, cũng chưa chắc có thể thoát được, trừ phi ngươi có năng lực chống lại cao thủ Kim Đan Kỳ mà vẫn không thua." Canh Nhị khá buồn rầu bĩu môi: "Ta cũng không muốn sau khi rời khỏi đây bị cao thủ Kim Đan Kỳ truy đuổi."

Truyền Sơn trợn mắt nhìn xương ngón tay tay phải của mình, lúc thì nó xuất hiện một lưỡi dao sắc bén, lúc thì chỉ xuất hiện một nửa, chính là không thấy có đường vân tay trong lòng bàn tay, không khỏi tức đến nghiến răng.

"Chỗ đại sảnh hiện tại thế nào?"

"Đại khái thì vị hoàng thái tử ngươi nói kia, hắn đang lệnh cho ngục tốt tập trung hết nô lệ mỏ lại, nhưng lại ra lệnh cho ngục tốt đi ra ngoài bất kể ở đâu cũng phải lập tức quay về. Vị hoàng thái tử kia cũng nhập ma đạo như ngươi, nhưng đường hắn đi còn tà hơn ngươi nhiều."

"Nghĩa là sao?"

Canh Nhị chán ghét nói: "Cái thứ như hắn tám phần mười là tu chân không đúng cách, kết quả ngược vào ma đạo. Nếu lúc này có người tu chân giúp hắn yên lòng tĩnh khí phòng thủ kiên cố bản nguyên, chỉ điểm cho hắn phương pháp tu luyện chính xác, dù vào ma đạo cũng có thể quay lại. Nhưng ta xem hơi thở trên người hắn, lại là càng chạy càng xa, rõ ràng là lấy giết chóc và huyết hồn để tăng tiến tu vi. Nhưng mà phương pháp tu ma của hắn cũng không phải phương pháp chính xác, cứ tiếp tục như vậy thì chẳng qua là tạo ra một con huyết ma thú chỉ biết giết chóc và máu tanh mà thôi."

"Huyết ma thú?"

"Ừ, huyết ma thú cũng không phải trời sinh đã có. Huyết ma thú ngay từ đầu chính là bị một người tu ma vọng tưởng cắn thần linh sáng tạo ra. Người tu ma này cũng coi như lợi hại, có rất nhiều tinh cầu gặp xui xẻo vì hắn luyện chế ra huyết ma thú. Có rất nhiều sinh linh, bất kể tiên, phật, ma, yêu hay con người đã chết vô số kể trên tay hắn, thậm chí ngay cả thần cũng bị hắn cắn nuốt mấy vị.

"Lạ nhỉ, vị hoàng thái tử này tu ma thì cũng đã tu ma rồi, làm gì lại tu đến nỗi mất đi ý thức bản thân, chỉ biết luyện theo hướng huyết ma thú chỉ biết chóc và cắn nuốt huyết hồn?

Canh Nhị, Truyền Sơn cùng nhau ngẩng đầu, ánh mắt hai người đối nhau.

"Nguy rồi!"

"Tên tu ma kia còn sống sao?"

Hai người gần như đồng thời mở miệng nói.

"Ta nhớ hắn chắc là chết rồi nha." Canh Nhị cũng bắt đầu rối rắm, cũng không biết đang lo lắng cái gì.

"Ngươi tận mắt thấy?"

"Không. Nhưng ta nhớ lúc đó hắn bị mấy vị thượng thần vây giết, cuối cùng ngay cả hồn phách cũng bị mài thành tro rồi, không thể có khả năng hắn còn sống được."

"Đó là chuyện khi nào?"

"À, việc này lâu rồi, ta nghĩ, cũng gần..."

Canh Nhị vừa mới chuẩn bị nói ra, đột nhiên cảnh giác ngậm chặt miệng lại, sau đó lại bất an liếc Truyền Sơn một cái.

Truyền Sơn chậc một tiếng, cảm thấy thật đáng tiếc. Suýt thì có thể biết được tuổi thực của người này rồi, tiếc ghê a. (thế này có được coi là đại đại đại thúc thụ ko nhỉ:v)

"Có lẽ chỉ đánh bậy đánh bạ thôi?"

"Không thể nào." Canh Nhị nói chắc như đinh đóng cột: "Có rất nhiều kẻ tu ma đều lấy giết chóc nhập đạo, cắn nuốt huyết hồn, nội đan, nguyên khí, thậm chí nguyên anh của kẻ tu ma và ma vật khác để tăng tiến tu vi chỗ nào cũng có, nhưng cũng không có ai biến thành huyết ma thú vì thế cả. Muốn trở thành huyết ma thú, phải áp dụng phương pháp tu luyện đặc biệt nào đó khi bắt đầu tu ma."

"Vậy ngươi làm sao có thể xác định Tiết Triêu Nguyên… Chính là vị hoàng thía tử kia học loại phương pháp tu luyện này?"

"Mùi a."

"Mùi?"

"Đúng vậy, huyết ma thú ta đã thấy nhiều rồi, vừa nghe đã đoán được ra. Huyết ma thú sở dĩ ghê gớm, thậm chí ngay cả thần linh cũng dám cắn nuốt chính là do huyết ma thú tu luyện đến thời kỳ sau, trên người không những không có chút ma khí nào, trái lại giống tiên thú và thần thú hơn, làm ngươi khó lòng phòng bị."

"Vậy ngươi sao có thể đoán ra được?"

Canh Nhị kiêu ngạo ngẩng đầu, đang chuẩn bị tuyên dương năng lực của chính mình, nhưng mới nói ra miệng đã lại nuốt vào: "Ngươi hỏi nhiều như thế làm gì? Dù sao ta nói ta có thể đoán được thì chính là đoán được! Vị hoàng thái tử kia dù tương lai hắn không biến thành huyết ma thú, phương pháp tu luyện của hắn cũng không đúng đắn"

"Đi thôi." Thấy chẳng đào bới được gì nữa, Truyền Sơn đứng dậy.

"Đi đâu?" Canh Nhị ngây người.

"Đại sảnh. Bất kể tương lai hắn biến thành thứ gì, cũng mặc kệ đằng sau hắn có ai đang bày mưu tính kế gì không, chúng ta cũng không thể để hắn giết chết hơn ba trăm nô lệ cùng bao nhiêu ngục tốt chứ?"

"Ngươi nói hắn giết luôn cả ngục tốt?"

"Ngươi ngốc à? Hắn không giết những ngục tốt này, lẽ nào giữ họ lại để họ đi khắp nơi nói hoàng thái tử của họ nhập ma đạo giết người ăn tim người? Lãng quốc kia cũng không cần chiến tranh với Hi triều nữa thì đã bị các quốc gia khác liên hợp lại chia cắt rồi. Phải biết rằng, chiến tranh chỉ là một cái cớ, hoàng thái tử Lãng quốc tu ma, cớ tốt như thế biết tìm đâu chứ?" Truyền Sơn nói đến nước miếng tung bay, "Tên này còn bao lâu nữa thì tỉnh lại.

Canh Nhị thành thật nói: "Tỉnh lại thì đập cho phát ngất nữa là được, hiện giờ hắn không phải đối thủ của ta."

"Mang hắn theo." Truyền Sơn bỏ lại những lời này, trong chớp mắt đã bỏ chạy xa.

Canh Nhị ngó tên trần truồng trên đất, vừa nâng người lên vừa thì thầm nói: "Chạy rõ là nhanh, không phải muốn để ta vất vả sao? Tên giảo hoạt, quả nhiên không phải người tốt."

Lúc Truyền Sơn chạy tới đại sảnh hầm mỏ, bên trong đã trở nên âm khí um tùm, giống như Qủy vực.

Canh Lục gấp đến độ hai mắt bốc lửa, trừng ngọn đèn ***g trên đài cao kia lẩm nhẩm: sao nso còn chưa tắt?

Tiết Triêu Nguyên lệnh cho hộ vệ tâm phúc của mình bảo vệ mấy chỗ rẽ, một vài ngục tốt phát hiện sự việc không đúng, lại không dám có động tác gì.

Thỏa mãn nhìn ma trận mình vẽ, Tiết Triêu Nguyên lệnh cho ngục tốt áp giải hai mươi tám nô lệ đứng bốn phía trận.

Ngục tốt đầu mục không dám hỏi nhiều, lập tức liền kéo, túm, lấy đao thương đuổi hai mươi tám nô lệ đi vào ma trận, mỗi góc có bảy người đứng. Nói cũng lạ, khi những nô lệ này vừa đứng vào phương vị này xong, có người muốn bước ra mép trận đồ nhưng bước thế nào cũng không bước được. Các nô lệ bị trận pháp này vây khốn bắt đầu nóng nảy, họ dù ngốc cũng cảm thấy chỗ không ổn.

Có người thông minh, chẳng hạn như Canh Lục, đã từ trận đồ trên mặt đất, và hành động kỳ lạ của hoàng thái tử điện hạ nghĩ tới nghi thức tế thiên của vu tộc thời kỳ viễn cổ.

Các nô lệ luống cuống, mấy người có ánh mắt nhanh nhạy cùng nhìn về phía Canh Lục.

Canh Lục ngẩng đầu nhìn đèn ***g trên đài cao, lại nhìn sang ngục tốt nghiêm khắc phòng thủ bốn phía, thầm lắc đầu với các thủ hạ, lại nhìn sang phía vị hoàng thái tử điện hạ kia.

Chỉ thấy vị hoàng thái tử điện hạ này đi vào ma trận không hề hoang mang chút nào, đứng ở vị trí giữa ma trận, lập tức lấy một viên ma thạch từ trong ngực ra bắn vào mắt trận pháp.

Thoáng chốc, trận pháp khởi động, các nô lệ trong trận chỉ cảm thấy thân thể căng thẳng như bị xiềng xích nặng nề quấn lấy người, hơn nữa càng quấn càng chặt.

"Ặc a a a!" Có nô lệ không chịu nổi thống khổ bị nghiền ép, lớn tiếng kêu thảm thiết.

Theo tiếng kêu thảm thiết của nô lệ này, nhất thời đại sảnh hầm mỏ trở thành địa ngục A Tỳ(*). Hai mươi tám nô lệ người nào người nấy đều đang giãy dụa, đều đang phát ra tiếng kêu gào thảm thiết nhất.

(*) Địa ngục A Tỳ: hay còn gọi là địa ngục Vô Gián, nơi đây dành cho những người mắc năm tội nặng. Đó là giết cha, giết mẹ, giết A La Hán, phá hoà hợp Tăng và làm thân Phật ra máu, chi tiết hơn vui lòng đọc gg.

"Ầm!"

Rõ ràng là không có tiếng động, nhưng mọi người vây xem giống như nghe thấy tiếng vang, chỉ thấy thân thể của hai mươi tám nô lệ trong trận nhất tề nổ tung, máu bắn thành màn sương bắn tóe ra.

Màn sương máu ngưng tụ ở trên không trận pháp, thoáng cái đã che lấp toàn bộ ma trận.

Lúc Truyền Sơn chạy tới, đã nhìn thấy huyết khí tràn ngập một góc đại sảnh, tựa như tập kết một quả trứng máu thật to ở góc đó, mùi máu đậm gần như át cả mùi thối ban đầu.

Tiếng kêu thét thê lương không dứt xuyên qua tai, rất nhiều nô lệ đứng ở ngoài xem, thậm chí cả ngục tốt đều sợ tiểu ướt cả quần.

Các nô lệ rối loạn, cho dù có ngục tốt tiến lên liên tục quát mắng cũng không cấm được.

Truyền Sơn cắn răng một cái, không hề do dự, bằng tốc độ nhanh nhất lủi lên đài cao, vươn tay ra chém đứt cây cột chính giữa đài cao.

Cây cột đổ xuống, đèn ***g rơi xuống đất.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngục tốt trông coi căn bản không phản ứng được, thấy cây cột đột nhiên đổ xuống, cả đám đều thấy rất khó hiểu.

Mà Canh Lục đã sớm chờ giây phút đèn ***g tắt, lập tức hét lớn một tiếng: "Cẩu thái tử kia muốn giết chúng ta tế trời, mọi người mau chạy a!"

Nói xong, Canh Lục một mình vọt mạnh, đánh ngã một ngục tốt gần nhất bên cạnh, cướp lấy đại đao của hắn trở tay liền chém ngã xuống đất, xiềng xích trên người hắn cũng không biết đã mở tự thuở nào.

Mấy tên tâm phúc của Canh Lục cũng đã sớm giữ sức chờ giờ khắc này, thấy Canh Lục kêu gọi liền đồng thời hành động theo.

Canh Lục cướp được đại đao thì việc làm đầu tiên là giúp thủ hạ mở gông xiềng.

Truyền Sơn giúp người giúp đến cùng, dứt khoát hóa thành một bóng đen bay xẹt qua bên cạnh những nô lệ, phàm là chỗ hắn bay qua, toàn bộ dây thừng của nô lệ đều đứt rời.

"Nguy rồi! Nô lệ phản rồi, các huynh đệ đừng để họ chạy!" Các ngục tốt cũng đã tỉnh táo, ý có nhiều người, vừa chém vừa đâm, đá đấm đạp các nô lệ tay không tấc sắt, đói đứng không vững này.

"Người đâu cứu mạng a! Giết người rồi giết người rồi!"

"Tha ta… tha ta…" Có vài nô lệ dù dây thừng đã bị đứt, cũng chỉ biết quỳ trên mặt đất dập đầu.

"Ngươi làm gì thế? Buông ra! Ngươi muốn làm gì!" Lại còn có người thừa dịp loạn lạc động tay động chân với nữ nô nữa.

"Giết những cẩu quan này, mọi người liều mạng!" Cũng có người thấy tình thế không ổn, muốn đục nước béo cò.

Tiết Triêu Nguyên đứng trong ma trận thưởng thức hết mưa máu tuôn trào mở đôi mắt đỏ lòe ra.

Ai đang quấy rầy hắn luyện công?

Thúc đẩy trận pháp, gia tăng hấp thu tinh hoa máu tanh của hai mươi tám nô lệ này, chờ hút sạch máu tươi của họ, hắn có thể hưởng thụ hồn phách của họ. Dựa theo cách tu luyện này, một vòng hai tám người, được bảy vòng là được chút thành tựu, qua ba bảy hai mốt vòng là có thể tiến một cấp. Sau này mỗi khi tiến một cấp, con số này sẽ tăng gấp bội.

Cách tu luyện này thoạt nhìn có vẻ thương thiên, ngay từ đầu hắn còn do dự, nhưng chờ hắn nếm thử rồi cảm nhận được chỗ tốt thì thấy không thể buông nổi.

"Hừ! Một đám cẩu nô ti tiện. Thật to gan!"

Sương máu tan đi, Tiết Triêu Nguyên nhe răng cười nhìn về phía đại sảnh loạn lạc.

Hộ vệ thủ hộ gần ma trận thấy rõ tình cảnh trong trận, cả đám đều mặt lộ không đành, chỉ quay mắt sang phía khác.

38. Quyển 4 - Chương 4

"Đó là cái gì? Ngươi đã làm gì với họ!"

Canh Lục rất biết tạo tình thế, đợi đến khi thấy rõ kết cục của nô lệ trong trận pháp, lập tức đã cao giọng thét lên.

Tiếng kêu đó, cũng dẫn tới ánh mắt của một số người tới chỗ Tiết Triêu Nguyên.

Chỉ thấy hai mươi tám nam tử vừa rồi vẫn có thể đi có thể hành động, giờ toàn bộ hóa thành thây khô đổ trên mặt đất, hơn nữa vẻ mặt cực kỳ thê thảm.

Tiết Triêu Nguyên cười nhạt, đây chính là do hắn chưa kịp hấp thu hồn phách của những nô lệ này, bằng không những người này đã sớm hóa thành bột mịn, nào còn thây khô nữa.

"Ngục tốt đâu? Các ngươi chết hết rồi sao? Còn không bắt hết những nô lệ này lại cho bản cung. Ai dám phản kháng giết chết bất luận tội!"

"Vâng!" Các ngục tốt lĩnh mệnh ầm vang.

Truyền Sơn nhìn những nô lệ đói đến 'thất điên bát đảo' này, thở dài, đang muốn ra tay với Tiết Triêu Nguyên.

"Đèn! Tắt hết đèn đi!" Canh Lục đột nhiên ngẩng đầu gào to với nô lệ đang hôn loạn. Hắn không biết Truyền Sơn ở đâu, nhưng thấy dây thừng của các nô lệ đều rơi xuống đất cũng đoán rằng hắn đang âm thầm hỗ trợ.

Truyền Sơn không để ý tới giọng điệu ra lệnh của Canh Lục, thoáng cái hắn đã hiểu ý của hắn ta. So với những ngục tốt này, nô lệ sinh hoạt nhiều năm trong bóng tối hầm mỏ tự nhiên chiếm ưu thế hơn, đèn tắt là các ngục tốt liền gặp khó khăn, càng vồ hụt nhiều.

Thế là Canh Lục vừa hô lên, Truyền Sơn đã hít một hơi dài, "Phù !" thổi tắt hết toàn bộ đền ***g và đèn mỏ.

"Ai? Ai quấy rối đấy? Đi ra cho bản cung!"

Bóng tối không thể cản trở Truyền Sơn, cũng không thể mang đến cản trở cho Tiết Triêu Nguyên bước vào ma đạo.

Truyền Sơn nghe hắn kêu la, cười lạnh lùng, đề khí liền đánh về phía hắn. Hắn đã nín nhịn bao lâu rồi? Kẻ thù cả đám đều mạnh hơn hắn, vất vả lắm mới tu ma, kết quả vẫn bị người đè đánh.

Con bà nó chứ, ta cũng không tin ta cấp 2 còn không đánh được cái tên cấp 1 nhà ngươi!

Xem lão tử đánh ngươi đến mặt nở hoa ra sao nhá!

"Bụp!"

Hoàng thái tử Lãng quốc cũng vừa nhập ma đạo, còn đang bồi hồi ở cánh cửa ma đạo, bị một đấm này làm choáng váng.

Hắn cũng không phát hiện nắm đấm này lúc nào đập vào mặt hắn, máu từ lỗ mũi chảy ra, cái mũi vốn cao thẳng bị đập cho thụt vào trong mặt.

Truyền Sơn hưng phấn, cảm giác đánh kẻ thù này thật là tốt! Đặc biệt lúc bản thân còn có thể áp chế hắn ta.

Nhưng ông cha ta đã dạy ta một câu, vui quá hóa buồn.

Tiết Triêu Nguyên bị một cú đó, dưới tay khẽ động liền phóng bảo bối của vị đạo trưởng dạy hắn tu ma kia ban tặng tước thú.

Con ma thú này trông giống Ma Tước, còn được gọi là Tốc Điểu (con chim có tốc độ nhanh), nghe tiếng là biết có tốc độ nhanh như tia chớp, lực công kích không mạnh cho lắm, nhưng bởi vì tốc độ của nó quá nhanh, lúc đánh lén tuyệt đối là một thứ tốt.

Cũng may Truyền Sơn đã từng thấy tiểu đạo sĩ bị người này hại, biết trên người Tiết Triêu Nguyên có thứ gì đó ghê gớm, vung quyền đề phòng ngay lập tức. Nhưng tính cảnh giác của hắn dù cao tới đâu, cũng do tu vi vẫn kém hơn tốc điểu, bị tốc điểu mổ mạnh một phát vào sườn bên phải.

"Răng rắc." Truyền Sơn không cảm thấy đau đớn, chỉ nghe thấy tiếng xương bị mổ vỡ.

Mà con tốc điểu kia cũng phát ra tiếng kêu như loài chim, nhanh chóng lủi về bên cạnh Tiết Triêu Nguyên.

"Chiếp chiếp! Chủ nhân, xương người kia cứng quá." Tốc điểu phát ra tiếng oán giận chiếp chiếp chiếp, tiếc là Tiết Triêu Nguyên không hiểu được.

Truyền Sơn sờ sườn phải của mình, nổi giận.

Tiết Triêu Nguyên thấy rõ hình dạng Truyền Sơn, vừa hoảng sợ cũng đồng thời nổi giận lôi đình, "Ngươi là ai? Ngươi sao lại dám…"

"Ngươi không biết ta là ai?" Truyền Sơn âm trầm nói.

Trên mặt người bôi toàn bụi than, trái một vết phải một vết, ai mà thấy ngươi mặt mũi ra sao?

"Ngươi là người hay ma? Ai sai ngươi tới?" Tiết Triêu Nguyên có thể lên làm thế tử đương nhiên không phải phế vật, cố nhịn tức giận, vừa che mũi vừa tìm hiểu nội tình kẻ địch.

"Ngươi đã quên ta?"

"Ngươi là ai?"

"Ta là La Truyền Sơn nha, ngươi đừng bảo là quên mất tên này rồi chứ?"

Âm chữ 'chứ' vừa thốt ra, Tiết Triêu Nguyên đã lập tức chỉ huy tốc điểu tấn công địch.

Phản ứng này không thể coi là chậm, nhưng có một bóng đen đã sớm canh một bên xem trò hay.

Có lẽ tu vi của nó không cao bằng con tốc điểu này, nhưng thế gian còn có một từ gọi là 'Thiên địch'. Xui sao, nó còn là thiên địch khắc chế con tốc điểu này!

"Hắc vương xà?" Truyền Sơn vô thức kêu lên.

Đuôi hắc xà vung lên, quất lên vai Truyền Sơn.

"Thật là ngươi?" Truyền Sơn vui sướng, không ngờ lại gặp phải đứa bạn cũ đã từng chung hoạn nạn lúc làm lẩn vào làm mật thám trong quân đội Lãng quốc trước đây.

Hắc vương xà lại quất hắn một cái, ý bảo hắn chuyên tâm đối địch.

Có hắc vương xà giúp chống lại tốc điểu, Truyền Sơn nhe rằng cười với hoàng thái tử Lãng quốc.

Bên kia, ngục tốt và hộ vệ cũng không lo giết người nữa, trước hết nghĩ cách châm đèn ***g và đuốc lên mới là quan trọng.

Các hộ vệ không nhận được chỉ thị của thái tử điện hạ, không dám rời khỏi đầu đường canh giữ, chỉ cần có người muốn đi ra ngoài thông qua giao lộ, các hộ vệ sẽ nhắm mắt chém bừa một trận, cũng mặc kệ người qua là nô lệ hay ngục tốt. Dù sao những ngục tốt này đã thấy bí mật của thái tử điện hạ, chắc chắn là không thể giữ lại.

Canh Lục thừa dịp loạn, mang một đám thân tín và mấy phụ nhân chuồn vào nơi hắn ở ngày trước, chỗ ấy hắn có đào một hang động bí mật nối thẳng với sâu tít trong hầm mỏ.

Các nô lệ khác cũng không phải kẻ ngốc, nếu đã biết ở lại chắc chắn phải chết, lúc này cũng bất chấp bụng đói mờ mắt có thể đi lại hay không, chỉ cần có thể di chuyển, dù phải bò cũng phải bò ra khỏi sân mỏ ăn thịt người này. Rất nhiều nô lệ không có đường để đi, phần lớn đều chạy về phía các hang động trên cầu thang.

Chờ tới lúc Canh Nhị chạy tới, phòng khách đã không còn lại bao nhiêu nô lệ, các ngục tốt cuối cùng cũng châm được mấy cây đuốc, nhưng độ sáng của mấy cây đuốc đó rõ ràng không đủ.

Thấy những nô lệ còn sót lại khoanh tay chờ chết đáng thương, cũng không muốn để ngục tốt đuổi theo giết các nô lệ chạy trốn khác, Canh Nhị phất tay tắt hết những cây đuốc kia.

Y làm thế này có coi như trái quy tắc không? Y chỉ dập tắt lửa mà thôi, cũng không đả thương người. Canh Nhị thầm biện hộ cho hành động của y.

Xử lý xong việc nhỏ này, Canh Nhị vừa quay đầu đã thấy một góc đại sảnh, hắc xà vẫn len lén đi theo họ kia đang quấn lấy một con Ma Tước. Tốc độ của Ma Tước rất nhanh, phẩm cấp cũng cao, nhưng hắc xà ỷ vào da thô thịt dày cộng thêm thuộc tính vừa vặn khắc chế con Ma Tước kia, kể ra cũng lép vế.

Thấy đôi này không có vấn đề gì, Canh Nhị chuyển ánh mắt sang người đôi khác.

Bên này thì không giống bên kia, hoàn toàn là trận đánh tơi bời mang tính áp đảo.

Người đánh là Truyền Sơn, người bị đánh là hoàng thái tử Lãng quốc mới cấp đầu Luyện Khí Kỳ.

Tên họ La khinh người quá đáng, vậy mà cưỡi trên người vị thái tử đáng thương kia, hết đấm này tới đấm khác, đánh cho vị thái tử kia kêu au au thảm thiết không đáp trả nổi, mà xung quanh họ còn có vài nam tử mặc trang phục hộ vệ, xem ra đều là do tên kia trừng trị.

Tiện tay ném tiểu đạo sĩ trần trụi khiêng trên vai xuống mặt đất, Canh Nhị tiến tới hỏi: "Người này có thù với ngươi à?"

"Thù lớn! Cả nhà lão tử đều bị hắn làm hại!" Truyền Sơn thở phì phì, hai mắt đỏ ngầu, đánh người cũng đánh ra tiết tấu được, mỗi đấm là một cái răng, không nhiều không ít.

"Đừng đánh nữa, ta cảm thấy có cao thủ đang hướng về phía này."

"Đây là nguyên nhân ngươi tới trễ?" Truyền Sơn lại đấm thêm vài phát, "Tặc đạo phái Thanh Vân?"

"Chắc là bọn họ. Ta đã bày một trận pháp ở lối họ vào hầm mỏ, có thể tạm thời kéo dài một thời gian."

"Một thời gian là bao lâu?"

"Ta nghĩ... sợ rằng không được bao lâu. Ta quên không làm chút gì với đỉnh hầm, họ thấy lối vào có vấn đề, với tính cẩn thận của họ, chắc chắn sẽ chọn đường khác." Canh Nhị chỉ đỉnh hầm.

Truyền Sơn cũng ngẩng đầu nhìn lên trên. Đỉnh hầm bị tiểu đạo sĩ phái Thanh Vân nổ cho một chưởng, chỗ hổng ấy thoạt nhìn to hơn ngày xưa rất nhiều, thậm chí loáng thoáng cũng thấy được sao trên bầu trời bên ngoài.

"Rất tốt, cứ để họ chó cắn chó là được!" Đây là bước thứ ba của lấy yếu thắng mạnh, tạo nên tất cả khả năng, từ nội bộ kẻ địch vượt qua kẻ địch, tốt nhất là để họ chém giết lẫn nhau.

Lúc đạo sĩ phái Thanh Vân mở cấm chế nhảy từ trên đỉnh xuống thì Truyền Sơn và Canh Nhị đã mất dạng, theo họ cùng nhau biến mất còn có một gã đạo sĩ, một gã hoàng thái tử, mặt khác còn có một con hắc xà cùng một con Ma Tước.

—

Tiết Triêu Nguyên cảm thấy mình chưa từng bị uất ức như thế.

Cứ thử nghĩ xem, hắn đường đường là một hoàng thái tử lại bị một nô lệ đê tiện, còn là gian tế Hi triều đè lên đấm, còn bị đánh cho không sức đáp trả.

Thấy người này ngay từ đầu đã có bản lĩnh và thân thể thay đổi như kẻ tu ma, lạ là trên người người này lại không có mùi của kẻ tu ma. Nhưng dù sao đi nữa, nếu ngươi đã không phải con người bình thường, vậy thì xin ngươi dùng thủ đoạn không phải của con người ra. Sao ngươi còn dùng nắm đấm đánh người?

La Truyền Sơn phải không? Hắn đã hoàn toàn nhớ ra người này rồi.

Hồi đó, lúc mật thám này bị tể tướng Hi triều Hồ Dư coi như lễ vật đưa tới Lãng quốc, hắn còn nhớ rõ vẻ chật vật và vô lực của hắn, khi đó họ muốn lăng nhục dằn vặt người này thế nào cũng được.

Lúc đầu người này còn mang dáng dấp của một con người rắn rỏi, nhưng sau khi biết người nhà và bạn thân của mình bị hắn liên lụy bỏ mình thì liền kêu gào chửi mắng giận dữ cực kỳ, thề phải báo thù rửa hận, nhưng sao lại ra thế này chứ?

Mặc hắn mắng rách họng, phát lời thề độc nhất trên đời, trong mắt họ cũng chỉ là một thằng hề đang nhảy nhót giãy dụa chờ chết mà thôi.

Ai cũng không nghĩ tới thằng hề này lại có năng lực tìm được đường sống trong chỗ chết, thậm chí báo thù. Khi đó hắn thậm chí căn bản không coi tên mật thám này là người. Chẳng qua là một con sâu nhỏ Hi triều phái tới, hắn dùng giầy để giẫm chết tên đó.

Nhưng hôm nay tất cả đều ngược lại…

Hắn giận dữ, hắn bất bình! Vì sao thằng hề này cũng có thể tu ma? Hơn nữa tiến cảnh còn nhanh hơn hắn?

Nhớ ban đầu hắn giết nhiều người như vậy mới chỉ bước vào bậc cửa của tu ma, dựa vào cái gì con sâu kia chẳng có gì chỉ ở trong hầm mỏ là có thể trở nên mạnh hơn hắn?

Lẽ nào hầm mỏ này ngoại trừ có mỏ than và linh thạch, còn có bí mật gì mà hắn và phái Thanh Vân cũng không biết?

Đột nhiên, Tiết Triêu Nguyên trợn trừng hai mắt, đầu nâng lên, miệng phát ra một tiếng rên rỉ kỳ lạ giống như nhụt chí, theo đó hai mắt đảo một cái liền đổ rầm một tiếng xuống đất.

Truyền Sơn giật mình vì hắn, vô thức giơ bàn tay trái mà vừa nãy vô tình đặt ở đan điền Tiết Triêu Nguyên lên.

Ngay vừa rồi, khi tay trái hắn dán lên đan điền của Tiết Triêu Nguyên không lâu, một luồng khí lạnh lẽo đột nhiên thuận theo bàn tay chảy vào cơ thể hắn, tốc độ rất nhanh, lúc hắn tỉnh ra rút tay lại thì luồng khí lạnh lẽo đó đã biến mất.

Đây là chuyện gì vậy?

Người nọ bị hắn vô tình đánh chết rồi, hay là… Truyền Sơn giơ bàn tay trái còn lành lặn của mình lên nhìn, không thấy xuất hiện điều gì khác lạ.

Truyền Sơn không biết nên nói gì, hắn hận vị hoàng tử này, nhưng hắn vẫn còn muốn lợi dụng người này nhiều lắm, tạm thời còn chưa muốn để người này chết. Nếu người này cứ chết như vậy, cũng khó tránh quá hời cho hắn ta.

Nhưng chuyện vừa nãy rốt cục là thế nào? Truyền Sơn suy xét, lại một lần nữa dè dặt đưa tay trái dán lên đan điền Tiết Triêu Nguyên, dán một hồi lâu cũng không thấy động tĩnh gì.

Truyền Sơn không giải thích được, thầm vận hành ma khí, cũng không thấy gì khác lạ, lập tức coi chuyện này như một sự trùng hợp rồi quên luôn.

"Chết rồi à?" Canh Nhị đưa đầu tới.

"Không biết." Truyền Sơn ấn tay trái lên trái tim Tiết Triêu Nguyên, cảm nhận xem có mạch đập hay không, đợi mãi cũng không thấy đập, "Xem ra là đã chết."

Canh Nhị đang định tỉ mỉ ngó coi vị hoàng thái tử này rốt cục đã chết hay chưa thì đã bị Truyền Sơn tâm tình không tốt đẩy ra.

"Đi, giúp ta đào một cái hố."

Người đã chết, tự nhiên phải 'xuống mồ vi an'. Dù người nọ là kẻ thù của hắn, hắn cũng không thể vứt thấy lang thang thế được.

Canh Nhị gãi đầu, người ngu đần như y, trong nháy mắt Truyền Sơn chạm vào y, tất cả bi thương và áy náy sâu trong lòng đối với bạn bè người thân của người dối diện cũng nhấn nhủ tới đáy lòng y. Lúc này, y lựa chọn im lặng, yên lặng tìm một chỗ bắt đầu đào hầm chôn người.

Canh Nhị tự nhiên sẽ không vứt bỏ cơ hội 'nhặt rác', ba hai cái đã lột sạch thái tử Lãng quốc. Ngay khắc y giao Tiết thái tử trở về trạng thái sơ sinh cho Truyền Sơn, tay y bỗng nhiên dừng lại.

Truyền Sơn nghi hoặc nhìn y một cái, kéo thi thể hoàng thái tử Lãng quốc qua tiện tay ném vào trong hố đã đào sẵn, lại tùy ý hất chút đất coi như đã vùi.

Canh Nhị ngó 'thi thể' bị ném trong hố, lại ngó La Truyền Sơn vẻ mặt bất thiện, suy nghĩ một chút, y quyết định không nói gì nữa, dù sao kết cục đều như nhau.

Tâm tình Truyền Sơn đang rối rắm, cũng không để ý tới vẻ mặt Canh Nhị ở bên kia.

Một vị hoàng thái tử đã chết trên tay hắn như thế, giản đơn biết bao?

Qúa đơn giản, trái lại làm hắn không cảm thấy vui vẻ khi báo thù, đây là điểm tốt của việc nắm chắc lực lượng. Khi ngươi đứng chỗ thế mạnh tuyệt đối thì kẻ địch mạnh ngày xưa cũng trở nên yếu đuối chật vật, thậm chí thua ngươi một kích.

Đáng tiếc vị thái tử này biết quá ít tin tức, hắn chỉ khai ngôi vị Hoàng đế Hi triều đổi chủ, tể tướng bán nước Hồ Dư dìu dắt ấu chủ đăng cơ, tự phong nhiếp chính vương, phong con Hồ Kế Hiếu là binh mã đại nguyên soái. Còn về tung tích người nhà, bạn bè, Vương tướng quân và Trịnh quân sư của hắn thì đều chẳng biết.

Nhưng may mắn là, Truyền Sơn từ miệng Tiết Triêu Nguyên biết được, người nhà hắn cũng không bị Hồ Dư bắt, cũng không rơi vào tay Lãng quốc, hiện nay tung tích không rõ. Còn tung tích của Vương đầu và Trịnh quân sư thì hoàn toàn không rõ, không biết có phải đã bị Hồ Dư giết trong tù không nữa. Lãng quốc từng tìm chứng cứ chỗ Hồ Dư, Hồ Dư nói là đã xử tử người, nhưng không đem người sống tới Lãng quốc. Còn về Lý Hùng và Ngô Thiếu Hoa, chỉ là h ai quan quân bình thường, tầng lớp trên Lãng quốc càng không rõ tung tích của họ.

Ông trời phù hộ, hi vọng các ngươi đều còn sống!

Canh Nhị vỗ vai Truyền Sơn, vị hoàng thái tử này chết cũng chết rồi, dù sao vị thái tử điện hạ này mà tiếp tục tu luyện nữa, lâu dần sẽ biến thành huyết ma thú tại họa cho sinh linh trên tinh cầu này, hiện tại chết là chết rồi. Thứ như huyết ma thú, thật là không thể lưu lại.

“Ngươi không cắn nuốt ma nguyên của vị hoàng thái tử là này là chọn lựa chính xác.” Canh Nhị làm bộ vô tình nói thế.

Tuy chỉ trong giây lát, nhưng cảm giác dưới tay vẫn nói cho y biết, bản nguyên của khối thân thể ấy đã khô kiệt, sau này cho dù có cơ hội sống sót cũng không thể tu luyện được nữa, nhưng y rõ ràng không thấy họ La có hành động gì, thật là lạ.

Truyền Sơn không lên tiếng, hắn không biết nên miêu tả tình hình vừa rồi cho Canh Nhị nghe như thế nào, đến bây giờ hắn vẫn còn hồ đồ. Lúc vừa đề khí kiểm tra, hắn phát hiện tu vi của hắn tựa hồ cao hơn trước đây một chút?

“Ơ? Thân thể của ngươi…”

“Cơ thể ta làm sao?” Truyền Sơn cúi đầu nhìn người mình.

“Sao ngươi khỏe nhanh vậy?”

Truyền Sơn cũng rất kinh ngạc, vết tích bị sét đánh vang trời trên người hắn đã mất hết, không những thế, đến ngay cả vết thương con Ma Tước để lại cho hắn cũng phục hồi như cũ. Ấn lên xương sườn của mình, tốt, không có bất luận gì khác lạ.

“Ta cũng không biết.” Nhìn tay trái lành lặn của mình, Truyền Sơn quyết định giả vờ hồ đồ. Không phải hắn không tin Canh Nhị, mà là chính hắn cũng không biết rõ những biến hóa này rốt cục là thế nào.

Khi đó, lúc tay trái hắn đặt ở trên đan điền Tiết Triêu Nguyên thì tựa hồ trong đầu hắn đang suy nghĩ gì đó, nội dung hình như là… ‘Nếu ta có thể hấp thụ thẳng ma nguyên của người này phế bỏ hắn? Sau đó hắn liền cảm thấy từ chỗ đan điền của Tiết Triêu Nguyên xuất hiện một luồng khí lạnh lẽo truyền lên theo cánh tay, tiếp theo đó Tiết Truyên Nguyên liền…

Ý nghĩ, tay trái, đan điền, có lẽ lần sau hắn có thể tìm cơ hội thử lại xem?

Canh Nhị nghi hoặc quan sát hắn mấy lần, không tìm ra được nguyên nhân, đành phải chuyển đề tài khác, “Sau này ngươi dự định làm thế nào?”

“Người này chắc chắn sẽ không tỉnh lại đúng không?” Truyền Sơn chỉ tên trần truồng họ vứt ở một bên.

“Ừ. Ta đã cho hắn ăn một viên Tiên nhân túy, dù tu vi ban đầu của hắn không tổn hại cũng phải ngủ trên mười năm. Còn bây giờ, có lẽ ít nhất phải ngủ trên dưới trăm năm đi.” Canh Nhị vỗ ngực bảo đảm.

Truyền Sơn coi như y đang bốc phét, nhưng thấy Canh Nhị như thế, xem ra Tiên nhân túy gì kia dù không có hiệu quả cao như thế cũng có thể có ba phần. Đã xác định được tặc đạo đã tu luyện đến không coi người thường ra gì này tạm thời không tỉnh lại, Truyền Sơn tiện tay ném tên trần trụi đó vào trong một hang động nhỏ hẹp.

“Ngươi bày một trận, đừng để người khác tìm thấy hắn, ta vẫn còn cần hắn.”

Canh Nhị duỗi tay ra.

“Cái gì?”

“Linh thạch.”

“Muốn linh thạch không có, muốn mạng có một cái.”

Canh Nhị tức giận gào: “Ta biết ngay ngươi sẽ nói thế mà!”

“Biết rồi còn hỏi? Có bệnh hả?”

Canh Nhị bê một tảng đá bên chân lên muốn đập.

Truyền Sơn cười ha ha, vừa chạy vừa kêu: “Nhà ta có con gà trống nhỏ, hắn tham ăn lại keo kiệt, tên Canh Nhị thật đúng là Nhị (hâm), rảnh rỗi là thích bê đá đập chân mình. Ha ha ha!”

“La Truyền Sơn !”

Được Canh Nhị giúp đỡ, con hắc vương xà nuốt con Ma Tước kia cũng lắc lư cười đùa.

Canh Nhị nhìn thấy, càng giận!

Hai người đuổi đuổi đánh đánh chạy về thạch thất, đẩy mở cửa đá, đã nghe bên trong có người nói giọng khàn khàn:

"Ta nghe bên ngoài ồn như vậy đã biết ngay là hai người các ngươi."

Truyền Sơn mắt tỏa sáng, thoáng cái đã xông lên giường, vui vẻ hỏi han: "14 huynh, ngươi không sao chứ?"

Canh Nhị bày trận đằng sau cũng đã đuổi tới, trở tay đóng cánh cửa đá nặng nề lại, suýt thì kẹp luôn con hắc xà muốn chui vào.

"Xì xì!" Hắc vương xà kháng nghị.

Canh Nhị không đuổi nó, chỉ dùng mắt lườm lườm tên nửa người xương khô kia.

Kỷ 14 khẽ gật đầu.

Thấy Kỷ 14 đã khôi phục thần trí, Truyền Sơn thở dài một hơi.

Canh Nhị tiến lên ra sức đẩy đẩy người chen vào. Truyền Sơn thì ngoan ngoãn lùi qua một bên, hắn cũng không quên tu vi của y cao hơn hắn bốn cấp, chọc giận người ta thật á, hắn chắc chắn là bị xử.

Ai, là tiểu đệ lại mạnh hơn đại ca, đây không phải bi kích thì là gì? Không được, hắn nhất định phải cố gắng hùng mạnh hơn nữa, sớm muộn gì cũng có một ngày đè được y!

"Các ngươi đều còn sống." Kỷ 14 khàn khàn hỏi.

"Đúng vậy. Chúng ta đều còn sống." Truyền Sơn nghiêm mặt, nhấn giọng.

"Tốt." Kỷ 14 thả lỏng thân thể.

Ba người nhìn nhau một vòng, hơi có cảm giác bừng tỉnh như cách một thế hệ, im lặng nghẹn họng. Đáng tiếc ba người rõ ràng cũng không phải nhà thơ, bầu không khí mùi mẫn còn chưa dâng lên đã bắt đầu bị phá hỏng liên tiếp.

Đầu tiên là Canh Nhị nghiêng đầu, vì sao y lại cảm thấy lời Kỷ 14 nói, y không hiểu được?

Tay tiện vỗ gáy Canh Nhị, Truyền Sơn giải thích nghi hoặc cho y: "14 huynh tám phần mười cho rằng hắn đã chết, ba người chúng ta đang gặp nhau ở hoàng tuyền đấy."

Kỷ 14 không phủ nhận, lúc vừa tỉnh lại hắn thực sự có một loại cảm giác mờ mịt không rõ thân nơi đâu, mãi tới giờ thấy hai người xuất hiện rõ rệt trước mặt mình, hắn vẫn chưa thể hoàn toàn khẳng định, đặc biệt là La Truyền Sơn dáng dấp nửa xương khô không biết là người hay ma.

Canh Nhị bừng tỉnh đại ngộ, nhanh chóng tiến lên khoe thành tích: "Nói ngươi đã chết một lần cũng không sai. Trước đó, khi chúng ta trở về ngươi đã sốt sắp chết, vết thương cũng rữa ra, nếu không phải ta hạ nhiệt cho ngươi, lại giúp ngươi lấy thuốc, hiện tại nói không chừng ngươi đã thực sự đợi ở hoàng tuyền rồi."

Truyền Sơn giơ tay liền vỗ bụp lên gáy người này.

Canh Nhị bị hắn đánh một cái lảo đảo về phía trước, sau đó liền che gáy quay trở lại trợn mắt.

Truyền Sơn phất tay như đuổi gà, "Có ai kể như ngươi không? Không biết nói thì né qua một bên đi, đi đi đi, qua chỗ khác mà chơi, đừng ở đây cản trở người lớn nói chuyện."

"Họ La kia, cái tên vong ân phu nghĩa nhà ngươi! Cũng không ngẫm lại xem ai giúp ngươi bò từ dưới lòng đất ra, còn giúp ngươi tu đến cấp hai Luyện Khí Kỳ, ngươi đừng quá đáng! Nghĩ ta sợ ngươi thật à?"

"Ta sợ ngươi được chưa? Ngoan, qua một bên chơi đi, ta và 14 ca ca có chuyện cần nói."

Kỷ 14 nằm trên giường đá thấy hai người đấu võ mồm, nhìn rất thân mật. Cảnh này có thể thấy được thì cứ nhìn đi.

Cuối cùng Truyền Sơn rảnh rỗi quan sát gian thạch thất này một phen. Thạch thất không lớn, không nhận ra là hình thành do tự nhiên hay trải qua bàn tay điêu khắc của con người.

"Ở đây thoạt nhìn tựa hồ rất an toàn, ngươi tìm được à?"

Canh Nhị khó chịu khi thấy hắn lảng sang chuyện khác.

"Không tệ, tay nghề giỏi ghê nhỉ."

Khóe miệng Canh Nhị nhịn không được nhếch lên.

Kỷ 14 chen miệng rất hợp thời: "Canh Nhị bày trận pháp ở đây, người bình thường đại khái không uy hiếp được chúng ta."

Canh Nhị đắc ý nói: "Đó là đương nhiên, cũng không xem là trận pháp ai bày. Ta dùng bốn viên linh thạch, nơi đây ít nhất có thể chống chịu được hai, ba năm. Nói xong, lại nhỏ giọng bổ thêm một câu: "Chỉ cần đạo sĩ phái Thanh Vân không trực tiếp tìm tới cửa."

Tuy nghe được câu cuối cùng, nhưng Truyền Sơn vẫn thả lỏng không ít, hắn đã lâu không được ngủ một giấc an tâm rồi, dù chỉ có một ngày an ổn cũng là tốt. Còn về vấn đề ở đây không có giường, càng không có chăn, hắn tin Canh Nhị có thể giải quyết được.

Truyền Sơn thu hồi ánh mắt quan sát thạch thất, hỏi mọi người: "Các ngươi có đói bụng không?" Hắn quyết định chờ ăn cơm xong lại bàn bạc chuyện sau này với Kỷ 14.

"Đói." Canh Nhị gật mạnh đầu.

"Ừ." Kỷ 14 cũng không phải làm bằng sắt, gần hai ngày chưa ăn gì, bụng đã dán vào lưng từ lâu rồi.

"Ăn cơm trước đã." Truyền Sơn đề nghị.

"Được." Canh Nhị tán thành.

Hai người đến đây mới coi như miễn cưỡng hòa hảo.

Truyền Sơn và Kỷ 14 cùng nhau nhìn về phía Canh Nhị, chính xác mà nói là nhìn ngực y.

Cũng may Canh Nhị không phải nữ nhân, dưới ánh mắt công kích cường đại và hèn mọn như vậy cũng không cảm thấy khó chịu chỗ nào, chỉ nổi da gà đầy người.

"Cùng nhau nhìn ta làm gì?" Canh Nhị hoàn toàn không biết bản thân đã lưu lạc thành kho lúa kiêm quản lý kho, khó hiểu hỏi.

"Đồ ngươi thu."

"Cái ăn không tìm ngươi thì tìm ai?"

Kỷ 14 cùng Truyền Sơn nhìn nhau cười.

Canh Nhị bĩu môi, bất đắc dĩ đưa tay vào ngực, ngoan ngoãn lấy đồ ra như thường.

Lò than, than đá, nồi bát thìa chậu, đũa, chăn…

Truyền Sơn đoán chắc trong ngực Canh Nhị có một công cụ cất đồ loại như túi thần kỳ, nhưng mở to mắt thấy y lấy từng thứ từng thứ to đùng ra ngoài, vẫn có kích thích nhất định, lập tức không khỏi hiếu kỳ đưa tay tới gạt banh ngực Canh Nhị ra.

Hắc vương xà cũng buông đầu từ trên đỉnh thạch thất xuống giúp vui.

Kỷ 14 tỉnh rụi chú ý vị khách mới đến ở này, thấy thái độ của Truyền Sơn và Canh Nhị, họ chắc là quen hắc xà này?

Canh Nhị cảnh giác che ngực, "Ngươi làm gì?"

Truyền Sơn dùng móng xương khô ngoắc vạt áo của y, liếm môi, tham lam hỏi: "Trong quần áo ngươi dấu cái gì? Túi thần kỳ? Xem ra ngươi giấu nhiều thứ tốt nha."

Canh Nhị che chặt ngực, không nói gì.

"Có phải huynh đệ hay không? Phải thì lấy ra chia cho mọi người tí đi."

Canh Nhị dựng bốn ngón tay.

"Ý gì?"

Canh Nhị nói từng chữ một: "Đừng quên, ta cao hơn ngươi bốn cấp."

"À… ta sợ ngươi ghê a!"

Canh Nhị vỗ 'bộp' cái móng đỏ ngoắc quần áo mình ra, đưa từng vật phẩm mình lấy ra để làm cơm tới trước mặt nam nhân, "Ta xuất lương, ngươi làm cơm."

"Ta làm thì ta làm." Truyền Sơn thấy điều tốt thì đồng ý, có những người bụng dạ nhỏ nhen, đùa quá y sẽ xù lông.

Hắc vương xà tiếc rẻ lắc đầu, lại trườn về cái tổ lúc vừa tới đây tìm thấy được. Nó quyết định rồi, sau này nó sẽ ở đây.

"Tay ngươi làm sao vậy?" Kỷ 14 không biết Canh Nhị dùng phương pháp gì đoạt lại mạng mình từ tay Diêm vương, chỉ cảm thấy người ngợm uể oải, mặc dù vô lực nhưng không thống khổ như trước. Nếu không phải vết thương trên ngực còn chưa khép lại hoàn toàn đang nhắc nhở hắn, hắn còn tưởng mình chưa từng bị thương.

"Ngươi nên hỏi ta cái tay bên phải bị làm sao." Truyền Sơn đang châm lò quay đầu lại cười nói.

Kỷ 14 rất biết tiếp thu, hỏi: "Cái tay bên phải ngươi bị làm sao?"

"Nát sạch rồi, chỉ còn xương thôi." Truyền Sơn thở dài, ngược lại trêu đùa Kỷ 14: "14 huynh, ngươi có muốn xem không? Huynh đệ ta cởi cho ngươi xem?"

Kỷ 14 mặt không đổi sắc, "Cởi đi, ta rất hiếu kỳ cái phía dưới của ngươi có bị nát sạch không."

Được rồi, rõ ràng sức tưởng tượng của vị này còn mạnh hơn hắn.

Canh Nhị nghe vậy cũng lập tức quay đầu lại nhìn nửa người dưới của hắn.

Truyền Sơn đứng dậy, tay đặt ở lưng quần, nói kiểu vô lại: "Các ngươi muốn xem thật?"

Canh Nhị liều mạng gật đầu, ngoài miệng còn nói: "Nói không chừng bên phải nát rồi, bên trái vẫn còn. Ta đã từng thấy nhiều điều quái dị, nhưng vẫn chưa thấy thứ quái dị như thế, đương nhiên phải ra mắt một cái."

Hắc vương xà chui ra từ tổ nó, đơn thuần muốn mở mang chút ít.

Truyền Sơn có thẹn quá thành giận không ư? Có xấu hổ không ư?

Chỉ thấy người này rất là thành thạo cởi áo tháo đai lưng, xoạt một phát đã cởi quần ra.

… Kỷ 14 vẻ mặt rất bình tĩnh, ngoại trừ con mắt trợn trừng.

… Vẻ mặt Canh Nhị rất hay, miệng thì hơi mở, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu, trên mặt còn mang ba phần oán khí và bất bình.

Hắc vương xà… Quay đầu trở về tổ nó. Có gì giỏi đâu, không phải một con rắn nhỏ sao? Chu vi thắt lưng và chiều cao của ca có thể làm nó xấu hổ đấy!

"Nhìn xong chưa? Lần này miễn phí, lần sau muốn xem, mặc kệ các ngươi là ai đều phải đưa bạc cho đại gia ta."

"… Thèm vào!" Canh Nhị bất mãn bĩu môi.

"Khụ, không tệ. Ta cảm thấy vợ người sau này sẽ không bất mãn gì với ngươi." Kỷ 14 bình luận rất đúng trọng điểm.

Truyền Sơn túm quần lên, đá Canh Nhị, "Diêm đâu?"

Canh Nhị có lẽ bị bắt nạt quen rồi, 'à' một tiếng không hề để tâm, lấy hộp diêm ra từ trong ngực.

Truyền Sơn nhướn mày, đang chuẩn bị nhắc lại một vài yêu cầu hà khắc thì đã nghe thấy Kỷ 14 ngồi trên giường hỏi: "Đùi phải của ngươi… Không bất tiện chứ?"

"Không bất tiện, không đau cũng không ngứa, ngoại trừ không có thịt thì cơ bản cũng không khác gì ban đầu."

"Vì sao lại là màu đỏ?"

"Có lẽ là do bên trên có mạch máu đi qua." Truyền Sơn vừa nói vừa ngồi xổm người xuống tiếp tục làm cơm tối của hắn.

"Bây giờ ngươi có còn tính là người không?"

Câu này của Kỷ 14 tuyệt đối không có ý mắng chửi người, Truyền Sơn cũng hiểu, cười khổ rồi trả lời thẳng: "Ta không muốn chết, cho nên… đã tu ma rồi."

"À." Nói đến đây, Kỷ 14 tựa hồ không còn nghi ngờ gì nữa, thấy nét mặt hắn cũng không cảm thấy Truyền Sơn tu ma có gì lạ.

Một lát sau, chợt nghe người này chậm rì rì hỏi dò: "Vậy ta cũng có thể tu ma chứ?"

39. Quyển 4 - Chương 5

Lần này phái Thanh Vân phái tới ba người. Trong đó có Minh Thắng Tử lần trước đã tới, cũng là người có tu vi cao nhất trong ba người tới lần này, chỉ còn thiếu chút là hắn có thể tu thành Kim Đan, nhưng không biết do đâu, hắn luôn mắc ở Ngưng Đan, tâm trạng lo lắng nên không bế quan nữa, đúng lúc xuất quan thì sư môn nhận được tin truyền của Minh Linh Tử, hắn liền xung phong nhận việc mang hai sư đệ tới kiểm tra.

Không đến thì thôi, vừa đến đã làm hắn sợ.

Hầm mỏ này từ bao giờ có người biết bày binh bố trận? Lại có thể ngăn cản lối đi của họ, bức họ phải đi đường vòng.

Còn có hoàng thái tử Lãng quốc thế mà vào ma đạo? Khi thấy ma trận để lại ở đại sảnh và thi thể trong ma trận của hầm mỏ, Minh Thắng Tử cảm thấy một tia bất an.

"Sư huynh, chúng ta đã thẩm vấn ngục tốt và nô lệ ở đây rồi, Minh Linh Tử sư đệ và hoàng thái tử Lãng quốc đại chiến một phen, hai người đều có thương tổn, sau đó Minh Linh Tử sư đệ bị thương thua chạy, hiện nay tung tích không rõ."

Một đạo sĩ khác bổ sung thêm: "Theo ngục tốt chứng kiến nói, vị hoàng thái tử kia hình như được giúp đỡ."

"Giúp đỡ? Giúp đỡ như thế nào? Minh Linh Tử đã là cấp ba Ngưng Khí Kỳ, so với các ngươi cũng chỉ kém một chút, hoàng thái tử Lãng quốc mới có bao lâu? Hắn sao có thể làm Minh Linh Tử bị thương, còn có thể hại hắn thua chạy? Hai ngươi hỏi lại sự tình cho ta, trong lúc đó họ nói cái gì, dùng pháp bảo gì, dù đối phương mặc quần áo gì cũng phải biết rõ!"

Minh Thắng Tử nổi cơn giận, hai đạo sĩ không dám cãi lời, lập tức khảo tra ngục tốt và nô lệ biết chuyện lần nữa.

Minh Thắng Tử vốn định vào hầm mỏ tìm kiếm, nhưng lại sợ trong mỏ có mai phục gì, nhất thời cũng không dám đơn giản nhích người. Nếu bảo khí sưu thần sư tổ ban cho Minh Linh Tử còn thì tốt rồi, ít nhất hắn có thể thăm dò trước một phen.

Chẳng qua người mất, dù sao cũng phải tìm kiếm, bằng không cũng khó ăn nói với sư môn.

Đợi hai đạo sĩ hỏi rõ toàn bộ quá trình bẩm báo lại cho Minh Thắng Tử, Minh Thắng Tử suy xét một phen, lấy sáu canh giờ làm giới hạn, lệnh hai vị sư đệ chui vào hầm mỏ tìm kiếm tung tích Minh Linh Tử, còn hắn thì ở lại đại sảnh nghiên cứu ma trận để lại kia.

Truyền Sơn và Canh Nhị tựa hồ đều cố ý tạm thời quên họ đang ở trong tình huống nguy hiểm tùy thời đều có thể bị kẻ địch phát hiện. Truyền Sơn là vì không để mọi người khẩn trương hơn, còn Canh Nhị thì ăn cơm là chuyện lớn, chuyện gì cũng phải ăn xong rồi hẵng nói.

Thế là trong khoảng thời gian chờ cơm ăn, ba người vì xác định Kỷ 14 tu ma hay tu đạo, hay tu phật thì tốt, tranh luận mất chừng nửa canh giờ.

Cuối cùng Canh Nhị nói một câu định ra càn khôn: "Tùy duyên." Muốn tu cũng phải chờ giải quyết được chuyện trước mắt đã, hiện giờ thảo luận những việc này không có ý nghĩa gì.

Kỷ 14 rất hứng thú với tu ma, nhưng Canh Nhị lại thần bí nói: "Phải xem duyên pháp, bây giờ còn chưa phải lúc."

Thế là cuộc thảo luận này liền dừng ở đây. Ba người vây quanh bàn đá, sùm sụp sùm sụp ăn hết bữa cơm, cuối cùng cũng coi như ăn được năm phần no.

Hắc vương xà vốn muốn tới cướp, kết quả thấy rõ họ ăn cái gì thì lập tức khinh thường chuồn sang một bên.

Truyền Sơn che bụng, rất là say sưa với cảm giác cơm canh lấp đầy dạ dày. Đã bao nhiêu ngày rồi? Cuối cùng hắn cũng được nếm nhân gian khói lửa, liếc hắc vương xà kia, thầm có chủ ý.

"Xà huynh nè, sao ngươi lại chạy tới đây?"

Hắc vương xà giống như đang ở trong tổ, không thèm nhúc nhích.

"Ngươi quen nó?" Canh Nhị hiếu kỳ hỏi.

"Trước đây đã từng có chút giao tình chung hoạn nạn."

"Nếu ngươi muốn con rắn này giúp đỡ chúng ta, thấy vẫn là thôi đi. Trừ phi ngươi có nhiều linh thạch cho nó."

Hắc vương xà ngóc đầu thè cái lưỡi đỏ, tỏ vẻ Canh Nhị nói không sai.

"Xi xi."

"Nó nói gì?" Truyền Sơn hỏi chơi.

Không ngờ Canh Nhị trả lời hắn thật: "Nó nói nó vừa rồi cứu ngươi một lần, ngươi đã nợ nó mười viên linh thạch trung phẩm."

"… Ta không quen nó!" Truyền Sơn lập tức phân rõ giới hạn với hắc vương xà, không bao giờ nhìn về phía nó nữa.

Hắc vương xà nổi giận, nhưng vừa nghĩ người này là bạn Canh Nhị, nó lại im. Một vật khắc một vật, Canh Nhị… nó không dây vào được.

Nghỉ ngơi xong, mấy người bắt đầu nói chính sự.

"14 huynh, Canh Nhị đệ, huynh đệ ta ở đây nhận tội với hai vị." Truyền Sơn nghiêm mặt, đứng dậy chắp tay ôm quyền nói với hai người.

Kỷ 14 sửng sốt, lập tức đã nghĩ tới Truyền Sơn đang chỉ chuyện gì, gật đầu, không nói gì nữa.

Canh Nhị khó hiểu, mình thoạt nhìn giống đệ đệ thế sao? Xin ngươi, tuổi y tính lên thật, lớn hơn hai người này biết bao nhiêu không? Canh Nhị bắt đầu nghiêm túc bấm đốt ngón tay tính toán, nhất thời cũng quên muốn mượn cơ hội chế giễu tên họ La một phen.

"Chủ tớ Á sinh đi lúc nào? Họ có xúc phạm tới ngươi không?"

Kỷ 14 tựa nghiêng người trên giường lắc đầu, "Hôm đó Canh Nhị không về ta biết ngay là xảy ra chuyện. Tiểu tử Á sinh kia lá gan cũng lớn, còn dám một mình chạy về, Tạ bá kia lén mở cửa cho hắn. Hai người có lẽ muốn cái hang đó, còn muốn nhân cơ hội giết ta, dọa ta chạy."

"Sau đó họ không về?" Trong lòng Truyền Sơn rất khó chịu, người là do hắn cố ý muốn cứu, kết quả không những hại mình, còn hại cả bạn mình.

Hại liền ba người, đây không thể nói dùng từ 'thiếu niên vô tri, nhất thời xúc động' để che giấu hành vi phạm tội của thiếu niên tên Á sinh kia, nếu sau này có cơ hội bắt được Tạ bá và hắn…

"Tối hôm sau họ lại lén chuồn về, tựa hồ còn chưa hết hy vọng với cái tổ kia." Canh Nhị chen ngang, nói đến đây, y còn có chút tiểu nhân đắc ý. Cái hang của y ở trong hầm mỏ này, nếu không có người hiểu thì xác thực là nơi an toàn nhất, cũng không trách được chủ tớ Á sinh tham chảy dãi.

"Nhưng lúc họ xuất hiện đúng lúc thấy ta mở cửa đi ra, bị dọa ngây người tại chỗ." Canh Nhị cười ha hả.

"Ngươi làm gì với họ?"

"Không. Ta chỉ cười với họ, họ liền sợ chạy, sau đó thì không thấy nữa. Ơ? Nói tới mới nhớ, ta cũng không thấy họ trong đám nô lệ bị bắt.

"À?" Truyền Sơn yên lặng.

"Biết người biết mặt khó biết lòng, giữ lại chủ tớ hai người họ, là quyết định của ba người chúng ta, ngươi không cần cái gì cũng gánh trên vai, huống chi ba chúng ta hiện tại vẫn sống tốt mà." Kỷ 14 thản nhiên nói.

Truyền Sơn gật đầu, không nhiều lời về chuyện chủ tớ Á sinh nữa, chuyện này dù sao cũng qua rồi. Dù sao chuyện hai người kia phản bội so với chuyện họ phải đối mặt hiện giờ, gần như có thể nói là nhỏ bé không đáng kể. Hai người kia cũng không đáng để họ phí tâm tư tính toán, trả thù họ. Nếu sau này gặp phải, thì cứ đáp trả đúng là được.

"So với chuyện bên chúng ta, ta thực sự rất có hứng thú với quá trình ngươi thoát khỏi mưu hại của chủ tớ Á sinh, làm sao tu ma, vì sao lại trở thành như bây giờ. Có thể kể không?" Trong mắt Kỷ 14 không giấu được vẻ hiếu kỳ.

Truyền Sơn cười, "Chuyện này có gì phải giấu đâu? Ngươi không hỏi, ta cũng sẽ nói cho các ngươi."

Dứt lời, liền đơn giản kể lại quá trình mấy ngày qua của mình một lần, bao gồm cả truyện hắn cắn nuốt phân thần của Trách Yểm cũng không giấu diếm.

Kỷ 14 hoàn toàn không hiểu gì về tu ma, tự nhiên cũng không có bất luận ý kiến gì.

Canh Nhị tựa hồ có không ít lời muốn nói, nhưng cứ cố nhịn mãi, chỉ có đôi lông mày là cứ cau có.

Thấy Canh Nhị lông mày nhăn gồ cả lên, chỉ biết chắc chắn có vấn đề, nhưng Truyền Sơn vẫn kiềm tâm tư xuống. Chuyện có chia nặng nhẹ, đạo sĩ phái Thanh Vân đã tìm tới cửa, nếu họ vẫn không nghĩ ra được đối sách thích hợp, có lẽ thực sự chỉ có nước chờ chết.

Sau khi phân tích hiện trạng, ba người bàn bạc với nhau, cuối cùng cho ra một mưu kế.

Trong lúc đó, Canh Nhị tu vi cao nhất càng nghe càng cảm thấy trọng trách trên vai y nặng nề, vừa sợ vừa kích động, thi thoảng xen mồm dội gáo nước lạnh vào mọi người.

Tới cuối cùng, Truyền Sơn thực sự không chịu nổi hành động cứ dăm ba bận lại bàn lùi của y, được thành viên khác là Kỷ 14 ủng hộ, đã bịt miệng y luôn.

"Chuyện cứ thế đi. Những ngục tốt còn sót lại đây, chắc có không ít người đã thấy Tiết Triêu Nguyên và tặc đạo phái Thanh Vân giao thủ, đến khi người phái Thanh Vân tới cứu viện phát hiện thi thể của Minh Linh Tử, ta sẽ để lại ma khí trên người hắn, làm ra dấu vết giả bị ma vật cắn nuốt chân nguyên."

"Có lẽ không phải dấu vết giả, là người thì định làm thế nào?" Canh Nhị đứng bên lẩm bẩm.

Truyền Sơn ngoắc lấy cổ y, ấn vào trong ngực xoa nắn mạnh.

Canh Nhị bị hắn chà xát đau kêu ai ái, cuối cùng nhịn không được nữa, đã phát huy một chút uy lực của tiền bối, rung cho người ngã sang một bên.

Truyền Sơn đứng dậy, cách Canh Nhị rất xa, tiếp tục nói: "Ta phụ trách để lại dấu vết, dẫn người về chỗ Trách Yểm."

"Canh Nhị vừa nói người phái Thanh Vân đều là người tu luyện thành tinh đã nhiều năm, sợ là không dễ mắc câu như vậy." Kỷ 14 nhắc nhở.

Canh Nhị thấy Truyền Sơn cách y xa như vậy lại thấy khó chịu, mang tảng đá dưới mông cố ý chen đến trước mặt người ta.

Truyền Sơn bạnh mặt không để mình cười ra tiếng, "Ta có cân nhắc, ta sẽ không làm rõ ràng như vậy, chẳng qua ở đây cần Canh Nhị giữ chân họ. Tu vi của những đạo sĩ này đều cao hơn ta, nếu để họ đuổi theo ta trước, vậy chẳng cần nói gì nữa."

Canh Nhị còn muốn chờ Truyền Sơn nói ra nội dung tỉ mỉ rồi mới từ chối, để họ nhận thức rõ trong lúc hành động mà thiếu y sẽ khó khăn thế nào, thế mà Truyền Sơn lại không hề nhắc tới y.

"Trách Yểm bị vây trong khốn ma trận, rất cần tăng tiến tu vi, nhưng lại thiếu ma thạch để tu luyện, ta nghĩ hắn chắc là sẽ rất hứng thú với đại bổ hoàn đưa lên tận cửa."

"Còn nếu các đạo sĩ phái Thanh Vân không chịu đi vào khốn ma trận, Trách Yểm cũng không ra được đúng không?" Kỷ 14 tiếp tục đưa ra nghi vấn.

"Đến lúc đó ta tới tìm cách dẫn họ vào."

"Để ta đi." Kỷ 14 ngồi dậy, ngăn Truyền Sơn, nói: "Hãy nghe ta nói hết. Ta cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, ít nhất chạy trốn không thành vấn đề. Kế hoạch của ngươi tuy không tồi, nhưng thực hiện rồi sợ là sẽ có không ít sơ hở."

Truyền Sơn nhíu mày, hắn không hy vọng Kỷ 14 bị cuốn vào, đây không phải cuộc tranh đấu giữa người thường và người thường.

Kỷ 14 phân tích nói: "Đầu tiên, ma vật sẽ chỉ gây thương tổn cho một mình đạo sĩ phái Thanh Vân sao? Nếu Tiết Triêu Nguyên đã để lại thây khô của nô lệ trong đại sảnh, nếu dọc đường không có nô lệ nào bị thương khác không phải khá lạ kỳ sao? Còn ta đúng lúc thân mang trọng thương, đến lúc đó ngươi lại để lại chút dấu vết trên người ta, còn ta thì dẫn họ tới địa điểm cuối cùng, cộng với dấu vết ngươi để lại, như vậy có phải sẽ tăng thêm cơ hội thành công không?"

Truyền Sơn không nói được lời phản bác.

"Đến nơi rồi, nếu họ còn không chịu đi vào, ngươi và Canh Nhị lại nghĩ cách buộc họ đi vào là được."

"Các ngươi muốn ta trì hoãn thế nào?" Cuối cùng Canh Nhị cũng đợi được cơ hội nói.

"Không phải ngươi biết trận pháp sao? Bày một mê tung trận, trì hoãn bước chân họ một lát chắc là được chứ?" Truyền Sơn lạnh mặt nói.

"Nào dễ như ngươi nói? Ngươi biết lần này đạo sĩ tới là tu vi gì không? Tuy chưa phải cao thủ Kim Đan Kỳ, nhưng đều là cấp ba Ngưng Khí Kỳ đấy biết không? Trong đó có một người cũng thuộc tuyến Kim Đan Kỳ." Canh Nhị oán giận.

"Họ có mấy người tất cả?"

Canh Nhị suy nghĩ một chút, "Ba."

"Ngươi không làm được?" Sắc mặt Truyền Sơn lạnh hơn.

"Ack… cũng không phải không làm được…." Canh Nhị rụt cổ lại, giọng cũng hạ xuống, "Nhưng ta không trì hoãn được bao lâu đâu."

Truyền Sơn giơ tay bốp phát vào gáy y theo thói quen, "Đừng như mụ đàn bà thế, chuyện còn chưa bắt đầu mà đã sợ, có ta ở đây ngươi sợ cái gì? Chỉ cần ngươi có thể kéo dài nửa canh giờ cũng đủ."

Canh Nhị nổi giận, ôm gáy trừng Truyền Sơn, môi mấp máy vài cái, cuối cùng nghẹn ra một câu: "Chính là có ngươi, ta mới sợ."

Truyền Sơn 'môi tinh' lé mắt: "Ngươi nói cái gì?"

Canh Nhị thoáng cái đã rụt cổ lại với độ ngắn nhất, giả vờ như mình chưa từng nói.

Kỷ 14 thấy Canh Nhị như vậy, lắc đầu. Không phải Canh Nhị có tu vi cao hơn Truyền Sơn sao? Thấy y như thế, nào có dáng vẻ cao thủ gì?

Thứ này, xem ra đời này cứ như vậy thôi. Tính cách quyết định tất cả.

Ba người tưởng tượng ra đủ khả năng có thể xảy ra, không dám chắc chắn không một kẽ hở, nhưng cuối cùng cũng đặt ra được vài kế hoạch dự trù. Để giữ gìn trạng thái tốt nhất, ba người mặc kệ tất cả yên tâm ngủ một giấc no say.

—

Mà ngay lúc họ ngủ trong thạch thất, trên con đường mỏ cách họ không xa xuất hiện hai đạo sĩ.

Hai đạo sĩ nét mặt ngưng trọng, nhìn chằm chằm hố đất vừa thấy đã biết là do con người đào ra, một người hỏi tên còn lại: "Minh Thanh Tử sư đệ ngươi thấy sao?"

Đạo sĩ thanh niên được gọi là Minh Thanh Tử cau mày nói: "Nơi này đã từng có ma vật, không hề nghi ngờ. Nhưng mà…"

"Nhưng ma vật đâu? Hơn nữa cái hố này đào ra để làm gì?" Một đạo sĩ khác tiếp lời.

Hai người hai mặt nhìn nhau, không nghĩ ra được ý tưởng gì.

Ngay trong một hang động chật hẹp sau hai người chừng hai thước, Minh Linh Tử trần truồng cuộn mình bên trong, hồn phách không biết đã đi đâu.

"Nơi này có dấu vết, ngươi xem, ma vật đó đi về phía kia."

"Đi, đi xem nào."

Hai gã đạo sĩ lần theo dấu vết trên mặt đất, từng chút tới gần phía thạch thất.

—

Bước chân Tiết Triêu Nguyên lảo đảo lần mò đi về phía đại sảnh hầm mỏ.

Trong bóng tối, hắn không thấy gì cả, chỉ có thể đi về phía trước bằng cảm giác, thậm chí không biết hướng hắn đi có đúng không nữa.

Ma công của hắn đã không còn.

Hắn lại trở thành một người bình thường, còn là một con người bình thường đi đường thôi cũng yếu vô cùng. Nếu không phải cái hố kia chôn nông, đất lại ít, hắn có khi đến sức bò ra cũng không có, đáng ghét nhất là hắn bị người ta lột sạch!

Sỉ nhục như vậy, đả kích như vậy! Làm hắn muốn gào khóc, làm hắn muốn phát cuồng, làm hắn muốn bứt tóc đập đầu vào vách hầm mỏ, nếu có thể, hắn thậm chí muốn giết chết ngàn vạn lần đến khi hả giận mới thôi.

Hắn đã cố gắng lâu như vậy! Hắn sao có thể chịu đựng được giấc mộng đế vương trường sinh thoáng cái thành công dã tràng?

La, Truyền, Sơn! Ta và ngươi thề không đội trời chung!

Ta phải rời khỏi đây, ta phải đi về, trở lại tìm đạo sĩ áo cà sa kia, hắn nhất định có cách cứu vãn. Giống như lần hắn tu luyện tẩu hỏa nhập ma vậy, hắn nhất định có thể để mình tu ma lần thứ hai.

Lần này hắn nhất định sẽ che giấu, nhất định sẽ cố hết sức có thể để tăng tu vi.

Cho ta cơ hội. Ta không muốn chết, ta sao có thể chết được? Ta sao có thể chết được?

Ta là hoàng thái tử Lãng quốc, ta là hoàng đế tương lai của Lãng quốc, ta là chân long thiên tử, ai cũng có thể chết chứ ta thì không!

Đây chỉ là tôi luyện trên con đường đế vương xưng bá, là thử thách ông trời cho ta, nhất định là như vậy, ta sẽ không chết, nhất định không chết.

Không biết đã bao lâu, bàn tay lần mò theo vách tường về phía trước cũng bị rách chảy máu, mùi máu tươi thoang thoảng tràn vào khoang mũi.

Ngay khi Tiết Triêu Nguyên cho rằng mình sẽ vĩnh viễn đi trong bóng đêm đến khi sánh với trời đất thì hắn nhìn thấy một ngọn đèn dầu thắp sáng ở xa xa.

Có ánh sáng! Tiết Triêu Nguyên cực vui, cố gắng lết người đi nhanh về phía nguồn sáng.

***

Tiết Triêu Á tham lam nhìn một miếng thịt đang nướng trên đống lửa trước mắt, miệng ứa nước miếng, lo lắng chờ đợi giây phút thịt nướng chín.

Tạ bá ngồi bên cạnh, từ từ quay cây gậy nướng thịt.

Nếu đổi lại là trước đây, đánh chết lão cũng không tin mình lại có một ngày ăn thịt người.

Nhưng khi con người đói lắm rồi, đừng nói là thịt người, có khi là thịt mình cũng sẽ muốn rứt ra một miếng mà gặm.

Lần đầu tiên ăn, thiếu gia của hắn nôn chóng mày chóng mặt. Hắn cứ che miệng, bức bách thịt cuồn cuộn lên cổ họng phải xuống dạ dày, lần thứ hai, lần thứ ba… dần dần rồi cũng thành thói quen.

Tiết Triêu Á bỗng nhiên ngẩng đầu.

“Thiếu gia?”

“Bên ngoài có âm thanh.”

Tạ bá lập tức nắm chặt cái cuốc trong tay, Tiết Triêu Á cũng cầm lấy xẻng khẩn trương nhìn về phía cửa hang.

Chỗ cửa hang họ chỉ bố trí đơn giản một cơ quan, nếu may mắn, có thể không cần phải ra tay.

Bên này, Tiết Triêu Nguyên đã cẩn thận hết mức có thể, thấy ánh lửa càng ngày càng gần, bước chân hắn cũng càng thả chậm, càng bước càng nhẹ.

Cửa hang có ánh lửa ở ngay trước mắt, Tiết Triêu Nguyên cố gắng gượng trưng ra nụ cười vô hại nhất có thể.

“Soàn soạt.”

Tiết Triêu Nguyên mang nụ cười giẫm lên đất trước cửa hang.

“Vù!”

Trước khi hắn kịp phản ứng, “bùm” một tiếng, một tảng đá nện mạnh xuống đầu hắn.

“Trúng rồi!” Tiết Triêu Á vui vẻ nhảy dựng dậy, lương thực của họ lại có tin tức rồi, đúng lúc hai cái chân dê lần trước khó khăn lắm mới tìm được sắp ăn hết.

Tạ bá đi trước, Tiết Triêu Á đằng sau, hai người cầm vũ khí ló ra khỏi cửa hang.

“Ha ha, xem ra… A!” Tiết Triêu Á mở to hai mắt, vẻ mặt khó mà tin nổi.

Tạ bá thì nhìn chằm chằm nam tử trên mặt đất, lẩm bẩm nói: “Thái tử điện hạ?”

Tiết Triêu Nguyên cảm thấy mình bị chết thật oan uổng. Hắn thậm chí không biết mình cuối cùng chết vào tay ai.

Hắn thực sự đã chết? Hắn đường đường thái tử Lãng quốc lại vô thanh vô tức chết bởi một tảng đá? Chết ở một nơi tối tăm, dơ bẩn, mùi thối xông tận trời trong hầm mỏ? Điều này làm hắn thực sự không thể tiếp nhận.

Cuối cùng của cuối cùng, Tiết Triêu Nguyên nảy ra rất nhiều ý tưởng, trong đó rõ ràng nhất là:

Nếu hắn không vội vàng tiến cấp thì tốt rồi, nếu hắn chưa tới hầm mỏ này thì tốt rồi.

Chết tiệt, nếu hắn không tu ma theo ý kiến của đạo sĩ áo cà sa, có phải hiện giờ hắn đã không phải chết?

Thực ra bắt đầu từ khi nhập ma, trong lòng hắn không phải không sợ. Một mặt cảm thụ vui vẻ mang đến từ việc giết người, một mặt thấp thỏm lo âu trong lòng.

Sâu trong đáy lòng, hắn đâu phải không biết hắn không nên làm vậy, nhưng hắn không khống chế được, từ lúc phá giới, ăn tim người xong thì hắn đã nghiện, muốn cai cũng không cai được.

Lòng tham sao? Hình như Ti Phỉ đã mắng hắn như thế? (còn ai nhớ bạn này không:))

Đúng vậy, hắn rất tham, được ngôi thái tử còn chưa thấy đủ, hắn còn muốn trường sinh bất lão pháp lực tối cao. Để đoạt được phương pháp tu tiên, hắn dùng kế bức thân nương của tiểu hoàng tử chết, hãm hại tiểu hoàng tử Tiết Triêu Á tiến vào mỏ than làm nô, nhưng hắn dùng hết tâm cơ lại chỉ đạt được một phần phương pháp tu tiên giả.

Nếu không có đạo sĩ áo cà sa kia, hiện tại hắn đã vứt đi rồi ha?

Không, hắn không sai! Hắn phải tu ma, lẽ nào muốn để thân thể hắn chịu mệt nhường ngôi vị hoàng đế cho người khác sao? Hắn tu ma có gì không tốt?

Hắn là hoàng thái tử, là hoàng đế tương lai của Lãng quốc, cũng là chủ nhân của thiên hạ này trong tương lai. Khắp bầu trời này, không đất đai nào không phải đất của thiên tử, không con dân nào không phải con dân của thiên tử. Hắn chẳng qua chỉ lấy thứ mình nên được, những dân đen này vì hắn mà chết nên cảm thấy vinh quang.

Đúng, hắn không sai!

Ti Phỉ, ta không sai! Ngươi đừng rời khỏi ta vì thế, ngươi đừng chống lại ta, Ti Phỉ, Duẫn Ti Phỉ…

Nghĩ đến ánh mắt chán ghét, sợ hãi, chống cự của người ấy, Tiết Triêu Nguyên mang căm hờn đầy cõi lòng, thở nốt hơi cuối cùng.

"Hắn chết rồi à?" Vẻ mặt Tiết Triêu Á khá kỳ lạ, như hả giận lại như châm biếm, còn mang theo một chút kinh nghi bất định, nhưng lại không có chút đau lòng nào. Dường như người chết không có bất luận quan hệ huyết thống nào với hắn, chỉ là kẻ thù mà thôi.

Tạ bá đưa tay tới dưới mũi Tiết Triêu Nguyên, gật đầu.

Nét mặt Tiết Triêu Á đổi tới đổi lui, cuối cùng toàn bộ biến thành châm chọc, "Chết thật là mất mặt, ngay cả quần áo cũng bị lấy hết, đừng chôn hắn vội." Nói tới đây, thiếu niên xoay người đi vào hang động ẩn thân, hắn tin Tạ bá hiểu ý của hắn.

Tạ bá sao có thể không hiểu? Trong lúc yên lặng chấp hành mệnh lệnh của tiểu chủ tử, đồng thời lão cũng không khỏi lạnh lòng, nếu có ngày hắn chết…

Sờ vị trí của Tụ linh châu treo trên cổ lúc đầu, bảo vật này đã được lão 'chủ động' dâng lên cho thiếu niên vào bốn hôm trước, lão còn nhớ rõ ánh mắt thiếu niên chằm chằm cổ lão lúc đó…

Tạm thời không nói tới chuyện chủ tớ hai ý bên đó, bên này ba người nghỉ ngơi dưỡng sức ngủ một giấc đã tỉnh lại thì đã là lúc mặt trời lặn ngày hôm sau. Ba người cảm thấy tinh thần dồi dào nhanh chóng thu dọn một phen, lập tức bắt đầu phân công kế hoạch hành sự.

Trên đường đi ném mấy khối thi thể nô lệ mỏ làm tay chân, cuối cùng trong đường mỏ cách đại sảnh hầm mỏ chừng một dặm, hai người dừng bước chân lại.

"Đạo sĩ này cứ ném ở đây, đến lúc đó ta sẽ dẫn tặc đạo phái Thanh Vân về phía này, ngươi bắt đầu bày binh bố trận ở chỗ cách nơi này năm mươi thước về phía đó, nhớ phải cẩn thận."

Truyền Sơn bỏ lại Minh Linh Tử còn hôn mê, cùng Canh Nhị bố trí bốn phía một phen, thoạt nhìn giống như là một đạo một ma đã đại chiến ở đây xong.

"Ngươi thực sự muốn lấy chân nguyên của hắn?" Canh Nhị do dự.

"Ngươi còn phương pháp nào chọc giận họ tốt hơn sao?" Truyền Sơn đã tìm kiếm ký ức của Trách Yểm, đã biết cách hấp thu và luyện hóa chân nguyên người khác, nhưng lại cảm thấy phiền phức. Suy nghĩ rồi, hắn thử đưa tay trái mình đặt trên đàn điền của Minh Linh Tử.

Rất nhanh, một luồng cảm giác chuồn từ tay trái qua cánh tay trái chảy vào đan điền hắn, luồng cảm giác này không lạnh lẽo như của Tiết Triêu Nguyên, thời gian lấy ra cũng dài hơn không ít.

Thân thể Minh Linh Tử mắt thấy đã biến thành màu xám trắng không khỏe mạnh, trên người không có vết thương càng thể hiện ra tình hình sắp mục nát.

Canh Nhị cũng thấy được biến hóa trên người Minh Linh Tử, không khỏi nghiêng đầu nhìn La Truyền Sơn đang nửa ngồi xổm nhắm mắt.

Hút chân nguyên người khác cũng không phải chuyện đơn giản, đặc biệt lúc lọc nó để tiêu hóa. Phương pháp tu luyện của mỗi người đều khác nhau, thuộc tính của thân thể càng không giống nhau, ngay cả ma tu lấy cắt nuốt chân nguyên người khác để tăng tiến tu vi cũng kiêng kỵ cách hút trực tiếp chân nguyên người khác vào cơ thể, thông thường đều sẽ thông qua trận pháp hoặc pháp bảo để lọc tinh hoa ra cho dễ hấp thu, rồi lại cho vào trong cơ thể để tiêu hóa.

Vì sao họ La chỉ đặt tay trái ở trên đan điền tiểu đạo sĩ, chẳng làm gì khác cả? Nhưng nhìn dáng vẻ tiểu đạo kia, rõ ràng là dáng vẻ sau khi bị hấp thụ chân nguyên mà?

Canh Nhị khó hiểu, đưa tay thăm hỏi trên người Minh Linh Tử một phen. Qủa nhiên, chân nguyên tiểu đạo sĩ khổ cực tu luyện nhiều năm đã biến mất sạch, thậm chí ngay cả bản nguyên cũng bị phá hủy, sau này dù không chết cũng hết đường tu luyện.

Truyền Sơn dời tay trái, đột nhiên khoanh chân ngồi thiền tu luyện ngay tại chỗ.

"Này..." Canh Nhị trợn tròn mắt.

Truyền Sơn cũng không còn cách nào khác, khi hắn tiếp nhận chân nguyên của đạo sĩ kia xong, ngay từ đầu còn không sao, nhưng khi hắn vận khí kiểm tra thì ma nguyên trong đan điền trở nên sinh động vô cùng, mà mạch của hắn cũng bắt đầu trở nên tán loạn. Nếu hắn không thể thu nạp đúng lúc, hắn không dám tưởng tượng hậu quả này.

Vì vậy ngay trong tình huống khẩn cấp vô cùng, hắn vẫn ngồi thiền.

May là thời gian lần ngồi thiền này của hắn cũng không dài, ngay khi Canh Nhị lo có nên bày binh bố trận hộ pháp cho hắn không thì Truyền Sơn mở mắt.

Cảm giác tiến cấp rất tuyệt, chân nguyên của tặc đạo phái Thanh Vân giúp hắn lên hẳn một cấp, lúc này hắn đã cấp ba Luyện Khí Kỳ.

Giơ xương tay phải lên, gần như không cần suy nghĩ, năm ngón xương tay hóa thành năm lưỡi dao sắc bén.

"Chúc mừng." Canh Nhị miệng nói chúc mừng, nhưng trên mặt cũng không thấy vui, trái lại xuất hiện một chút bất an.

Truyền Sơn vừa thấy vui sướng thì lập tức bị bất an trên mặt Canh Nhị dội tắt, nhưng hắn buộc mình không được nghĩ tới hậu quả tiến cấp nhanh nữa, nhảy dựng lên nói: "Còn lại giao cho ngươi đấy, đừng làm hỏng." Đang muốn xoay người đi, đột nhiên nhớ tới điều gì đó, quay đầu lại chìa tay nói: "Cho ta."

"Cho ngươi cái gì?" Canh Nhị khó chịu.

"Ma thạch."

“Dựa vào cái gì?” Canh Nhị thấy thái độ của hắn thì tức ngứa răng, vô thức che ngực.

Truyền Sơn liếc y, xông lên cướp.

Canh Nhị muốn cao giọng kêu, lại sợ dẫn tới chú ý của đạo sĩ phái Thanh Vân, tức đỏ mặt tía tai, không ngừng nhỏ giọng chửi bậy: “Tên cường đạo nhà ngươi! Vô sỉ! Không biết tự đi tìm sao? Chỉ biết cướp của ta!”

“Cho hay không?” Cường đạo vô sỉ móc chặt cổ y uy hiếp.

“Không…”

“Canh Nhị.” Truyền Sơn cười hi hi dùng móng xương khô vuốt trên mặt Canh Nhị, dần dần trượt xuống cổ y.

“Một câu thôi, cho hay không?”

“Ngươi phải dùng đồ để đổi, ta vất vả lắm mới tìm được, không còn nữa, chỉ còn lại mấy viên.”

Truyền Sơn dùng móng xương khô giữ cổ người ta, dịu dàng cười: “Muốn đồ không có, muốn mạng có một cái, ngươi xem rồi làm đi. Này, còn ồn ào nữa, ngươi không kịp bố trí đâu. Đến lúc đó kế hoạch của chúng ta xong đời, ta chết rồi, ngươi cũng đừng nghĩ sống vui.”

“Ngươi cần ma thạch làm gì? Muốn tu luyện cũng không phải bây giờ.”

“Ta đã đồng ý đưa ma thạch cho ma đầu Trách Yểm để hắn ta tu luyện.”

“Ngươi đồng ý với hắn?” Canh Nhị như nhớ tới điều gì đó, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

“Đúng vậy, đây là cái giá phải trả cho việc hắn dạy ta ma công.”

“Ngươi có thề không?”

“Cái gì?”

“Ta hỏi ngươi có thề không?” Canh Nhị khẩn trương nhỏ giọng kêu lên.

Truyền Sơn lòng cũng phát giác không ổn, “Thề rồi. Làm sao? Có vấn đề?”

“Đương nhiên là có vấn đề! Tên ngốc nhà ngươi, ai bảo ngươi thề? Ngươi thề cái gì? Đối phương bảo ngươi lấy cái gì thề?”

Nói tới chính sự, Truyền Sơn cũng không để ý giọng điệu Canh Nhị, thu hồi nét cười, nói: “Hắn bảo ta lấy linh hồn để thề, thề giúp hắn tìm ma thạch, đến khi hắn thoát khốn mới thôi.”

“…” Canh Nhị choáng váng, “Ngươi lại lấy linh hồn ra thề, ngươi sao mà ngu thế?”

“Này!” Truyền Sơn lườm y, vừa nhanh chóng tìm kiếm nội dung lời thề dùng linh hồn trong trí nhớ của Trách Yểm.

Canh Nhị vẻ mặt đau khổ, lo tới lo lui, nhịn đau từ trong lòng lấy ra hai viên ma thạch, “Cái này ngươi cầm trước. Lời thề dùng linh hồn để thề thường gọi là tâm thệ, hậu quả vi phạm lời thề này không ai có thể thừa nhận, nhất là loại tiểu ma đầu mới đến cấp ba Luyện Khí Kỳ, ngay cả tự bảo vệ mình cũng khó.”

Truyền Sơn cũng tìm kiếm ra hậu quả của việc vi phạm tâm thệ trong trí nhớ Trách Yểm, đúng là một kết cục hồn phi phách tán. Nếu tu vi đủ cao, còn có thể dùng tu vi để gánh đỡ, nhưng dưới Kim Đan Kỳ cũng chỉ có cách dùng mạng mà đền.

Hai người nhất thời im lặng, thậm chí quên luôn cả kẻ địch cách đó không xa.

40. Quyển 4 - Chương 6

Đại sảnh hầm mỏ, Minh Thắng Tử nhìn chằm chằm xung quanh ma trận, càng nhìn càng cau có.

Thời gian một ngày loáng cái sắp qua, hai đạo sĩ trở về bẩm báo với Minh Thắng Tử không tìm được tung tích của Minh Linh Tử, cũng không phát hiện tung tích ma vật.

"Sư huynh, tuy chúng ta không phát hiện điều gì, nhưng có một nơi rất lạ." Một đạo sĩ do dự mở miệng nói.

Minh Thắng Tử suy xét, thuận miệng nói: "Nói."

"Hầm mỏ này sâu hút vô cùng, đường mỏ phức tạp tĩnh mịch, một đường mỏ chia ra làm mấy đường mỏ nhỏ, đường giao nhau như mê cung, ta và Minh Thắng Tử đi sáu canh giờ mới dò xét được một nửa. Trong đó có một chỗ, ta và Minh Thanh Tử đều cảm thấy lạ."

"Có gì lạ?"

"Đó là một hố đất, khí tức trong hố đất kia rõ ràng là do ma vật để lại. Quanh hố cũng có vài dấu vết, như có thứ gì bò ra từ trong hố. Ta và Minh Thắng Tử không thể xác định đó có phải ma vật hay không, liền đi theo dấu vết kia tìm tòi, tìm thẳng đến một con đường khác, nhưng con đường kia bị người giẫm quá lộn xộn, lại không có ma khí để lại, đầu mối cũng cắt ngang ở đó."

"Ờ? Các ngươi không tiếp tục đuổi theo xem thử?"

"Chúng ta thử đuổi theo một đoạn đường." Minh Thanh Tử hồi đáp: "Nhưng càng về sau dấu vết càng mờ, lúc chúng ta xem giờ, không muốn để sư huynh lo liền quay lại."

"Thú vị đấy." Minh Thắng Tử dời ánh mắt khỏi ma trận, vung phất trần lên nói: "Lãng quốc được phái Thanh Vân ta che chở, chuyện hoàng thái tử Lãng quốc tu ma tuyệt đối không thể để người ngoài biết, Minh Thanh Tử ngươi về báo cáo sư môn trước, cũng báo việc này cho Minh Quyết Tử sư huynh, để Minh Quyết Tử sư huynh và Lãng quốc thương lượng, xem việc này sau đó phải xử lý ra sao. Ta ở đây chờ tin tức của ngươi."

"Vâng." Minh Thanh Tử nghe vậy nhìn lướt qua tốp năm tốp ba ngục tốt trong hầm mỏ, lòng thở dài một tiếng, không muốn lộ chuyện hoàng thái tử Lãng quốc tu ma, vậy người trong mỏ này chắc chắn đều không giữ được.

"Thế nào? Ngươi còn vấn đề gì không?" Minh Thắng Tử không vui, nói.

Trong mấy người sư đệ của hắn, Minh Thanh Tử vẫn còn lưu luyến cõi trần, đến nay vẫn không thể vô dục vô tình. Hắn bảo y đi cũng là không muốn để ý thấy lúc xử lý ngục tốt và nô lệ, người này sẽ cho hắn thêm nhiều phiền phức.

Minh Thanh Tử không dám nhiều lời, yên lặng rời đi.

Minh Chí Tử mặt lộ cười nhạt, nhưng khi Minh Thắng Tử nhìn qua thì đã giấu hết vẻ mặt vào, làm ra vẻ cung kính.

"Ngươi và ta tới hố đất kia xem."

"Vâng."

Bên này, Truyền Sơn và Canh Nhị vẫn đang rầu rĩ.

"Hiện tại ngoại trừ hoàn thành lời thề ra, chỉ có một phương pháp có thể phá lời thề."

"Phương pháp gì?"

Canh Nhị khổ não gãi đầu, "Lời thề kiểu này muốn phá, trừ phi đối tượng bắt thề chủ động làm hỏng lời thề, cũng chính là sinh lòng mưu hại và có hành động đối với người thề. Nói vậy là, xuất phát từ nguyên tắc công bằng do người đứng đầu giới này lập ra, bên bị ràng buộc có thể giải trừ ràng buộc khỏi lời thề."

"À?" Truyền Sơn mỉm cười, "Nói cách khác, chỉ cần ta lập chí hoàn thành lời thề, nhưng đối phương lại nổi sát tâm trước khi ta hoàn thành lời thề, muốn giết chết ta, lời thề có thể phá đúng không?"

"Ừ."

"Ta nghĩ vị Ma quân kia dù hiện tại không muốn giết ta, nhưng sau khi hắn biết ta dẫn người tới trị hắn, ngươi nghĩ hắn còn có thể nhịn được sao?"

"Ngươi coi người ta tu luyện nhiều năm như vậy là vô ích sao? Nếu như điểm ấy hắn cũng không thể chịu được, cũng không có khả năng tu được đến Phân Thần Kỳ."

"Sao ngươi biết hắn đã luyện tới Phân Thần Kỳ?"

Canh Nhị câm luôn, suy ngẫm rồi lại lắp bắp nói: "Ta, ta có thể cảm nhận được."

Truyền Sơn lườm y một cái, người này nhiều bí mật cũng không phải chuyện hôm nay hắn mới biết, thôi vậy.

"Có rồi! Ta biết làm thế nào rồi!" Canh Nhị đột nhiên kích động quát to một tiếng.

"Ngươi có phương pháp gì?"

"Qủa xương khô."

"Cái gì?"

"Chúng ta đã quên ngươi đã ăn quả xương khô." Sắc mặt Canh Nhị hơi tái nhợt, may mà y nghĩ tới, bằng không để vị ma đầu Phân Thần Kỳ kia biết được họ La ăn quả xương khô rồi, có lẽ hắn sẽ không thèm đếm xỉa tới đại bổ hoàn phái Thanh Vân mà nuốt chửng tên họ La luôn ấy chứ.

"Nếu để Trách Yểm biết ngươi ăn quả xương khô rồi, ta nghĩ không cần ngươi chọc giận hắn, hắn sẽ nổi sát tâm với ngươi ngay." Canh Nhị dùng ánh mắt đồng tình nhìn Truyền Sơn, "Ngươi đi lần này ngàn vạn lần cẩn thận, đừng hại người không được lại bị người ta cắn nuốt, bảo trọng!… Huynh đệ."

Truyền Sơn… đen mặt xoay người đi.

"Chờ đã!" Canh Nhị đột nhiên lại nghĩ tới cái gì, ở phía sau hét lớn.

***

"Chờ đã!" Minh Thắng Tử quát bảo dừng lại.

Minh Chí Tử dừng bước.

Minh Thắng Tử quay đầu nhìn về phía đông, chỉ một ngón tay: "Ta nghe thấy bên kia truyền tới âm thanh, cách nơi này chắc không xa."

"Có lẽ là nô lệ chạy trốn." Minh Chí Tử nghiêng tai lắng nghe, "Con đường mỏ này quanh co phức tạp, âm thanh dù nghe không xa nhưng chúng ta đuổi tới cũng phải mất một thời gian."

"Cứ đi trước xem."

Hai người thi triển thân pháp, chạy nhanh về phía âm thanh truyền đến.

Khi sắp tới địa điểm, Minh Thắng Tử đột nhiên dừng bước, kéo Minh Chí Tử lại, "Không tốt! Có ma khí."

Có thể là hoàng thái tử Lãng quốc không?

Minh Chí Tử hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm về phía đường mỏ tối tăm đằng trước.

Thật cũng khó mà trách Minh Chí Tử nghe tới ma hai mắt tỏa sáng. Ma vật đối với con người và động thực vật bình thường, đó chính là tai nạn, biểu tượng của ác mộng. Nhưng đối với người tu chân, tu phật, ma vật có thể mang lại lợi ích khác.

Căn cứ theo thuộc tính trời sinh của ma vật để phân loại, những ma vật này có thể làm thuốc, có thể luyện khí, có thể tăng tiến tu vi, tối thiểu giết được những ma vật này, họ không những không bị sát kiếp quấn thân, còn có thể nhận được công đức.

Đương nhiên nếu gặp phải ma vật mạnh hơn mình, phương pháp phù hợp chính xác nhất chính là xoay người, lùi về phía sau, tìm tiền bối sư môn đến để vây quét.

Còn hoàng thái tử Lãng quốc… Minh Chí Tử lộ nét cười tham lam, một tiểu ma đầu Luyện Khí Kỳ mà thôi, đó vẫn là chuyện dễ như trở bàn tay?

"Sư huynh, chẳng qua là một tiểu ma đầu còn đang quanh co ở Luyện Khí Kỳ, ngay cả giấu ma khí cũng thể làm được mà thôi, cứ để sư đệ ta đối phó đi." Đối phó với loại ma vật mới sinh này, một mình hắn cũng có thể giải quyết một tá.

"Không thể khinh thường. Đừng quên Minh Linh Tử cũng thua bởi tay hắn." Minh Thắng Tử có vẻ càng cẩn thận hơn.

"Không phải hắn nhờ vào một con ma thú sao?"

"Đó chỉ là suy đoán của chúng ta, còn sự thật ra sao thì chúng ta cũng không thấy."

"Vâng." Minh Chí Tử không dám nhiều lời nữa, cũng thả chậm bước, cẩn thận tới gần trước.

"Sư huynh ngươi xem, đó là cái gì?"

Một thi thể nam tính trần như nhộng nằm ngang giữa đường mỏ, xung quanh đá đặt lộn xộn, xỉ than văng khắp nơi, vách tường như sắp sụp, khe biến thành hang động, nói tóm lại là khắp nơi đều để lại dấu vết tranh đấu.

"Minh Linh Tử?!" Minh Thắng Tử thất thanh kêu sợ hãi.

"Cái gì?" Minh Chí Tử ngây người.

…

Truyền trả mai rùa giấu ma khí lại cho Canh Nhị, không lãng phí thời gian thêm nữa, lúc này chạy về phía Trách Yểm tu luyện.

Dựa theo kế hoạch đã bàn bạc sẵn, Truyền Sơn ở đằng trước dụ dỗ, Canh Nhị phụ trách trì hoãn bước chân đạo sĩ phái Thanh Vân.

Đã không thể để đạo sĩ đuổi theo Truyền Sơn, lại không thể để y lạc mất hắn. Hai câu này nói thì đơn giản, làm thì không dễ dàng.

Bởi vì tu vi Canh Nhi cao hơn Truyền Sơn bốn cấp, tự nhiên bụng làm dạ chịu gánh trọng trách 'trì hoãn thích hợp' này.

Cũng may tuy tu vi Canh Nhị không đủ, nhưng do sống cũng lâu rồi, biết quá nhiều điều, như những mánh khóe bày binh bố trận, vẽ bùa không cần thi triển nhiều tu vi lắm cũng có thể phát huy được.

Thời gian ngắn, cũng để đối phương không hoài nghi, Canh Nhị chỉ bày một mê tung trận ngăn bước chân kẻ địch, để khoảng cách vốn trăm thước thành ngàn thước, vạn thước. Trận pháp này còn có một đặc điểm lớn nhất là, đối với tu giả không tinh thông trận pháp lắm, căn bản không thể phát hiện ra mình đã đi vào trận pháp.

Nhưng, trận pháp này cũng có một khuyết điểm lớn nhất, chính là phải cần đá không gian quý giá.

Đá không gian là loại đá sản lượng rất ít, trên vài tinh cầu, chẳng hạn như trên Lam tinh – chỗ hiện tại họ đang ở thì hoàn toàn không có. Nếu trên tay ai có một viên đá không gian, đều sẽ coi như bảo bối, dù sao thứ này là một trong những thứ cần thiết để tạo không gian chứa đồ dùng, truyền tống trận (trận pháp vận chuyển, chở người) giữa các vì sao cỡ lớn cũng không thể thiếu nó. Đối với trận pháp mê tung gần như làm việc vô bổ này, gần như không ai lại chịu lãng phí một viên đá không gian quý giá để hoàn thành.

Canh Nhị rất đau lòng, nhưng hiện nay chỉ có trận pháp này là thích hợp nhất. Khẽ cắn môi, cũng chỉ đành móc đồ mình cất giữ bỏ ra.

…

Minh Thắng Tử thấy rõ thi thể trần trụi trên mặt đất chính là sư đệ Minh Linh Tử của hắn, gào lên một tiếng tại chỗ, một chưởng đánh nát vách núi bên cạnh.

Minh Chí Tử ngồi xổm kiểm tra tình huống Minh Linh Tử bị hại, khi hắn sờ tới mạch môn của Minh Linh Tử, vui vẻ kêu một tiếng: "Sư huynh, Minh Linh Tử còn sống!"

"Ta biết. Nhưng hiện tại hắn sống khác gì đã chết?" Minh Thắng Tử thoạt nhìn không có vui vẻ, trái lại càng thêm phẫn nộ.

Minh Chí Tử ngoài mặt buồn thương, trong lòng lại thầm vui vẻ.

Sư đệ Minh Linh Tử này của hắn thiên phú cực cao, vào môn chưa được trăm năm đã được trưởng bối sư môn coi trọng hơn những sư huynh nhập môn sớm. Nhưng bởi vậy đã nuôi nấng ra tính cách ương ngạnh tâm cao khí ngạo, không coi sư huynh đệ ra gì, bình thường trong lời nói cũng đầy bất kính và châm chọc với những sư huynh chậm tiến tu vi.

Giờ thì hay chưa, tuy Minh Linh Tử không chết, nhưng bản nguyên khô kiệt, đời này đừng nghĩ tới tu luyện nữa.

Nghĩ đến sư đệ một lòng cho rằng mình sẽ là người đầu tiên độ kiếp thành tiên trong lứa này, sau này chỉ có thể làm một người bình thường sống được vài chục năm rồi chết già là Minh Chí Tử lại muốn cười to một hồi.

Loại kết cục này đối với Minh Linh Tử, có lẽ so với chết còn làm hắn khổ hơn đi? Ha ha ha!

"Những ma vật này thật đáng chết, sao còn cởi cả quần áo giày của sư đệ?" Nếu không phải không thấy dấu vết gì lạ, Minh Chí Tử tuyệt đối sẽ cho rằng sư đệ mình không những bị người giết hại còn bị người ta cướp sắc nữa. Thực ra lúc hắn nhìn đến cơ thể trần trụi của Minh Linh Tử thì suy nghĩ đầu tiên là 'Sư đệ hắn mất trinh rồi'…

Minh Thắng Tử cẩn thận hơn Minh Linh Tử nhiều, dù đã phát hiện tung tích ma vật, nhưng tận mắt nhìn đến sư đệ trở thành phế nhân, cũng không mất đi sáng suốt. Ngược lại, hắn để Minh Chí Tử chăm sóc Minh Linh Tử, còn hắn thì tỉ mỉ nhìn rõ dấu vết tranh đấu, mãi đến khi xác định được dấu vết này quả thực do trận đánh của một ma một đạo lưu lại.

"Ma khí quá đậm, ma vật kia chắc vừa rời khỏi đây không lâu, ngươi ta đuổi theo xem."

"Sư huynh, vậy Minh Linh Tử làm sao bây giờ?" Minh Chí Tử cởi ngoại bào đắp lên người Minh Linh Tử, ngoài mặt làm ra vẻ sư huynh tốt cho Minh Thắng Tử xem.

"Mang theo hắn, chúng ta đi."

"Vâng." Minh Chí Tử đành phải bất đắc dĩ cõng Minh Linh Tử lên.

Bởi vì Minh Linh Tử mất đi chân nguyên lại thân mang trọng thương, hai người Minh Thắng Tử đều cho rằng hắn hôn mê là do vậy, quên không kiểm tra nguyên nhân Minh Linh Tử hôn mê, mất toi cơ hội phát hiện chân tướng.

Sau khi khảm viên linh thạch xuống để khởi động mê tung vu hồi trận, Canh Nhị đứng từ xa thưởng thức thành quả của y, lập tức từ trong ngực lấy ra mảnh ngọc, đem linh thạch dùng lần này, đá không gian, ma thạch, từng món tính lên đầu tên kia. Xác định không quên, lúc này mới nhanh chóng chạy về phía mục đích.

Nếu muốn thu hồi hết những món nợ này, trước hết người mắc nợ phải sống mới được. Khổ nỗi người mắc nợ của y thực lực quá yếu, vận khí lại không tốt lắm, nếu chủ nợ như y không đi xem, thì chẳng lẽ đồ của y sẽ rơi vào kết cục gà bay trứng vỡ công dã tràng à? Không được, y nhất định phải coi chừng người nọ. Muốn chết cũng phải trả hết nợ cho y đã.

Bên này, Truyền Sơn không hiểu mình đã nợ ngập đầu đang mang hai viên ma thạch, đi tới cửa hang động lần trước Kỷ 14 cấm hắn vào.

Không khí ở đây cũng như lần trước, mang theo một chút ẩm ướt, còn có mùi máu tươi đậm đặc.

Truyền Sơn hít sâu một hơi, nếu ký ức của Trách Yểm không có vấn đề, vậy thì đối phương chắc chắn bị vây trong cái khe sâu nhất này.

Người không biết không sợ, trước đây, khi hắn chưa có ký ức của Trách Yểm, hắn cũng không biết người tu ma, nhất là sự đáng sợ của người tu ma Phân Thần Kỳ, mà khi hắn cắn nuốt, tiêu hóa ký ức của Trách Yểm rồi, đối với phân chia giai cấp trong thế giới mới mở ra trước mắt hắn, hắn đã có nhận thức khá rõ ràng.

Nếu Trách Yểm không bị nhốt ở đây, nếu Trách Yểm có thể sử dụng một phần trong mười phần tu vi, ma vật mới sinh chỉ luyện tới cấp ba Luyện Khí Kỳ như hắn đại khái còn chưa đủ cho người ta nhón bằng hai ngón tay ấy. Đó là sự chênh lệch tuyệt đối giữa lực lượng và tu vi, tuyệt đối không phải điều hắn muốn qua cửa là có thể qua được.

Cũng may! Cũng may vị ma đầu này hiện tại bị trận pháp gây khó, cũng may khốn ma trận này đủ lợi hại, có thể hạn chế hầu như toàn bộ tu vi của Trách Yểm.

Hai trăm năm, vị đại ma đầu đã tu tới Phân Thần Kỳ, hủy diệt sinh mệnh của mấy tinh cầu mới chỉ có thể miễn cưỡng đưa ra được chút thần thức.

Truyền Sơn vô cùng bội phục vị tán tiên Càn Khôn Tử thất kiếp trong trí nhớ Trách Yểm.

Nếu một ngày nào đó, hắn cũng có thể đạt được tu vi như Càn Khôn Tử, hiểu được nhiều thứ như Càn Khôn Tử, cả đời này của hắn cũng đã thỏa mãn rồi. Dù không thể lên trời cũng không sao cả.

Từ trí nhớ Trách Yểm, Truyền Sơn đã biết bất kể tu đạo, tu phật, tu ma, hay tu yêu, chỉ cần tu vi tới trình độ nhất định, khi chủ giới cho rằng sự tồn tại của ngươi đã phá hỏng sự cân bằng của giới thì sẽ xuất hiện hiện tượng 'Thăng Thiên'.

Cái gọi là thăng thiên, thực ra chính là từ giới có con người, con vật tồn tại đi lên 'Thượng giới' chỉ có người tu luyện mới có thể sinh tồn.

Đối với thượng giới, người tu chân gọi là 'Tiên giới"; người tu phật gọi là 'Thiên đường', người tu yêu gọi là 'Linh giới"; người tu ma gọi là 'Thượng ma giới'.

Còn theo trình tự hướng lên trên thì được gọi thống nhất là 'Thần giới', cũng có người gọi là 'Hỗn độn hư vô cảnh'.

Đừng nói Thần giới, chính là Thượng Ma giới, theo Truyền Sơn thấy nó cũng xa không thể thành. Hắn tu ma không phải vì thọ cùng nhật nguyệt, cũng không phải để xác minh trời đất to lớn, chỉ cần có thể báo thù, có thể giúp đỡ người nhà, có thể cho bạn bè cuộc sống ổn định, cũng là tốt rồi, hắn không cần nhiều lắm.

"Trách Yểm Ma quân? Tại hạ đưa Ma thạch tới." Nam nhân vẻ mặt cung kính cao giọng nói.

Lúc Truyền Sơn tới gần khe, Trách Yểm đã tỉnh lại từ trong tu luyện.

Giờ khắc này hắn lửa giận ngập trời!

Nhưng rất nhanh hắn đã bình tĩnh trở lại. Hắn tự vấn: tiểu ma đầu này vì sao còn dám tiến tới trước mặt hắn? Lẽ nào hắn ta không sợ hắn giết hắn ta? Hay là đối phương cho rằng cắn nuốt phân thần của hắn là có thể đơn giản bắt hắn?

Hừ! Đúng là nực cười.

Dù hiện tại thần thức của hắn bị tổn thương đôi chút, đối phó với một ma đầu mới sinh vẫn dễ như trở bàn tay. Tốt lắm, bản Ma quân còn lo tiểu tử ngươi không tới cơ. Nếu đã tới, vậy để lại cái giá phải tra cho việc thương tổn và coi khinh bản Ma quân đi!

Lâu lâu, lâu đến nỗi Truyền Sơn hoài nghi Trách Yểm có ở bên trong không thì bên tai đã vang lên một giọng nói âm u lành lạnh.

"Mày vì sao mà đến?"

Đây là lần đầu tiên hắn dùng lỗ tai nghe được giọng Trách Yểm, Truyền Sơn lại cảm thấy rất thân thiết, trong lúc nói chuyện không khỏi mang theo chút cảm tình, "Để hoàn thành lời thề."

"Mày còn nhớ rõ lời thề của mày với ta?" Trách Yểm cười nhạt, hắn suýt thì quên mất tiểu ma đầu này từng thề thâm thệ với hắn, có lẽ hắn có thể tạm thời giữ mạng tiểu ma đầu đó lại, lấy thâm thệ áp chế, để

hắn ta tìm kiếm ma thạch cho mình? Không, hắn vừa muốn ma thạch, cũng muốn cơ thể tên ma đầu hỗn huyết này! Khốn ma trận chết tiệt này hắn đã chịu đủ rồi!

"Đương nhiên." Thái độ của Truyền Sơn càng thêm cung kính. Mạnh được yếu thua, trong lúc hắn chưa có năng lực lật đổ vị Ma quân Phân Thần Kỳ này, hắn không ngại hạ thấp mình.

"Tiểu tử ngươi lá gan không nhỏ." Truyền Sơn đột nhiên đổi giọng không còn nhấn giọng mà châm biếm thẳng: "Không ngờ bản Ma quân lại bị lật thuyền trong mương, bị tên ma đầu mới sinh như ngươi lừa!"

"Chẳng hay tại hạ lừa Ma quân chuyện gì?"

"Bộ xương khô trong thức hải của ngươi là cái gì?"

Truyền Sơn vạn phần kinh ngạc, "Ngài không biết? Bộ xương khô ấy không phải xuất hiện sau khi Ma quân ngài dạy ma công cho ta sao? Lẽ nào ngài chưa từng thấy?"

Trách Yểm tức suýt thì phun máu.

Ma công hắn dạy? Hắn dạy là thứ cơ bản nhất, nào hiểu được tên ma đầu hỗn huyết họ La này lại trong thời gian ngắn tu luyện ra được một bộ xương khô kỳ dị và mạnh như thế trong thức hải? Lẽ nào, thuộc tính của hỗn huyết ma đầu này là 'cắn nuốt'?

Loại thuộc tính này không phải không có, chỉ cực kỳ ít. Bình thường chỉ có một vài ma thú trời sinh cực kỳ hiếm thấy hoặc ma vật hóa thành người tu ma mới có loại thuộc tính này.

Kỳ thật! Phụ thân của hỗn huyết ma vật này rốt cuộc có lai lịch gì?

"Ngươi vào đây." Trách Yểm đề cao cảnh giác lần thứ hai, nhưng cũng chỉ là cảnh giác mà thôi. Hắn cũng không thực sự lo một ma vật mới sinh nho nhỏ như thế có thể uy hiếp gì hắn, đặc biệt với tình huống hắn đã có đề phòng.

"Vâng." Truyền Sơn giữ thái độ cung kính bước vào cửa khe, bên trong một mảnh đen kịt.

...

Canh Nhị lo cho Truyền Sơn, dặn dò Kỷ 14 một cái rồi chạy về phía trong.

Kỷ 14 hít sâu một hơi, xé vải quấn trước ngực, làm rối đầu tóc, lăn một thân đầy than và bụi lảo đảo chạy về phía Canh Nhị chạy đi.

Chạy không bao lâu đã đối mặt với hai sư huynh sư đệ Minh Thắng Tử.

"A!" Phát ra một tiếng kêu sợ hãi, Kỷ 14 thấy người là quay đầu bỏ chạy, dáng vẻ như bị dọa mất mật vậy.

Minh Thắng Tử tuy đã tới mỏ than Vân Sơn này, nhưng thâm nhập vào đường mỏ lại là lần đầu tiên.

Nhìn từ ngoài, Vân Sơn lớn thì lớn, nhưng hắn không ngờ với bước chân của hắn lại đuổi nửa ngày mà vẫn không đuổi kịp dấu vết ma vật.

Ma vật kia rõ ràng là một tên giảo hoạt, một đường dấu vết như ẩn như hiện, có vài lần họ suýt thì mất dấu vết. Cũng may hắn khá mẫn cảm với ma khí, lúc này mới có thể đuổi theo được.

Nhưng đuổi theo thì đuổi theo, Minh Thắng Tử lòng bắt đầu nói thầm, ma vật này rốt cuộc có phải hoàng thái tử Lãng quốc hay không? Hay là một ma vật nửa xương khô đang giúp đỡ hắn?

Hoàng thái tử Lãng quốc vì sao lại chạy vào sâu tít trong đường mỏ như vậy? Còn nữa, người nửa xương khô kia đã ở trong mỏ từ lâu, hay là hắn mang từ ngoài vào?

Nếu hắn là Tiết Triêu Nguyên, sau khi gây thương tích cho Minh Linh Tử, chắc chắn sẽ không vứt thi thể ở ngoài như thế, dù sao cũng phải tìm một chỗ chôn để hủy thi diệt tích chứ? Đây là một trong những điểm đáng ngờ.

Minh Linh Tử vì sao lại trần truồng, đây là điểm đáng ngờ thứ hai.

Điểm đáng ngờ thứ ba, xem vết máu nhỏ xuống dọc đường, nghĩ chắc là do bị trọng thương, nhưng nếu hắn bị trọng thương, vì sao không chữa thương mà phải chạy vào sâu tít trong động mỏ? Hay là hắn đã biết được họ sẽ tới tiếp viện từ miệng Minh Linh Tử?

Còn cả điểm đáng ngờ thứ tư, đường mỏ này có phần quá dài.

Với tính cẩn thận của Minh Thắng Tử, nếu không phải trên đường còn có thể thấy mấy khối thi thể bị ma vật giết chết, hắn rất có khả năng liền quay đầu về sư môn đưa cứu binh tới, tuyệt đối sẽ không chỉ có hai người chạy trong đường mỏ ngoằn nghèo phức tạp này.

Ngay lúc Minh Thắng Tử mang đầy bụng nghi vấn, càng nghĩ càng bất an, bước chân cũng chậm dần lại, một tên nô lệ sắc mặt trắng bệch, tóc tai bù xù, quần áo tả tơi, thân mang trọng thương đụng vào họ.

"Đứng lại!" Minh Thắng Tử đề khí một cái, lướt qua ngăn lối nô lệ đi.

Nô lệ mắt muốn nứt ra, nhặt từ dưới đất một viên đá cầm chặt trong tay, run rẩy, uy hiếp mà nâng tay lên.

"Lớn mật!" Minh Thắng Tử vung tay lên, nô lệ cả người bị văng lên trên tường.

"A!" Nô lệ mỏ cũng chính là Kỷ 14 phun ra một búng máu, trượt từ trên tường xuống ngã nhoài ra đất.

"Sư huynh, một nô lệ mà thôi." Minh Chí Tử chậm rãi đi tới, có phần lơ đễnh.

"Biểu hiện của người này không ổn, ngươi xem hắn, rõ ràng là cực kỳ sợ hãi, bị dọa ngất luôn."

"Có lẽ hắn cho là chúng ta tới bắt hắn."

"Hồ đồ! Ngươi không cảm thấy ma khí trên người hắn sao?" Minh Thắng Tử quát lớn, nói.

Minh Chí Tử vô cùng kinh ngạc, "Cái gì? Hắn là ma?"

"Hắn chỉ là một nô lệ bình thường, nhưng vết thương của hắn chắc là do ma vật gây nên."

"À?" Minh Chí Tử cũng bắt đầu thấy hứng thú với nô lệ.

"Đừng, đừng tới đây! Ta không sợ ngươi… Ta không sợ ngươi…" Kỷ 14 bụm ngực, giơ nắm tay lên quơ loạn.

Minh Thắng Tử cau mày, bàn tay vỗ nhẹ lên đỉnh đầu Kỷ 14. Kỷ 14 chỉ cảm thấy tinh thần rung một cái, đầu nhanh chóng trở nên rõ ràng hơn. Đây là thủ pháp gì? Kỷ 14 nghi hoặc, trên mặt lại chậm rãi khôi phục vẻ bình tĩnh.

"Đạo gia hỏi ngươi nói, hỏi ngươi cái gì đáp cái đó, không được giấu diếm!" Minh Chí Tử vênh cằm ngạo nghễ nói.

Hắn thoáng cái đã nhận ra sư huynh sử dụng thủ đoạn gì, đây là một loại thủ pháp nâng cao tinh thần dùng với tình huống phải chết không nghi ngờ, thiêu đốt bản nguyên lực của mình để bảo trì thần chí thanh tỉnh và hoạt động như thường, thủ pháp này tuy vô cùng ngang ngược và tàn nhẫn, nhưng dùng với nô lệ nửa chết nửa sống lại vừa lúc thích hợp.

Kỷ 14 không biết nguyên do trong đó, thả lỏng thần trí, làm bộ như vừa thanh tỉnh, đợi khi thấy rõ người trước mặt là ai thì lập tức kêu lên: "Không phải ta!"

"Cái gì không phải ngươi?" Minh Thắng Tử truy hỏi.

"Ta đã nói rồi, ngươi không giết ta?"

Minh Thắng Tử nhìn Kỷ 14 một cái kỳ dị, người này gan to thật, thảo nào lại chạy thoát được từ tay ma vật, "Nói."

Kỷ 14 thở hổn hển một hơi, lại phun ra một búng máu, kể đại khái chuyện nghe được từ chỗ Truyền Sơn và Canh Nhị ra.

"Khụ khụ, cứ như vậy, sau đó hoàng thái tử điện hạ tới. Nhưng, khụ khụ, không biết hắn bị làm sao, tự nhiên đánh nhau với tiên trưởng, còn có một quái vật xương khô giúp đỡ hắn… Khụ khụ. Sau đó tiên trưởng đã chạy thoát rồi, điện hạ chó chết ấy lấy chúng ta tế trời, sau đó không biết sao mà loạn cả lên, chúng ta liền thừa dịp loạn chạy ra cùng Canh Lục gia."

"Nói tiếp."

"Vâng. Sau khi chạy ra được chúng ta liền lẩn trốn, kết quả lại không cẩn thận… Thấy, thấy ma quỷ nửa người hóa thành bộ xương khô kia và hoàng thái tử cùng nhau vây công tiên trưởng."

Qủa nhiên! Minh Thắng Tử cau mày.

"Chúng ta sợ muốn chết, chờ hoàng thái tử và ma vật đánh chết tiên trưởng rồi, chúng ta tưởng chúng ta phải chết là cái chắc, không ngờ…" Kỷ 14 thở hồng hộc, khổ cực nói tiếp: "Không ngờ ma vật ấy tựa hồ cùng hoàng thái tử điện hạ chia lời, đột nhiên đánh nhau. Bộ xương khô kia dường như đánh thua, cướp một thứ rồi bỏ chạy, hoàng thái tử điện hạ cũng bị thương, nhưng hắn có lẽ không cam lòng bị cướp đồ nên cũng đuổi theo."

Nghe tới đó, Minh Thắng Tử có cảm giác sáng tỏ thông suốt. Thì ra là thế, thảo nào dấu vết các ma vật để lại càng ngày càng hướng vào sâu trong mỏ, thì ra là một người chạy, một người đuổi.

"Sau đó thì sao?" Minh Chí Tử cảm thấy mình đã nghe được mấu chốt, ép hỏi.

Kỷ 14 làm ra vẻ sợ hãi, nuốt miếng nước bọt, nói: "Ma vật chạy mất, chúng ta liền đi ra, sau đó có người thấy tiên trưởng chết, liền đem quần áo giày vớ…" Nói xong, còn liếc Minh Linh Tử đang hôn mê bất tỉnh nằm trên lưng Minh Chí Tử.

"Câm miệng!" Minh Thắng Tử suýt thì tát phát chết nô lệ trước mắt, nghĩ tới hắn đường đường là đệ tử hàng chữ Minh phái Thanh Vân lại 'hổ lạc đồng bằng bị chó khinh' tới độ này, lại bị một đám nô lệ đê tiện… Chết tiệt! Nhưng một điểm đáng ngờ còn sót lại cũng được giải thích.

"Không phải ta!" Kỷ 14 đúng lúc kêu lên, "Tiên trưởng trừ ma cho chúng ta, chúng ta cảm kích còn không kịp, sao lại làm loại chuyện vũ nhục hắn như thế?"

"À?" Minh Thắng Tử hoài nghi.

Kỷ 14 nhìn thẳng về phía Minh Thắng Tử, tận lực khiến thái độ của mình thoạt nhìn có vẻ thành khẩn, ánh mắt vô cùng trấn tĩnh, vẻ mặt cực kỳ yên ổn, nhưng cũng không quên tăng ba phần e ngại và sợ hãi trên mặt.

Vẻ mặt Minh Thắng Tử hơi hòa hoãn một chút.

"Những nô lệ đó đâu?"

"Ý ngài là…? Mấy người cướp quần áo và đồ dùng của tiên trưởng nói là tiên trưởng không chết nên bị dọa chạy hết."

"Hừ!" Minh Thắng Tử hừ lạnh một tiếng, càng không muốn lưu lại sinh mệnh nào trong mỏ than này.

"Vậy ngươi nói xem thân thương thế của ngươi vừa rồi là sao? Có phải ngươi đụng chạm những ma vật đó rồi không?"

Kỷ 14 cười thảm, "Không phải đụng chạm, là hoàng thái tử điện hạ tìm được chúng ta!"

"Chuyện gì xảy ra?"

"Tiểu nhân cũng không biết. Hắn vừa vào chỗ chúng ta ẩn thân đã bắt một huynh đệ của ta, sau đó không lâu, huynh đệ kia của chúng ta đã bị hút khô rồi. Sau đó nữa, chúng ta liều mạng với hắn, hoàng thái tử tựa hồ thương thế khá nặng, dáng vẻ vội vã chữa thương, cuối cùng ta mạng lớn nên trốn thoát được."

Kỷ 14 nói đến đây thì ho khan liên tục, lại khụ ra một búng máu, tiếp đó liền thở dốc, tựa hồ nói cũng không nói được.

Minh Thắng Tử cau mày, bàn tay hư hư để sát trên đầu nô lệ, lần thứ hai tạo sức sống cho hắn.

Kỷ 14 chỉ cảm thấy thoáng cái sức sống tràn đầy, hô hấp cũng dần ổn định, "Đa tạ tiên trưởng."

Minh Thắng Tử dùng mũi hừ một tiếng, nô lệ này khỏe mạnh hơn hắn tưởng, hai lần thiêu đốt mạnh bản nguyên lực của bản thân mà vẫn chưa tới mức dầu hết đèn tắt.

Minh Thắng Tử không biết, nếu không phải do Canh Nhị cướp được đan dược từ chỗ Minh Linh Tử cho Kỷ 14 ăn vào, còn dùng linh lực tẩm bổ bản nguyên, nâng cao tinh thần cho hắn, Kỷ 14 có thể đã đi gặp Diêm vương rồi.

Còn Kỷ 14 tự nhiên không rõ điều gì lạ trong đó, còn tưởng đạo sĩ này lương tâm vẫn còn, tựa như Canh Nhị dùng linh lực bản thân tẩm bổ thân thể cho hắn.

"Ngươi có nhớ đó là chỗ nào không?"

"Nhớ kỹ."

"Ngươi mang đạo gia tới đó."

"Cái gì?!" Kỷ 14 bàng hoàng, vẻ mặt không tình nguyện.

41. Quyển 4 - Chương 7

Bóng tối ở đây làm hắn không thể thích ứng. Chớp mắt mấy cái, Truyền Sơn rất cảm ơn khả năng dự đoán của Canh Nhị, châm đèn ***g Canh Nhị đã đặt sẵn ở đây cho hắn.

Ánh sáng đèn ***g thoáng cái đã chiếu sáng cái khe này, thoạt nhìn có thể nhận thấy bên trong khe rộng rãi hơn so với nhìn từ bên ngoài nhiều, có lẽ có thể cho hai người có thể hình cỡ trung đồng thời đi qua.

Sờ vách hang, hơi ẩm ướt, chà xát ngón tay, cảm giác dưới tay cho hắn biết, chất lượng than đá tầng ngoài của cái khe này chắc khá tốt.

Cái khe hẹp dài, còn chưa đi về phía trước được hai bước, ánh sáng đèn ***g dường như bị thứ thực chất gì đó ngăn trở, ngoại trừ chu vi một bước, xung quanh đều bị bóng tối dày đặc vây chặt lấy.

Truyền Sơn cẩn thận vươn móng xương khô bên phải dò vào bóng tối, không sờ được bất luận thứ vật chất hữu hình gì, dừng bước tự hỏi một hồi, hắn tiện tay cắm luôn đèn ***g lên vách động, bước chân ra đi về phía trước.

Thật là lạ, lần trước rõ ràng hắn dừng lại trước cửa cái hang này, nhưng lần này vừa vào hắn đã cảm thấy một cảm giác quen thuộc lạ kỳ, giống như hắn đã từng tới đây, hơn nữa rất quen thuộc với nơi đây vậy.

Có lẽ có liên quan với việc hắn cắn nuốt phân thần của Trách Yểm? Dù sao hắn cũng có ký ức của Trách Yểm. Nói từ một góc độ nào đó thì chuyện Trách Yểm đã từng trải qua, hắn cũng đã trải qua một lần.

Tuy ký ức của Trách Yểm nói cho hắn biết, đi về phía trước cũng không có gì nguy hiểm, cũng không biết Trách Yểm có lợi dụng phần ký ức này bày cái bẫy mới cho hắn không nữa, Truyền Sơn đi hết sức cẩn thận.

Trong lòng, tình cảm của Truyền Sơn đối với vị Ma quân này khá là phức tạp.

Hắn cảm kích Trách Yểm đã vươn tay cứu giúp lúc hắn tuyệt vọng nhất, dù bản thân phần viện trợ này không có ý tốt. Nhưng đồng thời hắn cũng chán ghét Trách Yểm lấy cái mặt ân nhân xuất hiện, có chủ ý cướp 'tổ' của hắn.

Hắn kính trọng ao ước sự tùy hứng làm bậy của Trách Yểm, rồi lại phản cảm sâu sắc với thói giết chóc thành tính, không coi tính mạng của vạn vật sinh linh ra gì của hắn ta.

Nhưng bất kể hắn phản cảm mỗi tiếng nói hành động của Trách Yểm thế nào thì sâu trong lòng, thực ra hắn cũng không muốn vị tiền bối ma đạo này cứ biến mất như vậy, nếu có cơ hội, hắn thậm chí còn muốn giúp hắn ta một phen.

Nếu đạo sĩ phái Thanh Vân và hắn ta đấu nhau đến 'lưỡng bại câu thương', vậy hắn ta dù muốn mưu hại ta cũng có phần vô lực rồi ha?

Ta sẽ tuân thủ lời hứa cung cấp ma thạch cho ngươi, nhưng cũng hy vọng ngươi có thể thu lại toàn bộ suy nghĩ tham lam, ác độc, nói thật, ta thực sự không muốn là địch với ngươi.

Truyền Sơn cố ý thả chậm bước sờ soạng đi vào trong, dần dần, hai tròng mắt của hắn nổi lên tia sáng đỏ âm u, rất giống đôi mắt dã thú đi giữa đêm khuya.

Bên trong khe có một đoạn đường vô cùng chật hẹp, chỉ có thể cho một người trưởng thành miễn cưỡng đi qua. Nhưng đi qua đoạn này rồi, khoảng không phía trước trở nên trống trải hơn nhiều, chỉ là độ ẩm càng ngày càng cao, Truyền Sơn thậm chí cảm thấy quần áo của mình trở nên nặng hơn vừa rồi.

Đi chừng một nén nhang, Truyền Sơn dừng bước chân lại. Phía trước thoạt trông cũng không có gì khác lạ, giống như phần lớn các hang mỏ khác, đá trên vách hang lởm chởm, trên mặt đất có nhiều đá vụn và khối đá lớn đen thui thò lên khỏi mặt đất, còn cả… ba khối thi thể bị tàn phá.

"Vì sao không đi về phía trước?" Trong giọng nói quen thuộc mang theo một chút cám dỗ.

"Đi về phía trước hai bước chính là khốn ma trận, đi vào không ra được. Tại hạ nghĩ nếu đi vào cùng ngài, thà ở ngoài cung cấp ma thạch cho ngài thì hơn." Truyền Sơn thẳng thắn nói.

Ba khối thi thể quay đầu về phía hắn, chân hướng về phía khốn ma trận, xem ra đã bị dày vò một phen, linh kiện trên người không cái nào ngay ngắn.

"Ngươi đang sợ cái gì? Sợ ngươi cũng sẽ trở nên như ba thi thể kia?"

"Không dám. Có lẽ ba người này chọc giận Ma quân?" Truyền Sơn hỏi dò.

Trách Yểm hừ lạnh một tiếng, rất muốn hét lớn lên: chọc giận bản Ma quân chính là ngươi! (sao mình cứ thấy mấy vị trong này tsun thế nhở 0, 0)

Ba nô lệ kia kể cũng xui xẻo, lại chạy trốn tới đây như ruồi mất đầu, khi đó tâm tình hắn đúng lúc khó chịu cực điểm, ba con người bình thường đối với hắn thì hút khô rồi cũng không có nhiều tác dụng cho lắm, cho nên lấy luôn để trút giận.

Vất vả lắm mới kiềm được lửa giận bốc lên lần nữa, Trách Yểm tức giận nói: "Ngươi mang theo bao nhiêu ma thạch?"

"Hai viên ma thạch hạng trung." Truyền Sơn nói rồi hai tay dâng ma thạch.

"Ít như vậy?"

"Ma thạch ở đây cũng không phong phú. Hơn nữa…" Không biết vị này có biết chuyện phái Thanh Vân đã bày cấm chế trên ngọn núi này không?

"Có gì nói mau. Đừng vọng tưởng tính kế bản Ma quân."

"Dĩ nhiên rồi. Tại hạ không hpari không nói, chỉ là đang suy nghĩ Ma quân ngài có biết việc này hay không thôi."

"Nói!"

"Vâng. Phái Thanh Vân từ khi phát hiện ra linh thạch và ma thạch trong mỏ này, đã bày cấm chế ngay trên ngọn núi này, phàm là kẻ dưới cấp ba Ngưng Khí Kỳ chỉ có thể vào không thể ra."

"Ờ?"

Kể thì Trách Yểm không biết việc này, hắn ta một lòng tu luyện, trước đây cũng cảm thấy có người tu chân tiến vào trong mỏ, nhưng do tu vi quá thấp nên cũng chẳng thèm đếm xỉa.

"Phái Thanh Vân…? Căn bản chưa từng nghe qua. Là môn phái thổ sinh của tinh cầu này?"

"Tại hạ cũng không biết rõ tình hình. Chỉ biết hầm mỏ này đều do phái Thanh Vân khống chế."

"Ngươi nói đối phương thu thập linh thạch đồng thời cũng thu thập cả ma thạch nữa?"

Trong lòng Truyền Sơn chột dạ một cái.

Hình như hắn nói lỡ miệng. Nhìn từ ký ức của Trách Yểm, môn phái tu chân bình thường du biết có ma thạch tồn tại, cũng không biết phân biệt và thu thập như nào, hơn nữa thu thập rồi cũng vô ích. Nhưng lúc này hắn sao có thể thừa nhận điều ấy, chỉ có thể sưng mặt cố chống đỡ.

"Vâng. Tại hạ cũng không biết tại sao."

Cũng không biết Trách Yểm nghĩ gì trong lòng, im lặng mãi.

"Lưu lại ma thạch, ngươi có thể biến. Nhưng ngươi chớ quên, ngươi không thể cung cấp ma thạch giúp ta thoát khốn, ngươi cũng vĩnh viễn bị vây trong này không thể ra ngoài."

"Tại hạ hiểu rõ." Truyền Sơn giơ tay liền ném ma thạch về phía trước.

Một tia sáng không tính là chói mặt lóe ra một chút, ma thạch biến mất ở nơi cách xa hai bước.

"Mặt khác…"

"Còn có chuyện gì?"

Thái độ của Truyền Sơn càng thêm cung kính: "Ác đạo phái Thanh Vân cũng phát hiện trong mỏ than này có ma vật thường lui tới, họ đã phái người tới đây kiểm tra. Theo tại hạ thăm dò, tu vi của người tới đều trên tại hạ."

"Ờ? Đối phương đã phái bao nhiêu người tới?" Khốn ma trận này do tán tiên thất kiếp bày ra, hắn cũng chẳng sợ có người phát hiện vị trí của hắn. Huống chi hắn còn ước gì có người tới đây phá vỡ trận pháp này, dù không thể đi nữa, đưa tới một vài đạo sĩ làm bữa ngon cho hắn cũng không tệ, tốt nhất có thể là Kim Đan Kỳ.

"Không nhiều lắm, chỉ có ba gã."

Ờm, Trách Yểm thầm tính toán, tình huống hiện tại của hắn rất cần bổ sung tăng tiến nguyên khí, những đạo sĩ này cũng là thuốc bổ không tồi đây. Nhưng nếu đối thủ quá mạnh, trong tình huống tu vi của hắn bị hạn chế thì rất có hại. Xem ra muốn ăn được thứ ngon, còn phải tính toán kỹ một phen mới được.

"Nếu ngươi có biện pháp đem những đạo sĩ này bắt giữ cho ta, ta cho ngươi dùng những đạo sĩ này làm ma thạch thế thân."

"Này…"

"Ngươi đi đi." Trách Yểm không cho hắn cơ hội từ chối nào.

"Vâng." Mục đích đã đạt được, Truyền Sơn nhấc chân đi, còn về phần phá lời thề không ngại đợi thêm lát nữa, nhất là hắn chưa nghĩ ra cách để Trách Yểm biết hắn đã ăn quả xương khô như thế nào, thứ hai, hắn không muốn bị đánh kẹp giữa, hắn cũng không muốn sơ ý một cái bị người ta coi là đại bổ đan nuốt chửng.

"Mong ngươi nhớ kỹ, bản Ma quân không ra được, ngươi cũng đừng nghĩ rời khỏi đây!"

Truyền Sơn ra tới cửa hang liền thấy một cái đầu ló ra từ một tảng đá, đang nhìn về phía hắn.

Canh Nhị thấy Truyền Sơn đi ra từ bên trong thì gật đầu mạnh với hắn một cái, ý là sắp có người đuổi tới.

Vì không để Trách Yểm phát hiện họ phá rối trong đó, Truyền Sơn nói cũng không dám, chỉ ra hiệu cho Canh Nhị trốn đi trước.

Canh Nhị vẫy tay với hắn, ý bảo hắn trốn cùng y.

Truyền Sơn nhớ tới bản lĩnh giấu khí tức của y, lập tức liền vui vẻ chen tới.

Nơi ẩn thân này không tệ, vừa có thể thấy tình hình ngoài hang động Canh Nhị đào một cái lỗ nhìn trộm nhỏ ra ngoài, cũng có thể chú ý được sâu tít trong hang động, có khả năng ban đầu không lớn như vậy, nhưng bị Canh Nhị đào hai ba chỗ dung thân, có lẽ là do Canh Nhị vừa đào nên khoang mũi vẫn thoảng mùi đất.

Canh Nhị để không cho ai phát hiện ra chỗ ẩn thân đào tạm này, đã dời một tảng đá lớn đặt ở bên ngoài làm cửa giữ, như vậy cho dù có người đến rồi, nếu không nhìn kỹ, một chốc cũng không chú ý tới có điều gì khác lạ.

Móng xương khô của Truyền Sơn cầm tay Canh Nhị, hỏi: có thể nói chuyện không.

Canh Nhị đầu tiên là ngẩn người, một lát mới phản ứng được đây là đang dùng năng lực đọc tâm của y để khơi thông với hắn.

Canh Nhị liếc một cái, oán hận phun ra một chữ: "Có thể."

Truyền Sơn lập tức gạt tay Canh Nhị ra, tiến đến bên lỗ nhỏ nhìn trộm nhìn chằm chằm ra ngoài, nói: "Mụ nội nó, gia lớn như vậy chẳng sống được mấy hôm tốt lạnh, bây giờ càng sống càng khó. Chờ gia giải quyết hết kẻ thù, tìm được hết người nhà, đánh chết gia cũng không làm ra vẻ đáng thương nữa!"

Canh Nhị rụt cái tay bị gạt ra lại, lòng có chút khó chịu. Tưởng ta muốn nghe tâm sư của ngươi chắc? Ngoài miệng nói không ngại, thực ra trong lòng cũng như bọn Canh Lục đó thôi.

Canh Nhị liền khinh bỉ Truyền Sơn.

"Tới rồi!" Cả cơ thể Truyền Sơn căng thẳng một chút.

...

"Chính là ở đây?" Minh Thắng Tử dừng bước chân lại.

Kỷ 14 hơi co rụt về sau, đáp: "Vâng. Ngay trong hang động kia."

"Sư huynh, ngươi có ngửi thấy gì không?" Minh Chí Tử tiến lên một bước.

Minh Thắng Tử gật đầu, "Ở đây mùi máu tươi rất đậm."

"Sư huynh." Minh Chí Tử chỉ hang động, ma khí rất rõ ràng, ma vật kia chắc ngay gần đó.

"Ngươi, vào đây."

"Cái gì? Tiên trưởng, tiểu nhân đi vào chính là chịu chết, ngài tha tiểu nhân lần này đi, tiểu nhân sau này trở về nhất định lập bài vị trường sinh cho ngài." Kỷ 14 giận dâng trào.

Đây là người tu đạo ăn chay cầu đạo, tâm mang từ bi sao? Nếu người tu đạo đều không coi tính mạng người khác ra gì, vậy tu đạo có khác gì tu ma đâu?

"Đi vào!" Sắc mặt Minh Thắng Tử lạnh xuống.

Kỷ 14 hiểu, nếu giờ hắn dám nói một chữ không, vị đạo trưởng này có khả năng sẽ ra tay ném hắn vào.

Cắn răng một cái, đi vào thì đi vào. Xảy ra tình huống này cũng nằm trong kế hoạch của họ, ngay từ đầu họ cũng không trông cậy đạo sĩ phái Thanh Vân phái tới có nhân phẩm gì tốt, hiện giờ cũng chỉ hy vọng Canh Nhị đã bố trí chỗ ẩn thân xong rồi.

Càng tới gần cửa hang thần trí lại càng không rõ, vốn bị buộc đi về phía này, nhưng dần dần, bước chân Kỷ 14 càng nhanh hơn, trên mặt thậm chí cũng mang theo vẻ hoảng hốt.

Cuối cùng hắn cũng bước vào hang động thuộc loại cấm địa trong lòng hắn, bóng tối từ từ cắn nuốt bóng hình hắn.

Một móng vuốt xương khô đột nhiên vươn ra từ một tảng đá, kéo Kỷ 14 vào phía sau tảng đá.

Tảng đá hơi mở ra dần khép lại, chặn hang động phía sau tảng đá.

Minh Thắng Tử đợi một hồi, thấy bên trong không có động tĩnh gì truyền ra, không khỏi càng thêm do dự.

"Sư huynh, ngươi xem..."

"Chờ một chút."

"Vâng." Minh Chí Tử cõng Minh Linh Tử nghe lời lùi về sau một bước.

…

Truyền Sơn ném Kỷ 14 cho Canh Nhị, để y cứu người tỉnh lại, rồi nhanh chóng tiến ra lỗ nhìn trộm nhìn ra bên ngoài.

Canh Nhị ngẫm nghĩ, không muốn lãng phí linh dược cũng không muốn lãng phí linh lực của mình, móc từ trong ngực ra một bình nước dội xuống đầu Kỷ 14.

Kỷ 14 giật mình trở lại nhân gian, gạt nước chảy trên mặt, mặt không biểu cảm, nói: "Ngươi không còn cách nào tốt hơn à?"

Canh Nhị cười ngây ngô: "Ta nghĩ nó tốt hơn là bạt tai."

Kỷ 14 tiếp tục mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm Canh Nhị.

Canh Nhị rụt cổ lại, trốn đằng sau Truyền Sơn, nhưng rất nhanh y lại ló đầu ra, khó hiểu nói: "Cái kia… ngươi bị ai đánh rồi sao? Vì sao cảm giác suy nhược hơn lúc vừa ra ngoài rất nhiều?"

"Có sao?" Kỷ 14 vẫn trơ như trước. Hắn không thấy thân thể suy yếu chỗ nào, thậm chí cảm thấy thân thể tốt chẳng bằng tinh thần tốt.

"Không đúng lắm…" Canh Nhị lầm bầm nhìn chằm chằm mặt Kỷ 14.

Truyền Sơn cắt lời y, hơi nôn nóng nói: "Họ sao còn chưa vào?"

"Để ta xem." Canh Nhị nghe vậy lập tức bỏ việc nghiên cứu Kỷ 14, quay đầu lại chen với Truyền Sơn nhìn ra bên ngoài.

"Ngươi nhìn thì có ích lợi gì? Không được, đã tới bước này rồi, tuyệt đối không thể thất bại trong gang tấc được."

"Ngươi định làm thế nào?" Kỷ 14 bình tĩnh hỏi.

"Ta ra ngoài dẫn họ vào." Đây là bước cuối cùng trong kế hoạch của họ, xem như là được ăn cả ngã về không, không thành công thì xả thân thôi.

Bên kia, sau khi Truyền Sơn rời đi, Trách Yểm thầm thấy một cảm giác lạ kỳ. Thật giống như có chuyện gì sắp xảy ra, còn hắn lại không thể khống chế được.

Loại cảm giác này đã bao lâu rồi không xuất hiện? Lần gần đây nhất hình như xuất hiện vào hai trăm năm trước?

Khi đó hắn gặp chuyện gì?

Đôi mắt Trách Yểm dần hiện vẻ dữ tợn, lần này hắn nhất định sẽ không để một Càn Khôn Tử nào tới hãm hại hắn nữa!

Để điều tra ma vật mới sinh kia có làm gì, thầm tình toán gì hắn ta không, Trách Yểm quyết định hôm nay dù liều hết tu vi trăm năm cũng phải đưa một tia thần thức ra ngoài thăm dò cho rõ.

"Là các ngươi? Ta biết nô lệ kia sao chạy đi lại chạy về rồi."

Truyền Sơn từ từ đi ra từ trong hang động u ám, trên mặt xuất hiện vẻ kinh dị và sợ hãi trong nháy mắt, lập tức đã khôi phục lại bình tĩnh.

Chợt nhìn thấy một quái vật nửa người xương khô, Minh Thắng Tử và Minh Chí Tử một trước một sau lập tức bày thế phòng thủ.

"Là ngươi?" Minh Thắng Tử trí nhớ tốt, rất nhanh đã nhận ra mặt Truyền Sơn, tự nhiên cũng không bỏ qua vẻ kinh dị và sợ hãi vừa xuất hiện trên mặt đối phương.

"Là ta, các ngươi có lẽ cũng không ngờ ta lại có cơ duyên nhập ma đạo chứ? Khặc khặc khặc, ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi, ta sẽ từng bước từng bước lột da rút gân các ngươi, ta sẽ làm cả đám các ngươi cầu sống không được muốn chết không xong…" Vừa nói, Truyền Sơn vừa bất động thanh sắc lùi về sau một bước.

Minh Thắng Tử nhận ra đối phương chỉ có thực lực cấp 3 Luyện Khí Kỳ, tuy cũng kinh ngạc một người vừa mới bắt đầu tu ma sao đã tu được tới cấp 3 Luyện Khí Kỳ, nhưng đã nhận ra vẻ sợ hãi trong nét mặt đối phương, lòng đề phòng của hắn cũng thả lỏng.

Thấy Truyền Sơn lùi về sau một bước, Minh Thắng Tử cũng bước một bước tới gần phía trước. Minh Thắng Tử nhúc nhích, Minh Chí Tử cũng nhích theo.

Một người lùi, hai người tiến. Dần dần, bóng dáng Truyền Sơn đã bị che một nửa trong bóng tối.

"Các ngươi có bản lĩnh thế thì tiến vào!" Để lại những lời này, Truyền Sơn xoay người liền chạy về.

Minh Thắng Tử dừng bước chân.

"Sư huynh?" Minh Chí Tử nhìn về phía hắn.

"Ảo mà thực, thực mà hảo. Ngươi tìm chỗ giấu Minh Linh Tử đi, bên trong chỉ có hai tiểu ma vật mà thôi, hôm nay xem phái Thanh Vân ta trảm yêu trừ ma, đuổi theo!"

Gạt qua cừu hận của sư đệ sang một bên, La Truyền Sơn kia có thể tu được cấp 3 Luyện Khí trong thời gian ngắn như thế, không có kỳ ngộ thì phải có kỳ bảo trong người, vô luận là cái nào cũng đáng để hắn đuổi theo xem cho rõ.

Minh Chí Tử quen chiếm lợi từ yêu ma quỷ quái, thấy đối phương chỉ là một tiểu ma vật cấp 3 Luyện Khí Kỳ, nhất định thủ đoạn của đối phương dù nhiều cũng không nhảy khỏi lòng bàn tay họ, nào còn trái ý? Thế là liền vội vã tùy tiện tìm một hang động nhét Minh Linh Tử vào, cũng may hắn nhớ bày cho sư đệ mình một trận pháp phòng hộ đơn giản.

Sau đó, hai bóng người không còn do dự gì nữa, đuổi theo ma vật nửa xương khô phía trước chạy vào trong hang động sâu thẳm như một cái khe.

Theo hai gã đạo sĩ đuổi vào trong hang, một trường xà đen cũng mau chóng trườn vào trong hang động theo.

Truyền Sơn phía trước, hai gã đạo sĩ phía sau, chênh lệch tu vi khiến khoảng cách của họ nhanh chóng kéo gần.

Dựa theo kế hoạch, trước khi hắn chạy tới khốn ma trận, hắn tránh đường ra, Canh Nhị tập kích từ phía sau, bức đạo sĩ lỗ mũi trâu phái Thanh Vân tự động tiến vào khốn ma trận chống lại Ma Quân Trách Yểm.

Nhưng ngàn tính vạn tính, họ lại tính sót danh xưng 'môi tinh' của người nào đó.

Hắc vương xà kia xuất phát từ tâm tính xem trò hay cũng đuổi theo vào hang động, nhưng nó lúc chạy vào sâu hơn thì bị ma khí tuyệt đối của thượng vị giả dọa hồn bay phách tán đó là một tia thần thức Trách Yểm hợp trăm năm tu vi lại để tống ra.

Hắc vương xà xoay người liền chạy về. Còn Canh Nhị phụ trách đánh lén từ phía sau khéo sao lại đụng phải hắc vương xà.

Thế là bỏ lỡ.

"Đạo gia xem ma vật ngươi chạy đi đâu!" Minh Thắng Tử chân đạp thất tinh bộ, miệng niệm ngũ hành tương sát cương, vận khí đan điền, tay tụ linh khí, quát to: "Ngũ hành tương diệt, thổ thủy tương tuyệt, thủy hỏa tương diệt, kim thủy tương phạt, quỷ yêu gặp người, chém đầu cắt chân, ma vương sợ, trên dưới nứt gãy. Dám xâm hại người, nước sâu hang tối, lập tức tuân lệnh. Đánh!"

Tiểu ma vật Truyền Sơn cấp 3 Luyện Khí Kỳ không đợi được trợ giúp, ở trước khốn ma trận chỉ kịp phát ra một tiếng gào không cam: "Canh Nhị chết tiệt! Gia biết ngay là không thể tin ngươi!" Còn chưa gào xong, đã bị Minh Thắng Tử đang ở ranh giới Kim Đan Kỳ đánh cho một trưởng bay vào khốn ma trận.

Một tia sáng không tính chói mắt lóe lên, bóng dáng Truyền Sơn biến mất.

Minh Thắng Tử và Minh Chí Tử thấy tia sáng, nhất tề dừng bước. Người đâu? Tia sáng đó lại là cái gì?

"Ta tới ta tới! A a a!"

Lúc Canh Nhị kéo hắc vương xà chạy tới gần, đúng lúc thấy Truyền Sơn bị đánh vào khốn ma trận, lập tức trợn tròn mắt.

"Tại sao có thể như vậy?!"

"Là ngươi? Hừ, lần trước đạo gia đã muốn gặp ngươi, ngươi tới đúng lúc lắm, để đạo gia xem ngươi rốt cục là yêu nghiệt phương nào tác quái!" Minh Thắng Tử hừ lạnh một tiếng, tay bấm pháp quyết, rồi dùng lôi cương chú với uy lực lớn nhất.

Canh Nhị sửng sốt giây lát, liền không hề nghĩ ngợi, bằng vào bản năng cố lấy toàn bộ linh khí hiện có, dùng hắc vương xà làm roi, quất một phát về phía hai đạo sĩ đứng một bước phía trước khốn ma trận.

"Xi xi!" Hắc vương xà sợ phun lưỡi đỏ, cơ thể bay vút, gặp người liền cắn.

Linh khí sắc bén thành chém, hắc sắc cự xà thình lình xuất hiện, hai sư huynh đệ Minh Thắng Tử phản ứng không thể tính là chậm, tu vi của họ đã là cấp ba Ngưng Khí Kỳ, liên thủ chống lại kẻ địch mới cấp 2 Ngưng Khí Kỳ căn bản không phải vấn đề. Nhưng mà!

Nhưng mà Canh Nhị nắm giữ năng lực thổ, thủy không giống bình thường, đồng thời vào lúc y cầm hắc vương xà làm roi, chân đạp một cái, ngay cả chú ngữ cũng không dùng, mặt đất từ chỗ y tới chỗ sư huynh đệ Minh Thắng Tử lập tức dâng lên như cuộn sóng, hết đợt này đến đợt khác, làm sư huynh đệ Minh Thắng Tử không đứng nổi, dưới chân tự nhiên bị sóng đất bức lui về sau.

Tia sáng không tính là chói mắt lại sáng lên lần nữa, lần này đến phiên bóng dáng sư huynh đệ Minh Thắng Tử cùng nhau biến mất.

Canh Nhị buông tay ra, hắc vương xà bị khống chế đã được tự do, vô thức mà oạch một cái chuồn đi trốn.

Tia sáng lần thứ hai lóe lên, kết quả Canh Nhị chỉ nhìn thấy một cái đuôi lóe qua tầm mắt, cũng chạy vào khốn ma trận.

A, con rắn ấy bị ngốc rồi à? Canh Nhị ngây người.

Có nên đi vào không đây? Nhưng vào rồi không ra được thì làm sao?

Canh Nhị do dự, Canh Nhị ở ngoài khốn ma trận chắp tay bước thong thả.

Y không muốn thảm như ba khối thi thể trên mặt đất, tuy y không dễ chết, nhưng bị thương cũng đau lắm a.

Nhưng hiện giờ Truyền Sơn ở trong đó, chỉ bằng tu vi mèo ba chân của tên kia, đi vào còn không phải làm bữa ăn ngon cho người ta à?

Hy vọng vị Ma quân Trách Yểm kia đừng phát hiện ra tên kia từng ăn quả xương khô, bằng không… Khoan đã! Ba khối thi thể?

Canh Nhị dừng bước chân, cúi đầu ngơ ngác nhìn về phía mặt đất. Ba khối thi thể tuy nát tươm chật vật, nhưng mũi chân không hẹn mà cùng chĩa về phía khốn ma trận.

Trong đầu Canh Nhị có cái gì đó hiện lên.

thấy đuôi rắn và mũi chân của ba khối thi thể.

Hình như y đã từng nói qua những lời này? Mà những lời này đúng là mấu chốt thoát khốn của họ.

Canh Nhị ngẩng phắt đầu lên, mắt lóe đỏ hung hăng trừng khốn ma trận không nhìn thấy, trước mắt tựa hồ có thứ gì hiện lên, đól à?

Xem ra nhất định phải vào rồi.

Ờm, đi vào thì đi vào, là phúc không phải họa, là họa không tránh được, cùng lắm thi.

"Xẹt, lẹt xẹt."

Tiếng bước chân lạ kỳ từng chút tiếp cận, Canh Nhị vừa quay đầu lại đã thấy Kỷ 14 kiên cường với vẻ mặt mờ mịt và lơ lửng đang đi bước một về phía này.

"Sao ngươi cũng tới? Được rồi, tới thì tới đi, có lẽ…" Canh Nhị bất đắc dĩ mà gãi đầu, nếu đã tới, vậy cùng nhau vào thôi. Hy vọng lần này tiên đoán của ta…

Trong khốn ma trận.

Trách Yểm một tay giữ lấy Truyền Sơn đưa lên cửa, một tay cầm kiếm để ngang đầu gối.

Qủa xương khô! Khặc khặc khặc! Đây quả đúng là trời đất tưởng chừng hết hy vọng, nhìn như tuyệt vọng nhưng hi vọng vô hạn.

Qủa xương khô a, ma vật trời sinh trong truyền thuyết. Kỳ diệu nhất là, còn chưa kịp biến thành ma chân chính.

Giữ mạch môn của Truyền Sơn kéo qua hít sâu một hơi, đúng là mùi vị của mỹ vị.

Khối thân thể này hắn nhất định phải lấy! Có khối thân thể ấy có thể so sánh với việc hấp thu quả xương khô, ma thể bị cải tạo hoàn toàn? Dù hắn không thể cướp đoạt khối thân thể này chiếm cho mình, chỉ cần hấp thu ma nguyên của ma vật mới sinh may mắn này, đối hắn cũng có điểm cực tốt.

Truyền Sơn vừa vào trận đã bị bắt. Khi cảm giác được khí tức của Trách Yểm, hắn không chống cự. Trách Yểm không phát huy được mười phần thực lực tuy không đáng sợ như xưa, nhưng thực lực cũng không phải cái đồ Luyện Khí Kỳ như hắn có thể sánh kịp.

Hiện tại hắn chỉ có lẳng lặng chờ cơ hội, thậm chí hắn còn có lòng thanh thản quan sát khốn ma trận mà trong đầu hắn có ấn tượng nhưng thực tế chưa từng thấy.

Không gian trong trận không thể nói là nhỏ hay to, trái phải trên dưới một mảng mờ mịt, cũng không thấy thứ gì khác, chỉ có vị trí trung tâm Trách Yểm ngồi có một cây cột chạm khắc hình rồng nổi.

Trên cây cột ấy có khoảng bảy, tám thân rồng, mỗi miệng rồng đều phun ra một sợi xích, sợi xích nào cũng quấn lên người Trách Yểm. Xiềng xích cuốn cũng không chặt, có thể cho Trách Yểm đứng dậy hoạt động tự do trong vòng năm thước xung quanh cây cột rồng ấy, nhưng quá năm thước lại không được, còn ngoài năm thước chính là một màn sương mù xám tro dày đặc.

Nhìn lại Trách Yểm. Vị Ma quân này thân cao ít nhất cũng trên chín thước, vóc người có thể nói là hoàn mỹ, nửa người trên tùy ý dựa ngồi trên cây cột rồng, hai chân dài khoanh lại, ngón tay cầm kiếm thon dài, trên ngón không có nhẫn. Trên người mặc áo choàng thêu rồng màu vàng đen, tóc đen dài dùng dây vàng buộc lại, mũi cao, hơi giống diều hâu, hai tròng mắt như đen lại như tím, môi cũng có màu tím đậm. Mặc dù có chút yêu dị, nhưng chung quy lại, người này tuyệt đối xứng với hai chữ 'anh tuấn'.

Mà kiếm trong tay hắn ta, thân kiếm uốn lượn giống như cuộn sóng, chuôi kiếm như là chất sừng, cả vật thể có màu đa hơi đen, thân kiếm màu đậm nhất, tới mũi kiếm thì nhạt dần, thân kiếm có rãnh, ẩn ẩn lưu quang, mùi máu đậm đặc khuếch tán từ thân kiếm ra xung quanh.

Truyền Sơn không cần tìm kiếm thanh kiếm nay trong trí nhớ Trách Yểm, thấy kiếm là trong đầu liền lập tức bật ra hai chữ 'Sát Lục'. (giết chóc)

Đây là kiếm Sát Lục sao? Ma kiếm dẫn Trách Yểm vào ma đạo, lại theo hắn ngàn năm, cuối cùng sau khi Trách Yểm bị nhốt thà tự hủy cũng muốn lưu lại. Thanh kiếm này tựa hồ có linh hồn của chính nó, chỉ là không biết sau khi tự hủy thì giờ còn tồn tại hay không?

Trách Yểm vô tâm vô tình đối với chuôi kiếm tình nguyện tự hủy cũng muốn lưu lại cùng hắn, lại ôm tình cảm thế nào? Có lẽ hắn ta cho rằng đó tất cả là chuyện nên làm?

Truyền Sơn có ký ức của Trách Yểm, nhưng không có cảm tình của Trách Yểm, đột nhiên bắt đầu đồng tình với thanh ma kiếm này.

"Nó đã lâu không uống máu." Trách Yểm âm trầm nói.

"Ta nghĩ máu ta có lẽ không hợp khẩu vị nó cho lắm." Truyền Sơn lập tức chuyển ánh mắt.

Màn sương xám xung quanh lay động một đợt.

“Lại có khách vào rồi.” Trách Yểm cười âm hiểm nghiêng đầu nói với tù binh: “Tiểu tử, ta có nên cảm tạ ngươi đã làm tiên trận chó má yên tĩnh hai trăm năm trở nên náo nhiệt không nhỉ?”

“Ma quan khen nhầm.” Truyền Sơn bình tĩnh nói.

“Lá gan ngươi to phết.” Trách Yểm khịt mũi.

“Không lớn như ngài tưởng đâu. Nếu lá gan ta lớn như ngài nói, như vậy trong giây phút ngài bắt ta thì ta đã chọn nổ tung rồi.” Truyền Sơn cười nói.

Trách Yểm nắm tay chặt hơn, Truyền Sơn cảm thấy đau đớn từ cơ thể truyền tới, cố nén đau nói: “Vẫn xin Ma quân nhẹ thôi, bằng không ta không nhịn được cái là rất có khả năng sẽ vỡ đấy.”

“Ngươi nghĩ ta không dám giết ngươi?” Trách Yểm đột nhiên bóp cổ Truyền Sơn.

Nụ cười Truyền Sơn vẫn không đổi, “Trách Yểm, ta đã từng nói với ngươi chưa, hiện giờ ta cũng có cùng trí nhớ như ngươi?”

Ánh mắt Trách Yểm khẽ biến, Truyền Sơn cũng không nói tiếp. Trách Yểm buông tay ra, lần nữa giữ lấy mạch tay trái của hắn.

Truyền Sơn thở dài, dùng móng xương khô xoa cái cổ đau nhức, thả lỏng thân thể rồi miễn cưỡng ngồi như vậy.

“Ngươi đúng là biết thích ứng trong mọi hoàn cảnh.” Trách Yểm lé mắt nhìn ma vật mới sinh lúc nào cũng thản nhiên tự đắc ngồi bên cạnh.

Truyền Sơn nâng tay trái bị giữ mạch môn, “Nếu ngươi chịu buông ra, ta chắc chắn sẽ chuồn còn nhanh hơn thỏ.”

“Ha! Vậy ngươi vì sao lại vào đây?” Trách Yểm giữ tay trái Truyền Sơn, ngón cái vuốt khẽ trên mạch.

Truyền Sơn bị hắn sờ dựng tóc gáy, ho khan một tiếng, nói: “Bắt buộc thôi. Cái kia, Ma quân, chúng ta có thể thương lượng một việc không?”

“Chuyện gì? Ngươi giao thân xác cho ta, ta giữ hồn phách cho ngươi?”

“Ack, mặc dù khối thân thể này của tại hạ không giống người lắm, nhưng dù sao cũng là phụ mẫu ban tặng, trước khi phụ mẫu chưa mở miệng, ta không muốn đổi cũng không thể đổi.

“Vậy ngươi cứ ở đây với ta đi, đến khi nào ngươi đồng ý mới thôi.”

“Cần chi chứ? Ta và ngươi nói theo góc độ nào đó thì là người thân thiết nhất, ngươi nói đúng không?”

“Đúng vậy, thân thiết đến nỗi ngài biến thành ngươi, tại hạ biến thành ta.” Trách Yểm châm chọc.

“Nếu ngươi để ý thế, ta có thể trở lại như xưa. Ta nói, ngài có thể đừng sờ nữa không?” Bởi vì có cùng ký ức, làm sự kính nể của Truyền Sơn đối với người này trở thành thân thiết… Ack, còn chưa tới độ thân thiết, nhưng kính nể đã hoàn toàn không còn.

Trách Yểm dừng ngón tay lại, nhất thời có cảm giác không biết nên khóc hay nên cười, lá gan người này lớn quá sức tưởng tượng của hắn ta.

“Ngươi đang cố gắng làm bản Ma quân dao động?”

“Không, ta đang cố gắng tìm một con đường mà cả hai chúng ta đều có thể sống sót và rời khỏi đây.” Truyền Sơn nói những câu này là thật lòng, có lẽ là do cùng sở hữu ký ức.

Nhìn nhận tổng quát ký ức của vị Ma quân này, người này từ đầu đến chân tuy không có điểm nào làm hắn thích được, nhưng hắn ta không sinh sát tâm với hắn. Dù biết rõ đối phương lợi dụng mình ngay từ lần đầu tiên.

“Không thể nào. Đây là khốn ma trận của tán tiên thất kiếp bố trí, hai chúng ta chỉ có một người có thể sống.” Trách Yểm đang suy xét xem nếu dùng tia thần thức còn lại lần trước kia, bản thân có bao nhiêu cơ

hội có thể thần không biết quỷ không hay chuồn vào thức hải của hắn, tiến tới cắn nuốt thần thức của hắn, chiếm lấy cơ thể hắn.

"Dù ngươi mượn cơ thể của ta cũng chưa chắc có thể ra ngoài được." Truyền Sơn cố gắng thuyết phục hai người bắt tay hợp tác.

"Ít nhất ta sẽ không cần bị xiềng xích khóa lại nữa."

"Này! Ngươi sao lại suy nghĩ như thế? Lẽ nào thực sự muốn bắt ta nổ tung?"

"Ngươi bỏ được sao?" Trách Yểm đang muốn châm chọc tiểu ma vật này vài câu, hai bóng người thân mặc đạo bào đã xuất hiện trong màn sương xám dày đặc.

"Kẻ địch chung của chúng ta đã tới rồi."

"Ngươi làm chuyện tốt đấy!" Hai người cấp ba Ngưng Khí Kỳ, có chút vướng tay chân. Trách Yểm nhướn lông mày, dưới tay thầm ra sức.

Truyền Sơn lập tức đau trắng bệch cả mặt, nhưng hắn cố gượng cười: "Hai người này, không phải người ngươi muốn sao?"

"Đừng tưởng ta không biết ngươi có chủ ý gì!" Trách Yểm gầm lên, lập tức mắt tóe hàn quang, mặt hướng về phía người tới.

42. Quyển 4 - Chương 8

Lúc Canh Nhị và Kỷ 14 vào thì thấy cảnh giằng co. Không ai dám hành động trước, đôi bên đều chờ đợi.

Mà khi hai người Canh Nhị vừa xuất hiện, nhất thời có cảm giác thế cân bằng bị phá vỡ.

"Truyền Sơn!" Canh Nhị thấy Truyền Sơn không những sống, còn không bị chút thương tổn nào, lập tức vui mừng gọi, hô muốn chạy tới, nói cho hắn chuyện đuôi rắn và mũi chân của ba khối thi thể.

Truyền Sơn nhanh chóng phất tay ngăn y lại, một người bị khống chế là đủ rồi, tên ngốc Canh Nhị lại còn chủ động chạy tới, thế thì họ thực sự không có cơ hội rời khỏi đây rồi.

"Người của ngươi?" Trách Yểm hỏi.

Truyền Sơn gật đầu, thấy Canh Nhị và Kỷ 14 vì hắn mà xông vào khốn ma trận rất có khả năng vào được không ra được này, làm hắn không cảm động cũng khó.

Huynh đệ, cảm ơn! Truyền Sơn gật đầu với Kỷ 14.

Kỷ 14 đã được Canh Nhị cứu tỉnh, ánh mắt trấn tĩnh cũng gật đầu lại với Truyền Sơn.

Canh Nhị thì ngó nghiêng tìm bóng dáng hắc vương xà ở chung quanh. Con vật này rõ ràng vào trước cả y, nhưng nó đâu rồi? Chạy đâu rồi?

–

Tu vi tiểu tử này có phần lạ, thoạt nhìn thì là Ngưng Khí cấp 2, nhưng… Trách Yểm nhìn quét người Canh Nhị từ trên xuống dưới mười lần, lại không phát hiện ra điều gì bất thường. Lạ nhỉ, chẳng lẽ hắn ta nhìn lầm rồi? Nhưng ngay từ đầu người này đã đem đến cho hắn ta cảm giác… thực sự rất là lạ.

"Đối phương là hai người Ngưng Khí cấp ba, nếu chúng ta không bắt tay, đừng nói xuất trận, ngươi có thể lấy được thân thể hoàn chỉnh của ta hay không cũng khó." Truyền Sơn lại đầu độc lần thứ hai.

Trách Yểm có vẻ không bị lay động chút nào.

"Ta biết ngươi đang lo cái gì, nhưng vào lúc này, ngươi chỉ có thể chọn tin tưởng ta."

“Ta cũng có thể cướp thân thể họ đi ra ngoài.”

“Ngươi định từ nay về sau sửa tu đạo không tu ma nữa à?”

“…” Trách Yểm nghẹn họng không nói nên lời, một cao thủ Phân Thần Kỳ như hắn lại bị một tiểu oa nhi Luyện Khí Kỳ uy hiếp?

Càn Khôn Tử đáng chết một vạn lần! Ngươi cố ý có đúng hay không?”

Nói cái gì ông trời có đức hiếu sinh, để hắn ở trong trận pháp này cảm ngộ thị phi thiện ác, thực ra ngươi chỉ không muốn phá giới, không muốn lưu lại tâm kiếp chứ gì? Thế mà còn làm ra một khốn ma trận khiến ma vật chỉ có thể vào không thể ra, còn hạn chế tu vi và năng lực của hắn trong khốn ma trận, đây không phải để người khác tiến vào giết hắn hay sao?

Sự phẫn nộ của Trách Yểm đã truyền tới trên kiếm Sát Lục, chỉ nghe một hồi tiếng vù vù xịch xịch, mùi máu tươi trong trận lập tức trở nên đậm hơn.

–

Minh Thắng Tử và Minh Chí Tử từ lúc thấy Trách Yểm thì đã hối hận rồi, không, có lẽ đã hối hận từ lúc họ vào lầm trận rồi.

Họ nên đợi sư môn viện trợ mới đúng.

Ai mà ngờ được mỏ than Vân Sơn còn vây khốn một ma đầu cấp cao thế này?

Nhưng đáng ăn mừng là, vị ma đầu cấp cao này tựa hồ bị trận pháp vây khốn, thực lực cũng không thể thi triển ra hoàn toàn được.

Đáng ghét là họ muốn lui cũng không lui được, trận này vậy mà chỉ có thể vào chứ không thể ra!

Vừa rồi họ mới vào trận đã cảm thấy không ổn, lúc này đã muốn rời khỏi, nhưng chờ khi họ dựa vào cảm giác xoay người quay lại đường cũ thì không thể tìm được đường ra ngoài nữa.

Trước hết cứ xem tình huống đã. Minh Thắng Tử ra hiệu với Minh Chí Tử bằng một động tác mà chỉ có đệ tử phái Thanh Vân mới hiểu.

Minh Chí Tử gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

–

Trách Yểm cười nhạt, “Muốn ra ngoài? Sao không hỏi chủ nhân ta đây? Ngươi đang ở nơi nào, muốn tới thì tới muốn đi thì đi sao?”

“Xin hỏi các hạ là?” Nhận ra Trách yểm khí độ phi phàm, Minh Thắng Tử cẩn thận lưu tâm thu vẻ ngạo khí, chắp tay trước ngực hành lễ.

“Ngươi còn chưa xứng hỏi.”

Minh Thắng Tử trán hằn gân xanh, lại phải cố kiềm xuống. Bây giờ hắn còn chưa nhận ra tu vi của ma đầu này, nhưng có thể khẳng định là nhất định cao hơn hắn, bằng không hắn cũng không nhìn ra được.

Không chắc chắn thành công hoàn toàn, hắn cũng không muốn ra tay, hắn sắp lên Kim Đan Kỳ rồi, hắn không muốn tạo chút uy hiếp nào cho sinh mệnh mình cả.

Nhìn kỹ thần sắc đại ma đầu, lại nhìn kỹ nét mặt tiểu ma đầu, rất kỳ lạ, vừa không giống đồng bọn cũng không giống kẻ thù. Minh Thắng Tử cảm thấy đau đầu.

Minh Chí Tử lặng lẽ giật ống tay áo hắn. Minh Thắng Tử vểnh tai.

Minh Chí Tử kề sát hắn, bày ra một kết giới cực nhỏ, giờ mới mở miệng nói: “Sư huynh, tu vi đối phương xem ra không thấp, ma vật nửa xương khô kia cũng không biết là bạn hay địch với hắn, còn một hoàng thái tử Lãng quốc không biết ở nơi nào, thêm hai người tới sau kia, chúng ta sợ rằng không thích hợp để liều mạng.”

“Ngươi không nói ta cũng biết.” Lúc Minh Thắng Tử nhìn thấy Kỷ 14 và La Truyền Sơn gật đầu bắt chuyện thì sắc mặt đã biến đen, hai người này nếu quen nhau, vậy có phải đó là một kế liên hoàn để dẫn họ tới nơi này hay không?

“Sư huynh, đợi lát nữa ta che chắn cho ngươi?” Lúc Minh Chí Tử nói những lời này, giọng cũng mang theo âm rung. Thực ra hắn hy vọng Minh Thắng Tử làm sư huynh nghe thấy hắn nói vậy thì có thể chủ động gánh vác trách nhiệm che chắn.

“Được.” Minh Thắng Tử lập tức gật đầu, “Cứ từ từ thôi.”

Minh Chí Tử thất vọng cúi đầu, lòng hận không thể tát cho mình mấy cái bạt tai.

“Minh Chí Tử sư đệ?”

“Sư huynh, trận này, ngươi có thể phá không?” Minh Chí Tử không dám để đối phương nhìn ra ưu tư của mình, vội ngẩng đầu nói. Trong lứa đệ tử hàng chữ Minh, Minh Thắng Tử có tu vi cao nhất, đối với phù chú trận pháp cũng tinh thông nhất.

Minh Thắng Tử yên lặng lắc đầu. Trận pháp này, đừng nói phá, hắn ngay cả nhìn cũng không hiểu được.

“Vậy làm sao bây giờ?” Minh Chí Tử luống cuống. “Những ma vật này chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Sư huynh, ngươi phải nghĩ ra biện pháp!”

“Câm miệng! Hoảng cái gì mà hoảng? Minh Thanh Tử đã về sư môn báo lại rồi, nếu chúng ta lâu không về lại không có liên lạc, các sư phụ nhất định sẽ phái người tới tìm chúng ta. Hiện tại, chúng ta chủ yếu phải kéo dài thời gian, tận lực không nên cứng đấu cứng với họ.”

“Vâng…” Minh Chí Tử thoáng an tâm, nhưng lúc hắn quay đầu lại thấy đại ma đầu đối diện cười hiểm với hắn, cứ như đã biết họ đang nói gì rồi, nhất thời bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Lúc Minh Thắng Tử sư huynh đệ thương lượng, bên này Truyền Sơn cũng không nhàn rỗi, ra sức cổ động Trách Yểm đối phó ngoại địch trước.

“Ngươi không phải ngoại địch à?”

“Ta còn phải giúp ngươi tìm ma thạch.”

“Nếu ngươi đã có ký ức của ta, tự nhiên biết cách phá lời thề. Lúc ta phát hiện ngươi ăn quả xương khô mà bắt ngươi lại, sức ràng buộc của lời thề ấy cũng đã không còn. Ta có thể cảm nhận được, ta nghĩ ngươi cũng cảm nhận được rồi hử?” Trách Yểm giận mình không nhịn được hấp dẫn từ quả xương khô, cho nên mới cho ma vật mới sinh này cơ hội thoát khỏi ràng buộc lời thề.

Truyền Sơn không phủ nhận.

Đúng vậy, lúc Trách Yểm bắt hắn, đồng thời trong lòng hắn đã cảm thấy một đợt thoải mái khó hiểu, giống như là gông cùm xiềng xích vốn đang xích linh hồn đã được mở ra.

“Hiện tại không giải quyết hai người kia, đợi lát nữa chúng ta sẽ phải đối phó với một môn phái, ngươi có thể bảo đảm phái Thanh Vân không có cao thủ phá trận? Dù họ không có cao thủ phá trận, chỉ cần có hai đạo sĩ Kim Đan Kỳ tới, chúng ta cũng chỉ có cơ ngồi chờ bị giết.”

“Ta làm sao biết ngươi không phải người phái Thanh Vân? Có lẽ các ngươi đã giao hẹn, khi bản Ma quân và hai tiểu đạo sĩ kia đánh nhau, ngươi thì ở đằng sau phóng ám tiễn bất thình lình.”

“Giết ngươi, ta có thể đạt được gì? Họ là người tu đạo trừ ma vệ đạo, ta thì là tu ma! Ngươi cho là họ giải quyết ngươi rồi, ta có thể bình an vô sự ư? Huống chi ta và phái Thanh Vân có thù không đợi trời chung.”

“Giết họ, ta có thể được cái gì? Đợi bản Ma quân liên thủ cùng các ngươi giải quyết họ, sau đó các ngươi không phải sẽ tới giải quyết bản Ma quân ư? Tiểu oa nhi, đừng nghĩ người khác đều ngốc như ngươi.”

Chủ đề lúc đó liền rối rắm, Truyền Sơn vô lực chỉ đối diện, “Đó, kia có người còn ngốc hơn ta kìa. Ta phải nói sao ngươi mới có thể tin ta cũng không muốn giết ngươi, chỉ cần ngươi không lòng hại ta, ta cũng sẽ không hại ngươi, tốt xấu gì chúng ta cũng có nghĩa thầy trò.”

“Ngươi còn biết ta là sư phụ ngươi?” Trách Yểm lạnh mặt.

“Ta cũng không thừa nhận ngươi là sư phụ ta, ta chỉ nói giữa chúng ta có nghĩa thành trò, ngươi dám nói ban đầu ngươi có lòng tốt dạy ta?”

Trách Yểm bị nghẹn họng không nói nên lời. Lúc đó hắn sao lại không nhận ra bản chất gian trá giảo hoạt mỏ nhọn của ma vật mới sinh này chứ?

Câu chuyện tự nhiên không thể tiếp tục giằng co như thế, chính tà khó hòa hợp, ma đạo không thể tồn tại cả hai, trong tình huống tu vi của hắn không thể thi triển một phần mười, hắn cũng chỉ có thể hợp tác với ma vật Tryền Sơn.

“Nếu muốn bản Ma quân liên thủ với các ngươi cũng được, nhưng ta có điều kiện.”

Truyền Sơn nghe vậy tinh thần rung lên, nói: “Mời nói.”

“Hai đạo sĩ kia, có một người mạnh hơn, một người yếu hơn. Ngươi cùng ta liên thủ đối phó tên mạnh, còn tên yếu giao cho hai người bạn kia của ngươi, đợi chúng ta giải quyết kẻ mạnh trước rồi lại quay qua giết tên yếu kia.”

Không sai, đây là cách đối phó địch tốt nhất hiện nay. Nhưng lại không phải cách tốt nhất trong cảm nhận của Truyền Sơn, hắn vốn muốn Trách Yểm đấu với tên mạnh kia, hắn và Canh Nhị liên thủ đối phó tên yếu. Như vậy vừa có thể bảo đảm cho an nguy của hắn và Canh Nhị, cũng có thể làm Trách Yểm sau khi đấu xong không còn sức có ý tưởng gì với hắn nữa.

“Ngươi không muốn?” Trách Yểm nhếch khóe miệng cười âm hiểm.

“Ta không có ý giết ngươi, nhưng ngươi đã có ý đoạt ‘xá’ trong đầu, đổi lại ngươi là ta, ngươi đồng ý sao?” Truyền Sơn thẳng thắn nói.

Lại là tử cục. Hai người im lặng không nói.

Bên kia sư huynh đệ Minh Thắng Tử cũng đã bàn bạc xong, quyết định áp dụng phương pháp đối phó với địch ‘Địch bất động ta bất động, địch nếu động ta động trước’.

Canh Nhị và Kỷ 14 hai người có hai nét mặt khác nhau. Canh Nhị thì hết nhìn đông lại nhìn tây, nếu không phải lo Truyền Sơn có gì phân phó, đã sớm đi tìm hắc vương xà; Kỷ 14 thì lộ ra vẻ khẩn trương và đề phòng chưa bao giờ có, ai bảo sinh vật hình người ở đây chỉ có một mình hắn là người bình thường chân chính?

Thấy nét mặt của sư huynh đệ Minh Thắng Tử, Trách Yểm thấy khá là lạ.

Hai tiểu đạo sĩ này vội vã muốn trừ ma vệ đạo như thế? Nhưng thoạt nhìn không giống kẻ không sợ chết như vậy?

Lạ thật, vì sao họ không chọn cách lui ra ngoài trước, sau đó lại dẫn người tới? Hắn ta nhớ Càn Khôn Tử đáng chết một vạn lần đã từng nói với hắn, khốn ma trận này chỉ có thể vây khốn ma vật, sinh linh, vật phẩm khác đều có thể tự do ra vào.

Trách Yểm không nghĩ ra, có chút hối hận vừa rồi không dùng thần thức nghe trộm hai người kia nói.

“Canh Nhị, 14 huynh các ngươi ra ngoài trước đi.” Truyền Sơn đột nhiên bảo.

Trách Yểm kinh ngạc quay đầu nhìn hắn.

Truyền Sơn bình tĩnh nhìn về phía hắn: “Ngươi biết bạn thân bị mình liên lụy là mùi vị thế nào không? Ta đã từng thề, sau này không bao giờ để bất luận một người bạn thân nào bị ta liên lụy. Nếu ta không thể bảo đảm an toàn cho họ, ta tình nguyện dùng mạng của ta để chống đỡ. Ngươi bảo đảm với ta họ an toàn rời ra ngoài trận, sau đó ngươi ta chia nhau đánh mỗi một đạo sĩ. Sau đó, nếu ngươi đoạt được cơ thể của ta, ta chỉ có một yêu cầu, chính là bảo đảm an toàn cho họ, tốt nhất có thể dẫn họ rời khỏi mỏ than này. Ngươi đồng ý hay không?”

Trách Yểm xoay người, mặt nhìn thẳng vào hắn.

Sư huynh đệ Minh Thắng Tử cùng nghe thấy lời tên họ La thì liếc mắt nhìn nhau, cho rằng có thể giảm ít một kẻ địch cũng tốt, liền bảo trì trầm mặc không có bất luận hành động gì.

Trách Yểm há mồm, đang đợi trả lời.

Canh Nhị cẩn thận tiến tới, hỏi: "Muốn chúng ta ra ngoài, vì sao?" Nói rồi con mắt còn không ngừng liếc về phía đại ma đầu Trách Yểm, nghĩ thầm để một mình ngươi ở lại có thể đối phó được với người ta sao?

"Các ngươi ở đây cũng không có nhiều tác dụng. Đi ra ngoài đi, chuyện ở đây để một mình ta giải quyết."

"Ai bảo thế? Kỷ 14 vô dụng, ta hữu dụng a!" Canh Nhị không phục mà kêu lên.

Kỷ 14 xa xa da mặt giần giật, không lên tiếng.

"Bảo các ngươi đi thì đi đi, nói nhiều lời như thế làm gì? Đi ra ngoài núp cho kỹ, đừng để các đạo sĩ phái Thanh Vân tìm được."

"Nhưng mà…"

"Không nhưng nhị gì sất, bảo các ngươi ra thì đi ra đi." Truyền Sơn bạnh mặt.

"Ta đi ra ngoài, Canh Nhị ở lại." Kỷ 14 cũng đi tới.

Hắn biết rõ, bất kể trong lòng hắn muốn giúp hai người Truyền Sơn thế nào, nhưng hắn không có bất luận pháp lực và ma lực gì chỉ có thể gây thêm phiền phức cho hai người, nói không chừng còn có thể trở thành uy hiếp cho Truyền Sơn.

Truyền Sơn nghĩ kỹ lại, nhìn về phía Canh Nhị, chậm rãi gật đầu: "Được. Vậy Canh Nhị ở lại, nhưng ngươi phải nghe lời ta, ta bảo ngươi làm gì ngươi mới được làm, nghe rõ chưa?"

"Ack…"

Truyền Sơn dựng thẳng một ngón tay, "Ngươi khỏi cần nói, chỉ cần nghe lời là được."

Kỷ 14 nhìn Truyền Sơn một cái thật sâu, lại liếc sang Canh Nhị, xoay người liền đi ra ngoài.

"Ấy ấy, chờ đã! Hiện giờ ngươi muốn rời khỏi cũng không được." Canh Nhị gọi Kỷ 14.

"Vì sao?" Lời này là Trách yểm hỏi.

Hắn vừa rồi còn đang thấy lạ hai đạo sĩ kia sao phải ở lại trong trận, giờ vừa nghe thấy tiếng gọi của nô lệ thoạt nhìn đen xì xì này, cuối cùng không nhịn được hỏi.

"À, bởi vì lúc ta vào động đã làm vài động tác."

"Xoàn xoạt!" Trách Yểm đứng bật dậy, kéo xiềng xích vang lên một đợt.

"Ngươi nói cái gì?"

Canh Nhị đầu ngón chân mài mặt đất, xấu hổ nhỏ giọng bổ sung: "Ta nói, hiện tại khốn ma trận này, bất kể là ai cũng chỉ có thể vào không thể ra." Nếu để hắc vương xà chạy, không phải họ không thể thoát khốn?

Truyền Sơn và Kỷ 14 cũng không cảm thấy việc này thì có gì lớn lao, bí mật của Canh Nhị nhiều lắm, trải qua rồi họ cũng đã thành quen. Nhưng xem nét mặt Trách Yểm, rõ ràng không phải đơn giản như vậy.

"Ngươi nói ngươi sửa lại trận pháp này?"

Canh Nhị ngốc ngếch gật đầu.

Tâm trạng Truyền Sơn bất ổn, vô thức muốn che cho Canh Nhị.

Trách Yểm còn nắm chặt mạch môn của hắn, cảm thấy Truyền Sơn khẽ động, lập tức thêm sức vào tay, trán Truyền Sơn lập tức toát mồ hôi lạnh.

"Ngươi có biết khốn ma trận này do ai bày không?"

"Biết, Truyền Sơn đã nói với ta rồi." Canh Nhị thành thật nói.

"Ngươi biết đây là khốn ma trận do tán tiên Càn Khôn Tử thất kiếp bày ra? Còn ngươi có thể sửa lại trận pháp do Càn Khôn Tử bày?" Trách Yểm nói mà gần như là gầm rú.

Tán tiên thất kiếp? Hai người Minh Thắng Tử xa xa vểnh tai nghe trộm cả kinh.

Đừng nói là tán tiên thất kiếp, dù là tán tiên nhất kiếp đối với họ cũng là nhân vật trong truyền thuyết. Phái Thanh Vân từ trước đến nay, ngoại trừ tổ sư gia thì không có vị nào thăng thiên thành công, hiện nay, lão tổ tông có tu vi cao nhất cả phái cũng chưa qua được Phân Thần Kỳ.

Tán tiên… Đối với họ chính là tiên nhân chúng cao không với nổi.

Canh Nhị sợ rụt đầu, theo thói quen muốn trốn đằng sau Truyền Sơn, kết quả phát hiện đối phương hiện tại càng không an toàn, đành phải tiến đến bên cạnh Kỷ 14, đánh bạo nói: "Ta, ta có chút nghiên cứu với trận pháp."

"Vậy ngươi…" Trách Yểm muốn qua bắt Canh Nhị, lại bị xiềng xích ngăn lại.

Truyền Sơn phát hiện dự định của hắn, lập tức uy hiếp nói: "Đừng ép ta tự nổ."

Còn Canh Nhị vừa thấy đối phương chỉ có thể rời khỏi cây cột rồng chừng năm thước, lá gan lập tức béo ra, thắt lưng thẳng tưng, đầu cũng vênh lên, "Không phải là một khốn ma trận sao, có gì đặc biệt hơn người đâu? Nếu ta muốn, xiềng xích trên người ngươi ta cũng mở được."

Trách Yểm nghe vậy suýt thì xông tới! Xiềng xích bị hắn kéo vang lên rầm rầm.

Canh Nhị lập tức kéo Kỷ 14 lùi về sau mấy bước, mãi đến vị trí cảm thấy đủ an toàn.

"Ngươi nói ngươi có thể cởi bỏ ràng buộc trên người ta, để ta thoát khốn?" Trách Yểm hỏi một chữ lại ngừng một lát.

Canh Nhị hơi sợ, cũng không dám khoe khoang nữa, len lén nhìn về phía Truyền Sơn.

Truyền Sơn thở dài, dùng móng xương khô ôm đầu nói: "Ta không phải đã nói với ngươi rồi sao, ngươi không được nói chỉ có thể nghe lời sao?"

Canh Nhị cúi đầu ra vẻ nhận tội.

"Thế nào, chúng ta làm giao dịch?" Truyền Sơn nghiêm mặt nói với Trách Yểm: "Ngươi ta nói tới cùng thì cũng không xung đột gì ghê gớm, chúng ta giúp ngươi thoát khốn, ngươi phụ trách giải quyết các đạo sĩ phái Thanh Vân chặn đường cũng mang ta chúng ta rời khỏi mỏ, sau đó ngươi phải rời khỏi tinh cầu này, đồng thời không thể chủ động thương tổn sinh linh trên tinh cầu này. Nếu ngươi đồng ý, chúng ta đôi bên dùng linh hồn thề. Ngươi nguyện ý không?"

Ánh sáng trong mắt Trách Yểm lấp lóe, "Được, bản Ma quân đồng ý. Nhưng người phải để tiểu tiên nhi kia giúp ta thoát khốn, như vậy dù phái Thanh Vân phái tới bao nhiêu người, chỉ cần không có cao thủ Phân Thần Kỳ thì sẽ không cần lo lắng."

Minh Thắng Tử và Minh Chí Tử đi bước một lùi về sau, lập tức liếc mắt nhìn nhau. Không được, không thể để đại ma đầu đó thoát khốn, bằng không họ nhất định phải chết!

Minh Thắng Tử ra hiệu, Minh Chí Tử lập tức lấy ra một thứ từ trong ngực rồi vẩy ra ngoài.

Minh Thắng Tử không chạy ra ngoài, trái lại đánh về phía Canh Nhị, họ muốn ra ngoài cũng phải dẫn theo người này.

"Muốn chết!" Vừa thấy đạo sĩ phái Thanh Vân động thủ trước, Trách Yểm hận họ không để cho hắn có thời gian thoát khốn, lúc này đã dùng ra ma lực có thể dùng, một màn đêm liền qua.

Màn đêm này cũng không phải chỉ làm người ta không nhìn thấy đơn giản thôi đâu, nếu không trốn ra được, màn đêm ấy sẽ càng nhỏ lại, cuối cùng bóp chặt đến xương cũng không thừa.

Truyền Sơn được buông mạch môn ra nhìn thấy Minh Chí Tử vẩy một thứ gì như ám khí ra, lập tức cởi áo đón lấy.

"Cẩn thận! Đó là lôi bạo đạn chuyên phá ma lực, đừng dùng tay đón!" Canh Nhị đứng một bên hét lớn.

Cùng lúc đó, hắc vương xà rốt cục đã tìm được thứ nó vẫn muốn tìm.

Thì ra là trốn ở đây. Cuối cùng cũng không uổng công nó chạy vào hầm mỏ có cấm chế này. Có thứ này rồi, cho dù nó có một trăm năm không ra cũng không có vấn đề gì.

May mà nó hiếu kỳ vào theo, ai ngờ bảo bối này lại trốn trong này. Xem ra trí nhớ của bà nó cũng chán quá đi, cho nó ba mươi địa điểm có khả năng có chứ không phải ba địa điểm, mà vận khí của nó cũng khá tốt, tìm tới chỗ thứ hai đã tìm thấy rồi.

"Xì xì!" Nếu nó biết cười, nó nhất định sẽ há mồm cười đến khi không thể cười mới thôi.

Xì xì xì! Viên linh thạch tính thổ hạng trung thượng thì tính là gì? Đây chính là linh thạch tính thủy siêu phẩm đấy nha! Nhìn cái đầu này, nhìn tỷ lệ này, cảm giác bỗng chốc linh khí như tiên khí đậm đà, xì xì xì, xem nó làm tên quỷ hẹp hòi tên Canh Nhị kia tức chết!

Đuôi cuộn lấy viên linh thạch tính thủy siêu phẩm màu lam nhàn nhạt, lóng lánh nước, thoạt nhìn lớn cỡ quả táo to, hắc vương xà dùng hết khí lực của nó nhổ một cái!

Nhổ ra rồi!

Hắc vương xà vui vẻ biến thành cự xà to cỡ bắp chân con người, miệng ngậm viên linh thạch tính thủy siêu phẩm kia, quay đầu muốn đi tìm quỷ hẹp hòi tên Canh Nhị. Nó phải ra chọc tức người nọ, xì xì xì!

Mà ngay ở phía sau hắc vương xà, nơi nó nhổ linh thạch ra đã xuất hiện một cái lỗ nhỏ, trong lỗ nhỏ phát ra tiếng vang 'sùm sụp', giống như là bên trong có gì đang chuyển động.

"Sùm sụp' có gì đó đã dừng lại.

Tiếp đó, lỗ nhỏ lộ ra khoang miệng đen thùi há mồm, phun ra tiếng cười không khác lắm với tiếng cười của hắc vương xà, "Xì xì…"

…

Lúc hắc vương xà ngậm linh thạch xuất hiện, chính là lúc màn đêm đang chụp lấy Minh Chí Tử, lôi bạo đạn rơi xuống đất, Canh Nhị dùng Nhu thủy thuật bọc lấy lôi bạo đạn rơi xuống đất, Truyền Sơn nhanh chóng nhào về phía Kỷ 14, Trách yểm dùng phi kiếm bí quyết truy sát Minh Thắng Tử, Minh Thắng Tử cũng lấy ra một lôi bạo đạn chia ra ném về mấy hướng…!

Toàn bộ sự việc đều xảy ra trong nháy mắt.

Canh Nhị đón được lôi bạo đạn Minh Chí Tử ném ra, nhưng không tiếp được Minh Thắng Tử ném ra.

Trách Yểm đánh bay lôi bạo đan ném về phía mình, lôi bạo đạn đó rơi xuống đất, tiếng nổ ùng oàng vang lên!

"Oành!"

"Ack a!" Truyền Sơn bảo vệ Kỷ 14 thực lực yếu nhất, còn hắn lại không kịp tránh lôi bạo đạn úp về phía Kỷ 14, lôi bạo đạn đang nổ tung trên lưng hắn.

Canh Nhị nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Truyền Sơn, quay đầu lại đúng lúc thấy Truyền Sơn bị nổ đến cốt phi thân phá, "Không !"

Kiếm Trách Yểm chém trúng Minh Thắng Tử, còn phù chú Minh Thắng Tử đánh ra sau đó cũng trúng người Trách Yểm.

"Oành oành oành!"

Tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên, trong không khí tựa hồ có cái gì bị châm lên.

Canh Nhị phát giác điều khác lạ, đây không chỉ là lôi bạo đạn, tựa hồ có cả địa khí.

"La Truyền Sơn tên đại xui xẻo nhà ngươi! Ta biết ngay…"

Oán hận còn chưa hết, "Oành !" Một tiếng này tuyệt đối không phải cú nổ bình thường, cú nổ địa khí tuyệt đối không có uy lực lớn như vậy, đây là…

Đây là trận pháp đang tự phá hủy!

Canh Nhị hận không thể hô lớn một tiếng: trời muốn tuyệt ta! Lúc này đổi lại dáng vẻ lề mề do dự ngày xưa, bay vụt lên như bị nổ, ngã mạnh về phía đồng bọn mình, thời gian đã không còn cho y suy nghĩ nhiều nữa, tất cả đều đang ở giây phút ngàn giây treo sợi tóc!

"Ầm ầm ù ù !"

"Phịch!" Cây cột chạm rồng vỡ nát, lúc Trách Yểm nhận được tự do thì đồng thời phát ra tiếng kêu thảm thiết như bị nứt! Chết tiệt, cảm giác của hắn đã ứng nghiệm rồi, mà lần này có khả năng mạng hắn cũng không giữ được nữa!

Màn đêm nổ tung, Minh Chí Tử bên trong bị chết là cái chắc, Minh Thắng Tử được sư đệ ủng hộ cũng không chạy thoát được cú nổ do trận pháp tự phá hủy sinh ra, thoáng cái đã thành tro bụi.

Truyền Sơn và Kỷ 14 thậm chí chẳng kịp nghĩ gì, càng không có năng lực cứu vãn cái gì, chỉ có thể trợn mắt nhìn tử vong phủ xuống đầu họ.

Xem ra, ta không đợi được đến hai mươi lăm tuổi để gỡ gạc rồi. Con mịa nó, cuối cùng vẫn liên lụy tới đám bạn của mình… Đây là ý nghĩ cuối cùng của Truyền Sơn trước khi ngất do dư âm vụ nổ mang lại.

Bóng đen thật lớn chụp xuống đầu, bọc lấy hắn và Kỷ 14 một cách chắc chắn. Hắc vương xà da thô thịt dày, tránh trái tránh phải tránh liên tục mấy lần nổ tung, xuất phát từ trực giác 'xu cát tị hung' của động vật, nó dùng hết tốc độ nhanh nhất của nó, lủi vào trong bóng đen như tia chớp.

Trước khi thân thể Trách Yểm bị nổ tung, cầm kiếm Sát Lục bay trở về, ngửa mặt lên trời cười to một tiếng buồn thương, đây là báo ứng do hắn suốt đời làm nhiều việc ác sao? Lúc hắn thấy hy vọng thoát khốn sắp tới thì lại có một kích ập xuống!

Hắn muốn nói hắn không hối, nhưng thấy kiếm Sát Lục vẫn trung thành và tận tâm theo hắn trong tay.

Vừa vặn lúc ấy, hắn thấy được bóng đen che hai người La Truyền Sơn lại, đó là… Mai rùa?! Lấy ánh mắt của hắn mà lại không nhìn ra được đó là pháp khí có đẳng cấp gì, lẽ nào đây là…trong truyền thuyết?!

Trong lúc điện quang hỏa thạch, hắn không được phép suy nghĩ nhiều nữa, đây là cú đánh cược lớn nhất cả đời hắn.

"Họ La kia, đây là do ngươi nợ ta! Bảo vệ tốt nó !"

Trách Yểm điên cuồng hét lớn một tiếng, tự nổ đan điền và thức hải, nhờ

tác dụng tự nổ ma anh ném kiếm Sát Lục về phía mai rùa, thế rồi thân thể chia năm xẻ bảy!

Ma đan chứa tu vi ngàn năm của Trách Yểm bắn vào cái khe mở của mai rùa, không vào đan điền của Truyền Sơn, kiếm Sát Lục kèm theo thần thức của Trách Yểm cũng rơi lên người Truyền Sơn.

Tất cả gần như đều xảy ra trong cùng một lúc, toàn bộ sự việc xảy ra trước sau chênh lệch không đến một phần mười hốt (1 hốt=1/100.000m), nhanh đến nỗi làm người ta chớp mắt cũng không kịp.

"Oành !" Cuối cùng, một tiếng nổ mạnh giống như 'hủy thiên diệt nhật' vang lên.

Ánh sáng chói mắt đồng thời lóe lên, mai rùa to đùng cùng những người bên dưới, cùng nhau biến mất sau khi luồng sáng dâng lên, cũng không biết có phải là bị nổ thành tro bụi rồi không, hay là…

…

Những cú nổ liên tiếp làm toàn bộ sơn thể đều bị nổ tung, đường mỏ cũng bị sụp, động vật trong núi chết và bị thương vô số, hàng loạt những loài thú bay bay về phía bầu trời, những loài thú chạy thì nhất tề chạy về phía chân núi.

Đạo sĩ phái Thanh Vân nghe thấy tiếng nổ thì đã hô to không ổn, nhưng chờ họ thi triển Súc địa thuật chạy tới mỏ than Vân Sơn thì tất cả đã muộn.

Mỏ than Vân Sơn bị hủy hoàn toàn, không ai biết ngươi ở bên trong có thể sống sót được mấy người, đến ngay cả đạo sĩ phái Thanh Vân cũng bởi vụ nổ lạ kỳ này mà không dám tay lập tức, chờ họ xác định nguy

hiểm đã hạ thấp không thể tổn thương được họ, mới bắt đầu ra tay tìm tòi người sống thì đã ba ngày trôi qua.

Quan binh Lãng quốc cũng được phái tới rất nhiều. Nên biết là bị nhốt trong đó không riêng gì đạo sĩ phái Thanh Vân, còn có cả hoàng thái tử Lãng quốc. Tuy ai cũng biết vị hoàng thái tử này rất có khả năng dữ nhiều lành ít, nhưng không ai dám nói không cần tìm nữa.

Công tác đào bới bắt đầu từ đó. Nhờ sự trợ giúp của phái Thanh Vân, công việc nhanh hơn họ tưởng, rất nhanh đã đào tới đại sảnh hầm mỏ ban đầu.

Đại sảnh bị hủy gần hết, nham thạch, đất đai, cây cối rơi xuống từ trên đỉnh đã lấp gần hết đại sảnh. Phần lớn hang động làm nhà hình cầu thang của các nô lệ vốn ở đã sụp đổ, chỉ có một phần nhỏ còn miễn cưỡng duy trì hình dạng ban đầu.

Còn những con đường mỏ, có đường thì lộ ra ngoài, có đường bị lấp kín, có đường thì bị nước ngầm bao phủ, có đường thì đã thành bùn nhão.

Quan binh và lao dịch đào bới không tìm được hoàng thái tử của họ, nhưng ở đại sảnh đào ra được không ít khối thi thể ngục tốt và nô lệ. Đúng là phần lớn người cũng không tránh được.

Người phái Thanh Vân đợi ở Vân Sơn tròn mười ngày, cuối cùng phải tiếp nhận sự thực ba đệ tử lứa chữ Minh mất tích.

Một tháng trôi qua, hoàng đế Lãng quốc hạ lệnh dừng đào bới, hành động cứu viện mỏ than Vân Sơn cùng dừng ở đó.

Bởi vì toàn bộ mỏ bị thương tổn quá lớn, trong khoảng thời gian ngắn căn bản đừng nghĩ tới khôi phục, Lãng quốc đành phải nhịn đau tạm thời buông tha mỏ than này. Còn phái Thanh Vân, vì mỏ than Vân Sơn vẫn chứa một ít linh thạch, và muốn điều tra rõ sự cố vụ nổ lần này, còn các loại nhiệm vụ tìm ra đệ tử mất tích và tung tích ma vật, đã năm lần bảy lượt phái người tới dò xét một phen.

Hoàng thái tử Lãng quốc, ba đệ tử phái Thanh Vân, cùng một bộ phận nô lệ nhỏ cứ mất tích như vậy.

43. Quyển 4 - Chương 9

Lúc Truyền Sơn mở mắt ra, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là vách núi đen như mực.

Xảy ra chuyện gì rồi?

Tay che đầu, Truyền Sơn phát ra tiếng rên rỉ thê thảm.

Đầu hắn đau quá, đau đến nỗi hắn hơi nhích người thôi cũng không dám. Thế mà ánh sáng chiếu vào mắt hắn không chịu buông tha, không những chói làm hắn rơi lệ, còn bởi vì cường độ quá mạnh làm huyệt Thái Dương của hắn nhảy giần giật, mà huyệt Thái Dương vừa giật, đầu của hắn lại càng đau.

"Au…" Truyền Sơn nhịn không được cố nén thống khổ lắc cái đầu, đẩy thứ vướng trong lòng qua một bên, cố thẳng lưng đứng dậy. Thân thể xoay được phân nửa, bỗng nhiên không nhúc nhích nữa.

Tiếp đó đột nhiên hắn bắn lên, lại bởi động tác quá mạnh làm các bộ phận trong cơ thể đồng loạt lên tiếng kháng nghị, buộc hắn đau quá ngã lại mặt đất.

"Ack!" Cú ngã này làm hắn suýt thì ngã bể mũi.

Khoang mũi đụng phải thứ gì đó không cứng không mềm còn mang theo độ cứng, Truyền Sơn đưa mủi ngửi thử, yên tâm thở dài một cái. Là tên Canh Nhị ngu ngốc.

Dưới vụ nổ như vậy mà cũng sống sót, hắn đây coi như là xui xẻo tới cực điểm hay may mắn tới cực điểm nhỉ? Nổ? Chờ đã! Hắn nghĩ ra rồi, nghĩ ra hết rồi. Canh Nhị đây rồi, thế Kỷ 14 đâu?

Truyền Sơn cũng bất chấp từng bộ phận cơ thể đang kháng nghị, nhổm người dậy tìm kiếm khắp nơi.

Canh Nhị nằm úp sấp bên cạnh hắn, thấy lưng y phập phồng chắc là còn sống; Kỷ 14… thực ra căn bản không cần tìm, vừa rồi thứ vướng bận hắn đẩy từ trong lòng ra chính là Kỷ 14.

Ngoại trừ Canh Nhị và Kỷ 14, bên tai hắn còn có một thanh kiếm màu đỏ thẫm, xem thân kiếm, cảm giác rất quen thuộc. Đây không phải kiếm Sát Lục của Trách yểm sao? Sao lại chạy tới bên cạnh hắn? Còn cả cái thứ trông như củi đốt lửa đã đốt hết trên mặt đất bên cạnh Canh Nhị, không phải chính là con hắc vương xà kia?

"Đứng lên! Đứng lên hết cho ta! Mau xem! Chúng ta trốn ra rồi! Mau xem, có ánh sáng, có ánh sáng chiếu vào nè!" Truyền Sơn xác định đồng bọn đều sống xong, lập tức hưng phấn vừa đẩy vừa gọi, cố gắng chia sẻ phát hiện của hắn cho mọi người.

Tỉnh lại đầu tiên chính là hắc vương xà, trong miệng nó vẫn còn ngậm viên linh thạch tính thủy siêu phẩm cỡ quả táo kia. Tỉnh lại sau hắc vương xà chính là Canh Nhị bị Truyền Sơn lật người lại, lúc Truyền Sơn tát phát thứ hai lên mặt y gọi dậy, y đã mở đôi mắt còn hơi mơ hồ.

Kỷ 14 thân thể yếu nhất, mãi đến khi Canh Nhị có thể tỉnh táo ngồi dậy, hắn vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Truyền Sơn lo lắng kiểm tra thân thể Kỷ 14, muốn vận dụng ma công tra xét lại sợ vô tình xúc phạm tới hắn, đành phải đẩy Canh Nhị mau dậy xem.

Canh Nhị ngồi yên trên mặt đất một hồi, lấy tốc độ chậm hơn cả rùa bò về phí Kỷ 14.

"Ngươi làm sao vậy?" Truyền Sơn ngạc nhiên.

Canh Nhị vất vả lắm mới bò được đến bên cạnh Kỷ 14, đưa tay lên mạch của hắn, dùng giọng nói chậm làm người ta hận không thể đạp y nói: "Tiêu… hao… quá… lớn."

Truyền Sơn giần giật mặt, "Ngươi không sao chứ?"

Canh Nhị chầm chập lườm một cái, chầm chập nói: "Đương… nhiên… có… sao."

Lần đầu tiên Truyền Sơn thấy có người dùng tốc độ chậm như thế để lườm, nhất thời không biết nên khích lệ đối phương đã hoàn thành một hành động có yêu cao độ như thế, hay là nên tát cho y phát văng lên tường.

Hắc vương xà tiến tới, ngóc đầu cao cao, bày ra viên linh thạch tính thủy siêu phẩm kia cho mọi người xem như dâng của quý. Nó còn phun linh thạch xuống đất, cũng không biết là muốn dụ dỗ hai người, hay chỉ muốn khoe khoang không thôi.

Canh Nhị từ từ cúi đầu, liếc nhìn linh thanh, chậm rãi 'ờ' một tiếng.

"Đây là cái gì?" Truyền Sơn cũng cảm thấy linh lực không lổ chứa trong linh thạch.

"Siêu… phẩm…"

"Dừng! Lão ngài cứ từ từ nghỉ ngơi đi, chờ chừng nào ngươi nghỉ đủ rồi có thể nói năng bình thường thì hẵng mở miệng. Trước đó, ngươi mà mở miệng một lần ta liền đánh ngươi một lần, nhớ kỹ chưa?" Nói xong, Truyền Sơn liền dời mắt tới cửa hang có ánh sáng chiếu vào. Linh thạch cái gì, hắn lấy được cũng vô dụng.

"Xì xì?" Hắc vương xà vô cùng kinh ngạc và cực kỳ bất mãn. Đây là cái kiểu phản ứng gì? Lẽ nào các ngươi không nhận ra đây là viên linh thạch siêu phẩm gần với tiên thạch sao? Lẽ nào các ngươi không muốn lấy làm của riêng?

Canh Nhị mệt chết đi được, hai mí mắt cứ sụp xuống.

"Xì xì!" Hắc vương xà giận rồi, ngậm linh thạch lên liền trườn sang một bên. Hai tên nhà quê không nhìn ra hàng! Nguyền rủa các ngươi vĩnh viễn không tìm ra được linh thạch cấp cao!

Cửa hang bị một tảng đá lấp miệng, nhưng cũng không lấp kín, kẽ hở nửa phần trên miễn cưỡng có thể cho một người trưởng thành bò ra ngoài, ánh mặt trời cũng chiếu vào hang từ nơi đó.

Truyền Sơn còn chưa khôi phục cơ thể học theo Canh Nhị, cũng dùng cách bò để bò đến trước mặt tảng đá, lấy tay thử đẩy. Rất nặng, rất chặt. Yên lặng vận công muốn đẩy tảng đá ấy ra, đan điền bỗng nhiên đau nhói một đợt, làm hắn phải dừng vận khí. Đây là sao? Truyền Sơn thử lại, vẫn nhận được kết quả y hệt.

Chắc là bị lôi bạo đạn chuyên phá ma khí gây thương tích rồi? Truyền Sơn cho rằng mình đã nghĩ ra mấu chốt rồi nên cũng không để trong lòng nữa, nghĩ thầm dưới vụ nổ như thế còn sống được cũng đã là mạng lớn, bị thương cũng là chuyện thường? Sau này cứ từ từ cũng được, chuyện chữa thương không ngại tạm hoãn, nhưng hy vọng chạy khỏi mỏ đã thành sự thực ngay trước mắt, kiểu gì cũng phải nắm chắc cơ hội, không để người khác phát hiện họ bình yên thoát khỏi mới là chuyện quan trọng phải lo lắng.

Hít sâu một hơi, thả lỏng quan sát tảng đá này, nhìn cỏ dại mọc quanh tảng đá, hiển nhiên tảng đá này đã ở đây khá lâu. Ơ? Truyền Sơn sửng sốt nhìn cỏ dại mọc quanh tảng đá.

Họ còn đang ở trong mỏ sao? Hay là đã bị vụ nổ kia bắn xuống lòng đất, bắn tới tầng ngoài cùng rồi? Nhưng mà…

Quay đầu lại nhìn, hang động này không lớn, trên dưới trái phải đều là vách núi đen như mực, tay sờ lên cào cào, cảm giác cho hắn biết, tảng đá đen như mực này cũng không phải than đá.

Quan trọng là, ngoại trừ cửa hang có tảng đá này chặn lại, hắn cũng không thấy bất luận hang động hay khe nào khác. Sơn động này nhìn kiểu gì cũng thấy là một hang núi thiên nhiên, không hề có dấu vết bị phá hỏng.

Đã thế, vậy họ đã văng tới đâu? Sao lại xuất hiện trong hang núi này?

Truyền Sơn không mê tín, lấy tay chống đất, còn dùng móng xương khô bới, ừm, mặt đất rất chắc chắn, cũng là tầng nham thạch như vách núi.

Bên kia, sau khi xác định Kỷ 14 tạm thời không chết, Canh Nhị quá mệt mỏi đã lấy một viên dược hoàn từ trong ngực ra nhét vào miệng, cũng mặc kệ tên họ La gõ tường nghi hoặc đầy lòng, cứ khoanh chân ngồi thiền để mau chóng khôi phục thể lực và nguyên khí. Lần này y tổn thất khá lớn, ít nhất trăm năm đừng hy vọng tu vi có tiến cảnh gì.

Thấy Canh Nhị bắt đầu ngồi thiền, Truyền Sơn nhẹ tay nhẹ chân, tận lực tránh phát ra tiếng vang.

Sau khi quan sát xong toàn bộ hang núi, cuối cùng hắn cũng phát hiện ra một nơi khá là kỳ lạ. Hang núi này tuy không có dấu vết nhân công phá hỏng, nhưng dưới chân tường lại xuất hiện một vài hòn đá rõ ràng khác với nham thạch trong hang núi.

Những hòn đá này rải rác ở chân tường mơ hồ hình thành lên một hình tròn có quy tắc, hắn còn phát hiện trong vòng tròn mơ hồ này có một đường cong lạ, thoạt trông giống một đồ án nào đó, đáng tiếc không biết có phải do họ vô tình phá hay không, những dấu vết này hiện tại đã không phải rõ lắm.

Truyền Sơn tiện tay nhặt lên một khối đá nhỏ khảm trên mặt đất trong những đồ án không còn rõ ràng. Khối đá rất giòn, thoạt nhìn khảm rất chắc, nhưng lấy nó ra rất dễ, phải cái là vừa tới tay đã nát.

Truyền Sơn nhìn trái nhìn phải, nhìn kiểu gì cũng thấy khối đá vỡ nát này giống như linh thạch đã tiêu hao hết linh lực.

Lại chăm chú tỉ mỉ quan sát đồ hình và đường vân mơ hồ trên mặt đất, Truyền Sơn nhanh chóng tìm kiếm ký ức của Trách Yểm, xem có phải thứ gì đã xuất hiện hay không.

Nào biết hắn vừa tìm một cái, suýt thì toi!

Trong nháy mắt hắn tìm tòi ký ức của Trách Yểm, giống như là mở ra hạp phong tối tăm, ký ức nhơn ngàn năm thoáng cái đã trào lên.

Ký ức của Trách Yểm và ký ức của bản thân hắn thoáng chốc đã trộn lẫn vào nhau, đủ loại hình ảnh không ngừng giao hòa xuất hiện trong đầu hắn. Hàng loạt tin tức làm cái đầu chỉ sống hai mươi năm của hắn căn bản không thể nhận được, trong lúc nhất thời, gân xanh trên đầu gồ lên, huyết quản to nhỏ nổi gân, tựa hồ tùy thời tùy chỗ đều sẽ nứt toác.

Truyền Sơn ôm lấy đầu, kêu thảm một tiếng rồi đập vào vách hang.

Tại sao có thể như vậy? Đầu và thân thể hắn rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

"Bụp bụp bụp!"

Tiếng đập kịch liệt vang lên trong hang núi, Truyền Sơn đau lồi hai mắt, khóe mắt như muốn nứt ra, trên đầu, trên mặt, máu tươi nhễ nhại.

"A a a !"

"Rắc!" Người này đau quá cắn gãy luôn một cái răng.

"Ui a!" Thân thể Truyền Sơn bật cao lên, đánh mạnh vào đỉnh hang rồi lại té xuống đất.

Đầu ta sắp nứt ra rồi! Đầu ta sắp nứt ra rồi ! A a a!

Hành động của Truyền Sơn quá bất thình lình, dọa hắc vương xà đang âu yếm linh thạch một bên sợ ngây người.

"Xì xì!" Hắc vương xà không dám tiến tới gần, ngậm linh thạch trốn sang một góc cách xa Truyền Sơn. Thực ra mục tiêu cuối cùng của nó là muốn từ cái khe lộ ánh sáng kia chuồn ra ngoài, nhưng tiểu ma đầu đột nhiên phát điên kia đúng lúc chắn ở gần đó.

Canh Nhị còn đang ngồi thiền, Kỷ 14 vẫn hỗn mê bất tỉnh.

Trong sơn động, Truyền Sơn phát ra tiếng kêu thảm thiết liên thanh không thể kiềm chế, đầu đập mạnh lên vách núi đá, đụng vào hắc vương xà kinh hồn bạt vía, chỉ sợ tiểu ma đầu này biến thành ác ma chân chính như bà nó từng kể.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ngay lúc Truyền Sơn muốn đập vỡ đầu chết, một luồng linh khí thanh lương truyền vào từ đỉnh đầu, chậm rãi an ủi cái đầu loạn xạ, cuộn trào như sóng xô của hắn.

Ký ức ngàn năm của Trách Yểm bị ép xuống, thoáng cái đã lui trở về một nơi hắc ám nào đó trong đầu hắn.

Ký ức thuộc về hắn được thuận lại lần nữa, dần dần lắng xuống vị trí ban đầu.

Đầu bị thương và thần kinh mạch máu thoáng cái đã khôi phục nhờ linh khí làm dịu, cơ thể căng cứng của Truyền Sơn cũng dần thả lỏng, dần rơi vào cái ôm ấm áp.

Đến lúc Truyền Sơn tỉnh lại lần thứ hai, liền thấy Canh Nhị đang khoanh chân ngồi trước mặt hắn, ôm một khối miếng ngọc thạch đang nghiêm túc khắc gì đó, miệng thì lẩm bẩm.

"Năm Tân Mão tháng XX ngày XX… Ân cứu mạng, hai lần."

"Này."

Canh Nhị dừng tay lại, lập tức giấu mảnh ngọc vào trong lòng như sợ bị cướp mất.

Truyền Sơn nhếch khóe môi, không phải là nợ ngươi hai cái mạng sao, sau này trả lại ngươi là được. Đồ keo kiệt!

"Này, ngươi biết ta vừa rồi xảy ra chuyện gì không?"

"Ừ." Canh Nhị ngậm chặt miệng, như là không muốn nói lắm.

"Ta… Sau này có phải không thể tu luyện nữa không?"

"Hả?"

"Ngươi không cần giấu ta. Ta biết lần này ta có thể giữ mạng cũng đã là may mắn rồi, trước đó ngươi cũng nói ta luyện ma công lạc đường, hơn nữa tu vi tiến cảnh của ta không hợp lẽ thường, gặp chuyện xui xẻo chỉ là chuyện sớm hay muộn."

Truyền Sơn cố gượng cười một cái, "Huynh đệ, nói cho lão đại của ngươi, ta còn có thể sống được bao lâu?" Như vậy ta cũng dễ tính thời gian báo thù của mình.

Canh Nhị vẻ mặt kỳ lạ, khom người chọc mặt nam nhân, "Ta nói… đầu ngươi bị hỏng à? Ta rõ ràng đã cứu ngươi đúng lúc."

"..."

"Thực sự ngốc rồi?" Lại chọc.

"... Ngươi đừng tưởng ta không có ma công thì không thể đánh ngươi, ngươi quên quy tắc do chủ giới định ra rồi sao?"

Canh Nhị thấy đã chơi đủ, "Quy tắc ấy hiện giờ ngươi không dùng được. Ma công của ngươi không thi triển được chỉ là tạm thời, chờ ngươi luyện hóa được ma đan của Trách Yểm sẽ không sao nữa."

"Hả?" Lần này đến phiên Truyền Sơn nghe không hiểu.

"Ta đã sớm nói với ngươi, ngươi tu luyện như vậy chắc chắn không được, tiếc là ngươi không nghe ta. Xem! Xảy ra vấn đề chưa?"

"Ta có vấn đề gì chứ? Còn cả ma đan của Trách Yểm ngươi nói là chuyện gì? Sao ta lại không biết?"

Bởi vì khi đó ngươi đã ngất rồi, Canh Nhị vừa nghĩ tới lời Trách Yểm nói trước khi chết, đã nghĩ đến khi đó y bị buộc phải kính dâng, nhất thời liền thấy đau lòng vạn phần. Trăm năm a! Trăm năm của y cũng đừng nghĩ tới tiến thêm được bước nào! Hu hu, thiệt thòi quá!

"Canh Nhị!"

"Làm gì?" Canh Nhị khóc thút thít.

"Nói."

"Mặc kệ."

Truyền Sơn giơ nắm tay lên... lại thả xuống, dịu giọng nói: "Nghe lời, nói hết những gì ngươi biết cho ta, chờ sau này rời khỏi đây ta mời ngươi ăn mười tám món dân dã quê ta."

Tiếng khóc thút thít chợt dừng, "Món ăn thôn quê gì cơ?"

"Ngươi nói trước cho ta biết đã."

"Ừm... Ngươi nói trước đã."

Ta nhịn! "Có lợn rừng, nai rừng, gà rừng, thỏ rừng, vịt, cá nước ngọt, cua, tôm... Mười tám món ăn thôn quê, mười tám cách ăn, màu ấy, mùi ấy, hương ấy, chậc chậc, bao ngươi ăn rồi vẫn muốn ăn, hận không thể ngày nào cũng ăn ba bữa như thế."

"Thực sự ngon như thế?" Nước miếng của người nào đó sắp rớt."

Truyền Sơn cũng không nhịn được giơ tay lau khóe miệng, hắn nói đến nỗi chính hắn cũng muốn ăn. Đã bao lâu rồi không được ăn mỹ vị nhân gian? Thịt lợn ăn trong hầm mỏ không tính. Không, ăn không bằng cả heo nữa! Heo cũng ăn no, ăn ngon hơn nữa.

"Ta có thể đảm bảo."

Canh Nhị nuốt ngụm nước miếng, "Ta muốn ăn suất năm người... Không, phần mười phần!"

"Được." Còn suất mười người, ngươi cũng không sợ no vỡ bụng à!

Canh Nhị đã thỏa mãn rồi, vừa ảo tưởng mười tám loại món ăn dân dã ấy, vừa đăng trí kể: "Trước khi chết, Trách Yểm đưa ma đan cho ngươi, điều kiện là bảo ngươi chăm sóc thanh kiếm Sát Lục kia cho tốt, cho nên ngươi hiện tại thoạt nhìn vẫn hoàn chỉnh."

"... Hết rồi?"

"Còn nữa sao?" Canh Nhị thoạt nhìn càng không tin.

Truyền Sơn... cố lắm mới dằn được cơn tức. Trước đây người này không phải rất dong dài sao? Sao đến lượt nói chuyện của hắn thì đơn giản một câu như vậy?

"Ta hỏi, ngươi đáp."

“Thật phiền phức…”

Truyền Sơn nằm trên mặt đất cố gắng trừng, Canh Nhị rụt cổ lại, không nói.

“Vấn đề đầu tiên, vì sao ta không thể vận khí? Canh Nhị à, ngươi cần phải ngẫm cho kỹ, nghĩ cho tốt rồi hẵng nói, đó chính là mười tám món dân dã, mười tám cách ăn.” Ngụ ý là, ngươi đừng bịa bừa.

Canh Nhị hiển nhiên là một tên dễ lừa, hơn nữa, còn là loại bị mắc lừa nhiều lần vẫn không chừa, người khác hứa suông một cái y liền cho là thật, nuốt nước miếng ừng ực, cực kỳ thành thật đáp:

“Bởi vì tu vi ngàn năm không phải là thứ mà một ma vật mới sinh vừa đạt được cấp Luyện Khí Kỳ như ngươi có thể tiêu hóa, nếu không phải ngươi đã từng ăn quả xương khô, thân thể lại được cải tạo một bộ phận thì giờ ngươi có thể sống được hay không cũng là một vấn đề.

“Hiện tại ngươi không thể vận khí, đó là quả xương khô đang tập trung lực lượng giúp ngươi khống chế viên ma đan chứa tu vi ngàn năm của Trách Yểm trong đan điền của ngươi, chờ đến khi cơ thể ngươi thuần hóa được viên ma đan ấy, ngươi có thể vận khí lần nữa, cũng có thể tiêu hóa được tu vi ngàn năm ấy.”

“… Nghe có vẻ không tồi.”

Tu vi ngàn năm a, hương khói trên phần mộ tổ tiên hắn bốc dày thế nào mới đưa chuyện tốt nhường này lên đầu hắn? Tổ tông ơi, chờ ta báo thù tìm được người nhà sẽ đi dập đầu với người!

“Đúng không sai, cho nên đầu ngươi mới suýt thì nổ tung.” Canh Nhị nói có phần hả hê.

“Vì sao?” Đây là điều Truyền Sơn bức thiết muốn biết, hắn tuyệt đối không muốn thống khổ muốn đập vỡ đầu vừa rồi lặp lại nữa.

“Ai bảo ngươi tham lam nuốt phân thần của người ta. Ngươi cũng không ngẫm lại, ký ức ngàn năm ấy dễ tiêu hóa vậy sao? Ngươi thử đọc một vạn quyển sách trong vòng một ngày xem, xem đầu ngươi có chịu nổi không?”

Truyền Sơn không tranh cãi hắn nuốt phân thần của Trách Yểm cũng là hành động bị bắt ép, chỉ hỏi tới: “Vậy trước đó sao ta lại không bị làm sao?”

“Bởi vì năng lực của quả xương khô, thứ ấy tựa như quản gia trong cơ thể ngươi vậy, chỉ cần là chuyện vượt quá năng lực bản thân ngươi, nó sẽ chủ động vơ vào tay, sau này sẽ chia sẻ điều có lợi với ngươi. Nhưng hiện tại ma đan của Trách Yểm tới, với năng lực của nó chỉ có thể một nửa, vì vậy được đầu mất chân, đành phải giữ phần nguy hiểm nhất trước. Nhưng thừa lúc nó không thể khống chế đầu kia, ngươi đã vận dụng ký ức của Trách yểm, mà tu vi của ngươi quá thấp, hậu quả của việc ngông cuồng dùng ký ức ngàn năm ấy chính là như ngươi vừa rồi.”

Truyền Sơn nghe xong không khỏi đau đầu, “Nghe ngươi nói vậy, sao ta cảm thấy quả xương khô kia đang chia xẻ cơ thể của ta với ta?”

“Cũng gần gần như thế. Nếu không có nó, thần thức của ngươi cũng không thể tu hành. Hiện tại quan hệ của ngươi và quả xương khô giống như là nhược chủ và cường nô, tuy nó không phản bội ngươi, sẽ không làm chuyện gì bất lợi với ngươi, nhưng nếu sau này ngươi không cần mẫn và tu luyện hoàn toàn tiêu hóa nó, để nó hoàn toàn hợp thành một thể với ngươi thì sớm muộn cũng xảy ra vấn đề.”

Nói đến đây, Canh Nhị bỗng nhiên vênh mặt, nghiêm túc chăm chú nói: “Còn phương pháp tu luyện của ngươi nữa, ta kiến nghị ngươi tốt nhất đổi cái khác. Trừ phi tương lai ngươi muốn biến thành loại ma vật thị huyết, tàn nhẫn, vô tình, lãnh khốc, lục thân không nhận, hoàn toàn không quan tâm người khác cũng mặc kệ quy tắc thiên địa đáng buồn nhất, đừng tưởng loại ma vật này thoạt nhìn thì tiêu sái, thực ra cuối cùng chết thảm hơn ai hết. Tin ta đi, ta đã nhìn thấy nhiều rồi.”

Ngươi đã nhìn thấy bao nhiêu? Còn nữa, ‘lão nhân gia’ ngài rốt cục bao nhiêu tuổi rồi? Truyền Sơn nóng lòng biết đến cùng nhịn xuống câu nói châm chọc người nào đó.

Canh Nhị còn đang tiếp tục lải nhải: “Đặc biệt ngươi còn bị ảnh hưởng bởi ký ức ngàn năm của Trách Yểm, hiện tại lại tiếp nhận nội đan của hắn, cứ dựa theo phương pháp hắn dạy ngươi mà tu luyện tiếp, tám chín

phần mười người sẽ trở nên càng ngày càng giống hắn, đến lúc đó ngươi rốt cục có phải là ngươi không, sợ rằng ngay cả ông trời cũng không biết."

Truyền Sơn trầm mặc một lúc lâu, sau một lúc mới hỏi: "Nếu ta chọn phương pháp tu luyện mới, có phải nghĩa là ta phải bắt đầu lại từ đầu không?"

Canh Nhị gật đầu.

"Nếu ta dựa theo phương pháp tu ma ban đầu, ta phải mất bao lâu mới có thể khống chế và hấp thu tiêu hóa nội đan của Trách Yểm, còn cả ký ức của hắn nữa?"

Canh Nhị cũng không giấu diếm gì chuyện đó, cực kỳ sảng khoái đáp: "Nếu không có gì thay đổi, nửa năm ngươi có thể khôi phục trình độ Luyện Khí Kỳ 3. Sau đó căn cứ theo độ cần mẫn tu luyện của ngươi, các loại cơ duyên, lấy nội đan Trách Yểm làm cơ sở, chắc khoảng mười năm ngươi có thể tu đến Kim Đan Kỳ, chỉ là sau đó tiến cảnh của ngươi sẽ trở nên rất chậm. Bởi nói đến cùng thì tu vi của ngươi cũng không phải của chính ngươi, móng quá nông thì kiến trúc không thể cao được."

Dừng một chút, Canh Nhị lộ vẻ tiếc hận nói: "Thực ra cách tu luyện này thoạt nhìn thì nhanh, nhưng cái được không bù đủ cái mất. Tu vi của Trách Yểm ngươi có thể tiêu hóa hấp thu một phần năm đã là không tồi rồi, tựa như chân nguyên của tiểu đạo sĩ Ngưng Khí Kỳ 3, cái ngươi hấp thu được chẳng qua là tu vi một cấp, còn cả tác dụng của quả xương khô cũng không thể phát huy được uy lực lớn nhất."

"Vậy nếu ta dùng cách của ngươi tu luyện lại lần nữa thì sao?"

"Ack, nếu dựa vào hiểu biết của ta với cách tu ma ấy, ngươi sẽ mất một khoảng thời gian rất dài quanh co không tiến được ở Luyện Khí Kỳ, thời gian cụ thể thì phải xem thiên tư và độ cần mẫn của ngươi, cả năng lực lĩnh ngộ nữa. Hơn nữa, để ngươi có thể nắm vững nền tảng bản thân, ma đan của Trách Yểm ít nhất phải tu luyện tới Kim Đan Kỳ mới có thể dùng được. Nhưng sau này ngươi có thể từng chút hấp thu luyện hóa, cơ bản cũng không lãng phí gì, tác dụng của quả xương khô cũng sẽ phát huy và dung hợp được với uy lực tốt nhất."

Lần này, thời gian Truyền Sơn trầm mặc càng lâu hơn.

Canh Nhị không có tâm tình nhìn hắn đờ đẫn, xoay người truyền linh lực cho Kỷ 14.

Kỷ 14 sau khi được Canh Nhị tẩm bổ linh lực, dần dần cũng khôi phục thần trí.

"Chúng ta… không chết?"

"Không chết." Canh Nhị cố sức gật đầu.

Nếu y phải trả cái giá đắt như thế mà vẫn là mấy tên này chết thì y cũng không cần tu luyện thân thể, tiếp tục trở lại tôi rèn bản thể của mình mới là hơn.

"Hự." Kỷ 14 chống tay ngồi dậy, "Truyền Sơn làm sao vậy?"

"Đang phải chọn lựa."

"Thoạt trông rất khó xử?"

"Ta cảm thấy không có gì khó xử cả. Dù sao một chốc một lát chúng ta cũng không trở về được."

Kỷ 14 khó hiểu, "Trở về? Trở về đâu?"

"Lam tinh a, chính là tinh cầu mà chúng ta bị nhốt ở mỏ than."

"Ngươi nói cái gì?!"

Một câu nói với hai giọng khác nhau. Nam nhân vốn nằm trên mặt đất hai mắt đờ đẫn nghiêng người lăn tới, nửa quỳ nhổm người dậy, cũng không có tâm tình nào hỏi Kỷ 14 mạnh khỏe hay chưa, túm áo Canh Nhị vội hỏi: "Ngươi vừa nói gì? Cái gì không trở về được? Hiện tại chúng ta rốt cục ở đâu?"

"Không biết." Canh Nhị bị Truyền Sơn túm thì càng sợ, nhỏ giọng đáp.

“Không biết? Không biết thì sao ngươi biết hiện chúng ta không ở mỏ than Vân Sơn? Không biết thì sao ngươi nói chúng ta không trở về được?”

“Ta chưa nói không thể quay về, ta chỉ nói một chốc một lát đừng nghĩ…”

“Canh Nhị!” Truyền Sơn thực sự nóng nảy.

Chắc Canh Nhị cũng nhận ra người trước mắt không thể chịu được kích thích nữa, rụt đầu cố gắng nhỏ giọng nói: “Cái đó… Ta chỉ biết cuối cùng chúng ta bị truyền tống trận vận chuyển đi, khốn ma trận kia là trận trong trận, ngay từ đầu ta cũng không nhận ra, chờ mắt trận bị phá, khốn ma trận bắt đầu tự nổ, ta mới phát hiện phía dưới khốn ma trận còn có một truyền tống trận.

“Xem năng lực phát ra từ truyền tống trận kia, ta có thể khẳng định đó nhất định là một truyền tống trận giữa các hành tinh. Chỉ là ta không nhìn ra tọa độ, cho nên cũng không biết chúng ta hiện đã bị truyền tới tinh cầu nào.”

Truyền Sơn tái mặt.

Kỷ 14 nghe mà u u mê mê, hắn chỉ hiểu một ý từ lời Canh Nhị, đó chính là: hiện tại hình như họ đã rời khỏi mỏ than Vân Sơn. Đây không phải chuyện tốt sao? Vì sao thoạt nhìn Truyền Sơn lại đau đớn vậy?

“Ta đã nói cái sơn động này sao mà lạ như thế… Ha! Ha ha…” Tâm tình hiện tại của Truyền Sơn quả thực khó có thể dùng ngôn ngữ để miêu tả.

Truyền tống trận? Còn là truyền tống trận giữa các vì sao? Càn Khốn Tử lão nhân gia ngài cũng biết giỡn quá đi? Chẳng lẽ ngài sợ trận pháp tự nổ Trách Yểm không chết được nên định chuyển hắn ta đi xa, để hắn ta không thể xúc phạm tới sinh linh của Lam tinh đúng không?”

Không xong! Nếu suy nghĩ này của hắn đúng, vậy tinh cầu hiện tại họ ở chắc chắn không tốt đẹp gì.

“Kể cũng lạ, mắt trận đang yên lành sao tự dưng bị phá nhỉ? Nếu mắt trận chưa bị phá, địa khí cũng sẽ không tuôn ra, trận pháp cũng sẽ không tự hủy, truyền tống trận càng không thể bị khởi động, cũng không biết rốt cục là ai đang bí mật chơi trúng ta một vố.”

Canh Nhị sờ cằm, có nghĩ xem trong những người vào trận khi đó có cao thủ tinh thông trận pháp nào khác không, nhưng những người đó lúc đó đều có mặt mà.

Truyền Sơn cũng nghe thấy lời Canh Nhị lẩm bẩm, tự nhiên liền chuyển dời chú ý tới cao thủ phá trận đã phá mắt trận.

Đúng vậy, lúc đó còn có ai cùng vào trận, lại không ở xung quanh Trách Yểm chứ?

Không hẹn mà hai người cùng đưa ánh mắt về phía hắc vương xà đang dụi linh thạch trong một góc.

“Họ La kia, ngươi đoán viên linh thạch siêu phẩm kia có phải là mắt trận hay không?” Canh Nhị tìm chứng cứ.

“… Bắt tới hỏi là biết!” Truyền Sơn cuối cùng đã tìm ra mục tiêu xả giận, mắt lóe sát khí, mặt mày dữ tợn.

Hắc vương xà đang dùng nước bọt của nó để làm linh thạch sáng bóng hơn giật mình ngóc cái đầu tam giác lên. Có sát khí. Kẻ địch là ai?

“Hai bóng đen từ từ tới gần hắc vương xà.

“Xì xì!” Hắc vương xà dựng xà trận lên, gắt gao bảo vệ bảo bối của mình. Ta biết ngay các ngươi sẽ nổi lòng tham mà, vừa rồi các ngươi không phải đều giả bộ ngó lơ ta sao?

“Xì xì!” Muốn cướp linh thạch của ta thử xem, ta và các ngươi liều mạng!

“Tiểu Hắc, ngươi nói thật coi, viên linh thạch này có phải ngươi lấy từ trong khốn ma trận ra không?” Truyền Sơn vừa nhe răng cười, vừa nắm bàn tay vang lên tiếng ‘khục khục’.

“Ngươi lấy linh thạch rồi có nghe thấy tiếng gì là lạ không?” Đây là Canh Nhị hiếu kỳ.

Các ngươi… các ngươi đừng nghĩ cướp bảo bối của ta!

"Xì xì!" Hắc vương xà giận giữ ngậm linh thạch, dùng tốc độ nhanh không thua tốc độ trốn vào dưới mai rùa, nhắm ngay khe hở giữa hai người chuồn ra ngoài.

"Qủa nhiên là tên khốn này!" Truyền Sơn tạm thời không thể dùng ma khí, chỉ có thể trợn mắt nhìn hắc vương xà bò lên trên tảng đá lớn, trượt từ khe hở ra ngoài.

"Thôi, cái gì đến rồi cũng sẽ đến, tốt xấu gì chúng ta đã rời khỏi mỏ than Vân Sơn." Canh Nhị ở bên cạnh an ủi.

Kỷ 14 cũng không có ý kiến gì, dù sao người trong nhà hắn đã sớm chết sạch, đến ngay mấy người bạn thưở xưa còn sót lại hiện tại cũng không biết phân tán nơi nào, hắn cũng không có bất luận yêu cầu gì về thân mình ở đâu cả.

Truyền Sơn thì không đồng ý, "Không được, ta phải trở lại, ta có việc phải làm. Canh Nhị, ngươi nhất định phải giúp ta."

"Được, chỉ cần chúng ta tìm được truyền tống trận giữa các hành tinh công cộng." Canh Nhị đi tới trước tảng đá quan sát một phen, sau khi xác định không có bất luận cơ quan nào xong, ra hiệu với hai người đằng sau, để họ tách ra một chút, tránh cho bên ngoài có thứ gì.

"Ở đây không thể dùng à?" Truyền Sơn chỉ dấu vết trên mặt đất.

Canh Nhị nhìn lướt qua, lắc đầu, "Đây là truyền tống trận giữa các hành tinh đơn giản nhất, không những là một chiều, còn chỉ được dùng một lần, dùng xong là bị phá."

"Ngươi không thể bày sao?" Truyền Sơn bỗng nhiên phát hiện biết trận pháp thực sự rất quan trọng, có lẽ hắn cũng nên học thử xem? Vừa nghĩ, vừa nâng Kỷ 14 tình huống có khi còn gay go hơn hắn.

"Ta không có nhiều linh thạch như vậy để khởi động nó. Không giống truyền tống trận công cộng, bởi vì tỷ lệ dùng khá cao, bình thường sẽ có môn phái chuyên bảo vệ, chỉ cần giao nộp linh thạch đủ là có thể dùng. Các ngươi chú ý, ta phải mở tảng đá này rồi."

44. Quyển 4 - Chương 10

Rõ ràng có thể nhẹ nhàng biến tảng đá chắn đường cuối cùng này thành bột phấn, nhưng do Truyền Sơn yêu cầu 'ra sức đạp cho ta', Canh Nhị giơ bàn chân trần của y lên, tiếp xúc thân mật với tảng đá ấy.

"Rầm!" Tảng đá to đùng chặn cửa hàng bị đạp bay, rơi xuống ở nơi xa nào cũng không rõ nữa.

Truyền Sơn đỡ Kỷ 14, đi tới vỗ vai khen Canh Nhị. Ba người cùng nhau đứng thẳng trước cửa hang.

Ánh mặt trời chói mắt làm ba người đứng ở cửa hang cùng vô thức giơ một tay lên che.

Đợi đến khi ba người từ từ thích ứng với ánh sáng mặt trời đã lâu không thấy, một thế giới tự do, mới tình cũng xuất hiện trước mặt ba người.

"Đẹp quá." Truyền Sơn cảm thán.

"Ừ!" Hai người lên tiếng trả lời.

Thật là tình cảnh cực kỳ xinh đẹp, dưới chân cách họ không xa chính là thảo nguyên mênh mông vô bờ, ngọn cỏ xanh lục trồng cho gia súc ăn cũng nhẹ nhàng lay mình trong làn gió như sóng cuộn.

Nơi họ có thể nhìn thấy được trong tầm mắt, ở trung tâm thảo nguyên có một hồ nước không lớn không nhỏ, dưới ánh mặt trời, nước trong hồ mang lại cảm giác trong suốt thấy cả đáy, nhìn kỹ mới biết đó là mây trên trời và... trăng?

Canh Nhị nhìn lên bầu trời, cái họ thấy là chân thực sao?

Truyền Sơn và Kỷ 14 nhìn nhau. Kỷ 14 thì bị hấp dẫn, hắn đến giờ vẫn chưa rõ cái gì gọi là truyền tống giữa các vì sao, cái gì là Lam tinh. Truyền Sơn bởi vì đã từng xem qua ký ức Trách Yểm, đối với những khái niệm này cũng khá rõ, chỉ là thế giới này thoạt nhìn rất giống với Lam tinh cố hương của hắn, nhưng chỉ giống ở bề ngoài, chẳng hạn như vành trăng khuyết treo cao cao trên bầu trời Tây Bắc.

"Tự do thật là tốt." Truyền Sơn hít sâu một hơi, lại chậm rãi phun ra.

"Ừ." Kỷ 14 đồng ý. Không ai có thể biết được tâm tình hiện tại của hắn, cái cảm giác biết rõ có tội lại được vô tội thả ra.

"Ta thấy trong thảo nguyên này có người đang chăn thả, thật nhiều… dê, đó là dê ha?" Truyền Sơn hỏi với vẻ không chắc lắm.

"Ừ!" Canh Nhị gật đầu mạnh một cái.

"Thịt dê… thật nhiều thịt dê!" Giọng Truyền Sơn còn hơi run run.

"Ùng ục." Tiếng động rất gọn gàng. Theo đó, ba người lại cùng làm một động tác nhất tề đè dạ dày mình lại.

Trên thảo nguyên xa xa có một lão nhân eo quấn da dê, người để mình trần đứng lên từ bụi cỏ.

"Ack, Canh Nhị."

"…" Canh Nhị không lên tiếng trả lời, chỉ lặng lẽ lùi về sau một bước.

"Tảng đá kia ngươi đạp trúng người…" Truyền Sơn cũng không ngờ họ vừa mới thoát lao tù đã sắp có khả năng đả thương người vô tội mà bị kiện lần nữa.

Vị lão nhân trông như người chăn dê bụm đầu, bên chân một tảng đá dựng thẳng tắp.

Kỷ 14 bình tĩnh nhất, "Chạy hay giết người diệt khẩu. Hai chọn một đi."

"Chạy đi, ta nghĩ đối phương rất có khả năng không thấy chúng ta, hơn nữa đối phương cũng không có cách nào chắc chắn tảng đá kia là do chúng ta đá." Truyền Sơn càng vô sỉ, tính lấp liếm luôn.

"Ngươi quên rồi? Trên tảng đá kia có dấu chân Canh Nhị." Kỷ 14 nhắc nhở.

Canh Nhị ngó chân mình, Truyền Sơn cũng cười ngó xuống… lập tức sửa lại lời sắp nói ra khỏi miệng.

"14 huynh, cũng không thể nói vậy, dù đối phương có bằng chứng, nhưng Canh Nhị là huynh đệ của chúng ta, ba người chúng ta cùng chung hoạn nạn, chung sinh tử, có thể nói còn thân hơn cả huynh đệ ruột thịt. Nếu đối phương thực sự tìm tới chúng ta, chúng ta cũng không thể giao Canh Nhị ra!"

Kỷ 14 còn đang thấy lạ vì sao người này không nhân cơ hội chọc Canh Nhị một hai câu, nhìn xuống dưới theo ánh mắt Truyền Sơn, cũng lập tức đổi giọng phụ họa: "Ngươi nói đúng lắm."

Canh Nhị không biết ý trong lời hai người nói, nghe vậy thấy cũng hơi cảm động, lúc này mới nói: "Ta thấy lão nhân ấy không giống như bị làm sao cả, cùng lắm thì đợi lát nữa ta dùng linh lực tẩm bổ bản nguyên cho hắn, để hắn sống lâu mấy năm là được rồi.

"Ý kiến hay. Vậy chúng ta đi xuống thôi, cũng không thể ở đây mãi được, ngươi một lần có thể mang hai người không?" Truyền Sơn cười hi hi hỏi.

Canh Nhị sảng khoái đáp: "Không thành vấn đề."

Thế là, một lát sau, Canh Nhị mang hai người Truyền Sơn và Kỷ 14, từ trên vách núi thẳng tắp rơi xuống dưới vách núi.

Truyền Sơn đứng ở trên mặt đất bằng phẳng ngửa đầu lên xem, có lẽ là bởi độ nghiêng, cột đá chắc chỉ tầm trăm trượng (1 trượng = 10 thước) thoạt nhìn lại có cảm giác cao không thể với.

"Địa hình ở đây thật là lạ." Kỷ 14 kinh ngạc.

Không sai, thực sự rất lạ.

Tựa như cái Truyền Sơn tưởng là vách núi, thực ra chỉ là một cột đá cao quá chừng. Chỉ thấy cây cột đá thô to dài rộng khoảng hai trượng, nếu không phải có chiều cao trăm trượng, thoạt nhìn sẽ không giống cột đá mà giống bệ đá nhân công cố ý xây nên.

Nhưng nếu là nhân công xây lên thì mặt tường bốn phía của nó đều có vẻ cực kỳ thô ráp, không giống dấu vết có người mài dũa, hơn nữa từ trên nhìn xuống không thấy được cái khe nào nối giữa nham thạch và nham thạch cả.

Trên cùng cây cột đá hình vuông này, chính là hang đá họ vừa nhảy xuống. Bản thân hang đá đó cũng là khối nham thạch chỉnh thể, thể tích khá lớn, lại có hình tròn, nhìn từ dưới lên giống như là trên cột đá hình vuông có đính một cái đầu hình tròn.

Nhìn lại chân cột đá, bốn phía là một dải đá vụn hình tròn, dải đá vụn không lớn, lấy cột đá hình vuông làm tâm, đường kính nhìn cũng chừng sáu trượng, mà dải đá vụn quanh cột đều là cổ trồng cho gia súc ăn cao cỡ đầu gối.

Lạ nhất là chân cột đá có một giọt nước không biết nho nhỏ không biết bốc ra từ đâu, vây xung quanh cột đá một vòng, chất nước trong suốt sạch sẽ lạ kỳ, làm người ta thấy đã muốn uống một ngụm.

"Điêu luyện sắc sảo." Truyền Sơn lẩm bẩm.

"Ngươi nghĩ đây là thứ hình thành tự nhiên sao?" Kỷ 14 tự nhận mình cũng đã nhìn thấy không ít cảnh sắc kỳ diệu, nhưng cột đá cùng dải đá vụn này, còn có vòng giọt nước trong như nước suối quanh cột đá, từ xa nhìn lại cũng không có gì đặc biệt, nhưng kết hợp lại với nhau, vẫn rất là có quy tắc, thoạt nhìn khá lạ.

"Chuyện lạ tất có vấn đề. Càn Khôn Tử nhọc lòng bày trận trong trận, cũng không phải đưa Trách Yểm tới dưỡng lão chứ?" Truyền Sơn sờ thanh kiếm không cắm trên đai lưng, trầm tư nói.

Canh Nhị tạm thời không có cảm giác nguy hiểm lại không khẩn trương như hai người, thấy có nước, chạy luôn qua đi rửa tay rửa chân.

"Này này, ngươi cũng không thử xem nước ấy có thể uống hay không." Truyền Sơn vội vã kêu lên.

Canh Nhị rửa tay xong, phát hiện nước đang tuần hoàn không phải nước đọng, lập tức vốc lên uống, chờ Truyền Sơn cao giọng ngăn lại, y đã 'ừng ực' uống một ngụm lớn.

"Không sao." Canh Nhị chậc lưỡi, "Nước rất ngọt, không có độc. Các ngươi không khát sao?"

Vừa nghe không có độc, Truyền Sơn lập tức đỡ Kỷ 14 tới.

Hai người này không giống Canh Nhị vẫn dùng tay vốc nước uống, thấy trong nước không có gì nguy hiểm liền nhúng đầu vào nước, sùng sục một trận.

"Phù!" Truyền Sơn ngẩng đầu, lắc mạnh, hô to thoải mái.

Canh Nhị thấy người này vẩy bọt nước văng khắp nơi, cẩn thận dịch người sang một bên.

"Các ngươi không cảm thấy ở đây rất nóng sao?" Truyền Sơn vừa nói vừa cởi quần áo, trước kia không có điều kiện thì thôi, hôm nay thấy một hồ nước trong như thế này sao có thể nhịn được.

Tuy biết cơ thể Truyền Sơn không giống người thường, nhưng thấy hắn không hề kiêng dè gì trần truồng người trước mặt hai người, Canh Nhị và Kỷ 14 vẫn không khỏi giật mình.

Kỷ 14 lại nghĩ, thần kinh người này xem ra cũng không phải đơn giản bình thường, thảo nào có thể kết thành đồng bọn với Canh Nhị. Lại bởi thế nghĩ tới bản thân, Kỷ 14 nhịn không được nhếch khóe môi.

Thấy Truyền Sơn tắm rửa sảng khoái lại hô to thoải mái, Kỷ 14 cũng không nhịn được nữa. Dù sao ở đây cũng không có người ngoài, đàn ông đàn ông có gì mà phải kiêng dè chứ, thế là cũng cởi hết quần giày vớ, chỉ là thương thế hắn chưa lành, không thể nhúng thẳng người vào nước, chỉ có thể ngồi trên lau người một phen, mới chỉ có thế thôi, làn nước mát rượi vừa tiếp xúc với thân thể đã cảm thấy người ngợm sung sướng, giống như được sống lại.

Do hai tên nam nhân vừa bẩn vừa thối phá hỏng, trong vũng nước vốn trong suốt đã bị đục ngầu, làm Canh Nhị thấy mà bĩu môi. Cũng may nước trong hồ này thoạt nhìn thì yên tĩnh, thực ra bên dưới lưu động khá mạnh, nước bẩn thoáng cái đã trở lại trong suốt như ban đầu.

Lần tắm rửa này Truyền Sơn không có gì phải gánh vác, tắm xong vẫn không muốn đi ra, lỏa người ngồi luôn ở trong vũng nước giặt quần áo, giặt xong của mình còn giặt luôn cho cả Kỷ 14.

Kỷ 14 ngại ngùng nói câu cảm ơn.

"Ơn huệ gì? Chờ thân thể ngươi tốt rồi lại giúp ta giặt." Truyền Sơn vui vẻ nói, bên thì thì bắt chuyện với Canh Nhị, "Ngươi xem người ngươi bẩn như thế nào rồi, ngươi không phải thích sạch sẽ nhất sao, sao không xuống tắm? Cũng xả vận xui đi."

Canh Nhị gãi mặt, trên mặt có chút u sầu."

"Làm sao vậy?"

"Ta, ta ngại."

"Ha!" Truyền Sơn bật cười, "Có gì mà ngại? Chẳng lẽ ngươi thực ra không phải nam nhân, mà là nữ cải nam trang?" Truyền Sơn đương nhiên biết y không phải, hắn đã sờ bao nhiêu lần rồi hắn biết chứ.

"Không phải…" Canh Nhị lại không giận, chỉ là nét mặt càng khổ não.

"Này, Nhị Tử, ngươi rốt cục làm sao vậy?" Truyền Sơn kéo một đống quần áo từ trong vũng nước ra, ngồi tới trước mặt Canh Nhị nói.

Canh Nhị thấy thân thể nửa xương khô của Truyền Sơn, nhìn lại thần thái tùy tiện, không hề tự ti của hắn, nhất thời cảm thấy vẻ nhăn nhó của mình khá là dư thừa. Thân thể người ta như thế mà người ta còn chả giấu chả giếm, y như thế này thì được gọi là gì?

Thế là, Canh Nhị hừng hực khí thế không do dự… cởi.

Thực ra Canh Nhị có thể không cần tắm, bằng không cuộc đời trong Hắc ngục tới bảy năm dài, với cái tính thích làm sạch của y chịu được mới là lạ. Chỉ là ai bảo y thấy mà thèm chứ? Cảm giác vốc nước vừa vẩy lên người, ngâm mình trong nước, so với thuật hút bụi, dù sao cái trước cũng thoải mái hơn, nhất là với tình huống có người còn đang cố ý dụ dỗ y.

Canh Nhị vui mừng thoát sạch, đặt mông ngồi vào trong vũng nước, một bên Truyền Sơn hự hự chà giặt quần áo, một bên giải thích cho Kỷ 14 cái gì là tinh cầu, Lam tinh lại là cái gì, truyền tống trận giữa các hành tinh dùng để làm gì.

Canh Nhị ngồi vào trong nước đã thoải mái nheo mắt lại. Nước này, ừm, không tồi. Vũng nước này mà ở Lam tinh, có lẽ lập tức bị đồn thành suối tiên chữa được bách bệnh đi.

Truyền Sơn phơi quần áo lên vách đá gồ trên cột đá, gió không lớn, cũng không lo quần áo bị thổi bay.

"Cảm giác tự to thật là tốt." Tuy hắn khẩn cấp muốn về Lam tinh, nhưng không thể phủ nhận là, hắn cũng cực kỳ hưởng thụ loại không khí tự do, sạch sẽ, nhẹ nhàng, khoan khoái này. Nếu có khả năng, cả đời hắn cũng không muốn vào mỏ than lần nữa, bụi than hắn chịu đủ rồi!

Ngó Canh Nhị nâng cánh tay, nhấc chân, nghiêm túc chà sát bùn đất trên người ở bên cạnh, Truyền Sơn mỉm cười.

Nói chung thì tiến vào mỏ than này cũng không thiệt, không những giải quyết thống khổ của quả xương khô, còn cơ duyên trùng hợp nhập ma đạo, may mắn nhất là hắn đã kết thân được với hai đồng bọn.

Chờ hắn trở lại Lam tinh, giải quyết thù nước nợ nhà, tìm được người nhà rồi sẽ cùng Canh Nhị tu luyện một phen vậy, sau đó cộng thêm Kỷ 14, ba người có thể vừa tu luyện vừa dùng truyền tống trận giữa các hành tinh đến hành tinh khác thăm quan. Cuộc sống như vậy cũng rất tốt đẹp phải không?

Ồ, có lẽ đã lâu chưa gặp ánh mặt trời, da tiểu tử Canh Nhị này thoạt nhìn đúng là mềm, mềm đến mức làm hắn hận không thể véo mạnh mấy cái. Lúc hắn mới từ trong hố bò ra, sờ da mình đã cảm thấy không tồi rồi, nhưng so với Canh Nhị thì hắn chỉ là đệ tử.

Nếu một nữ nhân có làn da như vậy, nam nhân của nàng còn không cưng nàng sao, nếu là tiến cung tuyệt đối là chủ luôn. Nhưng một người nam nhân da mềm đến có thể dùng từ 'vô cùng mịn màng' để hình dung thì có chút chà đạp ánh mắt hiềm nghi của nam nhân khác, càng nhìn càng khó chịu.

Canh Nhị chà xong thân thể bắt đầu gội đầu rửa mặt.

"Ơ?" Kỷ 14 ngồi bên kia vũng nước phát ra một tiếng kêu nghi ngờ ngạc nhiên.

Truyền Sơn dừng oán thầm với da Canh Nhị, tiện tay phủ chiếc áo cuối cùng lên vách nham thạch, lội nước qua hỏi: "Làm sao vậy?" Có thể làm Kỷ 14 phát ra tiếng kêu sợ hãi nhất định không phải việc nhỏ.

Kỷ 14 vừa mừng vừa sợ, "Nước này…"

"Nước này thì làm sao?" Hắn có cảm giác khác lạ gì cả.

Kỷ 14 giải thích: "Vết thương của ta vốn không thể dính nước, nhưng ta thấy người bẩn quá, cũng sợ vết thương bị dính bẩn, nước này thấy cũng sạch sẽ, liền tắm luôn một thể, nhưng… ngươi xem!"

Truyền Sơn khom người qua nhìn. Vết thương trên người Kỷ 14 sau khi bôi thuốc trị thương của phái Thanh Vân đã bắt đầu khép lại, nhưng sau đó để dụ địch liền lau thuốc trị thương đã bôi lên đi, hơn nữa để làm vết thương trông như bị ma vật gây thương tích, hắn còn động chút vào miệng vết thương, kết quả vết thương bắt đầu khép lại lại trở nên nghiêm trọng hơn.

Nhưng hiện tại xem qua, vết thương đó rõ ràng chưa khép lại hôm nay đã bắt đầu co miệng, tuy chưa khỏi hẳn, nhưng thấy màu da non, rõ ràng đang có chuyển biến tốt đẹp.

"Thực sự chuyển biến tốt đẹp rồi." Truyền Sơn còn sợ có vấn đề gì, vội vã quay đầu gọi Canh Nhị, "Nhị Tử, ngươi qua xem này, vết thương của 14 huynh…"

Truyền Sơn bỗng nhiên câm điếc, cái đầu xoay qua như bị người điểm huyệt, hoàn toàn cứng đờ.

Kỷ 14 cũng thấy không đúng, cũng tự nhiên nhìn về phía Truyền Sơn.

"Đây là…?!" Kỷ 14 thoáng cái mở to hai mắt nhìn.

Canh Nhị còn đang nghiêng người chịu khó chà sát mái tóc dài của y, một bên vô tình nói: "Không cần lo lắng, nước này có khả năng gột ma tẩy tà, trong nước ẩn chứa linh khí, người thường tắm rửa chỉ có lợi không có hại."

"…" Một khoảng yên tĩnh, hai người cách đó không xa không ai tiếp lời y.

Canh Nhị thấy lạ ngẩng đầu, vừa nhìn nét mặt hai người, nhất thời liền…. ủ rũ.

"Ta biết ngay sẽ vậy mà… Cũng không phải ta muốn như thế. Sư điệt kia của ta nói không sai, có lẽ ta mặt mũi thế này không nên ra ngoài gặp ai. Nhưng tên họ La kia cũng như thế mà, dựa vào cái gì ngươi cũng nhìn ta như vậy?" Lẩm bẩm, hừ hừ, biểu đạt đầy đủ chút tự ti và khó chịu của y.

"Yêu nghiệt a…!" Truyền Sơn lẩm bẩm nói.

"… Phải!" Tiếng Kỷ 14 nói hơi khàn khàn, hai tay lại bất giác che nửa người dưới.

Truyền Sơn thở dài một tiếng, hắn biết ngay ông trời sẽ không để cho hắn sống an lành mà, tặng cho hắn một đồng bọn còn cần phải chọn một người không bình thường thế này. Không bình thường thì cũng thôi, nhưng người cần chi phải để mặt mũi y như thế?

Truyền Sơn dùng tay trái lành lặn che khuất mặt trái, mặt phải tham lam nhòm qua khe hở nhìn chằm chằm… yêu nghiệt trong nước cách đó không xa.

Đẹp (*)! Thật là 'Đẹp'! Ngoại trừ từ 'đẹp' ra, ngươi sẽ không nghĩ ra được từ gì thích hợp hơn để hình dung khuôn mặt này.

(*) Đẹp (yêu): đẹp theo kiểu mỹ miều, Hán Việt là 'Yêu', vẻ đẹp làm người ta say mê, yêu dã, yêu nhiêu đều tả cái đẹp lộng lẫy.

Không có người nam nhân nào có thể nhìn khuôn mặt này mà không phản ứng, cũng không có người nam nhân bình thường nào có thể chống lại sự mê hoặc của khuôn mặt này. Truyền Sơn nhịn không được nghĩ, nếu vợ ta cũng có mặt mũi thế này, ta nhất định xây một tòa nhà trong rừng già núi sâu, ngày nào cũng giấu trong nhà không cho nàng ra ngoài. Loại này mà đi ra ngoài tuyệt đối là hại nước hại dân!

Phản ứng trung thực của thân thể làm Truyền Sơn thấy bi ai, tham gia quân ngũ ba năm, heo mẹ nhiều hơn mỹ nữ, hắn tham gia quân ngũ lại đã hơn năm năm, cộng thêm thời gian trong Hắc ngục, ít nhất hắn có… hai mốt năm không chạm qua nữ nhân. Ai, khi đó hắn nên nghe lời Vương đầu, trong lúc về nhà thăm người thân tìm một nữ nhân thành thân, bằng không cũng không đến mức thèm như ngày hôm nay.

Canh Nhị không phải là nữ nhân thật chứ? Truyền Sơn lau giọt nước khả nghi bên khóe miệng, ánh mắt đáng khinh dời xuống.

Bộ ngực bằng phẳng… Đây không phải vấn đề, da mềm có thể che giấu tất cả khuyết điểm.

Xuống chút nữa, cái bụng bằng phẳng có tám múi… Đây, cũng không phải vấn đề! Nam nhân có thể tập luyện được cơ bụng, nữ nhân lẽ nào không được? (8 múi, phét ko vậy anh @. @)

Lại dời xuống chút nữa, dưới bụi lông mềm mại là một cây…

"A!" Truyền Sơn hú một tiếng quái dị, vội vã vốc nước rửa mắt, thứ vừa mới nhìn thấy không tính! Tẩy sạch tẩy sạch.

Giấc mộng của ta, đã vô tình bị phá hủy như thế. Ông trời ơi người thật nhẫn tâm quá đi, làm ra một nam nhân như thế là sao hả? Đây là khảo nghiệm cho nam nhân hay nữ nhân a? Khuôn mặt ấy vừa nhìn đã là phá hỏng gia đình tốt đẹp của người khác! Canh Nhị ngốc như thế sao lại có khuôn mặt hồ ly tinh hơn cả hồ ly tinh chứ?

Thực ra khuôn mặt của Canh Nhị tuy cực kỳ đẹp, nhưng không mang nữ khí. Người khác chỉ nhìn qua cũng không coi y là nữ nhân. Cái đẹp ấy là loại đẹp trung tính, ông trời làm ra loại này để khảo nghiệm định lực của toàn bộ sinh vật trong thiên hạ. Truyền Sơn tin chắc, dù một con ếch thấy khuôn mặt này của Canh Nhị, cũng sẽ tim đập thình thịch, bơi quên cả duỗi chân luôn.

Lúc Truyền Sơn rửa mắt xong thì đồng thời, huynh đệ phía dưới kia cũng mềm đi.

"Nhị Tử, thực ra ngươi không phải người đi?"

Canh Nhị đổi sắc mặt.

"Trước đây ta tưởng ngươi là yêu quái, nghĩ cũng đúng. Vừa biết tiên đoán, vừa biết thuật đọc tâm, lại biết trận pháp, lại biết chữa thương, còn biết cách tu ma không giống người ta, nhìn lại khuôn mặt đó của ngươi, ai nói là ngươi là con người, ta đập đầu luôn trên cột đá này."

Canh Nhị yên lặng buông tóc, ngậm miệng nói biện bạch gì.

Truyền Sơn vốn nói xong còn thấy rất sướng, nhưng khi thấy gương mặt yêu nghiệt kia hiện lên vẻ ai oán, hai mắt như khóc như tố cáo loáng thoáng hơi nước, hắn thầm bảo mình đó chỉ là ảo giác, nhưng… vì sao trong lòng hắn như có mười tám mười chín con chuột gặm nhấm, khó chịu muốn chết? Vì sao hắn cảm thấy dường như hắn đã làm một sự việc sai lầm làm nhân thần cộng phẫn thiên lý bất dung.

"Bụp!" Một viên đá nện mạnh vào trán Truyền Sơn, lập tức đầu hắn nổi lên một cục

Canh Nhị lầy viên đá thứ hai từ dưới nước, ước chừng trọng lượng, nhắm ngay mũi tên họ La, ném.

Truyền Sơn bị viên đá ấy đập tỉnh hoàn toàn, toàn bộ suy nghĩ miên man không cánh mà bay, hắn bụm mũi, nước mắt, máu mũi cùng chảy, nhảy dựng kêu to: "Canh Nhị ngươi làm gì? Phản rồi hả! Dám đập lão đại nhà ngươi! Ngươi có biết cái gì gọi là 'thắng không anh hùng' hay không? Ta bây giờ không dùng được chút ma công nào!"

Canh Nhị giạng hai chân đứng trong nước, một tay cầm một viên đá, hằm hè kêu: "Ta cũng không dùng linh lực, nếu ta dùng linh lực ném ngươi, ngươi nghĩ bây giờ đầu ngươi còn trên cổ sao?"

Ta ném!

Canh Nhị y không ngại người khác nói y là yêu quái, nhưng y rất để ý miệng tên họ La, cảm giác cái giọng điệu của hắn thực sự giống y đúc kiểu… chòng ghẹo mà sư điệt từng nói với y?

"Này, ngươi còn ném là ta phản kích đấy."

Nếu là Canh Nhị trước đây, hắn đã sớm xông lên giáo huấn y nên tôn kính lão đại của y thế nào, nhưng đối với khuôn mặt ấy, hắn không đành lòng nổi.

Kỷ 14 ngồi bên nước suối thong dong nhìn Canh Nhị yêu nghiệt, trần truồng, chạy vòng quanh cột đá truy sát Truyền Sơn cũng trần truồng như thế. Truyền Sơn nửa người xương khô hôm nay không biết là mềm lòng hay sao, bị Canh Nhị truy sát chỉ la oai oái chứ không đáp trả.

"Tự do thật tốt." Kỷ 14 than thở, sau đó làm bộ duỗi chân không thèm để ý.

"Bùm bùm!" Truyền Sơn cả người nằm sấp vào trong vũng nước, bị Canh Nhị đuổi theo đằng sau cưỡi trên lưng đấm một trận.

Kỷ 14 ngó nửa người dưới đã an tĩnh của mình, tốt, định lực của hắn trước vẫn tốt như xưa, vừa rồi chỉ là kinh ngạc quá, khi biết khuôn mặt ấy, làn da ấy là của huynh đệ mình thì khỉ gió mơ màng tư xuân đều bay lên chín tầng mây hết.

Thấy Truyền Sơn thực sự bị đánh quá đáng thương, cũng không muốn để Canh Nhị tiếp tục kiêu ngạo nữa, Kỷ 14 đá chân Truyền Sơn, nói: "Cái mặt mà thôi, hàng bên trong cũng không đổi."

Truyền Sơn uể oải ngước mặt từ trong nước lên, hết sức đau thương nói: "Ta không ra tay được với cái mặt ấy."

"Đó là ngươi đang kỳ thị!" Canh Nhị xoay người hát vang bài ca nông nô, cưỡi trên người Truyền Sơn diễu võ dương oai.

"Ngươi không muốn ta 'kỳ thị' ngươi?" Truyền Sơn nghiêng đầu lé mắt nhìn yêu nghiệt cưỡi trên người mình.

"Đương nhiên không muốn." Yêu nghiệt ngóc đầu kiêu ngạo nói.

"… Được."

Từ 'được' vừa nói xong, Truyền Sơn đột nhiên xoay người, tay bóp cổ Canh Nhị, đặt ở trong vũng nước nhấc tay liền đánh. Má ơi, cái mặt đẹp thì làm sao, đánh vài lần cho quen.

"Úi úi!" Canh Nhị liều mạng giãy dụa trong vũng nước. Thằng bé này là một người thành thật, đối phương không sử dụng ma lực, y cũng dùng sức người thường đánh với người ta.

Nhưng do năng lực chênh lệch, một thằng bé thành thật như y sao có thể đấu lại với kiêu binh họ La đã lăn lộn nhiều năm trong quân đội, mặt thì chính nghĩa lẫm liệt thực ra là một tên gian trá láu cá quỷ kế đa đoan chứ?

Thấy Canh Nhị với khuôn mặt ấy, bị Truyền Sơn bắt nạt vừa khóc vừa cười hết sức thê thảm, một góc nào đó trong lòng Kỷ 14 bị lấp đầy, cảm giác thỏa mãn khó mà tả được làm khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười cực tà ác…. Thì ra ta cũng không bình thường lắm? Kỷ 14 tự nhận định.

"Các ngươi là đệ tử nhà ai? Sao lại chạy tới cột mốc ranh giới vui đùa ầm ĩ? Còn không mau đi ra!"

Truyền Sơn đè trên người Canh Nhị, ghé vào lỗ tai y nói: "Nhị Tử (*), ngươi thảm rồi. Lão đầu ngươi đập trúng đầu đã tìm tới cửa."

(*) Nhị Tử: thằng hâm, thằng đơ

"Đừng gọi Nhị Tử, ngươi đứng lên cho ta." Canh Nhị cố gắng xoay người.

Truyền Sơn đè người y không nhúc nhích, "Vì sao không thể gọi ngươi Nhị Tử, ngươi không phải lão Nhị của ta sao?" Hừm? Lời này nghe sao lạ vậy? Mau chóng sửa lại lời: "Nói, ai là lão đại của ngươi?"

"Ngươi mau đứng lên, có người tới." Canh Nhị da mặt mỏng, tứ chi liều mạng giãy dụa.

“Ngươi thừa nhận ta là lão Đại của ngươi, đồng thời sau này đều nghe theo lời ta, ta để ngươi đứng lên.”

“Ngươi, ngươi bắt nạt người ta.”

“Bắt nạt ngươi thì làm sao? Có giỏi ngươi cắn ta đi!” Truyền Sơn vô sỉ ác ý nhéo một cái trên mông người ta, ui thôi rồi, sướng cả tay.

“Ngươi còn không đứng dậy, ta, ta sẽ không giúp ngươi trở về.” Canh Nhị dùng đòn sát thủ.

“… Được rồi. Coi như ngươi giỏi.” Truyền Sơn còn chưa bắt nạt đủ, không cam lòng bò dậy khỏi lưng người ta, “Chờ đã! Ngươi đừng đứng dậy, ta đưa quần áo cho ngươi.”

Đừng hỏi hắn vì sao lại nói thế, nói chung trước khi hắn mặc quần áo, hắn đã ném quần áo cho Canh Nhị mặc trước.

Quần áo còn chưa khô hẳn, nhưng có người tới cũng không thể trần truồng gặp người ta được, ba người rời khỏi vũng nước, quay ra sau cột đá nhanh chóng mặc quần áo, chờ thu dọn xong xuôi, lúc này mới đi ra từ sau cột đá nhìn về phía người vừa tới.

Người tới chính là ông lão bị tảng đá đập trúng, ông lão thoạt nhìn rất khỏe mạnh, tuổi chừng hơn sáu mươi, vóc người không cao, thoạt nhìn còn lùn hơn Canh Nhị nửa cái đầu.

Ông lão từ khi nói câu kia thì vẫn đứng ở sát ranh giới giữa bãi cỏ cho gia súc và dải đá vụn, không đi bước nào về phía trước, cũng không mở miệng nữa, chỉ nhìn ba người trong dải ranh giới cột mốc, trong mắt có nghiền ngẫm và quan sát.

Lúc nhìn thấy Kỷ 14, trong mắt lão hiện ra một tia nghi hoặc, sao lại là một người bình thường? Lúc nhìn tới Canh Nhị, mắt lão hiện lên kinh diễm và giật mình, một nam nhân có mặt mũi như thế đúng là khiến người ta giật mình. Lúc nhìn đến Truyền Sơn, lão nhân sờ cằm. Xem ra chắc là người tu ma, mùi máu tươi trên người cũng đậm, nhưng tu vi lại gần bằng không? Hay là lão nhìn lầm rồi?

“Chào tiền bối, xin hỏi đây là nơi nào? Cột mốc ranh giới ngài nói là cái gì?” Truyền Sơn bước một bước về trước, chưa mở miệng đã cười, làm đường vân đen kỳ dị trên mặt hắn giảm bớt vẻ quỷ dị. Chỉ là quần áo mặc trên người hơi chật vật, Canh Nhị lòng dạ hẹp hòi chỉ giúp Kỷ 14 và chính y chỉnh lại trang phục, quên luôn mất hắn.

“Tiểu tử, ngươi nói cho ta biết trước, ngươi tên gì, là đệ tử nhà ai, sao lại ở đây?” Ông lão dường như không bị dọa bởi hình dáng nửa người xương khô của Truyền Sơn, giương giọng hỏi vặn.

“Tại hạ họ La, không có sư môn, hai vị bên cạnh là đồng bọn ta kết bạn trên đường. Ba người chúng ta đều đến từ Lam tinh, lúc kết bạn du lịch, do không cẩn thận khởi động một truyền tống trận giữa các hành tinh nên mới bị chở tới đây. Không dối gạt lão ngài, ba người chúng ta đến giờ vẫn còn mơ màng, ngay cả bị chở tới đâu cũng không biết.”

Truyền Sơn thẳng thắn vô tư, ra vẻ thành khẩn giải thích. Có thể không thành khẩn sao? Người ta thấy bọn họ rồi, nhất là hắn mà không có chút kinh ngạc nào, có thể thấy đối phương tuyệt không phải người thường, hơn nữa thân linh khí trên người đối phương cũng không lừa được ai.

“Các ngươi đến từ Lam tinh?”

“Phải.” Truyền Sơn bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện kỳ diệu, vì sao người không cùng hành tinh lại nói cùng một ngôn ngữ? Hay là Canh Nhị biết nguyên do?

“Các ngươi không biết nơi hiện tại các ngươi đang đứng là tinh cầu gì sao?”

“Không biết. Xin tiền bối chỉ giáo.”

“Nơi này là hậu thổ tinh, cùng một hệ hành tinh với Lam tinh của các ngươi. Nhưng Lam tinh là tinh cầu lớn, chỗ chúng ta ở là mép ngoài hệ hành tinh, cũng là nơi cằn cỗi nhất cả hệ.” Lão nhân cười nói.

Canh Nhị nghiêng đầu, là vậy sao? Vì sao có chút khác biệt với hình ảnh các hành tinh trong trí nhớ của y? Hậu Thổ tinh… Tên này nghe khá là quen thuộc, nhưng chốc lát y không đối chiếu được nó với hệ hành

tinh trong đầu y. Đành chịu thôi, y đã đi qua, nghe qua, gặp qua rất nhiều tinh cầu rồi. Ừm, vả lại để y nghĩ kỹ lại, y nhất định sẽ nhớ ra.

"Cằn cỗi? Tiền bối nói đùa, tinh cầu xinh đẹp thế này nếu cũng là nơi cằn cỗi, vậy Lam tinh của chúng ta… Ha hả."

Nghe Truyền Sơn khen ngợi sự xinh đẹp của Hậu Thổ Tinh, ông lão nhướn mày, cười mà không nói.

"Tiền bối, ngài biết chỗ nào có truyền tống trận công cộng không?"

"Mới đến đã muốn về?" Giọng ông già nói rất hùng hậu, ngay cả tiếng cười cũng sang sảng.

"Ha hả, trong nhà còn có việc gấp phải làm, ba người chúng ta đột nhiên chạy tới nơi đây, người trong nhà cũng không biết. Sợ họ lo lắng, đương nhiên phải sớm trở lại càng tốt."

"Ừ, cũng đúng. Đã thế thì, các ngươi đi theo ta." Ông lão xoay người, ngoắc để họ đuổi theo.

Canh Nhị thân là người có tu vị mạnh nhất trong ba người, tự giác là người đầu tiên đi tới, Truyền Sơn theo sát đằng sau, Kỷ 14 cảm thấy cơ thể tốt hơn rồi, không muốn để người khác dìu, đi ở cuối cùng.

"Tảng đá kia là ngươi đá?" Ông lão bỗng nhiên quay đầu lại hỏi Canh Nhị. Trong ba người, chỉ có Canh Nhị đi chân trần, lại so sánh hình dạng, lập tức có thể biết thủ phạm là ai.

Canh Nhị đỏ mặt, đầu cúi thấp y như nàng dâu vừa mới về nhà chồng, giọng cũng thấp: "Xin lỗi, ta không phải cố ý."

… Trên mặt ông lão hiện lên vệt đỏ ửng khả nghi.

Lau mồ hôi lạnh bỗng nhiên toát ra trên trán, ông lão cười xấu hổ: "Không sao, ta tùy tiện hỏi thôi. Ha hả, lần sau cẩn thận là được."

"Cảm ơn." Canh Nhị vừa nghe ông lão nói vậy, trên mặt lập tức cười như hoa nở.

… Ông lão dùng hết sức mới quay người được, vừa quay người đã hít sâu một hơi. Yêu nghiệt a! Ngay cả người tu luyện đã sáu trăm năm, tự nhận là định lực không thua kém tu phật cùng kỳ cũng không chịu nổi nụ cười yêu nghiệt ấy. Đây, đây quả thực chính là tạo hóa trêu ngươi! Sao lại có người mặt yêu nghiệt thế chứ?

Đang lúc nói chuyện, Canh Nhị đã vượt qua dải đá vụn giẫm một chân vào bãi cỏ cho gia súc, chân vừa giẫm xuống đã thấy hoa mắt.

"A!"

Cảm giác vừa rồi của y không sai, cột mốc ranh giới này chính là một huyễn trận cỡ nhỏ, cảnh đẹp họ thấy trên đỉnh cột mốc ranh giới cũng phần lớn là huyễn trận. Nhưng trận pháp này bố trí rất tinh xảo, trong thật có giả, trong giả có thật, hư hư thực thực làm người ta khó phân biệt thật giả, mặt khác hắn còn quên một việc….

"Làm sao vậy?" Truyền Sơn vội vã bước nhanh hơn.

"Đừng tới đây!" Canh Nhị muốn ngăn Truyền Sơn lại.

Nhưng đã không còn kịp rồi, Truyền Sơn sốt ruột an nguy của Canh Nhị đã giẫm một chân vào bãi cỏ cho gia súc.

Đây là?! Còn chưa kịp kinh ngạc tất cả điều thấy trước mắt, Truyền Sơn bỗng nhiên cảm thấy thân thể nặng vô cùng, chỉ cảm thấy trên người tựa như có trọng lượng ngàn cân.

"Bịch!"

Truyền Sơn lấy tư thế đầu rạp xuống đất nằm sấp trên mặt đất đầy đá vụn sắc lẻm.

45. Quyển 5 - Chương 1-1: Văn Án

Văn án:

Một tên xui xẻo đến tột cùng,

Một tiên đoán sư tham ăn lại gà mờ,

Sắp sửa mở ra một đoạn song, tu, kỳ, duyên kinh thiên địa quỷ thần khiếp?

Thực sự là yếu đến không thể yếu hơn, Truyền Sơn chỉ còn nửa cái khung xương khô vất vả lắm mới chạy khỏi Hắc ngục,

Lại bị truyền tống (chuyển) tới một tinh cầu xa lạ cằn cỗi,

Suýt thì bị mất mạng vì quái lão đầu của hậu thổ môn thôi thì không nói, còn phải bảo vệ trinh tiết cho Canh Nhị lộ mặt yêu nghiệt, khiến mọi người thèm nhỏ dãi!

Để kiếm tiền rời khỏi cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi ấy,

Truyền Sơn phải tiếp nhận 'Cuộc thử luyện dưỡng thành ma đầu' của hậu thổ môn,

Mỗi ngày nhẫn nhịn ma thú đánh đá đẩy ngã,

Còn phải tiến vào huyết hồn hải cửu tử nhất sinh trong truyền thuyết,

Canh Nhị vong ân phụ nghĩa nhân cơ hội cựa mình, báo mối thù ức hiếp…

Tiên đan gì đó đều là lừa người, con đường khổ tu không muốn chết thì phải thành ma!

—

Thấy Truyền Sơn vẻ mặt hung ác độc địa, Canh Nhị che cái cổ bị thương, khổ sở cúi đầu: "Họ mắng ta là tà ma ngoại đạo, nói ta thi triển mị hoặc thuật hại người, nhưng ta rõ ràng không làm…"

"Người lớn thế rồi còn khóc lóc cái gì? Ngươi có xấu hổ không?" Người nửa xương khô mạnh miệng nhẹ dạ không chịu được, "Đừng khóc nữa. Ta không phải giận ngươi, ta đang giận mình. Ta uổng là lão Đại của ngươi, không những không thể che chở ngươi, còn phải nhờ ngươi giải quyết mọi chuyện. Ngươi yên tâm, sau này phàm là người bắt nạt ngươi, ta đều sẽ đòi lại cho ngươi." Nói rồi sờ đầu Canh Nhị.

Hắn sẽ bảo vệ tên tham ăn này, chờ sau này hắn tu luyện thành công kiếm tiền rồi, nhất định ngày nào cũng mời y ăn thịt.

46. Quyển 5 - Chương 1-2: Khổ Tu

… Đại thảo nguyên mênh mông bao la ta thấy trên đỉnh cột đá đâu rồi? Hồ nước như minh châu đâu rồi? Còn cả thịt dê béo khỏe, tất cả đều chạy đi đâu hết rồi?

Truyền Sơn ngửi mùi đất cát truyền đến từ mặt đất, cảm thấy sự khô nóng và nỗi đau đớn của thân thể khi bị phơi mình dưới ánh nắng chói chang, chỉ cảm thấy khóc không ra nước mắt.

Đây là cái thế giới kiểu gì vậy a!

Chính giữa bầu trời có hai mặt trời? Bảy quả cầu tròn to đùng giống như Bắc Đẩu thất tinh treo cao trên đỉnh đầu đằng Đông, tựa hồ gần trong tầm tay là cái gì? Phía Bắc còn có một thứ hình trăng lưỡi liềm là… mặt trăng?

Bầu trời khác biệt không vẫn không đủ làm hắn chán chường như vậy, điều làm hắn muốn khóc chính là…

Vừa nhìn chỉ thấy cát vàng, quái thạch, bụi đất vô tận, màu xanh biếc cực ít. Hồ nước? Còn hồ nước đâu rồi, hắn ngay cả vũng nước cũng không thấy.

Kinh khủng nhất là ánh nắng chói chang gay gắt, dưới ánh nắng này, cơ thể có cảm giác như bị người ta gác thẳng lên đống lửa để quay, trong khoảnh khắc thôi, hắn đã cảm thấy khó thở.

Có gió, nhưng cơn gió này không những không mang đến chút ít mát mẻ nào, trái lại, cát vàng mênh mông vô tận cuồn cuộn đổ thẳng lên thân người, dường như hận không thể nhét hết nó vào thất khiếu ngũ quan (*) con người.

(*) thất khiếu: 2 lỗ mũi, 2 con mắt, 2 cái tai và 1 cái miệng. Ngũ quan là 5 giác quan của con người.

Biết ngay là Càn Khôn Tử sẽ không đơn giản buông tha ma đầu Trách Yểm này mà. Nhưng chiêu này cũng ác độc quá rồi đi? Trước hết thì khiến người ta kinh ngạc vui mừng, rồi sau đi thì đá người ta thẳng từ thiên đàng xuống địa ngục.

Trách Yểm, ngươi rốt cục đã đắc tội Càn Khôn Tử thế nào vậy? Sao hắn lại trăm phương ngàn kế tiếp đón ngươi thế này?

Nhưng vì sao tội Trách Yểm phải chịu lại để ta phải chịu? Hu hu, đệ a, ca đã nói với ngươi bao giờ chưa: ta ghen tị với ngươi lắm! Ta cũng muốn 'phúc tinh cao chiếu', không muốn 'môi tinh ập đầu' đâu.

"14. Ngươi đứng yên đó đừng nhúc nhích."

Canh Nhị không để ý cảm nhận của Truyền Sơn được nữa, vội vã bảo Kỷ 14 dừng lại. Thân thể Truyền Sơn trải qua quả xương khô cải tạo, miễn cưỡng có thể thừa nhận lực hấp dẫn mạnh của tinh cầu này, nhưng nếu là Kỷ 14 bước tới, có khi mệnh cũng không còn.

"Vì sao ông không nhắc chúng ta trước?" Canh Nhị giận, ông lão này thoạt nhìn không tệ, trong lòng lại xấu xa. Y không tin lão già này không nhận ra Kỷ 14 chỉ là một người thường.

Ông lão cố gắng không để mình nhìn mặt Canh Nhị, sợ bị ảnh hưởng, giọng lớn lối: "Đây là thường thức. Lực hấp dẫn của mỗi tinh cầu đều không giống nhau, người lớn nhà các ngươi lẽ nào không dạy các ngươi sao? Cái gì cũng không biết mà dám dùng truyền tống trận giữa các hành tinh, cũng không sợ vừa ra trận thì mất cái mạng à."

Canh Nhị mệt mỏi phản bác, ông già nói có lý.

Bình thường người tiến hành truyền tống giữa các hành tinh, đối với vài thường thức đều biết, chẳng hạn như lực hấp dẫn của từng tinh cầu chính là một trong những thường thức mà ai cũng phải biết. Nhưng mà tu giả có thể sử dụng truyền tống giữa các vì sao, tu vi thấp nhất cũng không được dưới Kim Đan Kỳ, lực hấp dẫn căn bản không có ảnh hưởng gì với họ, nào giống ba người bọn họ.

"Chúng ta không biết sẽ bị truyền đến nơi đây, cũng không chuẩn bị gì cả." Canh Nhị cố gắng giải thích.

"Tu vi của ngươi không tệ." Ông lão đột nhiên khen y một câu, "Mạnh hơn ma đầu đằng sau ngươi rất nhiều. Tu giả bình thường mà không có thực lực độ Ngưng Khí 3 trở lên, tới Hậu Thổ Tinh ngay cả bước đi cũng thành vấn đề. Nhưng tiểu tử ngươi… Ngươi là cấp 2?" Lão giả kinh ngạc.

"Ack, ta khá chú trọng luyện thể."

"Thì ra là thế. Ya, cái này cho ngươi, khụ, ở đây gió lớn, cát bụi nhiều, mặt trời cũng độc. Ngươi mang trên mặt che cũng tốt." Ông lão nghiêng mặt về hướng khác, tay cầm một miếng khăn đỏ run run.

Truyền Sơn lòng bỗng khó chịu cực kỳ. Lão già này có ý gì? Ngần ấy tuổi rồi, lão muốn làm gì? Không được, mình nhất định phải đứng dậy!

Canh Nhị mặt đỏ hồng nhận mảnh khăn đỏ, "Sư điệt của ta cũng nói với ta rồi, bảo ta ra ngoài tốt nhất phải che mặt lại, cảm ơn." Xem ra ông lão này cũng không phải xấu lắm.

Ông lão thầm rơi lệ trong lòng, ta lớn tuổi như vậy có thể sao? Muốn làm chút chuyện xấu còn sợ bị khuôn mặt ấy ảnh hưởng, đành phải che cái mặt ấy lại trước. Hu hu, không được, làm xong chuyện này nhất định phải tìm một chỗ tu hành lại mới được.

Chờ Canh Nhị che mặt lại rồi, sắc mặt ông lão mới khôi phục lại vẻ tự nhiên. "Khụ, tiểu ma đầu này cũng luyện thể giống ngươi à? Tu vi thấp như thế, nhưng vẫn có thể giữ không chảy máu dưới áp lực lớn như vậy, tố chất thân thể không tệ."

Ông lão ngó Canh Nhị, lại ngó Truyền Sơn đang quỳ rạp trên đất mở miệng cũng khó khăn, cuối cùng còn không quên nhìn Kỷ 14 đứng ở bên dải đá vụn chưa bước tới, vẻ mặt trấn định; nhìn xong còn gật đầu liên tục.

"Không tệ không tệ." Ông lão đảo mắt tới lui, cũng không biết đang có ý gì.

Cái gì không tệ? Truyền Sơn muốn đứng lên, nhưng hắn vẫn không thể nào thích ứng với trọng lượng cơ thể mình, thử vài lần liền cũng không thành công, thậm chí ***g ngực cũng không rời mặt đất quá ba tấc được.

"Nếu các ngươi muốn tới truyền tống trận giữa các hành tinh công cộng, cả hậu thổ tinh chỉ có một, cách nơi này khoảng hai ngàn dặm. Trừ ngươi ra, hai người kia phải đi thế nào?" Lão nhân mỉm cười hỏi Canh Nhị.

"Ngài có thể…"

Lời Canh Nhị còn chưa nói xong đã bị ông lão cắt ngang, "Muốn ta giúp cũng được, nhưng thù lao không thể dưới hai viên linh thạch thượng phẩm."

"Cái gì? Đắt vậy?" Canh Nhị lập tức gạt bỏ ý kiến người tốt vừa lập nên về ông lão, lại xác định ông lão này chắc chắn không phải một người hiền hậu gì.

"Đắt? Tiểu huynh đệ, ta đưa cái giá này cũng là rất bất đắc dĩ, Hậu Thổ Tinh chúng ta muốn cái gì cũng không có, ngoại trừ bão cát và mặt trời, sản lượng linh thạch cực kỳ thấp. Chỉ có duy nhất một mỏ linh thạch còn phải dựa theo cống hiến đối với Hậu Thổ Tinh để phân phối, những hộ nhỏ lẻ sinh sống ở đây như chúng ta kiếm ăn cũng không dễ a."

Ông lão lại chuyển giọng, "Một câu thôi, ngươi đồng ý bỏ linh thạch, ta liền đưa các ngươi tới khu vực an toàn. Nếu như không đồng ý, chúng ta liền ai đi đường nấy, à, suýt thì quên mất, ngươi đá tảng đá vào đầu ta, dù sao cũng phải chi chút linh thạch mua đan dược chứ."

"Ông nói chuyện không tính toán gì hết. Vừa rồi ông còn nói không sao không cần ta đền bù, sao bây giờ lại đổi giọng rồi?"

Vừa nghe đối phương đòi linh thạch, Canh Nhị nhất thời nóng nảy, linh thạch của y vốn đã không nhiều, vừa rồi ông lão còn nói trên tinh cầu này linh thạch khó tìm, đương nhiên có thể bớt một viên là bớt một viên.

"Hơn nữa đầu ông rõ ràng không sao hết!"

"Sao lại không sao? Lớp da thoạt nhìn không rách xước, nhưng bên trong khó nói lắm. Nói không chừng ngày mai ta liền không dậy nổi nữa?" Ông lão trừng mắt.

Cũng may lão thông minh, che khuôn mặt của Canh Nhị lại trước, bằng không sao có thể lẽ thẳng khí hùng như thế?

Ông lão thầm đoán đối phương có thể đã tu luyện công pháp chuyên quyến rũ người khác hay không, không thì khuôn mặt ấy dù có đẹp cũng không đến mức ảnh hưởng được lão.

Canh Nhị há hốc mồm, vì sao trong cuộc đời y cứ gặp phải loại người đanh đá thế nhỉ? Còn muốn nói thêm nữa thì đột nhiên Canh Nhị cảm thấy có ai đang kéo gấu quần y, vừa cúi đầu đã thấy Truyền Sơn đang cố gắng ngẩng đầu lộ ánh mắt khẩn cầu với y.

Canh Nhị lòng run lên, Truyền Sơn rõ ràng là muốn rời tinh cầu này càng nhanh càng tốt, bằng không hắn cũng sẽ không tỏ thế yếu với y.

"Được rồi, ngươi đưa chúng ta an toàn tới truyền tống trận giữa các hành tinh công cộng, ta trả ngươi hai viên linh thạch." Canh Nhị cắn răng nói.

"Là linh thạch thượng phẩm, thuộc tính nào cũng được."

“Biết, rồi.”

Ông lão duỗi tay ra.

Canh Nhị giận, “Đến rồi lại đưa.”

Ông lão thần sắc bất động, “Tiền đặt cọc.”

“Cho… lão…” Truyền Sơn quỳ rạp trên đất cố dằn ra hai chữ.

Do Canh Nhị nằng nặc yêu cầu, ông lão phải dùng tâm thệ, đồng ý nhất định đưa ba người tới truyền tống trận.

Ông lão nhận tiền đặt cọc kể cũng thẳng thắn, trải lớp áo da dê quấn ở thắng lưng ra, xách Truyền Sơn lên, rồi bọc hắn và Kỷ 14 còn chưa thấy rõ hoàn cảnh chân thực của Hậu Thổ Tinh vào.

Kỷ 14 vẫn thấy lạ, một chiếc áo da dê sao có thể bọc hai người đại nam nhân vào, Truyền Sơn đã có chút kiến thức cũng cảm thấy chắc đây là pháp bảo ông lão luyện ra.

Hai người bị bọc trong áo da dê không có bất luận cảm giác khó chịu gì, trái lại thoải mái giống như ở trên giường.

Ông lão một tay nâng áo da dê tự động thành lớn, cuộn thành dạng ống, một tay nắm tay Canh Nhị, miệng niệm quyết triển khai Phi hành thuật, bay về phía mục tiêu.

Canh Nhị thấy ông lão không cầm linh thạch bỏ chạy, cũng an lòng bớt. Nhưng y lại không thấy cái nhếch môi cười đểu của ông lão dẫn đường phía trước, càng quên thể chất mang xui xẻo của siêu cấp xui xẻo họ La.

Lại nói về Truyền Sơn và Kỷ 14 bị bọc trong áo da dê.

Kỷ 14 cảm nhận quá trình đặc biệt, hơi nhắm hai mắt lại.

Không lâu sau, áo da dê tựa hồ không còn thoải mái như trước, bắt đầu trở nên cực kỳ nóng.

Kỷ 14 giần giật khó chịu, một luồng sát khí đột nhiên úp về phía mặt hắn.

Kỷ 14 bỗng chốc mở hai mắt, nhanh chóng lăn một cái. Mã tấu rơi xuống đất, quân nhân gầy trơ xương mang nét mặt điên cuồng và mông lung lại vung đao bổ về phía hắn.

Đây là đâu? Kỷ 14 thầm kêu to.

Lẽ nào hắn đang ngủ? Đây là cảnh trong mơ? Nhưng vì sao lại chân thực như vậy?

Không đợi Kỷ 14 nhận rõ hiện thực và mộng ảo, chiến hữu quen thuộc lại cầm mã tấu lên triển khai tập kích về phía hắn.

“Chu Đồng, dừng tay!”

Không, hắn không cần trải qua chuyện tàn khốc như vậy lần nữa. Hắn đã từng thề, hắn không bao giờ ra tay về phía chiến hữu của mình nữa. Nhưng Chu Đồng điên rồi, không những là Chu Đồng, chín người chết trước đó mãi cho đến chết còn mấy người có thể giữ tỉnh táo? Đồng bào thuở xưa, chiến hữu thân mật nhất, hôm nay lại như kẻ địch.

Không, còn đáng sợ hơn cả kẻ địch nữa.

Chí ít kẻ địch sẽ chỉ giết ngươi, chứ không muốn ăn thịt, uống máu ngươi.

Bắt đầu từ khi nào thì trở thành như vậy? Bắt đầu từ lúc nào thì họ nghi kỵ nhau như vậy?

Là bởi họ đều cảm thấy có đi nữa cũng không thể đi khỏi sa mạc chết chóc này sao? Hay bởi vì nước, lương đã bị cắt? Hay là… chiến hữu còn đang sống bị hắn phát hiện đang ăn vụng thi thể của chiến hữu đã chết?

“Ta biết ngươi muốn giết ta, hì hì! Ta biết Lưu Thường chết như thế nào, chắc chắn là do ngươi giết, ngươi uống máu hắn có phải không? Bằng không thể lực ngươi sao lại tốt như vậy? Sao có thể duy trì tới bây giờ?”

"Chu Đồng, ngươi tỉnh táo đi. Ta không uống máu của bất luận ai cả, chúng ta sẽ đi ra, tin ta đi, ta có cảm giác chúng ta sắp ra rồi."

"Không! Không ra được!" Chu Đồng điên cuồng gào thét, cầm mã tấu quơ lung tung, hoàn toàn quên phải bảo trì thể lực.

Kỷ 14 vừa tránh né công kích của hắn, vừa cố giữ thể lực của mình, hắn đã lâu rồi không uống nước, dịch nước tiểu đã khô từ lâu, có tiểu nữa cũng không ra được.

"Đêm qua có phải ngươi muốn giết ta không? Hì hì, ngươi đừng nghĩ giấu ta, ta biết ngươi giữ lại ta không giết, chính là muốn chờ ta tự tiêu hao không còn sức lực. Diệp Kình Chi, ta hận ngươi! Khi đó vì sao phải gọi tên ta, vì sao không gọi những kẻ khác?"

Bởi vì ngươi là đồng bọn ta tín nhiệm nhất. Kỷ 14 có lệ mà không chảy ra được.

"Ta muốn về… Diêu Diêu còn đang chờ ta, nàng sẽ sinh con cho ta, ta phải đi về… Ta không muốn chết…"

Chu Đồng đang hoảng hốt, bước chân lảo đảo kéo mã tấu bước từng bước tới gần Kỷ 14.

"Kình Chi, để ta giết ngươi đi, Diêu Diêu sùng bái ngươi như vậy, ngươi sao có thể nhẫn tâm để nàng thành quả phụ? Sao có thể nhẫn tâm để con nuôi của ngươi mồ côi từ trong bụng mẹ? Đây là ngươi nợ ta, nếu ngươi không gọi tên ta lên, ta cũng sẽ không…"

Kỷ 14 dừng né tránh, lẳng lặng nhìn bạn tốt kéo mã tấu bước gần tới hắn.

Đến đây đi, lần này hắn sẽ không bao giờ phạm sai lầm nữa, không bao giờ phản ứng 'vô thức', cắm đao vào trong trái tim chiến hữu hắn tín nhiệm nhất, thân mật nhất nữa.

Truyền Sơn mặt vô biểu tình nhìn vô số thi thể trên mặt đất.

Ngay ở ba ngày trước, có lẽ là ba ngày đi. Hắn đang ở trong áo da dê đợi chờ thoải mái, đột nhiên cảm thấy chấn động, cả người đều rớt khỏi áo da dê.

Chờ hắn rơi xuống đất đã thấy Canh Nhị bị hai đạo sĩ mặc áo đạo sĩ bắt đi.

Màu đạo bào ấy rất quen, nếu không lầm, đối phương chắc là người của phái Thanh Vân cứ đối đầu với hắn.

Người phái Thanh Vân cũng đuổi theo tới đây sao?

Họ bắt Canh Nhị muốn làm gì? Kỷ 14 đâu rồi? Có phải đã bị họ giết chết rồi không?

Truyền Sơn quên mất ma công của mình chưa khôi phục, động thân muốn đuổi theo.

Ba ngày qua, hắn một mực đuổi theo hai gã đạo sĩ ấy, nhưng hai đạo sĩ ấy lại giảo hoạt cực kỳ, không những bày bẫy rập, còn phái hàng loạt nhân thủ tới ngăn cản hắn.

Họ có phải đã biết chỗ thần bí của Canh Nhị, muốn lợi dụng y?

Lúc nhìn thấy hai đạo sĩ kéo khăn che mặt của Canh Nhị xuống, Truyền Sơn chỉ cảm thấy tim mình đang đập điên cuồng.

Qủa nhiên, ánh mắt hai hai đạo sĩ kia lộ kinh diễm và ý *** tà.

"Truyền Sơn!" Canh Nhị sợ hãi kêu lên.

"Ca ca! Cứu ta với!" Bên tai truyền tới tiếng muội muội hắn kêu cứu.

Truyền Vịnh nàng có phải cũng gặp chuyện y hệt không? Hắn không kịp cứu muội muội của hắn, giờ ngay cả Canh Nhị cũng không cứu nổi sao?

Truyền Sơn hai mắt đỏ đậm, liều lĩnh nhào tới.

Chỉ thấy hai đạo sĩ kia vung ống tay áo lên, vô số binh vệ áo giáp chặn đường hắn.

"Truyền Sơn, cứu ta! Buông, các ngươi muốn làm gì?"

Tiếng Canh Nhị kêu thảm thiết mơ hồ truyền vào tai hắn, Truyền Sơn bị kích thích máu sôi trào, hận không thể xé xác hai đạo sĩ ức hiếp Canh Nhị kia.

Tay phải, năm ngón tay xương xẩu đỏ như máu không biết đã trở thành năm lưỡi dao sắc bén tự bao giờ, Truyền Sơn bắt đầu chém giết theo bản năng.

Ai cũng không thể ngăn cản hắn!

Nếu để cứu người nhà, bạn thân của hắn, giết những người này thì có sao đâu? Dù giết sạch toàn bộ đạo sĩ phái Thanh Vân, chỉ cần có thể để người nhà của hắn và Canh Nhị sống tốt, hắn chẳng sợ gì cả!

Không sợ nhập ma, không sợ vào địa ngục, không sợ máu tanh đầy người, không sợ bị hồn ma quấn thân.

Gặp Phật giết Phật, gặp Thần giết Thần, ai tới ngăn cản hắn thử xem!

Kẻ địch càng ngày càng nhiều, tựa hồ như vô cùng vô tận.

Giết chóc liên tục không ngừng, làm lòng hắn càng kiên cường, càng độc ác. Mạng người không còn là mạng người, máu tanh biến thành hương thơm, tay phải vung đao đã trở nên tê cứng, nhưng không còn cảm giác được chút mệt mỏi nào.

Một ngày một đêm trôi qua, đã không còn nghe thấy tiếng kêu cứu của Canh Nhị nữa. Hắn chỉ tiến về phía trước theo bản năng.

Hai người hai đêm trôi qua, tiếng kêu thảm thiết của muội muội cũng mờ dần trong đầu. Lúc này hắn đã nhận thực được vui vẻ từ việc giết người. Thấy đám thiết giáp vệ ấy kêu thảm rồi ngã xuống, thú tính bạo ngược chôn sâu trong đáy lòng dần lộ ra bộ mặt dữ tợn, mỗi lần vung đạo chặt bỏ, cảm nhận máu tươi bắn đầy lên mặt, trong lòng không hiểu sao có vui sướng và thỏa mãn.

Liếm máu bị bắn đến bên khóe miệng, tựa hồ cảm thấy còn chưa đủ vị, Truyền Sơn nhặt cánh tay phải lên, đem xương ngón tay biến thành lưỡi dao sắc bén, ngọn đao còn nhỏ máu tươi đưa vào miệng liếm.

Ừm, hắn đang làm gì nhỉ? Hình như là đang tìm một người nào đó, là ai nhỉ? Vì sao vẫn không nghĩ ra được?

Mặc kệ nó đi! Có lẽ chờ hắn tìm được người hắn muốn tìm hắn sẽ nghĩ ra được, giờ thì cứ giết một trận cho sướng đi đã.

Giết! Giết! Giết! Giết chóc không còn là hành vi bị bất đắc dĩ, đêm ngày thứ ba, hắn thậm chí có thể cười chủ động lần mò tiến vào trong đám người kéo dài không dứt.

"Phù phụt!"

Tên vệ sĩ mặc áo giáp này thoạt nhìn hơi quen mắt, trước khi chết còn kêu thảm như đang gọi 'Truyền Sơn'.

Truyền Sơn rút cánh tay ra, nét cười tàn khốc dữ tợn tiếp tục tiến về phía trước.

Không ai có thể ngăn cản con đường của hắn, chỉ cần phía trước có vật, hắn sẽ giết, dù là Lý Hùng cũng thế thôi.

"Không đúng? Lý Hùng? Chết tiệt! Ta giết Lý Hùng?!" Trong đầu có tiếng nói đang kêu to.

Trái tim Truyền đập mạnh một cái.

Vì sao hắn lại cảm thấy hoảng hốt như đã làm sai điều gì đó? Không, không có bất luận kẻ nào có thể trói buộc chân hắn, dù là chính hắn cũng vậy. Chẳng qua là một Lý Hùng mà thôi, giết cũng giết rồi.

"Ngu ngốc! Ngươi nhớ ra cho ta. Lý Hùng là huynh đệ ngươi, ngươi tên hỗn đản này!" Tiếng kêu trong đầu kêu to hơn nữa.

"Ngươi lại giết huynh đệ của ta? Ngươi, ngươi không phải ta! Đây không phải ta! Tỉnh lại! Tỉnh lại "

Tiếng kêu trong đầu làm hắn thấy đau nhức, khiến sức phán đoán của hắn bị nhiễu loạn, làm hắn lập tức bị mấy thiết giáp vệ bắn trúng. Truyền Sơn nổi giận, bỏ qua tiếng gào trong đầu, chỉ một lòng giết địch.

Kẻ địch lại ào ào xông tới hắn, Truyền Sơn rất nhanh đã vứt cái người tên Lý Hùng kia khỏi đầu.

Giết đi! Thỏa thích hưởng thụ niềm vui giết chóc, vị máu ngọt ngào, đây mới là thế giới hắn nên đợi, đây mới là hắn chân chính!

"Ngươi tên ma quỷ này! Ngươi không phải là người! Ngươi giết cả chúng ta ư?" Có người cao giọng chửi bậy nhào tới.

Ma quỷ? Ha ha! Cách nói này có vẻ không tệ, hắn đúng là tu ma, trở thành ma quỷ cũng là chuyện thường thôi. Ha ha ha! Tay phải Truyền Sơn hóa thành đao xương khô vung lên, vẽ một vết máu thật sâu trên cổ người kia.

Máu tung tóe, người tới bụm cổ, mở to hai tròng mắt khó tin, tay kia chỉ vào Truyền Sơn như muốn chỉ trích hắn.

Người vừa rồi sao lại quen mắt thế, tên gì ấy nhỉ? Thiếu Hoa! Đúng, hình như tên Thiếu Hoa gì gì đó.

"Hắn là Ngô Thiếu Hoa! Sao Thiếu Hoa lại ở đây? Đây rốt cuộc là nơi nào? Ta làm sao vậy? Ta lại đi giết Thiếu Hoa?" Thanh âm trong đầu tựa hồ không thể tin nổi Ngô Thiếu Hoa đã chết thảm.

Mặc ngươi là ai, chặn đường ta thì phải chết!

Truyền Sơn nhếch mép lau máu nhe răng cười, một phát đá bay thiết giáp vệ sĩ chặn đường mình.

Lại là một thân ảnh nhào tới trước mặt.

"Phù phụp!"

"Ack a… Truyền… Sơn…"

Canh Nhị nắm móng xương khô đỏ như máu kia, cúi đầu nhìn đăm đăm vào lưỡi dao sắc bén đâm vào trái tim mình, ánh mắt nghi hoặc và khó tin, khóe miệng bắn ra một tia máu tươi.

–

Canh Nhị nghi hoặc ngó bầu trời, sau bây giờ vẫn chưa tới?

Cũng đã sắp qua nửa canh giờ rồi? Hai ngàn dặm đường này xa như vậy sao? Hay Phi hành thuật của ông già này không xuất sắc như tu vi y?

"Còn bao lâu nữa?" Canh Nhị hỏi.

Ông lão phân ra một tia thần thức nhẹ nhàng đáp lại: "Cũng sắp tới rồi."

Kỷ 14 kéo thân thể của đồng bọn, đi bước một về phía trước.

Từ hôm hắn cướp được mã tấu của Chu Đồng, quản chế hắn, cho tới hôm nay đã qua bốn ngày bốn đêm tròn.

Bốn ngày qua, hắn vẫn kéo Chu Đông đi xung quanh cái hắn cho là sa mạc.

"Buông… ra…"

Kỷ 14 không nghe thấy, hắn chỉ đờ đẫn kéo chiến hữu của hắn bước thấp bước cao đi trong sa mạc.

Bốn ngày qua, họ phải dựa vào một gốc tiên nhân chưởng thi thoảng mới phát hiện ra để sống đến giờ. Đáng tiếc, xung quanh rễ cây tiên nhân chưởng cũng không ẩn nhiều nước lắm, hắn đào xuống gần bốn thước cũng chỉ cảm thấy ươn ướt thôi, hoàn toàn không thấy hố nước xuất hiện.

Hôm nay, chút nước hấp thu từ gốc tiên nhân chưởng này đã khô kiệt từ lâu, bắt đầu từ sáng hôm qua, họ đã nhỏ giọt chống chọi tới nay. Trong tình huống như vậy, họ còn có thể chịu đựng được bao lâu, Kỷ 14 không muốn nghĩ tới đó.

"Kình Chi…"

Kỷ 14 dừng bước chân, lần này hắn nghe thấy được. Chu Đồng cũng đã lâu không nói gì rồi, dù lúc hắn đút tiên nhân chưởng cho hắn, hắn cũng không mở miệng nói một chữ.

Kéo người tới nơi mát mẻ hơn chút, Kỷ 14 thả Chu Đồng xuống đất, hắn cũng không đi nổi nữa, hôm nay cứ nghỉ ở đây thôi.

"Kình Chi, ta… không được nữa."

"Bớt tranh cãi, giữ gìn thể lực. Chúng ta phải ra khỏi đây." Kỷ 14 xoay đầu qua phía khác. Không muốn nhìn khuôn mặt khô nứt, vàng vọt, không còn sức sống của đồng bọn.

"Ngươi hãy nghe ta nói…" Chu Đồng lại mỉm cười, "Ngươi ta cũng hiểu, ta… không chống được qua hôm nay…"

"Câm miệng."

"Cẩu hoàng đế kia, trên đời này nào có tiên nhân gì… Nào có trường sinh bất lão gì? Kình Chi, chúng ta là tốp thứ mấy đi tìm tiên nhân? Người đi trước cũng không trở lại, chúng ta cũng chắc chắn không trở về được…"

Chu Đồng mắng chửi cẩu hoàng đế một hồi, Kỷ 14 muốn bảo hắn giữ thể lực lại không nói nên lời, mấy huynh đệ kia chết đi cùng là như thế này, đột nhiên ý nghĩ trở nên rõ ràng, ngôn ngữ lưu loát, sau đó… sẽ không có sau đó nữa.

Chu Đồng đột nhiên dùng giọng ra lệnh nói với Kỷ 14: "Nhìn ta!"

Kỷ 14 nghiêng mặt nhìn hắn.

Chu Đồng nắm tay hắn, dùng giọng điệu cực kỳ thong thả, nói: "Ngươi ăn máu thịt của ta, ngươi và ta sẽ thành huynh đệ ruột, vợ ta cũng là vợ ngươi, ta chết cũng như ngươi chết. Không được bỏ ta lại, ta phải hoàn hoàn chỉnh chỉnh theo ngươi ra khỏi sa mạc…"

Kỷ 14 kiếm chế run rẩy của cơ thể, ôm đồng bạn vào lòng.

"Đáp ứng ta."

"…"

"Đáp ứng ta."

Nước mắt không chảy ra được trở thành phẫn nộ, tự trách, bất cam, hối hận trong lòng. Nếu đây là kỳ vọng của ngươi… Kỷ 14 nặng nề gật đầu một cái.

Chu Đồng cố nhếch khóe môi, tựa như đang cười, "Kình Chi, ta có nói với ngươi chưa… xin lỗi…"

Giọng Chu Đồng thấp dần, cuối cùng…

Kỷ 14 ôm chặt đồng bạn trong lòng, vẫn không nhúc nhích.

–

Truyền Sơn nhìn chằm chằm thi thể ngã dưới chân mình một hồi lâu.

Đây hình như là người hắn muốn tìm?

Hắn đã giết y rồi à?

Truyền Sơn dùng chân đá khối thi thể đó, người đã không còn nhúc nhích nữa. Gương mặt thoạt nhìn khó có thể làm người ta quên được ấy cũng trở nên xám trắng, xấu xí. Xem ra cho người cho dù có đẹp đến đâu thì chết cũng như nhau, Truyền Sơn khinh thường bĩu môi, thuận vung cánh tay phải lên, giải quyết một thiết giáp vệ sĩ xông tới gần.

Trong đầu tựa hồ có cái gì đang giao chiến, có thanh âm gì đang hô to trong đầu hắn, nhưng hắn từ chối nghe, luôn cảm thấy nghe xong sẽ có hậu quả không tốt.

Đúng, hắn nên giết địch trước, giết sạch những kẻ địch này rồi mới lo tới vấn đề trong đầu.

Một bước lại một bước, một ngày lại một ngày, chiến trường này tựa hồ không có ban ngày và ban đêm, vừa nhìn chỉ thấy vô số kẻ địch thì là người, có lẽ do máu tanh quá nhiều, không khí cũng dần trở nên đỏ quạch.

Truyền Sơn không nhớ rõ mình đã giết bao nhiêu người, cũng không nhớ rõ đã ở trong hoàn cảnh này bao lâu.

Dường như đã… nửa tháng rồi? Hay một tháng?

Cơ thể hắn xuất hiện dị biến, không biết từ bao giờ đã hóa thành xương khô hết. Cúi đầu nhìn thân thể của mình, vô tư xé mảnh vải cuối cùng quấn trên người, lộ ra khung xương đỏ như máu.

Hắn dường như đã quên điều gì quan trọng.

Hắn tới nơi đây làm gì? Vì sao lại chém giết những người này?

Truyền Sơn nghiêng đầu, trong viền mắt sâu hoắm đã không còn con ngươi, chỉ có hai ngọn lửa đỏ vàng đang bốc cháy.

"Đây không phải ta! Đây không phải ta! Ta phải tỉnh lại! Ta phải tỉnh lại !" Giọng nói ấy tựa hồ còn chưa chịu hết hy vọng, càng thêm điên cuồng tàn sát bừa bãi trong đầu hắn.

Nhưng trong đầu hắn rõ ràng không có gì cả, vì sao tên kia còn ở đó?

"Nhớ lại cho ta! Không được quên, không được quên!"

Nghĩ không ra cũng không có gì đáng kể, chắc không phải chuyện gì quan trọng đâu.

Cuối cùng, mấy kẻ địch cũng bị hắn chém ngã, thiết giáp vệ sĩ vốn vô cùng vô tận rốt cục không còn ai đứng thẳng nữa. Truyền Sơn liếm máu tươi trên đao do ngón tay hóa thành, cảm thấy vẫn còn chưa đủ. Ngay lúc hắn bước về trước một bước, cảnh sắc trước mắt biến đổi, không còn là chiến trường vô biên vô hạn, dưới chân hắn xuất hiện một mảnh đồng bằng, trong đồng bằng rải rác mấy thôn trang nho nhỏ.

Truyền Sơn xương khô trầm ngâm nhìn kỹ, những thôn trang này thoạt nhìn khá quen mắt.

Một phụ nhân từ từ đi tới từ dưới chân núi.

"A !" Phụ nhân thấy hắn lập tức phát ra tiếng thét chói tai, đánh rơi cái sọt trong tay, xách váy chạy về phía thôn xóm. Vừa chạy còn vừa hô hét: "Có ma a! Ma quỷ xuất hiện rồi!"

Tiếng kêu của phụ nhân tựa hồ đã kích thích tới thanh âm trong đầu kia.

"Không! Ta không phải ma quỷ. Ta không phải… Ta chỉ tu luyện ma công thôi, ta là ai? Nghĩ kỹ lại đi, ngươi nhất định có thể nghĩ ra được. Ta là… Ta là…?

Chỉ chốc lát sau, hàng loạt người dân trong thân tuôn ra từ khắp các ngõ ngách, gần như trên tay mỗi thôn dân đều cầm vũ khí như cào, cuốc, còn có ngươi giơ dao thái rau.

Kẻ địch! Trong viền mắt Truyền Sơn, ngọn lửa dần sáng lên.

–

Ông lão thất vọng khó nén, quả nhiên không được sao?

Xem ra phán đoán ban đầu của hắn cũng không sai, một người một ma này căn bản tư chất thường thường, không phải mầm tu luyện tốt gì.

Ông lão hơi hối hận, khi đã biết rõ tư chất hai người bình thường, có lẽ ông không nên nóng ruột dùng Tâm ma thuật để khảo nghiệm hai người này? Phải biết rằng có bao nhiêu tu giả tu đến Độ Kiếp Kỳ đã phải đối mặt với kết cục thê thảm 'binh giải' hoặc hồn phi phách tán bởi vì không thể bước qua tâm ma.

Lão vẫn quá sốt ruột sao?

Nhưng mà lão phải gấp a! Hậu Thổ Tinh đã bao lâu rồi chưa có người bên ngoài tới? Hậu Thổ Môn của lão đã trải qua bảy ngàn năm, hôm nay chỉ còn lại hai người lão và sư huynh, Hậu Thổ Môn không người

nối nghiệp còn có thể duy trì được bao lâu? Mà sư huynh đệ bọn họ cũng đã gần trăm năm không có đột phá gì rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, họ căn bản đừng hy vọng có thể độ kiếp phi thăng.

Nếu không thể độ kiếp phi thăng, thọ mệnh của họ cũng sẽ hạn chế trong vòng hai ngàn năm. Vậy, trong thọ mệnh còn lại của họ, liệu có thể tìm được truyền nhân như ý tiếp tục truyền thừa Hậu Thổ Môn nữa không, đã trở thành vấn đề lớn nhất của họ.

Nhất là Đại hội Thử Linh đã sắp tổ chức, mà Hậu Thổ Môn ngay cả đệ tử dự thi cũng không có, việc này mất mặt mũi là nhỏ, việc phân phối linh thạch và tài nguyện tu luyện trong tương lai chính là một nan đề muốn cái mạng già của người ta.

Mấy lần đại hội Thử Linh trăm năm một lần trước đó, họ đã bỏ lỡ vì không có đệ tử, điều này cũng tạo thành việc linh thạch và tài nguyên tu luyện mà Hậu Thổ Môn có thể dùng trong bốn trăm năm qua càng ngày càng thiếu.

Nếu Đại hội Thử Linh lần này họ lại bỏ lỡ, có lẽ đợi đến khi Hậu Thổ Môn chỉ còn hai người họ, sẽ vứt bỏ cơ nghiệp tổ tông rời khỏi Hậu Thổ Tinh, sẽ biến mất thẳng, giống như nhiều môn phái lập nên ở tại nơi đây vậy.

Nhưng lão làm sao cam tâm để Hậu Thổ Môn nuôi nấng lão rơi vào kết cục này?

Làm sao bây giờ? Còn có thể làm sao bây giờ? Tự nhiên là liều mạng tìm truyền nhân rồi, nhưng vừa tìm một phát, lão và sư huynh hai người đã mất tròn bốn trăm năm.

Bốn trăm năm qua, người mới tới Hậu Thổ lác đác có thể đếm được, chỉ mấy người đó thôi còn bị môn phái Thần Sa Môn lớn nhất Hậu Thổ Tinh và mấy môn phái còn nhiều của cải phân chia nhau. Những môn phái thế lực yếu kéo dài hơi tàn như họ, đừng nói tới nhận đồ đệ, đến cái bóng của người mới cũng không phát hiện được.

Trời biết đó, sáng hôm nay lão đột nhiên tỉnh lại trong khi đang ngồi thiền, tiếp đó liền đứng ngồi không yên không thể nào tĩnh tâm tu luyện được, đành phải ra ngoài giải sầu, vậy mà vừa đến dải cột mốc ranh giới đã thấy ba con người mới gần gần đó, thơm phức đang vui vẻ nô đùa.

Lúc đó trong lòng hắn ngay lập tức hô to: đây nhất định là các tổ tông đã thành tiên không đành lòng để Hậu Thổ Môn bị mất tại đây nên đã đưa tới hy vọng cho Hậu Thổ Môn.

Mặc dù lúc nhìn thấy tư chất ba người thì có hơi thất vọng, nhưng lão tin chắc đây là hy vọng của Hậu Thổ Môn, tình nguyện tin tưởng ánh mắt mình xảy ra vấn đề, chứ không muốn buông tha ba người này.

Cho nên… hắn to gan dùng Tâm ma thuật cho một người một ma không có sư môn, chỉ cần một người một ma này có thể chiến thắng tâm ma của mình, vậy tư chất gì đấy đều là mây bay.

Ông lão len lén nhìn thoáng qua Canh Nhị đang suy tư gì gì đó, khảo nghiệm của lão chắc chắn là y qua rồi, một người một ma kia rất có khả năng cứ chìm sâu vào trong tâm ma của mình cũng vẫn chưa tỉnh táo lại được.

Nhưng mà, điều này cũng không thể oán lão a, lão làm tất cả còn không phải vì Hậu Thổ Môn ư!

Hy vọng tiểu tử này sẽ không phát hiện là lão ra tay, nhưng có phát hiện ra là lão thì lão cũng không sợ. Cùng lắm thì… cùng lắm thì… ai nha, lão là người tốt cơ mà, sao có thể làm ra chuyện nhổ cỏ tận rễ này chứ?

"Sao còn chưa tới?" Canh Nhị nghi ngờ nhìn thẳng ông lão.

Ông lão pha trò nói: "Cũng sắp rồi cũng sắp rồi."

47. Quyển 5 - Chương 2

"Ta là La Truyền Sơn!"

Truyền Sơn xương khô phát ra một tiếng kêu thảm thiết chói lói, ngọn lửa trong mắt bộ xương khô tăng vọt, nhất thời dọa các thôn dân chuẩn bị vây công sợ nhất tề lui xa về đằng sau.

"Ta là La Truyền Sơn. Ta không phải ma quỷ, ta là người tu ma. Ta không lạm sát, ta không thích giết người, ta không giết huynh đệ của mình, ta sẽ không giết chết huynh đệ của mình!"

Năm ngón tay phải xương khô biến thành đao từ từ trở lại hình dạng xương tay ban đầu.

"Tỉnh táo lại, phù… Đúng, hít sâu. Trong này có vấn đề, nghĩ cho kỹ lại đi, ngươi đến nơi đây thế nào? Vì sao lại bắt đầu giết người? Từng chút từng chút một, tìm ra kẽ hở, tìm ra kẽ hở, ngươi nhất định có thể làm được. Đúng, tĩnh tâm…"

Không muốn bị thôn dân quấy rối, cũng không muốn rơi vào trong dục vọng giết chóc nữa, Truyền Sơn xương khô một mạch chạy vội lên trên đỉnh núi, một lần lại một lần hít thở sâu, động tác hít thở sâu này do một người xương khô có thể nói là khá kỳ dị.

Nhưng hiện tại cũng không có ai chê cười hắn, thôn dân dưới chân núi lén quan sát hắn không có lá gan kia, cho dù có, hắn cũng sẽ mặc kệ họ. Hắn liền nghiên cứu mình vì sao lại biến thành một bộ xương khô hoàn chỉnh cũng không có thời gian nữa là, hiện tại, điều quan trọng nhất với hắn là, hắn phải nghĩ ra hắn tới đây thế nào.

Hắn còn nhớ rõ Canh Nhị, nhớ rõ Kỷ 14, họ trốn khỏi Hắc ngục mỏ than Vân Sơn, đi qua truyền tống trận giữa các hành tinh đi tới tinh cầu có hoàn cảnh cực độ tồi tệ này.

Sau đó… Truyền Sơn ngẩng mạnh đầu.

Hắn đã nghĩ ra hết rồi!

Lão già chết tiệt kia, cũng dám chụp mũ mưu hại họ.

Vậy phải ra ngoài như thế nào đây?

Nếu hắn không phán đoán sai, chỗ hắn đang đứng chắc là một cảnh ảo, thậm chí rất có khả năng đây tất cả chỉ là do hắn ảo tưởng ra.

Phù… tĩnh tâm nào, phân rõ mộng ảo và hiện thực, đồng bọn của ngươi còn ở ngoài chờ ngươi. Nào, tìm ra thân thể của ngươi ở đâu đi.

Trong lòng Truyền Sơn càng không ngừng nói với mình: lúc này cũng giống như lúc hắn bị chủ tớ Á sinh chôn dưới lòng đất, linh hồn của hắn tìm kiếm thân thể của mình vậy, lần kia có thể tìm được, lần này hắn cũng nhất định có thể trở lại thân thể của mình, trở lại hiện thực.

Một lúc lâu sau, năm ngón tay phải Truyền Sơn lại dài ra, khép lại, cũng thành một lưỡi dao sắc bén màu đỏ vàng như đao lại như kiếm.

Ngẩng đầu nhìn bốn phía, Truyền Sơn nhếch mép cười hung ác độc địa, trở tay cắm lưỡi dao sắc bén vào vị trí trái tim của mình.

"Ô!" Ông lão đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, bước chân lảo đảo một cái, suýt thì ném áo da dê cầm trong tay xuống đất.

Chuyện gì xảy ra? Canh Nhị đề phòng.

Ông lão một tay che phần trái tim, trong lúc thầm chửi váng lên thì trên mặt cũng lộ nét cười cực kỳ vặn vẹo.

"Thằng nhóc thối thấy! Nhưng mà… tốt rồi tốt rồi, thật tốt rồi! Ha ha ha, Hậu Thổ Môn của ta có hy vọng rồi, Hậu Thổ Môn của ta có hy vọng rồi!"

Ông lão vui vẻ kêu to như một hài tử, nhưng bàn tay cầm áo da dê lại càng cẩn thận, tựa như bên trong có bảo bối gì tuyệt thế lắm vậy.

Tư chất không được? Tư chất không được thì sao nào! Tu hành quan trọng nhất là cái gì? Đương nhiên là tâm vững! Tâm không vững thì còn làm chó gì? Đồ đệ của lão ở Luyện Khí Kỳ mà còn chống được tâm ma, sau này cả Hậu Thổ Tinh có thể có mấy người sánh được với hắn? Oa ha ha! Tu ma ư? Đừng sợ đừng sợ, các cách tu luyện của Hậu Thổ Môn bọn họ còn nhiều mà. Oa ha ha! Ông lão vui sướng quá chừng.

"Buông áo da dê ra!" Canh Nhị quát to.

"Cái gì? Không!" Ông lão vô thức từ chối, lập tức phản ứng lại, nét mặt tươi cười nói: "Lập tức đến ngay, giờ thả họ ra quá nguy hiểm, ha ha ha, nào, đưa tay cho ta, ngươi đếm tới mười là tới rồi."

Canh Nhị giận cái giọng điệu lừa con nít của ông lão, gạt tay ông lão ra muốn cướp áo da dê trong tay lão, nếu lúc này y còn chưa phát hiện ông lão có vấn đề, vậy bao năm sống trước đó đúng là uổng phí rồi.

"Đừng đừng đừng! Ta xin thề không có ý xấu gì với họ. Thật đấy, giờ ngươi mở áo da dê ra cũng không có gì tốt cho họ cả." Ông lão suýt thì ôm áo da dê vào lòng, chết sống không cho Canh Nhị tới gần tâm can bảo bối của lão.

"Ta không bảo ông mở, ta chỉ bảo ông đưa áo da dê cho ta." Hiện tại Canh Nhị đã không tin ông lão nữa, một lòng thầm muốn đoạt lấy áo da dê.

"Được được được, ngươi đừng cướp, ta cho ngươi." Ông lão bất đắc dĩ nói, đưa áo da dê về phía trước một chút, lúc Canh Nhị đưa tay tới đón thì rụt tay lại xoay người bỏ chạy.

"Này! Đứng lại!" Ông lão vô lại này! Canh Nhị cất bước đuổi theo.

Ông lão thi triển Phi hành thuật, sửa lại dáng vẻ chậm rì rì vừa rồi, hăng hái phi như bay về phía trước.

Lão vừa chạy vừa dùng bùa truyền tin liên hệ với sư huynh lão, đồng thời còn đang hối hận trong lòng, sớm biết tiểu ma đầu nửa xương khô kia có thể phá vỡ Tâm ma thuật nhanh như vậy, lão cũng sẽ không lập lời thề đáp ứng đưa họ tới truyền tống trận trước đó. Hiện tại chỉ hy vọng sư huynh nhận được tin tức có thể nhanh một chút, hơn nữa hy vọng không để người coi trận pháp chú ý.

Canh Nhị không biết dự định trong lòng ông lão, cho rằng ông lão cướp đoạt Truyền Sơn muốn lấy hắn để luyện khí, lúc này tức giận đỏ mắt, không chút do dự móc tấm bùa ra từ trong ngực, dán trên người mình một tấm, búng ngón tay, thân thể lập tức bắn ra như điện.

Truyền Sơn mở mắt trong áo da dê.

Đây cũng là một không gian kỳ lạ, không gian không lớn, thoạt nhìn giống như một cái túi của mục dân làm từ da dê, hắn đã ngủ trong cái túi của mục dân này, nhưng hắn có thể xác định đây mới là hiện thực chân chính.

Truyền Sơn vội cúi đầu tìm kiếm cơ thể của mình, cũng may, vẫn là hình dạng như cũ, cũng không bị biến hết thành xương khô. Phù, cảnh trong mơ vừa rồi cũng thật quá đi, thật đến nỗi trong lòng hắn trĩu nặng cảm giác tội ác sâu nặng khi giết hết đồng bọn của mình.

Không sợ nữa, gia đã trở về rồi, chứng tỏ gia cũng không tu ma đến mức mất lý trí. Ta vẫn là ta, không phải Trách Yểm, không phải ma quỷ, không phải cái gì khác.

Tiểu tử Canh Nhị ấy nói không sai, ký ức ngàn năm kia của Trách Yểm xem ra là có ảnh hưởng tới hắn thật, có lẽ hắn nên hỏi Canh Nhị tỉ mỉ hơn, xem có cách bảo lưu ký ức hữu ích, loại bỏ phần tai hại đối với hắn hay không.

Bên cạnh Kỷ 14 vẫn đang ngủ say, Truyền Sơn tỉ mỉ quan sát hắn một phen, xác định Kỷ 14 cũng bị bóng đè, lo lắng nhiều lần, hắn bắt đầu nói nhẹ bên tai Kỷ 14:

"14 huynh, tỉnh lại. Thế giới kia là giả, đừng để bị mê hoặc. Tìm ra kẽ hở, ngươi có thể tỉnh lại…"

Hết lần này tới lần khác, mí mắt Kỷ 14 dần dần rung nhanh chóng.

Một trước một sau, hai bóng dáng xẹt qua như tia chớp trên đất đai hoang vắng, cằn cỗi của Hậu Thổ Tinh.

Một Hậu Thổ Tinh to như vậy cũng không có bao nhiêu dân cư, ít nhất Canh Nhị một đường đuổi theo cũng không thấy bóng dáng sinh vật mấy, khắp nơi không phải cát vàng thì là nham thạch.

Ngay lúc Canh Nhị xẹt qua một cồn cát, cồn cát ấy đột nhiên thụt xuống xuất hiện một cửa hang, chỗ cửa hang dần dần chồi lên một vị hắc y nam tử.

Nam tử mặt mày trong trẻo, nhưng hai con mắt lại có phần sợ người, đúng là mắt toàn lòng trắng.

Nam tử nhìn chằm chằm bóng dáng Canh Nhị và ông lão đi xa, mí mắt cực kỳ thong thả chớp một cái.

Vừa rồi, trong lúc hắn đang tu luyện, bỗng nhiên cảm thấy một luồng ma khí, ma khí này còn khá kỳ lạ, vừa giống khí tức của quả xương khô chí bảo Ma giới hắn đã từng gặp qua, vừa như khí tức của ma nhân Thiên sinh, trong đó còn kèm theo mùi máu tươi của lợi khí ma binh.

Nói chung, loại ma khí này hắn chưa từng cảm giác được trên Hậu Thổ Tinh. Mà ngay lúc hắn cảm giác được luồng ma khí này không lâu thì nó lại đột nhiên biến mất.

Người từ ngoài tới? Có ma tu tới Hậu Thổ Tinh sao? Nhưng vì sao tu vi thấp vậy? Thấp đến nỗi hắn gần như không cảm nhận được sự tồn tại của tu vi đối phương? Chẳng lẽ là ma vật Thiên sinh mới sinh? Hay người tu ma thân mang dị bảo?

Mặc kệ là loại nào, đều làm hắn hứng thú. Hậu Thổ Tinh đã lâu lắm rồi chưa có ma tu tới rồi, huống chi người tới rất có khả năng còn là một ma vật Thiên sinh.

Nam tử ngó hai thân anh đã đi xa, một trong số đó rất xa lạ, còn bóng dáng kia quen thuộc… Có lẽ là ma vật kia chính là một trong hai người này?

Nghĩ tới đây, thân hình nam tử khẽ động, thoáng cái đã hóa thành cát bụi đuổi theo.

Canh Nhị một đường đuổi khoảng chừng nửa canh giờ, ông lão tựa hồ cũng không có ý bỏ rơi y, tốc độ nhìn như cực nhanh nhưng dù sao cũng để y đuổi kịp, nhưng Canh Nhị muốn dùng sức đuổi theo cũng không thể. Đuổi theo đuổi theo, một ngọn núi đá lởm chởm xuất hiện trong tầm mắt.

Ông lão xuất hiện trên đỉnh núi. Canh Nhị theo tới.

"Ha hả, Dương Đắc Bảo ta nói là giữ lời, nếu nhận tiền đặt cọc của các ngươi rồi thì chắc chắn sẽ đưa các ngươi tới nơi. Này, trả người lại cho ngươi."

Ông lão cười hì hì trải áo da dê ra, ném hai người bọc bên trong xuống đất, đồng thời vươn tay nói với Canh Nhị: "Đến nơi rồi, phần còn lại lấy ra đây."

Canh Nhị sửng sốt hồi lâu, không ngờ ông lão thực sự đưa họ tới truyền tống trận, còn thả hai người Truyền Sơn từ trong áo da dê ra.

Lẽ nào y lại phán đoán sai, ông lão này cũng không phải kẻ xấu chân chính? Lão vừa rồi đang trêu chọc y?

Canh Nhị không nghĩ ra, không cam không muốn lại lấy một viên linh thạch thượng phẩm ra giao cho ông lão.

Ông lão nhận linh thạch đưa vào lòng, cười ha ha, nhìn chằm chằm Truyền Sơn từ trên mặt đất đứng dậy một hồi lâu, lúc này mới xoay người đi ra, đứng qua một bên phạm vi của truyền tống trận.

Truyền tống trận lập trên đỉnh núi đá, chỉ có một mảnh đất nhỏ bằng phẳng, vừa vặn chiếm đóng làm truyền tống trận. Trước trận chỉ có một đạo sĩ trung niên đang coi giữ. Ngoại trừ họ ra, cũng không thấy người dùng nào khác.

Truyền Sơn bị ném xuống đất còn tưởng lại bị thể trọng đè không đứng dậy nổi, ai ngờ mảnh đất này lại giống như Lam tinh của hắn, hắn thử cái thì đã nhẹ nhàng đứng dậy được, sau đó lại nâng Kỷ 14 đã tỉnh táo lại đứng dậy theo.

Ông lão cách đó không xa thấy Kỷ 14 cũng tỉnh lại, trong mắt lóe hai tia sáng loáng, nhất thời cực vui, nhưng lúc ánh mắt lão đảo qua đạo sĩ trung niên giữ trận thì lại nhanh chóng rút lại sắc mặt vui mừng, thật giống như sợ bị đối phương phát hiện ra điều gì đó.

Vẻ mặt Kỷ 14 cứng ngắc, từ khi tỉnh lại tới giờ cũng chưa nói chữ nào.

Truyền Sơn vỗ bờ vai hắn, mỗi người đều có tâm ma của mình, thấy nét mặt Kỷ 14, cũng biết cái mà vị lão huynh này cảm nhận được tuyệt đối không tốt hơn hắn là mấy, nói không chừng càng gay go.

Truyền Sơn vẫy Canh Nhị tới bên cạnh, hạ giọng ghé vào lỗ tai y nói: "Có cách nào dạy dỗ lão kia không?"

Ông lão Dương Đắc Bảo cách đó không xa ngẩng đầu nhìn trời. Lẽ nào mấy người kia không biết, họ dù nói có nhỏ tới đâu đi chăng nữa, lão đều có thể nghe thấy rõ ràng?

"Chịu thiệt rồi?" Canh Nhị hỏi rất nghiêm túc, không giống như đang cười trên nỗi đau của người khác.

Nhưng Truyền Sơn luôn cảm thấy trong mắt Canh Nhị có chút vui sướng lập lòe, nhưng… cảm giác tội ác đâm chết Canh Nhị còn chưa biến mất, Truyền Sơn nhìn vào mắt Canh Nhị cũng không dám nhìn nhiều, quay đầu đi gật đầu.

"Tu vi của lão khá cao, đã tu tới ngoài Nguyên Anh. Ba người chúng ta hợp lại cũng không đánh được lão. Ngươi chịu thiệt thế nào?" Canh Nhị rõ ràng cảm thấy hứng thú nhất với điểm này.

Dương Đắc Bảo kinh ngạc nhìn về phía Canh Nhị.

Tu vi tiểu tử kia mới Ngưng Khí Kỳ 2 đã có thể nhìn ra cảnh giới thực của lão? Đồng thời vạn phần lo lắng người nửa xương khô kia đem chuyện trong áo da dê nói ra, người tai thính ở đây cũng không chỉ có một mình lão.

Truyền Sơn dùng móng vuốt xương khô gãi chóp mũi, làm bộ không nghe thấy câu hỏi của Canh Nhị. Xem ra, phần chịu thiệt này họ phải ăn chắc rồi, tuy không rõ ông già vì sao lại trị họ như vậy, nhưng hiện giờ nếu mọi người không sao, tu vi đối phương lại cao hơn họ quá nhiều, cũng chỉ có thể nhịn xuống.

Thấy người nửa xương khô không có ý nói ra, Dương Đắc Bảo giờ mới yên lòng.

"Ở đây sao lại không bị đè rạp đất như vừa rồi?" Truyền Sơn hỏi sang chuyện khác.

Canh Nhị thấy hai người cũng không rõ lắm, liền mặc kệ Truyền Sơn, giải thích cho hai người: "Chỗ dải cột mốc biên giới kia và xung quanh truyền tống trận ở đây đều bị bày một trận pháp. Tác dụng của trận pháp chính là căn cứ theo lực thừa nhận của từng sinh vật hoặc vật thể để thay đổi lực hấp dẫn của nơi trận pháp lập ra, để người ở trong trận không cần lo mình không đứng dậy nổi, cũng không cần lo sẽ bay trên trời không xuống được."

Hay ghê. Truyền Sơn lại có ý muốn học trận pháp lần nữa.

"Ba vị đạo hữu, trò chuyện xong chưa? Các ngươi muốn tới đâu?" Người trung niên trông coi truyền tống trận tựa hồ rất buồn chán, ngồi trên một tảng đá cầm cành cây vẽ linh tinh trên mặt đất, vừa lười biếng hỏi.

"Lam tinh." Truyền Sơn lập tức nói.

"Lam tinh phải không?" Người trung niên xác nhận lại.

"Phải."

"Một người mười viên linh thạch thượng phẩm."

"Cái gì? Truyền tống trận giữa các hành tinh chỗ các ngươi sao đắt vậy? Người ta bình thường cũng chỉ lấy mười viên linh thạch trung phẩm." Canh Nhị nhảy dựng lên, con người ở đây quá xấu xa, đòi cái giá cũng quá là đắt.

"Người ta là người ta, chúng ta là chúng ta. Hậu Thổ Tỉnh nghèo bỏ xừ, trừ phi là tu giả khổ hành tu luyện, tu giả bình thường cũng sẽ không chạy tới đây. Người tới ít, người đi tự nhiên cũng ít. Giữ gìn một truyền tống trận giữa các hành tinh cũng không dễ dàng, Lam tinh ngươi muốn đi cũng không cùng nhóm tinh cầu với Hậu Thổ Tinh của chúng ta, lại ở chính giữa một hệ hành tinh, cách chúng ta khá xa, cái giá tự nhiên cũng phải đắt một chút." Người trung niên tốt tính giải thích, có lẽ lời này hắn đã từng giải thích với rất nhiều người.

"Nhưng mà…"

Truyền Sơn kéo Canh Nhị lại, "Trên người ngươi còn bao nhiêu linh thạch thượng phẩm."

Canh Nhị móc từng viên linh thạch thượng phẩm ra ngoài một: "Chỉ có bảy viên, còn chưa đủ cho một người dùng."

"Góp trung phẩm, hạ phẩm lại thì sao?" Truyền Sơn lo lắng. Thứ hắn nợ Canh Nhị, tương lai hắn sẽ trả gấp mười lần, trăm lần cho y.

"Vẫn thiếu." Canh Nhị tính số linh thạch của mình, tất cả góp lại cũng không đủ cho một người truyền tống tới Lam Tinh.

"Chúng ta có thể dùng thứ khác để đổi không?" Truyền Sơn quay đầu hỏi người trung niên.

Người trung niên hé mí mắt, "Ngại ghê, để tránh nhận thứ lai lịch bất minh dẫn tới phân tranh, chúng ta chỉ lấy linh thạch, hơn nữa không cho khất nợ."

Ba người Truyền Sơn cùng nhau há hốc mồm.

"Tiểu hắc cũng không biết chạy đâu rồi, bằng không viên linh thạch siêu phẩm của nó cũng có thể lấy ra dùng." Truyền Sơn hối hận bản thân không chú ý tới tầm quan trọng của linh thạch. Xem ra trên tinh cầu toàn người tu hành này, thứ này cũng quý như vàng bạc trên Lam tinh, cũng thuộc loại tiền thông dụng.

"Ngươi tìm được nó cũng vô dụng, nó chắc chắn sẽ không đồng ý giao viên linh thạch siêu phẩm đó ra." Canh Nhị nói thầm.

"Không thể dàn xếp sao? Có lẽ thứ ngươi muốn, chúng ta vừa vặn có." Truyền Sơn còn muốn cố gắng một phen.

Người trung niên này liền càng không để ý tới hắn, dựa vào một tảng đá, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ba người Truyền Sơn ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cũng không biết nên làm gì bây giờ.

"Khụ khụ!" Dương Đắc Bảo vẫn đứng một bên xem náo nhiệt đã làm người ta chú ý hoàn toàn, mỉm cười nói: "Lão Phu là Dương Đắc Bảo của Hậu Thổ Môn, ba vị tiểu hữu các ngươi có muốn kiếm linh thạch không? Có lẽ ta có biện pháp giúp các ngươi đấy."

Tới tới, cơ hội tới rồi. Ông lão mừng rỡ suýt thì nhe răng cười.

"Biện pháp gì?" Đối với người này, lòng cảnh giác của Truyền Sơn rất nặng. Lão già chết tiệt trị họ một trận trong áo da dê, đưa họ tới nơi rồi cũng không rời đi ngay, rõ ràng có mưu đồ với họ. Cũng không biết vừa rồi lão trị họ là muốn mượn hơi họ hay để làm gì?

Ông lão này không phải…?

Truyền Sơn tự dưng nảy ra một suy nghĩ mà đến chính hắn cũng cảm thấy hoang đường và khó chịu, chân tự nhiên cũng sải một bước về phía trước, chắn Canh Nhị ra đằng sau. (mọi người có nghĩ ra anh La nảy ra ý gì hôn?)

Kỷ 14 thấy rõ động tác của Truyền Sơn, mày cau lại giần giật, cơ thể cũng lập tức trở nên khẩn trương.

Ông lão đã sống sáu trăm năm, sao có thể không nhận ra ý tứ của tiểu ma đầu đối diện. Lập tức…. rũ mi xuống, Dương Đắc Bảo lão tự khi nào bị người nhìn thành sắc lang? Người nhìn trúng còn là một nam nhân?

"Tiểu hữu không cần khẩn trương như thế, việc buôn bán của Hậu Thổ Môn chúng ta từ trước đến nay đồng tẩu vô khi, không tin ngươi có thể hỏi đạo hữu khác trên tinh cầu này."

Đạo hữu khác chính là chỉ người trung niên kiếm chác món lợi kếch sù kia? Ai biết hai người này có phải cá mè một lứa hay không? Sắc mặt Truyền Sơn biến thành màu đen.

Đạo nhân trung niên ở bên cạnh chen vào nói, "Ừ, Hậu Thổ Mon ở Hậu Thổ Tinh là một trong những môn phái có lịch sử lâu dài, tuy hôm nay đã xuống dốc, nhưng hai chữ 'tín', 'dự' vẫn còn."

"Nhâm Dật Hiên, ngươi biết gì mà nói?" Dương Đắc Bảo sắc mặt hơi đỏ lên, vội vã biện giải: "Ai bảo Hậu Thổ Môn của chúng ta xuống dốc rồi? Chúng ta chỉ là ít người mà thôi."

Đạo sĩ tên Nhâm Dật Hiên không để ý tới lão, hãy còn ngồi trên hòn đá lấy cành cây vẽ bậy.

"Khụ, thế nào? Tiểu hữu có hứng thú hay không?" Dương Đắc Bảo quay mặt sang nói với ba người Truyền Sơn.

"Hứng thú thì luôn có, nhưng ngài còn chưa nói ngài muốn chúng ta làm gì." Truyền Sơn thả lỏng thái độ, trên mặt mang cười, trong lòng lại như đang dùng thập đại cực hình với ông lão.

"Ba vị tiểu hữu, ở đây không phải chỗ nói chuyện, không bằng chúng ta đổi một nơi khác nói chuyện, thế nào?" Dương Đắc Bảo khẩn trương tới gần ba người, lão không phải đang phòng ba đứa nhỏ này, mà là đang đề phòng Nhâm Dật Hiên, chỉ sợ đối phương nhìn ra cái gì.

Người trung niên coi trận ngẩng đầu, hé mí mắt nhìn lại ba người mới muốn tới Lam tinh, lần này hắn nhìn kỹ hơn rất nhiều so với trước.

Hậu Thổ Tinh thiếu người nối nghiệp, việc này đã chẳng còn là bí mật gì trong hệ hành tinh này, nhưng dù như thế, cũng có rất ít người đặc biệt chạy tới Hậu Thổ Tinh bái sư cầu đạo.

Hậu Thổ Tinh hoàn cảnh vô cùng ác liệt, tài nguyên, bảo bối ít đến đáng thương, đến ngay cả linh thạch cơ bản nhất cũng không có bao nhiêu, tinh cầu như vậy, mầm non tư chất nào chịu tới đây bái sư?

Cho nên mỗi lần có người mới tới Hậu Thổ Tinh, luôn sẽ được hoan nghênh hơn cả, nhất là đệ tử tuổi trẻ, nếu còn chưa có môn phái, như vậy thường sẽ bị 'người tới trước được trước'.

Nhưng dù đệ tử có ít, cũng phải xem tư chất, không phải ai tới cũng sẽ được hoan nghênh. Xem thái độ của Dương Đắc Bảo, ba người tư chất chắc là không tệ? Nhưng vì sao ngay từ đầu hắn không nhận ra được?

Thần Sa Môn bảo hắn trông coi truyền tống trận, nguyên nhân lớn nhất chính là bởi hắn có một đôi mắt nham hiểm. Người tới là tu vi gì, tư chất ra sao, hắn liếc mắt là có thể nhận ra, gần như chẳng bao giờ sai lầm, trừ phi tu vi của đối phương cao hơn hắn.

Nếu không phải ngại quy định bất thành văn của Hậu Thổ Tinh, để không cho một đại môn phái độc hành mà để các môn phái thay phiên nhau trông coi truyền tống trận, phàm là người mới tới có chất lượng tốt, sợ rằng sớm đã bị Thần Sa Môn độc chiếm hết.

Nhâm Dật Hiên thầm thở dài trong lòng. Đệ tử không có tư chất trội, tài nguyên tu luyện lại cực độ khuyết thiếu, hai loại hiện trạng này dẫn đến các môn phái tu luyện ở Hậu Thổ Tinh từ từ suy thoái, cuối cùng không phải rời khỏi Hậu Thổ Tinh thì cũng chôn vùi trong dòng thời gina.

Thần Sa Môn bọn họ nếu không phải còn có chút khoáng sản ở tinh cầu khác, chỉ sợ cũng sẽ không thể chống đỡ sự tiêu hao đệ tử nội môn như Hậu Thổ Môn, cuối cùng để đệ tử xuất sắc ra đi, cuối cùng thậm chí rơi vào cảnh không người chịu tới cửa bái sư, một phái truyền thừa không thể kế thừa.

Hậu Thổ Môn còn lại mấy người? Hình như họ ngay cả đệ tử cũng không có đi? Nếu không có đệ tử, họ không thể tham Đại hội Thử Linh sang năm, hạn ngạch phân phối linh thạch trăm năm sau đó cũng chỉ có thể bớt tiêu chuẩn xuống thấp nhất, kể cũng khó trách Dương Đắc Bảo lại coi ba con người mới tư chất bình thường trước mặt như bảo bối.

Đồng tình thì đồng tình, nếu có mầm tốt vẫn phải cướp. Nhâm Dật Hiên rất sợ bị hụt, lại tỉ mỉ quan sát lần nữa, xác định không có chỗ đặc biệt gì, tư chất cũng bình thường thôi thì không để trong lòng nữa.

Thần Sa Môn thân là môn phái lớn nhất Hậu Thổ Tinh, đệ tử phía dưới có trên trăm, đệ tử nội môn tư chất xuất sắc không dưới mười người, không 'cầu tài nhược khát' như Hậu Thổ Môn.

Nhâm Dật Hiên nhắm mắt lại, mặc kệ mấy người kia giao dịch.

Khi Nhâm Dật Hiên quan sát, ông lão thấy hết cả, lòng gấp gáp chỉ sợ hắn nhìn ra cái gì, nhưng trên mặt vẫn phải giả bộ 'Không có biện pháp, đành chịu theo ý ba người này thôi'.

Mãi đến khi Nhâm Dật Hiên nhắm mắt lại không hề tỏ vẻ hứng thú nữa, lúc này ông lão mới thở hổn hển, vừa thấy an lòng, vừa thầm cười nhạo Nhâm Dật Hiên 'độc nhãn' lần này cũng không nhìn ra được gì. Ông cũng không nhìn lại ông xem, ngay từ đầu ông cũng nhìn lầm còn gì.

Ông lão Dương Đắc Bảo bày ra nét mặt hòa ái nhất, thầm lặng khuyê dụ ba người: "Hậu Thổ Môn tuy nhỏ, nơi nghỉ chân luôn luôn có. Ba người các ngươi tạm thời không thể rời khỏi Hậu Thổ Tinh, cũng không thể đợi ở đây mãi được, hơn nữa các ngươi cũng không thể không ăn không uống chứ? Nhất là vị tiểu hữu này.

Ông lão nhìn về phía Kỷ 14.

Kỷ 14 nét mặt bình thản, lặng lẽ không nói, tựa hồ không để ý mình đang khốn cảnh chút nào.

Truyền Sơn thầm tính toán kỹ, đúng như lời ông lão, họ thiếu linh thạch chắc chắn không thể rời khỏi Hậu Thổ Tinh, mà theo hoàn cảnh ác liệt của tinh cầu này cũng không giống Lam tinh, hắn và Kỷ 14 không người tương trợ, sợ rằng khó sinh tồn được.

Lúc này tuy hắn không rõ ông lão vì sao lại muốn lung lạc họ, nhưng với tình huống không rõ, dù biết rõ ông lão không có lòng tốt, cũng chỉ có thể tạm lợi dụng vị cường hào ác bá này.

Truyền Sơn nhìn Canh Nhị, nhìn Kỷ 14, dùng mắt hỏi: thế nào?

Canh Nhị và Kỷ 14 nhìn nhau một cái, nhẹ nhàng gật đầu.

Thế là Truyền Sơn nhìn về phía ông lão, nói: "Chúng ta không có linh thạch để nộp tiền thức ăn và phí ở đâu. Nếu ngươi muốn kiếm linh thạch của chúng ta, không bằng hiện tại nói rõ ra, chúng ta dùng linh thạch đổi lấy cái ăn với ngươi là được."

Dương Đắc Bảo cười ha ha, trong lòng không khỏi hơi hối hận vừa rồi thu linh thạch ác quá, lúc này đúng là đã tăng thêm chút phiền phức cho kế hoạch của mình.

"Yên tâm, ta mời các ngươi đi kiếm linh thạch, chứ không phải muốn kiếm linh thạch của các ngươi. Hơn nữa chỉ với chút linh thạch trên người các ngươi, giữ lại dùng cho chính mình tu luyện cũng không đủ, đi thôi."

Dương Đắc Bảo trải áo da dê của lão ra lần thứ hai.

Kỷ 14 không nhúc nhích, Truyền Sơn cười cười, nói với lão: "Vị tiền bối này muốn giết, muốn cướp của chúng ta, chúng ta cũng không thoát được. Tin chắc vị tiền bối có lịch sử môn phái lâu dài ở Hậu Thổ Tinh này sẽ không làm khó những tiểu bối như chúng ta. Tiền bối, ngài nói có đúng không?"

Dương Đắc Bảo cười khà khà, càng nhìn tiểu ma đầu này càng thuận mắt. Tiểu tử giảo hoạt, lão thích a.

Ngay khi Dương Đắc Bảo mang theo ba người ly khai lần thứ hai, Nhâm Dật Hiên đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở choàng mắt, cả người đều nhảy dựng lên.

Toi rồi! Hắn lại để sót một việc quan trọng nhất cũng rõ ràng nhất.

Ba người mới kia tới từ đâu?

Truyền tống trận giữa các hành tinh do từng môn phái thay phiên nhau coi quản, mỗi lần cứ nửa năm thì đổi một lần, hắn từ hai tháng trước đã bắt đầu trông coi ở chỗ này, hai tháng qua, hắn không thấy bất luận kẻ nào ra vào truyền tống trận này.

Nếu là hai tháng trước có người mới tới Hậu Thổ Tinh, cho dù có người giấu kỹ đến đâu, cũng không thể không có chút phong thanh nào. Mà nếu ba người mới kia không phải vào từ truyền tống trận này, vậy họ rốt cục tới Hậu Thổ Tinh bằng cách nào?

Lai lịch thần bí, thái độ của Hậu Thổ Môn vẫn tin thờ 'trữ khuyết vật lạm' đột nhiên trở nên nhiệt tình, lẽ nào lần này 'độc nhãn' hắn thực sự đã nhìn lầm rồi?

(*) trữ khuyết vật lạm: chọn lựa nhân tài hoặc sự vật, thà rằng ít nhưng có chất lượng còn hơn là lấy nhiều để gom góp đủ số.

Không được, không thể để cái lão ở Hậu Thổ Môn được lợi, hắn hpari truyền tin về môn phái ngay lập tức, để họ phái người hỏi thăm nội tình của ba người mới kia, nếu có khả năng, tốt nhất có thể cướp được ba người ấy về.

Lại nói về Dương Đắc Bảo.

Dương Đắc Bảo một đường lao như điên, trên đường không dừng lại chút nào, mãi đến khi tới địa bàn Hậu Thổ Môn. Nhâm Dật Hiên nhất thời sơ sót, nhưng không có nghĩa hắn sẽ sơ sẩy cả đời, lúc này tám phần mười đã phản ứng được, lão cũng không muốn nửa chừng bị một đám ông bà già sốt ruột thu đồ đệ vây quanh.

Biểu hiện của ba người tiểu ma đầu thoạt nhìn tư chất bình thường, nhưng Hậu Thổ Tinh cũng có rất nhiều môn phái không chọn không lựa, những môn phái này tùy tiện chọn ra một thì đều giàu có hơn Hậu Thổ Môn. Lão sợ lắm, sợ lão vất vả tìm được đồ đệ cho sư huynh lại bị tinh thạch câu đi.

Canh Nhị bị ông lão túm chạy không hiểu ra sao, vừa rồi lúc tới truyền tống trận còn lề mà lề mề, lúc này sao lại đi nhanh thế?

"A di đà phật! Phía trước chính là Dương thí chủ của Hậu Thổ Môn sao?" Một tiếng phật âm thanh duyệt, trong bầu trời đầy cát bụi xuất hiện một vị hòa thượng trung niên mặc áo cà xa xám tro.

Dương Đắc Bảo nghe thấy tiếng liền lập tức mắng to trong lòng một câu, mắt thấy cách sơn môn không còn xa, cũng mặc kệ có giao tình hay không, co cẳng liền chạy, không dừng lại chút nào.

"Dương thí chủ vẫn xin dừng bước. Trong lúc bần tăng nhập định cảm thấy có người có duyên tới Hậu Thổ Tinh, nhưng vừa rồi lại lạc mất tung tích của người có duyên kia, không biết Dương thí chủ có từng thấy người lạ nào tới?" Trong lúc nói một câu, Tĩnh Hải đã chạy tới bên cạnh Dương Đắc Bảo.

"Ha ha, đây không phải Tĩnh Hải sao? Cái gì mà người có duyên? Ta không biết nha." Dương Đắc Bảo vừa pha trò, vừa tăng bước chạy.

"Vị tiểu thí chủ là?" Tĩnh Hải không nhanh không chậm theo sát ở bên cạnh Dương Đắc Bảo.

"Hậu sinh này là hậu nhân của một người bạn của ta, nhờ ta chăm sóc." Dương Đắc Bảo đảo mắt, xiết tay Canh Nhị nói.

"À?" Tĩnh Hải mỉm cười, chắp tay làm phật lễ với Canh Nhị.

Canh Nhị vội vã chắp tay đáp lễ.

"Tiểu thí chủ một mình tới Hậu Thổ Tinh sao?"

"Không…"

Không đợi Canh Nhị nói ra, Dương Đắc Bảo đã lớn tiếng kêu lên: "Tĩnh Hải ngươi có gì lát chúng ta lại nói, ta có việc gấp, lần sau lại trò chuyện."

"Vậy à, đúng lúc bần tăng muốn tới quý môn bái phỏng lệnh sư huynh, vậy chung đường đi." Tĩnh Hải bình thản nói.

Qủy mới muốn chung đường với ngươi! Dương Đắc Bảo vừa tức vừa vội, lúc này được bao lâu, giờ đã như ruồi nhặng ngửi thấy mùi thối mà chạy tới rồi?

Nhưng Dương Đắc Bảo thầm thấy may mắn, may là người tới là Tĩnh Hải đại hòa thượng tính tình bình thản, nếu đổi lại là người khác, lúc này nói không chừng đã cướp người với lão.

Dương Đắc Bảo mới vừa thầm thấy may thì đã nghe bên tai truyền đến tiếng cười khẽ, "Yo, tiểu hậu sinh này là đệ tử nhà ai? Trước đây chưa gặp qua nha?"

Dương Đắc Bảo chân chợt dừng, suýt thì bổ nhào vào trong lòng người vừa tới.

"Đáng ghét nha, Dương Dương, ngươi vội thế làm gì? Ngươi không phải ghét song tu với ta sao, tình nguyện mang cái mặt ông lão sao? Sao hôm nay thấy cô nương ta liền kích động như vậy?" Tiếng cười khẽ lại vang, dịu dàng thoảng bên tai mọi người.

"Sao ngươi cũng tới?" Dương Đắc Bảo run run, há mồm nói.

"Ai nha, hôm nay người ta vừa vặn đi ngang qua truyền tống trận, đúng lúc thấy Dương Dương ngươi dẫn theo mấy tiểu bằng hữu, trong số đó có một người ta thấy rất thuận mắt, giờ không phải tới tìm ngươi sao."

Một bích y nữ tử hiện thân hình ra theo giọng nói.

Dương Đắc Bảo mặt đỏ suýt thì biến thành đít nồi, gì mà đúng lúc đi ngang qua? Sao lão lại quên việc ăn đợi ngồi chờ này chứ?

Nhớ năm đó lão cũng thường làm, rảnh rỗi lại ra truyền tống trận giữa các hành tinh duy nhất kia để cắm mông ngồi chờ, để đảm bảo có thể thấy người mới trước tiên, nếu cơ duyên đúng dịp cũng có thể đợi được đệ tử mình thấy thích. Chẳng qua vận khí của mọi người không tốt lắm, ngồi xổm bao nhiêu năm, cũng không chẳng đợi được đồ đệ nào, giờ số người rình đã ít hơn trước đây rồi.

Hu hu, xui xẻo! Sao lại bị vị bà cô này đợi trúng chứ?

Dương Đắc Bảo muốn khóc, vì sao sư huynh còn chưa tới? Đã có hai người rồi đấy, thêm người nữa thì có lẽ lão không giữ được đồ đệ nào đâu.

Tuổi trẻ, xinh đẹp, diêm dúa lòe loẹt, Canh Nhị đỏ mặt nhìn lén nữ tử.

Nữ tử chú ý thấy Canh Nhị nhìn lén, khẽ cười với y một cái.

Canh Nhị 'thụp' cái cúi đầu.

Nữ tử lập tức che miệng mỉm cười, đồng thời vô cùng hiếu kỳ khuôn mặt dưới khăn che của Canh Nhị.

Cũng không biết có phải vận khí Dương Đắc Bảo không tốt lắm không, hay thể chất mang xui của người nào đó đã lây nhiễm. Người thứ ba tới đánh cướp cũng đã xuất hiện, hơn nữa, vừa nhìn đã khó đối phó hơn hai người tới trước.

48. Quyển 5 - Chương 3

"Đắc Bảo lão đệ, ngươi làm như vậy là vẫn chưa suy nghĩ thấu đáo rồi? Nếu không phải Dật Hiên truyền tin cho ta, chúng ta cũng không biết Hậu Thổ Tinh có ba người mới tới. Còn về lai lịch của ba người này, ta nghĩ cần phải để họ khai báo ra. Mọi người đều biết, Hậu Thổ Tinh của chúng ta chỉ có một truyền tống trận giữa các vì sao, chất đồ tôn (học trò hàng thứ ba) kia của ta đã trông coi hai tháng rồi cũng chẳng thấy một bóng ma, họ tới kiểu gì, lão phu rất là hiếu kỳ."

Theo giọng nói to như sét đánh, một cái bóng lớn xuất hiện trước mặt mọi người.

Đây là một vị có vóc dáng to như người không lồ với chiều cao trên mười hai thước, cao lớn vạm vỡ, ở cằm có một vòng râu quai nón, tóc ngắn, trên người quấn một mảnh vải như chiếc váy bằng lông, cơ thịt trên người cực kỳ béo tốt.

Sao người này cũng tới? Dương Đắc Bảo muốn rên rỉ rồi.

Người tới chính là đại trưởng lão của Thần Sa Môn – đại môn phái của Hậu Thổ Tinh, cũng là trưởng lão duy nhất chưa thu đồ đệ trong môn phái, đồng thời còn là một trong mấy người có tu vi cao nhất của Hậu Thổ Tinh.

"Đắc Bảo ra mắt Minh Đại Vu." Dương Đắc Bảo bị ép phải dừng bước, hơi gật đầu làm lễ. Hắn nhờ phúc của sư huynh, tuy tuổi chỉ hơn sáu trăm năm, nhưng bối phận cũng đủ cao, có thể để hắn nhìn thấy Đại Vu này cũng không đến mức bứt rứt quá.

Minh Đại Vu vừa tới, đầu tiên là quan sát Canh Nhị từ trên xuống dưới mấy lần, không thấy chỗ nào đặt biệt, lập tức liền đặt hy vọng lên trên tấm da dê của Dương Đắc Bảo.

"Giao người ra đây cho ta." Minh Đại Vu chìa tay ra không hề khách sáo.

Lúc người đầu tiên xuất hiện, Canh Nhị còn mù mờ, đến khi người thứ 3 xuất hiện, y đã đại khái hiểu ra chuyện.

Việc 'cướp đồ đệ' ở giới Tu Chân cũng không hiếm thấy, thậm chí có đôi khi có mấy môn phái còn có thể vì một đệ tử có tư chất, căn cốt, ngộ tính cao mà đánh nhau đến đầu rơi máu chảy, môn phái vì chuyện thu đồ đệ mà kết thù kết oán có thể nói là vô số kể.

Nhưng xin hãy chú ý, điều làm người ta tranh cướp chính là đệ tuổi trẻ có tư chất, căn cốt, ngộ tính đều đạt tới cấp độ tốt nhất, vả lại thiếu một thứ cũng không được. Còn Truyền Sơn và Kỷ 14… họ tựa hồ cách những điều kiện kể trên không phải chỉ một chút thôi đâu, sao những cao thủ không thua kém Nguyên Anh Kỳ này lại muốn cướp chứ?

"Minh Đại Vu, không phải ta không muốn giao người ra cho ngươi. Mà là ba vị tiểu hữu này đã đồng ý tới Hậu Thổ Môn làm khách." Dương Đắc Bảo nói rất hợp lẽ.

"Chỉ là làm khách, cũng không phải đồng ý làm đệ tử của ngươi. Ngươi thả người ra cho ta xem, nếu ta thấy không được thì ngươi đưa người đi đâu cũng được.

Vậy nếu ngươi thấy được, có phải sẽ cướp người đi hay không? Dương Đắc Bảo nín nhịn, cố gắng phân rõ phải trái với vị Đại Vu này.

"Minh Đại Vu, ngoại trừ vị tiểu hữu này, hai người kia tu vi bằng không, thân thể của họ căn bản không thể chịu được áp lực của Hậu Thổ Tinh. Theo Đắc Bảo thấy, vẫn cứ đưa người tới Hậu Thổ Môn trước rồi lại nói chuyện tiếp thế nào?"

"Đêm người tới Thần Sa Môn cũng thế."

Sao lại cũng thế được? Nếu đưa vào thật rồi thì đừng mong ra được! Dương Đắc Bảo trán đổ mồ hôi bắt đầu tìm viện trợ, ánh mắt tự nhiên liếc về phía Tĩnh Hải dễ ăn nói hơn.

Tĩnh Hải thầm so sánh một phen, đồ nhi của lão và Hậu Thổ Môn rồi còn ra được, chứ vào Thần Sa Môn rồi thì phải phí sức một phen đây…

Vừa so sánh như vậy, Tĩnh Hải lập tức mở miệng nói: "Minh Đại Vu, nếu Dương thí chủ đã hứa hẹn vậy, thì cứ vẫn là tin hứa hẹn đi là được."

"Tĩnh Hải, ngươi nói lời này có ý gì?" Minh Đại Vu mất hứng.

"Bần tăng…"

"Minh, một thằng tu ma Đắc Bảo mang chắc chắn là của ta rồi. Nếu ngươi hiếu kỳ lai lịch của bọn họ, không ngại theo ta tới Hậu Thổ Môn làm khách. Thế nào?" Đột nhiên, một giọng nói lạnh lẽo chen vào.

Canh Nhị cùng vị bích y nữ tử vẫn chưa mở miệng cùng nhìn về phía vị mới tới.

Ngoại trừ Canh Nhị, sắc mặt của ba người khác đều thay đổi.

"Bạch Đồng, sao ngươi cũng chạy tới chen chân?" Minh Đại Vu nhăn mày.

"Thời gian của ta cũng không nhiều, còn không biết có thể độ kiếp thành công hay không. Mà Hậu Thổ Tinh cũng đã lâu lắm rồi không có ma tu xuất hiện." Tu ma giả mặc hắc y – Bạch Đồng thản nhiên nói.

"Lão già Dương Quang Minh kia có phải cũng tới hay không?"

"Nếu hắn mà ra rồi, bây giờ không chỉ có bốn người chúng ta đứng đây thôi đâu."

Minh Đại Vu dùng ngón tay thật lớn gãi cằm mình, "Kể cũng đúng, ánh mắt của lão già kia luôn xoi mói. Lão già kia còn chưa thấy người à?"

"Chắc là chưa."

"Ờ, đã lâu không gặp lão già Dương Quang Minh kia rồi, hôm nay thời tiết không tồi, đúng lúc đi thăm hắn cái. Đi!"

Dương Đắc Bảo nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm một hơi, vội vã kéo Canh Nhị thất thần chạy về phía sơn môn nhà mình. Vừa chạy vừa thầm hô to: sư huynh ơi, lần này Hậu Thổ Môn có thể thu được đệ tử hay không, phải xem ngươi rồi!

Không lâu sau, một cánh cổng chào nguy nga xuất hiện trong sa mạc mênh mông vô bờ.

Nhìn từ ngoài cổng chào vào trong, chỉ có thể nhìn thấy một cồn cát bằng phẳng. Nhưng khi Canh Nhị theo Dương Đắc Bảo vượt qua cánh cổng chào hình như chữ 'Khai [ ]' thì cảnh sắc trước mắt nhất thời thay đổi.

Cồn cát biến thành ốc đảo, phạm vi ốc đảo không lớn, chu vi nhìn cũng chỉ ba dặm, nhưng đây chính là ốc đảo trong sa mạc! Dù nhỏ cũng là bảo bối.

Ốc đảo có dạng sườn núi, chỗ cao nhất chừng hai mươi thước, đường sườn núi thoai thoải, một dòng suối nhỏ chảy xuyên từ chính giữa núi xuống. Trên sườn núi rải rác mấy con vật giống như sơn dương đang cúi đầu ăn cỏ uống nước. Trên đỉnh núi có thể thấy mấy tòa kiến trúc bằng gỗ và đá được duy trì khá tốt.

Canh Nhị nghiêng đầu quan sát sườn núi mấy lần, trọng điểm cũng chỉ đặt trên mấy con vật như sơn dương, liếm môi.

Dương Đắc Bảo cũng không lập tức mang mọi người lên núi, mà là đứng ở chân núi hô lên trên: "Sư huynh, ta đã trở về, còn có ba vị tiểu hữu tới thăm." Hay chưa, vị này quên luôn những người khác luôn rồi.

Hô xong lão còn không quen căn dặn Canh Nhị: "Vào sơn môn rồi khắp nơi đều là cấm chế, không có ta mang ngươi đi ngàn vạn lần không thể đi lung tung. Bây giờ đệ tử Hậu Thổ Môn tuy ít, nhưng cấm chế này cũng đã lưu truyền từ khi lập môn tới nay, cho dù là cao thủ Độ Kiếp Kỳ cũng không thể coi nhờn."

Canh Nhị thành thành thật thật gật đầu, tỏ vẻ mình nhất định sẽ không chạy loạn, chỉ là khóe mắt vẫn liếc tới mấy con sơn dương kia.

Minh Đại Vu phát ra một tiếng cười nhạt, tự nhiên hiểu lời 'căn dặn' Dương Đắc Bảo nói cho ai nghe. Tuy lão kiêu ngạo, nhưng cũng không ngốc đến nỗi một mình khiêu chiến trận pháp hộ phái của một phái từ xa xưa.

Minh Đại Vu không lên tiếng, những người khác càng không nói gì, cùng nhau đứng ở chân núi lẳng lặng đợi cho phép.

Chỉ chốc lát sau, một giọng nói lững lờ truyền đến từ trên đỉnh núi: "Là ba vị tiểu hữu có nguồn gốc với chúng ta sao? Đắc Bảo, ngươi mang họ vào nội điện đi."

"Vâng, sư huynh."

Dương Đắc Bảo trở lại địa bàn nhà mình, lo lắng cũng đủ rồi, lôi kéo Canh Nhị liền hướng về phía nội điện.

"Chờ đã! Dương Quang Minh, ngươi cũng đứng đóng kịch ở đó, mấ người chúng ta vào ngươi sẽ không biết sao? Ra đi, sớm thử nghiệm đi, đừng ép ta nguyền rủa ngươi. Còn nữa, gốc Lan ngươi muốn cũng đừng hy vọng nữa, ta đã nhổ rồi." Giọng nói của Minh Đại Vu vang lên như sét đánh, cái lão tôn trọng là tôn nghiêm một phái chứ không coi lão già Dương Quang Minh ra gì đâu.

"Ta vừa nghe tiếng, ngửi mùi, còn tưởng là vua lợn rừng đã biến mất bảy ngàn năm lại xuất hiện chứ. Nhưng súc sinh vẫn là súc sinh, há mồm đã không biết nói tiếng người."

"Dù sao cũng tốt hơn là lão bất tử không sống được mấy hôm như ngươi." Minh Đại Vu lập tức phản kích: "Để ta đoán xem ngươi có tính toán gì không? Chuẩn bị độ kiếp không qua được thì binh giải, lợi dụng nguyên anh tu tán tiên có đúng không? Ngươi cho là tán tiên dễ tu như vậy à? Hơn nữa ngươi có thể bảo đảm giữ được nguyên anh của ngươi dưới sét tai kiếp không?"

"Ngươi biết hết rồi, còn không biết xấu hổ tới cướp đồ đệ với ta?" Một tiếng thở dài theo sau, chủ nhân giọng nói đã xuất hiện ở chân núi.

Đây là một ông già thoạt nhìn rất già rất già, già đến nỗi nếp nhăn trên mặt cũng xệ xuống, vóc dáng vốn thon dài hôm nay xem ra chỉ thấy cúi khòm. Nếu không phải thanh âm coi như rõ ràng, con mắt coi như sáng trong thì gần như không ai dám tin lão nhân này còn sống.

Trong mắt Canh Nhị có kinh ngạc và đồng tình, y đã nhìn ra tình huống hiện nay của lão nhân này, cũng đoán được nguyên nhân lão nhân này biến thành như vậy, trước đây y đã thấy ví dụ tương tự, mà kết cục của những người đó…

"Có cái gì mà xấu hổ? Tình huống của bản Đại Vu cũng không tốt hơn ngươi là mấy." Cực nhanh, trên mặt Minh Đại Vu xuất hiện một tia chua xót.

"Này, hai vị tiền bối ơi, nếu tình huống của mọi người đã na ná nhau cả rồi, vậy các ngươi cũng đừng cãi cọ nữa, xem xét trước đã." Bích y nữ tử tựa hồ không kỳ quái chút nào về thái độ công kích nhau của hai người, nũng nịu hòa giải họ.

"Tiểu nha đầu nhà ngươi, mới tu thành nguyên anh đã muốn thu đồ đệ rồi?" Minh Đại Vu mắt lé nhìn nữ tử, nói.

"Ai nha, không phải là phòng trước khi cháy sao."

Dương Quang Minh cũng không để ý tới tiểu nha đầu mới tu thành nguyên anh này, chỉ gật đầu làm lễ với Tĩnh Hải hòa thượng, "Ngươi cũng tới rồi."

"Phải, nơi này có người có duyên với bần tăng."

"Có duyên hay không, cứ chờ bản Đại Vu nghiệm thử rồi lại nói."

Tĩnh Hải mỉm cười, cũng không tức giận vì sự vô lễ của Minh Đại Vu.

Bên cạnh Tĩnh Hải còn đứng một vị, chính là Bạch Đồng ma đầu làm Minh Đại Vu cũng kiêng kỵ, nhưng Dương Quang Minh dường như không nhìn thấy người này, ánh mắt lướt qua thẳng người đối phương.

Kỳ diệu là, Bạch Đồng tựa hồ cũng không thèm để ý.

"Đắc Bảo, thả người ra đi." Dương Quang Minh nhìn thấy Canh Nhị, có lẽ Canh Nhị tu vi quá thấp, nhìn tư chất cũng bình thường, làm lão cũng quên luôn Canh Nhị.

Canh Nhị không để ý lắm, y ước gì tất cả mọi người đừng để ý tới y càng tốt. Còn về phần Truyền Sơn và Kỷ 14 có thể bái những cao thủ này làm sư hay không thì phải xem ý của họ, y hoàn toàn không nhúng tay vào.

Dương Đắc Bảo gật đầu, cố nén tâm tình kích động, tận lực làm ra vẻ bình thản thả hai người từ trong áo da dê ra.

Truyền Sơn và Kỷ 14 vừa hiện thân, mọi người ở đây lập tức phóng ánh mắt tới hai người.

Truyền Sơn hít sâu một hơi, áp lực thuộc về cao thủ làm chân hắn như muốn nhũn ra, đây là phản ứng tự nhiên lúc đối mặt với kẻ mạnh, để không làm những cao thủ này xem thường hắn, hắn ưỡn thẳng lưng lên.

Bước chân Kỷ 14 lảo đảo một cái, suýt thì quỳ xuống. Truyền Sơn kéo hắn một phen, Kỷ 14 cũng không từ chối, nương theo tay Truyền Sơn đứng vững bước chân.

Canh Nhị thấy tình huống hai người, lặng lẽ đi lên trước, lặng lẽ trốn sau lưng hai người chống đỡ họ.

Hiện giờ là tình huống gì? Những người này từ đâu tới? Đó là tộc người khổng lồ sao? Sao lại cao như vậy? Truyền Sơn không tìm được manh mối tận lực bảo mình tỉnh táo lại, bắt đầu quan sát cảnh vật chung quanh.

Đám người Dương Quang Minh sắc mặt khác nhau.

Bích y nữ tử sau khi tỉ mỉ quan sát hai người, trên mặt thất vọng khó giấu, tựa hồ đã mất đi hứng thú với hai người.

Ánh mắt bích y nữ tử nhìn về Truyền Sơn có phần u oán, nghĩ thầm lúc đó thấy khuôn mặt ấy không tệ, đáng tiếc không nhìn rõ, không ngờ lại là một ma tu. Thực là tiếc quá.

Tĩnh Hải đại hòa thượng ngay từ đầu đã chuyển ánh mắt tới Kỷ 14, nhìn một hồi lâu, trên mặt không nói rõ được là thất vọng hay hưng phấn, vẻ mặt vẫn bình thản như cũ.

Bạch Đồng ma đầu vừa nhìn đến Truyền Sơn, đôi mắt đã đen xì, một lúc mới khôi phục được sắc trắng ban đầu.

Một con người không biết nên nói hắn là xui xẻo đến cực điểm hay may mắn cực điểm.

Một người bình thường ăn quả xương khô vào lại không bị quả xương khô dần vặt chết mà còn mượn thế nhập ma đạo, cơ thể biến thành Thiên sinh ma vật.

Đây là vận may lớn cỡ nào a? Loại khả năng một phần một tỉ có khi còn ít xuất hiện này lại thực sự xuất hiện.

Nếu hắn bỏ qua truyền nhân có điều kiện tốt nhất này, lần sau hắn còn có thể có vận may thế không? Hắn đã một ngàn tám trăm tuổi rồi, còn thời gian hai trăm năm nữa thôi, nếu hắn không thể độ kiếp thành công, trong hai trăm năm này lại không thể tìm được truyền nhân thích hợp, vậy chi truyền thừa này của hắn cũng phải đành bị mất rồi.

Không được, hắn không thể buông tha người nửa xương khô này, đây nhất định là lễ vật Ma thần đưa cho hắn, nếu cứ như vậy buông tha hắn, việc này chín phần sẽ trở thành tâm ma lúc độ kiếp của hắn, bất kể thế nào hắn cũng phải nhận đồ đệ này!

Bạch Đồng thầm liếc mắt nhìn Minh Đại Vu, không biết vị này có nhìn ra chỗ lạ của người nửa xương khô không, tuy cả con người này đã dung hợp rất khá với quả xương khô, nếu không phải người tu ma cấp cao thì sợ lòng nhận ra ảo diệu trong đó. Nhưng Minh thân Đại Vu (*), khó đảm bảo là không có phương pháp đặc biệt để nhận biết.

(*) Đại Vu này không phải tên, Vu này là vu trong vu thuật, bà mo, thầy mo, phù thủy, thầy pháp

Mà thái độ của Minh Đại Vu rất kỳ diệu, vẻ mặt không giống thỏa mãn, nhưng cũng không giống hài lòng, xem xét hai người mấy lần thì hừ vài tiếng, cũng chưa nói không nhìn trúng, cũng không nói ngay là muốn người.

Dương Đắc Bảo một mực chú ý quan sát vẻ mặt của đối thủ cạnh tranh, thấy ba vị cực mạnh kia cũng không giống như muốn đi, không khỏi sốt ruột.

Bích y nữ tử liếc mắt nhìn Dương Đắc Bảo, vốn muốn nhấc chân bỏ đi lại thả xuống. Không được, cũng có thể ở lại xem mà, xem mấy tiểu quỷ này cuối cùng rơi vào nhà ai.

"Hiện tại các ngươi cũng đã xem qua người rồi đấy, ta thấy hai vị tiểu hữu này đều không thích hợp làm đệ tử của các ngươi. Đắc Bảo, tiễn khách."

"Ai nói chúng ta không muốn người?" Minh Đại Vu cứ như cố ý tới quấy rối, chân sải một bước dài, một bước đã đi tới bên cạnh ba người Truyền Sơn, đưa tay muốn bắt.

"Lão thô kệch kia! Trước mặt ta muốn làm gì hả?" Dương Quang Minh vung tay lên, đưa ba người Truyền Sơn chuyển qua bên mình.

"Dù sao đi nữa, muốn đánh trước một trận? Nào, bản Đại Vu tựa hồ đã lâu chưa ra tay với lão già ngươi rồi, hôm nay chúng ta dứt khoát phân cao thấp ở đây luôn."

Dương Quang Minh mới không trúng mưu lão, đầu óc lão có vấn đề mới để một cao thủ chỉ kém Độ Kiếp Kỳ xíu nữa đấu võ với mình ở sơn môn nhà mình, có muốn đánh cũng phải tới đỉnh núi Thần Sa Môn đánh.

"Lão thô kệch kia, lẽ nào ngươi đã quên quy của của Hậu Thổ Tinh?"

Minh Đại Vu bĩu môi, hiển nhiên biết rõ quy định bất thành văn 'Người tới trước được trước' kia.

"Dựa theo quy định, lý ra chúng ta nên hỏi ý của ba vị tiểu hữu trước, nếu họ không có ý với hậu thổ môn ta, ta tự nhiên sẽ đưa họ ra khỏi sơn môn, đến lúc đó bất luận các ngươi có dự định gì đều không quan hệ với Hậu Thổ Môn ta."

"A di đà phật, vậy cứ dựa theo lời Dương môn chủ hành sự đi." Tĩnh Hải nói một câu, cho mọi người một bậc thang. Nói xong, lão là người đầu tiên đi ra khỏi sơn môn Hậu Thổ Môn.

Tuy Minh Đại Vu còn muốn thêm chút nhiễu loạn cho Dương Quang Minh, nhưng ngại lề thói cũ, không thể không rời khỏi sơn môn Hậu Thổ Môn.

Tiếp đó, bích y nữ tử cũng đi theo.

Bạch Đồng nhìn Truyền Sơn lại nhìn Dương Quang Minh, bóng dáng nhoáng cái đã biến mất.

Kỷ 14 khẽ động lỗ tai, hắn nghe thấy có người ghé vào lỗ tai hắn nói. Nhìn Truyền Sơn, lại nhìn Canh Nhị, tựa hồ cũng không phát hiện ra ai giống vậy.

Kỷ 14 nghe thấy người nói căn dặn xong thì dừng lại quan sát, chỉ yên lặng mà nghe.

Mắt thấy tất cả mọi người rời khỏi, Dương Đắc Bảo cuối cùng thở phào nhẹ nhõm một hơi, liếc nhìn sư huynh một cái.

Cũng may ba người mới này tư chất nhìn như bình thường, chứ nếu là mầm tu luyện tốt thật, có lẽ đã đánh nhau tại chỗ luôn rồi. Quy định 'người tới trước được trước', với người thực lực tuyệt đối cũng chẳng là cái gì.

"Khụ, ba vị tiểu hữu, hiện tại chúng ta có thể nói chuyện rồi. Không biết hai vị tiểu hữu chưa bái sư có muốn học thuật pháp cao thâm hơn không?" Dương Đắc Bảo đi thẳng vào vấn đề.

"Học thuật pháp? Ta nhớ ngài bảo chúng ta tới là nói cho chúng ta biết cách kiếm linh thạch mà." Truyền Sơn không muốn bị dắt mũi, lập tức hỏi ngược lại. Hắn đã biết được đại khái câu chuyện từ miệng Canh Nhị, trong lòng cũng không biết nên cảm thấy vui vẻ hay bi ai vì kỳ ngộ này đây.

"Ha hả, cái này ấy à..."

"Đây là cách tốt nhất để các ngươi kiếm linh thạch." Dương Quang Minh đột nhiên nói.

"Sao lại nói vậy?" Truyền Sơn vẫn lần đầu tiên nghe được bái sư có lời. Chẳng lẽ không phải là ngược lại sao?

"Lão phu Dương Quang Minh, ba vị tiểu hữu xưng khô thế nào?"

"Không dám nhận, tại hạ La Truyền Sơn, hai vị này là đồng bọn của ta. Bên trái tên Canh Nhị, phải tên Kỷ 14." Truyền Sơn cung kính nói.

Dương Quang Minh rất thỏa mãn với thái độ của Truyền Sơn, "Lão phu chính là chưởng môn nhân của Hậu Thổ Môn, ngươi gọi ta tiền bối là được, người mang bọn ngươi tới đây là sư đệ của lão phu."

"Ra mắt hai vị tiền bối." Ba người hơi khom người.

"Ừ." Dương Quang Minh thấy họ thi lễ thế, thiện cảm trong lòng tăng cao hơn chút. "Không biết các ngươi có từng nghe qua Đại hội Thử Linh?"

"Đại hội Thử Linh?" Truyền Sơn vô thức đã muốn tìm tòi ký ức Trách Yểm, vừa đọc là đầu đã đau đớn, sợ quá làm hắn nhanh chóng thu lại.

Canh Nhị hiển nhiên là biết Đại hội Thử Linh, vừa bấm đốt ngón tay tính toán, ngẩng đầu nói: "Tính thời gian, Đại hội Thử Linh lần này cũng sắp tới rồi."

"Đúng vậy, thời gian còn có một năm." Dương Đắc Bảo vẻ mặt kỳ lạ, vừa đau lòng vừa không cam lòng.

Truyền Sơn và Kỷ 14 cùng nhìn về phía Canh Nhị.

Canh Nhị 'a' một tiếng, giải thích cho hai người: "Đại hội Thử Linh cứ trăm năm lại cử hành một lần, mỗi lần diễn ra chín năm, một năm một vòng, cần trải qua chín vòng tỷ thí, năm thứ chín cũng là vòng cuối cùng tinh anh các giới tổng hợp lại sắp xếp thi đấu. Trong chín vòng, mỗi vòng chỉ cần có thể xếp được vào danh sách thôi cũng có thể nhận được không ít chỗ tốt, đương nhiên, ngươi càng lên cao thì chỗ tốt càng nhiều, linh thạch chỉ là thứ bình thường nhất trong đó.

"Đại hội Thử Linh trăm năm một lần này có thể nói là cuộc tụ hội quan trọng nhất, cũng là quy mô lớn nhất của các giới. Mục đích là để giảm thiểu các cuộc chém giết riêng của các giới, đồng thời bỏ cái cũ tạo

cái mới, để phương pháp tu luyện của các môn phái các giới có thể truyền thừa hoặc phát huy mạnh, không đến mức thất truyền hoặc xuống dốc."

"Nhân, ma, yêu, linh, vu các giới hỗn hợp thi đua? Xem ai lợi hại nhất?" Truyền Sơn hỏi.

Canh Nhị gật đầu, đang định nói tiếp.

"Điều này thì liên quan gì với việc chúng ta bái sư hay không?" Truyền Sơn nhìn về phía lão nhân Dương Quang Minh.

Dương Quang Minh thở dài, "Cực kỳ có quan hệ." Lập tức búng tay ném ra ba bồ đoàn, để ba người ngồi xuống nói chuyện.

Ba người Truyền Sơn nhìn khắp ốc đảo, trong lòng thoải mái hơn nhiều, cũng không thoái thác, tùy ý khoanh chân ngồi xuống.

"Các ngươi đói bụng chưa?" Lão nhân ân cần nói. Vừa dứt lời, Dương Đắc Bảo liền bưng ra một đĩa thức ăn và nước trong.

Mùi thịt truyền tới, ba người bụng kêu 'ùng ục', nhất tề nuốt ngụm nước bọt.

Dương Quang Minh mỉm cười, ý bảo Dương Đắc Bảo chia thức ăn cho ba người.

Thức ăn không nhiều lắm, ba quả trái cây màu đỏ không biết là loại gì, lớn cỡ nắm tay người; ba đĩa thịt thái lát, xắt rất mỏng, màu vàng óng ánh, mùi thơm xông mũi, làm người ta ngửi là thèm nhỏ dãi; mặt khác còn có một bình nước và ba chén trà nhỏ.

Truyền Sơn không hỏi có cần linh thạch hay không, hắn nhìn ra hai lão đầu đây là đang thu mua lòng người. Vừa rồi đưa người một chuyến còn thu giá cao như thế, cho ăn bữa cơm sao có thể không cần tiền? Chưa nghe qua thứ miễn phí mới là thứ đắt nhất sao? Nhưng lúc này không ăn thì sợ là sau này không được ăn nữa.

"Ăn đi. Các ngươi vừa ăn ta vừa nói." Dương Quang Minh lão nhân này thoạt nhìn thực sự muốn hiền lành bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Truyền Sơn thay ba người cảm ơn, tiếp nhận nước rồi chia trái cây của mình cho Kỷ 14, lại đưa thịt của mình giao cho Canh Nhị.

Từ khi dung hợp với quả xương khô, lần đầu tiên cảm giác đói khát của hắn không rõ ràng lắm. So với hắn, Kỷ 14 thân là người thường càng cần cái ăn hơn, còn Canh Nhị ư… Không thấy y nhìn thấy thịt là nước miếng đã chảy ra rồi à?

Kỷ 14 không từ chối trái cây Truyền Sơn chuyển cho, nói tiếng cảm ơn rồi nhận lấy.

Canh Nhị do dự mãi, từ trong hai đĩa thịt lấy ra một mảnh thoạt nhìn lớn nhất đưa tới bên miệng Truyền Sơn.

Truyền Sơn cười coiwf, miệng hé ra nuốt miếng thịt vào. Ồ, vị không tệ, mềm và trơn, cũng không biết là thịt gì.

Dương Quang Minh mỉm cười nhìn hành động của ba người, bản thân cũng làm ra một bồ đoàn ngồi xuống, trước hết giải thích hiện trạng của Hậu Thổ Tinh cho ba người một chút, sau đó lại nói:

"Từ sáu trăm ba mươi năm trước Đắc Bảo xuất thế, Hậu Thổ Môn ta cũng không thu được đệ tử thích hợp nữa. Mà Đắc Bảo đã tham gia Đại hội Thử Linh bốn trăm năm trước rồi, dựa theo quy định của Đại hội Thử linh, phàm là người đã tham gia một lần đều không thể tham gia Đại hội Thử Linh tổ chức lần sau nữa. Mà tài nguyên tu luyện của Hậu Thổ Linh rất thưa thớt, để giảm thiểu tranh đấu, từ xa xưa trước đây đã định ra quy tắc, trừ thiên tài địa bảo ra, toàn bộ mỏ linh thạch cũng không được chiếm làm của riêng, cũng không cho khai thác riêng. Người tu luyện trên Hậu Thổ Tinh muốn đạt được linh thạch, ngoại trừ giao dịch, chỉ có thể nhận được dựa vào độ cống hiến với Hậu Thổ Tinh."

Truyền Sơn bày tỏ không rõ độ cống hiến là ý gì, theo như lời Dương Quang Minh thì tất cả kém quá xa cuộc sống nguyên bản của hắn, dù là có ký ức Trách Yểm, nhưng với tình huống không thể sử dụng, hắn cũng không hiểu lời lão nhân cho lắm.

"Các ngươi đến từ Lan tinh (*), sao lại không biết rõ độ cống hiến?" Dương Quang Minh có phần kinh ngạc.

(*) lẽ ra là Lam tinh, nhưng hai từ 'Lam' và 'Lan' phát âm đều là [lán] nên mọi người hiểu nhầm ba người Truyền Sơn tới từ Lan tinh.

"Chúng ta tu luyện cũng là cơ hội ngẫu nhiên, trước đây chưa từng tiếp xúc với người tu chân." Truyền Sơn giải thích.

"Hở? Lão phu nhớ là trên Lan tinh, người bình thường cực kỳ thưa thớt, hơn nữa nhiều người còn có quan hệ với người tu chân."

Nghe Dương Quang Minh nói thế, ba người Truyền Sơn lập tức cảm thấy lạ kỳ, tựa hồ có gì đó không đúng? Canh Nhị càng cố sức nhớ lại về tư liệu của Hậu Thổ Tinh trong đầu.

Không chờ ba người nghĩ thông suốt, Dương Quang Minh liền nói tiếp: "Tuy rằng Lan tinh tài nguyên tu luyện phong phú, bất đắc dĩ tư chất các ngươi muốn bái một sư phụ giỏi lại không dễ dàng."

"Hậu Thổ Môn ta tuy do hoàn cảnh hạn chế, không thể cho các ngươi thỏa thích dùng thiên tài địa bảo để rèn luyện bản thân, nhưng bởi chúng thiếu những tài nguyên tu luyện này, trái lại mở một con đường khác, tìm ra một phương pháp bắt đầu rèn đúc thân mình từ căn bản.

"Chỉ cần chịu khổ, ngộ tính cũng đủ, phàm là đệ tử của Hậu Thổ Tinh ta ra ngoài, hầu như đều không có địch thủ trong đám cùng lứa cùng tu vi."

Bởi vì Dương Quang Minh ngắt lời, Truyền Sơn cũng không nghĩ sâu xa nữa. Nhưng Canh Nhị như nhớ tới điều gì đó, miệng hơi mở, nhưng nhìn đến Truyền Sơn thì lại ngậm. Việc này nói hay là không? Nhưng nói thật, đả kích này chỉ sợ cũng không nhỏ.

"Tại hạ đã hiểu ý của ngài rồi. Lão ngài muốn chúng ta bái ngài làm sư, thay mặt Hậu Thổ Môn tham gia Đại hội Thử Linh, để nhận được linh thạch phải không?"

Dương Quang Minh mỉm cười, "Đây chỉ là thứ nhất. Thực ra, nếu các ngươi tham gia Đại hội Thử Linh, nếu thuận lợi tiến cấp, vòng thứ ba chính là cử hành ở Lan tinh."

Canh Nhị gãi trán, nhìn Truyền Sơn muốn nói lại thôi.

"Vòng thứ nhất diễn ra vào một năm sau?" Truyền Sơn hỏi.

Lão nhân gật đầu.

Truyền Sơn thấy Canh Nhị và Kỷ 14 đã vét gọn thức ăn và nước uống, quay đầu áy náy cười nói với lão nhân: "Xin lỗi, chúng ta còn có việc gấp về Lam tinh, loại phương pháp kiếm linh thạch này đối với chúng ta là quá dài, tại hạ chỉ có thể cảm ơn yêu mến của lão ngài. Cáo từ!"

Nói xong Truyền Sơn liền ôm quyền đứng dậy, Canh Nhị và Kỷ 14 cũng cùng nhau đứng lên.

Truyền Sơn không tin một tinh cầu to như vậy lại không tìm ra cách kiếm linh thạch.

"Đứng lại!" Dương Đắc Bảo nóng nảy, thoáng cái đã nhảy tới trước mặt ba ngươi giang cánh tay ngăn lối ba người đi.

"Các ngươi không thể đi, ta vất vả lắm mới tìm được các ngươi, các ngươi là hy vọng tương lai của Hậu Thổ Môn, các ngươi không thể cứ như vậy rời khỏi đây được."

"Dương tiền bối, tại hạ không biết các ngươi rốt cục có tính toán gì, lúc thì nói giúp chúng ta kiếm linh thạch đi, lúc lại muốn thu chúng ta làm đồ đệ, muốn chúng ta bán mạng vì Hậu Thổ Môn. Trước đó còn dùng ảo cảnh bức hại, nếu không phải ta còn coi như tỉnh táo thì còn không biết lúc nào mới có thể tỉnh lại từ trong ảo cảnh chết tiệt. Ngươi nói các ngươi không có ác ý, nói muốn thu chúng ta làm đồ đệ, nhưng sao tại hạ cảm thấy lão ngài chính là muốn mưu tài hại mệnh chứ?"

Truyền Sơn đầy bụng lửa giận với lão nhân đang xấu hổ. Nếu không phải thực lực họ chênh lệch quá lớn, hắn sẽ không chịu buông tha dễ dàng cho họ đâu. Cái gì thu đồ đệ kiếm linh thạch, còn không phải muốn để họ bán mạng cho Hậu Thổ Môn vô duyên cớ sao?

Nếu họ có thể thuận lợi tiến cảnh trong Đại hội Thử linh, dựa theo lời giới thiệu về tình hình phân phối linh thạch của Hậu Thổ Tinh, trăm năm sau đó Hậu Thổ Môn có thể đạt được gấp mười lần tiêu chuẩn linh thạch của môn phái có số người bình thường. Dù họ không thể tiến cấp chỉ là tham gia không thôi, cũng có thể đạt được số linh thạch gấp ba lần. Còn họ làm đệ tử cuối cùng có thể đạt được bao nhiêu? Vả lại ai mà biết hai lão già này có thật tình dạy họ hay không.

"Ảo cảnh?" Dương Quang Minh cau mày.

Tuy lão nhận được tin Dương Đắc Bảo truyền, nhưng cũng không rõ quá trình lắm, chỉ nghe Đắc Bảo nói tìm được hai mầm tốt. Thực ra trong khoảnh khắc nhìn thấy Kỷ 14 và Truyền Sơn, nếu không phải tin tưởng ánh mắt sư đệ lão, chỉ sợ lão đã sớm tặng người cho đám Minh Đại Vu.

"Đắc Bảo, ngươi làm gì với họ đấy?"

"Hiểu lầm! Đây là hiểu lầm." Dương Đắc Bảo vừa giải thích với Truyền Sơn, vừa quay đầu vội la lên với sư huynh lão: "Sư huynh, chuyện này để ta giải thích. Phải, ta dùng Tâm ma thuật với họ, nhưng ta cũng là bất đắc dĩ thôi. Tư chất họ bình thường, nếu muốn họ truyền thừa Hậu Thổ Môn thật, tính phiêu lưu cũng quá lớn, vì thế ta liền…"

"Ngươi nói ngươi dùng Tâm ma thuật với họ?" Lão nhân cắt lời lão.

"Vâng."

"Chuyện khi nào?" Lão nhân chăm chú nhìn hai người Truyền Sơn, một đôi mắt tựa hồ muốn nhìn hai người ra thành một cái lỗ.

"Ngay trên đường dẫn họ tới truyền tống trận. Mà họ, nhất là tiểu tử tu ma kia, sau khi ta thi triển Tâm ma thuật không lâu thì đã tỉnh lại."

Nghe vậy, ánh mắt lão nhân thay đổi. Ánh mắt nhìn về phía hai người Truyền Sơn vẫn là tìm tòi nghiên cứu, nhưng lúc này đã thêm phần như gấu chó nhìn thấy mật ong, đôi mắt tràn đầy tham lam và mừng rỡ như điên. Ánh mắt ấy làm Truyền Sơn và Kỷ 14 da gà nổi đầy.

49. Quyển 5 - Chương 4

"Đắc Bảo!"

"Sư huynh?"

"Đắc Bảo!"

"Sư huynh…."

"Oa a !" Lão nhân đột nhiên khóc rống lên, vừa khóc vừa lau nước mũi, toàn bộ hình tượng đều sụp đổ.

"Đắc Bảo ơi, Hậu Thổ Môn của chúng ta có hi vọng rồi, chúng ta rốt cục có đồ đệ rồi, liệt tổ liệt tông trên trời, Dương Quang Minh ta chết cũng có thể nhắm mắt rồi. Sư phụ ơi, ngươi trên tiên giới có thấy không? Đồ đệ ta không làm Hậu Thổ Môn mất đâu, Hậu Thổ Môn vẫn có thể tiếp tục truyền thừa! Hu hu hu."

Truyền Sơn đen mặt cùng Kỷ 14 liếc nhìn nhau, nhấc chân muốn đi. Người già rồi, suy nghĩ quả nhiên đã không còn rõ ràng nữa.

Thì ra là Tâm ma thuật. Canh Nhị cũng có khá kinh ngạc, nhìn không ra họ La còn có chút thiên phú tu luyện đấy. Ừm, Kỷ 14 cũng không tệ.

"Đừng!" Dương Quang Minh lão nhân vừa thấy hai người Truyền Sơn muốn đi, lập tức nhào tới, ôm thắt lưng Truyền Sơn, gào khóc nói: "Đồ đệ à, ngươi muốn đi đâu chứ? Ngươi sao lại bỏ vi sư? Vi sư không còn nhiều thời gian nữa rồi, vi sư chờ tới giờ vẫn chưa chịu chết chính là đang đợi ngươi a.

"Ngươi có phải vẫn lo ngươi là tu ma, sợ sư phụ không dạy được ngươi? Không không không, ngươi hoàn toàn không cần lo lắng, Hậu Thổ Môn chúng ta muốn công pháp gì có công pháp đó, ngươi thích Thiên Ma Kinh? Hay Ám Tu La Ma Kinh? Những cái đó ngươi nếu không thích, sư phụ còn có thể cho ngươi làm ra Vạn Ma Quy Nguyên Kinh lợi hại nhất Ma giới."

Truyền Sơn tránh không tránh được, đen mặt gạt tay lão nhân, "Ta không muốn bái sư. Phiền lão ngài có thể buông tay được không?"

"Không muốn không muốn! Ngươi là tên đồ đệ xấu xa, sư phụ đã ngần này tuổi rồi, ngươi còn bắt nạt sư phụ. Nếu hôm nay ngươi không đồng ý kế thừa Hậu Thổ Môn với sư phụ, sư phụ ta chết cũng không buông ngươi ra."

Truyền Sơn đầu đầy mồ hôi, hắn đến tinh cầu này không phải gặp trúng hai kẻ điên chứ?

"14, phiền ngươi giúp một tay, lão nhân này khó chơi quá." Bàn tay ấy như hai gọng kìm, gỡ kiểu gì cũng không ra được.

Kỷ 14 cũng rất muốn tiến lên giúp, nhưng lúc này hắn cũng tự thân khó bảo toàn. Bởi trên lưng hắn cũng có một lão già đang quấn, tên Dương Đắc Bảo.

"Lão đầu, chúng ta có chuyện thì nói. Ngài như vậy tính là sao?" Truyền Sơn không hề che giấu bản tính của mình, cười khổ nói.

"Ta mặc kệ. Ngươi đồng ý làm đồ đệ ta trước đã, rồi chúng ta có lời nói cho rõ." Lão nhân rơi lệ nói: "Tiểu ma đầu nhà ngươi không có chút lòng thông cảm gì sất, tuổi ta có thể làm ông nội của ông nội của ông nội của ông nội còn hơn cả ông nội ngươi rồi, ngươi cứ phải làm tổn thương lòng ta như vậy?"

"Ngươi xem xem bên ngoài có sư phụ nào đáng thương lại thành tâm như ta không? Còn phải cầu ngươi làm đồ đệ cho ta. Nhớ Dương Quang Minh ta một tu giả Độ Kiếp Kỳ, cách thành tiên chỉ kém một bước, thả tới tinh cầu nào chả được người cung phụng? Nếu Dương Quang Minh ta mở miệng nói muốn nhận đồ đệ, ngươi biết có bao nhiêu người chen chúc để làm đồ đệ ta không?"

"Vậy vì sao người không tới tinh cầu khác tìm đồ đệ? Có nhiều người muốn làm đồ đệ như vậy, ngươi đi tìm họ là được."

"Oa a! Ngươi bắt nạt người ta! Ngươi tên tiểu hỗn đản thiên lôi đánh xuống lại bắt nạt sư phụ ngươi? Biết rõ toàn bộ môn phái của Hậu Thổ Tinh cũng không thể nhận đồ đệ nào ngoài Hậu Thổ Tinh, ngươi còn cố ý cười nhạo sư phụ ngươi."

"Ta không biết."

"Giờ ngươi biết rồi đó." Dương Quang Minh nói rất vô sỉ.

Truyền Sơn dở khóc dở cười, nhìn lại Kỷ 14 cũng bị quấn thê thảm như mình, giận đầy bụng muốn xả mà không được. Họ rốt cục đã tới nơi nào? Sao lại gặp phải hai lão kỳ lạ như thế?

"Dương tiền bối, bái sư không phải chuyện có thể qua loa, nhận đồ đệ cũng vậy. Ngươi không biết gì về chúng ta đã muốn nhận chúng ta làm đồ đệ, lẽ nào ngươi không sợ gặp phải hạng bất lương ư?"

"Lão đầu ta mặc dù già nhưng mắt chưa mờ, đồ đệ ta nhân phẩm thế nào đương nhiên nhìn ra được. Nói chung hôm nay ngươi đồng ý cũng phải đồng ý, không đồng ý cũng phải... Hỏng!" Lão nhân đột nhiên quát to một tiếng, quay đầu gọi Dương Đắc Bảo: "Ma đầu kia vẫn chưa đi, mau mau mau!"

Mau cái gì? Không đợi Truyền Sơn hỏi ra miệng, hành động của Dương Đắc Bảo đã nói cho hắn đáp án. Chỉ thấy lão trải tấm da dê ra, cấp tóc bọc Kỷ 14 vào.

Truyền Sơn liền cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, thoáng cái cũng bị ném vào trong áo da dê.

Hai người bị ném vào trong áo da dê hai mặt nhìn nhau.

Truyền Sơn nói: "Có phải chúng ta vẫn đang ở trong ảo cảnh chưa ra không?"

Kỷ 14 gật đầu, "Ta thấy cũng đúng."

Lần này họ ở trong áo da dê cũng không thấy khốn đốn, cũng không có cảm giác bị ngăn cách, ngược lại, tất cả những việc xảy ra bên ngoài họ đều có thể nghe được.

Canh Nhị cũng bị ném vào trong.

Khổ não gỡ khăn che mặt xuống, Canh Nhị cọ cọ, tới gần Truyền Sơn, nói: "Ta có lời nói với ngươi."

"Chuyện gì?" Thấy Canh Nhị tiến lại, Truyền Sơn vẫn thấy mất tự nhiên, không phải bởi khuôn mặt vừa nhìn đã cám dỗ người ta ngoại tình của y, mà là cảm giác tội ác tự tay kết liễu Canh Nhị vẫn chưa vơi, tuy hắn biết rõ đó chỉ là một ảo cảnh.

"Ngươi cứ hít sâu một hơi trước." Canh Nhị nghiêm túc nói.

Truyền Sơn lé mắt ngó y.

"Ta nói nghiêm túc."

Được rồi, Truyền Sơn hít sâu một hơi thật sâu, rồi lại chậm rãi thở ra.

Thừa dịp Truyền Sơn chưa thở ra hết, Canh Nhị nói rất nhanh: "Lan tinh ấy không phải Lam tinh. Lam tinh chúng ta muốn đi ở một hệ hành tinh, cách hệ hành tinh này rất xa rất xa."

Truyền Sơn chưa thả hết thì hơi cũng đã nghẹn lại.

Canh Nhị nhỏ giọng bổ sung một câu: "Ta thấy trong khoảng thời ngắn chúng thể trở lại được."

Mặt Kỷ 14 cũng dại ra.

Truyền Sơn chậm rãi, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Canh Nhị.

Canh Nhị cực kỳ nghiêm túc gật đầu với hắn, chỉ sợ đả kích hắn nên lại chen thêm một câu: "Trừ phi chúng ta tìm được truyền tống trận khóa tinh hệ (*) cỡ lớn, hơn nữa mỗi người phải chuẩn bị ít nhất một trăm viên linh thạch thượng phẩm."

(*) khóa: tức là sải bước, ở đây chỉ truyền tống trận này thực hiện bước nhảy thời gian giữa các hệ hành tinh với nhau

"Quang Minh, đã lâu không gặp, thấy ngươi còn sống, lòng ta rất an ủi." Bạch Đồng ma đầu hiện thân nói.

Dương Quang Minh thấy bảo bối định thu cũng thu được rồi, lau nước mũi, lập tức khôi phục phong phạm chưởng môn một phái tiên phong đạo cốt ban đầu, "Thế nào, thấy ta còn sống, thất vọng quá à?"

"Đương nhiên không phải. Ta chỉ thấy may vì ngươi còn sống, hơn nữa xem ra còn có thể chịu đựng được khoảng một trăm năm. Nếu ngươi chết rồi, ta sống còn ý nghĩa gì chứ."

"Ngươi ít giả bộ đi, đồ phản bội!" Dương Quang Minh lão nhân hầm hừ nói.

"A, Quang Minh, ta không phải tới cãi nhau với ngươi. Giao ma tu ra cho ta đi, ta cần một truyền nhân."

"Nằm mơ!"

"Quang Minh, Hậu Thổ Môn mặc dù có phương pháp tu luyện ma tu, nhưng ngươi và Đắc Bảo cũng không phải ma tu, muốn dạy hắn tốt căn bản là nực cười. Hay các ngươi dự định không để ý tương lai của hắn, chỉ để thỏa mãn ham muốn cá nhân của các ngươi mà hại cả đời hắn?"

"Ngươi nói bậy bạ gì đó?!" Dương Quang Minh, Dương Đắc Bảo cùng nhau nhảy dựng lên.

"Ta có nói bậy hay không trong lòng các ngươi rõ. Các ngươi giao ma tu ra cho ta, còn có thể giữ lại một người, người nọ chắc là thích hợp với công pháp tu luyện của các ngươi. Như vậy các ngươi cũng có thể kết hợp sức chung của hai người để toàn tâm bồi dưỡng một đệ tử, chứ không đến mức cố được đầu nhưng mất phần chân. Nếu các ngươi đồng ý, ta có thể đưa cho các ngươi năm mươi viên linh thạch thượng phẩm."

"Ngươi… mơ tưởng."

Bạch Đồng ma đầu tựa hồ không hề lo lắng Dương Quang Minh sẽ không đồng ý điều kiện của hắn, tiếp tục khuyên dụ: "Vừa rồi các ngươi cũng đã hỏi qua người ta rồi, người ta đã từ chối các ngươi, theo quy củ, hiện tại phải giao người ra. Nhưng nể tình ngày xưa giữa chúng ta, ta có thể để lại một người cho ngươi từ từ khuyên bảo, chỉ cần ngươi có thể giao ma tu ra cho ta. Hay ngươi muốn ta ra ngoài nói với họ, hai người mới kia phá được Tâm ma thuật?"

"Ngươi uy hiếp ta?"

"Ta chỉ đang trần thuật sự thực. Mỗi bên một người, đối với hai chúng ta đều tốt."

"Nếu ta không đồng ý…"

"Vậy dựa vào bản lĩnh, xét điều kiện của ai có thể làm hai người vừa lòng.

Vừa nghe xét điều kiện, Dương Quang Minh lập tức nhũn ba phần, Hậu Thổ Môn của cải mỏng nha!

"Dù ta giao ma tu ra cho ngươi, hắn cũng chưa chắc đã đồng ý làm truyền nhân của ngươi. Hắn tựa hồ có việc gấp phải về Lan tinh."

"Điểm ấy không cần ngươi lo, chỉ cần ngươi chịu giao hắn cho ta, ta tự nhiên có cách để hắn đáp ứng."

Dương Quang Minh bắt đầu do dự.

Bạch Đồng thản nhiên nói: "Đừng tham lam thế chứ. Chỉ dựa vào của cải của Hậu Thổ Môn, các ngươi có thể cung ứng được hai đệ tử đồng thời tu luyện ư?"

Hai vị lão nhân họ Dương nói không nên lời.

"Quang Minh, dù hai ngươi đồng thời buông bỏ tu luyện, cung cấp toàn bộ linh thạch và tài nguyên cho bọn hắn, ngươi cho rằng khi ngươi mất tiền, họ có thể tranh được trên Hậu Thổ Tinh sao?

"Hơn nữa, nếu ngươi chết rồi, để lại hai đệ tử tu vi thấp còn cả Đắc Bảo nữa, ngươi cho là họ còn có thể giữ được khối ốc đảo Hậu Thổ Môn này sao? Ngươi đừng quên, người ngấp nghé ốc đảo này cũng không ít. Nếu không phải tu vi của ngươi còn có thể chống đỡ bề ngoài, nền móng của Hậu Thổ Môn sợ đã bị người khác đoạt từ lâu."

"Câm miệng!" Dương Quang Minh im lặng, Dương Đắc Bảo cảm thấy bị xem thường cả giận nói.

Bạch Đồng nhẹ nhàng cười, "Đây là sự thực, dù ta câm miệng, sự thực vẫn không thay đổi. Làm sao? Các ngươi chia cho ta một đệ tử, ta đồng ý trước khi tiến vào Ma giới sẽ chiếu cố các ngươi chút ít."

"Ngươi đây là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của." Dương Đắc Bảo cả giận.

"Ta không ngại đồ nhi ta thu lấy danh nghĩa của Hậu Thổ Môn để tham gia thi đấu, tốt xấu gì ngàn năm trước chúng ta vẫn là người một nhà."

"Đồ phản bội." Dương Quang Minh nghe hắn nói vậy, nhất thời lại giận.

Bạch Đồng cũng không ngại, chỉ nhìn lão.

Dương Quang Minh cũng hiểu, Hậu Thổ Môn hiện nay căn bản không thể gánh vác hai đồ đệ đồng thời tu luyện, mà tặng đồ đệ cho Bạch Đồng cũng là lựa chọn tốt nhất hiện nay. Dù sao Bạch Đồng tuy đã phản bội Hậu Thổ Môn, nhưng cũng không khai sơn lập phái, huống chi hắn còn tỏ ý để La Truyền Sơn lấy danh nghĩa Hậu Thổ Môn tham gia Đại hội Thử Linh.

"Như vậy đi, chỉ mình chúng ta cũng không quyết định được, vẫn là hỏi người trong cuộc trước đã." Bạch Đồng nói.

Dương Quang Minh cứ mãi lo lắng, ý bảo Đắc Bảo thả ba người Truyền Sơn ra.

Ba người được thả ra vẻ mặt cũng rất lạ, cuộc nói chuyện bên ngoài họ thậm chí cũng không nghe kỹ. Nhất là Truyền Sơn, trong đầu cứ rối như tơ vò. Canh Nhị thì bởi xấu hổ, trước khi đi ra còn lấy khăn che mặt lại.

"Truyền tống trận khóa tinh hệ?"

"Phải."

"Ngươi biết lập không?" Truyền Sơn ôm hi vọng hỏi.

"Tài liệu không đủ, ta cần chín loại tài liệu, còn thiếu sáu loại nữa, đá không gian, gỗ trường sinh, máu phượng hoàng, tức nhưỡng (*), thủy ngân hỏa sơn, cùng với xương của ma vật trên Phân Thần Kỳ. Còn cả linh thạch, loại truyền tống trận cự ly xa cỡ bự này không có trên năm trăm viên linh thạch thượng phẩm căn bản đừng nghĩ khởi động nó."

(*) Tức nhưỡng (hay gọi tắt là nhưỡng, phân tro) là một loại đất có khả năng tự sinh trưởng không ngừng trong thần thoại truyền thuyết cổ đại Trung Quốc, loại đất này có liên quan tới tích Đại Vũ trị thủy.

Nói đến đây, Canh Nhị thầm nói: "Ta đã thấy lạ, sao Càn Khôn Tử lại dùng linh thạch siêu cấp làm mắt trận, thì ra không phải bởi vì bày trận trong trận, mà là vì truyền tống trận khóa tinh hệ kia."

Linh thạch siêu cấp? Năm trăm viên linh thạch thượng phẩm? Còn cả một đống tài liệu bày trận pháp hắn chưa từng nghe thấy? Truyền Sơn chỉ cảm thấy trước mắt tối đen.

Vẻ mặt Kỷ 14 cũng khó coi. Lúc hắn hạ quyết tâm muốn đi thì giờ lại nói hắn không thể trở về?

"Ba vị tiểu hữu, các ngươi đang nói cái gì? Truyền tống trận khóa tinh hệ? Các ngươi rốt cục đến từ đâu?" Ba người Dương Quang Minh tự nhiên nghe được nội dung ba người nói, nghe một trong số đó lại biết bày truyền tống trận khóa tinh hệ, không khỏi vạn phần kinh ngạc. Ngoài kinh ngạc, nét mặt ba người nhìn về phía Canh Nhị cũng không khỏi có phần tìm tòi nghiên cứu.

Truyền Sơn không trả lời, hiện tại hắn căn bản không có tâm tình đi để ý cái khác.

Canh Nhị nhìn về phía Kỷ 14, Kỷ 14 mặt vô biểu tình. Thế là Canh Nhị đành phải thay ba người lên tiếng nói: "Chúng ta nghĩ sai rồi, tinh cầu chúng ta muốn tới là Lam tinh màu lam, chứ không phải Lan tinh của hoa lan."

"Lam tinh?" Ba người Dương Quang Minh nhìn nhau mấy lần, cùng nhau lắc đầu. Họ cũng chưa từng nghe qua tinh cầu nào tên Lam tinh.

"Các ngươi chưa nghe cũng không có gì lạ. Lam tinh ở hệ hành tinh khác, cách hệ hành tinh này rất xa."

Dương Quang Minh cùng Bạch Đồng bị Canh Nhị lên mặt cụ non làm nghẹn họng. Hai người bọn họ tính lại đã bốn ngàn tuổi, không ngờ hôm nay lại bị một tiểu bối thoạt nhìn chưa quá hai mươi ra mặt coi thường?"

"Đó cũng có nghĩa là các ngươi tạm thời không thể trở về?" Dương Đắc Bảo hỏi.

Ba người nhất thời tất cả đều trầm mặc. "Đã như vậy, các ngươi không bằng tạm ở lại Hậu Thổ Môn ta, linh thạch và tài liệu các ngươi thiếu, chúng ta có thể cùng các ngươi nghĩ cách kiếm." Dương Đắc Bảo tiếp tục thuyết phục ba người.

"Dù không thể tập hợp nhiều như vậy, các ngươi cũng có thể kiếm một phần linh thạch đi tới Lan tinh trước, ở đó là đại tinh cầu tu chân, truyền tống trận đi về các nơi khác cũng nhiều, ở đó hỏi thăm thử xem, có lẽ các ngươi có thể biết được chỗ nào có truyền tống trận khóa tinh hệ cỡ lớn. Nếu không cần các ngươi bày trận, tốn hao chắc không cần nhiều như vậy." Dương Quang Minh thấy ba người động tâm, lại thúc thêm một phát.

Truyền Sơn nhìn về phía Canh Nhị, hỏi: "Nếu ta lấy bái sư làm điều kiện, để họ thực hiện hết hai yêu cầu, ngươi nghĩ họ có đồng ý không?"

"Yêu cầu gì?" Canh Nhị cũng không ngốc, biết Truyền Sơn đây là mượn lời truyền âm.

"Thứ nhất, cung cấp năm trăm viên linh thạch thượng phẩm cùng một viên linh thạch siêu cấp, bao gồm cả những tài liệu ngươi nói; thứ hai, thời hạn một năm."

Canh Nhị dùng ánh mắt bội phục nhìn về phía Truyền Sơn, ngươi thật đúng là biết chào giá cao chót vót.

Truyền Sơn đã hiểu ý của y, bĩu môi, họ cũng có thể trả tiền ngay tại chỗ mà.

"Điều kiện thứ hai của ngươi tạm không nói đến, chỉ điều kiện thứ nhất thôi, ngươi đi đâu cũng không có ai đồng ý ngươi, dù ngươi tư chất phi phàm, một trong trăm người." Bạch Đồng lý trí nói.

Hai vị lão nhân họ Dương cũng cười khổ, hai yêu cầu này, đừng nói tới Hậu Thổ Môn, chính là hai Thần Sa Môn cũng không thể thỏa mãn.

Truyền Sơn day tâm mày, hỏi thẳng: "Vậy các ngươi có thể cung cấp bao nhiêu linh thạch?"

Vừa thấy Truyền Sơn có ý nói điều kiện, Dương Quang Minh mỉm cười. "Nào, chúng ta vào đại điện từ từ nói.

Dương Quang Minh vung ống tay áo lên, đảo mắt cái mọi người đã xuất hiện trong đại điện có kết cấu gỗ và đá.

Bạch Đồng bị bỏ rơi cũng không thèm để ý, bóng dáng nhoáng cái đã lên đại điện trên đỉnh núi.

Đây là một kiến trúc đại điện dùng gỗ và đá dựng lên, thoạt nhìn coi như hùng vĩ, nhưng rất trống trải, hơn nữa rất cổ xưa.

Tám cây cột chống đại điện vẫn có thể nhìn ra dấu vết hoa mỹ ban đầu, chỉ là những dấu vết này cũng chỉ là dấu vết mà thôi, có thể bởi vì hậu nhân vô lực duy trì, bảo thạch hoặc là linh thạch vốn khảm trên dấu vết đã không còn bóng dáng nữa, nơi vẽ ban đầu có bột bạc bột vàng hoặc hỗn hợp màu giờ chỉ có thể nhìn thấy một vết nhàn nhạt.

Trong đại điện không có cái ghế nào, chỉ có năm bồ đoàn, hiện tại đám Truyền Sơn đang an vị trên bồ đoàn đó. Bạch Đồng tiến vào không để ý cái lườm của Dương Quang Minh, cũng chiếm lấy một vị trí, hắn cũng là người duy nhất không có bồ đoàn.

"Trừ linh thạch và đan dược sử dụng lúc tu luyện bình thường ra, sau khi các ngươi tham gia Đại hội Thử Linh, căn cứ thành tích tỷ thí, chúng ta sẽ nhận được hạn ngạch phân phối trong trăm năm, ta sẽ dựa theo số người trong môn chia phần cho các ngươi, chỉ là phân ngạch trăm năm không phải chốc lát có thể nhận được, chỉ có thể cho các ngươi phần mười năm. Nhưng phần linh thạch này cũng không ít, tham chiếu theo ví dụ năm vừa rồi, các ngươi một người có thể nhận được tầm trăm viên linh thạch thượng phẩm."

"Tham gia tỷ thí có phải có thể nhận được phần thưởng."

"Phải."

"Như vậy phần thưởng này có thể thuộc về chúng ta không?"

Dương Quang Minh cười ha hả: "Nếu các ngươi một mình tham gia, vậy đương nhiên thuộc về các ngươi. Nhưng phàm là thay mặt sư môn tham gia, phần thưởng đoạt được bình thường đều sẽ giao cho sư môn. Như vậy đi, tuy không hợp quy củ, nhưng xét tình huống đặc biệt của các ngươi, ta có thể làm chủ chia một phần mười phần thưởng cho các ngươi."

Truyền Sơn do dự. Canh Nhị ở bên cạnh kéo góc áo hắn.

"Hử?"

"Thiệt rồi."

"Cái gì?" Truyền Sơn lập tức đứng dậy kéo Canh Nhị ra sau cây cột to, cũng mặc kệ ba vị kia có thể nghe được không.

"Phần thưởng của Đại hội Thử Linh bình thường đều rất hậu, chỉ cần ngươi có thể đứng ở tốp 10, cho dù là người thứ 10, chỉ là linh thạch thượng phẩm cũng không chỉ có trăm viên, mặt khác, còn có thể có một chút thiên tài địa bảo, hoặc pháp khí, hoặc linh đan, mấy thứ này dù có rất nhiều linh thạch đều không mua được." Canh Nhị giải thích.

Truyền Sơn và Canh Nhị trở lại chỗ cũ.

Truyền Sơn nói thẳng: "Phần thưởng tham gia đại hội Thử Linh toàn bộ thuộc về chúng ta."

Dương Quang Minh rũ mắt, thở dài: "Nếu các ngươi nhất định muốn phần thưởng của Đại hội Thử Linh cũng được thôi, như vậy tất cả phần trong môn phải lưu lại. Truyền Sơn à, ngươi cũng phải hiểu cho sự khó xử của chúng ta. Nếu linh thạch và phần thưởng đều cho ngươi cả, cuối cùng ngươi vỗ mông đi, đệ tử đời tiếp theo của chúng ta phải đào tạo thế nào?"

Bạch Đồng cũng mở miệng vào lúc này: "Tuy các ngươi coi như là thay mặt đệ tử Hậu Thổ Môn dự thi, nhưng trong Đại hội Thử Linh cao thủ nhiều như mây, các ngươi sợ là ngay cả vòng thứ nhất cũng không vào được. Điều kiện Quang Minh đưa ra khá thích hợp với các ngươi."

"Ta xét đã."

Truyền Sơn lại kéo Canh Nhị ra, lần này gọi luôn cả Kỷ 14 ra sau cây cột.

"Thời gian một năm, ngươi nghĩ ta và Kỷ 14 có thể tiến vào tốp 10 của Đại hội Thử Linh không?"

"Một năm?"

"Ừ."

"Nếu là tốp 10 đếm ngược từ dưới lên, các ngươi có thể phân biệt nhận được thứ nhất và thứ hai." Canh Nhị thành thực nói.

Kỷ 14 cũng lắc đầu, "Tuy ta không biết gì về tu chân, nhưng nếu là tập võ, thời gian một năm chỉ có thể đạt được giai đoạn bập bẹ thôi."

"Nói cách khác, hai lão đầu kia căn bản không trông cậy chúng ta thu được thứ tự, chỉ hy vọng chúng ta tham gia Đại hội Thử Linh để nhận được phần linh thạch phân phối cho trăm năm sau?"

"Ta nghĩ họ có ý đó thật."

Dương Quang Minh nghe trộm cảm thấy rất oan uổng, ý của lão vốn là muốn để đệ tử mới thu tham gia Đại hội Thử Linh để nhân được phân ngạch linh thạch đủ tu luyện cho trăm năm sau, sau đó mượn đó để đào tạo hai người, để họ có thể chân chính kế thừa Hậu Thổ Môn. Lão có thể thề lão không có ý lấy họ làm bia đỡ đạn.

Sắc mặt Truyền Sơn âm tình bất định, "Tham gia Đại hội Thử Linh tỷ lệ tử vong cao không?"

"Còn phải xem ngươi tham gia trận hạng mấy nữa. Đại hội Thử Linh phân ra làm nhiều trận đấu, có mười loại lớn là Luyện Đan, Luyện Khí, Bồi Thực (bồi dưỡng nhân tài, bồi bổ thể lực, nuôi trồng), Tuần Thú, Tịnh Hóa, Chiến Đấu, Bố Cục, Bùa Chú, Trận Pháp, Điều Trị. Trong mỗi loại lại chia ra làm loại nhỏ, chỉ có đến vòng cuối cùng mới có một trận tỷ thí tổng hợp."

"Chia ra nhiều như vậy?" Truyền Sơn kinh ngạc.

"Ngươi cho là tỷ thí chỉ có chiến đấu? Nếu ngươi tham gia tỷ thí chiến đấu, có lẽ ngay cả tro cũng không còn." Canh Nhị nói thẳng thừng, nói xong lại hơi sợ nhìn lén Truyền Sơn.

Truyền Sơn không tức giận, cũng không tức giận nổi. Thế giới càng ngày càng rộng lớn mở ra trước mắt hắn, nhưng hắn lại càng cảm thấy mê man. Hắn muốn trở nên mạnh, có thể trở nên mạnh là để làm gì? Báo thù? Nhưng hắn giờ có trở lại được cố hương hay không cũng không biết.

Vẫn là Kỷ 14 nhiều tuổi hơn, tỉnh táo lại trước, vỗ vai Truyền Sơn, nói: "Hiện tại vội cũng không được gì. Việc đã đến nước này, đi từng bước một vậy. Mục tiêu: quay về. Quay về thì cần kiếm tiền, mà cách kiếm tiền nhanh nhất hiện nay chính là bái sư học nghệ ở đây, tham gia Đại hội Thử Linh."

Truyền Sơn lắc đầu, "Một khi bái sư, chúng ta sẽ thân bất do kỷ, đến lúc dù ngươi muốn đi cũng khó."

"Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?"

Truyền Sơn không trả lời ngay lập tức, mà đi về phía ba người Dương Quang Minh.

"Thương lượng xong rồi sao?" Dương Quang Minh cười nói.

Không đợi Truyền Sơn mở miệng, Bạch Đồng đột nhiên nhìn hắn nói: "Nếu ngươi lo thời gian một năm không đủ để thực lực ngươi thăng tiến, vậy ta có thể nói cho ngươi, chỉ cần ngươi đồng ý làm đệ tử của ta, ta có cách làm thực lực của ngươi tăng lên Kết Đan Kỳ trong vòng một năm."

Lời này vừa nói ra, Dương Quang Minh là người đầu tiên trợn mắt nhìn.

Canh Nhị ngẩng đầu suy nghĩ, có đan dược nghịch thiên vậy sao? Hình như có, nhưng y cũng không kiến nghị đồng bọn của mình dùng loại dược vật dục tốt bất đạt này.

Thấy Canh Nhị liều mạng lắc đầu với mình, Truyền Sơn cười cười, hỏi Bạch Đồng: "Cái giá là gì?"

"Cửu tử nhất sinh."

Canh Nhị lắc muốn rụng đầu, Truyền Sơn nhịn không được dùng móng xương khô giữ đầu không cho y động nữa. Kỷ 14 cũng lắc đầu không tán thành.

"Yên tâm, ta có chừng mực."

"Ngươi có rắm chừng mực í. Ngươi cho là loại dược vật thăng tu vi này ngon lắm à? Không nói thân thể ngươi ăn rồi không chịu nổi, di chứng sau này rất nhiều đấy. Nhớ năm đó, ta đã thấy không ít tên nóng lòng như ngươi, cuối cùng... Hừ hừ, tên nào tên nấy chết rõ thảm, chỉ có duy nhất một người còn biết dừng cương trước bờ vực, hiện tại đang tu luyện nguyên thần lần nữa trong địa ngục đó."

Nhớ năm đó? Ngại rốt cục thọ bao tuổi rồi? Truyền Sơn nhịn không được nhéo lỗ tai Canh Nhị.

Canh Nhị ghét bỏ giãy ra.

"Ta có nói là đan dược sao?" Bạch Đồng thản nhiên nói.

Ba người Truyền Sơn cùng nhìn về phía hắn.

"Huyết Hồn Hải biết không?"

Huyết Hồn Hải? Cái tên này nghe có vẻ khá quen thuộc? Truyền Sơn bắt đầu nhớ lại, hình như Trách Yểm đã từng nhắc tới nơi này?

Huyết Hồn Hải? Canh Nhị ngẩn người, lập tức nhìn về phía Truyền Sơn. Nếu là Huyết Hồn Hải thật, kể cũng đúng là có thể khiến một người tu ma có tu vi bằng không có thể thăng tới trình độ Kết Đan trong vòng một năm thật.

Nhưng mà, để mở ra được Huyết Hồn Hải cần trả cái giá khá lớn, thời gian tỷ lệ càng lâu phải trả giá càng cao, Bạch Đồng ma đầu này thực sự đồng ý trả giá lớn vậy sao? Hơn nữa nơi đó đối với họ La cũng là quá nguy hiểm rồi đi.

"Ngươi muốn mở Huyết Hồn Hải?" Người hỏi là Dương Quang Minh, sắc mặt lão nhân xấu xí vô cùng, tựa hồ không chỉ là bởi vì bị cướp đồ đệ.

"Bạch Đồng ta, đệ tử của Hậu Thổ Môn ta tham gia Đại hội Thử Linh, sao có thể bị bại bởi Thần Sa Môn ngu ngốc ấy?" Bạch Đồng ngạo nghễ nói.

Dương Đắc Bảo đã từng bại bởi Thần Sa Môn ngu ngốc căm tức Bạch Đồng.

"Mở ra Huyết Hồn Hải ngoại trừ Ma thạch, còn cần máu tươi của người tu ma cấp cao. Ngươi..." Dương Quang Minh muốn nói lại thôi.

Bạch Đồng chỉ nhìn Truyền Sơn, "Thế nào? Trong Huyết Hồn Hải một năm tương đương với hai trăm năm tiêu chuẩn của nguyên giới, có thời gian hai trăm năm tôi luyện, ngươi còn sợ không thể tu đến Kết Đan Kỳ sao?"

Truyền Sơn động lòng.

"Nơi ấy rất nguy hiểm, cửu tử nhất sinh vừa nói cũng không phải đùa. Ngươi có thể nghĩ kỹ lại. Nếu ngươi đồng ý, ta liền chuẩn bị làm cho ngươi."

Truyền Sơn còn đang lo lắng.

"Một người tu ma cả đời chỉ có thể mở Huyết Hồn Hải một lần. Vốn dĩ ta đã chuẩn bị cho mình, muốn củng cố tu vi trước khi độ kiếp. Nếu có thêm ngươi, ta phải cố gắng trả cái giá gấp đôi."

Canh Nhị gật đầu, tỏ vẻ Bạch Đồng nói không sai.

"Một năm đổi hai trăm năm, đối với ngươi mà nói chắc là thích hợp nhất. Một năm sau ngươi làm đệ tử của ta, thay Hậu Thổ Môn tham gia Đại hội Thử Linh, có thể đi đâu thì đi, ta sẽ không hạn chế ngươi. Phần thưởng ngươi tỷ thí đoạt được, muốn giữ lại thì giữ lại hết. Đương nhiên, nếu ngươi muốn giữ lại một phần cho Hậu Thổ Môn, cũng tùy theo ý ngươi."

Sắc mặt Dương Quang Minh tối tăm, kẻ phản bội này rốt cục muốn tặng nhân tình gì? Sớm vài năm hắn đi làm gì?

"Ngươi có dám hay không?" Bạch Đồng nhìn thẳng vào Truyền Sơn.

Truyền Sơn mỉm cười, "Ngươi không cần kích ta, muốn ta đồng ý cũng được, nhưng ta còn có một điều kiện."

"Ngươi nói đi."

"Ta có thể thay Hậu Thổ Môn dự thi, nhưng ta sẽ không bái sư. Qua vòng tỷ thí đầu tiên, đi hay ở là tùy ý ta."

Bạch Đồng im lặng.

"Ngươi cũng là người tu ma, chắc cũng hiểu ma tu không muốn bị ràng buộc về tâm lý."

Bạch Đồng cũng không coi trọng chuyện bái sư lắm, qua khoảng thời gian này hắn sẽ độ kiếp, nếu có thể thành công, hắn sẽ lên Ma giới, sau đó còn không biết có cơ hội hạ giới hay không. Như vậy hạ giới có đồ đệ hay không đối với hắn cũng chẳng có gì khác nhau.

Hắn muốn nhận Truyền Sơn làm đồ đệ, mục đích có ba. Một là thấy cái mình thích thì thèm, không muốn bỏ mầm tu ma tốt như vậy; thứ hai là không muốn để một chi ma tu của Hậu Thổ Môn bị đứt mạch ở thế hệ mình; thứ ba… coi như hoàn trả tình nghĩa Dương Quang Minh chiếu cố hắn năm đó đi.

Nghĩ tới đây, Bạch Đồng gật đầu nói: "… Được, ta đồng ý ngươi. Ta sẽ dùng ngọc giản(*) truyền toàn bộ cái ta học được suốt đời truyền cho ngươi, phương hướng tu luyện ngươi có thể tự định. Nhưng ta phải nói với ngươi trước, trong Huyết Hồn Hải ta sẽ không giúp đỡ gì ngươi cả, ngươi phải tự dựa vào ngươi."

(*) ngọc giản: là một loại bản ghi chép cổ trên thẻ ngọc. Hình như đầu chapter 4.

"Được."

Hai người giao dịch tới đây thành công.

Có lẽ quá trình giao dịch của hai người quá nhanh, thậm chí Dương Quang Minh chưa kịp ngăn cản, Dương Đắc Bảo muốn mở miệng, nhìn thấy vẻ mặt của sư huynh thì lại nuốt lời vào bụng.

Đối với ân oán tình cừu đã từng có của hai vị, bởi lão sinh ra muộn nên cũng không biết nhiều. Nhưng trong mông lung hắn nắm rõ một điều, vị lão sư huynh này của hắn đối với vị đại ma đầu tu vi lợi hại nhất của Hậu Thổ Tinh, thực ra cũng không chán ghét thống hận như lão biểu hiện ra bên ngoài.

Vấn đề của Truyền Sơn đã giải quyết, hiện giờ đến phiên Kỷ 14.

Để không mất đồ đệ có khả năng cuối cùng này, Dương Quang Minh cắn răng nói: "Huyết Hồn Hải có gì đặc biệt hơn người, trong chúng ta cũng có bí cảnh. Ta và Đắc Bảo dùng sức cả môn phái dạy dỗ một mình ngươi, đợi ngươi xuất quan rồi, tu vi sẽ không kém tiểu ma đầu này."

Hay chưa, vừa rồi còn gọi đồ đệ bảo bối, giờ thì thoáng cái đã biến thành tiểu ma đầu rồi. Truyền Sơn mỉm cười. Lão nhân này cũng là một kẻ dở hơi đây.

Kỷ 14 trầm ngâm một hồi, nói: "Xin lỗi, ta cần gặp mặt một người nói chuyện rồi mới có thể xét xem có nên vào Hậu Thổ Môn không."

"Ai? Ngươi muốn gặp ai? Là ai đang đào góc tường của Hậu Thổ Môn ta?" Lão nhân tức nhảy dựng, phong độ cũng không giữ được ra sức ép hỏi Kỷ 14.

Kỷ 14 ngậm chặt miệng, áp dụng thái độ trầm mặc với lão nhân.

Lão nhân tức đột nhiên đánh Bạch Đồng một chưởng.

Bạch Đồng tựa hồ đã dự liệu được hắn có cử động thế, dễ dàng liền hóa giải.

Dương Quang Minh nhụt chí, trừng mắt chỉ hận không thể vỗ những tiểu bối không biết điều này mỗi người một cái.

Đột nhiên, ánh mắt phẫn nộ lại nóng cháy hướng về phía Canh Nhị.

Canh Nhị lập tức giơ tay nói: "Ta đã có sư môn rồi."

"Có sư môn cũng có thể lui." Lão nhân không nói lý lẽ.

"Ngươi không đánh lại sư phụ ta."

"…" Mọi người cùng nhau trầm mặc.

Truyền Sơn dùng ánh mắt thương hại nhìn về phía Canh Nhị, Nhị à, ngươi sao mà thành thực thế?

Lão nhân Dương Quang Minh tựa hồ muốn té xỉu, vịn vào cây cột một bên liên tục thở dốc.

Canh Nhị thấy lão nhân thực sự đáng thương quá, không khỏi bật thốt lên nói: "Khỏi cần lo lắng, Hậu Thổ Môn tương lai nhất định sẽ rạng rỡ, cả giới đều biết."

"Chó má! Tất cả đều là nói bậy! Đồ đệ của Hậu Thổ Môn ta đều bị cướp sạch, sao còn có thể rạng rỡ?" Lão nhân bắt đầu lau nước mắt, khóc hu hu.

Canh Nhị vạn phần đồng tình với hắn, không khỏi an ủi: "Vậy đi, ngươi sắp xếp truyền thừa của Hậu Thổ Môn ra, tương lai chúng ta gặp phải mầm tốt liền giúp ngươi thu đồ đệ, ngươi thấy sao?"

"… Đệ tử của Hậu Thổ Môn chỉ có thể thu trên Hậu Thổ Tinh."

"Chúng ta liền mang người tới."

"Nhưng mà ta sắp chết rồi… Hu hu!"

Bạch Đồng nhắm mắt lại. Hắn ghét nhất lão già cả đống tuổi này, có cái tật hễ gặp phải chút chuyện là liền khóc lóc, hơn nữa càng già tuyến lệ càng yếu.

Có lẽ Dương Đắc Bảo đã quen sư huynh hắn thế, hoàn toàn không xấu hổ chút nào.

Canh Nhị vô thức nói: "Ngươi sẽ không chết, tu tán tiên cũng tốt, sau này ngươi có thể đi ngang ở Hậu Thổ Tinh."

Bạch Đồng mở mắt, một đôi con ngươi trắng nhởn nhìn gắt gao vào Canh Nhị.

Truyền Sơn vỗ bộp phát vào gáy Canh Nhị, làm người Canh Nhị dúi về phía trước.

"Ngươi làm gì?" Giận!

"Ngươi lảm nhảm quá nhiều." Truyền Sơn cười nhạt.

"…" Canh Nhị cũng phản ứng lại, có vẻ mình đã nói những điều không nên nói rồi.

"Sư phụ ngươi là?" Bạch Đồng hỏi Canh Nhị.

Truyền Sơn hơi nghiêng người, ngăn trở ánh mắt Bạch Đồng.

Canh Nhị ngại Truyền Sơn ngăn trở mình, y đẩy hắn ra, thò đầu từ bên sườn Truyền Sơn ra nói: "Sư phụ ta không cho nói."

"À? Sư môn của ngươi rất thần bí?"

Không phải, là sư phụ ta sợ mất mặt. Canh Nhị đau lòng, yên lặng trốn sau Truyền Sơn.

Thấy không hỏi được gì, Bạch Đồng cũng không xoắn xuýt vụ giọng điệu như tiên đoán của Canh Nhị nữa. Chí ít 'Tiên đoán' này nghe cũng không tệ lắm. Với hắn, Dương Quang Minh chỉ cần không chết, thế là được.

Đám Minh Đại Vu đã sớm sốt ruột đứng bên ngoài, thấy Dương Quang Minh xuất hiện liền lập tức vây quanh.

Sau khi biết người nửa xương khô đã vào Hậu Thổ Môn, cũng theo Bạch Đồng tu ma, Minh Đại Vu hừ lạnh ba tiếng.

Kỷ 14 thừa dịp mọi người chú ý tới Minh Đại Vu và Dương Quang Minh khắc khẩu và châm chọc khiêu khích, đi tới bên cạnh Tĩnh Hải.

Tĩnh Hải mỉm cười, thi lễ với Kỷ 14.

Kỷ 14 đáp lễ.

Tĩnh Hải thi triển pháp bảo lập một kết giới, hai người triển khai đối thoại trong kết giới.

Truyền Sơn vẫn để ý hướng đi của Kỷ 14, thấy hắn và Tĩnh Hải đối mặt đứng, môi mấp máy nhưng không nghe thấy tiếng.

Canh Nhị thấp giọng nói với hắn, đó là kết giới của Tĩnh Hải.

Những người khác cũng không để ý đến động tĩnh giữa Tĩnh Hải và Kỷ 14, nhưng chờ họ quay đầu nhất trí đối phó Tĩnh Hải thì Kỷ 14 đã quyết định rồi.

Sau khi Kỷ 14 tỏ ý hắn muốn tu hành một khoảng thời gian với Tĩnh Hải đại hòa thượng thì mọi người phẫn nộ, Truyền Sơn giật mình.

Canh Nhị lại là người bình thường nhất, còn an ủi Truyền Sơn "Kỷ 14 đi tu hành, cũng không có nghĩa là xuất gia. Hắn sẽ không cạo trọc đầu đâu."

Đây là vấn đề tóc tai sao? Truyền Sơn quả thực không biết nên nói gì với Canh Nhị. Nhưng hắn cũng không phản đối chọn lựa theo Tĩnh Hải hòa thượng tu hành của Kỷ 14. Chí ít nhìn từ biểu hiện, Tĩnh Hải bình tĩnh trầm ổn thích hợp làm người hướng dẫn người khác hơn là lão đầu Dương Quang Minh già mà còn con nít.

Còn về phần bích y nữ tử và Minh Đại Vu, nhìn không giống người làm sư phu, ngay cả lo lắng cũng không cần.

"Hừ, chỉ tư chất của hai đứa đó, cũng chỉ có Hậu Thổ Môn ngươi mới coi như bảo bối. Ở Thần Sa Môn chúng ta, bọn họ không bằng tư chất của đệ tử ngoại môn. Ta thật muốn xem Đại hội Thử Linh một năm sau, họ có biểu hiện thế nào."

Minh Đại Vu bỏ lại những lời này rồi xoay người đi, thậm chí cũng quên luôn cả chuyện muốn hỏi ba người tới Hậu Thổ Tinh thế nào. Chỉ bởi lần xoay người dứt khoát lưu loát này, một năm sau Minh Đại Vu hối hận.

Bích y nữ tử thấy mọi việc đã định, cảm thấy cũng không có gì hay ho để xem nữa, liền cũng đi.

Tĩnh Hải mang Kỷ 14 đi. Trước khi Kỷ 14 đi còn ước định với Truyền Sơn, ngày này một năm sau gặp ở cột mốc biên giới.

50. Quyển 5 - Chương 5

Để mở được Huyết Hồn Hải cần phải chuẩn bị một số việc, trước đó, Bạch Đồng vô tư giao Truyền Sơn cho Dương Quang Minh, để lão dạy hắn trước một đợt. Một ma tu có tu vi bằng không khi tiến vào Huyết Hồn Hải gần như không có khả năng sống sót, hai tháng này chính là tự tăng cơ hội sống sót cho Truyền Sơn.

Không biết trong lòng Dương Quang Minh có suy nghĩ gì, nhe răng cười đồng ý dạy Truyền Sơn hai tháng trước. Tốt xấu gì thì người nửa xương khô này tương lai cũng phải thay mặt Hậu Thổ Môn tham gia thi đấu đúng không? Đã thế, tự nhiên không thể để tiểu ma đầu này làm mất mặt Hậu Thổ Môn được.

Vốn chỉ cần tham gia là được, cũng không cần vào tốp hay có thứ bậc gì, hôm nay lại có ma đầu nói có cách biến thực lực của tiểu ma đầu lên cấp cao, vậy có phải lão có thể ôm hy vọng lớn hơn? Hơn nữa... Cũng không phải đồ đệ của lão, vậy những tình cảm thương tiếc a, trân ái gì gì đó hiển nhiên cũng không cần thiết rồi.

Dưới lưỡi đao mài soàn soạt không có ý tốt của hai lão Dương, Truyền Sơn bắt đầu cuộc sống khổ tu trên Hậu Thổ Tinh.

"Bước đầu tiên, ngươi phải thích ứng với hoàn cảnh của Hậu Thổ Tinh trước. Suốt ngày ở trong trận pháp cũng không có ích lợi gì với chuyện tu luyện của ngươi. Nhớ kỹ, bất kể ngươi dùng cách tu luyện nào, một cơ thể khỏe mạnh mới là năng lực lớn nhất của ngươi." Dương Quang Minh chắp tay sau mông giáo huấn.

Ừ. Canh Nhị đứng một bên gật đầu.

Truyền Sơn úp người trên mặt đất đầy cát đá và sỏi, quần áo trên người đã bị mồ hồi tuôn ướt đẫm. Mồ hôi tuôn nhiều ngưng tụ thành dòng nhỏ, chảy dọc xuống theo lông mày, tóc, lưng. Nhưng những giọt mồ hôi này sẽ nhanh chóng bị ánh nắng chói chang phơi khô, sau đó dòng mồ hôi mới tuôn lại tràn ra lần nữa.

"Lúc nào ngươi có thể đứng dậy từ trên mặt đất, bò lại sơn môn thì lúc đó ngươi mới có nước uống, có cơm ăn." Dương Quang Minh giẫm hai phát trên lưng Truyền Sơn, làm hắn vừa nhổm được một chút lên lại phải sấp xuống.

Lão đầu thối thây! Phì. Truyền Sơn phun sỏi đá bất cẩn ngậm vào miệng, lại bắt đầu cố nhổm người lên lần nữa.

"À, nghe Bạch Đồng nói, yêu cầu với thức ăn và nước uống của ngươi cũng không phải cao lắm đúng không? Thế còn bạn ngươi thì sao? Anh bạn Canh Nhị này tựa hồ rất thích ăn, hơn nữa còn ăn không ít đâu."

"Kể ra cậu bạn này cũng không liên quan tới Hậu Thổ Môn ta, thi thoảng chiêu đãi y vài bữa thì cũng được đấy, nhưng ngày nào cũng thế thì sao được đúng không? Nhưng nếu không chiêu đãi y thì có vẻ Hậu Thổ Môn ta khá keo kiệt. Như vậy đi, ngươi thấy ta bán thức ăn cho y thì sao? Một món một viên linh thạch trung phẩm, một bữa thịt một viên linh thạch thượng phẩm, ngươi nói linh thạch trên người y có thể cho y ăn được mấy bữa?"

Cậu bạn Canh Nhị đang ngồi một bên chế giễu vội vàng tới bên Truyền Sơn cổ vũ: "Cố gắng lên cố gắng lên, Truyền Sơn cố gắng lên!"

Truyền Sơn hận không thể đạp tên tham ăn đang hô cố gắng lên ở bên cạnh hắn một phát sang tinh cầu bên kia.

"Đứng lên! Đừng học những tên vô dụng của Thần Sa Môn, ngoại trừ đám Vu tu (tức tu theo kiểu Vu thuật), những người còn lại chỉ biết Luyện Đan, Luyện Đan có ích chó gì, thứ đó chỉ có thể trợ giúp nhất thời, nếu so sánh với những tu giả luyện thể như Võ tu, Vu tu, Ma tu, Yêu tu thì chỉ có bị người ta đánh không phân biệt được đông tây nam bắc."

Phải không? Thế thì ai đang cầm linh thạch đi tìm Thần Sa Môn mua đan dược? Trên mặt Truyền Sơn nổi gân xanh cồm cộm, dùng khả năng cậy mạnh và điều kiện bên ngoài để chống đỡ. Đến giờ hắn vẫn chưa quyết định được phương pháp tu luyện, Bạch Đồng cũng chỉ bảo hắn tự chọn.

Tên quỷ tham ăn Canh Nhị kia ngó hắn mãi, thế mà bảo hắn tham gia tỷ thí tay nghề nấu ăn như Luyện Đan, đồng thời tỏ ý y sẽ ủng hộ hết sức mình cho cách tu luyện theo phương diện trù nghệ (tay nghề nấu ăn), sau đó lại lấy mấy ví dụ tu giả thông qua tu luyện nấu ăn thành tiên thành thần.

Câu trả lời của Truyền Sơn là mời y ăn một vốc cát.

Nói đến Canh Nhị, trong khoảng thời gian này, người này bỗng trở nên xuất quỷ nhập thần, bình thường chạy trốn mất dạng, đói bụng mới chạy về ăn chực, thuận tiện cười nhạo cuộc huấn luyện khổ ải bên ngoài của hắn, chính là như thế này này.

"Đừng chỉ biết cậy mạnh, ngu ngốc! Bây giờ ngươi là tu giả, tu giả có biết không?" Dương lão đầu quỳ rạp trên mặt đất, hét lớn vào lỗ tai hắn.

Truyền Sơn bị lão gào điếc tai, chỉ hận không thể bịt lỗ tai lại. Vì sao hắn cảm thấy lão nhân này, không những không biểu hiện vẻ không cam lòng cho Bạch Đồng thấy, trái lại còn thập phần thích thú với việc dạy dỗ hắn? Không phải lão coi chuyện này như trò chơi chứ? Truyền Sơn cắn răng.

"Tu giả là cái gì, tu giả chính là phải hiểu được điều kỳ diệu từ thiên địa, cảm thụ năng lực tự nhiên, kết hợp với bản thân. Nếu ngươi có thể hiểu được thiên địa…"

Thấy Dương Quang Minh bốc phét về tu giả, đạo thiên địa, năng lực tự nhiên và sự quan trọng của năng lực lĩnh ngộ, Canh Nhị quỳ trên mặt cát, tiến đến bên tai Truyền Sơn nhỏ giọng nói: "Không ai có thể lĩnh ngộ được đạo thiên đại ngay từ đầu cả, nếu phải lĩnh ngộ cái thứ hư vô mờ mịt ấy, thà rằng ngươi chú ý bản thân mình còn hơn, trước hết, xem thân thể ngươi có thể làm gì cho ngươi. Tin ta đi, trước đây ta cũng tu luyện thế đấy.

Truyền Sơn cố nghiêng đầu, dùng ánh mắt tỏ vẻ khinh bỉ và hoài nghi.

Canh Nhi dùng ánh mắt chân thành, thành thật đáp lại hắn.

"Tiểu tử, ngươi đừng ở đây quấy rối, qua chỗ khác chơi đi." Thấy Truyền Sơn phân tán sức chú ý, không còn nghe lão giảng bài nữa, Dương Quang Minh lập tức bảo Canh Nhị quấy nhiễu lớp học sang chỗ khác.

Canh Nhị đứng từ xa, đồng tình ngó Truyền Sơn đang quỳ rạp trên mặt đất, sắp phơi nắng khô kiệt, rồi y vẫy tay, cũng tự đi tìm một chỗ để tu luyện.

Dương Quang Minh rít gào một trận thỏa cơn nghiện làm sư phụ rồi liền mặc kệ Truyền Sơn vẫn quỳ rạp trên mặt đất, quay thẳng lại sư môn.

Trên mặt cát mênh mông vô bờ chỉ còn lại có một mình Truyền Sơn.

Cơ thể càng ngày càng nặng, giờ muốn nhổm người dậy còn khó khăn hơn buổi sáng bị ném xuống mặt cát gấp trăm lần.

Một ngày lại một ngày trôi qua, hắn đã mất thời gian nửa tháng phung phí trên mặt cát, nhưng đến nay vẫn chưa thể dựa vào sức mình trở lại Hậu Thổ Môn.

Thực ra vị trí của hắn bây giờ cách sơn môn của Hậu Thổ Môn chỉ còn một thân nữa thôi, nhưng tuy khoảng cách chỉ có ngần ấy lại giống như rãnh trời, bước thế nào cũng không qua được.

Chú ý thân thể của mình, thấy nó có thể làm gì cho bản thân mình không?

Tên tham ăn Canh Nhị hình như thỉnh thoảng cũng nói được mấy lời chân thật, đúng, so với lĩnh ngộ mấy thứ thiên đạo mờ mịt vô tung kia, bây giờ hắn càng nên dùng bản thân mình.

Cơ thể một nửa là bộ xương khô, so với người bình thường càng thêm rắn chắc, càng có lực chống áp lực. Không cần sợ khối thân thể này sẽ vỡ, cực hạn của nó chắc chắn không chỉ như thế này.

Không tin bản thân, chẳng lẽ không tin cả quả xương khô sao? Đây chính là thân thể sau khi quả xương khô dung hợp mà.

Cảm giác đau đớn hít thở không thông, bị đè nén, chỉ cần có thể quên đi hai cảm giác này, hắn nhất định có thể đứng dậy từ trên mặt đất.

Cổ tay nhúc nhích khởi động trên mặt cát, từng giọt mồ hôi từ trên mặt, trên cổ nhỏ giọt lên sỏi đá.

Không phải sợ đau, quên nó đi, ngươi không phải người thường, ngươi nhất định có thể làm được!

Xương tay phát ra tiếng kháng nghị kẽo kẹt, nhịp đập trái tim cũng càng lúc càng nhanh, huyết quản trên người thoáng cái đã bành to, tựa hồ tùy thời tùy chỗ đều sẽ vỡ tan.

Dương Quang Minh khoanh chân ngồi trên đỉnh núi, nhìn người nửa xương khô gian nan chống mình rồi lại ngã xuống, chống mình rồi lại ngã xuống bên ngoài sơn môn, nhíu mày không tán thành.

Dương Đắc Bảo một bên nói: "Cũng mệt cho thân thể khác với người thường của tiểu tử này. Nếu là người bình thường khinh xuất như hắn, lập tức xương cốt cả người sẽ vỡ hết, huyết quản vỡ tung mà chết."

"Hừ, ngu xuẩn. Ta để hắn lĩnh ngộ đạo thiên đại, học cách điều hòa thân thể và hoàn cảnh ngoại giới, hắn thì hay chưa, lại khinh xuất dựa vào thân thể."

"Phương pháp tu luyện này cũng không tệ, người Võ tu này Luyện Thể nhập đạo cũng không ít." Dương Đắc Bảo thì lại rất thưởng thức sự dẻo dai của nửa người xương khô.

"Đi chuẩn bị dục dũng (thùng tắm), ngày hôm nay tiểu tử này chắc là có thể tự bò lại được." Dương Quang Minh nhắm mắt lại.

Dương Đắc Bảo hài lòng cười to, nhảy dựng lên đi chuẩn bị dục dũng.

Ngâm người tắm, đây vốn nên là một chuyện rất thoải mái, còn bây giờ đã thành ác mộng mỗi ngày của Truyền Sơn.

Mỗi lần trở về, bất kể hắn có muốn hay không, hai lão đầu lập tức nhét hắn vào trong một mộc dũng (thùng tắm bằng gỗ) to, bắc trên lửa nấu.

Thống khổ bị coi là thịt heo nấu cũng khỏi cần nhắc tới, nếu chỉ nấu không tôi, Truyền Sơn cũng không phải sợ lắm, hắn chính là dục dược (thả thuốc trong thùng tắm) trong thùng.

Thứ thuốc này cũng không biết luyện chế từ cái gì ra, đỏ lòe như là thả ớt vậy. Mà mùi vị ấy cũng gay mũi như ớt cơ, càng làm người ta kích thích.

Đau, ngứa, xót, tê, cay, năm loại cực hình luân phiên đổi nhau, thề không làm Truyền Sơn dày vò kêu thảm thiết thì tuyệt không thôi.

Cứ đến lúc này, Dương lão sẽ đứng ngoài thùng vừa gõ vách thùng vừa nói: "Tiểu tử ngươi thật có phúc, toa thuốc và thứ thuốc ngâm tắm này chính là do lão tổ tông của Hậu Thổ Môn ta truyền xuống, trước đây bởi vì tài nguyên tu luyện đủ dùng, cũng không có ai dùng toa thuốc này, sau đó thì tài nguyên tu luyện không đủ, đệ tử của chúng ta cũng ít đi, toa thuốc này cũng xếp xó tới nay."

Truyền Sơn vừa kêu thảm thiết vừa thầm mắng to: ta thấy là không ai dám dùng nên các ngươi mới không dùng thì có! Cái lão thiếu đạo đức nhà ngươi, nhất định là thấy gia không phải đệ tử các ngươi nên không cần thương tiếc đúng không? A a a !

"Lửa này có phải nên lớn hơn không? Xin lỗi a, tam muội chân hỏa này ta luôn dùng để luyện đan luyện khí, dùng để nấu ngươi ngươi chính là lần đầu tiên, ngươi phải thích ứng nhé, chờ sau này lão phu đã có kinh nghiệm rồi."

Truyền Sơn chỉ muốn nói một chữ… Cút!

"Ngươi nhất định rất hiếu kỳ đây là tam muội chân hỏa, vì sao ngươi lại không bị luyện hóa đúng không?" Lão đầu cười gian, "Bởi vì toa thuốc này nè. Những thứ thuốc này ngâm vào với nhau có thể chống lại được sự tôi rèn của tam muội chân hỏa, nhưng lại có thể giữ lại cái hòa hợp và tinh hoa của nó, có ích rất lớn với người ngâm mình tắm. Ta thấy cơ thể ngươi chủ yếu là thuộc tính kim, vừa vặn có thể dùng lửa để đun. Nếu đổi lại là tu giả thuộc tính khác, còn chưa chắc có thể sử dụng toa thuốc này để ngâm mình tắm đâu nhé."

Lão đầu chết tiệt, ta nguyền rủa ông không qua được Độ Kiếp.

Để không khiến mình quá đau đớn, Truyền Sơn bắt đầu vận hành phương pháp giảm đau kỳ diệu Canh Nhị dạy cho hắn.

Phương pháp giảm đau này do Canh Nhị dạy hắn khi lần đầu thấy Truyền Sơn bị nấu quá đáng thương, buổi tối len lén chuồn vào lặng lẽ nói cho hắn. Canh Nhị bảo hắn rằng, cách giảm đau này cực kỳ linh nghiệm, nhưng nhất định phải dùng trong lúc đau đớn nhất, như vậy chỉ cần đau đớn sau đó không còn ghê gớm như 'lúc đau đớn nhất' thì sẽ không còn cảm giác đau đớn nữa, nếu có cũng rất nhỏ.

Ngay lúc đầu Truyền Sơn không tin, nhưng ngày thứ hai, khi hắn quá đau chỉ muốn tự sát, hắn đã dùng cách giảm đau này, không ngờ lại có ích thật.

Thế là, Truyền Sơn đáng thương mỗi ngày chịu đựng, mỗi lần đều cố chịu đựng đến thời khắc đau đớn nhất mới có thể giảm đau cho mình.

Mà Dương Quang Minh tựa hồ cũng không hiểu tính chất của thuốc và biến hóa trong quá trình ngâm thuốc tắm này cho lắm, thấy Truyền Sơn có thể nhịn được đến cuối cùng thì còn tưởng là cơ thể hắn đã thích ứng được.

Ngày hôm nay, lần đầu tiên Truyền Sơn dựa vào hai chân của mình đi vào sơn môn Hậu Thổ Môn. Lúc bị nhét vào dục dũng, lập tức, hắn đã cảm thấy mình như là đã chết sống vô số lần.

Chịu mãi chịu mãi cũng không chịu nổi nữa, Truyền Sơn bắt đầu vận hành cách giảm đau của Canh Nhị.

Sùng sục sùng sục, xương trắng trần trụi tựa hồ đang dốc sức hấp thu nước tắm này. Bao gồm cả nửa cơ thể còn lành lặn bên trái, cả người hắn đều đang hấp thu.

Đây là cách giảm đau Canh Nhị dạy cho hắn, dẫn hiệu lực của thuốc gây họa cho hắn đi qua lỗ chân lông, kinh lạc, huyết quản, da, tóc, móng tay các lỗ quanh người hút vào thân thể mình, đem những thứ hấp thu vào này tiến hành tiêu hóa riêng biệt, chuyển hóa thành một loại khí thể, sau đó phân tán ra toàn thân.

Truyền Sơn đã từng hỏi Canh Nhị cái loại khí thể này là cái gì, có hại với cơ thể hay không.

Canh Nhị vừa bện giầy rơm, vừa thờ ơ nói: "À, thứ ngươi chuyển hóa chính là một loại khí hỗn độn, bao hàm các loại thuộc tính, thứ cơ thể ngươi có thể hấp thu được thì sẽ ở lại trong cơ thể ngươi, thứ cơ thể ngươi không hấp thu được thì tản ra bên ngoài, không có hại gì."

Nghe Canh Nhị nói thế, Truyền Sơn đã thấy yên tâm. Thấy thái độ thờ ơ của Canh Nhị, cũng không coi thứ khí hỗn độn kia là gì, chỉ xác định không có hại cho thân thể là được rồi.

Vì thế Truyền Sơn không biết, bởi cách giảm đau này của Canh Nhị, làm hắn bước lên một con đường tu luyện hoàn toàn khác với người cùng thời.

Bởi vì cảm nhận được chỗ tốt của cách giảm đau trong lúc ngâm mình tắm, dần dà, lúc Truyền Sơn không tập luyện cũng bắt đầu sử dụng phương pháp ấy. Ngay từ đầu, hắn đối với 'thời khắc thống khổ nhất' còn không nắm chắc được, sau đó khi hắn phát hiện chỉ cần hắn vẫn vận hành cách giảm đau này, những đau đớn sau đó cơ bản là có thể nhịn được.

Hễ là con người đều sẽ lười biếng, Truyền Sơn cũng không ngoại lệ. Nếu hắn vẫn có thể tôi rèn và tu hành mà không cần cảm nhận đau đớn nhờ cách giảm đau ấy thì vì sao hắn lại không cần? Dù sao Canh Nhị nói sẽ không tai hại gì với cơ thể, ờm, hắn là một lão đại rất tin tưởng huynh đệ của mình.

Ngày tháng dần dần trôi qua, khi Truyền Sơn có thể đi lại, chạy nhanh, nhảy nhót, đánh quyền trên Hậu Thổ Tinh như thường thì đã qua tròn một tháng.

"Nào, tiếp theo là bước thứ hai của cuộc huấn luyện." Dương lão đầu sau nửa tháng uể oải đã sôi nổi trở lại, "Bước thứ hai này, cũng có liên quan tới luyện thể. Nói chung ngươi phải nhớ kỹ, cơ thể là tất cả vốn liếng. Trước đó ngươi đã học được cách đi đường, giờ ngươi phải bắt đầu học tập cách chịu đòn thế nào."

Vào sáng sớm, nghe nói Truyền Sơn phải bắt đầu học tập cách chịu đòn từ hôm nay trở đi, Canh Nhị lập tức không đi đâu nữa, nhắm mắt theo đuôi Truyền Sơn.

Lúc đầu Truyền Sơn cho rằng Canh Nhị đang quan tâm mình, còn có chút cảm động nho nhỏ, ánh mắt nhìn người ta cũng không giống lúc thường.

"... Ngày trước ta nghe bà ngoại kể, trở thành tiên nhân chỉ cần một viên tiên đan là được." Truyền Sơn cố cười gượng một cái.

"Ngươi có à? Lấy ra cho ta. Ta dùng cả Hậu Thổ Môn đổi với ngươi." Dương lão đầu bĩu môi khinh bỉ Truyền Sơn, nghĩa chính từ nghiêm nói: "Tu luyện sao có thể đầu cơ trục lợi chứ? Tiên đan gì gì đó, đều là do một số người thường cứ thích mơ mộng hão huyền nghĩ ra thôi. Trên đời này dù có thứ như tiên đan thật, cũng chẳng tới tay những người đó. Truyền thuyết dù sao cũng là truyền thuyết, nếu như tu tiên đơn giản vậy, tiên giới đã sớm giống như Hậu Thổ Tinh rồi.

Nghĩ tới hiện trạng của Hậu Thổ Tinh, Dương lão đầu trầm mặc một hồi.

Truyền Sơn mẫn cảm bắt được trọng tâm vấn đề, "Ngươi nói Hậu Thổ Tinh trở thành như thế này là có liên quan tới người tu hành?"

Lão nhân thở dài, "Cái này vốn chuẩn bị sau này nói với ngươi, nhưng giờ ngươi đã hỏi tới..." Lão nhân chỉ tay, sỏi đá trên mặt đất từ từ tụ lại thành một con dã thú khổng lồ.

Dã thú cát bụi há cái mồm gào to một tiếng về phía Truyền Sơn rồi nhào tới.

Canh Nhị kích động lấy một quả trái cây còn lại từ sáng ra từ trong ngực, vừa gặm vừa sướng chí nhìn.

"Tu giả đoạt tạo hóa thiên địa, biến nó thành thứ vĩnh cửu của bản thân. Thiên tài địa bảo, linh thạch ma thạch, thiên địa linh khí, đã dùng là không còn. Tu giả càng nhiều, thứ tiêu hao càng nhiều; tu giả càng giỏi, thì ranh giới tổn thương sẽ càng ghê gớm."

Truyền Sơn tu vi bằng không nào phải đối thủ của dã thú cát bụi, đầu không tránh được chốc lát, bị dã thú cát bụi húc thẳng vào bụng, thoáng cái đã bay xa nửa dặm.

"Phụt!" Truyền Sơn phun một ngụm máu tươi, mãi mà không bò dậy nổi. Nhưng còn chưa chờ hắn hồi sức, dã thú cát bụi đã xông tới.

Trên mặt Canh Nhị không giấu được ý mừng. Đánh hắn đi! Hung hăng đánh hắn đi! Ai bảo tối qua bắt nạt ta, còn cướp thịt của ta à.

Lão nhân Dương Quang Minh nhìn Truyền Sơn bị húc túi bụi, đến lực hoàn trả cũng không có, vừa âm hiểm cười vừa nói:

"Xa xưa, tu giả trải rộng các tinh cầu, khi đó tu giả thăng tiên thành Phật cũng cực nhiều, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là tài nguyên tu luyện khi đó cực phong phú. Nhưng khi thiên địa linh khí dần biến mất.... Ngu ngốc! Không muốn bị húc chết thì chú ý động tác của nó... Thiên tài địa bảo và linh thạch các loại không dễ dàng hình thành như vậy, mà thiên tài địa bảo và linh thạch tiêu hao càng nhiều thì thiên địa linh khí cũng sẽ càng ít.

"Sau đó cứ lặp đi lặp lại, một vài tinh cầu thích hợp để tu luyện liền dần dần mất đi sinh khí như vậy, trở thành tuyệt địa có hoàn cảnh tồi tệ, thậm chí có tinh cầu biến thành tinh cầu chết."

Truyền Sơn cũng muốn thấy động tác của dã thú cát bụi, nhưng động tác của đối phương một là quá nhanh, thứ hai dù hắn thấy rõ rồi, cũng không tránh kịp.

"Thấy rõ phương hướng công kích của nó, ngươi có thể phòng bị trước, dù sai cũng đừng lo, không ai có thể phán đoán chính xác ngay từ đầu được."

Truyền Sơn quỳ trên mặt cát, liếc mắt thấy dã thú cát bụi lại nhào tới lần nữa, gần như vô thức đã lăn về bên trái.

Canh Nhị vội vã lùi qua một bên, y tới xem trò hay chứ không muốn bị tổn thương.

Cú nhào tới của dã thú cát bụi lần đầu tiên bị thất bại, lão nhân gật đầu, "Đúng, chính là thế đấy. Ngươi nhất định phải nhanh hơn đối phương, như vậy dù ngươi phán đoán sai cũng có thời gian để bù đắp."

Nói thì đơn giản, nhưng thực hành thì cực kỳ khó khăn. Truyền Sơn vốc một bốc sỏi đá ném tới dã thú cát bụi, đồng thời cơ thể lăn ra sa mười trượng. Nếu có binh khí trong tay thì tốt rồi, ít nhất cũng không bị phản kháng liên tục không có cơ hội nào.

Thấy Truyền Sơn lại né được, Canh Nhị gấp gáp kêu to: "Đánh hắn đi! Lên đi!"

Truyền Sơn lòng cảm động, hắn cũng muốn đánh lại, nhưng giờ hắn tránh được cũng khó khăn.

Dương Quang Minh vẫn chưa đánh giá được Canh Nhị tới xem trò vui này.

Đối với tên tu giả thân là nam nhi nhưng lại có sắc đẹp hại nước hại dân, lão vẫn không nhìn thấu được. Tu giả khi tới tu vi nhất định, có thể thay đổi dung mạo bản thân, tu theo hướng càng ngày càng đẹp, đây là chuyện mà phần lớn tu giả đều sẽ làm. Với tu vi Độ Kiếp Kỳ của lão, có thể nói là không còn dung mạo gì có thể mê hoặc được lão.

Nhưng trong nháy mắt nhìn thấy hình dáng của tiểu tử kia, hắn lại cảm thấy tâm thần phấp phỏng. Điều này sao có thể?

Ngay từ đầu lão tưởng là do mị thuật các kiểu, nhưng sau khi nhìn lâu phát hiện cũng không có dấu vết của thuật pháp, tiểu tử kia đúng là bản mặt yêu nghiệt bẩm sinh. Hơn nữa kỳ diệu nhất là, lấy tu vi của lão, lại không nhìn thấu được tiểu tử mới chỉ Ngưng Khí Kỳ 2 kia. Mấy lời tiểu tử kia thi thoảng nói, cũng làm lão rất lưu ý.

"Chỉ biết tránh né thì ích lợi gì, không thể phản kích cũng chỉ có thể chịu đòn." Trong đầu lão nhân ưu tư ào ào nhưng mắt cũng không thả lỏng, chỉ một ngón tay, đằng sau Truyền Sơn lại xuất hiện một dã thú cát bụi lớn hơn.

Mạng ta xong rồi! Truyền Sơn cấp tốc phán đoán trong đầu. Một con thú cát bụi đã làm hắn không thể đối phó, hai con thì hắn phải giải quyết ra sao?

Canh Nhị thấy lại xuất hiện một con thú cát bụi nữa, nhếch môi mỉm cười. Y rất muốn xem dáng dấp tên nửa xương khô kia bị đánh cho bầm dập mặt mũi.

Dương Quang Minh căn bản không trông cậy Truyền Sơn có thể phản kích trong ngày đầu tiên, nếu là luyện tập chống đòn, không chịu đòn thì sao được. Thấy Truyền Sơn bị thú cát bụi hết cắn lại vồ, lão nhân mừng rỡ cười híp mi. Không cần thương đồ đệ thật tốt a!

Truyền Sơn đáng thương bị hai thú cát bụi đè lên đánh, đánh qua đánh lại, cơn tức của hắn cũng càng lúc càng lớn. Tiểu tử Canh Nhị kia lại chỉ đứng một bên nhìn chứ, người làm lão đại như hắn cũng không thể để tiểu đệ mình khinh bỉ được ha?

"Vừa rồi giải thích tới chỗ nào rồi nhỉ? À, nhớ ra rồi. Bảy ngàn năm trước, Hậu Thổ Tinh cũng là một tinh cầu có đồng cỏ và nguồn nước tốt tươi, cảnh sắc xinh đẹp, tài nguyên phong phú, nhưng bởi vì tu giả lúc đó không biết quý trọng, hơn nữa các môn phái tranh đấu, chiến tranh giữa tu giả và tu giả, bốn ngàn năm sau Hậu Thổ Tinh đã biến thành hình dáng hiện tại.

"Nhưng hiện na, rất nhiều môn phái và tu giả các giới vẫn không thể tỉnh ngộ, ngươi nói lòng tham như thế thì thiên địa làm sao có thể tiếp nhận chúng ta, tiện đà cho chúng ta tiến nhập thượng giới?"

Canh Nhị hơi kinh ngạc quay đầu lại nhìn lướt lão nhân. Lão nhân này rất thấu hiểu, thảo nào Hậu Thổ Tinh tệ như thế này mà lão cũng không chọn bỏ đi, thậm chí cố sức sống qua hai ngàn tuổi. Nếu là tu giả khác, sống đến hai nghìn tuổi còn chưa độ kiếp, đại thể đã hóa luôn thành bụi rồi.

"Cho nên Hậu Thổ Môn chúng ta đáp ứng thiên đạo, cố gắng mất mấy thế hệ, tìm kiếm ra một con đường tu luyện mới toanh. Cách tu luyện ấy phải giảm thiểu lượng đan dược, linh thạch, thiên tài địa bảo sử dụng tới tối đa, nhấn mạnh vào năng lực tự khai phá bản thân, giao thân xác và thần thức tôi rèn đến tận cùng, tiến tới tương hợp lĩnh ngộ thiên đạo."

Dương lão nói năng dõng dạc, Truyền Sơn nhân lúc rảnh cười khinh bỉ với lão. Nói dễ nghe thật, ta thấy là Hậu Thổ Môn của ngươi quá yếu không cướp được gì của người ta, chỉ có thể sống nghèo đói. Nếu có thứ tốt xuất hiện thất chẳng lẽ các ngươi lại không cần?

Dương Quang Minh già thành tinh, một ánh mắt của Truyền Sơn thôi là lão cũng biết đối phương đang nghĩ gì.

Ha hả, lão nhân cười hiền: "Tiểu tử, chịu đòn là hạng mục tu luyện rất quan trọng. Người mà chưa từng chịu đòn thì vĩnh viễn không biết đạo lý ở đâu, cũng không biết nên bảo vệ bản thân như thế nào cho chính xác. Chỉ có học được cách chịu đòn, hiểu được chịu đòn là thế nào, thì khi ngươi không muốn chịu đòn, ngươi mới có thể không chịu đòn, lúc ngươi muốn phản kích thì phản kích được."

Nói xong, lão nhân chỉ một ngón tay, lại xuất hiện một con thú cát bụi từ trên mặt cát, lập tức Dương Quang Minh cũng mặc kệ tình huống Truyền Sơn bị đánh, thờ ơ lướt đi. Chỉ có ba con thú cát bụi mà thôi, với tố chất cơ thể của tiểu ma đầu hiện nay, dù bị đánh một ngày cũng không chết được.

Lão nhân bỏ đi, Canh Nhị ngồi xổm trên một cồn cát sung sướng nhìn ba con thú cát bụi đánh tiểu ma đầu tơi bời hoa lá. Xem đến đoạn hưng phấn còn có thể kích động thét hai tiếng.

Canh Nhị đang nhìn ngươi, ngươi không thể cứ chịu đòn như vậy. Ngẩng đầu, Truyền Sơn tỉ mỉ xem xét cách công kích của thú cát bụi. Bất luận công kích của kẻ nào đều sẽ có hình thức, dã thú cũng vậy, dã thú biến từ hạt cát thành cũng không ngoại lệ.

Dần dà, Truyền Sơn phát hiện khi thú cát bụi dùng đầu để tiến hành đánh, đầu tiên là đá rồi rít gào một tiếng, sau đó chạy lấy đà rồi nhắm vào chỗ nó muốn húc.

Nếu thú cát bụi muốn dùng chân đạp hắn, vần hắn thì thường sẽ dùng cách đánh lén. Lúc đánh lén, chúng nó sẽ tiến hành phối hợp, vả lại một con trong đó tám chín phần mười sẽ nhảy lên không trung hóa thành sỏi đá, lúc hắn tập trung tư tưởng đối phó con khác thì đột nhiên tiến hành tập kích hắn từ không trung.

Lúc dùng cơ thể đè hắn, cũng vui vẻ rơi từ không trung xuống, đè chặt lên người hắn.

Một khi tổng kết được hình thức công kích của đối phương, ba con thú cát bụi liền không còn đáng sợ như vậy nữa. Bây giờ quan trọng nhất là phải công kích chúng nó thế nào, vả lại không được để chúng nó ngưng tụ lần thứ hai. Đúng, chúng nó sẽ một lần lại một lần sống lại từ trong sỏi đá, dù Truyền Sơn thi thoảng may mắn đá trúng chỗ yếu hại của chúng thì chỉ trong chốc lát chúng chìm vào cát, chúng lại có thể ngưng kết ra thân thể lần thứ hai.

Thấy lúc đầu Truyền Sơn còn gượng gạo, nặng nề né người, sau đó bắt đầu trở nên linh hoạt và có tiến có lui, thấy hắn vừa một mặt chịu đòn vừa bắt đầu học được cách né chỗ yếu hại của mình và cách phản kích, trong lòng Canh Nhị lại nỗi mâu thuẫn, vừa thấy kiêu ngạo vừa thấy chưa hả giận.

Mặt trời của Hậu Thổ Tinh sẽ không lặn xuống, cách nhận dạng buổi tối dựa vào tinh cầu treo ở phía bắc, giống như ánh trăng kia. Tinh cầu này vừa đến tối là bắt đầu phát ra ánh sáng màu vỏ quýt, mà hai mặt trời bị nó ảnh hưởng, ánh sáng sẽ trở nên lờ mờ đi. Sắc trời hơi đỏ sậm, vàng nhờ chính là bắt đầu buổi tối ở Hậu Thổ Tinh.

Trong nháy mắt bóng đêm phủ xuống, thú cát bụi lập tức hóa thành bụi không hiện thân nữa.

Truyền Sơn quỳ rạp trên đất không hề nhúc nhích. Đau đớn chẳng đáng kể gì, cái cảm giác kiệt lực mệt mỏi làm hắn muốn ngủ thẳng một giấc không dậy nữa.

Canh Nhị đi tới bên cạnh Truyền Sơn, ngồi xổm người xuống, đưa tay chọc đầu Truyền Sơn.

"Nè, còn sống không?"

"…" Truyền Sơn không còn sức trả lời y.

Canh Nhị đặt mông ngồi xuống bên cạnh hắn, vuốt lưng hắn an ủi: "Đau nhiều rồi, ngươi sẽ tập thành thói quen. Nhớ năm đó…"

Nhớ năm đó cái gì? Người này lại không nói nữa.

"Ta cho rằng thấy ngươi bị đánh rất vui, nhưng vì sao thấy ngươi bị đánh thảm như vậy, lại thấy rất ngột ngạt bức bối chứ?"

Hài tử, sao ngươi thành thực thế? Truyền Sơn thầm mắng trong lòng, té ra hôm nay ngươi ở đây 'cố gắng lên' không phải vì ta, mà là vì thú cát bụi phải không? Tiểu tử ngươi chờ đó, chờ tu vi của gia vượt lên trên ngươi rồi, ngươi xem ta trị ngươi cho mà coi!

"Thú cát bụi cũng không phải là không có nhược điểm, thuộc tính của nó cơ bản là thổ, mà thuộc tính kim của ngươi khá rõ ràng, tuy ngươi không phải thuộc tính mộc, không thể tương khắc với nó, nhưng thổ sinh kim, nếu lợi dụng được kim, cũng có thể làm kim khắc chế ngược được thổ. Như thủy với hỏa vậy, thủy khắc hỏa, nhưng lúc hỏa mạnh hơn thủy, có thể đun khô thủy. Thực ra bất luận đạo lý gì đều là như thế, tuy có tương sinh tương khắc, nhưng chỉ cần ngươi mạnh tuyệt đối thì có thể khắc chế ngược lại đối phương."

Đạo lý ai mà chả hiểu. Vấn đề là phải ứng dụng thế nào? Làm sao trở nên mạnh hơn đối phương? Truyền Sơn cố gắng lật người, ngửa mặt nằm trên cát nhìn bầu trời.

"Có phải ngươi đang lo cho người nhà ngươi?" Canh Nhị hỏi. Y đã biết được một số việc từ trong biến động của Truyền Sơn.

Thật lâu sau, mãi đến khi Truyền Sơn vận hành cách giảm đau Canh Nhị dạy cho hắn hai vòng, cảm thấy có khí lực để nói rồi mới mở miệng nói: "Ta thậm chí chí không biết họ sống hay chết nữa."

"Nếu như ta nói cho ngươi, họ đều còn sống, có phải ngươi sẽ dễ chịu hơn không?"

Truyền Sơn xoay người, túm lấy vạt áo Canh Nhị, "Ngươi nói cái gì? Lặp lại lần nữa đi. Có phải ngươi biết gì không? Nói cho ta biết, họ giờ thế nào? Họ…"

"Ta không cảm giác được nhiều lắm." Canh Nhị vươn ngón tay lau máu tươi bên mép Truyền Sơn, nhét vào trong miệng mình, mấp máy môi, nói: "Từ trong máu của ngươi, ta có thể cảm giác được người thân ngươi còn sống. Chỉ như thế thôi."

"Chỉ như thế thôi?"

"Ừ."

"Bộp." Truyền Sơn thả vạt áo Canh Nhị ra, ngã lại mặt đất, nhìn bầu trời ngơ ngác xuất thần, miệng lẩm bẩm nói: "Sống là tốt rồi, chỉ cần sống là có hy vọng rồi."

"Có phải ngươi cảm thấy cuộc sống hiện tại không chân thực, tất cả đều giống như đang nằm mơ?" Canh Nhị lại hỏi.

Lần này Truyền Sơn không nói gì.

"Thế nhưng đây là hiện thực. Cảnh ngộ hiện tại của ngươi trong mắt nhiều người, căn bản là tha thiết ước mơ, tuy ngươi hơi xui xẻo, người không ra người quỷ không ra quỷ, còn thành ma tu mà đại đa số phàm nhân không thể tiếp nhận. Nếu người nhà ngươi biết ngươi tu ma, họ có thể… đừng trừng ta, vì sao ngươi cứ thích trừng ta?" Canh Nhị bị Truyền Sơn trừng thì sợ, cúi đầu nhỏ giọng nói.

Bởi vì lời ngươi nói thực đáng ghét. Truyền Sơn ra sức trừng, cố gắng trừng.

Đầu Canh Nhị càng ngày càng thấp.

Cúi thấp nữa cũng vô dụng, đừng tưởng rằng mỗi lần phạm sai lầm đều có thể tránh né như vậy.

"Ngươi có muốn ăn trái cây không?" Canh Nhị lấy trái cây từ trong lòng ra được đến bên mép Truyền Sơn, nói như lấy lòng. Thật là kỳ lạ, rõ ràng họ La bây giờ ngay cả sức một ngón út cũng không bằng y, vì sao y vẫn sẽ sợ hắn chứ? Canh Nhị không giải thích được, nhưng động tác lấy lòng không có bất luận chút do dự gì, đưa tặng trái cây tới bên môi Truyền Sơn.

Truyền Sơn… yên lặng mà vốc một vốc cát đổ vào miệng.

Canh Nhị nghe tiếng 'sàn sạt' khi Truyền Sơn nhấm nuốt cát, người nổi da gà. Tiểu ma đầu này, giờ càng ngày càng không bình thường rồi.

51. Quyển 5 - Chương 6

Trở lại Hậu Thổ Môn, Truyền Sơn cũng không nghỉ ngơi, ngâm người trong nước tắm như chịu hình, hắn phải tiếp tục học tập tri thức tu luyện cơ bản cực kỳ khô khan.

Lão nhân mặt đỏ Dương Đắc Bảo cười hì hì ôm một đống sách đóng buộc chỉ (*), "Xem đi. Đây là sách nhập môn, sư huynh cho ngươi năm ngày để xem hết, cũng phải hiểu và lĩnh ngộ hết."

(*) một cách đóng sách truyền thống của Trung Quốc, sợi chỉ lộ rõ ra ngoài bìa.

Truyền Sơn ngó Canh Nhị đang vừa nói vừa ngồi thiền luyện công thực ra là đáng ngủ gà ngủ gật, hỏi: "Ta nhớ trong trí nhớ của ai kia, loại tri thức cơ sở này tựa hồ đều dùng ngọc giản ấn thẳng vào đầu?"

"Hả? Cái gì?" Canh Nhị giật mình tỉnh giấc từ trong cơn buồn ngủ, lau nước miếng chảy bên khóe miệng, mơ hồ nói: "Không biết. Có lẽ là Hậu Thổ Môn khá nghèo, không dùng nổi ngọc giản đi."

Dương Đắc Bảo… rất muốn đi tìm lão huynh của lão rồi khóc lóc kể lể, ngươi muốn trị tiểu quỷ người ta, kết quả người ta coi ngươi như là kẻ nghèo luôn. Tuy chúng ta cũng không khác gì kẻ nghèo, nhưng ngọc giản vẫn không thiếu đâu!

"Tiểu tử kia biết cái gì! Thứ như ngọc giản kia là dễ dùng à? Ngươi cho là đầu ai cũng thoáng cái nhét được vào một đống lớn sao? Làm chuyện gì cũng phải tiến hành theo chất lượng biết không? Bảo ngươi đọc sách để hiểu, quá trình này vừa vặn cho ngươi tiêu hóa hấp thu, cũng miễn cho đầu ngươi nhét nhiều thứ quá sẽ bành to ra."

Dương Đắc Bảo xếp sách thành lũy bên dục dũng, lớn giọng phân phó: "Lúc xem cẩn thận cho ta. Đây đều là đồ cổ, giá trị hơn ngọc giản nhiều." Vốn còn muốn chỉ điểm cho tiểu tử này, bây giờ ngươi tự đi mà xem xét đi.

Dương Đắc Bảo hoàn thành nhiệm vụ thì đi, bỏ lại Truyền Sơn ngâm mình trong dục dũng nhìn chồng sách đời người ra, nhiều sách như vậy phải xem hết trong năm ngày, vả lại còn phải hiểu được, lĩnh ngộ được nội dung trong đó, đây có phải là khó khăn cho hắn quá không?

Canh Nhị còn mơ mơ màng màng bên cạnh lúc này đột nhiên thốt lên một câu: "Ừ, cơ bản rất quan trọng. Chỉ có hiểu được cơ bản, ngươi mới có thể hiểu được cái gì là đạo chân chính."

Truyền Sơn quay đầu nhìn về phía đầu tên kia đang gật gật, cầm lấy cuốn sách gần mình nhất đánh luôn, "Ngươi đọc cho ta nghe."

Canh Nhị bị đập tỉnh, giật mình sửng sốt mãi mới hiểu ý Truyền Sơn, "Dựa vào cái gì?"

"Dựa vào lão đại ngươi đang bị khổ, ngươi đang ăn không phải trả tiền."

Truyền Sơn biết bản thân nói không công bằng, Canh Nhị ở lại Hậu Thổ Môn ý nghia đối với hắn cũng không nhỏ. Không những có thể kích thích hắn tiến bước, cảm giác an tâm xoay đầu là có thể thấy đồng bọn ở bên cũng làm hắn có thể ổn định tâm thần ở mức độ lớn nhất, càng khỏi cần nói Canh Nhị thỉnh thoảng còn dạy hắn một vài thứ cổ quái hiếm lạ. Nhưng hắn chính là không muốn để người này biết suy nghĩ thực của hắn, theo hắn nghĩ, dù hắn không nói, Canh Nhị thân là tiểu đệ của hắn cũng có thể hiểu.

Canh Nhị nghe Truyền Sơn nói thế lập tức ủ rũ. Bây giờ y xác thực là nhờ tư cách của họ La để ăn chực ở Hậu Thổ Môn.

Canh Nhị nhìn đống sách ấy, nhìn lại Truyền Sơn thái độ kiên quyết, suy nghĩ một hồi lâu, đưa tay vào ngực lấy ra một xấp ngọc giản nho nhỏ.

"Những thứ này đều là cơ sở, ngươi dựa theo số đánh ở trên, đặt ngọc giản ở giữa trán, ta dạy ngươi khẩu quyết, ngươi vận hành khẩu quyết, tri thức trong ngọc giản có thể tự động ẩn vào trong đầu ngươi."

Truyền Sơn rụt tay vào dục dũng, ngóc cổ lên, "Ngươi thấy trên người ta có cái gì có thể đem ngọc giản đặt ở giữa trán?"

"Ngươi vừa rồi còn lấy sách đập ta… Chỉ biết sai người ta." Canh Nhị nói nhỏ, cầm bồ đoàn lên ngồi xuống bên dục dũng, "Nhớ kỹ, ngươi phải hiểu một thiên thì mới xem được thiên tiếp theo, bằng không đối với ngươi chỉ có hại không có lợi. Ngươi hiểu được rồi thì nói với ta một tiếng, ta sẽ đem thiên tiếp theo cho ngươi."

Truyền Sơn cũng không hỏi y xấp ngọc giản cơ bản mỏng manh kia từ đâu tới, chỉ hỏi: "Nếu ta không thể hiểu thì phải làm sao bây giờ?"

Canh Nhị mày ủ mặt ê suy nghĩ, "Được rồi, ngươi có thể hỏi ta. Ta tận lực nói cho ngươi nghe."

Đêm khuya, trong phòng tắm coi như sáng sủa, một người nhắm mắt lĩnh hội, một người gật đầu ngủ gà ngủ gật. Người nhắm mắt lĩnh hội thỉnh thoảng sẽ trợn mắt hỏi một vài vấn đề, người ngủ gà ngủ gật mỗi khi bị sách đập tỉnh thì phải giải đáp vấn đề của đối phương.

Truyền Sơn mỗi lần bắt Canh Nhị tỉnh đều sẽ ra vẻ tàn bạo, nhưng trong lòng…

Hắn nghĩ hắn sẽ bảo vệ tên tham ăn này, chờ sau này hắn tu luyện thành công kiếm được tiền, nhất định ngày nào cũng mời y ăn thịt.

Thời gian cứ dần dần trôi qua, ban ngày đã nhanh chóng tới.

"Động não đi, đừng chỉ biết chịu đòn như tên ngốc thế." Dương Quang Minh cưỡi trên thú cát bụi, nhìn Truyền Sơn từ trên cao xuống chế giễu.

"Đêm qua cho ngươi học tri thức tu luyện cơ bản ngươi nhét vào đâu rồi? Nhược điểm của thú cát bụi ở đâu? Điểm mạnh của ngươi là gì? Phải khắc chế thú cát bụi thế nào còn muốn lão phu nắm tay dạy ngươi sao?"

"Ngươi là heo à! Cú nhào đơn giản như vậy mà không tránh được. Giờ lão phu thấy may quá, may mà không thu ngươi nhập môn thật, bằng không còn không biết đã làm Hậu Thổ Môn mất mặt ra sao!"

Lão đầu thối thây ngươi câm miệng cho ta! Truyền Sơn quỳ một đầu gối thở hồng hốc trên mặt cát.

Bạch Đồng không dạy hắn bất kỳ cách tu luyện gì, hắn lại không dám dùng thứ Trách Yểm dạy để luyện, tri thức cwo bản ghi nhớ tối qua cũng không có gì hữu ích dạy hắn cách tu luyện và đối phó với địch.

Thực sự không có sao? Truyền Sơn không có thời gian suy nghĩ, thú cát bụi cũng không cho hắn thời gian suy nghĩ, dưới sự chỉ huy của Dương Quang Minh, ba con thú cát bụi có trí tuệ mà ngày hôm qua không có, lực công kích càng tăng thêm.

Hết lần này tới lần khác bị thú cát bụi hạ gục, hết lần này tới lần khác bị đạp bay, vết thương trên người đang tăng, máu tươi chảy ra nhỏ giọt xuống cát bụi, cát đất thèm thuồng hấp thu máu tươi nhỏ xuống, gần như không để lại chút dấu vết nào.

"Biết phá Tâm ma thuật thì có ích lợi gì? Tố chất cơ thể không kịp, né tránh, phán đoán, công kích cơ bản nhất cũng không biết, trước khi ngươi bị tâm ma dằn vặt, ngươi đã bị làm thịt rồi. Nghĩ tới thuật pháp cơ bản nhất, những thứ đó đều ở trong sách đưa cho ngươi. Bất kể sao đi nữa, đạo, phật chính là cách tu luyện khác, cơ bản thì đều giống nhau, 'trăm khoanh vẫn quanh một đốm' (*). Nếu ngươi đã đọc rồi, ngươi sẽ hiểu cách dẫn khí nhập thể, cách…"

(*) ý là dù bề ngoài thay đổi đến đâu thì bản chất vẫn giữ nguyên như cũ

"Xoạt!" Như có tiếng vậy, năm ngón tay phải của Truyền Sơn xoạt ra móng vuốt sắc bén.

Móng vuốt chém ra, thú cát bụi tan thành cát bụi. Nhưng cũng rất nhanh, thú cát bụi lại ngưng kết thành hình lần nữa.

Dương Quang Minh từ trên thú cát bụi bồng bềnh giữa không trung, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Tuy miệng lão nói năng gay gắt, nhưng lão cũng không trông cậy bộ xương khô này có thể học được thuật pháp gì trong hai tháng. Hắn nói những câu kích thích đó chỉ là tìm cơ hội xả những khó chịu trong lòng ra mà thôi.

Tối qua, những thư tịch cơ bản lão cho hắn xem xác thực đều là cơ bản, nội dung về Luyện Khí cũng không nói nhiều, như vậy hắn làm thế nào mà lĩnh ngộ được những thuật pháp cao cấp hóa thân thể thành lưỡi dao chứ?

Truyền Sơn nhịn không được dùng cách luyện khí Trách Yểm đã dạy cho hắn khi đó rồi sao?

Không, hắn chỉ đột nhiên nghĩ ra từ trong lời nói của Dương lão đầu, nếu phương pháp tu luyện 'trăm khoanh vẫn quanh một đốm', như vậy cách giảm đau Canh Nhị dạy cho hắn hình như cũng có thể dùng?

Hình như Canh Nhị đã từng nói với hắn, khi kích thích bên ngoài giao cho hắn bị luyện hóa, một bộ phận sẽ ở lại trong cơ thể hắn, còn một bộ phận sẽ tản ra ngoài.

Như vậy nếu hắn không những giảm đau cho mình, mà ngay từ đầu đã luyện hóa hấp thu những thúc đẩy ngoại giới dành cho hắn cũng được phải không?

Cách giảm đau của Canh Nhị nếu có thể hấp thu hiệu lực của thuốc, hấp thu đau đớn, mà nguyên nhân tạo thành đau đớn nhiều như vậy, có phải những tác nhân ngoại giới này đều có thể tiêu hóa hấp thu? Chẳng hạn như ánh mặt trời chói chang, không khí khô khốc, cùng với lực công kích của thú cát bụi.

Nghĩ là liền làm, từ cách vận hành giảm đau đến dùng lực hấp thu được bức đầu ngón tay biến thành lưỡi dao sắc bén, nói thì dài thực ra chỉ trong chớp nhoáng.

Đáng tiếc hôm nay Canh Nhị đã đi thăm Kỷ 14, không thể thấy dáng dấp oai hùng của Truyền Sơn. Lần này không còn là thú cát bụi đuổi theo đánh Truyền Sơn nữa, mà là Truyền Sơn bắt đầu chủ động công kích thú cát bụi.

Dương lão đầu thầm cười đắc ý.

Không hổ là người lão nhìn trúng, năng lực lĩnh ngộ đúng là hạng nhất. Đáng thương cho Minh Đại Vu lão thô kệch kia không nhìn ra giá trị đích thực của tiểu ma đầu này, chờ một năm sau ta xem ngươi sẽ hối hận thế nào, oa ha ha ha!

Dương lão đầu trong lòng vui lắm nhưng trên mặt không lộ ráo gì, ngón tay chỉ một cái, lại có hai con thú cát bụi xuất hiện.

"Ngu ngốc! Kim không khắc thổ, ngươi dù giết chết chúng một trăm lần cũng vô dụng. Nhưng mà… bé ngoan, ngươi có thể nhân cơ hội này tôi luyện nghị lực và sức dẻo cho bản thân, đây chính là hai điểm rất quan trọng trong việc biết chịu đòn đấy. Tiếp theo đây, ngươi liền chơi đùa với huynh đệ chúng nó đi ha, buổi tối lão phu sẽ nhớ tăng thêm lượng nước thuốc cho ngươi. Ha hả a!"

Buổi tối, Truyền Sơn vừa ngâm nước thuốc tắm, vừa suy xét cách khắc chế những con thú cát bụi này. Tuy rằng hắn đã hóa bị động thành chủ động, nhưng thú cát bụi căn bản không giết chết được, dù thể lực của hắn tốt đến đâu, cuối cùng cũng sẽ bị vờn mệt chết.

"14 huynh bây giờ thế nào?"

"Rất tốt, không cạo tóc." Canh Nhị ăn vụng cơm tối của Truyền Sơn bên thùng nước tắm.

Truyền Sơn nhìn thấy nhưng coi như không, "Hôm nay ta đã dùng cách giảm đau ngươi dạy để công kích rồi."

"Ờ." Canh Nhị tựa hồ không giật mình chút nào.

"Thực ra cách giảm đau này cũng là một cách tu luyện đi?"

"Ừ."

"Hình như nó có thể hóa giải hấp thu rất nhiều lực lượng?" Truyền Sơn hỏi dò.

"Không sai, công pháp này có thể hấp thu tốt mặt xấu của sức mạnh."

"Đây cũng là ma công?"

"Đương nhiên." Canh Nhị cẩn thận sắp xếp gọn gàng những miếng thịt đã ăn vụng, cố gắng che giấu dấu vết mình đã từng động vào, "Không có ai nói tu đạo tu phật thì hút khí ô uế vào cơ thể, Vu tu thì có đôi chút, nhưng cách họ dùng và luyện hóa khác với công pháp này."

"Khí ô uế?" Truyền Sơn liếc mắt nhìn miếng thịt còn lại, sắp xếp tốt đấy, nhìn lướt qua thì thực sự không thể nhận ra là nó đã thiếu một phần ba.

"Chính là âm khí, oán khí, ma khí, sát khí các loại, toàn bộ những tà khí như lời người thường."

"Nói cách khác, đạo lý của phương pháp tu luyện này là ta hút khí ô uế vào, trong cơ thể nó sẽ chuyển hóa thành khí hỗn độn, sau đó một phần lưu lại, một phần bổ khuyết cho thiên địa? Ta thấy những ngọc giản ngươi cho ta có kể, khí hỗn độn hình như là cơ sở của vũ trụ này?"

"Đúng."

"… Sao ta cảm thấy mình như tên quét đường thế nhỉ?"

"Ngươi cũng có thể không dùng phương pháp tu luyện này." Canh Nhị nói thờ ơ. Y đang nghĩ, nếu y ăn vụng thêm một miếng, Truyền Sơn có nhận ra hay không.

“Phương pháp tu luyện này có phải là phương pháp ngươi đã từng đề cập qua với ta không, phương pháp tu ma cổ xưa nhất?”

Canh Nhị gật đầu.

“Nói cho ta biết, phương pháp tu luyện này có điểm gì tốt?”

Canh Nhị suy nghĩ một chút, “Điểm tốt? Điểm tốt lớn nhất của nó chính là có thể đạt được thiện cảm của chủ giới.”

Truyền Sơn không hiểu.

Canh Nhị đang định giải thích.

“Ầm ầm !” Một tiếng sấm đột nhiên vang lên đánh nứt trần.

Canh Nhị lại càng hoảng, vội vã che miệng nhỏ giọng nói: “Thiên cơ không thể tiết lộ, nếu ngươi thường tu theo cách này, sau này ngươi sẽ hiểu thôi.”

Truyền Sơn ngẩng đầu nhìn lên đỉnh trần, nhất thời quyết định sau này sẽ tu theo cách này.

“Điều có hại của công pháp kia là gì?” Nếu phải tu, tự nhiên phải hỏi cho rõ.

Trước khi nói, Canh Nhị cẩn thận ngó nghiêng ra ngoài cửa sổ, há mồm… Đợi một hồi không thấy ông trời có phản ứng gì, nghĩ thầm đây là nói được, lập tức vui vẻ nói:

“Loại công pháp này khi tiến cảnh thì cực kỳ chậm, hơn nữa phân chia tiến cấp của nó cũng khác so với cách phân chia tiến cấp được công nhận bây giờ. Nhưng cứ chăm chỉ là có thể bù vào, chỉ cần ngươi tìm được nơi có vô số lực lượng xấu, tiêu cực thì vẫn có hy vọng vượt lên trên những người tu ma tu luyện cùng kỳ.”

“Chẳng hạn như Huyết Hồn Hải.”

“Huyết Hồn Hải, Hậu Thổ Tinh thực ra đều là nơi như vậy.”

“Hậu Thổ Tinh cũng là nơi như thế ư?”

“Đương nhiên. Ngươi không thấy nó sắp chết sao? Thiên địa linh khí của nó đã đánh mất nhiều lắm, lực lượng chính phụ không thể cân đối nên mới tạo thành cục diện hiện tại.” Nói đến đây, Canh Nhị lại ngó ra ngoài cửa sổ, không thấy ông trời có phản ứng gì, lập tức yên lòng.

“Ý ngươi là… Chỉ cần ta liều mạng tu luyện hấp thu trên Hậu Thổ Tinh, ta không những có thể tăng tiến tu vi, hơn nữa Hậu Thổ Tinh còn có thể nhận được điểm tốt?”

“Đúng.”

Truyền Sơn còn chưa kịp tán dương công pháp này, chợt nghe Canh Nhị bổ sung: “Ngươi không phải vừa mới hỏi nó có điều có hại gì không sao? Thực ra khuyết điểm lớn nhất của công pháp này là… tâm ma.”

Truyền Sơn đen mặt, “Ngươi có thể nói hết tất cả trong một lần không?”

“Ta không phải đang nói sao?” Canh Nhị ấm ức, để hả giận, y lại ăn vụng thêm một miếng thịt của ai kia, “Ngươi nghĩ đi, hấp thu nhiều sức mạnh xấu như vậy, trong lòng ngươi không thể không bị ảnh hưởng. Hấp thu được càng nhiều thì ảnh hưởng ngươi phải chịu cũng càng nhiều. Gần như mỗi lần tiến cảnh, dù chỉ là tiến cảnh nhỏ nhất, ngươi đều sẽ bị khảo nghiệm một lần tâm ma. Nếu không qua được, không những tu luyện của ngươi kiếm củi ba năm thiêu một giờ mà kết cục cũng chỉ có hai cái thôi.”

Truyền Sơn vươn tay, đẩy cơm tối bên thùng nước tắm của mình tới trước mặt Canh Nhị, “Ăn đi, ta không đói bụng.”

Canh Nhị… cảm động, xấu hổ cố từ chối chút, thấy Truyền Sơn xác thực định đưa cơm tối cho y là lập tức vui mừng đón lấy, ăn mấy miếng mới nhớ tới lời vừa rồi còn chưa nói hết.

“À, kết cục thứ nhất nếu không vượt qua được tâm ma là, biến thành tà ma chỉ biết giết chóc, kết cục thứ hai là hồn phi phách diệt.”

Truyền Sơn nghe xong, ngụp đầu vào thùng nước tắm. Rốt cục có tu công pháp này không, hắn vẫn phải nghĩ cho kỹ.

Truyền Sơn là người một khi đã quyết tâm thì dù gặp phải khó khăn cũng vẫn kiên quyết, một khi đã bắt đầu quyết định phương pháp tu ma thời viễn cổ Canh Nhị dạy cho hắn, hắn sẽ đặt hết tâm tư trên việc tu luyện.

Thế nhưng chỉ tu luyện cũng không thể giải quyết được vấn đề thực tế, hắn vẫn phải động não nghĩ cách khắc chế thú cát bụi.

Đầu tiên, Truyền Sơn thử công kích các vị trí của thú cát bụi, thấy có thể tìm ra được tráo môn (*) làm nó biến mất hoàn toàn hay không. Dùng lưỡi dao biến từ đầu ngón tay xoẹt nó từ đầu tới đuôi một lần, cũng không phát hiện ra tử huyệt nào của nó. Như vậy có phải hắn có thể khẳng định, chỉ cần người thi thuật – Dương Quang Minh không chết thì những con thú cát bụi này cũng không thể biến mất hay không?

(*) tráo môn: người luyện võ luôn có thân thể đao thương bất nhập, cứng chắc khỏe mạnh, nhưng trên cơ thể luôn có 1, 2 vị trí sơ hở, yếu điểm, khi đánh nhau nếu có thể phát hiện ra, chỉ cần đánh mạnh vào đó một chiêu là phá được. Đại khái là thế

Giết chết Dương lão đầu, đó đương nhiên là việc không thể làm. Dù hắn muốn đánh ngất lão, người đối phương hiện tại cũng không ở đây.

Vậy biện pháp duy nhất chính là vây khốn thú cát bụi, như vậy phải làm cách nào mới vây khốn được chúng?

Làm một cái hòm kín không kẽ hở để nhốt chúng lại?

"Canh Nhị, trong cát có chứa kim loại không?" Hiện tại Truyền Sơn đã có thể vừa đối kháng với thú cát bụi, vừa nhín chút thời gian để nói chuyện với Canh Nhị xem trò hay ở bên cạnh.

"Ngươi muốn làm gì?" Canh Nhị hiếu kỳ.

"Làm cái hòm."

"Cái hòm? A! Ta biết ngươi muốn làm gì rồi." Canh Nhị cực kỳ hứng thú đứng lên, lớn tiếng nói: "Hỗn độn ma công có thể phân biệt được các loại thuộc tính, thuộc tính khác ngươi không quen thuộc, nhưng thuộc tính kim chắc là ngươi có thể cảm nhận được khá sâu sắc. Ta dạy cho ngươi, trước hết ngươi vận hành ma công, sau đó trước khi hấp thu các thuộc tính lực lượng thì thử phân biệt các thuộc tính, hiện tại ngươi không cần suy xét tới các thuộc tính khác, chỉ cần tìm thuộc tính kim là được."

Truyền Sơn dựa theo cách Canh Nhị dạy, một lòng tìm kiếm vật chất thuộc tính kim hắn khá quen thuộc.

"Nếu ngươi có thể ngộ ra thuộc tính kim thì đừng hút nó vào cơ thể, thử ngưng tụ chúng bên ngoài cơ thể xem."

Sỏi đá lăn xào xạt, dần dần, một quả cầu kim loại đen nho nhỏ treo trên bầu trời xuất hiện trước mắt Truyền Sơn.

Truyền Sơn vừa cười một cái, năm con thú cát bụi nhất tề xông tới, nhất thời làm hắn luống cuống tay chân, quả cầu kim loại nho nhỏ treo trên bầu trời cũng lập tức rơi xuống mặt đất, vùi vào trong cát bụi luôn.

Không được, hắn căn bản không có thời gian trầm ngâm suy tưởng. Hắn phải làm như thế nào mới có thể nhanh chóng ngưng tụ được quả cầu kim loại?

Có lẽ Canh Nhị cũng nhận ra Truyền Sơn đang khó xử, đứng bên cạnh an ủi hắn: "Không sao, một lần không được thì lặp lại lần nữa. Thuật pháp chính là thứ quen tay hay việc, ngươi luyện tập nhiều lần thì tốc độ và lực ngưng tụ sẽ tăng cao."

Truyền Sơn cũng biết hắn không còn cách nào khác, tu luyện giống như tập võ vậy, không nói tới mưu lợi, chỉ có luyện tập, luyện tập và luyện tập mới có thể nâng cao tốc độ và hiệu suất thi triển thuật pháp.

Ngày qua ngày chịu đòn huấn luyện làm Truyền Sơn khổ không nói nổi, nhưng đồng thời, sự tiến bộ của hắn thì dùng mắt thường cũng thấy được.

Khi Dương Quang Minh phát hiện Truyền Sơn lại bắt đầu ngưng kết quả cầu kim loại, càng vui vẻ thì lão càng ra tay nặng hơn, mỗi khi quả cầu kim loại của Truyền Sơn to thêm một vòng là lão liền làm ra thêm một con thú cát bụi. Lão đang ép tên người nửa xương khô này, muốn xem giới hạn của hắn rốt cục ở đâu.

Truyền Sơn nhẫn nhịn, ngày này qua ngày khác, quả cầu kim loại đã vững bước to dần, thú cát bụi cũng tăng tới mười lăm con.

Mắt thấy thời gian đã hẹn với Bạch Đồng gần đến, nhưng hắn vẫn không thể tiêu diệt thú cát bụi hoàn toàn, điều này làm Truyền Sơn cực kỳ tức giận. Gia cũng không tin không trị chết được mấy con… súc sinh nhà các ngươi!

Dương Quang Minh càng kích thích hắn, nói hắn lúc nào có thể giải quyết được thú cát bụi thì lúc đó mới có thể đi vào Huyết Hồn Hải. Nếu vẫn không thể giải quyết, vậy cứ như vậy qua một năm đi.

Canh Nhị vẫn thường lui tới như vậy, có lúc sẽ ở bên cạnh hắn cả ngày, có lúc sẽ chuồn mất dạng, buổi tối Truyền Sơn hỏi y đi làm gì, y cũng chỉ nói đi xem Kỷ 14, ngoài ra không nói gì khác.

–

Hôm nay, ngoài Hậu Thổ Môn xuất hiện hai bóng dáng đã lâu không gặp.

Người tới phát hiện Truyền Sơn và Canh Nhị thì liền dừng bước đứng bên quan sát.

"Chậc, bị đánh thảm ghê."

"Ngũ sư đệ, nói cho cẩn thận."

"Vâng, nhị sư huynh." Thanh niên nam tử bị gọi là ngũ sư đệ, thè lưỡi giả mặt quỷ với Canh Nhị đang đưa lưng về phía hắn.

Canh Nhị nghe thấy tiếng người thì quay đầu lại, đúng lúc thấy thanh niên làm mặt quỷ, sửng sốt một chút rồi nhếch khóe miệng.

Ngũ sư đệ đờ đẫn, gắt gao nhìn thẳng vào khuôn mặt tươi cười của Canh Nhị, thế nào cũng không tỉnh táo lại được.

Hôm nay Canh Nhị không đeo khăn che mặt, không, y đã lâu rồi chưa đeo.

Hậu Thổ Tinh gần như không thấy được mấy người, Hậu Thổ Môn cũng không thấy ai tới thăm hỏi, mỗi ngày đeo khăn cũng không ích lợi gì. Còn về phần Dương Đắc Bảo, bình thường ngó mặt y là liền lải nhải những điểm tốt của việc đeo khăn che mặt, chẳng hạn như có thể thông khí cát bảo hộ da gì gì đó. Nhưng y cảm thấy một đại nam nhân như y không cần bảo vệ mặt với da gì hết nên cũng mặc kệ.

Vì thế, vị thanh niên tốt đẹp được gọi là ngũ sư đệ này đã bị trúng tà thế đó.

"Người nửa xương khô, người này có lẽ chính là một trong ba người mới mà Minh sư thúc nhắc tới, được Bạch Đồng tiền bối thu vào môn đệ." Thanh niên gọi là nhị sư huynh suy đoán.

Truyền Sơn không bị ngoại giới ảnh hưởng, phân ra một nửa tâm thần đối phó thú cát bụi, một nửa tâm thần dùng để ngưng kết quả cầu kim loại. Đã nửa tháng qua, tuy nói không có cách giải quyết và khống chế những con thú cát bụi này, nhưng đối với hình thức công kích của chúng hắn đã rất quen thuộc, chỉ cần cẩn thận thì phần lớn đều có thể tránh né được.

Qủa cầu kim loại đã ngưng kết được đến kích thước lớn như vậy, hôm nay Truyền Sơn muốn thử khống chế quả cầu kim loại biến hình.

Nhị sư huynh cũng đã chú ý tới quả cầu kim loại kia, nhưng hắn cũng không để ý, tu vi hiện nay của Truyền Sơn thực sự không đáng để hắn suy nghĩ nhiều. Một quả cầu kim loại mà thôi, nếu như cần, hắn có thể dùng bùa biến ra một đống.

Điều làm hắn dừng chân quan sát là mười lăm con thú cát bụi kia, lấy tu vi Ngưng Khí Kỳ 3 của hắn, mười lăm con thú cát bụi này công kích quỷ dị khó lường, phối hợp hài hòa, đáng sợ nhất chính là chúng nó lại có thể chết rồi sống lại.

Nếu là hắn đối phó với mười lăm con thú cát bụi này, hắn phải làm sao bây giờ?

"Ngũ sư đệ, nếu là ngươi, ngươi sẽ đối phó với những con thú cát bụi này như thế nào?" Thanh niên hỏi.

...

Không ai trả lời hắn.

Thanh niên kỳ quái quay đầu lại nhìn, kết quả liền thấy ngũ sư đệ của hắn đang si ngốc ngóng nhìn về phía bóng lưng ai kia.

"Ngũ sư đệ? Ngũ sư đệ!"

"Hả? Gì cơ? Nhị sư huynh, huynh vừa nói gì?" Ngũ sư đệ tỉnh táo lại.

"Ngươi đang nhìn cái gì?"

"Không, ta có nhìn gì đâu." Ngũ sư đệ che giấu, vừa nghĩ thầm từ khi nào Hậu Thổ Tinh xuất hiện một vị mỹ nhân vừa ý như vậy, tuy là nam nhưng nhìn thôi cũng cảnh đẹp ý vui đúng không?"

Không biết là đệ tử nhà ai, có thể là một trong ba người mới Hậu Thổ Môn mới thu không? Có lẽ... sau này hắn có thể thường lui tới thăm hỏi Hậu Thổ Môn mới được.

Nhị sư huynh nghi hoặc nhìn hắn, "Ta hỏi ngươi, mười lăm con thú cát bụi kia ngươi có cách nào đối phó?"

Ngũ sư đệ bĩu môi, khinh thường nói: "Không phải là mấy con thú cát bụi thôi sao, đối phó chúng nó còn không dễ à? Công kích thẳng vào tim là được."

"Mười lăm con thú cát bụi kia không bình thường." Nhị sư huynh vẻ mặt nghiêm túc nói: "Chúng bị công kích trái tim cũng sẽ không biết mất hoàn toàn, còn có thể một lần nữa ngóc đầu trở lại."

"Hả? Không thể nào?" Ngũ sư đệ không tin mà dời ánh mắt tới chiến trường cỡ nhỏ kia, "Ớ? Là thật à! Không biết dùng bùa vây khốn chúng được không?" Ngũ sư đệ nói, thế mà rút bùa từ trong ngực ra ném về phía chiến trường thật.

"Ngũ sư đệ!" Nhị sư huynh đã không kịp ngăn cản, kéo tay áo ngũ sư đệ bất mãn nhìn hắn, "Hồ đồ cái gì? Nơi này là phạm vi Hậu Thổ Môn, những con thú cát bụi này rõ ràng là tiền bối Hậu Thổ Môn làm ra để huấn luyện đệ tử. Ngươi sao lại chen tay vào?"

"Hậu Thổ Môn thì làm sao nào? Minh sư thúc không phải nói họ đã sắp không chống đỡ nổi sao?" Ngũ sư đệ không quan tâm, nói: "Hậu Thổ Môn nếu như thật không muốn để ai thấy, thì dùng trận pháp che đi là được rồi. Có lẽ bọn họ ngay cả linh thạch bày trận pháp cũng không có ấy chứ?"

Nhị sư huynh có chút bất an với nét cười đáng khinh trên mặt ngũ sư đệ, trong lòng hắn tuy cũng không coi Hậu Thổ Môn ra gì, nhưng Hậu Thổ Môn dù sao vẫn còn một vị cao thủ Độ Kiếp Kỳ tương xứng tu vi với Minh sư thúc. Trước khi cao thủ Độ Kiếp Kỳ kia còn chưa hóa thành bụi bặm, người muốn ra tay với Hậu Thổ Môn cũng phải suy nghĩ kỹ một phen.

"Đi thôi, chúng ta còn phải đưa thiệp mời cho nhiều nhà, đừng ở đây lãng phí thời gian." Nhị sư huynh thấy ngũ sư đệ ném mấy tấm bùa vây khốn mấy con thú cát bụi, cũng không để tâm tới mấy con thú kia nữa.

Ngũ sư đệ lưu luyến nhìn Canh Nhị đưa lưng về phía hắn, suy nghĩ một chút, vẫn nhịn không được bước chân về phía trước, "Nhị sư huynh, Hậu Thổ Môn có người cùng thế hệ với ta, ta đi bắt chuyện cái."

Nhị sư huynh cũng không muốn đa sự, nhưng ngũ sư đệ đã nhích người, hắn cũng không thể đứng ở đây đợi, đành phải cùng đi về phía trước.

–

Truyền Sơn liếc thấy mấy tia sáng phóng tới, vô thức tránh thoát. Mấy tia sáng kia nứt toác ra trên người thú cát bụi, hóa thành hòm gỗ vây khốn mấy con thú cát bụi.

Người ném ra tia sáng rõ ràng không phải hắn, hơn nữa, mộc khắc thổ, thú cát bụi đã thực sự bị vây khốn như thế.

Mắt thấy thú cát bụi mình vất vả, mất sức cũng không thể đối phó lại bị người ta dễ dàng giải quyết, Truyền Sơn lòng thực sự rất khó ta.

Thiếu công kích của năm con thú cát bụi, Truyền Sơn cũng có thể phân ra một phần tâm tư nhìn người giải quyết thú cát bụi rốt cục là anh hào ở đâu. Kết quả vừa nhìn đã suýt làm hắn giận tung trời!

Thực ra tâm tư ngũ sư đệ muốn tiếp cận Canh Nhị cũng không xấu xa như vậy. Con người thì đều có lòng chưng diện, Hậu Thổ Tinh lại hiếm khi có được một người mới tới, muốn cám dỗ một phen cũng là bình thường.

Canh Nhị ngồi yên buồn chán, đang lấy một trái cây ra gặm.

"Bách linh quả ngươi ăn chỉ có ốc đảo của Hậu Thổ Môn mới có thể trồng được, một quả là mười viên linh thạch thấp phẩm." Ngũ sư đệ đi tới đằng sau Canh Nhị nói.

"Đắt như thế?" Canh Nhị luyến tiếc nhìn trái cây, càng cẩn thận gặm nó, thề không buông tha một mảnh thịt quả nào, ngay cả vỏ cũng nuốt hết.

"Ngươi thích ăn Bách Linh quả?"

"Ừ." Ta thích ăn thịt hơn nữa.

"Đây là quả táo hồng chỉ Thần Sa Môn ta có, mùi vị thơm ngọt, nhiều nước, bồi đắp nguyên thần kiên cố bản thân, ngươi nếm thử?" Ngũ sư đệ len lén nhìn sườn mặt Canh Nhị, từ trong túi Càn Khôn lấy ra một quả trái cây màu vàng đất hình dạng quái dị.

Canh Nhị không đưa tay lấy luôn, hỏi, "Cho ta?"

"Đúng vậy."

"Ta không biết ngươi."

Ngũ sư đệ cười, mỹ nhân đơn thuần quá, hắn thích, "Ta là Diệp Phong, đệ tử quan môn của chưởng môn Thần Sa Môn, còn ngươi?"

"Ta là... Canh Nhị."

Sao mỹ nhân lại có tên thế? Diệp Phong thầm thấy đáng tiếc. "Canh Nhị, chào ngươi, ngươi xem chúng ta bây giờ không phải đã biết nhau rồi sao? Này."

Canh Nhị cũng đã từng nghe qua tên quả táo hồng, nhưng từ trước tới giờ y vẫn chưa ăn, nhất thời tâm động, do dự nhận lấy.

"Khụ, Canh sư đệ, chào ngươi, tại hạ Vụ Tỉnh, xếp hàng thứ hai trong đệ tử nội môn của Thần Sa Môn. Xin hỏi ngươi là đệ tử Hậu Thổ Môn sao?" Nhị sư huynh thấy ngũ sư đệ đã mở miệng, cũng chỉ đành qua chào hỏi.

"Ack, xin chào, ta không phải đệ tử Hậu Thổ Môn." Canh Nhị nghe hắn hòa nhã nói, hơn nữa đã ăn của người ta nên cũng lễ phép trả lời, ngẩng đầu đáp lại Vụ Tỉnh một nụ cười.

Vụ Tỉnh chỉ cảm thấy trái tim đập thình thịch. Đây là phương pháp quyến rũ? Vụ Tỉnh cảnh giác, tay giương lên, lập tức ăn vào một viên thanh tâm đan thanh tâm tỉnh não.

"Ngươi là Yêu tu?"

"Hả?" Vẻ mặt của Canh Nhị thoạt nhìn có phần ngơ ngác, nhưng nhìn trong mắt Diệp Phong thấy thế nào cũng là đáng yêu.

Cũng không biết có phải do tác dụng tâm lý không, Vụ Tỉnh ăn thanh tâm đan xong, nhìn lại khuôn mặt Canh Nhị đã thích ứng hơn nhiều, không còn tâm thần bất định như cũ. Đến đây, Vụ Tỉnh cuối cùng cũng miễn cưỡng an tâm.

Nhưng bởi vì Canh Nhị lần đầu gặp mặt đã hạ Mị hoặc thuật với hắn, làm thiện cảm của hắn với Canh Nhị giảm xuống, thậm chí còn sinh mấy phần phản cảm. Một người nam nhân mà dùng Mị hoặc thuật? Qủa đúng là tà ma ngoại đạo!

Vụ Tỉnh thấy ngũ sư đệ của mình vẫn say sưa nhìn chằm chằm mặt Canh Nhị, lúc này lấy ra một viên thanh tâm đan đưa đến trước mặt ngũ sư đệ, "Ăn vào."

"Hả?"

"Ta bảo ngươi ăn vào!" Vụ Tỉnh thi triển uy nghiêm của nhị sư huynh.

Diệp Phong ngửi được mùi, biết là thanh tâm đan, dù sao ăn vào cũng không có hại gì, khó hiểu nhưng đành phải nhận lấy nuốt vào.

"Ngươi nhìn lại y."

Diệp Phong nhìn lại theo ngón tay Vụ Tỉnh, Canh Nhị khó hiểu ngẩng đầu nhìn về phía họ.

"Phát hiện chưa?"

"Phát hiện cái gì?" Diệp Phong không phát hiện bất cứ thay đổi gì.

"Ngươi có cảm thấy ăn thanh tâm đan vào nhìn lại y thì không như vậy, như vậy…"

"Nhị sư huynh, ngươi nghĩ đi đâu vậy?" Diệp Phong hiểu ra cười ha ha, nói: "Canh Nhị sư đệ chỉ là thiên sinh lệ chất, y cũng không thi triển yêu pháp tà ma gì như Mị hoặc thuật. Nhị sư huynh, ngươi lo lắng quá rồi."

Canh Nhị được khen là thiên sinh lệ chất há to miệng.

"Ngươi nhìn y không có thay đổi gì?"

"Đương nhiên."

Vụ Tỉnh trở nên khẩn trương, "Ngươi chắc chắn đã bị y mê hoặc lâu quá, đợi sư huynh ta phá yêu pháp của y!"

"Nhị sư huynh ngươi muốn làm gì?" Diệp Phong kêu lên sợ hãi.

Vụ Tỉnh một chưởng đánh về phía Canh Nhị.

52. Quyển 5 - Chương 7

Canh Nhị cũng coi như là ngồi đóng cửa trong nhà, tự dưng bị người tới gần, ngơ ngác được người ta cho một trái cây, còn chưa bày tỏ lòng biết ơn và thiện cảm của mình đã tự dưng bị người ta cho một chưởng.

Bởi vì Canh Nhị không phòng bị, một chưởng này y chịu gần như hết.

"Ầm!" Thân thể Canh Nhị ngửa về phía sau, sỏi đá dưới thân nhanh chóng bao phủ người y, nhưng chỉ thế thôi, y vẫn không buông quả táo hồng trong tay ra.

"Nhị sư huynh!" Diệp Phong đau lòng, vội vã qua nâng Canh Nhị.

Canh Nhị xoa ngực, tâm trạng vô cùng ảm đạm. Lại nữa rồi, vì sao luôn có mấy người danh môn chính phái, chính nhân quân tử thảo phạt y? Mặt y như thế cũng đâu phải do y muốn. Chờ tu vi y cao rồi, y sẽ hoàn toàn bỏ khuôn mặt này đi, để xem các ngươi còn cứ nói ta là yêu ma mê hoặc người được không.

"Ngươi không sao chứ?" Diệp Phong nâng Canh Nhị dậy.

Canh Nhị bị đánh một chưởng không nhẹ, chỉ lắc đầu nói không nên lời.

"Ngại quá, sư huynh ta có chút hiểu lầm với ngươi. Thương thế của ngươi thế nào? Ta bắt mạch cho ngươi."

Canh Nhị muốn từ chối, nhưng không cản được Diệp Phong nhanh tay, tay trái không cầm trái cây thoáng cái đã bị Diệp Phong cầm lấy.

Diệp Phong nắm cổ tay Canh Nhị, xúc giác dưới tay làm trong lòng hắn nhộn nhạo một phen. Mỹ nhân chính là mỹ nhân a, ngay cả bàn tay cũng sờ sướng như thế.

"Diệp Phong!" Vụ Tỉnh vừa thấy ngũ sư đệ hoàn toàn bị yêu nhân mê hoặc, vừa vội vừa giận, "Ta lệnh cho ngươi lập tức rời khỏi yêu nhân này, ngươi có nghe không?"

"Nhị sư huynh, ngươi quá nhạy cảm. Canh Nhị sư đệ và những Tà tu Đào hoa ổ không giống nhau, ngươi thấy y nhu thuận biết bao." Diệp Phong giơ cổ tay Canh Nhị lên, giống như giơ một cái chi của cún cưng lên cho sư huynh hắn xem.

"Đó là y đang mê hoặc ngươi!" Vụ Tỉnh đã từng bị Đào hoa ổ Tà tu mê hoặc mấy lần, thấy sư đệ kiểu gì cũng không tỉnh táo được thì lập tức gầm lên với Canh Nhị: "Yêu nhân, ta bảo ngươi lập tức rời khỏi ngũ sư đệ, bằng không đừng trách ta đánh ngươi thành hồn phi phách tán."

Canh Nhị càng thêm ấm ức, ta cũng muốn rời khỏi sư đệ ngươi, nhưng hắn ôm chặt như thế, ngươi lại ra sức đánh ta, ta hiện giờ tạm thời không tránh ra được.

Diệp Phong bị Vụ Tỉnh năm lần bảy lượt nói như thế, cũng bắt đầu do dự. Ý hoài nghi trong đầu cũng có, nhìn lại Canh Nhị trong lòng, càng cảm thấy khuôn mặt ấy vô cùng yêu nghiệt, nhìn kỹ xác thực không giống như khuôn mặt người bình thường có thể có. Lại nghĩ tới cảnh ngộ nhị sư huynh đã từng gặp, suy nghĩ của Diệp Phong cũng bắt đầu thay đổi.

Lẽ nào đây là âm mưu quỷ kế để đạt được thắng lợi ở Đại hội Thử Linh vào năm sau của Hậu Thổ Môn? Giống như Đào hoa ổ vậy, để giải quyết đối thủ lớn nhất là nhị sư huynh nên bảo thủ hạ yêu ma mê hoặc nhị sư huynh, đoạt chân nguyên của hắn, để hắn không thể tham gia Đại hội Thử Linh sang năm. Mà nay, Hậu Thổ Môn cũng dự định sử dụng chiêu này để đối phó hắn thay nhị sư huynh tham gia trận đấu?

Lúc Truyền Sơn phân tâm tư ra nhìn sang bên này thì thấy ngũ đệ tử Thần Sa Môn ôm Canh Nhị, một tay bóp cổ y, cùng với nhị sư huynh ép hỏi y có rắp tâm hại người hay không.

Thấy Canh Nhị nguy cấp, Truyền Sơn bất chấp thú cát bụi còn lại, lập tức xông qua.

"Các ngươi đang làm gì? Buông Canh Nhị ra!" Truyền Sơn xông tới, thú cát bụi này cũng theo tới.

"Chúng ta thiện chí tới cửa thăm hỏi đưa thiệp mời, Hậu Thổ Môn các ngươi lại dùng Mị hoặc thuật ghê gớm như vậy mê hoặc chúng ta. Qủa nhiên là ma, yêu, đạo một nhà Hậu Thổ Môn, chuyện gì cũng có thể làm được. Đây, thiệp mời cho các ngươi. Sau này còn dám thi triển loại thủ đoạn hạng ba này với chúng ta, ta liền cho các ngươi nếm thử lợi hại của công pháp Thần Sa Môn."

Nhị đệ tử Vụ Tỉnh không muốn trở mặt với Hậu Thổ Môn ngay, tự nhận là cực kỳ rộng lượng bỏ qua việc này, ném thiệp mời rồi bảo sư đệ Diệp Phong buông Canh Nhị ra đi với hắn.

Diệp Phong ra sức bóp cổ Canh Nhị, thấy trên làn da non mịn của y bắt đầu xuất hiện một đường dấu vết đỏ tím, tâm trạng nhất thời dâng lên cảm giác khác thường. Ngón tay trượt xuống theo cổ Canh Nhị…. Diệp Phong cả kinh, thoáng cái đã ném Canh Nhị ra thật xa.

Qủa nhiên là Mị hoặc thuật của yêu ma! Nhị sư huynh nói không sai, tiểu yêu ma này không có lòng tốt.

"Bịch!" Truyền Sơn đón được Canh Nhị, chịu không nổi quán tính, lùi về sau mấy bước liền, đặt mông ngồi trên mặt đất.

Thú cát bụi đánh tới, Truyền Sơn ôm Canh Nhị nói không nên lời lăn mấy vòng liền, chật vật vô cùng. Chỉ sai lệch một li một lai như vậy, hai đệ tử Thần Sa Môn đã thi triển Phi hành thuật bỏ đi.

Đệt! Đừng nói đánh hai tên khốn kia, ngay cả nội dung câu chuyện cũng chưa biết rõ ràng đã để người chạy. Truyền Sơn thống hận không ngớt, tranh thủ thời gian nhìn thoáng qua Canh Nhị trong lòng, thấy y mắt mở to, vừa khó hiểu vừa tủi hổ, vội vã hỏi một câu: "Đã chết chưa?"

Canh Nhị đưa tay che cổ, đau đớn nhẹ nhàng lắc đầu.

"Không chết là được rồi." Truyền Sơn đầy bụng giận không chỗ xả, Canh Nhị trong tay cũng không có thời gian bỏ mặc, chỉ có thể ôm Canh Nhị chạy lung tung.

"Bùng!" Mấy tiếng nứt toác vang lên, hòm gỗ vây khốn mấy con thú cát bụi bị phá ra, thú cát bụi bị vây trong đó lấy được tự do, cùng nhau nhào tới Truyền Sơn.

Đáng tiếc hai vị đệ tử của Thần Sa Môn không thấy màn thú cát bụi phá bùa này, nếu thấy được, có lẽ sau này họ sẽ cẩn thận hơn với tình hình truyền nhân của Hậu Thổ Môn lúc ấy. Nhưng bất kể họ có thấy màn này hay không, cùng với nhìn thấy rồi thì có thận trọng hơn với truyền nhân của Hậu Thổ Môn hay không thì thù oán này cũng đã kết nút rồi.

Hai vị đệ tử Thần Sa Môn cũng thật không ngờ, chỉ một việc nho nhỏ bình thường không đáng để trong lòng này, lại dẫn tới…

"Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Hai người kia sao lại ra tay với ngươi? Ngươi kể chuyện vừa xảy ra cho ta nghe xem nào." Truyền Sơn vừa ứng phó thú cát bụi, vừa liên thanh hỏi thúc Canh Nhị.

Canh Nhị bưng cổ họng, từ trong ngực lấy ra một viên đan dược nhét vào miệng, qua một hồi lâu mới nói đại khái câu chuyện ra cho Truyền Sơn nghe.

Truyền Sơn nghe xong nổi giận, "Cái tên ngu ngốc nhà ngươi, chỉ biết có ăn ăn ăn thôi! Người ta cho quả trái cây cái là coi người ta tốt. Đáng đời bị đánh!"

Một con thú cát bụi thừa dịp Truyền Sơn phân thần mắng chửi người, lặng lẽ nhào tới từ phía sau.

Truyền Sơn đá lại một cái, đá vỡ tung thú cát bụi luôn.

"Ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra…" Canh Nhị ức muốn chết, trái cây là cái người tên gì Phong cứ nhất quyết cho, y thiện y tỏ cảm ơn, kết quả lại đột nhiên bị đối phương như tà ma ngoại đạo quyến rũ người ta, hấp thu tinh khí. Đến ngay cả cái tên lúc đầu còn cười với y, nói y tốt cũng bị đồng môn thuyết phục, không những sinh lòng hoài nghi, còn ra tay luôn với y.

"Bắt đầu từ ngay mai ngươi liền che cái mặt lại cho ta! Không được ta cho phép thì không cho lộ mặt gặp người."

Tức ơi là tức! Truyền Sơn cũng không biết mình vì sao lại tức thế. Là giận mình không có năng lực bảo vệ đồng bọn, hay giận hai đệ tử Thần Sa Môn không phân tốt xấu đã ra tay đánh người, ngay cả chính hắn cũng không rõ ràng lắm. Hắn thậm chí đang giận Canh Nhị vì sao phải có cái bản mặt yêu nghiệt đó.

Trong lúc nổi giận, tiềm lực của Truyền Sơn phát huy mạnh, quả cầu kim loại nứt ra hai nửa, thoáng cái nhốt một con thú cát bụi đánh lén vào trong quả cầu.

Qủa cầu kim loại vẫn đang hoạt động, Truyền Sơn coi quả cầu kim loại như đệ tử Thần Sa Môn, đạp một phát sâu mười thước vào trong cát.

"Không tệ, đây miễn cưỡng coi như ngươi đã giải quyết được một con đi." Giọng nói già nua không nhịp điệu vang lên, một lão đầu già đến không thể già hơn xuất hiện giữa không trung.

"Ngươi trốn chỗ nào xem trò hay đấy?" Truyền Sơn mắng to, "Ta bán mạng cho Hậu Thổ Môn ngươi, lão già nhà ngươi lại mắt mở trừng trừng nhìn đồng bọn ta bị người bắt nạt còn không quan tâm?"

Dương Quang Minh ngoáy cái lỗ tai, không tức giận khi Truyền Sơn bất kính, ống tay áo vung lên, thiệp mời bị cát bụi phủ từ từ hiện lên, bay tới tay lão nhân.

Lão nhân mở thiệp mời xem, là thiệp mời các môn phái bàn bạc xem Đại hội Thử Linh sang năm do ai chủ trì. Trăm năm trước vốn đã quyết định do Phục Thú Môn chủ trì, nhưng một vị truyền nhân cuối cùng của Phục Thú Môn đã binh giải vào hai mươi năm trước nên người chủ trì Đại hội Thử Linh lần này vẫn chưa xác định được.

Mà số các môn phái chủ trì Đại hội Thử Linh luôn là thứ bị tranh cướp bởi vì thù lao hậu hĩnh. Dù môn phái chủ trì không có đệ tử tham gia Đại hội Thử Linh của giới này đi nữa, chỉ cần có thù lao chủ trì cũng đã như có thể đạt được phần hơn trăm năm.

"Hai đệ tử mọn của Thần Sa Môn, ngươi bảo một người có tu vi Độ Kiếp Kỳ như lão phu đứng ra đối phó?" Lão nhân nói.

Truyền Sơn không nói chuyện.

Thời gian tới nơi này tuy không dài, nhưng qua cái miệng Dương Đắc Bảo, hắn cũng đã có hiểu biết về địa vị của lão nhân tại Hậu Thổ Tinh, có lẽ chính là một trong mấy cao thủ siêu cấp còn sót lại sau khi trải qua sàng lọc. Đáng tiếc Hậu Thổ Môn gián đoạn nghiêm trọng, chỉ có hai lão nhân chống chọi, Dương Quang Minh cơ bản mặc kệ không quản, tất cả công việc của Hậu Thổ Môn chín phần chín đều do sư đệ Dương Đắc Bảo đứng ra.

"Không muốn bị người bắt nạt, vậy cố gắng để mình trở nên mạnh đi. Đạo lý này lúc nào cũng chính xác, người bình thường, người tu hành, bao gồm cả thần tiên cũng thế. Quy củ của Hậu Thổ Môn ta là, việc của mình tự mình lo, chỉ cần không chết thì không được trở lại sư môn tìm trưởng bối xuất đầu lộ mặt."

Thảo nào Hậu Thổ Môn không có đệ tử, thì ra đều chết sạch. Truyền Sơn ác độc nghĩ.

"Ngươi muốn ôm tên kia tới khi nào? Hay ngươi muốn sau này đều huấn luyện như vậy?" Lão nhân bỏ thiệp mời vào tay áo, xấu xa nói. Thấy biểu hiện hôm nay của Truyền, lão đột nhiên rất muốn tăng thêm độ khó cho hắn.

Truyền Sơn không phải không muốn buông Canh Nhị, mà là hắn không rõ thương thế của Canh Nhị có nghiêm trọng không; thứ hai sợ thú cát bụi ngộ thương Canh Nhị đã bị thương; thứ ba… hắn không phải không tìm được cơ hội sao.

Canh Nhị dựa trong lòng Truyền Sơn cũng rất khó chịu, lăn mấy vòng liền không nói, còn ăn đầy miệng cát.

Truyền Sơn cuối cùng cũng tìm được cơ hội đặt Canh Nhị sang một bên, nhưng trong lúc xoay người lại đồng thời thấy tên tham ăn đó dùng tay áo lau quả trái cây màu vàng đất kia nhét vào trong miệng.

Y vẫn còn cầm quả ấy trong tay? Truyền Sơn cũng không biết vì sao mình lại giận như vậy, hắn chỉ cảm thấy hắn sắp bị tên tham ăn kia chọc tức chết mất thôi!

Lửa giận hừng hực bốc lên đốt cháy lý trí của Truyền Sơn.

"Tưng!" Truyền Sơn hung hăng quay đầu lại, đôi mắt trong suốt trở nên đỏ như máu, giống như một con ác lang hung hăng chống lại mười bốn con thú còn lại.

Nhìn thấy người nửa xương khô kia mang theo vẻ mặt nhe răng cười chủ động nhằm về phía thú cát bụi, Dương Quang Minh thỏa mãn gật đầu. Không tệ, cuối cùng cũng có chút phấn đấu.

Đối với tiểu ma đầu thay mặt Hậu Thổ Môn tham gia Đại hội Thử Linh, cảm giác của Dương lão rất phức tạp. Gần hai tháng nay, biểu hiện của tiểu ma đầu hắn đều nhìn thấy được.

Kiên trì, nghị lực, sự dẻo dai, bền lòng, tiểu ma đầu dường như không thiếu gì cả. Chính yếu là tiểu ma đầu cũng không phải chỉ biết khổ luyện, hắn còn biết động não. Hắn không biết tiểu ma đầu trước kia có tu luyện ma công khác hay không, nhưng hắn cũng không cảm thấy gì khác lạ từ trên người tiểu ma đầu. Nói vậy, dù hắn có biết một ít ma công căn bản, cũng có thể thuộc vệ loại chính tu như Bạch Đồng.

Nghĩ tới Bạch Đồng, lòng Dương lão chỉ thấy mất hứng. Nếu không phải đồ phản bội đó đi ra quấy rối, tiểu ma đầu này không phải đệ tử thân truyền chắc chắn của lão sao? Hiện tại tìm được sư phụ giỏi đã khó, nhưng tìm được truyền nhân giỏi càng khó, nhất là với tình huống đặc thù như ở Hậu Thổ Tinh.

Ai, buông tha tiểu tử này, không biết lần sau lúc nào mới có thể gặp được truyền nhân hợp ý.

Truyền Sơn mất đi lý trí, phóng ra toàn bộ tiềm lực buổi tối được Canh Nhị ôm về.

Truyền Sơn đã hoàn toàn thoát lực, hôm nay hắn liên tục dùng kim loại làm sáu cái hòm, đợi đến sau cùng vẫn duy trì cục diện chịu đòn. Vẫn còn được một hơi thở, chỉ có thể rõ thân thể hắn nhẫn nhịn hơn so với lão dự đoán.

"Còn bốn ngày nữa là tới ngày hẹn với Bạch Đồng, ngươi có thể thu thập được hết mười lăm con thú cát bụi trong vòng bốn ngày chứ?"

Truyền Sơn tức giận liếc xéo Canh Nhị, Dấu vết trên cổ tên tham ăn này đã không còn nữa, nội thương cũng như là đã khỏi hẳn.

Truyền Sơn nhịn không được nghĩ, đừng thấy người này thoạt nhìn yếu đuối, nói không chừng cơ thể còn dẻo dai hơn hắn. Hơn nữa kỳ diệu nhất là, người bình thường gặp phải loại chuyện này dù không ồn ào đòi báo thù thì ít nhất cũng phải mắng vài câu. Nhưng người này đến oán hận cũng không tỏ vẻ, giống như là y cũng không bị người bóp cổ dọa, một chưởng đánh bị nội thương, chỉ là trên đường bất cẩn đụng phải người ta thôi.

"Ta cảm thấy, ngươi không nhất định phải dùng hòm để nhốt thú cát bụi lại. Muốn tiêu diệt chúng cũng không phải không có cách, so với cách trực tiếp đó, ngươi hấp thụ pháp lực trên người chúng, khi những con thú cát bụi này mất đi pháp lực điều khiển chúng tự nhiên liền tiêu tán thôi."

Truyền Sơn khẽ động trong lòng. Còn có thể làm vậy sao? Muốn hỏi cho rõ nhưng lại không muốn nói chuyện với Canh Nhị ngay.

"Đương nhiên, không phải khí ô uế nên ngươi hấp thu sẽ chậm hơn." Canh Nhị thấy sắc mặt Truyền Sơn không đúng lắm, lại nhanh chóng nói: "Nhưng vẫn còn cách khác, chẳng hạn phân giải chúng từ bên trong.

"Cát bụi có thể hình thành dạng thú, ngoại trừ khống chế ma lực của người khống chế cho chúng, còn có cả trận pháp cấu thành nên thân thể chúng nữa. Ngươi mỗi lần đánh tan nó, nó có thể tụ lại lần nữa, chính bởi vì trong cơ thể nó bao hàm một loại trận pháp phục nguyện, trận pháp có thể cấu thành thân thể dù chia làm vô số nhưng chỉ cần ở trong phạm vi nhất định vẫn có thể tụ lại với nhau. Phân giải chúng từ bên trong, chính là phá thẳng trận pháp hình thành nên thân thể chúng."

Thứ như thú cát bụi cũng là trận pháp? Truyền Sơn bị nước thuốc kích thích nhe răng trợn mắt, đợi đến đỉnh điểm đau đớn.

"Biểu hiện của pháp thuật đại đa số đều là biểu hiện về trận pháp và pháp lực. Ngoại trừ phân giải trận pháp, ngươi còn có thể phân giải thuộc tính hoặc là biến đổi hoàn toàn thuộc tính của nó. Vô luận ngươi áp dụng cách nào, tốt nhất có thể nhìn thấu bản chất của thú cát bụi, chỉ khi nào chỉ (ngón tay) chưởng (bàn tay) của ngươi yếu hơn kẻ địch thì ngươi mới có thể một kích mất mạng."

Nói hay ghê! Truyền Sơn quả thực muốn vỗ tay khen Canh Nhị. Có lẽ bên cạnh hắn, sư phụ giỏi nhất thực ra là Canh Nhị đi? Truyền Sơn đã phát hiện, vào lúc hắn khó hiểu tri thức tu luyện nhất, Canh Nhị luôn có thể dùng câu nói bình thường dễ hiểu nhất để giải thích rõ ràng cho hắn, cũng sẽ không ném cho hắn một câu 'tự tìm hiểu' gì gì đó.

Canh Nhị kỳ lạ, có tri thức tu luyện vững chắc như thế mà sao tu vi lại thấp vậy.

"Thuộc tính chủ của ngươi tuy là kim, nhưng trong cơ thể của mỗi sinh mệnh đều bao hàm tồn tại các loại thuộc tính, rất hiếm có sinh linh nào chỉ có duy nhất một thuộc tính. Nói cách khác, chỉ cần ngươi tu luyện đến nơi đến chốn, ngươi hoàn toàn có thể nhận thuộc tính của bất luận sinh linh, bất luận vật thể nào bao hàm nó.

"Khi ngươi hiểu rõ cũng có thể công nhận, nắm trong tay các thuộc tính xong, ngươi có thể học tập trận pháp, khi ngươi ghi nhớ thuần thục và thông hiểu đạo lý các loại trận pháp cơ bản, bất luận pháp thuật gì ở trước mặt người đều sẽ trở nên trong suốt. Chỉ cần ngươi bắt được nhược điểm và thiếu hút của chúng để tiến hành phản kích là có thể lập vị thế bất bại."

Truyền Sơn nghe cực kỳ chăm chú, ngay cả việc ngó lơ Canh Nhị cũng quên.

Nhưng người nói chuyện thấy người nghe vẫn không để ý tới y, không khỏi càng bất an hơn, "Ngươi, ngươi vẫn đang tức giận à? Ta đã nói chuyện hôm nay không liên quan tới ta, ta cũng không biết vì sao họ đột nhiên ra tay với ta mà."

Hử? Được rồi, ta vẫn đang giận tên tham ăn ngươi đấy! Truyền Sơn nhanh chóng bày ra dáng vẻ hung ác độc địa của chủ nợ.

Thấy Truyền Sơn có vẻ mặt hung ác ấy, Canh Nhị buồn rầu cúi đầu, chân trần cọ mặt đất, ngập ngừng nói: "Trước đây ta cũng hay gặp phải chuyện như thế. Bình thường sẽ có mấy tu giả chính đạo khuyên ta không nên ham đi vào con đường tà đạo, tốt lành thì còn khuyên ta hai câu hoặc là mặc kệ ta, không tốt thì sẽ ra tay với ta, còn nói ta hại bạn hắn hoặc ai đấy.

“Họ đều mắng ta là tà ma ngoại đạo, nói ta thi triển Mị hoặc thuật hại người, nhưng công pháp của ta là loại tăng tiến rất chậm, ta cũng không hút nguyên khí của người ta để luyện công…”

“Làm gì đấy làm gì đấy? Lớn như vậy còn rớt nước mắt, ngươi có xấu hổ không a? Khóc cái gì mà khóc, ta lại chưa nói gì ngươi.”

Người nửa xương khô mạnh miệng nhẹ dạ không chịu được nổi nữa. Cũng đúng thôi, việc này không trách được Canh Nhị. Tuy y tham ăn chút, nhưng trái cây kia cũng không phải y đòi.

Hỏng là hỏng ở hai tiểu tử đầu óc xấu xa kia, ngươi nói người ta mặt mũi quyến rũ liên quan gì tới ngươi? Tâm thần ngươi không kiên định dễ bị mỹ sắc mê hoặc, dự vào cái gì trách người ta xinh đẹp? Còn ra tay đánh người? Gia mặc ngươi là Thần Sa Môn hay Sỏa Tử Môn, món nợ này sớm muộn cũng phải đòi lại.

“Qua đây.”

Canh Nhị còn đang cúi đầu rớt nước mắt.

“Ta bảo ngươi qua đây.” Truyền Sơn không nhịn được vỗ mép thùng, ý bảo Canh Nhị ngồi gần lại.

Canh Nhị dụi mắt đi chầm chậm tới, Truyền Sơn bưng cơm tối nhét vào lòng y.

“Đều cho ngươi tất, đừng khóc nữa. Ta biết chuyện không trách ngươi. Ta không phải giận ngươi, ta là đang giận mình. La Truyền Sơn ta uổng là lão đại của ngươi, không những không thể che chở cho ngươi, còn phải mọi chuyện nhờ ngươi giải quyết. Nhị, ngươi yên tâm đi, sau này phàm là người bắt nạt ngươi, ta đều sẽ giúp ngươi đòi lại. Đừng khóc nữa mà.”

Truyền Sơn nói xong đưa tay xoa đầu Canh Nhị.

Canh Nhị đang cầm cơm tối của Truyền Sơn, lòng cảm động vô cùng, “Ngươi, ngươi tốt hơn sư điệt của ta.”

Sư điệt? Truyền Sơn nhớ kỹ mình không phải lần đầu tiên nghe thấy Canh Nhị nhắc tới vị sư điệt này.

“Cuối cùng ngươi cũng biết ta tốt với ngươi à.” Truyền Sơn cảm thán lại thuận tay vuốt tóc y. Tư thế này cũng chẳng khác gì vuốt lông đại cẩu trong nhà, chỉ thiếu không nâng cằm Canh Nhị lên, gãi cổ y thôi.

“Ừ, đúng là không dễ nhận ra.” Canh Nhị nhặt miếng thịt lên, nín khóc mỉm cười.

Truyền Sơn: “…”

Bốn ngày còn lại, Truyền Sơn không sử dụng phương pháp phá thú Canh Nhị dạy. Không phải không muốn dùng, mà là thời gina không đủ.

Thời gian bốn ngày hắn dùng hết hết để thuần thục phân giải, ngưng tụ thuộc tính kim. Thuộc tính kim cũng bao hàm rất nhiều chủng loại, điều này chỉ có thể giữ lại sau này từ từ làm quen, hiện giờ chỉ cần hắn cảm giác được thuộc tính kim là liền lập tức tách nó ra.

Ngay từ đầu hắn còn chỉ phân giải, ngưng tụ từ trong cát bụi, dần dần, hắn bắt đầu phân giải thẳng từ trên người thú cát bụi ra vật chất thuộc tính kim.

Sau đó, hắn phát hiện không biết có phải thuộc tính kim cũng là một trong những điều kiện của trận pháp để cấu thành nên thú cát bụi hay không, khi vật chất thuộc tính kim trong cơ thể thú cát bụi bị tách ra, hình dáng của những con thú cát bụi này đều trở nên loãng hơn, thậm chí còn ảnh hưởng tới lực công kích và tốc độ của chúng.

Vừa thấy có cơ hội, Truyền Sơn không lấy vây khốn thú cát bụi làm việc chính nữa, mà trực tiếp phân giải, lấy mẫu vật chất thuộc tính kim trong cơ thể chúng, sau đó trực tiếp phá tan chúng.

Thực nghiệm của hắn đã thành công rồi, thú cát bụi bị đánh tan không thể tụ tập lại nữa.

Ngày thứ tư, trước khi ánh trăng ở phương Bắc phát ra ánh sáng, cuối cùng Truyền Sơn cũng có thể giải quyết một mạch mười lăm con thú cát bụi.

Nhìn cát bụi đầy đất, nhìn lại tiểu ma đầu mặt ngoài mang vẻ khiêm tốn đợi chỉ giáo, Dương lão đầu đột nhiên ‘oa’ một tiếng xoay người chạy về phía Hậu Thổ Môn, vừa chạy vừa lớn tiếng khóc thét:

"Oa oa oa! Đồ đệ của ta, rõ ràng là ta nhìn trúng trước, dựa vào cái gì một mầm tốt thế lại bị Bạch Đồng đồ phản bội kia cướp chứ? Sư phụ ơi, khi đó vì sao ngươi không một chưởng chụp chết ma đầu kia! Hu hu! Đồ đệ của ta, cứ như vậy là mất rồi... Ta không sống không sống nữa! Oa !"

Dương Đắc Bảo đứng ngoài sơn môn rất bình tĩnh vẫy tay với hai người ngoài cửa, "Vào đi, Bạch Đồng chưa chết, chưởng môn sư huynh hắn tuyệt đối sẽ không chết."

Hai người này khi đó rốt cuộc có ân oán gì? Truyền Sơn có phần hiếu kỳ, lôi kéo Canh Nhị cùng đi về phía Hậu Thổ Môn.

Đêm đó, Truyền Sơn được miễn không phải chịu dằn vặt ngâm thuốc tắm. Dương Đắc Bảo gọi Truyền Sơn tới đại điện, nói muốn kể cho hắn nghe một vài thường thức của Huyết Hồn Hải. Truyền Sơn thấy Canh Nhị không sao, cũng kéo y đi theo.

"Huyết Hồn Hải, kể rằng là do cơ thể của Ma thần thượng cổ biến thành, trong có chín mươi chín tầng, mỗi khi qua một tầng là tiến một cấp nhỏ, cứ chín tầng là nâng một tầng tu vi. Chẳng hạn như ngươi bước qua được chín tầng cửa ải khó đầu tiên là có thể bước từ Luyện Khí Kỳ và Ngưng Khí Kỳ.

"Bởi vì đó là di tích Ma thần thượng cổ để lại, phân chia tu vi bên trong nó cũng khác so với nay, nhưng đại thể vẫn tương đối. Kể rằng nếu có thể đột phá được cửa Huyết Hồn Hải cuối cùng, thậm chí có thể ở bên trong đạp đất thăng thiên. Nhưng theo ta biết, còn chưa có người như vậy xuất hiện."

"À? Vậy ma tu lợi hại nhất bây giờ đã lên được cửa thứ bao nhiêu?"

"Có người nói là cửa thứ tám mươi chín. Ngươi không nên coi nhẹ cửa tám mươi chín, ta nghe sư phụ nói với ta, ma tu xông qua cửa tám mươi chín kia sau khi trở về, bế quan chẳng quá ba lần đã đột phá Độ Kiếp, thành công thăng thành chí thượng Ma giới."

"Nếu cửa tám mươi chín có công dụng như vậy, mười cửa sau dùng để làm gì?"

"Không biết. Có lẽ ngươi hỏi Bạch Đồng, hắn sẽ biết gì đó."

Canh Nhị ở một bên giần giật.

Truyền Sơn cảm thấy Canh Nhị khẽ nhúc nhích, đoán rằng y có khả năng biết gì đó. Nhưng không biết xuất phát từ suy nghĩ gì, hắn không hỏi trước mặt Dương Đắc Bảo.

Một tu giả biết rất nhiều bí mật người khác không biết, tu vi còn rất thấp, nghĩ như thế nào cũng thấy không bình thường. Nói hắn xuất phát từ tâm lý bảo vệ tiểu đệ cũng được, xuất phát từ tâm lý phòng bị cũng tốt, nói chung hắn không muốn để người khác biết chỗ đặc biệt của Canh Nhị.

"Vì sao nó lại tên là Huyết Hồn Hải?"

"Có rất nhiều truyền thuyết. Cách nói khá phổ biến có hai. Thứ nhất, nghe nói ngươi bất kể phá bao nhiêu cửa, đi ra đều phải trải qua một biển máu, trong biển máu đó nguy cơ tứ phía, nếu ứng đối không tốt, một thân tu vi đều sẽ bị hút đi. Cách nói thứ hai là, ma tu đi vào hầu như đều là cửu tử nhất sinh, cũng không phải đi vào là có thể đảm bảo đi ra được. Hơn nữa, ranh giới trong đó vô biên vô hạn, liền bị chụp cái tên Huyết Hồn Hải."

Canh Nhị lại giần giật.

Truyền Sơn lần này ấn y lại luôn.

Không biết có phải Canh Nhị hiểu ý hắn không, thành thành thật thật không nhúc nhích nữa.

"Bạch Đồng nói một ma tu suốt đời chỉ có thể mở Huyết Hồn Hải một lần? Mở Huyết Hồn Hải ra phải trả cái giá gì?"

Dương Đắc Bảo thở dài nói: "Bạch Đồng nói không sai. Mở Huyết Hồn Hải cần tinh huyết và tu vi làm cái giá, thời gian tỷ lệ càng lớn, Bạch Đồng phải cần trả tu vi hai trăm năm và hai giọt tinh huyết, mang theo ngươi, hắn phải trả cái giá gấp đôi."

Chính bởi vì Bạch Đồng chịu trả cái giá đó, sư huynh hắn mới có thể đang tâm nhường đi.

"Vậy nếu là người tu vi quá thấp muốn mở Huyết Hồn Hải thì sao?"

"Nếu không có trưởng bối sư môn giúp đỡ, vậy thì mượn thọ mệnh hoặc sinh linh làm tu vi. Có những tà ma vì không thương thân mình mở Huyết Hồn Hải, sẽ dùng sinh linh để làm nước cờ đầu, sinh linh có linh lực hoặc ma lực càng mạnh, tu vi thay thế lại càng nhiều. Nhưng tinh huyết chỉ có thể dùng của chính mình. Bạch Đồng mang ngươi vào, ngươi chỉ cần trả hai giọt tinh huyết là được.

Nội tâm Truyền Sơn có phần nặng nề. Tuy nói chuyện thay Hậu Thổ Môn tham gia Đại hội Thử Linh xuất phát từ nửa ép buộc nửa bất đắc dĩ, nhưng mắt thấy Hậu Thổ Môn đối đãi hắn không tệ, trong tình huống nghèo đến linh thạch dùng để tu luyện cũng túng thiếu mà còn đặc biệt mua các loại dược vật từ Thần Sa Môn để ngâm cho hắn tắm, mà nay Bạch Đồng vì thăng tu vi cho hắn, cũng phải trả cái giá đắt, dù hắn có là người ý chí sắt đá cũng sẽ cảm động ba phần, huống chi hắn vốn chính là người trọng tĩnh trọng nghĩa.

Một ngày làm thầy cả đời làm cha. Hắn không muốn bị sư môn ràng buộc, nhưng ân tình phải chịu hắn cũng không dám quên. Hậu Thổ Môn tận lòng bồi dưỡng hắn, nói là vì Đại hội Thử Linh, nhưng thực tế người được lợi cũng là chính hắn. Dù sao tu vi là của bản thân, thuật pháp học được cũng là của bản thân, sẽ không bởi vì tham gia Đại hội Thử Linh mà bị cướp đoạt.

Về phần nguy hiểm trong quá trình tu luyện và tham gia tỷ thí gặp phải, cũng có thể nói là con đường nhất định phải qua trong lúc tu luyện. Bởi vì thực chiến mới là cách tốt nhất để nâng cao tu vi. Lấy tính tình của mình cũng không thể suốt ngày ngồi trên bồ đoàn ngồi thiền suy tưởng được, cách thực chiến này mới thích hợp cho hắn hơn cả.

"Tiến vào Huyết Hồn Hải, ta cần phải chú ý những gì?"

Dương Đắc Bảo gật đầu, "Tiếp theo đây là những trọng điểm, ngươi phải nghe cẩn thận."

"Mời nói."

"Những tình huống này cũng đều là Bạch Đồng nói với ta, bảo ta nhắn nhủ với ngươi trước. Sau khi tiến vào Huyết Hồn Hải, thời gian của ngươi và hắn cũng không nhiều, hắn không có nhiều thời gian như vậy để nói rõ từng mục cần chú ý với ngươi. Huyết Hồn Hải có một đặc điểm, bất kể một lần đi vào bao nhiêu người, đều sẽ bị tách xa nhau ở cửa thứ nhất. Nói cách khác, ngươi chỉ có thể một mình chiến đấu mỗi một cửa.

"Mỗi một cửa thời gian đợi không cố định, lúc nào phá cửa thì lúc đó mới tiến vào cửa tiếp theo. Không thể vượt cấp, không thể quay lại, lúc muốn ra ngoài thì phải tìm đến một con khỉ màu đỏ, bắt lấy nó, bảo nó ngươi muốn về thế giới ban đầu ngươi mới có thể đi từ trong ra."

"Bạch Đồng bảo ta nói với ngươi, nếu ngươi dự định đi ra, nhất định phải bảo trì thể lực và ma lực nhất định, để tìm được và bắt được con khỉ đỏ kia. Nhớ kỹ, điểm ấy rất quan trọng, rất nhiều ma tu vì không thể tìm được hoặc bắt được con khỉ đỏ đó mà bị nhốt bên trong Huyết Hồn Hải, cuối cùng không phải bị ma tu cùng bị nhốt trong Huyết Hồn Hải cắn nuốt thì cũng chết trong trạm kiểm soát."

"Khoan đã! Không phải ngươi vừa nói mỗi một cửa chỉ có thể một mình chiến đấu sao? Sao lại có ma tu khác xuất hiện?"

Dương Đắc Bảo giải thích: "Nghe Bạch Đồng nói, có mấy trạm kiểm soát thi thoảng sẽ có ma đầu sắp xông quan ở. Nhưng loại tình huống chỉ xuất hiện sau cấp bốn mươi sáu. Coi như là một cách trá hình để Huyết Hồn Hải bảo vệ ma tu tu vi thấp."

"Ta cảm thấy một nguyên nhân khiến Huyết Hồn Hải trở nên cửu tử nhất sinh chính là do ma tu cấp cao dừng lại này đúng không?"

Dương Đắc Bảo nhìn hắn, ánh mắt có phần thương hại: "Nếu ngươi không muốn tiến vào Huyết Hồn hải, thực ra chúng ta còn có một mật cảnh. Tuy công hiệu không bằng Huyết Hồn Hải, nhưng vẫn có thể tăng tu vi của ngươi tới trình độ nhất định."

Truyền Sơn trầm tĩnh lắc đầu, "Không cần, ta chỉ muốn biết nguy hiểm của ta tới từ đâu."

Dương Đắc Bảo vỗ vai hắn tỏ vẻ thưởng thức, "Đáng tiếc trạm kiểm soát từng ma tu gặp phải cũng không tương đồng hết, cho nên không có tiền lệ có thể tham khảo. Nhưng, trạm kiểm soát từ từ dễ tới khó thì có thể chắc chắn."

"Có thể mang binh khí không?"

"Có thể, chỉ cần không phải vật còn sống thì đều có thể mang vào."

"Rùa cũng được?"

"Được là được. Nhưng tiến vào Huyết Hồn Hải vốn chính là để khảo nghiệm và thăng tu vi bản thân, mang bùa chú lợi hại trưởng bối sư môn ban tăng vào cũng không có chỗ tốt gì với tiến cảnh tu vi bản thân. Hơn nữa bùa chú luôn luôn có một ngày dùng hết, đến lúc đó... Nhưng mà, kể có thể một, hai tấm dùng để giữ mạng."

Truyền Sơn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, "Bên trong có phải có thể ăn uống hay không?"

"Có thể. Trong Huyết Hồn Hải cũng có thức ăn và nước uống, nhưng để lấy được thì cực khó khăn."

"Còn có điều gì khác cần chú ý không?"

Dương Đắc Bảo suy nghĩ thêm, "Tạm thời chỉ có thế. Còn về bí mật của Huyết Hồn Hải thì cũng không có nhiều người biết, ma tu đã từng đi vào lại đi ra cả đám đều kín miệng như bưng, ngoại trừ truyền nhân của mình thì cũng sẽ không nói cho ai khác biết. Ai, đây là một loại coi trọng của mình mình quý đấy, chỉ sợ người khác vượt lên mình. Ngươi cứ nghỉ ngơi đi, ngày mai..."

Ngày mai chính là ngày tiến vào Huyết Hồn Hải. Vừa nghĩ đến mình phải ở bên trong vượt qua khoảng thời gian hai trăm năm, Truyền Sơn liền cảm thấy cực kỳ kỳ diệu.

53. Quyển 5 - Chương 8

Canh Nhị mất tích rồi.

Khi Truyền Sơn định hỏi Canh Nhị có tin tức gì về Huyết Hồn Hải không thì tên kia đã không thấy. Tìm mãi cũng chỉ thấy trên một tảng đá trên bàn ăn của hắn có khắc lại tám chữ:

Có việc xuất môn, chớ mong. Canh Nhị.

Truyền Sơn ước lượng tảng đá, nhét vào trong miệng.

"Rôm rốp!" Tảng đá đã bị cắn vỡ.

Ngày hôm sau, Bạch Đồng đúng hẹn đến đây.

Nơi mở Huyết Hồn Hải không có nhiều yêu cầu lắm, chỉ cần âm địa là đều được.

Có dương tất có âm, Hậu Thổ Môn đã có sẵn âm địa để dùng. Truyền Sơn phát hiện phía sau núi của Hậu Thổ Môn lại có một mộ viên nho nhỏ.

Mộ viên là một nơi rất mát mẻ, âm khí nhè nhẹ thoảng ra từ trong mộ viên. Truyền Sơn vô ý hấp thu một ít, cảm thấy khá thoải mái, nhịn không được liền hấp thu thêm nhiều.

Bạch Đồng đứng ngoài mộ đồ thi lễ với mộ viên rồi cũng không nói nhiều, lập tức lấy tinh huyết của mình làm mực, lấy ma lực làm bút, đứng ngoài mộ viên vẽ một hình vẽ mô hình trận địa (trận hình đồ) giữa không trung.

Trận hình đồ hình thành không bao lâu liền bắt đầu quay tròn chung quanh một dấu chấm hỏi, theo tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh, dấu chấm hỏi trong đó bắt đầu lõm vào trong, "Truyền Sơn, ngươi thả hai giọt tinh huyết vào trận."

"Vâng." Truyền Sơn tiến lên, hắn đã biết tinh huyết là thứ gfi trong tri thức tu luyện căn bản. Chính là nguyên tinh và huyết dịch quý giá nhất trên người tu giả.

Trước đây, hắn vẫn cho rằng nguyên tinh nam tử phải nhờ quá trình mập hợp mới bắn ra được, không ngờ sau khi tu luyện lại có thể lấy ra từ trong cơ thể mình, loại nguyên tinh kèm huyết dịch rút ra này, còn gọi là tinh huyết. Nữ tử thì gọi là âm huyết.

Hai giọt tinh huyết của Truyền Sơn vừa nhỏ vào mắt trận, Bạch Đồng lập tức đánh ra thủ quyết liên tục làm cho người ta hoa mắt hỗn loạn.

"Chuẩn bị tốt chưa?" Bạch Đồng bình tĩnh hỏi.

Truyền Sơn ra sức gật đầu một cái, "Rồi."

Tay bị bắt lấy, cảm thấy căng thẳng, chờ Truyền Sơn phát giác thì Bạch Đồng đã kéo hắn đi vào trong mắt trận liên tục xoay tròn.

Ngoài trận, Dương Đắc Bảo thấy hai người thuận lợi tiến vào Huyết Hồn Hải, mắt trận xoay tròn cũng lập tức biến mất, khẽ thở một tiếng rồi quay đi. Sư huynh không chịu tiễn đưa, tám phần mười là không muốn trưng cái mặt khóc trước mặt Bạch Đồng. (nghi 2 ông này ghê, mỗi tội lão quá rồi = =)

Lần vào Huyết Hồn Hải này, ai biết người còn có thể ra hay không? Nói là một năm, nhưng bên trong là hai trăm năm thật sự a.

Sư huynh là một người, nói năng chua ngoa nhưng lòng dạ mềm yếu, nếu như đúng người lão huynh thích, lão ấy nhất định sẽ tốt với hắn từ tận đáy lòng, lão có thể nhận ra sư huynh rất thích tiểu ma đầu La Truyền Sơn kia, cũng thực sự rất muốn thu hắn làm đệ tử. Nhưng lão huynh cũng biết, Truyền Sơn thân là ma tu càng thích hợp theo Bạch Đồng tu luyện, cho nên lão ấy mới cố nhịn cơn tức hợp tác với Bạch Đồng đi.

Truyền Sơn à, nhớ phải trở về lành lặn.

"Ò ọ "

Truyền Sơn thấy vô số trâu. Dày đặc, tất cả đều là lũ trâu nước sừng dài chen chúc một chỗ với nhau vô cùng vô tận.

Hiện tại hắn và Bạch Đồng đã rớt xuống lưng hai con trâu.

Sắc trời xam xám, nửa mờ nửa tối, nhưng cảnh sắc chung quanh vẫn có thể thấy cực rõ. Dõi hết tầm mắt, vẫn là trâu, thật giống như không nhìn thấy được tới tận cùng.

"Đây là thế giới chân thật?" Truyền Sơn nhéo mình một cái.

"Đương nhiên." Bạch Đồng mỉm cười, "Nơi đây cũng là một bộ phận tồn tại thật sự trong vũ trụ, chỉ là khác không gian, tục truyền chính là thế giới do thân thể của một vị Ma thần viễn cổ thượng giới biến thành."

"Như vậy nơi đây chính là Huyết Hồn Hải rồi?" Truyền Sơn cũng không rõ hắn đây là thất vọng hay khiếp sợ.

Bạch Đồng lẳng lặng quan sát xung quanh, "Chắc là vậy. Theo những tu giả xa xưa từng tiến vào Huyết Hồn Hải nói, nơi họ đặt chân hoàn toàn không giống nhau. Chúng ta chỉ là tiến vào một góc nào đó của Huyết Hồn Hải."

"À? Vậy hiện tại chúng ta phải đi về đâu?"

"Cứ chờ một lát, sẽ có sứ giả nghênh đón tới."

"Còn có sứ giả nghênh đón?" Truyền Sơn khá là kinh ngạc.

Bạch Đồng gật đầu, nhìn thoáng qua Truyền Sơn, chìa tay đưa tới trước mặt hắn, "Trong miếng ngọc giản này đã ghi lại toàn bộ bí quyết luyện và tự ngộ tâm đắc của ta. Tất cả những điều ta lĩnh hội từ ma công tâm pháp, luyện thể thuật, trận pháp, thuật pháp, luyện đan, luyện khí tới khi đột phá tiến cấp đều ở trong đó. Ngươi cứ tuần tự mà xem, không nên tham nhiều."

Truyền Sơn do dự một chút, vẫn nhận lấy, "Xin lỗi."

Bạch Đồng biết hắn xin lỗi là ý gì, cười như không có gì, nói: "Tu giả chú ý duyên pháp, ma tu cũng như vậy. Duyên pháp của ngươi và ta đã như vậy, cưỡng cầu cũng không có ý nghĩa."

"Bạch sư phụ." Truyền Sơn cúi người làm lễ với Bạch Đồng. Ơn truyền nghệ, còn có cái giá tu vi hai trăm năm, hắn sẽ nhớ kỹ, chỉ cần không chết, tương lai rồi cũng sẽ cơ hội báo đáp.

Bạch Đồng nhận lễ, giơ tay nói: "Đứng lên đi, ta vốn cũng là đệ tử Hậu Thổ Môn, ngàn năm trước chỉ vì tiểu nhân gây xích mích phụ nữ che mờ mắt, làm ta bị ép phải chủ động rời khỏi Hậu Thổ Môn. Quang Minh lão… mặt ngoài thoạt nhìn thì hiểu lầm rất sâu, mặc ta giải thích thế nào cũng không nghe. Ngay từ đầu ta cũng oán hận lão, mãi đến sau này… Ta mới hiểu được, khi đó hắn xử sự như vậy với ta, thực ra là một cách bảo vệ."

Bạch Đồng dường như đang nhớ lại một chuyện gì đó ấm áp, trên mặt lộ ý cười khá nhu hòa, "Về phần thái độ hiện tại của hắn đối với ta, có thể nói là đã thành thói quen, không sửa được. Ha hả."

Truyền Sơn cung kính nghe.

"Ta không cần ngươi nhận ơn ta, chỉ hy vọng nếu ngươi có thể ra ngoài, nhớ kỹ sau này phải quan tâm Hậu Thổ Môn đôi chút là được."

"Việc này không cần ngài nói, ta cũng sẽ làm được." Truyền Sơn thật tình thực lòng nói.

Bạch Đồng gật đầu, "Tạo hóa của ngươi chắc lớn hơn ta, ta tin ngươi nhất định có thể thuận lợi đi ra ngoài từ nơi này. Sứ giả nghênh đón tới.

Từ phương xa, một con khỉ đội mũ đen đang hoạt bát chạy tới. Con khỉ cao chừng như đứa trẻ hai tuổi, một đôi mắt đen xoay tít vừa nhìn đã thấy rất giống trộm.

Sứ giả nghênh đón – con khỉ chạy tới trước mặt hai người, miệng thì nói tiếng người: "Chỉ có hai người các ngươi? Các ngươi đã quyết định muốn vào Huyết Hồn Hải?"

"Vâng."

"Được rồi." Con khỉ quơ một cái từ trong hư vô, lấy ra một cuộn thẻ tre.

Khỉ mở thẻ tre, đọc theo thẻ tre, nói: "Người xông quan hai người, tỷ lệ thời gian so với nguyên giới (thế giới ban đầu) là 1:200. Tức là, các ngươi có thể ở Huyết Hồn Hải lâu nhất là hai trăm năm. Người ở lâu quá hai lần thời gian sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong Huyết Hồn Hải. Điều ấy, các ngươi đã rõ chưa?"

Còn có cơ hội kéo dài? Hai người kinh ngạc, nhất tề gật đầu.

Khỉ tiếp tục đọc rằng: "Huyết Hồn Hải tổng cộng chín mươi chín cửa, từ dễ tới khó, mỗi khi phá một cửa mới có thể vào cửa tiếp theo, không thể vượt cấp, không thể quay lại. Nếu muốn trở lại thế giới ban đầu, cần tìm được Tiễn đưa đại tôn, mời xem hình tượng của Tiễn đưa đại tôn."

Tay khỉ lại quơ vài cái trên hư không, một con khỉ cả người đỏ lừ xuất hiện trước mặt hai người.

Khỉ đỏ chiều cao và hình thể cũng chẳng khác khỉ đen là mấy, trên đầu cũng đội mũ, nhưng là màu đỏ.

Khỉ kéo thẻ tre 'soàn soạt' ra bên phải, ngó một đống hạng mục cần chú ý bên trên, bực mình nói: "Sao dài vậy? Không phải đã bảo rút gọn sao? Lần nào cũng phải đọc nhiều như vậy, phiền thế."

Truyền Sơn mỉm cười, vẻ mặt Bạch Đồng không đổi.

"Các ngươi đã thấy rõ chưa?" Khỉ đen gãi gãi tai hỏi.

Thấy hai người gật đầu, khỉ đỏ lập tức mất dạng.

"Hỏi các ngươi lần nữa, các ngươi quyết ý xông vào Huyết Hồn Hải chứ? Sinh tử không bàn?"

"Phải." Truyền Sơn nghiêm mặt nói.

Bạch Đồng cũng gật đầu.

"Được." Khỉ đen rất vui, cuộn thẻ tre lại, cất đi rồi bắt chuyện với hai người: "Đi theo ta."

Truyền Sơn hiếu kỳ hỏi: "Phía sau thẻ tre kia còn viết những gì đấy? Vì sao không đọc?"

Khỉ đen vừa nghe, lập tức nhảy bật lên cao ba thước, kêu xì xì loạn lên, chỉ tay thẳng mũi Truyền Sơn mắng: "Dài dòng như vậy đọc rất là phiền, ngươi có biết hay không? Ngươi rốt cuộc có muốn vào Huyết Hồn Hải không? Không muốn thì cút ra ngoài cho ta!"

Bạch Đồng kéo Truyền Sơn, thầm Truyền Sơn cho hắn: "Không thể đắc tội sứ giả nghênh đón."

Truyền Sơn lùi ra phía sau một bước, tỏ vẻ mình tuyệt đối không có ý trèo lên đầu sứ giả nghênh đón đại nhân.

Khỉ đen thấy thái độ Truyền Sơn cũng cung kính, lúc này mới bỏ dáng vẻ phát điên, mang theo hai người nhảy về phía trước.

Truyền Sơn theo Bạch Đồng, giẫm lên lưng trâu di chuyển rất nhanh về phía trước.

"Ò ọ " Trâu con bị giẫm, như là cực kỳ không vui, nhưng bởi vì chật quá, chúng nó muốn lắc ngã sinh vật trên lưng cũng không thể.

Theo sứ giả nghênh đón chừng nửa canh giờ, chân đáp xuống đất bằng, một đầm lấy lớn vô cùng xuất hiện trước mắt hai người.

Truyền Sơn cảm thấy có gì không đúng, nhìn lại, đàn trâu biến mất, phía sau họ cũng là đất đầm lầy.

Khỉ đen nhảy 'ùm' vào trong đầm lầy sùi bọt.

Bạch Đồng không do dự, lôi kéo Truyền Sơn cùng nhảy theo.

Đây là thế giới thế nào?

Truyền Sơn dại người, nhìn kiến trúc thật lớn trước mắt.

Đây là một công trình kiến trúc khác hẳn với những kiến trúc hắn đã từng tiếp xúc, cảm giác cân đối cực kỳ vặn vẹo, hình dạng hoàn toàn không có quy tắc gì để tả, độ cao không thể nhìn thấy đỉnh là đâu, cùng với cách phối hợp màu sắc tuyệt đối dùng để khảo nghiệm trình độ tiếp nhận của con mắt, những thứ này hợp lại tạo thành một kiến trúc cực kỳ hùng vĩ trước mắt đây.

Đúng vậy, dù tòa kiến trúc này thoạt nhìn giống như một bãi rác phóng to, nhưng nó vẫn hùng vĩ. Khi xấu xí đã đạt tới cảnh giới nhất định, vậy không phải xấu nữa, mà là chấn động.

"Các ngươi thấy cái gì?" Khỉ đen đột nhiên quay đầu lại hỏi.

Hử? Truyền Sơn không rõ, lẽ nào kiến trúc mỗi người thấy không giống nhau?

Bạch Đồng trầm tĩnh đáp: "Núi, núi cao. Còn có bậc thang không có tận cùng."

Khỉ đen nhìn về phía Truyền Sơn.

Truyền Sơn suy nghĩ một chút, quyết định vẫn ăn ngay nói thật: "Kiến trúc đống rác phóng to, một tầng lại một tầng, hình dạng mỗi tầng đều khác nhau, màu sắc phối hợp nhì nhằng, toàn bộ làm người ta cảm thấy rất cao, rất xấu, rất hùng vĩ."

"Chi chi chi!" Khỉ đen đột nhiên hớn hở khua tay múa chân nói, "Nói quá đúng! Ta cũng thấy rất xấu, nhưng thứ ta nhìn thấy không giống ngươi." Khỉ đen giảo hoạt không nói ra thứ mình thấy.

"Bất kể các ngươi đã nhìn thấy cái gì, cửa khẩu của Huyết Hồn Hải là ở đây. Bây giờ, các ngươi có thể tiến vào. Chúc các ngươi chơi vui vẻ ở bên trong, hẹn không gặp lại a!" Khỉ đen không đợi hai người hỏi thêm gì, xoay người đã nhảy tưng tưng chạy đi xa.

"Đi thôi." Bạch Đồng bình thản, đi đầu vào trong ngọn núi cao hắn thấy.

Cái gì đến rồi cũng sẽ đến, vậy không nên suy nghĩ nhiều, cứ tu luyện cho tốt cái đã. Thời gian hai trăm năm, hy vọng bản thân sẽ không lãng phí chút nào. Chỉ là tròn hai trăm năm chỉ có mình mình ở một thế giới kỳ lạ khó hiểu thế này, Truyền Sơn còn chưa xông quan đã bắt đầu thấy cô đơn.

Tên ngu ngốc Canh Nhị kia, lúc nào không đi được chứ? Không thể chờ hắn một ngày sao? Mình có rất nhiều điều muốn phân phó với y, nếu mình không ra được, còn hy vọng giao người nhà cho y, nếu có khả năng thì tiện báo thù cho hắn nữa.

Nhưng bây giờ ngẫm lại, tên Canh Nhị kia là người có thể dựa dẫm sao? Giao phó cho Kỷ 14 còn được. Đáng tiếc mình vẫn không nhín ra chút thời gian để đi gặp Kỷ 14.

Nếu Canh Nhị và 14 huynh có thể cùng mình vào thì tốt rồi. Truyền Sơn cảm thấy tiếc nuối sâu sắc, thở dài, thấy bóng lưng Bạch Đồng đã biến mất, cũng không dừng lại nữa, lập tức cất bước về phía tầng đầu tiên của kiến trúc xấu xí mà hắn thấy.

"Nè nè nè! Chờ đã!"

Ống tay áo của Truyền Sơn bị kéo lại, vừa quay đầu đã thấy khỉ đen dẫn đường vừa rồi kêu 'chi chi chi' với hắn.

"Xin hỏi sứ giả nghênh đón có gì phân phó?"

Khỉ đen nhe răng với hắn, cười một cái như con người, coi vẻ khá hài lòng với giọng điệu tôn kính của Truyền Sơn.

"Ta đã quên nói với ngươi, ngươi khác với ma tu vừa rồi kia, thời gian ngươi ở Huyết Hồn Hải là 1:400, cũng chính là một năm nguyên giới, tương đương ngươi ở đây bốn trăm năm."

"Vì sao?" Truyền Sơn kinh hãi, rụt bước chân xoay người quay đầu lại.

Khỉ đen bảo: "Bởi vì có người dùng tu vi của bản thân trả giá cho ngươi đổi thêm thời gian hai trăm năm. Ngươi phải quý trọng đấy, đi đây!" Nói xong liền đi, không để cho Truyền Sơn thêm cơ hội hỏi han.

"Sứ giả nghênh đón đại nhân! Ngươi ít nhất cũng phải nói cho ta biết là là người đổi thêm thời gian cho ta chứ?" Truyền Sơn gào to lên.

Khỉ đen mặc kệ, chạy thẳng.

Là ai lại vì hắn đổi thêm thời gian hai trăm năm tu luyện? Là ai tin tưởng hắn có thể ở Huyết Hồn Hải đợi bốn trăm năm vẫn có thể sống sót ra ngoài?

Truyền Sơn lòng đầy nghi hoặc, bước vào con đường khổ tương ứng bốn trăm năm của hắn.

Cửa thứ nhất của Huyết Hồn Hải, hoặc là tầng thứ nhất, là một căn nhà gỗ nhỏ linh lung khéo léo, nhìn từ tạo hình tổng thể kiến trúc, tựa như chân bó của một lão thái thái thể hình béo tốt vậy, còn là một chân.

Truyền Sơn trước khi tiến vào cảm thấy rất lo tòa kiến trúc này có thể sụp xuống không, nhưng khi hắn tiến vào rồi thì không còn cảm giác này nữa.

Vừa vào trong, căn nhà gỗ lại là một bình nguyên vô cùng rộng, trên bầu trời còn treo một vật thể phát sáng lắc qua lắc lại. Cả không gian tràn ngập ánh sáng, cũng không có chút cảm giác âm u nào.

"Bụp bụp bụp!" Từ xa xa có một tiếng động như tiếng đốn củi truyền tới.

Truyền Sơn quan sát cảnh vật chung quanh một hồi, nơi hắn đứng hiện giờ hình như là một dải rừng rậm sát biên giới, xa xa có thể thấy rừng cây, chỗ gần có thể thấy một tòa nhà gỗ, tiếng đốn củi tựa hồ truyền ra từ sau căn nhà gỗ.

Truyền Sơn bước chân về phía nhà gỗ. Tiếng đốn củi càng ngày càng gần.

Truyền Sơn đi vòng qua nhà gỗ, thấy một ma vật một mắt có con mắt to chừng nắm tay, đặt ở chính giữa trán.

Ma vật một mắt có thân thể khổng lồ, cao hơn Truyền Sơn phải hai cái đầu; trên eo quấn một cái váy da, cơ thịt trên người uốn lượn bện chặt, tay chân như người; phần mặt có hai cái đầu, ở giữa lõm vào; con mắt là khí quan rõ nhất trên mặt; môi dày, hàm răng sắc nhọn, hàm răng trên dưới giao nhau như răng nanh; mũi lõm ở giữa chỉ thấy hai cái lỗ đen xì.

Thân thể khổng lồ của ma vật một mắt cũng không thấy chậm chạp, đốn củi cũng chém rất nhanh nhẹn.

Đây là ma vật chân chính sao? Buồn cười thật, Truyền Sơn thân là người tu ma vẫn là lần đầu tiên thấy yêu ma quỷ quái thật sự không giống như mình, trái tim bất giác bắt đầu đập nhanh.

Truyền Sơn đề phòng không dám tới gần. Đối phó tên ma một mắt này có phải là cửa thứ nhất hắn phải qua?

Ma một mắt không biết có phát hiện ra hắn hay không, chỉ một lòng đốn củi.

Bỗng nhiên, có một thứ gì đó nhẹ nhàng giẫm lên trên mu bàn chân hắn. Truyền Sơn cúi đầu, thế mà lại là một con rùa nhỏ màu xanh ngọc lớn cỡ đồng tiền, đang cố sức bò lên trên từ ống quần hắn.

Ơ? Tiểu tử kia nhìn rất quen mắt. Truyền Sơn nhất thời quên mất ma vật một mắt cách đó không xa, thích thú nhìn rùa ngọc cố gắng bám víu ống quần hắn đi lên.

Rùa ngọc càng bám càng cao, từ từ bò tới chỗ ngực Truyền Sơn, mắt thấy rùa ngọc còn muốn bò lên trên nữa, Truyền Sơn đưa tay lấy nó từ trên áo xuống.

Truyền Sơn nâng rùa ngọc trên bàn tay, đưa tới trước mặt nhìn kỹ.

Rùa ngọc vươn cái đầu ra, hai con mắt bé như hạt đầu đúng lúc nhìn vào hai tròng mắt đang quan sát của Truyền Sơn.

"Đi giúp hắn đốn củi."

Cái gì? Truyền Sơn vểnh tai.

"Đi a."

"Ngươi đang nói chuyện với ta à?" Truyền Sơn kinh ngạc cười, dùng ngón áp út xương khô nhẹ nhàng xoa cái mai của rùa ngọc.

"Ta không nói chuyện với ngươi, còn có thể nói với ai?" Rùa ngọc tựa hồ đang khinh bỉ hắn?

Truyền Sơn cười. "Vật nhỏ, ta nhớ kỹ ngươi, có phải ngươi là con rùa trong Hắc ngục kia không? Sao ngươi cũng tới đây? Ngươi đi theo ta sao? Sao ta không phát hiện ra ngươi? Hay ngươi vốn đã sống ở đây, chỗ Hắc ngục nối liền với nơi này à?"

Vấn đề đúng thật là nhiều, rùa ngọc chóng mặt, dùng móng vuốt nhỏ cào lòng bàn tay Truyền Sơn, nói: "Đừng hỏi nhiều như vậy. Nhanh giúp hắn đốn củi, chủ động giúp đỡ chỉ có lợi chứ không có hại với ngươi. Hiện giờ ngươi và ma một mắt đánh nhau, chỉ có phần chết thôi." Rùa ngọc dùng móng vuốt cào lòng bàn tay hắn, ý bảo Truyền Sơn đặt mình lên đầu hắn.

Truyền Sơn không đặt nó lên đỉnh đầu theo như nó phân phó, mà là vứt vào trong ngực. Mặc kệ rùa ngọc này có phải yêu tinh hay có ý đồ mà đến, hắn luôn cảm thấy rùa ngọc tuyệt đối sẽ không thương tổn hắn.

Rùa ngọc cảm thấy trước mắt tối sầm lại, bất mãn ló mình ra từ trong vạt áo, ba hai cái đã nhanh chóng bò lên đầu Truyền Sơn.

"Khụ, xin chào, vị huynh đài này, có cần tại hạ hỗ trợ không?"

Ma một mắt dừng tay chẻ củi nhìn về phía Truyền Sơn.

Truyền Sơn trưng ra khuôn mặt tươi cười hòa ái, thân thiết nhất.

"Ngươi là Thiên sinh ma vật?" Thanh âm to rõ có phần khờ dại vang lên, ma một mắt mở miệng hỏi.

"Ack, không thể coi như thế. Ta chỉ từng ăn một trái cây của Ma giới."

Ma một mắt gật đầu, trên mặt mang theo chút ước ao, "Vận khí ngươi không tệ. Ngươi muốn giúp tau đốn củi?"

"Nếu như ngươi cần giúp." Hy vọng 'vận' của ta sẽ không mang tới nơi này, Truyền Sơn thầm khẩn cầu ông trời.

"Ngươi không phải người ở đây? Từ ngoài tới?"

"Ừ." Truyền Sơn không giấu diếm.

Ma một mắt cười ngốc, miệng rộng đầy răng dài và nhọn thoạt nhìn khá kinh khủng, "Được, nếu ngươi giúp tau đốn củi, tau sẽ cung cấp cơm nước cho ngươi. Tau làm cơm ngon lắm."

Lộp độp. Truyền Sơn cảm thấy trên đỉnh đầu tựa hồ có giọt nước khả nghi nào đó rơi vào tóc hắn. Ma vật này thoạt nhìn tựa hồ không kinh khủng như hắn tưởng? (đáng sợ, a là đồ tham ăn)

"Nà, kia có một đống cây mới chặt xuống, ngươi chặt chúng thành từng đoạn, rồi chẻ chúng ra, kích cỡ khoảng như tau là được."

Ma một mắt hăm hở giơ thanh củi mình đã chẻ cho Truyền Sơn xem, Truyền Sơn đã chú ý tới, khổ thanh củi ma một mắt chẻ gần như bằng nhau chằn chặn.

Truyền Sơn theo lời đi tới trước đống cây ma một mắt chỉ, trợn tròn mắt.

Đây là cây? Không đúng, chúng xác thực có hình dạng cây cối, nhưng đám con mắt kia là thế nào? Còn cả những cành cây đang dương nanh múa vuốt kia, chúng đã bị chặt xuống, vì sao vẫn có thể di chuyển?

"Đây là cây độc lựu ma (ma nhọt độc), biết ăn thịt, dùng những u nhọt phun nhựa độc, cành cây biết bắt người, sau khi đốt để lại tinh thể màu xanh thẫm làm tài liệu luyện khí."

Trong đầu Truyền Sơn vang lên tiếng rùa ngọc. Ô, vì sao hắn lại cảm thấy thanh âm này quen vậy nhỉ?

"Chẻ nó đi!" Xem ra rùa ngọc khá khét những cây độc lựu ma này.

Dùng gì bổ? Để Kỷ 14 phòng thân, hắn đã đưa kiếm Sát Lục Trách Yểm để lại cho hắn cho Kỷ 14 rồi.

"Cẩn thận những nhọt này, chúng biết phun nhọt độc đấy." Rùa ngọc nhắc nhở hắn.

Đã muộn rồi, Truyền Sơn không để, trên người bị nhựa độc văng trúng, 'xì xì' một tiếng, một miếng và quần áo đã bị ăn mòn.

Thật là lợi hại! Truyền Sơn nhịn đau, giơ cánh tay phải xương khô lên.

Năm lưỡi dao sắc bén nhún ra từ năm đầu ngón tay, Truyền Sơn phát động công kích với đống cây trên mặt đất kia.

Cây độc lựu ma bị chém rồi thì lực công kích không còn cao nữa, nhựa độc trong nhọt độc phun ra cũng không còn nữa, những cành cây như xúc tua này chỉ cần bị chém đứt cũng sẽ như những cành cây bình thường, không còn sức lực để công kích. (sao cứ như là GO ấy nhỉ)

Một hồi sau, Truyền Sơn đã nắm giữ được phương pháp đối phó với cây độc lựu ma.

Trước hết, hắn kích thích cây ma phun nhựa độc với hắn, khi nhọt độc trên thân đối phương phun hết rồi, hắn sẽ vung móng sắc vót cành cây của người ta.

"Pặc! Pặc pặc pặc!" Tốc độ của Truyền Sơn càng lúc càng nhanh.

"Ngươi đang làm gì?" Thanh âm to rõ vang lên sau lưng.

"Chặt a." Truyền Sơn quay đầu lại nói với ma một mắt.

"Vì sao ngươi phải kích thích chúng phun nhựa độc, còn phải cố sức mà chém cành cây của chúng?" Ma một mắt rất khó hiểu.

"Bởi vì..." Truyền Sơn đảo mắt, hỏi: "Bình thường ngươi đối phó với chúng thế nào?"

"Chém luôn a, chém tung chúng thì không sao nữa rồi. Ngươi muốn chém như vậy tới khi nào? Hơn nữa cây độc lưu ma có những cái nhọt đó thì đốt mới thơm, ngươi làm nhựa độc phun hết rồi thì tau chém nhiều cây độc lựu ma về thế vô ích à?"

Truyền Sơn nghe ma một mắt nói vậy, lại tỉ mỉ nhìn củi lửa đối phương vừa chém, giờ mới phát hiện những thanh củi này mỗi một thanh đều giữ lại một đến ba cái nhọt.

"Tốc độ tốc độ, chỉ cần tốc độ của ngươi nhanh hơn nó, trước khi nó phun nhựa độc đã giải quyết nó rồi, ngươi sẽ không cần phiền phức như thế nữa." Thấy lưỡi dao sắc bén trên đầu ngón tay Truyền Sơn, ma một mắt hiếu kỳ đưa tay sờ.

Truyền Sơn nhịn xuống không công kích.

"Không phải tay à? Sắc thật đó. Nhưng dùng để chặt thì không thực dụng, còn không bằng búa của tau. Ngươi có cần búa của tau không? Một viên ma thạch trung phẩm có thể đổi cho ngươi."

Truyền Sơn đen mặt. Ma vật trong Huyết Hồn Hải này còn buôn bán luôn sao? Nhưng… hoàn cảnh ở đây đã tốt hơn hắn tưởng nhiều rồi, …. ít nhất không phải vừa tới đã vừa đánh vừa giết, càng không có những thứ như núi máu biển thịt xương khô.

"Cảm ơn, trên người ta không mang ma thạch. Ta vẫn dùng… tay của mình thì hơn."

Ma một mắt nghe Truyền Sơn nói không có ma thạch thì thất vọng, "Vậy ngươi cứ dùng tay chém đi, lúc nào ngươi có ma thạch thì đổi lấy búa của tau."

"Được, nếu ta cần." Truyền Sơn cười gượng một cái.

Ma một mắt đang muốn đi, khóe mắt liếc thấy lỗ thủng trên quần Truyền Sơn, lại quay đầu lại: "Ngươi bị thwong, nhựa độc của cây độc lựu nếu không rửa sạch sẽ liên tục ăn mòn thân thể ngươi, ngươi có thuốc không?"

Truyền Sơn lắc đầu, lỗ thủng trên người kia ngay từ đầu là như thế nào thì bây giờ vẫn là như thế đó, thật sự không mở rộng diện tích ăn mòn, còn hắn bây giờ lại có thể chịu được đau nhức, cũng tạm thời không quan tâm tới nó.

"Ta có thuốc, nhưng ngươi không có ma thạch để đổi." Ma một mắt buồn phiền gãi trán.

Vất vả lắm mới thấy một người ngoài tới, lại còn thú vị như thế, hắn còn muốn chơi thêm với hắn ta một hồi nữa, không muốn để hắn ta nhanh chóng rời đi như vậy, làm sao bây giờ chứ?

"Ngoại trừ đốn củi, ta cũng có thể giúp ngươi làm chuyện khác." Truyền Sơn đề nghị lao động để đổi lấy thuốc.

"Ừ… được rồi, ta chữa trước cho ngươi. Tối ngươi giúp ta bắt trai, lấy nước, làm cơm, cần một thùng to như thế này này, lấy mười thùng to." Ma một mắt chỉ cho Truyền Sơn xem một loạt những chiếc thùng gỗ to đùng cao chừng đến ngực Truyền Sơn, đường kính to bằng ba người Truyền Sơn.

Truyền Sơn giần giật da mặt, an ủi bản thân: ngươi hiện tại đã là ma tu, đổ đầy mười chiếc thùng gỗ này chắc chắn không thành vấn đề.

"Trai sông trôi theo dòng nước từ trong rừng rậm ra, ngươi chỉ cần đến mép ngoài rừng rậm lấy là được, đi về phía trái theo con đường ta chỉ, nghe thấy tiếng nước thì tìm theo là thấy. Đúng rồi, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng tùy tiện bước vào rừng rậm, ngươi… quá yếu." Ma một mắt nói thực.

"Cảm ơn, ta sẽ chú ý không để mình đi vào rừng rậm."

"Thùng xách nước ngươi tự chuẩn bị, không được dùng của ta. Phì phì!" Ma một mắt nhổ hai ngụm nước miếng lên lỗ thủng trên quần Truyền Sơn, "Được rồi. Ngươi đi làm đi, nhớ trước khi ráng mây tím lên đến giữa thời thì phải thu nước lại."

Thì ra nước miếng của ngươi chính là thuốc… Thật đúng là nguyên thủy. Truyền Sơn sờ lỗ thũng ở chỗ quần mình, có lẽ nước bọt của ma một mắt thực sự hữu hiệu, đau đớn vốn như khoét da khoét thịt kia đã biến mất không ít.

"Ma một mắt cả người đều là bảo bối. Nước bọt của hắn có công năng giải trừ được đại đa số ma độc, da hắn có thể làm bì giáp cấp 3 thấp phẩm, máu và xương hắn có thể dùng để luyện đan hoặc luyện khí, ăn sống tim hắn có thể mang lại sức mạnh cực lớn cho người bình thường, một mắt của hắn móc xuống có thể hóa thành ngọc thành hình mắt, người nào dưới Nguyên Anh Kỳ chỉ cần nhìn vào là bị mê hoặc chỉ trong một chén trà nhỏ." Rùa ngọc tăng tri thức cho Truyền Sơn.

“Ngươi rất hiểu nơi đây à?”

“Chẻ củi đi! Chuyện đã đồng ý với ma một mắt nhất định phải làm được, ma một mắt ghét nhất sinh vật không giữ lời.” Rùa ngọc vỗ đầu Truyền Sơn, giục hắn.

Truyền Sơn không ép hỏi rùa ngọc nữa, có một Canh Nhị thần bí, làm hắn bây giờ đã học được cách bình tĩnh đối mặt với những sinh vật thích giả thần bí, ngược lại, hắn dời mắt lên trên lưỡi dao sắc bén trên đầu ngón tay mình, nghĩ xem chúng ta có thể gộp lại thành búa hay không.

Lưỡi dao trên đầu ngón tay kéo dài hơn chút, tựa hồ có chút thay đổi, lưỡi dao trở nên dày hơn, nhưng cũng không biến thành một cái búa theo tưởng tượng của hắn.

Có thay đổi nghĩa là có hy vọng, có lẽ tu vi của mình còn chưa đủ, qua một khoảng thời gian nữa có lẽ có thể biến ra được một cái búa. Truyền Sơn an ủi mình, ánh mắt rơi xuống trên ‘bó củi’ lần nữa.

Tốc độ ư? Phải làm cách nào để nâng cao tốc độ của mình?

Ở trong quân doanh, Truyền Sơn cũng đã từng tiếp nhận luyện tập tốc độ hiểu, muốn nâng cao tốc độ chỉ có một cách, đó chính là luyện tập. Phải luyện tập nhiều, liên tục và đột phá.

“Đây là cửa thứ nhất của ta? Truyền Sơn hỏi rùa ngọc trên đỉnh đầu.

“Có phải cửa thứ nhất hay không, phải tự qua mới hiểu được.” Rùa ngọc trả ba phải.

Không biết đã chém bao lâu, có lẽ khoảng ba canh giờ, chợt nghe rùa ngọc trên đỉnh đầu hô lên với hắn: “Ráng mây tím sắp xuất hiện rồi, ba đêm sắp tới, bây giờ ngươi phải nhanh chóng đi múc nước.”

Truyền Sơn ưỡn thẳng lưng, phản ứng của cây độc lựu cực kỳ nhanh, ba canh giờ qua hắn chỉ có thể bổ trúng một đao trong nháy mắt đối mặt với cây nhọt độc.

“Chờ đã, ngươi phải làm thùng gỗ trước.” Rùa ngọc kéo tóc trên đầu hắn.

“Nhất định phải làm thùng gỗ sao?” Trải qua hai tháng luyện tập trên Hậu Thổ Tinh, hắn đã học được cách tách vật chất kim loại trong cảnh vật chung quanh, tiến tới ngưng tụ thành hình dạng mình muốn.

“Cần thùng gỗ.” Rùa ngọc nói chắc như đinh đóng cột.

Bất đắc dĩ, Truyền Sơn hoàn toàn không biết gì về Huyết Hồn Hải chỉ đành nghe theo phân phó của rùa ngọc.

Làm thùng gỗ cần vật liệu gỗ, rõ ràng cây nhọt độc không thích hợp làm vật liệu để tạo thùng gỗ. Truyền Sơn bước qua đống củi đi về phía ma một mắt.

“Đại huynh đệ, có vật liệu nào không dùng, thích hợp làm thùng gỗ không?”

Ma một mắt ngó sắc trời gãi mông, không rên một tiếng mà đi tới mé phải nhà gỗ, từ một đống gỗ phế liệu rút ra một đoạn gốc cây, tiện tay ném cho Truyền Sơn. Truyền Sơn ôm đoạn gỗ bay tới, cũng may không bị đặt mông ngồi phệt xuống đất.

“Đây là gốc cây Hương Nghiên, ở bên ngoài chỉ cần hai lạng là có thể bán được mười lăm viên linh thạch thấp phẩm. Một gốc to như này, khoảng chừng đáng giá ba mươi lăm viên linh thạch thấp phẩm.” Rùa ngọc lại giải thích.

Đáng giá như thế? Truyền Sơn hận mình không có bảo bối như túi Càn Khôn, bằng không hắn có thể mang gốc cây to này về Hậu Thổ Tinh rồi.

Thùng gỗ dễ làm, Truyền Sơn là trưởng tử trong nhà, việc thợ mộc đơn giản đều có thể làm một vài ít, sau đó vào quân đội, thi thoảng cũng sẽ làm mấy lần. Để đơn giản hóa quá trình làm thùng gỗ, Truyền Sơn chặt gốc cây thành hình tròn, bên trong đào rỗng, lại đục lỗ ở hai mép thân thùng, thế là thân thùng coi như xong.

Tiếp đó bắt tay, dùng phần bên trong gốc cây vừa đào ra và vật liệu xung quanh thân Hương Nghiên, chẻ thành hai cây gậy ngắn một cây gậy dài, hai đầu gậy gỗ dài nhất để chừa ra hai cái mộng, hai cây ngắn thì

một đầu đục làm lỗ mộng, một đầu chừa ra làm mộng của thân thùng, đem lỗ mộng của hai cây gậy ngắn và hai đầu mộng của gậy gỗ dài khớp lại với nhau, thế là liền có chỗ luồn tay xách nước.

(*) cái mộng, lỗ mộng: thuật ngữ trong nghề mộc, ta cũng chưa tưởng tượng được, nhưng mn cứ hiểu cái lỗ mộng và cái mộng theo kiểu mấy thanh chống dát giường của chúng ta vậy.

Sau đó, đưa tay bắc vào lỗ mộng của thùng gỗ, liền làm thành một chiếc thùng gỗ đơn giản nhất.

"Xấu thế." Rùa ngọc bình luận thùng gỗ.

"Có thể dùng là được." Truyền Sơn cũng mặc kệ, dù sao chỉ là dùng nhất thời thôi, làm đẹp để làm gì?

Truyền Sơn lúc này vạn phần không ngờ, công cụ đơn giản lần đầu tiên làm thành của hắn trong Huyết Hồn Hải này, sẽ làm bạn với hắn trong một thời gian rất dài.

54. Quyển 5 - Chương 9

Thùng gỗ đã làm xong, việc tiếp theo chính là tới bờ sông xách nước, dựa theo chỉ bảo của ma một mắt, Truyền Sơn đánh tiếng với ma một mắt rồi đi tìm Bạng Bạng Hà.

Thuận theo đường nhỏ mé trái, đi không bao lâu là Truyền Sơn đã nghe thấy tiếng nước sông chảy rào rào.

Rất nhanh, một con sông nhỏ trong suốt xuất hiện trong tầm nhìn của Truyền Sơn.

Truyền Sơn không chạy ngay tới bờ sông múc nước mà đứng ở sau một gốc cây thoạt nhìn khá an toàn tỉ mỉ quan sát hoàn cảnh bờ sông kia.

Nước sông chảy ra từ trong rừng rậm cách đó không xa, nước chảy ôn hòa, đáy sông có thể thấy không ít viên đá như đá cuội.

Xung quanh sông nhỏ cũng không thấy tăm hơi động vật nào, có lẽ cái đó có liên quan tới nước sông chảy ra từ rừng rậm. Nhìn kỹ, có thể thấy bờ sông có một vài dấu chân. Dấu chân Truyền Sơn phát hiện không có cùng một kích cỡ, hình dạng thoạt nhìn rất giống ma một mắt.

"Ở đây chắc là có một thôn trang của ma một mắt. Có lẽ ở phía sau cánh rừng kia." Rùa ngọc phán đoán.

"Có cái gì ngươi không biết không?" Truyền Sơn thấy chung quanh coi như an toàn, liền mở miệng cười hỏi.

"Rất nhiều." Rùa ngọc thành thật đáp.

Truyền Sơn vui sướng, càng ngày càng cảm thấy rùa ngọc giống ai kia. Không biết có phải quá tưởng niệm đồng bọn hay không, hắn lại cảm thấy tiếng nói và giọng điệu của rùa ngọc càng nghe càng giống Canh Nhị.

Thử thăm dò, đi từng bước một tới gần bờ sông, Truyền Sơn tạm thời không phát hiện ra bất luận cái gì nguy hiểm. Khẽ thở một hơi, Truyền Sơn nhấn thùng gỗ xuống sông.

Thùng gỗ vừa nhấc lên, dị biến nảy sinh.

Viên đá thoạt nhìn như đá cuội dưới đáy sông đột nhiên bật tung lên, hơn mười viên đá đồng thời há miệng ngoặm tay xách thùng của Truyền Sơn.

Đây là thứ gì vậy? Truyền Sơn cả kinh, vội xách thùng lùi về sau. May mà hắn một mực cảnh giác trong lòng, lúc này đã phản ứng được.

Các viên đá ngoặm hụt, không ít viên một lần nữa rơi lại xuống sông. Nhưng những viên đá này lại càng không ngừng bỏ qua, hơn nữa giống như là đã phát ra một tín hiệu nào đó, càng ngày có càng nhiều viên đá từ trong lòng sông bật lên, mỗi viên đều cắn về phía Truyền Sơn.

Móng vuốt xương khô phụt ra lưỡi dao sắc bén, Truyền Sơn nhanh chóng gạt những viên đá sắp ngoặm với người hắn xuốn. Có rất nhiều viên đá, hắn thậm chí bắt đầu dùng thùng gỗ quơ quào để chống lại công kích của các viên đá.

Viên đá rơi xuống đất, trong cái miệng thè ra một đoạn thịt màu hồng nhạt, thịt mềm chống mặt đất hoạt động về phía trước, đúng là đi về phía nước sông.

"Đây là Thạch bạng (*), Thạch bạng rất thơm ngon. Truyền Sơn, chúng ta bắt mấy con về ăn đi." Rùa ngọc ló ra từ trong tóc Truyền Sơn, cực kỳ mong ngóng nhìn Thạch bạng đầy dưới sông kia.

(*) Thạch bạng: theo mình tra trên baidu thì đây là một trong những loại ếch, nhưng đồng thời trong trang baidu đó còn có cả ảnh của con trai nữa (bạng là con trai), và cũng đồng thời nữa, mình tra gg dịch thì nó ra con cá hồng = =.

"Ăn ăn ăn! Hiện tại người bị ăn là chúng ta!" Truyền Sơn đầy bụng căm tức, múc nước xong đánh rớt nhiều cường đạo ăn thịt người!

"Thạch bạng rất dễ đối phó, chỉ cần bắt được chúng, dùng cỏ màu lam bên bờ sông kia buộc chúng lại không để chúng há mồm là được." Rùa ngọc rất muốn thử bắt Thạch bạng. Nó đã lâu chưa ăn gì tươi rói rồi.

"Bắt thế nào?" Truyền Sơn sắp lùi đến bên cái cây hắn vừa đứng.

Kỳ dị là, khi Truyền Sơn rời khỏi phạm vi bờ sông, những Thạch bạng này sẽ không còn bật lên nữa, Thạch bạng rơi xuống sông cũng sắp hàng sắp đội đi về phía sông.

"Tốc độ a. Phản ứng của Thạch bạng rất nhanh, chỉ cần nước gờn gợn thôi là chúng sẽ lập tức bật về phía sinh ra động tĩnh, vồ làm thức ăn. Cho nên phàm là sông có nhiều Thạch bạng, các loại sinh vật như cá tôm đều rất ít. Thạch bạng còn có thể cảm giác được rung động không khí trong khoảng cách nhất định, cho nên sinh linh trên mặt nước nếu tốc độ chậm thì không chạy khỏi sự truy sát của chúng."

"Nhưng chúng có một đặc điểm, chính là một kích không trúng sẽ quay lại đáy sông dự trữ nuôi dưỡng thể lực lần nữa, tuyệt sẽ không lãng phí thể lực dây dưa nhiều. Còn ngươi muốn bắt chúng, phải phản ứng nhanh hơn chúng, nhất định phải bắt được chúng trước khi sóng nước gờn gợn."

"Ta muốn múc nước, không phải muốn bắt Thạch bạng!" Truyền Sơn nhịn không được gào.

"Như nhau thôi." Rùa ngọc rụt cổ lại, nhỏ giọng nói: "Nếu ngươi muốn múc nước, thùng nước chìm vào trong sông sẽ sinh ra sóng nước, trừ phi tốc độ của ngươi nhanh hơn Thạch bạng, bằng không ngươi chỉ cần cẩn thận không để Thạch bạng cắn mỗi khi múc nước là được."

"Bị Thạch bạng cắn thì sao?" Truyền Sơn đau đầu hỏi.

"Tê nửa khắc. Nếu ngươi ngã vào bên bờ sông, trong nửa khắc này, các Thạch bạng tụ tập lại hợp lực kéo ngươi xuống sông dìm chết ngươi, sau đó trên người ngươi sẽ bò đầy Thạch bạng, chắc chừng một ngày thôi, ngươi sẽ bị chúng tiêu hóa chỉ còn một khung xương."

Truyền Sơn xách thùng gỗ lên, đập đầu vào thùng gỗ. Tuy hắn đã nghĩ việc múc nước Một mắt đưa ra sẽ không dễ dàng như vậy, nhưng không ngờ lại phiền phức như thế.

"Ờm… ngươi có thể bắt đầu chạy nước rút rồi. Ráng mây tím đã lên tới một phần ba giữa trời rồi." Rùa ngọc nhắc nhở hắn.

Chạy nước rút? Xem ra cũng chỉ có thể làm như vậy.

Thế là, bên bờ Bạng Bạng Hà đã xảy ra một cảnh sắc.

Chỉ thấy một người nửa xương khô nhanh chóng nhằm phía bờ sông, thùng gỗ vừa chìm xuống nước, cũng mặc kệ múc được bao nhiêu, xách lên liền đi. Sau đó một đống Thạch bạng bật lên giữa không trung, lại rơi vào giữa sông.

Từng đợt từng đợt một, do thùng gỗ không lớn, hắn chạy đủ một trăm lượt mới đổ đầy được mười thùng nước.

Ráng mây tím lúc này mới lên tới giữa trời.

Từ đó về sau, Truyền Sơn bắt đầu cuộc sống đốn củi và múc nước ở Huyết Hồn Hải.

Điều này không đáng cười, Truyền Sơn đúng thật là mỗi ngày đều đang đốn củi và múc nước. Ma một mắt sẽ dựa theo lượng củi hắn đốn được trong ngày để cung ứng thức ăn và nước uống cho hắn.

Rùa ngọc là một tên tham ăn y như Canh Nhị, thấy cái ăn đã bắt đầu nhũn ra. Do rùa ngọc suốt ngày lải nhải thiếu ăn, Truyền Sơn chỉ có thể liều mạng đốn củi.

Khi hắn bỏ phương pháp hữu hiệu đối phó với cây nhọt độc, sửa thành đánh chính diện, ngay từ đầu còn bị cây nhọt độc bắt nạt không ít lần. Trên thân bình thường sẽ bị nhựa độc, nhọt độc ăn mòn người ra một lỗ thủng. Điều này cũng tạo thành công việc mỗi ngày hắn phải tiếp tục đấu tranh, tranh đoạt nguồn nước với bọn Thạch bạng.

Để nâng cao tốc độ múc nước, giảm thiểu lộ trình chạy trốn, Truyền Sơn làm một thùng gỗ cỡ bự cách bờ sống không xa, như vậy mỗi lần hắn đổ đầy thùng gỗ này rồi, sẽ đem thùng gỗ chở nước này về, thoáng cái là đổ đầy một thùng nước.

Truyền Sơn phát hiện, nhựa độc của cây nhọt độc có tính ăn mòn cơ thể hắn, nhưng không hề tổn thương xương cốt hắn. Nếu xương cốt có thể chống ăn mòn, cơ thể kia của hắn cũng có thể ha?

Truyền Sơn càng ngày càng chờ mong tu vi thăng tiến.

Sau nửa tháng không ngừng luyện tập đi luyện tập lại, tốc độ của Truyền Sơn đã tăng nhanh đến mức trong nháy mắt đối diện với cây nhọt độc ma là có thể chém nó thành bốn thanh.

Nhưng điều này vẫn chưa đủ. Ma một mắt nói cây nhọt độc ma bị chặt bỏ chỉ có thể chém thành mười sáu thanh trở nên mới hoàn toàn mất khả năng công kích.

Truyền Sơn cũng từng hiếu kỳ Ma một mắt mang cây nhọt độc ma về kiểu gì, kết quả đáp án cực kỳ đơn giản, Ma một mắt nói với Truyền Sơn, cây nhọt độc ma bị chém một phát ở góc xong, trong một canh giờ sẽ cực kỳ suy yếu, không có sức công kích. Chỉ cần mang chúng về trong khoảng thời gian này là được.

"Ta chém! Ta chém! Ta chém chém chém!"

Truyền Sơn hiện tại càng ngày càng thành thạo khống chế cơ thể của mình, lưỡi dao ở đầu ngón tay tuy chưa thay đổi được như ý, nhưng hợp lại biến thành búa cũng không phải việc khó. Hơn nữa hắn còn phát hiện hắn có thể hút toàn bộ vật chất kim loại có ở xung quanh bám vào trên lưỡi dao của mình, làm nó trở nên dày và cứng hơn.

"Bộp!" Tốc độ cực nhanh làm tiếng chém bốn thanh củi trở thành một, một cây nhọt độc ma thoáng cái đã biến thành tám thanh rơi trên đất.

"Phù!" Cây nhọt độc vẫn có tinh lực dồi dào phun nhựa độc từ trong nhọt độc ra.

Truyền Sơn dễ dàng tránh. Búa liền vung tám phát, chém tám khúc gỗ thành mười sáu khúc. Lần này cây nhọt độc ma đã hoàn toàn tử vong.

"Không được, vẫn quá chậm." Rùa ngọc đánh giá không đạt yêu cầu, móng nhỏ cào trán nó, nói: "Hôm nay ngươi phải cố gắng đạt được một lần có thể chém liền năm phát, như vậy đêm nay chúng ta mới ăn được nhiều hơn. Mắt To nói, hôm nay sẽ quay heo Vân Cẩm. Heo Vân Cẩm ăn ngon, thịt tươi mềm, còn có mùi tùng hương thiên nhiên, thích hợp để quay nhất." Mắt To chính là tên của Ma một mắt.

"Lau nước miếng của ngươi đi, nước miếng của ngươi nhỏ lên lông mày ta, ta liền đào một cái hố chôn ngươi xuống." Truyền Sơn uy hiếp rùa ngọc tham ăn.

Rùa ngọc… căm giận mà nhổ mấy sợi tóc của Truyền Sơn giải hận.

Buổi tối, Truyền Sơn múc nước xong đem thùng gỗ ném sang một bên, kéo bước chân mệt mỏi tiến vào căn nhà gỗ của Mắt To.

Hắn đã từng xem qua ngọc giản Bạch Đồng đưa cho hắn rồi nên hắn đã từng suy xét dùng pháp thuật để hoàn thành những nhiệm vụ này. Nhưng hắn còn nhớ Canh Nhị đã giảng giải tri thức tu luyện căn bản cho hắn, pháp thuật cũng không phải tất cả, tốc độ thi triển pháp thuật mới là thứ quyết định sinh tử khi độ

kiếp và quyết chiến. Mà tốc độ thi triển pháp thuật lại có liên quan tới độ thành thạo và năng lực phản ứng của cơ thể. Đây cũng là duyên cớ vì sao Đan tu, Khí tu không bằng Võ tu của người có tu vi cùng cảnh giới.

Gạt qua tốc độ phản ứng và tố chất của thân thể, một mực luyện tập pháp thuật, tuyệt đối là cái được không bù đủ cái mất.

Vốn tưởng rằng vừa vào Huyết Hồn Hải sẽ bắt đầu chiến đấu, trong mỗi ngày gió tanh mưa máu để thăng tu vi.

Hôm nay mặc dù cũng là bị ép, nhưng lại tương xứng phù hợp với kế hoạch tu luyện hắn và Canh Nhị đã bàn. Trước hết luyện thể, tiếp đó hiểu rõ trận pháp căn bản, sau đó căn cứ theo phương hướng muốn phát hiện để bồi dưỡng tri thức chuyên môn, cuối cùng đạt tới trình độ tinh thông bác học.

"Về rồi à? Một lát nữa mới ăn được. Hôm nay tốc độ ngươi múc nước lại nhanh hơn hôm qua rồi đấy. Có lẽ qua hai ngày nữa, ngươi có thể thuận tiện bắt mấy con Thạch bạng về nấu canh." Ma một mắt ngồi trong phòng nhóm lửa làm cơm.

"Thật tốt quá! Bắt Thạch bạng, ăn canh Thạch bạng." Rùa ngọc vui mừng bò tới bò lui trên đỉnh đầu Truyền Sơn.

"Con rùa ngọc này ngươi bắt chơi vui ghê, ngươi nói ngươi bắt được nó ở đâu đấy? Ngày mai tau cũng đi bắt nó chơi."

Ma một mắt ước ao nhìn rùa ngọc trên đỉnh đầu Truyền Sơn, rất muốn xin Truyền Sơn để chơi, thậm chí tỏ ý có thể lấy ma thạch để mua, nhưng người nửa xương khô kiểu gì cũng không muốn. Vật nhỏ đáng yêu như thế, còn biết nói nữa, đổi lại là hắn, hắn cũng không muốn bán nó đi a.

"Ngay ở cửa nhà ngươi, vào hôm đầu tiên ta tới, nó tự bò lên người ta." Truyền Sơn muốn bắt rùa ngọc từ trên đỉnh đầu xuống, nhưng rùa ngọc túm chặt tóc hắn không buông.

"Mắt To này, ngày nào ngươi cũng ăn uống mà sao không làm bếp lò hay bàn bếp?" Truyền Sơn bị đau, mặc kệ nó, khoanh chân ngồi xuống trước mặt Ma một mắt.

"Bàn bếp? Bếp lò? Đó là thứ gì vậy? Ma một mắt tụi tau làm cơm đều dùng lò sưởi, ngày nào dùng thì ngày đó nhóm, dùng củi lửa thoáng cái là được rồi, tiện lắm."

"Trời mưa thì sao? Còn trời lạnh nữa?" Truyền Sơn thầm nghĩ ở đây chắc là cũng có mưa đi, tuy hắn mới tới đây chỉ được gần một tháng nhưng chưa thấy giọt nước mưa nào.

"Khi mùa mưa đến thì mang lò sưởi vào trong phòng."

"Nhưng thế nguy hiểm lắm, hơn nữa sẽ làm bẩn nhà ra." Trong khoảng thời gian này, Truyền Sơn ngủ cùng phòng với Ma một mắt nên biết Mắt To rất thích sạch sẽ.

"Ở mé trái nhà dựng thêm một cái bếp đi, ta giúp ngươi làm một cái bàn bếp thật to, đun nấu, làm cơm, đun nước có thể đồng thời tiến hành." Truyền Sơn đề nghị.

"Vậy không phải là phải đốt ba đống củi à? Phiền lắm."

"Không cần, chỉ cần đốt một đống củi là được, không những tiết kiệm củi lửa, hơn nữa cơm nước nấu ra càng thơm hơn."

"Thật sao?"

"Thật mà." Truyền Sơn nhớ Canh Nhị rồi, hắn nhớ trong ngực Canh Nhị hình như cất ba, bốn cái lò than?

"Không cần yêm trả ma thạch?"

"À, không cần. Buổi tối ngươi cho ta chỗ ngủ an toàn, ta còn chưa cảm ơn ngươi nữa là."

"Vậy được, ngày mai tau sẽ dựng một cái bếp như ngươi nói ở sau nhà, lớn cỡ nào? Lớn như căn nhà gỗ được không?" Ma một mắt cười thô lỗ.

"Không cần lớn thế, chỉ cần lớn phân nửa là được rồi."

Cơm nước đã nấu xong, một người một ma vừa ăn vừa tán gẫu. Rùa ngọc vừa thấy cơm canh múc ra là bò từ trên đỉnh đầu Truyền Sơn xuống, bò tới trước cái khay gỗ Ma một mắt đã chuẩn bị cho nó.

Ma một mắt thấy rùa ngọc đáng yêu, chia riêng cho nó một phần thức ăn, hơn nữa cũng không nhìn cơ thể nhỏ bé của nó mà chia ít đâu, phần thức ăn trong khay gỗ nhiều như của Truyền Sơn vậy.

Mà sức ăn của rùa ngọc cũng không làm Ma một mắt thất vọng, điều này làm Ma một mắt càng thêm thích nó. Sinh linh nhỏ mà có thể ăn nhiều như thế cũng không có nhiều.

"Hôm nay, trong thôn có một người từ ngoài tới, giống như ngươi vậy."

"Ờ?" Truyền Sơn dừng ăn cơm, nhìn về phía Ma một mắt chỉ đang nói chuyện phiếm.

"Nghe nói rất giỏi, giỏi hơn ngươi nhiều lắm. Hắn muốn tiến vào rừng rậm, một vị đường huynh (anh con bác) của tau có lòng tốt ngăn cản hắn, kết quả lại bị hắn đánh cho một trận, cuối cùng không thèm ngăn nữa, để hắn tiến vào. Ma tu kia cũng là người, biết dùng sấm sét đánh đường huynh của tau."

Mắt To ngó Truyền Sơn, cảm thấy có lẽ vận khí của hắn khá tốt, lần đầu đã chạm mặt người ngoài đã gặp được một kẻ yếu tu vi gần như không, không, có lẽ không thể nói là hắn yếu, người nửa xương khô tiến bộ rất nhanh, lúc ban đầu còn không có cách đối phó với cây nhọt độc, đến giờ đã có thể nháy mắt chém cây nhọt độc thành mười sáu khúc, và thực hiện điều đó chỉ trong một tháng.

Hơn nữa, người nửa xương khô này còn chủ động giúp hắn làm việc, có danh dự, chữ tín, so với những người ngoài khác mà người trong thôn kể khá hơn nhiều. Người ngoài đến phần lớn vừa thấy họ đã hô đánh hô giết, một số ít người còn không coi họ ra gì.

Đối với những kẻ mạnh không để họ vào mắt, các Ma một mắt chỉ nhớ một điều: không chủ động chọc vào họ.

"Ngươi biết hắn tới từ đâu không?" Truyền Sơn cảm thấy hứng thú.

Mắt To lắc đầu. Ma một mắt bọn họ đều sống đơn độc, tuy là tụ tập lại một chỗ hình thành thôn trang, nhưng mọi người sống cũng rất phân tán, không có việc gì thì cũng không tụ họp.

"Ngươi muốn đi rồi sao?" Mắt To luyến tiếc nói.

"Chưa, ta còn phải ở đây quấy rầy ngươi thêm một khoảng thời gian nữa. Thế nào, có phải ta đã quấy rầy ngươi không?" Cửa thứ nhất còn chưa qua, dù hắn muốn đi cũng không thể đi được. Truyền Sơn đã từng thử rồi, hắn đã thử tiến vào rừng rậm, nhưng lần nào cũng bị một lớp màng mỏng không nhìn thấy được cản lại, đi về phía bình nguyên xa xa cũng như vậy.

"Không đúng không đúng." Mắt To liên tục xua tay, "Tau hy vọng ngươi ở đây với tau lâu một chút, tau thích nói chuyện với ngươi."

"Ta cũng vậy." Truyền Sơn mỉm cười, tiện tay kéo rùa ngọc chuẩn bị chui cả người vào trong đống thịt ra.

Rùa ngọc quay đầu lại muốn cáp hắn một cái.

"Ăn yên lành đi. Lại làm người đầy dầu rồi bò lên người ta nữa, ta liền túm cái đuôi ngươi lại." Truyền Sơn uy hiếp, nói.

Rùa ngọc sợ rụt đuôi lại, thu mình vào mai, sau đó thế nào cũng không chịu thò đuôi ra nữa.

Sau khi ăn xong, Truyền Sơn chịu trách nhiệm rửa bát cọ khay, điều này cũng làm Ma một mắt rất vui.

Mà tu luyện buổi tối của Truyền Sơn càng làm Mắt To ưu ái có thừa với hắn, đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng làm Mắt To muốn Truyền Sơn ở lại lâu dài.

Buổi tối Truyền Sơn tu luyện tâm pháp rất cần mẫn, Huyết Hồn Hải tựa hồ rất thích hợp với công pháp Canh Nhị dạy cho hắn, âm khí, sát khí, oán khí các loại tà khí của thiên địa tràn ào ào vào trong cơ thể hắn.

Những âm khí của thiên địa này sau khi được hắn hít vào thở ra rồi, chuyển hóa thành khí hỗn độn, một phần ở lại trong cơ thể của Truyền Sơn, một phần thì thải ra ngoài.

Trong lúc vô tình, Mắt To đã phát hiện, khi Truyền Sơn luyện công buổi tối, hắn ta càng tới gần thì càng thoải mái, mà khi hắn ta chỉ đơn thuần thoải mái ngồi bên cạnh xem Truyền Sơn luyện công thì hắn ta suýt đã điên cuồng!

A, Ma Thần vĩ đại trên cao, tuy hắn ta không rõ Truyền Sơn đang hấp thu cái gì, nhưng hắn ta biết thứ này chính là siêu cấp đại bổ đối với hắn ta.

Trong khoảng thời gian một tháng ngắn ngủi, tu vi của hắn ta đã lên một bậc rồi. Có lẽ không bao lâu sau, hắn ta có thể biến cả thôn không còn là đối thủ của hắn.

Các ma vật trong Huyết Hồn Hải đều biết rằng, Ma một mắt chính bởi vì thể chất được trời ưu ái, nên về phương diện ma lực, họ tiến cảnh cực kỳ chậm rãi, đại đa số Ma một mắt đều phải mất cả đời cũng chỉ mới có thể đạt được Kết Đan Kỳ.

Cảm ơn Ma Thần, để hắn ta gặp phải một người ngoài kỳ lạ, thú vị, lại hiền lành, cần cù này.

Ngày hôm sau, Mắt To cũng không đốn củi nữa, hắn ta kích động khiêng hơn mười cây gỗ thô to về chuẩn bị dựng bếp. Tiếp đó, Mắt To lại chạy về thôn khiêng về một khúc trục lăn bằng đá thật lớn.

Mắt To san bằng khu đất phía sau căn nhà gỗ, kéo thạch cổn lăn qua lăn lại trên mặt đất, mãi đến khi mặt đất được đầm thật chắc thật bằng phẳng.

Việc đóng cọc khá đơn giản, Mắt To ôm lấy bốn cây gỗ có kích cỡ độ lớn tương đồng, một tay một cây cắm thẳng sâu năm thước xuống đất.

Cột trụ, đòn dông, nóc nhà, rất nhanh, một căn bếp bằng gỗ đã được dựng lên.

Thực ra Truyền Sơn càng mong bếp có thể dùng đá để dựng, nhưng hỏi Mắt To rồi mới biết, gần đây không có mỏ nham thạch cỡ lớn nào, cũng chỉ đành bỏ cách ấy.

Truyền Sơn đào được mấy thùng bùn từ bờ Bạng Bạng Hà, hắn chuẩn bị dùng kim loại làm cái sườn khung lò, bên ngoài trát bùn, cửa đút củi vào có hai lỗ, một to một nhỏ. Cửa lò có bốn cái, ba cái liền nhau với cửa đút củi, một cái để liền với cửa đút củi nhỏ. Trước đó đã để Mắt To chừa ra cái ống khói thò ra khỏi nóc nhà.

Rùa ngọc nhìn động tác của hắn, nhô đầu ra nói: "Vì sao không cần trận pháp?"

"Trận pháp?"

"Đúng vậy. Nếu không tiếc dùng ma thạch làm nguồn lửa, củi lửa cũng có thể bớt đi. Như vậy căn bếp vừa sạch sẽ lại không cần quét dọn liên tục.

Trong đầu Truyền Sơn tựa hồ có gì lóe lên.

Nhắc nhở của rùa ngọc, làm tư tưởng hạn chế của hắn bắt đầu mở rộng. Tuy hiện nay vẫn chỉ là một điểm báo, nhưng mở đầu này tốt khỏi cần nghi ngờ.

"Ma thạch? Không, không, ta không có nhiều ma thạch để dùng như thế, cứ đốt củi lửa đi, phiền phức thì phiền phức chút, nhưng dù sao tau cũng có thời gian và sức lực." Mắt to vừa nghe tới cần ma thạch, lập tức lắc đầu như trống bỏi.

"Nếu trận pháp có thể dùng để nhóm lửa nấu cơm, vậy có phải cũng có thể dùng để xử lý xỉ than hay không? Nó có thể khống chế ngọn lửa không? Có thể nhắc nhở người ta nước sôi rồi không, canh sắp tràn ra các kiểu ấy?" Tư duy của Truyền Sơn bắt đầu phân kỳ.

"Ack, chắc là được thôi. Ngươi có thể thử xem." Rùa ngọc suy nghĩ một chút, quyết định không đả kích tính tích cực của hắn, sáng tạo vốn đến từ những ý nghĩ kỳ lạ, chuyện người trước không làm được không có nghĩa là người sau cũng không làm được.

"Cái bàn bếp này cho thêm trận pháp xong, thực sự có thể tiện lợi thế sao? Trận pháp thật thần kỳ." Mắt To sợ hãi than. Ma một mắt buồn thương, đầu óc của họ vĩnh viễn không thể hiểu được trận pháp, pháp thuật phức tạp.

"Mắt To, trước hết ngươi đừng ôm hy vọng, ta chỉ nghĩ thế thôi, hoàn toàn chưa chắc có thể làm được. Ta mới học được trận pháp hai ngày thôi, hơn nữa đều là những tri thức căn bản nhất." Truyền Sơn phục hồi tinh thần lại cười mỉa.

"Không sao đâu, ngươi làm đi, có thể làm được là tốt nhất, không làm được cũng không sao cả, tau đào một cái lò sưởi nấu cơm ăn cũng như nhau thôi."

Bài học của Truyền Sơn đã tăng thêm, ngoại trừ huấn luyện tốc độ và năng lực phản ứng cho bản thân, cùng với việc nhận thức các loại thuộc tính, hắn lại bắt đầu cân nhắc nên ứng dụng trận pháp vào việc bếp núc nấu ăn thế nào.

Trận pháp chế thành bùa có nhiều tác dụng hơn, nếu khắc thẳng trận pháp vào trong bàn bếp có phải cũng có thể sử dụng như vậy không?

Truyền Sơn bắt tay từ trận pháp nhóm lửa đơn giản nhất.

Trận pháp nhóm lửa dùng ma thạch hoặc linh thạch, trong ngọc giản Canh Nhị và Bạch Đồng cho hắn đều có cả bộ. Nhưng nếu không cần chúng làm nguồn lửa thì sao?

Nếu dùng củi lửa, dùng cách nào để khởi động và dừng trận pháp lại? Làm cách nào để trận pháp nhận biết lửa đủ độ để đun? Lại làm cách nào để dùng trận pháp khống chế củi lửa tiến hành việc đốt?

Truyền Sơn tự biết bản thân không phải người thông minh, không có cách nào thoáng cái đã nghĩ ra được, chỉ có thể giải quyết từng vấn đề một.

Đầu tiên là cách khởi động vấn đề ra sao.

"Đối với người tu ma, khởi động trận pháp bình thường đều cần ma lực trợ giúp." Rùa ngọc nhắc nhở nói.

"Nếu không cần ma lực, chỉ dùng lửa bình thường để khởi động trận pháp thì có được không?"

"Nhưng ta có ma lực." Mắt To thực nghiệm tổ ba người giơ tay nói.

Truyền Sơn và rùa ngọc cùng ngó lơ hắn ta.

"Ta nghĩ chắc là được." Truyền Sơn lẩm bẩm: "Chỉ là một vấn đề thay thế, đổi ma thạch thành củi lửa bình thường. Dùng ngọn lửa bình thường để khởi động trận pháp, trận pháp chỉ huy ngọn lửa châm củi lửa khác nó, rồi lại tiến hành khống chế ngọn lửa đốt, khi dùng hết củi lửa, trận pháp không duy trì nguồn lực nữa, tự nhiên là sẽ dừng. Đúng! Chính là như thế đó. Để ta thử xem."

Nói thử là thử, Truyền Sơn chạy tới chỗ lò sưởi Mắt To dùng để nấu cơm canh ngoài phòng.

Trước tiên, Truyền Sơn dùng trận pháp nhóm lửa sửa đổi trong đầu khắc dưới lò sưởi, rồi ném một cành cây vào châm lửa lên.

Rùa ngọc nằm trên đỉnh đầu hắn, Mắt To cũng không đi đốn củi, cùng nhau ngồi xổm một bên hiếu kỳ ngó nghiêng.

Truyền Sơn lại ném thêm một cành cây vào, không lâu sau, cành cây đã bị cành cây đốt trước nhóm lửa.

Truyền Sơn vui sướng quát to một tiếng, cho rằng mình đã thành công, lập tức đổ cả bó củi vào.

Không lâu sau, khói mù tỏa ra, lửa lại bị tắt.

"Vì sao? Sao lại có thể như vậy? Lẽ nào trận pháp của ta vẽ sai rồi?" Truyền Sơn ngồi xổm trên đất, gõ mạnh vào đầu mình.

Mắt To đồng tình nhìn hắn, rất muốn an ủi người nửa xương khô kỳ lạ này. Hắn ta không rõ trận pháp nhóm lửa này có gì tốt? Không cần ma thạch cũng muốn đốt củi? Trước ném một cây vào, rồi để bó củi khác châm lên, cái đó thì có gì khác trận pháp đâu?

Rùa ngọc nằm trên đầu Truyền Sơn, ngáp một cái nói: "Ngươi có thể vẽ một tấm bùa nhóm lửa không cần ma lực khởi đông, xé nó rồi ném vào trên bó củi, như vậy cũng có thể đạt được mục đích nhóm lửa."

"Bùa nhóm lửa cũng ẩn chứa ma lực như thế." Truyền Sơn hoàn toàn rúc vào sừng trâu.

Rùa ngọc lén thò đuôi ra, lắc lư, bò xuống khỏi đầu Truyền Sơn.

Nó muốn tìm một chỗ để ngủ một giấc, còn về phần cái tên đang rối rắm giữa việc sử dụng trận pháp lại không muốn dùng ma lực này, kệ hắn đi thôi. Thanh niên mà, thi thoảng lại có ý nghĩ kỳ lạ cũng là bình thường, chờ đến khi bị trắc trở vài lần, hắn sẽ không còn rối rắm như thế nữa.

Sau rùa ngọc, Mắt To cũng từ bỏ việc ngồi xổm ngó người nửa xương khô suy tư, vỗ mông đi chẻ củi của hắn ta.

Một lần lại một lần thí nghiệm, Truyền Sơn hoàn toàn chán nản với trận pháp.

Nhưng rùa ngọc lại chọc trán hắn bảo hắn không thể giảm thời gian chẻ củi và múc nước mỗi ngày.

Truyền Sơn cũng không phải là người bỏ việc nửa chừng, chẻ củi, múc nước không bỏ, việc cần động não hắn cũng làm rất hăng say. Dù sao hai việc không xung đột nhau, có thể tiến hành đồng thời.

Ngay từ đầu, lúc đầu và thân thể 'phân nhà', Truyền Sơn suýt thì bị nhựa độc của cây nhọt độc phun trúng. Điều này làm lúc hắn đang múc nước đã tỉnh táo hơn. Tuy bảo đảm được cơ thể bình an, nhưng bất kể là chẻ củi hay múc nước, tốc độ đều không hẹn mà cùng giảm.

Ngay khi Truyền Sơn mỗi ngày sống kiểu 'thần hồn rời khỏi cơ thể' thì một người đột nhiên xuất hiện ngoài ý muốn đã phá vỡ thần thái phi dương, càng phá vỡ cuộc sống tu luyện yên tĩnh, thoải mái của hắn.

55. Quyển 5 - Chương 10

Lại là nửa tháng sau, bên bờ sông Bạng Bạng.

Truyền Sơn dựa lưng vào một gốc cây to bên bờ sông, chân trái lành lặn còn ở trên bờ, đùi phải chỉ còn lại xương thì để trong nước. Tay phải cầm cần câu, bên cạnh còn đặt một sọt cá do Mắt To bện.

Trong sọt cá đã có mấy con Thạch Bạng sắc trắng dày thịt. Thạch Bạng đều được dùng cỏ Lam Ti bên bờ sông buộc lại.

Rùa ngọc nằm úp trên đầu Truyền Sơn, thèm khát ngó giữa sông.

Từ sau khi Truyền Sơn đồng thời luyện được bản lĩnh, khi một bộ phận nhúc nhích thì có thể giữ được một bộ phận khác bất động, Thạch bạng trong sông Bạng Bang đã trở thành một trong những món ăn sinh hoạt trong nhà Mắt To.

Truyền Sơn đang thầm tự hỏi cách dùng trận pháp khống chế độ mồi lửa, vấn đề nhóm lửa trước đó hắn đã giải quyết được khi cải tiến trận pháp xong.

Trong trận pháp nhóm lửa, hắn lại cho thêm một tụ linh trận, công dụng của tụ linh trận chính là thay thế ma thạch và ma khí, hơn nữa chỉ cần là nơi linh khí dồi dào không dứt thì có thể cứ sử dụng mãi. Khi khởi động trận pháp hắn đã dùng nguyên lý trận pháp chấn động truyền lực, chỉ cần người sử dụng dùng củi gõ vào một bên vách lò bàn bếp, trận pháp nhóm lửa liền sẽ khởi động, thông qua tụ linh trận mang ma lực cho nó để châm củi.

Vì sao Truyền Sơn chấp nhất không cần ma lực khởi động và duy trì trận pháp? Ngoại trừ khảo nghiệm độ hiểu biết của mình với trận pháp, Truyền Sơn còn có một tâm tư nho nhỏ nói không nên lời.

Hắn đã bắt đầu tu ma rồi, nhưng người nhà và bạn thân của hắn vẫn còn là người thường. Với hiểu biết của hắn với họ, sợ là trong số họ, không có mấy ai đồng ý tu luyện cùng hắn. Đã thế thì, hắn phải giúp đỡ họ thế nào sau khi báo thù?

Cho họ tiền tài? Hiện giờ hắn nghèo muốn chết. Hơn nữa thứ tiền tài này ở bên ngoài cũng không hiếm lạ. Vậy nếu cho họ một vài pháp bảo nhỏ mà chỉ một vài tu giả thậm chí tiên nhân mới có thì sao?

Hắn nghĩ người nhà hắn nhất định sẽ cực kỳ thích những pháp bảo mà người thường cũng có thể dùng, nếu họ biết những pháp bảo này là hắn tự tay làm ra, vậy thì cũng sẽ thông cảm với việc hắn bước vào ma đạo đi? Dù sao những tu giả chính đạo cũng sẽ không nghiên cứu ra pháp bảo mà người thường cũng có thể dùng.

"Rùa con, ngươi nghĩ ta phát triển theo hướng Khí Tu thì sao?" Truyền Sơn đột nhiên nói, lập tức chân phải hắn khẽ động, động tác nhẹ nhàng giống như người cá.

Gần như đồng thời, Thạch bạng ở đáy sông há miệng bò lên trên chân hắn táp tới tấp. Bởi vì phần thân trên và cánh tay của hắn đều giữ yên nên Thạch Bạng không nhảy lên mặt nước công kích, chỉ coi chân phải của hắn thành người cá để vồ bắt.

Hơn mười con Thạch bạng cùng cắn xương đùi phải và xương chân của hắn. Truyền Sơn không hoang mang chút nào, dây câu trong tay vung lên, thấy con Thạch bạng nào cắn chặt chân thì quấn con đó.

Dây câu rơi vào trong nước, thế mà hướng thẳng về phía mục tiêu, mặt nước không gợn chút nào. Phần khống chế độ mạnh yếu và góc độ này, không biết phải luyện tập mất bao nhiêu lần mới đạt được thành quả như vậy. Dây câu chính là cỏ Lam ti, Thạch bạng hung ác độc địa bị cỏ Lam ti buộc lại, lập tức tựa như chuột thấy mèo, ngoan ngoãn ngậm miệng không nhúc nhích cũng không chạy.

Buộc lại, cho vào sọt cá, đổi sang cỏ Lam ti mới, lại vung cần, quấn lên buộc lại….

Động tác liên tiếp lặp đi lặp lại, nói thì chậm, nhưng khi hành động thì Truyền Sơn làm cực nhanh, nhanh đến nỗi thậm chí không nhìn thấy tay hắn đang đổi dây câu, chỉ có thể nhìn thấy bóng cầu câu vung lên bầu trời rồi hạ xuống.

Đường bóng cần câu vung lên chính là do động tác của Truyền Sơn quá nhanh, động tác vung câu trước còn chưa kết thúc, cần câu đằng sau đã nâng lên. Hơn mười lần động tác liên tục cùng nhau, dư ảnh để lại đã hình thành nên một đường cần cầu mà mắt thường có thể thấy được.

"Khí Tu? Ta còn tưởng ngươi sẽ trở thành Võ Tu." Chiếc mai của rùa ngọc dưới tán cây xanh chiếu rọi, nổi lên màu xanh lục nhàn nhạt, xanh mơn mơn, trông rất đẹp mắt.

"Ngươi có biết Đại hội Thử Linh hay không?" Truyền Sơn hỏi.

"Biết."

"Nếu ta tham gia tỷ thí Luyện Khí, có phải sẽ không thể tham gia tỷ thí khác không?"

"Không phải. Nếu như ngươi giỏi, dù ngươi tham gia tất cả tỷ thí đều được tất, chỉ cần tinh lực ngươi đủ sức. Năm vừa rồi, mỗi lần đều có không biết bao nhiêu tu giả báo mấy hạng tỷ thí liền, vì thế thời gian tỷ thí các hạng của Đại hội Thử Linh đều cách xa nhau, mỗi lần tỷ thí đều cách giờ chuẩn nguyên giới là một ngày."

Giờ chuẩn nguyên giới, cách nói này Truyền Sơn không mới nghe lần đầu tiên. Nhưng nguyên giới rốt cuộc là nơi nào? Vì sao trong tri thức tu luyện căn bản cũng không nhắc tới điều này?

"Ngươi biết nguyên giới chỉ nơi nào không?"

"Nguyên giới chính là nơi tất cả bắt đầu, Thần và Ma ban sơ chính là sinh ra từ đó, chỉ có Thần và Ma nguyên thủy ban sơ mới biết được nguyên giới ở đâu." Giọng điệu rùa ngọc tựa hồ có phần trầm thấp.

"Nha!" Rùa ngọc đột nhiên kêu lên một tiếng.

"Làm sao vậy?" Truyền Sơn vội hỏi.

"Sọt cá đầy rồi. Nhưng vẫn còn nhiều như vậy…" Rùa ngọc tiếc rẻ nhìn chằm chằm bọn Thạch bạng cắn trên xương chân Truyền Sơn không chịu nhả ra, nói.

"Ngươi là Canh Nhị biến thành phải không?"

"Hả?!" Rùa ngọc ngây người.

Truyền Sơn nói chắc chắn: "Ngươi không phải Canh Nhị thì cũng là huynh đệ của y, nói mau, ngươi đứng hàng thứ mấy trong nhà Canh Nhị?"

"..." Nói dối là vô đạo đức, rùa ngọc thầm rớt nước mắt. Y rất muốn nói dối.

Nhưng vào lúc này!

"Au !" Tiếng gào của Ma một mắt Mắt To truyền tới từ căn nhà gỗ bên kia.

Truyền Sơn vội vàng nhảy ra trong nước sông, ba hai cái dùng cỏ Lam ti quấn chặt những con Thạch Bạng không buông miệng, xách sọt cá lên rồi chạy về phía căn nhà gỗ bên kia. Chạy quá nhanh cho nên tay áo và ống quần hắn cũng chưa buông.

Rùa ngọc thở phào nhẹ nhõm.

Trước khi chạy tới nhà gỗ, Truyền Sơn nhìn thấy nam giới thân trường bào tay áo rộng đã lâu không gặp.

Kỳ lạ, không phải đã nói chỉ có thể gặp tu giả khác sau cửa 46 sao? Truyền Sơn thầm ra nghi vấn.

Thấy có ma tu khác xuất hiện, rùa ngọc trên đầu hắn cũng khá kinh ngạc, suy nghĩ một hồi, nó tựa hồ đã hiểu ra điều gì đó.

Đây chắc là khảo nghiệm của chủ giới ở đây với Truyền Sơn đi, ai bảo cửa này hắn bước nhẹ nhàng như vậy chứ?

Truyền Sơn cau mày, đối với người vừa tới sinh ra một chút phản cảm.

Theo lý mà nói, Truyền Sơn đã gần ba tháng chưa gặp đồng loại, lần gặp này phải cảm thấy thân thiết mới đúng nhưng đó chỉ là nếu vị đồng loại kia không đánh Mắt To thật thà đến không còn sức đánh trả, còn phá nhà Mắt To nữa.

"Dừng tay! Ngươi đang làm gì?" Truyền Sơn đạp một phát vào cây nhọt độc bên chân, đá về phía khách không mời mà tới.

Trước khi Truyền Sơn hô lên tiếng, ma tu anh tuấn mặc trường bào tay áo rộng, tuổi chừng hai mươi có lẽ đã chú ý tới hắn.

Lại một ma vật! Giang Hòe thầm nghĩ.

Hắn hoàn toàn không ngờ Truyền Sơn cũng là một trong những ma tu, dù sao dựa theo quy củ bất thành văn của Huyết Hồn Hải, ma tu khắc sau cửa 46 mới gặp được. Còn Truyền Sơn mang hình tượng nửa người xương khô, so với ma tu tới từ bên ngoài thì càng giống ma vật lớn lên ở Huyết Hồn Hải hơn.

Nhưng cũng may hai ma vật này thoạt nhìn đều chỉ là hạng xoàng thôi, cửa thứ nhất này chắc là không khó qua. Giang Hòe thầm thấy sướng.

"Xông quan, còn có thể làm gì? Xem kiếm!"

Giang Hòe lấy kiếm nhập ma đạo, một thân tu vi từ lâu đã gần tới Kết Đan Kỳ, thế nhưng không biết có phải còn thiếu một chút duyên pháp không, mấy lần xông quan vẫn không thể kết đan thành công được. Mắt thấy Đại hội Thử Linh sang năm sắp tới, đệ tử có tư cách dự thi trong môn phái đông đảo, nhưng chỉ có một đệ tử có thể thay mặt môn phái tham gia tỷ thí.

Hắn không muốn mất đi danh ngạch này, cũng không muốn mất đi cơ hội bộc lộ tài năng trong Đại hội Thử Linh, vì thế hắn khổ cầu sư phụ, tiêu mất hai giọt tinh huyết và hai trăm năm tu vi của một tên nô lệ trong môn, đổi lấy cơ hội tôi rèn trong Huyết Hồn Hải này.

Dựa theo ghi chép trong môn phái về Huyết Hồn Hải, những ma vật này hẳn là thử luyện cho hắn xông quan. Chỉ có đánh bại những ma vật giữ cửa này hoặc giết chết chúng, hắn mới có thể bước vào cửa tiếp theo.

Kiếm quang tuyết trắng chớp mắt đã chém cây nhọt độc Truyền Sơn đá tới thành bốn khúc nhỏ

Truyền Sơn nhếch mép.

"Phụt!" Cây nhọt độc bị bắt nạt phun ra nhựa độc với ma tu thanh niên.

Mắt To vừa bị thanh niên đuổi giết không ngừng gào thét, vừa thấy công kích của cây nhọt độc hữu hiệu, lập tức tay ném chân đá, hơn mười khúc cây nhọt độc cùng nhau ném về phía thanh niên.

Giang Hòe không biết đặc tính của cây nhọt độc, khi phát hiện loại gỗ này còn biết phun ra nhựa độc, lập tức trở nên cẩn thận hơn. Có lẽ tu vi của hắn khá cao, tốc độ né tránh cũng rất nhanh, nhựa độc này không có giọt nào dính vào được người hắn

Nhưng hàng loạt cây nhọt độc bay tới, nhất thời cũng làm hắn có chút luống cuống tay chân.

Truyền Sơn chạy tới bên cạnh Mắt To, vội hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Vì sao lại cùng tiểu tử kia đánh nhau?"

Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới nguyên nhân hai người đánh nhau, Mắt To lại giận đầy bụng, lập tức nổi giận đùng đùng trách cứ:

"Tên đến từ ngoài kia không phải kẻ tốt! Tau thấy hắn đứng bên cạnh thân cây nhọt độc, sợ hắn bị ngộ thương nên nhắc hắn đứng xa một chút. Kết quả người nọ lại hỏi tau có phải người giữ cửa gì không. Đúng là tau phụ trách trông coi cánh rừng biên giới này, cũng nói với hắn thế. Kết quả..."

"Kết quả hắn liền ra tay với ngươi luôn?"

Mắt To căm giận gật đầu.

Truyền Sơn xoa trán, với tư cách cùng là người xông quan, điều thanh niên kia làm cũng không có gì đáng trách. Nếu ban đầu không có rùa ngọc nhắc hắn, bảo hắn chung sống hòa bình với Mắt To một đoạn thời gian, chỉ sợ hắn cũng không ngờ được Ma một mắt mặt mày nhìn như hung ác lại thành thật chất phác như vậy.

"Có lẽ hắn muốn tiến vào rừng rậm, hắn muốn đi vào thì cho hắn vào, không cần lo cho hắn." Truyền Sơn nhìn ra người tới tu vi trên Mắt To và hắn, để tránh hi sinh không cần thiết, liền kiến nghị lấy lui để tiến.

"Không được!" Mắt To rất tức giận, "Hắn và tau đánh thì đánh với tau thôi, tau cũng thích đánh nhau. Nhưng vì sao hắn còn phá nhà tau? Buổi tối tau và ngươi còn cả rùa con nữa ngủ đâu bây giờ?"

"Chúng ta dựng lại gian khác, dựng một gian khác tốt hơn."

"Không muốn! Tau chỉ cần ngôi nhà ban đầu thôi! Tau giận không phục, nhất định phải đánh hắn một trận mới được." Mắt To nói rồi liền cầm búa xông tới phía thanh niên.

Không cần phải nói, Truyền Sơn tự nhiên là giúp người thân chứ không giúp kẻ có lý. Tuy thanh niên mới là đồng loại với hắn, lại đều là người tới từ bên ngoài, nhưng hắn không quen thanh niên, lại có thiện cảm với Mắt To. Hai người này một khi đánh nhau, hắn chắn đứng về phía Mắt To.

Giang Hòe cũng không muốn buông tha Truyền Sơn. Ở trong mắt hắn, Truyền Sơn với nửa người xương khô rõ ràng là sinh vật nguyên bản ở đây khỏi cần nghi ngờ. Người chủ động ra tay với hắn, chắc chắn cũng là người giữ cửa.

Giang Hòe không sợ công kích của Ma một mắt và người nửa xương khô, chỉ hơi sợ nhựa độc cây nhọt độc phun ra thôi. Dưới tình huống không rõ độc tính, tự nhiên là có thể không trúng độc là tốt nhất, huống hồ đây mới chỉ là cửa thứ nhất.

Nhưng nhớ sư phụ đã từng nhắc hắn, Ma một mắt cả người là bảo vật, máu của hắn có thể giải độc?

Giang Hòe động sát khí với Mắt To.

Truyền Sơn thấy Mắt To và thanh niên lại đánh nhau nữa, cũng không ra tay ngay, hắn đang quan sát động tác và tập tính của thanh niên.

Trong lúc hắn vẫn chưa nhận ra được, rùa ngọc trên đỉnh đầu đã mở miệng: "Hồng Thú thập tam thức, người đến là đệ tử nội môn của Ngọc Hòa Tinh Thiết Sơn Ma Vực. Tu vi gần tới Kết Đan Kỳ, Kiếm Tu, động tác nhanh nhẹn, tố chất thân thể không tồi, nếu ngươi tham gia tỷ thí Võ Tu, người này sẽ là một trong những cường địch trong Đại hội Thử Linh."

"Nhược điểm của hắn là gì?"

"Nhược điểm của hắn rất nhiều, nhưng không có loại nào để ngươi có thể đối phó bây giờ." Rùa ngọc thành thực nói.

Truyền Sơn dùng ngón trỏ xương xẩu gãi cằm, "Hồng Thú thập tam thức? Nghe tên chắc là một bộ kiếm thuật rất mạnh, rất tốt, người này sử dụng lại chỉ cho ra cảm giác sắc bén, không nhìn thấy khí phách và oai hùng của dã thú thưở hồng hoang, nhưng kể ra thì rất kiêu ngạo."

"Ngươi nói không sai." Rùa ngọc khen ngợi cào da đầu hắn một cái. "Đây là một trong những nhược điểm của hắn, cũng là nguyên nhân quan trọng mà hiện giờ hắn vẫn chưa tiến vào Kết Đan Kỳ được. Hỏng rồi! Hắn muốn giết Mắt To!"

Truyền Sơn cũng đã nhận ra, trong lúc đồng thời rùa con kêu thành tiếng, hắn đã vung dao nhào tới.

"Au u !" Bụng bị rạch ra một vết toác lớn, Mắt To gầm rú lên, Một mắt nhất thời trở nên đỏ như máu, cũng mặc kệ thương thế của mình đã vung búa lên lần nữa, triển khai công kích với thanh niên.

"Bịch!"

Thân thể nặng nề của Mắt To rơi bịch vào người Truyền Sơn.

Đó còn là Truyền Sơn thu cánh tay lại đúng lúc, thanh niên thế mà ném Mắt To về phía bàn tay phải sắc bén của hắn.

Truyền Sơn lùi liền năm, sáu bước, đôi chân quệt một đường thật sâu trên mặt đất, hai bước cuối phải cắm vào trong đất mới coi như đứng vững.

"Huynh đài, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng. Ngươi đã qua cửa, có thể đi rồi." Truyền Sơn ôm Mắt To lạnh lùng nói.

Giang Hòa cười ngạo nghễ, "Cửa thứ nhất còn chưa qua được, sao có thể gọi là đệ tử của Thiết Sơn Ma Vực? Ô, người xương khô kia, mau giao ma vật một mắt trong tay ngươi ra, đây không phải chuyện của ngươi, ngươi có thể cút!"

"Ngươi cần Mắt To làm gì? Nếu ngươi không biết cửa thứ hai ở đâu, ta có thể nói cho ngươi, chỉ cần ngươi đi thẳng về phía trước theo con đường nhỏ kia, đi vào sát mép rừng rậm, ngươi sẽ thấy cửa thứ hai." Thực ra Truyền Sơn cũng không biết cửa thứ hai có phải ở trong rừng rậm hay không, nhưng cũng chắc tám chín phần.

"Bản công tử muốn ma vật một mắt làm gì, một người nửa xương khô nho nhỏ như ngươi còn chưa xứng hỏi. Huống chi… lẽ nào các ngươi không phải phần thưởng cho người qua cửa?" Giang Hòe cười nhạt, đi bước một tới gần Truyền Sơn.

Truyền Sơn cau mày. Mắt To không phải là tài luyện gì dùng để tu luyện, hắn ta là bạn của hắn!

"Truyền Sơn, ngươi mau buông tau ra! Tau phải dạy dỗ cho tôn tử kia một trận, dám coi tau là vật liệu à, con bà nó chứ, trong thôn tau có rất nhiều bạn thần chết vì những tên người ngoài lòng tham này." Mắt To giãy dụa muốn ra khỏi kiềm giữ của Truyền Sơn.

Truyền Sơn tu vi còn chưa bằng Mắt To, nhưng bảo hắn mở mắt nhìn Mắt To ở trước mặt hắn bị người lấy máu lấy thịt, đánh chết hắn cũng không làm được.

"Đừng cử động. Ngươi muốn ngay cả ta cũng bị liên lụy theo à?"

Lời này Truyền Sơn nói rất nặng nề, Mắt To chất phát mặt đỏ bừng, cũng không dám động nữa.

Truyền Sơn đặt Mắt To tới bên cọc gỗ thô hắn hay chẻ củi, ngăn trở thanh niên đến gần Mắt To thêm vài bước.

"Ngươi thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt?" Truyền Sơn nhếch mép cười.

Giang Hòe quan sát lại người nửa xương khô này.

"Ngươi là Thiên sinh ma vật?" Giang Hòe đột nhiên kinh hỉ kêu to.

Truyền Sơn vừa nghe lời này, lại nhìn vẻ mặt người này, biết ngày hôm nay tuyệt đối không thể lương thiện rồi.

Ừm, hắn đã nói mà. Sao từ khi tiến vào Huyết Hồn Hải tới giờ vẫn thuận buồm xuôi gió như thế, hoàn toàn ngược với 'đảo môi ký' trước kia của hắn. Thì ra mấu chốt là ở đây!

"Trời cũng giúp ta!" Giang Hòe điên cuồng cười to, dù thế nào cũng không ngờ được ở cửa thứ nhất đã gặp Thiên sinh ma vật sinh ra từ tinh hoa âm khí của Ma giới trong truyền thuyết.

Nếu hắn có thể bắt giữ ma vật này, tìm một chỗ mất chín chín tám mốt ngày luyện hóa ma vật, rồi mượn mật dược của môn phái, tu vi của hắn rất có khả năng sẽ vượt qua thẳng Kết Đan Kỳ mà ngưng kết thành Nguyên Anh luôn.

Thiên sinh ma vật a, đây là bảo bối mà biết bao kẻ tu ma tha thiết mơ ước! Ha ha ha! Ông trời quả nhiên đứng về phía ta, Thiết Sơn Ma Vực tương lai chắc chắn cũng sẽ là vật trong bàn tay Giang Hòe ta!

Giang Hòe giống như sợ Truyền Sơn chạy mất, năm ngón như quặp, đưa tay muốn tóm lấy bờ vai Truyền Sơn.

Khi Giang Hòe cười to, Truyền Sơn đã len lén đem sọt cá câu được tới bên chân.

Khi Giang Hòe nhanh tay muốn chạm vào hắn, việc huấn luyện tốc độ trong khoảng thời gian này đã có hiệu quả, Truyền Sơn khom lưng, nhấc sọt cá lên ném tất cả Thạch bạng trong sọt về phía Thanh niên, mấy động tác gần như hoàn thành cùng một lúc.

Thạch bạng bị đổ ra khỏi sọt cá, đồng thời, cỏ Lam ti buộc chúng cũng bị Truyền Sơn dùng ám kình cắt đứt.

Hai mươi mấy con Thạch bạng cùng há miệng táp thanh niên.

"Thạch bạng?" Giang Hòe rõ ràng cũng biết thứ này, khinh thường hừ một tiếng, vung kiếm chém bọn Thạch bạng thành mảnh nhỏ.

Mưa Thạch bạng vừa biến mất, một mảnh vỏ cây liền đập vào mặt hắn.

Ngón tay Giang Hòe vừa đụng tới vỏ cây, "oành!" vỏ cây bịt đốt, hơn nữa càng đốt càng hăng, ở giữa không trung hình thành một quả cầu lửa thật to ngăn lối Giang Hòe.

Truyền Sơn vừa thấy có hiệu quả, lập tức liền ném hết một xấp vỏ cây để trong ngực ra ngoài. Trên những vỏ cây này đều khắc ma trận nhóm lửa, là bản nháp hắn tiện tay vẽ ra để luyện tập và nghiên cứu trận pháp, ai ngờ hôm nay lại thành vũ khí quan trọng nhất để hắn thoát chết.

Truyền Sơn nâng Mắt To dậy, "Có thể chạy không?"

Mắt To gật đầu, lửa giận vừa rồi đã dẹp rất nhiều, bây giờ quan trọng nhất là chạy thoát. Chỉ là giữ được mạng, tương lai luôn có cơ hội đòi nợ.

"Ngươi có thể đi vào rừng rậm đúng không?"

"Đúng."

"Đứng lên, chạy!" Truyền Sơn kéo Mắt To bỏ chạy.

"Rùa con! Ngươi phụ trách trông chừng. Tên kia tới gần chúng ta thì ngươi hô lên."

"Ờ!" Rùa ngọc lập tức quay ngược hướng lại trên đầu Truyền Sơn, ngóc cái đầu nhìn về phía đằng sau lưng họ.

"Bây giờ chúng ta chạy vào trong rừng rậm, ta không vào được, lúc sắp tới biên giới sát rừng rậm, ta sẽ biến nhỏ một chút, ngươi không cần lo, đó là tác dụng của trận pháp. Ngươi chỉ cần chạy một mạch vào trong rừng rậm, khi ngươi thấy ma tu kia tiến vào rừng rậm rồi, đừng nghĩ cách trả thù, lập tức quay đầu chạy ra ngoài rừng rậm. Nếu ta đoán không sai, hắn chắc là đi vào rồi không ra được." Truyền Sơn vừa chạy vừa dặn dò Mắt To.

"Hắn đuổi tới!" Rùa ngọc khẩn trương hô.

Còn một khoảng nữa, liều mạng!

Lúc này, tốc độ của Truyền Sơn ở trong mắt người thường đã trở thành một vệt sáng, nhưng tuy hắn nhanh, người khác còn nhanh hơn hắn, huống chi trên tay hắn còn kéo theo một Ma một mắt bị trọng thương.

"Hắn đã ở phía sau! Sắp chạm tới ngươi rồi!" Rùa con hô xong, sợ đến nỗi chui vào trong tóc Truyền Sơn.

Mắt thấy sắp đến biến giới rừng rậm, Truyền Sơn dùng sức đẩy Mắt To vào trong rừng rậm, còn hắn thì nhanh chóng bóp nát một mảnh vỏ cây cuối cùng trên tay.

Đầu ngón tay Giang Hòe sắp đụng vào người nửa xương khô, chỉ kém chút thôi, người nửa xương khô ở sát biên giới rừng rậm liền biến mất.

Giang Hòe khá kinh ngạc, với tu vi của người nửa xương khô, hắn không thể có tốc độ nhanh như mình. Hắn có thể đánh cược, người nửa xương khô vừa rồi cũng không dùng pháp thuật để chạy, mà là chạy bằng hai chân.

Chẳng lẽ là một loại nào khác lấy tốc độ để giành thắng lợi? Nhưng vì sao lại là hình dáng người nửa xương khô. Nếu không phải cảm giác được ma khí của Thiên sinh ma vật đậm đặc trên người hắn, mà hắn lại trùng hợp may mắn gặp được Thiên sinh ma vật hoàn thiện, có khả năng đã bỏ qua đại cơ duyên này.

Giang Hòe không cam lòng buông tha đại cơ duyên này, dù sao hắn cũng phải đi vào cửa thứ hai liền đuổi theo vào trong rừng rậm.

"Phù!" Truyền Sơn nằm sát sàn sạt mặt đất bò lên trên.

Trong nháy mắt bóp nát vỏ cây, hắn đụng phải màng ngăn trở vô hình ở biên giới rừng rậm, lớp màng ngăn cách hung hăng đẩy ngã hắn một cái.

Nhưng cũng bởi vì hắn đến gần rừng rậm lắm rồi nên tên ma tu thanh niên kia mới hiểu lầm, cho rằng hắn cũng chạy vào trong rừng rậm.

Đúng là nguy hiểm! Tấm bùa ẩn thân mới chế không lâu này hắn còn chưa thử nghiệm, căn bản không biết có hiệu quả hay không. Nhưng tình huống khi đó đã không cho hắn thời gian suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ đành coi ngựa chết thành ngựa sống.

Lúc ban đầu ở Hắc Ngục, hắn còn có thể dùng ma lực tự thân tiến hành ẩn thân, bây giờ lại ngay cả thực lực ban đầu cũng không đạt được, ngẫm lại cũng buồn ghê.

Cũng may, vận khí của hắn còn chưa tệ đến nỗi thế.

Chỉ chốc lát sau, lá cây 'xào xạc' một đợt, Mắt To trở ra từ trong rừng rậm.

"Ngươi không sao chứ?" Hai người đồng thời hỏi.

Hai người đồng thời cười. Rùa con cũng bò từ trong tóc Truyền Sơn ra, nhìn trái phải, thấy uy hiếp giải trừ, lập tức cũng ló đuôi ra theo.

"Tên từ ngoài tới chết tiệt kia, lần sau gặp hắn, nhất định cho hắn mất mặt!" Mắt To bưng bụng hùng hùng hổ hổ.

"Đúng vậy, không thể tha thứ. Hắn còn dám chộp cả ta làm thuốc luyện." Truyền Sơn qua đỡ lấy Mắt To, cười khổ nsoi.

"Tau phải bế quan luyện công! Rồi tiến vào trong rừng tìm hắn tính nợ." Mắt To quơ bàn tay hô.

"Được, ta ủng hộ ngươi, cũng sẽ giúp ngươi." Truyền Sơn cảm giác được hiệu quả huấn luyện, thầm quyết định gia tăng lượng huấn luyện lần thứ hai.

"Vết thương này tau cũng không có cách chữa, phải vào thôn tìm ma y. Ngươi cũng vào thôn gặp trưởng lão với tau đi, ngươi quá yếu, phải để trưởng lão tìm các huynh đệ của tau huấn luyện ngươi một trận."

"Được, huynh đệ ta cầu còn không được nữa là. Thực chiến mới là cách huấn luyện tốt nhất mà." Truyền Sơn cười sang sảng.

Một Ma một mắt, một con người kề vai sát cánh đi tới thôn trang Ma một mắt.

"Chờ vết thương tau tốt rồi, ngươi cũng trở nên mạnh hơn, tau và ngươi cùng vào rừng đi."

"… Được! Nhưng nghe nói con đường trong đó rất nguy hiểm."

"Sợ gì chứ? Không nguy hiểm sao có thể thể hiện sự cường đại của tau chứ?" Mắt To vỗ ngực.

Rùa ngọc cô đơn, nó cảm thấy mình bị bỏ rơi, thế là yên lặng bò từ trên đầu Truyền Sơn xuống, bò qua vạt áo ngực của hắn.

Còn nói coi ta là đồng bọn, lúc này mới mấy ngày không có ta mà đã quen huynh đệ mới rồi… Hừ hừ.

Ta cắn!

Truyền Sơn đau nhe răng trợn mắt, đưa tay mò vào trong ngực, vừa sờ vừa mắng: "Chỗ này ngươi cũng có thể cắn được à? Cẩn thận để lại vết thương, vợ ta liền liều mạng với ngươi!"

"Vợ ngươi ở đâu ra?" Rùa ngọc từ chỗ vạt áo ló mặt ra.

Trong đầu Truyền Sơn nhanh chóng hiện lên một gương mặt yêu nghiệt, bật thốt lên nói: "Canh Nhị a."

Rùa ngọc 'bịch' một tiếng rơi xuống đất.

Truyền Sơn cúi đầu tìm rùa con, bên này Mắt To còn đang hiếu kỳ hỏi liên tục: "Vợ ngươi tên Canh Nhị? Nàng cũng là Ma tu à? Trông thế nào? Mắt có to không? Mông có lớn không? Bây giờ nàng ở đâu? Vì sao không ở cùng ngươi? Ngươi không sợ nàng chạy theo người khác sao?"

Truyền Sơn thuận miệng đáp: "Y ấy à, mặt trông như mặt tiểu tam dễ quyến rũ người ấy. Tham ăn, thích ngủ, ăn nói thô lỗ còn nhát như chuột. Mắt… rất quyến rũ, da vừa trắng vừa mềm, mông rất vểnh rất chặt… khụ khụ!"

"Mặt ngươi đỏ rồi." Mắt To bảo.

"Không có."

"Có. Tau nhìn thấy!"

"Ngươi nhìn lầm rồi." Ai kia kiên định nói.

"Rùa con ơi, ngươi rớt đâu rồi? Mau ra đây a." Truyền Sơn khom lưng tìm kỹ càng, nhưng cây cỏ ở đây vừa dài vừa dày, rùa con nhỏ như vậy rớt vào trong bụi cỏ chẳng khác gì kim rơi đáy biển.

"Rùa con mau ra đây, tau nướng heo Vân Cẩm cho ngươi ăn." Mắt To cũng bụm bụng tìm giúp, ánh mắt hắn ta tốt, cây kim trên cỏ hắn cũng nhìn thấy được.

Trên một thân cây cách một người một ma chừng mười thước, rùa ngọc nằm trên cành cây, dùng ánh mắt hung ác độc địa nhất trừng người nửa xương khô cách xa hơn mười thước.

Đây là đùa giỡn! Đây tuyệt đối là đùa giỡn theo lời sư điệt y nói.

La Truyền Sơn vô lại, ai bảo ngươi nói lung tung sau lưng ta này!

Đã thấy rùa bắn tên chưa? Nếu trước đây chưa từng thấy, bây giờ vẫn còn cơ hội đấy.

Chỉ thấy rùa ngọc nho nhỏ đột nhiên đứng thẳng lên, cũng không biết từ đâu lấy ra một bộ cung tên cực kỳ khéo léo, hai chân sau tách ra, bày ra tư thế bắn tên, hai chân trước cỡ hạt gạo một chân đỡ tên, một chân kéo cung.

Ta bắn!

Vù !"

"Ôi!"

56. Quyển 6 - Chương 1-1: Tóm Tắt

Tóm tắt:

Một kẻ cực kỳ xui xẻo,

Một nhà tiên đoán tham ăn lại gà mờ,

Sắp sửa mở ra một đoạn… song, tu, kỳ, duyên kinh thiên địa, quỷ thần khiếp?

Để tu luyện thành công trong kỳ hạn gấp gáp, Truyền Sơn một mình vào huyết hồn hải.

Làm bạn với hắn chỉ có mình tiểu ngọc quy tham ăn không thua Canh Nhị,

Không ngờ nhất thời cô đơn yếu đuối (?), vô ý đưa tới tâm ma!

Lúc này Canh Nhị xuất hiện ngoài ý muốn, dẹp yên người nửa xương khô sắp hung bạo,

An ủi và mừng rỡ trong bước đường cùng,

Lại làm Truyền Sơn dần cảm thấy… lòng dạ ngứa ngáy với Canh Nhị?

Nhưng mà vui quá hóa buồn, vận xui càng vô bờ bến,

Truyền Sơn bất hạnh cuốn vào tranh đoạt chí bảo huyết hồn hải, lại đưa tới điều làm người tu chân đều thèm nhỏ dãi,

Để cứu vớt Truyền Sơn mạng đang treo lửng lơ,

Canh Nhị phải dùng thủ đoạn cuối cùng song tu?!

—

"Canh Nhị, ngươi vẫn theo ta à? … Nơi đây là thức hải của ta, ngươi vẫn đợi ở chỗ này sao?" Ánh mắt Truyền Sơn lộ vẻ mừng rỡ rõ rệt.

Ồ… Hiểu lầm này tựa hồ cũng không tệ. Canh Nhị lo lắng đôi chút, không gật cũng chẳng lắc đầu, chỉ nghiêm túc nói: "Ngươi hãy nghe ta nói, tình huống hiện tại của ngươi rất nguy hiểm, ngươi phải…"

"Ta biết tiểu tử ngươi có cách mà!" Truyền Sơn bộ xương khô cười vui 'khanh khách', "tình huống hiện tại của ta có phải rất là nguy hiểm, cho nên ngươi mới chạy tới nhắc nhở ta?"

Trong lòng Truyền Sơn có vui vẻ khó nói nên lời. Nếu tiểu Canh Nhị là thật, hắn sẽ không cần một mình ở huyết hồn hải bốn trăm năm, dù làm bạn với hắn chỉ là linh hồn của Canh Nhị.

"Ngươi ở chỗ này, thật là tốt."

57. Quyển 6 - Chương 1-2: Tranh Đoạt

Truyền Sơn che mông bị bắn trúng, khập khiễng theo sát Mắt To đi về phía thôn trang Ma một mắt.

Mắt To che cái bụng bị thương, vô tư vừa đi vừa hỏi Truyền Sơn chuyện vợ hắn. Mắt To vừa bước vào kỳ trưởng thành, đang tràn ngập hứng thú với tất cả những từ ngữ liên quan tới 'vợ'.

Truyền Sơn trong khổ mua vui, một đường đi đều lấy Canh Nhị ra để bốc phét, dù sao Canh Nhị cũng không ở đây, hắn nói bậy cái gì cũng không sợ người nhảy ra phản bác.

Có lẽ bởi vì trong lòng hắn không coi Canh Nhị là nữ nhân, càng không có bất luận ý nghĩ gì về phương diện tính thú cả, cho nên hắn mới có thể bô lô ba la nói bậy không kiêng nể gì. Nhớ thời gian hắn ở trong quân đội, đám lính già kia của họ cái gì cũng có thể lấy ra để đùa giỡn, nội dung thì trên trời dưới biển cái gì cũng nói ra miệng được.

Còn về vừa nghĩ tới cơ thể Canh Nhị sẽ đỏ mặt… Điều này không thể trách hắn, chỉ có thể trách bản mặt quá yêu nghiệt của Canh Nhị. Dù không phải hắn, đổi là nam nhân khác cũng phải nghĩ sai thôi!

"Mông nàng nhỏ như vầy, tương lai sinh con thế nào?" Mắt To rất lo cho vợ Truyền Sơn.

"Không sợ, lúc đầu còn nhỏ, ngủ nhiều là lớn ngay." Người nửa xương khô vô sỉ nói.

"Vì sao?" Ma một mắt đơn thuần thỉnh giáo.

"Huynh đệ à," Truyền Sơn không đủ độ cao để quàng vai Ma một mắt, đành phải vỗ thắt lưng hắn ta, "Việc này không thể dạy cho ngươi, ngươi phải hỏi cha ngươi."

"Vì sao?" Mắt To càng hồ đồ.

"Bởi vì… Canh Nhị là vợ ta chứ không phải vợ ngươi, đương nhiên ta không thể nói cho ngươi vì sao được. Chờ tương lai ngươi có vợ rồi, cùng nàng ngủ thêm mấy giấc là sẽ hiểu ngay." Người nửa xương khô lộ bộ mặt binh lính lưu manh khỏi cần nghi ngờ.

Mắt To tỉ mỉ suy nghĩ đã cảm thấy có lý, lập tức đổi nghi vấn khác: "Vậy nàng đã sinh con cho ngươi rồi sao?"

"Chưa. Vừa lấy xong thì ta đã vào đây rồi."

"Đáng thương quá, vậy chẳng phải nàng phải đợi ngươi rất lâu sao?" Mắt To cực kỳ đồng tình với em dâu Canh Nhị chưa gặp mặt kia.

"Y đáng thương? Y nào có đáng thương như ta?" Truyền Sơn xoa cái mông, chỗ bị châm vừa đau vừa ngứa, nhưng khổ nỗi không tìm ra ám khí ở đâu.

"Ta rời khỏi y, y trông giữ khuê phòng một năm, còn ta phải mất bốn trăm năm! Mắt To à, ngươi nghĩ lại đi, một nam nhân khỏe mạnh trưởng thành bốn trăm năm không thể ngủ với vợ mình, đó là chuyện bi thảm cỡ nào? Đặc biệt cô vợ còn cực kỳ đẹp." Nói tới đây, Truyền Sơn đột nhiên nghĩ tới, không biết Canh Nhị có cô em gái nào không?

"Vì sao nàng chỉ cần trông giữ một năm, còn ngươi phải trông giữ mất bốn trăm năm?"

Truyền Sơn sửng sốt một chút, Mắt To không biết tỷ lệ đổi thời gian giữa Huyết Hồn Hải và thế giới bên ngoài sao?

"Thời gian chỗ chúng ta không giống với các ngươi ở đây."

"À."

Truyền Sơn cho rằng Mắt To còn hỏi thêm vài vấn đề nữa, ai ngờ đối phương lại nhanh chóng chấp nhận đáp án của hắn.

"Ngươi không thấy lạ à?"

Mắt To trái lại nhìn hắn, "Có gì mà lạ đâu? Trong Huyết Hồn Hải của tụi tau cũng có rất nhiều nơi thời gian sai khác. Tộc một mắt tụi tau trước khi chiến tranh cũng sẽ tới những bí cảnh đó tôi rèn. Nhưng phải trả cái giá không nhỏ đâu."

Thì ra là thế. Truyền Sơn thụ giáo. Hiện tại Bạch Đồng chắc là đang ở trong một bí cảnh nào đó theo lời Mắt To nói đi, không biết tương lai họ có thể gặp mặt nhau trong Huyết Hồn Hải không?

Hiện nay Truyền Sơn vẫn không hiểu được những cái gọi là thời gian này cho lắm, ngoại trừ nơi đây, vẫn có rất nhiều nơi hắn không nghĩ ra được trong tu luyện, nhưng hắn cũng không cố ép mình phải nghĩ làm gì. Canh Nhị đã từng nói với hắn, có những tri thức không phải nghĩ là có thể thông được, chúng cần thời gian và tích lũy kinh nghiệm, có những tri thức trước đây vẫn không nghĩ ra nhưng một ngày nào đó sau này có lẽ ngươi sẽ đột nhiên hiểu được.

Hắn thấy lời này Canh Nhị nói cực kỳ có lý, quyết định hoàn toàn chấp hành theo cách 'không hiểu dùng trước' Canh Nhị dạy.

"Mắt To, chỗ các ngươi có người đi ra ngoài không?"

“Đi ra ngoài? Ngươi là nói đến bên kia của các ngươi?”

“Đúng.”

Mắt To suy nghĩ một chút, lắc đầu, “Chưa từng nghe nói. Có lẽ có, nhưng tau không biết.”

“Không có ai muốn ra ngoài xem thử à?”

“Xem cái gì? Huyết Hồn Hải của tụi tau đất rộng của nhiều, sinh thời có thể đi hết được Huyết Hồn Hải cũng chẳng có mấy ai. Đại khái những cao thủ tu tới Độ Kiếp Kỳ có thể rời khỏi đi.”

Truyền Sơn gật đầu, nghĩ nếu không phải cơ duyên trùng hợp, bản thân hắn cũng sẽ không muốn rời khỏi Lam Tinh, cùng lắm thì nằm mơ thấy tinh cầu khác như thế nào thôi. Mắt To không có ý rời khỏi quê hương, hắn hoàn toàn có thể hiểu được.

“Ngươi biết chỗ các ngươi vì sao tên là Huyết Hồn Hải không?”

Mắt To khó hiểu liếc nhìn Truyền Sơn, “Điều này sao tau biết được? Vẫn đều gọi như thế, tau làm sao biết được là vì sao?”

Cũng đúng, loại tên gọi là do người ta định ra như vậy cũng thật khó mà nói rõ ngọn nguồn, chẳng hạn như trước khi tu luyện, tinh cầu hắn ở tên Lam tinh hắn cũng không biết. Truyền Sơn cười.

“Aizz, ngươi có thể tìm một người ở chỗ này của tụi tau.” Mắt To lấy khuỷu tay huých hắn, thành thật kiến nghị. Tộc một mắt bọn họ không có suy nghĩ thủ trinh, thấy vừa ý thì liền cùng nhau, chán thì lại bỏ.

Truyền Sơn ổn định bước chân, cân nhắc đôi chút, “Ừm… có đẹp như vợ ta không?”

“Tau lại chưa thấy qua vợ ngươi, tau làm sao biết được? Nhưng theo tau thấy, người trong thôn tau đều rất đẹp, cũng không biết ngươi thích dạng gì. Nhưng tau có thể đảm bảo, người nào người nấy trong thôn tụi tau đều to mông hơn vợ ngươi.” Mắt To đi qua so cỡ mông của người nửa xương khô, phán đoán.

“Ma một mắt các ngươi có thể sinh không?”

Mắt To lắc đầu, “Phải khoảng trăm năm mới có thể sinh được một người, chỉ là tụi tau sinh ra rồi khổ người rất lớn, mông của người làm vợ không lớn không được, sẽ không sinh ra nổi.”

Truyền Sơn ngó khổ người và chiều cao của Mắt To, lòng có chút bi ai.

“Nếu ngươi không thích người trong thôn tụi tau, có thể đợi tới dịp chợ phiên, ngắm cô nương của Ma tộc khác. Có mấy Ma tộc ngoại hình trông cũng chẳng khác với người từ ngoài đến như các ngươi đâu.”

“Ờ? Ngươi nói chợ phiên? Các ngươi cũng có chợ phiên?” Truyền Sơn cực kỳ kinh ngạc.

“Đương nhiên, bằng không trao đổi đồ như thế nào?” Mắt To cười nhạo Truyền Sơn là đồ nhà quê, đến cả chợ phiên cũng không biết.

“Chợ phiên gần đây cứ ba tháng một lần, địa điểm có đôi khi cũng thay đổi. Gần đây nhất là trên đồng cỏ đầu tay sông Bạng Bạng, nếu ngươi muốn đi, tau mang ngươi đi cùng.”

“Được.” Truyền Sơn cũng cảm thấy hứng thú với chợ phiên của Ma tộc. “Còn bao lâu nữa thì tới thôn trang các ngươi?”

“Sắp rồi, đi về phía trước thêm năm mũi tên nữa là tới. Nếu không phải tau bị thương không chạy được, tau đã xách ngươi lên chạy thì bây giờ là tới rồi đấy. Đúng rồi, rùa con ngươi không cần nó nữa sao?” Mắt To vừa nghĩ tới rùa ngọc không tìm ra là thấy tiếc, hắn ta rất thích vật nhỏ còn không lớn bằng móng tay hắn ta nữa.

Nhắc tới rùa ngọc, nét cười trên mặt Truyền Sơn cũng thu lại, hắn không rõ tên kia vì sao lại đột nhiên rời khỏi họ, tựa như hắn không rõ vì sao tên kia lại đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn vậy.

“Vật nhỏ kia xuất quỷ nhập thần, nó không muốn ra, như vậy một chốc một lát chúng ta tìm mệt óc cũng không tìm ra được. Thôi, nó nhớ chúng ta thì sẽ tự tìm tới mà.” So với tung tích của rùa ngọc, Truyền Sơn rất hiếu kỳ ai đâm mông hắn.

Lúc đó hắn vẫn cúi đầu khom lưng tìm kiếm tung tích rùa ngọc trong bụi cỏ thì cảm thấy cái mông đau xót, tựa như khi còn bé bất cẩn ngồi lên cái giỏ may vá của mẹ hắn, bị đầu kim của mẹ hắn chọc cho một phát. Nhưng cái đau này còn hơn cả cái đau bị kim châm, lấy tay sờ mãi mà cũng không sờ được bóng dáng của ám khí, đến giờ cũng không rõ rốt cuộc là cái gì đâm trúng cái mông đáng thương của hắn.

Chỉ thấy đau, cực kỳ đau!

"Tau hoài nghi mông ngươi có khả năng bị cái gì đâm phải, đợi lát nữa vào thôn bảo ma y xem thử cho. Vợ ngươi cũng là người tu ma sao?"

Truyền Sơn lé mắt, "Mắt To, ngươi thành thật nói cho ta, vì sao ngươi thấy hứng thú với vợ ta thế?"

Mắt To đỏ mặt, che vết thương trên bụng rảo bước nhanh hơn.

"Ngươi muốn vợ rồi?" Truyền Sơn cười giả lả rảo bước theo.

Mắt To vùi đầu vội vã đi về phía trước.

"Ngươi nhìn trúng ai rồi?"

"Ở trong thôn các ngươi à?"

"Đẹp không? Có thích ngươi không? Trong nhà có huynh đệ giỏi giang nào không?"

"A !" Mắt To đột nhiên kêu gào một tiếng, mặc kệ vết thương chạy như bay.

"Ai ai, đừng xấu hổ a. Ta đã kể chuyện vợ ta cho ngươi nghe rồi, sao ngươi có thể giấu chứ? Ha ha ha!" Truyền Sơn tiến hành tốc độ, vừa che mông kêu ai ái, vừa đuổi theo.

Mà ngay trên một gốc cây cách họ không xa, một con rùa ngọc nho nhỏ đứng thẳng ngươi đang cúi đầu cố gắng tìm kiếm thứ gì trong mai mình. Chỉ thấy hai cái móng của nó lấy thứ gì đó ra từ trong mai, ngó ngó, lại nhét vào, qua một lát lại lấy ra.

"Không phải cái này. Cái này cũng không được. Cái này uy lực quá nhỏ, cái này... uy lực quá lớn, nổ thành bụi là không tốt rồi. Cái này không đủ đau, không được. Cái này không thích hợp đùng để giáo huấn ma vật, không được. Đây là thứ gì? Dao cầu? Lúc nào thì ta đút vào? Cái dùi này hình như không tệ? Không được, phải tìm một thứ lợi hại hơn!"

Đang chạy chạy, Truyền Sơn bỗng rùng mình một cái. Ô, luồng âm khí này là cái gì? Lại có thể làm một người cắn nuốt âm khí như ăn thuốc bổ cảm thấy cả người ớn lạnh thế này?

Thôn Ma một mắt nói là thôn xóm, nhưng khoảng cách giữa các nhà cách nhau khá xa, vừa thấy thì không giống thôn xóm cho lắm.

Nhưng khi hắn thấy một đám Ma một mắt nhỏ cao tới eo hắn đang vô cùng hiếu kỳ theo sát đằng sau hắn, hắn đã bỏ nghi ngờ này. Vừa nhìn thì đây chính là một đám trẻ nông thôn chưa thấy sự đời.

"Đó đều là một đám trẻ mới sinh chưa được năm mươi năm. Lớn thêm chút là có nhà của chúng ở trong thôn rồi."

Mắt To giải thích làm Truyền Sơn thấy hài hước.

"Bộ tộc một mắt tụi tau cứ tới kỳ trưởng thành mới rời thôn xóm tới nơi khác xây nhà, trước vị thành niên thì đều ở trong thôn. Tộc một mắt khi trưởng thành mà có con cũng đều cho về trong thôn nuôi. Ở đây an toàn hơn bên ngoài."

"Các ngươi phải mất bao nhiêu năm mới trưởng thành?"

"Không nhiều lắm, chỉ cần hai trăm năm là có thể thành niên."

Truyền Sơn lần nữa trở nên câm điếc.

"Mắt To! Sao ngươi đã trở về?" Một đợt bình bịch bang lên, theo cơn rung của mặt đất, một gã Ma tộc một mắt hơi lùn chạy tới.

"Tau..."

“Mắt To, tau rất nhớ ngươi!” Ma một mắt hơi lùn hưng phấn nhào lên, ôm cổ Mắt To vui sướng vỗ lưng hắn.

Truyền Sơn ước ao đứng một bên, có người nhà nghênh đón thật tốt.

“Au!” Mắt To kêu đau.

“Ngươi làm sao?” Ma một mắt hơi lùn lại càng hoảng sợ, vội vã buông hắn ra, “Ngươi bị thương à? Ai làm ngươi bị thương?”

“Là người ngoài tới.”

“Người từ ngoài tới? Lại là người từ ngoài tới! Có phải hắn không?”

“Không phải, ta là…” Truyền Sơn vội giơ tay lên, đang chuẩn bị bày tỏ mình không có ác ý.

“Mắt To? Mắt To đã về!” Lại một gã Ma tộc một mắt chạy ra, thoáng cái đã đẩy Truyền Sơn, nhào lên Mắt To.

“Mau buông hắn ra! Mắt To bị thương.”

“Cái gì? Mắt To bị thương? Mắt To sao lại bị thương?”

“Là người từ ngoài tới này!”

“Cái gì?” Truyền Sơn hoảng. Hiểu lầm lớn rồi.

Mắt To cũng vội mở miệng muốn giải thích.

“Thôn trưởng nguy rồi! Mắt To bị người từ ngoài tới đả thương rồi!”

“Người từ ngoài tới đánh tới cửa rồi! Mau gõ trống a!”

Một đám Ma một mắt to nhỏ chạy ra, thấy Truyền Sơn, người nào người nấy đều phát ra tiếng kêu sợ hãi. Truyền Sơn chỉ cảm thấy những tiếng kêu này như sét đánh, làm lỗ tai hắn rung lên đau.

“Không phải, không phải hắn.” Mắt To liều mạng giải thích, nhưng tiếng của một đám Ma một mắt đã sớm át tiếng hắn.

Tiếng trống ‘phù phù’ kỳ lạ vang lên, trong nháy mắt Truyền Sơn đã bị bọn Ma một mắt cao hơn hắn hai cái đầu vây quanh.

“Đánh hắn! Đánh tên đến từ ngoài này!”

“Đúng, nhất đinh phải đánh hắn! Lần trước chính là người từ ngoài tới đả thương Lục thúc, đến giờ vẫn còn nằm trên giường mà!”

“Hắn còn đả thương Mắt To! Mọi người cùng tiến lên, đánh chết hắn!”

‘Vù vù vù’ một loạt những nắm tay bay qua đầu Truyền Sơn.

Truyền Sơn… cũng không thể đứng yên bị đánh được, chỉ có thể ra tay phòng vệ.

“Đừng đánh nữa! Dừng tay, hắn là bạn tau, không phải kẻ xấu. Dừng tay hết cho tau!”

Không ai nghe lời Mắt To, dù có nghe thấy cũng coi như không nghe. Trong thôn hiếm khi có một người ngoài tới, thoạt nhìn còn rất yếu, không đánh thì phí, đợi lát nữa mới đánh thì không còn cơ hội nữa.

Bản tính hiếu chiến của tộc một mắt bị khơi lên, thôn trang đã lâu chưa có náo nhiệt đã trở nên sôi nổi, bao nhiêu Ma một mắt già trẻ đều chạy tới xem vui, còn có Ma một mắt tới ra oai thay bạn bè người thân của chúng.

“Đánh hay lắm! Tấn công phần dưới. Ngáng chân hắn, cho hắn ngã!”

“Mắt Đen, cẩn thận! Hắn đang ở đằng sau ngươi!”

“Yo, tiểu tử này nhanh ra phết.”

"Mông hắn có thương tích, đá mông hắn!" Ma một mắt nhỏ trên đầu có hơn mười sợi tóc trắng này độc địa nhất, chạy tới chạy lui bên ngoài, vừa tìm nhược điểm của Truyền Sơn vừa dùng đạn bùn đánh lén.

Tu vi của Truyền Sơn đã không mạnh, Ma một mắt vây đánh hắn lại người nào người nấy thân cao người to, mỗi một người tu vi đều cao hơn hắn, không được một lát, hắn đã mệt thở hồng hộc. Nhưng cuộc huấn luyện chịu đòn một tháng trên Hậu Thổ Tinh kia cũng không phải luyện vô ích.

Dần dần, ngay từ đầu Truyền Sơn còn luống cuống tay chân bị đánh, sau đó đã trở nên di có tới có lui được.

"Bộp!" Truyền Sơn đón được một quả đạn bùn đánh lén. Trở tay liền ném vào mũi của tên Ma một mắt bên ngoài cùng.

Một Ma một mắt mắt vàng nhân khe hở, liền đá hắn một phát.

Truyền Sơn bị đánh đâm nóng tính. Má ơi! Chỉ mình tên khốn này đánh nhiều nhất. Khinh người quá phải không? Gia dù liều cái mạng này cũng không cho ngươi sống yên đâu!

Truyền Sơn cũng mặc kệ những Ma một mắt khác vây đánh hắn, chỉ nhìn tên mắt vàng, sau khi bị trúng mấy phát liền xông lên ôm thắt lưng hắn ta, móng xương khô hóa thành lưỡi dao cắm vào lưng hắn ta.

"Ca! Cẩn thận!" Ma một mắt nhỏ tóc trắng kêu to.

Thì ra các ngươi là huynh đệ? Qủa nhiên người cùng một nhà thì có tính như nhau, chẳng tên nào tốt đẹp cả! Truyền Sơn lộ nét cười dữ tợn, xem gia diệt ngươi.

"Ô!" Ma một mắt bị hắn ôm lấy rõ ràng không ngờ Truyền Sơn lại ngắm trúng một mình hắn, bất ngờ không kịp phòng bị, bị tay Truyền Sơn đâm một phát.

"Hỏng! Tiểu tử này dốc sức rồi!"

"Mắt Vàng bị thương, mau kéo tiểu tử ấy ra!"

Ngay khi tất cả Ma một mắt bao gồm Mắt To đều cho rằng Truyền Sơn dự định ôm chắc Mắt Vàng không buông thì Truyền Sơn lại đột nhiên ngồi xổm xuống khi Mắt Vàng định lấy nắm tay đấm vào lưng hắn, rồi lộn mèo một cú cực nhanh; đồng thời xoay người, chân phải hóa xương khô tự nhiên vung lên.

"Bụp!"

"A !" Chúng Ma một mắt phần lớn đều che mắt lại.

Mắt Vàng khom người đau đớn che hạ thể. Vết thương này còn nghiêm trọng hơn cả vết thương trên lưng.

Công kích của Truyền Sơn cũng không dừng ở đó, đồng thời lúc đá trúng Mắt Vàng, sau cú lộn mèo, bàn chân chống đất, rơi xuống đất liền lập tức xoay ra đằng sau Mắt Vàng, phần eo phát lực, cơ thể vút cao, hai chân đạp mạnh một, đá vào trên cái mông Mắt Vàng đang khom lưng.

Một loạt động tác liên hoàn cực nhanh, đừng thấy tu vi hắn chỉ tới Luyện Khí Kỳ, thế nhưng hắn cố ý luyện ra tốc độ chân, sức bàn chân lại trên cả sức công kích của Luyện Khí Kỳ.

Thân thể khổng lồ của Mắt Vàng bay lên.

Truyền Sơn đá bay cơ thể Mắt Vàng về phía Ma một mắt xung quanh.

Lúc này hắn cũng đã nhận ra, đám Ma một mắt này có lẽ cũng không muốn giết chết hắn, lực ra tay đại khái cũng có chừng mực. Nhưng dù thế đi nữa, hắn bị đánh trúng nhiều cũng không muốn bị đánh không.

Thân thể mắt vàng sắp đập vào người Ma một mắt nhỏ tóc trắng.

Truyền Sơn vung móng lên cạo hết tóc trắng trên đầu Ma một mắt nhỏ tóc trắng

"Ẩu tả gì đó? Tản ra!" Một giọng nói uy nghiêm vang lên.

"Oa a !" Ma một mắt nhỏ tóc trắng sờ cái đầu trụi lủi gào khóc.

Một vị Ma một mắt cao hơn cả Mắt To nửa cái đầu, tay trái bắt lấy Mắt Vàng bị thương ba lần, tay phải bắt lấy Truyền Sơn kiệt lực, quát bọn Ma một mắt vây xung quanh: "Đứng ở đây làm cái gì? Còn không đi mời ma y tới!"

"Vù vù vù", một đám Ma một mắt già trẻ bị Ma một mắt cao to quát liền tản hết ra, nhưng không có mấy ai rời đi. Chỉ có mấy người thoạt nhìn khá ổn trọng thành thật chạy đi mời ma y.

"Mắt To, đây là chuyện thế nào?"

"Thôn trưởng, người ngươi tóm trong tay là bạn của tau. Vết thương của tau không phải do hắn gây ra, là một người ngoài tới khác, chính là hắn đã cứu tau. Nhưng tất cả mọi người không nghe tau nói, Truyền Sơn cũng bị bức ép mới…"

"Tổ gia gia tổ gia gia! Tóc của tau… tóc của tau mất rồi… Tau cũng không tìm được vợ nữa… Oa a!" Ma một mắt nhỏ tóc trắng túm ống quần thôn trưởng khóc không ngừng.

Truyền Sơn bắn ra lưỡi dao sắc bén vung lên ra chừng uy hiếp Ma một mắt nhỏ.

"… Ô oa a !" Ma âm xuyên tai.

Thôn trưởng Ma một mắt giơ Truyền Sơn lên xem xét.

"Tiền bối, chào ngài." Truyền Sơn thở dốc, lễ pháp nói.

"Ừ…"

"Chất trai của ta dùng đạn bùn đánh lén tại hạ ít nhất năm mươi lần, tại hạ chẳng qua mới cạo của hắn mười một sợi tóc ngắn."

"Ô…"

"Tại hạ hộ tống Mắt To tới quý thôn, nhưng không ngờ huynh đệ của quý thôn không chiêu đãi tại hạ trà nước mà lại cho một trận đánh. Tại hạ cho rằng huynh đệ của tộc một mắt đều thuần hậu giản dị như Mắt To, không ngờ…"

"Ngươi cậy lớn bắt nạt nhỏ."

"Các ngươi lấy oán trả ơn, lấy nhiều thắng ít."

"… Ngươi làm Mắt Vàng bị thương."

"Tại hạ chỉ tự bảo vệ mình."

"Làng chúng ta không chào đón…"

"Mắt Lồi! Không biết bản ma y đang bận sao? Lại còn kêu ta ra ngoài? Ngươi tưởng ngươi là tên phá hoại nào? Vẻ mặt kiêu ngạo như thế? Hôm qua uống rượu còn ngất có phải không? Còn không mang người bị thương tới chỗ ta!" Giữa không trung, một tiếng sấm vang lên, làm thôn trưởng nghẹn họng.

Truyền Sơn cố sức quay đầu nhìn về phía Mắt To. Vị cường nhân này chính là ma y ngươi nói? Ngươi xác định hắn có thể chữa bệnh chứ không phải hại người chứ?

Mắt To mặt hơi trắng bệch, tâm tình hôm nay của ma y tựa hồ không tốt lắm…

Ma y, một vị Ma một mắt trên đầu có một dúm tóc xanh, màu mắt hơi vàng, so với những Ma một mắt khác, hình thể tựa như cây trúc.

Truyền Sơn luôn tôn kính y giả, nhìn thấy ma y, mặc kệ mình cả người đau đớn, cung kính dùng lễ nghi Mắt To đã dạy, hành lễ theo kiểu vãn bối với trưởng bối của Ma tộc một mắt.

Ma y xách hắn một phát tới trước mặt mình, điều này làm Truyền Sơn rất khó chịu. Nếu hắn có thể cao to thì tốt rồi, tốt nhất có thể cao hơn cả Minh Đại Vu kia, như vậy sau này hắn sẽ không cần bị những người thân cao người to giống như những tiểu hài tử này xách tới xách lui. Đương nhiên, nếu hắn có thể cao hơn chút, tu vi giỏi hơn chút, có thể coi những tên này như tiểu hài tử xách đi xách lại thì càng tốt hơn.

"Thiên sinh ma vật?"

“Không phải, ta là người, người tu ma.” Truyền Sơn bình tĩnh nói.

“Đã từng ăn thứ tốt gì rồi?”

“Không biết, có lẽ là một quả trái cây.”

“Ta dùng mười viên ma thạch thượng phẩm đổi lấy mười giọt tâm đầu huyết của ngươi.”

“Không đổi.”

“Hai mươi viên.”

Có Ma một mắt phát ra tiếng hít mạnh. Ma tộc một mắt đại khái đều là kẻ nghèo nàn, rất nhiều Ma một mắt cả đời cũng chưa có được trên hai mươi viên ma thạch thượng phẩm.

“Không đổi.” Nếu như khi đó, ngươi có thể xuất hiện trước truyền tống trận, nói không chừng ta đã nhất thời hồ đồ đổi cho ngươi rồi.

“Lại thêm mười viên ma thạch trung phẩm.”

“Không…”

“Tóc Xanh Mắt Vàng, sao tau không biết trên người ngươi có nhiều ma thạch như thế? Lần trước làng bọn tau mua vũ khí của Tiễn tộc, bởi vì thiếu ma thạch, chỉ có thể trợn mắt để Lang tộc ba mắt mua đi bao nhiêu vũ khí tốt nhất mới nhất của Tiễn tộc. Khi đó tau hỏi ngươi có thừa ma thạch có thể cho người trong thôn mượn không, ngươi nói không có.” Thôn trưởng Mắt Lồi giận dữ cắt ngang cuộc đối thoại của một người một ma.

“Ngươi hỏi ta có dư thừa hay không, ta đương nhiên không có. Ma thạch của ta đều có ích, nào có dư thừa.” Ma y các hạ không coi thôn trưởng điện hạ ra gì.

“Nhưng người ta không chịu bán cho ngươi.”

“Không sao cả, ta đánh ngất hắn rồi lấy cũng thế.”

Truyền Sơn bắt đầu vận ma công, chuẩn bị giãy khỏi tay ma y.

“Tau kiến nghị ngươi cứu Mắt To và Mắt Vàng trước, họ đều là những đứa ngươi quen từ nhỏ tới lớn.” Thôn trưởng tự biết không đấu được lại tên Ma một mắt thông minh nhất trong tộc này, đành phải cố gắng dời lực chú ý của hắn. Còn về ma thạch trên người Ma y… việc này phải bàn bạc kỹ hơn.

“Ma y, mau cứu Mắt To đi. Vết thương của hắn rất nặng.” Ma một mắt chạy đến ngay từ đầu kia ôm Mắt To cầu xin Ma y.

“Ta phải chữa cho tên này trước.”

“Kệ ngươi đấy.” Thôn trưởng thở dài.

“Ma y!” Ma một mắt hơi lùn hô to.

“Không cần, ngài cứ cứu Mắt To và vị Mắt Vàng kia trước đi. Vết thương của ta không nặng, không vội.” Truyền Sơn quyết định tha thứ cho Ma một mắt không biết phân tốt xấu đã đánh hắn, nể tình Mắt To.

“Trúng nhiều quyền nhiều cước của tộc một mắt như vậy mà vẫn không bị gãy xương, ừm, hay đấy.” Trong mắt ma y lóe hàn quang, tựa hồ rất muốn lột da Truyền Sơn xem xét.

Truyền Sơn im lặng xắn tay áo, “Đây là xương của ta, ngài từ từ xem. Mặt khác, ngài có thể thả ta xuống không?”

Ma y vân vê xương cánh tay Truyền Sơn, lật qua lật lại xem xét, “Yên tâm, ta sẽ không đánh ngươi ngất.”

“Ta không tin ngài.”

“Không có sự tự nguyện của ngươi, tâm đầu huyết của ngươi không có tác dụng với ta.”

“Xin ngài chưa cho Mắt To trước.”

"… Cút đi!" Ma y phát hiện mình thông minh như thế mà không nhìn ra được cánh tay xương khô này là như thế nào, rất tức giận. Vung tay lên, ném Truyền Sơn lên đỉnh nhà đối diện.

Căn nhà có đỉnh rất cao, chắc là cao nhất cả thôn.

Truyền Sơn thấy vị thôn trưởng Mắt Lồi kia ở dưới trừng hắn, đoán rằng chủ căn nhà này chắc chính là vị này.

Thôn trưởng mặc kệ Truyền Sơn trên nóc nhà, xoay người an ủi Ma một mắt nhỏ đang ôm đùi hắn, chỉ Truyền Sơn trên nóc nhà khóc nháo không ngớt.

Truyền Sơn cố dậy tinh thần quan sát hình dạng cả thôn trang, đưa mắt chú ý tới giao lộ ra vào, và nơi có khả năng năng ẩn giấu.

Cả thôn trang có hình tam giác tản mạn, cạnh đáy hướng về phía rừng rậm, đầu nhọn đối về thảo nguyên. Khoảng cách giữa nhà cửa và nhà cửa rất lớn, tuy xa mà phối hợp ăn ý. Ở giữa thôn có một khoảng sân rất to, góc sân đặt một chiếc trống có hoa văn kỳ lạ.

Khoảng sân kia chính là nơi hắn vừa bị vây đánh.

Truyền Sơn ngả người xuống, mở tứ chi ngủ trên nóc nhà thôn trưởng.

Hắn mệt mỏi. Xương không bị thương, nhưng trên da thịt lại đầy vết tích. Truyền Sơn thấy, nếu Canh Nhị ở đây, chắc chắn sẽ vừa lải nhải vừa bôi thuốc cho hắn. Những đan dược phái Thanh Vân làm ra vẫn rất hữu hiệu.

Không biết Kỷ 14 và Canh Nhị bây giờ đang làm gì?

Họ có nhớ hắn không? Giống như hắn đang nhớ họ vậy?

Lúc này mới tới Huyết Hồn Hải được hai tháng, hắn đã muốn về nhà rồi. Trở lại Lam tinh, trở lại quê hương chân chính, ngôi nhà chân chính của hắn.

Nhưng hắn vẫn phải ở Huyết Hồn Hải đợi bốn trăm năm.

Bốn trăm năm, nếu thời gian giống như bên ngoài, chờ tới khi hắn trở lại, sợ rằng thi cốt người nhà đều tan biến rồi.

Bốn trăm năm, đây là một quá trình dài dằng dặc cỡ nào. Thì ra hắn nghĩ kiểu gì cũng không ngờ được mình có thể sống hơn bốn trăm năm.

Con người ai mà không muốn trường sinh bất lão? Nhưng hắn tình nguyện dùng trường sinh đổi lấy thời gian trăm năm bình an bên người nhà và bạn thân.

Âm khí mắt thường không nhìn thấy chậm rãi ngưng tụ bên người Truyền Sơn.

Tâm tình của hắn hết sức mù mịt, cả nội tâm đều ngấm chìm trong nỗi nhớ người thân và bạn bè, trong nỗi ước ao với Mắt To, với Ma một mắt nhỏ.

Vì sao người khác có thể được người thân quan tâm, cả nhà đoàn tụ, còn hắn thì một mình xông pha thiên nhai, thất tán lưu lạc với người nhà? Thậm chí ngay cả người bạn vừa quen cũng bị ép phải chia lìa?

Vì sao hắn phải thừa nhận số phận như vậy? Vì sao hắn lại là 'môi tinh cao chiếu'? Vì sao phải cho hắn ăn quả xương khô? Vì sao muốn để hắn tu ma? Vì sao để hắn rời khỏi quê hương càng ngày càng xa? Vì sao hắn không thể về nhà được? Càng đừng nói tới cứu trợ người nhà bạn thân, báo thù cho họ.

Truyền Sơn ôm oán khí ngập lòng chậm rãi nhắm mắt lại.

Để giảm thiểu đau đớn trên người, hắn bắt đầu vận chuyển cách giảm đau Canh Nhị dạy hắn khi đó.

Âm khí bên ngoài cơ thể được Truyền Sơn hấp thu từng chút một, mà những tâm tình tiêu cực do tà khí mang tới đã để lại vết tích trong lòng Truyền Sơn.

Do oán khí và ghen ghét, ước ao người khác đạt được sự thương yêu của người thân, những mặt tiêu cực như thê lương, cô đơn, tủi thân, … do bên ngoài mang lại đã hình thành nên một mắt bão trong thức hải của Truyền Sơn.

Theo sự vận hành của ma công, tựa như có cái gì đó đang thúc đẩy mắt bão này, từ từ xoay tròn lên.

Âm khí tận cùng bên trong kéo tầng bên ngoài, chuyển động theo mắt bão, hàng loạt âm khí kèm theo, mắt bão cuối cùng hình thành lên một cơn lốc xoáy nho nhỏ.

58. Quyển 6 - Chương 2

Thôn trưởng Mắt Lồi ôm thằng chắt trai bất đắc dĩ nhìn 'người từ ngoài tới nằm thẳng cẳng trên nóc nhà hắn.

Người này đã tin tộc một mắt bọn họ như thế? Đến ngay cả một lớp kết giới cũng chưa bày đã ngồi thiền trên nóc nhà người ta rồi?

"Hắn đây là gan to? Hay đầu óc ngớ ngẩn thế?" Bên cạnh thôn trưởng có thêm một 'cây gậy trúc'.

Thôn trưởng ôm thằng chắt trai, thở dài, "Ai mà biết được chứ."

"Hắn không giống với những người từ ngoài tới khác cho lắm."

"Đúng vậy, hắn là người yếu nhất tau từng gặp."

"Nhưng hắn nhận được tín nhiệm của Mắt To. Mắt To nói hắn có rất nhiều lời hay."

"Mục đích của hắn là gì?"

"Ngươi nghĩ sao?"

"Tình quan kỳ biến đi, bảo tất cả mọi người đề phòng tiểu tử này một chút." Thôn trưởng sờ đầu thằng chắt trai, đứa nhỏ đáng thương, lớp tóc có thể hấp dẫn phái khác của tộc một mắt đã bị cạo sạch, còn không biết lúc nào mới dài ra được.

"Tổ gia gia, tụi tau đuổi người từ ngoài tới kia ra khỏi thôn được không?" Ma một mắt nhỏ tóc trắng nghiến răng nói.

"Không được, hắn là bạn của ca ca Mắt To của ngươi đấy, chỉ cần hắn không gây hại tới lợi ích của tộc bọn tau, bất luận ma một mắt nào trong tộc cũng không có quyền đuổi hắn ra khỏi thôn. Tóc Trắng Mắt Xanh ngươi nghe rõ cho tổ gia gia, không cho ngươi chủ động tìm hắn gây phiền, có nghe hay không?"

Ma một mắt nhỏ thấy nét mặt tổ gia gia nghiêm khắc không chút linh động, lập tức sợ hãi gật đầu.

"Đi, tổ gia gia mang ngươi đi xem Mắt To và ca ca Mắt Vàng của ngươi." Thôn trưởng an ủi sờ cái đầu của thằng nhỏ, ôm nó đi vào căn nhà đối diện.

Chỉ còn độc Ma y vẫn đang khoanh tay quan sát người nửa xương khô trên nóc nhà. Không biết lúc nào mới có thể tỉnh lại? Hắn ta vẫn rất muốn nói chuyện đổi tâm đầu huyết với hắn.

Khi Ma y cũng đi, xác định những ma một mắt cũng đều cách khá xa rồi, một con rùa ngọc bò xuôi theo mái hiện lên trên mặt Truyền Sơn.

Như vậy mà đã nhập định rồi? Ngay cả chút bảo hộ cũng không có? Rùa ngọc cực kỳ ngạc nhiên.

… Không đúng! Không phải nhập định, hắn đang ở trong cửa khẩu tiến cấp!

Lần tiến cấp này cũng tới bất thình lình quá đi? Rùa ngọc có chút luống cuống, bò quanh quanh trên mặt Truyền Sơn.

Ừm, trước hết cứ bày một kết giới đã, sau đó hộ pháp cho hắn, còn phải chuẩn bị mấy viên hồi nguyên đan cho hắn… Khoan đã! Sao mình phải đối tốt với hắn thế làm chi?

Mình phải nên giẫm mấy cái trên mặt hắn, rồi dùng roi thần sấm quất hắn, sau đó bắt hắn thề sau này không bao giờ nói bậy nữa, không bao giờ bắt nạt nữa…

Để chứng minh quyết tâm của mình, rùa ngọc lập tức ló đầu khỏi m ai, lấy ra một cái roi màu vàng đen nho nhỏ, người đứng thẳng lên, chỉ vào chóp mũi Truyền Sơn ra oai rồi vung mấy cái.

"Ùng ! Oành oành oành !"

Một tia chớp đột nhiên cắt ngang bầu trời trong xanh, một tiếng sấm theo đó vang lên, nổ vang phía trên nóc nhà thôn trưởng ma một mắt.

Rùa ngọc sợ hãi vội vàng cất roi thần sấm lại, cơ thể thoáng cái đã biến lớn rồi che lấy cả người Truyền Sơn.

Tiếng sấm đánh thẳng lên mai rùa đã biến lớn.

… Ta chỉ là khoa tay múa chân hai cái thôi, chứ đâu có dùng thật. Dọa rùa ngọc sợ hãi quyết định nhét roi thần sấm không hiểu tâm ý nó và một góc tối nhất trong mai của nó, sau này không bao giờ lấy ra nữa.

Tiếng sấm này không những dọa rùa ngọc mà còn dọa luôn cả Ma tộc một mắt liên can lấy thôn trưởng Mắt Lồi đứng đầu.

Rất nhiều Ma một mắt đều chen nhau tới bên cạnh nhà thôn trưởng, cả đám lớn tiếng hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy? Còn chưa tới mùa mưa mà, sao đã có sét rồi? Ai đang độ kiếp sao?"

Thôn trưởng ôm thằng chắt chai và Ma y cùng nhau chạy ra từ căn nhà đối diện. Mắt To và Mắt Vàng cũng hiếu kỳ ló hai cái đầu ra từ trong cửa.

"Ơ? Người từ ngoài đến kia đâu?"

Rùa ngọc nhìn dưới nhà có nhiều Ma một mắt như vậy, rất chi là uể oải.

Nó muốn bày một kết giới cũng không bày được, ít nhất là bây giờ không được. Xem ra nó đành phải duy trì trạng thái hiện tại, tiếp tục che cho tên họ La.

Hu hu, nó rõ ràng muốn dạy dỗ tên này, vì sao cuối cùng lại thấy bất lợi vẫn là y?

Mãi cho tới buổi tối, rùa ngọc mới khôi phục kích cỡ ban đầu, vây quanh Truyền Sơn lén bày kết giới trên nóc nhà người ta.

Phía dưới nóc nhà, thôn trưởng Mắt Lồi nghe trên nóc nhà nhà hắn truyền tới tiếng thịch thịch, thở dài đi ngủ. Hắn có dự cảm, người từ ngoài tới mà Mắt To mang về sợ rằng sẽ nghỉ ngơi một khoảng thời gian trong thôn của họ.

Thực lực và tu vi của người nửa xương khô kia đều quá yếu, ngay cả trẻ vị thành niên của bọn họ cũng không đánh lại được, muốn đi vào rừng rậm là hoàn toàn không có khả năng.

Nghe người xưa kể, trước đây tựa hồ cũng đã từng có một người từ ngoài tới với thực lực yếu như thế xông vào địa bàn của một Ma một mắt đã thành niên nào đó, vì tộc một mắt không có tính chém giết quá lớn nên đã giữ lại mạng nhỏ, nhưng họ rất cố chấp với việc tiến vào rừng rậm hoặc thảo nguyên, luôn nếm thử hết lần này tới lần khác. Mà tộc một mắt phụ trách trông coi sát biên giới rừng rậm hoặc thảo nguyên cũng sẽ luôn ngăn cản họ lại, mãi đến khi không thể ngăn được nữa.

Trong thức hải của Truyền Sơn.

Giữa thức hải đen kịt, tựa hồ vô biên vô hạn, một dòng suối máu chảy trôi tản ra màu đỏ ửng nhàn nhạt, một khung xương đỏ như máu ngồi xếp bằng ở đầu nguồn suối máu, một vật thể dạng kiếm màu đỏ pha đen lẳng lặng nằm dưới chân hắn.

Mà ở trên đầu khung xương, một cơn lốc xoáy nho nhỏ đang xoay tròn siêu tốc, theo tốc độ ma công vận chuyển càng lúc càng nhanh, tốc độ của cơn lốc xoáy cũng nhan theo. Dần dà, cơn lốc xoáy vốn không to bằng một thùng nước đã bắt đầu to hơn.

Nổi gió rồi.

Suối màu vắng vẻ im lìm bắt đầu rung rung, tựa hồ bị lực gió hấp dẫn.

Trong viền mắt của bộ xương khô đỏ pha đen đột nhiên sáng lên hai ngọn lửa màu đỏ vàng, hai ngọn lửa ngập đầy oán khí và thù hằn.

Gió càng lúc càng lớn, từng con sóng gợn tỏa ra trên mặt suối máu, sóng gợn một chút, từng vòng từng vòng tiếp cận khung xương.

"Xoạt!" Vật thể dạng kiếm màu đỏ pha đen đột nhiên nhảy vào nước suối, giống như cực kỳ vui vẻ, bay vọt về phía cơn lốc xoáy.

Cây kiếm màu đỏ pha đen dễ dàng bắn vào trong cơn lốc xoáy, treo lửng lơ ở giữa mắt gió.

Bỗng nhiên! Kiếm thể đỏ pha đen tản ra từng sợi tơ đen, từng sợi từng sợi bắn vào cơn gió xoáy.

Gió xoáy bỗng chốc dừng ngay lại, nhưng đã lập tức trở nên xoay tròn trong thời gian chưa tới một cái chớp mắt.

Gió, lớn rồi.

Truyền Sơn chính là bộ xương khô đỏ như máu, hắn cũng rõ ràng tình huống trong thức hải của mình. Nhưng hắn không những không lo lắng, trái lại dâng lên một ý niệm hung ác không nói nên lời trong đầu.

Thổi đi! Thổi mạnh nữa đi. Gió càng lớn càng tốt, tốt nhất là có thể hủy diệt tất cả!

Khi phát hiện tốc độ vận chuyển ma công của hắn càng nhanh, gió xoáy trong thức hải càng xoay tròn mạnh mẽ, hắn càng liều mạng tăng tốc độ hấp thu các khí tiêu cực ở bên ngoài.

Đúng, chính là thế đó. Để ta xem bản lĩnh của các ngươi, để ta xem các ngươi có thể làm được tới trình độ nào!

Bộ xương đỏ như máu phát ra tiếng cười 'khằng khặc', xương mặt không tỏ vẻ gì lại thấy điên cuồng.

Rùa ngọc nằm trên trán Truyền Sơn, đầu tiên, cảm giác được Ma tu dưới thân giống như có điểm không đúng.

Còn nói người khác là kẻ ngốc, ngươi mới là kẻ ngốc nhất. Không phải đã nói với ngươi, khuyết điểm lớn nhất của ma công này chính là mỗi lần tiến một cấp nhỏ sẽ trải qua một lần khảo nghiệm tâm ma sao? Một chút chuẩn bị và đề phòng cũng chưa có mà đã nhập định rồi!

Nếu như nó chưa thấy thì thôi, nếu đã thấy, mà công pháp này lại do nó dạy, dù sao cũng phải có chút trách nhiệm. Huống chi bất luận phương pháp tu luyện gì, cơ sở đều là quan trọng nhất, nếu người này bị hạ ở tầng cơ bản đầu tiên thiếu đi nền móng vững chắc, sau này dù cố gắng tu luyện cỡ nào đều sẽ làm nhiều mà chẳng được nhiêu.

Rùa ngọc tĩnh tâm, thử để thần thức của mình tiếp xúc với thần thức của Truyền Sơn.

Oa! Sao lại có gió lớn vậy? Còn đen như thế? Rùa ngọc vừa tiếp xúc tới thức hải của Truyền Sơn đã bị gió to thổi bay vù vù.

Lúc này mới chỉ là cấp nhỏ thứ nhất mà thôi, tâm ma này đã lợi hại như thế sao? Cũng không phải Độ Đan Kiếp!

Trong cuồng phong ngày càng mãnh liệt, rùa ngọc cố di chuyển tứ chi hướng về phía khung xương khô đỏ như máu giữa suối máu.

"Ngươi rốt cuộc đang làm gì?" Rùa ngọc gào to với khung xương.

Nếu lúc này đầu óc Truyền Sơn sáng tỏ, hắn nhất định sẽ kêu to oan uổng. Hắn cũng không muốn lần đầu tiên mình độ tâm ma kiếp đã mạnh như thế.

Thế nhưng ai bảo hắn đã từng cắn nuốt ký ức ngàn năm của Ma quân Trách Yểm, còn bất cẩn cắn nuốt tu vi của một đệ tử phái Thanh Vân và thái tử Lãng quốc Tiết Triêu Nguyên chứ? Thêm nữa, với tình huống căn cơ chưa ổn đã tùy tiện tiến vào Huyết Hồn Hải đầy khí tiêu cực thế này.

Việc này cũng như một con thuyền nhỏ vừa mới đóng xong còn chưa xuống nước vậy, chở một đống đồ quá tải trọng của bản thân tiến vào biển sâu. Tình huống như thế, đừng nói tới bắt cá, chỉ cần duy trì không bị lật thuyền thôi cũng đã khó. Nhưng Truyền Sơn – người đánh cá mới ra nghề, thấy biển sâu gió êm sóng lặng đã tùy tiện hạ lưới bắt cá, còn bước vượt mức.

Xui sao lúc này bầu trời trên biển sâu đã xuất hiện mây đen…

Rùa ngọc cực kỳ lo lắng, loại tâm ma tích lũy những tâm tình tiêu cực này tuyệt đối không thể tùy ý nó phát triển thêm nữa, chờ gió xoáy hình thành quy mô chân chính, bắt đầu tàn sát bừa bãi thức hải của Truyền Sơn thì trong khoảng thời gian một hai năm cũng khó cứu vãn.

Rùa ngọc bị gió to thổi trúng bay loạn khắp nơi, dần dần dò ra được phương hướng và tiết tấu gió thổi, trong lòng nó tính toán, trong khoảnh khắc gió to chưa dừng, nhào mạnh tới người khung xương, tứ chi quặp một cái, nắm chặt lỗ mũi của bộ xương khô.

"Ngươi muốn chết sao?"

Ngay từ đầu, Truyền Sơn cũng không nghe thấy tiếng ấy, mãi đến khi âm thanh lặp đi lặp lại nhiều lần vang lên bên tai hắn, hắn mới không nhịn được trừng tới.

Hửm? Canh Nhị?

"Sao ngươi lại ở đây?" Còn nhỏ như thế nữa?"

Canh Nhị nho nhỏ bồng bềnh trước mặt Truyền Sơn, đứng trong hư không, tay áo phập phồng, giống như tiên linh.

"Hửm? Ngươi thấy ta với hình dạng Canh Nhị?" Tiểu Canh Nhị thoạt nhìn còn kinh ngạc hơn hắn, "À… Ngươi đừng hỏi vì sao ta lại ở đây, ta hỏi ngươi còn muốn trở về không?" Canh Nhị nho nhỏ gạt bỏ nghi vấn, khẩn trương hỏi.

Truyền Sơn đưa tay bắt lấy tiểu Canh Nhị, "Sao ngươi lại trở nên nhỏ thế?"

Tiểu Canh Nhị giãy dụa trong tay bộ xương khô Truyền Sơn, hai bàn chân trần không đi giày đạp đá trong không trung.

Truyền Sơn nhìn chằm chằm hai bàn chân nhỏ trắng như tuyết lộ ra trong bàn tay hắn, hiếu kỳ quá, thế là vươn một ngón tay xương khô ra nắm một bàn chân.

"Oa oa oa! Ngươi làm gì đó?" Tiểu Canh Nhị ra sức đạp đá.

Truyền Sơn nắn vuốt bàn chân nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu ấy, nhịn không được đưa tới bên mép cắn một cái.

"A!" Canh Nhị kêu thảm thiết.

"Là thật à." Truyền Sơn lẩm bẩm.

"Ta đương nhiên là thật rồi. Ngươi đang nghĩ gì đó? Bây giờ ngươi nên tập trung vào việc hạ thấp tốc độ vận hành công pháp đi, đừng nhanh chóng hấp thu những khí tiêu cực này như thế, hấp thu từng chút rồi tiêu hóa từng chút, ngươi không thể tham lam như thế. Còn nữa… Ngươi làm gì đấy?!"

Truyền Sơn không làm gì cả, hắn chỉ nhấc luôn bàn chân kia của tiểu Canh Nhị lên thôi.

Hai bàn chân trần, đáng yêu quá. Truyền Sơn một tay nắm Canh Nhị, một tay nhéo hai bàn chân trần. Bên này nhéo hai cái, bên kia lại xoa một cái.

"Ha ha! Đừng gãi gan bàn chân ta, ha ha…" Tiểu Canh Nhị giãy dụa càng ghê hơn, vừa cười thảm vừa kêu la.

Truyền Sơn hoàn toàn bị hấp dẫn bởi một Canh Nhị nho nhỏ, mềm mềm đột nhiên xuất hiện này. Hắn luôn cảm thấy tiểu Canh Nhị này là đồ giả. Hắn còn nhớ rất rõ, Canh Nhị cũng không cùng hắn tiến vào Huyết Hồn Hải, hơn nữa cũng không nhỏ như thế.

"Ngươi là yêu nghiệt phương nào? Sao ngươi lại biết hình dạng của Canh Nhị?"

"Ngươi mới là yêu nghiệt! Ai giả thành Canh Nhị chứ? Ta chính là Canh Nhị! Oa oa oa! Ngươi làm gì đó?"

Truyền Sơn vén vạt áo Canh Nhị lên, muốn cởi quần của Canh Nhị nhỏ ra.

"Buông tay buông tay! Lúc này rồi mà ngươi còn làm gì thế hả? Ngươi ngươi ngươi thực sự muốn chết sao?" Tiểu Canh Nhị vội muốn khóc.

"Ta đã từng thấy Canh Nhị trần truồng, dù ngươi có thể biến ra mặt y, ta không tin ngươi có thể biến được cả chi tiết thân thể y." Truyền Sơn lạnh lùng thốt lên, động tác dưới tay không ngơi chút nào.

Tiểu Canh Nhị nổi giận. Tưởng ta dễ bắt nạt thật hả? Nếu không phải sợ ra tay trong thức hải của ngươi, làm tổn thương thần thức của ngươi, ta sẽ để ngươi bắt được à?

"Oành!"

Truyền Sơn chỉ cảm thấy bàn tay đau đớn, bất giác buông tay trái ra.

Tiểu Canh Nhị giãy dụa đòi ra, vừa thất dây lưng, vừa lải nhải: "Chết đến nơi rồi còn thích bắt nạt người ta, ma đầu chính là ma đầu, chỉ cần là ma tu thì chẳng thằng nào tốt cả!"

"Ngươi… Thực sự là Canh Nhị?" Truyền Sơn tâm thần di động.

Gió thổi đột nhiên mãnh liệt hơn. Thể tích gió xoáy càng lúc càng lớn, hơn nữa có xu hướng di động.

Tiểu Canh Nhị ngẩng đầu nhìn cơn gió xoáy thật lớn treo trên đầu họ, nó cảm thấy mình cũng sắp bị hút vào theo rồi.

"Ngươi vẫn theo ta? Ngươi… nơi này là thức hải của ta, ngươi vẫn đợi ở đây?" Ngọn lửa bập bùng trong viền mắt bộ xương khô lộ ý mừng rỡ rõ ràng.

Ô… hiểu lầm này tựa hồ cũng không tệ. Tiểu Canh Nhị suy xét, không gật cũng chẳng lắc, chỉ nghiêm túc nói: "Ngươi hãy nghe lời ta, lời nói tiếp theo đây rất quan trọng. Ngươi đừng hỏi ta vì sao lại chạy vào thức hải của ngươi, nhưng ta thực sự chính là Canh Nhị. Tình huống hiện tại của ngươi rất nguy hiểm, ngươi phải…"

"Ta biết ngay tiểu tử ngươi có cách mà!" Truyền Sơn xương khô cười 'khanh khách', đưa tay muốn bắt tiểu Canh Nhị.

"Ta biết rồi, bởi vì ngươi không vào được Huyết Hồn Hải nên ngươi đã hóa thành thể ý thức lẻn vào trong thức hải cùng ta có đúng không?"

"Trước tiên ngươi thả chậm nhịp vận hành ma công đã, rồi sau đó…" Tiểu Canh Nhị nhanh chóng thoát cú chộp của bộ xương khô.

"Tình huống hiện tại của ta có phải rất nguy hiểm, cho nên ngươi mới chạy tới nhắc nhở ta?" Trong lòng Truyền Sơn có niềm vui khó nói nên lời. Nếu tiểu Canh Nhị này là thật, hắn sẽ không cần một mình cô đơn bốn trăm năm nghỉ ngơi trong thức hải nữa, dù làm bạn với hắn chỉ là linh hồn của Canh Nhị. Ừm, hắn tin, nếu vừa rồi hắn vẫn còn nghi ngờ, nhưng sau khi đối thoại và tiếp xúc một phen, hắn đã có thể khẳng định tiểu Canh Nhị này chính là Canh Nhị.

"Phải!" Tiểu Canh Nhị gào to: "Giờ ngươi mới cảm thấy ngươi rất nguy hiểm sao? Nhìn cơn gió xoáy trên đỉnh đầu ngươi đi, chúng đều do những tình cảm tiêu cực tạo thành, hiện tại ngươi đang trải qua tâm ma, ngươi đang độ kiếp đó, hiểu chưa?"

"Nhanh như thế?" Có lẽ Truyền Sơn là thấy người quen nên tâm lý thả lỏng, giọng điệu cũng trở nên thoải mái hơn.

"Phù!" Tiểu Canh Nhị thở hồng hộc khoanh chân ngồi giữa không trung, đây có phải cái gọi là 'Hoàng đế chưa vội, thái giám đã vội' không nhỉ?

"Cũng không coi là nhanh, dù sao ngươi đã có chút căn bản sẵn, dù ngay từ đầu đã tới, chắc chắn cũng phải nhanh hơn ma tu khác, nhưng đồng dạng tai hại cũng lớn hơn."

"Ta nên làm sao đây?" Truyền Sơn tỉnh táo lại, muốn khống chế thức hải của mình, lại phát hiện có chút không khống chế được. Nhất là tình tự của mình, khá là bất ổn.

Tiểu Canh Nhị đang chuẩn bị mở miệng, nhưng dường như nghĩ tới điều gì đó, sửa lời lại thành: "Ngươi cho rằng hiện tại ngươi nên làm sao?" Sư phụ đã từng nói: dạy người quan trọng nhất là hướng dẫn, chứ không phải nói cho hắn nên làm thế nào.

Truyền Sơn chưa có nhiều kinh nghiệm tu luyện cho lắm, vừa nhớ lại phương pháp xử lý khi gặp loại tình huống này trong tri thức tu luyện căn bản, vừa dùng cách hiểu của mình nói: "Loại tình huống này của ta tựa hồ khác với những ma tu khác."

Tiểu Canh Nhị gật đầu.

"Cơn gió xoáy này là do những tình cảm tiêu cực tạo nên? Như vậy, cái dẫn nó ra là gì?" Truyền Sơn cúi đầu trầm tư.

Tiểu Canh Nhị rất muốn túm lấy lỗ mũi Truyền Sơn – bộ xương khô, gió lớn quá, để không bị bay lên y đã phải mất sức rất lớn.

"Thứ tâm ma này thực ra chính là do tham sân si hận ái ác dục, hỉ nộ ưu cụ đố ai oán của con người dẫn tới, đúng không?" (*)

(*) tham: tham lam, sân: giận dữ, si: ngu dốt, hận: thù hận, ái: tình yêu, ác: tội ác, dục: ham muốn, hỉ: vui mừng, nộ: tức giận, ưu cụ: ưu sầu, đố: ghen ghét, ai oán: hờn tủi.

"Không sai."

"Tu luyện chính là phải để mình vô tâm vô tình sao?" Truyền Sơn vô thức nói.

"Ai bảo thế?"

"Dương Đắc Bảo."

"Đó chỉ là một trong những phương pháp tu luyện thôi. Ngay từ đầu chính là một vài tu giả muốn tránh cho tâm ma cám dỗ, muốn đi tắt nên đã nghĩ ra cách ấy, sau đó phương pháp này khá hữu dụng nên đã truyền lưu khá rộng rãi. Thực ra… Chỉ có người tâm tính không kiên định mới dùng cách tu luyện này, cách tu luyện này mặc dù có hiệu quả, nhưng con đường sau này sẽ khá khó đi. Ngươi nghĩ coi, Thần và Ma nếu thực sự tuyệt tình tuyệt dục, vậy thì chẳng còn Thần và Ma nữa, càng không có cái gọi là thế giới vô biên xuất hiện."

"Canh Nhị, ta vẫn cảm thấy ngươi biết rất nhiều điều."

"Đó là đương nhiên." Tiểu Canh Nhị kiêu ngạo ưỡn ngực, một trận cuồng phong thổi tới, tiểu Canh Nhị đang hoa tay múa chân vui sướng, vội vã nhào tới chủ động ôm lấy tay xương khô đang vươn ra của Truyền Sơn.

Hiện giờ ở trong thức hải, người tạm thời có thể không chịu ảnh hưởng cũng chỉ có mình chủ nhân của thức hải này.

Truyền Sơn phát ra hai tiếng cười 'hic hic', bắt lấy tiểu Canh Nhị đưa đến bên xương mặt cọ cọ.

Tiểu Canh Nhị ba chân bốn cẳng lấy tay đẩy đẩy từ chối, kiên quyết từ chối tiếp xúc gần gũi với cái mặt toàn xương khô.

Truyền Sơn xương khô phát ra tiếng cười 'hềnh hệch', đưa Canh Nhị tới chỗ ngực mình, hai tay giao nhau che trước ngực, cúi đầu rũ mắt.

Tiểu Canh Nhị vất vả chen đầu ra khỏi xương ngực Truyền Sơn.

Truyền Sơn hất ngón tay, đẩy y lại.

"Đợi ở trong đừng đi ra."

Ack, nhưng ta muốn ra ngoài. Ngươi đã tỉnh táo rồi, ta cũng không cần phải ở đây nữa.

Đang lúc tiểu Canh Nhị định rời khỏi thức hải của Truyền Sơn thì, "Ngươi sẽ ở cùng ta sao?"

"Hả?" Tiểu Canh Nhị ngơ ngác ngẩng đầu.

"Có ngươi ở đây, thật là tốt."

"..."

Truyền Sơn có Canh Nhị làm bạn thầm quyết định.

Hắn thân là lão đại tự nhiên không thể để tiểu đệ mình coi thường được. Không phải là tâm ma của cấp thứ nhất nho nhỏ thôi sao, chỉ cần ta tỉnh táo lại rồi, còn sợ cái nỗi gì?

Người khác được người thân thương yêu, che chở, ta cũng có Canh Nhị.

Bốn trăm năm thì bốn trăm năm, dù sao bên ngoài cũng chỉ là một năm. Chỉ có làm bản thân trở nên mạnh hơn mới có thể thực sự nắm giữ số phận của mình. Loại cơ duyên này, người khác muốn còn không được cơ mà!

Ta sẽ trở lại, vào một tương lai không xa!

Khi Mắt To nghe thôn trưởng nói, huynh đệ hắn ta mới quen rất có khả năng đã ở ngay trên nóc nhà thôn trưởng ẩn thân tu luyện, ngày nào hắn ta cũng sẽ chạy tới cửa nhà thôn trưởng, ngửa cổ ngó nghiêng một hồi.

Chớp mắt đã ba tháng trôi qua, thương thế của Mắt To từ lâu đã khỏi hẳn, gian nhà ban đầu đã dựng lại xong. Nhưng hắn vẫn ngày ngày chạy vào trong làng.

Sáng sớm hôm nay, thôn trang của tộc một mắt vào lúc chuẩn bị rời giường thì phát hiện một vật thể hình cầu phát sáng hoạt bát lăn lăn trên bầu trời, một đám ma một mắt từ trong nhà chạy ra, cả đám đều xách thùng gỗ đi tới bờ sông Bạng Bạng múc nước. Đây là công việc duy nhất của ma một mắt nhỏ, cũng là tôi rèn cho chúng.

Truyền Sơn mở hai mắt trong kết giới.

Tu vi của hắn đã tiến cấp rồi, hiện giờ là tiêu chuẩn Luyện Khí Kỳ 2.

Trong lúc ngồi thiền, hắn cũng không biết bên ngoài đã trôi qua bao nhiêu lâu; trong thức hải, những tâm tình tiêu cực hình thành nên gió xoáy cũng không dễ xử lý như thế, hiện giờ hắn đang cực kỳ hối hận vì đã nuốt ký ức của Trách Yểm khi đó, không ngờ để lại di chứng nặng vậy. Một lần tiến cấp nho nhỏ bình thường thôi, ấy thế mà hắn lại gọi tới một tâm ma kiếp lớn vậy, nếu không phải tiểu Canh Nhị đột nhiên xuất hiện, bây giờ còn chưa biết sẽ ra sao nữa.

Chẳng qua, lần tâm ma kiếp này cũng có cái hay, đó chính là hắn đã tách hoàn toàn ký ức của Trách Yểm ra, thanh kiếm màu đỏ pha đen đó chính là ký ức của Trách Yểm, hiện tại đã bị hắn nhốt ở đáy suối máu trong thức hải, cứ chờ từ từ phân giải nó rồi thải ra ngoài thức hải.

Còn về nguyên khí của đạo sĩ phái Thanh Vân và Tiết Triêu Nguyên hắn hấp thu thì để lại một chút ký ức, căn bản không thể so với ký ức ngàn năm của Trách Yểm, bị hắn coi thành những tâm tình tiêu cực để hóa giải cùng luôn.

Hóa giải những tâm tình tiêu cực này, kể thì thần bí, thực ra chỉ cần nắm vững bí quyết thì cũng chẳng phiền phức như vậy. Điều này cũng giống như giải quyết tâm tư của mình vậy, khi ngươi không ý thức được, tâm tình ngay lúc đó đang ảnh hưởng thậm chí khống chế ngươi thì ngươi rất có khả năng bị những tâm tư đó ảnh hưởng mà làm ra một vài loại chuyện thê thảm như tự sát hoặc tự mình hại mình.

Nhưng khi ngươi ý thức được những tâm tư đó đang ảnh hưởng ngươi, mà ngươi lại vừa vặn chuyển đổi tâm tư lúc đó sang tâm tư khác thì chuyện vốn luẩn quẩn trong lòng cũng có thể nghĩ thông, phần cốt yếu vốn không nghĩ ra được cũng thấy bình thường thôi.

Lòng dạ Truyền Sơn vốn cũng phóng khoáng, bằng không hắn không có khả năng mang cái danh xui xẻo sống khỏe mạnh tới giờ. Chỉ cần hắn nghĩ thông suốt, tâm ma đối với hắn cũng không còn là kiếp nạn nữa.

Là con người, đều cần một chỗ dựa tâm lý. Trong Huyết Hồn Hải, hắn cho rằng mình một thân một mình, khi lần đầu tiên hắn cảm thấy cô đơn, khổ sở, bi thương, ngay trong thức hải của mình hắn đã bắt được một tên trộm 'chở khách qua sông'.

Truyền Sơn vẫn cười, đặc biết khi hắn bắt được một con rùa ngọc ngủ gà ngủ gật trên trán hắn, điều này làm tâm tình của hắn tốt hơn.

Rùa ngọc co đầu rút cổ ở trong mai giãn móng và đầu, từ từ ló đầu ra ngoài.

"Chào."

"…" Rùa ngọc đói bụng ba tháng, hiện tại nó chẳng muốn nói gì sất, chỉ muốn tìm đồ ăn.

"Đây là… kết giới?"

Rùa ngọc chầm chập, lười biếng bò ra khỏi lòng bàn tay Truyền Sơn, đi vòng quanh hắn một vòng.

Kết giới biến mất, thôn trưởng Mắt Lồi mới từ trong nhà đi ra thấy được Truyền Sơn đột nhiên hiện thân.

"Chào tiền bối."

"… Không cần gọi tau tiền bối, cứ gọi là thôn trưởng như Mắt To đi. Ngươi còn muốn ở trên nóc nhà tau bao lâu nữa?" Thôn trưởng mất hứng nói.

Truyền Sơn cười mỉa, ôm rùa ngọc nhảy xuống từ trên nóc nhà.

"Mắt To đâu rồi?"

"Về nhà rồi. Nhưng mà, hắn ta lát nữa sẽ qua, ngày nào hắn ta cũng tới xem ngươi đã tỉnh lại chưa."

Nghe nói có người nhớ thương mình, Truyền Sơn mỉm cười càng chân thành hơn, "Thôn trưởng, có chuyện gì để ta làm không? Ta muốn đổi chút đồ ăn với ngài."

"Có ma thạch không?"

"… Không có."

"Ngươi có khả năng gì?" Thôn trưởng rất khinh thường hắn. Dù là tiến cấp rồi thì sao nào? Chẳng qua là một thằng nhóc vẫn đang quẩn quanh ở Luyện Khí Kỳ thôi.

"Ack, ta có thể chẻ củi, còn biết múc nước."

"Những đứa trẻ trong thôn tụi tau đều có thể làm."

"Thôn trưởng…" Truyền Sơn cười khổ.

"Đi chẻ củi đi, trong sân sau có một đống bổ hết cho tau."

"Được!"

"Chạy gì đấy? Trước tiên đi ăn với tau. Nhập định ba tháng rồi ngươi còn sức làm việc sao?" Thôn trưởng Mắt Lồi trợn mắt, chậm rì rì đi về phía căn nhà đối diện.

Ta đã nhập định ba tháng trời rồi ư? Truyền Sơn lại càng hoảng. Nhất thời cũng không nghĩ nhiều đã theo sau.

Rùa ngọc vừa nghe nói có bữa sáng, ngoan ngoãn ở yên trong lòng bàn tay Truyền Sơn.

Truyền Sơn sau khi sơ sẩy bị Ma y bắt lấy, mãi đến khi Mắt To tìm đến hắn mới coi như giải thoát được, nhưng tay chân và mồm miệng của hắn và rùa con đều rất nhanh, trước khi đi đều nhét đầy bụng.

Truyền Sơn đã ở lại thôn ma một mắt như thế đó.

Thực ra không phải hắn không muốn đi, mà là tạm thời hắn vẫn chưa có cách nào để đi, hắn thử đi qua rừng rậm hoặc thảo nguyên, nhưng mỗi lần đều bị một lớp màng mỏng vô hình cản trở.

Rùa ngọc cũng bảo hắn không nên vội, không ngại ở lại thôn ma một mắt tiến hành tu luyện.

Nói đến rùa ngọc, Truyền Sơn có loại suy nghĩ rất kỳ lạ. Hắn luôn cảm thấy rùa ngọc rất giống một người...

Khi hắn tiến vào thức hải lần thứ hai, suy nghĩ này lại càng trở nên mạnh hơn khi hắn không thể tìm thấy được vị khách nhập cư trái phép.

Truyền Sơn vẫn ở chỗ Mắt To, Ma tộc một mắt tuy không phản đối hắn ở lại, nhưng đối xử với hắn cũng chẳng thân thiện gì cho lắm. Trong đó, người phản đối hắn xuất hiện ở thôn ma một mắt nhất chính là tên ma một mắt nhỏ bị hắn cạo tóc kia.

Ma một mắt nhỏ cũng không biết đã lừa dối một đám huynh trưởng tộc một mắt trưởng thành kiểu gì mà ngày nào cũng đều tìm tới Truyền Sơn đánh nhau.

Dùng cách nói của đám ma một mắt kia thì: đây gọi là luận bàn.

Nhưng Truyền Sơn cũng không phản đối cách luận bàn này, còn cực kỳ hoanh nghênh nữa. Hắn đang lo không có đối thủ để luyện tập nữa là. Mà Mắt To hiếu chiến cũng ủng hộ cách đánh nhau không làm tổn thương tình cảm này, có lúc bản thân hắn ta cũng sẽ gia nhập hỗn chiến.

Truyền Sơn có một thói quen, đó chính là mỗi khi đến một nơi, bất kể ở đó lâu hay ở đó lại thời gian ngắn, đều sẽ tiến hành nghiên cứu địa hình tỉ mỉ. Cũng chính là, trước tiên, điều tra địa hình xung quanh rõ ràng, bao gồm cả chu vi có những hộ gia đình gì, có đặc sản, thực vật, động vật như thế nào, ghi nhớ những điều đó trừ phương tiện sinh hoạt, quan trọng vẫn là để giữ mạng. Điều này gần như đã trở thành bản năng của hắn.

Mà nay, hắn được trợ giúp tu luyện, thần thức nhận được tôi rèn, trí nhớ tự nhiên cũng tăng trưởng lớn hơn trước, có thể nói là đã đạt tới trình độ, gặp qua rồi là không quên được, điều này càng có ích với việc nghiên cứu địa hình của hắn.

Gặp phải loại động thực vật hắn không biết, không hiểu, hắn cũng không sợ, hắn không biết, không có nghĩa là rùa con cũng không biết. Rùa con nhà hắn học rộng hiểu cao, gần như không gì không biết, ha hả.

Truyền Sơn nghĩ tới đấy là đã thấy sướng, ai bảo hắn xui xẻo chứ? Chưa nghe nói tới đại nạn không chết tất có phúc sau này sao? Rùa con rõ ràng chính là phúc sau này ông trời tiếp tế cho hắn đấy, ha hả!

Sau khi tỉ mi tra xét một phen, hắn phát hiện phạm vi hiện nay hắn có thể tới giới hạn ngoại trừ thảo nguyên và rừng rậm ra thì còn một chỗ trong sơn cốc.

Ngay từ đầu hắn cũng không phát giác một chỗ trong sơn cốc đó, chờ hắn đi hết những nơi hắn có thể một lần, bản đồ địa hình đại khái đã xuất hiện trong đầu hắn, lúc đó mới phát hiện thổ địa cũng không chật hẹp này thế mà không phải bình nguyên mà là sơn cốc.

Chỉ là sơn cốc này không phải thung lũng giữa dãy núi, mà là giữa thảo nguyên và rừng rậm, có lẽ không thể nói là sơn cốc, mà là bồn địa?

Nói chung phạm vi hắn có thể tới đều thấp hơn so với địa thế của thảo nguyên và rừng rậm rất nhiều, nhưng bởi vì chỗ nối khá bằng phẳng, khiến người ta khó mà cảm nhận ra được sự chênh lệch đấy.

Nghe Mắt To nói, đất đai của thảo nguyên và rừng rậm khá rộng, ngoại trừ tộc một mắt của bọn họ, còn có năm, sáu chủng tộc sống rải rác trong đó nữa. Chẳng qua hiện giờ Truyền Sơn bị cái gì đó hạn chế, chỉ có thể lui tới xung quanh thôn trang tộc một mắt. Muốn gặp chủng tộc khác, có lẽ chỉ đành đợi phiên chợ ba tháng một lần thôi.

Nơi diễn ra chợ phiên là ở chỗ giao tiếp cộng đồng giữa địa bàn của các chủng tộc, Truyền Sơn đã từng thử, chỗ ấy hắn có thể đi vào được. Chỉ tiếc thời gian chưa đến, không thể tới chợ được.

59. Quyển 6 - Chương 3

"Ai, người từ ngoài tới, ngươi đã nghe nói chưa? Một đám người chỗ các ngươi bị Tiễn tộc bắt trong lòng đất đấy."

Đánh một trận xong, mấy người đều ngồi trên trảng đất trống gần nhà Mắt To. Truyền Sơn mệt đến nằm thẳng cẳng trên đất.

Ma một mắt kể chuyện chính là Tóc Trắng Mắt Vàng bị Truyền Sơn đá một phát đến 'mềm trứng', trong số người luận bàn hắn ta thuộc loại cần mẫn nhất.

Truyền Sơn sửng sốt, trong lòng đất? Tiễn tộc? Đó là cửa thứ mấy?

Rùa con bò đến bên tai hắn, nhỏ giọng nói: "Đó là sau cửa bốn mươi rồi."

Tóc Trắng Mắt Vàng vươn tay, Truyền Sơn mượn tay hắn ngồi dậy.

"Không tệ, tiến bộ tốt lắm. Hôm nay ba người vây công một mình ngươi mới hạ được ngươi." Mắt Vàng tán thưởng.

"Nếu ngươi không ngáng chân ta, có thêm một người nữa cũng chẳng ngã được." Truyền Sơn kiểm tra sơ qua tình huống thụ thương của mình, cũng không tệ lắm, xương cũng không bị gãy, còn về vết thương da thịt… cứ để đó nó cũng sẽ tự lành. Hơn nửa tháng qua, hắn và Mắt Vàng không đánh không quen, miễn cưỡng sinh ra chút cảm giác hận vì quen muộn. Mắt Vàng là người coi như có mưu kế trong tộc một mắt, nhưng còn kém khá xa so với một vài con người Truyền Sơn đã từng gặp trước đây.

"Ui, cánh tay tau cứ như bị hắn đá đứt rồi." Một ma một mắt khác cực tròn, được toàn bộ ma một mắt công nhận là mắt tròn nhất ôm cánh tay trái của mình đau đớn kêu la. Vị này chính là ma một mắt lùn chạy tới nghênh đón Mắt To đầu tiên khi đó.

"Ngươi còn tốt chán đấy, hắn suýt thì đã cạo trọc tóc trên đầu tau rồi." Ma một mắt Tóc Xanh Mắt Đen sờ đầu mình sợ hãi.

Truyền Sơn vung nắm tay ra oai với hai ma một mắt, vươn hai tay duỗi thắt lưng một cái. "Răng rắc" xương cốt trên người kêu vang.

"Ngươi chờ đó, ngày mai chắc chắn cho ngươi đẹp mắt! Đừng tưởng tốc độ nhanh là có thể trở thành vô địch thủ, tụi tau đều nể mặt ngươi thôi." Mắt Tròn giận, không phục, nói. Tu vi tên này rõ ràng không bằng hắn, vì sao ba ma một mắt cũng không quản lý được một mình hắn? Tuy bọn họ không hạ sát thủ, nhưng theo lý thì tiểu tử này hẳn là không thể đáp trả được đuới mới đúng.

"Được a, ta đang đợi đây. Chỉ cần các ngươi đừng đê tiện chơi đánh lén, tới lúc đó còn không biết ai làm ai đẹp mặt đâu." Truyền Sơn mỉm cười, tàn bạo nói.

"Hế hế. Đánh nhau thôi mà, đương nhiên phải tai nghe tám phương, mắt ngó sáu đường. Bản thân ngươi không chú ý được có thể trách ai chứ?" Mắt Vàng vô sỉ nói.

"Ta cuối cùng cũng biết đệ đệ ngươi vô lại như vậy là học của ai rồi." Truyền Sơn nhảy dựng lên tức giận đá mông hắn ta một phát, xách thùng gỗ đã đặt bên cạnh từ trước, nói: "Đi thôi, không phải đã nói hôm nay tới ven thảo nguyên hái rau non sao?"

"Ngày hôm nay Mắt To không đi à?" Mắt Tròn hỏi.

Truyền Sơn lắc đầu, "Sáng sớm Mắt To đã vào rừng rồi, nói là muốn đi săn thú."

"Sao hắn không gọi tau đi cùng?" Mắt Tròn không vui, so với việc hái rau, đương nhiên săn thú vẫn thú vị hơn rồi.

"Gọi ngươi đi làm gì chứ? Thêm phiền ra à?" Mắt Vàng tiện thể đá Mắt Tròn thêm một cái, hắn ta cũng không thèm để ý, chỉ cần đừng đá lão nhị của hắn thì đá cái gì cũng được, hắn bị Truyền Sơn đá một phát ấy mà sợ mãi.

Mắt Vàng nói Mắt Tròn xong, đứng dậy khiêng cái sọt ở bên, lại tới khiêu khích Truyền Sơn: "Tụi tau dù có vô lại đến đâu cũng vẫn kém những người từ ngoài tới như các ngươi. Tiễn tộc chỉ có một chút mồi lửa tổ truyền mà các ngươi cũng muốn cướp."

"Mồi lửa gì?" Truyền Sơn cũng lười giải thích không phải toàn bộ người từ ngoài tới đều giống nhau, dù sao giải thích cũng chẳng có ý nghĩa gì.

"Họ dùng mồi lửa để luyện vũ khí."

Tóc Xanh Mắt Đen chen ngang vào nói: "Vũ khí Tiễn tộc luyện nổi danh khắp nơi, thậm chí còn có người của tộc Thỏ ba chân ở nơi sâu nhất của thảo nguyên tìm tới vũ khí họ luyện đấy."

"Thỏ ba chân?" Thỏ có ba chân?

"Ngươi không biết tộc thỏ ba chân?" Ba Ma một mắt cùng lộ vẻ kinh ngạc. Mắt Tròn bị thương cũng không để ý tới cánh tay bị gãy xương nữa, chỉ lấy lớp da quấn qua loa rồi dùng cỏ buộc lại.

"Sao vậy, bọn họ nổi tiếng lắm à?"

"Nổi tiếng? Đương nhiên là nổi tiếng! Tộc thỏ ba chân lợi hại lắm nhé! Ở Huyết Hồn Hải của bọn tau, thực lực của họ ít nhất cũng xếp hàng thứ ba." Tóc Xanh kêu la.

"Nhưng bọn tau cũng không kém, ai muốn chọc vào tộc một mắt của bọn tau đều phải cân nhắc." Mắt Tròn kiêu ngạo nói.

Truyền Sơn có thể hiểu được lòng kính yêu và bảo hộ đối với dân tộc của Mắt Tròn, không đả kích hắn ta, chỉ hỏi: "Ồ? Thỏ có ghê gớm thế sao? Thế những Ma tộc nào xếp trước hàng thứ ba?"

Rùa ngọc từ trong tóc Truyền Sơn chui ra, giật tóc Truyền Sơn làm dây thừng, Truyền Sơn đưa tay búng cái mai của nó rồi cũng mặc kệ nó.

"Đừng khinh thường thỏ, tộc thỏ ba chân và tộc thỏ bình thường không giống nhau, họ chỉ có ngoại hình giống nhau mà thôi. Khinh thường họ, ngươi nhất định phải chết." Mắt Tròn nói.

"Nhưng ghê gớm nhất vẫn là tộc Đằng Mộc, tuy họ thuộc tính mộc, nhưng lửa bình thường cũng không thiêu được họ. Nghe nói chỉ có mồi lửa của Tiễn tộc mới có thể hủy diệt họ thật sự. Các ngươi nói, lần này người từ ngoài tới cướp giật mồi lửa của Tiễn tộc có phải là để đối phó tộc Đằng Mộc không? Nghe nói tộc Đằng Mộc giàu có nhất." Mắt Vàng bổ sung.

"Đúng vậy, nghe nói trong nhà mỗi người họ đều có hàng đống ma thạch chất như ngọn núi nhỏ ấy." Các ma một mắt thuộc cấp nghèo nhất bộ tộc ước ao.

"Nếu như tụi tau cũng có nhiều ma thạch thế thì tốt rồi, như vậy bọn tau có thể phân phối vũ khí trạng bị tốt hơn, đến lúc đó tụi tau sẽ diệt tộc rắn có sừng đầu tiên!" Tóc Xanh Mắt Đen ra sức vung nắm tay.

"Nè nè, có thể đừng đi xa vấn đề thế không? Giỏi nhất là tộc Đằng Mộc, thứ hai là tộc nào?" Truyền Sơn bất đắc dĩ, những ma một mắt này mà bắt đầu nói chuyện là còn miên man hơn cả mấy bà cô ở quê hắn, hơn nữa còn cực kỳ miên man luôn.

"Thứ hai đương nhiên là tộc nữ nhền nhện rồi!" Ba ma một mắt đồng thanh.

"Tộc nhền nhện nữ? Là nhện cái hết à?"

Mắt Vàng gật đầu, thần sắc hơi vặn vẹo, nói: "Tuy các nàng xếp hàng thứ hai, nhưng tau thấy tộc các nàng còn đáng sợ hơn cả tộc Đằng Mộc. Những nhền nhện nữ này từ nhỏ đều là giống cái, một tổ có thể sinh mấy trăm người, nhưng cuối cùng trữ hàng nhiều nhất chỉ có hai hoặc ba thôi, những người khác đều bị hai ba người kia nuốt chửng rồi."

"Đúng vậy đúng vậy, đều là một đám tồi tệ vô tình máu lạnh. Hơn nữa các nàng từ nhỏ đã phòng độc, phòng nước, lớp vỏ cực kỳ rắn, tám chi sắc bén vô cùng, sợi tơ công kích phun ra có tính ăn mòn mạnh, mái tóc còn rất dài nữa."

Truyền Sơn sướng, tộc ma một mắt hình như rất thích những tộc có tóc dài thì phải. "Các nàng đều là nữ, thế nối dõi tông đường kiểu gì?"

"Nghe nói trong các nàng, có vài người có năng lực cực mạnh sẽ trở thành giống đực vào kỳ ***, sau kỳ *** sẽ nhanh chóng khôi phục thành giống cái để chạy thoát, trốn không thoát thì bị bên *** kia ăn luôn." Tóc Xanh giải thích.

"Như vậy… làm gì có ai chịu biến thành giống đực?"

"Ngươi không hiểu. Đây là điều kiện cần thiết để kéo dài chủng tộc của các nàng, để cơ thể mẹ có được chất dinh dưỡng tốt nhất, sinh ra hậu đại mạnh hơn. Tuy tỷ lệ tử vong rất cao, nhưng có thể biến thành giống đực, trở thành người ***, là một việc rất quang vinh ở tộc của họ, có thể còn sức để chạy thoát được sau khi *** đều là tinh anh trong tinh anh đó. Tộc nhền nhện nữ lấy việc trở thành giống đực làm vinh quang, lấy năng lực chạy thoát được sau khi *** làm kiêu ngạo."

Truyền Sơn…

"Tộc nhền nhện nữ đáng sợ nhất chính là bản lĩnh tới vô ảnh đi vô tung, đối địch với các nàng, trừ phi tốc độ của ngươi nhanh hơn các nàng, bằng không chỉ có nước chờ chết. Nhưng tơ châu quang các nàng phun ra cực kỳ nổi tiếng, chỉ một cuộn nhỏ thôi cũng đáng giá năm viên ma thạch thấp phẩm." Tóc Xanh so khoảng ngón tay miêu tả một cuộn nhỏ, sờ cái đầu tóc Xanh của mình đắc chí bổ sung: "Ngươi biết không? Tơ châu quang tốt nhất của các nàng gần như là màu xanh trong suốt, màu xanh đó nhé."

"Đáng tiếc, mái tóc của ngươi có xanh nữa cũng vô giá trị." Mắt Vàng châm chọc hắn ta.

Tóc Xanh lập tức nổi khùng, "Dù sao cũng tốt hơn cái kẻ một sợi cũng không có như ngươi!"

"Ai nói đầu hắn không có tóc? Đó không phải đều là do tên đến từ ngoài chết tiệt này cạo sạch hay sao!" Nhắc tới chuyện tóc trên đầu đệ đệ bảo bối của mình bị cạo sạch, Tóc Trắng Mắt Vàng lập tức nổi trận lôi đình, giơ nắm tay muốn tìm ai kia tính sổ.

"… Vậy tiểu tử kia đâu rồi?"

Truyền Sơn cũng không phải kẻ ngốc, từ lúc Mắt Vàng châm chọc Tóc Xanh, hắn đã chạy đi rồi. Mỗi ngày đánh một trận là đủ rồi, một ngày ba bốn trận bị đánh, hắn cũng chẳng ngứa da.

"Mồi lửa của Tiễn tộc a…" Rùa ngọc nằm trên đầu Truyền Sơn bắt đầu rối rắm.

Truyền Sơn nghe tiếng ngẩng đầu, "Sao vậy, ngươi cũng cảm thấy hứng thú với mồi lửa ấy à? Mồi lửa gì vậy? Mồi lửa và lửa bình thường, tam muội chân hỏa có gì khác nhau?"

"Khác nhau lớn lắm." Rùa con còn đang do dự, có nên cướp không đây? Cướp thì có vẻ có lỗi với Tiễn tộc, tuy họ đã dùng nhiều năm rồi, tới giờ vẫn chưa biết rõ hết uy lực chân chính của mồi lửa ấy, cũng không nắm vững cách dùng chính xác mồi lửa đó. Chẳng qua cướp đồ của người ta thì không tốt lắm. Nhưng mà…

"Rùa con?"

"Nếu đã tới, dù sao cũng phải làm chút chuyện, miễn cho tiểu tử kia…"

Truyền Sơn nghe rùa con đang nói nhỏ trên đầu hắn, càng nói càng nhỏ rõ ràng không muốn cho hắn nghe thấy.

Tiểu tử trong miệng rùa con là ai? Cảm giác chắc là không phải nói hắn. Rùa con ở đây còn quen ai khác sao? Hắn vì sao lại hiểu biết về Huyết Hồn Hải như thế? Còn nữa, nếu hắn là Canh Nhị, vì sao không muốn nhận hắn?

Cuối cùng rùa con cũng không giải thích chuyện mồi lửa, Truyền Sơn cũng không hỏi rõ nghi vấn của mình. Có một số việc ngươi biết ta biết trong lòng đôi bên biết rõ là được, hỏi rõ hết mọi việc rồi thì chẳng còn gì thú vị nữa.

Chuyện mồi lửa, nhìn từ ngoài thì đã trôi qua như thế, Truyền Sơn vẫn ở trong nhà Mắt To, để cho tiện, hắn dựng một gian nhà ở cùng với rùa con. Tiếc là rùa con không thích cái tổ hắn làm cho nó, chỉ thích ngủ trong tóc hắn, có lúc còn có thể chui loạn trong lòng hắn, chọn một chỗ khá thoải mái rồi úp người ngồi thiền ở đó.

Lúc ban đầu, Truyền Sơn còn chưa thích ứng được, luôn cảm thấy như có con rận to đang bò tới bò lui trong người mình, buổi tối ngủ còn định lấy tay bắt rồi dí chết cơ. Sau đó... thời gian dần trôi, Truyền Sơn cũng tập thành thói quen, buổi tối lúc ngủ xoay người còn có thể cẩn thận không đè phải rùa con. Nhưng sau khi rùa con nói với hắn, nó không sợ bị đè, Truyền Sơn ngủ cũng không cần để ý nhiều nữa.

Sáng hôm nay vừa rời giường, rùa con đã ồn ào nói muốn ăn Thạch bạng nướng, Truyền Sơn nghe nó nhắc mà đau cả đầu, múc nước xong, chẻ củi xong, làm xong công việc mọi ngày liền mang rùa con đến bờ sông Bạng Bạng câu Thạch bạng.

"Người nửa xương khô họ La kia! Ngươi làm cái bàn bếp vứt đi gì kia cho ta! Còn chưa dùng được hai tháng đã hỏng rồi. Hôm nay ta lấy củi châm mãi mà không cháy! Còn trận pháp nữa chứ, đúng là lãng phí thời gian của bản Ma y." Ma y Tóc Xanh Mắt Vàng nổi giận đùng đùng đạp Truyền Sơn đang khoanh chân ngồi bên bờ sông câu Thạch Bạng, thuận tiện ngủ gà ngủ gật một phát.

Nước sông gợn sóng, một đám Thạch bạng há mồm từ trong sông nhảy lên, Truyền Sơn nâng cần câu, hơn mười cái bóng trùng lên thành một đợt, một đống Thạch bạng đã bị sợi cỏ Lam ti trói chặt lại bên bờ sông.

Truyền Sơn lau mặt, từ trên mặt đất bò dậy, ném đám Thạch bạng vào sọt cá. Rùa ngọc chui trong tóc hắn cùng ngủ trưa cũng lén ló đầu ra, thấy là Ma y không dễ chọc kia liền rụt đầu trở lại luôn.

"Hỏng rồi? Vấn đề chỗ nào? Ta đi theo ngươi xem." Truyền Sơn xách sọt cá tốt tính nói.

"Nếu ngươi sửa không tốt hoặc là lại hỏng nữa, ngươi cứ lấy tâm đầu huyết mà đền cho ta."

"Vâng vâng, tiểu nhân đi sửa cho ngài đây." Lúc này Truyền Sơn mới nhớ trong khoảng thời gian này hắn cũng tu tập trận pháp, chỉ cố đánh nhau với những ma một mắt to to nhỏ nhỏ. Đến ngay cả việc sáng sớm hắn đến bờ sông Bạng Bạng múc nước còn phải tranh giành một phen với đám tiểu quỷ vừa đến eo hắn cơ mà.

Tới nhà Ma y rồi, nhìn một cái, bếp lò trận pháp hắn làm lần thứ hai gần như rời rạc.

Ma y Tóc Xanh hùng hồn nói: "Cái bàn bếp của ngươi cũng không hay dùng, ta thấy châm nó không cháy, hơi ra sức chà hai cái, nó liền sụp luôn.

Truyền Sơn ngồi xổm nhìn trận pháp hắn khắc bên trong lò bàn bếp. Vì sao lại đột nhiên không châm được? Là trận pháp còn chưa đủ ổn định ư? Hay năng lượng khởi động nó không đủ?

"Ngươi ở đây sửa bàn bếp cho tốt đi, bản Ma y còn có việc bận, sửa xong thì nói với ta một tiếng là được." Ma y không có thời gian đợi hắn, căn dặn một câu rồi xoay người đi.

Truyền Sơn phân giải trận pháp từng chút một, xem đến cùng là xảy ra vấn đề ở đâu.

Rùa ngọc thấy Ma y đi rồi, lập tức bò xuống khỏi đầu Truyền Sơn, bò đến bên sọt cá chảy nước miếng đếm xem có bao nhiêu con Thạch bạng.

"Buổi tối chúng ta nướng Thạch bạng được không?"

Không có ai để ý tới nó.

"Ta biết gần đây có thực vật na ná gừng với hành, đợi lát nữa ta mang ngươi đi lấy."

Vẫn không có ai để ý tới nó.

"Để hai con nấu canh, lấy mười con xào bung, còn lại nướng hết, ưm ưm, hình như hơi thiếu, chúng ta đi câu thêm mấy con nữa đi? Này, họ La kia?"

Truyền Sơn vẫn đang trầm tư.

Rùa ngọc thấy bếp chủ không phản ứng, đành phải bò lại lên đùi hắn, chọc chọc Truyền Sơn, để hắn để ý rồi nói: "Suy nghĩ của ngươi tuy tốt, nhưng căn bản không vững chắc, làm gì cũng không bền chắc."

"Ờ?" Truyền Sơn thờ ơ đáp lại.

"Chẳng hạn như chuyện nhóm lửa vậy, ngươi đã sử dụng ba trận pháp. Một trận truyền lực rung chỉ dùng để khởi động trận pháp nhóm lửa, một trận là trận pháp nhóm lửa, còn một trận pháp tụ ma vận chuyển năng lượng cho trận pháp nhóm lửa. Ba trận pháp này tuy đã được ngươi sửa, miễn cưỡng có thể kết hợp với nhau, nhưng ngươi cũng không suy xét tới tính xung đột của chúng, chỗ nào không cần dùng lò sưởi, còn nữa, những trận pháp này có tương hợp với tính chất tài liệu chế tác bàn bếp của ngươi hay không, ngươi cũng không suy xét đầy đủ." Rùa ngọc nghiêm trang hướng dẫn.

Truyền Sơn phục hồi tinh thần lại.

"Lúc đầu ngươi thấy tạm thời có thể sử dụng thì đã hài lòng, cũng không nghĩ vì sao lại thành công, cũng không nghĩ chúng nó có thể kết hợp được bao lâu. Còn về trận pháp khống chế mồi lửa mạnh yếu sau đó, càng không suy xét tới tính dung hợp của mấy trận pháp trước. Ngươi thậm chí không suy nghĩ tài liệu chế tác bàn bếp này có thể thừa nhận nhiệt độ ngọn lửa cao hay không nữa."

Truyền Sơn cười mỉa, hắn cũng không tức giận bởi giọng điệu giáo huấn của rùa ngọc. Trong lòng hắn, hắn cảm thấy rùa ngọc hiểu nhiều hơn hắn, coi như thầy tốt bạn hiền.

"Còn về hoàn cảnh địa phương, thói quen của người sử dụng, còn cả năng lực của người sử dụng, ngươi cũng không nghĩ tới. Nhưng những điều đó đều là một trong những yếu tố cấu thành nên trận pháp, đối với một đại sư trận pháp thành công, những yếu tố cấu thành đó không thể thiếu một thứ nào cả. Trận pháp không phải thứ đơn giản như thứ vẽ trên tấm bùa mỏng manh thôi đâu, đây là một môn học vấn thâm ảo nhất, cũng bác học nhất." Rùa ngọc càng nói càng hưng phấn, sở thích thuyết giáo phát tác, giẫm lên đùi Truyền Sơn dựng thẳng người.

"Ngươi muốn làm thì phải tuân theo kinh nghiệm của người đi trước, đơn giản dùng một vài trận pháp là được. Nếu ngươi muốn nghiên cứu thấu đáo trận pháp hoàn toàn, chân chính vận dụng linh hoạt, thậm chí sáng tạo trận pháp mới, như vậy ngươi phải được hai điều?"

"Hai điều gì?" Truyền Sơn bắt rùa ngọc từ trên đùi xuống, đặt ở trong lòng bàn tay cười mỉm chi beo.

Rùa ngọc không cảm thấy có gì không đúng, đối với cử chỉ thỉnh giáo của Truyền Sơn rất là hài lòng, ngóc cái đầu lên nghiêm túc nói: "Thứ nhất, ngươi phải hiểu rõ tri thức căn bản của trận pháp, đối với hình vẽ, văn tự, ký hiệu, đường cong, quy tắc, kết cấu, ứng dụng nguyên tố, năng lượng lưu chuyển, lực lượng phát huy, tương sinh tương khắc các loại cấu thành nên trận pháp đều phải hiểu rõ hết."

"Nghe có vẻ rất là… phức tạp."

"Ngươi có thời gian bốn trăm năm cơ mà."

"Được rồi, ngươi nói không sai." Hắn xác thực có rất nhiều thời gian.

Truyền Sơn quyết định trong khi mình thực hiện công việc hàng ngày thì tiếp tục tăng cường hạng mục trận pháp này. Nếu mà không học thì thôi, một khi đã học thì tự nhiên phải học cho hiểu hết, dù sao thời gian của hắn còn dài mà. Hơn nữa nghe Mắt To nói, phiên chợ gần đây nhất sắp tới rồi, hắn cũng phải chuẩn bị một số thứ có thể tiến hành trao đổi ở phiên chợ mới được. Phiên chợ lần trước hắn đã bỏ qua do nhập định, lần này hắn cũng không muốn bỏ qua nữa.

"Biết căn bản còn chưa đủ, thứ hai chính là phải ứng dụng và nghiệm chứng. Ngươi cần sử dụng trận pháp nhiều lần, nghiệm chứng suy nghĩ của ngươi, căn cứ vào tình huống thực tế để sửa trận pháp, đây là kinh nghiệm tính gộp."

Chỉ cái bàn bếp, rùa con nói:

"Tộc một mắt rõ ràng có thể vận dụng ma lực, ngươi lại bỏ dễ lấy khó, nhất định muốn làm một cái bàn bếp nhóm lửa tự động mà một người bình thường cũng có thể dùng, ngươi không cảm thấy có chút thừa thãi hay sao?"

Thấy nét mặt Truyền Sơn bình thường, rùa con lớn gan nói tiếp: "Ngươi làm như vậy, tựa như một đứa bé chưa học đi đã muốn học chạy vậy. Ta kiến nghị ngươi có thể nắm vững căn bản trước, bắt tay từ cái đơn giản rồi từ từ nghiên cứu cái mới."

Truyền Sơn gãi da mặt, đúng là có chút xấu hổ. Hắn xác thực là sốt ruột quá.

Rùa con suy nghĩ một chút, sợ Truyền Sơn không hiểu, nói theo cách khác: "Ngươi có thể nghĩ như vậy, bày trận pháp cũng như viết văn chương. Căn bản của trận pháp cũng như học những con chữ, trận pháp cũng như văn chương. Muốn viết được văn chương, trước hết phải biết chữ, nhưng người biết chữ chưa chắc đã viết được văn hay, thậm chí ngay cả văn chương cũng chưa chắc có thể viết ra được. Ngươi biết vì sao không?"

"Ừ, ý ngươi nói ta đã hiểu, phải thuộc nằm lòng tri thức căn bản, phải xem nhiều dùng nhiều luyện tập nhiều. Nhưng mà... ta chỉ có một ít ngọc giản có liên quan tới tri thức trận pháp thôi, ngươi biết đấy, không có một sư phụ tốt, ta phải đi rất nhiều con đường vòng." Truyền Sơn làm bộ gạt lệ.

Rùa ngọc quả nhiên mắc lừa, vỗ ngực nói: "Không sợ, có ta, cái ngươi không hiểu có thể hỏi ta."

"Cái gì ngươi cũng hiểu?"

"Đó là đương nhiên, ta chính là..." Rùa ngọc đột nhiên dừng lại.

Truyền Sơn mặt tươi như hoa, "Ta biết ta biết, không thể nói chứ gì? Ai nha, y hệt như Canh Nhị nhà chúng ta vậy, ha hả."

Ai là của nhà các ngươi? Rùa ngọc rầu rĩ không vui. Y cần gì phải hao tâm tổn trí giúp cái tên nhìn thì trông đứng đắn nhưng thực ra xấu xa đầy bụng này? Chắc chắn không phải do y muốn một người bạn rồi, lẽ nào... là do y vẫn chưa có con?

Rùa con cũng không biết đầu óc rẽ lối nào, vừa nghĩ như thế, lại thấy tỉnh ngộ hẳn ra.

Có lẽ chính là như thế thật? Nhớ sư điệt của y có một khoảng thời gian từng nổi tình cha, thu liền ba đứa con nuôi, tuy hai người trong số đó về sau bị hắn tự tay giết chết.

Rùa con ngẩng đầu, dùng ánh mắt dịu dàng hiền lành nhìn về phía Truyền Sơn. Nhìn từ góc độ này thật khác biệt, cảm giác trong lòng cũng thay đổi.

Kể ra thì, tiểu tử này cũng coi như là y tự tay dạy dỗ, ừm, tuy là thu ma nhưng...

Truyền Sơn tiện tay búng đúng rùa con, "Ngốc ngơ gì đấy? Đừng quên bây giờ ngươi chỉ là một con rùa, nếu muốn ca coi trọng ngươi, trước hết hãy biến thành mỹ nữ rồi hẵng nói."

Nói tới mỹ nữ, người này càng bắt đầu mơ màng theo hướng vô sỉ, nếu Canh Nhị thực sự là do yêu tinh biến thành, vậy không phải y có thể muốn biến nam thì biến nam, muốn biến nữ thì biến nữ ư? Nếu có một nữ nhân có gương mặt của Canh Nhị, làn da của Canh Nhị, còn cả tính cách ngốc nghếch của y nữa, lấy về nhà có vẻ cũng không tệ đâu.

Rùa con cảm thấy uy nghiêm của người làm cha bị xâm phạm sâu sác, thôi, đứa con này không cần có cũng được! Miễn để ngày nào bị hắn làm tức chết. Ai, vì sao những nữ hài y thích thì không thích y? Nếu như trong số đó có ai chịu gả cho y, bây giờ đừng nói tới con, có lẽ ngay cả cháu, chắt cũng có luôn rồi ấy chứ.

Nỗi lòng hai người đều như ngựa thần lướt gió tung trời, cũng không biết đã bay tới phương trời nao. Cho nên người ta mới nói vật họp theo loài đúng không? Ông cha nói quả không sai, có lẽ hai giống loài khác nhau, tính cách cũng khác biệt, nhưng có chung một cái gì đó nên mới tụ lại với nhau chặt như thế.

Truyền Sơn còn đang mơ màng, chọc rùa con trêu đùa: "Thảo nào ngươi lại nhìn ca đến đờ người. Nhớ năm ấy, ta đóng quân ở đó, cô nương chỗ đó liền tụ tập về phía doanh chúng ta. Cỡ nào rầm rộ, chậc chậc! Khi đó, lưu manh trong doanh chúng ta ba năm không biết vị thịt ai mà chả hâm mộ ca ca ta?"

Rùa ngọc cúi đầu giơ tứ chi, chỉ lộ ra nửa cái cổ rõ ràng bày tỏ thái độ từ chối nghe của bản thân.

Truyền Sơn coi như không, đã lâu không nhớ lại năm đó rồi. Nhất thời lại lôi thôi quá trớn, nâng rùa con bắt đầu bốc phét năm đó có bao nhiêu tiểu cô nương đưa cơm đưa quần áo cho hắn, lại có bao nhiêu thiên

kim tiểu thư của nơi đó muốn ủy thân gả cho, nhưng hắn không nỡ thương tổn danh tiết của những nữ tử này, lại thế nào kiên quyết chối từ các loại mỹ sắc mê hoặc, hoàn toàn thực hiện hình tượng một quân nhân có ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh.

Vì thế, Trịnh quân sư bọn họ còn gọi hắn biểu dương, nói tương lai chiến sự kết thúc sẽ lo cho hắn một cuộc hôn nhân tốt nhất.

"Họ La kia, nhớ làm xong bàn bếp rồi thì bảo Ma y cho ngươi đồ vứt đi trong nhà nhé.

"Ờ." Truyền Sơn còn muốn tiếp tục bốc phét.

Rùa ngọc gãi lòng bàn tay hắn: "Còn nữa, đừng quên hỏi hắn có phân và nước tiểu mới không đấy."

"… Ờ." Lời Truyền Sơn định nói thoáng cái bay hết.

Nhắc tới phân và nước tiểu này, kể thì dài.

Khi đó, lúc nhập định tỉnh lại, Truyền Sơn vì chuyện có thể giúp Ma một mắt cái gì mà rầu rĩ mãi, dù sao hắn đã từng nói cần nhờ lao động để đổi lấy thức ăn và nơi ở, nhưng các Ma một mắt tựa hồ cũng chẳng có chuyện gì cần hắn giúp đỡ, mà luyện khí là thứ bản thân có thể lợi dụng duy nhất bởi vì đã khá quen thuộc trận pháp, nhưng vì thiếu tài liệu nên cũng chỉ có thể tạm buông tha.

Cuối cùng vẫn là rùa con chỉ điểm hắn, để hắn giúp các Ma một mắt dọn dẹp lò sưởi họ dùng để nấu cơm canh. Những lò sưởi này ít nhất cũng dùng được mấy chục năm rồi, nhiều thì trăm năm, thậm chí ngàn năm cũng có. Bên trong, tro bụi do đốt củi để lại cực kỳ dày, có những cái còn tạo nên một tầng kết tinh dày đặc.

Những kết tinh này hơi giống than củi, cầm trong tay rất nhẹ, màu cũng đã hơi đen. Có cái thì màu thiên về xám, nhưng cũng có cái đã đạt tới độ trong suốt. Còn có cái màu sắc rực rỡ, rùa con nói đó là kết quả của việc đốt nhiều loại củi với nhau. Bất kể loại tinh thể nào đều rất rắn chắc, với sức của Ma một mắt cũng không thể đập vụn.

Thôn trưởng Ma một mắt nghe hắn nói chịu giúp đỡ mọi người dọn lò sưởi thì vô cùng vui vẻ. Các Ma một mắt do hình thể nên rất ghét việc phải quỳ rạp trên mặt đất, hơn mắt mắt họ to, lỗ mũi hướng lên trên, lúc dọn dẹp tro bụi rơi vào rất khó chịu. Cho nên lò sưởi họ dùng thường thường càng đào càng sâu, chỉ đem tro tàn bên trong đè xuống, cho tới bây giờ cũng chưa nghĩ tới phải dọn dẹp. Còn vết những kết tinh trong bụi này, ngoại trừ do củi gỗ đốt ra, có một phần là do tộc Ma một mắt dùng lực mạnh nén lại.

Rùa con còn bảo hắn, lúc dọn tro tàn thì học cách phân biệt nguyên tố ẩn chứa trong đó, sau rồi tách chúng ra sao. Tuy phần lớn trong đó đều là nguyên tố gỗ, những có các thuộc tính khác trộn chung. Khi hắn bắt đầu có thể nhận ra thuộc tính của từng loại tro tàn thì rùa con lại muốn hắn đem nguyên tố mộc trong tro tàn căn cứ theo sự khác biệt và chủng loại để tiến hành chia nhỏ nữa.

Công việc này bẩn khỏi cần nghĩ, chủ yếu chính là phiền phức và hao tâm tốn sức, cũng may hắn không coi đây là việc làm, mà coi đây là huấn luyện, kể cũng làm khá vui, làm từ từ cũng từ mới lạ trở nên thành thạo.

Nhưng hắn nghĩ thế nào cũng không ngờ được rùa con lại lấy bụi và kết tinh do hắn dọn từ lò sưởi ra gạt rồi nhét vào trong vỏ mình hành vi này làm hắn càng cảm thấy rùa con rất giống ai kia.

Hắn nhịn không được hỏi y: ngươi lấy mấy thứ này làm gì?

Rùa con đáp: mấy thứ này ở trong Huyết Hồn Hải không đáng tiền, nhưng mang ra ngoài đều có thể đổi thành tiền.

Chẳng hạn như khối kết tinh của thuộc tính thuần mộc này ở bên ngoài có giá chừng một trăm gam một viên linh thạch trung phẩm; cái viên giống tảng đá này có thể làm thuốc, hai mươi viên linh thạch thấp phẩm mới có thể đổi được một khối nhỏ như này; những tro tàn này đừng coi thường nó, luyện khí, bày binh bố trận đều có thể dùng tới, ở bên ngoài một bình nhỏ có giá 10 gam một viên linh thạch thấp phẩm; cái này, cả cái này nữa, Phật tu sẽ trả giá cao….

Một chuỗi con số linh thạch ấy đã đánh động tới lòng Truyền Sơn. Lập tức không nói hai lời, mặc kệ mặt mũi, liền lấy việc nhặt phế liệu này làm vinh quang mà lại kiếm ra tiền làm nghề, cũng không hối hận.

Thế là thôn trang Ma một mắt có thêm một người nửa xương khô xách thùng gỗ đi khắp nơi, đối thoại thường ngày cũng thêm nội dung như sau:

"Tinh thể do cây nhọt độc đốt rồi để lại các ngươi không cần chứ?

Các Ma một mắt lắc đầu.

Ai kia lập tức dùng thùng gỗ đựng đầy, trở lại giao cho rùa con nhặt nhạnh.

"Xương kia ăn xong rồi các ngươi còn cần không? Không cần đúng không? Vậy ta giúp các ngươi dọn sạch nhé."

Ai kia nhanh nhẹn mà chất đống xương vào thùng gỗ xách về, khiêng lên vai, lấy về để rùa con phân biệt xem cái nào có thể cần, cái nào chôn xuống đất.

"Ai, đại huynh đệ, những tấm da này tốt muốn bán, thế những cái này ngươi có cần không, có thể cho ta không? Có thể? Cảm ơn, ha hả."

"Ai ai, thôn trưởng đại nhân, nhà ngài có cần ta giúp quét dọn không? Thứ không cần cứ giao cho ta hết, để ta giúp ngươi giải quyết. Cái gì? Có cần thù lao hay không á? Đương nhiên không cần, giúp đỡ thôi mà, ta ở chỗ này cũng đã gây phiền hà cho các ngươi rồi, ha hả."

"Ma y, xin hỏi lão ngài chuẩn bị đại tiện không? Có thể cho tôi phân và nước tiểu không? Hay là ngài đi rồi? Ngài chôn nó ở đâu? Đừng keo kiệt thế mà, tộc Ma một mắt các ngươi đâu có dùng phân và nước tiểu của các ngươi làm thuốc, Ma tộc cũng không mua, ngài giữ lại cũng chả để làm gì đúng không. Cái gì? Bán cho người từ ngoài tới khác? Ngài xác định họ sẽ mua chứ không phải cướp giật? Ma y à, ngài nói một câu đi, rốt cục cho hay không? … Giúp ngài sửa nóc nhà? Không thành vấn đề, giao cho ta đi!"

Quãng thời gian này cứ trôi qua như vậy, điều làm Truyền Sơn cảm thấy sâu sắc chính là, nếu nói bản thân tới Huyết Hồn Hải để xông quan tiến cấp, chi bằng nói là nhặt rác.

Cũng không biết có phải ngay từ đầu đã tưởng tượng Huyết Hồn Hải quá mức đáng sợ không, cuộc sống bây giờ làm hắn cảm thấy rất có lỗi với Bạch Đồng và nhân sĩ không biết tên nào đó đổi cho hắn hai trăm năm tu vi.

Thực ra, ngay từ đầu, khi rùa con nói thu thập phân và nước tiểu của Ma một mắt thì hắn còn tưởng lỗ tai hắn có vấn đề nữa.

Nhặt rác thì thôi đi, vật lấy hiếm làm quý, thứ trong Huyết Hồn Hải dù là rác ra ngoài cũng có thể coi là bảo bối. Nhưng phân và nước tiểu… có phải cũng quá đáng rồi không?

Kết quả, rùa con vô cùng nghiêm túc nói với hắn: đừng chê phân và nước tiểu của Ma tộc nhá. Trong đó, phân và nước tiểu của tộc Ma một mắt không những là bảo bối, còn là bảo bối hiếm có nữa, bất kể luyện khí hay luyện đan đều có thể dùng được, khó nhất chính là ở bên ngoài muốn mua cũng không được. Nên nhớ, tộc một mắt một năm cùng lắm là đi tiểu và đại tiện hai lần, mỗi lần thải xong còn thích vùi ngay tại chỗ, muốn lấy được phân và nước tiểu của tộc một mắt phải nói với họ trước, bằng không dù ngươi đào xung quanh chỗ họ chôn một vòng cũng không chắc có thể tìm được.

Mà câu nói cuối cùng của rùa con càng làm hắn hết kiêng dè, rùa con nói rằng: phân và nước tiểu của Ma một mắt ở bên ngoài 10 gam là đáng giá một viên linh thạch trung phẩm.

Vì linh thạch, có thu thập phân và nước tiểu thì có làm sao đâu!

Ai kia với tư cách là kiêu binh, da mặt vốn đã dày, sau khi thành công thu được phân và nước tiểu của thôn trưởng và Mắt To, da mặt càng dày hơn góc tường thành. Hắn cần linh thạch, hắn muốn về nhà, đừng nói tới phân và nước tiểu của Ma một mắt đã thành dạng đá, mùi thối cũng không rõ, dù hình dạng và mùi của nó giống như cứt chó, hắn cũng có thể bóp mũi đi đào.

Rùa con nói, cái thứ Long Tiên Hương gì đó không phải là phân và nước tiểu của kình sao? Khi Hoàng đế còn ngày ngày dùng thứ do một cá đại tiện ra để dùng làm hương liệu sử dụng thì một dân chúng bình thường như hắn đương nhiên cũng có thể thu thập phân và nước tiểu của Ma tộc làm thuốc bán chứ sao!

(*) Long Tiên Hương (hay còn gọi là Long Diên Hương) là một chất sáp màu xám được tạo ra trong hệ tiêu hóa của cá nhà táng. Trước nó thường được dùng trong ngành công nghiệp sản xuất nước hoa, nhưng bây giờ nó đã được thay thế phần lớn bằng vật liệu tổng hợp và chỉ còn được dùng làm trong một số loại nước hoa đắt tiền.

Truyền Sơn tạm thời khôi phục bàn bếp thành nguyên dạng, lần này hắn đã giảm trận truyền lực chấn động để khởi động trận pháp nhóm lửa và duy trì trận pháp vận chuyển tụ ma nguyên trận, chỉ để lại trận pháp nhóm lửa, trận pháp khống chế ngọn lửa, để Ma y trực tiếp dùng ma lực khởi động và dừng trận pháp.

Không ngờ Ma y cũng rất hài lòng với việc này, hắn nghĩ trong bàn bếp nếu đã có củi lửa duy trì sức lửa, căn bản không cần phải có một tụ ma nguyên trận làm gì.

Truyền Sơn khiêm tốn tiếp thu ý kiến, sau đó nói cho Ma y, sau này hắn sẽ làm một cái bàn bếp tốt hơn, chắc hơn cho Ma y nữa.

"Được, ta đợi đấy." Ma y vẫn đang bận sắc thuốc, phất tay tỏ vẻ đã biết, ném cho hắn một cái chân sau của động vật không biết tên coi như thù lao rồi mặc kệ hắn.

Truyền Sơn có ấn tượng tốt với vị Ma y này, tuy thoạt nhìn không tốt lắm, nhưng cư xử làm việc lại cực kỳ công bằng liêm chính. Mồm miệng lúc nào cũng nói muốn tâm đầu huyết của hắn, nhưng chưa từng ra tay cướp hay lừa dối cả. Bản thân làm việc cho hắn ta, hắn ta cũng sẽ trả một chút thù lao tương ứng, chưa bao giờ chiếm không của hắn cả.

Có lẽ, người trong tộc Ma một mắt đều như thế? Thoạt nhìn thì có vẻ mặt hung ác khó ở chung, tính cách cũng bài ngoại, nhưng nếu bạn thật tình đối tốt với họ, họ cũng sẽ đáp lễ lại… Ngoại trừ có vài nhãi con không hiểu chuyện ra.

"Khụ, Ma y tiền bối, phân và nước tiểu của ngài…"

"Hai ngày nay không có đi!" Ma y tức giận nói.

"Ta đã tới nửa năm rồi mà ngài cũng chưa đi, ta kiến nghị ngài có thể uống thuốc thông ruột."

"… Cút!"

Truyền Sơn giả vờ giả vịt thở dài một tiếng, khiêng cái chân của động vật không biết tên đi cút. Rùa con bò một mạch từ trên đầu hắn vào lòng hắn, ngoắc vạt áo của hắn ngửa đầu nhìn cái chân to nhiều thịt, vừa chảy nước miếng vừa dùng móng cào ngực hắn, giục hắn mau về làm cơm.

Mới vừa đi ra khỏi nhà Ma y, chỉ thấy từ nhà thôn trưởng ở đối diện, có một thằng Ma một mắt nhỏ chạy ra, cứ như là đã trốn ở trong đó từ lâu chờ hắn ra vậy.

60. Quyển 6 - Chương 4

"Này! Người từ ngoài tới, ngươi lại tới làng tụi tau làm gì? Mắt To ca bảo ngươi muốn tìm vợ, có phải ngươi muốn kết hôn với Mắt Xanh trong thôn tụi tau không? Tau nói cho ngươi biết, Mắt Xanh là vợ tau nhìn trúng, ngươi đừng mơ có ý với nàng!" Nhóc con không hiểu chuyện đuổi theo.

Truyền Sơn cũng kệ xác.

"Tau đang nói với ngươi đó, sao ngươi không thèm nhìn tau?" Nhóc Tóc Trắng theo sát mông.

Truyền Sơn bước đi nhanh.

Nhóc Tóc Trắng ở sau cười 'hềnh hệch', "Chân của ngươi ngắn, mắt thì nhỏ. Mỹ nhân trong thôn tụi tau sẽ không coi trọng ngươi đâu."

Cảm ơn, ta cũng không coi trọng các nàng. Truyền Sơn đi nhanh hơn.

"Đừng tưởng tóc ngươi nhiều hơn tau, dài hơn tau thì giỏi lắm nhá!"

Thở dài, sống với tộc một mắt cho tới giờ, Truyền Sơn cũng hiểu tộc một mắt lấy tóc và mắt làm tiêu chuẩn của cái đẹp, nhất là mấy sợi tóc trên đầu, càng là công cụ quan trọng để khác phái chú ý và ưu ái.

Sau khi hiểu điều ấy, hắn đã vô cùng hối hận khi đó đã cạo tóc của Ma một mắt nhỏ. Kể ra thì, hình như hắn cũng không thấy Mắt To có mấy sợi tóc cả?

"Ngươi nói! Có phải ngươi muốn một lưới bắt hết Ma tộc một mắt bọn tau hay không?"

"Ha?"

"Chắc chắn ngươi giống với những người từ ngoài tới kia, muốn bắt tụi tau đi đổi Ma thạch có đúng không?"

Truyền Sơn rất không muốn để ý tới nhóc quỷ, nhưng vấn đề này khá nghiêm trọng, phải làm hắn nghiêm túc đối mặt.

Dừng chân xoay người, Truyền Sơn bày ra khuôn mặt chính nghĩa, vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Không phải. Ta tuyệt đối không có ý tổn hại tới tộc Ma một mắt các ngươi."

"Vậy ngươi thề Tâm thệ đi." Ma một mắt nhỏ hăm dọa.

Truyền Sơn nhịn cơn tức, "Ta không thích bị người bức phải thề. Nhóc quỷ, nếu như ta bảo ngươi thề tuyệt đối không thương tổn người từ ngoài tới, ngươi có chịu không?"

"Cái đó thì khác."

"Khác thế nào?"

"Người từ ngoài tới muốn thương tổn tụi tau, nhưng tụi tau không có ý thương tổn họ."

"Ta nghĩ phần lớn trong số họ cũng không muốn thương tổn các ngươi, là bởi vì các ngươi cản lối của họ."

"Nhưng mà… thủ hộ sát biên giới rừng rậm và thảo nguyên là sứ mệnh cả đời của tụi tau a."

"Họ muốn đi vào cũng là sứ mệnh của họ."

"Ngươi, ngươi… ngươi không nói lý! Ngươi giúp những người từ ngoài tới, ngươi là kẻ xấu!" Ma một mắt nhỏ quát to một tiếng, đá hắn một phát rồi khóc lóc chạy xa.

Truyền Sơn phủi vết giày rơm trên quần, không muốn chấp nhặt với một thằng nhóc ranh.

"Mặc dù hắn sắp hai mươi tuổi rồi, nhưng đầu óc của Ma một mắt vốn đã không thể cho họ hiểu được chuyện quá phức tạp." Rùa ngọc ló nửa người ra từ trong lòng Truyền Sơn.

"Nhóc ranh hai mươi tuổi… Ta lớn hơn hắn hai tuổi." Truyền Sơn nói thầm.

"Các ngươi không giống nhau." Rùa ngọc một lời trúng đích.

"…"

Rùa ngọc vươn móng cào hắn, "Hỏi ngươi một vấn đề."

"Nói."

"Nếu người từ ngoài và tộc Ma một mắt đánh nhau, ngươi sẽ giúp ai?"

"Ta xem ai thuận mắt thì giúp người đó." Vấn đề này Truyền Sơn trả lời chả cần suy nghĩ.

"Vậy nếu là ma tu có giao tình và Mắt To đánh nhau thì sao?"

"Khuyên can."

"Nếu như…"

“Rùa con, ngươi rốt cuộc muốn hỏi gì?”

Rùa ngọc nhăn nhó mặt mày, cắn vạt áo Truyền Sơn khổ não.

“Ta có một sư huynh còn có một sư đệ…” Rùa ngọc nhả vạt áo, do dự nói.

“Tiếp tục.”

“Họ đối xử với ta đều tốt, ta cũng rất thích họ.

“Ừ.”

“Nhưng họ nhìn nhau ngứa mắt, bình thường hay đánh tới thiên hôn địa ám. Có vài lần còn bị thương nặng. Ta đi khuyên can rồi, nhưng vô ích. Ta…”

“Ngươi không biết nên giúp ai?”

“Đúng.” Rùa ngọc khổ nào chọc ngón tay.”

“Vậy thì đừng giúp ai cả.”

Nghe Truyền Sơn nói vậy, rùa ngọc càng khó chịu, “Sau đó ta cũng làm thế, kết quả họ cùng nhau hận ta, còn nói ta máu lạnh!” Hu hu, ta biết ngay là thế mà.

“Vậy thì đành chịu thôi.” Truyền Sơn cũng tỏ vẻ bất lực với tình huống này. Hắn nhịn không được thử tưởng tượng tới vấn đề, nếu Kỷ 14 và Canh Nhị đánh nhau, hắn sẽ giúp ai. Sau đó… Hắn cảm thấy xấu hổ vì đáp án của mình.

Tiếp theo hắn lại nhịn không được tưởng tượng tới vấn đề Canh Nhị và huynh đệ trước đây của hắn là Lý Hùng và Ngô Thiếu Hoa đánh nhau, hắn sẽ giúp ai. Đáp án làm hắn cảm thấy có lỗi sâu sắc với các lão huynh đệ của hắn.

Cho tới giờ hắn mới biết được, thì ra hắn đúng là háo sắc! Truyền Sơn nhìn trời, im lặng. Kiên quyết không nghĩ tới vấn đề nếu Canh Nhị và đệ đệ ruột thịt của hắn là Truyền Hải đánh nhau thì hắn sẽ giúp ai.

Rùa ngọc cũng thở dài buồn phiền, “A, lập trường là một nan đề vĩnh hằng.”

“…” Truyền Sơn cũng không biết sợi dây thần kinh nào có vấn đề, đột nhiên cúi đầu hỏi rùa con: “Nếu có ngày ta trở thành đại ma đầu người người đuổi giết, ngươi giúp ta hay giúp người muốn giết ta?”

Rùa ngọc suy nghĩ một chút, nghiêm túc hỏi: “Nếu ta giúp ngươi, ngươi lo cơm sao?” Vì sao Hỏa sư huynh và Đào sư đệ đều không ăn cơm chứ? Nếu trong hai người họ ai lo cơm nước, hắn không phải có thể kiên định lập trường rồi sao?

Người nửa xương khô vô cùng nghiêm túc bắt đầu suy xét xem sau này có cần tăng số lượng của rác hay không miễn cho tương lai không có tiền nuôi rùa con. Đừng thấy rùa con nhỏ, ăn chẳng ít hơn Mắt To đâu.

Trên bầu trời Huyết Hồn Hải vào đêm chẳng có gì, một khi vật thể hình cầu treo cao trên trời vào ban ngày xé màn trời giấu mình vào, Huyết Hồn Hải liền bước vào đêm tối.

Nhưng Huyết Hồn Hải cũng không bởi thế mà trở nên tối đen xòe tay không thấy năm ngón, cứ lấy xung quanh nhà Mắt To mà nói đã có không ít động thực vật phát sáng vào buổi tối.

Mắt To nói cho Truyền Sơn biết, Huyết Hồn Hải vào đêm nguy hiểm hơn ban ngày rất nhiều, bảo hắn không có việc gì thì tốt nhất nên ở nhà.

Truyền Sơn biết rõ tu vi hiện tại của mình ở Huyết Hồn Hải cũng chẳng là gì, thế là mỗi khi đến tối, hắn đề ngoan ngoãn ở nhà tu luyện chứ không ra ngoài.

“Ầm!”

Truyền Sơn mở mắt.

Ngoài cửa truyền đến tiếng hỗn loạn.

“Chuyện gì vậy?” Có tiếng nói non nớt ở ngoài cửa thấp giọng hỏi.

“Trên cửa sổ của hắn có cái gì đó, tau vừa đụng vào đã văng ra rồi.” Một giọng nói căm giận khác vang lên.

“Hừ, xem ra con người từ ngoài tới này đã có chuẩn bị, mọi người đừng sợ, tổ gia gia của tau nói, người từ ngoài tới này rất yếu rất yếu, đánh đơn độc chẳng phải đối thủ của tau. Ca giúp tụi tau phá cửa sổ ra được không?”

“Được. Nhưng các ngươi đừng đùa quá trớn, cẩn thận Mắt To ca đi ra đánh ngươi.”

Truyền Sơn bĩu môi, tên Mắt Vàng vô sỉ lại luyến đệ này. Nhóc Tóc Trắng là bị ngươi làm hư đó!

“Sẽ không đâu, Mắt To ca sống ở gian bên cạnh, sẽ không ảnh hưởng tới hắn. Mọi người nghe rõ, tụi tau vẫn dựa theo kế hoạch ban đầu, tau hô rồi, mọi người liền cùng nhau đập thứ kia vào cửa sổ nhé.”

“Kèn kẹt…”

Song cửa gỗ phát ra tiếng cạy mở.

Truyền Sơn và rùa ngọc nằm ở đầu giường nhìn nhau, xem ra lực phòng thủ của trận pháp phòng thủ này quá yếu đi, đối phó với mấy Ma một mắt nhỏ Luyện Khí Kỳ còn được, nhưng chống lại bọn Ngưng Khí Kỳ thì không được.

“Ngươi đã chuẩn bị tốt chưa?” Rùa ngọc thở dài.

“Không biết đêm nay là thứ gì, hy vọng là thứ có thể ăn hoặc là dùng được.”

Rùa ngọc sáng mắt lên, “Sẽ là ếch trâu (1) như lần trước chứ?”

(1) Ếch trâu là loại ếch to lớn nhất trong các loại ếch, nhái, chiều dài thân khoảng 20cm. Loài ếch to lớn có tiếng kêu rất to, vang, từ xa nghe giống như tiếng trâu, … Ếch trâu ăn thịt được cả rắn và đồng loại của nó.

Cái đồ quỷ tham ăn. Truyền Sơn ấn đầu của nó, “Ngươi nghĩ chúng sẽ lấy thứ tương tự sao?”

Rùa ngọc rụt cổ rồi lại ngóc lên, “Chờ lát sẽ biết.”

Cửa gỗ bị cạy mở.

Một tiếng ‘bung’, hơn mười bóng đen bị chúi vào trong phòng.

“Phù phụp!”

“A, thối quá!” Rùa ngọc cấp tốc chui vào dưới gối đầu, thế nào cũng không chịu ra.

Truyền Sơn còn định để rùa con giúp hắn quân sư quạt mo, xem ‘ám khí’ lần này là thuộc tính gì, có nguy hại ra sao, nào ngờ hơn mười bóng đen vừa tiến vào đã không ngừng đánh rắm, xông đến nỗi rùa con nghẹt thở trốn trước.

Truyền Sơn bị xông thối cả mũi, vừa vội vàng ngưng thở, vừa nhảy dựng lên đi bắt những bóng đen còn đang liên tục đánh rắm.

“Ha ha! Người từ ngoài tới, ngươi đã chịu thua chưa? Ở trong phòng ngươi đánh rắm chính là Xú Thí Dứu (2), một lần đánh rắm là có thể thối mười ngày, bên trong có mười lăm con, ngươi cứ chờ bị chết vì thối đi! Ha ha ha!” Ngoài cửa, nhãi Tóc Trắng chống nạnh cười to, một đám Ma một mắt nhỏ vây quanh hắn ta vừa cười vừa nhảy, cả đám vui sướng quá trời.

(2) Con chồn sóc: Một giống thú mình dài hơn một thước, có con sắc đỏ kềnh kệch, có con sắc vàng, bốn chân nhỏ mà ngắn, lúc đi vẫn khuất khúc tự do, cho nên chui qua hang hốc như rắn được, có tài bắt chuột, đêm hay bắt trộm gà ăn thịt, hễ bị đuổi quẫn quá thì trong huyệt khẩu phun ra một thứ hơi rất thối hăng, khiến cho người khó chịu mà không đuổi nữa, tục gọi là hoàng thử lang hay tì tử , lông dùng làm bút gọi là lang hào .

Thậm chí chúng còn biên một khúc nhạc thiếu nhi tạm thời: “Rắm thối người từ ngoài tới, cả người thối ơi là thối, ỉa không chùi, mười năm không tắm, oa thối ơi là thối!”

Truyền Sơn tức nổi trận lôi đình, nhưng khổ cái động tác của Xú Thí Dứu cực kỳ linh hoạt, vừa bị dọa đã cực khó bắt. Vất vả lắm mới bắt được một con, kết quả thứ này nâng đuôi lên thả bom thối vào mặt hắn.

Bận bịu ngót nửa canh giờ, mười lăm con Xú Thí Dứu kia cuối cùng cũng bị hắn ném ra ngoài phòng, nhưng cả gian nhà đã thối như ngâm trong hố phân, căn bản không có cách ở lại.

Bất đắc dĩ, Truyền Sơn chỉ đành móc rùa con ra, nửa đêm bò lên nóc nhà chờ tới hừng đông.

Lúc này mà chạy tới sông Bạng Bạng tắm thì cực kỳ nguy hiểm, lúc nửa đêm có một vài loài mãnh thú thường lui tới bờ sông uống nước, những mãnh thú này có nhiều loài ngay cả Mắt To cũng không dám trêu chọc tới.

Có lẽ mùi phát ra từ gian nhà Truyền Sơn quá khó ngửi, mà đám nhãi Tóc Trắng Mắt Lam cũng không muốn mùi thối xông tận trời, sau khi đánh lén thành công liền cùng nhau chạy mất dáng. Còn về Mắt Vàng, có lẽ sau khi dùng sức phá trận pháp của Truyền Sơn thì đã bỏ chạy.

Mắt To nhà bên ngửi thấy mùi thối, chịu không nổi chạy tới mắng Ma một mắt nhỏ, vừa thấy đã chạy hết, tức mắng liền mấy câu thô tục, liên tục bảo ngày mai muốn làm mấy thằng nhóc mất mặt.

"Này, huynh đệ, tau thấy ngươi nên nghĩ một cách lừa đám tiểu quỷ kia, bằng không ngươi sẽ bị chúng gây phiền chết." Mắt To ngó Truyền Sơn trên nóc nhà bịt mũi bất đắc dĩ nói.

Truyền Sơn đang gõ mai rùa của rùa ngọc, muốn bảo nó ra ngoài ngửi mùi thối cùng mình, rùa con rụt chi và đầu trong mai, mặc Truyền Sơn gõ thế nào cũng không chịu ra.

"Ừm, ta đang nghĩ cách. Ngươi đi ngủ đi, chờ đến hừng đông ta còn phải tiêu trừ hết mùi thối trong phòng."

"Thế ngủ kiểu gì a? Thối chết tau rồi. Một chút da và lông trên người Xú Thí Dứu ấy cũng đáng tiền rồi, có thể trao đổi một ít vũ khí hoặc ma thạch với Tiễn tộc, nhưng mà thối quá, những đứa trẻ tộc một mắt tụi tau trước khi thành niên, khứu giác không phát triển như tộc một mắt, cũng chỉ có chúng mới chịu được mùi thối mà đi bắt Xú Thí Dứu thôi."

"Ha hả." Truyền Sơn ngừng thở, tay thì sờ rùa ngọc, trong lòng hết ý xấu này tới ý xấu khác để trị bọn trẻ con.

Mắt To oán giận mấy câu, cũng bò lên nóc nhà ngủ.

Ngày hôm sau, khi trời vừa sáng, Truyền Sơn đã chạy vù tới bờ sông Bạng Bạng, vừa cẩn thận múc nước vừa giơ thùng nước lên dội vào người.

Rùa ngọc thừa dịp Truyền Sơn không chú ý, bò từ trong lòng hắn ra, ba hai cái đã bò lên đầu hắn, túm tóc hắn cùng hưởng thụ vui sướng khi được gột rửa.

Dội được chừng năm sáu thùng nước, Truyền Sơn ngửi mùi thối trên người vẫn y như cũ, căn bản chẳng bớt được bao nhiêu.

Rùa ngọc túm tóc hắn, nín giận nói: "Chỉ dùng nước không gột sạch được, mùi thối của Xú Thí Dứu phải dùng nước ngâm của Hồng toan thị(1) mới có thể trừ bỏ hoàn toàn. Có lẽ gừng sống cũng dùng được."

(1) tên tiếng Việt gọi là trắc, Trắc bông; Cẩm lai Nam Bộ,... đây là một loại cây lấy gỗ, có quả nhưng mình không biết nó có ăn được không K

"Hồng toan thị? Một loại hồng à?"

"Ừ, nó có màu đỏ tròn tròn, mùi vị chua ngọt, mùa hè và mùa đông đều có thể ra quả. Loại mùa hè kết quả thì to còn mùa đông thì nhỏ."

Truyền Sơn nghe rùa ngọc nói thế, cảm thấy hình như mình đã từng thấy loại quả này trong vài khe suối ở Lam tinh rồi. "Nơi này có ma?"

"Chắc là có, thực vật trong Huyết Hồn Hải rất đầy đủ. Ngươi đi men theo bờ sông về phía đông, chỗ ấy chắc là có một vài cây hồng toan thị sinh trưởng."

Truyền Sơn tìm tòi ký ức của mình, nhớ lại xem lúc mình tra xét địa hình gần đây đã từng thấy loại cây này hay chưa.

"Con rùa ngọc trên đầu ngươi có thể nói à?" Một giọng nói non nớt truyền ra từ lùm cây, đây là nhãi Tóc Trắng chạy tới chế giễu vào sáng sớm tinh mơ.

Truyền Sơn quay đầu lại.

Tóc Trắng Mắt Xanh nhảy ra từ trong lùm cây, bịt mũi đi cà nhắc tiến lên, "Ngươi đưa cho tau nhìn thử."

Truyền Sơn nhấc cái thùng gỗ lên đi men theo phía đông, hắn nhớ ra rồi, đúng là có loại cây như rùa con nói.

"Này!" Nhãi Tóc Trắng đuổi theo hắn, "Ngươi đưa con rùa biết nói ấy cho tau, tau bảo người trong thôn không tới làm phiền ngươi nữa."

Đừng có mơ! Truyền Sơn lấy rùa con xuống nhét vào trong lòng, chân bước mau hơn.

"Cho tau đi mà, cho tau đi mà. Tau dùng đồ đổi với ngươi." Ma một mắt theo sát đằng sau Truyền Sơn, "Nếu ngươi không đưa rùa con cho tau, tau làm ngươi tối nào cũng không được ngủ."

Gia hận nhất là người khác uy hiếp ta! Truyền Sơn đột nhiên dừng bước xoay người, Ma một mắt theo sát từng bước, thoáng cái đụng vào Truyền Sơn.

Truyền Sơn một phát bắt lấy Ma một mắt nhỏ, ấn tay lên đầu hắn rồi đẩy một cái. Ma một mắt nhỏ chưa kịp bịt mũi, bị thối kêu 'oa oa'.

Trước khi Ma một mắt ra tay, Truyền Sơn nhanh chóng tách ra, đảo mắt đã bỏ chạy mất dạng.

Ma một mắt nôn hồi lâu, ngửi thấy mùi thôi trên người mình, nước mắt chảy 'ào ào' xuống, gân cổ gào to: "Oa !"

Từ đó, Ma một mắt đơn phương cảm thấy thù hận của hắn và người từ ngoài tới này càng kết càng sâu. Không những đêm đêm dẫn người tới làm ầm ĩ, ban ngày thấy Truyền Sơn cũng muốn dây dưa một phen. Lần nào quấy rầy xong cũng phải hỏi một câu: ngươi đưa rùa con cho tau không?

Truyền Sơn sao có thể bỏ được? Đừng nói rùa ngọc rất có khả năng chính là Canh Nhị nhà bọn họ, dù có không phải, hắn cũng không thể giao rùa con cho bất cứ kẻ nào.

Ma một mắt càng không chiếm được lại càng muốn, thời gian dần trôi trở thành chướng ngại. Không những xin anh hắn đi cướp, còn ngày ngày mè nheo tổ gia gia của hắn đi đòi rùa ngọc cho hắn.

Cũng may thôn trưởng Mắt Lồi không cưng cháu tới nỗi hồ đồ, răn dạy mấy câu rồi không thèm để ý tới nữa.

Mắt Vàng anh hắn tuy tu vi cao hơn Truyền Sơn, nhưng tốc độ lại kém Truyền Sơn, do không muốn đấu tới ngươi chết ta sống, muốn cướp rùa con cũng chỉ có thể mơ thôi.

Ma một mắt nhỏ thấy ca và tổ gia gia của hắn đều không giúp được hắn, lại chuyển qua quấn Mắt To.

Bản thân Mắt To còn muốn rùa ngọc hơn ấy chứ. Truyền Sơn vừa là bạn hắn, tự nhiên nói gì cũng không chịu giúp.

Ma một mắt thấy ai cũng không giúp được gì, đành phải tự dựa vào sức mình, ngày ngày đều nghĩ cách tìm Truyền Sơn gây phiền, thực ra hắn chỉ là tìm cơ hội muốn xem rùa ngọc mà thôi.

Bởi vì Ma một mắt nhỏ quấy rối, cũng bởi vì nghiên cứu trận pháp lần nữa, Truyền Sơn lại bỏ lỡ phiên chợ ba tháng một lần của Ma tộc lần nữa. Nhưng hắn cũng không thấy tiếc nuối gì, ngược lại, hắn cảm thấy có thể thêm chút thời gian để hắn chuẩn bị đồ cũng tốt, miễn tới lúc đó lấy thứ gì tương tự như bàn bếp làm cho Ma y ra dùng.

Cứ như vậy, hai tháng náo nhiệt lại trôi qua. Truyền Sơn không những đã quen với khiêu chiến mỗi ngày của tộc Ma một mắt, thậm chí tối tối đối mặt với một đám Ma một mắt nhỏ Tóc Trắng Mắt Xanh đánh lén còn có thể ngủ sơ đôi chút.

Pháp bảo của hắn chính là bày binh bố trận.

Mỗi ngày ngoại trừ rèn đúc thân thể, thực chiến với Ma một mắt, cùng với tĩnh tọa tăng tiến tu vi của mình ra, thời gian khác hắn đều dùng để nghiên cứu trận pháp.

Có nghiên cứu tự nhiên là có thực tiễn, để không lãng phí tài liệu và ma lực bày binh bố trận của mình, điều đầu tiên Truyền Sơn nghĩ tới là dùng trận pháp để đối phó với đám Ma một mắt nhỏ đánh lén. Hiệu quả thực tiễn này cũng đã có, rất tốt, không lãng phí chút nào.

Đáng tiếc xung quanh đây tài liệu bày binh bố trận có hạn, mà hắn còn xa mới đạt được bản lĩnh có thể tùy ý lấy được tài liệu trong nguyên khí thiên địa, điều này làm đại đa số suy nghĩ của hắn đều chỉ dừng ở giai đoạn nghiên cứu.

"Ngươi lại đang làm gì đấy?" Rùa ngọc nằm trên đầu Truyền Sơn ló đầu hỏi.

Truyền Sơn vừa bện hai sợi cỏ Lam Ti ở hai bên cái trống nhỏ, vừa nói: "Trống bỏi."

"Ngươi làm cái này làm gì?" Rùa ngọc ngó một đống đã làm xong trong thùng gỗ.

"Hề hề." Người nửa xương khô cười âm hiểm, lấy thể kết tinh của cây nhọt độc sau khi đốt xong để lại đã mài tốt nhét vào trong túi lưới ở một đầu thừng cỏ. Thể kết tinh mà Truyền Sơn mài xong có kích cỡ như quả nho, hình tròn ngay ngắn.

Rùa ngọc càng hiếu kỳ hơn, kéo tóc giục hắn nói.

"Gia cũng không tin không trị được nhãi ranh nhà ngươi."

"Ý ngươi là Ma một mắt nhỏ Tóc Trắng Mắt Xanh kia?"

"Ngoại trừ hắn còn có ai." Truyền Sơn lý sự. Nhãi ranh chết tiệt, trước thì ngày ngày kêu gào hắn là một người từ ngoài tới không có lòng tốt, bây giờ còn vô sỉ mà coi trọng rùa con nhà hắn, ngày nào cũng tới đòi thì thôi, tối tối còn dám dẫn người tới trộm. Hừ hừ! Nếu không nể tình Mắt To là thân thích thì ta đã dìm thằng nhóc nhà ngươi xuống sông Bạng Bạng từ lâu rồi.

"Ta nhớ Ma một mắt kia nhỏ hơn ngươi hai tuổi." Rùa ngọc nhìn chằm chằm cái trống bỏi lừa trẻ kia, do dự nói.

"Ngươi cũng từng nói đầu óc hắn không tốt."

Rùa ngọc giãy dụa lương tâm một hồi, "Ngươi không thể bắt nạt trẻ con, trong khoảng thời gian này ngươi đã dày vò chúng một phen rồi."

"Có sao? Nếu như giáo huấn này thực sự hữu hiệu, ngươi nghĩ họ còn có thể đêm đêm cao hứng bừng bừng, hô bạn gọi bè chạy tới chỗ ta không?" Truyền Sơn nghiến răng nghiến lợi nói. Ngại những trận pháp phòng thủ này không đủ phải không, hôm nay gia liền cho các ngươi biết cái gì là ghê gớm!

Buổi chiều cùng ngày, Truyền Sơn xách thùng gỗ tự chế mang rùa ngọc đi vào thôn Ma một mắt. Mỗi lần ra vào thôn trang Ma một mắt, hắn đều dùng thùng gỗ của mình để xách đồ, về nhà đóng cửa mới giao đồ cho rùa ngọc để nó thu hồi.

Nói hắn cẩn thận quá… cũng được, nói hắn keo kiệt không muốn có nhiều người rình rùa con nhà hắn cũng tốt, nói chung, hắn không muốn để những người khác biết rùa con có bản lĩnh tương tự như túi Càn Khôn.

Tới thôn rồi, Truyền Sơn đầu tiên đi tới thăm hỏi Ma y Tóc Xanh.

"Ma y tiền bối, ta tới rồi."

"Tiểu tử sao ngươi lại tới nữa? Không phải nói còn chưa thải ra sao."

"Ha hả, không phải chuyện đó, là chuyện khác. Này, người xem."

"Đây là thứ gì?" Ma y bỏ lại một Ma một mắt khác đang chăm sóc dở, tiến lại ngó nghiêng.

“Ngài xem, ta thấy ngài bận như vậy, còn phải chữa bệnh cho những đứa trẻ này, nhưng khổ nỗi bọn trẻ lại hay ầm ĩ, nên ta làm những món đồ chơi ở quê ta. Không biết lấy những thứ này dỗ trẻ có dùng được hay không?” Truyền Sơn mỉm cười như đại ca ca nhà bên.

“Cái này gọi là cái gì? Dùng để làm gì? Là trống à?” Ma y cầm lấy một cái lắc lắc.

“Bùm bụp.” Trống bỏi vang lên mấy tiếng.

Truyền Sơn cũng lấy ra một cái trống bỏi lắc lắc, “Cái này gọi là trống bỏi, chính là thứ để dỗ trẻ con, người xem, có thể lắc chơi, còn có tiếng trống.”

“Chỉ thế thôi?” Ma y thất vọng. Mấy đứa trẻ nằm trên giường bệnh cũng tỏ vẻ khinh thường mấy đứa trẻ này đều là buổi tối đánh lén Truyền Sơn mà quang vinh bị thương.

“Ha hả, đương nhiên không chỉ có thế. Này, còn có thể như vậy, hai tay chà một cái, nó có thể bay lên.”

Thừng cỏ Lam Ti và thể kết tinh hình tròn cột vào hai bên thân trống xoay thành một vòng tròn do tốc độ, mang theo cả thân trống cùng bay lên, ngoại trừ khéo léo, phương diện này tự nhiên cũng là nhờ có tác dụng của trận pháp.

Trống bổi vừa xoay tròn lên trời, vừa phát ra tiếng vang ‘thùng thùng’.

“Ở chỗ chúng ta, đám con nít chơi trống bỏi bay được lâu hơn cả, tiếng trống vang hơn cả.” Người nửa xương khô bắt đầu ba hoa phét lác.

“Ta đã thay đổi vài thứ, nếu vận dụng ma lực chà xát côn gỗ cầm tay ở bên dưới trống, có thể làm trống bay cao hơn, thời gian lâu hơn. Hơn nữa, trò chơi này còn huấn luyện bọn trẻ cách vận dụng và khống chế ma lực của chúng, không được mạnh quá cũng không được nhẹ quá. Hơn nữa căn cứ vào việc dùng bao nhiêu ma lực, tiếng trống phát ra cũng sẽ có sự thay đổi, chẳng hạn như thế này.”

Một tiếng huýt chói tai vang lên, trống bỏi nhanh chóng bay lên trời, trước khi chạm vào nóc nhà thì Truyền Sơn nhảy lên cầm chuôi gỗ, không để nó tiếp tục bay lên nữa.

Oa a! Ma một mắt nhỏ mở to hai mắt. Đối với những đứa trẻ thiếu đồ chơi như chúng, chiếc trống bỏi này biết bay, còn biết vang lên hiển nhiên đã chọc trúng chỗ ngứa của chúng.

“Nó rớt xuống đất cũng sẽ không hỏng, dù hỏng rồi sửa lại cũng rất dễ. Hơn nữa vận dụng khéo léo, chúng còn có thể tự động bay về. Như vậy, những đứa trẻ nằm ở trên giường cũng có thể chơi.” Truyền Sơn tùy ý lấy một chiếc trống bỏi đưa cho một ma một mắt nhỏ ở bên cạnh, thuận tiện thân thiết hướng dẫn nó một vài bí quyết vận dụng sự khéo léo để trống bay trở về.

Ma một mắt nhỏ có đồ chơi mới mẻ, lập tức vội vàng chơi đùa.

“Rất ồn.” Ma y cau mày.

“Ha hả, dù sao cũng tốt hơn là để ngài phải bận lòng chăm sóc chúng, có đồ chơi rồi, chúng cũng sẽ không làm phiền ngài nữa.”

“Oa, thực sự biết bay trở lại nè.” Ma một mắt nhỏ có món đồ chơi vui vẻ kêu to, lập tức lại chà xát hai tay đưa trống bỏi lên bầu trời.

“Thông qua lực khống chế và ma lực, ngươi có thể khống chế thời gian xoay và độ cao của chúng.” Truyền Sơn hướng dẫn lần nữa.

Mấy ma một mắt nhỏ ước ao ngó chiếc trống bỏi bay tới bay lui trên bầu trời, gần như cùng một lúc, chúng đưa ánh mắt khao khát về phía chiếc thùng gỗ trong tay Truyền Sơn.

Truyền Sơn hào phóng để lại phần trống cho số Ma một mắt nhỏ trong phòng, bảo với Ma y rằng: “Nếu có đứa trẻ nào muốn, cứ bảo chúng tới chỗ ta mà tìm. Trưa mai ta dạy chúng cách chơi thế nào ở khoảng sân rộng trong làng nhé.”

Ma y cũng biết chuyện bọn Ma một mắt nhỏ tới đánh lén Truyền Sơn, cho rằng Truyền Sơn có ý muốn cùng bọn trẻ thân thiết hơn nên cũng biết thời biết thế đồng ý.

Không tới nửa ngày, toàn bộ ma một mắt nhỏ đã biết sự tồn tại của món đồ chơi 'trống bỏi' đó.

Khi tới thời gian đánh lén buổi tối, phần lớn ma một mắt nhỏ đều đổi khẩu hiệu ở cửa nhà Truyền Sơn, tối hôm qua hô rằng: "Giao rùa ngọc ra thì cho ngươi ngủ!"

Giờ thì đổi thành: "Giao trống bỏi ra thì cho ngươi ngủ!"

Truyền Sơn nhắm mắt ngồi thiền coi như không nghe thấy.

Các ma một mắt nhỏ kêu gào hơn nửa đêm, vẫn là Mắt To không chịu nổi, đi ra đuổi tất cả mới được ngủ an giấc.

Trưa ngày hôm sau, Truyền Sơn đi tới khoảng sân rộng trong thôn, chỗ ấy đã có mấy ma một mắt nhỏ đang đùa giỡn, thấy Truyền Sơn tới, lập tức cùng nhau xán lại.

Truyền Sơn cười ha hả lấy một cái trống bỏi ra từ trong thùng gỗ, tự mình nghịch chơi các kiểu, lúc thì để trống bỏi 'thùng thùng' bay lên trời cao, lúc lại để trống bỏi xoay chầm chậm trên trời, mà chiếc trống bỏi bay ra rồi đều sẽ tự động bay trở lại tay Truyền Sơn, làm một vài ma một mắt nhỏ nhảy lên muốn cướp đều bị cướp hụt.

Có thêm rất nhiều ma một mắt nhỏ tới hơn, không được một lúc, trên khoảng sân giữa làng đã tập trung gần hết những đứa trẻ chưa được trăm tuổi trong lòng.

Rùa ngọc nằm trên đầu Truyền Sơn, cũng giống như những ma một mắt nhỏ này, mê mẩn nhìn trống bỏi bay tới bay lui trên bầu trời, phát ra các loại tiếng vang.

Cuối cùng, một nhóc ma một mắt nhỏ có đôi mắt xám pha đen chịu không nổi sự hấp dẫn, nhóc quá nhỏ nên cũng không biết tới sự uy hiếp của nhãi Tóc Trắng, gạt ma một mắt lớn hơn ở hai bên ra, tập tễnh bước tới trước mặt Truyền Sơn, giật ống quần hắn, nói bằng giọng ngọng nghịu: "Cát ca, tau muốn chơi."

Truyền Sơn khom lưng, sờ đầu Ma một mắt mới sinh chưa được một năm, chọn một chiếc trống nhỏ hơn chút từ trong thùng gỗ, để vào tay nhóc, cười nói: "Lấy đi chơi đi."

"Cảm ơn Cát ca." Ma một mắt nhỏ này còn rất lễ phép, nói lời cảm ơn xong liền vui vẻ ngoác miệng nhe răng cười, giơ trống bỏi, chạy bình bịch tới bên cạnh Ma một mắt nhỏ lớn hơn một chút kia, kiễng chân dâng vật quý.

Ma một mắt nhỏ lớn hơn chút nhận trống bỏi, do dự nhìn thoáng qua Tóc Trắng Mắt Xanh đứng ở bên ngoài, nhưng không chịu được sự thúc giục của nhóc nhỏ bên chân, hơn nữa bản thân nó cũng rất muốn chơi, lập tức hai tay chà xát để trống bỏi bay lên.

Ma một mắt nhỏ mắt xám pha đen vui vẻ vỗ tay hoan hô, hôm qua mấy ma một mắt nhỏ nhận được đồ chơi thấy có người chơi trước, cũng mặc kệ nhãi Tóc Trắng đứng ở đằng ngoài trừng mắt, cùng nhau lấy trống bỏi ra chơi.

Tiếng rít 'vù vù' vang lên liên tục, mấy chiếc trống bỏi bay trên không trung với các kiểu dáng. Những đứa trẻ nhận được đồ chơi ngày hôm qua đã nắm giữ bí quyết để trống trở lại, khoe khoang một hồi liền cùng dạy những đứa trẻ hôm nay mới có đồ chơi.

Thấy bạn bè có đồ chơi hay trong tay, những đứa trẻ chưa có trống bỏi không chịu, lúc này lực ảnh hưởng của Tóc Trắng Mắt Xanh đã giảm tới mức thấp nhất, khi lại có thêm hai ma một mắt nhỏ không chịu nổi sự cám dỗ của đồ chơi mà tiến lên trước xin Truyền Sơn cho chúng, những đứa trẻ khác cũng cùng nhau tiến lên, vây quanh Truyền Sơn vừa đòi vừa nhảy.

Truyền Sơn cười mỉm chi beo không từ chối, lấy từng chiếc trống bỏi trong thùng gỗ ra phân phát cho từng đứa một.

"Được rồi được rồi, hết mất rồi. Tất cả đổi cho nhau chơi đi, chờ lần sau ta làm ra thứ chơi hay hơn rồi lại phát cho các ngươi."

"Còn có thứ hay hơn ư?"

"Đương nhiên." Truyền Sơn ho khan một tiếng, thở dài nói: "Nếu các ngươi không phải tối nào cũng tới làm phiền ta, ta đã sớm giao đồ chơi ra rồi."

"Vậy nếu chúng ta không tới làm ồn ngươi, ngươi có thể làm ra món đồ chơi hay hơn nữa đúng không?" Các ma một mắt nhỏ thiếu đồ chơi mở to mắt hưng phấn nói.

"Nếu các ngươi ngủ không ngon giấc, ngày hôm sau có phải sẽ rất uể oải?"

Ma một mắt nhỏ không có đồ chơi cùng nhau gật đầu.

"Ta và các ngươi cũng như nhau thôi. Làm những món đồ chơi này rất tốn đầu óc và thời gian đấy nhé."

Truyền Sơn thấy đã lừa được gần hết các ma một mắt nhỏ rồi, thầm nhìn lướt qua nhãi Tóc Trắng bĩu môi tức giận đứng ở vòng ngoài, cười thầm một tiếng, xách thùng gỗ rời khỏi khoảng sân trung tâm.

Rùa ngọc nằm trên đầu Truyền Sơn, đôi mắt trông mong ngóng các ma một mắt nhỏ chơi vô cùng thích thú ở đằng kia.

Buổi tối, rùa ngọc nằm trên gối đầu, cố gắng dùng cái chi cỡ hạt gạo cầm cái trống bỏi Truyền Sơn làm hỏng đầu tiên.

Không bắt được, lại bắt lại. Rùa ngọc tức quá nhào lên ôm mặt trống bỏi xoay một vòng.

Truyền Sơn đang nghiên cứu kết tinh do cây nhọt độc đốt xong để lại, nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu nhìn thế là cười phá lên.

"Thế nào? Ngươi cũng muốn chơi?"

Rùa ngọc xấu hổ bò xuống dưới, ngóc đầu lên, khát khao nhìn Truyền Sơn.

"Làm ra cái có thể cho ngươi chơi được cũng chẳng đơn giản." Truyền Sơn sờ cằm tự hỏi.

Rùa ngọc thất vọng rụt đầu vào mai, chỉ để hé đôi mắt nhỏ nhìn Truyền Sơn.

"Để ta thử đã, nhưng ngươi phải dạy ta cách làm trận pháp co nhỏ lại, là phải làm một trận pháp co lại trước sao?"

"Có mấy cách đấy. Cũng không khó, thử mấy lần là được." Rùa ngọc vừa nghe Truyền Sơn dự định làm một chiếc trống bỏi mini cho nó, lập tức dậy tinh thần, vô cùng nhanh nhẹn bò xuống giường, bò lên đùi Truyền Sơn bắt đầu truyền dạy tri thức mới.

Truyền Sơn sờ cái mai của rùa ngọc, trong mắt tràn đầy ý cười cưng chiều.

61. Quyển 6 - Chương 5

Sáng sớm, bờ sông Bạng Bạng, Truyền Sơn mang nước về, để lại rùa ngọc đứng trên lùm cây chơi chiếc trống bỏi cỡ nhỏ của nó.

Lùm cây ở bờ sông rung lên, có một ma một mắt nhỏ chui ra.

Rùa ngọc thấy Tóc Trắng Mắt Xanh, cảnh giác cầm chiếc trống bỏi nhỏ, nghiêng người quan sát hắn. Nhãi ranh này không phải tới cướp đồ chơi của nó chứ?

Tóc Trắng Mắt Xanh yên lặng nhìn rùa ngọc, không nói cũng không nhúc nhích.

Rùa ngọc đợi một hồi, cảm thấy ma một mắt nhỏ không có ác ý gì, liền lớn gan tiếp tục chơi chiếc trống bỏi cỡ nhỏ do Truyền Sơn chế tạo riêng cho nó.

"Thùng thùng, thùng thùng thùng." Rùa ngọc cũng không để trống bỏi bay lên, chỉ là lấy hai cái chi trước chà qua chà lại.

“Nhỏ như thế… chơi có vui không?” Tóc Trắng Mắt Xanh lặng lẽ đi lên trước một bước, trong mắt có khát vọng cũng có ước ao.

Rùa ngọc vừa nghe giọng điệu ước ao của nhãi Tóc Trắng, lập tức giơ chiếc trống bỏi lên khoe, nói: “Đây là cái Truyền Sơn làm riêng cho ta.” Có lẽ sợ ma một mắt nhỏ cướp của nó, nó lại lập tức bỏ thêm một câu: “Nhỏ lắm, tay các ngươi không chơi nổi đâu.”

“Tau, tau không cần của ngươi, ngươi không phải sợ.” Ma một mắt ngọng nghịu nói.

Rùa ngọc ngạc nhiên, ta sợ ngươi ư? Dù thân thể ta có yếu bao nhiêu đi nữa thì cũng có tu vi Ngưng Khí Kỳ 2 được không?

“Cái này… tặng cho ngươi.” Bàn tay nắm chặt của Ma một mắt nhỏ buông ra, bên trong là một viên đá cỡ trứng ngỗng, màu đen, phát sáng, “Ngươi chơi với tau được không?”

Rùa ngọc hiếu kỳ ló đầu nhìn, “Trứng của Cáp Đầu Thú (thú đầu bồ câu), còn sống?”

“Ừ, tổ gia gia của tau bảo qua hai năm nữa, bên trong có thể ấp ra một câu Cáp Đầu Thú nhỏ, Cáp Đầu Thú biết nghe lời lắm, có thể giúp ngươi làm rất nhiều chuyện.”

“Nhưng chỉ có mỗi một…” Vô luận rán hay chưng hay luộc cũng không đủ ăn, hơn nữa lấy thứ của trẻ con dù sao cũng không tốt lắm.

“Ta không cần trứng của ngươi, ngươi đồng ý sau này tối không tới quấy rầy là được.”

“Vậy ngươi sẽ chơi với tau sao?”

Rùa ngọc suy nghĩ một chút, gật đầu, nó có thể chơi so trống bỏi với chúng.

Ma một mắt vui vẻ chẳng biết diễn tả thế nào cho phải, gãi da đầu mình, hỏi một cách thô lỗ: “Rùa con, ngươi tên gì? Tau tên Tóc Trắng Mắt Xanh.”

“Ngươi hỏi ta?”

“Ừ.” Tóc Trắng Mắt Xanh gật đầu.

“Ta là… Canh Đại.”

“Canh Đại, vậy ngươi có đồng ý ở với tau không? Tau sẽ đối xử tốt với ngươi, cực kỳ cực kỳ tốt!” Hắn đã biết được từ chỗ Ma y, loại ma thú biết nói có trí tuệ như thế này, phải tôn trọng chúng nó, trừ phi được chúng nó cho phép, bằng không đừng nghĩ tới đạt được chúng.

“Hả? Ở với ngươi á? Không phải thi thoảng chơi với nhau sao? Lẽ nào ý ngươi là…”

“Mặc kệ hắn nói gì, ngươi đều là người nhà ta.”

Thân rùa ngọc nhẹ hẫng, bị người từ đằng sau bắt lấy.

Truyền Sơn lạnh mắt liếc về phía ma một mắt nhỏ cao hơn thất lưng hắn, “Tuổi còn nhỏ mà đã biết cách đào góc tường nhà người khác, hửm?”

Tóc Trắng Mắt Xanh vừa thấy cừu địch xuất hiện, lập tức nhe răng nhếch miệng uy hiếp, nói: “Thả Canh Đại ra! Nó cũng chưa nói muốn theo ngươi, ngươi không thể gò ép nó.”

“Canh Đại?” Truyền Sơn nhấc rùa ngọc tới trước mặt xem xét.

Rùa ngọc lập tức rụt đầu vào trong. Ta sao lại ngốc như thế, lấy tên Đào Hoa cũng hay hơn Canh Đại.

Truyền Sơn cười âm hiểm, đút rùa ngọc vào trong ngực, “Ngươi biết Canh Nhị là gì của ta không?”

“Canh Nhị?” Tóc Trắng Mắt Xanh không rõ sao tự dưng lại có thêm một tên Canh Nhị.

“Không rõ thì đi hỏi Mắt To ca đi. Ái!” Truyền Sơn đột nhiên nhếch miệng che ngực.

“Tiểu tổ tông ơi, ngươi cắn chỗ nào đấy? Ta không phải nói có đúng một câu Canh Nhị là vợ ta sao, ngươi có cần phải nhớ tới nay…. Ái ái ái, đừng cắn đừng cắn!” Truyền Sơn vội vã đưa tay vào ngực, khuôn mặt khí khái nhăn nhó.

Tóc Trắng Mắt Xanh không biết xảy ra chuyện gì, nhưng thấy Truyền Sơn kinh ngạc, hắn vẫn rất vui, lúc này liền nắm tay hô to: "Canh Đại, cắn hắn! Cắn mạnh vào!"

Truyền Sơn tức muốn ném ma một mắt nhỏ vào trong sông.

Rùa con dùng tên giả Canh Đại cắn đầu nhũ trái Truyền Sơn không buông, Truyền Sơn kéo hai cái vẫn không kéo dứt ra được, trái lại càng kéo càng đau, đành phải vừa kêu ai ái, vừa cầu xin rùa con khoan dung.

"Tiểu tổ tông ơi, coi như ta sợ ngươi được chưa? Ngươi đừng cắn chỗ đó có được không? Nếu ngươi muốn ăn thịt, chúng ta sẽ tới gần đây săn thú. Chỗ ca vẫn còn một chút, ngươi ăn trước lấp bụng có được không?"

Rùa con xấu hổ nói, ngay từ đầu hắn cũng tùy tiện cắn bậy thôi, vậy mà miếng thịt nho nhỏ này cắn rồi cũng thấy có vị, cắn rồi liền chả muốn nhả ra nữa.

Truyền Sơn mặt mày nhăn nhó, xách thùng nước, sờ rùa con đang cắn trên đầu nhũ, vừa đi vừa lừa gạt.

"Ngoan, ngươi nhả ra, buổi tối ca làm đồ ăn ngon cho ngươi. Không phải ngươi vẫn muốn ăn thịt chuột gì đó sao? Đợi lát nữa ca liền đi bắt, bắt một phát mười bảy mười tám con, để cho ngươi ăn đủ đi."

Rùa con hiếm khi đứng ở thế thắng một lòng cắn chắc miếng thịt không buông, thuận tiện đòi hỏi.

Ai bảo trước đây ngươi bắt nạt ta cơ!

Truyền Sơn đau không thở được, hứa hẹn ưng thuận rất nhiều điều, làm rùa ngọc tự xưng Canh Đại vui vẻ thò đuôi lắc lư liên hồi.

Cái đuôi nho nhỏ đúng lúc quét qua chỗ mẫn cảm, làm Truyền Sơn thấy ngực vừa đau lại vừa ngứa, thậm chí ngay cả… khụ khụ! Canh Nhị là huynh đệ của hắn, hắn không thể nghĩ bậy.

Nhãi Tóc Trắng đang cười, bỗng phát hiện bờ sông chỉ còn lại có độc một mình hắn, một người một rùa kia đã đi từ đời nào.

Nhãi Tóc Trắng sổ mũi, rất nhanh, trong mũi đã rơm rớm một vệt nước, "Oa a các ngươi không để ý tới tau!"

Không biết có phải do món đồ chơi Truyền Sơn làm có hiệu quả hay không, hay là rùa con khuyên bảo có tác dụng, bắt đầu từ hôm đó, các ma một mắt trong thôn không còn đánh lén vào đêm khuya nữa. Sáng sớm gặp ở bờ sông, cũng không còn cố ý kiếm chuyện, ngược lại, mấy đứa còn nhỏ còn hay quấn lấy Truyền Sơn hỏi hắn lúc nào có thể làm ra đồ chơi mới.

Nói kể cũng hay, chiếc trống bỏi Truyền Sơn làm để lừa mấy đứa trẻ không những được ma một mắt nhỏ yêu thích, ngay cả những ma một mắt thành niên cũng chơi rất vui.

Nhãi Tóc Trắng có lẽ là đứa khó chịu nhất, xấu hổ nhất trong tất cả ma một mắt nhỏ, vừa ước ao món đồ chơi của các bạn, lại không thể vác mặt cúi đầu về phía kẻ địch Truyền Sơn, tối nào cũng chần chờ do dự ở cửa nhà Truyền Sơn.

Truyền Sơn biết rõ ngoài phòng có một thằng quỷ không ngủ, nhưng hắn cứ coi như không biết, chỉ một lòng nghiên cứu trận pháp của hắn.

Rùa con chọc hắn, "Này, nếu tính theo tuổi của con người, ma một mắt kia còn chưa đến hai tuổi, chỉ là hơi nuông chiều thôi, cũng không coi là tùy hứng, đừng quá đáng với hắn. Trong đầu hắn căn bản không hiểu những mưu kế của ngươi, ngươi đối xử tốt với hắn, hắn tự nhiên cũng sẽ đối xử tốt với ngươi thôi."

Truyền Sơn ngẩng đầu cười, nói: "Không vội, còn chưa phải lúc. Ngươi không thấy người lớn nhà hắn cũng chưa nói gì sao."

Rùa con không quen nhìn vẻ tính toán trên khuôn mặt chính nghĩa của người nửa xương khô, chổng mông về phía hắn, co đầu đi ngủ.

Truyền Sơn tiện tay, thấy rùa con ngó lơ hắn, ấy một cái, lật rùa con lại.

Rùa con vươn đầu ra, chổng vó, nhất thời mơ màng.

Truyền Sơn thấy hay, một ngón tay chặn mai bụng của rùa con không cho nó xoay người.

“Ngươi… làm gì thế?” Rùa con nổi giận.

“Hì hì.” Truyền Sơn thấy rùa con chổng vó, tứ chi quơ loạn trong không trung, đuôi nhỏ cũng liên tục lắc lư, cái đầu ngóc lên cố hướng lên trên, càng nhìn càng vui, ngón tay đang ấn còn chà qua chà lại mấy cái.

“Hu hu! Ta ghét nhất người khác làm như thế với ta !” Cái đầu của rùa con giãy đến đỏ lừ, vung tứ chi tức giận gào to.

“Nước tới!”

Một chậu nước ‘ào ào’ tưới lên đầu, Truyền Sơn không phòng bị, bị tưới ướt sũng.

Truyền Sơn kinh ngạc lau mặt, ngón tay đè rùa con hơi buông ra. Rùa con thấy kẽ hở, lập tức lật người lại, nhắm mặt Truyền Sơn, nhắm ngay mũi hắn cắn liền.

“Đừng đừng đừng! Khuôn mặt này của ta đã không thể gặp ai, ngươi cũng đừng phá nó nữa được không? Nhẹ thôi nhẹ thôi, au au, đau quá!”

Cắn chết ngươi, ai bảo ngươi bắt nạt rùa!

“Canh Đại, ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám cắn ta, lần sau ta thấy Canh Nhị ta cũng cắn. Ngươi cắn chỗ nào của ta, ta cắn chỗ đó của y.”

Ta sợ ngươi à? Cả đời này ta sẽ không để Canh Nhị đi ra nữa! Rùa con nảy ác ý.

Cảm giác được hàm răng của rùa con càng ra sức cắn, Truyền Sơn đã nảy sinh ác ý lần sau thấy Canh Nhị hắn cần phải cắn là cái chắc.

Rùa con chết tiệt, ngươi không phải thích cắn đầu nhũ của ta sao? Lần sau ta cũng cắn đầu nhũ của Canh Nhị… Đầu vú nho nhỏ, nhun nhũn, mềm mềm, mìn mịn, ở dưới hàm răng của nó từ từ cứng lên…

“Đừng…” Yêu nghiệt kia lộ nửa quần áo, vặn cái eo nhỏ kêu khóc trong đầu hắn…

“Au !” Sắp chết người rồi! Truyền Sơn đột nhiên gào một tiếng chạy khỏi căn nhà gỗ.

Rùa con treo ở trên mũi hắn không hiểu gì, Mắt To nghe thấy tiếng hô chạy ra cũng không biết có chuyện gì, mà nhãi Tóc Trắng chần chờ vừa muốn đánh nhau với người từ ngoài tới, vừa muốn bàn hòa với hắn càng không hiểu cái gì.

Từ xa, chợt nghe từ bên bờ sông Bạng Bạng truyền tới một tiếng ‘tùm’.

Một đợt sóng làm vạn con Thạch bạng nhảy lên, một vài mãnh thú can đảm ra vào buổi tối, có can đảm khiêu chiến Thạch bạng cũng bị kinh động.

Trên mặt, trên người Truyền Sơn treo hằng hà sa số Thạch bạng, trước khi tỉnh táo đã quét một vòng các mãnh thú vây tới.

… Canh Nhị, đây đều là tại ngươi, tự dưng có cái bản mặt yêu nghiệt thế làm gì? Làm hại lão đại nhà ngươi bất cẩn nghĩ lệch…

Nếu đêm nay ta còn có thể sống sót trở lại, ngươi xem sau này ta làm thế nào dằn vặt ngươi cho biết!

“Rầm.” Truyền Sơn bị Thạch bạng cắn tê cả người ôm đầu miên man suy nghĩ, ngã quỳ vào trong nước sông.

Hai bóng đen đột nhiên dừng bước chân lại, một người vóc dáng thon dài nâng tay ý bảo một nam tử mặc đồ bó khác dựng thẳng tai lắng nghe.

“Có tình hình?” Nam tử mặc đồ bó nghe xong một hồi không nghe ra tình hình đặc biệt gì, hạ giọng hỏi.

“Vừa rồi ta nghe thấy một tiếng động lạ, còn có tiếng cái gì đó rơi vào trong sông.”

“Có lẽ là mãnh thú buổi tối ra vồ mồi.” Nam tử mặc đồ bó suy đoán.

Nam tử vóc người thon dài trong lòng có chút bất an, rõ ràng là chuyện đã nắm chắc nhưng hắn luôn cảm thấy có chuyện gì đó không ổn sắp xảy ra. Mà loại trực giác từ nhỏ này sau khi hắn tiến vào Kết Đan Kỳ liền càng chuẩn xác hơn.

"Ngươi muốn từ bỏ?" Nam Tử mặc đồ bó quát nhẹ, "Chu Nhan, nên nhớ tộc Sừng Xà (rắn có sừng) thích nhất lễ vật gì cũng không chỉ có hai người chúng ta biết, chúng ta khó khăn lắm mới cướp trước được, ngươi cứ do do dự dự như thế, đợi lát nữa chúng ta cũng chỉ có thể thấy tộc Sừng Xà giúp người khác thôi!"

"Ngươi không cảm thấy nơi này khác với nơi chúng ta vừa tới sao?" Chu Nhan cẩn thận nói.

"Ta lại không vào cửa ở chỗ này, ta làm sao mà biết ở đây có gì khác biệt với chỗ ban đầu." Nam tử mặc đồ bó cười nhạt.

"Thực sự rất khác, ta cũng không biết được là nó khác ở điểm nào, nhưng cảm giác của ta nói cho ta biết, không khí nơi đây tựa hồ có một chút thay đổi." Chu Nhan lẩm bẩm.

"Ngươi rốt cuộc có ra tay không? Không muốn thì nói với ta một tiếng, đừng lề mà lề mề!" Nam tử mặc đồ bó thầm hối hận, gã sao lại chọn đúng người này làm đối tượng hợp tác chứ? Qủa nhiên cái thứ như tên tuổi tiếng tăm không đáng tin tưởng.

"Các ngươi và đệ tử Tinh Thiết Sơn Ma Vực luôn xung đột thế sao?" Chu Nhan lắc đầu, cũng có phần bất mãn với đồng bạn mình chọn này.

Ma tu tên Giang Hâm này nghe nói đã ở Huyết Hồn Hải gần trăm năm, theo lý thì phải là một người rất cẩn thận mới đúng, nhưng bên nhau một vài ngày hắn liền cảm thấy người này tính tình táo bạo, tính cách xúc động, nói chuyện không khách sáo gì, cực kỳ khó ở chung.

"Ngươi có ý gì?" Sắc mặt của Giang Hâm thay đổi.

"Không có ý gì cả, chỉ là ta thích hành sự theo kế hoạch hơn."

"Lẽ nào bây giờ chúng ta không phải đang hành sự theo kế hoạch của ngươi?"

Nghe ra sự âm trầm trong giọng điệu của Giang Hâm, Chu Nhan thầm thở dài trong lòng, hắn tạm thời vẫn không muốn lá phải lá trái với người này, chờ sau khi chuyện thành công hẵng hay.

"Ngươi nói đúng, có lẽ ta đúng là đã quá cẩn thận rồi. Vậy chúng ta cứ hành sự theo kế hoạch ban đầu."

"Nghe ý của ngươi, ngươi còn có kế hoạch thứ hai, thứ ba?"

"Nếu tình huống có gì thay đổi." Chu Nhan bình tĩnh nói.

"Lão tử ghét nhất mấy tiểu nhân âm mưu quỷ kế đầy mình như các ngươi, suốt ngày không biết đang nghĩ gì trong đầu. Họ Chu kia, ta cảnh cáo ngươi, đừng trách lão tử ăn nói tục tĩu, đồ tới tay rồi, chúng ta dựa theo đó để phân chia mỗi bên một nửa. Nếu ngươi dám có tâm tư vớ vẩn gì, đừng trách tới lúc đó lão tử không khách sáo!"

"Đương nhiên. Ta cũng muốn nói lời tương tự với ngươi."

"Hừ, đi!"

Chu Nhan nghe tiếng khởi hành.

Giang Hâm đi thụt ở đằng sau nhìn chằm chằm bóng lưng của Chu Nhan, nét cáu kỉnh trên mặt thoáng cái đã biến mất. Khi Chu Nhan làm bộ vô ý quay đầu lại nhìn, trên mặt Giang Hâm lập tức lại hiện ra vẻ khó chịu.

"Nhìn cái gì mà nhìn? Lão tử còn có thể hại ngươi vào lúc này sao? Nếu ngươi không muốn hợp tác với lão tử, vậy thì sớm giải tán đi."

Chu Nhan nhịn giận quay đầu lại, "Ta chỉ là nghe thấy xa xa có thanh âm."

Thực ra Giang Hâm cũng nghe thấy tiếng bước chân huỳnh huỵch, "Có thể là những người đó hay không?"

"Ta thấy không giống, kể thì giống tiếng bước chân của tộc Ma một mắt hơn."

"Ờ? Tộc Ma một mắt? Mau! Qua xem nào." Lần này Giang Hâm không tụt lại sau nữa, rảo bước chân vọt lên trước Chu Nhan rồi đuổi theo tiếng bước chân.

Chu Nhan ngửa đầu nhìn bầu trời, yên lặng cầu khẩn sự tình có thể thuận lợi thành công. Còn một trăm năm mươi năm nữa, nếu hắn có thể đạt được.

Lo nghĩ Giang Hâm không hành sự theo kế hoạch, cũng lo gã độc chiếm, Chu Nhan không hề suy nghĩ nhiều, cũng lập tức đuổi theo.

—

Truyền Sơn bị Thạch bạng tiêu hóa rồi sao? Hay bị các mãnh thú tới uống nước phân thây rồi?

Nếu rùa con biết suy nghĩ trong đầu Truyền Sơn khi đó, có lẽ, rất có khả năng thảm kịch kể trên sẽ xảy ra.

Thế nhưng rùa con rõ ràng là một con rùa thành thật, dù nó có năng lực đặc thù nào đó có thể cho nó khả năng khi tiếp xúc với đối phương thì đồng thời cảm giác được nỗi lòng mãnh liệt trong giây phút ấy, nó cũng không tùy tiện sử dụng năng lực này.

Huống chi nó cũng không có hứng thú với việc đọc tâm sự của người khác, trước đây nó còn ước gì năng lực này biến mất ấy chứ, hiện giờ nếu có thể khống chế được đôi chút, vậy tự nhiên là có thể không đọc tâm của người khác liền không đọc.

Hơn nữa tâm sự của tu giả, theo cấp độ tu vi của họ, sẽ cực kỳ khó cảm nhận được. Họ sẽ tự động bảo hộ thần thức của mình, nếu người khác xằng bậy tự dò xét, tám chín phần mười sẽ bị công kích.

Hiện tại nếu rùa con muốn biết Truyền Sơn đang nghĩ gì, nói khó cũng không khó, nhưng lòng dạ của một người rình coi như nó, tự nhiên là sẽ không làm chuyện đó. Thế là rùa con không biết Truyền Sơn đã nghĩ tới điều gì, tự nhiên cũng không biết vì sao hắn lại phát điên, còn điên tới nỗi nhảy sông tự sát.

Rùa con đáng thương bị dọa sợ, chẳng nghĩ ngợi được điều chi, chuyện đầu tiên chính là mang Truyền Sơn không thể nhúc nhích ra khỏi sông Bạng Bạng. Còn về những Thạch bạng và mãnh thú bên bờ sông, với tu vi của nó, muốn đối phó chúng vẫn rất dễ dàng.

Chỉ là độc của Thạch bạng trong người Truyền Sơn rất phiền hà, rùa con không muốn lãng phí dược hoàn của mình, biến thân thể thành lớn cõng Truyền Sơn đi tìm Mắt To.

Đương nhiên, rùa con cũng không dùng hình dạng đã biến lớn để gặp Mắt To, y buông Truyền Sơn ở cửa nhà Mắt To, biến trở lại hình dạng của rùa ngọc rồi bò vào tìm Mắt To.

(Lưu ý: lúc Canh Nhị là rùa thì gọi nó, lúc Canh Nhị là người thì sẽ gọi y)

Mắt To mang nghi hoặc vô cùng, giải độc cho Truyền Sơn. Nhãi Tóc Trắng cũng chưa về nhà, thừa dịp Mắt To không chú ý, chuồn vào đầu giường ló đầu coi. Mắt To thấy, cũng chẳng nói gì, để ma một mắt nhỏ ở lại.

Rùa ngọc chủ động bò lên đầu vai ma một mắt nhỏ, coi như an ủi thằng bé. Mà cử động này của rùa ngọc, lại làm nhãi Tóc Trắng vui quá hóa cuống, vò đầu bứt tai, vừa muốn chạm lại không dám, vui vẻ mấp máy môi mãi mà không nói nên lời.

Truyền Sơn tỉnh lại, vừa mở mắt đã thấy trước mặt, khuôn mặt của một lớn một nhỏ, của tiểu tam đang hiếu kỳ ngó hắn.

Trong nháy mắt, ký ức trước đó đã hoàn chỉnh hiện lên trong đầu hắn.

Truyền Sơn rên rỉ một tiếng, hắn cũng thể quên được đoạn cuối cùng sao?

Hắn lại đi suy nghĩ bậy bạ với huynh đệ của mình tới nỗi nhảy sông tự dập lửa? Chuyện này phải nghẹn tới mức nào mới nghẹn ra nông nỗi ấy?

Chắc chắn là nghẹn quá lâu rồi, nghẹn tới nỗi thành bệnh luôn.

Không biết nơi này có Ma tộc nào tương tự như con người không nữa?

Bốn trăm năm… Có lẽ bây giờ hắn nên bắt đầu suy xét hoàn thành chuyện đại sự của bản thân thôi. Hắn cũng không muốn làm hòa thượng bốn trăm năm.

“Ai…” Truyền Sơn mặt mang nét buồn, thở dài thật dài.

“Huynh đệ, chết đâu có bằng sống. Ngươi rốt cuộc gặp phải chuyện gì mà luẩn quẩn trong lòng như vậy?” Mắt To nhìn kiểu gì cũng không cảm thấy người này giống kiểu người tự sát.

Truyền Sơn mắt mang ba phần bi thương, cầm tay Mắt To, buồn bã nói: “Huynh đệ, ngươi không hiểu… Tau nhớ vợ tau.”

“… Có tới mức nhảy vào sông Bạng Bạng không?” Trên mặt Mắt To viết thẳng hai chữ ‘đâm đầu vào chỗ chết’.

“Cho nên mới nói ngươi không hiểu a.’

Rùa ngọc cũng không hiểu, nhưng nó có thể cảm giác được đây tuyệt đối không phải lời hay ý ho gì. Hơn nữa vợ trong miệng Truyền Sơn không phải là…

Lần thứ hai, rùa ngọc cảm thấy nghi hoặc và khó hiểu khi mình chọn một người vô lại như thế làm đồng bạn. Lúc đó rốt cuộc nó bị cái gì làm mờ tâm trí, lại cho rằng hỗn đản họ La này là người tốt?

Truyền Sơn hai mắt liếc rùa con đang đờ người, lòng thầm cười âm hiểm: hừ hừ, sớm muộn gì ta cũng lột cái mai của ngươi ra. Một con rùa mà cũng dám trở nên yêu nghiệt như vậy, vậy là sao? Muốn gây họa nhân gian phải không?

Hừ, nếu tương lai ngươi bị người ta bắt lấy mai rùa, chi bằng cứ để ta bắt ngươi trước. Nhị ngoan, từ nay về sau ngươi cứ theo lão đại nhà ngươi đi, đối xử tốt đẹp tu luyện nghiêm túc. Nếu ngươi dám dùng gương mặt tiểu tam kia đi khắp nơi gây họa, ca liền chặt chân ngươi! Không đúng, là lột mai ngươi ra!

Này, còn không bò xuống đi? Bò linh tinh người tiểu tử nhà người ta làm gì? Truyền Sơn sầm mặt xuống.

Rùa con ngẩng đầu, vô ý nhìn trúng ánh mắt âm tà bất mãn lại quái dị của người nửa xương khô, thân thể run lên, rùng mình một cái.

Dự cảm chẳng lành…

Đáng tiếc hình ảnh mờ mờ, nó chẳng nhìn rõ cái gì.

Mắt To thần kinh đơn giản chẳng hề phát giác không khí có thay đổi, ngáp một cái thật to, nói: “Ngủ đi, hai ngày nữa là có phiên chợ rồi, ngày mai tau còn muốn chuẩn bị thứ gì đó mang đi trao đổi. Không phải ngươi vẫn muốn đi xem sao? Đến lúc đó, Ma tộc khắp nơi khắp chốn cũng tới, ngươi tốt nhất cũng chuẩn bị chút đồ, tới lúc đó nhìn trúng cái gì cũng có thể đổi với họ.”

Nói xong hắn liền vỗ đầu nhãi Tóc Trắng, dạy bảo: “Còn không về ngủ? Sau này không được nửa đêm lại chạy rông nữa. Có thời gian đấy chi bằng ngươi đi tu luyện đi.”

Nhãi Tóc Trắng ra sức giãy dụa, muốn phản bác lại không dám, trừng Truyền Sơn một cái rồi chạy ra ngoài.

“Chờ đã!” Truyền Sơn vội vàng thò người ra khỏi giường, nhanh chóng gỡ xuống một vật từ trên vai ma một mắt nhỏ, phất tay nói: “Không còn chuyện của ngươi nữa, đi đi.”

Nhãi Tóc Trắng vừa nhìn đầu vai, mếu máo liền khóc.

Mắt To nhấc nhãi Tóc Trắng lên rồi ném ra ngoài.

“Oa a !” Ngoài phòng lại truyền tới tiếng khóc đinh tai nhức óc.

“Tiểu tử này cũng thích khóc quá.” Mắt To bất mãn nói.

Truyền Sơn phụ họa theo chẳng hề có chút đại nhân đại lượng nào. Rùa con bị cầm trong lòng bàn tay hắn ló cái đầu ra cắn ngón tay hắn.

“Mắt To, cảm ơn.” Truyền Sơn nhảy xuống giường, nếu Mắt To không nhắc nhở, thiếu chút thì hắn đã quên chuyện phiên chợ, hắn đã hiểu kỳ phiên chợ giao dịch ba tháng tụ họp một lần của Ma tộc này từ lâu rồi. Hai ngày trước còn muốn chuẩn bị một vài thứ lấy ra đổi đấy, đổi ma thạch cũng tốt, đổi thứ gì khác rùa con thấy hữu dụng cũng được, cái chính là hắn muốn đi xem thôi, cũng không có suy nghĩ tham lam tìm được bảo bối gì ở chợ cả.

“Ơn huệ gì, việc nhỏ thôi mà.”

Truyền Sơn nhìn thời gian thấy không còn sớm, cũng không muốn làm trễ thời gian nghỉ ngơi của Mắt To, tùy ý hỏi chuyện chợ rồi bắt lấy rùa con về nhà.

Ngoài nhà, nhãi Tóc Trắng ngồi dưới đất còn đang khóc, thấy hắn đi ra càng khóc hăng hơn.

Truyền Sơn đi qua bên cạnh nó, ngẫm nghĩ, lại bước trở lại.

"Sáng ngày mai múc nước xong thì ngươi quay đây."

"Hu hu… Làm gì?" Nhãi Tóc Trắng hung bạo quệt mặt một cái.

"Giúp ta làm vài chuyện."

"Mặc kệ!"

"Kệ ngươi có tới hay không." Truyền Sơn càng kiêu hơn nó, tiêu sái đi về nhà, đóng cửa.

"…" Nhãi Tóc Trắng há hốc miệng.

Truyền Sơn về nhà thoáng cái đã quên béng chuyện vừa ý *** huynh đệ nhà mình, thả rùa con ra, cợt nhả thảo luận chuyện nên làm gì mang đi chợ phiên.

Rùa con ban đầu còn tức giận, nhưng không nhịn được ai kia dụ dỗ lừa phỉnh, chỉ chốc lát sau đã bị lừa bắt đầu cống hiến cái đầu chứa đầy tri thức phong phú.

Truyền Sơn khoanh chân ngồi trên giường, nhìn rùa con nói tới trận pháp liền thao thao bất tuyệt liền cảm thấy lòng ngưa ngứa, nhưng rốt cuộc vì sao lại ngứa, ngứa cái gì hắn cũng không phân biệt được. Nói chung là thấy rất ngứa, ngứa đến nỗi hắn cực kỳ cực kỳ muốn bắt rùa con lại nhét vào trong lòng, để nó dùng móng vuốt của nó gãi hộ hắn vài cái.

"Thế làm cung tên đi. Ngươi thêm trận pháp gió táp trên thân cung nữa, để tên bắn ra với tốc độ nhanh hơn, hoặc là thêm trận pháp tinh hỏa (đốm lửa nhỏ), để tên bắn ra biến thành hỏa tiễn, ta nghĩ các Ma tộc ở đây chắc sẽ rất thích." Rùa con chỉ bảo.

"Ngoại trừ tộc Ma một mắt, Ma tộc khác cũng không biết trận pháp sao?" Truyền Sơn hiếu kỳ.

"Rất ít, chủ yếu là không có phương diện truyền thừa. Nhưng có vài Ma tộc, trên người họ sẽ mang một vài trận pháp tự nhiên."

"Vậy sao…" Truyền Sơn sờ cằm bắt đầu tưởng tượng tương lai tốt đẹp dựa vào trận pháp và luyện khí để kiếm ma thạch ở Huyết Hồn Hải.

"Chỉ bằng vốn kiến thức về trận pháp hiện tại của ngươi, chỉ có thể làm một vài sản phẩm tiêu hao ngắn hạn, muốn trận pháp đại thành, dựa vào luyện khí kiếm tiền, ngươi ít nhất còn cần tu luyện hai trăm năm nữa." Rùa con phá vỡ mộng tưởng của hắn không chút khách sáo.

"Sao lại cần thời gian dài như vậy?"

"Bản thân ngươi không phải thuộc tính hỏa sao, chờ ngươi có thể dựa vào tu vi hấp thu nguyên tố hỏa từ trong thiên địa vào cơ thể để tinh chế, tiến tới dùng vào luyện khí, ít nhất phải chờ tới Kết Đan Kỳ. Loại hỏa sinh ra từ trong cơ thể người để tu luyện cũng là Tam muội chân hỏa mà người tu Phật thường gọi.

Nhưng tam muội chân hỏa chia làm ba tầng, thượng muội, trung muội, hạ muội, còn gọi là tâm hỏa, tinh hỏa cùng dân hỏa, hỏa sinh ra từ đan điền chính là hạ muội còn gọi là dân hỏa. Dù chỉ là hỏa của hạ muội, với công pháp ngươi đang tu và tư chất bản thân ngươi, muốn đạt được trình độ này hai trăm năm là còn ít đấy."

"Thôi ta vẽ bùa vậy, Ma tộc không biết trận pháp, vậy cũng không biết vẽ bùa đúng không?"

"Vẽ bùa? Hiện giờ ngươi vẽ được mấy tấm bùa? Đừng tưởng lần trước dựa vào bùa chú tránh được một kiếp, ngươi liền thấy bùa chú của ngươi có thể lấy ra rao bán lần nữa. Nếu không phải tấm bùa chú của ngươi vừa vặn vẽ xong lúc ngươi mới vừa nhập định, trên tấm bùa vừa vẽ có mang chút khí hỗn độn, mà lại còn là vẽ theo kiểu trông bầu vẽ gáo, lúc này mới có thể thành công."

"Ờ? Vậy cứ vẽ theo kiểu trông bầu vẽ gáo vậy." Truyền Sơn nghĩ rất đơn giản, trước hết cứ luyện quen tay rồi lại nói, thuận tiện kiếm ít tiền lời cũng tốt.

"Chậm cũng có chỗ tốt của chậm." Rùa con cảm thấy loại suy nghĩ nóng vội của con người vẫn là điều nó khó có thể hiểu được, có lẽ có liên quan tới chuyện sinh mệnh của họ chỉ có trăm năm đi?

"Thời gian ngươi tu luyện càng lâu, khí hỗn độn có thể rèn luyện thân thể của ngươi tốt hơn, như vậy tam muội chân hỏa sinh ra cũng càng thuần khiết hơn."

"Vấn đề là hai trăm này chúng ta cần sống nhờ cái gì? Ngươi cũng nói thứ hiện giờ ta luyện ra không đáng tiền, vậy sau này lúc chúng ta rèn luyện trong Huyết Hồn Hải, nếu gặp phải Ma tộc khó thân, chúng ta lại không săn được, đến lúc đó chúng ta phải ăn cái gì?"

Rùa con nghĩ kỹ, thôi thì chấp nhận, "Này, bốn tấm bùa này cho ngươi. Trước tiên ngươi xem hình vẽ trên tấm bùa, bốn tấm bùa này từ đơn giản nhất tới phức tạp nhất, vừa vặn thích hợp để ngươi luyện tập và học cách dùng. Nếu ngươi muốn học tập trận pháp thật sự, phải học từ dễ tới khó, học hết cả bùa chú, chú ngữ, khẩu quyết, thủ quyết, những thứ này đều là yếu tố cấu thành trận pháp. Ừm, thậm chí có thể nói trên đời này bất luận cái gì cũng vậy, ngươi đều có thể chia ra làm các loại trận pháp."

"Bao gồm cả thân thể của chúng ta."

"Bao gồm cả thân thể của chúng ta." Rùa con nghiêm túc nói: "Chẳng hạn như sự phân bố kinh mạch huyết quản của chúng ta chính là một loại trận pháp thiên nhiên."

Truyền Sơn gật đầu thụ giáo, tiếp nhận lá bùa, vừa nhìn kỹ nội dung bên trên, vừa thờ ơ hỏi dò: "Canh Đại, sao ngươi lại biết ta tu luyện hỗn độn ma công?"

Rùa con nghẹn họng, đôi mắt nhỏ ngây ra, "Ack… nhìn ra được!"

"Ờ?"

"Ta liếc mắt đã nhận ra! Hơn nữa lúc ngươi tu luyện đều sẽ có một chút khí hỗn độn tràn ra từ trong cơ thể."

"Ờ."

"Thật đấy!"

"Ta cũng không nói là giả mà." Truyền Sơn nhận lấy lá bùa, cười mỉm chi beo sờ mai rùa con, "Ngươi nói không sai, chuyện về bùa chú ta còn cần luyện thêm, những đồ thị nguệch ngoạc này rất dễ làm sai." Sớm muộn cũng sẽ có ngày cho tiểu tử ngươi chủ động thông báo.

"Đó không phải là đồ thị nguệch ngoạc, đó là văn tự nguyên thủy nhất!" Rùa con gồng mình nói. Một con rùa con bày ra nét mặt nghiêm túc như thế rất là dễ thương.

"Được được, văn tự văn tự. Ta sẽ học tốt nó, nhớ kỹ nó." Truyền Sơn nhịn không được lại sờ nó.

Thấy Truyền Sơn không truy xét nữa, rùa con hơi thả lỏng. Nó cũng không phải cố ý giấu diếm, chỉ là khối thân thể của Canh Nhị hạn chế quá nhiều, tiến vào Huyết Hồn Hải có nhiều bất tiện, không thuận lợi bằng cơ thể hiện tại của nó. Dù sao chỉ cần nó chết cũng không thừa nhận, họ La kia có thể làm gì nó?

Quan trọng là… có lớp mai cứng, lá gan của nó lớn hơn lúc có mai nhiều. Chẳng qua về chút bí mật ấy, hắn vĩnh viễn sẽ không chủ động thông báo với người nửa xương khô kia.

"Đừng coi khinh văn tự ban đầu, chúng vốn gần gũi nhất với thiên địa. Muốn khơi thông với thiên địa hoặc thần ma, ngươi phải nắm giữ loại văn tự này. Chúng cũng là trận pháp cơ bản. Đợi tới khi ngươi quá quen thuộc với chúng rồi, bất luận pháp thuật gì ngươi cũng đều có thể hạ bút thành văn."

"Ta xin thề nhất định sẽ nắm giữ nó." Truyền Sơn cũng hiểu, chuyện ghi tạc trong đầu và vận dụng là hai chuyện khác nhau.

Rùa con gật đầu hài lòng, cảm giác người dạy bảo thật tốt. Thảo nào sư phụ của nó lại thích nhận đồ đệ như vậy, nếu không phải tu vi thân thể nó quá thấp, nó cũng rất muốn nhận mấy đệ tử để dạy dần.

“Ngươi biết làm cung tên sao?”

Truyền Sơn gật đầu, người tham gia quân ngũ cơ bản đều biết tự chế cung tên, chỉ là tay nghề không tốt thôi.

“Bình thường ngươi đã từng làm cung tên hình dạng thế nào?”

“Chỉ cần có tài liệu thích hợp, cung cong, cung hai khúc gập lại, cung tam giác, cả loại cung nỏ đơn giản ta cũng biết làm. Tên cũng có thể chế được một ít, chính là chế tác mũi tên khá phức tạp, nếu không có đồ kim loại, thì dùng đá để làm, mũi tên trúc thiếu độ sắc bén, mài đá thì hơi khó… A!” Truyền Sơn đột nhien nhớ tới năng lực thao túng kim loại hiện tại của hắn, mũi tên lại là thứ dễ làm nhất.

Truyền Sơn vui vẻ, thế là không phải hắn muốn làm mũi tên gì là có thể làm mũi tên đó sao? Gì mà mũi tên ba gốc, mũi tên móc ngược, mũi tên hình xẻng, mũi tên hình máng hắn đều có thể nhẹ nhàng chế tạo ra.

“Cho nên ta mới kiến nghị ngươi chế tạo cung tên mà lị.” Rùa con đắc ý vì đã dự kiến trước được.

“Không sai không sai, rùa con ngươi đúng là vợ hiền của ta, ở chợ phiên mà kiếm được tiền, đại ca ta làm một đống đồ ăn ngon cho ngươi. Ngoan!” Truyền Sơn theo thói quen chiếm lợi thế về miệng lưỡi.

Rùa con… vì sao nó cảm thấy câu khen ngợi này không phải lời hay ho gì? Vẻ mặt của người này thoạt nhìn cũng rất đáng khinh?

“Cứ như vậy nhé. Chờ ngày mai nhãi Tóc Trắng tới nhà, ta bảo nó lột vỏ cây giúp, làm thân cung, ta nhớ lần trước ở đầu Đông sông Bạng Bạng thấy loại gỗ cây na ná thế. Nếu không thể dùng loại gỗ của cây ấy, vậy phải làm phiền Mắt To vào rừng lấy cho chúng ta một ít. Không biết trong rừng có cây chá(1) không? Cành cây Thông đỏ bắc(2), cây gỗ hoa (3), Tuyết tùng, Vạn tuế cũng đều được.”

(1) Cây chá: thuộc họ dâu, lá nuôi tằm, gỗ vàng, mịn, là loại gỗ quý, có thể dùng để chế cung.

(2) Cây Thông đỏ bắc: tên Việt Nam là Sam hạt đỏ lá ngắn, thuộc họ, bộ thủy tùng, gỗ đỏ thẫm, mịn, chịu nước, lâu mục, dùng tốt cho công trình thủy lợi

(3) Cây gỗ hoa: là một loại cây lá kép ở vùng Đông Bắc, Trung Quốc. Cả thế giới có chừng 100 loại, sinh trưởng chủ yếu ở ùng ôn đới và băng giá. Trong số đó Bạch Dương phân bố rộng nhất. Cây gỗ hoa bình thường là bụi cây hoặc cây cao to cỡ trung (như tùng, bách, dương), chất gỗ cứng, lâu mục, bị ẩm dễ biến dạng, có thể tái chế làm gỗ dán, vỏ cây tách bằng nhiệt để lấy hắc ín.

“Chắc chắn có, chủ giới nơi này có sở thích thu thập các loại thực vật…”

“Ùng đùng đùng!”

Rùa con rụt cổ lại, không dám nói nữa.

Truyền Sơn nhìn ra ngoài cửa sổ, an ủi sờ rùa con, “Giờ thì ta đã biết vì sao ngươi lại giấu diếm nhiều điều như thế…”

Rùa con đợi một hồi xác định được an toàn rồi, cẩn thận vươn đầu, “Ngươi có thể khẳng định ngày mai nhãi Tóc Trắng sẽ tới?”

“Sẽ đến.” Trẻ con mà, mạnh miệng thế thôi chứ có đồ chơi thì nhanh hơn ai hết. Ngày mai làm xong cung tên, cho thêm trận pháp gió táp nữa rồi đưa cho thằng bé một cây, chắc chắn thằng ma một mắt nhỏ đó sẽ quấn lấy hắn gọi ca.

Đúng lúc Truyền Sơn bàn tính xong, một tiếng tru thê thảm phẫn nộ đột nhiên xé toang sự yên lặng của buổi tối.

“Người từ ngoài tới đã bắt Tóc Trắng Mắt Xanh đi rồi !”

Truyền Sơn nhảy dựng lên, chưa cầm rùa con đã chạy ra khỏi nhà.

Bước chân huỳnh huỵch truyền tới, Mắt To cũng chạy ra khỏi phòng.

“Đi, vào thôn xem!” Vẻ mặt nghiêm túc của Mắt To cũng giận dữ.

Truyền Sơn vội đuổi theo Mắt To, cùng nhau phi về phía thôn trang.

Ngọc quang chợt lóe, trên đỉnh đầu Truyền Sơn có thêm một vị hành khách.

62. Quyển 6 - Chương 6

Thôn trang của Ma một mắt không có sự yên bình như mọi buổi tối, hàng loạt Ma một mắt cầm đuốc tập trung trên khoảnh sân giữa thôn.

Các ma một mắt nhỏ được những người lớn vây ở giữa sân. Các ma một mắt nhỏ thân phận cao hơn vây ở vòng ngoài cùng, sau đó là các ma một mắt thành niên cầm côn gỗ thô to trong tay, vòng ma một mắt vòng ngoài cùng thì cầm cung tên to đùng được làm khéo léo bày ra tư thế phòng thủ.

Lúc Truyền Sơn và Mắt To chạy tới, vòng bảo hộ đang dần hình thành.

Mắt To rất dễ dàng vào được vòng trong, Truyền Sơn lại bị các chiến sĩ một mắt nhìn với vẻ bất thiện, mắt lộ hung quang ngăn ở vòng ngoài.

Mắt To quay đầu lại, nhưng lúc này hắn ta cũng không thể nói được gì, chỉ có thể đi vào tìm thôn trưởng.

Truyền Sơn rất thức thời, không cố đấm ăn xôi chen vào trong làm gì, chỉ ở bên ngoài tìm kiếm ma một mắt quen thuộc muốn hỏi thăm tình hình. Những ma một mắt cầm cung tên trong tay, mặc váy da phần lớn hắn đều không biết, nhìn thể trạng và sát khí lộ ra ngoài, có lẽ chính là lực lượng trung kiên trong tộc Ma một mắt.

Người ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề xem lề lối, nhìn được một lát, Truyền Sơn thầm chấn động, đây là quân đội?

Không sai! Xem vị trí họ đứng, vũ khí, cách sắp hàng cùng với tinh thần diện mạo, đây tuyệt đối là một đội ngũ đã được huấn luyện, đã trải qua giết chóc, đội ngũ như vậy hắn đã từng gặp qua trong quân đội.

Hơn nữa đừng thấy nhân viên trong đội ngũ không nhiều người, nhưng thoạt nhìn sức chiến đấu khá lớn, không có hiện tượng tốt xấu lẫn lộn, đồng thời kỷ luật tuyệt hảo.

Dân ngũ bình thường và quân đội có sự khác nhau lớn nhất là ở kỷ luật và phối hợp. Thảo nào thực lực của tộc một mắt không mạnh cho lắm, nhưng nghe giọng điệu của họ thì có địa vị không hề thấp trong Ma tộc, thì ra sức mạnh của họ là đây.

Truyền Sơn mắt sáng lên, bắt lấy một ma một mắt vừa chạy tới, "Tóc Xanh! Ngươi biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra không? Nhãi Tóc Trắng sao lại bị bắt? Ai bắt nó? Đi đâu rồi?"

Tóc Xanh Mắt Đen quay đầu lại, thấy là Truyền Sơn, lập tức gào to, nói: "Là ngươi? Sao ngươi lại chạy tới đây? Đi mau đi mau, cẩn thận mọi người giẫm chết ngươi!"

"Đợi chút nữa ta đi, ngươi nói cho ta biết ai bắt nhãi Tóc Trắng trước đã, các ngươi thấy đối phương chạy về phía nào?"

"Ai ư? Đương nhiên là người từ ngoài tới! Người từ ngoài tới giống như ngươi ấy! Ngươi còn không đi à? Nếu không đi, ngươi liền không đi được đâu!" Tóc Xanh Mắt Đen cũng vội, hắn ta thống hận người từ ngoài tới, nhưng hắn cũng không ghét tên người nửa xương khô này. Làm bằng hữu, hắn không muốn thấy người nửa xương khô bị các chiến sĩ ma một mắt phẫn nộ xé thành mảnh nhỏ.

"Ta cũng muốn giúp đỡ! Ngươi nói với thôn trưởng, ta là người từ ngoài tới, ta quen thuộc với họ hơn các ngươi, ta chắc chắn có thể giúp được, để ta thêm vào với!" Truyền Sơn nắm chặt cổ tay Tóc Xanh, giọng điệu kiên định.

Tâm tình hiện giờ của Truyền Sơn cực kỳ khó chịu, nếu là người khác mất tích cũng vậy thôi, hắn sẽ gấp gáp, sẽ giúp đỡ, cũng sẽ không tự trách. Thế nhưng người mất tích lại là nhãi Tóc Trắng vừa rồi còn đang chần chờ không chịu rời đi ở cửa nhà hắn.

Điều này làm hắn nhịn không được nghĩ: nếu hắn để nhãi Tóc Trắng vào nhà, nếu hắn tự đưa nhãi Tóc Trắng về nhà, nếu hắn dỗ thằng bé về nhà sớm một chút, vậy có phải sẽ không xảy ra bi kịch như vậy không?

"Ngươi…!"

"Tóc Xanh! Thôn trưởng bảo người nửa xương khô đi vào." Mắt Vàng – huynh trưởng của nhãi Tóc Trắng đi ra. Rõ ràng những lời này có thể nói thẳng với Truyền Sơn, nhưng hắn ta lại không nhìn Truyền Sơn mà nói với Tóc Xanh.

Chiến sĩ ma một mắt im lặng tách nhau ra.

Truyền Sơn đi vào vòng bảo hộ, lúc đi sát qua bên cạnh Mắt Vàng, cúi đầu nói câu: "Xin lỗi."

Mắt Vàng cắn răng mấy cái, cố nói một câu: "Không trách ngươi, là tiểu tử kia tự nghịch ngợm. Hơn nữa… Tau biết ngươi khác với những người từ ngoài tới."

Tóc Xanh nhìn hai người, yên lặng đi vào vị trí đứng ứng với mình. Việc này xác thực không thể trách Truyền Sơn, mặt lý trí mọi người tự nói với mình thế, về mặt tình cảm có mấy ai tiếp nhận được. Ai bảo hắn cũng là người từ ngoài tới chứ?

"Thôn trưởng." Truyền Sơn đi tới bên thôn trưởng Mắt Lồi.

"Tau vừa mới nghe ngươi nói, ngươi nói ngươi hiểu người từ ngoài tới hơn tụi tau, phải không?"

"Nếu như họ cũng là người."

"Bọn tau cũng là người, không phải chỉ có những người từ ngoài tới như các ngươi mới là người." Có lẽ do bị mất cháu yêu, thôn trưởng nói năng khách sáo hơn trước nhiều.

"Xin lỗi, ta không có ý đó."

Mắt Lồi trừng mắt nhìn nhìn hắn, không lãng phí với đề tài này nữa, "Trên đường Mắt Xanh về nhà bị người từ ngoài bắt đi, lúc nó bị bắt thì phát ra tín hiệu cầu cứu, đây là bản lĩnh người tộc một mắt tụi tau luyện ra khi xuất hiện nguy hiểm, có thể để thân thuộc có huyết thống gần gũi tiếp nhận một số hình ảnh."

"Có thể đuổi theo không?"

"Nếu như không chết thì có thể."

"Vậy hiện giờ…"

"Còn chưa chết." Mắt Vàng ở bên cạnh xen lời.

Truyền Sơn thở ra một hơi, không chết thì vẫn còn hy vọng cứu lại được.

"Sao có thể xác định là người từ ngoài tới?"

"Ấn tượng cuối cùng Mắt Xanh cho tụi tau chính là hình dạng của hai người từ ngoài tới. Tiếc là Mắt Xanh còn nhỏ, ấn tượng duy trì không được lâu, chỉ nhìn ra đó là hai người từ ngoài tới, chứ hình dạng và trang phục cũng không nhắn được rõ ràng." Mắt Vàng cắn răng.

"Các ngươi tụ tập nhiều… người như thế, là đã có tung tích của nhóc Tóc Trắng rồi à, chuẩn bị vây đánh bọn họ? Nhóc Tóc Trắng bây giờ ở đâu?"

"Ở chỗ hốc sâu thảo nguyên, người từ ngoài tới bắt bé Tóc Trắng dừng lại ở đó." Mắt Vàng trả lời.

"Hốc sâu? Họ vào đó làm gì?" Lúc điều tra địa hình, Truyền Sơn cũng đã từng đi qua hố sâu.

Cái hố của hố sâu ở dưới biên giới thảo nguyên, cửa hốc cao chừng bốn thước, hắn đi tới cửa hốc đã bị chặn lại, Mắt To bảo với hắn đó là thông đạo tộc Sừng Xà thường lui tới. Mà tộc Sừng Xà thích ăn trẻ nhỏ tộc một mắt nhất!

"Có lẽ là muốn vào thảo nguyên, có lẽ họ còn muốn quay lại bắt thêm mấy đứa nữa? Những người từ ngoài tới này nói không chừng muốn tiến hành bắt một vố to, trước đây cũng đã từng xảy ra chuyện tương tự, tuy số lần k hông nhiều, nhưng lần nào tụi tau cũng bị thiệt hại rất nhiều tộc nhân, những người có thể tiến vào rừng rậm vào thảo nguyên rồi quay lại đều là những ma tu có tu vi cực cao, tụi tau phải tập trung cả tộc chống đỡ mới có thể bảo hộ mình không bị tàn sát trắng trợn." Thôn trưởng nặng nề nói.

Truyền Sơn cảm thấy chuyện sợ là không đơn giản như vậy. Nếu như thật là người từ ngoài tới đơn thuần vì giá trị bản thân của ma một mắt mà bắt người đi, vì sao cho tới giờ còn không mau chóng rời khỏi? Vì sao họ lại trùng hợp tới bên hốc sâu tộc Sừng Xà thường lui tới? Mà tộc Sừng Xà lại còn thích ăn trẻ nhỏ tộc một mắt.

Khoan! Không phải nói cửa khẩu trong Huyết Hồn Hải không thể vượt cấp cũng không thể quay lại sao? Sao lại có ma tu quay lại được từ rừng rậm vào thảo nguyên chứ?

"Người từ ngoài tới như các ngươi rất thích bắt bớ những Ma tộc như chúng ta; máu, thịt, xương, da, nội tạng, nội đan, lông, thậm chí vật bài tiết của chúng ta đối với các ngươi đều là tài liệu để luyện đan, luyện khí. Người từ ngoài tới cũng không coi những Ma tộc sinh hoạt ở đây như chúng ta làm con người, đối với họ, chúng ta chẳng khác gì nhiều so với mãnh thú sống hoang dã, dù chúng ta nói cùng một ngôn ngữ."

Ma y – người duy nhất tự xưng 'ta' trong tộc một mắt chậm rãi đi tới, "Hôm nay…"

"Không, ngài nói sai rồi, Ma y tiền bối." Truyền Sơn lắc đầu, cắt ngang lời Ma y:

"Cướp đoạt, xâm chiếm, giết chóc xác thực cũng là một trong những thiên tính của người từ ngoài tới, nhưng họ cũng có một mặt tốt. Họ tàn nhẫn với Ma tộc, chỉ là không cho Ma tộc là người một nhà, chẳng hạn như quốc gia của ta và nước địch, tuy chúng ta có tướng mạo hay giống loài đều như nhau, nhưng vì đất đai tốt tươi, vì mỹ nhân đầy nhà, vì những điều tốt hơn, vì cái mặc tốt hơn, chúng ta gần như thế hệ nào cũng chiến tranh. Ý của những lời ta nói là, người từ ngoài tới, cũng không phải chỉ tàn nhẫn đối với một chủng tộc, chỉ cần có lợi ích ép buộc…"

Truyền Sơn nói tới đây thì yên lặng, chủ ý của hắn vốn là biện hộ cho những người từ ngoài tới thiện lương khác, nhưng khi nói tới sau đây lại phát hiện loại chuyện này căn bản là không có gì tốt đẹp để biện hộ. Lập trường khác biệt, cái nhìn thấy tự nhiên cũng khác, nói đến cùng đơn giản là mạnh được yếu thua mà thôi.

"Thứ mà một tiểu quỷ mới hai mươi tuổi như ngươi hiểu, ngươi nghĩ ta không hiểu sao? Những người từ ngoài tới ta nhìn thấy cũng không ít hơn ngươi, tiểu tử!" Ma y dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu để nhìn Truyền Sơn. Người tộc một mắt khác cũng đều dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái để nhìn hắn.

"Khụ… Mục đích của họ sợ là không chỉ bắt người đơn giản như thế… A! Ngại quá, ngài tiếp tục." Truyền Sơn xấu hổ ho liền mấy tiếng. Hắn để ý thấy những ma một mắt gần đó đang nắm chặt tay tựa hồ chuẩn bị hưởng ứng cái gì, còn hắn hình như đã cắt ngang những lời động viên trước khi chiến tranh.

Thế mà Mắt Vàng ở bên cạnh còn xen vào một câu: "Người tộc một mắt tụi tau cũng không nội chiến."

"Chúc mừng." Truyền Sơn chân thành nói, "Nhưng…"

"Nhưng tụi tau cũng hay chiến tranh với các chủng tộc khác, giống như ngươi nói, vì cuộc sống tốt hơn, vì thực vật tốt hơn, vì địa bàn tốt hơn nữa." Mắt Vàng nhìn tổ gia gia của mình.

"Nhưng người từ ngoài tới cũng không phải chỉ biết một mực giết chóc, bắt người cướp của, thường ngày phần lớn họ đều rất bình thường. Ta thấy chuyện bắt nhóc Tóc Trắng không chừng có điều kỳ lạ gì khác, ta kiến nghị mọi người tốt nhất nên bàn bạc một chút." Truyền Sơn thở dài, nói ra những điều mình muốn nói.

Thôn trưởng gật đầu, "Ý ngươi nói tau hiểu. Nhưng bất kể mục đích họ bắt bé Tóc Trắng đi là vì cái gì, tụi tau đều phải cứu nó về. Còn nữa, đừng coi tộc một mắt trở thành ma thú không có đầu óc! Bất luận chủng tộc gì đều có tính cộng đồng, mạnh được yếu thua, đây là chí lý, tụi tau hiểu rất rõ. Người từ ngoài tới mạnh hơn tụi tau, coi tụi tau làm ma thú cũng là bình thường. Tộc một mắt tụi tau cũng không oán trời trách đất, nhưng tộc một mắt tụi tau cũng không phải dễ bắt nạt như vậy!"

"Được rồi! Đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, các ngươi muốn nhóc Tóc Trắng bị chế thành hoa quả khô sao? Mau lên, làm những điều nên làm đi. Mắt Lồi, lập tức hạ lệnh hành động!" Ma y cũng không cổ động hứng thú của mọi người nữa, có một người từ ngoài tới ở trong thôn, muốn cổ động cừu hận của mọi người với người từ ngoài tới thực sự không tiện.

Thôn trưởng Mắt Lồi rất muốn nói ta còn vội hơn các ngươi, nhưng… hắn ta không dám nói, chỉ có thể thuận theo tiếng hô của Ma y: "Mọi người đã tới đông đủ chưa?"

"Đã đến đông đủ rồi!" Ma một mắt phụ trách kiểm kê nhân số cao giọng trả lời.

"Trẻ em chưa được trăm tuổi tiến vào hầm nhà Ma y. Trên trăm dưới hai trăm toàn bộ đợi trên mặt đất. Đội hai ở trong, đội một ở ngoài, phụ trách bảo hộ toàn bộ tộc nhân chưa thành niên." Ở tộc một mắt, giới nữ cũng là chủ lực chiến đấu.

"Vâng!" Đội một, đội hai trả lời ầm ầm như sấm vang.

"Đội chiến sĩ tinh anh đi với tau! Ma y ở lại phụ trách hậu viện."

Ma y cao gầy gật đầu, phất tay tỏ vẻ giao hậu tuyến cho hắn ta không cần lo lắng.

Thôn trưởng cũng rất tin phục Ma y, từ khi Ma y trú ở thôn trang bọn họ, nhân khẩu tổn thất trong thôn là ít nhất so với các thôn trang tộc một mắt từ trước tới nay.

"Khoan đã!" Truyền Sơn gọi.

Không ai để ý tới hắn.

"Thôn trưởng! Ma y tiền bối!" Truyền Sơn xông tới trước mặt thôn trưởng, "Các người dự định cứ như vậy đi cứu người?"

Thôn trưởng cau mày, "Đương nhiên. Hành động phải càng nhanh càng tốt, bằng không bé Tóc Trắng liền thực sự…"

"Các ngươi ngoại trừ biết chỗ của nhóc Tóc Trắng thì có biết kẻ địch là ai? Họ am hiểu cái gì, sợ cái gì, nhược điểm ở đâu? Kể cả việc kẻ địch có ai giúp đỡ hay không, các ngươi cũng không biết? Họ vì sao lại dừng lại ở chỗ hốc sâu, đã điều tra chưa? Thám tử đâu? Đã phái đi chưa?"

"Muốn phái thám tử cái gì? Đợi lát nữa đi rồi không phải biết hết."

"…" Truyền Sơn lau mồ hôi, "Đừng bảo ta là trước đây các ngươi đều chiến tranh như vậy."

"Tộc ma một mắt tụi tau chưa bao giờ rách việc tới vậy." Thôn trưởng nhấc gậy gỗ thô to lên vung. Chậc! Đã lâu không đánh nhau rồi.

"Các ngươi không sợ đối phương có cạm bẫy gì sao? Hơn nữa các ngươi cứ trực tiếp xông lên như vậy, nếu như không cứu được nhóc Tóc Trắng về thì làm thế nào?"

"Tộc một mắt tụi tau cũng không cúi đầu với kẻ địch, nhóc Tóc Trắng nếu không cứu được, tụi tau cũng sẽ báo thù cho nó!"

"Nếu tộc Sừng Xà cũng thêm vào thì làm sao?"

"Như nhau cả thôi, đánh!" Xem ra thôn trưởng Mắt Lồi không phải không nghĩ tới tộc Sừng Xà có vấn đề, mà là phương thức giải quyết của họ chỉ có một: chiến đấu!

"Ma y tiền bối !" Truyền Sơn không chịu nổi, gào to hơn.

"Các ngươi còn chưa xuất phát, lề mà lề mề ở đây làm gì!" Ma y gào càng to hơn.

Thôn trưởng vung cây gậy gỗ lên, "Xuất phát!"

Truyền Sơn suýt thì phun ra một búng máu. Tuy nói lực lượng khi tới tuyệt đối thì âm mưu quỷ kế chỉ là rác rưởi! Nhưng mà… được rồi, hắn là nhân loại yếu nhược nhỏ bé, hắn không có cách nào chuẩn bị cũng không thể xông lên liều mạng với kẻ địch như vậy được. Đây không phải hai thôn trang lỗ mãng đấu tay bo, đây là chiến tranh đấy?

"Ngươi đi cùng tụi tau?" Trước khi đi, Mắt Lồi nói với Truyền Sơn.

"Đương nhiên!" Truyền Sơn cảm thấy sứ mệnh lần này của bản thân lớn quá, hiện giờ hắn không những phải mang nhóc Tóc Trắng về, còn phải tận lực giữ mạng cho những man phu (người đàn ông thô lỗ) này.

Coi như báo đáp sự chăm sóc và tiếp nhận của họ đi, sống ở đây đã được tám tháng rồi, ai cũng sẽ có cảm tình thôi.

Truyền Sơn bắt rùa con từ trên đầu xuống, tỏ vẻ hắn có nói chuyện muốn nói với rùa con. Mắt Lồi không có thời gian chờ bọn hắn, mang đội đi trước.

"Rùa con, ta có chuyện muốn nói với ngươi, ngươi có biết ở Huyết Hồn Hải có quy tắc nào, liên quan tới chuyện không cho vượt cấp cũng không cho quay trở lại không."

"Biết."

Thật tốt quá! Truyền Sơn vội vã hỏi hắn: "Vậy ngươi có biết vì sao có người có thể phá vỡ quy tắc đi ra từ rừng rậm và thảo nguyên không?"

Rùa con suy nghĩ một chút, "Quy tắc do chủ giới định ra không thể phá vỡ, bao gồm bản thân chủ giới cũng vậy. Những ma tu này đi ra từ thảo nguyên và rừng rậm chỉ có một khả năng."

"Là cái gì?" Hắn nhớ rất rõ không lâu trước đó hắn mới chọc phải một kẻ thù, nếu vị đệ tử Thiết Sơn Ma Vực kia cũng có thể quay lại, đừng nói tới hắn có thể đối phó được không thì Mắt To đã thảm rồi.

"Nhiệm vụ qua cửa khẩu."

"Cái gì gọi là nhiệm vụ qua cửa khẩu?"

"Chính là vì để qua cửa phải hoàn thành một nhiệm vụ. Với tình huống như vậy, phàm là khu vực có liên quan tới nhiệm vu đều sẽ triển khai cho người tham gia. Có những nhiệm vụ bởi vì khó khăn quá, thậm chí còn dẫn tới rất nhiều người tham gia vẫn bị nhốt trong nhiệm vụ đó. Những điều này người hướng dẫn chưa nói với ngươi sao?"

Truyền Sơn nhớ tới con khỉ đen, cười khổ nói: "Nó ngại phiền hà nên có nhiều điều chưa nói hết."

"À… Có lẽ nó đã nói quá nhiều lần với rất nhiều người nên thấy ngại đi."

Truyền Sơn không hỏi tiếp rùa con vì sao lại quen thuộc với tình huống trong Huyết Hồn Hải như vậy, dù sao cũng chẳng phải lần đầu tiên.

"Rùa con, còn có chuyện phải nói với ngươi." Truyền Sơn nghiêm mặt nói: "Chuyện lần này ta cũng có trách nhiệm, vô luận như thế nào ta cũng phải cứu nhóc Tóc Trắng về, nếu không cứu được, ta cũng không còn mặt mũi nào ở lại nơi này nữa. Hiện tại, ta có chuyện vô cùng quan trọng muốn nhờ ngươi."

"Chuyện gì?" Cái đầu của rùa con ngóc cao cao, cảm giác được coi trọng rất sướng.

"Ta biết bản lĩnh của ngươi rất lớn, ngươi có thể ở lại giúp bảo vệ những ma một mắt nhỏ này được không?"

"Ngươi biết bản lĩnh của ta lớn, lẽ nào ngươi không hy vọng ta đi theo ngươi sao? Nói không chừng, ta có thể cứu ngươi rất nhiều lần." Rùa con nghe Truyền Sơn khen nó, đầu tiên là rất vui, sau đó vẫn nghĩ tới vấn đề thực tế. Với tu vi bây giờ của Truyền Sơn, căn bản không có cách nào để bảo hộ bản thân trong Huyết Hồn Hải.

Truyền Sơn lau mặt, gượng cười nói: "Ta đương nhiên hy vọng ngươi theo ta, ta còn có rất nhiều chưa làm, ta lại chẳng hề muốn chết chút nào. Nhưng… công pháp giảm đau ta luyện có một phiền phức lớn chính là dễ sinh tâm ma. Nếu lần này Ma tộc một mắt gặp chuyện không may, nhất là đứa trẻ chưa thành niên kia, dù có thiếu một người thôi, cũng sẽ trở thành cản trở cho quá trình tu luyện từ nay về sau. Vì không để hiện tại xảy ra phiền phức, ta tình nguyện mạo hiểm một chút vào lúc này."

"Ngươi không nghe thấy thôn trưởng Mắt Lồi nói sao, những ma tu quay lại này đều vô cùng mạnh? Chống lại họ, ngươi cũng không có bao nhiêu phần thắng."

"Nếu nhiều chiến sĩ tộc một mắt đi theo như thế mà ta vẫn chết. Như vậy dù ngươi có theo cũng không có nhiều hiệu quả."

Ai nói không hiệu quả? Truyền Sơn quả thực muốn khóc. Hắn đã muốn mang rùa con cùng đi rồi, thân hình và thực lực của rùa con như vậy, tuyệt đối là điều kiện tốt nhất để làm nhân tài thám tử. Nhưng hắn phải xét tới vấn đề hậu phương, hắn không biết thực lực của Ma y, nhưng thấy phương thức tiến công qua loa như thế của tộc một mắt, hắn cũng không có mấy lòng tin với hậu phương và viện trở do Ma y chỉ huy.

"Nhưng ta không theo ngươi, cái tên 'môi tinh cao chiếu' như ngươi..." Rùa con nói nhỏ. Có lẽ tu vi hiện tại của nó không ra làm sao, nhưng không có nghĩa là thủ đoạn giữ mạng thiếu.

"Ngươi nói gì?" Truyền Sơn vừa nghe tới từ 'môi tinh cao chiếu' đã thấy bực. Tới thôn trang tộc một mắt hơn tám tháng, ngoại trừ gặp phải một người từ ngoài tới xông quan (qua cửa) và đắc tội một nhóc Tóc Trắng thì vẫn chưa xảy ra chuyện gì đáng để mọi người bảo là xúi quẩy, khiến hắn bất giác đã thoải mái. Nào ngờ, hắn chưa đưa tới phiền phức cho mình nhưng đã đưa tới vận rủi cho tộc một mắt.

"Ờ, không có gì, ta chỉ nói ngươi 'môi tinh cao chiếu' rất dễ xảy ra chuyện." Rùa con thản nhiên nói.

"... Rùa con, có ai đã từng nói rất muốn bóp chết ngươi hay là dìm chết ngươi chưa? Truyền Sơn cắn răng mỉm cười.

"Có, nhưng khỏi cần lo, ta không ngã chết cũng không bị dìm chết được, còn về bóp chết... chỉ cần ta trốn vào trong mai thì sẽ không sao cả."

Truyền Sơn tốn hơi thừa lời. Con rùa đáng chết là ngốc thật hay ngốc giả? Dáng vẻ sợ hãi rụt rè của nó trước đây không phải giả vờ chứ? Hay là có cái mai rồi, gan nó liền phình to ra?

"Thực ra ngươi căn bản không cần phải lo cho tộc một mắt như thế. Họ đã sống ngàn vạn năm ở Huyết Hồn Hải này, đã sớm tìm ra được đạo sinh tồn, lẽ nào ngươi không nhận ra đội ngũ vừa rồi của họ không phải đám ô hợp, mà là một quân đội có quy mô, có phối hợp sao?"

"Vậy thì sao?" Truyền Sơn biết rõ uy lực của một quân đội tốt đẹp, nhưng quân đội dù tốt đẹp đến đâu, nếu không có chỉ huy tốt cũng chỉ là một đám bia đỡ đạn mà thôi.

"Tính dân tộc của họ khác biệt, phương pháp chỉ huy cũng khác biệt. Ngươi không thể dựa theo tiêu chuẩn của nhân loại để yêu cầu họ."

"Chiến tranh không hỏi gì khác, chỉ hỏi kết quả." Lần đầu tiên, Truyền Sơn lãnh khốc nói. Nếu hắn không hiểu thì cũng thôi, chỉ bởi vì hắn hiểu, hắn mới biết được quân đội không phải chỉ dựa vào kỷ luật và dũng khí. Chính hắn còn là quân nhân, hắn hận tất cả những tướng lĩnh vô năng, dũng cảm một cách ngu ngốc, đem quân phân bình thường làm bia đỡ đạn.

Rùa con ngẩn ngơ, rụt đầu lại một chút, "Ta có thể giúp tộc một mắt bày một trận pháp phòng ngự ở ngoài nhà Ma y. Sau đó dạy họ cách giữ mắt trận, phối hợp trận pháp công kích, những cái đó không khó, dù là tộc một mắt cũng có thể nắm vững nhanh chóng. Ack, ngươi xác định ta không đi theo sẽ không sao chứ?"

"... Ngươi chỉ cần bảo vệ tốt những ma một mắt nhỏ này là được." Truyền Sơn cắn răng, nhón rùa con bước nhanh tới bên cạnh Ma y đang sắp xếp mọi chuyện, không luyến tiếc chút nào mà nhét rùa con vào tay Ma y. "Tên này giao cho ngươi đấy. Nó có thể giúp các ngươi, nhớ phải đút cho nó ăn chút gì đó, đừng để nó đói."

Này này, cái gì gọi là giao cho hắn ta? Ta cũng không phải đồ vật. Rùa con ngóc đầu giận.

Ma y nhận rùa con, "Ta sẽ chăm sóc tốt cho nó, ngươi đi đi. Nhớ kỹ trốn phía sau, muốn tăng kinh nghiệm chiến đấu mặc dù không tồi, nhưng đừng gây thêm phiền phức cho các chiến sĩ, tu vi của ngươi quá thấp." Tuy Ma y biết rùa con có thể nói, nhưng cũng không rõ ràng thực lực của rùa con, nghe Truyền Sơn nói rùa con có thể giúp họ, cũng chỉ nghe cho có, không coi là gì.

Truyền Sơn thầm gào to: đừng khinh thường ca! Ca có đầu óc hơn các ngươi đấy! Hơn nữa ca sẽ trở nên mạnh, nhất định sẽ thế!

"Tiền bối ngài yên tâm, ta nhất định sẽ trốn tốt. Được rồi, chờ ta trở lại, hy vọng tiền bối ngài đã thải phân và nước tiểu ra rồi, táo bón lâu dài đối với cơ thể cũng không tốt." Lời vừa nói ra, không đợi Ma y có phản ứng, Truyền Sơn lập tức căng chân chạy, đuổi theo đội ngũ đằng trước.

Ma y nhéo rùa con, "… Sao ngươi lại ở cùng một tiểu hỗn đãn thế?"

Rùa con yên lặng nửa ngày, phun ra bốn chữ: "… Lên lầm thuyền giặc."

Ma y không ngờ rùa con sẽ trả lời thật, cúi đầu nhìn nó.

Rùa con ngẩng đầu.

"Ngươi là giống gì? Cũng là Ma tộc? Nhưng ta không cảm giác được ma khí trên người ngươi."

Rùa con không trả lời, từ khi Truyền Sơn đi, trong lòng nó luôn có một dự cảm chẳng lành, "Chúng ta mau lên một chút."

"Mau lên một chút làm gì?"

"Mau lên một chút tới nhà ngươi, mau!" Trước mắt rùa con xuất hiện Truyền Sơn bị một đao chém thành hai nửa.

Truyền Sơn cùng đội ngũ đi cứu nhóc Tóc Trắng không biết rùa con đi theo sau hắn, sửa lại cá tính co đầu rút cổ đại phát thần uy ở nhà Ma y, mượn miệng Ma y chỉ huy các ma một mắt đóng giữ bố trí một loạn thạch mê tung trận công phòng đều được, đặc biệt thích hợp cho ma một mắt phát huy sức lực. Tự nhiên cũng không biết dự cảm chẳng lành của rùa con với hắn.

Chẳng qua, tuy hắn không có năng lực tiên đoán, nhưng nhiều năm sống ở ranh giới giữa sự sống và cái chết cũng đã tôi rèn ra trực giác đối với nguy hiểm cho hắn.

Nhìn đội ngũ đi đằng trước, Truyền Sơn không những không có cảm giác an tâm, trái lại cảm thấy thanh âm huỳnh huỵch giẫm trên mặt đất, quả thực đang nhắc nhở kẻ địch: họ tới rồi nè.

Không thể theo họ nữa! Truyền Sơn thầm tính toán, Ma tu cướp nhóc Tóc Trắng nhất định đã sớm đề phòng và chuẩn bị, tộc một mắt cứ ngây ngốc đưa tới cửa như vậy, có lẽ trước khi liều chết xung phong đã trúng bẫy rập, trận pháp, pháp bảo các loại diệt hơn nửa.

Nói không chừng đối phương bắt nhóc Tóc Trắng đi chính là vì dẫn càng nhiều Ma một mắt mắc câu hơn.

Hắn phải nghĩ cách vòng ra đằng trước thăm dò, không thể tùy ý tộc một mắt xông lên bày vũ lực đàm phán với người ta.

Hy vọng những ma tu này còn chưa tiến vào hốc sâu hoặc thảo nguyên….

—

"Cái tên của tộc Sừng Xà sao chưa tới?" Giang Hâm giẫm nhóc Tóc Trắng hôn mê dưới chân, nôn nóng hỏi.

"Ta đã thả con rắn nhỏ họ dùng để liên lạc ra rồi, họ chắc là sẽ tới ngay đấy." Chu Nhan lấy một cái bình nhỏ ra, cắt cổ tay nhóc Tóc Trắng, lấy một lọ máu.

"Này, dựa theo kế hoạch trước đó của chúng, ta lấy máu của nó thì được, nhưng con mắt của ma một mắt nhỏ này phải thuộc về ta." Giang Hâm lạnh lùng nói.

"Ừ, ta không quên. Ngươi có nghe thấy tiếng gì không?"

"Tiếng gì? Đừng kinh ngạc được không?" Giang Hâm một phát giẫm mặt nhóc Tóc Trắng, "Thật xấu!"

"Ma vật mà, đại đa số đều xấu kinh khủng." Chu Nhan mặc kệ máu của Tóc Trắng chảy ra ngoài, đổ đầy một bình nhỏ, lại lấy ra một cái bình khác, "Chân ngươi nhẹ nhàng thôi, đừng giẫm chết tiểu ma quái này. Tộc Sừng Xà nói muốn đứa sống, so với đứa chết rồi, họ thích ăn sống hơn."

"Không cần ngươi nói, ta đã có tính toán cả rồi! Đúng rồi, ngươi có thấy tên ma tu ngu ngốc bị Thạch bạng cắn đầy người trong sông kia có chút lạ không?"

“Sao vậy?” Chu Nhan lấy đủ năm bình máu, lúc này mới thỏa mãn dừng tay. Có thể là sợ ma một mắt nhỏ chảy máu chết trước khi tộc Sừng Xà tới, y tùy tiện bôi chút dược cầm máu cho Tóc Trắng.

“Ma một mắt thành niên kia đêm ngu ngốc kia về nhà mình, mà ngu ngốc kia lại ngụ ở trong căn nhà sát vách nhà ma một mắt thành niên kia. Ta cảm thấy độc tố của Thạch bạng trên người hắn có thể là Ma một mắt chữa cho hắn.”

“Ngươi muốn nói ma tu và ma vật trong Huyết Hồn Hải có quan hệ thân thiết? Điều đó căn bản là không thể nào.” Chu Nhan đứng lên, y chẳng nhớ được hình dạng của ma tu ngu ngốc kia, tu vi yếu như vậy, ngay cả Thạch bạng cũng không đối phó được, ma tu như vậy căn bản không đáng để y chú ý.

“Sao lại không thể? Chúng ta cũng đang giao dịch với tộc Sừng Xà đây.”

“Ngươi cũng nói, là giao dịch chứ không phải giao hảo.”

“Đáng tiếc, chúng ta không thể thám thính kỹ càng để tránh rút dây động rừng.” Giang Hâm khẽ nhíu mày, gã không thích có chuyện gì thoát khỏi bàn tay của gã. Lúc đó gã nên mặc kệ suy nghĩ của tên họ Chu tìm hiểu đến cùng mới phải.

“Nếu ngươi lo lắng, chờ việc này hiểu rõ rồi, chúng ta có thể bắt ma tu kia lại để hỏi cho rõ.”

“Ừ.” Giang Hâm không nói thêm nữa, gã cũng không muốn để đồng bạn hoài nghi, dù sao vai gã sắm không phải người lo nghĩ nhiều. Nhưng trong lòng gã vẫn nhịn không được hỏi mình: vì sao Ma một mắt nhỏ lạc đàn này lại đi ra từ trong nhà Ma một mắt lớn, còn ngồi ngoài căn nhà gỗ của ma tu kia khóc? Ma tu kia trước khi vào nhà lại nói gì đó với Ma một mắt nhỏ?

Chậc! Nếu không sợ tên họ Chu tính kế sau lưng gã, gã đã có thể dùng thần thức thám thính. Cũng chẳng đến nỗi phải thấy bứt rứt như bây giờ.

“Ha hả, thì ra là thế. Ta đã nói tất cả mọi người đang nghĩ cách tiến vào nội địa Tiễn tộc thu phục mồi lửa, sao hai người các ngươi lại đơn độc lưu lại. Thì ra các ngươi và tộc Sừng Xà đã bắt tay với nhau, là muốn để tộc Sừng Xà mang các ngươi xuống lòng đất sao?”

“Ai? Vị đồng đạo nào giá lâm, Chu mỗ không tiếp đón từ xa, mong hiện thân gặp mặt.”

Chu Nhan, Giang Hâm cấp tốc đưa lưng về phía hốc sâu, bày ra tư thế công kích.

Một chén trà nhỏ trước đó.

Truyền Sơn vì không kinh động những ma tu có tu vi cao hơn hắn rất nhiều, liền tìm một nơi bí mật để núp cách hốc sâu ấy một khoảng.

Đây là lần đầu tiên hắn tìm một thứ mà không dùng tới linh thức.

Linh thức và thần thức khác nhau, khi linh thức tìm tới một mức độ nào đó có thể nói là một loại năng lực phóng to hết cỡ và đề cao công năng của các loại cảm quan như thính giác, xúc giác, khứu giác và thị giác. Mà khi tìm kiếm bằng thần thức lại là một loại năng lực linh hồn rời cơ thể để tiến hành điều tra trực quan nhất.

Hiện nay Truyền Sơn chỉ có tu vi Luyện Khí Kỳ 2, muốn dùng thần thức làm gì chỉ có thể nằm mơ mà thôi.

Vận hành công pháp giảm đau Canh Nhị dạy, tâm thần dần dần trầm lắng, đầu tiên thứ cảm nhận được là gió, thứ hai là mùi đất mùi cỏ thoảng qua chóp mũi, tiếp theo đó là đủ loại thanh âm.

Lúc Truyền Sơn không còn chỉ là tu luyện đơn thuần, mà là thả lỏng tâm thần và năm giác quan cảm nhận hoàn cảnh xung quanh, cơ thể hắn dần sinh ra một vài biến hóa kỳ diệu.

Một bóng đen xẹt qua nhanh chóng trên đỉnh đầu hắn, nhìn dáng người chắc là ma tu ngoại lai, nhưng rõ ràng đối phương không phát hiện ngay trong bụi cây dưới chân hắn ta, có một con người giống như hắn đang nghiêng người nằm thẳng trong đó.

Truyền Sơn một tay gối đầu, cơ thể nằm nghiêng, hai mắt khép hờ, tựa như đang ngủ.

Rất nhiều thanh âm vốn đã từng nghe thấy, nhưng do không để ý hiện giờ trở nên cực kỳ rõ ràng. Thậm chí hắn có thể nghe được tiếng rung động khi đóa hoa khẽ bung mình nở tung.

Thì ra mùi hương cây cỏ cũng khác nhau như vậy, cỏ xanh nhìn thì giống nhau như đúc, nhưng tỉ mỉ nhận biết, có một số mùi gần như không, có một số thì mùi lại nồng đến mức choáng cả đầu, càng đừng nói tới các loại thực vật biết nở hoa. Ngoại trừ mùi hương của cây cối đất đai, các loại động vật, loài bò sát, côn trùng cũng có mùi riêng biệt.

Gió, đã thành trợ thủ tốt nhất để năm giác quan cảm nhận thiên địa… Nếu điều kiện cho phép, thậm chí có thể mang tới hình ảnh.

Dường như hắn ngửi thấy mùi của con người.

Linh thức dần trở nên tập trung, toàn bộ các giác quan đều bắt đầu thu thập hết sức các tin tức tới từ con người.

Ngay từ đầu, tiếng nói còn gián đoạn, cuối cùng đã hoàn toàn rơi vào tai hắn.

Hắn cũng ngửi thấy mùi của nhóc Tóc Trắng, ngay ở bên cạnh hai con người kia.

Sau khoảng chừng một chén trà nhỏ, Truyền Sơn đột nhiên mở mắt, nhảy dựng lên.

Thôn trưởng Mắt Lồi dẫn đầu các tinh anh ma một mắt càng ngày càng tiếp cận hướng hốc sâu bên này.

Tiếng bước chân ầm ầm làm các Ma tộc ở những thôn trang xung quanh cảm nhận được, tộc một mắt có đại sự xảy ra.

Đây đã định trước là một đêm tối không thể yên bình.

Sau khi nghe thấy tiếng bước chân của ma một mắt, thủ lĩnh của các tộc phụ cận đều phái thám tử ra, họ cần phải biết hành động của tộc một mắt không có ảnh hưởng gì với cuộc sống yên tĩnh, bình thản của họ.

Truyền Sơn triển khai tốc độ nhanh nhất mà hắn có thể làm được, điên cuồng đuổi theo bước chân của ma một mắt.

Cũng may tộc một mắt vì giữ thể lực, cũng không hăng hái chạy nhanh. Cái họ vốn am hiểu không phải tốc độ, mà là lực lượng.

"Trưởng thôn! Trưởng thôn!" Truyền Sơn không để ý âm thanh có làm ma tu nghe thấy hay không, cứ hô to đuổi theo cái đã. Dù sao tiếng bước chân của tộc một mắt đã sớm làm bại lộ hành tung của họ.

Mắt Lồi và Mắt To cùng nhau nhìn về phía sườn.

Lúc Truyền Sơn đi qua bên cạnh Mắt To thì ra hiệu với hắn một cái, Mắt To mù mờ gãi đầu. Bộ thừng? Lúc này cần bộ dây thừng để bắt thù làm gì chứ?

"Trưởng thôn!"

"Ồ, sao giờ mới đuổi theo? Đi, trốn ra đằng sau đi."

Truyền Sơn giật khóe môi, "Ta có tin tức mới nhất liên quan tới những ma tu kia, ngươi bảo đội ngũ dừng lại một lát."

Trưởng thôn Mắt Lồi dáng vẻ nhẫn nhịn nói: "Đừng hồ đồ, trên đường hành quân sao có thể nói dừng là dừng được."

"Người từ ngoài tới có ba kẻ, trong ba kẻ có hai người đang ở trung kỳ Kết Đan, một kẻ đã tới hậu kỳ Kết Đan, nếu ngươi muốn để người trong thôn chịu chết vậy ngươi cứ tiếp tục đi nữa đi!" Truyền Sơn cắn răng.

Bước chân của trưởng thôn hơi dừng, nhưng chỉ hơi dừng thôi, cũng không hạ lệnh dừng tiến công hẳn.

"Ta có cách không làm thương tổn người nào mà vẫn đoạt được bé Tóc Trắng, cho ta bốn trợ thủ, Mắt To, Mắt Vàng, Mắt Đen, Mắt Tròn, nửa canh giờ sau ta sẽ mang Tóc Trắng về cho ngươi! Chết tiệt, ngươi có nghe thấy không? Lẽ nào ngươi thực sự muốn vì một thằng cháu mà hại chết mọi người ư?"

Trưởng thôn giơ tay lên, chúng chiến sĩ ma một mắt nhất tề dừng lại phía sau hắn ta.

Truyền Sơn biết câu cuối cùng mình nói có phần quá đáng, nhưng hắn không nghĩ ra được cách nào để trưởng thôn dừng lại, chỉ có thể khích tướng hắn ta.

"Nếu không phải Tóc Trắng, tau cũng làm như vậy."

"Xin lỗi, ta…"

"Ngươi không phải tộc nhân của tụi tau, không hiểu được cuộc sống sinh hoạt, phương thức chiến đấu của tộc nhân tụi tau, có lẽ tụi tau không thông minh như người từ ngoài tới như các ngươi, nhưng tụi tau đời đời đều sống như vậy, tụi tau đã không có trí tuệ, cũng không thể mất đi cả dũng khí được. Ngươi, đi đi!"

"Trưởng thôn, ta kính nể các ngươi! Hãy nghe ta nói! Ta thực sự rất tôn kính cách sống của các ngươi, cũng không ý muốn thay đổi các ngươi. Ta chỉ là muốn tận hết phần sức của mình, ta chỉ là không muốn thấy bằng hữu của mình xuất hiện thương vong, nếu chúng ta có phương thức an toàn hơn, bớt sức hơn để cứu được người, thì vì sao lại không cần tới chứ?"

Không đợi trưởng thôn có phản ứng gì, Truyền Sơn thở hổn hển nói: "Chuyện này chẳng liên quan gì tới trí tuệ và dũng khí cả. Không phải cứ đấu tay đôi là biểu hiện của việc có dũng khí đâu, chết tiệt, nếu như Vương đầu ở đây, hắn chắc chắn sẽ đào một cái hố chôn ngươi xuống! Đừng hỏi ta Vương đầu là ai, hắn chính là một đầu lĩnh ác ma 'dục cầu bất mãn', cả ngày lấy binh tướng không coi là người để thao luyện! Còn ta, trò giỏi hơn thầy, hiện tại Vương đầu còn đang chờ ta đi cứu hắn đấy. Nghe ta đi, ta thực sự có cách cứu bé Tóc Trắng về. Nếu các ngươi không tin, ta có thể thề."

"…" Trưởng thôn làm vẻ mặt rõ ràng không tin vào năng lực của hắn.

"Tu vi cũng không phải là tất cả." Truyền Sơn thầm nảy ác ý, chuyện lần này xong rồi, hắn sẽ không để mình có bất kỳ cơ hội nào lười biếng nữa.

"Bốn người?"

"Vâng!" Vừa thấy có cơ hội xoay chuyển, Truyền Sơn lập tức ưỡn ngực phấn chấn hỏi.

"Nửa canh giờ?"

"Đúng!"

"Nói qua dự định của ngươi xem nào."

"Được, nhưng phiền ngươi gọi bốn người đó tới cho ta, ta không muốn lãng phí thời gian để bàn giao cho họ lần nữa."

63. Quyển 6 - Chương 7

"Ta tưởng là ai đang giả thần giả quỷ chứ, đây không phải Chân Ma Môn Phù tu đại sư Kỷ Tú Anh tiền bối sao?" Giang Hâm cười châm chọc.

Bề ngoài của Kỷ Tú Anh là một nam tử tiêu sái thoạt nhìn chỉ mới hơn hai mươi tuổi, trường bào nghiễm tụ (áo khoác ngoài dài tới chân), tóc dài như mực, mi tựa viễn sơn (mi gồ và dày), mắt như sao sáng, tổng thể thì bất kể là bề ngoài hay khí chất, thoạt nhìn cũng không giống ma tu mà giống tiên nhân nhập thế hơn.

Kỷ Tú Anh mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía Giang Hâm khoan dung tựa như một trưởng bối hòa ái, "Ta biết ngươi, đệ tử nội môn đời chữ Kim Ngọc Hòa Tinh Thiết Sơn Ma Vực, chưa đến năm mươi tuổi đã tu đến Đan thành, tư chất tuyệt hảo, tiền đồ vô lượng."

Kỷ Tú Anh lại nhìn về phía Chu Nhan, quan sát một chút nói: "Ngươi là… Đan tu? Trước đó nghe nói ngươi họ Chu, Thần Dược Tinh Chu gia và ngươi có quan hệ gì?"

"Chu Nhan kiến quá Kỷ tiền bối." Khi nhìn rõ người tới là ai xong, tư thái của Chu Nhan khiêm tốn hơn nhiều. Bối phận tu chân không luận số tuổi chỉ luận tu vi, dù Chu Nhan lớn tuổi hơn Kỷ Tú Anh nhiều, cũng phải gọi hắn ta một tiếng tiền bối. Kể rằng vị cao thủ thiên tài chưa đến bốn mươi tuổi đã tu đến hậu kỳ Kết Đan Kỷ Tú Anh này xuất thân tu chân từ Chân Ma Môn ở đại tinh là Lan tinh, mà Chân Ma Môn cũng là một trong ba đại môn phái tu ma lớn trong Ma giới, địa vị tương đương với Tam Đạo Quan và Thất Tinh Môn – danh môn tu chân chính đạo.

"Ngươi chính là Chu Nhan?" Kỷ Tú Anh tựa hồ có phần kinh ngạc, "Luyện ra Hóa Anh Đan chính là ngươi?"

"Không dám, chỉ là đúng dịp mà thôi." Mồ hôi lạnh ướt đẫm lưng áo Chu Nhan. Loại ma dược Hóa Anh đan này cực kỳ ngang ngược, chỉ cần ngươi vẫn chưa tới Phân Thần Kỳ, chỉ cần một viên, bất kể ngươi là ai đều sẽ bị tan nguyên anh xuống Luyện Khí Kỳ, có những người vận khí xấu, thậm chí sẽ mất luôn tính mạng. Điều này gần như là tối kỵ của toàn bộ tu giả.

Chuyện hắn luyện thành Hóa Anh Đan vốn là cực mật trong môn, cũng không biết sao lại tiết lộ ra ngoài, điều này đã làm hắn thoáng chốc trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Tuy nói đã giành được danh tiếng cho mình, nhưng đồng thời cũng đẩy bản thân hắn lên đầu sóng ngọn gió.

Mà đây cũng là nguyên nhân quan trọng vì sao hắn cam lòng mạo hiểu phiêu lưu tiến vào Huyết Hồn Hải tôi luyện. Hắn luôn cảm thấy trong nhà có ai đang đối phó hắn, hơn nữa địa vị không thấp như hắn, bằng không vì sao chuyện cơ mật như vậy lại bị tiết lộ ra ngoài?

"Ha hả, Chu tiểu đệ ngàn vạn lần đừng coi thường mình như vậy. Chỉ bằng Hóa Anh Đan thất truyền gần năm trăm năm cũng không ai luyện chế thành công, mà ngươi lại có thể luyện ra dược ấy khi mới kết đan không lâu, là có thể chứng minh thiên phú luyện đan phi phàm không ai sánh bằng rồi."

"Kỷ tiền bối quá khen." Một tiếng Chu tiểu đệ, làm mồ hôi lạnh trên người Chu Nhan càng vã ra như tắm.

"Đừng nhiều lời, họ Kỷ kia, tu vi của ngươi cao hơn so với cả hai người chúng ta, cũng không cần vòng vèo với chúng ta làm gì, ngươi nói thẳng mục đích của ngươi ra đi." Giang Hâm cắt ngang cuộc đối thoại của hai người, ở một bên sốt ruột nói.

"Ha hả, ta còn muốn hỏi qua hai vị không đi hoàn thành nhiệm vụ cướp đoạt mồi lửa, ở đây bắt cóc một ma một mắt nhỏ để làm gì đây nữa?"

"Ngươi không phải mới vừa nhắc tới tộc Sừng Xà sao? Ngươi sẽ không rõ chúng ta làm gì ư? Đừng giả vờ giả vịt nữa, ngươi là người thế nào, lão tử quá rõ rồi." Giang Hâm tựa hồ thấy Kỷ Tú Anh cực kỳ ngứa mắt, không hề có ý kiêng dè tu vi của đối phương, những câu trên đều ngầm có ý cười nhạo và châm chọc.

"Giang lão đệ, tính tình của ngươi tựa hồ càng ngày càng tệ đấy." Kỷ Tú Anh mỉm cười, chuyển đề tài: "Ta rất hứng thú với kế hoạch của các ngươi, thế nào, không ngại cho ta gia nhập vào chứ?"

"Có Kỷ tiền bối giúp đỡ, chuyện này chắc chắn là mười phần chắc chín rồi." Chu Nhan cướp lời Giang Hâm, mau chóng đón lời.

"Nhưng mà…"

Thực ra trong lòng Kỷ Tú Anh rất rõ Chu Nhan đang nhưng mà cái gì, nhưng hắn ta vẫn không chịu mở miệng nêu rõ.

Chu Nhan bất đắc dĩ, đành phải vạch trần: "Nhưng mà mồi lửa chỉ có một, không biết tiền bối có tính toán gì?"

"Đương nhiên là chia đều."

"… Vậy thật tốt quá." Chu Nhan và Giang Hâm đều biết người này đang nói bậy, chờ vật tới tay rồi, ai lại chia đều bảo bối cho người khác chứ, hơn nữa còn là chia ba phần? Huống chi người này còn có thực lực đối phó hai người còn lại.

"Chu Nhan, ngươi đây là đang dẫn sói vào nhà đấy!" Giang Hâm mặt lạnh nói.

Chu Nhan nghĩ thầm, đến cả cái tên lãng tử nóng nảy không đầu óc như ngươi còn biết, chẳng lẽ ta không rõ ư? Nhưng ngươi ta hai người ai có thể đánh thắng được hắn ta? Việc này chỉ có thể từ từ tính toán, bây giờ lá phải lá trái với nhau, đều là Đan tu, hắn có giá trị vũ lực thấp nhất chắc chắn là chịu thiệt.

"Giang Hâm, nếu ngươi không hài lòng với ta, bây giờ ngươi có thể rời khỏi."

"Được, Chu Nhan, chúng ta đi!" Giang Hâm giả vờ không hiểu lời hắn ta nói, một chân xách Tóc Trắng lên.

"Ngươi có thể đi, ma một mắt nhỏ để lại."

"Ngươi!" Giang Hâm nắm chặt Tóc Trắng, trợn mắt nhìn Kỷ Tú Anh.

Kỷ Tú Anh đột nhiên quay đầu nhìn về phía sau.

Thân thể Giang Hâm khẽ nhích, tựa hồ muốn ra tay, lại sợ là cạm bẫy, vẫn không dám động.

Chu Nhan cũng không dám động.

"Lại có ai tới nữa?" Giang Hâm nhíu chặt mày.

Nhưng vào lúc này, một bóng người từ xa tới gần.

"Tiền bối! Kỷ tiền bối! Hỏng rồi, các ma một mắt đuổi theo tới đây rồi! Mồi lửa cũng sắp bị người cướp rồi!" Giọng nói hoảng loạn, khờ ngốc từ xa truyền tới.

Giang Hâm và Chu Nhan cùng nhìn về phía Kỷ Tú Anh, Chu Nhan hơi lui về sau tới gần Giang Hâm, trong tay cũng chuẩn bị dược phấn với uy lực cực mạnh.

Sắc mặt bình thản của Kỷ Tú Anh bị phá vỡ, đôi lông mày xinh đẹp tuyệt trần thoáng cái đã nhăn nhíu lại với nhau.

Một bóng người cực kỳ cao to so với loài người nhanh chóng tiếp cận ba người.

"Hồng hộc", người tới lau mồ hôi, đến nơi cách Kỷ Tú Anh chừng mười bước thì đứng lại, vẻ mặt vui mừng hô lên: "Kỷ tiền bối, quả nhiên ngài ở đây!"

Không đợi Kỷ Tú Anh mở miệng, người tới đã nhanh chóng hét lên: "Tiền bối, xin lỗi, chuyện gấp ngài bảo tiểu nhân làm tiểu nhân đã làm hỏng mất rồi. Ngài bảo tiểu nhân tiếp chân tộc một mắt nghĩ cách bắt một ma một mắt nhỏ, tiểu nhân cũng đã sắp thành công rồi, nhưng đêm nay tộc một mắt tự dưng làm ầm ĩ lên, nói họ đã đánh mất một đứa trẻ, còn cứ khăng khăng là ta làm. Bất kể ta giải thích thế nào cũng không nghe, ta vất vả lắm mới… A! Ma một mắt nhỏ bị ngài bắt rồi à? Tiền bối, sao ngài không nói trước với tiểu nhân một tiếng? Hai vị huynh đệ này là?"

Kỷ Tú Anh sầm mặt, "Ngươi là ai? Ai phái ngươi tới?"

Người tới run run một chút, vẻ mặt mờ mịt và sợ hãi, "Kỷ tiền bối, ngài đang nói gì thế? Ta là tân lão Thất a, hôm qua ngài còn đi tìm ta… A! Ngài dặn dò không cho tiểu nhân tự ý tới nơi này, nhưng tộc một mắt đang truy sát ta…"

Người tới có gương mặt cực kỳ chính trực, đoan trang, vừa nhìn đã biết là kiểu người trung hậu não phẳng, lúc này, trên khuôn mặt ấy tràn ngập vẻ bất an và hoảng loạn.

Đôi mắt Giang Hâm giần giật, "Kỷ Tú Anh, Kỷ tiền bối, không giới thiệu qua vị tiểu huynh đệ này cho chúng ta sao?"

Chu Nhan cũng nói: "Kỷ tiền bối, hiện tại là bốn người rồi, mồi lửa này có phải cũng muốn chia làm bốn phần không?"

Ánh mắt của Chu Nhan, Giang Hâm đảo qua đảo lại trên gương mặt của Kỷ Tú Anh và người tới. Người này không phải là ma tu ngu ngốc rớt vào sông bị Thạch bạng cắn đầy người tối qua sao? Thảo nào một gã ma tu lại giao hảo với tộc một mắt, thì ra…

"Ta căn bản không biết người này!" Sắc mặt Kỷ Tú Anh càng âm trầm hơn. Khí tức của người này rất lạ, tựa hồ không giống ma tu do người nhập ma, cũng không giống như là Ma tộc, mà giống như là… Thiên sinh ma vậ do âm chí tà khí thiên địa tự nhiên dựng dục thành vậy?

"Tiền bối? Ta có phải đã làm sai chuyện gì không? Lẽ nào… Hai người này chính là người ngươi sẽ đối phó…"

"Câm miệng! Đồ vô liêm sỉ, nói năng bậy bạ!" Kỷ Tú Anh vung chưởng liền đánh. Nếu như ma tu này là Thiên sinh ma vật thật sự, hắn không ngại bắt giữ ma vật này để luyện hóa cơ thể hắn.

Thân thể người tới tức thì căng thẳng, thầm hô to: còn chưa tới lúc, nhẫn nhịn!

"Chờ đã! Ta mặc kệ ngươi có biết người này hay không, trước tiên để hắn nói rõ chuyện mồi lửa đã!" Một đường hàn quang sáng lên, kiếm của Giang Hâm chặn thế tiến công của Kỷ Tú Anh.

Người tới trong mắt hiện lên vẻ kinh diễm, đây là thực lực của Kiếm tu Kết Đan Kỳ sao? Một kiếm này hắn chẳng nhìn ra được đối phương đã rút nó ra, chém nó như thế nào.

Kỷ Tú Anh thấy người tới tu vi cực thấp, xuất chưởng cũng không dùng mấy phần tu vi, nên mới để Giang Hâm dễ dàng cản lại.

"Người này nói năng bậy bạ, không biết là ai phái tới, tám phần mười là muốn gây xích mích ba người chúng ta, để chúng ta tiêu hao thể lực đôi bên, lời người này nói tuyệt đối không thể tin được."

Lòng Kỷ Tú Anh rõ ràng người tới có vấn đề, nhưng Giang Hâm và Chu Nhan giữ vai trò chủ đạo, hơn nữa gương mặt của người kia thoạt nhìn không giống người xấu, trong lòng tự nhiên giấu đi nỗi nghi ngờ.

"Ngươi! Ta mặc kệ ngươi là ai, ngươi vừa nói mồi lửa bị người đoạt là thế nào? Nói rõ ra!" Giang Hâm sải một bước lên trước quát hỏi. Bởi vì trong lòng có mối quan tâm là tung tích của mồi lửa, hắn cũng không nhận ra người tới có điểm nào đặc biệt.

"… Thiên sinh ma vật?" Chu Nhan một mực quan sát nghiên cứu người tới kinh dị vạn phần thốt ra bốn chữ.

Lỗ tai của Giang Hâm khẽ nhúc nhích, trong lòng vui quá hóa điên. Thảo nào họ Kỷ kia lại coi trong một ma tu yếu nhược như thế, thì ra là đã nhìn thấu bản thể của ma tu này! Thật tốt quá, dù không chiếm được mồi lửa, nếu có thể bắt giữ Thiên sinh ma vật này, từ từ luyện hóa hắn…

Tiếng bước chân ầm ầm truyền tới, mọi người đã không thể không để ý tới có tộc một mắt đuổi theo.

Vừa nghe thấy tiếng bước chân của tộc một mắt, nét mặt người tới càng vội hơn, "Có người liên hợp với tộc nhền nhện nữ rồi, muốn cướp mồi lửa của Tiễn tộc. Ta, ta, tối qua ta nghe tộc một mắt nói thế."

Người tới nói xong câu đó, nhìn Kỷ Tú Anh với vẻ thất vọng và hoảng loạn, buồn thương nói: "Tiền bối, ngài, ngài… ngài muốn giết ta? Vì sao chứ? Tiểu nhân làm sai gì sao? Ngươi đã đồng ý sẽ bảo vệ ta, hiện tại tộc một mắt đuổi tới…"

"Được rồi! Ta đã nói ta căn bản không biết ngươi! Hai người Giang, Chu cũng không phải kẻ ngủ, ngươi nói bậy nữa cũng vô dụng!" Có lẽ Kỷ Tú Anh chưa từng bị ai vu oan, sắc mặt phẫn nộ ghê gớm.

Người tới sắc mặt đại biến, liên tục lùi về sau vài bước, "Kỷ tiền bối, ngươi sao có thể qua sông đoạn cầu? Khi đó ngài không nói vậy. Ngài nói tiểu nhân chỉ cần nghe lời ngài, ngài sẽ bảo hộ tiểu nhân, còn nói có gì tốt nhất định sẽ chia cho tiểu nhân một phần. Ngài, ngài, ngài… ngài không thể có mới là quên cũ a! Ngài con giao cho tiểu nhân tấm bùa, bảo tiểu nhân mai phục tại chỗ tối đi đối phó với cái gì Giang cái gì Thiết Sơn Ma Vực nữa, còn có hai người Kiếm tu khác, tiểu nhân cũng đã nhận lời rồi. Người xem, bùa ngài cho ta vẫn còn đây này."

Người tới lấy tấm bùa từ trong ngực ra, mở bàn tay ra cho hắn xem.

Kỷ Tú Anh biến sắc, quát to một tiếng: "Chết tiệt!" Một chưởng đánh về phía người tới.

Mà người tới lại ném ba tấm bùa về ba phía khác nhau, cũng hô lên ngay: "Tú Anh, động thủ!"

Gần như cùng lúc hô lên tên của Kỷ Tú Anh, Giang Hâm và Chu Nhan cũng động thủ.

Giang Hâm cho là kế trong kế, có lẽ Kỷ Tú Anh muốn khiến cho hai người hỗn loạn, sau đó thừa dịp hai người tâm thần đại loạn động thủ cướp ma một mắt.

Chu Nhan thì vẫn sợ Kỷ Tú Anh sẽ ra tay hại hắn bởi vì Hóa Anh Đan, nghe tới tên của Kỷ Tú Anh được hô lên rồi, lòng liền nghĩ 'quả nhiên', thuốc bột Phệ Ma vẫn nắm chặt trong tay lập tức vẩy về phía Kỷ Tú Anh.

Giang Hâm vì đối phó với Kỷ Tú Anh, phải buông Tóc Trắng ra.

Mà trong nháy mắt Giang Hâm buông Tóc Trắng, bốn sợi dây thừng từ xa kéo tới nhanh chóng.

"Au!" Tốc độ tránh né của Truyền Sơn dù có nhanh nữa vẫn bị Kỷ Tú Anh đá trúng cánh tay trái.

Đau đớn kịch liệt truyền tới từ cánh tay nói với hắn, cánh tay trái của hắn rất có khả năng đã nát bấy, hắn chỉ mới Luyện Khí Kỳ đã chống lại Ma tu hậu kỳ Kết Đan cũng thực quá khó khăn cho hắn rồi, có thể giữ lại cái mạng đã là phúc lớn của hắn. Hắn đang đánh cược, cược ba ma tu nhận ra hắn là Thiên sinh ma vật rồi sẽ không hạ tử thủ với hắn. Chỉ cần hắn không chết, hắn liền có cơ hội.

Chỉ là... tuy không chết, nguy hiểm bị cụt chân tay của phần cơ thể còn lại có lẽ khó tránh nổi.

Bất công! Qúa là bất công! Đây đúng là người lớn bắt nạt trẻ nhỏ! Truyền Sơn thầm rơi lệ đầy mặt. Dù trong lòng hắn có không muốn thừa nhận bản thân ở trước mặt cao thủ chẳng qua là một đứa trẻ lớn xác đến đâu đi nữa thì sự thực lại làm hắn hiểu mình yếu nhược tới mức nào.

Cũng may sức chống kế với khổ đau của hắn khá mạnh, không ngã xuống tại chỗ.

Nhưng đáng ăn mừng là, tấm bùa rùa ngọc đưa cho hắn đã có tác dụng rồi. Một con thủy long ngăn cản Chu Nhan, một lá bùa bạo thổ che mắt Giang Hâm, một gã thần binh giáp vàng lợi hại nhất lại đi lên đánh Kỷ Tú Anh hai chiêu liền.

Dây thừng bốn người Mắt To tung còn chưa tới gần ba người Kỷ Tú Anh đã rơi xuống đất, đây là vì phòng ngừa đối phương kéo dây thừng trói ngược lại họ, họ chỉ làm một hành động cho có rồi ném luôn dây thừng. Chỉ có bộ thừng ném về phía Tóc Trắng mới là bộ thừng thực sự, trói được rồi liền kéo mạnh về sau.

Đây là kế sách Truyền Sơn định ra, hắn cố gắng để ba người nội chiến, sau đó tìm cơ hội tung lá bùa ra để bọn Mắt To ra tay cứu Tóc Trắng, vào lúc Tóc Trắng bị dây thừng trói rồi thì đồng thời hắn phụ trách ngăn cản tất cả công kích đánh úp về phía Tóc Trắng, để nó bình an được cứu giúp.

Còn về một Luyện Khí Kỳ yếu như hắn làm cách nào để ngăn cản ba cao thủ Kết Đan Kỳ, hắn đã nghĩ ra ít nhất bốn cách ứng biến. Có lẽ hắn không phải loại nhân vật bày mưu tính kế như quân sư, nhưng hắn càng am hiểu cách chiến đấu tại hiện trường, tùy cơ ứng biến. Binh chủng khác biệt, phương hướng huấn luyện cũng khác biệt, tìm kiếm cơ hội, tận dụng mọi thứ, cầu sinh trong tuyệt cảnh là công khóa bắt buộc của hắn.

Lúc này, phải có mưu, nhưng dũng cũng không được thiếu. Cơ hội thoáng cái đã qua, nếu như chỉ nghĩ tới cách biệt tu vi và số người thì vĩnh viễn cũng đừng nghĩ đạt được mục đích.

Mà biến số cầu sinh của hắn có bốn: thứ nhất, Giang, Chu và Kỷ không phải chung đường, có không gian gây xích mích, đây là căn bản của vấn đề cầu sinh; thứ hai, tung tích của mồi lửa, họ muốn biết nên sẽ không giết chết hắn dễ dàng; thứ ba, đệ tử Thiết Sơn Ma Vực Ngưng Khí Kỳ lần trước có thể đã nhận ra hắn có liên quan tới Thiên sinh ma vật, ba vị cao thủ Kết Đan Kỳ chắc chắn cũng có thể nhận ra, xuất phát từ khát cầu với Thiên sinh ma vật, họ cũng sẽ không giết hắn dễ dàng. Thứ tư chính là tấm bùa rùa con đưa cho hắn.

Có bốn biến số này, hắn đã có cơ hội đào sinh lớn. Hiện tại, cơ hội của hắn đã tới rồi!

Bởi vì thuốc bột Phệ Ma của Chu Nhan ném ra, Kỷ Tú Anh mất một khoảng thời gian né tránh, lại không rõ thân phận tấm bùa do tên mới tới ném ra ngăn cản lối đi.

Chu Nhan bị thủy long cuốn lấy, nhất thời cũng không nghĩ ra được đối sách tốt đẹp, chỉ có thể trái tránh phải né.

Còn Giang Hâm, lúc đầu thì muốn công kích Kỷ Tú Anh, lại bị tấm bùa bạo thổ che khuất tầm nhìn. Khi gã phẩy hết bụi bặm, vừa vặn thấy Tóc Trắng bị dây thừng kéo đi, lập tức bỏ việc đối phó Kỷ Tú Anh mà vung phi kiếm cắt dây thừng.

Truyền Sơn tự biết mình không phải đối thủ của ba người, từ lúc Tóc Trắng bị kéo rời khỏi bên cạnh đã bắt đầu ngưng tụ vật chất thuộc tính kim xung quanh. Đồng thời trên tay cầm tấm bùa cuối cùng rùa con đưa hắn. Một tấm bùa này cũng ném ra, uy lực giữ người yếu nhất.

Lúc rùa con cho hắn bốn tấm bùa vốn là dùng để học cách vẽ, có lẽ cũng không ngờ hắn lại dùng nhanh như thế.

Aizz, sớm biết bùa của rùa con hữu dụng như thế, hắn nên lấy thêm mấy tấm lúc chia tay mới đúng. Tiếc là hiện tại nghĩ tới những chuyện này đã muộn rồi.

Phi kiếm của Giang Hâm đánh tới, Truyền Sơn cố gắng ngưng tụ thành một bức tường kim loại có độ dày như thẻ trẻ, cản trở phi kiếm của Giang Hâm lại. Đây có lẽ là do trước đó hắn đã có chuẩn bị, bằng không hắn không nhìn ra được lúc nào Giang Hâm rút kiếm thì làm sao mà ngăn cản đúng lúc được?

Tay Giang Hâm thu hồi phi kiếm, cười lạnh một tiếng, vận năm phần công lực một lần nữa chỉ huy phi kiếm bổ tới phía Tóc Trắng! Thứ không chiếm được, gã cũng không để người khác đạt được.

Truyền Sơn cũng không trông cậy dựa vào một bức tường mỏng manh như thế có thể cho hắn và các ma một mắt thuận lợi chạy trốn. Hiện tại là lúc hắn phát huy tác dụng cuối cùng, có lẽ nếu tương lai hắn còn sống, một ngày nào đó, hắn sẽ hối hận vì hành vi hôm nay của mình, nhưng bây giờ hắn căn bản không nghĩ nhiều được như thế.

Hắn nhìn thấy Giang Hâm triệu hồi phi kiếm, gần như là vô ý thức, đem tấm bùa còn lại cuối cùng dán lên chân, hú lên quái dị, vận công lực toàn thân, dùng tốc độ bình sinh nhanh nhất, cộng thêm sự trợ giúp của bùa, hăng hái nhào lên.

Kiếm quang đột nhiên tới, con ngươi của Truyền Sơn thoáng cái phóng lớn, cánh tay hóa thành lợi kiếm cũng chưa kịp giơ lên, hắn chỉ nhìn thấy một đường bạch quang xán lạn tới cực điểm, giống như con mãng xà thô to, tình thế ấy, sát ý lạnh thấu xương ấy, làm hắn không cách nào đáp trả được, chỉ có thể mở to mắt nhìn vào thân mãng xà, trực tiếp chia tà phách của hắn làm hai!

Nam nhân cho rằng mình chết chắc rồi.

Hắn thề chính hắn đã nghe thấy tiếng phi kiếm bổ vào xương cốt hắn.

"Đứng lên! Còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, hiện giờ không phải lúc ngủ!" Giọng nói quen thuộc kêu to trong đầu hắn.

Canh Nhị?

Nam nhân trợn mắt, nhảy dựng lên.

Không chết? Cũng không bị thương? Không đúng, trên người hắn là cái gì thế này?

Không chỉ có mình nam nhân kinh ngạc, hai người Kỷ, Chu đã giải quyết tấm bùa công kích xong bên kia và Giang Hâm chuẩn bị đối phó Kỷ Tú Anh cùng quay đầu lại, trố mắt nhìn về phía người này.

"Không thể nào!" Giang Hâm thốt lên. Con mắt của gã cũng là con mắt trợn to nhất trong ba người, gã cực kỳ vững tin với phi kiếm của gã, một kiếm mang năm phần công lực, đừng nói Luyện Khí Kỳ, chính là cao thủ trước khi Kết Đan cũng không dễ dàng tránh được. Thế nhưng chuyện này lại xảy ra, còn xảy ra ngay trước mắt gã nữa chứ.

Chỉ thấy trên người Thiên sinh ma vật kia xuất hiện một miếng hộ giáp vân mai rùa siêu mỏng ngăm đen không ánh sáng.

Hộ giáp vừa vặn hộ chặt thân thể, vai, ngực bụng, hạ thân yếu hại, cánh tay, bắp chân, cẳng chân, không chỗ nào không bao lại, đây thế mà còn là một tấm hộ giáp toàn thân cực kỳ hiếm có.

Ai cũng biết hộ giáp tốt, nhưng ai cũng biết tài liệu hộ giáp cực kỳ hiếm có, thông thường vì tiết kiệm tài liệu, một chiếc hộ giáp hộ được rất nhiều nơi yếu hại như ngực, bụng, tính chất cực mỏng như vậy, mà lại còn là một hộ giáp có tính năng phòng thủ cực kỳ mạnh, đừng nói là tấm trọn vẹn, chính là một chiếc có một điểm trong số trên thôi cũng đã quý rồi.

Phi kiếm mang năm phần công lực Giang Hâm phóng ra không lưu lại bất kỳ dấu vết nào trên tấm hộ giáp.

Điều này nói nên cái gì?

Điều này nói rõ đây là một pháp bảo phòng hộ cao có thể chống lại được công kích của cao thủ Kết Đan Kỳ, phẩm cấp ít nhất không dưới trung thượng phẩm!

Người này rốt cuộc là ai?!

Một ma vật bình thường tu vi thấp sao có khả năng có được một tấm hộ giáp phòng hộ cao như vậy?

Giang Hâm không tin, gã không tin một chiếc hộ giáp không chớp mắt đã có thể chống chọi được công kích của hắn.

Truyền Sơn sờ hộ giáp trên người. Không phải kim loại, không phải đá cũng không phải gỗ, không biết được đây là tài liệu gì làm nên, mặc trên người cũng không có cảm giác trọng lượng. Gõ thử, một tiếng vang cũng không có.

Trong đầu lập tức vang lên một tiếng nói: "Đừng gõ lung tung! Cũng không được sờ!"

"Canh Nhị? Là ngươi giở trò quỷ? Ngươi lúc nào thì mặc cái này vào cho ta?" Truyền Sơn hỏi trong đầu.

Bởi vì sự tình khẩn cấp, Canh Nhị không thể không hóa thành hộ giáp bảo vệ nam nhân rất bất mãn hừ hừ hai tiếng.

"Ngươi đang nói cái gì?" Truyền Sơn không nghe rõ.

"Ta nói… cẩn thận!"

Kiếm quang bay tới, Truyền Sơn vô thức giơ tay ngăn.

Đây là một kích chứa tám phần mười công lực của Giang Hâm. Dù cho thực sự là pháp bảo trung phẩm cũng sẽ vỡ vụn, chủ nhân không phải gã tự nhiên cũng đừng nghĩ tới chuyện chạy thoát khỏi cái chết. Nhưng mà!

"Binh!"

Lần này có tiếng, phi kiếm gõ lên mảnh che tay trên cánh tay phải. Không, có lẽ không nên gọi là mảnh che tay, mà nên gọi là … khiên giáp?

Truyền Sơn há miệng nhìn tấm chắn mai rùa tự động biến to trên cánh tay phải của hắn, tự động ngăn trở công kích cho hắn, bỗng nhiên như một lão địa chủ chiếm được một tòa núi vàng vậy, cực kỳ sung sướng nở nụ cười biến thái.

"Hế hế! Hế hế hế!"

Canh Nhị làm hộ giáp, "…"

Giang Hâm… trong đầu hiện lên bốn chữ to tướng: minh châu bị che mắt!

Ba người ở đây cũng không phải là người mới không có mắt nhìn, không có kiến thức, ánh mắt của Kỷ Tú Anh độc ác nhất trong tất cả.

Tu vi của Giang Hâm hắn ta biết rõ, dù đang ở trung kỳ Kết Đan, nhưng gã cũng chỉ kém chút với hắn thôi. Một kích mang tám phần mười công lực của Giang Hâm, hắn cũng chưa chắc đã có thể toàn thân trở ra, huống chi là một ma vật mới sinh nho nhỏ chỉ ở cấp Luyện Khí Kỳ.

Đây, đây ít nhất cũng phải là pháp bảo tuyệt phẩm! Pháp bảo siêu cấp có khí linh, gần sát với tiên khí vô cùng vô tận!

Ngươi thấy nó không những có thể chống lại công kích của Ma tu Kết Đan Kỳ, còn có thể tự động biến hóa, thậm chí nhắc nhở chủ nhân. Bằng không phải giải thích thế nào chuyện một Ma tu Luyện Khí Kỳ lại có thể sinh ra phản ứng tức thì với công kích của Ma tu Kết Đan Kỳ chứ?

Nếu như ta có được bộ hộ giáp pháp bảo sinh ra khí linh này…

"Ực." Ba Ma tu Kết Đan Kỳ nhất tề nuốt ngụm nước bọt.

Huyết Hồn Hải đúng là nơi tốt đẹp đúng không? Đầu tiên là mồi lửa địa tâm trong truyền thuyết xuất thế, tiếp theo lại gặp được Thiên sinh ma vật sơ sinh khó gặp, hôm nay ngay cả pháp bảo siêu cấp cũng đã xuất hiện!

"Ngươi đến tột cùng là thần thánh phương nào?" Kỷ Tú Anh mở miệng.

Chu Nhan thừa dịp hai người khác bị hấp dẫn bởi hộ giáp, lui một chút về sau. Y biết Kỷ Tú Anh tuyệt đối không bỏ qua cho y, vô luận vì đạt được Hóa Anh Đan, hay là vì bột phấn Phệ Ma y vừa ném. Mà y không thể khẳng định Giang Hâm sẽ chống lên Kỷ Tú Anh vì y. Núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt, y còn muốn tìm ra tộc nhân ám hại y kia nữa, chết ở nơi đây chẳng phải là trúng kế tên giặc kia sao?

Giang Hâm gắt gao trừng tấm chắn mai rùa không lưu lại vết tích nào kia, một kích vừa rồi mang tám phần mười công lực của gã, dùng phi kiếm Đa Lan thượng phẩm do chính chưởng môn ban cho!

Gã muốn dùng mười phần công lực thử công kích một lần xem sao, nhưng bên cạnh vẫn còn không ít người có ý xấu, ít nhiều gì hắn cũng phải phòng chút. Hơn nữa, trong lòng hắn rất hiểu, dù thực sự dùng mười phần công lực công kích, có lẽ cũng sẽ không có hiệu quả gì.

Hộ giáp hộ thân có thể hoàn mỹ chống lại công kích toàn lực của một Ma tu Kết Đan Kỳ, mà còn có thể sinh ra khí linh, pháp bảo như vậy có ai không động lòng chứ?

Mà lúc Kỷ Tú Anh nhìn đến hộ giáp có thể tự động biến hình chống đối công kích, hắn đã tạm thời quên béng cái gọi là mồi lửa địa tâm rồi. Đây chắc chắn là pháp bảo siêu cấp! Bảo bối gần tiên khí nhất có thể chống được công kích của cao thủ Độ Kiếp Kỳ trong truyền thuyết. Hắn là Phù tu, mồi lửa cũng không có nhiều tác dụng với hắn lắm, nhưng bộ hộ giáp toàn thân này rõ ràng có thể phát huy năng lực của một Phù tu tới mức lớn nhất.

Bộ hộ giáp này, hắn muốn có!

Nhưng trước đó, hắn còn phải thử một phen. Hắn không hy vọng bản thân nhìn lầm.

Tính ra bọn họ Tóc Trắng đã chạy được khá xa rồi, Truyền Sơn mắt thấy Canh Nhị với bảng hiệu hộ giáp có tác dụng phi phàm, lúc này thu lại nụ cười, đổi sang hướng khác xoay người bỏ chạy. Lúc này không chạy còn đợi tới khi nào, đây chính là cơ hội chạy trốn tốt nhất.

Thấy Truyền Sơn xoay người, ba người Kỷ, Giang, Chu lại mở to mắt lần nữa, nhất tề thầm mắng trong lòng: quá vô sỉ! Người này không những trước người có hộ giáp hộ thân, phía sau lại còn đeo một cái mai rùa to tướng! Ngươi có phải nam nhân không hả? Hay bản thể của tên này là một con rùa?

Truyền Sơn căn bản không biết phía sau mình còn có một cái mai rùa to tướng, chân chạy trốn nhanh hơn, nhìn từ phía sau, thực sự rất giống một con rùa to như người đứng.

Lần đầu tiên đối với Truyền Sơn tiến hành công kích, Kỷ Tú Anh còn không dám dùng hết lực, hắn sợ hủy bộ hộ giáp hiếm có khó tìm này, dù hắn nhìn nhầm đi nữa, bộ hộ giáp này không phải pháp bảo siêu cấp nhưng ít ra cũng được cho là thượng phẩm, huống chi đối thủ hiện tại chỉ có tu vi cấp Luyện Khí.

Nếu không phải trước đó Giang Hâm đã từng động thủ, cho hắn tham khảo tình hình, sợ rằng hắn còn không biết phải dùng tấm lôi phù oanh kích hộ giáp.

Lôi phù bắn ra, bay nhanh đập lên lưng Truyền Sơn.

"Ầm!"

Tia sáng đỏ như lửa xông thẳng lên trời cao.

Truyền Sơn té ngã trên mặt đất.

Kỷ Tú Anh vui vẻ, sau đó lại có phần thất vọng, đáng tiếc!

"A!" Kỷ Tú Anh đột nhiên kêu lên sợ hãi.

Truyền Sơn vẫn không cảm giác được phía sau mình có cái gì, ngoáy lỗ tai, vỗ mông đứng lên.

Nhìn hộ giáp trên người hắn, hình như không có vết thương gì, chắc là không sao đi?

"Canh Nhị?" Truyền Sơn gọi trong đầu.

Canh Nhị rất đau lòng, y không muốn nói. Ai bị ép chịu đòn có thể vui vẻ đứng lên được chứ? Cũng may hiện ở đây không có cao thủ gì, y không cần tổn thất tu vi. Nếu mà có, y lại phải lãng phí công lực tu bổ bản thể, tiến tới làm tu vi cơ thể y không thể tăng cao được.

"Canh Nhị, trả lời ta! Ngươi xảy ra chuyện gì?" Loáng thoáng, Truyền Sơn cảm thấy hộ giáp vân rùa trên người có quan hệ lớn với Canh Nhị.

Nhưng vào lúc này.

"Huynh đệ! Tụi tau tới cứu ngươi đây !"

Tiếng bước chân ầm ầm từ xa tới gần, tiếng kêu của Mắt To truyền ra thật xa trong bồn địa giữa đêm khuya.

Truyền Sơn lảo đảo một cái. Ca chạy về phía này, chính là muốn dẫn dắt họ rời đi để cho các ngươi an toàn rút lui, các ngươi thì hay rồi, lại còn chạy ngược lại!

Kỷ Tú Anh mang theo chút điên cuồng, móc hai tấm bùa công kích ra, không có tấm nào không phải bùa thượng phẩm.

Thiên Ma Viêm, dính người thành tro, thần thức diệt tan, cao thủ Nguyên Anh Kỳ cũng không dám dính vào.

Thập Chỉ Triền, giữ mình như mãng xà, càng bó càng chặt, cho đến khi huyết mạch đứt rời từng khúc, ma đan vỡ tan.

Truyền Sơn cắn răng một cái, xoay người chạy trở lại.

"Sao ngươi lại chạy lại?" Canh Nhị tỉnh táo lại kêu.

"Bọn Mắt To chạy trở lại." Truyền Sơn vừa cảm động mà cũng vừa muốn mắng chửi người.

"Vậy ngươi muốn làm gì? Cùng chịu chết với họ?" Canh Nhị không muốn chịu đòn, nhưng y cũng không muốn bọn Mắt To chịu chết. Ai, vì sao quy sinh (cuộc đời rùa) của y luôn tràn ngập các loại mâu thuẫn nan giải chứ?

"Ta muốn bàn điều kiện với họ."

"Ha?"

"Họ muốn cướp mồi lửa của Tiễn tộc, chắc chắn cần trợ giúp của dân địa phương, bằng không cũng sẽ không liên hợp với tộc Sừng Xà. Có lẽ chúng ta có thể thử thuyết phục họ giao dịch với tộc một mắt."

"Không thể nào. Tộc mọt mắt sẽ không giúp người từ ngoài tới tính toán với Ma tộc ở trong Huyết Hồn Hải. Có lẽ..." Canh Nhị do dự.

"Nhị, ngươi có cách làm nào thì mau nói đi!"

Canh Nhị nổi giận, "Không được gọi là Nhị!"

"Được được được, ngươi giải quyết việc này rồi, bảo ta gọi ngươi là gì cũng được. Nói mau nói mau, ngươi có cách gì?"

"Ta biết phương pháp bắt mồi lửa nguyên thủy... À, mồi lửa nguyên thủy chính là cái họ muốn cướp, nhưng cũng không phải cái loại mồi lửa họ nghĩ."

Canh Nhị nói lời này rất trúc trắc, nhưng Truyền Sơn vẫn hiểu như cũ, "Ý ngươi là họ cũng không hiểu cách bắt lấy mồi lửa ấy? Mồi lửa nguyên thủy ấy có gì khác biệt với mồi lửa bình thường?"

"Mồi lửa cũng phân chia cấp độ, phân chia công dụng, mà mồi lửa nguyên thủy, tên như ý nghĩa, chính là ngọn lửa sinh ra đầu tiên ở nguyên giới, nói trắng ra là, nó gần như là lão tổ tông của toàn bộ ngọn lửa, tuy chỉ có một ngọn lửa thậm chí chỉ là một hạt giống, uy lực của nó to lớn và công dụng của nó rộng rãi,

và cũng là điều mà bây giờ ngươi tuyệt đối không thể nào tưởng tượng được. Lợi ích lớn nhất của ngọn lửa nguyên thủy chính là không phân chia giới hạn, ai cũng có thể dùng, có thể gây dựng, khuếch trương không có cực hạn, hoàn toàn tùy theo tu vi của người dùng, nếu như gây dựng thật tố, thậm chí có thể dung hợp với tam muội chân hỏa của ngươi, trở thành nguyên hỏa bản mạng lợi hại nhất." Canh Nhị kích động nói.

Truyền Sơn động lòng, lúc chế tác một số vật trong khoảng thời gian này, hắn liền phát hiện không có ngọn lửa tốt thực sự rất bất tiện, tuy hắn có thể tách rời và tập hợp kim loại, nhưng bởi vì thiếu thuộc tính hỏa tương tác, lúc dung hợp kim loại luôn rất mất sức, thậm chí cũng không thể nói là dung hợp, chỉ có thể nói là miễn cưỡng dính nhau lại.

"Những ma tu này cũng như Tiễn tộc vậy, cũng không biết tên gọi thực sự của những ngọn lửa này, phương pháp bắt giữ và sử dụng. Có khả năng là họ nghe được đồn đãi là có ngọn lửa tốt xuất hiện nên mới tới cướp. Đó đại khái cũng là một trong những trạm kiểm soát của Huyết Hồn Hải. Nếu họ biết đây là ngọn lửa nguyên thủy, có lẽ toàn bộ cao thủ từng trải ở Huyết Hồn Hải, chỉ cần có chút kiến thức, bao gồm cả Bạch Đồng, thậm chí cả những ma tu bây giờ còn ở bên ngoài cũng sẽ nhào tới hết. Chủ giới nơi này có lẽ rất ghét ngọn lửa kia, nhưng hắn ta cũng tuyệt đối không cho phép loại tình huống phá vỡ cân bằng giới xuất hiện."

"Sao ngươi có thể xác định họ cũng không biết cách bắt ngọn lửa nguyên thủy?"

"Ngay cả chủ giới nơi này cũng không có cách…" Canh Nhị lầm bầm, lời sau đó lúng búng trong miệng.

Nhưng chút nội dung tiết lộ ấy thôi cũng đủ để Truyền Sơn cân nhắc, "Nếu như không có ai biết cách bắt ngọn lửa ấy như thế nào, vậy thì Tiễn tộc dùng nó ra sao?"

"Nó vẫn cứ ở đó, chủ giới Huyết Hồn Hải không thể tiêu diệt nó, nhưng nó cũng không có cách phát huy hết thực lực, hơn nữa, rất có khả năng uy lực áp chế giảm đi nhiều, bằng không Tiễn tộc cũng không thể thuận lợi sử dụng nó để luyện khí. Ta nghĩ, Tiễn tộc có lẽ cũng chỉ là ngẫu nhiên phát hiện ra nó, phát hiện có thể dùng nó để luyện vũ khí, nhưng chắc chắn không có cách nào di chuyển nó, cho nên ta đoán Tiễn tộc chắc là đã xây một tế đàn hoặc là phòng luyện khí các kiểu ở chỗ phát hiện ngọn lửa."

"Qúa tuyệt vời!" Truyền Sơn vui vẻ quên luôn cả đau đớn ở cánh tay phải, "Canh Nhị, ngươi xác định chứ, xác định trừ ngươi ra không có ai có thể lấy được ngọn lửa?"

"Ở trong Huyết Hồn Hải… phải."

"Mặt khác, bây giờ ta có thể tiến vào lòng đất sao?" Truyền Sơn nảy ra một ý tưởng.

"Chỉ cần ngươi không cởi hộ giáp, là có thể vào." Canh Nhị không cam không muốn trả lời.

"Ha ha! Nhị à, ngươi đúng là hiền…. hiền lão đệ của ta!" Truyền Sơn trong lòng đã nắm chắc, khí cũng đủ rồi, lúc này vận khí hô to lên: "Hai vị tiền bối, chờ đã! Đừng công kích, ta có chuyện muốn nói."

Đã muộn, Kỷ Tú Anh đã bắn hai tấm bùa công kích trong tay.

Truyền Sơn nhìn ngàn vạn ngọn lửa màu đen và vô số quang xà (ánh sáng hình con rắn) kéo tới trước mặt, da mặt giần giật, cánh tay phải hóa thành lợi kiếm chuẩn bị chống đỡ.

64. Quyển 6 - Chương 8

Canh Nhị thấy hai tấm bùa đang bay tới, bĩu môi khinh thường, bàn tới việc dùng bùa, y chính là lão tổ tông đấy. Cú đánh vừa rồi là do chưa chuẩn bị, còn bây giờ ấy à…

Ngọn lửa và quang xà vừa dính lên người Truyền Sơn liền biến mất vào hư vô.

Cầm Kỷ Tú Anh suýt thì rớt. Đây là tình huống thế nào vậy?

Truyền Sơn cúi đầu nhìn ngực, lợi kiếm của hắn cũng không dùng tới, toàn bộ sát chiêu dường như đều bị hộ giáp hút vào chỗ ngực, hắn thấy tận mắt hai tấm bùa bay vào trong giáp ngực của hắn.

Kỷ Tú Anh không ngờ Truyền Sơn đã chạy mất lại quay trở lại, trong lúc sửng sốt, do dự có nên lấy tấm bùa lợi hại hơn không.

"Hai vị chờ đã! Các ngươi không muốn lấy ngọn lửa nữa sao?" Truyền Sơn vội vàng kêu to.

Giang Hâm và Kỷ Tú Anh mỗi người mang một mục đích, ngọn lửa không chiếm được thì thôi, ít nhất cũng phải đạt được bộ hộ giáp và Thiên sinh ma vật này. Dù sao nhiệm vụ của trạm kiểm soát không chỉ có một, cái này không làm được, đợi một khoảng thời gian nữa, nhiệm vụ mới sẽ có thôi.

Thấy Truyền Sơn chủ động chạy về, Giang Hâm lập tức bước lên trước đón đầu giải quyết hắn. Nhưng vừa nghe đối phương nhắc tới ngọn lửa, gã lại chần chờ.

"Đau tu họ Chu đâu?" Kỷ Tú Anh bất ngờ nói.

Giang Hâm vừa quay đầu lại, sắc mặt phát lạnh.

"Y vào động rồi?"

Giang Hâm không lên tiếng, tộc Sừng Xà là do Chu Nhan liên hệ, mà tộc Sừng Xà qua thời gian hẹn còn chưa tới, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì không thể dự liệu rồi. Lẽ nào lời Thiên sinh ma vật kia nói là sự thật? Tộc nhền nhện nữ cũng tham dự vào cuộc chiến tranh đoạt ngọn lửa?

Truyền Sơn dừng lại ở nơi cách xa hai người năm mươi bước. Chút khoảng cách ấy đối với Ma tu Kết Đan Kỳ mà nói căn bản chẳng coi là khoảng cách, Truyền Sơn đứng ở đó chỉ là để tìm kiếm chút thoải mái mà thôi.

Ầm ầm ầm, đại quân tộc một mắt xuất hiện. Mắt To và Mắt Vàng chạy tới trước tiên.

Hai người Kỷ, Giang căn bản không coi tộc một mắt ra gì, đối với cao thủ ma tu, chất và lượng là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, một Ma tu Kết Đan Kỳ có thể tiêu diệt hơn trăm Ma tu Ngưng Khí Kỳ mà không cần hao chút công sức nào. Tộc một mắt tới có nhiều người đi nữa cũng vô dụng, họ không có cao thủ, trừ phi có thể huấn luyện ra một đội Ma quân có thể chém giết tu giả Kết Đan Kỳ, còn phải có một người chỉ huy cao minh, bằng không chẳng có tác dụng gì.

"Ngọn lửa này khác với ngọn lửa khác, ta biết phương pháp bắt nó. Nhưng tu vi của ta không đủ, không có năng lực cũng không dám độc chiếm, chúng ta hợp tác thế nào? Đến lúc đó, chỉ cần chia cho ta một phần nhỏ là được, ta không cần nhiều đâu." Truyền Sơn thành khẩn nói.

Trên mặt Kỷ Tú Anh mang theo nghi hoặc, quan sát hắn một phen, "Ngươi chính là nhờ vào bộ hộ giáp này để qua cửa này?"

Truyền Sơn giả vờ kiêu ngạo gật đầu.

Phế vật, thảo nào tới được cấp bốn mươi chín mà vẫn chỉ có tu vi Luyện Khí Kỳ. Kỷ Tú Anh thầm cười nhạo loại hành vi lẫn lộn đầu đuôi của đối phương. Hắn thật muốn xem ma vật này có thể giữ được bộ hộ giáp này bao lâu.

"Ngọn lửa địa tâm thân là ngọn lửa tuyệt phẩm, đúng là bất phàm, cách bắt nó quả là cũng dễ. Nhưng ngươi lúc thì nói là người của ta, quỷ kế cướp đi ma một mắt nhỏ, thấy chạy không thoát được liền nói muốn hợp tác với chúng ta. Người như ngươi, ai dám tin? Huống chi cách bắt ngọn lửa địa tâm, bản thân ta sợ là biết cũng không ít hơn ngươi." Kỷ Tú Anh cười nhạt, ý tứ nói rất rõ ràng, ngươi chẳng có ích lợi gì với chúng, nếu không muốn chết, lấy đồ để đổi đê.

Truyền Sơn rất thức thời, nói: "Nếu ta có thể đánh thắng được các ngươi, nhất định sẽ không dùng những âm mưu quỷ kế ấy. Người tộc một mắt có ơn với ta, ta không thể thấy hài tử của ân nhân gặp chuyện không may mà thờ ơ cho được. Mặt khác, theo ta được biết, ngọn lửa địa tâm này chỉ có mình ta biết cách bắt nó ở trong Huyết Hồn Hải. Không tin, ngươi có thể mang ta cùng đi, nếu như đến lúc đó các ngươi bắt không được còn có thể tìm ta, dù sao tu vi của ta cũng chỉ có tí tẹo, các ngươi cũng không cần sợ ta chạy thoát."

Quân đội của Ma một mắt dừng lại ở vị trí cách xa hơn một dặm, Mắt To và Mắt Vàng đã tới.

"Ngươi làm cách nào biết ba người chúng ta, còn có kế hoạch của bọn ta?" Giang Hâm đột nhiên hỏi.

Truyền Sơn thẳng thắn: "Ta khác với ma tu bình thường, tin chắc điểm ấy các ngươi đã nhận ra, thính lực của ta tốt, chỉ cần chọn một mục tiêu, thanh âm trong mười dặm xung quanh mục tiêu đó không thoát khỏi lỗ tai ta."

Canh Nhị hắt xì trong đầu hắn, bốc phét a bốc phét, rõ là công pháp ta dạy tốt chứ!

"Ngươi nói ngọn lửa ấy chỉ có ngươi có thể bắt được, vì sao ngươi không tự đi bắt? Ngươi có thân bảo giáp này, nơi nào không đi được?" Kỷ Tú Anh nói. Bởi vì Ma tu này mà hắn đã bị hố một lần, làm hắn không thể sinh ra thiện cảm với Ma tu này.

"Chính vì chỉ có ta có thể bắt, cho nên ta vốn định chờ các ngươi nội đấu tranh chấp với nhau rồi, ngọn lửa sẽ rơi vào tay người thắng, lúc đó ta mới ra mặt. Như vậy vừa không nguy hiểm, cũng không có ai biết là ta bắt ngọn lửa." Vẻ mặt Truyền Sơn vô cùng thản nhiên, nói đến loại trình độ này, cũng làm người khác không tin không được.

Bởi vì tất cả mọi người đều là Ma tu, đối với suy nghĩ âm hiểm đắc lợi của Truyền Sơn, không ai cho là đê tiện gì cả, lợi ích phải dùng tổn thất ít nhất để đạt được thu hoạch lớn nhất, Ma tu hành sự vốn nên như vậy.

"Huynh đệ, ngươi bị thương?" Mắt To đi tới bên cạnh Truyền Sơn, khá thận trọng chú ý tới cánh tay trái vô lực buông thõng bên người.

Truyền Sơn lắc tay tỏ vẻ không sao với hắn ta.

"Giờ là tình huống gì đây?" Mắt Vàng tâm tư coi như lanh lợi, hỏi.

"Đang đàm phán. Các ngươi sao lại chạy tới? Không phải đã bảo, cứu được người cho các ngươi rồi liền lập tức trở về thôn tiến hành phòng thủ sao?" Truyền Sơn cau mặt nói.

"Yên tâm, tới có nửa. Còn một nửa nữa, trưởng thôn mang về rồi." Mắt To vỗ vai hắn nói, vỗ được dở chừng mới nhớ cánh tay trái Truyền Sơn bị thương, cười xấu hổ.

Truyền Sơn đau đến nhe răng trợn mắt.

Hai người Kỷ, Giang liếc nhìn nhau, hai người bắt đầu dùng mật ngữ đối thoại. Loại mật ngữ này không liên quan tới thần thức, hai người họ cũng không dám dùng thần thức của bản thân thăm dò đối phương, chỉ có thể áp dụng loại phương pháp đưa thanh âm bức thành một đường, nhập thẳng vào trong màng tai đối phương. Thực ra họ còn có thể dùng kết giới, nhưng rõ ràng hai người cũng khinh thường sử dụng kết giới nói chuyện trước mặt kẻ yếu, họ cho rằng dùng mật ngữ cũng đã đủ an toàn.

"Ngươi thấy thế nào?" Kỷ Tú Anh hỏi.

"Chia thế nào?" Giang Hâm nói thẳng.

Kỷ Tú Anh mỉm cười, khôi phục phong độ nhẹ nhàng nhanh nhẹn vốn có, "Ngọn lửa chia nửa, hộ giáp là của ta, Thiên sinh ma vật của ngươi."

Có lẽ Giang Hâm thấy loại phân chia này rất công bằng, không dị nghị chi. "Hắn có hộ giáp, sợ là chúng ta không thể thương tổn hắn."

"Tiếc là Chu Nhan đã chạy, bằng không dược của y chắc là dùng được."

"Hừ! Con người nhát gan đó, đừng để ta gặp lại y!"

"Có lẽ ta biết Chu Nhan sẽ đi đâu. Chúng ta cần y, phải tìm y trở lại."

"Nếu y không đồng ý thì sao?" Kỷ Tú Anh cười ngạo nghễ.

Lúc hai người Kỷ, Giang đang thương lượng, Truyền Sơn cũng đang giao lưu với Canh Nhị.

"Họ nói chuyện chẳng lẽ không biết tránh chúng ta sao? Muốn hại ta, lại đi nói ngay trước mặt ta?"

Canh Nhị đắc ý: "Họ dùng mật ngữ nói. Nhưng ngươi hiện tại có… khụ, hộ giáp trong người, tương đương với việc tu vi tăng một khoảng lớn, mật ngữ họ dùng ở trước mặt ngươi cũng liền vô hiệu."

"Hộ giáp này thần kỳ như thế?" Truyền Sơn nhịn không được lại duỗi tay xoa hộ giáp.

Canh Nhị run lên một chút, nhỏ giọng kêu: "Đừng sờ lung tung! Nói chung ngươi biết bộ hộ giáp này rất ghê gớm là được, những cái khác đừng có hỏi, có hỏi ta cũng sẽ không nói."

"Vì sao ta sờ nó, ngươi lại biết? Ngươi có thể cảm giác được? Ngươi và hộ giáp…"

"Nếu ngươi hỏi, ta, ta… ta sẽ không nói chuyện với ngươi nữa!" Canh Nhị nóng nảy.

"Được rồi, ta không hỏi quan hệ giữa ngươi và hộ giáp nữa, ta hỏi cái khác được chứ?" Truyền Sơn cò kè mặc cả.

"… Nếu như là điều ta có thể trả lời." Canh Nhị dè dặt nói.

"Ngươi biết tiến vào nội địa Tiễn tộc thế nào chưa? Ta sợ họ vẫn hợp tác với tộc Sừng Xà, có ý định với ma một mắt nhỏ."

"Biết sơ sơ. Đến lúc đó ngươi cứ bảo là tộc nhân tộc một mắt nói cho ngươi biết."

Truyền Sơn rất muốn hỏi y, làm sao y biết được. Lẽ nào trước đây y đã tới Huyết Hồn Hải? Nhưng không phải một người chỉ có thể tới một lần sao? Hơn nữa ở đây không phải chỉ có ma tu mới có thể tới sao? Vì sao Canh Nhị có thể đi vào? Điều này có liên quan gì tới chuyện Canh Nhị biến thành rùa con, hay là ký sinh trên người rùa con?

Truyền Sơn có những nghi vấn này, là bởi vì hắn có cảm giác, dù hắn có hỏi, Canh Nhị cũng sẽ không trả lời hắn.

Kỷ Tú Anh và Giang Hâm cuối cùng đã thương lượng xong, Kỷ Tú Anh đột nhiên tiến lên bắt lấy cổ tay phải lành lặn của Truyền Sơn.

"Huynh đệ!" Mắt To kêu sợ hãi. Thủ pháp của Kỷ Tú Anh quá nhanh, hắn ta cũng chưa kịp phản ứng.

"Không sao, ngươi đừng kích động." Truyền Sơn không tránh, tốc độ của đối phương quá nhanh, hắn muốn tránh cũng khó. Hộ giáp cũng không có động tĩnh, hiển nhiên đối phương cũng không có ý thương tổn hắn.

"Ngươi đi theo chúng ta vào." Kỷ Tú Anh nói.

"Được."

"Nếu ngươi quen tộc một mắt, bảo hộ giao một tiểu ma quái ra, chúng ta có thể xóa bỏ chuyện họ vô lễ."

Mắt To và Mắt Vàng lửa giận phừng phừng, nhưng thấy Truyền Sơn ở trong tay họ, chỉ đành nhẫn nhịn.

Truyền Sơn phát hiện thói đời giờ đây cái gì cũng thiếu nhưng không thiếu cái loại người ngang ngược không nói lý. Rõ ràng là họ bắt cướp trẻ con nhà người ta trước, người ta tới cứu người, hôm nay tới miệng họ thì lại thành người ta chủ động khiêu khích, còn muốn người ta đền lại một đứa.

Trên mặt Truyền Sơn vẫn mang nụ cười chính khí, trong lòng đã dâng đậm sát ý. Thế nhưng không biết có phải do hộ giáp công năng quá mạnh hay không, hay vẻ mặt của hắn đã tu luyện tới mức thuần thục, hai người Kỷ, Giang cũng không thấy được sát ý của Truyền Sơn.

"Không cần, các ngươi muốn ma một mắt nhỏ chẳng qua là muốn để tộc Sừng Xà giúp mang bọn ngươi vào nội địa Tiễn tộc, có ta là được rồi. Ta biết vào nội địa Tiễn tộc."

"Ờ?" Kỷ Tú Anh hoài nghi nhìn hắn.

"Ta đã qua cửa này rất nhiều lần rồi. Vì hoàn thành nhiệm vụ này, ta đã làm rất nhiều công tác khó có thể tưởng tượng, nội địa Tiễn tộc ta đã vào hai lần, nếu như không phải họ trông coi nghiêm mật, ta đã sớm lấy ngọn lửa đi." Truyền Sơn thành thật nói.

Mắt To há hốc miệng, chuyện lúc nào? Sao hắn không biết?

Mắt Vàng như có điều suy nghĩ, kéo Mắt To, sợ hắn nhất thời kích động.

"Ngươi có thể hướng người giữ cửa yêu cầu đổi một nhiệm vụ." Kỷ Tú Anh nói.

Còn có thể như vậy? Truyền Sơn nhịn không được lau mồ hôi. Sứ dẫn đường chết tiệt, ngay cả chuyện quan trọng như thế mà cũng không nói rõ với họ.

Để nhận được tín nhiệm của hai người Kỷ, Giang, tránh được trận sát kiếp này, Truyền Sơn phải cố làm ra vẻ cố chấp, nói: "Ta nghe người ta nói, nhiệm vụ này rất nhiều người cũng chưa hoàn thành được. Cho nên ta nhất định phải hoàn thành nó. Ta muốn cho các sư huynh đệ trong sư môn biết, ta không phải dựa vào một bộ hộ giáp mới có thể bò lên vị trí hiện giờ trong môn!"

Kỷ Tú Anh tỉ mỉ quan sát ma tu trước mặt, một người nửa xương khô, xương cổ tay cầm trong tay tựa hồ có chút hóa kim loại, cảm giác cực kỳ cứng rắn, nhưng hắn có lòng tin bóp cái là vỡ.

Trên mặt và trên người nửa người xương khô đều có vân ma, đây là điều ma tu do người nhập ma bình thường không có, trong truyền thuyết tựa hồ chỉ có vài Thiên sinh ma vật hay là Ma tộc mới có. Loại vân ma này có người nói cũng là một trong những nguồn suối mà những ma vật này nhận được, ma vật có loại vân ma này, cơ thể thường sẽ mạnh hơn, cứng hơn cơ thể của ma tu nhân loại. Kỷ Tú Anh phát hiện hắn có chút ghen ghét Thiên sinh ma vật này, khuôn mặt tên này không những không đáng sợ, không xấu xí, mà còn khá là đẹp.

Hừ, một ma vật mà lại có khuôn mặt chính nghĩa lẫm liệt, đoan chính nghiêm túc, đúng là lừa người!

"Sư phụ ngươi là ai? Tên môn phái?"

"Xin lỗi, sư môn có lệnh, ta không thể nói."

Trong lòng Kỷ Tú Anh có phần do dự, hắn cực kỳ muốn ra tay với người nửa xương khô này, cũng dự định làm như thế. Nhưng hắn lại lo sư môn của người này tìm tới, dù sao bộ hộ giáp này chính là đầu mối tốt nhất.

"Do do dự dự, nhưng chuyện gì cũng chẳng làm được. Nếu ngươi không dám, chúng ta có thể trao đổi. Ta lấy hộ giáp, ngươi lấy ma vật này." Giang Hâm châm chọc bằng mật ngữ.

Kỷ Tú Anh mỉm cười một cái, dáng dấp tiên nhân, kéo Truyền Sơn đi vào hốc sâu.

Truyền Sơn quay đầu lại, "Mắt To, các ngươi về trước đi. Đừng theo ta! Tu vi của các ngươi, theo cũng vướng cẳng." Để bọn Mắt To không đuổi theo, Truyền Sơn chỉ đành nói ác.

Mắt To cũng không tức, người này ngoài thô lỗ trong tinh tế, lòng rất hiểu. "Nếu ngươi có chuyện, tau nhất định báo thù cho ngươi!"

"Đa tạ." Truyền Sơn cười cười, một chân bước vào trong hốc.

Tầng màng mỏng ngăn trở hắn biến mất, tiến nhập rất thuận lợi, gần như không cảm thấy bất luận ngăn trở gì.

"Chờ đã! Chu Nhan kia nói không chừng đã để lại gì đó trên đường, tốt nhất nên cẩn thận một chút, miễn tới lúc đó không cẩn thận dây phải phiền hà gì." Giang Hâm đợi hai người đi vào cửa hang, mới thiện tâm nhắc nhở.

Kỷ Tú Anh suýt thì tức mất cả phong độ, vừa rồi hắn nhất thời sơ sẩy, lại quên mất chuyện quan trọng như thế, mà tên đệ tử Thiết Sơn Ma Vực này lại mãi tới khi hắn vào hang, nghiệm chứng tính an toàn của cửa hang mới mở miệng nhắc nhở hắn, đúng là… Dưới tay Kỷ Tú Anh bất giác ra sức, đột nhiên một trận lực mạnh bắn ngược, làm hắn lùi liền bốn bước, tay nắm người nửa xương khô cũng phải buông ra.

Kỷ Tú Anh đang chuẩn bị bắt lại cổ tay của người nửa xương khô.

"Thùng thùng thùng !"

Tiếng trống kỳ dị bỗng nhiên vang vọng thiên địa, không khí buổi tối bị rung động, sự yên lặng vốn có bị phá vỡ, các tộc trong bồn địa đã sớm phái ra thám tử gần như đứng dậy bằng tốc độ nhanh nhất, cũng cầm vũ khí lên bắt đầu tập hợp.

Đám người Truyền Sơn cùng nhau nhìn về phía tiếng trống truyền đến.

Xảy ra chuyện gì? Tiếng trống này tựa hồ rất quen thuộc, nhưng còn vang dội hơn so với lần trước nghe được, tiết tấu cũng khác. Tựa hồ gấp gáp hơn, đủ sát khí hơn.

Sắc mặt Mắt To và Mắt Vàng đại biến.

"Mắt To?" Truyền Sơn đi ra khỏi hang, hỏi.

Kỷ Tú Anh dừng một chút, không giữ cổ tay Truyền Sơn nữa.

"Có người công kích thôn trang. Truyền Sơn, tụi tau..."

"Trở lại đi! Ta không sao cả. Các ngươi lập tức trở lại! Ta nghi đây rất có khả năng là thủ đoạn dương đông kích tây của tộc Sừng Xà, các ngươi lập tức quay trở lại." Truyền Sơn tham gia quân ngũ nhiều năm, trong đầu vừa nghĩ đã đoán được dự định của tộc Sừng Xà.

"Xin lỗi, tạm thời ta không có cách nào giúp các ngươi." Khỏi cần hỏi, hắn cũng biết hai người Kỷ, Giang sẽ không cho hắn đi giúp tộc một mắt trước.

"Không cần ngươi giúp, đây là chiến tranh của bọn tau!" Mắt To và Mắt gật đầu với hắn, gậy gỗ to đùng trong tay đập một phát xuống đất, cuối cùng nhìn Truyền Sơn một cái thật sâu, hét lớn một tiếng, xoay người, lấy tốc độ nhanh nhất chạy trở lại thôn.

Các chiến sĩ tộc một mắt đi theo Mắt To và Mắt Vàng cũng phát ra tiếng gào rung trời, bước tiến chỉnh tề xoay người cấp tốc đi trước.

"Đi thôi! Chúng ta đi nhanh về nhanh." Nét cười trên mặt Truyền Sơn thu lại hết, hắn không muốn lãng phí thời gian với những người này, bằng hữu của hắn gặp nạn, hắn cũng không thể giúp đỡ, đây là một trong những chuyện đáng hận nhất.

Kỷ Tú Anh khinh thường nhìn thoáng qua người nửa xương khô, quả nhiên là ma vật, chỉ có ma vật mới giao hảo với Ma tộc vụng về, thấp kém kia. Chuyện này cũng giống với việc người tu chân đi đồng tình với những con người vô năng, dơ bẩn vậy, đều là hành vi buồn chán cực kỳ hạ thấp giá trị con người. Có thời gian làm chuyện đó còn không bằng tu luyện nhiều hơn, suy nghĩ nhiều cách để mình nhanh chóng tu thành ma thực sự.

"Chờ đã!" Kỷ Tú Anh bảo dừng, "Ngoại trừ con đường này thông xuống lòng đất, ngươi còn biết con đường nào khác không?" Hắn không muốn tự dưng bị chết bởi độc dược, đặc biệt là Ma tu luyện ra Hóa Anh Đan như Chu Nhan, càng không thể coi khinh.

Truyền Sơn từ miệng Canh Nhị biết được còn có con đường khác, nhưng cũng biết dù trên con đường này có độc được, hắn mặc hộ giáp căn bản không cần lo lắng, cho nên hắn lạnh như băng, cứng giọng khỏi nghi vấn, nói: "Ta chỉ biết con đường này thôi, nếu các ngươi sợ hãi thì khỏi cần đi." Nói xong liền xoay người đi vào hang sâu.

Giang Hâm đi qua bên cạnh Kỷ Tú Anh, cười khinh bỉ, cũng theo chân Truyền Sơn tiến vào hang sâu.

Kỷ Tú Anh mang thân phận thiên tài, lớn lên được trưởng bối sư môn bảo vệ, đồng môn ước ao đố kỵ, con người lại đẹp, khí chất tốt, tu vi cao, không những ma tu đuổi theo hắn kính dâng đón chào, đến ngay cả những Ma tu, Đạo tu, Phật tu chính thống cũng đối với hắn ưu ái có thừa, một vài nữ tử mắt cao hơn đỉnh thấy hắn càng người nào người nấy xấu hổ nhát gan, nghĩ cách tiếp cận với hắn, chỉ thiếu điều chỉ rõ muốn cùng hắn trở thành tình lữ song tu.

Hắn là người nhân trung long phương như thế, có khi nào bị người ta ngó lơ, khinh bỉ đâu? Điều này có thể nào làm hắn không hận, không oán chứ?

Hắn sẽ không bỏ qua cho hai người làm mặt lạnh cho hắn xem này, Giang Hâm của Thiết Sơn Ma Vực thì thôi, thân phận đối phương xứng tầm với hắn, nhưng người nửa xương khô kia thì có là cái gì? Hắn mà cũng dám làm mặt lạnh cho ta xem? Hắn xứng sao? Nếu sư môn của hắn thực sự hùng mạnh tới mức có thể bảo vệ hắn, hắn vì sao không nói ra? Hắn ta sẽ làm hắn hối hận vì cử chỉ vô lễ vừa rồi!

Ký ức trong lòng mỏ than Vân Sơn đối với Truyền Sơn, không thể nói là tốt cũng không thể nói là xấu, nhưng nói chung thì vẫn rất ghét. Nếu không cần thiết, hắn thực sự không muốn phải chui xuống lòng đất

lần nữa chút nào.

"Xuống đất chơi lần nữa, cảm giác thế nào?" Truyền Sơn nói giỡn với Canh Nhị trong đầu.

"Vẫn ổn." Canh Nhị thành thật nói.

"Ngươi không ghét?"

"Tàm tạm." Bảy năm ở Vân Sơn kia thực sự chẳng là gì, y đã từng ở hố sâu trong đáy biển đợi đủ...

"Canh Nhị, chúng ta đây có tính là vượt cấp không? Có thể bị chủ giới ở Huyết Hồn Hải phát hiện không? Nếu như vượt cấp bị phát hiện thì có bị xử phạt gì không?"

"Không tính. Dù ngươi hoàn thành nhiệm vụ lần này rồi, ngươi cũng chỉ đạt được tiêu chuẩn của cấp một. Dù nhiệm vụ lần này vốn là nhiệm vụ của cấp thứ chín mươi chín cũng thế thôi."

"Thì ra là thế." Truyền Sơn bừng tỉnh.

"À, bây giờ ngươi đã là cấp một rồi. Tuy nhờ vào lực lượng của hộ giáp, nhưng hộ giáp cũng coi như là thực lực con người, khi ngươi tiến vào hốc sâu, ngươi cũng đã qua cửa thứ nhất.

Truyền Sơn yên lặng, cũng không cảm thấy vui vẻ vì thế, "Vậy sau này có phải ta có thể tự do ra vào thảo nguyên và rừng rậm không."

"Nếu ngươi mặc hộ giáp. Tiến cấp cũng không có nghĩa là tu vi của ngươi sẽ cao hơn, tuy bản ý của nó là hy vọng ngươi như vậy. Cho nên trước đây, có rất nhiều Ma tu mang pháp bảo, bùa chú lợi hại, sau khi dùng hết những lá chắn khiên chống đó, kết cục đều rất thê thảm."

"Vậy chủ giới Huyết Hồn Hải phán đoán ta vào bao nhiêu cấp dựa vào cái gì?" Truyền Sơn hiếu kỳ.

"Sẽ có tiêu chí."

"Hử?"

"Ở trong Huyết Hồn Hải, người xông quan mỗi khi qua một cửa đều sẽ lưu lại một ấn ký trên người. Nhưng bản thân tu giả sẽ không phát hiện ra được, mãi cho đến khi rời khỏi Huyết Hồn Hải, ấn ký sẽ tự nhiên biến mất. Đây cũng là một trong những quy tắc, dù tu vi của ngươi cao tới đâu cũng không thể phá vỡ. Chớ đi đường bên trái, đi bên phải này nè." Canh Nhị kịp thời chỉ ra chỗ sai.

Truyền Sơn theo lời bước sang thông đạo bên phải.

"Vậy có người quay lại hay không?"

"Chỉ cần trên người hắn có ấn ký thì không thể quay đầu lại, trừ phi nhiệm vụ cần thiết."

"Nói cách khác, chủ giới ở đây có thể cho phép người yếu đi hoàn thành nhiệm vụ, nhưng không cho phép kẻ mạnh quay lại quấy rầy kẻ yếu, là như thế sao?"

"Cũng gần gần thế, đây cũng là một loại cơ chế bảo hộ cho kẻ yếu và các Ma tộc vốn sống trong Huyết Hồn Hải. Về cơ bản thì ngươi càng tiến lên sẽ gặp phải Ma tộc càng mạnh hơn, nhưng cũng không phải là tuyệt đối. Chẳng hạn như cá nhân tộc một mắt tuy không có tu vi cao, nhưng quân đội của họ lại cực kỳ mạnh, thậm chí có thể đánh bại tu giả hậu kỳ Kết Đan."

Truyền Sơn gật đầu, cảm thấy Huyết Hồn Hải chính là một thế giới hoàn chỉnh chứ không phải một bí cảnh tu ma.

"Móa ơi! Ở đây đẹp quá!" Sau khi tiến vào hang sâu chừng một dặm, Truyền Sơn bị hết thảy mọi thứ trước mắt mê hoặc.

"Nếu mỏ than Vân Sơn cũng như thế này, ba năm năm không thể ra được ta cũng không ngại." Truyền Sơn cảm thán, hai con mắt nhìn cảnh sắc không rời, thế giới trong lòng đất Huyết Hồn hải khác hẳn với tưởng tượng của hắn.

Đầu tiên là ánh sáng, khắp nơi đều có khoáng thạch phát sáng, màu sắc đủ loại, không những không chói mắt, mà còn mang tới cảm giác mộng ảo đa màu.

Thứ hai là các loại rêu cỏ, những cây rêu ấy có cây cũng phát sáng, vả lại còn có thể tản ra mùi cỏ thơm ngát dìu dịu, Canh Nhị bảo hắn rằng, tác dụng lớn nhất của loại rêu cỏ này chính là có thể trao đổi không khí tươi mới.

Ngoại trừ khoáng thạch biết phát sáng và rêu cỏ trao đổi không khí tươi mát ra, điều hấp dẫn ánh mắt của Truyền Sơn nhất chính là một mạch nước ngầm lằng lặng chảy xuôi trong lòng đất.

Sau khi họ tiến vào hang sâu không lâu thì đã thấy mạch nước ngầm, mặt nước không rộng, độ sâu cũng vừa phải, nước sông trong suốt, đáy sông còn có những viên đá phát sáng, có vẻ nước sông cực kỳ sạch. Nếu không phải đằng sau còn có hai người đi theo, Truyền Sơn còn muốn ngồi xổm xuống uống chút ấy chứ.

Nghe Truyền Sơn nói muốn nếm thử mùi vị của nước sông trong lòng đất, Canh Nhị có chút buồn phiền.

"Nước trong lòng đất Huyết Hồn Hải rất là lạ, khi nó chảy trên mặt đất, tu giả nhân loại cũng có thể dùng để uống, nhưng khi nó chảy dưới lòng đất, nhân loại uống sẽ có một thứ trên người."

"Hở? Có thứ gì?" Nếu là thứ gì hay ho, Truyền Sơn rất muốn lừa hai thằng đằng sau uống một chút.

"Không biết, mỗi người khác nhau. Nghe nói có nam nhân bị mọc một bên ngực, có nữ nhân bị mọc cái chân thứ ba."

"… Sông này chỉ dùng để trị người ta à?" Truyền Sơn đen mặt.

"Chủ giới ở đây luôn cảm thấy tướng mạo nhân loại không phù hợp với thẩm mỹ quan của hắn cho lắm."

"Có rồi thì không làm mất đi được à?" Truyền Sơn cảm thấy hắn cần phải biết nhiều điều hơn, dù sao hắn phải ở Huyết Hồn Hải những bốn trăm năm, nếu có ngày uống lầm nước dưới lòng đất thì thôi rồi. Thấy người khác bị dị dạng thì còn hay chứ thấy mình bị dị dạng ấy à… hắn sẽ đâm đầu chết cho xong.

"Có thể, chỉ cần lấy được nhựa cây do tộc Đằng Mộc trên ba trăm năm tiết ra, bôi lên phần dư thừa là có thể làm mất."

Truyền Sơn chợt nảy ý tưởng, "Đây không phải nguyên nhân tộc Đằng Mộc giàu có chứ?"

"Ha ha." Canh Nhị hiếm khi vui vẻ cười to, "Đúng là có rất nhiều người cũng không biết điều kỵ này, có rất nhiều Ma tộc thích chê cười người từ ngoài tới, sau đó thông qua chỉ điểm họ giải quyết bộ phận dư thừa để nhận được thù lao. Nhưng nguyên nhân tộc Đằng Mộc giàu có là bởi bộ rễ của họ có thể tự kết xuất ma thạch."

"Cái gì? Có thể tự kết xuất ma thạch."

"Đúng, tộc Đằng Mộc hấp thu âm khí thiên địa, nhưng cũng không thể tiêu hóa hoàn toàn, bộ phận thừa sẽ được họ hóa thành ma thạch đặt ở bộ rễ. Một thôn xóm tộc Đằng Mộc, dưới làng họ chính là một mỏ ma thạch, càng đào sâu xuống dưới thì chất lượng càng cao.

"Hay." Truyền Sơn nghĩ thầm sau này có cơ hội nhất định phải đi kết bạn với một… người tộc Đằng Mộc. Hắn phát hiện bản thân vẫn không quen gọi những Ma tộc ấy là người, có lẽ lâu dần rồi sẽ quen thôi.

"Nhị, ngươi đoán hai người đằng sau có biết nước sông có vấn đề không?" Người này đã tính toán mưu kế, tâm đã sớm có vấn đề.

"Không đoán được, nhưng thời gian họ ở Huyết Hồn Hải cũng không ngắn, chắc là biết đi."

Truyền Sơn quay đầu lại, nhiệt tình nói với hai người Kỷ, Giang đằng sau: "Các ngươi có mệt hay không? Có cần dừng lại uống nước không, ta thấy nước sông này rất sạch."

Giang Hâm nhìn Truyền Sơn, sắc mặt không đổi: "Ta không cần, để Kỷ huynh lấy chút nước là được rồi."

Kỷ Tú Anh đã ở Huyết Hồn Hải gần ba mươi năm, hơn nữa sư môn của hắn cường đại, người đã từng ra vào Huyết Hồn Hải rất nhiều, đối với một vài điều kỵ đặc biệt trong Huyết Hồn Hải, sợ là hắn rõ hơn bất luận kẻ nào ở đây.

"Đa tạ ý tốt của hai vị. Nếu các ngươi muốn uống nước, ta có thể giúp các ngươi lấy." Nói xong câu ấy thì ngoài cười nhưng trong không cười.

Truyền Sơn quay đầu lại, nói với Canh Nhị trong đầu: "Tiếc ghê, xem ra hai người kia đều biết."

"Ngươi không sợ họ trở mặt à?" Canh Nhị thực sự không thể nào hiểu nổi hành vi của ai kia. Đây không phải gọi đòn à?

"Hiện tại họ cần ta, lại không biết uy lực sau khi ta mặc hộ giáp vào rốt cuộc lớn cỡ nào, trước khi họ chưa nắm chắc, tuyệt đối sẽ không ra tay."

"Vậy ngươi cũng đừng cứ chọc họ chứ."

"Đây không phải là do nhìn họ ngứa mắt ư."

Ba người mỗi kẻ một tâm tư tiến về phía trước, ngoại trừ Truyền Sơn còn có lòng thanh thản nhìn cảnh sắc trước mắt, thỉnh thoảng biểu đạt sự kinh ngạc và khí chất nhà quê chưa thấy sự đời của hắn với Canh Nhị, hai người đằng sau thì thần kinh căng cứng.

Đoạn đường này rất xa lạ, nhưng mùi của ma tu nhân loại càng ngày càng đậm hơn. Điều này chứng tỏ, đoạn đường này hoặc là xung quanh đây nhất định có ma tu khác thường lui tới.

Nước trong mạch nước ngầm cũng có cá, nhưng đều dài dài như lươn, Canh Nhị tỏ ý loại cá như lươn này ăn vừa ngon vừa bổ.

Lúc Truyền Sơn đang đùa giỡn rùa Nhị tham ăn nhà hắn, một con khỉ cả người màu vàng đất, đội cái mũ màu vàng đất không biết nhảy từ đâu ra, nhảy tưng tưng tới trước mặt Truyền Sơn.

Truyền Sơn sửng sốt, cảm giác đầu tiên là: thôi xong, làm bậy bị bắt rồi!

Khỉ màu vàng đất tập tễnh chạy quanh hắn một vòng, lại tập tễnh đi tới trước mặt hắn, vò đầu bứt tai ngó hắn nửa ngày.

Hai người Kỷ, Giang chả hiểu gì cả, nhưng họ cũng rất hiểu loại khỉ với hình dạng và màu sắc này tuyệt đối không thể đắc tội. Trong lòng rõ ràng gấp muốn chết, cũng chỉ có thể chờ.

"Ack, vị… đại nhân này, xin hỏi có gì phải làm sao?" Truyền Sơn dè dặt hỏi.

Canh Nhị cũng rụt lại, cố gắng làm giảm cảm giác tồn tại của bản thân. Làm bừa cũng như làm người vậy, không thể quá khuếch khoác, khuếch khoác quá sẽ bị sét đánh!

"Ừ, khụ khụ! Thân hộ giáp này của ngươi không tệ, có thể đưa ta không?" Khỉ màu vàng đất mở miệng nói.

"…" Phản ứng chung của bốn người.

"Nếu ngươi đưa bộ hộ giáp ấy cho ta, ta cho ngươi một bộ ma tu pháp thượng phẩm hoàn chỉnh. Ta nhớ đó hình như là do một người tên là Tiểu Tiểu Ma gì đó khi xông quan thứ chín mươi thì thất bại để lại vào chín ngàn năm trước."

"Tiểu Tiểu Ma?!" Kỷ Tú Anh và Giang Hâm cùng nhau kinh hô.

Truyền Sơn nhìn về phía hai người.

Kỷ Tú Anh thu liễm vẻ kinh ngạc trên mặt, tận lực bình tĩnh nói: "Vị Tiểu Tiểu Ma này là cao thủ tuyệt đỉnh bốn mươi năm trước, lúc hai trăm tuổi thì nhận được thành tích tỷ thí số một tổng hợp ở đại hội Thử Linh, từ đó về sau danh dương các giới, cả đời truyền kỳ vô số, trước ngàn tuổi đột nhiên biến mất, rất nhiều người đều cho rằng hắn đã độ kiếp thành ma, thì ra là tiến vào Huyết Hồn Hải. Cửa thứ chín mươi… cũng chỉ có ma tu thiên tài kinh tài tuyệt diễm như hắn mới có thể khiêu chiến."

"Ngươi xem, Tiểu Tiểu Ma ấy lợi hại như thế, ma tu pháp hắn để lại cũng nhất định cực kỳ tốt, thế nào, đổi không?" Khỉ màu vàng đất tựa như thương nhân vội vã, liều mạng rao bán mặt hàng của mình.

Nếu tốt như thế, vì sao vị Tiểu Tiểu Ma kia vẫn xông quan thất bại? Truyền Sơn thầm đặt câu hỏi, hơn nữa hắn đã có công pháp giảm đau, ở phương diện này, hắn tuyệt đối tin mắt nhìn của Canh Nhị. Nhị tử nhà hắn đã nói là đồ tốt thì tuyệt đối không kém.

"Xin lỗi, bộ hộ giáp trên người ta là vật đính ước do vợ ta đưa… Au !" (lưu manh, chết chửa)

Tiếng hú quái dị làm hai người một khỉ đều bị hoảng sợ.

Truyền Sơn cười gượng, nện đầu mình nói: "Không sao, tối qua không ngủ ngon, đầu đột nhiên bị rút gân, ha hả. Nói chung là ngại quá, đại nhân, bộ hộ giáp này ta không thể đổi."

Con khỉ vàng đấtt hai tay khoanh ngực, chân chấm đất, lấy tư thế cực kỳ lưu manh bỉ ổi, nghiêng đầu nói: "Thực sự không thể đổi?" (bộ mặt thật của anh là đây)

"Thực sự không đổi."

"… Vậy đành chịu thôi." Khỉ Vàng buông hai tay.

Truyền Sơn lập tức thầm chuẩn bị liều mạng.

"Thực ra ta cần bộ hộ giáp này cũng là muốn đưa cho vợ ta, tất cả mọi người đều có vợ, ta có thể hiểu sự khó xử của ngươi, ai cũng không muốn về nhà quỳ bàn giặt mà. Được rồi, huynh đệ, từ từ chơi nhá, tranh thủ sớm một chút về nhà mà ôm vợ." Khỉ màu vàng đất tới bất thình lình, phất tay rồi bỏ chạy mất dạng.

Truyền Sơn buông nắm tay, vô lực nói: "… Đa tạ thông cảm."

"À, đúng rồi, hành vi làm bậy là không tốt, ngươi nghĩ dựa vào bộ hộ giáp ấy xông quan thì chết sẽ càng khó coi. Đây là lão đại bảo ta nói với ngươi. Tạm biệt!" Khỉ màu vàng đất đột nhiên nhảy ra từ hư không, nói với Truyền Sơn xong rồi lại lập tức nhảy trở lại.

"…" Chân Truyền Sơn đang nhấc dang dở lại thả lại, im lặng tiếp tục đi về phía trước.

Mà Truyền Sơn không biết, ở đằng sau hắn, hai người Kỷ, Giang đều dùng một loại ánh mắt cực kỳ lạ kỳ quan sát hắn.

Người này rốt cuộc có thân phận gì? Chưa từng nghe ai nói qua việc trong Huyết Hồn Hải xuất hiện sứ giả nào ngoài hai màu đen và đỏ, cũng chưa từng nghe qua ai nói cấu kết được với sứ giả, càng đừng nói cảnh cáo.

Truyền Sơn gọi Canh Nhị trong đầu, "Tức thật rồi?"

Canh Nhị mặt đỏ hồng, "Người đừng nói bậy, ta không phải vợ ngươi gì cả."

"…." Da mặt dày hơn tường thành của Truyền Sơn cũng xuất hiện vệt đỏ quỷ dị, "Ta cái đó… khụ, không phải nói chơi thôi sao, trước đây ở trong binh doanh, mọi người bình thường vẫn đùa thế, khụ khụ!"

Mặt Canh Nhị vẫn đỏ hồng như trước, giống như một người vợ nhỏ giọng nói: "Đợi lát nữa ngươi dự định làm thế nào?"

"Cái gì đợi lát nữa… à à à!" Người này cuối cùng cũng nhớ tới chính sự.

Sắc mặt nghiêm, Truyền Sơn nói: "Ta muốn lấy ngọn lửa."

65. Quyển 6 - Chương 9

"Ờ… cái gì?!"

"Ta muốn đi con đường Khí tu này, ngọn lửa đối với ta rất quan trọng. Ngọn lửa quan trọng là thứ tốt chứ?"

"… Phải."

"Có phải chúng ta không thể chọn lựa không?"

"…"

"Ngọn lửa chúng ta đoạt của Tiễn tộc, họ sẽ không thể sống tiếp đúng không?"

Canh Nhị lắc đầu, "Thực ra không phải, họ cũng không dùng ngọn lửa nguyên thủy làm gì nhiều, chỉ có một chút tài liệu khó luyện mới có thể sử dụng nó. Bình thường cũng cứ để đó thôi, so với công cụ, ngọn lửa nguyên thủy càng giống một loại truyền thừa trong tộc họ hơn. Hơn nữa Huyết Hồn Hải bản chất thuộc tính mộc, sự tồn tại của ngọn lửa này đối với Huyết Hồn Hải…" Canh Nhị không nói tiếp nữa.

"Vậy cứ định như vậy nhé, đến lúc đó ngươi giúp ta cùng đoạt lấy ngọn lửa đó, dù sao chỉ có ngươi biết bắt, chúng ta bắt xong liền chạy."

"Thế, thế rất nguy hiểm." Canh Nhị càng nhỏ giọng nói, "Nghe giọng điệu hai gã ma tu kia, trạm kiểm soát này có rất nhiều người đang tham gia. Đến lúc đó nếu như những ma tu lợi hại này cùng vây đánh chúng ta…"

"Ngươi không đảm đương được sao?"

Canh Nhị là một người thành thực, suy nghĩ hồi lâu, trả lời: "Ngươi quá yếu, căn bản không có cách nào để phát huy lực lượng của hộ giáp, đến lúc đó chỉ có thể bị người đánh chạy. Ta không muốn bị đánh."

Nhị ngốc, bị người ta nói cái là lộ hết rồi. Xem ra chân thân của tiểu Nhị nhà hắn rất có khả năng là hộ giáp trên người hắn. Khí linh sao? Vậy không phải có thể là nam mà cũng có thể là nữ sao?

Tốt rồi, người này đã cấm dục lâu lắm rồi.

"Ta sẽ cố gắng trả đòn." Truyền Sơn ưỡn ngực, hắn cũng không muốn bị tiểu Nhị nhà hắn coi thường. Cái yếu của hắn chỉ là tạm thời thôi, sớm muộn cũng sẽ có ngày hắn sẽ mạnh lên!

"Ngươi tận lực dùng phù trận công kích, như vậy mới có thể phối hợp tốt với lực lượng của hộ giáp hơn." Canh Nhị hết cách, đành phải tạm thời dạy cách công kích.

"Làm thế nào?" Truyền Sơn là đệ tử tốt, cố ý giảm bớt tốc độ dưới chân.

"Trước hết cứ khôi phục cánh tay ngươi trước. Luyện Khí Kỳ muốn chữa trị tứ chi sẽ mất thời gian rất lâu, còn cần một ít thuốc, nhưng tu vi hiện tại của ngươi nhờ có hộ giáp hỗ trợ nên đã cao thêm, hơn nữa ngươi đã từng ăn quả xương khô, có thể làm lại cơ thể ngươi. Ngươi thử dẫn khí hỗn độn vào chỗ cánh tay trái, kích phát tác dụng của quả xương khô đi."

Truyền Sơn từ từ vận chuyển ma công, dẫn khí hỗn độn tẩm bổ cánh tay trái của mình. Lúc đầu, khí lưu ở bên đầu vai cánh tay trái dừng lại, tựa hồ xương cốt bị tổn hại và tĩnh mạch ngăn trở lối đi của nó.

Vai trái hơi nóng, một cơn đau đớn như co giật truyền từ đó ra khắp người. Trong đầu Truyền Sơn bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác khó tả nổi, hắn tựa hồ biết nên làm thế nào, thật giống như có cái gì đang dẫn dắt hắn, dù kinh mạch chỗ cánh tay kia như đứt từng khúc, xương cốt vỡ vụn, nhưng mà khí lưu đã lưu chuyển quen với yêu cầu của ý chí hắn, thuận theo con đường ban đầu chậm rãi lưu chuyển.

Mà tùy theo luồng khí hỗn độn, cơn đau đớn như co giật càng cảm nhận được sâu sắc hơn, thật giống như có thứ gì đang tổn hại, sống lại.

Nếu xương cốt của ta có thể cứng rắn hơn nữa, nếu như kinh mạch của ta có thể mềm dẻo hơn phóng khoáng hơn, nếu lực lượng của cánh tay ta có thể mạnh hơn nữa…

Đau! Đau đến ứa mồ hôi lạnh. Loại đau đớn ấy nếu đổi lại là tu giả khác thì đã sớm kêu thảm thiết lăn trên đất rồi.

Hai người Kỷ, Giang ở đằng sau dùng mật ngữ giục hắn mau chân lên, Truyền Sơn nhịn đau quay đầu lại.

"Không thể mau được, thính giác của Ma tộc trong lòng đất rất nhạy cảm, trong lòng đất này cũng không chỉ có mình Tiễn tộc và tộc Sừng Xà sinh sống." Truyền Sơn cũng thử lấy mật ngữ trả lời. Canh Nhị nói cho hắn bí quyết sử dụng mật ngữ.

"Còn bao lâu nữa mới tới?" Kỷ Tú Anh lo ngọn lửa bị cướp, hắn vẫn không tin người nửa xương khô này có thể bắt được ngọn lửa kia.

"Sắp rồi." Truyền Sơn nói ra hai chữ này rồi không để ý tới họ nữa, hắn cảm thấy cánh tay mình sắp khôi phục. Tuy rằng đau như muốn đập đầu vào tường, nhưng sau khi trải qua dược hiệu của quả xương khô, hắn có thể chịu đau nhiều hơn người thường.

"Cánh tay ngươi khôi phục không tệ." Sau khi nói tới chuyện nghiêm túc xong, vệt đỏ trên mặt Canh Nhị dần nhạt, giọng điệu cũng bình thường trở lại.

"Hiện tại ta dạy ngươi cách sử dụng phù trận công kích phối hợp với năng lực của hộ giáp."

"Được." Truyền Sơn chảy mồ hôi lạnh thử mở năm ngón tay trái, rồi nắm chặt lại.

"Có rất nhiều người đều cho rằng trận pháp phải dựa vào phương tiện truyền đạt, chẳng hạn như lá bùa, các loại dụng cụ. Thực ra, tác dụng của trận pháp chính là thông qua tự nhiên, lợi dụng lực lượng tự nhiên để đạt được mục đích các kiểu. Mà các loại nguyên tố tồn tại trong tự nhiên, bao gồm những thứ xung quanh mà chúng ta không nhìn thấy, không sờ được cũng vậy."

Canh Nhị suy nghĩ một chút, quyết định vứt bỏ khẩu quyết khó hiểu đi, nói thẳng vào điểm quan trọng.

"Chỉ cần ngươi có thể sắp xếp những nguyên tố không nhìn thấy được này lại thông qua trận pháp, đạt được mục đích kết nối với tự nhiên, ngươi có thể không cần phương tiện truyền đạt cũng có thể sử dụng trận pháp. Có vài cao thủ có thể làm phép tự nhiên, không cần dùng bất kỳ thứ gì, chính là đạo lý này.

Trong đó, nổi bật nhất chính là ngôn linh tu giả. Họ thông qua ngữ âm, thông qua giọng điệu đặc thù, sinh ra rung động trong không khí, từ đó, đem nguyên tố tiến hành sắp đặt trận pháp, đạt được mục đích kết nối với thiên địa."

Truyền Sơn vừa rèn đúc khôi phục cánh tay trái vừa phỏng đoán, lúc này với hắn mà nói khá là nguy hiểm, hắn vừa phải hiểu nội dung Canh Nhị dạy, vừa còn phải chú ý đường Canh Nhị bảo, còn phải tùy thời chú ý hai người đằng sau, cùng với tình huống xung quanh.

"Đừng nghĩ quá phức tạp, ngươi có thể tưởng tượng trận pháp thành thư tín con người dùng để liên hệ. Trận pháp ngươi bày chính là lá thư dùng để kết nối với thiên địa, trong thư nói cho 'nàng' biết ngươi muốn 'nàng' làm gì. Chỉ cần chữ trong thư ngươi không viết nhầm, ý tứ câu từ chính là ý tứ ngươi muốn biểu đạt, thiên địa hay tự nhiên sẽ dựa theo yêu cầu ngươi để làm. Ngươi xem, rất dễ hiểu."

Truyền Sơn như đã ngộ ra, "Thiên địa và tự nhiên lại là cái gì? 'Nàng' vì sao lại hiểu được thư của ta? Văn tự và câu cú trong thư chính là do 'nàng' dạy cho tu giả lúc ban đầu sao?"

"Đó là một vấn đề khổng lồ, giải thích phí sức lắm, chúng ta đừng kéo chủ đề đi xa như vậy, nói nhiều ngươi cũng chưa chắc đã hiểu được." Canh Nhị hiển nhiên hoàn toàn không lo lắng tới lòng tự trong của lão đại nhà y, cứ giải thích như không:

"Nói đơn giản hơn, một tinh cầu bình thường đều sẽ có một vị chủ giới, chủ giới chính là vị thần sinh ra tinh cầu ấy, sáng tạo ra thế giới ấy, vị thần ấy có thể đồng thời có nhiều tinh cầu, cũng có thể chỉ có một.

Chẳng hạn như Huyết Hồn Hải chỗ hiện tại chúng ta đang đứng, 'nàng' thực ra cũng ở trên một tinh cầu, chỉ là không gian trên đó khác thôi. Thứ như không gian ấy, có khi là do chủ giới tự tạo ra, có khi là từ đầu đã có không gian này, sau đó được người đời phát hiện, ai nha, xa quá, trở lại chủ đề chính."

Truyền Sơn im lặng cười.

"Cho nên ngươi có thể coi tự nhiên và thiên địa như chủ giới, họ là thần tạo ra quy tắc một giới, nếu ngươi muốn làm một chuyện gì đó trong thế giới họ quản thì đều phải tuân thủ theo quy tắc do họ định ra. Trận pháp chúng ta tu đây cũng là một trong những quy tắc họ lập ra, chỉ cần nội dung bao hàm trong trận pháp phù hợp quy tắc, chẳng hạn như ngươi muốn trời mưa, trong trận pháp có vài ký hiệu đặc biệt để tập trung hơi nước, còn có vài ký hiệu là giao ước phạm vi, giao ước những thứ khác nữa. Những giao ước đó gộp lại với nhau liền hình thành trận pháp."

"Thì ra là thế." Truyền Sơn có loại cảm giác bừng tỉnh đại ngộ, nếu không phải cần hoàn thành nhiệm vụ, hiện tại hắn có thể nhập định luôn rồi đấy.

"Thần và Ma nguyên thủy nhất đều xuất từ nguyên giới, họ là Thần Ma tạo ra quy tắc ban đầu, các loại ký hiệu bao hàm trong trận pháp cũng là do họ cảm ngộ thiên địa xong thì sáng tạo rồi quyết định."

"Ừm… Sư phụ ta nói là phát hiện, hắn nói những ký hiệu và trận pháp vốn đã tồn tại trong giới tự nhiên, Thần Ma ban sơ phát hiện ra chúng, sau đó nắm giữ cách sử dụng chúng thôi."

"Sau đó, bất kể phương pháp tu luyện khác biệt thế nào, thế giới họ sáng tạo ra khác nhau ra sao, quy tắc họ sử dụng đều là quy tắc Thần Ma nguyên thủy truyền xuống, dù sau này có thay đổi và tăng mới, cũng đều là trăm khoanh vẫn quanh một đốm. Cái chúng ta học bây giờ chính là những cái đó."

Truyền Sơn rất muốn hỏi sư phụ Canh Nhị là ai, nhưng hắn cũng biết hỏi cũng như không, "Hỏi ngươi một vấn đề."

"Ngươi hỏi, chỉ cần ta có thể trả lời."

"Ngươi nói là chủ giới đã sáng tạo ra một tinh cầu và thế giới, như vậy nguyên giới ban đầu là do ai sáng tạo ra? Thần nguyên thủy? Như vậy vị thần nguyên thủy này lại tới từ đâu?"

"… Ta chỉ có thể trả lời ngươi," nét mặt Canh Nhị vô cùng nghiêm túc, "Nếu ngươi hiểu rõ vấn đề này, ngươi có thể trở thành thần của thần."

"Ờ…"

"Theo ta được biết, bao gồm cả Thần Ma nguyên thủy của nguyên giới ban đầu, khi đó đã có rất nhiều Thần Ma nghĩ tới vấn đề này mà muốn điên luôn, choáng váng, còn có cả tự sát nữa. Thế giới này vì sao có nhiều tinh cầu và đủ loại không gian như thế? Chính là vì nghĩ thông suốt vấn đề này, họ đã dày vò bao nhiêu lâu. Nhưng, tới tận bây giờ, vẫn chưa nghe nói ai nghĩ thông được vấn đề này."

"… Đúng thật là gay go."

"Cho nên suy nghĩ không muốn thành thần của ngươi là cực kỳ chính xác. Thọ mệnh quá dài nên nghĩ ngợi quá nhiều, kết cục cuối cùng…" Canh Nhị lắc đầu thở dài, bỗng nhiên nói: "Ngươi biết thành thần vì sao lại gọi là thành thần không?"

"Vì sao?"

"Sư phụ ta nói, bởi vì thành thần sẽ trở nên thần kinh, cho nên thần nguyên thủy ban sơ vì cảnh cáo mọi người, đã gọi tắt quá trình thần kinh thành 'thành thần'."

"…" Truyền Sơn chắp tay, chân thành kính phục nói: "Sư phụ ngươi đúng là rất cường đại." (chị Dịch tự sướng quá đi)

Canh Nhị gật đầu, thừa nhận.

"Ta đã nói lâu rồi, bây giờ ngươi đã biết vì sao không thông qua phương tiện truyền đạt để bày binh bố trận chưa?"

"Cũng hơi hiểu. Chính là dùng ngón tay của ta vẽ trực tiếp trận đồ ký hiệu ra giữa không trung, đem những nguyên tố cần thiết trực tiếp tập trung lại, để chúng hành sự dựa theo yêu cầu trong trận đồ, đó cũng chính là thủ quyết đúng không?"

"Đúng. Mặt khác, đừng gọi nó là thủ quyết, nhưng cũng không hạn chế dùng ngón tay, ngươi dùng ngón chân cũng được."

"Canh Nhị."

"Hử?"

"Ta đột nhiên phát hiện, nhìn một người không thể chỉ nhìn bề ngoài, một người bề ngoài thoạt nhìn thành thật, nhát gan, nhu nhược, nhưng bên trong lại là một người vui vẻ, ít lời, đường hoàng."

"Ờ." Canh Nhị mơ hồ không hiểu.

"Thật sự, ta đã quen một vị như thế."

"Ai a?"

"Nếu trận pháp có thể thao tác tự nhiên như thế thì vì sao mọi người còn phải sử dụng phương tiện truyền đạt?" Truyền Sơn đưa ra vấn đề mới.

"Bởi vì tu vi không đủ." Canh Nhị bị dời lực chú ý, cần cù, thật thà giải đáp: "Ngươi có thể coi tu vi như văn chương dùng để viết thơ, nếu như mực nước không đủ hay thiếu độ đậm, sức viết quá nhẹ không thể để lại dấu vết thì phần thư này của ngươi cũng không thể xem rõ được. Muốn tự nhiên để lại vết tích được mà không cần bất cứ thứ gì, còn phải giữ được trong một khoảng thời gian không để nó biến mất, mãi đến khí nguyên tố xung quanh tập trung lại theo yêu cầu, đồng thời đạt được mục đích, tu vi quá thấp căn bản là làm không được."

"Hiện tại hộ giáp ngươi mặc trên người có thể bù cho vấn đề tu vi không đủ của ngươi, nó có thể duy trì tiêu hao công lực cho ngươi, cho nên ta mới để ngươi thử vẽ trận mà không cần nhờ đến cái gì."

Dừng một chút, Canh Nhị tiếp tục giải thích: "Thứ phương tiện truyền đạt này tương đương với giấy viết thứ, mực nước và bút, có chúng rồi, yêu cầu đối với tu vi không cần cao lắm, có rất nhiều nguyên tố cũng không cần thu thập vô ích nữa, mà có thể đạt được thông qua các phương tiện truyền đạt. Biết chưa?"

"Biết rồi. Canh Nhị, ngươi đúng là sư phụ tốt nhất." Truyền Sơn thành tâm thành ý khen ngợi.

"Ta không cần ngươi làm đồ đệ." Canh Nhị từ chối thẳng thừng. Nhận một đồ đệ không tốt gay go cỡ nào, cứ nhìn những gì sư phụ y đã từng trải thì biết.

"…" Truyền Sơn hận bản thân vẫn chưa tu đến Độ Kiếp Kỳ, sau đó đè Canh Nhị xuống đánh cho một trận. Tên ngu ngốc không biết phân biệt này, ai muốn làm đồ đệ y chứ? Đó là hắn ăn nói khách khí thôi biết không hả?

"Cẩn thận, chúng ta sắp đến nơi rồi." Canh Nhị nhắc nhở: "Tốt nhất là ngươi bắt đầu chuẩn bị từ giờ đi."

Không cần Canh Nhị nhắc nhở, Truyền Sơn đã đang hoạt động ngón tay.

Canh Nhị cũng không ôm hy vọng gì với việc cướp ngọn lửa của họ. Giáp thân của y tuy lợi hại, nhưng cũng phải xem tu vi của người mặc nữa, gặp phải một ma tu yếu nhất mới Luyện Khí Kỳ như này, có thể tự bảo vệ bản thân với cao thủ Nguyên Anh Kỳ đã là không tệ rồi. Xem ra hôm nay y phải mất nhiều rồi đây!

Một đường quanh co lòng vòng, bất tri bất giác họ đã đi vào sâu tít trong lòng đất.

Không tính đoạn đường quanh co gấp khúc, căn cứ theo bước chân mà tính, họ ít nhất đã vào sâu trong lòng đất chừng trăm thước.

Truyền Sơn vẫn chưa bao giờ xuống quá sâu như vậy, có lẽ do có rêu phát sáng, không khí cũng không buồn phiền, ngược lại còn rất tươi mới.

"Vẫn chưa tới sao?" Giang Hâm không nhịn được hỏi thăm.

Truyền Sơn hoạt động ngón tay, cũng không quay đầu lại, nói: "Cũng sắp rồi, con đường ta mang bọn người đi này tuy hơi quanh co, song có thể tách biệt được với các Ma tộc khác, hay ngươi muốn trước khi cướp được ngọn lửa phải đánh nhau với Ma tộc khác. Ta nhớ gần đây có một đám tộc Huyết Bức (dơi hút máu) đấy."

Giang Hâm lập tức im bặt, tộc Huyết Bức nếu chỉ đơn độc cũng không đáng sợ, nhưng cả một tộc đàn…

Kỷ Tú Anh một đường không biết nghĩ gì, khá là yên lặng.

"Dừng! Các ngươi có nghe thấy không?" Kỷ Tú Anh là người đầu tiên có phản ứng.

Truyền Sơn lập tức ngừng bước chân, ngưng thần yên lặng nghe ngóng, quả nhiên nghe thấy từ phía trước truyền đến âm thanh hỗn loạn. Nhờ có sự trợ giúp của hộ giáp, giác quan của hắn đã trở nên cực kỳ nhanh nhạy.

"Có ma tu và Tiễn tộc đánh nhau."

Chu Nhan không nói thật với Giang Hâm, bắt ngọn lửa cũng không phải nhiệm vụ y muốn qua, y mới đi vào cửa bốn mươi sáu, nhiệm vụ chính là thỏa mãn một yêu cầu của tộc Sừng Xà. Sau đó, lúc y đang lo phải thỏa mãn yêu cầu của tộc Sừng Xà thế nào thì khéo sao lại gặp phải Giang Hâm, sau đó từ trong miệng Giang Hâm biết được chuyện ngọn lửa.

Là một đan tu, có ngọn lửa tốt vẫn là ước mơ thiết của y, cho nên tuy rằng bắt mồi lửa không phải nhiệm vụ y phải qua, nhưng y vẫn muốn thử một lần.

Khi đó y với tộc Sừng Xà giao ước, bất kể có thể bắt được ma một mắt nhỏ hay không, chỉ cần có thể dẫn phần lớn các chiến sĩ tộc một mắt rời khỏi thôn trang thì hoàn thành giao ước, cũng coi như y đã qua cửa này. Mà y đã bỏ cơ hội qua cửa, khẩn cầu tộc Sừng Xà dẫn hắn an toàn tiến vào thánh địa Tiễn tộc cung phụng mồi lửa. Tộc Sừng Xà sau khi bàn bạc một đêm đã đồng ý thỉnh cầu của y.

Tộc Sừng Xà thích ăn trẻ nhỏ tộc một mắt, nhưng khổ nỗi quân đội tộc một mắt cực kỳ mạnh, Ma tộc bình thường căn bản không dám chọc vào, kế hoạch lần này tộc Sừng Xà đã thương nghị rất lâu, Chu Nhan chẳng qua vừa vặn gặp may, dù không có Chu Nhan, họ cũng sẽ tìm người từ ngoài tới khác để hỗ trợ.

Chu Nhan mắt thấy đắc tội Kỷ Tú Anh, cũng không trông cậy Giang Hâm có thể giúp y, càng không hy vọng ngọn lửa bị người chia nhau, thế là y yên lặng rời bước đi tìm tộc Sừng Xà thực hiện lời thề. Y tự nhận là một người rất kiên trì, lại có trình độ bất phàm ở phương diện đan dược học, tính toán y suy xét chính là nhẫn nại đợi đến khi người thắng cuối cùng xuất hiện, y lại dùng đan dược tính kế.

Tộc Sừng Xà rất giữ lời, sau khi phần lớn chiến sĩ tộc một mắt rời khỏi thôn trang thì lập tức phái người dẫn y xuống dưới lòng đất – thánh địa của Tiễn tộc.

Chu Nhan đến sớm hơn bọn Truyền Sơn một khắc.

Tộc Sừng Xà cũng không rời đi, sau khi đạt được một lọ hồi nguyên đan của Chu Nhan, đáp ứng ở lại giúp y ẩn dấu tung tích, nhưng không bao gồm bảo hộ y và giúp y cướp ngọn lửa.

Một trong những bản lĩnh của tộc Sừng Xà chính là dựa vào hoàn cảnh để ẩn nấp, nếu không lưu ý kỹ càng, ngay cả cao thủ Phân Thần Kỳ cũng chưa chắc có thể phát hiện được sự tồn tại của tộc Sừng Xà. Chu Nhan thấy tộc Sừng Xà đồng ý giúp y giấu hành tung đã vô cùng vui vẻ, nào dám trông cậy nhiều điều chi nữa.

Kỷ Tú Anh chia cho ba người mỗi người một tấm bùa ẩn thân, Truyền Sơn đi đầu, ba người lặng lẽ rờ vách tường, tầng khoáng thạch nơi đây phức tạp, trên vách nham có không ít huyệt động có thể cho con người ra vào được.

Có những huyệt động ở đây là của tộc Huyết Bức (dơi hút máu người), ba người thấy không dám kinh động, lặng lẽ tìm huyệt động không có Huyết Bức để náu mình.

Chu Nhan thấy ba người tiến vào, mở to hai mắt nhìn, lưng áo thoáng cái đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm. Thật cũng xui quá cơ! Nhiều huyệt động như thế, vì sao họ lại chọn tiến vào cái đó?

Chu Nhan không biết, bởi vì trong đội ngũ của đối phương có một người được thần xui xẻ coi trọng, có mặt hắn, tất cả chuyện xui xẻo đều có thể xảy ra.

Chu Nhan hối hận, đáng ra y nên vẩy một ít độc phấn trong huyệt động mới đúng, nhưng y sợ đánh rắn động rừng nên không bố trí, nếu y bố trí, nói không chừng ba người kia đã đơn giản bị y bắt rồi. Y nhìn bộ hộ giáp của người nửa xương khô và khối thân thể của Thiên sinh ma vật kia mà thèm.

Tộc Sừng Xà dùng đuôi cuốn Chu Nhan lên, dán trên vách động, im lìm. Thân thể của họ chính là kết giới tự nhiên, Chu Nhan giấu mình trong đó, tạm thời yên tâm.

"Tiễn tộc sao lại sống cùng tộc Huyết Bức?" Thấy trong động không có ai, Canh Nhị cũng không nhắc nhở đặc biệt, Truyền Sơn ngồi dưới đất dùng ngũ thức kiểm tra hoàn cảnh, hiếu kỳ hỏi Canh Nhị.

"Họ là quan hệ cộng sinh." Canh Nhị đáp. Y nghĩ y vẫn không nên tùy ý thay đổi quỹ tích số phận của ai kia thì tốt hơn, vừa cứu người này được một lần, xem đi, đợi lát nữa người này lại gặp phải càng nhiều chuyện xui xẻo hơn.

Thứ số phận là thứ thần kỳ nhất, y cũng không phải kẻ quyết định từ đầu tới đuôi, nhưng cũng không phải có thể thông qua lực lượng bên ngoài mà thay đổi một cách đơn giản được, có thể thay đổi số phận mình mà không xảy ra vấn đề gì, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

"Ở đây không chỉ có mình chúng ta." Truyền Sơn nhận thấy sự tồn tại của những người khác.

Chu Nhan lại càng hoảng, cho rằng mình đã bị phát hiện rồi. Tộc Sừng Xà cũng thấy lạ, người này lại có thể đơn giản phát hiện ra sự tồn tại của tộc Sừng Xà.

"Ừ, có không ít người giấu mình trong vách nham thạch xung quanh." Kỷ Tú An đáp, hắn và Giang Hâm ngồi bên phải, hai người họ vốn muốn thả người nửa xương khô ở giữa, thế mà người nửa xương khô vừa vào động đã dán lên tường ngồi, làm họ mất cơ hội giáp công.

"Nếu Chu Nhan ở đây thì tốt rồi." Giang Hâm tiện tay bày một kết giới.

"Một lần vảy dược phấn làm tất cả ngã xuống? Nằm mơ à! Ngươi nhìn phía dưới xem là ai đang dẫn đầu." Kỷ Tú Anh cuối cùng cũng tìm được cơ hội châm biếm Giang Hâm.

Giang Hâm nhìn xuống dưới, không được bao lâu liền phát ra tiếng kêu kinh dị: "Là nàng?!"

Tình hình chiến đấu phía dưới có phần lạ, nói không ghê gớm thì cũng có người bị thương, nói ghê gớm thì lại không thấy ai bị chết cả.

Một đám Ma tộc lưng dài gai nhọn, chi dưới thô to, chi trên rất dài, da màu đồng đỏ đang vây quanh một đàn tế, phát ra tiếng 'vù vù' đe dọa kẻ xâm lược, nhưng đám Ma tộc này chỉ thấy thái độ hung hãn, chứ không có ý đồ tiến công mạnh.

Kẻ xâm lược lấy Ma tu nhân loại làm chủ, kẻ dẫn đầu chính là nữ tử mặc áo nịt ngực hình vỏ sò, hạ thân quấn một cái váy hình đuôi cá. (tóm lại như mỹ nhân ngư, chậc)

Đàn tế phía sau Ma tốc ở giữa khoảnh đất trống, đàn tế không biết làm từ cái gì, có màu vàng pha xanh đen, giữa đàn tế phát ra ngọn lửa lam nhàn nhạt.

"Bên trong huyệt động phát sáng giữa đàn tế chính là ngọn lửa nguyên thủy." Canh Nhị nói cho Truyền Sơn.

"Vì sao là màu lam sẫm?"

"Thông thường ngươi có thể phán đoán phẩm cấp từ màu sắc của ngọn lửa, màu càng nhạt thì phẩm cấp của ngọn lửa càng cao. Màu xanh lam, xanh da trời, không màu là phẩm cấp cao nhất. Ngọn lửa không màu được gọi là thần hỏa, ngọn lửa màu xanh lam và xanh da trời cực hiếm. Ngọn lửa nguyên thủy có điểm đặc biệt, nó thuộc loại ngọn lửa không tính chất, cũng có thể gọi là ngọn lửa hỗn độn, cho nên ngươi đừng thấy nó bây giờ hiện ra màu lam sẫm, thực ra nó có thể thay đổi tính chất và màu sắc tùy theo hoàn cảnh và người sử dụng khác nhau."

"Nó có thể biến lớn?" Truyền Sơn mẫn cảm, nói.

"Không sai. Thần hỏa không màu có thể khuếch trương theo ý nó."

"Nếu ngọn lửa nguyên thủy này lợi hại như thế, đàn tế vây quanh nó sao lại không bị luyện hóa?" Truyền Sơn hiếu kỳ.

"Đàn tế không phải do Tiễn tộc dựng lên, đó là lực lượng của chủ giới Huyết Hồn Hải. Nếu như không có đàn tế ràng buộc nó, tất cả sự vật trong Huyết Hồn Hải đều không thể tiếp cận nó." Canh Nhị cẩn thận trả lời. Y sợ nói sai, tiết lộ những điều không nên tiết lộ.

Truyền Sơn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, "Người có gai dài trên lưng là Tiễn tộc? Cảm giác họ không phải khẩn trương lắm…" Đây là trực giác khi hắn từng làm chiến sĩ, đối phương có ý chiến đấu hay không, có sát ý hay không, hắn thoáng cái là nhận ra được.

"Tuy Tiễn tộc giỏi về chế tạo vũ khí hoàn mỹ, nhưng cũng không hiếu chiến, cho dù nhìn họ rất đáng sợ."

"Họ ngủ đều là nằm úp người ngủ sao?"

Canh Nhị: "Đúng vậy, sao ngươi biết… Ngươi hỏi những vấn đề nghiêm túc chút được không?"

Truyền Sơn cười, trong khổ mua vui, nói: "Vậy ta hỏi người, nữ ma tu dẫn đầu phía dưới, ngươi có quen không? Cảm giác nàng rất lợi hại."

"Nhìn Tam Xoa Kích của nàng, chắc là Ma tộc đến từ Biển Đen Trầm Uyên Tinh."

"Ma tộc? Không phải Ma tu à?"

"Không phải, họ là bộ tộc có hình dạng giống con người nhất trong Ma tộc, nhưng dưới lỗ tai của họ có quai hàm gồ lên, giữa ngón tay và ngón chân đều có lớp màng, đặc biệt là bàn chân của họ, nếu như duỗi thẳng xác nhập vào với nhau, tựa như đuôi cá có thể khống chế phương hướng trong nước, tăng tiến tốc độ."

Ngay khi hai người họ đang nói chuyện, hai phe cánh tựa hồ đã đạt thành một hiệp nghị nào đó, đôi bên phái một viên Đại tướng ra tiến hành tỷ thí. Loại tỷ thí này càng điềm đạm hơn, thoạt nhìn đôi bên tranh đấu rất ghê gớm, nhưng càng không dễ chết người.

"Ta cho rằng sát khí của Tiễn tộc sẽ mạnh hơn chút, lạ thật, họ không để ý thấy ngọn lửa của mình bị người ngấp nghé sao?" Truyền Sơn thấy nữ nhân ngư quay đầu lại, lập tức lảng sang chuyện khác, cảm thán: "Đây là nhân ngư trong truyền thuyết sao, thật xinh đẹp."

Canh Nhị vội hỏi: "Đẹp sao? Ngươi thấy nàng trực tiếp rồi à? Ta nhìn thử ta nhìn thử! Ờ…" Canh Nhị lại đỏ mặt.

Truyền Sơn theo thói quen tính lừa người, nhưng bây giờ người đang ở trong thức hải, hắn không lừa nổi.

"Kể thì cũng không tệ, nhìn kỹ cũng chỉ như thế thôi. Được rồi được rồi, chúng ta là tới cướp ngọn lửa, đừng như quỷ đói mà nhìn chằm chằm nữ hài tử nhà người ta." Ai kia cứng mặt, nghĩa chính ngôn từ nói.

"Ta chỉ nhìn…" Canh Nhị rụt đầu.

"Nhìn cái gì!" Truyền Sơn lạnh mặt.

Canh Nhị bất giác nói: "Nhìn ngực của nàng, thật lớn…"

"Bộp!" Canh Nhị ngã dúi về phía trước.

Y tự dưng bị công kích, quay phắt về phía sau nhìn, chỉ thấy khung xương khô màu đỏ như máu đứng sau lưng y đang chống nạnh, miệng còn phát ra tiếng cười 'khằng khặc' như bị tâm thần.

"Ngươi điên rồi? Bên ngoài vẫn có người ở đấy, ngươi dám ra khỏi? Ngươi còn không đi vào! Hai người kia sẽ biết đấy!" Canh Nhị vội, nhất thời cũng quên phải trả thù.

Khung xương khô muốn đưa tay bắt y, Canh Nhị vội vã vọt sang một bên.

"Đừng náo loạn! Giờ là lúc đùa giỡn sao?" Canh Nhị muốn khóc.

Truyền Sơn thích ý rời khỏi thức hải, hắn cuối cùng đã thỏa mãn nguyện vọng vỗ gáy Canh Nhị. Cẩn thận để ý hai người bên cạnh, phát hiện họ vẫn hết sức chăm chú chú ý tranh đấu phía dưới, cũng không phát hiện điều dị thường của hắn nên cũng yên lòng.

Truyền Sơn ló đầu nhìn giờ, mặt lại bị nham thạch bên cạnh cọ vào, tiện tay đè lên một khối nham thạch thò ra ngoài, đột nhiên phát hiện hình dạng của nó khá… quyến rũ? Liền lập tức trêu đùa Canh Nhị: "Ngươi nghĩ khối nham thạch thò ra này giống cái gì?"

Canh Nhị dùng thần thức ngắm nghía, mặt đỏ lên, vội nói: "Họ La kia, ngươi đừng sờ soạng."

"Ơ? Xúc cảm tốt ghê a." Truyền Sơn kinh ngạc, khối nham thạch bên cạnh thò ra sờ lên không những không có cảm giác thô ráp mà còn khá là nhẵn mịn mềm tay.

Truyền Sơn nhịn không được lại xoa thêm hai cái, còn gõ gõ.

"Họ La kia, ta khuyên ngươi tốt nhất…"

Canh Nhị còn chưa nói dứt lời, trong tai Truyền Sơn chợt nghe thấy một giọng nói uyển chuyển, ngọt ngấy lại mang sự ngượng ngùng.

"Ca ca, ngươi thật đáng ghét!" (chết chửa, hố hố, lưu manh thì cho chết)

"…" Truyền Sơn cả kinh. Ai đang nói chuyện?

Canh Nhị một tay che hai mắt mình. Người này thảm rồi…

"Ca ca, ngươi thiệt háo sắc a, tay ngươi cứ một mực sờ chỗ đó của người ta á."

Truyền Sơn rựt rựt da mặt, mau chóng rụt tay lại, cũng đồng thời cầu khẩn ông trời: ngàn vạn lần đừng như hắn nghĩ.

Trên vách nham thạch xuất hiện một khuôn mặt quả táo béo mập, lập tức khiến ai kia chìm xuống vực sâu tội ác. Sao lại là một tiểu cô nương chứ? Tốt xấu gì tuổi cũng phải lớn chút, thành thục một chút…

Hai vệt đỏ ửng điểm tô trên khuôn mặt nhỏ nhắn, trên đỉnh đầu của nữ hài còn có một cái sừng lồi hẳn lên màu trắng nho nhỏ.

"Ca ca, lúc nào thì ngươi tới cưới ta?" Cổ nữ hài đột nhiên dài ra, chỉ thiếu chút là dán lên mặt Truyền Sơn. Nàng rất hài lòng với khuôn mặt của Truyền Sơn, ừm, tốt lắm, rất chi là đàn ông.

Truyền Sơn thậm chí có thể cảm giác được làn lông mi dày của đối phương xẹt qua trán hắn, làm hắn sợ một tay chống đất, lộn mèo một cú; hối hả dán lên vách tường đối diện.

"Ngươi là cái thứ gì?" Đả kích này quá lớn, dù hắn có thể tiếp nhận bản mặt trẻ con mang bộ ngực to đùng, nhưng mà cái cổ như con rắn thế kia, thôi khỏi bàn.

Hai người Kỷ, Giang không biết xảy ra chuyện gì, vừa định hỏi thì phát hiện xà nữ trên vách nham thạch.

"Ngươi là ai? Chu Nhan?!" Xà nữ hiện thân, Chu Nhan bị nàng giấu kín cũng hiện bóng dáng.

Chu Nhan mặt ngây đơ, thuốc bột nắm trong tay không dám vẩy ra, lòng thầm kêu to: đây là chuyện gì vậy a?!

"Ca ca, ngươi thật đáng ghét! Vừa rồi còn nắm người ta chặt như vậy, bây giờ đã trở mặt rồi. Ta mặc kệ, ngươi sờ người ta rồi thì phải phụ trách!"

Cổ nữ hài lại dài ra lần nữa, uốn lượn vòng qua hai người Kỷ, Giang tới trước mặt Truyền Sơn, tiện thể còn có bộ ngực sừng sững nữa.

"Tộc Sừng Xà!" Giang Hâm thất thanh hô.

Truyền Sơn là tên da mặt dày, mặt cũng không đỏ nói: "Ngại quá, cô nương, ta không cố ý, ngươi dán trên vách tường, ta nào có biết…"

"Hu hu, ngươi sờ mó ta, còn muốn chống chế, hu hu, người ta không muốn sống nữa!" Nữ hài không chịu nghe theo cứ vặn vẹo người ghê gớm.

Truyền Sơn chỉ cảm thấy mặt nữ nhân này càng hồn nhiên mỹ lệ, thân thể ấy lại càng kinh khủng. Cái cổ kia, cái thắt lưng kia!

"Ngươi xong đời rồi." Kỷ Tú Anh nói với vẻ đồng tình: "Nữ tử tộc Sừng Xà quấn lấy ngươi, trừ phi ngươi cho nàng hấp thụ đủ ba lần tinh nguyên, bằng không ngươi cũng đừng nghĩ thoát khỏi nàng. Nếu ngươi giết chết nàng, người nhà nàng đều sẽ tới quấn lấy ngươi. Tộc Sừng Xà giỏi về ẩn núp, còn biết phóng trận pháp ảo, ngươi căn bản khó lòng phòng bị, sớm muộn cũng sẽ có ngày sẽ là của nàng."

Giang Hâm ở một bên, sắc mặt quái dị, nói: "Ngươi tốt nhất cứ đáp ứng nàng, dù sao cũng chỉ ba lần, nghe nói tộc Sừng Xà làm chuyện ấy, còn rất tiêu hồn. Mà nếu ngươi từ chối hay giết nàng, tộc Sừng Xà quấn lấy ngươi gây phiền mãi mãi, mãi đến khi hút khô ngươi mới thôi."

Truyền Sơn kích động run rẩy, chẳng lẽ, chẳng lẽ ta đã gặp phải nữ lưu manh Ma tộc?

"Canh Nhị, làm sao giờ?"

"Lời họ nói đều là sự thực. Không có cách nào cả, trừ phi ngươi mạnh đến mức tộc nhân tộc Sừng Xà không dám trêu chọc ngươi. Hơn nữa vừa rồi cũng là ngươi chủ động trêu chọc người ta, ta đã bảo ngươi đừng sờ ngươi còn cứ sờ mãi."

“Ta làm sao biết ngực của nữ nhân lại mọc ở trên tường?!” Truyền Sơn ấm ức kêu to.

“Ca ca, ngươi tên gì? Mùi trên người ngươi thật là thơm, Tư Nạp ta rất thích, ca ca, đêm nay chúng ta thành thân đi!” Mỹ nữ xà Tư Nạp quay người một vòng, bỏ qua khách hàng Chu Nhan, quấn lấy Truyền Sơn.

Truyền Sơn đã trốn đến cửa động, cơ thể đối phương sắp quấn lấy hắn, nhưng khổ nỗi hắn ở đây, ngay cả đưa tay đánh người cũng không dám, thấy sắp không tránh được nữa, Truyền Sơn kêu gào một tiếng, thả người nhảy, dứt khoát, kiên quyết nhảy xuống.

“Ca ca! Đừng bỏ Tư Nạp !” Mỹ nữ rắn phóng người đuổi theo ra ngoài động như tia chớp.

“Ầm!” Đuôi của mỹ nữ rắn vốn muốn ngoắc lấy Truyền Sơn, nhưng bị đẩy mạnh ra do lực thủ hộ của hộ giáp.

“Trời muốn tuyệt ta !” Truyền Sơn kêu thảm thiết, mỹ nữ rắn này, làm hại cơ thể hắn vốn rớt xuống khoảnh đất trống đằng sau đàn tế nhưng lại bị chệch, thế là rơi thẳng xuống huyệt động ngọn lửa giữa đàn tế.

“Hỏng rồi! Có người muốn cướp ngọn lửa!” Tiễn tộc canh giữ ngọn lửa lo lắng hô to.

“Bắt hắn! Ngăn hắn lại!” Ma tu cũng rối loạn.

Hộ giáp chặn nhiệt độ, ngón chân Truyền Sơn sắp đụng tới ngọn lửa, hay cho Truyền Sơn, vào đúng lúc này còn có thể dùng lực xoay người, muốn nhờ vào huyệt động có ngọn lửa. Thấy Truyền Sơn sắp thành công, hướng rơi của thân thể cũng hơi thay đổi.

“Bắt được ngươi rồi! Giỏi cho tên… A!” Tộc trưởng Tiễn tộc tay chân nhanh nhất, cánh tay thật dài thoáng cái đã bắt lấy chân Truyền Sơn.

Truyền Sơn vô thức tránh né, người xoay một cái, nào ngờ tuy tránh được tay của tộc trưởng Tiễn tộc, nhưng xui xẻo rơi thẳng vào trong huyệt động có ngọn lửa, tiếng kêu thảm thiết liên thanh cũng không để lại được.

“… Ngã xuống rồi?” Tộc trưởng Tiễn tộc mặt mờ mịt, nhưng rất nhanh hắn đã vui vẻ.

“Ha ha! Chết cháy những người từ ngoài tới tham lam các ngươi đi! Chết cháy ngươi đi! Ha ha ha!”

Đáng thương cho Truyền Sơn còn chưa được mọi người nhìn rõ mặt, đã bị ngọn lửa màu lam sẫm nuốt trọn.

“Ca ca!” Mỹ nữ rắn kêu như chết rồi.

“Đáng tiếc cho bộ hộ giáp siêu cấp.” Kỷ Tú Anh mặt lộ tiếc hận.

Giang Hâm nhìn chằm chằm tia sáng màu lam sẫm giữa đàn tế, lần đầu tiên mất lòng tin với việc bắt ngọn lửa.

Chu Nhan thừa dịp hai người Kỷ, Giang lơ là, bị thứ khác hấp dẫn, liền xoay người chạy ra ngoài động. Hắn từ bỏ ngọn lửa, giờ chạy trốn mới là trọng yếu.

“Chu Nhan! Muốn chạy cũng được, để Hóa Anh Đan lại!” Kỷ Tú Anh quay đầu hét lớn, giơ tay giơ mười ngón quặp.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra nhanh chóng, nhanh đến nỗi những người đang tranh đấu bên dưới và những Ma tu đang chờ đợi ‘bọ ngựa’, ‘ve sầu’, ‘chim sẻ’ đều chết hết trên vách nham thạch hơn phân nửa cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

—

66. Quyển 6 - Chương 10

Tiễn tộc, kể cả những ma tu tới tranh đoạt mồi lửa đều cho rằng tên xui xẻo đột nhiên xuất hiện kia chết là cái chắc.

Thậm chí còn có người trong Tiễn tộc tranh thủ đánh giá: "Từ trước tới giờ chưa thấy người từ ngoài tới nào ngu xuẩn như thế, lại đi nhảy luôn vào hố lửa để cướp ngọn lửa, đây không phải muốn chết sao?"

"Không phải tộc trưởng đẩy hắn xuống sao?" Người Tiễn tộc đứng bên trái nói.

"Ta nghi hắn tới tự sát, ngươi không thấy đằng sau hắn có một nữ tộc Sừng Xà sao?" Người Tiễn tộc đứng bên phải hắn đáp.

"À!" Người Tiễn tộc phát biểu cảm nghĩ lúc đầu đã hiểu, "Ta đã nói mà, người từ ngoài tới dù có ngu cũng không điên đến nỗi nhảy thẳng vào hố lửa!"

"Tộc Sừng Xà thật đáng sợ, may mà họ không có hứng thú với Tiễn tộc chúng ta." Người Tiễn tộc đứng bên cạnh xen ngang.

"Đúng vậy đúng vậy, nếu nói thế, người từ ngoài đến cũng thật đáng thương. Tộc Sừng Xà hình như cực thích người từ ngoài tới."

"Nhưng tộc trưởng nói là ổng đẩy..." Ý kiến của Tiễn tộc bên trái bị mọi người quên lãng.

So với ý kiến của Tiễn tộc, những Ma tu đều nhất trí, đều thấy Ma tu rơi vào hố lửa này vừa đáng thương vừa bi thảm mà lại cũng rất buồn cười.

Nhưng họ đều hiểu, bị tộc Sừng Xà quấn lấy, thực sự rất đáng sợ. May là ánh mắt của tộc Sừng Xà rất kỳ lạ, hơn nữa nếu ngươi không chủ động trêu chọc họ thì bình thường cũng không sao hết.

Đoạn nhạc đệm kết thúc, mỹ nữ tộc Sừng Xà thương tâm quá đỗi cuối cùng cũng nhớ ra mình còn một khách hàng, vội vã chạy đi tìm hắn. Đám người trông ngọn lửa thì vẫn đứng ở đó.

Ma tu trốn trên vách nham cho rằng mình là kẻ săn cuối cùng, ở bên dưới liều mạng với Tiễn tộc cũng không phải là đánh nhau vô ích, họ đều là người có kinh nghiệm nhất định để bắt ngọn lửa, theo họ, ai tiếp xúc với ngọn lửa trước thì người ấy liền thắng. Bởi vì chỉ cần bắt ngọn lửa vào trong người, người khác liền khó mà đạt được.

Những Ma tu sống chết mặc bây này phần lớn đều không có kinh nghiệm bắt ngọn lửa vào trong cơ thể, bình thường họ đều dùng pháp bảo hút lấy ngọn lửa để sử dụng cho mình. Đây cũng là nguyên nhân họ không dám xuống tay trước.

Mà trận tranh đoạt này chính là so sánh giữa can đảm và tốc độ. Ai tiếp xúc với ngọn lửa trước, ai dám thu mồi lửa vào cơ thể trước thì trận chiến tranh đoạt ngọn lửa này, về cơ bản có thể kết thúc.

Ngọn lửa bị người thu vào tuy có thể đạt được thông qua luyện hóa thân thể nguyên chủ, nhưng với loại tình huống này đạt được ngọn lửa, phẩm cấp của ngọn lửa cũng sẽ bị giảm sút đáng kể. Nếu như gặp phải ma tu tính tình kiên định, thích tự bảo, cùng kẻ địch chơi trò 'đồng quy vô tận' (cả địch và ta đều chết), đừng nói đạt được ngọn lửa, giữ được mạng hay không cũng là vấn đề.

Cho nên các Ma tu tới tranh đoạt ngọn lửa đại khái đã chia làm hai đội, một đội muốn tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước được trước), một đội thì chờ đợi cơ hội ra tay tốt nhất. Trong đó, người tới xem cũng không phải không có, nhưng rất là hiếm hoi.

Lúc Truyền Sơn bị ngọn lửa màu lam sẫm nuốt trọn, cũng cho rằng mình chết chắc rồi.

Thậm chí hắn còn tưởng chừng như mình đã ngửi thấy mùi da khét khi bị thiêu cháy. Nhưng nỗi đau đớn ban đầu còn chưa tới nỗi không thể chịu đựng được, trong lúc ý thức vẫn còn tỉnh táo, hắn thấy xung quanh thân thể mình đã hình thành một vòng sáng, chắn ánh lửa xanh sẫm ở bên ngoài.

Một đống lửa xanh sẫm cháy bập bùng xuất hiện ở dưới chân, đây là ngọn lửa nguyên thủy sao?

Truyền Sơn cảm thấy thân thể mình đã dừng lại một chút, tựa hồ như bị cái gì đó ngăn trở xu thế rơi xuống.

“Ta đã hiểu.” Canh Nhị đột nhiên nói.

“Ngươi hiểu cái gì?” Truyền Sơn nhịn không được hỏi y.

“Ta đã hiểu nhiệm vụ này rõ ràng không thể hoàn thành vì sao lại có thể trở thành một nhiệm vụ rồi. Đây không phải ngọn lửa nguyên thủy chân chính, đây là ngọn lửa địa tâm do lực lượng của ngọn lửa nguyên thủy kích phát ra. Nhiệm vụ của những ma tu này chắc là bắt nó.”

“… Ý ngươi là ta ngay cả chết cũng không đáng?”

Canh Nhị im bặt, một lát sau mới nhỏ giọng nói: “Không đâu, ngọn lửa nguyên thủy chắc là ngay bên dưới, ta có thể cảm giác được lực lượng của nó.”

“À, nói thế nghĩa là ngươi thấy ta chết rất đáng giá?” Ai kia thấy mình rất xui xẻo, rất oan uổng cực kỳ muốn lấy con rùa kia mài răng.

“… La Truyền Sơn, ngươi ngang ngược không nói lý.”

“Ta đâu có ngang ngược không nói lý? Dừng! Ta không muốn nói đi nói lại với ngươi chuyện này, muội ta cãi nhau cũng như thế này thôi. Bây giờ ta hỏi ngươi, ta nên làm thế nào?”

“Hiện tại ngươi có hai lựa chọn.” Canh Nhị nói, giọng cực kỳ nghiêm túc.

“Nói.”

“Uy lực của ngọn lửa nguyên thủy không phải ngươi của hiện tại có thể chống lại được, nó không những ảnh hưởng tới thân thể mà còn ảnh hưởng tới thần thức. Nếu như rơi xuống thêm chút nữa, ngươi sẽ không thể chịu đựng được, cho dù có hộ giáp hộ thân, nhưng bởi vì tu vi ngươi vốn thấp, hộ giáp không thể phát huy được tác dụng lớn nhất, dù ngươi không bị đốt thành hư vô thì cũng sẽ đau đớn bởi không thể chịu đựng nổi linh hồn bị thiêu đốt, mà dẫn đến thần thức tiêu tán.

“Thần thức tiêu tán thì ta sẽ chết à?”

“Đúng, cho nên hiện tại ngươi có thể chọn lựa: là để ta ném ngươi ra ngoài, ta xuống dưới bắt ngọn lửa; hay ngươi xuống dưới với ta, mạo hiểm cửu tử nhất sinh để ngươi bắt ngọn lửa.”

“Nếu như ta dự đoán được ngọn lửa nguyên thủy, có phải chỉ có bản thân ta mới bắt được nó.” Cũng may Truyền Sơn không bị lửa thiêu đến hồ đồ.

“Đúng. Tuy ta có thể bắt nó trước, sau này để ngươi từ từ thu phục nó, nhưng bởi vì ngươi không phải người đầu tiên thu phục nó, cho dù có mệnh lệnh của ta, nó cũng sẽ không phục ngươi, hơn nữa ngọn lửa đã bị thu phục một lần rồi thì cũng sẽ ảnh hưởng tới sự phát triển của nó. Ban đầu, người bắt nó tới đây cũng mang nó tới vào lúc nó đang ngủ chứ cũng không thu phục nó thật sự.”

“Thu phục… nó có trí tuệ? Nó sống à?”

“Ừm, ngươi có thể tưởng tượng nó có sinh mệnh na ná như quả xương khô ngươi đã từng ăn ấy.”

“Không có ý thức chủ thể, nhưng có phản ứng bản năng?” Truyền Sơn nhét bao nhiêu tri thức tu luyện căn bản như vậy cũng không phải nhét không.

“Đúng.”

Đây là một bước ngoặt rất quan trọng, Truyền Sơn luôn cảm thấy lần chọn lựa này sẽ quyết định tới độ thuận lợi của con đường tu luyện trong tương lai.

“Canh Nhị, nói thật, ta sợ chết, cũng không muốn chết. Lý trí bảo ta rời khỏi, nhưng tâm lý lại bảo ta không được làm kẻ nhu nhược. Ta cũng không biết chọn lựa thế nào.” Truyền Sơn nói thật.

“Ừa, nhưng bây giờ có một vấn đề…” Canh Nhị ngại ngùng, nói.

“Vấn đề gì?”

“Thực ra, nếu có thể chọn lựa, ta cũng không muốn bắt ngọn lửa ấy, bởi vì sẽ đắc tội… Oa !”

"Ai?!" Truyền Sơn cũng gào thét, chết tiệt, là ai đạp hắn một phát ở đằng sau đấy? Ở đây sao lại còn có người khác nữa?

Một phát đạp này làm Truyền Sơn xuyên qua ngọn lửa, rơi thẳng xuống tít chỗ tâm trái đất.

"Canh Nhị!"

"Một đã được chọn! Dù sao ngươi cũng đã rơi xuống rồi, hiện tại ta ném ngươi ra, ngươi chắc chắn phải chết. Nói chung bây giờ ngươi không bắt nó cũng không được!" Canh Nhị không dám mang Truyền Sơn trở lại mặt đất, y sợ cái thằng đạp họ lại nghĩ ra cách gì âm hiểm hơn nữa.

Truyền Sơn không nói gì với Canh Nhị nữa, hiện tại hắn cần vận hành toàn bộ công lực để chống lại nhiệt độ cực cao. Cảm giác khó thở, đau đớn không tả nổi, và cả cảnh sắc ly kỳ đã cướp đi tất cả sự chú ý của hắn.

Hắn cảm thấy mình rơi xuống rất lâu rồi, thấy rõ cả tầng nham thạch, tầng kim loại, xuyên qua tầng nham thạch nóng chảy, còn thấy được cả vô số tinh thạch cực kỳ mỹ lệ chói mắt, thế nhưng rơi xuống đó rồi mà vẫn chưa dừng, mãi đến khi hắn thấy một mảng đỏ sẫm, giống như nội tạng đang phần phật. Bởi vì hang có hình trụ, khiến hắn không thể thấy rõ toàn cảnh vật thể đỏ sẫm đấy, chỉ vô thức cảm thấy thứ đang phần phật kia chắc là một sinh vật sống.

Mà trên vật thể màu đỏ sẫm có nhịp điệu tiết tấu kia, có một khối tinh thể trong suốt trôi nổi, giữa tinh thể khảm một bảo thạch màu xanh sẫm có hình như giọt nước mắt, lấp lánh ánh sáng lạ kỳ.

"Hiện ngươi cái ngươi nhìn thấy chính là tâm của thế giới này." Canh Nhị giải thích trong đầu hắn.

"Giọt nước mắt dạng bảo thạch kia chính là ngọn lửa?" Truyền Sơn cố sức hỏi. Vì sao hắn lại cảm thấy ngọn lửa này tựa hồ không có thiện ý với 'trái tim' đang hoạt động như có sự sống ở phía dưới? Mà tinh thể bao vây nó kia chính là để không cho nó tiếp xúc trực tiếp với 'trái tim'?

Bên trong ngọn lửa dường như có cái gì đó đang cuộn trào, thi thoảng lại lóe lên một tia sáng đỏ, làm cho tinh thể càng thêm hoàn mỹ trong suốt… làm tất cả mọi thứ xung quanh trở nên mộng ảo, mỹ lệ. Truyền Sơn nhìn mà hoa mắt mơ màng, thậm chí ngay cả đau đớn như bị nướng cũng có thể tạm thời nhịn được.

"Thùng thùng! Thùng thùng!"

Truyền Sơn tựa hồ nghe thấy có ai đó đang gọi hắn, làm hắn bất giác vươn tay ra….

"Ngươi không biết bắt, để ta giúp ngươi."

Truyền Sơn còn chưa nói được chữ 'chờ' ra khỏi miệng, phần ngực hộ giáp đã nhanh chóng phát ra một tia sáng màu tím đen, tinh thạch vỡ tan, ngọn lửa xuất hiện, ánh sáng không đợi ngọn lửa chạy trốn, lập tức bao vây lấy ngọn lửa nhanh chóng thu về trong cơ thể Truyền Sơn.

"A a a !" Canh Nhị! Ta hận ngươi! Người nửa xương khô đáng thương kêu gào thảm thiết, có ngọn lửa đang phừng phực trong bụng hắn, thoáng cái, tất cả người đều biến thành một quả cầu lửa.

"A… đúng là không dễ bắt."

Trước khi ý thức bị bao trùm bởi nỗi đau do ngọn lửa gây ra, dường như Truyền Sơn đã nghe thấy Canh Nhị kinh hoảng hô lên một câu như vậy.

"Cái kia… Bây giờ ta giúp ngươi bắt ngọn lửa vào trong người người, ngươi cần phải chịu đựng, không được chết đó." Canh Nhị vẫn đang thầm thì cái gì đó với hắn, nhưng hắn đã không còn nghe rõ nữa.

Loại đau đớn này quả thực hơn hẳn những loại đau khổ trước kia, đến ngay cả nỗi đau bị quả xương khô dằn vặt như xé rách linh hồn cũng không thể bằng được.

Trong mông lung, hắn cảm thấy da, lông, tóc, cơ quan, nội tạng, kể cả xương cốt, tất cả đều bị thiêu đốt.

Hắn hối hận rồi, hắn muốn đi ra ngoài, hắn không cần ngọn lửa, hắn tin bản thân mình không cần ngọn lửa cũng có thể trở nên mạnh hơn, cùng lắm thì không đi con đường luyện khí này nữa, vừa vặn hắn cũng thấy hứng thú với con đường Kiếm Tu. Nam nhân mà, so với làm ra thứ gì đó, hắn càng thích lấy vũ khí để công kích hơn.

Đốt đi đốt đi, dường như hắn cảm thấy thức hải tối tăm của hắn cũng bị biến thành biển lửa, dòng suối máu kia cũng bắt đầu sôi trào…

"Truyền Sơn, ta đang nói với ngươi đây, ngươi phải dựa theo lời ta nói để thu phục ngọn lửa nguyên thủy này, dung nạp nó một cách an toàn vào cơ thể ngươi. Họ La kia? La Truyền Sơn!"

Canh Nhị phát hiện y gọi kiểu gì Truyền Sơn cũng không phản ứng thì luống cuống.

Xong rồi xong rồi, người này không phải cứ thế tiêu tán thần thần thức chứ?

Tuy rằng y có chút tư tâm, không dám tự bắt ngọn lửa này, thế nhưng y cũng thực sự không có ý hại họ La.

"Truyền Sơn? Ngươi tỉnh tỉnh! Ngươi không thể mất đi ý thức vào lúc này, mau tỉnh lại đi!"

Hu hu, y làm chuyện xấu rồi. Lúc nãy trước khi rơi xuống hoàn toàn, y không nên do dự, dù đắc tội sư huynh cũng tốt hơn là nhìn thấy người này chết?

Hay rồi, bây giờ kết quả của việc y do dự chính là làm họ La bị mất sạch ý thức. Mà nếu họ La không chủ động thu phục ngọn lửa, y dùng hộ giáp bảo vệ thân thể hắn cũng không có nhiều tác dụng lắm, ngọn lửa ấy rất nhanh sẽ luyện hóa hết toàn bộ thân thể hắn, từ trong ra ngoài, thậm chí cả linh hồn hắn. Mà khổ nỗi y lại là người nhét ngọn lửa vào trong cơ thể người này…

Làm sao giờ? Lẽ nào người này thực sự không thoát được cái chết?

Sớm biết như vậy, còn không bằng để hắn chết ở dưới lưỡi đao, ít nhất còn thoải mái chút. Canh Nhị vạn phần tự trách, luôn cảm thấy bản thân mình lại hại người, người này, người này còn là đồng bạn y gần đồng ý rồi chứ.

Hu hu hu! Đáng nhẽ y nên nghĩ tới, tu vi chân chính của người này chỉ có Luyện Khí Kỳ, thu phục ngọn lửa nguyên thủy đối với hắn căn bản là nhiệm vụ không thể hoàn thành được. Y, y lại hại người rồi… Hu hu!

Lẽ nào cứ như thế nhìn hắn hóa thành hư vô sao?

Không! Không thể được! Nhất định có cách gì có thể giúp hắn, nghĩ kỹ lại đi, đừng có hoảng, hãy nghĩ kỹ lại đi…

Canh Nhị vẽ lên bắp đùi mình như bị thần kinh, từng biện pháp hiện lên trong đầu y.

Có rồi! Canh Nhị nhảy dựng lên.

Sao mà ta lại ngu như thế, đến giờ mới nhớ ra cách này! Canh Nhị đấm vào đầu một phát, chạy thẳng tới bộ xương khô trong suối máu.

"Phụp phụp!"

Canh Nhị nhảy vào suối máu, ôm chặt lấy bộ xương khô màu máu không có ý thức phản ứng, rồi lại đưa thần thức của y hòa vào thần thức của Truyền Sơn không hề do dự, dự định thức tỉnh hắn từ bên trong.

Đây là một cảm giác rất kỳ diệu.

Trong mông lung, Truyền Sơn cảm thấy có thứ gì đó đang hòa vào mình, đau đớn bị lửa thiêu dần xa, một loại cảm giác thoải mái không thể dùng ngôn ngữ để tả làm hắn suýt thì rên rỉ thành tiếng.

"Truyền Sơn? Truyền Sơn…"

"… Canh Nhị?"

"Là ta, ngươi cảm giác được ta rồi chứ?"

"Ừ…" Truyền Sơn say sưa trong niềm vui giao hòa linh hồn, vừa rồi thống khổ bao nhiêu thì lúc này tiêu hồn bấy nhiêu.

"Tình cảnh hiện tại của ngươi rất nguy hiểm, ngươi phải tập trung tinh lực nghe ta bảo."

"Xuỵt… Đừng nói gì cả, như vậy cũng rất tốt, dường như ta đã thấy hình dạng của ngươi khi còn bé rồi…" Truyền Sơn mặt mày rạng người.

Canh Nhị thầm nghĩ, ta sẽ làm ngươi quên đi.

Truyền Sơn phát ra tiếng cười, "Nhị xấu xa, ngươi bây giờ nghĩ gì ta cũng biết hết."

"Vậy ngươi nghe thử xem chuyện bây giờ ta muốn ngươi làm nhất là gì!" Canh Nhị giận.

"Không cần." Truyền Sơn biết được cách thu phục ngọn lửa trực tiếp từ trong tâm tư của Canh Nhị sẽ gặp phải nỗi đau đớn thế nào, từ chối thẳng thừng. Hắn không muốn chịu đau đớn thế nữa, như bây giờ thoải mái biết bao. Ô, hắn muốn tiếp tục nhìn lén hình dạng Canh Nhị khi còn bé…

"Ngươi sắp chết…!"

"Chết thì chết đi."

"Chết rồi ngươi sẽ không thể giúp người nhà ngươi báo thù, cũng không thể thực hiện lời hứa với Dương lão và Bạch Đồng, càng…"

"Càng không thể gặp lại ngươi, còn có thể cảm nhận ngươi như vậy đúng không?"

"Ack, không phải, ý ta là…"

"Được rồi, ta đi thu phục mồi lửa, nhưng ta muốn ngươi phải đồng ý với ta một việc."

Canh Nhị đã từ trong thần thức người này biết luôn điều kiện của hắn, lập tức mặt mày nhăn nhó.

"Ta thích loại cảm giác này, Nhị ngoan, ngươi đồng ý sau này thường giao hòa thần thức với ta thế này thì lão đại ngươi làm gì cũng được hết."

Canh Nhị xấu hổ giơ ngón tay.

Truyền Sơn cảm nhận được suy nghĩ của y, trái tim đột nhiên bất ổn, thật là lạ, hiện tại hắn lại còn có thể cảm nhận được nhịp đập trái tim nữa.

"Không thể nào? Đây là một loại song tu sao?"

"Ừ." Canh Nhị nhỏ giọng đáp, vừa rồi nguy cấp cũng không nghĩ nhiều, bây giờ tỉnh táo lại mới phát hiện mình làm chuyện hoang đường biết bao.

"Hai nam nhân cũng có thể song tu à?"

Đó không phải vấn đề quan trọng được không? Canh Nhị không biết nên giải thích thế nào, chỉ có thể đẩy hắn: "Nhanh lên chút đi! Thân thể của ngươi sắp không thể chống đỡ được nữa rồi! Trở lại nhanh chóng vận hành ma công hỗn độn ta đã dạy ngươi đi."

Truyền Sơn còn muốn tiếp tục hưởng thụ niềm vui sướng ấy, nhưng hắn cũng không muốn thân thể của hắn thực sự hóa thành hư vô, không đợi Canh nhị giục lần nữa, lập tức cắn răng tiếp nhận thân thể của chính hắn do Canh Nhị dẫn đường.

"Au! Nương của ta a!" Đau quá chừng!

Vừa quay lại hiện thực, Truyền Sơn đã bị bao phủ bởi nỗi đau đớn khắp cả người, không thể quên được, giống như dời núi lấp biển.

"Mau! Vận hành ma công đi."

Truyền Sơn phát huy năng lực ý chí lớn nhất của bản thân để chống chọi với thống khổ để vận chuyển ma công.

"Ta nghĩ sau này chắc chắn ta có thể chịu được đau đớn…"

"Đừng lãng phí tinh lực của ngươi để nói!" Canh Nhị lớn gan quở trách hắn.

"Ngọn lửa nguyên thủy cũng là một mạch của hỗn độn, ma công của ngươi không bài bác nó, khiến nó cảm thấy ngươi là người một nhà, thu phục nó sẽ dễ dàng hơn."

Nói thì dễ! Ngươi thử mà xem đi! Truyền Sơn thầm gào rú. Lúc này hắn còn không biết thống khổ này là ai kia có tư tâm chủ động mang tới cho hắn, đến một ngày hắn biết được chân tướng….

"Cố gắng lên! Nếu ngươi có thể thu phục ngọn lửa nguyên thủy này, trong quá trình thu phục, thân thể ngươi sẽ được ngọn lửa rèn luyện sơ bộ, nếu rèn luyện thành công, sau này cho dù gặp phải tu giả Kết Đan Kỳ cũng không cần lo họ có thể phá nát cơ thể ngươi. Chúc mừng ngươi, cố gắng chịu đựng đi, ngươi có thể nhận được cơ thể 'kim cương bất hoại' đấy." Canh Nhị giả tạo, ra sức bốc phét các điểm tốt của việc thu phục ngọn lửa.

Truyền Sơn… đã bị ngọn lửa nguyên thủy tôi rèn cho 'tiêu hồn phệ cốt', chết đi sống lại, chẳng phản ứng được mà cũng không thể nhấn nhủ Canh Nhị.

"Ta tạm thời sẽ không rời khỏi thần thức của ngươi."

Truyền Sơn cảm thấy cuối cùng mình cũng nhận được đôi chút thoải mái.

"Nói cách khác… dù đau đớn tới đâu, ngươi cũng sẽ không ngất. Này, ngươi làm sao thế? Khí tức sao tự dưng bất ổn vậy? Ngươi phải chống đỡ a, tranh thủ trở thành tu giả đầu tiên thu phục ngọn lửa nguyên thủy chứ!"

Truyền Sơn bị dằn vặt đến 'dục tiên dục tử' rất muốn hỏi cái tên hâm đơ này, trước đây có phải đã từng có tu giả thu phục ngọn lửa nguyên thủy rồi không? Những người thu phục ngọn lửa nguyên thủy như vậy đều là quái vật gì vậy?

"Then chốt của việc thu phục ngọn lửa, đầu tiên phải giao các nguyên tố trong thân xác tiến hành sắp xếp lại một lần, giống như sắp xếp các phòng ấy, ngươi phải thu dọn ra một gian cho ngọn lửa nguyên thủy ở, sau này cần thì lấy nó từ trong căn phòng ấy ra là được. Tu giả bình thường đều sẽ đặt ngọn lửa ở đan điền, ngươi có thể thử xem."

Canh Nhị ra sức chỉ bảo, "Nhưng cường độ thân thể hiện tại của ngươi còn quá kém, phải để nó giúp ngươi rèn luyện thân thể một chút, ngươi đừng bài bác nó, mở rộng tâm thần để nó đốt, có hộ giáp bảo vệ ngươi, chỉ cần ý chí tỉnh táo, thần thức không tiêu tan thì ngươi sẽ không chết được."

Truyền Sơn vừa mắng vừa thử thả lỏng tâm thần. Dường như hắn đã thấy ngọn lửa rồi, thứ ấy đang tàn sát bừa bãi trong cơ thể hắn, tựa hồ muốn chui vào trong tim hắn?

Giỏi cho cái tên nhà ngươi! Tim của gia là nơi ngươi muốn chui thì chui sao? Đứng lại cho ta!

"Nhớ kỹ! Ngươi ngàn vạn lần không thể để nó khống chế, ngươi phải cho nó biết ngươi mới là chủ nhân của khối thân thể này. Ý chí của ngươi nhất định phải mạnh hơn nó, để nó biết ngươi không sợ nó, ngươi còn mạnh hơn nó."

Ngọn lửa xoay tròn chuyển tới chuyển lui, tựa hồ biết có người muốn bắt nó, lập tức bắt đầu tán loạn không quy luật khắp nơi.

Ta cho ngươi chạy! Ta xem ngươi chạy đi đâu nào!

Truyền Sơn nghiến răng nghiến lợi đuổi theo ngọn lửa, ngọn lửa chạy về chỗ nào, hắn liền đuổi theo hướng đó.

Đốt đi a, ngươi có giỏi thì thiêu cháy cha ngươi đi! Ta cũng không tin không thu phục được thằng nhãi nhà ngươi!

Một tháng trôi qua.

Ma tu trước đài tế đã không còn nhiều nữa, thế nhưng đến nay vẫn chưa có ai có thể thành công tới gần đài tế.

Dưới đài tế, sâu tít trong tâm vùng đất Huyết Hồn Hải.

Truyền Sơn đuổi theo ngọn lửa thương lượng với nó: "Tiểu Lam, chúng ta có gì thì nói, ngươi cứ đuổi ta thì chạy, ngươi cũng không ngại chóng mặt à. Cha dựng một căn phòng trong người cho ngươi an cư, sau này cha con chúng ta cùng nhau sinh hoạt, thế nào?"

Ngọn lửa đang đốt đầu hắn, dùng sức lớn nhất dằn vặt ký chủ của hắn để trả lời.

Canh Nhị ngồi xổm một bên nhăn nhó: "Ngươi mau đồng ý đi mà, ta đã một tháng không ăn gì rồi, ta cảm thấy sắp đói chết thôi."

Hai tháng trôi qua.

Người Tiễn tộc tựa hồ đã bỏ việc canh giữ đài tế, chỉ có hơn mười Ma tu tu vi trên Kết Đan Kỳ nhìn bên nọ bên kia, trong đó Giang Hâm, Kỷ Tú An và vị nhân ngư Ma tộc Biển Đen kia cũng có mặt.

Ở sâu tít trong tâm đất, Truyền Sơn ngồi bên ngọn lửa ra sức đốt răng hắn, hát với nó rằng:

"Gió to thổi vù vù, tiểu hỏa thiêu ù ù, ngươi nói ngươi ra sức như thế là vì sao? Chúng ta cùng nhau sống tốt đẹp biết bao, thật tốt đẹp biết bao!"

Ngọn lửa theo bản năng cảm thấy mình bị ức hiếp, càng nhảy tưng tưng ba trăm lần một ngày trong người Truyền Sơn như phát điên, thiêu xương cốt Truyền Sơn thành màu đỏ pha vàng.

Canh Nhị dò xét thân thể Truyền Sơn một vòng, bình luận trúng đích: "Tình huống rèn luyện không tệ, so với ta nghĩ còn tốt hơn. Nhưng nó lúc nào mới hết điên a? Ta thực sự thực sự rất đói rồi."

Truyền Sơn nhún vai, hài tử không nghe lời, hắn cũng rất bất đắc dĩ.

Ba tháng trôi qua.

Ma tu lại ít đi một nửa, lần này không phải kết quả của chém giết, mà là sau khi suy nghĩ về thực lực của mọi người ở đây, cảm thấy không địch lại thì chủ động rời khỏi. Giang Hâm chính là người chủ động rời đi.

Bên dưới, Truyền Sơn cuối cùng cũng dọn được một không gian ở đan điền, kích động chạy đi tìm ngọn lửa.

"Tiểu Lam, Tiểu Lam à! Mau đến xem đi, cha dọn nhà cho ngươi rồi này, ngươi xem có thích không?"

Ngọn lửa thù hằn nhìn người nửa xương khô… Không tự do, không bằng chết!

"Ta thấy cũng gần được rồi." Canh Nhị nhỏ giọng nói với Truyền Sơn

"Ta thấy cũng sắp." Ai đó bị thiêu từ nửa xương khô thành cả người xương khô sờ cằm, cảm thấy còn cần phải cố thêm chút nữa.

Bốn tháng trôi qua.

"Ta đi đây."

Nữ tướng tộc nhân ngư Biển Đen vì có tu vi cao nhất, nhận được cơ hội bắt ngọn lửa đầu tiên.

Nàng dùng một pháp bảo như vỏ sò, nhưng vỏ sò ném vào động một lúc, nàng đã mất liên hệ với pháp bảo.

Nhân ngư nữ tướng rất thẳng thắn, thấy pháp bảo không có công hiệu, lúc này tuyên bố rời khỏi, không hề lưu luyến mà rời khỏi thánh địa của Tiễn tộc. Nhiệm vụ này không thành, nàng còn có thể chờ nhiệm vụ khác, không đạt được ngọn lửa đối với nàng cũng chẳng là vấn đề gì.

Nữ tướng nhân ngư tu vi cao nhất rời khỏi rồi, lại có hai người thử dùng pháp bảo bắt ngọn lửa thất bại cũng lục tục rời đi.

Lúc này, Truyền Sơn đã lừa được lòng của cậu bạn ngọn lửa.

"Tiểu Lam à, hiện tại ngươi chỉ có bản năng, còn chưa tu ra được thần thức, theo cha ngươi đi, ngươi cũng có thể tu luyện theo ta, bằng không ngươi cứ đợi ở dưới này mãi, vĩnh viễn chỉ là trạng thái một hạt giống thôi. Cô đơn biết nhường nào a, chán chường biết bao, ngươi nói đúng không?"

Cậu bạn ngọn lửa do dự, ấm ức, chần chừ ở chỗ đàn điền nhưng không chịu vào nhà.

"Đúng vậy, ngươi có thể theo chúng ta đi ra xem thế giới này, ừ, càng nhiều thế giới hơn. Có rất nhiều rất nhiều thức ăn ngon và đồ chơi vui, chờ ngươi tu hành ra thần thức rồi, có ý thức của ngươi rồi, ngươi có thể cảm thụ được những điều đó. Nếu ngươi có thể tu thành thân thể…" Canh Nhị đang ngắm nghía ba pháp bảo vừa lấy được, đột nhiên như ý thức được gì đó, nhanh chóng liếc Truyền Sơn rồi im tiếng không nói.

Truyền Sơn coi như mình không nghe thấy. Yêu quái thì yêu quái đi, ngươi không bỏ ca, ca cũng không ghét bỏ ngươi. Mặc kệ tiểu tử ngươi là rùa biển thành hay hộ giáp biến thành, chỉ cần ngươi vẫn là Canh Nhị là được.

Cậu bạn ngọn lửa lặng lẽ bước thêm bước tới gần gian nhà.

Truyền Sơn thấy vậy, lập tức rèn sắt khi còn nóng: "Tiểu Lam à, cha đáp ứng ngươi, chờ ngươi tu ra thần thức, ngươi có thể tùy thời rời đi."

Canh Nhị nói, ngọn lửa nguyên thủy này muốn tu ra ý thức bản thân, ít nhất còn cần ba, năm vạn năm. Lâu như vậy… hắn còn không biết có thể sống được tới lúc đó không nữa là. Hơn nữa không cần đến ngàn năm, chắc hắn đã có thể tu ra được tam muội chân hỏa của hắn, đến lúc đó có tiểu lam hay không cũng chẳng sao sất.

Cậu bạn ngọn lửa nghe người nửa xương khô dụ dỗ rồi, chỉ có thể phán đoán dựa vào bản năng.

Ừm… hình như, hình như… vào trong thân thể này ở cũng không tệ.

Năm tháng trôi qua.

Một người trong năm tên tu ma còn lại bước về phía đài tế một bước.

Năm Ma tu này cũng đều có bản lĩnh bắt ngọn lửa nhốt thẳng vào trong cơ thể, tu vi đôi bên cũng kha khá nên cứ theo dõi nhau giữ đến bây giờ.

Một người hành động, tất cả mọi người hành động.

Năm người gần như cùng một lúc đánh về phía huyệt động giữa đài tế. Trong tay mỗi người đều bấm một loại pháp quyết bắt ngọn lửa, người nào người này thoạt nhìn đều như tình thế bắt buộc.

"Cạch cạch." Đài tế phát ra tiếng động kỳ quái.

"Cạch cạch cạch cạch cạch." Tiếng động càng ngày càng rõ ràng.

Năm tên Ma tu đồng thời thu tay lại, nhất tề lùi ra ngoài một bước.

"Ầm !"

Đài tế nứt toạc ra, một ngọn lửa hung mãnh bùng bùng nhảy lên giữa không trung.

Có người sốt ruột vừa thấy ngọn lửa liền cho rằng ngọn lửa xuất thế, khẩn cấp xông lên muốn bắt.

Mà trong đó cũng có người nhãn lực tốt, nhìn ra trong ngọn lửa tựa hồ bao vậy một khối thân thể hình người, sửng sốt rồi liền hãm chân lại.

Cảm giác bắt ngọn lửa vào đan điền… Truyền Sơn không có phúc khí được hưởng.

Lúc ngọn lửa xông vào chỗ hắn dọn cho nó ở đan điền, "Ầm" một tiếng, hắn nghe thấy tiếng đan điền của mình nứt toác ra.

Tiếp theo hắn liền thần trí mù mờ, thoáng giây đó đã kích thích làm hắn từ sâu tít trong tâm vùng đất nhảy thẳng ra ngoài.

Vừa ra đã thấy ba người xông lên vây xung quanh hắn.

"Bên trong có người! Có người chiếm được ngọn lửa!" Một gã Ma tu hổn hển kêu lên.

"Giết hắn!"

Kỷ Tú Anh xuyên qua ngọn lửa thấy được hộ giáp quen thuộc, hưng phấn suýt thì kêu ra tiếng. Thấy bốn người khác cùng vây tới, hắn lại lùi về sau một bước.

Hắn ta biết tu vi thực tế của người này cũng không ra gì, dựa vào thân hộ giáp kia thôi, hắn ta có thể chờ, chờ tới lúc hắn cởi hộ giáp kia ra, đến lúc đó hắn có thể không tốn chút sức lấy được cả người, bảo bối, ngọn lửa.

Bốn Ma tu còn lại nhãn lực cũng không kém, lúc đó đã có người kêu lên: "Nhìn hộ giáp của hắn!"

“Pháp bảo siêu cấp?!”

Âm tắt, “vù vù vù”, trong khoảnh đất trống lại thêm mấy người nữa. Những người này đều là Ma tu giả bộ rời đi, nhưng trốn ở một bên chuẩn bị ngồi làm ngư ông đắc lợi. Nhưng nay thấy ngọn lửa đã bị người đoạt được, pháp bảo siêu cấp cũng xuất hiện, cuối cùng họ đã không nhịn được nữa.

“Truyền Sơn cẩn thận!” Canh Nhị nhắc nhở trong đầu hắn.

Truyền Sơn thoáng thanh tỉnh một chút, chỗ đan điền tựa hồ có lực lượng gì đó đang nổ tung, hắn sắp không khống chế nổi nữa rồi.

“Toi rồi! Tu vi ngàn năm của Trách Yểm và lực lượng của ngọn lửa xung đột nhau! Ngươi cần thời gian luyện hóa. Mau! Dùng thủ thế thủ quyết đánh phù trận ra, đẩy lùi họ rồi đi!”

Truyền Sơn không dùng phù trận, hắn cần xả hơi trực tiếp!

Trong nháy mắt, cánh tay phải của hắn đã biến thành một bộ lợi kiếm xương khô huyết hồng, mảnh che tay trên cánh tay trái biến thành tấm chắn, nam nhân bày ra tư thế công kích quen thuộc nhất hắn học được trong quân đội.

Không sợ chết thì tới đi! Nam nhân cười dữ tợn, xem gia giáo huấn các ngươi thế nào!

“Người này không nhìn ra được tu vi, mọi người chỉ có vây công hắn mới có cơ hội!” Kỷ Tú Anh thừa dịp loạn hô.

“Trước cứ giết hắn cái đã! Đồ đến sau lại chia.” Có người cao giọng hô.

“Mọi người cùng tiến lên, muốn ngọn lửa và hộ giáp, mỗi người ra một pháp bảo, cuối cùng ấn theo ai đóng góp nhiều mà chia chác, ai cũng sẽ có phần.” Một cao thủ Nguyên Anh Kỳ đặt phương thức phân chia tự nhận là công bằng nhất.

“Được!” Tất cả mọi người thấy biện pháp này không tệ, đều đồng ý hết.

Truyền Sơn cười to một tràng, thân thể trong ngọn lửa lúc thì xuất hiện da, lúc thì chỉ có khung xương, thật giống như có thứ gì đang tiến hành đại chiến trong cơ thể hắn.

“Ha ha ha, các tiểu nhi, đừng lề mà lề mề ở đó nữa, các ngươi không lên thì để gia lên! Tất cả đều về với ông bà đi thôi!”

Khi hỗn chiến bắt đầu, Truyền Sơn nửa điên cuồng lấy một địch cả, có tu vi ngàn năm của Trách Yểm bùng nổ và bảo hộ của hộ giáp, nam nhân chỉ có Luyện Khí Kỳ hóa thân chiến thần, ngọn lửa chỉ mang người nhằm phía kẻ địch của mình.

Người vây công cũng không ngờ người này tu vi lại cao như thế, công kích sắc bén như vậy, trên người người này toát ra sát khí sắc bén và mùi máu tươi đậm đặc, tựa như sát tướng có kinh nghiệm sa trường. Chiếu thức công kích chiêu nào chiêu nấy trí mạng, tựa hồ đã quen lấy tính mạng người.

Nhân vật lợi hại này từ danh môn đại phái nào ra vậy?

“Bẹp!”

“A… au!” Ma từ đánh lén từ đằng sau che họng mình, ngã xuống mà không thể tin nổi. Đằng sau người này cũng có mắt sao?

Lưỡi dao xương khô sắc bén cuối cùng cũng thấy máu, đây là Ma tu đầu tiên chết dưới tay Truyền Sơn.

Ma tu Kết Đan Kỳ này bị chết cũng rất là oan uổng, hắn nào biết trong đầu Truyền Sơn còn có một người. Nhưng có lẽ hắn chết như vậy là rất tốt, nếu hắn biết tu vi thực của Truyền Sơn chỉ có Luyện Khí Kỳ, có lẽ chết rồi cũng bật mình sống lại được ấy chứ.

Truyền Sơn đổ máu càng điên cuồng hơn, bọc trong ngọn lửa vung lưỡi dao sắc bén và tấm chắn đánh nhau bừa bãi.

Giết giết giết! Người chắn ta đều đáng chết!

Công kích của người vây công đều bị hộ giáp trên người Truyền Sơn ngăn trở, pháp bảo công kích ném ra cũng bị Truyền Sơn một kiếm chém vỡ.

Thậm chí có Ma tu bất cẩn dây vào lửa trên người Truyền Sơn, kêu gào thảm thiết, bị thiêu cháy sống.

"La Truyền Sơn! Không được tạo thêm sát nghiệt nữa! Mau đi thôi!" Canh Nhị gào to trong đầu hắn.

"A a a!" Nam nhân kêu gào, thu lại thế tiến công, giơ lưỡi dao xương khô phát ra kiếm khí đánh nát nham thạch trên đỉnh đầu, chân đạp một bước xông lên, lưng phá tan nền đất nham thạch, lao ra khỏi mặt đất.

Ma tu không chết, không cam lòng cùng đuổi theo, Kỷ Tú Anh đuổi sau cùng, hắn ta biết người kia muốn đi đâu.

Thấy tất cả Ma tu đều đi hết, Tiễn tộc không biết trốn ở đâu chạy ra như ong vỡ tổ.

"Tộc trưởng, thánh hỏa mất rồi." Người Tiễn tộc đứng bên trái rơi lệ, nói.

Tộc trưởng lưng đầy gai nhọn mù mờ nhìn đài tế bị nghiền nát, sờ râu mép, nói: "Mất rồi thì thôi, chỉ cần tay nghề chúng ta vẫn còn, tất cả đều không phải vấn đề."

"Tộc trưởng, ngài quái lợi hại! Lời nói luôn có đạo lý." Người Tiễn tộc đứng bên phải lập tức vỗ mông ngựa. (nịnh hót)

"Đúng đúng, tộc trưởng, lòng dạ ngài thật quảng đại. Ngay cả Thánh hỏa lão tổ tông truyền xuống bị mất cũng không coi ra gì." Tiễn tộc đứng đằng sau cũng không cam lòng tỏ ra yếu kém, vỗ mông ngựa không được, hắn còn có thể vỗ móng ngựa. (ngu)

"Tiểu tử ngươi nói gì?" Tộc trưởng lé mắt, gai nhọn sau lưng xù lên.

"Ack, ta nói… người xem, chúng ta lại có thêm một cánh cửa ra vào lòng đất rồi, còn là lộ trình thẳng nhất nữa nhé." Tiễn tộc đằng sau lập tức giơ ngón tay chỉ lên trời.

Ánh mắt của chúng Tiễn tộc cùng nhau nhìn theo ngón tay của đồng bạn.

"Bộp bộp bộp bộp." Vô số hạt mưa rơi xuống, Huyết Hồn Hải tiến vào mùa mưa.

"Nhìn gì đấy? Còn không chắn cái lỗ lại! Không thấy dột nhà dột rồi à!" Tộc trưởng tức giận mắng to: "Đám lười biếng các ngươi! Thánh hỏa tổ truyền trông coi nửa tháng đã mất thì thôi, dù sao thứ đó cũng là tai họa. Nhưng nhà dột các ngươi cũng mặc kệ, các ngươi rốt cuộc muốn lười tới mức nào?"

"Ai nha, ta bận quá, tộc trưởng, không phải ta không muốn giúp, ta đã đồng ý làm đồ xx cho người xx mà còn chưa xong nữa nè."

Chúng Tiễn tộc vội vã nói những nội dung tương tự rồi giải tán cả đám.

… Ta muốn bãi quan cách chức! Tộc trưởng Tiễn tộc gào lên lần thứ năm trăm lẻ chín lần trong lòng, gào xong một lúc, hắn lại tự an ủi lần thứ năm trăm lẻ chín lần rằng: trời muốn giáng một trách nhiệm lớn lao cho người nào, trước khiến khổ tâm trí, mệt nhọc gân cốt….(1)

"Bộp bộp bộp bộp." Mưa càng rơi càng lớn, dần dần át cả giọng tộc trưởng Tiễn tộc lải nhải, cũng buộc hắn phải rời khỏi thánh địa thuở xưa này.

(1) Nguyên văn là "thiên hàng đại nhâm vu tư nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm trí, lao kỳ cân cốt, ngạ kỳ thế phu, khống hạp kỳ thân, hành phận loạn kỳ sở vi. Sở động tâm nhẫn tánh tăng ích kỷ sở bất năng" của Mạnh Tử, tức là "Trời muốn giáng một trách nhiệm lớn lao cho người nào, trước khiến khổ tâm trí, mệt nhọc gân cốt, đói rét thể xác, cùng quẫn thân thể; hễ muốn làm việc gì thì hoàn cảnh khiến gặp điều nghịch lý trở ngại. Trời làm như thế, để kích thích tâm tánh kiên nhẫn của người ấy,, hầu có đủ nghị lực xúc hành những việc chưa làm được." Nói chung là trước khi đạt được điều gì đó phải khổ tận cam lai cái đã

67. Quyển 7 - Chương 1-1: Tóm Tắt

Tóm tắt:

Một kẻ xui xẻo cực kỳ,

Một nhà tiên đoán tham ăn lại gà mờ,

Sắp sửa mở ra một đoạn song, tu, kỳ, duyên kinh thiên địa, quỷ thần khiếp?

Để cứu vớt Truyền Sơn xương khô sắp chết, Canh Nhị đành phải dùng pháp bảo cuối cùng hợp thể song tu!

Mà y mất đi hình thể, đành phải bám vào... bụng Truyền Sơn?

Truyền Sơn trong lòng biết là Canh Nhị vì hắn hao hết tu vi ngăn thương tổn, trong lòng cảm động và rối loạn, dứt khoát gánh trách nhiệm 'dựng phu'.

Không những mất mặt chờ Canh Nhị sinh ra lần nữa, đối mặt với bát quái (chuyện nhảm)

Ma tộc truyền 'ai làm bụng người nửa xương khô to lên', cũng chỉ có thể xấu hổ giận dữ nuốt vào bụng...

Nhưng mà, không có xui xẻo nhất chỉ có xui xẻo hơn nữa thôi, Truyền Sơn vừa mang bụng bầu, lần này rơi vào Thiên Ma cảnh hoa đào khắp nơi,

Canh Nhị buồn thương lần thứ hai ra tay, lại bị ma đầu Truyền Sơn tà hóa mang ra XX rồi OO!?

68. Quyển 7 - Chương 1-2: Đào Hoa

Phía sau truy binh không ngừng, Truyền Sơn vô thức chạy về phía thôn trang Ma một mắt, nhưng lúc chạy đến biên giới thảo nguyên thì lại bị lớp màng mỏng vô hình cản lại.

"A!" Mãi đến lúc này, Canh Nhị mới bừng tỉnh kêu lên trong đầu hắn: "Không thể vượt cấp, không thể quay lại. Tu vi hiện tại của ngươi đã đột phá yêu cầu của trạm kiểm soát, qua cửa thứ nhất rồi, không, phải là qua cửa thứ hai mới đúng. Đột phá được cửa biên giới thảo nguyên là cấp một, đoạt được ngọn lửa là hoàn thành nhiệm vụ cửa thứ hai. Ngươi không thể quay lại thôn trang Ma một mắt nữa."

Không thể quay lại thì thôi. Truyền Sơn quay đầu liền chạy về một phía khác. Nếu quay lại thật, đám Ma tu theo đằng sau kia chắc chắn sẽ mang đến tai nạn mới cho tộc một mắt.

"Nếu hiện tại ném ngươi vào chiến trường tộc Một Mắt và tộc Sừng Xà thì tốt rồi." Canh Nhị nói nghiêm túc.

Đúng vậy đúng vậy, chỉ bằng tình trạng ngọn lửa cháy bùng bùng trên người hắn bây giờ cùng công lực ngàn năm của Trách Yểm không thể khống chế, ném hắn vào chiến trường tuyệt đối có thể phát huy tác dụng lớn nhất. Tới lúc đó, chỉ cần rút tộc Một Mắt ra, nói không chừng một mình hắn cũng có thể giải quyết phân nửa tộc Sừng Xà.

Đáng tiếc, phía sau hắn lại cứ có cái đuôi không vứt đi được.

"Cẩn thận!" Canh Nhị kêu to.

Có Ma tu dùng phi kiếm đánh lén từ đằng sau!

Đê tiện! Nhờ công lực ngàn năm của Trách Yểm, cộng thêm Tiểu Lam quấy rối, lý trí Truyền Sơn sắp mất, chỉ hận không thể giết chết tất cả đám ma tu này.

Ai bảo các ngươi đuổi theo ta, ai bảo các ngươi đánh lén ta! Chết hết cả lũ đi!

Truyền Sơn xương khô mang một thân lửa quay lại muốn đuổi giết những Ma tu đánh lén hắn.

"Ngươi đang làm gì? Đây là lúc đánh nhau sao? Chạy mau a!" Canh Nhị tức quá quay lòng vòng trong đầu hắn, "Ngươi cho ta là vạn năng sao? Chỉ dựa vào tu vi hiện tại của ngươi, chỉ có thể mở ra tầng cấm chế thứ nhất của hộ giáp, miễn cưỡng có thể coi nhẹ công kích của tu giả dưới Kết Đan Kỳ, nhưng vấn đề là trong những Ma tu này còn có hai cao thủ Nguyên Anh Kỳ, ngươi có thể ngăn được mấy phát công kích của họ chứ? Cuối cùng xui xẻo còn không phải là ta? Ngươi cái đồ, cái đồ...!"

"Câm miệng!"

Canh Nhị đã yên lặng, không tình nguyện ngậm miệng lại.

Ma tu đánh lén hắn có lẽ vạn không ngờ tới hắn còn dám quay đầu lại phản kích khi có người đuổi theo, nhất thời cũng sợ.

Bộ xương khô cao to ở trong lửa cười dữ tợn với hắn ta, tay phải đột nhiên biến thành đao xương khô, dương tay muốn chém hắn ta thành hai nửa.

"Ớ?" Truyền Sơn ngạc nhiên vì mình lại chém thuận lợi đến vậy.

Canh Nhị thì thầm trong đầu hắn: "Hiện tại chẳng qua là ngươi mượn công lực ngàn năm của Trách Yểm, đợi lát nữa công lực tiêu tán thì ngươi sẽ phải gánh chịu đấy."

À? Đợi lát nữa là bao lâu? Truyền Sơn cười 'kha khá' bắt đầu điên cuồng vận chuyển ma công, công lực ngàn năm của Trách Yểm sao? Không dùng cũng phải dùng, dù sao lát nữa sẽ tiêu tán, đều phải chịu khổ cả, chi bằng bây giờ cứ thừa dịp dùng đi đã.

Bộ xương khô trong ngọn lửa cười 'ka ka' giơ đại đao chủ động phóng về phía những Ma tu truy kích hắn đằng sau.

"Ngươi điên rồi? Họ có hai Ma tu Nguyên Anh Kỳ đấy!" Canh Nhị kêu thảm thiết, bất đắc dĩ đành phải phối hợp, vừa đau lòng nói lần này lỗ to.

Bộ xương khô chết tiệt! Sau này nhất định phải bắt ngươi trả gấp bội lần.

Hộ giáp trên người bộ xương khô trong ngọn lửa đột nhiên phát ra tia sáng lóa mắt, ánh sáng đen đan vào ngọn lửa, thoạt trông càng giống màu vàng đen tạo cảm giác chói mắt và hung ác.

Truyền Sơn chỉ cảm thấy công lực ngàn năm và lửa của Tiểu Lam đang tàn sát bừa bãi trong cơ thể như được thứ gì dẫn đường, truyền theo hai bên cánh tay, phân ra mảnh che tay trên cổ tay trái và đao xương khô bên tay phải.

Công lực dâng trào và tinh lực vô tận làm hắn nhịn không được chợt quát một tiếng: "Giết !"

Các ma tu truy kích đằng sau hắn gặp tai ương rồi, tuy họ đã có tâm lý chuẩn bị, tên Ma tu xương khô có thể trộm được ngọn lửa này chắc chắn sẽ có tu vi không thấp quá, nhưng không ngờ tu vi của hắn lại cao tới trình độ này.

Bộ xương khổ lửa mặc hắc kim quy giáp hiện tại cho họ cảm giác như cao thủ cấp tôn giả Phân Thần Kỳ.

Tu ma đại thể chia làm chín cấp: Luyện Khí, Ngưng Khí, Kết Đan, Thành Anh, Xuất Khiếu, Phân Thần, Hợp Thể, Độ Kiếp, Thành Ma.

Ngươi nói ngươi – một cao thủ Phân Thần Kỳ sao lại không biết xấu hổ chạy tới Huyết Hồn hải theo chân họ cướp nhiệm vụ? Còn vô sỉ che giấu tu vi thực của mình, lừa họ theo sau cho rằng có thể đòi lại chứ?

Hay chưa, giờ thì dứt khoát quay lại truy sát họ! Vô sỉ! Qúa vô sỉ đó!

"Nhiều người cùng lên đi! Không thể để tên vô sỉ như thế đạt được!" Có Ma tu nhịn không được hô to.

"Đúng thế, mọi người liều mạng với ngươi!" Đây là một tên vừa hô vừa rút lui có trật tự.

Đến ngay cả hai Ma tu Nguyên Anh Kỳ cũng bắt đầu do dự, Ma tu xương khô này thoạt nhìn hình như không dễ chọc cho lắm? Nếu là cao thủ Phân Thần Kỳ thực sự, đừng nói hai Nguyên Anh, dù có hai mươi Nguyên Anh, nếu không biết cách phối hợp cũng chưa chắc có thể bắt đối phương.

Kỷ Tú Anh và Giang Hâm thầm đi theo đối phương trong lòng đều khá kinh ngạc và khó hiểu. Thì ra Ma tu xương khô này lợi hại như thế, một tiền bối chí ít cũng đã tu thành Nguyên Anh lại giả dạng làm Ma đầu mới sinh Luyện Khí Kỳ, thật cũng quá đáng quá đi?

Hai người Kỷ, Giang đều tự nhận là nhân vật tự phụ có trí tuệ cao hơn người khác, bị lừa, cảm giác càng thêm mất mặt. Tuy trong lòng họ hận quá, nhưng cũng sợ đụng mặt với vị tiền bối này. Hơn nữa nghĩ đến trước đó họ còn đắc tội lớn với vị tiền bối này, hai người Kỷ, Giang không hẹn cùng bắt đầu giấu thân hình.

"Muốn chạy à? Nghĩ hay nhỉ! Chết hết đi cho ta!" Truyền Sơn sao có thể để những Ma tu này chạy mất, hắn hiện thì thấy ghê gớm, nhưng chẳng qua là hiện tượng giả nhất thời thôi, chờ nó lui rồi, những Ma tu nếu vẫn còn thì người chết chính là hắn.

"Ngươi không thể tìm một nơi để tu luyện trước à? Cơ hội tu luyện tốt như thế..." Canh Nhị vẫn đang làu bàu.

Truyền Sơn ngại y phiền phức, tu luyện gì chứ? Hắn lại không thích lúc mình tu luyện, sau mông còn theo một chuỗi uy hiếp. Không giải trừ những uy hiếp này, sao hắn có thể an tâm cho đành?

"Ngươi vẫn không muốn giết người..."

"Câm miệng! Còn lắm mồm nữa ta liền thủ tiêu luôn ngươi đấy.

Canh Nhị nhát gan run một chập, im bặt.

Thấy Canh Nhị nghe lời, Truyền Sơn xương khô thỏa mãn nhe răng cười đánh về phía kẻ thù hắn nhìn trúng.

Nhất thời các loại công kích, thủ đoạn bay loạn khắp trời.

Các loại ánh sáng và tiếng kêu thảm đan vào nhau, huyết vũ phi dương. (mưa máu tung tóe)

Bộ xương khô lửa ngửa mặt cười to, hắn đã bao nhiêu lâu rồi chưa bất chấp mọi thứ như vậy? Một mực lẩn trốn chạy lưu vong, một mực bị người khác chèn ép đánh đám, điều này làm một đại nam nhân như hắn làm sao chịu cho được?

Dù thời gian lần diễu võ dương oai này không quá lâu, nhưng có thể xả một chút cũng tốt hơn.

Cơn mưa tầm tã bỗng nhiên đổ tới.

Mùa mưa của Huyết Hồn Hải tới rồi.

Từng Ma tu chết dưới công kích của bộ xương khô.

Có người trước khi chết chọn tự bạo, vọng tưởng kéo Ma tu xương khô cùng chết.

Nhưng khiến người ta cắn răng thống hận chính là, không biết có phải do mai rùa trên thân Ma tu xương khô quá lợi hại hay không, bất kể công kích thế nào đánh lên người hắn cũng không có bất luận hiệu quả gì.

Có một bảo giáp hộ thân mà bất luận công kích gì đều vô hiệu như thế, toàn bộ tình hình chiến đầu liền đương nhiên nghiêng về một bên. Công kích của Truyền Sơn tự nhiên cũng càng thêm trắng trợn, hoàn toàn bày hết tư thế liều mạng.

Một vị tôn giả Phân Thần Kỳ không những không có phong độ và ưu nhã mà một vị tiền bối nên có, còn dùng đấu pháp liều mạng, điều này làm các Ma tu vây công hắn... cảm đám lệ hoen mi.

Đây mới là Ma tu chân chính a, cực kỳ không biết xấu hổ!

Lại một gã Ma tu ngậm nước mắt chọn tự bạo, lão tử chết cũng không để tên không biết xấu hổ ngươi được sướng đâu!

Hộ giáp trên người Truyền Sơn khé lóe ánh đen, lại là một lần công kích vô hiệu. Truyền Sơn cười 'ka ka', điên cuồng truy sát hai Ma tu Nguyên Anh Kỳ còn sót lại.

"Được rồi! Ta bảo ngươi đừng giết người. Chúng ta nên đi thôi, thừa dịp bây giờ đi mau đi!" Canh Nhị bực dọc kêu lên.

"Không giết sạch họ, ngươi cho là họ sẽ bỏ qua cho chúng ta à? Đừng yếu mềm nữa!" Truyền Sơn giết đến cao hứng, đâu thèm quan tâm Canh Nhị đang vừa kêu gào vừa ngăn cản trong đầu hắn.

"Tên ngu ngốc xui xẻo nhà ngươi! Nếu như không có ta, ngươi đã sớm chết rồi! Hiện tại ngươi đang tiêu hao công lực thân thể ta đấy có biết không? Ngươi biết chút tu vi ấy ta đã tu luyện khó khăn thế nào không? Ta…"

"Câm miệng!" Truyền Sơn một phen chém ám khí kỳ quái, bước chân bỗng dưng lảo đảo. Chết toi, công lực của Trách Yểm tựa hồ sắp rút lại rồi? Xem ý của nó, tựa hồ muốn toàn lực đối phó Tiểu Lam?

"Ai bảo ngươi bắt ta câm miệng, hừ hừ, đợi lát nữa nguy hiểm thế nào ta cũng không nói cho ngươi." Canh Nhị cũng nổi giận, hầm hừ khoanh chân ngồi xuống, kiên quyết ngậm miệng lại. Y vừa phải duy trì lực lượng của hộ giáp, vừa phải khống chế công lực của Trách Yểm, vừa phải khuyên bảo ma đầu này, hắn còn mắng y? Còn dám hung ác y, còn nói muốn giết chết y… Oa nha nha nha nha! Tên ma đầu hỗn đản vô lương tâm!

Hai Ma tu còn đang đau khổ chống đỡ liếc mắt nhìn nhau, trên mặt cùng hiện vẻ may mắn.

Xem ra Ma tu tự bạo vừa nãy vẫn có hiệu quả, hay chưa, thế công kích của đối phương đã yếu hơn rồi.

Truyền Sơn cũng biết sắp sửa tới lúc đó, công lực của người khác dù sao cũng là của người khác, mượn nhiều cũng không dùng được bao lâu, huống hồ còn có một Tiểu Lam hỗn đản gây rối, chỉ là áp chế và điều chế chúng đã mệt, nếu không phải có Canh Nhị giúp hắn dẫn đường, hắn có thể công kích được lâu như thế hay không cũng còn là vấn đề ấy chứ.

Nhưng rõ ràng Canh Nhị cũng không phải vạn năng, y cũng sẽ mệt, cũng sẽ tới cực điểm. Truyền Sơn hơi tỉnh táo lại bắt đầu nghĩ cách giải quyết hai Ma tu cuối cùng.

Lúc này, Truyền Sơn hoàn toàn không có ý muốn dùng chút khí lực cuối cùng để chạy trốn, không giết hết những Ma tu này, uy hiếp sẽ không thể giải trừ, hắn và những người này đã kết oán hận, vọng tưởng hóa giải và quên lãng chẳng phải là trò cười ư.

Hôm nay không giải quyết họ, tương lai hắn nhất định sẽ thiệt thòi lớn. Đây là kinh nghiệm hắn đúc rút được từ chiến trường, nhân từ với kẻ địch, kẻ cuối cùng gặp tai ương chắc chắn là mình hoặc người một nhà.

Canh Nhị bất đắc dĩ, tình huống hiện tại không giúp cũng phải giúp, vừa nghĩ đến tu vi mình tiêu hao, Canh Nhị liền thấy xót xa, phải tu luyện mất bao lâu mới bù lại được?

Hai Ma tu Nguyên Anh Kỳ quyết định liên thủ dùng mười phần công lực oanh kích bộ xương khô lửa đỏ.

Truyền Sơn tránh cũng không thể tránh được, chỉ có thể cứng rắn chống chọi. Dù hắn muốn chạy trốn, hiện giờ cũng không trốn được. Nhưng hắn cố gắng chống chọi không để chọn phòng thủ mà chọn công kích. Hắn muốn chính là một kết quả lưỡng bại câu thương. Có Canh Nhị làm hộ giáp, hắn có can đảm, dũng khí và năng lực để liều mạng, cuối cùng liền xem mạng ai lớn thương nhẹ hơn.

"Ầm ầm!"

Một tiếng rầm rung động thiên địa, một mảnh thảo nguyên thoáng cái đã biến thành tiêu nguyên (tiêu = cháy sém) khô đen.

Sinh vật vốn có trên thảo nguyên đã sớm chạy hết trước khi các Ma tu khai chiến, đến ngay sinh vật dưới lòng đất cũng trốn xa hơn, ẩn mình sâu hơn dưới tít lòng đất.

Thân hình Truyền Sơn lay lắt quỳ một gối xuống đất, sức lực trong người phát triển mạnh mẽ. Nếu như lại một lần công kích nữa, hắn không biết mình còn chống đỡ được không. Nhưng may mắn là, hai Ma tu Nguyên Anh Kỳ kia rớt ở xa tít, mãi không thấy đứng dậy, tựa hồ thương thế còn nặng hơn hắn nhiều lắm. Hiện tại hắn chỉ cần đợi thể lực thoáng khôi phục, sau đó tiến lên giết hai người kia hoặc là buộc họ dùng hồn phách thề không quấy rầy hắn thì có thể an tâm đi.

Canh Nhị phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, lần công kích này tựa hồ cũng tổn thương khá lớn tới y.

"Nhị, ngươi xảy ra chuyện gì?"

"… Ta đã nói không được gọi Nhị!"

"Ngươi không sao chứ?"

"Sao lại không sao được? Ngươi yếu như thế, toàn bộ công kích đều do một mình ta gánh, ta sao có thể không sao? Hai gã kia chính là cao thủ Nguyên Anh Kỳ!"

Canh Nhị nói nhỏ, tiếng oán giận ép càng nhỏ hơn: "Hộ giáp cho ngươi dùng căn bản là lãng phí! Dù hộ giáp có mạnh hơn, người phối hợp không tốt, cấm chế mặt sau không đánh ra được, rất nhiều công năng cũng không thể phát huy, ta phải dùng tu vi thân thể mình để bù đắp, đúng là lỗ vốn…"

"Ngươi nói cái gì? Lớn tiếng lên, ta không nghe được."

Chính là không để ngươi nghe được, ai bảo ngươi không nghe được. Canh Nhị thở phì phì nói: "Không phải ngươi bảo ta câm miệng… Cẩn thận!"

Truyền Sơn ngẩng đầu, lửa trong viền mặt bỗng lóe ra, vô thức gào một tiếng, lập tức song chưởng giao nhau bảo vệ mặt mày, vận công lực toàn thân để chống đỡ thương tổn với uy lực khôn cùng chém tới!

Nói thì dài, chuyện thực ra chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Thì ra ngay lúc Truyền Sơn lo cho Canh Nhị, hai Ma tu Nguyên Anh Kỳ thương thế khá nặng đã chuẩn bị thầm rời đi, đánh không lại thì bỏ chạy, Ma tu không giống tu giả chính phái cần mặt mũi, biết rõ đánh không lại còn cứ cố chống đỡ.

Nhưng mà…

Hai người này sao lại không nghĩ tới, bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ ở đằng sau, có người ngầm mai phục đánh lén họ.

Người đánh lén hai người không phải ai khác, chính là hai người Kỷ, Giang vẫn âm thầm núp ở đằng sau.

Hai người này cũng là tuyệt phối, biết rõ không đánh lại được bộ xương khô nhưng lại không cam lòng bỏ đi như thế, vẫn cứ âm thầm đi theo đằng sau mọi người. Lúc nhìn đến Ma tu Nguyên Anh Kỳ bị thương, mà Ma tu xương khô tựa hồ cũng tạm thời mất đi sức công kích, hai người không hẹn mà cùng mưu toan cắn nuốt nguyên anh của Ma tu.

Dự định của hai người Kỷ, Giang rất đơn giản, đó chính là trước tiên cắn nuốt nguyên anh, sau đó rời khỏi nơi tu luyện, sau này sẽ tìm Ma tu xương khô để cướp ngọn lửa và hộ giáp.

Cắn nuốt nguyên anh của người khác để tăng tiến tu vi, đối với hai người Kỷ, Giang không có bất luận cản trở gì về đạo đức và lương tri cả, ngược lại, hai người họ đều coi đây như là một lần cơ duyên hiếm có. Mạnh được yếu thua, muốn mạnh hơn người khác trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, tự nhiên cần phải có một vài thủ đoạn riêng, cắn nuốt nguyên anh của người khác và dùng linh vật thiên địa còn không phải một chuyện sao? Hoàn toàn không cần do dự vì chuyện này.

Nhưng hai Ma tu Nguyên Anh Kỳ cũng không phải dễ chọc, sau khi nhìn ra dự định của hai người Kỷ, Giang, nỗ lực mấy lần chạy trốn không thành, còn bị bùa chú của Kỷ Tú Anh khống chế không thể nhúc nhích, mắt thấy nguyên anh của mình sắp bị người cướp đoạt, hai gã Ma tu không cam lòng biến mất như thế, thoáng quyết định đã dứt khoát tự bạo nguyên anh.

Hai người Kỷ, Giang đắc ý quá, không ngờ hai Ma tu Nguyên Anh Kỳ lại tỉnh táo và ngoan tuyệt như vậy, thoáng cái đã bị nổ cho một trận, ngay cả câu di ngôn cũng không lưu lại đã bị nổ cho tan xương nát thịt.

Còn Truyền Sơn chỉ do xui xẻo không đâu, bởi vì khoảng cách quá gần, lại không phòng bị gì nên bị trận nổ uy lực mười phần ấy liên lụy vào, bị nổ đến tiêu hồn phệ cốt, chẳng rõ sinh tử.

Cuối cùng Truyền Sơn tựa hồ mơ màng nghe thấy Canh Nhị ở trong đầu hét thảm một tiếng, sau đó chính là một mảng vắng vẻ và tối tăm.

Canh Nhị lão đệ, xin lỗi…

Nguyên anh tự bạo, vẫn là hai gã Ma tu Nguyên Anh Kỳ đồng thời tự bạo, hậu quả uy lực để lại chính là mảnh thảo nguyên này toàn bộ trở nên tan hoang, cây cỏ thành tro, đất đai tung tóe, mặt đất sụp xuống.

Hơn nữa, không những mưa to tầm tã không ngừng, rất nhanh, mảnh thảo nguyên bị nổ thành hố sâu đã thành một đường rãnh bùn nhão không nhỏ.

Từng ngày từng ngày trôi qua, rãnh bùn nhão trở thành đầm nước, dấu vết bị nổ ngày xưa tuy không biến mất hoàn toàn, nhưng sinh vật trên thảo nguyên đã bắt đầu chậm rãi trở về, đợi đến khi cây cỏ chết lại sống lại lần nữa, tin chắc ở đây rất nhanh sẽ khôi phục quang cảnh ngọn cỏ dài chim sải cánh bay.

Mùa mưa của Huyết Hồn Hải đã tới, rất nhiều loài động vật sợ mưa đã trốn vào chỗ núp, chưa hết mùa mưa sẽ không ra.

Còn chủng tộc không hề sợ mưa, chẳng hạn như tộc một mắt và tộc Sừng Xà.

Hai chủng tộc này mặc kệ mỗi ngày mưa to bay bay, liên hợp Ma tộc xung quanh biên giới thảo nguyên đánh một trận oanh oanh liệt liệt.

Tiễn tộc dưới lòng đất cũng không chịu được cô đơn, treo một giải thưởng lớn với toàn bộ Huyết Hồn Hải, nhất thời khiến nổi sóng to gió lớn.

Có người nói ngọn lửa thánh vật tổ truyền của Tiễn tộc bị người cướp đi rồi.

Có người nói tộc trưởng Tiễn tộc giận dữ, toàn tộc nhất trí tuyên bố với bên ngoài, treo giải thương nếu ai có thể tìm được người từ ngoài đã cướp ngọn lửa tổ truyền của họ, đem hắn làm thịt cộng với việc trả lại ngọn lửa cho Tiễn tộc thì người đó sẽ nhận được một trăm viên ma thạch thượng phẩm, hoặc là giúp hắn chế tạo một loại vũ khí thích hợp nhất.

Giải thưởng này làm các Ma tộc nghèo trong Huyết Hồn Hải sôi trào. Đây là cơ hội kiếm ma thạch hiếm có biết bao a! Một trăm viên ma thạch thượng phẩm…. Trời ơi, đây là một món của lớn biết bao! Vì nó, liều mạng thôi!

Tộc Một Mắt và tộc Sừng Xà đánh giết cũng treo bố cáo triệu tập dong binh (thuê binh đánh), phân biệt lấy số người tham chiến và giết địch để trả thù lao.

Cuộc chiến lần này của tộc Một Mắt và tộc Sừng Xà vô cùng kịch liệt, đã không còn là tư đấu giữa hai thôn trang, mà tiến triển thành ẩu đả giữa hai chủng tộc. Chiến trường cũng từ biên giới thảo nguyên chuyển sang đất thảo nguyên, hai chủng tộc đều có đoàn đội thân hữu gia nhập cuộc chiến này, từng Ma tộc bản thổ của Huyết Hồn Hải bị cuốn vào.

Giải thưởng Tiễn tộc treo, bố cáo dong binh của hai tộc, hai tộc đại kích thích đã làm vô số dân thất nghiệp của Huyết Hồn Hải chạy tới biên giới thảo nguyên. Đối với rất nhiều dân tộc sinh sống trong Huyết Hồn Hải, mùa mưa vốn là một mùa thanh nhàn, ngoại trừ đánh nhau trên giường cũng không có việc gì khác để làm. Mỗi khi tới mùa mưa, vừa là mùa một phần Ma tộc cô đơn, cũng là mùa một phần Ma tộc đại triển quyền cước.

Mùa mưa lắm thị phi, đây là ngạn ngữ do các lão Ma tộc trong Huyết Hồn Hải truyền xuống, mà câu ngạn ngữ này đã được nghiệm chứng mấy vạn năm lịch sử, càng chứng minh được tính chuẩn xác của nó.

Mưa to rơi gần bốn tháng trời, nhưng mùa mưa của thảo nguyên vẫn chưa qua. Mưa to phiền não mỗi ngày không dừng.

Một loài động vật như nai con đội mưa cúi đầu uống ước bên đầm nước mới xuất hiện.

"Ùng ục!" Vị trí giữa đầm nước bỗng phtas ra tiếng quạt nước thật lớn, một khối xương khô cao to cả người cháy đen đột nhiên nổi trên mặt nước.

Nai con bị dọa chạy như điên.

Bộ xương khô nổi giữa đầm nước đưa tay lau mặt, mù mịt nhìn bốn phía.

Ack, đây là tình huống gì vậy?

Bộ xương khô mơ hồ chậm rãi bò lên bờ, ngồi xuống bên bờ.

Ngồi một lát, bộ xương khô gãi đầu, rất nhanh, ký ức trước vụ nổ đều tràn về trong đầu. Nhưng…

Truyền Sơn cúi đầu nhìn về phía bụng mình, ai có thể nói cho hắn, cái bụng cao cao lồ lộ giống như phụ nữ có thai này là thế nào không?

Vỗ vỗ, cảm giác rất là chắc chắn.

Nhìn quét trên dưới một lần, không tệ, có lẽ là khung xương ban đầu của hắn. Tuy biến đen, nhưng bên trong cũng không bị thay đổi. Nhìn kỹ, trong xương còn chằng chịt những huyết mạch kinh lạc, giữa những khúc xương có kinh mạch đan xen, ngoài xương cũng có một tầng da mỏng bao phủ.

Các bộ máy quan trọng trong cơ thể như nội tạng và đại não tựa hồ cũng không biến mất, tuy rằng mắt thường không nhìn thấy, nhưng hắn vẫn cảm thấy chúng tồn tại trong thân thể mình. Chờ tu vi của hắn tới trình độ nhất định, huyết nhục, biểu bì, nội tạng, đại não của hắn, kể cả các bộ phận khác đều sẽ ổn định trở lại. Những thứ khác có thể không ổn định, nhưng cái thứ của quý của nam nhân nhất định phải trở lại cho hắn!

Nhưng thứ cao cao lồ lộ trên bụng hắn rốt cuộc là thứ gì? Không giống da cũng không như xương, kể thì giống một tầng mai rùa mỏng manh, nhưng sờ lên cũng mềm, còn hơi co dãn nữa. Kỳ lạ nhất chính là thứ này tựa hồ sinh trưởng trên cột sống của hắn?

Truyền Sơn thử thăm dò gọi một tiếng với cái bụng của mình: "Canh Nhị?"

Cái bụng cao cao hở ra không hề có động tĩnh.

Tay phải Truyền Sơn hóa thành lưỡi dao sắc bén để gần bụng mình.

Xé ra đi! Bất kể là thứ gì nhất định phải cắt phăng.

Ai đã từng thấy nam nhân mang thai chưa? Dù thực sự có nam nhân mang thai, vậy ngươi đã từng thấy bộ xương khô mang thai chưa? Còn là bộ xương khô mang giới tính nam nữa chứ! Đáng sợ hơn nữa là, hắn không lên giường với bất luận kẻ nào a… Lỗ vốn!

Nếu hắn đã từng thượng Canh Nhị, thì cũng phải là Canh Nhị mang con cho hắn chứ, hắn không ngại giúp Canh Nhị chuyển bụng y qua bụng mình, dù sao người được lợi cũng là mình, thuận tiện giúp vợ sinh một đứa cũng có hề gì. Nhưng vấn đề là, miệng của Canh Nhị hắn cũng chưa từng hôn nữa là!

Ngừng! Truyền Sơn ngăn mình nghĩ linh tinh về huynh đệ của mình.

Không được, thứ này vô luận thế nào nhất định phải diệt trừ. Từ khi phát hiện phía dưới mình đã không còn thứ kia đã làm hắn lo lắng đau lòng rồi thứ ấy không dài ra thì phải làm sao? Bây giờ hắn còn lớn bụng nữa…

Truyền Sơn bắt đầu hối hận vì đã tu ma, quả nhiên tu ma chính là con đường tu luyện của người không bình thường. Ngươi xem, ngay cả suy nghĩ của hắn cũng bắt đầu trở nên kỳ lạ, hắn vậy mà lại muốn thượng huynh đệ của mình?

Truyền Sơn sầu lo càng sâu. Sát tâm, tham niệm, dục vọng không nên có, hắn tựa hồ càng ngày càng lạ…

"Canh Nhị, nếu như đây thật là ngươi, ta khuyên ngươi nên đi ra sớm một chút. Ta đếm tới ba, ngươi nếu không ra, ta liền mổ đấy."

"Một, hai,…"

"… Ta mổ thật đấy."

—

Chạng vạng, trên đại thảo nguyên của Huyết Hồn Hải xuất hiện một người xương khô cháy đen vác cái bụng bầu.

Trên mặt xương khô có một lớp mặt nạ bảo hộ kim loại, chỉ lộ ra hai con mắt lửa linh hồn. Ừm, bộ xương khô cũng biết xấu hổ, dù trên mặt hắn hiện tại không có da thịt, hắn cũng kiên quyết không muốn để người khác thấy mặt hắn.

A, bộ xương khô mang thai, hắn nhất định sẽ trở thành truyền thuyết mới của Huyết Hồn Hải.

“Phừng phực!”

Trên người bộ xương khô bỗng bùng ngọn lửa, kỳ lạ là cây co xung quanh người và dưới lòng bàn chân hắn lại không có bất luận ảnh hưởng gì.

Lửa rất nhanh bị thu vào trong cơ thể, Truyền Sơn bước từng bước tới. Trong lòng vô cùng sầu lo, vạn phần phẫn nộ, cực kỳ… muốn xé bụng mình ra hoặc cắt phăng. Nếu không phải nghĩ tới thứ bên trong có thể cất giấu Canh Nhị.

“Chờ ngươi ra rồi, nếu ta không gọi ngươi là Canh lão đệ thì ta phải gọi ngươi là con trai.”

“Ta còn muốn lấy một cái tên mới cho ngươi, ngươi không đồng ý cũng không được, ngươi bắt gia phải hoài thai mười tháng, phải để gia lấy tên cho ngươi.”

“Tên gì thì hay nhỉ? Nhị cẩu? Nhị sỏa? Hay Nhị ngốc đây? Ừm… cứ gọi Nhị ngốc đi, tên này thuận miệng mà cũng dễ nuôi nữa. Trong thôn ta có một Nhị đại gia, nhũ danh (tên mụ) của hắn gọi là Nhị ngốc, sống đến chín mươi sáu tuổi còn chưa chết, hắn là người sống lâu nhất đấy.”

“Này, ngươi không phải muốn ta mang thai mười tháng thật chứ? Dù giao tình chúng ta có thâm sâu, ngươi cũng không thể dằn vặt lão đại vậy chứ!”

Người xương khô giận dữ, quơ cánh tay mắng to tiểu đệ nhà mình hại hắn. Theo tâm tư bất ổn của hắn, lửa trên người cũng lập lòe. Toàn bộ sinh vật trên thảo nguyên nhìn thấy hắn, lúc đầu thì đờ đẫn, sau thì đứng ở xa tỉ mỉ tham quan học tập.

“Ngươi đã nghe nói chưa? Trên đại thảo nguyên xuất hiện một Ma nhân xương khô biết phun lửa, ngay cả mưa to cũng không dội tắt được lửa trên người hắn.”

“À à, nghe rồi nghe rồi, nghe nói bộ xương khô ấy còn mang thai nữa đấy! Lửa của hắn là ngọn lửa giận dữ, là ngọn lửa oán hận oan tình vô tận!”

Tộc thỏ ba chân hưng phấn sôi nổi tuyên dương tin tức này khắp nơi.

“Ngươi đã nghe nói chưa. Nghe nói người xương khô kia đã từng bị người từ ngoài tới bên ngoài lừa tâm rồi lừa cả thân, cuối cùng hoài thai mà cũng thấy sắp sinh rồi, kết quả bị người từ ngoài tới kia phụ lòng lại vô ơn bạc nghĩa tàn nhẫn giết hại. Giết thì giết đi, còn hỏa thiêu hắn nữa, ngươi xem bộ xương khô kia đen chưa kìa!”

“Đúng vậy, đáng thương quá. Nếu ta là hắn, cũng sẽ không buông tha cho nam tử phụ lòng lừa dối, thương tổn hắn kia.”

“A muội, ngươi yên tâm đi, ta nhất định sẽ không giống như người từ ngoài tới, ta nhất định sẽ đối xử tốt với ngươi mà!”

“Đáng ghét! Không được hôn người ta.”

“A muội, đừng mà.”

Đây là các thiếu niên Tiễn tộc có lòng đồng tình lại rơi vào kỳ động dục.

“Người xương khô?” Mắt To quệt mồ hôi, dừng tay mài dao kéo.

“Đúng vậy, ngươi nói có thể là Truyền Sơn không?” Mắt Vàng liếm vết thương trên cánh tay, đây là dấu vết mới để lại khi chiến đấu với tộc Sừng Xà hôm qua.

“Không thể nào? Truyền Sơn chỉ là nửa người xương khô, hơn nữa nghe nói người xương khô kia còn mang thai nữa, hình như là sắp sinh rồi ấy.”

“Lạ ghê, bộ xương khô cũng mang thai được à?”

Mắt To phất tay, “Ai biết. Những người từ ngoài tới kỳ kỳ lạ lạ, dù trong họ có giống đực biết mang thai tau cũng không thấy lạ.”

Mắt Vàng gãi đầu, “Nghe các Ma tộc đã từng nhìn thấy khối xương khô nói, khung xương khô kia thoạt nhìn là giống đực, không phải cái.”

"..." Mắt To lặng yên một hồi, ngẩng đầu, nói chắc như đinh đóng cột: "Đó nhất định không phải Truyền Sơn! Tuyệt đối không phải."

"Mắt Vàng mang theo vẻ kinh ngạc rời đi, hắn muốn truyền tin tức này cho các huynh đệ khác biệt, lời kể thú vị biết bao a, Huyết Hồn Hải đã lâu không có sự kiện gì mới mẻ rồi.

Sau một thân cây to lộ ra một cái đầu không nhỏ, trên đầu mọc mấy sợi tóc trắng, đây là Tóc Xanh Mắt Trắng tới đưa nước.

Người xương khô sao? Có lẽ nó nên tìm cơ hội chuồn tới thảo nguyên xem.

Người xương khô cao to cháy đen ở trong một huyệt động nho nhỏ, nhắm mắt đang ngồi thiền.

Bên ngoài cỏ dại tươi tốt, dày đặc che giấu cửa động, nếu không tới gần đẩy ra xem, rất khó phát hiện ra trên một gò đất lại có một huyệt động nho nhỏ như thế, tự nhiên cũng khó mà phát hiện bên trong còn có một bộ xương khô đang tu luyện.

Không phải Truyền Sơn không muốn tìm một nơi an toàn hơn, nhưng thứ nhất, hắn không quen thuộc thảo nguyên, thứ hai, lúc đó hắn bị đám Ma tu đuổi bắt một trận, hắn đã sớm quên cửa vào lòng đất. Ở bên ngoài du đãng hai ngày nghe được một vài tin tức, tâm trạng tự có một phen tính toán, hắn lại nhớ tới gần đầm nước.

Kết quả liền vô tình phát hiện huyệt động miễn cưỡng có thể dung thân này, sau khi tìm tòi những chỗ xung quanh không còn chỗ dung thân nào tốt hơn, cũng đành lấy để dùng.

Thực ra nguyên nhân lớn nhất hắn trốn vào huyệt động không an toàn lắm này để tiến hành tu luyện, chẳng qua là hắn không muốn bị người vậy xem mà thôi.

Đáng tiếc, Truyền Sơn không biết, chỉ bởi vì hắn vừa xuất hiện đã biến mất, làm những lời kể liên quan tới hắn càng phát triển theo hướng kỳ lạ khó hiểu. Đợi tới lúc hắn xuất hiện lần thứ hai, oanh động biết bao a!

69. Quyển 7 - Chương 2

Thời gian một ngày trôi qua, bộ xương khô cháy đen vác bụng bầu bất động như núi.

Mà lấy gò đất làm trung tâm, mảnh đất xung quanh đang trải qua một sự thay đổi mơ hồ, nhưng vẫn đang tiến hành.

Dần dần, thỉnh thoảng có ma thú đi tới gần mảnh đất ấy bắt đầu lưu luyến không rời, nhờ có một loại trực giác nào đó của dã thú, làm chúng cảm giác được mảnh đất ấy có khí tức khác so với những mảnh đất chúng từng đi qua, mà loại khí tức này hiển nhiên là có lợi lớn cho chúng.

Loại biến hóa này thể hiện rõ ràng nhất ở gò đất, nhìn cỏ dại mọc bao phủ xung quanh huyệt động là biết sinh cơ ở đây phồn thịnh cỡ nào. Lúc này mới chỉ là mười lăm ngày ngắn ngủi thôi đấy.

Không biết có phải do đã từng dung hợp với thần thức Canh Nhị không, Truyền Sơn cảm thấy thần thức hiện tại của mình vô cùng vững chắc, vận chuyển cộng lực ngàn năm của Trách Yểm cũng không cần cố sức chút nào.

Không, bây giờ đã không thể nói là công lực của Trách Yểm, trận nổ ấy tựa hồ làm hắn nhân họa đắc phúc, công lực ngàn năm của Trách Yểm hoàn toàn bị hắn hấp thu sạch sẽ, đến ngay cả năng lực của ngọn lửa Tiểu Lam hắn cũng có thể khống chế một ít. Mà đây cũng là nguyên nhân dẫn đến hắn ở dưới đầm nước hôn mê gần bốn tháng, các loại lực lượng dung hợp vốn cần có thời gian để tiêu hóa.

Mọi cố gắng trước đây đều không uổng phí, hắn nắm giữ bao nhiêu tri thức tu luyện căn bản, hiện tại chỉ cần tu luyện từng bước một.

Xem đi, lần tu luyện ngồi thiền này đã nửa tháng, tu vi của hắn đã vọt một phát tới Ngưng Khí Kỳ 3. Thực ra với tu vi thực tế của hắn, hắn còn có thể tiếp tục nâng cảnh giới lên cơ, dù cho không tới được Phân Thần Kỳ, muốn kết thành Ma đan cũng không khó khăn chút nào.

Nhưng hắn đã dừng lại trước khi kết đan.

Đây là một loại bảo hộ bản thân theo bản năng, tâm cảnh và tu vi không thích hợp, còn chưa khống chế thành thục được phần lực lượng lớn này, nếu cứ tùy ý phát triển, hậu quả có thể tưởng được.

Hắn cần lực lượng, khát cầu nhận được lực lượng, nhưng hắn cũng rất quý cái mạng nhỏ này, không có sinh mạng, không có ý thức của mình, chỉ giữ lại một khung xương tu vi cao lợi hại thì làm được gì?

Đáng ăn mừng là, được Tiểu Lam và công lực ngàn năm của Trách Yểm trợ giúp, chỗ đan điền của hắn cuối cùng đã sinh ra tam muội chân hỏa mà người tu chân tha thiết ước mơ. Tuy chỉ là hạ muội hay còn gọi là dân hỏa trong tam muội, nhưng cũng đủ để một kẻ Luyện Khí Kỳ như hắn dùng để tu luyện và tấn công rồi.

Hai ngày sau.

"Tóc Trắng, ngươi rốt cuộc đang tìm cái gì?" Một đứa trẻ tộc Một Mắt cao chưa đầy tám thước đội một cái lá cây to tròn, theo đuôi Tóc Trắng Mắt Xanh giẫm lên vũng nước đọng vừa chơi vừa hỏi.

"Nghe nói khoảng thời gian trước gần đây có một vài người từ ngoài tới xuất hiện, tau muốn tìm xem có người kia hay không." Nhóc Tóc Trắng cúi đầu ủ rũ trả lời.

Nhóc Tóc Trắng không phải lần đầu tiên đội mưa tới đây tìm kiếm hành tung của người nửa xương khô, mỗi lần chỉ cần có cơ hội lén đi, nó sẽ chạy tới gần đây xem xét, biết rõ cơ hội tìm được người từ ngoài đến kia không nhiều lắm, nhưng hắn vẫn không nhịn được muốn tới.

Tình cảm đối với người nửa xương khô kia, nhóc Tóc Trắng có thể nói là khá phức tạp. Nhưng có một điều có thể khẳng định là, Tóc Trắng Mắt Xanh nó đây tuyệt đối không phải kẻ vong ân phụ nghĩa.

"Người từ ngoài tới? Ý ngươi là người nửa xương khô làm đồ chơi ấy à? Tau đã nói nhiều lần hắn lành ít dữ nhiều, rất có khả năng chết rồi."

"Không đâu! Hắn không chết đâu!" Nhóc Tóc Trắng đột nhiên kêu lên, còn đẩy đồng bạn một cái.

Ma một mắt đội lá cây đặt mông xuống đất cái phịch, ngây ngẩn cả người.

Nhóc Tóc Trắng nôn nóng giẫm trên nước trong vũng, "Tau không tin hắn đã chết, Mắt To ca, và cả ca của tau đều nói hắn không chết, còn nói người từ ngoài tới cướp ngọn lửa của Tiễn tộc cũng rất có khả năng liên quan tới hắn."

"Thật vậy sao? Là người nửa xương khô đoạt Thánh vật của Tiễn tộc?" Ma một mắt nhỏ bị đẩy ngã xuống đất cũng không giận, ngồi luôn dưới đất hiếu kỳ hỏi.

Nhóc Tóc Trắng cũng đặt mông ngồi xuống bên cạnh nó, "Đây là suy đoán, cũng là bí mật, Tiễn tộc không công bố ai là người đoạt ngọn lửa của họ, chỉ nói là người từ ngoài tới, ngươi cũng không thể nói ra ngoài đâu nhá! Tộc trưởng biết sẽ nghiêm phạt tụi tau đấy."

"Ừa!" Ma một mắt nhỏ lập tức ngậm chặt miệng, tỏ vẻ mình tuyệt đối không nói ra ngoài.

"Tóc Xanh, xin lỗi, tau không nên đẩy ngươi. Tau, tau chỉ muốn tìm thử xem còn có thể gặp lại hắn hay không, ca của tau nói tau là do hắn liều mình cứu về…. Tộc Một Mắt tụi tau có ân tất báo, tau không thể nợ nhân tình của người từ ngoài tới được."

Nhóc Tóc Xanh lấy cái lá cây trên đầu xuống chụp lên đầu nhóc Tóc Trắng, hai đứa trông y hệt như nhau, cười an ủi nói với nó: "Ngươi nói rất đúng. Tộc Một Mắt tụi tau có ân tất báo, nhưng tụi tau cần phải về, mảnh thảo nguyên này cũng không an toàn, nếu bất cẩn gặp phải tộc Sừng Xà…. Tụi tau sẽ biến thành một bát cơm."

"Ừ… Lại tìm thêm nữa được không? Bên kia còn có một gò đất, trên gò đất có vài huyệt động, đi thử xem?"

Ma Một Mắt nhỏ Tóc Xanh suy nghĩ, "Được rồi, chỉ cần trở về thôn trước khi nương với cha tau về là được. Nếu để họ biết tau và ngươi lén tới thảo nguyên, nhất định sẽ đánh nát cái mông tau mất."

"Không đâu, lượn một vòng rất nhanh thôi, nhất định sẽ trở lại trước khi họ về." Nhóc Tóc Trắng cũng là chạy lén tới đây vội vã kéo thằng bạn, nắm bắt thời gian phóng về phía gò đất cách đó không xa.

"Tiểu quỷ kia còn có chút lương ngươi nói đúng không? Cũng không uổng ta làm ơn cứu nó."

Truyền Sơn tránh được hai ma một mắt nhỏ vẫn không yên tâm về hai tiểu quỷ kia lắm, vẫn đi theo phía sau hai Ma Một Mắt nhỏ, xác định họ về tới địa bàn tộc Một Mắt, lúc ấy mới quay trở lại.

"Nhưng ta tạm thời không được đi gặp họ, miễn gây phiền phức cho họ. Nghe nói Tiễn tộc bây giờ còn treo giải thưởng với ta đấy. Ka ka!" Bộ xương khô dùng móng vuốt của mình gãi cái bụng như mai rùa.

"Kỳ lạ là Tiễn tộc không công bố rốt cuộc là ai cướp, chỉ nói là người từ ngoài tới. Theo lý thì đặc thù khi đó của ta rất rõ ràng, một bộ xương khô bị lửa vây quanh. Kỳ lạ…"

Lúc này Truyền Sơn đương nhiên không biết thái độ của Tiễn tộc đối với cái gọi là Thánh vật căn bản không coi trọng như bên ngoài tuyên truyền, họ treo một giải thưởng chỉ là để ứng phó thôi.

Suy nghĩ của Tiễn tộc rất đơn giản, để các Ma tộc của Huyết Hồn Hải cho rằng họ sợ người từ ngoài tới, việc treo giải thưởng này tuyệt đối là cần thiết. Nhưng có cần thực sự tìm được người từ ngoài tới này không, thực sự tìm lại ngọn lửa hay không…, việc này lại còn dây dưa tới một trăm viên ma thạch thượng phẩm, sao có thể đơn giản để lộ đầu mối ra chứ?

Truyền Sơn chẳng hiểu rõ mọi chuyện cho lắm, hồ đồ một hồi rồi cũng mặc kệ, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, Tiễn tộc không tuyên bố đầu mối với người ngoài, đối với hắn là một chuyện tốt, miễn cho ra cửa bị vây giết còn bị đánh đấm.

"Mặc thây nó. Này, huynh đệ, tu vi hiện tại của ta đã vượt lên trên ngươi rồi đó, sau này ngươi phải kính trọng ta chút, yên tâm, lão đại ta sẽ vẫn che chở cho ngươi." Cũng không biết đó có phải tu vi thực của ngươi hay không.

"Nhị à, ngươi rốt cuộc là cái gì? Rùa yêu? Hay hộ giáp linh? Đừng lơ ta mà, trò chuyện với ta đi." Truyền Sơn buồn chán chọc bề mặt lộ ra ngoài.

"Này, nếu ngươi không để ý tới ta, cẩn thận ta xốc tầng vỏ mềm này đi đấy!"

"… Vậy ta cho ngươi thêm nửa tháng nữa, lần này ngươi ngủ cũng đủ rồi đi?"

Chọc khẽ đổi thành xoa, Truyền Sơn thở dài, tựa như bất luận một phụ nữ nào có tahi, có một chút âu yếm cái bụng của mình, cũng nói rõ sự khó hiểu của mình với cái bụng.

Bỗng nhiên, tay Truyền Sơn dừng một chút, hắn cảm thấy cái bụng mai rùa của mình tựa hồ giần giật một chút, thật giống như có thứ gì đang ở bên dưới húc lên.

Đây là… máy thai?

Hai chữ 'máy thai' mới hiện lên trong đầu, vẻ mặt Truyền Sơn đã trở nên rất kỳ diệu, hai ngọn lửa trong mắt bập bụng, miệng há ra thành một cái lỗ, thoạt nhìn giống như một chữ . Khiến một người xương khô xuất hiện vẻ mặt như vậy thật sự là khó.

Tâm tình kỳ diệu như thế xẹt qua trong lòng, đó là một loại cảm nhân khiến hắn không thể hiểu nổi, có phần khó chịu, có phần không thể tránh được, còn có một chút dở khóc dở cười?

Đây là một trong những di chứng sau khi tu luyện ma công hỗn độn sao? Hay là một trong những cái giá phải trả vì quen tiểu tử Canh Nhị này làm tiểu đệ?

"Canh Nhị?" Truyền Sơn khẽ gọi cái bụng kia.

Cái bụng yên tĩnh một hồi, lại khẽ giật một cái, thật giống như đang đáp lại hắn.

"Ta biết ngay là ngươi!" Truyền Sơn nhảy dựng lên, vẻ mặt vui vô cùng, cái mồm thì há ra, hai ngọn lửa bùng bùng trong mắt, làm vẻ mặt hắn thoạt nhìn rất khờ. Nhưng hiện tại ai mà bận tâm được lắm thế? Dù sao cũng không ai thấy.

Truyền Sơn đi tới đi lui trong huyệt động chật hẹp, trong miệng ra sức gọi tên Canh Nhị. Trước đó là suy đoán, hiện tại thì đã khẳng định, Canh Nhị còn sống, sống thật sự! Y vẫn ở bên mình.

Vui sướng vô bờ bao trùm hắn, thậm chí ngay cả ngượng ngùng vì bị bức hoài thai cũng biến mất tiêu.

Bỗng nhiên, Truyền Sơn dừng bước chân, vuốt cái bụng của mình.

"Đây là… đói bụng?"

Cảm giác đói khát rất rõ, cũng làm hắn có phần xa lạ. Hắn đã lâu không có ý muốn chủ động ăn cái gì rồi.

"Tên này… biến thành như vậy rồi mà vẫn còn nghĩ tới ăn. Được rồi được rồi, lập tức sẽ thỏa mãn ngươi, cha mang ngươi đi ăn là được."

Truyền Sơn cười 'ka ka', vỗ nhẹ cái bụng chui ra khỏi huyệt động. Dù mới ra khỏi huyệt động đã bị một trận mưa to trút xuống, hắn cũng không thèm để ý.

Hiện tại hắn hận không thể làm toàn bộ trời và người đều biết hắn và Canh Nhị vẫn còn sống, hơn nữa vẫn ở với hắn.

So với hưng phấn của Truyền Sơn, phiên chợ phía sau tộc Một Mắt cũng không cam lòng tỏ yếu kém, bất kể mưa lớn đến đâu đều làm rất náo nhiệt.

"Bán tọa kỵ, ai muốn tọa kỵ không? Thác Đà Điểu tuyệt hảo, một canh giờ có thể chạy trăm dặm đường, không cưỡi còn có thể giết lấy thịt!!"

"Thịt đây thịt đây, thịt heo Vân Cẩm tuyệt hảo đây, xâu thịt chuột đất ngon nhất đây, còn có thịt Thạch bạng trong Bạng Bạng Hà tươi mới đây, mau tới mưa nào!"

Truyền Sơn mới vừa đi đến công chợ, tiếng rao hàng náo nhiệt liền truyền liên tiếp vào tai. Không đợi Truyền Sơn hỏi Canh Nhị muốn ăn gì, Ma tộc xung quanh đã chú ý tới hắn, chỉ trỏ càng ngày càng nhiều.

"Thấy chưa, bộ xương khô kỳ lạ."

"Oa, bộ xương khô đen quá!"

"Các ngươi nhìn cái bụng của bộ xương khô kia."

"Nha, đó không phải…"

Hưng phấn tức khắc nguội lạnh. Hắn quên mất, dáng dấp hiện tại của hắn đối với nhiều Ma khác thì lạ kỳ dị, đến ngay cả những Ma tộc hình thù kỳ quái đầy rẫy trong Huyết Hồn Hải cũng khó che được vẻ đặc biệt của hắn. Dù sao người từ ngoài tới như bộ xương khô giống đực biết mang thai cũng không thường thấy, có lẽ từ khi Huyết Hồn Hải xuất hiện tới nay, cũng chỉ xuất hiện một ví dụ là hắn?

Trước giờ chưa từng có ai hết. Chúng Ma tộc trong Huyết Hồn Hải thích xem náo nhiệt, xem của hiếm sao có khả năng buông tah cho hắn.?

Truyền Sơn cúi đầu nhìn cơ thể mình. Ack… sau khi biến thành bộ xương khô, hắn đã quên mất một chuyện quan trọng nhất mặc quần áo!

Cái hình dáng hiện tại của hắn quả thực còn trần truồng hơn cả không mặc gì, người ta không mặc quần áo cùng lắm thì thấy da thấy tịt, hắn thì ngay cả khung xương cũng lộ ra cho người ta xem rồi. À, hắn còn vác cái bụng bầu nữa chứ.

Thấy chúng Ma tộc không những nhìn hắn, thậm chí còn có xu thế tới sờ hắn nữa, bộ xương khô vừa tỉnh táo lại đã bị dọa đầy mồ hôi lạnh, nhanh miệng niệm ẩn thân quyết, chân lập tức dời sang hướng khác, bỏ chạy, hắn chạy về phía khu cư trú đằng sau chợ.

Hiện tại so với việc ăn, hiển nhiên hắn càng cần một bộ quần áo để che thân.

Khu cư trú này đều là dựng tạm như chợ phiên đằng trước, đại đa số là hình tam giác, nhưng có căn lều dùng da lông động vật để làm bạt, cũng có Ma tộc không ngại cực khổ dựng một căn nhà gỗ hoặc nhà tranh, còn có Ma tộc đào hố trên mặt đất luôn. Nhưng tổng thể vẫn là lều bạt chiếm đa số.

Truyền Sơn lượn qua lượn lại ở khu cư trú, hắn đang tìm quần áo phơi ngoài lều. Hắn cũng là kẻ mù mờ, quên mất giờ là mùa mưa, ai lại phơi quần áo ở ngoài trời chứ?

Lượn một hồi, vỗ đầu, Truyền Sơn hiểu ra mà cười. Đều do quá nhiều người vây xem quá đáng sợ, thảo nào lại có người bị nhìn đến chết.

"Ngươi xem, từ sau khi mang thai ngươi, ta ngay cả đầu óc cũng bắt đầu trở nên mù mờ." Truyền Sơn đổ lỗi lên người Canh Nhị, cười mắng cái bụng mình một câu, đứng ở chỗ bí mật bắt đầu chú ý quan sát Ma tu qua lại.

Khu chợ phiên này cũng có không ít Ma tu xuất hiện, tu vi đều ở Ngưng Khí Kỳ 2,3, có lẽ người tới đều là nhận nhiệm vụ giúp tộc Một Mắt để qua cửa.

Những Ma tu này căn bản đều là nước sông không phạm nước giếng, đôi bên nhìn thấy nhau cũng đều mỗi người làm việc của mình.

Ánh mắt Truyền Sơn rơi lên một gã Ma tu thân mặc hắc bào, bọc mình kín kẽ, tu vi của tên Ma tu này thoạt nhìn tựa hồ không cao cho lắm, chắc là có thể… trao đổi thử.

Bộ xương khô cháy đen cười mỉm chi beo (chỉ thiếu điều chớp chớp mắt) có thể nói là rất gian xảo, nhỏ giọng đi tới gần.

"Khụ, huynh đài, hắc bào này của ngươi có bán không?"

Vai bị vỗ, người mặc hắc bào sợ quá quay phắt người lại, hất tay rồi đâm một kiếm ra.

Ngón tay Truyền Sơn giơ ra, vững vàng kẹp lấy thế kiếm.

Người mặc hắc bào ra sức rút kiếm lại, ngón tay Truyền Sơn không hề nhúc nhích.

Truyền Sơn để ý thấy mặt của người mặc hắc bào cũng bị khăn quấn kín mít, thoạt nhìn thực sự là rất thần bí.

Người mặc hắc bào tránh hai cái, có thể là phát hiện tu vi hai người chênh lệch quá lớn, cộng thêm người xương khô thoạt nhìn không có ý thương tổn hắn ta nên cũng không cố tránh nữa.

"Ngươi là?"

"Ta muốn hắc bào của ngươi, hiện tại không có tiền, sau này trả cho ngươi." Truyền Sơn buông tay ra, vô sỉ nói.

Người mặc hắc bào sửng sốt một hồi, thu kiếm lại, không nói hai lời, thẳng thắn lấy một mảnh khăn đen ra.

"Cho ngươi."

"…?"

"Ngươi không biết trên người ta mặc cái gì à mà lại cướp giật?" Lần này đến lượt người mặc hắc bào kinh ngạc.

"Khụ, ta chỉ cần một chiếc trường bào che thân, mà trên người ngươi vừa vặn có một chiếc thôi." Truyền Sơn thấy đối phương thẳng thắn như thế, cũng hơi kinh ngạc.

Người mặc hắc bào im lặng nhìn người xương khô một lát, tay cầm cái khăn đen lặng lẽ buông, "Ta có thể giúp ngươi mua mấy bộ quần áo từ người khác, không cần ngươi trả, coi như ta…."

"Không, không cần. Ta thấy cái khăn đen trên tay ngươi cũng tốt lắm rồi, có thể nói cho ta biết đó là cái gì không? Có tác dụng gì?"

Mặt của người mặc hắc bào bị che khuất, không nhìn ra được vẻ mặt của hắn ta, nhưng Truyền Sơn có thể đoán được người này có lẽ đang mắng tổ tông tám đời nhà hắn.

"Ngươi có thể không cho ta, ta không ngại cướp hết thứ trên tay ngươi, cả thứ trên người ngươi nữa. Tất cả, không chỉ là quần áo." Ka ka, cảm giác mạnh hơn người ta thật là sướng.

"…. Đây là tơ Châu quang loại tốt nhất do tộc nhền nhện nữ phun ra, do tộc Đằng Mộc dệt từng sợi mảnh như lông trâu thành vải vóc. Vải vóc được dệt thành không chỉ cực mỏng cực nhẹ, mà lại còn chống được bụi, phòng nước lửa thế gian, phòng chướng khí trong rừng. Nhưng đối với tu giả, tác dụng tốt nhất của nó lại là tránh được độc trùng, muỗi kiến không dính."

Thứ tốt a, nước miếng Truyền Sơn sắp chảy cả ra. Lập tức không khách khí duỗi tay về phía người mặc hắc bào.

Người mặc hắc bào yên lặng đặt khăn lên tay Truyền Sơn.

Truyền Sơn cầm lấy cái khăn đen nhìn kỹ, phát hiện cái khăn đen cũng không phải có màu đen thuần mà là màu xanh lá cây sẫm, màu xanh rất khó nhận ra.

Thấy Truyền Sơn lật qua lật lại nhưng vẫn ù ù cạc cạc, người mặc hắc bào cũng thông minh, có thể cũng là sợ đồ tốt bị lưu lạc nên chỉ điểm luôn: "Cái khăn này còn được gọi là gấm Thù Đằng (thù = nhện, đằng = mây), ngươi đừng thấy nó chỉ có một mảnh nhỏ thế mà chê, giũ tung ra thì cỡ của nó phải trừng năm trượng (1 trượng = 10 thước ta = 4,25m). Bởi vì không dễ cắt thành quần áo nên ta nhờ tộc Đằng Mộc làm cả hai chiếc thành kiểu hắc bào."

Truyền Sơn vốn định mượn không áo cũng thấy ngại, đây không phải thứ có thể dùng tiền là mua được, hắn cũng không muốn làm cường đạo thật sự. Suy nghĩ một chút, Truyền Sơn nghiêm mặt nói: "Ta họ La, tên Truyền Sơn. Hắc bào này của ngươi mua bằng bao nhiêu ma thạch, sau này ta sẽ trả ngươi gấp đôi. Hoặc là ngươi có thể xin ta giúp ngươi một việc, chỉ cần ta có đủ khả năng và việc đó không thương thiên hại lý thì được."

Trong mắt người mặc hắc bào hiện lên vẻ kinh ngạc, đối với giới Ma tu hoàn toàn dựa vào thực lực, người có tu vi cao cướp đoạt đồ của người tu vi thấp đã là việc nhìn mãi thành quen rồi, mọi người cũng mặc kệ. Trước đây, hắn ta chỉ nghe qua Ma tu thủ đoạn độc ác giết người đoạt bảo diệt khẩu chứ chưa nghe qua, thấy qua loại M a tu báo tên nợ đồ thế này.

"Không dám, tiền bối nếu thích thì cứ cầm đi." Dừng một chút, người mặc hắc bào nói dứt khoát: "Chắc tiền bối cũng biết, gấm Thù Đằng này chỉ có gai xương trên người tộc Đằng Mộc thành niên mới đâm thủng được, may được, cũng chỉ có chiếc kéo làm từ hàm răng của người tộc Đằng Mộc thành niên mới có thể cắt nó. Nếu như cứ dựa vào tu vi mạnh để cắt nó, mặc dù có thể cắt được, nhưng nó cũng mất hết công dụng, biến thành gấm vóc bình thường."

Truyền Sơn trầm ngâm một hồi, mặc dù hơi đáng tiếc, nhưng mà…

"Huynh đệ, con người ngươi thật không tệ, món hời này của ngươi ta không thể chiếm. Này, gấm Thù Đằng này trả lại cho ngươi. Cái kia…. ngươi có bộ quần áo bình thường nào khác có thể cho ta mượn một chiếc không?" Truyền Sơn trả cái khăn đen lại cho người mặc hắc bào.

Người mặc hắc bào sửng sốt một chút, không nhận. Người xương khô này rốt cuộc có ý định gì? Hay là chê hắn ta không đủ hiếu kính?

Người mặc hắc bào thót tim, hỏng! Lẽ nào ma xương khô này chỉ đang thử hắn ta, mượn áo cái gì đều là gỉ, đối phương đã biết trên người hắn ta mang theo nhiều đồ?

"Tiền bối khách khí rồi. Tại hạ nếu đã tặng đồ, sẽ không lấy lại, một bộ quần áo dệt từ gấm Thù Đằng mà thôi, tại hạ còn có thể tặng được. Bộ quần áo này coi như tại hạ kết bạn với tiền bối, làm lễ vật vãn bối kính dâng cho tiền bối. Nếu tiền bối để mắt tại hạ, vậy mời ngài nhận lấy cho." Người mặc hắc bào cố gắng bình tĩnh nói.

Hắn ta cũng mới từ gia môn ra, để tham gia Đại hội Thử Linh nên vào Huyết Hồn Hải rèn luyện, đối với người tu ma còn chưa quen biết nhiều, có rất nhiều thường thức đối với người tu ma đều là nghe từ chỗ trưởng bối và huynh trưởng, có thể nói ra lời này, đã là toàn lực của hắn ta rồi.

"Điều này không tốt lắm đâu?" Truyền Sơn cười mỉa.

Người mặc hắc bào không phân biệt được người xương khô có lòng bất lợi với hắn ta hay không, chỉ phải cẩn thận chắp tay nói: "Nếu tiền bối không có phân phó gì khác, tại hạ cáo từ tại đây."

"Chờ đã! Ngươi tên gì, từ đâu tới?"

Người mặc hắc bào do dự một chút, vẫn thành thật đáp: "Tại hạ Ngũ Châu Thanh Ngọc, người Lan tinh." Hy vọng đối phương nghe được dòng họ này rồi có thể ghen tị đôi chút.

"Lan tinh? Lan của hoa lan?" Truyền Sơn mắt sáng lên, so với tên của đối phương, hắn còn thấy hứng thú với Lan tinh hơn.

"Phải."

"Ta nhớ rồi." Truyền Sơn nhớ kỹ cái tên Ngũ Châu Thanh Ngọc.

Ngũ Châu Thanh Ngọc lại không nhớ được tên Truyền Sơn, hiện giờ hắn thầm nghĩ muốn nhanh chóng đi thôi, sau đó nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ cửa này tiến vào cửa kế. Cái thứ trên người hắn kia rất quan trọng với cả gia tộc nhà hắn, nếu như không phải sợ hắn mất ở Huyết Hồn Hải, tuyệt đối sẽ không để hắn một mình mang theo bảo vật này tiến vào Huyết Hồn Hải. Hiện tại không mất đồ là tốt, nào còn lo người xương khô họ gì tên chi.

Nói đến cùng, chẳng qua là một chiếc y bào làm từ gấm Thù Đằng dùng ma thạch mua được mà thôi, tuy mất 120 viên ma thạch thượng phẩm quả là đau lòng, nhưng cũng không phải cái giá mà Ngũ Châu gia hắn không trả được.

Ngũ Châu Thanh Ngọc rảo bước nhanh hơn. Lại không biết hành động ngày hôm nay của y đã kết được một mối thiện duyên lớn cho gia tộc Ngũ Châu, sau thời gian một năm nguyên giới, vì chiếc áo này, gia tộc Ngũ Châu nhà hắn ta đã vượt qua được một đại kiếp đại nạn phá gia diệt tộc.

Khúc nhạc đệm nho nhỏ trôi qua, tuy Truyền Sơn thấy lạ thái độ của người mặc hắc bào, cũng chỉ coi như là khí phách vương giả của mình làm người mặc hắc bào sợ nên mới nhất định kính hiến gấm Thù Đằng cho hắn, thế là hắn cũng mặc kệ. Dù sao hắn đã nhớ tên đối phương, tương lai cũng phải tới Lan tinh thử, đến lúc đó trả nợ là được. Khi đó hắn nhất định sẽ rất giàu, ừm, việc này không được chậm trễ, đợi lát nữa ăn no rồi hắn phải kiếm ma thạch!

Giũ tung gấm Thù Đằng ra mặc lên người, trọng điểm che khuất được cái bụng. Hắc bào này rất hay, tựa như áo choàng mà còn có mũ thông khí, viền mũ mảnh khăn đen để buộc lại, vừa vặn che khuất được mặt. Đây có lẽ là người mặc hắc bào yêu cầu riêng khi làm áo, giờ thì quá tiện cho hắn.

Gấm Thù Đằng này cũng hay, mặc lên người tuy không thấy nặng, nhưng cũng tự nhiên rủ xuống, hơn nữa mưa rơi xuống không bị thấm mà chảy xuôi xuống dưới đất.

Truyền Sơn có quần áo che thân, cũng có dũng khí đi dạo phố.

Khu chợ lộ thiên này chiếm diện tích lớn nhất chính là đằng sau tộc Một Mắt, những thứ kia không dám nói là cái gì cần có đều có, nhưng về cơ bản những thứ Ma tộc Huyết Hồn Hải cần thì ở đây gần như có thể tìm được hết. Nếu như ai tưởng chợ này bán đồ ăn và binh khí không thì hoàn toàn sai, ở đây thậm chí có người đang bán Phát quang thải ngư (cá nhiều màu phát sáng), thi thoảng còn có vài đứa trẻ Ma tộc thi thoảng lại vui đùa ầm ĩ chạy tới chạy lui, nhìn thế nào cũng không giống như là trực hậu phương của chiến trường.

"Vị huynh đệ hắc bào này, có muốn cung tên không? Cung tên thủ công tộc Đằng Mộc tự chế, thân tên ưu mỹ, chất liệu mềm dẻo, tầm bắn xa, dễ thao tác, nắm chặt các loại đều có."

Ờ? Tộc Đằng Mộc này kể cũng đa năng, không những có thể dệt vải làm áo, còn có thể chế tác vũ khí? Truyền Sơn đi qua.

"Tiễn tộc xuất phẩm không gì sánh kịp! Vũ khí của ai dám nói tốt hơn của Tiễn tộc làm chứ? Mau đến xem lưới, một bộ hộ giáp da tê giác cấp cao chỉ cần năm viên ma thạch trung phẩm, đi qua đừng nên bỏ lỡ!" Thấy Truyền Sơn đi đến quầy hàng tộc Đằng Mộc, Tiễn tộc bày sạp ở ngay đối diện lập tức không cam lòng bị yếu kém, lập tức chống đối.

Truyền Sơn lật cung tên do tộc Đằng Mộc chế tác một cách đại khái, phát hiện đẹp thì có đẹp nhưng cũng không khác mấy với cung tên do nhân loại thường dùng, cùng lắm là sức nắm lớn hơn chút, cung tên yếu nhất cũng không yếu hơn Cửu thạch cường cung con người dùng.

Nếu như ta ở chỗ này bày một sạp, bán cung tên và vũ khí khắc trận pháp, chắc là có thể kiếm được không ít ma thạch đi?

Truyền Sơn cũng rất muốn tới sạp của Tiễn tộc để xem, nhưng dù sao có tật giật mình, ngẫm lại vẫn không dám đi.

"Các loại trứng chim, ai muốn trứng chim không?"

Nghe được tiếng rao hàng bán trứng chim, cái bụng của Truyền Sơn có phản ứng.

Truyền Sơn mỉm cười, cúi đầu hỏi: "Ngươi muốn ăn trứng chim?"

Cái bụng khẽ húc một cái.

"Ka ka ka!" Truyền Sơn cười to, bỏ sạp cung tên lại đi về phía sạp trứng chim.

"Bán hoa bán hoa, hoa đào tươi nhất đẹp nhất động nhân nhất đây !"

Hôm nay còn bán cả hoa cơ? Truyền Sơn hiếu kỳ nhìn về phía bên kia.

"Đại ca, vị đại ca xương khô cao to vô cùng, anh tuấn vô cùng, tiêu sái lại phong lưu kia ơi! Xem thử hoa của người ta đi mà."

Thấy Truyền Sơn nhìn về phía này, Ma tộc bán hoa hưng phấn vô cùng phất tay kêu to. Tiếng nói cực kỳ nhiệt tình và ỏn ẻn ấy suýt thì dọa Truyền Sơn.

"Vị đại ca xương khô hắc bào kia ơi, chỗ người ta có hoa tươi nhất nà, hoa Ma La, hoa lê, Diễm huyết hoa,... ngươi muốn hoa gì, chỗ người ta có hết."

Hử? Trước khi Truyền Sơn bị ngôn ngữ của đối phương kích thích thì đã trở nên cảnh giác. Đối phương làm sao biết được hắn là xương khô, rõ ràng hắn đã che hết cả mặt lại. Có phải là do hỏa bạo linh hồn trong mắt làm lộ thân phân Ma tu xương khô của hắn? Hửm, tám phần mười là nguyên nhân nào.

Truyền Sơn đột nhiên ngừng bước chân, cúi đầu nhìn về phía vị chủ sạp nhiệt tình, đang cầm một bóa hoa tươi chủ động chạy ra chắn đường của hắn này.

Ha! Giỏi cho một vị... Truyền Sơn đột nhiên phát hiện hắn lại không tìm ra được từ gì để hình dung đối phương.

Vị Ma tộc nhiệt tình này không cao, chiều cao ước chừng chỉ tới eo hắn, vóc người thoạt nhìn như đứa bé, nhưng đôi chân to ít nhất phải bằng hai chân hắn hợp lại, chân to thì cũng thôi, trong Ma tộc cũng không có gì đáng kinh ngạc. Nhưng đặc điểm của vị này không chỉ là chân to không thôi, hắn có tướng ngũ đoản giống như đứa trẻ nhân loại, cổ thô to và ngắn, mặt trông như trẻ con nhân loại, ngũ quan cũng may đều ở đúng vị trí, nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy quai quái.

Lông mày sâu róm, to dày và đen, nghiêng về phía tóc mai. Những hình dung này nghe có vẻ đúng chứ? Nhưng nếu hai đường lông mày ấy thực sự thô như lá liễu, đen như mực, hơn nữa còn dài đến tận chỗ tóc mai, ngươi sẽ thấy đẹp sao?

Đôi mắt to trong veo như nước, giống như biết nói, hai mắt của vị Ma tộc này là rất long lanh, rất to nhưng rõ ràng đã quá tỷ lệ, đặc biệt lông mày của hắn dài đến nỗi có thể buộc lại được, phối thêm cái mũi ưng vừa cao vừa thẳng và cái miệng nhỏ đúng như anh đào, hai phân thân tai còn buông xuống cổ...

Thực ra ngoại hình xấu xí cỡ nào, vặn vẹo ra sao, Truyền Sơn cũng sẽ không thấy gì, Ma tộc mà, hình thù quái dị cũng bình thường thôi, chả qua vị này rõ ràng không chỉ có ngoại hình vặn vẹo, thẩm mỹ quan của hắn ta cũng khá là có vấn đề.

Mặc chiếc quần một ống dài đủ mọi màu sắc, thêu đầy hoa tươi và cỏ xanh thì cũng không sao, vị Ma tộc như thằng hề này lại còn cắm đầy hoa trên đầu, còn là hoa đào, nếu như hắn không nhìn lầm.

Quan trọng là, nhìn trang phục vị này như giống cái, nhưng nghe tiếng nói rõ ràng là một Ma tộc giống đực.

Truyền Sơn sợ nhìn lầm, còn nhìn chằm chằm vào ngực người ta, rất phẳng, phối với tiếng nói thô to ấy, tuyệt đối là sinh vật giống đực.

70. Quyển 7 - Chương 3

"Xương khô ca ca, đáng ghét quá đi, cứ nhìn chằm chằm vào chỗ ấy của người ta à." Tên hề lắc mông cười xấu hổ.

"…" Truyền Sơn nhịn cơn muốn chém cho phát, bước sang bên cạnh một bước.

"Xương khô ca ca đừng đi mà, ngươi không muốn mua hoa sao? Ngươi xem, những bông hoa này đẹp biết bao, tươi biết bao." Tên hề vội vã sải bước tới chắn đường hắn.

"Không cần, cảm ơn." Truyền Sơn bình tĩnh từ chối, đổi sang phía khác nhấc chân muốn đi.

"Ai nha, vị xương khô ca ca này, đừng keo kiệt thế mà, mua hoa không cần nhiều ma thạch nha, không có ma thạch ngươi có thể lấy đồ đổi với người ta cũng được mà."

"Không cần. Ta không cần hoa."

"Ngươi thực sự không cần?" Tên hề chớp đôi mắt to trong veo, hỏi, hàng lông mi dài như quạt chớp chớp.

"Không cần."

"Chỗ người ta có hoa để giữ thai an sản nha."

Truyền Sơn vô thức nhìn bụng mình, hắc bào rất rộng, người không biết tuyệt đối không nhìn được ra điều gì khác lạ, dù có n hìn ra cũng sẽ không liên hệ được với bốn chữ giữ thai an sản.

Truyền Sơn nhìn tên hề với ánh mắt tìm tòi.

"Ai nha, ánh mắt của xương khô ca ca nhìn thật lạnh giá tà ác nha, người ta sợ lắm đó!"

"… Cách ta xa một chút."

Tên hề sửng sốt, đột nhiên dùng hoa tươi che cái mặt lại: "Đáng quét! Xương khô ca ca sao ngươi lạnh lùng thế, giọng nói còn trầm như vậy, tim người ta đập rõ mau nga, ai nha, không được không được, người ta sắp ngất rồi."

"…" Truyền Sơn không thể nhịn được nữa, người lóe một cái, phóng ra tên hề chạy thẳng một mạch hơn trăm trượng.

Lúc tên hề nhăn nhó đủ rồi, buông tay ngẩng đầu thì, "Ơ? Người đâu rồi? Đáng ghét! Cứ như thế đã bỏ người ta chạy. Đáng ghét đáng ghét!"

Các Ma tộc trên đường nhất tề nhìn chằm chằm vào hắn ta.

"Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa từng thấy mỹ nhân mỹ như thế bao giờ à! Một đấm ngu ngốc! Ngứa da hả?" Tên hề đột nhiên biến sắc mặt, xắn tay áo muốn đánh người.

Ma này là trùm chợ phiên, chúng Ma tộc đều biết sự lợi hại của hắn ta, thấy hắn ta biến sắc mặt, các Ma tộc đứng một bên xem náo nhiệt lập tức giải tán.

Tránh được tên hề dở người ấy, Truyền Sơn vụt qua bên sạp bán trứng chim.

Ack, hắn lại quên mất một chuyện rất quan trọng trên người hắn ngay cả vụn ma thạch cũng không có!

Dù sao cũng không thể cướp trứng chim của người ta chứ? Đó chính là một ấu tử Ma tộc. Dù da mặt hắn chẳng có cả thịt, cũng không thể làm loại chuyện thiếu đạo đức thế chứ.

"Tuy bụng đói thì có thể đi săn thú, nhưng trên người cũng không thể không có đồng nào được, nghĩ muốn mua cái gì cũng không mua được, kể cũng mất mặt nam nhân quá, ngươi nói đúng không?" Đại nam nhân La Truyền Sơn, sau khi rời xa cố hướng, lại một lần nữa khắc sâu cảm nhận được hàm nghĩa thiết thực của lời "Nhất tiễn nan tử anh hùng hán". (Một đồng tiền làm khó anh hùng)

Bụng không phản ứng, không biết là đói rã rồi hay chỉ không muốn trả lời vấn đề ấy.

Truyền Sơn cũng không trông cậy Canh Nhị có thể phản ứng từng vấn đề với hắn, ngay lúc hắn nhìn chằm chằm các sạp hàng, nghĩ có phương pháp nào có thể nhanh chóng kiếm được ma thạch thì trong một căn lều cách đó không xa bỗng nhiên phát ra tiếng ồn ào.

"Con mịa nó chứ! Lại thất bại rồi."

"Chiến sĩ tộc Sừng Xà sao lại giỏi như thế? Trước kia không phải đều đánh lùi họ sao? Sao lại trở lại rồi? Còn trở nên kiêu ngạo như thế?"

"Là vũ khí."

"Cái gì?"

"Nghe nói khoảng thời gian trước tộc Sừng Xà chiếm lĩnh Lưu Kim Cốc, đào ra được khoáng thạch kim loại cứng nhất, mất nhiều ma thạch nhờ Tiễn tộc chế tạo vũ khí, đấy, mấy hôm trước những vũ khí này đã được lục tục đưa tới chiến trường."

"Họ đã chiếm Lưu Kim Cốc? Không thể nào? Lưu Kim Cốc không phải địa bàn của tộc thỏ ba chân sao?"

"Không biết, có lẽ họ mua khoáng thạch kim loại của tộc thỏ ba chân?"

"Xí, thì ra là lời đồn, lời đồn sao có thể là thật."

"Nhưng vũ khí của người ta tốt hơn chúng ta, đó luôn là sự thực đúng không?"

"Vũ khí tốt thì làm gì? Tộc Một Mắt không thể cung cấp vũ khí tương tự sao? Nếu tộc Sừng Xà có thể mua khoáng thạch của tộc thỏ ba chân, nhờ Tiễn tộc chế tạo vũ khí giùm thì tộc Một Mắt vì sao không thể?"

Tiếng ồn ào đột nhiên yên tĩnh trở lại, một lát sau mới có Ma tộc lầm bầm nói: "Cũng bởi vì…"

Bởi vì cái gì? Truyền Sơn cũng dỏng tai lắng nghe.

"Bởi vì tộc Một Mắt nghèo mà."

"À ." Chúng Ma tộc bừng tỉnh đại ngộ.

Truyền Sơn cũng gật đầu vì thấy đúng, bạn khố rách áo ôm mà. Tộc Một Mắt nghèo hắn cũng biết, tốt xấu gì cũng đã sống với nhau lâu như thế cơ mà, không hiểu cũng phải hiểu.

"Cũng đúng, ngươi thấy dong binh tộc Một Mắt ít hơn tộc Sừng Xà, nghe nói chính là bởi vì sợ không trả nổi tiền thuê."

"Đúng vậy, ta nghe nói tộc Một Mắt đã bắt đầu triệu tập trẻ Một Mắt vị thành niên rồi, dự định để chúng cũng lên chiến trường."

"Cái gì? Thiệt hay giả vậy?"

Truyền Sơn sửng sốt. Tình huống của tộc Một Mắt đã nguy cấp thế rồi cơ à? Ngay cả trẻ vị thành niên cũng phải lên chiến trường?

Nhìn về phía lều da của dong binh triệu tập phía trước, Truyền Sơn vô thức sờ bụng mình.

"Ngươi muốn nhận nhiệm vụ?"

"Phải." Truyền Sơn phát hiện người tộc Một Mắt phụ trách triệu tập dong binh thoạt nhìn rất xa lạ, có lẽ là chạy từ thôn trang khác tới.

"Ngươi là người từ ngoài tới?"

"Phải."

Ma Một Mắt phụ trách quan sát hắn kỹ càng một phen rồi thầm thì với đồng bạn đằng sau một đợt. Hai người tựa hồ đã hiệp lực lại đưa ra quyết định.

"Là người từ ngoài tới, ngươi có thể tới được đây, chứng tỏ tu vi của ngươi không kém. Tụi tau cũng không phản đối người từ ngoài tới gia nhập, nhưng thù lao của người từ ngoài tới phải ít hơn các Ma tộc trong Huyết Hồn Hải tụi tau hai phần, ngươi có chịu không?"

Xem ra nơi nào cũng có chuyện kỳ thị, thế giới Ma tộc cũng không ngoại lệ, Truyền Sơn cười, "Có thể."

"Ngươi đừng hiểu lầm, tộc Sừng Xà cũng trả thù lao cho người từ ngoài tới như bọn tau thôi, đây là quy củ ở chỗ bọn tau, không phải chỉ nhằm vào một mình ngươi."

"Ta hiểu."

"Vậy là tốt rồi." Trên mặt Ma Một Mắt ấy cuối cùng cũng có nét cười, "Theo lệ, người từ ngoài tới tham gia một trận chiến đấu có thể nhận được tám viên ma thạch trung phẩm, chiến thắng một trận có thể nhận thêm mười sáu viên ma thạch trung phẩm khác. Ăn, ở tự lo, vũ khí tự chuẩn bị. Nếu ngươi cần vũ khí của bọn tau cũng được, nhưng chỉ có cung cấp gậy gộc và thân cung thôi, cung tên ngươi phải tự chuẩn bị. Nhưng thu hoạch trên chiến trường có thể do ngươi sở hữu, không cần giao cho tụi tau."

Ma tộc Một Mắt ấy lại nói thêm vài chuyện lặt nhặt, kể cả tỷ lệ trao đổi giữa ma thạch của người từ ngoài tới và ma thạch của Huyết Hồn Hải.

Truyền Sơn gật đầu tỏ vẻ có thể tiếp nhận. Đồng thời trong lòng nhanh chóng tính toán, phát hiện tỷ lệ trao đổi ở Huyết Hồn Hải chắc là 1:100.

"Ngươi thực sự định nhận nhiệm vụ chứ? Phải nói trước, bị thương, bị chết tụi tau cũng mặc kệ, sau khi báo danh sẽ trả tám viên ma thạch trung phẩm cho ngươi trước, đây là tiền trợ cấp đấy."

"Được."

Nghe Truyền Sơn đồng ý, Ma Một Mắt để đồng bạn lấy ra tám viên ma thạch trung phẩm.

"Dùng linh hồn của ngươi thề đi, chiến đấu vì tộc Một Mắt, không được phản bội, không được chạy trốn, lực lượng lời thề chỉ bó buộc một trận chiến, sau đó thì vô hiệu."

Phương pháp ràng buộc này tuy đơn sơ, nhưng trong giới tu giả coi trọng lời thề linh hồn lại không có lời thề nào tốt hơn, thậm chí hữu hiệu hơn mà ngăn chặn được gian tế, kẻ phản bội và đào binh.

Truyền Sơn biết lợi hại trong đó, trịnh trọng thề lời thề linh hồn, nhận ma thạch đồng thời cũng nhận nhiệm vụ.

Vừa rồi ở ngoài lều, hắn đã suy nghĩ kỹ một phen.

Sau khi nghe thấy hiện trạng không lạc quan lắm của tộc Một Mắt, hắn đã rất muốn giúp tộc Một Mắt. Nhưng sức một mình hắn rõ ràng không giúp được tộc Một Mắt bao nhiêu. Nhưng nếu hắn cung cấp vũ khí và đồ bảo hộ có khắc trận pháp thì đó lại là một chuyện khác.

Từng là một binh sĩ, hắn biết rõ, vũ khí tốt, mạnh thường có thể đảo ngược kết quả của một trận chiến, lấy ít thắng nhiều cũng là chuyện bình thường.

Nhưng vấn đề hiện tại là, tuy hắn có tri thức của Luyện Khí Kỳ và quyết tâm muốn Luyện Khí, nhưng không có kinh nghiệm luyện vũ khí, hơn nữa với tu vi của tộc Một Mắt và tộc Sừng Xà, nếu không thể luyện ra pháp khí thượng phẩm đánh được trên diện rộng, đối với tộc Một Mắt cũng không giúp được bao nhiêu.

Vì thế, hắn cần làm vài thực nghiệm. Trước khi thành công luyện ra được pháp khí thượng phẩm hữu hiệu, hắn cũng không muốn cho tộc Một Mắt biết sự tồn tại của hắn, miễn cho mọi người mừng hụt.

Cho nên hắn chọn cách trở thành dong binh của tộc Một Mắt chứ không phải tìm thẳng tới tộc Một Mắt. Làm dong binh tham chiến, thứ nhất có thể nhận được ma thạch, thứ hai có thể thông qua thực chiến tăng tiến tu vi bản thân.

Ma thạch có thể dùng để mua một vài tài liệu Luyện Khí, chẳng hạn các vật như chu sa, máu của ma thú,...

Tham chiến có thể tìm hiểu được ưu nhược điểm của kẻ địch, tiến tới chế tạo ra vũ khí hợp với nhược điểm của đối phương.

"Đây cũng coi như là một mũi tên trúng bốn đích chứ?" Truyền Sơn cùng Ma một mắt đổi một trăm viên ma thạch cấp thấp, đi tới trước sạp bán trứng chim, cười hỏi cái bụng mình.

Cái bụng bị hắc bào che khuất hơi nhúc nhích.

Tiểu Ma tộc bán trứng chim hiếu kỳ nhìn người từ ngoài tới quây kín bằng hắc bào. Mặc như vậy chắc chắn là người từ ngoài tới, Ma tộc trong Huyết Hồn Hải không có ai mặc thế cả.

"Cho ta hai mươi quả trứng chim, luộc rồi ấy nhé."

"Được, hai mươi quả trứng chim chín tổng cộng..." Tiểu Ma tộc lùn béo ục ịch giơ bàn tay chỉ có ba ngón ra đếm, "Bốn viên ma thạch cấp thấp."

Truyền Sơn cho nó năm viên.

Nhóc ấy lập tức cười nhe hàm răng nhỏ. Cố ý chọn cái túi cỏ to để đựng rồi đưa cho Truyền Sơn, "Ca ca lần sau trở lại!"

"Được." Chỉ cần con trai rùa nhà ta còn muốn ăn.

Truyền Sơn bỗng nhiên cười to, cười đến nỗi nhóc bán trứng chim không biết sao cũng tự dưng cười theo.

Truyền Sơn xách trứng chim vừa cười vừa đi.

Không đúng, tiếng cười quàng quạc của Truyền Sơn ngưng lại. Canh Nhị là con trai rùa thế ta là gì? (tự mình chửi mình mà lị)

"Nha! Xương khô ca ca ngươi có phải tới tìm người ta? Ngươi muốn mua hoa phải không? Này này! Đừng mà! Ngươi thấy đắt, người ta có thể tính rẻ một chút mà, ai bảo ngươi đặc biệt như thế. Xương khô ca ca, chúng ta tâm sự đi... Ơ? Người đâu rồi? Đừng mà, xương khô ca ca ngươi quay lại đi a !"

Truyền Sơn sợ bị quấn lần nữa, chẳng dám quay đầu lại, chỉ lo vùi đầu chạy ra ngoài chợ, ngay cả các vật như chu sa muốn mua để khắc trận pháp cũng mặc kệ.

Tên hề thấy người chạy trốn chỉ còn lại bóng lưng đen, tức quá ôm hoa giậm chân mắng to: "Đệt! Xương khô chết tiệt, chạy chạy chạy đi, chạy chết ngươi đi! Một chút tiêu chuẩn thưởng thức cũng không có, người ta mỹ nhân mỹ thế này mà cũng chướng mắt, thế mà còn coi con rùa thối ấy là bảo bối. Ta nguyền rùa ngươi chạy bị sinh non !"

Miệng của tên hề khi thốt ra chữ cuối cùng đột nhiên trở nên to đùng đỏ lòm, làm các ma tộc ở trên đường sợ quá đều tránh né.

Tên hề lé mắt nhìn về phía chúng Ma tộc, đảo tay lấy ra một chiếc gương đồng, vuốt tóc soi gương mãi rồi dẩu môi khó chịu nói: "Đáng ghét, làm cái miệng của người ta giận quá hóa lớn. Người ta có đáng sợ thế sao? Đáng ghét đáng ghét!"

Truyền Sơn chạy một mạch vào tít trong thảo nguyên, thật là đáng sợ.

Cái bụng hở ra rất yên tĩnh, không biết có phải bị dọa quá mà ngất rồi không.

Truyền Sơn vuốt bụng lo lắng, tiểu tử Canh Nhị vốn đã nhát gan, thấy một Ma tộc đáng sợ như thế, nếu bị dọa xảy ra chuyện không hay thì hắn phải vác cái bụng này tới lúc nào?

"Nhị à, ngươi rốt cuộc tới lúc nào mới chui ra a?"

Cái bụng yên tĩnh một hồi rồi bỗng nhiên nhẹ nhàng húc lên tay hắn một cái.

Truyền Sơn mang trái tim sắt đá thoáng cái đã cởi mở, "Được rồi được rồi, ngươi muốn đợi bao lâu thì đợi, ai bảo ta nợ tiểu tử nhà ngươi.'

Trước khi lên chiến trường, Truyền Sơn tự an ủi mình rất nhiều lần, thậm chí còn nghĩ cách làm thế nào để phát huy được ưu thế của mình lớn nhất, giúp đỡ cho tộc Một Mắt được nhiều nhất, chẳng hạn như sử dụng binh pháp các kiểu.

Nhưng ngày đầu tiên lên chiến trường, Truyền Sơn đã câm luôn.

Từ khi hắn tới thế giới này, hắn đã nhìn thấy, tiếp xúc, phá bỏ các loại thường thức. Hiện tại chiến tranh ở nơi đây cũng khác với kiểu chiến tranh hắn từng quen thuộc.

Chiến tranh của Ma tộc nơi đây khác xa so với chiến tranh trên Lam tinh cố hương cua hắn, chỉ cần nhìn bầu không khí thôi cũng đã kém xa vạn dặm. Chiến thuật, binh pháp hắn học ban đầu cũng không phải là không thể dùng, nhưng tuyệt đối không thể sử dụng theo khuôn mẫu.

Chiến tranh nơi đây nói là chiến tranh, chi bằng nói là kéo bè kéo lũ chiến tranh. Rất nhiều Ma tộc đều tự là trận, mỗi ngày đều có đầu mục đi lĩnh nhiệm vụ, chỉ cần họ hoàn thành nhiệm vụ cùng ngày là có thể lấy được ma thạch, tất cả phí dụng đều kết toán trong ngày. Cũng có nghĩa là, ngày thứ hai ngươi không muốn đánh thì không tới cũng được.

Còn về lương thảo, quân nhu gì đó, vậy càng bừa bãi hơn, toàn bộ yêu cầu các dong binh phải tự phụ trách. Vì thế, hậu phương chiến trường mới hình thành một khu chợ, từ cái ăn tới vũ khí, cái gì cần có đều có, ngươi thậm chí có thể tìm được lều chuyên bán thịt, bì như con người.

Đối với kẻ địch – chính là xử lý tù binh, cũng làm người ta dở khóc dở cười. Thế mà hết thảy đều treo biển bán đấu giá trong chợ, mặc kệ ngươi là bên kẻ địch hay là ai, chỉ cần ngươi trả ma thạch thì có thể mua tù binh lại. Vì thế, hầu như ngày nào Truyền Sơn cũng có thể thấy cảnh song phương trao đổi tù binh bắt được trên chiến trường, có mấy lần còn vì mấy viên ma thạch lẻ tẻ mà đánh nhau nữa.

Ngay từ đầu, Truyền Sơn thật rất muốn thu cả đám ô hợp lại đánh cho một trận, nhưng không được vài ngày hắn đã bỏ cái ý định đó đi. Bởi vì hắn phát hiện ra, các Ma tộc Huyết Hồn Hải rất thích thú với phương thức chiến tranh như vậy, họ không phải không biết làm lực lượng mình mạnh hơn, họ cũng không phải không hiểu binh pháp, trận pháp là điều tốt mà ngược lại, tộc Một Mắt hắn biết huấn luyện các chiến sĩ vô cùng nghiêm khắc và hữu hiệu.

Những Ma tộc này đối với chiến tranh tựa hồ có suy nghĩ và nhận thức riêng của bản thân họ, đó chính là: tuyệt đối không diệt sạch một chủng tộc, cũng không thể kéo dài thù hận tới đời kế tiếp.

Rất nhanh chóng, Truyền Sơn đã thích ứng được phương thức chiến tranh như vậy, cũng không phải cuộc sống khẩn trương quá, nên hắn cũng có đủ sức chia thời gian làm ba đoạn: thực chiến, lĩnh ngộ, học tập.

Mỗi ngày, hắn không cho mình có bất kỳ thời gian nào rảnh rỗi, hắn biết rõ tư chất mình bình thường, lại xui xẻo hơn người khác đôi chút. Với điều kiện tu luyện bất lợi như thế, nếu muốn mạnh hơn người khác, không bị người khác lăng nhục, bắt nạt thì hắn phải mạnh hơn người khác rất nhiều, phải cố gắng gian khổ hơn rất nhiều.

Cũng may con người hắn coi như chăm chỉ, ý chí cũng khá mạnh, chuyện đã quyết tâm thì dù có khổ có khó, hắn cũng có thể cắn răng tiếp tục. Nếu không phải mang thai Canh Nhị làm hắn ngày nào cũng có cảm giác đói bụng, có khả năng hắn đã bỏ qua cả bước ăn uống rồi.

Nhưng kể cũng hay, rõ ràng hắn đã bị Tiểu Lam đốt thành bộ xương khô, nhưng thứ hắn ăn vào chưa từng bị lòi ra, thật giống như khung xương khô của hắn vẫn giấu một bộ nội tạng mà hắn không nhìn thấy được. Còn về vấn đề bài tiết, có Tiểu Lam ở đây, đồ bỏ đi đều cho nó luyện hóa.

"Yo, xương khô huynh, tới rồi à." Một gã Ma tộc đầu như đầu lừa nhưng lại có một cái mõm heo nhiệt tình chào hỏi Truyền Sơn.

Các ma tộc đầu lừa mõm heo đều có tu vi ở tầng đầu Ngưng Khí Kỳ, không dám đánh chính diện chủ lực, luôn đi theo Ma tộc và Ma tu lợi hại khác để kiếm chút đỉnh, cực kỳ thích nhặt đồ đáng giá trên người người chết.

Truyền Sơn cũng không phản cảm với kiểu nhặt nhạnh ấy, chỉ cần cứ đi theo sau hắn là được. Ma tộc đầu lừa mõm heo này tuy hơi ngốc, hơi nhát gan nhưng vẫn khá là phối hợp, còn rất biết nhìn người, ấn tượng

của Truyền Sơn với họ coi như không tệ.

Truyền Sơn dương tay ném cho tên Ma tộc đầu lừa mõm heo kia một ma nhận (lưỡi dao) sắc bén. Nhiệm vụ hắn nhận lần này là phụ trách giải quyết một tiểu đội có cánh tộc Sừng Xà, một đám Thạch đầu má, không dễ đối phó lắm. Nhưng hắn có tam muội chân hỏa, lại có Tiểu Lam trợ giúp, vừa vặn lại là khắc tinh của Thạch đầu kia. Sau một hồi đốt lửa, đốt cho kỹ lại đập cho mấy nhát búa, đám Thạch đầu kia đã giải quyết gần hết.

"Đây là cho ta?" Ma tộc đầu lừa mõm heo lật qua lật lại n hìn chủy thủ trong tay, vẻ mặt kinh ngạc và thích thú.

"Ừ, cảm ơn ngươi lần trước đã bảo vệ sau lưng cho ta." Truyền Sơn quay đầu cười, Ma tộc đầu lừa mõm heo coi trọng thanh ma nhận này, nhưng đối với hắn cũng chẳng là gì.

Đây là tốp sản phẩm thô đầu tiên hắn dùng tam muội chân hỏa luyện khí luyện ra thành công nhất, sắt thuần không chứa tạp chất. Có lẽ bởi vì không thêm kim loại nào khác nên mới thành công chăng? Truyền Sơn mới luyện khí nên cũng không thể khẳng định.

Thanh chủy thủ bằng sắt này cũng không tinh tế nên cũng không hao tổn nhiều tâm thần cho lắm, trận pháp khắc bên trên cũng khá đơn giản. Ba ngày trước Ma tộc đầu lừa mõm heo đã giúp hắn chắn địch sau lưng cho hắn, hắn không nghĩ ra được cách nào để báo đáp lại, thấy các Ma tộc thích vũ khí chế từ kim loại liền dứt khoát cầm thanh chủy thủ này đưa cho Ma tộc đầu lừa mõm heo.

"Ha hả, đều là huynh đệ, đó là chuyện nên làm nên làm thôi. Ha hả!" Đầu lừa mõm heo vui sướng lắm, hành động gọi là bảo vệ sau lưng vào ba ngày trước kia đối với hắn ta chẳng qua là một hành vi vô ý, cũng không gây tổn thương gì cho hắn, nào ngờ hôm nay lại nhận được lợi lộc thế này.

Ma tộc đầu lừa mõm heo cũng không có tu vi cao gì, nhưng kiến thức không thấp, chỉ hơi ước lượng đã phát hiện thanh chủy thủ này không những sắc bén, tựa hồ còn khắc trận pháp mà người từ ngoài tới am hiểu. Đây có phải chính là pháp khí có uy lực mạnh trong tay người từ ngoài tới không?"

"Trên chủy thủ này có khắc trận pháp, lúc ngươi dùng ma lực công kích kẻ địch thì có thể bùng lên ngọn lửa cao ba thước tổn thương địch. Ta đã tự thử nghiệm rồi, dưới Ngưng Khí 2 không thể dập được ngọn lửa này, chỉ có thể cắt phần bị thiêu thôi. Nếu không dùng ma lực sẽ không có lửa bùng lên đâu, nhưng lúc ngươi dùng vẫn cẩn thận một chút, tốt nhất là làm một cái bao cho nó."

"A nha nha!" Qủa nhiên là pháp khí! Ma tộc đầu lừa mõm heo vui sướng, cũng mặc kệ có phải trước chiến trường không, vui vẻ rú một tiếng.

Pháp khí như vậy gần như không có mấy Ma tộc nguyên sinh nào trong Huyết Hồn Hải có cả, chỉ có một vài cái do người từ ngoài tới để lại. Bảo bối như vậy nhất định phải giấu kỹ, khi cần thiết thì có thể giữ mạng đây.

Sau khi Ma tộc đầu lừa mõm heo rú xong, lại nhanh chóng im bặt, cũng cẩn thận quay đầu nhìn bốn phía, sợ làm các Ma tộc khác chú ý, đồng thời dè dặt cất nó vào ngực.

"Đưa cho ngươi là để ngươi dùng, cất làm gì?" Truyền Sơn đứng ở chỗ cao quan sát tiểu đội ma Thạch đầu ở xa xa.

"Ha hả, ta sợ hỏng thôi, ha hả!" Ma tộc đầu lừa mõm heo cười khúc khích, ngại không nói là sợ bị cướp.

"Dùng hỏng? Chẳng qua là một pháp khí cấp thấp thôi mà, dùng hỏng thì ta giúp ngươi sửa là được."

"Vậy thật tốt quá! Ha hả a." Tuy chỉ là pháp khí cấp thấp, đầu lừa mõm heo vẫn rất vui. Có thanh ma nhận này rồi, sau này đối mặt với Ma tộc dưới Ngưng Khí Kỳ 2, hắn ta cũng có thể tung hoành rồi, oa ha ha!

"Này, các ngươi đang nói gì đấy? Nói chuyện vui thế. Cho gia môn (nghĩa đen là chồng, đàn ông) nghe với." Một đám Ma tộc như đại tinh tinh rầm rầm đi tới, vừa đi vừa chỉ vào Truyền Sơn cười hí hí không ngừng.

Ma tộc đầu lừa mõm heo nhe hàm răng, gầm nhẹ uy hiếp các đại tinh tinh.

"Biến biến, đừng chắn đường của gia môn." Ma tộc đại tinh tinh phất tay đuổi Ma tộc đầu lừa mõm heo, một gã đầu lĩnh trong đó đùa giỡn với Truyền Sơn: "Xương khô à, ngươi phải cẩn thận chút nhé, đừng sinh con trên chiến trường đấy. Ha ha ha!"

Truyền Sơn mặc kệ những Ma tộc tinh tinh không có đầu óc kia, chỉ chăm chỉ ghi nhớ phân bố hành động của những Thạch đầu ma và vị trí chủ tướng của họ. Dựa theo hai lần kinh nghiệm qua cửa trước đó, đạt được yêu cầu nhiệm vụ hôm nay hắn đã lại có thể tiến vào cửa tiếp theo.

"Này, xương khô ma, hôm nay chúng ta có cần so không? Xem ai giết nhiều hơn?" Có lẽ các đại tinh tinh quá buồn chán, cố gắng khơi gợi chú ý của Truyền Sơn.

Truyền Sơn ra hiệu với Ma tộc đầu lừa mõm heo bên cạnh, người nhoáng lên một cái, biến mất trên doanh địa.

Các đại tinh tinh đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó liền cùng nhau cười hi hi ha ha.

"Ôi, xấu hổ rồi, chạy mất rồi! Ha ha!"

"Các ngươi đừng làm loạn, nghe nói xương khô ma bụng to kia rất lợi hại đấy, cẩn thận hắn trả thù chúng ta." Người có đầu óc đứng bên khuyên nhủ.

"Sợ gì hắn? Một bộ xương khô vác bụng bầu có gì phải sợ? Ha…. A!" Đại tinh tinh cười to nhất, cũng là kẻ đùa giỡn Truyền Sơn đột nhiên ngửa mặt lên trời rồi ngã quỳ xuống, phun ra một ngụm máu tươi, răng hàm trong miệng cũng bật ra vài cái.

Truyền Sơn xuất hiện, dẫm một phát lên bụng đại tinh tinh, cười âm hiểm với các tinh tinh khác, nắm chặt tay lại thành đấm để ra oai, giơ lên, nện mạnh xuống!

"Rầm" một tiếng, đầu của đại tinh tinh bị thụt xuống hố, lõm vào.

Mãi đến khi Truyền Sơn biến mất lần nữa, những tinh tinh khác mới phản ứng được lại, vội vã tiến lên.

Đại tinh tinh bị móp đầu giãy dụa bò lên, lắc lắc đầu, thất tha thất thểu đi được vài bước như kẻ say rượu rồi lại đặt mông ngồi xuống đất.

Những tinh tinh khác nhìn, đầu tiên là im lìm, rồi bỗng nhiên cười vang, vây lại đại tinh tinh bị đánh bẹp vừa cười vừa mắng, tất cả đều là cười nhạo con đại tinh tinh ấy.

"Ngươi nhìn đầu hắn kìa, ha ha, thành cái bánh rồi."

"Xẹp lép thành như vậy, xem ra ít nhất phải ba năm mới khôi phục như ban đầu được." Thì ra đám Ma tộc dáng dấp như tinh tinh này xương cốt cực kỳ mềm mại, sức khôi phục cũng mạnh, chỉ cần không chém đứt dầu, vết thương nặng cỡ nào cũng có thể khôi phục dần dần được, đây cũng là duyên cớ Truyền Sơn có gan ra tay nặng.

"Ta đã bảo các ngươi đừng chọc hắn mà lị, giờ thì hay chưa, không ăn đấm một lần thì không nghe lời." Người có ý nghĩ tỉnh táo đứng bên lắc đầu.

"Ai nha, chơi hay ghê, ngày mai chúng ta lại tới tiếp." Đây là tên còn chưa từ bỏ ý định còn muốn tìm phiền toái.

"Đừng làm loạn, bên kia đã đấu võ rồi, bên này chúng ta cũng nên lên thôi, cẩn thận tài vật để người khác nhặt mất!"

"Ờ! Đi phát tài đi phát tài thôi!" Một trận nổ vang, một đoàn tinh tinh Ma tộc hô lớn khẩu hiệu phát tài, kéo gậy gỗ thô to chạy ầm ầm về phía chiến trường.

Truyền Sơn đứng giữa không trung, bất đắc dĩ nhìn những tên đó. Xem ra sinh vật nơi này đều na ná nhau, không phải tìm cái ăn thì cũng kiếm tiền thôi. Có đám này ở đằng sau quấy rối, hắn muốn kiếm chút đỉnh của người chết cũng khó. Đám này còn biết cướp đoạt hơn cả hắn!

Truyền Sơn nhìn chằm chằm chiến trường nơi xa, có chút đỏ mắt nói thầm: "Đó đều là tiền a. Ngươi xem những Ma tộc cướp đoạt tài vật trên thi thể này sung sướng chưa? Thảo nào thù lao rẻ mạt như vậy cũng có nhiều Ma tộc tới tham chiến, quân đội như vậy cũng không khác chỗ ta là mấy."

Nói tới đây, ánh mắt Truyền Sơn có phần buồn bã, "Nhớ năm ấy, toàn quân chỉ có quân kỷ của quân đội Vương đầu thống lĩnh là nghiêm nhất. Tiền tài trên chiến trường bình thường không được tự lấy, đánh vào địch doanh cũng không cho tùy ý cướp đoạt, không giống đội quân khác, mấy binh sĩ có thể đánh nhau vì một cái vòng vàng."

Lắc đầu, Truyền Sơn giấu nỗi lòng bi thương, phấn chấn tinh thần cười quái dị, nói: "Huynh đệ, ta cũng rất nghèo, tất cả ma thạch lại đều ở trên người ngươi, muốn kiếm tiền vẫn phải lên chiến trường. Này, chúng ta tính thế này nhé, chờ lão đại ta lên chiến trường rồi, ngươi cũng không thể gây sự đâu đấy, muốn ra cũng phải cố nhịn cho ta, có nghe thấy không.

Cái bụng cao ngất lần này lại không có bất kỳ phản ứng gì.

Tộc Một Mắt và tộc Sừng Xà đã đánh nhau tới độ căng thẳng nhất, nhìn từ biểu hiện mà xem, tộc Sừng Xà dùng vũ khí sắc bén chiếm lợi thế, nhưng tộc Một Mắt da thô thịt dày thương võng cũng không lớn lắm.

Mùa mưa sắp qua rồi, nhiều ngày nay cũng không thấy trời đổ mưa, không giống quãng thời gian trước, trời cứ như bị dột, mưa suốt cả ngày.

Truyền Sơn tham gia chiến sự cũng đã được hai tháng rưỡi. Trong hai tháng này hắn chỉ tham gia mười một trận chiến cả thảy, mỗi trận chiến đều là một trạm kiểm soát, đến bây giờ mới thôi, tính thêm hai cửa trước đó, hắn đã qua được mười ba cửa.

Đối với ứng dụng lực lượng trong cơ thể, hắn cũng từ từ trở nên thuận buồm xuôi gió, nhất là lợi dụng tam muội chân hỏa, càng có phần tâm đắc. Khi lần đầu tiên hắn dùng thành công tam muội chân hỏa, ngưng tụ được các loại nguyên tố kim loại rồi dung hợp theo tỷ lệ, hắn quyết định chính thức bắt đầu luyện pháp khí.

Dựa vào tính bảo mật và an toàn, Truyền Sơn vẫn về huyệt động trên gò đất cũ, chẳng qua hắn đào sâu vào huyệt động hơn, đào to ra rất nhiều.

Ở đây coi như sào huyệt tạm thời của hắn, ở đây chính là nơi hắn luyện ra tốp vũ khí có khắc trận pháp thứ hai trong cuộc đời hắn.

Khi Truyền Sơn vội vàng nhận nhiệm vụ, tu luyện và học tập luyện khí là khi tai tiếng của hắn ở bên ngoài đã trôi nổi khắp nơi.

Không sai, truyện kể mới về bộ xương khô mang thai lại xuất hiện.

Một bộ xương khô có ý thức, còn biết khống chế kim loại nghĩ không nổi danh cũng khó. Đặc biệt là bộ xương khô này cao to đen thui này còn có thể đánh đấm, chứ nói chi tới hắn còn đang mang thai. Hắc bào kia dù có thể che thân, nhưng lâu dần cũng có thể nhìn ra điều kỳ lạ trong đó.

Trong lúc Truyền Sơn đang không biết gì thì tự dưng có một biệt hiệu, xương khô ma bụng to. Ngươi xem, biệt hiệu này thật hay, đơn giản dễ hiểu mà rõ ràng, nói tới xương khô ma bụng to, tất cả mọi người liền biết đó là ai, tuyệt đối chỉ có tên ấy, không thể là ai khác.

Mà truyện kể về cái bụng của hắn, càng bị chúng Ma tộc buôn chán bốc phét biên ra đủ loại tình tiết không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa đều có liên quan tới ái tình, không ngoại lệ chút nào.

Các Ma tộc xuất phát từ tâm lý bà tám đều nghị luận về xương khô ma bụng to xuất hiện trên chiến trường, còn một vài Ma tu ngoại lai nhận nhiệm vụ thì có suy nghĩ hoàn toàn khác, người cười nhạo tuy nhiều, nhưng kẻ có ý xấu cũng không ít.

Bộ xương khô sinh con ư? Có phải âm thai hay quỷ thai bẩm sinh không?

Nếu như thực sự là thứ ấy… Thứ tốt như vậy đối với các Ma tu chính là có thể gặp chứ không thể cầu.

Bất kể xương khô ma này sinh ra là thai nhi chí âm do âm khí kết thành hay quỷ thai dời bụng, nếu có thể đạt được, luyện đan cũng tốt, làm đỉnh lô cũng hay, đều là tài liệu cực phẩm.

Dần dần, một vài Ma tu bắt đầu cố ý vô ý tiếp cận Truyền Sơn.

71. Quyển 7 - Chương 4

So với những tu giả luyện khí khác, việc chế tác vũ khí kim loại như kiểu chủy thủ lại là một điều đơn giản nhất với Truyền Sơn.

Nhưng bởi vì nguyên tố tính kim loại trên thảo nguyên khan hiếm, hắn muốn ngưng kết ra nhiều kim loại cũng khá là trắc trở, cũng sợ lấy quá độ một nguyên tố sẽ làm mảnh thảo nguyên ấy có ảnh hưởng gì không tốt, sau khi suy xét tỉ mỉ, Truyền Sơn đành phải bỏ việc luyện vũ khí tương tự đao kiếm, đổi sang chuyên tâm luyện cường cung.

Một chiếc cung tên tốt, ngoại trừ chọn vật liệu làm thân cung, dây cung, thân tên, mũi tên tốt ra thì việc chế tác mỗi thứ trong chúng cũng rất cần lưu ý. Bản thân Truyền Sơn xuất thân từ quân ngũ, đối với vũ khí như cung tên cũng không xa lạ gì, muốn làm cũng có thể làm ra một hai chiếc. Nhưng dù sao cũng không phải thợ chuyên làm cung nên muốn làm ra một chiếc cung tốt, hắn cần phải nghiền ngẫm cách luyện khí Canh Nhị dạy hắn một phen trước đã.

Trang đầu tiên mở đầu cách luyện khí chỉ có mười tám chữ: cho trí tưởng tượng bay xa, lấy gan nếm thử, sử dụng thực tế, quy nạp tổng kết.

Truyền Sơn cười khẳng khặc. Cái giọng điệu này vừa nhìn đã biết là do Canh Nhị viết.

Bí quyết phương pháp tu luyện Canh Nhị cho hắn có một điểm khác biệt lớn nhất so với của Dương Quang Minh và Bạch Đồng cho hắn, đó chính là thông tục dễ hiểu.

Xem bí tịch tu luyện Dương Quang Minh và Bạch Đồng cho hắn, nếu không ai giảng giải, chỉ dựa vào chút tri thức văn hóa của hắn, có thể tự nhận thức được đầy đủ hay không cũng là vấn đề, chứ nói gì tới hiểu.

Mà cái gọi là bí tịch tu luyện Canh Nhị cho hắn, trên cơ bản đều là ngôn ngữ thông tục hiện đang sử dụng. Dùng lời của Canh Nhị thì, tri thức truyền thụ không phải là để người ta hiểu sao? Cứ viết mơ mơ hồ hồ như thế, chi bằng đừng có học, học không đúng bất cẩn tu thành điên thì làm sao giờ?

Truyền Sơn là binh sĩ xuất thân từ tầng lớp thấp nhất, học thức không cao thấy rất đúng. Dù hắn đã từng tu luyện, trí nhớ và năng lực lý giải cũng hoàn toàn không thể so sánh với ngày trước, cũng tình nguyện xem bí tịch tu luyện Canh Nhị cho hắn chứ không muốn xem những thứ Dương Quang Minh bảo hắn học bằng cách ghi nhớ trong đầu.

Luyện khí lúc này cũng tương tự, trong cách luyện khí Canh Nhị cho hắn, những vật liệu chế tác liên quan tới cung tiễn, nỏ niếc cần gì có đó, chỉ cần hắn có can đảm nếm thử, không sợ không làm ra được.

Thông qua ngọc giản, Canh Nhị truyền bá cách luyện khí cho hắn có 4 bài cả thảy, bài thứ nhất chính là giảng về phương pháp chế tác các loại đồ vật, từ cách chọn vật liệu, lột, chế tạo, ngâm, đun nấu, cắt gọt, dùi, khắc, bện các loại, đến khung, lắp ráp, quết sơn, ứng dụng các kiểu đều nói kỹ càng tỉ mỉ.

Nói cách khác, chỉ cần ngươi nắm giữ tất cả tri thức bài thứ nhất, có thể trở thành các kiểu thợ xuất sắc như thợ mộc, thợ rèn, thợ xây, thợ dệt…

Bài thứ hai thì nói về chế tác và ứng dụng các loại trận pháp. Từ việc thu thập tài liệu ban đầu chế tác trận pháp, điều hòa vật liệu, tương sinh tương khắc ứng dụng ra sao, đến cách vẽ trận pháp cụ thể và tri thức về các loại trận pháp, cần gì có đó.

Nếu như bỏ nội dung bài một, chỉ học bài hai, học thông thạo rồi thì cũng có thể trở thành một đại sư trận pháp hoặc đại sư bùa chú xuất sắc.

Còn bài thứ 3 thì là kết hợp của hai loại trên, chủ yếu nói về cách kết hợp trận pháp và các loại dụng cụ, cùng với công dụng mà chúng có thể tự phát huy và tương sinh tương khắc của chúng.

Bài cuối cùng thì giới thiệu về hình dáng, đặc thù, công năng và phương pháp chế tác của các loại phá khí, pháp bảo đã từng xuất hiện ở các giới, thậm chí còn giới thiệu cả tiên khí. Nếu chỉ học bài cuối cùng này cũng có thể trở thành một đại sư luyện khí giỏi giang.

Truyền Sơn suy tư mãi mới hiểu được ý nghĩa tồn tại của ba bài trước, đó chính là căn bản. Có nội dung của ba bài trước, dù không có bài thứ tư, cũng có thể từ từ suy xét ra cách luyện các loại pháp khí, pháp bảo.

Chỉ cần ngươi hiểu rõ nội dung ba bài trước, không những có thể chế tạo ra các loại pháp khí pháp bảo đã từng được nhắc tới trong bài bốn, mà còn có thể đổi mới, chế tạo ra pháp khí pháp bảo tốt hơn, thực dụng hơn so với người xưa.

Cũng may là hắn thường có thời gian từ từ hệ thống lại những tri thức ấy lại, nếu đổi lại là một người tu luyện có thời gian hữu hạn khắc, có lẽ sẽ học luôn bài bốn.

Được rồi, bây giờ cách làm đã có rồi, tiếp theo chính là vật liệu tạo cung tên.

Nhưng vấn đề đã xuất hiện, trên thảo nguyên không những thiếu kim loại, mà còn thiếu cả cây cối có thể tạo thân cung và tên.

Vật liệu cần dùng làm thân và tên của cường cung phải tiến vào rừng cây mới lấy được, mà hiện tại hắn không thể rời khỏi thảo nguyên tiến vào rừng rậm, chỉ có thể dùng ma thạch bảo một vài trẻ Ma tộc giúp hắn thu thập.

Dần dà lâu dài, những tiểu tử ấy đã không cần hắn phân phó, cứ chặt, bẻ cành cây mang ra chợ chờ hắn.

Nhưng vẫn chưa đủ, luyện khí khác với việc chế cung bình thường, không phải vật liệu gì cũng có thể chịu được tam muội chân hỏa, cũng không phải vật liệu gì cũng có thể khắc được trận pháp.

Nhìn đống vật liệu lớn thoáng cái đã sắp thành tro tàn, Truyền Sơn dù bền bỉ đến mấy cũng không nhịn được thở dài.

Những vật liệu này tuy không đáng tiền, nhưng cộng lại cũng là một món tiền không nhỏ, thế mà những tài liệu như chu sa, máu thú, ma tinh dùng để khắc trận pháp chỉ có thể mua từ thân Ma tu, những Ma tu này ôm tư tưởng vật lấy hiếm làm quý, bán những tài liệu vốn là bình thường ở bên ngoài tại đây với giá đắt muốn chết, đắt đến nỗi hắn đã muốn cướp mấy lần rồi.

"Ta tưởng luyện khí rất đơn giản chứ, không ngờ ngay cả chuẩn bị tài liệu cũng phiền như thế. Lần trước chế tạo trống bỏi không phải đơn giản lắm sao? Lẽ nào ta không nên dùng tam muội chân hỏa để luyện những tài liệu ấy? Nhưng mà không trải qua tam muội chân hỏa luyện chế thì những bó củi bình thường ấy làm sao có thể chịu được sức lực ẩn giấu của trận pháp trong đó?"

Cái bụng mai rùa húc lên một cái, tựa hồ đang nhắc nhở hắn điều gì đó, hoặc như là đang cười nhạo hắn.

Truyền Sơn vỗ cái bụng, "Đừng làm ồn, không thấy cha ngươi đang buồn phiền sao."

"Còn cả khắc chi tiết nữa, trận pháp to như vậy, phức tạp như vậy, còn cả trận ***g trận, ta phải làm cách nào mới khắc được chúng một cách hoàn chỉnh lên thân cung và mũi tên đây? Nhất là mũi tên còn nhỏ như thế."

Cái bụng lại nhô lên một cái.

Truyền Sơn cười, tự giễu: "Đúng là mỗi người mỗi khác. Có lẽ đổi lại là một người thông minh khác, thoáng cái đã có thể nghĩ ra cách giải quyết, còn ta mất hai tháng trời mà cũng chưa mò được đường nữa. Nhị à, ngươi sẽ không coi thường lão đại nhà ngươi chứ?"

Cái bụng có khổ mà không thể nói nổi, cũng không thể biểu đạt nỗi lòng của mình.

"Nhưng người thông minh có đường của người thông minh, kẻ ngu có đường của kẻ ngu, ta không nghĩ ra được cách giải quyết tốt nhất, vậy thì cứ thử hết tất cả những giải pháp đã nghĩ ra đi. Ta cũng không tin như vậy mà vẫn không thành công được."

Ngó cái bụng của mình, ngọn lửa linh hồn trong mắt Truyền Sơn bỗng trở nên sáng sủa cực kỳ. Trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền, ngay cả chuyện nam nhân không thể làm nhất hắn cũng đã làm rồi, trên đời này còn có việc gì hắn không làm được? Cùng lắm thì mặc kệ tất cả, dù sao hắn có thời gian bốn trăm năm cơ mà, cứ từ từ thôi!

“Đi, đi tìm người giải quyết tài liệu.”

—

“Bịch!”

Nhóc Tóc Trắng lưng úp một cái sọt nhỏ bán ở phiên chợ che đầu giận dữ quay đầu lại.

Ở một góc âm u cách đó không xa, một gã kỳ dị bọc mình trong hắc bào từ đầu tới chân ngoắc tay với nó.

“Ngươi là ai?” Nhóc Tóc Trắng cảnh giác nói.

Truyền Sơn vui vẻ, nhóc này trải qua sự kiện bắt cóc trước đó tựa hồ đã hiểu chuyện hơn xưa chút, bị đập cũng không tức tối chạy tới mắng chửi người ngay mà đứng ở xa xa đề phòng.

Truyền Sơn đến gần nhóc Tóc Trắng, đưa ngón tay cởi chiếc khăn đen trên mặt ra.

Nhóc Tóc Trắng lập tức lùi về phía sau một bước, cảnh giác nhìn cái đầu xương khô cháy đen trước mắt. Hắn đã từng nghe qua người từ ngoài tới này, thậm chí còn từng hoài nghi hắn có phải là…

“Bọn Mắt To giờ có khỏe không?”

Nhóc Tóc Trắng há hốc miệng.

Truyền Sơn cười, “Không ngờ chúng ta còn có thể gặp lại nhau lần nữa, nhóc Tóc Trắng. Tuy da thịt trên mặt ta đã mất hết, nhưng giọng nói của ta chắc là người có thể nghe ra chứ?”

Vẻ mặt nhóc Tóc Trắng chuyển từ kinh ngạc đến không thể tin nổi, rồi từ không thể tin nổi biến thành hưng phấn cực độ.

“… Tau biết ngay là ngươi mà! Tau biết mà!” Nhóc Tóc Trắng nhảy dựng lên, vui quá chỉ muốn gào to. Người nửa xương khô quả nhiên không chết, hắn còn sống, hắn còn là xương khô ma, hắn còn sống!

Truyền Sơn nhìn nhóc Tóc Trắng không hề che giấu vẻ vui sướng trước mắt, trong lòng cũng thấy ấm áp. Nhóc này mặc dù được nuông chiều quá đâm tùy hứng, nhưng bản tính kể cũng tốt.

“Xuỵt, nhẹ tiếng thôi. Đi, theo ta sang bên kia nói.” Truyền Sơn sờ đầu nhóc Tóc Trắng, ý bảo nó đi theo mình. Ở đây tuy là bên ngoài chợ, nhưng Ma tộc đi tới đi lui vẫn khá là nhiều, nghĩ đến những lần trước bị vây xem, Truyền Sơn liền cảm thấy cơn tức dâng lên từ đan điền.

Nhóc Tóc Trắng không nhịn được, vừa đi vừa không ngừng hỏi này nọ.

“Sao ngươi lại trốn ra được?”

“Vì sao ngươi lại trở thành thế này?”

“Ngọn lửa của Tiễn tộc bị mất trộm có liên quan với ngươi không?”

“Nếu ngươi tham chiến, vì sao không đến tìm bọn tau? Bọn Mắt To ca lo cho ngươi lắm đấy.”

“Bụng của ngươi… Nghe nói ngươi mang thai? Có thể cho tau xem không?”

Truyền Sơn giả vờ như không nghe thấy câu ấy.

“Những người từ ngoài tới bắt tau, uy hiếp ngươi bây giờ ở đâu? Tau muốn tìm chúng báo thù!”

Truyền Sơn bật cười, dừng bước bên một đống đá trắng hình tam giác, đây là nơi đã cách chợ một đoạn rồi, thuộc chỗ cuối chợ, đằng sau đống đá trắng chính là bồn địa thấp hơn thảo nguyên một tầng, chỗ ấy hắn không qua được, nhưng nhóc Tóc Trắng thì có thể, chọn chỗ này làm nơi gặp mặt với nhóc Tóc Trắng, ngoại trừ suy xét tới sự bí ẩn thì còn có thể bảo đảm an toàn lớn nhất cho nhóc Tóc Trắng.

“Những người từ ngoài tới bắt cóc ngươi đã chết hết rồi, không chết thì cũng không có năng lực nào tìm tới ngươi gây phiền phức cả.”

“Thật sự?”

“Ừ.”

“A, tau còn muốn tự báo thù…”

“Đừng nói những chuyện đó trước, nhóc Tóc Trắng, vết thương của Mắt To thế nào rồi?”

“Sao ngươi biết Mắt To ca bị thương? À, đúng rồi, nghe nói ngươi cũng tham gia chiến sự. Nếu ngươi biết Mắt To ca bị thương, vì sao không đi tìm hắn ta luôn? Ngươi lén lút tìm đến tau làm gì?” Trẻ con thì chẳng sợ mất mặt, nghĩ gì là nói nấy.

Truyền Sơn tự nhiên sẽ không chấp nhất lời trẻ con, cười nói: “Ta có dự định của ta. Ngươi nói cho ta biết trước đã, vết thương của Mắt To thế nào? Có nguy hiểm tới sinh mệnh không?”

Nhóc Tóc Trắng có phần khó chịu, “Mắt To ca không sao hết, có Ma y ở đó, không có vết thương nào không chữa được.”

Truyền Sơn yên lòng, “Ta đã xem trận đấu của các ngươi với tộc Sừng Xà, tuy tộc Sừng Xà giảo hoạt lại biết mê hồn thuật, nhưng thân thể không cường tráng như các ngươi, mê hồn thuật cũng không thể thi triển từ xa quá được, hiện nay có thể chiếm thượng phong chủ yếu dựa vào lợi thế binh khí. Những binh khí này hẳn là do Tiễn tộc cung cấp đúng không? Ta đã hỏi rồi, Tiễn tộc cũng không thiên vị giúp tộc Sừng Xà, chỉ cần có ma thạch, ai tới mua vũ khí đều được. Các ngươi vì sao không mua nhiều vũ khí của Tiễn tộc? Nghe nói tộc Đằng Mộc cũng bán vũ khí.”

Nhóc Tóc Trắng gãi đầu, thở dài như một Ma Một Mắt đã thành niên.

Truyền Sơn bật cười.

“Tụi tau… không có nhiều ma thạch như thế.” Nhóc Tóc Trắng nói có phần xấu hổ cũng có phần thương tâm.

Qủa là thế. Truyền Sơn thầm thở dài. Chiến tranh đánh nhau chính là tiền, không có tiền thì có cái rắm mà chiến tranh ấy.

“Lần này ngay cả Ma y cũng đã lấy của cải của mình ra rồi, là tổ gia gia của tau tự đi lục, nghe nói không để lại cho Ma y viên ma thạch nào. Hí hí.” Vừa cười xong, nhóc lại buồn, “Nhưng vẫn không đủ.”

“Nếu ta nói ta có cách cung cấp một lô lợi khí cho tộc Một Mắt, mà lại còn không cần một viên ma thạch….”

“Thiệt hay giả? Ngươi không lừa tau chứ!” Nhóc Tóc Trắng không đợi Truyền Sơn nói hết đã mừng quýnh lên.

“Ta đã lừa ngươi chưa? Hơn nữa loại đại sư thế này ta sao có thể lừa ngươi.” Truyền Sơn nghiêm mặt nói: “Nhưng trước khi chế tạo ra lô lợi khí ấy, ta cần rất nhiều tài liệu để luyện tập. Mà trước khi chế tạo ra được vũ khí, ta cũng không muốn gây chú ý với tộc Một Mắt các ngươi.”

“Tau hiểu ý của ngươi, ngươi muốn tạo một niềm vui bất ngờ cho bọn Mắt To ca phải không?”

“Ack, cũng gần gần thế.” Hắn chỉ không muốn mọi người mừng hụt, nếu trong thời gian ngắn không lấy ra được vũ khí mạnh, cái hắn mang lại cho mọi người không chỉ là thất vọng thôi đâu.

“Có phải ngươi muốn tau tìm giúp tài liệu chế tác vũ khí không?”

“Thật thông minh! Ngươi nói không sai, ta cần ngươi…” Truyền Sơn vẫy tay với nhóc Tóc Trắng, ý bảo nó tới gần chút.

Nhóc Tóc Trắng cất bước hưng phấn không thôi, Truyền Sơn lại quay về chợ mua chút đồ. Lúc ra vào chợ, hắn còn nhìn xem tung tích của tên hề bán hoa kia nữa.

Hắn thật sự rất sợ bị tên hề đó quấn lấy, mỗi lần nhìn thấy hắn ta đều quấn lấy hắn muốn hắn mua hoa, nếu hắn muốn mua thật, hắn ta lại không chịu bán, cứ nhất định muốn hắn tới nhà hắn ta chơi.

Hắn họa có bị điên mới tới nhà tên hề dở người kia.

“Ngươi cũng không thích tên đó đúng không?” Truyền Sơn đi ra khỏi chợ, tán gẫu với cái bụng của mình theo thói quen.

Cái bụng hơi sục sạo một chút.

Truyền Sơn cười ka ka, sờ nó, "Ta cảm thấy gần đây ngươi đã hoạt bát hơn nhiều rồi? Có phải sắp ra rồi không?"

Ngọn lửa trong mắt Truyền Sơn bỗng tối sầm lại. Đằng sau có người theo dõi?

Truyền Sơn giả vờ như không biết, một mực đi tới chỗ không người, lúc này mới đột nhiên quay phắt đầu lại.

Ma tu áo tím theo dõi hiển nhiên không ngờ tu vi của xương khô ma lại cao hơn hắn ta nhiều như thế, kinh ngạc vì mình ở trình độ Ngưng Khí Kỳ 3 mà lại bị đối phương tóm được đơn giản như thế. Hắn nào biết tu vi bấy giờ của Truyền Sơn, nếu không phải bị hắn tận lực áp chế, muốn lên kết đan căn bản không thành vấn đề.

Ma tu áo tím này không những không cầu xin tha thứ, trái lại ra sức nói chủ nhân hắn ta lợi hại cỡ nào, nói Truyền Sơn nếu dám làm gì hắn ta, chủ nhân của hắn ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn, còn càn rỡ bảo Truyền Sơn cống hiến âm thai ngàn năm cho hắn.

Nghe nói Canh Nhị trong bụng mình bị người nói thành âm thai ngàn năm, Truyền Sơn thật sự là… không còn lời nào mà nói.

Canh Nhị cũng chòi lên húc cái bụng tỏ vẻ kháng nghị.

Ma tu áo tím đổi rất nhiều lời uy hiếp, cuối cùng đến cả tên chủ nhân của bản thân cũng không dám nói ra, chỉ nói Truyền Sơn không xứng để biết.

Truyền Sơn cũng chẳng thèm hỏi, người này bất kể nguồn gốc thế nào, chỉ cần xem xét cái phẩm chất muốn dùng thai nhi để chế thuốc thì đã chẳng tốt lành gì rồi, loại người tâm thuật bất chính này ở lại trên đời cũng là tai họa thôi. Lắc đầu, cũng không cho đối phương cơ hội cầu xin tha thứ, kết liễu thẳng người này luôn.

Ma tu áo tím khi chết trên mặt lộ vẻ giật mình kỳ lạ, tựa hồ không thể ngờ được Truyền Sơn dám giết hắn ta thật. Hắn ta cho rằng trang phục trên người hắn ta cũng đủ nói lên thân phận của hắn ta rồi chứ.

Đối với một xương khô ma gần như không biết gì về giới Ma tu, Truyền Sơn không muốn để lại bất kỳ phiền hà gì, kết quả liền dùng luôn tam muội chân hỏa đốt thây hắn ta thành tro.

Đương nhiên, phàm là thứ có thể dùng trên thân ma tu ấy, Truyền Sơn đều vô tư cướp hết. Đồ thì không nhiều lắm, một cái túi vải mà như không phải vải, cởi miệng túi ra lộn trái xem, chỉ có mấy viên ma thạch, một thanh kiếm to cỡ cánh tay, một viên đá to cỡ nắm tay, còn có thêm mấy thứ vụn vặt.

Chậc! Lại là một kẻ nghèo hèn, bốc phét rõ là ghê mà trên người chỉ có chút ma thạch ấy, còn đều là cấp trung, có độc một viên cấp cao. Lẽ nào Ma tu đều nghèo thế sao?

Truyền Sơn thưởng thức viên đá kia rồi lắc đầu thở dài.

Nhưng ngẫm lại xem, những Ma tu này có lẽ cũng không ngờ được ở trong Huyết Hồn Hải lại dùng đến ma thạch, vào đây trải nghiệm thì tám phần mười đều chỉ muốn mang theo mấy thứ đồ giữ mạng, ma thạch chiếm diện tích đương nhiên có thể không mang thì không mang.

Bỗng nhiên, ngón tay thưởng thức viên đá của Truyền Sơn dừng lại, loại cảm giác ấy…?

Truyền Sơn giơ tảng đá lên kiểm tra kỹ càng, mặt ngoài tảng đá khá trơn nhẵn, vuốt lên có cảm giác ướt át, trọng lượng nặng hơn tảng đá bình thường cùng thể tích, có màu đỏ thẫm. Nếu không phải Truyền Sơn có năng lực cảm ứng đặc biệt với nguyên tố thuộc tính kim loại thì có khả năng đã coi tảng đá là một khối ngọc thạch rồi.

Bên trong tảng đá tựa hồ ẩn chứa một nguyên tố thuộc tính kim loại nào đó, hơn nữa khá là thuần khiết, gần như không có tạp chất gì, đây chính là chuyện rất hiếm thấy. Nên nhớ là sắt thuần, đồng thuần các loại đều cần tinh luyện nhiều lần, cứ như thế, mà vẫn chưa chắc đã có thể loại bỏ được hết tạp chất.

Một khối kim loại nhìn có vẻ chưa từng bị tinh luyện, nhưng độ tinh khiết khá cao, chính là không biết là kim loại gì.

Tuy Truyền Sơn có thể tinh luyện kim loại, cảm ứng nguyên tố kim loại, nhưng bởi vì kiến thức quá ít, dù cảm ứng được sự tồn tại của nó cũng không thể phân biệt được viên đá ấy rốt cuộc là kim loại gì.

Nếu có Canh Nhị thì tốt rồi. Tên kỳ dị ấy, kiến thức hình như rất uyên bác, viên đá này nói không chừng y liếc mắt là có thể nhìn ra lai lịch. Truyền Sơn thở dài vuốt cái bụng, lại một lần nữa cảm thấy bất tiện vì Canh Nhị không thể nói với hắn.

Viên đá nhìn như bình thường nhưng lại không bình thường này, cái thanh kiếm và cả những thứ vụn vặt kia có thể nào cũng mang tới bất ngờ cho hắn không?

Truyền Sơn vừa đi vừa lật xem thứ cướp được, vốn muốn vứt túi tiền di, nhưng nhìn lại trên người mình chẳng có thứ gì để đựng nên cũng để lại, tùy tiện thắt ở trên một cái xương sườn của mình.

"Nhanh lên chút nhanh lên chút nào! Cành vạn tuế đặt sang bên này, cành đậu đỏ thì đặt bên kia, cành mi mao thụ đặt đằng sau tau." Nhóc Tóc Trắng đứng trên một tảng đá to, cao giọng chỉ huy đám bạn. Bên cạnh nó cách đó không xa chính là đống đá trắng hình tam giác chỗ gặp Truyền Sơn.

"Tóc Trắng, ngươi muốn lấy mấy thứ này làm gì?" Nhóc Tóc Xanh hiếu kỳ đi cà nhắc qua hỏi, trên tay nó cũng kéo một cành cây thô to.

"Làm vũ khí."

"Làm vũ khí? Mấy thứ này có thể làm vũ khí gì?" Nhóc Tóc Xanh gãi đầu, khó hiểu.

"Đúng thế a, ngươi muốn bọn tau thu thập những tảng đá này còn cả máu, da, móng tay, xương của ma thú, chúng có thể làm được vũ khí gì chớ?" Một Ma Một Mắt nhỏ giống cái có giọng nói thanh thúy lên tiếng.

"Các ngươi không hiểu! Nói với các ngươi có thể làm thì là có thể làm, nói chung cứ làm theo lời tau nói lấy đồ tới là được." Nhóc Tóc Trắng cũng có hiểu đâu, nhưng hắn sao có thể mất mặt trước đám bạn được, cứ cố ra vẻ cái gì nó cũng biết nhưng không thể nói cho bọn kia, chỉ huy mọi người thu thập tài liệu tới chỗ đã định.

"Nhưng tau còn phải đưa cơm giúp đa nương…" Một Ma Một Mắt nhỏ khác khó chịu lầu bầu.

Nhóc Tóc Trắng hai tay chống nạnh, trừng mắt quát: "Đây cũng là đang giúp đa nương ngươi! Giúp chiến sĩ của bọn tau! Nếu có thể làm ra vũ khí lợi hại, họ sẽ không bị thương các ngươi có hiểu không? Muốn đưa cơm, phải làm việc, làm xong thì về cho tau! Ai không trở lại, sẽ không cho nhà người đó vũ khí mới nữa!"

Đám Ma Một Mắt nhỏ này vẫn rất tin phục cháu của tộc trưởng, nghe nhóc Tóc Trắng gào lên thế, lập tức rầm rầm đồng ý, tốc độ hoạt động cũng nhanh hơn chút. Nhưng cũng có những đứa không coi việc nhóc Tóc Trắng nói ra gì, cảm thấy làm việc này cũng không chẳng có gì tốt, vũ khí gì kia cũng chẳng qua là trẻ con nói bậy không đáng tin tưởng nên giữa đường liền chuồn mất tiêu.

Buổi tối Truyền Sơn tới giao nhận những tài liệu ấy với nhóc Tóc Trắng.

Hắn không có công cụ trữ vật, nhưng nhóc Tóc Trắng lại tiện tay mang theo cái thùng gỗ hắn đã từng làm theo.

Truyền Sơn liền dùng chiếc thùng gỗ ấy đựng những thứ vụn vặt vào. Còn về những cành cây có thể làm thân cung, thân nỏ thì tiến hành lột vỏ chế tạo sơ qua ngay tại chỗ.

Nhóc Tóc Trắng cứ ở một bên nhìn không chịu về nhà, tuy nó cứ hùng hồn ra vẻ trước mặt đám bạn, nhưng đối với chuyện người nửa xương khô nói có thể làm ra vũ khí mạnh hơn Tiễn tộc vẫn không tin cho lắm.

Truyền Sơn thấy nó nhìn chăm chăm, cố ý thả chậm tốc độ, còn vừa giải thích vừa lột vừa làm, còn về có thể học được bao nhiêu thì phải dựa vào tiểu quỷ ấy rồi.

"Những thứ còn lại ta muốn mang về làm, hai ngày này ngươi phải thu thập đủ những thứ ta yêu cầu, cứ tìm một chỗ giấu cho tốt, chờ đến lúc ta cần ngươi lại bảo đám bạn ngươi mang tới cho ta. Nếu có tài liệu nào không thu thập được thì nhớ bảo ta biết."

"Vậy…"

Truyền Sơn tự nhiên biết nhóc Tóc Trắng muốn hỏi gì, cười nói: "Vũ khí làm xong rồi ta sẽ truyền tin cho ngươi, nhớ giữ bí mật."

Nhóc Tóc Trắng nửa tin nửa ngờ nhìn người nửa xương khô ban đầu, xương khô ma bây giờ vừa xách vừa khiêng đồ rồi biến mất dạng trong bóng đêm.

Truyền Sơn ở trong cái động đang nghiên cứu một phiến kim loại cỡ lá cây nhiều lần, phiến kim loại ấy cũng là một trong những vật phẩm cướp được từ trên người Ma tu áo tím.

Không nghiên cứu thì không biết, vừa nghiên cứu đã làm hắn hoảng. Mảnh kim loại cỡ lá cây này cũng là một loại pháp khí. Hoa văn chìm bên trên rõ ràng là dấu vết của trận pháp.

Nhưng đây rốt cuộc là pháp khí gì, có tác dụng gì?

Truyền Sơn dùng một biện pháp thô, ban đầu hắn lục tìm thành phẩm cùng loại được nhắc tới trong bài thành phẩm luyện khí. Nhưng biện pháp thô cũng phải loại từng cái một, loại như vậy hơn mười ngày căn bản cũng không loại bỏ hết được.

Trước tiên, Truyền Sơn phán đoán đại khái đây cũng không phải vũ khí công kích, bởi vì hắn kiểm tra kỹ trận pháp đồ trên mảnh kim loại, với cách hiểu nông cạn đối với trận pháp của hắn bây giờ, cũng có thể nhìn ra được không phải trận pháp công kích mà giống như trận pháp loại phụ trợ để tăng tốc độ hơn.

Coi đây là căn bản, Truyền Sơn tìm kiếm pháp khí cùng loại tăng tốc độ trong các pháp khí để phụ trợ, cứ tìm như thế, không lâu sau đã tìm ra được thứ tương tự.

Bản Phi Hành. Pháp trí kiểu phụ trợ, được pháp lực thúc giục, có thể bay lên tầng trời thấp. Tốc độ cao nhất của cấp thấp có thể đạt được 100 dặm trong một canh giờ, có thể bay được trong sức gió dưới cấp bốn; tốc độ cao nhất của cấp trung có thể đạt được

300 dặm trong một canh giờ, có thể bay được trong sức gió dưới cấp sáu; còn cấp cao thì một canh giờ có thể bay được năm trăm dặm, có thể bay được trong sức gió dưới cấp tám; đây còn là pháp khí, nếu như là trên pháp bảo, công năng tự nhiên càng mạnh hơn.

Đã có kinh nghiệm phân tích Bản Phi Hành, Truyền Sơn lấy tất cả những thứ cướp được của Ma y áo tím ra phân tích hết một lượt. Vừa tỉ mỉ phân tích thì đã làm Truyền Sơn vui quá chừng.

Thứ Ma tu áo tím để lại ngoại trừ cái túi và ma thạch kia, tổng cộng có sáu dạng. Chia ra là một mảnh thuần kim loại không biết thuộc tính, một Bản Phi Hành pháp khí cấp cao, một thanh kiếm bạo hỏa pháp khí cấp trung, một Gai Hấp Huyết pháp khí cấp thấp, cùng với hai bình dược hoàn nhỏ.

Trong đó Hấp Huyết Thứ là thâm độc nhất, đừng thấy nó chỉ là pháp khí cấp thấp mà coi thường, nó được dùng chủ yếu để đánh lén, thân gai chỉ to cỡ nửa cây kim thêu, kẻ dưới Ngưng Khí Kỳ 2 nếu không có bùa hộ mệnh hay hộ giáp tốt thì căn bản không thể chống đỡ được. Ngưng Khí Kỳ 3 trở nên nếu bị đánh lén thành công, cũng đủ cho người đó một vố.

Kiếm bạo hỏa pháp khí cấp trung nếu được pháp lực thúc đẩy có thể sinh ra uy lực nổ tung sau khi đánh trúng mục tiêu, hơn nữa sẽ sinh ra ngọn lửa rất thâm độc, trong ngọn lửa ấy có trộn lẫn chất độc, một khí dính phải người thì dù róc hết cả thịt xuống cũng vô dụng, độc trong lửa sẽ nhanh chóng lan khắp người.

Còn hai bình dược hoàn kia nữa, theo Truyền Sơn suy đoán, một bình trong đó chắc là giải dược của lửa độc kia, còn một bình thì không biết là dược vật gì.

Sau khi biết rõ được công năng của mấy thứ đó, Truyền Sơn không khỏi quệt mồ hôi lạnh. May mà lúc đó hắn phản ứng nhanh, để Ma tu áo tím không kịp lấy những pháp khí đó ra, nếu Ma tu áo tím vừa lấy mấy thứ này ra dùng đánh lén đằng sau hắn, ai thắng ai thua thực sự khó mà liệu được.

Cũng may hắn mạng lớn, xui xẻo thì xui xẻo nhưng trong họa cũng có phúc, họa phúc luôn theo nhau. Mấy thứ này tuyệt đối có ý nghĩa phi phàm đối với hắn.

Nhất là thanh kiếm bạo hỏa kia, cực kỳ gần với mạch vũ khí mà hắn muốn luyện cho tộc Một Mắt, hắn đang lo không biết nên ra tay thế nào, chỉ cần nghiên cứu thấu đáo thanh kiếm bạo hỏa này, tin chắc có thể gợi ý lớn cho hắn.

Từ đó, Truyền Sơn vùi đầu vào trong luyện khí, không màng tới chuyện bên ngoài.

Đảo mắt cái, một tháng lại trôi qua.

Ngay lúc nhóc Tóc Trắng mong ngóng vô cùng, một đứa trẻ Ma tộc đầu lừa mõm heo mang đến tin tức cho nó, bảo nó tối hôm sau vào cùng giờ lần trước, đến nơi gặp mặt lần trước.

Nhóc Tóc Trắng cố nghĩ mãi mới hiểu ý ẩn hàm trong lời truyền tin. Ngày hôm sau dựa theo lời hẹn, đi tới đống đá trắng ở biên giới thảo nguyên chờ Truyền Sơn.

Truyền Sơn vẫn che kín bằng hắc bào cướp được từ trên người một gã Ma tộc, khiêng một đống cung, mang theo một thùng tên xuất hiện trước mặt nhóc Tóc Trắng.

"Tài liệu không có nhiều, với cả giai đoạn trước cũng thất bại kha khá. Ở đây có tất cả chín chiếc cung, hai mươi bảy chiếc tên, ngươi có thể giao cho phụ mẫu của đám bạn ngươi và bọn Mắt To. Không cần phải nói là ai cho, cứ giao thẳng cho họ, nói cho họ cách dùng là được. Lại đây, ta dạy ngươi cách dùng, ngươi hãy cho kỹ."

Nhóc Tóc Trắng vốn có không ít nghi vấn muốn hỏi mà lúc này cũng không dám mở miệng, nhanh chóng banh mặt ra chạy tới bên Truyền Sơn.

"Chín chiếc cung này đều có công năng và cách dùng tương tự nhau. Chúng khác với cung tên bình thường, ngươi có thấy những hoa văn khắc trên thân cung này không?"

"Ừ! Những hoa văn này thật là đẹp mắt."

Truyền Sơn cười, "Những hoa văn này chính là trận pháp, bản lĩnh khắc trận pháp hiện tại của ta vẫn không tốt, bằng không ngươi nhìn những hoa văn trên thân cung này sẽ hấp dẫn hơn nhiều, những hoa văn này cũng không rõ ràng như thế này đâu. Đừng nói nhiều lời, ta nói cho ngươi những điều này, chính là mong ngươi hiểu được những chiếc cung này dù không sử dụng với mũi tên nguyên bộ vẫn có thể phát huy được tác dụng của nó."

"Tác dụng gì?" Nhóc Tóc Trắng sốt ruột hỏi.

"Tăng lực."

"Tăng lực?"

"Ừ, tăng lực mà ta nói, chính là lực lúc mũi tên bắn ra từ thân cung. Những chiếc cung này, chỉ cần có người có thể kéo được thân cung, tốc độ và lực mũi tên bắn ra đều mạnh hơn cung tên bình thường. Ở chỗ chúng ta, cường độ của thân cung được chia làm chín cấp, từ loại cung một thạch (1) tới loại cung chín thạch, có thể kéo được cung hai thạch mà lại có thể mười phát trúng bảy, tức là người bắn cung đạt tiêu chuẩn. Chín thạch là cường cung cực mạnh, cung cứng, có thể kéo được cung chín thạch chưa chắc đã là thần xạ thủ, nhưng nhất định là đại lực sĩ."

(1) thạch là đơn vị đo, trọng lượng thì 120 cân = 60 kg = 1 thạch.

Truyền Sơn ngừng một trận, than thở: "Ở chỗ chúng ta, cung từ ba thạch trở lên đã không có mấy ai có thể kéo được rồi."

"Ở chỗ các ngươi, một thạch nặng bao nhiêu?" Nhóc Tóc Trắng hiếu kỳ sờ cung tên, rất muốn kéo thử ngay tại chỗ.

"Chừng một trăm hai mươi cân." (60kg)

Nhóc Tóc Trắng gãi đầu, không hiểu đơn vị đo theo lời Truyền Sơn cho lắm.

"Lực của một thạch tương đương với trọng lượng của tảng đá to mà ngươi vừa đứng."

Nhóc Tóc Trắng hiểu ra, lập tức lộ vẻ khinh thường, "Nói thế thì, chiến sĩ của tộc bọn tau không phải ai ai cũng có thể kéo được cung chín thạch của các ngươi sao?"

"Không sai, điều kiện thân thể của các ngươi bẩm sinh đã mạnh hơn người thường bên chúng ta. Cho nên những chiếc cung này ta đều là chế tác dựa theo tiêu chuẩn của cung chín thạch, nhưng những điều đó chỉ là vấn đề nhỏ."

Truyền Sơn cười cười, nói tiếp: "Ngươi chỉ cần biết sức đẩy những chiếc cung này ít nhất gấp năm lần cung chín thạch, bởi mũi tên của những chiếc cung này bắn ra sẽ nhanh hơn, xa hơn, có lực hơn. Các ngươi có thể bảo người lớn nhà mình thử dùng trước xem, sử dụng cung này có khoảng cách hữu hiệu hơn tên bình thường ba trăm ba mươi trượng." (1 trượng =10 thước = 3,33m)

"Xa như vậy?!"

"Nếu mắt các ngươi có thể nhìn được tốt thì còn bắn được xa hơn nữa. Ta đã thử rồi, ba trăm ba mươi trượng, kể cả tảng đá to đùng phía sau ngươi cũng bắn xuyên qua được."

Nhóc Tóc Trắng lè lưỡi, không dám khinh thường những chiếc cung tên hình thức cực kỳ cổ xưa này nữa.

"Vừa rồi là nói về thân cung, bây giờ chúng ta xem mũi tên. Ta cho mỗi chiếc cung hỏa là ba mũi tên." Không đợi nhóc Tóc Trắng bĩu môi, Truyền Sơn nhanh chóng nói tiếp.

"Đừng ngại ít, những tên này tuy chỉ có thể dùng một lần, nhưng uy lực mạnh. Bắn trúng mục tiêu sẽ tự động nổ ra lửa, nếu như sử dụng ở chỗ đông đúc, càng tạo được tử thương nhiều, kẻ bình thường dưới Ngưng Khí Kỳ 3 muốn dập tắt lửa chỉ có thể róc da thịt bị dính lửa đi.

"Ghê gớm như thế?" Vẻ ghét bỏ của nhóc Tóc Trắng lập tức biến mất, nhìn tên với vẻ mặt kính nể.

"Bởi vì tài liệu có hạn, hiện chỉ làm được ngần này, ngươi bảo bọn Mắt To tính toán mà dùng, ít nhất có thể dùng để uy hiếp kẻ địch."

"Vậy cách dùng?"

"Cũng như cung tên bình thường thôi, chỉ là nhất định phải sử dụng ma lực, tu vi dưới Ngưng Khí Kỳ không thể sử dụng, tu vi Ngưng Khí 2 bắn ra ba mũi tên bạo hỏa, công lực căn bản sẽ tiêu hao gần hết, đến lúc đó nhớ phải bảo hộ những xạ thủ đó, để họ lui đến nơi an toàn khôi phục. Nhớ rõ chưa?"

Nhóc Tóc Trắng khẩn trương gật đầu.

"Còn có một điều ngươi phải nhớ, để kẻ địch không lấy tên dùng, những tên này chỉ có thể dùng với những chiếc cung này, dùng cung khác để bắn chúng, chỉ có thể dùng như tên bình thường thôi. Nhưng thân cung có thể phối hợp với những mũi tên bình thường khác, hiểu chưa?"

Nhóc Tóc Trắng yên lặng lẩm nhẩm mấy lần, xác định đã nhớ hết được rồi, lúc này mới gật đầu với Truyền Sơn.

Truyền Sơn hài lòng vỗ cái đầu của nó, vội vàng rời đi. Mấy lần gặp mặt này hắn vẫn dùng hắc bào để che thân, nhưng cái bụng kia cũng không nhỏ, tiểu quỷ nhìn kỹ vẫn có thể nhận ra chỗ không bình thường của hắn, hắn cũng không muốn để tiểu quỷ này nhìn ra bụng hắn có vấn đề. Dù có nhìn ra cũng không để nó có cơ hội hỏi dò!

Bị người vây xem thì thôi đi, lại bị nhóc ranh quen hắn cười nhạo, hắn cũng chỉ có thể trốn mãi trong động, đợi cho đến khi 'con' sinh ra mới thôi.

Tối nay, khi sáu Ma Một Mắt nhỏ giúp thu thập tài liệu kiên trì tới lúc cuối nhận được vũ khí của nhóc Tóc Trắng phát cho, cùng sự giáo dục hết lần này tới lần khác của nhóc ấy, cả đám đã nhớ được đặc điểm của cung và tên, ôm vũ khí kiểu mới ấy vui vẻ chạy về nhà tìm đa nương của chúng.

Còn lại ba chiếc cung và chín mũi tên, nhóc Tóc Trắng đương nhiên sẽ giao cho huynh trưởng Mắt Vàng Tóc Trắng nhà mình, còn cả Mắt To ca mà xương khô ma đã dặn dò riêng. Còn về một chiếc cung thừa ra, nhóc Tóc Trắng cầm đi hiếu kính cho Ma y.

72. Quyển 7 - Chương 5

Trên tay tộc Một Mắt đã xuất hiện đại sát khí.

Đây là một trong những lời đồn thổi mới xuất hiện trên thảo nguyên hai ngày nay.

Có người nói tộc Một Mắt không biết đã lấy được một lô cung và tên có khắc trận pháp công kích từ vị đại sư luyện khí nào, có kẻ thì suy đoán những chiếc cung tên ấy là do người từ ngoài tới luyện cho tộc Một Mắt, lý do chính là các Ma tộc của Huyết Hồn Hải không có ai biết trận pháp.

Uy lực của những chiếc cung tên ấy rõ ràng cao hơn cung tên truyền thống, tầm bắn xa thì khỏi nói tới đi, nhưng mũi tên ấy còn kèm cả trận pháp nổ tung cực ghê gớm, một khi bắn trúng mục tiêu sẽ tạo thành thương vong lớn. Đáng sợ nhất chính là những ngọn lửa sinh ra những cú nổ không dễ dập, tộc Sừng Xà ngay từ đầu không phòng bị, suýt thì bị chết cháy hơn một nghìn Ma tộc.

Uy lực cỡ ấy, làm tộc Sừng Xà lập tức tìm tới Tiễn tộc – Ma tộc gần đó nhất cũng là duy nhất có khả năng biết chế cung tên. Nhưng Tiễn tộc thề thốt phủ nhận, cũng công bố với bên ngoài, tỏ vẻ những cung tên ấy không có mảy may quan hệ gì với họ cả.

Cuối cùng vẫn là những người từ ngoài tới tham chiến nói ra đáp án, nói những cung tên ấy rõ ràng là pháp khí trung phẩm do Khí tu của người từ ngoài tới mới có thể luyện ra được.

Tộc Sừng Xà nóng nảy, lập tức phát thông cáo với toàn bộ Huyết Hồn Hải, biểu thị sẽ chịu bỏ một món ma thạch lớn để mua pháp khí với uy lực mạnh hơn của người từ ngoài tới.

Thế nhưng, người từ ngoài tới chịu tiếp nhận đơn đặt hàng này căn bản không có ai, những Ma tu ấy tới Huyết Hồn Hải đều là để tăng cao tu vi, sao có thể lãng phí thời gian giúp tộc Sừng Xà luyện vũ khí được? Cho dù có tu giả chuyên dựa vào luyện khí để sống, cũng bởi vì coi thường Ma tộc trong Huyết Hồn Hải, cho rằng họ chỉ là một đám thô kệch trí lực thấp kém, không xứng để có pháp khí pháp bảo mình mất công luyện ra, không muốn nhận loại đơn đặt hàng làm thấp thân phận của bản thân như thế.

À, giữa lúc đó còn xảy ra một khúc nhạc đệm không đáng nhắc tới. Chính là nhóc Tóc Trắng có uy tín cao trong đám trẻ vị thành niên của tộc Một Mắt. Nhất là sáu đứa Ma Một Mắt nhỏ giúp nhóc Tóc Trắng thu thập tài liệu lúc đầu, quả thực đã thành người ủng hộ vững chãi nhất cho nhóc Tóc Trắng, khi thu thập tài liệu còn lầm bầm lầu bầu, bây giờ đều biến thành vui mừng. May mà nhóc Tóc Trắng tìm đến chúng trước, cũng may họ đã nhận lời giúp nhóc Tóc Trắng.

Mà những đứa ban đầu không giúp đỡ cả đám đều hoa mắt, nếu ban đầu chúng đồng ý rồi, bây giờ anh hùng cầm tên bạo hỏa không phải là phụ mẫu của mình sao? Hức hức! Và cả những đứa giữa đường bỏ dỡ, biết vậy tiếc ơi là tiếc, chỉ suýt chút thôi đã đâm đầu vào tường rồi.

Khỏi cần nói, những đứa trẻ tộc Một Mắt bây giờ ngày nào cũng chạy theo nhóc Tóc Trắng, chỉ mong đợi lấy được một hai vũ khí mạnh cho phụ mẫu hoặc huynh tỷ của mình từ chỗ nó.

Nhóc Tóc Trắng vì thế mà vừa vui vừa đau khổ. Vui vì bản thân đã giúp được người lớn lại tăng uy phong một phen, khổ vì ngày nào cũng phải nghĩ cách trốn tránh đám tiểu quỷ quấn người kia, còn cả những người lớn muốn hỏi nó đầu đuôi ngọn ngành.

Việc trong tay tộc Một Mắt xuất hiện pháp khí cấp trung đã trở nên sôi sùng sục, ngay khi mọi người đang suy đoán người luyện khí là ai, nhóc Tóc Trắng đáng thương và đám bạn của nó đã tới trước mặt các trưởng lão và trưởng tộc trong thôn.

"Nói đi, Truyền Sơn ở đâu?"

"A, tổ gia gia sao người biết lô cung tên này là, là…"

Tộc trưởng và các vị trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, nó vẫn còn muốn giấu, vấn đề là làm cách nào để Truyền Sơn giúp họ chế tác ra hàng loạt vũ khí tương tự.

"Ngươi và hắn liên lạc thế nào? Hắn hiện tại đang ở đâu? Các ngươi sao lại gặp nhau? Là hắn tìm ngươi, hay ngươi tìm thấy hắn?"

Nhóc Tóc Trắng thấy tổ gia gia gân mặt lên, các trưởng lão ngồi phía trước cũng nghiêm mặt, nó không dám giấu diếm, lập tức liền nói ra những lần gặp mặt với người nửa xương khô trước kia, xương khô ma hiện nay ra.

"Qủa nhiên là hắn." Mắt Vàng Tóc Trắng nhỏ giọng nói thầm.

Mắt To đứng ở đầu dưới gãi đầu, vẻ mặt khó hiểu, suy nghĩ của hắn đã tới ngã rẽ bên kia. Huynh đệ Truyền Sơn biến thành xương khô ma thì không có gì lạ cả, nhưng sao hắn lại vác cái bụng bầu mang thai cơ chứ? Lẽ nào giống đực từ ngoài tới có thể mang thai thật? Nhưng mà nói vậy thì cha hài tử là ai a?

Lúc này, Truyền Sơn vác cái bụng mai rùa đang lăn lộn trên chiến trường.

Đây là cửa thứ mười bốn hắn phải qua, giải quyết một đám Ma tộc tương tự như kiến.

Nhưng đám Ma tộc tướng mạo tựa kiến này còn lợi hại hơn hắn nghĩ nhiều lắm, chỉ là cái đầu kia thôi cũng đã chẳng khác gì hổ báo rồi.

Truyền Sơn lần đầu tiên mới biết con kiến nhỏ tí ti mà lợi hại như thế, đáng trách nhất chính là đàn kiến ấy còn không sợ lửa thiêu, cả đám dũng mãnh không sợ chết, dưới sự chỉ huy của đầu lĩnh binh kiến, cả đám xông lên hết lớp này đến lớp khác. Gọng kìm của chúng chính là vũ khí tốt nhất, thân thể của chúng bẩm sinh đã là giáp trụ kiên cố nhất rồi.

Phải đánh làm sao bây giờ?

Dù tu vi thực tế của hắn khá lợi hại, nhưng đối mặt với hằng hà sa số kẻ địch như thế cũng bị mệt chết.

Nếu trên tay hắn cũng có một đội quân thì tốt rồi. Ô! Sao lại như thế? Bụng của hắn…

"A a! Xương khô ma bụng to sắp sinh rồi! Mọi người ngăn trở kẻ địch giúp hắn đi a!" Một Ma tộc tinh tinh ngốc nghếch thấy Truyền Sơn đột nhiên một tay che bụng, lập tức gào lên, giơ cây gậy gỗ thô to xông về phía trước. Họ chờ giờ khắc này đã lâu lắm rồi!

"Ô ô ô ! Sắp sinh rồi sắp sinh rồi! Mọi người xông lên a!"

"Bà đỡ đâu? Bà đỡ đâu rồi?" Ma tộc đầu lừa mõm heo cũng luống cuống, lùi trước lùi sau, cũng không biết là muốn tiến lên tiếp ứng cho Truyền Sơn hay muốn lùi về sau tìm người đỡ đẻ.

"Xương khô ma bụng to sắp sinh rồi !"

Tin tức này giống như có cánh, từ Ma tộc tinh tinh truyền từng đợt ra, chưa tới nửa canh giờ, gần như tất cả những người tham gia trên chiến trường tộc Một Mắt đều biết được tin tức này.

Sắc mặt Truyền Sơn đen đến mức có thể cạo một tầng tro bụi xuống.

Nhiệm vụ của hắn, kẻ địch của hắn đều biến mất, không phải bị giết hết mà là bị một đám đại tinh tinh ngăn lại.

Những đại tinh tinh này cứ như là vợ của họ sinh con vậy, kích động gào rú liên tục, quơ gậy gỗ đấu với Ma tộc kiến to lớn, thề không cho một tộc nhân kiến nào đụng vào xương khô ma sắp sinh con.

Các Ma tộc đầu lừa mõm heo sau khi được Truyền Sơn cho pháp khí, bắt đầu đào hầm nhóm lửa nấu nước ngay tại chỗ, tùy thời chuẩn bị đỡ để.

"Mau tránh tránh! Người biết đỡ đẻ đã tới rồi, mọi người mau tránh ra!"

"Xương khô ma đâu? Xương khô ma ở đâu rồi? Cái đám ngu ngốc nhà các ngươi, sao lại còn để hắn đứng, còn không mau cho hắn nằm xuống!" Ma y Tóc Xanh Mắt Vàng tách Ma tộc ra, vẻ mặt nhìn như trầm ổn chen tới mặt đầu cùng. Nhưng người quen thuộc y đều biết, vị này hiện tại đang hưng phấn dần chuyển sang kích động rồi.

Xui xẻo là, Truyền Sơn lại là một vị khá quen thuộc với Ma y.

Con mắt vàng duy nhất của Ma y trừng lớn hơn nữa.

Truyền Sơn xương khô lạnh lùng nhìn Ma y chen tới trước mặt hắn, lạnh lùng hỏi một tiếng: "Ngươi muốn giúp ta đỡ để?"

"Truyền Sơn?"

Truyền Sơn không phủ nhận.

"... Ta biết ngay là tiểu tử ngươi không chết mà." Trên mặt Ma y xuất hiện nụ cười, con mắt nhìn quét trên dưới Truyền Sơn một lần, cuối cùng rơi xuống cái bụng lồ lộ của hắn.

"Ngươi làm ta mở rộng nhãn giới lần nữa, quả nhiên chuyện gì cũng có khả năng xảy ra trên người người từ ngoài tới được! Là ai làm bụng ngươi lớn? Da thịt ngươi sao lại mất hết rồi? Thứ đang thiêu đốt trong mắt ngươi chính là ngọn lửa linh hồn trong truyền thuyết sao?"

Truyền Sơn xiết chặt nắm tay rất muốn giết người.

"Ngươi muốn ở đây sinh con? Hay ra đằng sau? Ngươi có thể chịu được không?" Ma y hỏi rất nghiêm túc.

Truyền Sơn... yên lặng xoay người, lờ lớ lơ cảm giác kỳ lạ đang chòi lên từ chỗ bụng, chân đạp một cái, vọt lên trời, một tay hóa thành lưỡi dao xương khô, một tay hóa thành tấm chắn kim loại đen, cắm đầu chạy về phía đội ngũ tộc kiến to đùng đằng trước, bắt đầu mặc kệ tất cả chém giết tung trời!

Công lực thuần hậu ào ạt tràn ra, từ kinh mạch lan ra khắp người, lần này không đè nén nữa, ngọn lửa có thể quay chín đấu bốc lên bừng bừng, hắn muốn giết sạch những con kiến kia để hả giận!

Tấm chắn bằng kim loại đen chặn gọng kìm của Ma tộc kiến lại, đao xương khô tay phải thi thoảng bay ra một mảnh kim loại mỏng, những mảnh kim loại mỏng ấy mang theo ánh lửa đen kỳ dị, chỉ cần gặp tới vật thể nào là lập tức vỡ tung, uy lực của nó đủ làm một con kiến to của Ma tộc kiến bị nổ tanh bành.

Những mảnh kim loại ấy chính là một trong những vũ khí Truyền Sơn luyện chế mấy hôm nay, bình thường những mảnh kim loại ấy sẽ bám lên phía bên phải người hắn, khi cánh tay phải của hắn biến thành lưỡi dao xương khô, những mảnh kim loại mỏng ấy sẽ bay ra theo công kích của lưỡi dao dưới sự chỉ huy của hắn. Trên mảnh kim loại mỏng có khắc trận pháp công kích, chỉ cần tiếp xúc tới vật thể sẽ có phản ứng. Trừ phi kẻ địch có tu vi từ Kết Đan Kỳ trở nên, bằng không đừng nghĩ tránh được uy lực và truy sát của mảnh kim loại mỏng.

"Giết nha !"

Phía sau Truyền Sơn truyền ra tiếng hô giết. Lấy Ma tộc tinh tinh dẫn đầu, cùng tiến lên đánh tới quên mình.

"Giết sạch đàn kiến khổng lồ kia đi, để xương khô ma quay lại sinh con! Mọi người cố lên!"

"Ô !" Tiếng hô vang rền.

Truyền Sơn rất muốn quay trở lại giết sạch họ.

Phía sau Ma tộc kiến khổng lồ cũng phát ra tiếng gào: "Giết xương khô ma đi! Cướp lấy con hắn để nhắm rượu! Trận đoàn, công kích!"

Tiếng gầm rú ấy như tổ ong vò vẽ. Gần như tiếng gầm rú ấy vừa dứt, phe tộc Một Mắt phàm là ai nghe thấy thế đều nổi giận.

"Dám giết người của bọn tau à? Dám cướp con của bọn tau à? Liều mạng với đám hỗn đản ấy đi! Giết !"

Tiếng bước chân cuồn cuộn như sấm rền, tiếng rống rung trời, hàng loạt Ma tộc gạt kẻ địch ban đầu qua một bên, xông về phía Ma tộc kiến, nhất thời tiếng kêu rung trời.

Tộc trưởng tộc Một Mắt ngồi ở giữa doanh, đang hỏi nhóc Tóc Trắng đứng bật dậy, hét lớn một tiếng hỏi: "Thế nào rồi?"

"Tiền tuyến nói tộc kiến khổng lồ muốn cướp con của bọn tau để nhắm rượu." Một chiến sĩ tộc Một Mắt phụ trách truyền lệnh phẫn nộ nói.

"Cái gì?!" Tộc trưởng cũng nhất thời giận dữ, "Truyền hiệu lệnh của tau, tộc Một Mắt nghênh địch chính diện, các dong binh Ma tộc khác toàn lực công kích phe kiến khổng lồ!"

"Vâng!"

Truyền Sơn ngửa mặt lên trời huýt sáo dài, tức ói máu, dứt khoát mặc kệ tất cả, tiết hết công lực ngàn năm ra, mảnh kim loại mỏng bắn ra như mưa, dùng hết thì chuyển sang dùng tam muội chân hỏa công kích trực tiếp, trận đánh này tuyệt đối là trận đánh làm hắn cảm thấy nhẹ nhàng vui vẻ sung sướng nhất từ trước tới nay.

Tộc kiến khổng lồ tuy có nhiều tộc nhân, áo giáp mặc dù dày, nhưng cũng không chịu được sự kết hợp của tam muội chân hỏa và công lực ngàn năm, chỉ chốc lát sau đã có từng đám ngã xuống.

Tộc kiến khổng lồ cũng giết đỏ cả mắt rồi, không để ý thương vong hàng loạt, chỉ ra sức tăng số lượng lên. Không tăng cũng không được, doanh đội tộc Một Mắt thay đổi chiến lược, tập kết phần lớn lực lượng bắt đầu đối phó họ. Còn về tộc Sừng Xà cùng những phe giúp đỡ khác thì bị tộc Một Mắt ngăn trở hết, hiển nhiên là đã có chủ ý diệt tộc kiến khổng lồ trước rồi sẽ quay lại đối phó với chủ lực.

Phe tộc Sừng Xà cũng không ngờ phe tộc Một Mắt đột nhiên đánh ra chân hỏa, nhất thời không đề phòng, chưa kịp thêm nhân thủ đã bị tộc Một Mắt chặn lính chủ lực lại, cho Ma tộc khác thêm thời gian đánh đuổi tộc kiến khổng lồ.

Truyền Sơn đánh rất sung sướng, toàn thân trên dưới bỗng nhiên đau nhức, tựa như có thứ gì muốn chui ra từ trong người hắn, làm hắn đau đơn lộn một vòng, rơi vào đằng sau phe mình.

"A a a !"

Không có Ma tộc nào có thể tiếp cận Truyền Sơn. Quanh người hắn đều dấy lửa hừng hực, đến tận khí lửa bọc quanh người hắn, không ai có thể thấy rõ trong lửa xảy ra chuyện gì, phàm là người muốn tiếp cận lửa, vừa chạm phải bên ngoài đã bị bỏng kêu oai oái.

Một đám Ma tộc cũng mặc kệ đằng trước đánh kịch liệt ngần nào, cả đám cứ quay chung quanh đám lửa, người nào người nấy mở to hai mắt nhìn trẻ sơ sinh do người từ ngoài tới sinh ra. Đây chính là lần đầu tiên a, có người từ ngoài tới sinh con trong Huyết Hồn Hải, còn là một bộ xương khô giống đực nữa chứ!

Ma y đẩy các Ma tộc chen chúc ra, nhất quyết chen tới phía trên cùng.

Tộc kiến khổng lồ cuối cùng cũng thất bại dưới thế liên thủ công kích của các Ma tộc, nhưng chúng Ma tộc sau khi đánh thắng rồi cũng không rời khỏi chiến trường, cả đám châu đầu ghé tai hưng phấn khó hiểu.

"Sắp sinh rồi!"

"Ừ! Sắp sinh rồi!"

"Không biết sẽ có hình dạng gì nhỉ?"

"Sinh ra là biết ngay Ma tộc nào là kẻ phụ bạc thôi mà. Ta đánh cược là tộc Đằng Mộc." Đây là tộc nhân thuộc tộc tinh tinh ghét kẻ giàu.

"Nghe nói là mầm mống của người từ ngoài tới."

"Hừ! Người từ ngoài tới cũng không phải kẻ tốt lành gì!" Đây là Tiễn tộc bị cướp ngọn lửa thánh vật.

"Nhưng ta nghe nói xương khô ma cũng là người từ ngoài tới…"

"Cái đó khác chứ, trong người từ ngoài tới cũng có kẻ đáng thương!"

"Cũng đúng ha."

"Mau tránh ra mau tránh ra! Chó ngoan không cản đường heo béo không trèo tường, tránh ra hết cho gia!"

Tên hề khiêng một đóa hồng cực to giang chân chạy bình bịch. Ai cản đường hắn ta, hắn ta liền dùng đóa hồng đỏ thẫm đang khiêng ấy đập luôn, đừng thấy đó là đóa hoa mà coi thường, đập vào ai là chả khác gì bị búa đập, có vài Ma tộc nhìn khổ người rất lớn đã bị đánh bay ra ngoài.

Đập trái, đập phải, thế là đã thành một con đường cho hắn ta đi.

"Xương khô ca ca, ngươi chờ người ta chút đã! Người ta đưa hoa an sản tới cho ngươi nè !"

—

"Chu huynh, nghe tin tức tiền tuyến truyền tới, xương khô ma kia tựa hồ sắp sinh rồi." Một gã nam tử toàn thân bọc trong áo choàng đen thấp giọng nói với nam tử bên cạnh.

Cái tay đang nghiền thuốc của Chu Nhan dừng một chút, "Ờ?"

"Nghe nói chính là thai chí âm ngàn năm khó gặp, ngươi thân là đan tu mà không hứng thú à?"

"…. Ta trả ba ngàn năm trăm viên ma thạch thượng phẩm, nếu ngươi có thể lấy được."

"Bốn ngàn."

"Thành giao."

Cái bụng lồ lộ hơi nảy lên, mai rùa vốn rất mỏng càng ngày càng mỏng hơn, từ từ biến thành trong suốt.

Truyền Sơn cắn chặt răng, hắn có thể cảm giác được có cái gì muốn xé toang bụng hắn chui ra ngoài, thứ ấy giống như bị mắc giữa các sợi dây thần kinh khắp người hắn, bây giờ muốn kéo muốn giựt ra, thật giống như đang rút gân lột da hắn vậy!

Truyền Sơn không biết lúc nữ tử sinh con đau đớn cỡ nào, hắn chỉ biết nếu sinh con cũng đau như hắn, sau này có đánh chết hắn, hắn cũng không để vợ mình sinh con cho mình.

Canh Nhị, ngươi giỏi lắm!

Nam nhân hận muốn nghiến răng nghiến lợi.

Mai rùa hoàn toàn biến mất, một đứa trẻ trắng trẻo mềm mịn, cuộn tròn người xuất hiện trong bụng hắn, chỗ rốn trẻ con ấy còn có một sợi kinh mạch màu đỏ tươi nối thẳng với cột sống của hắn.

Dần dần, sợi kinh mạch đỏ tươi chỗ rốn trẻ đó hóa thành vô số sợi tơ đỏ tươi, từng sợi từng sợi rút vào trong cơ thể. Mỗi khi có sợi tơ đỏ rút ra từ cột sống Truyền Sơn, hắn lại run một cái vì đau.

Cũng không biết trải qua bao lâu, vô số sợi tơ đỏ tươi ấy cuối cùng rút hết từ xương sống Truyền Sơn, sợi cuối cùng ở trên người đứa trẻ cấp tốc hình thành một cái yếm đỏ nho nhỏ.

Khớp hàm cắn chặt của Truyền Sơn cuối cùng nhả ra được đôi chút, dẫn vặt cuối cùng cũng kết thúc.

"Ô…" Đứa trẻ cuộn tròn nức nở một tiếng, mềm mềm không thả lỏng ra hết, cố gắng muốn ngồi dậy.

"Xương khô ca ca ngươi ở đâu? Những tên hỗn đản thô lỗ nhà các ngươi mau tránh ra cho gia! Còn chặn đường nữa người ta đều thiến hết các ngươi!"

Truyền Sơn nghe thấy tiếng hô eo éo và hùng hậu ấy, sợ quá ngồi phắt dậy, một phen ôm lấy đứa trẻ vừa mới sinh bỏ chạy, dùng ẩn thân thuật cắm đầu chạy năm trăm dặm. Con bà nó, mặt mũi đời này của hắn đã bị mất hết rồi! Hắn đã ở trước mặt mọi người sinh ra một đứa trẻ!

Thực ra ngoại trừ bản thân Truyền Sơn, không ai thấy đứa trẻ ấy sinh ra thế nào, chỉ thấy lửa tắt phụt, Truyền Sơn và đứa trẻ đã không còn.

Các Ma tộc không được thấy quá trình, càng không thấy được hình dạng đứa trẻ cảm thấy thất vọng, nhất là Ma y mắt vàng thân là y giả càng khó chịu hơn nữa.

Tên hề khổ sở vất vả đá trái đạp phải, gạt hết đám Ma tộc ra nhìn mặt đất trống không, thất vọng quá chừng gào một tiếng: "Người đâu rồi?"

Chúng Ma tộc yên tĩnh, đột nhiên giải tán ngay tắp lự. Thật là đáng sợ thật là đáng sợ, miệng tên hề ấy còn lớn hơn cả đầu họ!

Đến ngay cả Ma y cũng không dám chọc vào tên hề ấy, kẹt trong đám Ma tộc chạy cấp tốc.

Một chén trà nhỏ sau.

Trong huyệt động đã được ai đó chỉnh đốn và sắp đặt trên gò đất.

Một bộ xương khô cao to đen thui khoanh chân ngồi dưới đất, trong tay ôm một đứa trẻ giơ lên trước mặt mình.

Hai tay đứa trẻ đặt trên cánh tay xương khô, ngơ ngác nhìn cái đầu xương khô.

"… Con ơi."

"Phụp!" Đứa trẻ thổi nước bọt văng lên đầu xương khô.

Truyền Sơn bình tĩnh đặt đứa trẻ lên đùi, đưa tay lau nước miếng trên mặt, một tay đỡ lưng đứa nhỏ, dùng một loại ánh mắt khó hiểu nhìn quét từ trên xuống dưới, cả người đứa trẻ mấy lần.

Đứa trẻ bất an dịch cái mông, hơi sợ hãi.

"Ngươi nói… ngươi đây rốt cuộc có thể coi là gì của ta? Huynh đệ? Con trai? Hay là…" Người xương khô cực kỳ vô sỉ dùng cái tay xương xẩu giơ một cái chân con con lên, giơ lên nhìn thứ giữa hai chân, thất vọng thở dài, "Xem ra vợ là không trông cậy được gì rồi."

Mặt đứa trẻ đỏ bừng, giơ tay liền ném ra một tấm bùa.

Lá bùa vừa bay tới trước mặt xương khô đã bị bắt lại. Truyền Sơn giũ lá bùa, liếc một cái, cười lạnh nói: "Lá bùa trừ ma dương cương chính phương. Ngươi cũng ác thật."

Đứa trẻ bĩu môi, muốn khóc.

"Không được khóc! Ngươi nếu dám khóc, ta liền đánh mông ngươi một trận."

Đứa trẻ ợ một cái, cố nhịn nước mắt sắp rớt xuống. Người đang ở dưới mái hiên không thể cúi đầu, hu hu, y biến thành như vậy cũng không biết là do ai làm hại, hu oa!

"Ta đã nói không được khóc lại còn."

Đứa trẻ thút tha thút thít, hai tay xoa mắt rưng rưng rất là đáng thương.

"Có thể nói không?" Truyền Sơn vẫn lạnh mặt như cũ, tựa hồ không có ý mềm lòng chút nào.

"… Có thể." Cúi đầu, giọng mềm mềm, không phải giọng Canh Nhị lúc thường, mà là giọng non nớt đúng chất trẻ con.

"Sao lại trở thành như thế?"

"… Công lực tiêu hao nhiều lắm."

"Vì đảm bảo chu toàn cho ta?"

Tiểu Canh Nhị vạn phần ủy khuất gật đầu.

"Công lực của Trách Yểm bị ta hấp thu hoàn toàn, có phải ngươi ra tay không?"

"Ngươi yếu như thế, ta muốn cho ngươi biến mạnh một chút, ngươi còn…. Hu hu!"

Tâm tư Truyền Sơn tựa hồ biến thành sắt đá vào lúc này, lạnh lẽo đến mức khiến người ta hận không thể đâm cho hắn một dao, chỉ nghe người này vẫn lạnh giọng hỏi: "Ngươi chia một phần tu vi ra cho ta à?"

"Ừ." Tiểu Canh Nhị đỏ hoe mắt, không khóc nữa, nhưng dáng dấp ấy còn ấm ức hơn cả khóc nữa.

"Ta nhớ cách ngươi dùng hình như là một loại công pháp song tu đặc thù, chính là khi một bên mất ý thức hoặc không thể khống chế bản thân thì một bên khác sẽ rũ bỏ thân thể và tu vi của mình, cùng đồng thể đồng tu, cuối cùng lợi dụng tinh huyết mình bảo tồn, mượn thân thể đối phương để tu ra thân thể bản thân, là như thế sao?"

"Ừ… đại khái là thế." Tiểu Canh Nhị gật đầu, lại vội bổ sung nói, "Nhưng cơ thể ta không mượn thân thể của ngươi để sinh thành, ta chỉ mượn cơ thể ngươi để khôi phục thôi. Lần này ta bị hao tổn thực sự quá lớn, ta…"

“Vì sao lại đối đãi với ta như vậy?”

“… Hả?”

“Ta hỏi ngươi, ngươi vì sao lại đối đãi với ta như thế?”

Tiểu Canh Nhị ngây dại.

Truyền Sơn nhẹ nhàng ôm lấy tiểu Canh Nhị, ôm chặt vào ngực mình, một tay đỡ mông y, một tay nhẹ nhàng vỗ lưng y.

“Ta không cảm thấy mình đối tốt với ngươi lắm, ngược lại còn nợ ngươi rất nhiều. Nhị, nói cho ta biết, ngươi vì sao lại đối tốt với ta thế?” Giọng nam nhân tựa hồ còn mang theo chút mờ mịt.

“Ta, ta cũng không biết…” Canh Nhị hiển nhiên không ngờ được nam nhân lại đột nhiên trở nên sến như thế, không thích ứng được nên đưa tay gãi đầu.

“Ta sẽ chịu trách nhiệm.”

Cái gì? Canh Nhị mơ hồ, đây là ý gì?”

Truyền Sơn dường như đã quyết định một điều gì đó, sờ cái đầu nhỏ con của tiểu Canh Nhị, trịnh trọng nói như một lời thề: “Ngươi đã chọn song tu với ta, ta cũng sẽ không phụ bạc ngươi. Đời này kiếp này, chỉ cần ta còn có thể giữ được mạng mình thì tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với ngươi.”

Ý gì vậy? Canh Nhị càng thêm mơ hồ, lời này nghe có vẻ không giống như nói với huynh đệ, mà giống như là… Khụ khụ!

“Tuy ta vẫn chưa thể tiếp nhận ngươi thân nam nhi, nhưng… Ta nghĩ sau này ta sẽ thích ứng được.”

Ha?! Canh Nhị vội vã ngẩng đầu, ma đầu này có phải đã hiểu lầm điều gì không?

“Ngươi tình thâm nghĩa trọng như thế với ta, ta sao có thể phụ ngươi? Hôm nay ta còn cùng ngươi đồng thể đồng tu, thế gian này không còn ai khác thân mật với ngươi hơn ta. Nhưng vấn đề giới tính, ta nhớ trong quân đội cũng có không ít huynh đệ kết bái, kể ra cũng là một loại quan hệ phu thê. Dù sao sinh hài tử cũng đau như thế, có hay không cũng không sao đúng không, nếu không được, còn có Truyền Hải nối dõi tông đường, ừ, nói thế thì vấn đề này cũng không có gì phải bàn nữa.” Nam nhân nghiêm trang nói một tràng dài.

Canh Nhị đáng thương càng nghe càng thấy có vấn đề, muốn thoát khỏi nắm tay nam nhân chạy xa vạn dặm, nhưng khổ cái tu vi hiện tại quá thấp, một chốc một lát không bù lại được, đừng nói chạy trốn, đến ngay cả bước đi cũng khó khăn.

“Ta, ta không ngủ với nam nhân!” Canh Nhị lớn tiếng tỏ rõ lập trường của mình.

“Vật nhỏ, xấu hổ à?” Truyền Sơn mỉm cười, giơ Canh Nhị lên trước mắt, dụi cái mũi, cười ha hả, nói: “Ngươi ấy à, còn muốn gạt ta, thực ra ngươi nói những lời này là muốn ta chú ý có đúng không? Hử? Thảo nào trước đây vừa quen người không được bao lâu, ngươi đã nói những lời đó với ta, thì ra khi đó ngươi đã nhìn trúng ta có đúng không? Đúng rồi, coi như tiểu tử ngươi tinh mắt đó.”

Thối lắm! Canh Nhị giận dữ, lại khẩn trương lên, hiểu lầm này quả thực lớn quá, không được, nhất định phải giải thích cho rõ ràng.

“Ta lúc nào thì nói thích ngươi, ta, ta…”

“Ngươi xem ngươi nôn nóng chưa kìa? Ta còn chưa hỏi mà, ngươi đã nói ra rồi, được rồi, thực ra ta cũng rất thích ngươi. Con người ngươi tuy nhát gan sợ phiền phức, nhưng tính tình thành thật, người lại lương thiện, lòng dạ cũng không phải làm từ đá.” Truyền Sơn yêu thương dùng cái mặt xương xẩu cọ nhẹ lên cái mặt nhỏ mềm của tiểu Canh Nhị.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ nuôi béo khỏe mập mạp, nhất định không cho ngươi chịu khổ. Ngoan, nào, để ta hôn cái coi, um moa!”

"Oa oa oa! Không được hôn! Không được hôn… Ta không phải có ý đó, ngươi nghe ta nói đã!" Tiểu Canh Nhị hoa chân múa tay, liều mạng đẩy cái miệng hôn khắp nơi của Truyền Sơn, hàm răng đen xì kia thoạt nhìn càng đáng sợ.

"Ha ha, đáng yêu quá đi! Tiểu bảo bối của ta, hiện ta mới phát hiện ngày thường ngươi đáng yêu cỡ nào." Truyền Sơn vui lắm, càng nhìn tiểu Canh Nhị càng thích, nếu hắn và Canh Nhị có con, có lẽ cũng na ná thế này đi?

"Hiểu lầm! Đây là hiểu lầm đấy! Ta và ngươi song tu không phải bởi vì ta có ý với ngươi về phương diện kia, là bởi vì ta muốn giúp ngươi, thật đó!"

"Ta hiểu ta hiểu mà, thực ra vấn đề này ta cũng muốn lâu lắm rồi. Trên đời này làm gì có ai vô duyên vô cớ đối tốt với ngươi chứ, nếu không phải trong lòng có thiện cảm với người ta, coi trọng người ta, ai lại trả cái giá đắt như thế, ngươi nói có đúng không? Có lẽ chính ngươi cũng không phát hiện cảm tình thực sự đối với ta, giống như ta trước kia vậy."

"Không…"

"Ngươi đừng vội, chúng ta thử đi, nếu đôi bên đều hi sinh vì đối phương và có tình cảm thâm hậu, lại song tu nhiều lần như thế, không phải phu thê thì cũng hơn cả phu thê rồi."

Bậy nào! Ai là phu thê với ngươi? Hơn nữa song tu nào có nhiều lần như ngươi nói! Huống hồ ai bảo song tu thì có nghĩa nhất định phải phát triển thành loại quan hệ đó? Canh Nhị muốn phủ nhận, nhưng hỗn đản Truyền Sơn căn bản không cho y cơ hội mở miệng.

Thấy Canh Nhị gấp gáp như thế, Truyền Sơn thầm cười đắc ý.

Ôi, Canh Nhị hay ho quá chừng. Không được, còn muốn đùa y nữa, ai bảo y chưa bảo gì đã bắt mình mang thai rồi!

"Canh Nhị à, ngươi đối tốt với ta ta đều nhớ kỹ, ngươi yên tâm, sau này ta cũng đối tốt với ngươi như thế, ta nhất định coi ngươi như vợ mình để thương yêu. Không không không, ngươi chính là vợ ta, chờ ta nuôi ngươi lớn rồi, chúng ta liền thành thân."

Mặt Canh Nhị bốc khóc, muốn té xỉu rồi. Thế y thành con dâu nuôi từ bé à?

"Có đói bụng không?"

Canh Nhị do dự một hồi, đỏ mặt thành thật gật đầu.

Vào giờ khắc này, Truyền Sơn đột nhiên cảm thấy tâm can mình run rẩy. Nương của ta ơi! Tiểu tử này khi còn bé sao đáng yêu thế? Xong rồi, hình như mình bị bắt hồn mất rồi.

"Bảo bối ngoan, cha đi tìm thức ăn ngon cho ngươi, ngoan."

Canh Nhị rùng mình một cái, cảm thấy mình nhất định sẽ chết lần nữa, nhất định sẽ.

"Bảo bối, sau này ta gọi ngươi Nhị ngốc có được không?" Người này hiển nhiên là đùa thành nghiện rồi, có lẽ trong lòng vẫn còn vài ý nghĩ ti tiện không thể cho ai biết?

Canh Nhị phẫn nộ phun một đống nước bọt… Cuối cùng ngất xỉu. Đáng thương cho y vừa mới khôi phục được chút sức, bị dày vò như vậy là thôi chẳng còn gì.

Truyền Sơn cười to, lòng thấy sảng khoái lắm. Vừa cười, bàn tay xương xẩu còn vừa vuốt ve cái mông mềm mềm của người ta, vẻ mặt đáng khinh y hệt như một ông chú biến thái.

Ơ? Xúc cảm này…

Bộ xương khô biến thái vô sỉ giơ đứa bé lên, hôn chụt mấy cái lên cái bụng nhỏ che yếm của người ta.

Canh Nhị vừa tức vừa thẹn, chống chọi chút sức cuối cùng, biến cái yếm nhỏ thành chiếc áo dài có thể che cả người.

Truyền Sơn đùa y thì đùa thật, nhưng thấy y mệt mỏi như thế cũng tiếc, cũng sợ y bị đói, cười được mấy cái rồi cũng lấy cái túi vải đựng ma thạch ra, ôm vật nhỏ ra ngoài tìm cái ăn.

Ôm tiểu Canh Nhị sinh động, mềm mịn, tâm tình Truyền Sơn thoải mái và sung sướng hơn bất kể lúc nào.

Chẳng qua mới một khoảng thời gian không gặp Canh Nhị, hắn cũng đã cảm thấy cô đơn buồn tẻ. Khi hắn nhìn thấy Canh Nhị lần nữa xuất hiện trước mặt hắn, niềm sung sướng ngập cõi lòng như muốn nổ tung làm hắn chỉ muốn la to, muốn lộn mình mười cái liền.

Hắn thậm chí không biết nên biểu đạt phần sung sướng ấy sao nữa.

Thì ra, trong bất tri bất giác, tên ngơ ngốc ấy đã dần trở nên ý nghĩa hơn với hắn, đến nỗi không bao giờ có thể mất đi được nữa.

Mất đi ư? Nếu có một ngày, hắn thực sự mất Canh Nhị…

Truyền Sơn lắc đầu, gạt vấn đề này ra khỏi suy nghĩ. Hắn sẽ không mất người huynh đệ này, tuyệt đối không!

"Ngươi lấy túi trữ vật ở đâu đấy?"

"Hử?" Truyền Sơn lấy lại tinh thần.

Canh Nhị lấy chân đá cái túi buộc trên xương sườn của Truyền Sơn.

"À, đây là do ta lấy được từ trên người một Ma tu đánh lén ta. Hắn nghĩ ngươi là âm thai ngàn năm, muốn lấy ngươi để chế thuốc, cuối cùng bị ta làm thịt rồi. Hì hì."

"Trong túi trữ vật này có gì tốt không?" Tiểu Canh Nhị mắt sáng rực lên, có tinh thần hơn không ít. (cả hai người đều có sở thích hay ho gớm)

"Không có gì tốt, có cũng không cho ngươi… Chờ đã, ngươi vừa nói cái gì? Túi trữ vật? Đây là túi trữ vật có thể đựng được càn khôn (trời đất) ấy hả?!" Truyền Sơn mừng quá kêu to.

Tiểu Canh Nhị hầm hừ quay mặt sang một bên không nhìn hắn. Tên thiếu nợ không trả khốn nạn nhất!

"Nhị ngốc à, bảo bối à, nào nào nào, tiện xem giúp ta cái viên đá này là thứ gì."

"Phù!" Ngươi mới là Nhị ngốc. Canh Nhị phun nước bọt tỏ vẻ phẫn nộ, y phải khinh bỉ tên khốn này tới cùng.

Truyền Sơn lau mặt, cợt nhả dỗ trẻ, nói: "Đừng thế mà, Nhị ngốc à, ca sai rồi, ngươi muốn gì ca cho ngươi cái đó, sau này ca kiếm được thứ gì, ngươi thấy thích thì cứ lấy."

"…" Canh Nhị có chút do dự.

"Vậy, ngươi nếu thích thứ trong túi trữ vật này, đều cho ngươi hết." Truyền Sơn cởi chiếc túi trữ vật vứt vào lòng tiểu Canh Nhị. Dù sao Canh Nhị cũng là của hắn, hiện Canh Nhị lại nhỏ tí hin như thế, lúc cần không sợ y không cho, hí hí!

"Ta nhìn thử xem." Canh Nhị dễ lừa.

Bên ngoài trời lại bắt đầu mưa, hạt mưa rơi tí tách tí tách làm cảnh sắc xung quanh thoạt nhìn có phần mờ mịt.

Cách đó không xa có người đang đi về phía này.

Phía trước chính là đầm nước hình thành do hai Ma tu Nguyên Anh Kỳ tự bạo, sau khi có đầm nước này, xung quanh sẽ có một vài động vật tới đây uống nước, việc săn mồi cũng không khó khăn gì.

Truyền Sơn ngẩng đầu nhìn ra ngoài động. Người tới là ai? Có thể là Ma tu vừa rồi cho rằng Canh Nhị là âm thai ngàn năm không?

Thế nào, cho rằng hắn vừa 'sinh' con xong thì thừa cơ tìm tới?

Tới mới hay! Đang lo không có gì để dỗ Nhị ngốc nhà ta đây, cứ lấy thứ trên người các ngươi để lại là được. Chắc chắn làm đám các ngươi đều có đến mà không có về, trần truồng tới cõi đời này thì cũng trần truồng rời đi.

Truyền Sơn ngưng thần phóng linh thức ra điều tra kỹ, người tới tu vi tựa hồ không ra sao, nhưng có lẽ đây là một trong những thủ đoạn mê hoặc của đối phương chăng?

Truyền Sơn ngó bé ngốc đang lục lọi túi trữ vật trong lòng, nghĩ thầm Canh Nhị không biết còn dư được bao nhiêu năng lực tự bảo vệ mình?

Truyền Sơn muốn giấu Canh Nhị đi, nhưng lại sợ uy lực còn lại lúc tranh đấu lan đến y, ngẫm lại, tay phải giương lên, rất nhanh đã dung hợp được thành phần kim loại xung quanh, chớp mắt đã luyện ra một dây xích kim loại kỳ dị.

Khi Canh Nhị cảm thấy trên người mình có gì khác lạ, mở mắt vừa nhìn, nhất thời sợ trợn tròn mắt. Ma đầu này muốn làm gì?

Truyền Sơn đặt Canh Nhị xoay mặt về phía ngực mình, cuốn xích kim loại, bắt đầu buộc Canh Nhị lên ngực mình. Hắn nhớ kỹ hình dáng lúc nương hắn lấy thừng quấn đệ muội hắn, nhưng thừng này rốt cuộc buộc thế nào, hắn đã không còn nhớ nữa. Hơn nữa nương hắn cho con ra đằng sau lưng, chứ không buộc ở trước ngực như hắn.

Một vòng lại một vòng, vì sợ lúc tranh đấu Canh Nhị bị ngã xuống, Truyền Sơn quấn từ đầu tới chân, từ trên xuống dưới bảy tám vòng, chặt chẽ không dời được, nhưng hình dạng ấy… vừa nhìn cái đã thấy giống y hệt trọng phạm bị trói gô lại rồi.

Canh Nhị cúi đầu nhìn mình, rất muốn khóc. Thế nhưng giờ y có muốn lau nước mắt cũng không được, bởi vì hai tay của y cũng bị trói lại.

"Làm sao?" Truyền Sơn sờ đầu Canh Nhị.

"Ngươi, ngươi đang êm đẹp vì sao lại trói ta chứ?" Ta cũng sẽ không chạy, dù muốn chạy cũng không chạy nổi a.

Truyền Sơn lúc này mới chú ý tới sai lầm của mình, nhanh chóng thả hai tay của y ra, Canh Nhị tham tài này còn không quên chộp lấy túi trữ vật vững vàng trong tay.

"Có người tới gây phiền toái, họ nghĩ ngươi là âm thai ngàn năm gì gì đó, cả đám đầu óc…. Ơ, là tiểu quỷ ấy?"

Truyền Sơn thấy rõ người tới, im bặt, "Mắt To cũng tới."

73. Quyển 7 - Chương 6

"Có thức ăn không?" Một ngọn lửa chói mắt sáng lên bên cạnh Mắt To.

"Ai?!" Mắt To lập tức tỉnh ngủ, nhanh chóng giương thế chuẩn bị công kích. Tốc độ của nhóc Tóc Trắng cũng không chậm, giơ gậy gỗ trong tay lên như đúng rồi.

Truyền Sơn được ngọn lửa vây quanh gật đầu, động tác của Ma Một Mắt nhỏ cũng nhanh ghê.

"Ngọn lửa, bộ xương khô đen… ngươi là? Truyền Sơn? Xương khô ma? Không đúng, bụng ngươi đâu? Vật nhỏ này là gì?"

Mắt To hiển nhiên có phần hỗn loạn, trừng con mắt to duy nhất nhìn trái nhìn phải từ trên xuống dưới ma xương khô mặc hắc bào trước mặt. Trước đó hắn ta có nghe được vài tin tức mới nhất trên chiến trường liên quan tới xương khô ma sinh con cũng không coi là thật, không ngờ tới…

Nhóc Tóc Trắng thấy rõ người tới, trong lòng vui vẻ, đang muốn mở miệng gọi, lại bị đứa nhỏ buộc trước ngực ma xương khô hấp dẫn tất cả sự chú ý. Đây là trẻ con của người từ ngoài tới sao? Thoạt nhìn mềm quá chừng, khiến người ta nhịn không được muốn chọc, bẹo hai cái. Nhưng vì sao nó lại bị trói thành như vậy? Trông mà đáng thương ghê.

"Ta biết các ngươi tới tìm ta để làm gì, chỉ cần có tài liệu là ta có thể cung cấp. Đi thôi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, ta chuẩn lên chợ mua một cái lều, một là có thể dễ mua đồ dùng, hai là ta còn phải nuôi con, ở gần chợ dù sao cũng tiện hơn." Nước mưa bị ngăn trở bên ngoài, đảm bảo tiểu Canh Nhị không bị mưa hắt.

Nhưng Canh Nhị cũng không cảm kích Truyền Sơn tí nào, y không sợ bị mưa hắt đâu.

Ánh mắt của Mắt To và nhóc Tóc Trắng cùng tụ tập tới người tiểu Canh Nhị, ngay cả Truyền Sơn nói gì cũng chỉ nghe được non nửa.

"Đây, đây là con của ngươi à? Ngươi sinh ư? Lời đồn bên ngoài là thật à?" Mắt To lắp bắp, chỉ vào đứa trẻ, mặt cực kỳ khó tin.

"Ack, không phải, đây là..." Truyền Sơn còn đang tìm từ.

"A, tau biết rồi! Ngươi biến mất lâu như thế, chính là mang nhóc này đúng không? Bảo sao ngươi không dám đi gặp Mắt To ca! Nhóc này không phải của Mắt To ca chứ?" Nhóc Tóc Trắng kêu lên như vỡ lẽ.

"..." Truyền Sơn, Canh Nhị, cả Mắt To đồng thời rất muốn đánh tiểu quỷ kia một trận.

Nhóc Tóc Trắng không biết nhìn sắc mặt người khác, vẫn đang lải nhải: "Thảo nào họ gọi ngươi là xương khô ma bụng to, hôm nay ở ngoài khắp nơi kể ngươi sinh con thế nào, xem ra chính là nhóc tí hin này rồi." Nói xong, nhìn thật kỹ, bất mãn dẩu môi: "Nó nhỏ như thế, vì sao lại có nhiều tóc vậy?"

"Bởi vì khác giống." Truyền Sơn âm trầm nói.

Mắt To thấy Truyền Sơn đổi giọng, vội vã bảo nhóc Tóc Trắng đừng lắm miệng nữa, vỗ vai Truyền Sơn, nói: "Vì sao ngươi không đến tìm bọn tau? Ngươi muốn ở đâu, không cần tới chợ mua lều, cứ ở trong thôn bọn tau là được rồi, gian nhà của ngươi, tau vẫn còn giữ cho ngươi đấy."

Truyền Sơn thành tâm thành ý cảm tạ: "Cảm ơn, huynh đệ. Nhưng bây giờ ta đã không thể quay lại thôn trang các ngươi, chỉ có thể đi men thảo nguyên thôi, chính là ở trên thảo nguyên ấy, đi xa quá phạm vi mười dặm chiến trường cũng sẽ bị ngăn trở.

"Vậy à, thế còn đại doanh thì sao? Đại doanh của bọn tau ngươi cũng có thể tới chứ?"

Truyền Sơn lắc đầu, "Ta, ta cũng không gạt ngươi, ngọn lửa của Tiễn tộc mất tích có liên quan tới ta, ngươi thấy ngọn lửa quanh người ta chính là chứng cứ đấy. Tiễn tộc tuy hiện tại không tìm tới ta gây phiền hà gì, nhưng ai mà biết họ có đột nhiên công bố đầu mối không chứ, tới lúc đó ta bị người vây đánh thì cũng thôi, liên lụy tới các ngươi thì ngại lắm."

Mắt To còn muốn nói gì đó, Truyền Sơn đưa tay ngăn lại: "Lẽ nào ngươi muốn tộc ngươi hai mặt bị đánh à?"

Mắt To không nói, hắn ta tuy trọng nghĩa khí huynh đệ, nhưng cũng không thể không suy xét tới lợi ích của cả tộc Một Mắt.

"Người từ ngoài tới các ngươi nghĩ rõ nhiều." Nhóc Tóc Trắng trề môi, vừa muốn lén bẹo tiểu Canh Nhị, vừa muốn dứt mấy sợi tóc trên đầu nó.

Truyền Sơn phũ phàng gạt tay nhóc Tóc Trắng ra, Nhị ngốc nhà hắn có thể tùy tiện cho người ta sờ sao?

"Nó là con ngươi thật à?" Nhóc Tóc Trắng thầm lúng búng một tiếng keo kiệt, chưa từ bỏ ý định còn muốn duỗi móng vuốt.

Truyền Sơn thu hồi ngọn lửa quanh người, hắn cũng không muốn nổi bật quá, kéo hắc bào lại, che tiểu Canh Nhị kín như bưng. Tiện tay lấy ra một mảnh kim loại mỏng hình tròn từ không trung, mảnh kim loại từ từ uốn lượn, từ phần giữa trở xuống dưới sinh ra một cây gậy gỗ.

Truyền Sơn làm riêng một chiếc ô che bằng kim loại nhỏ cho tiểu Canh Nhị che mưa, nhóc Tóc Trắng thấy mà thèm.

"Ta chọn khu lều đằng sau chợ để ở, cũng là có suy tính của ta. Dựa theo quy định của chợ phiên, dân cư cư trú ở chợ không được tư đấu nội bộ. Có quy định ấy, dù tương lai muốn tìm ta gây phiền hà gì, cũng chỉ có thể mon men bên ngoài chợ thôi. An cư trong chợ, ít nhất ta cũng có thể an tâm luyện khí, hơn nữa..."

Hơn nữa cái gì, Mắt To nhìn vật nhỏ trong lòng Truyền Sơn, cũng hiểu ra.

"Được rồi, tau về nói với các tộc trưởng như vậy, tài liệu luyện khí ngươi không cần lo, cần gì ngươi cứ nói với tau, tau thu thập rồi sẽ đưa tới cho ngươi. Việc ngươi luyện vũ khí cho bọn tau, tau không nói cảm ơn, tộc trưởng nói ngươi có ân với tộc bọn tau, tộc bọn tau đều nhớ kỹ, sau này có gì cần, cứ mở miệng ra."

Truyền Sơn cười cười, hắn giúp tộc Một Mắt không phải vì chờ báo đáp gì, còn không biết tương lai có cơ hội gặp lại không nữa. Hắn làm như vậy, đơn giản là thấy tộc Một Mắt thuận mắt cùng báo đáp sự giúp đỡ tộc Một Mắt đã từng cho hắn.

"Đúng rồi, rùa con đâu?" Mắt To nhìn chung quanh, đặc biệt chú ý đỉnh đầu Truyền Sơn, nhưng nhìn mãi cũng không thấy con rùa ngọc ấy.

"Đúng thế, rùa con đâu rồi?" Nhóc Tóc Trắng cũng nhớ tới, sao nó lại quên mất rùa con chứ?"

Truyền Sơn sờ mái tốc mềm của Canh Nhị, "Nó ổn."

"Đứa trẻ này là con ngươi thật à? Nó trông nhỏ quá, yếu quá." Mắt To thấy Truyền Sơn không có ý nói, cũng không hỏi nữa. Nhưng nhóc Tóc Trắng cứ bô lô ba la.

Canh Nhị khó chịu phun phù nước bọt, "Ai nói ta là con của hắn?"

"… A! Nó có thể nói!" Nhóc Tóc Trắng kêu lên sợ hãi.

"Nó chính là rùa con." Truyền Sơn có ý xấu, đột nhiên nói.

"Cái gì?!" Nhóc Tóc Trắng và Mắt To đồng thời trợn tròn con mắt.

"Nó, nó là rùa con? Sao nó lại biến thành hình dạng của trẻ con thế?"

Canh nhị bị nói ra thân phận cũng không để ý, khối thân thể hiện giờ của sinh ra tại thế giới này, nói cách khác, y cũng không trái với quy tắc ở thế giới này, giới chủ ở đây muốn phạt cũng không phạt được y.

"Đây là một kiểu tu luyện của sinh vật tới từ bên ngoài." Truyền Sơn hàm hồ giải thích.

"À…" Nhóc Tóc Trắng gãi đầu, vẻ mặt nhìn Canh Nhị nhất thời thay đổi, từ đố kỵ chuyển sang thích thú, dáng vẻ hận không thể cướp lấy.

Mắt To thì lắc đầu liên tục, hắn ta không hiểu được rùa con vì sao lại tình nguyện biến thành dáng dấp nhỏ yếu, chẳng lẽ không phải là phải trở nên mạnh mẽ sao?"

"Rùa con, tau có thể sờ ngươi không?"

"Không thể." Canh Nhị từ chối thẳng thừng, y cũng không phải món đồ chơi!

Canh Nhị đau khổ muốn xê dịch người, nhưng thân thể bị trói quá chặt, muốn động một chút cũng khó.

Thấy Canh Nhị khó chịu, nhóc Tóc Trắng khẩn trương vô cùng, "Nếu nó là rùa con, vậy ngươi cột nó như thế làm gì?"

"Cột á? Không, ta chỉ là…" Truyền Sơn cúi đầu nhìn, bấy giờ mới phát hiện Canh Nhị khó chịu, vội vã làm chiếc ô bằng kim loại biến mất, đổi thành một tay ôm Canh Nhị.

"Phù…" Canh Nhị nhắm hai mắt lại, đầu tựa lên ngực Truyền Sơn, y vừa đói vừa mệt, thực sự không muốn làm gì hết.

(Lưu ý: xưng hô sẽ thay đổi tùy hoàn cảnh, tùy thời gian)

Truyền Sơn thấy Canh Nhị mệt nhoài cũng hơi hối hận, hắn không những không chăm nom Nhị ngốc cho tốt, trái lại y vừa tỉnh lại hắn đã trêu đùa y, hình như có chút quá đáng.

Truyền Sơn đổi sang tư thế khác, nhẹ nhàng vỗ về Canh Nhị nho nhỏ, mong y có thể nằm thoải mái hơn.

Nhóc Tóc Trắng bụng đầy nghi vấn, rất muốn hỏi cho rõ, nhưng thấy rùa con mệt mỏi cũng không đành hỏi tiếp, chỉ đi bên cạnh Truyền Sơn, ra sức ngó nghiêng nhìn đứa trẻ do rùa con biến thành.

Truyền Sơn vỗ cái đầu của nhóc Tóc Trắng, ma Một Mắt này sau khi trải qua vụ bắt cóc lần trước tựa hồ đã chính chắn chững chạc hơn không ít. Ừm, quan sát thêm mấy ngày nữa, nếu nhóc này thực sự không tệ, có lẽ hắn có thể…

—

"Xem thử đi, xem thử cái đi nào! Bánh nướng kẹp thịt ngon nhất của tộc thỏ ba chân đây, có thể dùng đồ để đổi, cũng có thể lấy ma thạch mua đây, một viên ma thạch cấp thấp là có thể mua được năm chiếc!"

Tới chợ rồi.

Canh Nhị đương nhắm mắt nghỉ ngơi cũng kích động mở mắt, cái bụng cũng kêu òng ọc, y ngửi thấy mùi thức ăn, vô thức nuốt nước bọt.

"Thảo thực thang đây, thảo thực thang dùng mười lăm loại nguyên liệu nấu thành đây, uống vào có thể khôi phục thể lực ngay lập tức, ai muốn ăn thảo thực thang không nào!"

"Có ăn bánh nướng kẹp thịt không? Ăn nhiêu chiếc?" Truyền Sơn xoa cái chân của tiểu Canh Nhị.

Canh Nhị uể oải đạp một cái, nhưng đối phương không có ý buông tha chân y. Con bà nó chứ, đừng thấy ta nhỏ mà bắt nạt nhá, chờ ta trưởng thành rồi, hừ hừ!

"Nhóc Tóc Trắng thế còn ngươi? Mắt To?" Truyền Sơn lại quay đầu hỏi nhóc Tóc Trắng và Mắt To đang đi bên cạnh.

Mắt To ngó quầy bánh nướng, sờ ma thạch trong lòng mà lại thấy tiếc.

"Hôm nay mọi người cứ ăn thoải mái, ma thạch để ta trả."

Mắt To nhất thời cười sung sướng, giơ bàn tay làm một số 10. Nhóc Tóc Trắng nghĩ rồi cũng ra hiệu số 5. Cả hai đều là kẻ không biết khách sáo là gì.

Canh Nhị không hé răng.

"Ngươi không đói bụng? Chẳng lẽ người nhỏ nên hứng ăn cũng ít đi à?" Truyền Sơn đùa Canh Nhị, còn cố ý ôm y cao cao.

Cái bụng của Canh Nhị đúng lúc kêu lên òng ọc. Canh Nhị xấu hổ cúi đầu.

Truyền Sơn cười ka ka, lúc này giương giọng hô: "Đại thúc, ba mươi chiếc bánh nướng kẹp thịt nhé."

"Có ngay!" Đại thúc tộc thỏ ba chân tay chân lanh lẹ dùng lá cây bọc bánh nướng kẹp thịt lại đưa qua.

Truyền Sơn nhận lấy bánh nướng, Canh Nhị mở túi trữ vật ra, đếm sáu viên ma thạch cấp thấp, bởi vì bàn tay quá nhỏ, chỉ có thể đặt từng viên một vào lòng bàn tay đại thúc tộc thỏ ba chân.

Truyền Sơn nhìn động tác của Canh Nhị mà sung sướng.

Đại thúc tộc thỏ ba chân cũng cười ha ha, nếu không phải hai tay đầy dầu mỡ thì đã sớm sờ đầu Canh Nhị rồi, "Ôi, đứa nhỏ này thật hiểu chuyện, tuổi còn nhỏ mà đã biết quản gia rồi. Ha ha ha!"

"…" Canh Nhị yên lặng ôm chặt túi trữ vật, ta không chấp nhặt với những kẻ có mắt mà không nhìn được thức kim tương ngọc.

"Bán hoa đây! Hoa đào mỹ lệ lại động nhân đây, ai mua hoa đào nào?"

Tiểu Canh Nhị ngồi thẳng người trong lòng Truyền Sơn.

Truyền Sơn nghe thấy tiếng rao bán hoa đào là đau đầu muốn rời khỏi chợ rồi, tên hề này sao cứ như âm hồn không tan vậy chứ? Nhưng… dựa vào cái quái gì mà gia phải tránh ngươi chứ? Còn dám tới quấn gia, cẩn thận gia đánh cho tiểu tử ngươi không tìm được gia nữa!

Truyền Sơn hạ quyết định mặc kệ tiếng rao hàng của tên hề, ôm Canh Nhị đi về phía quầy bán thảo thực thang.

Đây là lúc ăn bánh nướng sao? Canh Nhị mặt nhăn như cái bánh bao. Ai, phiền phức tới rồi, còn là cái loại cực kỳ phiền phức nữa chứ.

Truyền Sơn ôm tiểu Canh Nhị, ngồi xuống trước quầy bán thảo thực thang với Mắt To và nhóc Tóc Trắng.

Trên quầy bán thảo thực thang có một chiếc ô che to đùng, Truyền Sơn thấy thế, tiện tay thu cái ô che tiểu Canh Nhị lại.

Nhóc Tóc Trắng hiếu kỳ nhìn mãi, nó phát hiện người từ ngoài tới này sau khi biến thành bộ xương khô hoàn chỉnh, bản lĩnh hình như cũng mạnh hơn trước rất nhiều.

Canh Nhị tuy rằng nhỏ đi nhưng răng vẫn còn, bánh nướng đưa cho y vẫn ăn ngon lành. Hơn nữa ngươi đừng thấy vẻ mặt nhăn nhó khổ sở trên mặt mà lầm nhé, không hề ảnh hưởng tới tốc độ và ước muốn ăn uống của y đâu.

Truyền Sơn cũng không có hứng ăn mấy, ăn được hai cái, uống một bát canh thì bắt đầu chuyên tâm hầu hạ người trong lòng.

Bánh nướng kẹp thịt cũng ngon, nhưng mùi vị của thảo thực thang thì hơi lạ, Truyền Sơn từng uống một lần vì hiếu kỳ, phát hiện mùi vị hơi quái nhưng vô hại với cơ thể con người, hơn nữa đúng là có thể khôi phục thể lực nhanh chóng, Canh Nhị đang cần khôi phục uống cũng hợp.

Truyền Sơn một tay đỡ lưng cho tiểu Canh Nhị để y ngồi trên cái chân của mình, một tay bưng bát canh thi thoảng lại cho y hớp một ngụm, thấy Canh Nhị ôm bánh nướng cắn từng miếng nhỏ, miệng nhai nhồm nhoàm, quai hàm bạnh ra, thi thoảng lại thò đầu uống một ngụm canh, dáng dấp ấy dịu ngoan biết bao, còn mang theo dáng điệu thơ ngay của trẻ con, đúng là nhìn kiểu gì cũng dễ thương.

Nếu như tương lai hắn có một đứa con giống Canh Nhị, tựa hồ cũng không tệ. Truyền Sơn thầm mỉm cười.

Bốn sinh vật ấy khiến đại đa số Ma tộc ở chợ chú ý, tộc Một Mắt to lớn bình thường thấy nhiều rồi, không có gì kỳ lạ cả, cái làm họ ngạc nhiên chính là bộ xương khô đang cho đứa trẻ ăn ở đó kìa.

Tin tức ma xương khô sinh con trên chiến đường đã đồn đại khắp thảo nguyên. Phàm là người đi ngang qua đều nhịn không được nhìn về phía Truyền Sơn thêm mấy lần.

Một đám Ma tộc tinh tinh đùn đẩy nhau đứng ở xa xa, lại muốn nhìn cho rõ, nhưng sợ ma xương khô giận, liền chờ xem ai là người đầu tiên tiến lên trước.

Mà tộc đầu lừa mõm heo nhận được tin tức rồi cũng tới đây xem.

Ngoại trừ Ma tộc, cũng có nhiều Ma tu đang thầm quan sát bọn Truyền Sơn, đặc biệt là đứa trẻ trong lòng hắn. Đây là âm thai ngàn năm trong truyền thuyết? Thoạt nhìn kể cũng dễ thương. Phàm là Ma tu thấy Canh Nhị đều bất giác nghĩ thế.

"Có nhiều Ma tộc đang nhìn bọn tau thế, còn cả những người từ ngoài tới đang lén lút quan sát bọn tau nữa." Nhóc Tóc Trắng trừng lại những Ma tộc và người từ ngoài tới đang lén lút quan sát họ.

Mắt To vỗ đầu nhóc ấy, ý bảo nó đừng làm thế.

Truyền Sơn cau mày, hình dạng hiện tại của hắn quá rõ ràng, đi tới đâu cũng dễ bị người ta chú ý, đúng là bất tiện thật.

"Ngươi thực sự không tới đại doanh của tộc bọn tau à?" Nhóc Tóc Trắng nhìn đứa trẻ do rùa con biến thành, luyến tiếc hỏi thăm, nó rất muốn ôm thử đứa bé.

"Sau hãy nói, để ta xem thế nào đã."

Suy xét tới hiện trạng của Canh Nhị, Truyền Sơn cũng lo mình không thể bảo vệ tốt cho y, dù hiện tại hắn miễn cưỡng có thể gọi là bảo vệ được bản thân. Có lẽ hắn nên tìm một nơi an toàn hơn để tu luyện, đến khi qua kết đan rồi hẵng trở ra thì có vẻ tốt hơn?

"Mắt To, đợi lát nữa đi…"

"Nha! Đáng yêu quá đáng yêu quá! Trời ạ, người ta đã lâu lắm rồi chưa nhìn thấy đứa trẻ nào đáng yêu như thế, trời ơi, nhìn làn da ấy kìa, nhìn dáng dấp nhỏ ấy kìa, ai nha, người ta cũng rất muốn có một đứa. Xương khô ca ca, cho người ta sờ cái được hông? Chỉ sờ một cái thôi!"

"Bịch bịch." Chiếc bánh nướng cầm trong tay tiểu Canh Nhị rớt xuống bàn.

Tên hề khiêng một bó đài sen ló đầu ra trước mặt Canh Nhị, đôi mắt to trợn trừng nhìn nó.

Canh Nhị cũng giương mắt nhìn về phía hắn ta.

Tên hề chớp mắt một cái, miệng dẩu về phía trước.

Truyền Sơn ôm phắt Canh Nhị lên, "Lại là ngươi? Ngươi muốn làm gì?"

Tên hề chu môi hôn hụt, lập tức đứng thẳng người lại, mất hứng giậm chân: "Đáng ghét, cho người ta hôn một cái thì làm sao chứ?"

"… Sẽ nát mất." Giọng trẻ con ngọng ngịu vang lên.

Truyền Sơn cúi đầu nhìn Canh Nhị, bé con nhìn chằm chằm cái bánh nướng kẹp thịt rớt trên bàn, mặt mày luyến tiếc.

"Nha! Đáng ghét đáng ghét! Nhỏ như thế đã biết bắt nạt người ta rồi, người ta không thèm nữa!" Tên hề ra sức giẫm bình bịch, lắc đầu kêu to. Đáng thương cho bó thực vật khổng lồ như đài sen hắn ta khiêng trên vai cũng lúc ẩn lúc hiện theo.

Truyền Sơn để ý thấy nước mưa rơi liên tục nhưng trên người tên hề không bị ướt, dường như nước mưa rơi xuống tự động tránh khỏi hắn ta.

Canh Nhị nho nhỏ mặt không biểu tình, ló người ra bắt lấy cái bánh nướng kẹp thịt trên bàn.

Truyền Sơn thấy y chật vật quá liền lấy cái bánh nướng nhét vào tay y.

Canh Nhị thoáng tươi cười, hai tay ôm lấy cái bánh nướng gặm liên tục.

"Yo, đã cai sữa rồi à? Đã ăn được thịt rồi."

Canh Nhị ngó lơ tên hề, chỉ ra sức gặm, nhai bánh nướng.

Tên hề không cam lòng bị ngó lơ, duỗi cái cổ qua muốn trêu chọc Canh Nhị.

Một ngón tay xương xẩu dí lên trán hắn ta, dùng sức đẩy ra.

"Đừng quấy rầy trẻ con nhà ta ăn." Truyền Sơn khó chịu nói.

Mắt To và nhóc Tóc Trắng cũng đứng lên.

"À, thì ra là Đào Hoa." Mắt To cười ha hả.

"Ngươi quen hắn ta à?" Truyền Sơn quay đầu hỏi.

"Quen, tau cũng quen hắn ta. Hắn ta rất nổi tiếng ở chợ này, mười lần họp chợ thì có tới bảy, tám lần có thể gặp hắn ta, chỉ thích quấn lấy người ta bắt mua hoa của hắn ta thôi." Nói đến đây, nhóc Tóc Trắng đưa đầu tới gần nhỏ giọng nói: "Hắn ta chính là trùm nổi tiếng nhất chợ, ngàn vạn lần chớ chọc hắn ta, bằng không kết cục sẽ rất thảm."

"Ờ?"

"Thật đấy." Giọng nhóc Tóc Trắng càng nhỏ hơn, "Nghe nói Ma tộc đắc tội hắn ta sẽ bị xui xẻo ít nhất ba tháng, thường gặp phải một vài chuyện xui xẻo khó hiểu, đi trên đường đất bằng mà cũng té gãy chân được."

"Ngươi tên Tóc Trắng phải không? Người ta quen ngươi nha!" Tên hề khiêng bó đài sen đột nhiên đưa mặt tới trước mặt nhóc Tóc Trắng, làm nó sợ lùi ba bước về sau.

"Xương khô ca ca, ngươi đừng có nghe tiểu hỗn đản kia nói xấu người ta, người ta tâm địa tốt lắm, mười dặm tám phương quanh đây ai chẳng biết Đào Hoa ta trọng nghĩa khí, lòng dạ tốt? Mắt To ca ca, ngươi nói có đúng không?"

Mắt To gãi đầu cười ngây ngô, không dám nói phải, cũng không dám nói sai.

"Đi thôi." Liếm ngón tay, Canh Nhị ăn uống no đủ cũng khôi phục chút sức, giục Truyền Sơn mau đi thôi.

Truyền Sơn liếc thấy Canh Nhị cố ý lơ tên hề, lại nhìn sang tên hề đang nhe răng với Mắt To, ngọn lửa trong mắt bập bùng hai cái.

"Được, chúng ta đi thôi."

"Chờ đã! Các ngươi đi thế sao! Không mua hoa cho người ta à? Người ta đặc biệt chạy tới, xương khô ca ca ngươi sao có thể tàn nhẫn như thế? Ngươi không mua hoa của người ta, ít nhất cũng phải cho người ta sờ tiểu bảo bối ấy cái chứ." Nói rồi, hai móng vuốt lại duỗi về phía mông tiểu Canh Nhị.

Canh Nhị dĩ nhiên bị dọa co cứng chân tay, há mồm bảo: "Chạy mau chạy mau!"

Truyền Sơn vừa gạt vừa lật cánh tay, tách cái tay duỗi dài của tên hề về phía bảo bối Nhị của nhà hắn, lạnh giọng quát tháo: "Dừng tay! Ngươi dám chọc y, cẩn thận ta đánh ngươi."

Tên hề nhìn cái tay mình bị gạt phăng, lại ngẩng đầu nhìn Truyền Sơn, đột nhiên hai tay che mặt, kêu la như khóc lóc: "Đáng ghét, đáng ghét quá, sao lại che chở như thế chứ, quá đáng thế, sao không có ai che chở người ta như vậy? Hu hu, người ta đáng thương quá!"

Nếu trên mặt vẫn còn da, miệng Truyền Sơn bây giờ chắc chắn bị co tới tận lỗ tai, im lặng ôm Canh Nhị lượn qua người tên hề muốn đi.

Nhưng tên hề hiển nhiên không muốn thả họ đi dễ dàng như thế, thấy họ muốn đi, lập tức khiêng bó đài sen sải chân đuổi theo.

"Đừng đi mà, đại ca ca, ngươi không thích người ta sờ con ngươi, người ta sẽ không sờ. Hừ, khi còn bé người ta cũng không kém gì y."

Bĩu môi, tên hề lập tức lại nói bằng cái giọng mang theo ba phần xấu hổ và nhăn nhó: "Xương khô ca ca, ngươi có thể gọi người ta là Đào Hoa, ngươi xem người ta có đẹp như hoa không nè?" Nói xong, giơ đài sen lên, nghiêng đầu che miệng xấu hổ cười duyên.

Truyền Sơn muốn tự chọc mù hai mắt.

Canh Nhị co giật khóe miệng.

"Xương khô ca ca, người ta thấy ngươi vừa mắt, này, hoa này tặng cho ngươi. Hoa này tên Huyết Hồn Hoa, là đặc sản của Huyết Hồn Hải nha." Tên hề xấu hổ kéo một bông hoa từ trên áo mình xuống, đưa tới trước mặt Truyền Sơn.

Hoa có màu đỏ tươi, hình dạng tựa hoa đào, nhụy hoa lại có màu đen, không có lá xanh làm bạn, chỉ có thân mềm dài nhỏ như gai màu đỏ tươi nối liền.

Tiểu Canh Nhị nhìn bông hoa ấy, vẻ mặt có phần dại ra, còn có chút… khó hiểu?

Truyền Sơn nhìn tên hề một cái, xoay mặt hỏi Canh Nhị trong lòng: "Muốn không?"

Canh Nhị do dự một hồi, không đợi y mở miệng đã nghe tên hề kêu lên: "Hoa này không cần ma thạch nga, người ta thích các ngươi, tặng miễn phí cho các ngươi đấy."

Canh Nhị vừa nghe thế, lập tức kiên định lắc đầu, "Không cần."

"Cái gì? Ngươi dám không cần?" Tên hề lập tức biến sắc mặt.

Canh Nhị sợ giật mình, lại do dự sửa lời: "Được rồi, vậy thì…"

"Chính là thế, đừng làm người ta mất mặt chứ, này, tặng cho ngươi." Tên hề duỗi tay, bông hoa đỏ tươi lại được đưa tới trước mặt Truyền Sơn.

Ngọn lửa trong mắt Truyền Sơn cũng bập bùng hai cái, không nhận đóa hoa, chỉ khó hiểu quan sát tên hề trước mắt.

"Đáng ghét, đừng nhìn người ta như thế mà, xương khô ca ca, ngươi không thích đóa hoa này sao? Vậy ngươi có muốn mua hoa khác không? Hoa khác không thể tặng cho ngươi được, dù ngươi có đẹp trai như thế cũng không thể đưa, phải lấy ma thạch mua nha."

"Không cần." Truyền Sơn thẳng thắn từ chối. Tu vi của tên hề này tuyệt đối không thấp hơn hắn, quấn quít lấy hắn như thế, hiển nhiên mục đích không đơn giản là bán hoa, hơn nữa thái độ của Canh Nhị đối với tên hề này cũng có phần lạ.

"Hả? Không cần sao. Người ta biết lòng dạ xương khô ca ca thiện lương nhất mà, tốt nhất mà lị. Xương khô ca ca, người ta biết cách làm sao để cho da thịt tuấn mỹ của ngươi có lần nữa nha."

Truyền Sơn vừa bước được nửa bước thì lại dừng bước.

Giờ khắc này, hắn thừa nhận hắn đã bị tên hề này nói động rồi. Làm một con người, dù hắn là một Ma tu, cũng không có nghĩa hắn muốn lộ xương cốt gặp người khác. Đặc biệt là nghĩ tới sau này trở lại cố hướng Lam tinh, nếu như da thịt không có lại được, trừ phi hắn muốn mỗi ngày đề bị hòa thượng đạo sĩ chạy theo sau truy sát.

Đôi mắt to quá tỷ lệ của tên hề ngượng ngùng chớp chớp, lại lặp lại lần nữa: "Người ta biết ở đâu, có cái gì có thể giúp ngươi có được thân da thịt ấy lần nữa, chỉ cần ngươi đồng ý giúp người ta một việc nho nhỏ."

Canh Nhị cau cái mũi, lặng lẽ ra dấu môi 'không' với Truyền Sơn.

Truyền Sơn nắn tay Canh Nhị, hỏi tên hề, "Ngươi muốn ta giúp việc gì?" Tên hề quấn quít lấy hắn như thế quả nhiên là có mục đích, không ngại nghe thử xem sao.

"Một việc rất nhỏ rất nhỏ thôi, thực sự rất nhỏ." Vừa nghe Truyền Sơn có ý thương lượng, tên hề lập tức cười tươi như hoa nở, dán lại thân thiết nói: "Người ta là người bán hoa mà, tự nhiên là muốn vài loại cây cối hoa cỏ hiếm có, nhưng mà…"

Tên hề đổi sắc mặt, nghiến răng nghiến lợi, "Nhưng mà đã có những con sâu đáng ghét, vô sỉ, tham lam, đê tiện vô cùng, chúng phá hoại hết cả hoa cỏ cây cối trong nhà… người ta! Những con sâu thối thây ấy quả thực đáng chết vạn lần.

"Ngươi muốn ta bắt sâu giúp ngươi?"

"Đúng, đúng thế!" Mắt của tên hề trở nên sáng như sao, dáng vẻ hận không thể kéo ngay Truyền Sơn tới nhà hắn.

Truyền Sơn ra vẻ tùy ý liếc nhìn Canh Nhị, chỉ thấy Canh Nhị là lạ, vẻ mặt giống như hắn bị bệnh phải uống thuốc Bắc khi còn nhỏ.

"Xương khô ca ca, chúng ta đi thôi, trên đường người ta sẽ nói cho ngươi đi đâu tìm thứ gì có thể khôi phục thân da thịt cho ngươi, người ta xin thề, chỉ cần ngươi bắt những con sâu đó, dù…"

"Không cần." Truyền Sơn phán đoán nhanh chóng. Ngu si mới tin việc 'bắt sâu' kia dễ dàng, nếu dễ dàng thì cần gì tìm hắn? Huống hồ hắn có bảy phần cảnh giác tên hề kia, sao có thể đơn giản đi giúp việc cho hắn ta.

"… Ngươi nói gì?!" Tên hề xù tóc lên.

"Ta không có thời gian."

"Lẽ nào ngươi không muốn khôi phục nguyên trạng?" Thấy sự sắp thành lại bại, tên hề tức suýt thì nhét bó đài sen khổng lồ đang khiêng vào miệng.

"Muốn, nhưng hiện giờ ta có việc khác cần hoàn thành. Như vậy đi, ngươi đưa thứ ngươi nói có thể giúp ta khôi phục nguyên trạng cho ta, lúc nào rảnh thì ta sẽ giúp ngươi diệt sâu, ngươi nghĩ thế nào?"

Sắc mặt tên hề đổi tới lui.

Canh Nhị giơ móng vuốt lên đánh bạo huơ với hắn ta.

Tên hề lập tức nhe hàm răng sắc nhọn ra với Canh Nhị, Canh Nhị, rút tay lại đuổi người, cẩn thận sợ hãi quay đầu đi.

Truyền Sơn thấy biểu hiện của tên hề lập tức lạnh mặt đi, "Ta cảnh cáo ngươi, đừng dọa con nít nhà ta."

Tên hề ngẩn ngơ, đột nhiên che mặt khóc lớn: "Oa oa, ca ca, ngươi lạnh lùng quá, tàn nhẫn quá, vô tình quá, ngươi vì sao tốt với nó thế, vì sao xấu với người ta chứ? Người ta đâu có kém y? Oa oa, ngươi bắt nạt người ta, oa a !"

Tiểu Canh Nhị dùng hai tay che mặt, y không biết người này.

Nhóc Tóc Trắng xem kịch hồi lâu thè lưỡi với Đào Hoa, tiến lên túm cánh tay Truyền Sơn, nhỏ giọng hô: "Đi đi đi đi, đi mau! Nói gì với cái tên dở người này, bị hắn ta quấn phải thì toi."

"Oa a! Các ngươi đều bắt nạt người ta, người ta sao lại đáng thương như thế! Oa oa!" Tên hề lập tức ôm bó đài sen, dụi hai mắt gào khóc.

Mắt To lén sờ tới Truyền Sơn đằng sau, kéo áo hắn, ý bảo hắn nhân cơ hội chuồn vội.

Tiểu Canh Nhị cũng liều mạng gật đầu với Truyền Sơn, chuồn đi chuồn đi, tên này ta không thể trêu vào.

Truyền Sơn đang chuẩn bị bước đi thì nghe thấy Đào Hoa gân cổ khóc than:

"Người ta sống khổ thế này, phải dựa vào bán hoa để sống, mỗi ngày ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, không cha không nương, hoa ta nuôi còn bị sâu phá hoại, có mấy huynh đệ chỉ muốn chia gia sản với người ta, không phải đánh thì là mắng, các ngươi còn ghét bỏ người ta, người ta không sống !"

Tên hề Đào Hoa khóc lóc kể lể than thở, ngón chân của tiểu Canh Nhị co lại một chút. Tâm tình của Canh Nhị lúc này có lẽ chỉ có thiên thần mới có thể lĩnh hội được, y hối hận! Trước khi tới Huyết Hồn Hải đáng ra y phải bói cho mình một quẻ trước, ít nhất tính xem tên Đào Hoa kia có xuất quan hay không chứ. Ai!

Các Ma tộc trên chợ dần dần xúm lại, nhất là Ma tộc tinh tinh, chạy nhanh hơn hết thảy, họ là bộ tộc thích xem náo nhiệt và giúp vui nhất.

"Đó không phải ma xương khô sao? À, còn có Đào Hoa ở đó nữa! Nhìn thật là náo nhiệt."

"Thiệt là họ. Mau xem, đứa trẻ do ma xương khô sinh ra kìa."

"Mau, mau xem đứa trẻ do ma xương khô sinh ra kìa!"

"Đi, xem Đào Hoa cãi nhau kìa."

Ma tộc xúm lại càng ngày càng nhiều.

"Chạy mau!" Canh Nhị nhỏ giọng bảo.

Truyền Sơn thấy tình hình thế, cũng không dám dừng lại, một tay ôm Canh Nhị, một tay kéo nhóc Tóc Trắng, co cẳng bỏ chạy. Hắn sợ đám Ma tộc kia vô giúp vui, còn cả tên Đào Hoa khó hiểu kia nữa.

Mắt To sải chân to đuổi theo sau.

"Xương khô ca ca, đừng đi a! Ngươi còn chưa đồng ý giúp người ta mà !"

Truyền Sơn nghe tiếng kêu réo rắt thảm thiết, chạy càng nhanh hơn.

Mãi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng Đào Hoa ấy, tiểu Canh Nhị lúc này mới thở dốc, dáng vẻ yên lòng.

"Ngươi quen tên hề kia?"

"..." Canh Nhị nho nhỏ ngậm chặt miệng.

"Được rồi, xem ra là quen." Truyền Sơn buồn cười xoa nắn tiểu tử ngốc trong lòng, lần nữa giơ ô lên.

"Ta không cần." Canh Nhị lắc đầu.

“Ngươi không sợ mưa ướt?”

“Không sợ.”

Truyền Sơn nghe y nói vậy, lật tay biến chiếc ô thành mảnh kim loại dán bên sườn trong áo, rút nguyên tố kim loại ra rất phí tâm thần, giờ đã tách ra rồi tự nhiên không thể lãng phí.

“Tỷ lệ dung hợp của các loại kim loại khác nhau, làm ra hiệu quả cũng khác biệt.” Canh Nhị thích lên mặt dạy đời nhịn không được chỉ điểm, nói.

Truyền Sơn gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

“Đừng tùy tiện rút một nguyên tố đơn ở xung quanh, như vậy không tốt.”

“Ừ, ta có chú ý, có dựa theo tỷ lệ để dùng các nguyên tố khác.”

“À, vậy không thành vấn đề.

Nhìn nhóc trong lòng ra dáng người lớn, Truyền Sơn ngửa mặt lên trời há miệng một cái. Hắn rốt cục phải đối đãi với vật nhỏ trong lòng ra sao đây?

“Mắt To, lai lịch của tên hề tên Đào Hoa kia, ngươi có biết không?” Truyền Sơn quay đầu hỏi Mắt To theo từ đằng sau tới.

“Lai lịch? Ý ngươi là hắn ta thuộc chủng tộc nào?”

Mắt To thả chậm bước, suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Không rõ lắm, nghe cha nương tau nói, lúc nhỏ họ đã thấy Đào Hoa ra chợ bán hoa. Tính như vậy thì, tuổi Đào Hoa cũng tầm tầm như cha nương của tau. Cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe hắn ta nói hắn ta là người tộc nào, cũng không biết hắn ta đang ở đâu.”

Truyền Sơn gật đầu, “Ta thấy tu vi của hắn tựa hồ cũng như ta, nhưng ta nghĩ tu vi thật sự của hắn không chỉ là Ngưng Khí Kỳ 3 thôi đâu. Ngươi biết đặc điểm công kích và phòng thủ của hắn là gì không?”

“Không rõ lắm, hắn đánh người đều dùng nắm đấm, cũng có Ma tộc nói hắn giỏi dùng thực vật để công kích, nhưng chưa ai thấy tận mắt cả.”

“Tên kia là một phần tử bạo lực.” Canh Nhị đột nhiên nhỏ giọng nói bên tai Truyền Sơn, vừa nói còn vừa dè dặt dòm bầu trời.

“Ngươi sợ hắn?”

Canh Nhị do dự một hồi, khổ não gãi cái đầu. Ừm, y sợ Đào Hoa sao? Đó là một vấn đề rất khó kết luận.

“Đừng sợ, có ta ở đây, ta bảo vệ ngươi.” Truyền Sơn cười he he vỗ ngực.

Canh Nhị hoài nghi liếc ma xương khô một cái, coi như xong, thôi thì y cứ tự bảo vệ mình đi. Để tên quỷ xui xẻo kia bảo vệ mình, đó không phải là xui càng thêm xui sao?

Có cái gì đó từ từ hiện lên trước mắt Canh Nhị. A, đây là… tương lai? Canh Nhị ngây người.

… Sao lại như vậy? Không được! Y tuyệt đối sẽ không để chuyện ấy xảy ra!

—

Đào Hoa giựt cánh hoa trong tay, mặt đầy u oán ngẩng đầu nhìn mưa rơi khắp trời.

Đều là bại hoại. Đại bại hoại, tiểu bại hoại, bại hoại nhất chính là con rùa kia!

Qủy hẹp hòi, bảo ngươi giúp huynh đệ tí thôi cũng không chịu, xem ra là không cứng rắn thì không được rồi… Hừ hừ!

74. Quyển 7 - Chương 7

Truyền Sơn cắt đuôi được Đào Hoa, xuyên qua chợ phiên đi về khía khu đằng sau chợ.

Khu cư trú tập trung rải rác ở hai bên chợ, ngay ở đằng sau quầy chợ, trước mấy chiếc lều cũng bày mấy sạp bán đồ, cho nên tuy là khu cư trú, nhưng cũng sôi nổi náo nhiệt chẳng kém gì chợ.

Tộc Một Mắt không phải là lần đầu tiên khởi xướng chiến tranh, nên quản lý hậu phương của họ hiển nhiên cũng khá có kinh nghiệm, cả chợ tuy rộn ràng nhốn nháo, nhưng cũng không có vẻ lộn xộn chen chúc, ngược lại, nó khá ngay ngắn và rõ ràng. Đối với những chiếc lều với mục đích buôn bán kiếm tiền, họ cũng không thực hiện kiểu buôn bán độc quyền lũng đoạn, chỉ phân địa bàn và bố cục, mỗi một ô vuông lều chỉ cần giao cho tộc Một Mắt năm viên ma thạch cấp thấp thì thây kệ lều ngươi mua từ đâu.

Vì thế, có không ít Ma tộc cứ mua sẵn nhiều ô vuông đất với địa thế đẹp để dựng lều trước rồi sau đó mới dựng lều để bán cho người tới sau.

"Căn lều này bán thế nào đây?"

"Ngài muốn ở một mình, còn là loại lều to có thể cho mười người tộc Một Mắt ở à? Nha, hài tử của ngài thật đáng yêu." Một Ma tộc có một đôi cánh, trông khá giống nhân loại, đầu có mào, nhìn tiểu Canh Nhị nói với vẻ đặc biệt nhiệt tình.

Truyền Sơn thấy vị nữ Ma tộc này chỉ quây một chiếc váy làm từ lông chim ở bộ phận quan trọng dưới hạ thân, nửa người để trần hoàn toàn.

Canh Nhị quay mặt sang một bên, lại lén nhìn sang, nhìn lén một cái rồi lại quay sang một bên, mặt đỏ như sắp xuất huyết vậy.

"Cảm ơn, xin hỏi phải mất bao nhiêu ma thạch?" Nghe người ta khen Canh Nhị, lòng Truyền Sơn khó nén vui vẻ. Tâm tình này cũng tương tư như nỗi lòng của người làm cha vậy.

"Lều to cần mười viên ma thạch trung phẩm, một người ở chỉ cần ba viên. Địa điểm cư trú có thể chọn ở nơi vẫn còn trống, những ô vuông đất để dựng lều trong giới hạn của bọn ta đều gần nguồn nước, lấy nước rất tiện, toàn bộ chợ, lều chỗ bọn ta bán nhanh nhất đấy. Nếu như ngươi ở cùng với con, ta đề nghị ngươi mua lều gần nguồn nước là tốt nhất."

Nữ Ma tộc có cánh thấy ma xương khô ôm con này cũng không nhìn chằm chằm vào nửa người trên của nàng như những người từ ngoài khác tới, ý cười chân thành hơn rất nhiều. Còn về đứa trẻ mặt đỏ lừ, nữ Ma tộc có cánh chỉ cảm thấy nó dễ thương, bất giác mỉm cười với nó.

Canh Nhị càng đỏ mặt hơn, xấu hổ vùi vào lòng Truyền Sơn.

Truyền Sơn không biết chuyện giữa hai người, cho rằng Canh Nhị mệt, còn vỗ lưng y như an ủi.

Mười viên ma thạch cấp trung? Mắt To mở to hai mắt nhìn, tất cả gia sản của hắn ta cũng chẳng có nhiều như thế.

Nhóc Tóc Trắng tuy là cháu của tộc trưởng, nhưng chấp niệm với ma thạch hiển nhiên còn nặng hơn cả Mắt To, vừa nghe tới cái giá đắt như thế, ngay tức khắc liền muốn kéo Truyền Sơn đi.

Truyền Sơn tính toán số ma thạch trên người mình, nghĩ có thể chấp nhận được.

Sớm biết phải mua lều để ở, hắn nên cướp đoạt ác hơn mới phải.

Nên biết tuyệt đại đa số Ma tộc ra chiến trường giết địch không phải để kiếm phần tiền thuê ít ỏi kia, mà là liều mạng cướp đoạt các loại tài vật trên người người chết, đó mới là ngọn nguồn phát tài lớn nhất của họ.

Hắn ở đây được hoan nghênh như thế, một phần cũng do hắn xông pha chiến trường giết địch chỉ lấy một phần nhỏ tài vật. Ma tộc theo sau hắn nhặt nhạnh cũng kiếm được kha khá sao có thể không thích hắn chứ?

Ai biết bây giờ bản thân hắn lại cần nuội một đứa trẻ chứ? Hắn tưởng Canh Nhị sinh ra rồi sẽ thành hình dạng ban đầu, hoặc là hình dạng của rùa con, nào ngờ… Nếu như sớm biết điều ấy, hắn đã chẳng lưu lại cái đầu mẩu tăm cho tên nào rồi.

"Đúng rồi, Canh Nhị, ta nhớ trên người người còn không ít ma thạch đúng không?"

Suy xét tới số ma thạch cần để luyện khí sau này, Truyền Sơn đĩnh đạc hỏi đứa nhỏ trong lòng. Đòi tiền của con mình thì sao chứ? Dù sao của Canh Nhị cũng là của hắn, trước khi hắn chưa tìm được vợ thì cứ lấy của Canh Nhị đi.

"Một viên cũng không có." Canh Nhị thành thành thật thật nói: "Vốn đã ít rồi, số còn lại cũng bị ta hấp thu, kể cả linh thạch."

Truyền Sơn cũng không để ý của cải bị bại gia tử tiêu sạch sẽ, trái lại, sau khi nghe thấy Canh Nhị nói có thể hấp thu năng lực của ma thạch thì lập tức hạ giọng hỏi: "Ở chỗ này có phải ngươi rất khó khôi phục không? Có cần cha kiếm chút ma thạch cho ngươi không?"

"Vẫn ổn, có ngươi ở đây, sẽ không quá chậm." Canh Nhị cũng thấp giọng nói.

"Có phải chỉ cần ta tu luyện cần mẫn hơn thì ngươi càng có lợi hơn không."

Canh Nhị gật đầu.

"Ngươi hấp thu ma thạch thì khôi phục nhanh hơn hay hấp thu lực lượng của ta thì khôi phục nhanh hơn?"

"Không phải lực lượng của ngươi, là khí hỗn độn ngươi tặng lại cho thiên địa."

"Thế nếu ta hấp thu nhiều ma lực trong ma thạch, có phải khí hỗn độn tặng sẽ càng nhiều không?"

"Về mặt lý thuyết thì là thế. Nhưng ngươi có thể tu luyện trên chiến trường, như vậy hiệu sẽ càng tốt hơn."

Truyền Sơn không để ý sau khi Canh Nhị nói xong câu ấy, trong mắt y chỉ lóe lên ma thạch.

Cung cấp vũ khí cho tộc Một Mắt, tộc Một Mắt chín phần mười là không trả được ma thạch cho hắn, nói không chừng hắn còn phải bù lại. Cứ như thế, bày một quầy bán vũ khí cũng là rất cần thiết. Mà nếu bầy sạp, lều nhỏ một người chắc chắn không thể thực hiện được. Nghĩ tới đây, Truyền Sơn đưa mắt tới căn lều to có thể cho mười người tộc Một Mắt ở được.

"Truyền Sơn, ngươi muốn mua thật à? Lều ở đây đắt quá. Đúng rồi, tau có thể bảo trưởng lão trong tộc phụ trách nơi này cho ngươi một mảnh đất, rồi tau dựng một căn nhà cho ngươi là được." Mắt To vỗ đùi nói.

"Đúng vậy, đúng vậy, bọn tau có thể dựng cho ngươi một căn, không tốn công chút nào, nhanh lắm." Nhóc Tóc Trắng cũng tán thành, mười viên ma thạch cấp trung, cái giá rao bán này cũng đắt quá đi. Sớm biết thế hắn ta đã mang đám bạn tới cùng bán lều rồi.

"Còn nữa… nếu ngươi thiếu ma thạch thật, tau có thể tìm tộc trưởng bàn bạc, dù sao ngươi cũng giúp bọn tau nhiều như vậy, vũ khí này rất cần thiết…"

"Mắt To! Là huynh đệ thì không được nói thế. Không phải ngươi nói muốn giúp ta dựng nhà sao? Đi, đi chọn chỗ trước đã." Truyền Sơn lễ phép cảm ơn nữ Ma tộc có cánh, nữ Ma tộc cười, tỏ vẻ không sao hết, còn vẫy tay với tiểu Canh Nhị vẫn cứ nhìn lén nàng.

Canh Nhị nhất thời thấy hạnh phúc ngập tràn, cười ngây ngô với nữ Ma tộc.

Mắt To cười ngây ngô, ra sức vỗ Truyền Sơn.

Truyền Sơn cố giậm chân vững vàng, nhịn. Đổi lại là một người thường khác, nói không chừng xương cốt bị vỗ cho gãy rồi ấy.

Nhóc Tóc Trắng chăm chú nhìn Truyền Sơn, nó bỗng nhiên phát hiện mình không ghét những người từ ngoài tới này, điều này cũng không có liên quan gì tới việc ma xương khô đã cứu nó, trước đó là lòng cảm kích, còn lần này thì nó coi hắn là huynh trưởng như Mắt To ca để đối đãi. Thì ra người từ ngoài tới này thực sự cũng không phải là người xấu.

“Này, ta quyết định không ghét ngươi nữa.”

Truyền Sơn cúi đầu nhìn nhóc Tóc Trắng chỉ cao tới eo hắn, có phần dở khóc dở cười. Tiện tay sờ đầu thằng nhóc, “Sao ngươi tới giờ vẫn gọi ta là “này”? Không gọi tiếng đại ca thì cứ goi tên ta cũng được mà.”

Nhóc Tóc Trắng có phần xấu hổ, dụi mũi, hàm hồ gọi một tiếng: “La đại ca.”

Truyền Sơn gật đầu như ông cụ non, cố ý quên đi sự thực tuổi thực của hắn có khả năng còn không lớn bằng nhóc Tóc Trắng.

“Canh Nhị, trên người ngươi có giấy, bút lông, chu sa, mấy thứ dùng để vẽ bùa không? Những Ma tu trong chợ này bán đắt lắm.”

Truyền Sơn ôm tiểu Canh Nhị còn đang hạnh phúc cười khúc khích, vừa đi vừa hỏi.

Canh Nhị phục hồi tinh thần lại, “Có, ngươi muốn vẽ bùa à?”

“Ừ, thuận tiện luyện chút đồ.”

“Ngươi muốn luyện cái gì? Tài liệu của ta cũng không nhiều.” Canh Nhị giơ hai tay che ngực mình.

Truyền Sơn lườm y một cái, “Yên tâm, sẽ không có ý gì với đồ của ngươi đâu, chỉ cần ngươi cho ý kiến là được.”

“Thế thì không thành vấn đề, có trong người ta hết.” Nghe nói không cần dùng của cất giấu của mình, Canh Nhị lập tức thả lỏng.

“La… đại ca, ngươi xem gian nhà kia thật là đẹp.” Nhóc Tóc Trắng lôi kéo Truyền Sơn, chỉ vào một căn nhà gỗ nho nhỏ, nói.

Truyền Sơn nhìn theo ngón tay nhóc Tóc Trắng chỉ.

Đó là sạp của một gã Ma tu ngoại lai bày, đằng sau hắn cũng không phải lều như đại đa số Ma tộc ở, mà là một căn nhà gỗ tinh xảo. Tạo hình căn nhà gỗ thoạt nhìn giống như một tòa cung điện khéo léo, ô vuông cửa sổ góc mái không chỗ nào là không hiện sự tinh mỹ và tỉ mỉ.

“Đó là tiên cư!” Canh Nhị bật thốt lên.

“Tiên cư gì? Lẽ nào nam tử bán đan dược kia là tiên nhân.” Truyền Sơn lại càng hoảng. Không phải tiên nhân không thể xuất hiện ở không gian này sao?

“Không phải, tiên cư chỉ là một cách gọi chung, còn có người gọi là Linh lung bảo ốc hoặc là Tu di giới tử ốc. Đây là một loại pháp bảo tùy thân lợi dụng đá không gian và tu di thuật để tạo thành, thường dùng để cư trú. Nhưng bốn, năm nghìn năm qua, tu giả biết luyện ra loại Tu di giới tử ốc này càng ngày càng ít, một là do đá không gian khó tìm, và cả hậu quả xấu do chỉ quý đồ của mình gây nên. Chính bởi vì như thế, mọi người mới càng ngày càng coi trọng Đại hội Thử Linh.”

“Tòa nhà này…”

“Coi tỷ lệ, chắc không phải vừa mới làm, có lẽ là do lưu lại từ trước.”

Truyền Sơn động tâm, hắn nhớ trong ngọc giản Canh Nhị cho hắn đã có giảng giải và trận pháp liên quan tới Tu di thuật, nếu như hắn có đá không gian….

“Luyện chế loại nhà này nhất định phải cần đá không gian à?”

“Hoặc là vật chất cùng loại cũng được, có lẽ tu vi của ngươi có thể đạt được mức tự nghĩ ra quy tắc. Đá không gian cũng sinh ra thuận theo quy tắc, nói đến cùng thì nó cũng là một loại vật chất đặc biệt hình thành từ trận pháp, nếu ngươi có thể tự nghĩ ra quy tắc hoặc là vượt trên cả quy tắc, như vậy tự nhiên có thể lợi dụng được trận pháp để sinh ra loại vật chất môi giới như đá không gian.”

Giải thích của Canh Nhị đưa tới cho Truyền Sơn một khả năng, có lẽ hiện tại không dùng được, nhưng tới một mức độ nào đó lại mở được tư duy của hắn.

Nhìn từ ngay bây giờ đi, tư duy của hắn đã rộng lớn hơn người bình thường nhiều, dù sao hắn đã từng tiếp xúc ký ức ngàn năm của Trách Yểm, suy nghĩ và các phương diện nhận thức không bế tắc như người khác. Bằng không chỉ cần nhìn hình thù kỳ quái của những Ma tộc ở Huyết Hồn Hải này cũng đủ dọa hắn chạy té khói rồi.

"Linh lung bảo ốc và túi trữ vật có gì khác nhau không? Không phải hai cái đều là pháp bảo tương tự Tu di giới tử sao? Túi trữ vật chắc là không ít ha?" Trên người hắn có một cái đây này.

"Không đúng, ngươi không bắt đúng trọng điểm rồi." Canh Nhị khen ngợi.

"Phân biệt hai cái ở ngay đây, Linh lung bảo ốc làm từ đá không gian có thể cho vật còn sống ở, nếu dùng vật liệu gỗ thích đáng, linh khí sung túc, thậm chí có thể từ từ sinh trưởng lên một thế giới với không gian đơn độc. Thần Ma viễn cổ sáng tạo ra thế giới và không gian mới, cũng là dựa vào cái đó phát triển nên.

Mà thứ như túi trữ vật chỉ có thể dùng để đựng đồ, tương đương với dùng trận pháp giữ lại một phần không gian nào đó cực kỳ nhỏ bé, chỉ có thể bảo trì trạng thái, chứ không thể sản sinh ra không khí và nước cần thiết cho sinh vật sinh tồn."

"Thì ra là thế, thảo nào truyền tống trận cũng phải dùng đá không gian." Truyền Sơn giác ngộ, giương mắt nói: "Ma tu đó rất mạnh."

"Ừ, tu vi của người này không thua kém với Bạch Đồng, chúng ta tốt nhất không nên dây vào hắn ta."

Truyền Sơn từ xa nhìn lại Ma tu tựa ở trên bậc thang gỗ ngủ gà ngủ gật, không tới gần hắn ta, đi ngược về phía một con đường khác.

Mắt To và nhóc Tóc Trắng không biết duyên cớ, nghe ý tứ của Canh Nhị, tên Ma tu ngoại lai chủ căn nhà gỗ kia chắc là rất lợi hại, chú ý một lát rồi cũng đi theo.

"Nhìn các loại bình sứ nhỏ bày trên sạp của hắn ta kìa, hắn là Đan tu?"

"Chắc là vậy."

"Kỳ lạ, Ma tu mạnh như thế sao lại tới nơi này? Mắt To, ngươi có biết tên Ma tu vừa rồi không?"

Mắt To lắc đầu.

Truyền Sơn chỉ hỏi cho có thôi, cũng không trông cậy có thể nhận được đáp án.

"Họ đang tìm cơ duyên."

Truyền Sơn không rõ, cúi đầu nhìn về phía đứa nhỏ trong lòng.

"Loại cao thủ giống như Bạch Đồng, họ tới Huyết Hồn Hải là để tìm kiếm cơ duyên đột phá, có đôi khi chỉ khổ luyện cũng không có ích gì, giác ngộ rất là quan trọng.

"Giác ngộ? Ý là nói tâm cảnh hay là với sự hiểu biết quy tắc?"

Canh Nhị đang muốn trả lời, lại nghe Truyền Sơn tiếp tục nói như đang lẩm bẩm: "Ta tu luyện là vì báo thù, mà với năng lực hiện tại của ta muốn báo thù đã không còn khó, dù lấy tu vi hiện tại của ta đi tham gia Đại hội Thử Linh cũng không phải không có chút cơ hội qua cửa nào, vậy ta còn cần tu luyện không?"

Truyền Sơn đứng sững lại, ngửa đầu nhìn chân trời vô biên, ngọn lửa bập bùng trong mắt hơi lờ mờ một chút, tiếp đó thì càng ngày càng sáng sủa.

Đúng vậy, thế ta tu luyện vì cái gì? Sau này ta phải đi con đường thế nào?

Rất đáng tiếc, dù Canh Nhị có không muốn thế nào thì Truyền Sơn vẫn cứ đường hoàng tiến vào trạng thái nhập định như thế đó.

"La đại ca làm sao thế?" Nhóc Tóc Trắng ngẩng đầu.

Canh Nhị huơ tay với nó, đau đầu hô lên: "Đừng đụng vào hắn. A a a, loại trạng thái hiện tại này của ta làm sao mà bày binh bố trận bảo vệ cho hắn được?"

Nhóc Tóc Trắng không hiểu gì, nhưng có thể nhận ra tình huống không ổn, lập tức nhìn về phía Mắt To.

Mắt To gãi đầu, tình huống này chắc là nhập định rồi đi? Truyền Sơn cũng hay thật, đứng ở giữa đường mà đã nhập định rồi, ừm, không hổ là huynh đệ hắn, khác hẳn với những người từ ngoài khác.

Canh Nhị sốt ruột tìm bùa chú trong ngực, không thể bày binh bố trận, ít nhất cũng phải dùng bùa chú bảo vệ hắn tạm thời, lần sau tìm được tài liệu y phải làm thêm một vài chiếc bùa, miễn cho gặp phải loại tình huống tương tự không thể xử lý như này.

Tình huống hiện tại của bộ xương khô xui xẻo này quá là nguy hiểm, nếu có người có ý xấu cố ý tiếp cận công kích hắn, bị thương là thứ yếu, chỉ sợ tâm thần bị chấn động kịch liệt, sau này muốn tu luyện cũng thành vấn đề.

Canh Nhị đột nhiên ngẩng đầu, tay quặp một tập ngũ lôi phù khẩn trương nhìn về phía nam tử đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh họ.

Quách Khanh đã đợi một 196 năm ở trong Huyết Hồn Hải, còn bốn năm nữa là hắn ta phải rời khỏi Huyết Hồn Hải rồi, nhưng cho tới giờ hắn ta vẫn chưa đạt được đột phá mà hắn ta muốn.

Độ kiếp, cũng chỉ thiếu chút nữa là hắn ta có thể độ kiếp thành ma, thế nhưng một bước này hắn ta bước mãi mà chẳng qua được.

Có những người sợ lôi kiếp tới, sợ độ kiếp không thành ngàn năm khổ tu tan thành bọt nước. Lôi kiếp giáng xuống, nếu không vượt qua được, thậm chí cơ hội đầu thai lần nữa cũng chẳng còn.

Cho nên có rất nhiều tu giả chọn không vượt lôi kiếp, mà là tự binh giải trở thành tán tiên, tán ma.

Nhưng hắn ta không muốn trở thành như thế, là một Ma tu trong những điện chủ của Tu La điện – một trong ba môn phái Đại tu ma, hắn ta tình nguyện độ kiếp chứ không muốn biến thành tro tàn, cũng không muốn chọn binh giải vứt bỏ thân thể chỉ chừa lại nguyên anh tu luyện.

Có rất nhiều tu giả đều cho rằng tu luyện chính là tu luyện nguyên thần, nhưng hắn ta biết không phải như thế, thân thể và nguyên thần đều quan trọng như nhau.

Thế là, để tìm kiếm cơ duyên đột phá, lúc hắn qua cửa đã chọn nhiệm vụ qua cửa thoạt nhìn vô cùng kỳ dị – trên chiến trường giữa tộc Sừng Xà và tộc Một Mắt, bán ra 999 phần đan dược.

Trong đó, ba phần đan dược không thể có chất lượng dưới cấp trung thượng, giá cả cũng không thể dưới giá bình quan ở bên ngoài. Còn về vấn đề bán, tùy ý.

Quách Khanh suy xét một chút, đã chọn bên tộc Một Mắt tương đối trung hậu trong lời đồn đại.

Sau khi chọn nhiệm vụ qua cửa kỳ lạ này, hắn đã đi qua một cái cầu bằng đá để tới thảo nguyên, vừa bước tới đất thảo nguyên, cầu đá liền biến mất. Loại hiện tượng này không có gì lạ, hắn đã trải qua rất nhiều lần, kể cũng không có gì đáng kinh ngạc, cứ thế ở lại đằng sau chợ của tộc Một Mắt.

Nửa năm sắp trôi qua, dược hoàn của hắn mới bán ra được 126 phần, cách con số cần còn rất xa, trong đó đan dược cấp trung thượng do vấn đề giá cả nên vẫn không có ai hỏi thăm.

Thấy loại hiện trạng ấy, Quách Khanh thậm chí đã chuẩn bị sẵn tâm lý tiêu hao hết bốn năm ở nơi này. Không thể đột phá thì không thể đột phá thôi, thời gian hai trăm năm này hắn cũng không lãng phí, bất kể là tâm cảnh hay tu vi đều có thu hoạch khá nhiều.

Mãi đến vừa nãy!

Quách Khanh gần như đố kỵ nhìn cái khung xương cháy đen này.

Giác ngộ thế này ư?

Hắn dựa vào cái gì chứ?

Cơ hội giác ngộ của hắn là dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì mà tiểu tử này có thể giác ngộ ngay lúc đi dạo phố, còn hắn chờ gần hai trăm năm mà vẫn không mò ra được ranh giới giác ngộ?

Thật quá đáng! Đáng giận quá! Đặc biệt là trong lòng bộ xương khô này còn ôm một đứa bé đáng yêu như thế.

Đứa bé?!

Quách Khanh tỉnh thần lại.

Từ bao giờ mà trẻ con loài người cũng đi vào Huyết Hồn Hải được?

Nhất thời, lực chú ý của Quách Khanh chuyển dời hết lên người Canh Nhị.

Nhìn trái, nhìn phải, nhìn kiểu gì cũng thấy chẳng có bao nhiêu tu vi. Nhưng cũng không giống trẻ con nhân loại bình thường, ngươi đã từng gặp đứa trẻ nào ngũ quan như trẻ sáu tháng mà cứ lườm ngươi chưa?

Quách Khanh vươn tay.

Canh Nhị nhăn mày lại, người này muốn làm sao?

"Nào, để thúc thúc ôm một cái."

"…."

"Bại hoại! Ngươi muốn làm gì?" Mắt To còn chưa tỉnh hồn, nhóc Tóc Trắng đã là người đầu tiên nhảy dựng lên. Nó còn chưa được ôm em bé rùa con nữa là!

Gần đó có Ma tu tới gần phía này.

Quách Khanh mỉm cười, "Ngươi để ta ôm một cái, ta giúp ngươi thủ hộ cho bộ xương khô này. Hắn là chí thân của ngươi đi?"

Quách Khanh nhớ ra rồi, đứa trẻ này rất có khả năng chính là âm thai ngàn năm gì đó được truyền sôi nổi gần đây, bộ xương khô này có lẽ chính là vị ma xương khô bụng to trong lời đồn kia.

Nhưng cảm giác đứa trẻ này mang lại cho hắn cũng không giống như đứa trẻ do âm khí kết thành, mà giống như một đứa trẻ nhân loại bình thường ủ từ huyết nhục tinh khí.

Điều khác thường chính là yêu. Điều này cũng quá là bình thường nhưng cũng làm người ta cảm thấy bất bình thường.

Đứa trẻ này rốt cuộc là biến thành từ cái gì, tin chắc hắn ta chỉ cần ôm một cái, tiếp xúc sơ là hiểu ngay.

Canh Nhị do dự rồi lại do dự, ngẩng đầu nhìn ngọn lửa linh hồn trở nên cực kỳ yếu ớt, nhìn lại 'thúc thúc' ra vẻ đạo mạo trước mặt kia, tâm không cam lòng không muốn mở đôi tay ra.

Quách Khanh mỉm cười đưa tay đón đứa trẻ.

Mắt To cứng người, bước lên trước một bước.

Ngón tay của Quách Khanh vừa tiếp xúc đến đứa trẻ.

"Ầm!"

Một bàn chân siêu to đạp mạnh lên phía đùi Quách Khanh.

Quách Khanh lùi ba bước liền, kinh hãi quay đầu lại.

"Biến thái, không được chạm vào y!" Tên hề mặc váy thêu đầy hoa, bên tai còn cài mấy đóa hoa đào chống nạnh gào to.

Quách Khanh còn chưa kịp có biểu cảm gì đã nghe tên hề gân cổ hô lên xung quanh:

"Các hương thân ở Huyết Hồn Hải ơi, có người từ ngoài tới muốn lừa gạt con của ma xương khô nè!"

"Cái gì? Có người từ ngoài tới muốn lừa con của ma xương khô ư?"

"Ở đâu ở đâu thế? Mọi người nhanh đi!"

Bình bịch bịch, một đám Ma tộc rảnh rỗi không làm gì đều chạy về phía này. Những người ở xung quanh đã vây lại từ lâu. Cả đám xoa tay, trợn mắt nhìn chằm chằm Quách Khanh.

Những Ma tộc này thoạt nhìn thì như là ra mặt vì ma xương khô, thực ra chỉ là đơn thuần ngứa tay muốn đánh nhau một cái mà thôi, huống chi Quách Khanh còn là người từ ngoài tới, vừa vặn là mối thù chung của họ.

"Ngươi là ai? Ngươi sao lại đạp ta?" Quách Khanh kinh ngạc gần như không thốt nên lời. Hắn ta không phải không biết trong Huyết Hồn Hải có không hề ít kẻ mạnh tương tự hắn ta, nhưng hắn ta chưa từng thấy kẻ mạnh nào có mặt mũi như vậy.

Có thể vô thanh vô tức tiếp cận hắn ta, có thể đạp trúng hắn mà hắn không phản ứng được, chứng tỏ tu vi của Ma tộc này ít nhất cũng cao hơn hắn ta tròn một cấp.

Ma tu vừa vặn có tu vi cao hơn hắn một cấp này là khái niệm gì? Sau cả Độ kiếp kỳ, điều này không phải chứng tỏ tên hề này đã ở ranh giới thành ma ư?"

"Tiền bối, tại hạ…"

"Tiền bối gì? Người ta tên Đào Hoa!"

"Tại hạ Quách Khanh, điện chủ bộ luyện đan của Tu La điện, ra mắt Đào Hoa tiền bối." Quách Khanh biết nghe lẽ phải, lập tức kính cẩn ôm quyền chào.

"Đáng ghét! Người ta tên Đào Hoa, không phải tên Đào Hoa tiền bối, cái tên khó nghe như thế đừng đặt cho người ta, đi mau đi mau, đừng vướng bận ở đây."

Thấy đưa ra danh nghĩa Tu La điện cũng vô dụng, Quách Khanh dừng một chút, "Tại hạ cũng không có ác ý, nếu lòng tại hạ có ác ý, ngài dù tới cũng không kịp."

Đào Hoa cười phì một tiếng, cũng không biết là cười nhạo hay không coi trọng.

Khuôn mặt của Canh Nhị lại nhăn nhó lần nữa, y tình nguyện cho Quách Khanh ôm một cái, cũng không muốn nhìn thấy tên hề tên Đào Hoa này.

Mắt To thấy Đào Hoa ra tay, tạm thời canh giữ một bên, đồng thời giữ nhóc Tóc Trắng đưa tay muốn ôm Canh Nhị lại.

"Khụ, nếu ngài không ngại, ta có thể giúp ngài thủ hộ vị này."

"Ngươi muốn cái gì?" Đào Hoa đột nhiên hỏi.

"Tại hạ… chỉ thầm muốn kết thiện duyên." Trái tim Quách Khanh đập thình thịch như nổi trống.

"Ừm, đóa hoa này bán cho ngươi, hai nghìn viên ma thạch cấp trung." Đào Hoa đảo mắt, từ trên váy tùy ý rút ra một bông hoa màu vàng trên váy, đưa cho Quách Khanh.

Quách Khanh thân là Đan tu, tự nhiên là rất hiểu biết về thực vật, vừa nhìn màu sắc và hình dạng của đóa hoa này, đã biết là hoa cải có đầy ngoài ruộng ở thế giới bên ngoài.

Một cây hoa cải, bán hai nghìn viên ma thạch thượng phẩm. Canh Nhị dùng ánh mắt vạn phần đồng tình nhìn về phía tên ngu ngốc họ Quách.

Mắt To và các Ma tộc đứng đó đã há to miệng. Wow, hai ngàn viên ma thạch cấp cao, đây đây đây… thật nhiều Ma tộc bắt đầu tách ngón chân tính món tiền to này nếu là cho mình, có thể tiêu đến lúc nào.

Nhưng tên ngu ngốc họ Quách dĩ nhiên chẳng suy xét gì, lập tức lấy ra một túi trữ vật đổi lấy bông hoa cải ấy.

Túi trữ vật a! Chúng Ma tộc chảy hết cả nước miếng.

Các thành viên trong Ma tộc tinh tinh nháy mắt nhau. Cướp đê! Mặc kệ mịa nó, cứ cướp rồi hẵng tính.

Mọi người cùng lắc đầu, không thể cướp, cướp thứ của Đào Hoa nhất định sẽ ngã và hố phân mà chết đuối.

Thế thì chúng ta tiến lên cướp của người từ ngoài tới kia! Ma tộc tinh tinh tham tài sốt ruột.

Mọi người vẫn lắc đầu, biết rõ không đánh lại được ngươi còn cướp, cái đồ ngu ngốc nhà ngươi!

Ma tộc tinh tinh gấp đến độ vò đầu bứt tai, mắt đều biến thành đỏ đậm hết.

Canh Nhị cơ hồ không thể nhịn được, có lẽ họ Quách cho rằng thông qua chuyện này có thể đạt được cơ duyên gì, lại không biết… Vừa cảm thán, vừa lặng lẽ nhét túi trữ vật trong tay vào ngực mình.

Hai ngàn viên ma thạch cấp cao a, Đào Hoa sao mà ngươi vô sỉ thế chứ?

Đào Hoa bỗng nhiên bày ra một viên ma thạch lắc lắc với Canh Nhị, "Có muốn không nào?"

!!! Canh Nhị nhanh chóng vùi mặt vào lòng Truyền Sơn. Một trong những giáo huấn y nhớ kỹ nhất từ nhỏ đến lớn, chính là có ai đó tên Đào Hoa cho không y cái gì thì tuyệt đối đừng có lấy.

Đào Hoa bĩu môi. Thèm vào! Ta còn không muốn cho ngươi đâu.

"Đào Hoa, ngươi buôn bán được lời nhiều ma thạch như thế, mời bọn tau uống rượu đi."

"Đúng đúng, uống rượu! Muốn uống rượu!"

"Có rượu uống à? Ai muốn mời rượu đấy? Chờ tau đã, đừng uống hết, ta đây tới rồi!"

"Đào Hoa muốn mời chúng ta uống rượu á? Thiệt hay giả vậy?"

"Uống rượu, uống rượu, có người mời uống rượu kìa!" Ầm ầm ầm, liên tục có Ma tộc chạy về phía này.

Mắt To cũng bắt đầu chùi miệng, hắn ta đã lâu lắm rồi chưa được hưởng mùi rượu.

Đào Hoa mặt trắng bệch, "Ai? Ai bảo người ta muốn mời rượu chứ? Có giỏi ngươi đứng ra cho người ta!"

"Hì hì hì." Một tràng cười khúc khúc khục khịch và tiếng hít nước bọt.

Đào Hoa ngẩng đầu, kiêu ngạo nhìn đám Ma tộc chảy nước miếng vây quanh, sắc mặt khó chịu phất tay phũ phàng, "Đi hết đi đi hết đi, mơ đẹp ghê! Đừng hòng người ta lấy ma thạch mời các ngươi uống rượu. Không thấy xương khô ca ca đang nhập định sao, đừng quấy rối người ta."

Canh Nhị nhìn đám Ma tộc kích động, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Y đang rối rắm vấn đề trọng đại, đợi lát nữa Đào Hoa mời uống rượu, y có nên theo uống cùng không.

"Ma xương khô sao đứng ở giữa đường nhập định chứ? Thật là quá nguy hiểm!" Ma tộc tinh tinh đỏ mắt tìm lý do không chịu đi.

Đào Hoa liếc khinh thường họ. Những con khỉ to này tham lam nhất.

"Ta tới để hộ pháp cho ma xương khô, tất cả mọi người tản đi." Ma tộc đầu lừa mõm heo đã từng nhận được điểm tốt của Truyền Sơn đều chen hết lại đây, cực kỳ trách nhiệm đẩy hết Ma tộc tới gần Truyền Sơn ra.

Quách Khanh bị đám Ma tộc cùng coi là kẻ tiêu tiền như rác ngậm ngùi cất bông hoa cải đi, cũng đứng ở chỗ cách xa Truyền Sơn ba thước, xem ra thực sự là muốn hộ pháp cho Truyền Sơn.

Đào Hoa đếm ma thạch đạt được, làm mặt quỷ với Canh Nhị lén nhìn túi tiền của hắn ta.

Canh Nhị yên lặng quay đầu lại, hai tay ôm cổ Truyền Sơn. Y muốn ngủ đông luôn, ngủ một giấc bốn trăm năm ngay lập tức.

Họ La kia, mau tỉnh lại chút đi, chúng ta bị một tên đáng sợ quấn lấy rồi. Thực sự rất đáng sợ, rất đáng sợ!

—

Giờ ấy khắc ấy

Truyền Sơn mở choàng mắt.

Trước đó, hắn cứ có cảm giác gấp gáp bị trói buộc chặt chẽ, tựa hồ như tứ chi, kể cả toàn thân đều bị thứ gì sánh đặc dính lấy, làm hắn không thể nhúc nhích mảy may.

Từng chút từng chút, như cánh bướm giãy khỏi ràng buộc, hắn đem hết sức toàn thân đột phá cản trở cuối cùng, đầu tiên là đầu, tiếp đó là nửa người trên, hô hấp ngày một tự do, Truyền Sơn lập tức mở choàng hai mắt.

Đập vào mắt là một mảng đỏ tươi.

Phạm vi mà thị lực có thể nhìn thấy được có thể nhìn tới được tất cả đều là màu đỏ đẹp mắt, Truyền Sơn giơ tay lên, dịch thể sánh đặc đỏ tươi từ từ chảy ra từ giữa ngón tay. Màu và tính chất tựa như máu, nhưng phát ra một loại ánh sáng rực rỡ hơi trong suốt, mặt nước trơn nhẵn trong như gương, bóng người cũng có thể nổi ngược trên mặt nước, thế nhưng nếu muốn tiếp tục nhìn xuống nữa thì nhìn kiểu gì cũng không thấy tận cùng.

Kỳ lạ nhất là, phía trên dịch thể đỏ tươi ấy nổi bồng bềnh những cánh hoa như mai như đào, nhụy hoa đo đỏ pha đen.

Truyền Sơn sụt sịt mũi, một mùi thơm kỳ lạ thoảng qua chóp mũi, là mùi của thứ dịch thể đỏ tươi kia phát ra ư? Hay là mùi của cánh hoa đào?

Truyền Sơn giơ ngón tay lên, dính chút dịch thể đưa đến bên mép liếm, vị hơi tanh ngọt, người không biết nội tình cũng không dám nếm.

Ơ? Miệng của hắn…

Sờ mặt mình và nửa người trên, hắn tựa hồ đã khôi phục được dáng dấp lúc mới vừa vào Huyết Hồn Hải, phân nửa da thịt bị ngọn lửa nguyên thủy đốt sạch đã trở lại.

Đây là làm sao vậy? Nơi này là nơi nào? Sao hắn lại chạy tới đây?

Ngẩng đầu nhìn về phương xa, nơi ngoài tầm mắt là một mảnh đen kịt. Biển máu này không biết lớn cỡ nào, Truyền Sơn thử đi lại, phát hiện nước ao tuy sánh đặc, nhưng cũng không đến mức không thể nhúc nhích. Thế nhưng khi hắn muốn hoàn toàn nhích người di động thì lại không thể.

Vươn một ngón tay dính chút nước bọt thử hướng gió, tuy không biết có ích lợi gì ở nơi này không nhưng ít nhất cũng là một cách phân biệt phương hướng.

Đáng tiếc, bất kể phương hướng nào cũng không có gió thổi tới.

Một đóa hoa đào hoàn chỉnh nhẹ nhàng bay xuống trước mặt hắn.

Không có gió, hoa đào bay tự đâu tới?

Truyền Sơn cúi đầu tỉ mỉ quan sát hướng hoa đào xuôi dòng chảy trôi, quan sát mãi hắn mới phát hiện, đầm dịch thể này chính là một đầm nước chết (nước đọng), hoa đào kia đúng là đang tự trôi.

Truyền Sơn bỏ đầy bụng nghi vấn, nhắm mắt ngưng thần dùng linh thức điều tra đi xa.

Sau một chén trà nhỏ, Truyền Sơn mở mắt lần thứ hai, ngay phía trái thân thể hắn, ngoằn nghèo đi về phía trước chừng ngàn bước, nơi ấy có ánh sáng truyền tới, chỗ ấy có lẽ chính là lối ra.

Vốn hắn còn lo hồ máu trong sơn động này sẽ có ma vật lợi hại gì xuất hiện, nhưng sau khi kiểm tra, phát hiện ngoại trừ hắn thì không còn vật sống nào tồn tại.

Ừ, mặc kệ thế nào đi nữa, cứ đi ra ngoài trước rồi lại nói. Nơi này quá kỳ dị, ai mà biết lát nữa có chuyện gì xảy ra không.

Truyền Sơn ra quyết định, nhấc chân đi về phía có ánh sáng. Cảm giác dưới chân cho hắn hay, hắn cũng không giẫm tới cùng, nhưng dịch thể sánh đặc cũng đủ nâng trọng lượng cơ thể hắn, để hắn cho thể đi được trong dịch thể. Nhưng mỗi khi được một bước thì hắn đều phải vận công một tuần, bằng không cũng đừng muốn hoạt động.

"Một bước một năm…"

Giọng ngâm nga thấp, trầm, khàn khàn, như lão nhân tuổi già vang lên trong động.

Truyền Sơn dừng bước lại.

Tiếng nói già nua hãy còn thấp giọng ngân nga, "Một bước một năm, mười bước mười năm, thì giờ dần trôi, xương trắng hồng nhan."

"Không biết vị tiền bối nào đang chỉ bảo tại hạ, có thể xuất hiện cho gặp mặt một lần chăng?" Truyền Sơn cao giọng hỏi.

Giọng nói già nua không trả lời, chỉ ngâm đi ngâm lại nội dung tương tự.

Truyền Sơn đợi một hồi lại bước tiếp.

"Một bước một năm, thịt tiêu xương hiện, dù là anh hùng, chẳng qua trăm năm."

Truyền Sơn thầm sinh cảm giác kỳ lạ, bỗng đưa tay sờ tóc mình. Vừa rồi hình như đi mười bước hay mười hai bước?

"Lão tiền bối, nơi này là nơi nào? Ý ngài nói là gì? Không biết có thể đứng ra chỉ bảo tại hạ một phen không?"

Truyền Sơn phóng linh thức ra tìm kiếm chỗ ẩn thân của lão nhân, thế nhưng trong động chỉ vang vọng tiếng lão nhân, một chốc cũng không tìm ra được vị trí ẩn thân của lão.

Thấy lão nhân kiểu gì cũng không chịu đứng ra, chỉ không ngừng ngâm đi ngâm lại hai câu vừa rồi kia, Truyền Sơn bĩu môi, lại thử bước một bước.

Qủa nhiên, câu ngâm của lão nhân kia lại có thay đổi.

"Nhoáng cái mười ba năm, đầu sắp bạc trắng, tóc rụng nếp nhăn nhiều, ngày chết chẳng còn xa."

"Ha! Ngươi đang cảnh cáo ta không nên đi tiếp nữa, nếu đi tiếp nữa sẽ chết ở đây phải không?"

Truyền Sơn đã tính đại khái, đi tới chỗ sáng kia cần chừng ngàn bước. Nếu như một bước là một năm, như vậy đi tới lối ra thì vừa vặn là ngàn năm.

Tu giả bình thường tu tới Ngưng Khí Kỳ, mất chừng 250 năm tới 300 năm thọ mệnh. Tình huống của hắn đặc biệt, nhưng dù tính toán đâu ra đấy thì cũng tương đồng như thọ mệnh của tu giả Kết Đan Kỳ, đó cũng chẳng qua là khoảng 500 năm.

Nói cách khác, hắn căn bản không có hi vọng ra khỏi đây, đi được nửa thì mạng nhỏ sẽ mất tại nơi này.

75. Quyển 7 - Chương 8

"Đây là tâm ma kiếp sao?" Truyền Sơn sờ cằm, lẩm bẩm.

"Một bước một năm…"

"Nếu như lão ngài chỉ biết lặp đi lặp lại cái gì mà năm a năm, chết a chết thì lão ngài có thể vui lòng câm miệng lại hay không?"

"Một bước một năm…"

"Lão niên (lão nhân) si ngốc sao? Thôi, nghe giọng lão thì cũng nhiều tuổi rồi, ta không tính toán với ngươi." Truyền Sơn nhấc chân đi về phía trước.

"Lại tiêu hao một năm mệnh!" Giọng lão giả bỗng trở nên cao vút và sắc bén, "Đảo mắt bộ xương khô đã thành tro!"

"Vâng vâng vâng, lão ngài nói đều đúng, mạng người không còn, cái gì cũng không còn nữa. Nhưng ta đứng yên ở đây có thể sống được bao nhiêu năm? Ở đây vừa không có tiền bối chỉ điểm ta tu hành, cũng không có linh đan diệu dược cho ta tăng tu vi, ma khí cũng chẳng có nhiều, nếu ta ở chỗ này thật thì có khác gì Nhị ngốc nhà ta chứ?"

"… Nhị ngốc là ai?"

"Yo, cuối cùng cũng biết nói từ khác rồi à?" Truyền Sơn cười ha ha.

Giọng nói già nua yên lặng.

"Nhị ngốc nhà chúng ta… ta việc gì phải nói cho lão?"

"Ngươi đã đi một trăm lẻ sáu bước."

"Thế thì làm sao?" Truyền Sơn không dừng bước.

"Ngươi không sợ chết sao?"

"Sợ chứ, sao lại không sợ?"

"Hiện tại ngươi dừng lại ít nhất cũng sống được ba, bốn trăm năm. Có thời gian dài như thế ngươi có thể nghĩ tới phương pháp khác để thoát khốn."

"Chúng ta có nên đánh cược, ta nghĩ ta đi ra ngoài chưa chắc sẽ chết."

Giọng nói già nua không đồng ý đánh cược, nhưng hỏi ngược lại: "Vì sao ngươi nghĩ đi ra ngoài sẽ không chết?"

Truyền Sơn cũng không trả lời thẳng, vẫn cười nói như nói chuyện phiếm: "Ta đã từng là một binh sĩ, từ đội cảm tử tuyến trên cùng đến tận khi làm mật thám trong địch doanh, tròn năm năm tất cả. Lão biết trong năm năm này ta có thu hoạch lớn nhất là cái gì không?"

Giọng nói già nua thở dài một tiếng, "Trực giác đối với nguy hiểm sao? Ta cũng từng…"

Giọng nói lại im lặng lần thứ hai.

Lúc này, trong lòng Truyền Sơn cũng không còn bài bác giọng nói này nữa, ở một nơi kỳ dị như thế có một giọng nói cùng mình cũng là tốt, tuy lão nhân này rõ ràng không có ý tốt, biết đâu lão nhân này muốn giữ lại một đồng bạn cho chính lão?

"Đúng, trực giác đối với nguy hiểm của ta đã nói cho ta biết, nếu ta ở lại chỗ này thì mới là phải chết khỏi phải nghĩ."

"Ta biết cách đi ra ngoài." Giọng nói già nua đột nhiên vang lên.

"À?" Truyền Sơn không đổi sắc mặt.

"Ngươi còn ba trăm năm thọ mệnh, hiện tại dừng vẫn kịp. Hãy nghe ta nói, ta đã ở đây gần sáu trăm năm, phát hiện quy tắc nơi đây rất cố định, ngoại trừ lối ra kia, không có cách nào khác để ra ngoài. Nhưng ta đã tìm được cách đối phó với quy tắc này."

Truyền Sơn vẫn chưa dừng bước hẳn, chỉ là trở nên chậm hơn một chút.

"Đừng hoài nghi vì sao ta biết cách mà vẫn bị vây trong này, đó là bởi vì cơ thể của ta đã biến mất, ta cần một người giúp ta. Chỉ cần ngươi đồng ý mang ta ra ngoài, ta liền nói cho ngươi cách thức." Giọng nói già nua cấp thiết nói.

"Ngươi nói cho ta biết là cách gì trước đã."

Giọng nói già nua do dự một hồi mới nói: "Nói cho ngươi cũng không sao cả, nắm giữ được then chốt của cá vàng kia chỉ có ta biết."

"Cá vàng?"

"Đúng, cá vàng, một con cá vàng lớn cỡ cánh tay người, màu vàng, một con cá không vảy không thể nhìn ra được là giống gì. Không phải ngươi nói ở đây không có linh đan diệu dược để tăng tiến tu vi sao? Lầm rồi! Ở đây không phải không có, mà là quá ít. Ta đã quan sát gần sáu trăm năm mới phát hiện ra bí mật này, con cá kia cứ mười năm xuất hiện một lần, chỉ cần ngươi tìm cách bắt nó, uống máu của nó, thọ mệnh của ngươi lập tức kéo dài ba ngàn năm."

Truyền Sơn hơi nghiêng đầu, tựa hồ đang tự hỏi.

"Ngươi xem, chỉ cần ngươi tìm cách bắt được con cá ấy, uống máu nó, ngươi có ba ngàn năm thọ mệnh, tự nhiên có thể bình an đi ra ngoài."

"Ngươi nói con cá vàng kia cứ mười năm lại xuất hiện một lần? Vậy trước khi ta tới, có ai đã tới đây chưa? Có ai thành công bắt được con cá vàng đó không?"

"Có, đương nhiên là có! Chính vì ta thấy có người bắt được con cá đó, uống máu của nó rồi rời khỏi đây mới phát hiện bí mật này."

Truyền Sơn bỗng nhiên bước nhanh hơn.

"Chờ đã! Ngươi đang làm gì? Ngươi có biết mỗi khi ngươi đi một bước, sinh mệnh sẽ bị trừ đi một năm không? Ngươi bị ngốc à?"

Truyền Sơn mặc kệ lão, chỉ lo đi thôi.

"Này, tiểu tử! Ngươi không tin ta sao? Ngươi không tin ta, được, đợi lát nữa ngươi biến thành bộ xương khô, ta xem ngươi đi đâu mà khóc!"

Truyền Sơn tuy đi nhanh hơn, nhưng bước chân vẫn khó khăn như cũ, vừa đi vừa nói thầm, "Lão nhân này có đã lâu không lừa ai? Nói dối thôi mà cũng trăm ngàn chỗ hở, ta mà tin ngươi ấy à, sau này liền gọi Nhị ngốc nhà ta là lão đại!"

Giọng nói già nua có lẽ đã nghe được lời thầm thì của hắn, thế là lão gào rú lên một đợt vang cả sơn động.

Hai trăm bước, ba trăm bước, bốn trăm năm mươi bước…

Truyền Sơn cảm thấy thân thể mình biến hóa, biến hóa rất rõ ràng, hắn thấy tay trái lành lặn của mình đã sinh ra nếp nhăn trùng điệp, trên đó còn có cả những đốm đồi mồi của người già.

Có nên dừng lại không? Nói không chừng lão nhân kia nói thật…

Sờ da mặt, quả nhiên cũng không còn trơn nhẵn. Vừa sờ lên tóc, đã bị rụng xuống một nắm dày, còn là màu trắng như vôi. Trắng quá, đầu tóc thô xơ phản chiếu màu máu, thoạt nhìn rất buồn nôn.

Truyền Sơn cau mày tiện tay vứt bỏ một năm tóc trong tay.

Tóc nhanh chóng hòa vào mặt nước biến mất không còn tăm hơi.

Chỉ cần mất đi đặc trưng sinh mệnh, thoát khỏi nguyên sinh thể, sẽ lạp tức hóa thành chất dinh dưỡng cho nước máu hồ này sao? Truyền Sơn cười nhạt, bước chân đúng là cũng không dừng chút nào.

"Ngươi chết chắc rồi! Đi thêm mười bước nữa, ngươi chắc chắn phải chết! Hãy nghe ta nói, hiện tại dừng lại còn kịp, lẽ nào ngươi thực sự muốn chết sao?"

Những sợi tóc cuối cùng không còn bị ràng buộc bởi sợi dây cột tóc nữa thì đều rụng xuống, tóc rụng xuống thế cũng chưa là gì, đáng sợ nhất chính là da trên mặt hắn cũng bắt đầu bong tróc.

Đây là một loại kinh khủng không thể dùng ngôn ngữ miêu tả nổi. Mắt mở trừng trừng nhìn chính bản thân mình, cảm giác bản thân từ một người thanh niên da thịt đầy đủ mềm mịn trơn nhẵn biến thành một lão già với tốc độ nhanh chóng, không, là người chết mới đúng, còn cả giọng nói, cũng bắt đầu suy yếu như một cơ thể người chết cực kỳ già yếu thực sự.

Truyền Sơn cắn răng, thầm nảy sinh ác độc. Gia liền đánh cược đấy! Cược đây là tâm ma kiếp của ta. Vượt qua ta liền sống, không vượt qua được…. ta liền tu Qủy Tiên!

"Da tróc rồi, thịt nát rồi, xương lộ ra rồi, ha ha, ngươi không còn cơ hội nữa, ngươi phải ở lại đây với ta! Cầu ta đi, cầu ta cứu ngươi đi, hiện tại chỉ có ta mới cứu được ngươi!"

Truyền Sơn lờ lớ lơ giọng nói đắc ý của lão già kia, hiện tại hắn đang suy nghĩ không biết xương của hắn có thể kiên trì được bao nhiêu bước mới hóa thành tro.

Sáu trăm bước, bảy trăm bước…

Cuối cùng xương hắn cũng bắt đầu mục ruỗng, từng đốt xương lần lượt khô giòn vỡ ra từ trên người hắn, hóa thành tro rồi dung nhập vào trong hồ máu loãng lóng lánh.

Nhìn mình hóa thành tro tàn, dù Truyền Sơn hoài nghi đây là một ảo cảnh do tâm ma kiếp tạo thành thì cũng không khỏi tim đập chân run, không biết như thế nào cho phải. Canh Nhị đã từng nói với hắn, lúc vượt tâm ma kiếp, nếu coi tâm ma là thật, vậy thì tất cả những gì hắn đã trải qua trong tâm ma sẽ biến thành thật, nói cách khác, nếu hắn cho rằng mình chết đi trong tâm ma thì trong hiện thực hắn cũng sẽ chết thật.

Dựa theo độ cứng rắn của xương cốt, thứ lưu lại cuối cùng chắc là cái đầu xương khô của hắn rồi, không biết nếu như để người ta thấy một cái đầu xương khô nổi trên mặt nước giãy dụa đi về trước sẽ có cảm giác gì đây?

"Dừng lại! Ta còn có cơ hội cứu ngươi, chỉ cần ngươi ăn con cá vàng kia…"

"Con mịa ngươi! Coi ca là đứa trẻ ba tuổi thật sao? Ngươi ngay cả giống cá gì cũng không biết, lại biết uống máu nó có thể sống được ba ngàn năm? Lần sau nhớ bịa một lời nói dối hoàn hảo tí!" Đầu lâu há mồm mắng to.

"Ta không lừa ngươi, trước ngươi có một người đã…"

"Ngươi không đi ra với hắn, ngươi sao lại biết hắn sống được ba ngàn năm?"

"… Ngươi không tin ta thì đi chết đi! Không ai có thể cứu ngươi nữa, ngươi chết là cái chắc!" Giọng nói già nua trở nên âm trầm vô cùng.

"Chết chết chết, tự cổ nhân sinh ai mà không phải chết? Nhị ngốc nhà ta nói, đến ngay cả Thần Ma cũng sẽ chết cơ mà. Nhưng chết sớm hay muộn mà thôi, ta nếu chết ở đây thật, ta cũng có thể đi ra ngoài! Yên tâm, ca tuyệt đối sẽ không ở lại đây với ngươi, nếu ngươi trông đẹp như Nhị ngốc nhà ta, lại là một nữ nhân thì ta còn suy xét chút, chứ chỉ với cái giọng già nua còn muốn giữ ta nói, ngươi nằm mơ đi a?"

Giọng nói già nua im lặng, tựa hồ đã bị bộ xương khô đầu lâu chọc giận rồi.

Theo chữ 'ngươi' cuối cùng nói dứt ra khỏi miệng, bộ xương khô đầu lâu nhìn như kiên cố cũng thoáng cái nát bấy thành ngàn vạn mảnh, hóa thành bụi dung nhập trong máu loãng.

Sơn động ngoằn nghèo hoàn toàn an tĩnh, mặt nước bằng phẳng giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

—

Canh Nhị nho nhỏ ngẩng đầu nhìn bộ xương khô đang nhập định, thở phào một hơi. Cũng không tệ lắm, tên này dường như đã qua cửa.

Từ khi y ngu ngốc song tu vài lần với tên quỷ xui xẻo này, giữa thần thức của y và người này đã sinh ra một sợi tơ liên hệ. Vừa rồi tâm tình của người này có phần hỗn loạn, cũng làm y sinh ra cảm giác nguy cơ theo, cũng may là đã giải trừ nhanh chóng.

Người này vừa rồi đang vượt tâm ma kiếp sao? Kỳ lạ, giác ngộ sao lại độ tâm ma kiếp trước nhỉ? Canh Nhị nho nhỏ khó hiểu vô cùng.

—

Truyền Sơn rất ngạc nhiên.

Hắn rõ ràng thấy hắn hóa thành tro tàn, nhưng chờ hắn đi ra khỏi cái cửa động phát ra tia sáng kia, cơ thể hắn lập tức khôi phục lại. Hơn nữa không phải khôi phục dáng dấp nửa nọ nửa kia lúc vào Huyết Hồn Hải, mà là khôi phục dáng vẻ lúc hoàn chỉnh không sứt mẻ chút nào.

Truyền Sơn giơ tay lên, từ tay thấy toàn thân, phát hiện mình không những không còn là một bộ khung xương khô cháy đen, mà ngay cả vô số đường vân màu đen trên người cũng biến mất sạch, da thịt trên mặt càng lành lặn không tổn hại gì.

Quan sát xong bản thân, lại tỉ mỉ quan sát cảnh sắc bốn phía chung quanh. Trước mắt là một hồ nước cũng quanh co ngoằn nghèo, trên đỉnh đầu không biết là hào quang trăng trắng gì phát ra, giống như ánh nắng nhu hòa nhất.

Hồ nước đại khái có hình con nòng nọc, đuôi kéo dài mãi xa, bị làn mưa bụi che khuất không biết kéo đến tận đâu.

Mưa phùn nhè nhẹ quất vào mặt, cánh hoa hồng nhạt nương theo cơn mưa bay lả tả lắc rắc xuống hồ tựa như vô cùng vô tận.

Cánh hoa? Lại là cánh hoa? Truyền Sơn cau mày.

Cánh hoa bay xuống, một phần rơi vào trong hồ nước xanh biếc giống như đầu con nòng nọc.

Tựa như cảm giác được cái gì, Truyền Sơn từ từ ngẩng đầu. Đó là một cây hòa đào thật lớn, đang nở rộ hoa, gốc cây mọc cạnh hồ nước, bóng cây hiện ảnh ngược dưới hồ, nở đầy hoa hồng nhạt, gió mát nhè nhẹ, một chút mưa phùn, bức tranh như mơ, đẹp không sao tả xiết.

Mỹ cảnh như vậy cũng không đả động được Truyền Sơn, trái lại làm hắn càng thêm đề phòng ba phần. Ai cũng biết sinh vật càng kiều diễm thì càng có độc tính cao, nơi này cũng thế thôi.

Hoa đào trong sơn động kia chính là tới từ đây sao?

Truyền Sơn xoay người lại nhìn bốn phía, nhưng nhìn kiểu gì cũng không tìm được lối ra.

Tiếng cười đùa giòn vang truyền tới từ hồ nước đối diện, phá vỡ sự im lặng bên hồ, cũng làm phần mỹ cảnh này trở nên sinh động hẳn.

Hồ nước đối diện có một con đường nhỏ quanh co rải đát lát đường, bốn nữ tử tư thái uyển chuyển khuôn mặt xinh xách lẫng hoa hiện bóng.

"Ai nha, ngươi là ai?" Nữ tử đầu tiên mặc quần áo màu khói kêu lên sợ hãi. Khuôn mặt nhỏ tựa hạt dưa, thần tình vạn phần mến yêu.

"Ngươi tới nơi này làm gì?" Đây là nữ hài quần áo xanh biếc, thoạt nhìn hoạt bát khả ái nhất, khuôn mặt nhỏ hơi tròn tràn đầy vẻ ngây thơ.

"Ngươi muốn làm gì?" Nữ tử mặc quần áo màu tím nhạt, khuôn mặt đẹp nhất, đoan trang, uyển chuyển nhã nhặn như công chúa quý phái.

"Ngươi vì sao lại tới nơi này?" Nữ hài cuối cùng lộ mặt, có thể nói là vẻ mặt yêu nghiệt mà mang vẻ vô tội và mơ hồ.

Truyền Sơn tâm thần chấn động. Đây là?!

Có nữ hài mặt như Canh Nhị!

Hai tay Truyền Sơn thoáng nắm chặt lại.

Bốn nữ hài tựa hồ cảm giác được Truyền Sơn không mang bất luận nguy hiểm gì, dần dần đều vây lại.

"Vóc ngươi ngươi cao thật đấy." Nữ hài mặc quần áo xanh biếc đưa tay chọc hắn, thấy hắn nhìn về phía nàng, cười hì hì rồi trốn về phía sau tỷ muội, chỉ ló mặt ra bên ngoài nhìn.

Ánh mắt Truyền Sơn nhất nhất nhìn qua bốn nữ tử.

Nữ tử quần áo màu khói hơi che khuất mặt, đỏ ửng lan tràn.

"Này, ngươi tới cưới chúng ta sao?"

Cái gì? Truyền Sơn mở to hai mắt.

Nữ hài có gương mặt Canh Nhị đi tới trước mặt hắn, nghiêng đầu ngây thơ cười nói: "Có thần tiên nói cho tỷ muội chúng ta biết, nếu có người có thể vào đây ngày hôm nay, người nọ chính là lang quân của bốn tỷ muội chúng ta."

Có chuyện tốt như vậy? Truyền Sơn nhăn nhó, hơi lùi về sau một bước.

Hồ nước dần dần nổi lên một đám sương mờ, ánh sáng màu phấn hồng nhàn nhạt, mùi hoa đào phảng phất, nhẹ hít một hơi mà làm người ta bất giác say mê.

Nữ tử quần áo tím nhạt, khí chất đoan trang, thoạt nhìn như đứng đầu trong bốn người mỉm cười với Truyền Sơn, nói: "Tiểu muội nói không sai. Ngươi là nhân duyên trời định của chúng ta, ngươi có thể chọn một người hoặc mấy người trong bốn tỷ muội chúng ta để thành hôn, cũng có thể cưới hết cả bốn."

"Ngươi sẽ cưới ta sao?" Nữ hài có gương mặt Canh Nhị bắt đầu tới gần, đôi mắt vô tội ấy phối với khuôn mặt yêu nghiệt kia, thoạt nhìn đúng là quá đỗi quyến rũ.

Nữ hài quần áo xanh biếc đáng yêu kéo luôn ống tay áo Truyền Sơn, dịu dàng nói: "Đừng lo, ngươi vào đây là để hưởng thụ. Người có thể vào được đây là tu giả, tu giả tu giả, không phải muốn thành tiên thì là thành ma. Thành tiên thành ma là để làm gì? Còn không phải là vì có thể hưởng thụ tất cả những thứ mà con người không thể hưởng thụ sao."

Đám sương nhàn nhạt bồng bềnh trong không khí, ánh mắt Truyền Sơn có phần mù mờ thoáng qua rồi lại nhanh chóng tỉnh táo lại.

Sương này có vấn đề! Nhưng mà… Nhưng mà sương mù mang theo mùi hoa này thực sự rất dễ chịu.

Trên mặt Truyền Sơn lộ vẻ hơi say sưa.

Nữ tử mặc quần áo màu tím nhạt cười nhàn nhạt, tay trái nhẹ nhàng vung lên.

Tiếng ca mềm dịu truyền vào trong tai, nữ tử thần tình chọc người mến thương kia đứng bên hồ, rút giày thêu ra, lộ đôi chân ngọc trong suốt ánh nhuận, bắt đầu múa ca ngay dưới tàng cây hoa đào.

Một nữ tử khôn mặt đẹp đoan trang nhìn Truyền Sơn, nhẹ nhàng cởi chiếc áo sa mỏng manh bên ngoài.

Nữ hài mặt yêu nghiệt nắm tay phải Truyền Sơn lên, đặt lên bộ ngực mềm mại như bồ câu của nàng.

Nữ hài đáng yêu nhón chân ngẩng đầu, nhẹ nhàng thổi khí vào lỗ tai Truyền Sơn, chiếc áo xanh biếc trút từng chiếc từng chiếc.

Truyền Sơn hít sâu một hơi, thảo nào nói nữ hài tử hơi thở như lan, mùi vị này đúng là mê ngươi thật.

"Nơi này có tất cả những thứ ngươi muốn có."

"Tiên tử mỹ lệ, yêu tinh mê hoặc, ngươi muốn dạng nữ hài gì đều có ở đây."

"Quỳnh tương ngọc dịch, long can phượng não, dạng thiên linh địa bảo gì ngươi cũng đạt được."

"Trường sinh bất lão, trọn đời tiêu dao, trên trời dưới đất, chỉ có mình ngươi."

"Vạn nhân thờ phụng, vạn linh kính phúc, ngươi muốn cho ai sống thì người ấy có thể sống, ngươi muốn cho ai chết thì người đó nhất định phải chết. Ngươi là quân vương duy nhất."

"Tứ quý vì ngươi thay đổi, thiên địa vì ngươi biến sắc, núi sông vì ngươi điên đảo, sao trăng vì ngươi mà sinh diệt."

"Vì sao muốn thành ma? Thành ma… ngươi đã có tất cả."

Là như thế này sao?

Truyền Sơn nhìn nữ hài có khuôn mặt yêu nghiệt như giống như Canh Nhị trước mắt, cảm nhận bờ ngực bồ câu mềm mại nhẫn nhụi, đây là thứ hắn muốn sao?

Mà nếu những điều này không phải thứ hắn muốn, hắn lại vì sao phải hao hết tâm thần để tu luyện chứ?

Vì để người nhà thân hữu sống lại? Để họ sống tốt đẹp? Để họ có thể cùng trường sinh ư? Thế còn sau đó thì sao?

Hay là vì phúc trạch khí hậu một phương? Để dân chúng Lam tinh sống cuộc sống giàu có yên ổn.

Không, hắn không vĩ đại như thế. Có lẽ khi hắn tu luyện thành công, có thể sẽ thuận lợi giúp dân chúng địa phương, nhưng nếu như bảo hắn muốn dừng lại ở chỗ ấy phúc trạch một phương thì lòng hắn cũng không muốn.

Những nữ hài này đã nói ra dục vọng ẩn dấu ở sâu trong lòng hắn.

Đám sương nhạt màu đổi sang màu hồng phấn, Truyền Sơn đã hoàn toàn đặt mình trong sương mù dần dần đổi sắc mặt, một đôi con ngươi đen kịt đã bắt đầu mơ hồ hằn tơ máu.

Không sai, bởi vì cái gì mà phải tu luyện? Còn không phải là để trường sinh bất lão ư? Để vĩnh viễn sống được ngày lành, để muốn gì thì có đó, để xưng vương xưng bá làm toàn bộ sinh linh quỳ phục dưới chân mình, để có thể gian giảo xảo trá, lật tay như mưa, vĩnh viễn tiêu dao trong thiên địa.

Hắn có ý nghĩ vậy thì sao chứ? Tu giả nào dám nói không có ý nghĩ như vậy? Dù là Phật tu khổ hạnh, lúc đó chẳng phải cũng hướng tới thế giới cực lạc ư?

"Tu ma, có thể cho ngươi có năng lực thay đổi trời đất. Những người đã từng đắc tội ngươi, cười nhạo ngươi, đã làm ngươi đau khổ và lạnh nhạt với ngươi, biến họ thành con kiến hôi bất kham trước mặt ngươi. Xem đi, những người này chính là kẻ thù của ngươi, đi thôi, đi báo thù thôi! Giết họ, dằn vặt họ, để họ quỳ xuống cầu xin, để họ sinh mệnh mỏng dần trước mặt ngươi!"

Hắn đã thấy rồi! Thực sự thấy kẻ thù trước mặt.

Nam tử hai tròng mắt đỏ đậm không hề do dự, tay phải hóa thành đao xương khô, lập tức nhào tới.

Giết giết giết! Hắn muốn giết sạch toàn bộ những cừu nhân đó!

Xem đi, các ngươi hiện tại nhỏ yếu biết bao! Cái gì phái Thanh Vân, cái gì hoàng đế Lãng quốc, cái gì thừa tướng Hi triều, ở trước mặt ta, các ngươi chẳng bằng con kiến hôi! Ta muốn các ngươi chết, các ngươi liền phải chết hết! Ha ha ha!"

"Xem, họ đã quỳ gối trước mặt ngươi khóc lóc cầu xin tha thứ, họ kính dâng nữ tử vàng bạc, trân bảo truyền đời, những thứ ấy đều là thứ ngươi nên được hưởng. Đạt được chúng, mệnh chúng hàng năm triều cống, đời đời dâng tiến. Để chúng làm nô lệ của ngươi, làm nô lệ cho người nhà bạn bè ngươi, để chúng trọn đời không đổi số được!"

Đúng, nên như vậy. Họ đã đắc tội ta, phải nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay.

"Những thứ đó đều là khi ngươi tu ma có thể đạt được, ngươi trở nên mạnh hơn thì ngươi càng có được nhiều hơn.

Ta sẽ trở nên mạnh hơn. Ta biết cách để tu vi của mình tăng tiến nhanh hơn.

"Đúng, hấp thu công lực của người khác, như vậy ngươi có thể tu luyện nhanh hơn, mạnh nhanh hơn, rất nhanh, sẽ không còn ai vượt nổi ngươi, không ai có thể quản chế ngươi, ngươi muốn làm gì cũng được!"

Ánh mắt Truyền Sơn dao động.

Giọng nói mê hoặc lại ghé vào lỗ tai hắn lần nữa, "Ngươi phải trở nên mạnh. Chỉ khi ngươi mạnh lên, ngươi mới có thể bảo vệ được người nhà, bạn bè, hương thân phụ lão của ngươi."

Đúng vậy, ta phải trở nên mạnh, vì thế không từ thủ đoạn!

Đôi mắt Truyền Sơn từ từ chuyển sang đỏ như máu, hai con ngươi thoáng hiện ánh sáng tà ma nịnh nọt, làm đáy lòng người phát lạnh.

"Tu ma cũng sẽ mệt mỏi, khi ngươi mệt mỏi, ngươi có thể hưởng thụ đôi chút."

Hưởng thụ?

"Đúng vậy, ngươi muốn rượu ngon món ngon, hay là kim đan nguyên anh của những tu giả đó? Ăn chúng, không những có thể thỏa mãn dục vọng ăn uống của ngươi, càng có thể làm thể lực và nguyên khí ngươi khôi phục nhanh hơn, làm tu vi của ngươi càng tinh khiết và mạnh hơn nữa."

Trong mắt Truyền Sơn xuất hiện do dự lần nữa.

Giọng nói mê hoặc không ngừng cố gắng, không muốn cho hắn có cơ hội tỉnh táo.

"Tu ma, càng có thể không cố kỵ gì. Những việc Đạo tu, Phật tu không dám làm ngươi đều có thể làm. Những việc họ không dám hưởng thụ, ngươi đều có thể hưởng thụ. Nào, những điều ấy đều là phần thưởng ngươi nên có…" Thân thể mềm mại không xương trượt vào lòng hắn, ngón tay như ngọc trượt lên ngực hắn.

Các nữ tử thân mặc sa y mỏng nhất, bằng tư thái khiêu khích, chậm rãi trượt xuống hồ.

Tiếng ca *** mỹ vang lên, các nữ hài múa ca trong hồ nước. Sa mỏng ướt đẫm không những không thể che lấp được gì, trái lại khơi gợi dục vọng dã man nhất trong lòng nam nhân.

"Nào, lang quân, tới đây…."

Hơi thở Truyền Sơn từ từ nặng thêm.

Nữ hài yêu nghiệt đột nhiên hét lớn một tiếng, bị Truyền Sơn đẩy ngã xuống đất.

Vẻ kinh hoảng trên mặt nữ hài biến mất, đổi sang vẻ ngả ngớn, ngọc thể dính cánh hoa hồng nhạt, hơi ướt át từ bày ra vì nam nhân.

Canh Nhị bỗng nhiên nắm chặt bàn tay nhỏ, hai hàng lông mi tức muốn dựng thẳng.

Ngu ngốc ngu ngốc, hắn đúng là thiên hạ đệ nhất đại ngu ngốc. Đó đâu phải là tâm ma kiếp gì, đó rõ ràng chính là thiên ma cảnh dẫn người vào tà đạo!

Chết tiệt, thần thức của y và tên La xui xẻo này nói cho y biết, ma đầu này bây giờ tuyệt đối đang suy nghĩ miên man gì đó, ma khí trên người hắn rõ ràng bắt đầu nghiêng sang phía y không hy vọng nhìn thấy.

Thực đúng là một tên bị thần xui xẻo nhập thể, chẳng qua là một lần giác ngộ thôi mà cũng lầm lạc thế nào tiến vào thiên ma cảnh, cũng không biết sao hắn lại chạy vào đó được.

Canh Nhị gặm tay do dự. Xem ra lại có một người tu ma sắp rơi vào tà ma đạo rồi, y rốt cuộc có nên ra tay ngăn cản?

Tà ma đạo khác với ma đạo, tu ma thực ra cũng chỉ là một cách tu luyện, người tu ma cũng không có nghĩa là nhất định tùy ý làm bậy. Chẳng hạn như đại đa số Ma tộc trong Huyết Hồn Hải, tuy họ là người tu ma, lại không phải người trong ma đạo.

Y đã từng nói với người này về điều ấy, hiển nhiên là tên kia đã quăng nó đi đâu rồi.

Y không thích Ma tu, bởi vì tuyệt đại đa số Ma tu đều không phân rõ được cái gì là Ma đạo, cái gì là Tà Ma đạo, cho rằng chỉ cần tu ma liền có nghĩa là không kiêng nể gì cả, hơn nữa đại đa số Ma tu đều quá chú trọng lợi ích và được mất cá nhân, quá coi trọng bản thân, rõ ràng là Ma tu, nhưng cứ làm chuyện của Tà tu.

Ma tu rơi vào Tà Ma đạo sẽ không đè nén được dục vọng bản thân, tất cả đều dựa vào bản năng chi phối, Tà tu như vậy tu đến cuối cùng cũng chỉ biết làm hại thế gian, không có chút tốt đẹp gì với thiên địa, còn có thể phá vỡ cân bằng trong thiên địa, dẫn đến thất thường thậm chí tan vỡ một giới.

Ừm, không được! Y không thể mở mắt nhìn La xui xẻo cứ rơi vào Tà Ma đạo như thế được. Y mất bao sức, tổn thất một phần tu vi thân thể và tài bảo mới giữ được tên này, sao có thể để hắn thản nhiên biến thành một đại phôi đản chân chính được chứ.

Hơn nữa y có một loại dự cảm kỳ lạ, luôn cảm thấy tên này sau khi biến thành bại hoại chân chính, người xui xẻo đầu tiên chính là y.

"Ack…"

Canh Nhị khôi phục dáng vẻ trưởng thành há to miệng ra.

Đông ngó, tây nhìn. Muốn che mắt lại cũng tiếc.

Thật nhiều… nữ hài xinh đẹp, hơn nữa còn không mặc quần áo.

Mặt Canh Nhị bắt đầu bốc khói, trong nháy mắt, cả người đã thành một con tôm kho tàu.

Ai nha, không thể nhìn nữa, nhìn nữa y cũng không trở về được!

Vừa nhìn tên ma đầu họ La, đang ôm một… A! Nữ tử sao lại có mặt giống ta?

Canh Nhị mở to hai mắt nhìn, lửa giận nhất thời xông từ chân lên thẳng đầu, lập tức bỏ rơi những mỹ nữ trần trùi trụi kia, mặc kệ xấu hổ, hít sâu một hơi, nhìn đúng hướng, vọt mạnh qua như bò điên.

"Ngươi lăn ra đây cho ta! Đi ra!" Canh Nhị cầm lấy cánh tay của người ta kéo ra ngoài.

"Ngươi bị ngốc à? Loại thiên ma cảnh này mà ngươi cũng dám tùy tiện đi vào? Gặp quỷ, ngươi vào kiểu gì? Đào Hoa chết tiệt, chắc chắn là do hắn giở trò quỷ. Ngươi tỉnh táo lại cho ta!"

"Lại tới một người nữa?" Trong mắt Truyền Sơn hiện vẻ kinh ngạc, nhìn lại nữ tử bên cạnh, đột nhiên cười ha ha, xoay người ôm cổ Canh Nhị vít y xuống, đè lại rồi sờ.

Bàn tay Truyền Sơn tiến vào trong quần áo Canh Nhị sờ soạng lung tung một đợt, sờ làm Canh Nhị kêu oai oái, hai chân đá lung tung.

"Bụp!" Canh Nhị đấm một phát vào cằm Truyền Sơn.

Truyền Sơn hóa thân thành sắc ma xoa nắn cằm mình, lấy người chặn Canh Nhị đang giãy dụa lung tung lại, nhìn người nằm dưới từ trên cao xuống, xoi mói nói: "Nam nhân?"

"Nói nhảm!"

"Canh Nhị?" Lần này thời gian Truyền Sơn dừng lại dài hơn chút.

"Đương nhiên là ta!"

"Thành lớn rồi à… Ừ, thành lớn thì tốt. Ngươi cũng muốn để ta làm lang quân của ngươi à?"

"Thối lắm! Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần, ta không ngủ với nam nhân! Buông ra!"

"Không buông. Ngươi sao có thể chứng minh ngươi chính là Canh Nhị? Nói không chừng ngươi cũng như nữ nhân kia thôi, chỉ là mặt hơi giống Canh Nhị và bộ ngực hơi phẳng chút thôi."

"Ta là thật!" Canh Nhị nóng nảy, "Không tin ngươi sờ!"

Ừm… Nếu người ta đã chủ động cho hắn sờ, hắn không sờ kể cũng phí, vậy sờ mấy cái đi.

"Ngươi, người sờ ở đâu đó?"

"Sờ ngực a, đúng là hơi bằng chút, nhưng vẫn rất mềm, tiểu đậu đậu cũng hơi nhỏ chút. Ta bóp thử xem, xem có thể biến thành lớn chút không."

"… A a a! Ta không thể chịu được nữa! Ngươi cái tên ngu ngốc hỗn đản xui xẻo kia! Ngươi bị người ta hãm hại rồi có biết không? Ngươi tỉnh táo chút cho ta!"

"Chờ đã, ngươi đừng động mà. Phía dưới ta còn chưa có sờ đâu."

"Sờ cái tên quỷ đầu to nhà ngươi! Ngươi sờ nữa ta sẽ dùng ngũ lôi phù đánh ngươi!"

Truyền Sơn cười ha ha, khinh thường cúi đầu cắn một ngụm.

Canh Nhị phát ra tiếng kêu thảm thiết kỳ lạ, sống chết giãy dụa.

"Đừng giãy, vô ích thôi." Nữ tử mặt giống Canh Nhị cười ngây thơ, ghé vào một bên nói: "Tới đây phải tuân thủ quy tắc ở đây nha. Bây giờ, vị lang quân này mới là chúa tể ở đây, ngươi không chạy được đâu."

Nữ tử vừa nói dứt lời câu ấy, Canh Nhị liền phát hiện thân thể của mình đột nhiên mất sức, cả người trở nên mềm nhũn. Không, không thể nào? Lẽ nào muốn bắt ta phải sử dụng thủ đoạn cuối cùng ở đây? Nhưng mà, nhưng mà….

Nữ tử dựa sát vào người Truyền Sơn, đầu dựa trên vai hắn, nhìn như hồn nhiên nhưng tràn ngập tà ác, nói: "Lang quân, ở đây, ngươi muốn như thế nào thì thế đó, ngẫm lại xem, ngươi vì sao phải trở nên mạnh hơn? Chẳng lẽ không phải bởi vì ngươi muốn vượt lên trên người này, muốn cho y thần phục dưới chân ngươi sao?"

Truyền Sơn giữ chặt tứ chi Canh Nhị, mê đắm nhìn khuôn mặt y, nói: "Không sai. Nào có tiểu đệ nào không nghe lời lão đại chứ."

"Đúng thế rồi, ngươi nhìn trúng y, chính là phúc khí của y, y lại còn dám cự tuyệt ngươi. Ngươi là ai? Ngươi chính là chúa tể ở đây, chí tôn Ma giới tương lai, muốn ai thần phục thì người đó nhất định phải thần phục. Nếu đối phương không muốn, vậy thì chinh phục đi!"

"Đúng, ta muốn chinh phục y, cho biết ta là người không thể kháng cự lại được. Ta mới là lão đại của y, ta bắt y làm gì y đều phải làm cái đó."

"Ha?! La Truyền Sơn, ngươi tỉnh táo chút đi! Đừng để bị mê hoặc. Ngươi bị mê hoặc! Nơi này là thiên ma cảnh, là nơi chuyên dẫn người ta vào Tà đạo. Tu thành Thần Ma không phải là để muốn làm gì thì làm, ngươi phải hiểu rõ việc ấy." Canh Nhị gấp đến độ kêu to. Thủ đoạn cuối cùng không thể dùng, hiện tại trừ phi tên họ La chủ động buông y ra, bằng không…. y thực sự chỉ còn nước đợi ở đây bồi người này thôi.

"Vậy ta vì sao phải tu luyện?" Truyền Sơn mặt lộ vẻ châm biếm, "Vì sao những người tự nhân là phái Thanh Vân chính đạo có thể dùng con người bình thường làm nô lệ mỏ? Vì sao họ có thể nhúng tay vào chuyện thế gian gây tai họa? Nếu chính đạo cũng có thể coi người thường là con kiến hôi, vì sao ta làm Ma tu còn phải che giấu bản năng của mình? Cái gì là đúng, cái gì là sai? Trên đời này vốn không có đúng và sai tuyệt đối."

"Việc ngươi làm bây giờ chính là sai!" Canh Nhị tức giận gào to hơn, "Ngươi rõ ràng là ngu! Ngươi cho nơi này là nơi tốt à? Ngươi cứ tiếp tục ở đây nữa, cẩn thận bị mấy ma nữ này hút khô! Chẳng qua là một vài trò che mắt thôi, ngươi cũng không nhìn ra được? Ngươi còn muốn trở thành chí tôn Ma giới chân chính? Muốn có thể chân chính làm gì thì làm à? Ta nhổ vào! Ngươi đừng có mơ!"

Truyền Sơn trừng mắt nhìn Canh Nhị một lát, một đôi con ngươi đỏ tươi trở nên ác độc vô cùng.

Tâm can Canh Nhị run rẩy, La xui xẻo này hiện tại trông thật đáng sợ, cảm giác gần như đại sư huynh vậy…

Truyền Sơn bỗng nhiên cúi đầu cắn một phát lên miệng Canh Nhị.

Mặt Canh Nhị 'bụp' một phát đỏ bừng, người này vừa rồi còn như muốn giết y, thoáng cái đã tự dưng…

Canh Nhị đáng thương môi run run mãi mà cũng không phun ra được chữ nào.

"Lang quân, ngươi xem người này trông y như ta vậy, không biết tư vi của y có giống như thiếp thân hay không?" Nữ tử dùng bộ ngực mềm mại cọ lên tay Truyền Sơn, trong lời nói bao hàm vô tận mê hoặc.

"Lang quân, điều giáo y một phen đi, để y biến thành thị thiếp nghe lời như thiếp thân vậy." Nữ tử đùa nước trong hồ cùng vây lại.

Truyền Sơn liếm môi, đôi con ngươi đỏ tươi thoáng cái đã tối đi mấy phần.

Canh Nhị tội nghiệp nhìn hắn, đầu óc nhất thời dừng hoạt động.

Tiếng hít thở ồ ồ vang lên, Truyền Sơn đột nhiên đứng dậy, chặn ngang ôm lấy Canh Nhị đi về phía tàng cây hoa đào.

Các nữ tử phát ra tiếng vui cười, chỉ vào Canh Nhị xoi mói.

Truyền Sơn đặt Canh Nhị xuống dưới tàng cây, hai chân giạng ra, cưỡi trên người y.

"Ngươi, ngươi muốn làm gì? Ngươi đã nói coi ta như huynh đệ, ngươi, ngươi đừng làm bừa a!" Canh Nhị đáng thương sợ quá kêu to, y cũng không ngờ đến đây cứu tên này lại phải trả cả trinh tiết của mình.

Truyền Sơn cúi đầu nhìn Canh Nhị hoảng loạn bất an, vẻ mặt kỳ lạ nói không nên lời.

"Ngươi đừng ép ta a, ta, ta cũng không phải hạng dễ chọc."

"Truyền Sơn cười phì một tiếng, đưa tay nhéo mặt Canh Nhị.

Trên mặt Canh Nhị lộ vẻ giận dữ.

"Đứa ngốc." Truyền Sơn cười cười không rõ, ngón tay trượt xuống cổ theo khuôn mặt Canh Nhị, từ từ trượt đến ngực y. Cợt nhả sờ soạng hai cái trên bụng dưới y, không sờ xuống tiếp nữa.

Canh Nhị sắp phát hỏa, "Ngươi coi người khác thành kẻ ngốc, thực ra ngươi mới là đứa ngốc nhất. Ngươi là ngu ngốc siêu cấp đệ nhất!"

"Ha ha ha!" Truyền Sơn ngửa mặt lên trời cười to, đột nhiên cúi đầu nói: "Cho ta xem thử đi."

"Xem cái gì?" Canh Nhị vô thức hỏi ngược lại.

Truyền Sơn dùng động tác trả lời y. Trước khi Canh Nhị phản ứng đã nhanh chóng cởi dây lưng y ra, vạch quần y xuống.

Canh Nhị sắp bùng nổ rồi, y sắp…"

"Được rồi, ta biết rồi, cứ như vậy đi, ngươi về trước đi." Cũng nhanh như động tác vừa rồi, Truyền Sơn lại nhấc quần áo lại cho Canh Nhị, thắt xong. Còn săn sóc sả sang lại quần áo ngoài cho y.

"…" Đây là ý gì? Canh Nhị mơ màng, thủ đoạn cuối cùng định dùng cũng chết từ trong trứng nước.

"Ta bảo ngươi trở lại không nghe thấy sao? Lẽ nào ngươi muốn ở đây ngủ với ta thật?" Giọng nam nhân đột nhiên trở nên sẵng giọng, tựa hồ cực độ bất mãn.

Canh Nhị đi ra rồi, mơ mơ màng màng ngồi xuống trong lòng ma xương khô.

Ở trong mắt người khác, thật giống như đứa bé vừa ngủ một giấc tỉnh lại, căn bản không nhận thấy linh hồn đứa trẻ đã xuất khiếu một lần. Kể cả Quách Khanh chỉ kém một chút là trở thành Độ Kiếp Kỳ.

Chỉ có Đào Hoa, xấu xa liếc nhìn Canh Nhị.

Canh Nhị cố lấy dũng khí trừng hắn ta một cái, tiểu tử thối!

Đào Hoa trợn to mắt, bỗng nhếch miệng cười, miệng đầy răng nanh làm người nhìn mà lạnh gáy.

Canh Nhị biểu đạt vừa phải độ oán giận của mình rồi, bắt đầu nghĩ lại sự hoang đường vừa phát sinh trong thiên ma cảnh.

Vừa rồi rốt cuộc là sao nhỉ?

Biểu hiện của họ La vì sao lại lạ như thế?

Hắn tỉnh lại rồi sao? Vậy vì sao hắn không ra với mình? Vì sao để y ra trước?

Nếu hắn đã tỉnh táo rồi, vậy hắn tỉnh táo lại từ lúc nào?

Hắn, hắn…

"Bừng!" Lần này đến phiên khuôn mặt trẻ con của Canh Nhị đỏ bừng.

Những việc làm đó nhất định là để mê hoặc kẻ địch, nhất định thế!

76. Quyển 7 - Chương 9

Lần nhập định này của Truyền Sơn mất đúng bảy ngày, chờ hắn tỉnh lại, đã thấy bên chân ngồi đầy người….

Ừm, dùng cách nói của tộc Một Mắt, các Ma tộc của Huyết Hồn Hải thuộc loài người, chẳng qua ngoại hình và thói quen sinh hoạt không giống nhau mà thôi.

Vòng người lớn lớn nhỏ nhỏ, cao cao lùn lùn này đưa lưng về phía Truyền Sơn uống cao hứng bừng bừng, ngươi vỗ vai ta, ta nện ngực ngươi, xưng huynh gọi đệ mắt say lờ đờ.

Trong đó có cả một Ma tu nhân loại, tên hề kia cũng có mặt, hơn nữa giọng hắn ta lớn nhất, ỏn ẻn nhất. Ma tộc tinh tinh và Ma tộc đầu lừa mõm heo uống đến xiêu vẹo, đang cùng Mắt To kể lể tộc Một Mắt trả ít ma thạch quá. Nhóc Tóc Trắng và mấy ma Một Mắt nhỏ đang chịu khó cắt thịt quay, nhưng họ cắt thịt quay không phải cho họ ăn, mà là đưa tới dưới chân hắn.

Truyền Sơn cúi đầu, chỉ thấy Canh Nhị nho nhỏ đang ngồi trên mặt đất giữa hai chân hắn, tay trái thịt quay, tay phải bình rượu, một ngụm rượu một ngụm thịt, còn có một đám người hầu hạ, thi thoảng cười khúc khích hai tiếng, khoái hoạt vô biên.

Tiểu tử này đã quên y bây giờ trông mới chỉ có sáu tháng sao?

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt Truyền Sơn, Canh Nhị ngẩng đầu, không ngờ biên độ quá lớn, thân thể nho nhỏ ngồi không vững, ngã ngửa về sau.

Truyền Sơn ôm lấy y từ trên mặt đất, vén tay áo hắc bào tiện xoa cái miệng bóng mỡ cho y.

"Tỉnh rồi à?" Canh Nhị cố sức nuốt đồ ăn xuống, hỏi.

"Ừ."

"Ừ."

"Ngộ ra được cái gì rồi?"

Truyền Sơn sờ đầu y, không trả lời.

"Nha, xương khô ca ca, ngươi nhập định tỉnh lại rồi à? Ai nha, bảy ngày không gặp, người ta nhớ ngươi lắm đó."

Truyền Sơn duỗi tay ra, xòe năm ngón, cấm tên hề tới gần mình trong vòng ba thước, bây giờ hắn thấy Đào Hoa là đã muốn cáu, huống chi tên hề trước mắt này không những tên đã là Đào Hoa mà trên tai còn cài mấy bông hoa đào nữa.

"Xương khô ca ca, cơn giận của ngươi lớn thật a, có phải dục cầu bất mãn không?"

Lời này vừa thốt ra, cả đám Ma tộc cười ha ha, bao gồm cả Mắt To chân chất.

Canh Nhị bỗng nhiên cảm thấy trên mặt nong nóng, đưa tay sờ, rất là khó hiểu.

Truyền Sơn mặc kệ Đào Hoa đó, một tay duỗi dài thả lỏng thắt lưng, ôm Canh Nhị hỏi Mắt To, "Chỗ đặt chân đã tìm được chưa?"

"Tìm được rồi, đi, tau mang ngươi đi luôn, cách nơi này không xa, ở ngay bên bờ sông." Mắt To nhảy dựng lên, bảo nhóc Tóc Trắng mau chóng thu dọn đồ đạc.

Các Ma tộc khác cũng lảo đảo đứng dậy, muốn theo cùng xem náo nhiệt.

"Tản hết tản hết đi." Đào Hoa phất tay đuổi người.

Quách Khanh đứng dậy, chắp tay với Truyền Sơn, mỉm cười nói: "Chúc mừng."

"Đa tạ." Truyền Sơn có qua có lại, hắn vẫn nhớ hình dáng người này, là tên Đan tu có linh lung bảo ốc kia, đối phương cho hắn mặt mũi, hắn tự nhiên cũng phải biểu thị đủ tôn kính lại. Dù sao đối phương cũng là tiền bối mà, chỉ là tuổi có thể lớn hơn hắn rất nhiều.

"Xem ngọn lửa linh hồn trong hai mắt ngươi, so với Ma tu xương khô bình thường càng xúc tích hơn, màu sắc cũng khác biệt, xem ra tiểu huynh đệ lần giác ngộ này có thu hoạch kha khá đây."

"Vẫn ổn, thoáng có chút lĩnh ngộ." Truyền Sơn khiêm tốn nói. Hắn không phải một người cuồng vọng, còn làm mật thám mấy năm, lúc nên khiêm tốn thì chẳng ai bằng.

Canh Nhị ngẩng đầu nhìn Truyền Sơn, vừa rồi ăn uống vui quá nên không để ý, vừa nhìn kỹ như thế, hình như màu sắc có phần khác với trước đây. Ừm… chỉ cần không rơi vào Tà Ma đạo là được, dù đi con đường hơi khác so với người khác, cũng không phải vấn đề gì, dù sao hắn cũng là ma mà, không sợ không cứu trở lại được.

Tiểu Canh Nhị kiêu ngạo ưỡn ngực. Hi sinh của y vẫn có ích lắm.

Canh Nhị không để ý thấy, lúc y quan sát Truyền Sơn, Truyền Sơn cũng đang nhìn hắn. Ánh mắt kia thâm trầm hơn nhiều so với lúc hắn nhìn y ngày trước…

Mọi người cùng giúp đỡ, nhà gỗ chẳng mấy chốc đã được dựng lên, để tiện cho Truyền Sơn luyện khí, còn đặc biệt chia ra một cái phòng.

Nghe nói Truyền Sơn biết luyện khí, Quách Khanh cố ý nói bóng nói gió hỏi sư môn của hắn.

Truyền Sơn nói ra tên của Dương Quang Minh.

Quách Khanh suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra được nhân vật ấy là ai, cười ha ha một cái rồi cũng không để tâm nữa. Còn về đứa trẻ kia, qua mấy ngày quan sát, tuy hiểu nó không giống trẻ con bình thường, nhưng ngoài khả năng ăn uống nhiều, biết nói ra thì cũng không khác mấy so với trẻ con bình thường. Nghĩ dù không bình thường thì cũng không lợi hại mấy.

Còn về việc người khác nói đứa trẻ là do ma xương khô sinh ra, hắn ta căn bản không tin. Nếu là một ma xương khô giới tính nữ, còn có khả năng mồ côi từ trong bụng mẹ. Ma xương khô giới tính nam sinh con? Biết sinh con thì đã chả gọi là nam nhân!

Quách Khanh đã bày tỏ ý muốn theo Đào Hoa một khoảng thời gian, đáng tiếc Đào Hoa người ta chướng mắt hắn ta, cũng không chịu bán hoa cho hắn ta nữa, trả bao nhiêu ma thạch cũng không chịu bán.

Quách Khanh bất đắc dĩ, chỉ đành tạm thời rời đi, nhưng để thân cận Đào Hoa bất cứ khi nào, hắn ta đã dời Linh lung bảo ốc của hắn ta tới gần căn nhà gỗ của Truyền Sơn. Bởi vì hắn ta phát hiện Đào Hoa tiền bối hắn ta cực kỳ coi trọng dường như rất hứng thú với ma xương khô và đứa trẻ nhìn như bình thường kia, ngày nào cũng phải tới ba lần hỏi họ có muốn giúp hắn bắt sâu không.

Hai người Truyền Sơn không sao chịu được phiền toái, Quách Khanh cũng vui vẻ có được nhiều cơ hội tiếp xúc tiền bối. Đây có lẽ chính là điển hình 'một nhà vui mừng, một nhà sầu lo' đi.

Vốn dĩ nghe nói Đào Hoa muốn người ta giúp bắt sâu, Quách Khanh còn xung phong nhận việc. Thế nhưng Đào Hoa chỉ khinh bỉ nhìn hắn ta hai cái rồi ngó lơ luôn.

Vì thế Quách Khanh cứ rầu rĩ, hắn ta tốt xấu gì cũng là cao thủ Ma tu hậu kỳ Hợp thể, chẳng qua là bắt sâu mà thôi, dù con sâu kia có kỳ dị tới đâu, chẳng lẽ hắn không sánh bằng được một ma xương khô còn chưa Kết đan ư? Chẳng lẽ ma xương khô kia có năng lực đặc biệt gì hắn ta chưa nhìn ra? Nhưng sao hắn ta nhìn kiểu gì cũng thấy ma xương khô chẳng giống cao thủ ẩn dấu thực lực.

Truyền Sơn bị hoài nghi ẩn dấu thực lực đang vùi đầu mài mũi tên.

Nhờ Canh Nhị chỉ điểm, hắn không còn giới hạn dùng kim loại làm mũi tên nữa mà đổi sang thu thập một vài xương cốt của ma thú.

Có tộc Một Mắt cử toàn tộc giúp đỡ, hàng loạt da, gân, máu, xương ma thú, các loại tinh thạch và củi đều chất đống sau nhà Truyền Sơn, ngay cả nguyên vật liệu chu sa cũng có hai túi to.

Mấy đứa nhóc Tóc Trắng chủ động chịu trách nhiệm trông coi những tài liệu ấy, ngày nào cũng tuần tra xung quanh căn nhà gỗ. Những Ma tộc biết việc đó đều hiểu, những đứa này tuần tra cần mẫn như thế, chủ yếu là vì đứa trẻ tên Canh Nhị kia.

"Những tài liệu này đều tốt, nếu như ở bên ngoài, này, cái xương bắp đùi của Thiết Cốt Thú này có thể bán được 50 – 100 viên ma thạch cấp cao." Canh Nhị ngồi dưới đất lục lọi lung tung nhặt nhạnh, đồ hiếm có là liền nhét vào trong ngực mình.

Truyền Sơn ngẩng đầu thì thấy Canh Nhị ôm một khúc xương to gấp đôi y, nhét vào trong chiếc túi vải, biến mất rồi.

"Ta phải làm cách nào mới làm trận pháp cỡ lớn rút lại trên mũi tên?"

"Tu di giới tử?"

"Có ý gì?"

"Chính là ý vô cùng bé cũng có thể vô cùng lớn ấy."

Canh Nhị từ trên mặt đất bò dậy, chân trần lắc mông đi tới trước mặt Truyền Sơn, đặt mông ngồi xuống đất, nói: "Ta không thể nói hết tất cả cho ngươi, như vậy sẽ làm người hình thành tính cách ỷ lại, chẳng có chỗ tốt gì với ngươi cả."

Truyền Sơn lặng yên một hồi, "Tư chất ta kém, đầu óc không tốt như ngươi."

"Điều này chẳng liên quan gì tới tư chất cả." Canh Nhị lắc ngón tay nhỏ bé, "Động não cũng như động thủ thôi, dùng nhiều thì sẽ linh hoạt thôi. Ngươi… đang đi vào chỗ bế tắc sao?"

"Cái rắm í!"

Canh Nhị nhăn mày lại, tiến tới hỏi: "Hai ngày này ngươi xảy ra chuyện gì? Nếu ngươi có chuyện luẩn quẩn trong lòng, có thể nói cho ta biết, chúng ta cùng nhau…"

"Ngươi thấy ta sẽ có chuyện gì luẩn quẩn trong lòng?" Truyền Sơn khó chịu phất tay, "Ngươi không giúp ta thì sang một bên chơi đi, đừng ở đây phiền ta."

"…" Canh Nhị yên lặng xoay người, cái mông quay về phía ma xương khô tỏ vẻ kháng nghị.

Canh Nhị cảm thấy Truyền Sơn có bí mật với y.

Chứng cứ chính là người nọ không chịu nói cho y, sau khi y rời khỏi Thiên ma cảnh hắn đã làm gì, lại gặp phải cái gì mới có thể rời khỏi Thiên ma cảnh. Hơn nữa mấy ngày nay thái độ của người này đối với y cũng rất kỳ lạ, có lúc còn dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn y, đồng thời còn hay đờ đẫn nữa.

Canh Nhị cũng rõ dù huynh đệ thân mật tới đâu cũng sẽ không thể báo cho đối phương biết bí mật của mình, nhưng hiểu thì hiểu, loại cảm giác bị coi là người ngoài ấy chính là rất khó chịu.

Không tin ta thì thôi, ai bảo ngươi giấu ta, nếu sau này ta không dạy ngươi bất cứ thứ gì nữa, để ngươi nghĩ nát đầu đi!

Ánh mắt Truyền Sơn rơi vào trên người Canh Nhị đưa lưng nhỏ về phía hắn.

Sau khi Canh Nhị rời khỏi Thiên ma cảnh đã xảy ra chuyện gì, cùng với chuyện sau đó hắn đã gặp phải điều gì mới rời khỏi được Thiên ma cảnh, những việc ấy đều sẽ trở thành bí mật chôn giấu tận đáy lòng hắn, hắn sẽ không nói cho ai cả.

Kể cả những chuyển biến tình cảm lúc hắn thấy Canh Nhị trong Thiên ma cảnh, hắn cũng vĩnh viễn không nói cho Canh Nhị.

Đây là bí mật và tâm ma của hắn, có lẽ có một ngày hắn có thể nghĩ thông suốt, có lẽ có một ngày…

Truyền Sơn cúi đầu, đặt mũi tên đã mài xong sang một bên, bắt đầu sắp xếp các tài liệu chế tác thân cung.

"Ngươi dùng cái này mà làm thân cung thử đi, đừng lãng phí nữa."

Một khúc xương cột sống to đùng ngoằn nghèo được đẩy tới.

Tiểu Canh Nhị đẩy xương cột sống qua, lập tức xoay người tại chỗ, đưa lưng về phía hắn.

Truyền Sơn nhếch mép cười, đáng tiếc mặt hắn xương khô, ai cũng không nhìn ra được.

"Đây là cái gì?"

"Đây là xương cột sống của Ma dực điểu (có con chim nào ko có cánh ư???) thành niên, rất hiếm có, một bộ xương cột sống hoàn chỉnh như thế ở bên ngoài có thể bán được một nghìn đến ba nghìn viên ma thạch cấp cao."

Canh Nhị nghẹn một hồi vẫn không dừng, vặn vẹo xoay người. Ai bảo y lòng dạ phóng khoáng, thích lên mặt dạy đời chứ? Canh Nhị tự an ủi bản thân y, y không phải sợ Truyền Sơn thực sự không để ý tới y, y chỉ là nể mặt mũi tuổi tác, không chấp nhặt với trẻ ranh mà thôi.

"Đắt như thế?" Truyền Sơn giật mình, lấy xương cột sống đó lại nhìn thật kỹ.

Vừa cầm lấy, khúc xương đã làm hắn kinh ngạc không thôi. Khung xương nhìn như rất nặng nhưng thực ra cực kỳ nhẹ, chỉ chút đặc tính này thôi cũng đã làm tâm tình có phần sa sút của Truyền Sơn hăng hái hơn.

"Bộ xương cột sống Ma dực điểu này thoạt nhìn đã có tuổi, có lẽ là do tổ tiên tộc Một Mắt cất dấu, họ không biết mặt hàng, nên nó bị khiêng tới cùng."

Truyền Sơn liếc Canh Nhị tò mò, "Đồ tốt như thế sao ngươi không tịch thu lại?"

"Cái đó khác chứ." Canh Nhị đỏ mặt biện giải: "Tài liệu ta thu hồi, đều là thứ không thể làm cung tên, dù sao các ngươi giữ lại cũng vô dụng. Khúc xương này nếu luyện chế thích đáng, có lẽ có thể luyện ra được một bộ pháp bảo thứ phẩm. Dù vũ khí khác của ngươi luyện chế thất bại hết, chỉ cần cái này cũng có thể chế thành thân cung, điều đó cũng tuyệt đối xứng đáng với những tài liệu do tộc Một Mắt cung cấp."

"Pháp bảo thứ phẩm? Ngươi chắc chứ?" Không trách Truyền Sơn hoài nghi, với tu vi hiện tại của hắn có thể luyện chế ra pháp khí cấp trung cũng đã là phát huy hơn hẳn bình thường rồi, huống chi là pháp bảo mà sau Kết Đan Kỳ mới luyện chế ra được? Tuy tu vi của hắn không dưới Ma tu Kết Đan Kỳ, nhưng luyện chế pháp bảo hắn chưa từng nghĩ tới. Cung tên hắn giao cho tộc Một Mắt sử dụng trước đó cũng chẳng qua là pháp khí tầm cấp trung thôi.

"Ừ! Ma dực điểu là loại chim sống được cả ở trên cạn và dưới nước, bay được trên sáu tầng không, xương cột sống có đặc điểm của loài chim, cũng có đặc thù của loài thú. Khi ở trên mặt đất, nó không đi đứng nhờ hai chân, mà là dựa vào thân thể cuộn tròn, lực bắn lúc bắn ra để bước đi, ở không trung nó cũng có thể lợi dụng đặc tính tăng tốc độ ấy, cho nên xương cột sống của nó rất mềm dẻo, độ uốn cũng không phải mạnh bình thường, có thể nói là tài liệu làm thân cung tốt nhất. Cung tên dùng xương cột sống của Ma dực điểu làm thành còn gọi là Ma dực cung, cực kỳ nổi tiếng."

Truyền Sơn bắt đầu tìm kiếm cách chế cung liên quan tới Ma dực cung trong đầu.

"Đương nhiên, chế tác Ma dực cung không những cần xương cột sống của Ma dực điểu, còn cần tỷ lệ hòa hợp với kim loại đồng dẻo tinh khiết để tăng độ dẻo dai và kiên cường cho nó.

"Kim loại đồng dẻo tinh khiết?"

"Chính là cái này, nếu không có cục kim loại đồng dẻo tinh khiết cỡ nắm tay này, ta còn không dám để ngươi chế tác Ma dực cung, nhưng bây giờ có nó, còn là một cục to như thế, cũng đủ cho ngươi luyện tập dùng." Canh Nhị lấy túi trữ vật ra, đổ ra một cục đá từ bên trong, chính là cục ngày trước hắn lấy được từ gã Ma tu đánh lén.

"Mặt khác, nếu ngươi muốn khắc trận pháp trên thân cung thì còn cần một ít tài liệu phụ trợ nữa, những tài liệu đó ta đều có. À, với tam muội chân hỏa bây giờ của ngươi, muốn luyện hóa những tài liệu ấy, dung hợp hoàn mỹ với xương cột sống của Ma dực điểu, kể thì còn thiếu chút độ lửa. Nhưng ngươi đừng quên Tiểu Lam, ngọn lửa nguyên thủy cũng không chỉ giúp ngươi bồi đắp tam muội chân hỏa, bình thường luyện khí ngươi cũng có thể mượn dùng chút uy lực của nó. Điều này đối với nó mà nói cũng là có lợi."

Truyền Sơn gật đầu, nhớ tới một vấn đề quan trọng, "Đúng rồi, trước đó ta muốn hỏi ngươi, nhưng quên mất. Ta thấy trong bài về luyện khí, khi luyện chế tài liệu và chế khí gần cuối thì đều cần hoàn thành trong lò luyện, vì sao ta không cần lò luyện mà cũng có thể luyện khí?"

"Lò luyện cũng là cấu thành từ trận pháp. Ngươi thường dùng trận pháp để vây quanh hỏa diễm luyện khí chính là tương đương với công dụng của lò luyện. Ngươi cần lò luyện à?"

Tâm trạng Truyền Sơn thay đổi chớp nhoáng. Hắn mới tu luyện không lâu, nhưng tốt xấu cũng đã từng xem qua ký ức ngàn năm của Trách Yểm, loại thủ pháp không dùng lò luyện để luyện khí này tuyệt đối không phải người luyện khí bình thường có thể làm được. Vì sao hắn có thể coi nhẹ mà làm chuyện người khác không làm được chứ?

Nếu như có liên quan tới ngọn lửa nguyên thủy thì khi chế tạo ra chiếc trống bỏi trước đó, đến cái bóng của ngọn lửa nguyên thủy cũng chưa thấy. Nếu nói hắn có thiên phú dị bẩm, vậy càng không thể nào. Rốt cuộc là nguyên nhân gì?

Lẽ nào có liên quan tới hỗn độn ma công Canh Nhị từng dạy cho hắn để giảm đau. Nhưng không phải Canh Nhị nói hỗn độn ma công là một loại cơ bản nhất trong ma công sao? Hay là bởi vì nó không chỉ là ma công cơ bản nhất, mà còn là ma công xa xưa nhất? Thời gian từ xa xưa đến khi ma công hỗn độn xuất hiện còn chưa có loại lò luyện này chăng?

“Ngươi cần lò luyện sao?” Canh Nhị hỏi lại hắn lần nữa.

“Đây là cạm bẫy?”

“Cái gì?”

Được rồi, hắn là một khi bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng. Tuy tin Canh Nhị sẽ không ngáng chân hắn, nhưng Truyền Sơn suy nghĩ một chút, vẫn lắc đầu, tỏ vẻ mình không cần.

Canh Nhị nói: “Ngay từ đầu, người luyện khí cũng không có lò luyện, lò luyện là thứ được tạo để tiện lợi thôi. Tu giả bình thường dùng lò luyện để luyện khí kể cũng đúng là làm ít được nhiều thật, xác xuất luyện khí thành công cũng cao hơn nhiều. Nhưng…”

“Ngươi cứ nói thẳng đi.”

“Lò luyện cũng là vật liệu dùng vài loại chất liệu gỗ luyện ra, dùng lò luyện để luyện tài liệu, bất kể có vết nứt nào để sẽ ảnh hưởng tới lò luyện, thậm chí nhiễm luôn cả nguyên tố và tính chất đặc biệt của bản thân nó.”

“Loại ảnh hưởng này chắc là cực kỳ nhỏ đi?”

“Không sai, cực kỳ nhỏ, nếu luyện khí sư có tiêu chuẩn đủ cao, có thể hạ phần ảnh hưởng này thấp đến mức gần như có thể quên đi.”

“Vậy không cần lò luyện để luyện khí thì có gì tốt?”

“Không dùng lò luyện để luyện khí, thì phải có tu vi tinh thuần hơn, có năng lực khống chế lửa tốt, có thần thức cô đọng mạnh hơn, sử dụng được công lực bản thân càng thuần thục hơn. Nói cách khác, không dùng lò luyện tuy tốn thời gian công sức, nhưng cực kỳ cố ích để rèn đúc tu vi và thần thức. Tu giả bình thường đều có hạn chế về thời gian sinh mệnh, cho nên họ cần rất nhiều công cụ để bớt thời gian và sức lực đi. Bây giờ ngươi nếu có nhiều hơn người khác bốn trăm năm thì sao không nhân cơ hội này củng cố thêm tu vi cho mình?”

“Khống chế cẩn thận hơn sao…” Truyền Sơn rơi vào trầm tư.

“Khống chế, tu vi, lửa, thần thức…”

“Thần thức…”

“Vô cùng bé cũng vô cùng lớn…”

Tay Truyền Sơn nhúc nhích, vừa lấy khúc xương to kia tới, vừa chỉ đầu ngón tay lên khúc xương kia, nhìn như không hề có động tác gì, nhưng Canh Nhị hiểu Truyền Sơn đang dùng đầu ngón tay khắc trận pháp trên khúc xương ấy.

Một cái lỗ thông, từng cái lỗ đều thông.

Trước khi chìm ngập trong vui sướng, Truyền Sơn đã bắt đầu thử nghiệm hàng loạt.

Trước đây hắn vẫn tách biệt thần thức và thân thể để cư xử và sử dụng, đến ngay cả lúc tu luyện cũng sẽ vô thức tu luyện tách biệt ra. Nhưng lần này, hắn bắt đầu to gan thử kết hợp thần thức và thân thể lại để dùng chung.

Tư tưởng có thể vô cùng lớn cũng có thể vô cùng bé, thần thức cũng như thế.

Mắt thường của con người chỉ có thể nhìn được một phạm vi nhỏ, nhưng còn thần thức? Nếu dùng thần thức để dẫn dắt, dùng thần thức để khống chế thân thể tiến hành thao tác rất nhỏ, hắn có gì mà làm không được?

Thần Ma có thể làm được việc con người không thể làm, không phải bởi họ có thần thức cường đại sao? Cái mọi người gọi là thành tiên không phải chính là tu luyện với thần thức hoặc linh hồn sao?

Luyện Khí, Ngưng Khí, Kết Đan, ba giai đoạn ban sơ nhất có thể nói chung chung thành tôi rèn với cơ thể.

Thành Anh, Xuất Khiếu, Phân Thần, ba giai đoạn trung gian này lại là tu luyện với thần thức, cái gọi là Nguyên Anh không phải là thể ngưng kết của thần thức sao?

Hợp Thể, Độ Kiếp, Thành Ma, ba giai đoạn cuối cùng này chẳng phải là thần thức hợp nhất với thân thể, cuối cùng cùng tiếp nhận khảo nghiệm của thiên địa, sau đó trải qua phi thăng sao?

Chín giai đoạn tu luyện này cũng cho hắn ảo giác, cho rằng trước Kết Đan thì không cần suy xét tới vấn đề tôi rèn thần thức, thực ra bây giờ nghĩ kỹ lại, từ khi hắn bắt đầu đi vào con đường ma tu, hắn đã liên tục sử dụng và tôi rèn thần thức, chẳng qua không tỉnh táo nhận thức như hiện tại mà thôi.

Đây là khúc xương thứ năm mươi hai dùng để thí nghiệm, thể tích cũng càng ngày càng nhỏ.

Sau khi Truyền Sơn dừng khắc trận đồ, chỉ thấy trên đầu miếng xương có một điểm lóng lánh kỳ lạ, đầu miếng xương trắng xóa dần dần đổi sang màu nâu đất, nhìn kỹ có thể thấy trên đầu miếng xương xuất hiện một vài đường vân kỳ dị.

Truyền Sơn cẩn thận lật xem đầu miếng xương cỡ nhỏ hơn cả móng tay mấy lần, nhắm khoảnh đất trống ngoài cửa ném qua.

"Ầm ầm!" Bụi bặm mù mịt, trên khoảnh đất trống ngoài cửa xuất hiện một cái hố to.

"Thành rồi!" Truyền Sơn vui mừng nhảy dựng lên.

Trong tiếng ầm ầm, tựa hồ tiếng kêu thảm thiết hỗn loạn lẫn trong đó, chẳng qua Truyền Sơn quá đỗi hưng phấn nên hiển nhiên không chú ý tới.

"Thành công rồi! Ka ka! Ta biết làm thế nào rồi! Ta biết là ta nhất định có thể làm được! Ka ka ka!" Truyền Sơn không biết nên biểu đạt vui sướng thế nào, ôm lấy Canh Nhị gặm liền mấy phát.

Gặm đến mức trên cái trán nhỏ tí hin của Canh Nhị nổi lên mấy sợi gân xanh, mái tóc ngắn mềm cũng rối bù.

"Ma ma! Nhị ngốc à, ngươi đúng là phúc tinh của ta! Ca thích ngươi quá đi, nào, để ta hôn cái nào."

"Ầm!" Nghênh đón Truyền Sơn chính là một nắm tay nho nhỏ mềm mềm, nhưng tuyệt đối đầy đủ sức lực.

"Các ngươi… Ai làm?" Tiếng cào tường chói tai vang lên.

Một lớn một nhỏ đang ngươi công ta thủ, tay chân không ngừng giãy dụa cùng nhìn về phía cửa.

Cả người Đào Hoa dính đầy bụi, hoa tươi trên người cũng lộn xộn khắp nơi, đang tàn bạo đứng trước cửa.

Truyền Sơn ôm Canh Nhị dùng chân để trên miệng hắn đi tới trước cửa.

"Nói! Các ngươi không phải cố ý đấy chứ? Không phải các ngươi thấy ta…"

Truyền Sơn cầm lấy nắm đấm nho nhỏ của Canh Nhị lắc lắc với Đào Hoa, giơ chân lên, đóng cửa.

"Ta… ta hận các ngươi !" Cái miệng to đùng lại xuất hiện lần nữa.

Đào Hoa nhấc bàn chân lên muốn đạp tung cửa, nhưng khi bàn chân sắp đụng vào cửa, hắn đã dừng lại.

Đào Hoa chớp hai mắt to, ngậm miệng lại. Hừ hừ, dám đối xử với ta như vậy, nếu ta không thu thập các ngươi, người ta sẽ không tên là Đào Hoa nữa.

Bên trong cánh cửa, Canh Nhị rụt tay chân đối phó kẻ địch lại, hai tay khoanh trước ngực sầu não thở dài.

Truyền Sơn xoa nắn cho y, "Thế làm sao?"

"Phiền phức, đại phiền phức."

"Ý ngươi là Đào Hoa?"

Canh Nhị gật đầu.

"Hắn có thể làm gì chúng ta?"

"Hắn không thể làm gì với chúng ta, hắn chỉ có thể làm người cửu tử nhất sinh mà thôi."

"… Hắn là ai vậy?"

"Hắn là ai không quan trọng, quan trọng là… có lẽ chúng ta phải nghĩ cách rời khỏi Huyết Hồn Hải, không thể ở lại đây nữa."

"Có nghiêm trọng tới mức đó không?"

"Có." Canh nhị nghiêm túc nói: "Hắn đã chủ động tìm ngươi mấy lần?"

"Ácк, ta tính thử. Cộng thêm lần bán hoa ngày hôm trước, ít nhất năm lần."

"Xong…" Mặt Canh Nhị lập tức trở nên trắng bệch.

"Hắn đã từng…" Canh Nhị liếc bên ngoài cửa sổ, hạ giọng, dán bên lỗ tai Truyền Sơn nhỏ giọng nói: "Hắn đã từng quấn lấy một con phượng hoàng bốn lần, chỉ muốn đổi một sợi lông đuôi với người ta, phượng hoàng không chịu, thế là sau đó lông con phượng hoàng kia chả hiểu sao rụng hết, nghe nói đến tận giờ mà lông đuôi cũng chưa mọc dài ra đủ. Ngươi đã từng nghe qua phượn hoàng rụng lông không bằng gà chưa, chính là… nói tới chuyện này đấy."

Thân thể Canh Nhị khẽ run lên.

Ngoài cửa sổ, Đào Hoa đang nhe răng cười âm hiểm với y.

Hu hu, thật là đáng sợ. Canh Nhị nhát gan sợ quá vội ôm lấy cổ Truyền Sơn, quay đầu không dám nhìn ngoài cửa sổ nữa.

"…" Truyền Sơn sờ gáy Canh Nhị, "Trên đời này thực sự có phượng hoàng sao?"

"Ừ."

"Vậy cũng có rồng à?"

"Có."

"Còn có cả con rùa màu trắng à?"

"Đương nhiên là có!" Canh Nhị giận.

Truyền Sơn cười ka ka, "Được rồi, cứ mặc kệ Đào Hoa đáng ghét kia đi, làm xong Ma dực cung rồi hẵng nói."

Canh Nhị ngẩng đầu nhìn Truyền Sơn, miệng phồng lên, suy nghĩ một hồi, đột nhiên quay đầu lườm thằng nhìn lén nghe trộm ngoài cửa sổ một cái.

Ô? Đổi tính rồi à? Đào Hoa nào đó gãi cằm, trong mắt hiện lên một tia sáng ác độc.

Trong tay Canh nhị xuất hiện một tấm bùa, hươ hươ với Đào Hoa.

Đào Hoa… tức giận đến quay phắt đầu đi. Rùa chết tiệt! Sớm muộn rồi cũng sẽ có ngày ngươi biết sự lợi hại của ta.

Canh Nhị thở dài, ngồi phịch người lên cổ tay Truyền Sơn.

Truyền Sơn ôm Canh Nhị, cũng không biết là cố ý hay vô ý, vừa vặn xoay người mặt hướng ra ngoài cửa sổ.

Bộ mặt xương khô âm trầm, không ai có thể nhìn ra được suy nghĩ của hắn, chỉ có hai ngọn lửa linh hồn cực kỳ sáng kia nói rõ nội tâm ma xương khô tuyệt đối không bình tĩnh như vẻ ngoài của hắn.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Bởi vì có Truyền Sơn cung cấp chín cung tên và mũi tên nổ ra lửa với uy lực mạnh làm uy hiếp, khiến cán cân của tộc Một Mắt với tộc Sừng Xà dần dần chậm lại.

Chiến sự tiến vào trạng thái giằng co.

Xương cột sống của Ma dực điểu chỉ có một bộ, để không lãng phí tài liệu, trước khi chế tác Ma dực cung, Truyền Sơn lấy xương khác để thử tay nghề trước. Đồng thời xác định tài liệu làm dây cung và tên.

Để xứng với xương cột sống của Ma dực ddieru, sau khi tìm tất cả tài liệu mà cũng không tìm ra được thứ thích hợp, Canh Nhị luyến tiếc dâng ra một cái gân bò, gân bỏ này đến từ một con Bôn ngưu ma thú (ma thú dạng trâu, bò chạy rất nhanh) đã kết ra được ma đan.

Đối với việc ấy, Truyền Sơn không có gì để nói. Bởi vì nếu như hắn nhớ không lầm, gân bò này chính là một trong những tài liệu tộc Một Mắt người ta đưa tới.

Canh Nhị chỉ điểm cho hắn, chỉ dùng gân bò làm dây cung vẫn không được, còn phải dung hợp lượng kim loại nhất định, để lực đàn hồi và tính dai của dây cung càng mạnh hơn.

Những kim loại ấy đâu có dễ kiếm, tuy Truyền Sơn có thể phân giải từ xung quanh một phần nguyên tố kim loại, nhưng không biết có phải do thảo nguyên cực độ khuyết thiếu nguyên tố kim loại hay không, muốn thu thập được lượng kim loại Canh Nhị nói khá trắc trở, trong đó có vài loại nguyên tố kim loại căn bản không có ở đây.

Khi Mắt To đề xuất ý kiến có thể tiến vào tít sâu trong rừng rậm tìm kiếm những khoáng thạch kim loại ấy, Canh Nhị lắc đầu, lề mề lấy ra vài loại kim loại luyện chế Ma dực cung còn thiếu.

Truyền Sơn đến giờ mới hiểu, thì ra Nhị ngốc này không phải yêu thương gì sợi gân bò kia, mà là tiếc những kim loại dùng để dung hợp luyện chế.

Mũi tên không có tí tí kim loại có ích nào, mà là toàn bộ chọn đá trên Ma đá để luyện chế. Đừng thấy Ma đá cồng kềnh, mũi tên dùng thân thể chúng để luyện ra không những cực kỳ sắc bén, không dễ hủy hoại, hơn nữa phân lượng nhẹ như thân cùng, đồng thời cực kỳ thích hợp khắc trận pháp trên đó.

Lần đầu tiên Truyền Sơn dùng đá thân thể Ma tộc để luyện dụng cụ, nếu không phải Ma đá thoạt trông như tảng đá, sau khi chết càng giống tảng đá, nói không chừng hắn lại phải trải qua một lần tâm ma nữa. Hỗn độn ma công chết tiệt này!

Vạn sự sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông.

Cuối cùng, Truyền Sơn quyết định chế tác Ma dực cung, tộc trưởng tộc Một Mắt tuy không biết Truyền Sơn rốt cục muốn làm ra loại vũ khí gì, nhưng xuất phát từ mục đích thận trọng nào đó, ông vẫn phái một tiểu đội chiến sĩ tộc Một Mắt do tướng quân thứ năm dẫn đầu tới bảo vệ Truyền Sơn và... con của hắn.

Truyền Sơn cẩn thận khống chế độ lửa, dùng Kết hỏa trận vây quanh đồng dẻo thuần khiết, căn cứ theo kinh nghiệm luyện tập trước đó, trước tiên hắn mời Tiểu Lam cùng dùng lửa mạnh luyện hóa đồng dẻo thuần khiết, khi nhìn tới đồng dẻo đó có dấu hiệu bắt đầu luyện hóa, sẽ thu hồi Tiểu Lam lại, dùng tam muội chân hỏa của mình tiến hành thêm một bước luyện hóa nữa.

Sau khi đồng dẻo đó bị luyện hóa hết thành nước, Truyền Sơn dựa theo tỷ lệ, thêm từng nguyên tố kim loại khác vào, hiện tại hắn còn chưa hiểu rõ vì sao phải thêm những kim loại và khoáng vật này, chỉ biết từ trong bài về luyện khí có vài loại kim loại và khoáng vật khi trộn lại với nhau có thêm tác dụng thúc đẩy, có loại kim loại khi chiết xuất ra thì càng cứng hơn, có lúc thì để tăng sự mềm dẻo, tính năng mỗi loại khác nhau, còn phải xem tỷ lệ ngươi thêm tài liệu phụ trợ và tỷ lệ điều phối ra sao nữa.

Canh Nhị nói cho hắn biết, lúc đầu không hiểu thì cũng không sao, chờ sau này luyện khí nhiều rồi, tự nhiên sẽ dần hiểu ra đạo lý trong đó, thậm chí phát hiện ra cách phối hợp luyện chế mới nữa.

Sau khi cho thêm tài liệu khác, màu của đồng dẻo thuần đổi, từ đỏ đậm dần chuyển sang màu đỏ thẫm, cuối cùng biến thành màu đỏ tươi chói mắt. Lúc này, việc thêm nguyên liệu rất là quan trọng, nếu có chút sai lầm thôi, khối đồng dẻo này liền bị bỏ. Những lần luyện tập trước, Truyền Sơn đã dùng hết một phần đồng dẻo thuần, khối còn lại nếu không thể luyện chế thành công, thế thì thanh Ma dực cung kia khỏi cần nói, tự nhiên là cũng không thành công được.

Vừa thấy màu đồng dẻo thuần chuyển sang đỏ tươi, Truyền Sơn lập tức giảm nhiệt độ của Kết hỏa trận xuống thấp nhất, đồng thời vừa chuẩn bị xương cột sống Ma dực điểu thả vào trong Kết hỏa trận. Trên xương cột sống ấy đã khắc chi chít trận đồ.

Truyền Sơn điều khiển đồng dẻo phủ đều lên xương cột sống Ma dực điểu. Điều ấy khó làm nhất, vừa cần đồng thời phủ hết lên xương cột sống, lại cần phủ đều, bất luận chỗ nào thiếu hụt, mỏng chút thôi cũng

không được, mà lúc này nhiệt độ của Kết hỏa trận đã giảm xuống, đồng dẻo tùy thời tùy lúc sẽ ngưng thành thể rắn ngay, tốc độ phủ hơi chậm chút thôi sẽ làm kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Lúc luyện tập trước đó hắn cũng đại khái bị thất bại ở điểm này.

Canh Nhị cũng có chút khẩn trương, đây dù sao cũng là lần đầu tiên Truyền Sơn luyện pháp bảo, trước đó người này chỉ từng luyện pháp khí cấp trung, cấp thấp, khởi đầu lần này có khả năng thất bại rất cao.

Truyền Sơn không có thân thể, nếu có, lúc này, hắn nhất định đã vã đầy mồ hôi.

Phủ thành công rồi! Truyền Sơn không dám chậm trễ, lập tức nâng nhiệt độ của Kết hỏa trận, trước khi đồng dẻo chuyển sang thể rắn đã đem xương cột sống của Ma dực điểu dung hợp hoàn toàn vào.

Nhiệt độ tăng lên không bao lâu, Truyền Sơn lập tức giảm xuống, đây là chỗ khó thứ hai khi luyện Ma dực cung. Nhiệt độ của Kết hỏa trận rất cao, sẽ dẫn đến cột sống của Ma dực điểu gãy, nếu nhiệt độ quá thấp, lại không thể làm đồng dẻo dung hợp hoàn mỹ, chỉ có thể thi thoảng thay đổi nhiệt độ Kết hỏa trận để rèn hai bên, cuối cùng cho hai bên dung hợp làm một thể.

Từng ngày trôi qua, Truyền Sơn hóa thân thành thợ chế lửa, tất cả tinh thần đều chú ý vào sự biến hóa của độ lửa Kết hỏa trận, không dám phân tâm chút nào.

Năm ngày năm đêm trôi qua, xương cột sống Ma dực điểu và đồng dẻo thuần trong Kết hỏa trận đã không chia ra được hai bên, bất luận kẻ nào thấy cột sống Ma dực điểu vào lúc này đều cho rằng màu vốn có của nó là đỏ tươi, hình dáng như rất nặng.

Thấy sắp tới giây phút trọng yếu, bước cuối cùng luyện chế thân Ma dực cung, chính là làm rắn những trận pháp cần khắc trên thân cung, những trận pháp này khác với những trận pháp khắc lúc đầu, nếu trận pháp khắc ngay từ đầu là căn bản thì bây giờ chính là thêm thành quả. Nếu Truyền Sơn không được lĩnh ngộ khắc trận trong thần thức trước đó thì bước này chỉ là vọng tưởng.

Truyền Sơn từ từ giảm nhiệt độ của Kết hỏa trận lại, hết sức chăm chú chú ý biến hóa trạng thái của thân Ma dực cung.

Nhiệt độ xuống thấp, mặt ngoài thân Ma dực cung từ từ chuyển thành thể rắn, ngay khi mặt ngoài thân Ma dực cung ngưng thành thể rắn, còn chưa hoàn toàn thành hình, Truyền Sơn cấp tốc xóa Kết hỏa trận, mười ngón bắn liền, làn gió tạo thành từ dao động giữa các ngón tay biến thành lưỡi dao, dùng thần thức làm mắt, lấy nhỏ hóa lớn, nhanh chóng khắc lên bốn trận pháp ở mặt ngoài thân Ma dực cung hữu hạn.

Bốn trận pháp chia làm Trận pháp hối hả, Trận pháp cân chỉnh mục tiêu, Trận pháp thúc đẩy lực lượng và Trận pháp truyền lửa sau khi được Truyền Sơn tự thay đổi.

Giờ này khắc này đã không được phép có một chút lệch lạc, nếu như đã tới tận lúc này rồi, khắc trận có sai lầm gì, thế thì Truyền Sơn đúng là phải thổ huyết.

Tiểu Canh N hị cũng hiểu đã tới giờ phút khẩn cấp, bất chấp tàng tư, móc ra mười ba tấm bùa làm trận pháp phòng thủ nghiêm mật xung quanh Truyền Sơn.

Trước mắt Truyền Sơn hoa lên, đây là hiện tượng sử dụng thần thức quá độ.

Tiểu Canh Nhị vừa thấy không ổn, liền nhanh chóng lấy một cái bình sứ nhỏ ra, đổ một viên dược hoàn màu vàng nhạt, nhanh chóng nhét vào trong miệng Truyền Sơn, lúc này y cũng không còn để ý gì được tới tiếc nuối nữa.

Dược hoàn vào miệng biến hóa, thần thức nhất thời tỉnh táo. Truyền Sơn không có thời gian phân thần suy nghĩ đây là dược gì, cũng không hiểu được là ai cho hắn ăn, hắn chỉ biết phải nhân cơ hội này nhanh chóng khắc xong trận pháp, trễ một giây thôi, một khi thân Ma dực cung cứng lại, trận pháp này có khắc lên cũng vô dụng.

Ký hiệu cuối cùng của trận pháp truyền lửa kết thúc, thân cung đỏ tươi bỗng nhiên co rút nhanh chóng, lập tức tản ra bốn quầng sáng.

Thành công!

Không thể thư giãn, còn dây cung nữa.

Ma dực cung quái lạ này khác với cung tên bình thường, dây cung phải vít lên thân cung trong vòng mười hai canh giờ khi thân cung làm xong, bằng không uy lực của Ma dực cung sẽ giảm uy lực rất nhiều, bảo bối vốn có thể trở thành pháp bảo cấp thấp thoáng cái sẽ giảm xuống thành pháp khí cấp trung. Dây cung xong xuôi rồi vẫn không thể hạ xuống, dây cung không còn hoặc là đứt thì cung này cũng bị hỏng. Khác với cung tên khác, dây cung hỏng rồi vẫn có thể buộc lại lần nữa.

Truyền Sơn vận chuyển công lực một vòng, lần thứ hai đánh ra thủ quyết dùng tam muội chân hỏa bố trí ra một Kết hỏa trận. Hai Kết hỏa trận, một dùng để bảo trì trạng thái và nhiệt độ cho thân cung, một thì phụ trách luyện chế dây cung, khống chế độ lửa khác biệt, điều này đối với hắn tuyệt đối là một loại khiêu chiến, cũng may lúc trước thử tay nghề đã từng luyện tập hơn trăm lần, kể cũng không sợ lúc này sẽ tự dưng xảy ra vấn đề.

Thế nhưng chuyện không có gì là tuyệt đối!

Truyền Sơn cho rằng lúc không có vấn đề thì vấn đề nó lại tới.

77. Quyển 7 - Chương 10

Truyền Sơn đang luyện chế bước cuối cùng khi chế tác Ma dực cung, kết hợp tiến hành thân cung và dây cung lại với nhau, chỉ cần coi giữ lò qua được ba ngày, để thân cung và dây cung hoàn toàn dung hợp thành một thể, cũng thêm vào máu tươi của tộc Một Mắt khi nó thành hình thì chiếc cung này, sau khi thành công đã có thể trở thành pháp bảo chỉ riêng tộc Một Mắt có mà thôi, dù sau đó các chủng tộc khác có đạt được pháp bảo này cũng không thể phát huynh được sáu phần uy lực.

"Ầm!"

Căn nhà gỗ Truyền Sơn náu mình bỗng dưng tán thành mảnh nhỏ, người từ trong nhà gỗ cũng xuất hiện.

"Bảo vệ Truyền Sơn huynh đệ!"

Theo tiếng hô của Mắt To, chiến sĩ tộc Một Mắt bị công kích của tộc Sừng Xà ép tách ra nhanh chóng xúm lại, cả đám cầm gậy gỗ trong tay mặt hướng ra ngoài kết thành hình vòng tròn, vững vàng bảo hộ Truyền Sơn và Canh Nhị ở vòng trong.

"Nha, ta đã bảo mà, loại pháp khí này không phải do Ma tộc Huyết Hồn Hải ta luyện chế ra, tộc Một Mắt quả nhiên cấu kết với người từ ngoài tới luyện chế pháp bảo công kích, phế cái tên người từ ngoài tới không có mắt kia đi!"

Chuyện Truyền Sơn giúp tộc Một Mắt luyện vũ khí, mặc dù có tộc trưởng tộc Một Mắt hạ mật lệnh, nơi ở của Truyền Sơn cũng được bảo hộ kỹ, nhưng bởi vì có nhiều người nhiều miệng, hơn nữa tâm lý trẻ nhỏ thích khoe khoang, cuối cùng vẫn bị truyền ra ngoài. Hôm nay cuối cùng cũng bị người tìm tới cửa.

"Các ngươi sao có thể không tuân thủ ước định từ xưa? Trong lúc chiến tranh không cho phép đánh vào hậu phương, lẽ nào các ngươi quên hết rồi sao?" Đây là tiếng hô của một vị chiến sĩ tộc Một Mắt nào đó phẫn nộ.

"Rõ ràng các ngươi phá hỏng ước định trước, ai bảo các ngươi tìm người từ ngoài tới luyện chế pháp bảo!" Tiếng gào từ trận doanh của tộc Một Mắt còn gào to hơn nữa.

"Nói bậy! Trong ước định từ xưa căn bản không có!"

"Bây giờ có!"

"Các ngươi trơ tráo!"

"Ngươi nói ai trơ tráo? Ngươi dùng pháp bảo của người từ ngoài tới công kích chúng ta thì không trơ tráo sao? Các ngươi những tên thô lỗ cục cằn vừa thối vừa bẩn, mấy ngày nay các ngươi dùng pháp bảo của người từ ngoài tới đã hại chết bao nhiêu tộc nhân của chúng ta rồi?"

"Các ngươi cũng giết bao nhiêu tộc nhân của bọn tau, các ngươi còn lấy trẻ nhỏ của bọn tau làm thức ăn! Các ngươi còn tởm hơn!"

Nếu lúc này Truyền Sơn có thể phân tâm, hắn nhất định sẽ nghe ra giọng nói trong trận cãi vã bên tộc Sừng Xà khá quen thuộc với hắn. Người tới không phải ai khác, chính là vị mỹ nữ Tư Nạp của tộc Sừng Xà đã coi trọng hắn ở thánh địa Tiễn tộc, muốn gả cho hắn.

"Trịnh tôn giả, ngươi nói muốn giúp chúng ta, ngươi xem đi, người từ ngoài tới kia ở chỗ này, ngươi chỉ cần giết hắn thôi, chúng ta đồng ý trả thù lao hậu hĩnh cho ngươi, hơn nữa người ta cũng có thể..." Lúc này Tư Nạp thoạt nhìn không khác gì mấy với nữ tử nhân loại, bộ ngực lộ non nửa, e thẹn dựa sát vào một gã Ma tu nhân loại.

Ma tu kia thoạt trông tầm hai mươi mấy, nhưng chỉ cần là tu giả đều biết không thể nhìn vẻ ngoài của tu giả mà phán đoán tuổi tác gã, nói không chừng vị Trịnh tôn giả thoạt nhìn như công tử nhà giàu có này đã hơn một nghìn tuổi rồi ấy.

Ma tu được xưng là Trịnh tôn giả rất lãnh đạm, cũng không thấy Tư Nạp xinh đẹp đáng yêu mà kính trọng vài phần với nàng, mặc nàng ăn nói nũng nịu câu hồn, chỉ tỉ mỉ quan sát ma xương khô hắc y được tộc Một Mắt bảo vệ qua khe hở.

"Tôn giả." Có Ma tu cũng là người từ ngoài tới tiến lên một bước, tựa hồ có lời muốn nói.

"Đã thấy chưa?" Trịnh tôn giả bỗng nhiên mở miệng hỏi nói.

"Rồi."

"Tam muội chân hỏa không có gì ngạc nhiên, nhưng lấy trận pháp làm căn bản, thiên địa làm lò, bản tôn mới chỉ nghe qua, chưa từng nghĩ tới lại thấy được nó trên người một ma xương khô nho nhỏ trong Huyết Hồn Hải.

"Ý của Tôn giả là?"

Vẻ mặt Trịnh tôn giả lạnh lẽo. Gã tiếp nhận công việc thuê của tộc Sừng Xà, chẳng qua là muốn nhận âm tinh của một trăm vị nữ tử tộc Sừng Xà chưa phá thân mà đối phương có thể cống hiến, Tước La Đan gã muốn luyện chế vừa vặn thiếu vị thuốc quan trọng ấy.

Vốn dĩ nhiệm vụ của gã là chỉ cần giết được luyện khí sư luyện khí giúp tộc Một Mắt là được, nhưng bây giờ gã đã thay đổi chủ ý rồi.

Một luyện khí sư chỉ dùng thủ pháp tồn tại trong truyền thuyết viễn cổ để luyện khí, mặc kệ hiện tại tu vi của hắn ra sao, phẩm cấp pháp bảo luyện chế ra thế nào, khả năng tương lai gần như có thể nói là vô hạn, chỉ cần hắn có thể sống sót.

Người như vậy dù cho tương lai trở thành tông sư luyện khí cũng rất có khả năng, mà người như thế là nhân tài cực kỳ quý giá đối với bất kỳ một môn phái nào đi nữa, dù không thể sử dụng cho mình, chỉ cần có thể đạt được khẩu quyết tu hành và thủ pháp luyện khí mà hắn lấy thiên địa làm lò thôi, cũng đủ là một sự phát triển lớn đối với môn phái.

Trịnh tôn giả là một vị luyện đan sư lừng lẫy tiếng tăm, tu vi đã đạt Phân Thần Kỳ của Thanh Ngọc Tinh Thanh Ngọc Môn, thủ pháp mà Truyền Sơn dùng để luyện khí làm bản thân hắn còn chảy dãi chứ nói chi những Ma tu luyện khí sư tới theo nữa.

"Thân là Ma tu nhân loại lại đi luyện chế pháp khí pháp bảo mà chỉ có nhân loại chúng ta mới sử dụng cho thổ dân ở đây, ma xương khô này rõ ràng đã làm trái với lợi ích của tu giả chúng ta." Một Ma tu mở miệng nói.

Sắc mặt của Tư Nạp có chút thay đổi, những người từ ngoài tới này quả nhiên cũng không phải kẻ tốt đẹp gì, dám trước mặt nàng nói họ là thổ dân, cái giọng điệu cao cao tại thượng đó rõ ràng là không coi Ma tộc

ở Huyết Hồn Hải là chủng tộc ngang hàng.

Trịnh tôn giả đột nhiên quay đầu nhìn về phía Tư Nạp, bắt lấy bộ ngực bồ câu của nàng, bóp nắn mấy cái rồi nói: "Âm tinh của một trăm năm mươi xử nữ, ngươi và tỷ tỷ ngươi đêm nay cùng tới hầu hạ bản tôn đi."

Mặt Tư Nạp sầm xuống.

"Thế nào? Không muốn?"

Tư Nạp đang định mở miệng, chợt nghe đằng sau có tiếng ho khan.

Tư Nạp biến sắc, rút lại lời muốn nói ra miệng. Tuy nàng thân là người chỉ huy của trận đột kích lần này, nhưng cũng không dám cãi ý của người vừa ho khan kia, chỉ có thể cười gượng rồi nói: "Tư Nạp và tỷ tỷ cùng tới hầu hạ ngài không thành vấn đề, nhưng âm tinh của một trăm năm mươi nữ tử tộc ta, điều này cần tộc trưởng đồng ý."

"Hừ! Cái thứ gì chứ? Chẳng qua là một đám kỹ nữ ai cũng có thể làm chồng được, Trịnh tôn giả có thể để ý tới nữ tử tộc Sừng Xà các ngươi, đó là vinh hạnh của các ngươi! Đừng nói một trăm năm mươi, kể cả là một nghìn năm trăm, các ngươi cũng chỉ nên quỳ xuống kính dâng." Ma tu vừa nói vẻ mặt khinh thường.

Tư Nạp cúi đầu, trong mắt âm ngoan lóe qua.

"Được rồi, Trầm Bân, đuổi tộc Một Mắt đi, luyện khí sư kia bản tôn cần còn sống."

"Vâng, tôn giả."

Truyền Sơn vốn khinh thường chuyện xảy ra bên ngoài, hiện tại hắn toàn thân tâm đều chỉ tập trung lên việc dung hợp Ma dực cung. Đây chính là vũ khí đầu tiên cấp pháp bảo hắn luyện ra được, nếu luyện chế tốt, đây là một chiếc pháp bảo thứ cấp uy lực lớn, dù chống lại tu giả Nguyên Anh Kỳ cũng có khả năng giết được.

Truyền Sơn mặc kệ chuyện bên ngoài, nhưng Canh Nhị không thể.

Nếu không phải y dùng bùa bảo vệ thì công kích phá nhà vừa rồi rất có khả năng đã ảnh hưởng tới La xui xẻo, tâm thần luyện khí đó mà chia ra, đừng nói pháp bảo không luyện được, ngay tới cả người có một vết thương nhẹ thôi cũng đã là chuyện may mắn rồi.

Ừm, bốn gã Ma tu thì có tới ba kẻ là Ngưng Khí Kỳ 3, còn một kẻ là Phân Thần Kỳ rồi cơ, xem ra tộc Sừng Xà lần này trút hết vốn đây.

Canh Nhị hiểu rõ, ở trước mặt tu giả Phân Thần Kỳ, phần lớn chiến sĩ tộc Một Mắt tu vi chỉ mới bỡ ngỡ ở Ngưng Khí Kỳ căn bản không chống đỡ được một lần xuất lực.

Kẻ vừa mới ra tay phá nhà có lẽ là một kẻ Ma tu trong ba kẻ Ngưng Khí Kỳ, không biết Phân Thần Kỳ kia có tự mình ra tay không, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn tựa hồ không giống có ý ra tay.

Đào Hoa thối, bình thường ngươi không phải thích xuất hiện đột ngột lắm sao, sao lúc này vẫn chưa tới?

Đào Hoa tới rồi, nhưng mà trốn ở trong một đám Ma tộc xem náo nhiệt từ xa cơ.

Ai nha, chỗ người ta bây giờ có rất nhiều con sâu đáng ghét, bình thường bắt sâu còn không kịp, sao có thời gian tới quản những chuyện vớ vẩn này, huống chi hiện tại tu vi của người ta chỉ có Ngưng Khí Kỳ 3, chỉ hơn chút đỉnh so với rùa chết tiệt nhà ngươi thôi à.

Hơn nữa, ở đây còn có một vị Phân Thần Kỳ tai to mặt lớn, nếu hắn ta chủ động ra mặt, vậy không phải cũng ngu như con rùa kia sao?

Đào Hoa lấy ra một tấm gương đồng, soi bông hoa đào cắm bên tai, say sưa nhìn bóng mình trong gương, thỏa mãn rồi thì thu cái gương lại tiếp tục coi hí.

Ai nha nha, hắn ta tuyệt đối không có ý trả thù đâu, đây đều là thiên ý a thiên ý a. Hắn ta còn chưa bắt đầu trả thù mà!

"Tôn giả, ở kia có một đứa trẻ…" Trầm Bân thấp giọng hỏi.

"Trẻ con?" Trịnh tôn giả cau mày, "Bản tôn nhớ kỹ trước đó có người kể âm thai ngàn năm xuất thế ở Huyết Hồn Hải, có phải chính là nó hay không?"

"Vâng, tôn giả ngài nói rất đúng."

"Ừm, âm thai ngàn năm, đây chính là bảo bối có thể gặp chứ không thể cầu." Trịnh tôn giả cực kỳ suồng sã giỡ trò với Tư Nạp trong lòng, sắc mặt vẫn lạnh lẽo như cũ, sức dưới tay không có chút thương hại nào.

Trong miệng Tư Nạp phát ra tiếng rên rỉ cực tiêu hồn, áo tơ mỏng trên người cũng tụt gần hết, làm mấy Ma tộc xem náo nhiệt xung quanh đều hít nước bọt. Nhưng Tư Nạp có thực sự cảm thấy tiêu hồn như vậy hay không thì chỉ có mình nàng ta biết.

Tộc Sừng Xà đi theo đằng sau Tư Nạp đã chẳng còn lạ gì với tình cảnh này, cả đám liều mạng cãi vã với tộc Một Mắt, tựa hồ ai cũng không chú ý tới sự thay đổi của đồng bạn mình.

"Trịnh tôn giả, phiền các ngươi nhanh chóng ra tay được không? Đợi lát nữa chủ doanh tộc Một Mắt nhận được tin tức, quân tinh nhuệ của họ tới thì có mà…"

"Ta cho ngươi nói chuyện rồi sao?" Trịnh tôn giả tát mỹ nữ xà trong lòng một phát ngã lăn xuống đất.

Tư Nạp che mặt, nước mắt rơi tí tách. Người từ ngoài tới chết tiệt, ngươi chờ đó cho lão nương! Tỷ muội lão nương không tìm cách hút khô ngươi, sau này lão nương sẽ không lập gia đình nữa!

"Tôn giả, ngài yên tâm, tại hạ nhất định giúp ngài lấy đứa trẻ kia một cách hoàn chỉnh." Trầm Bân tham lam khinh thường liếc Tư Nạp người ngợm trần truồng, đang khóc hu hu, quay đầu đánh mắt ra hiệu với đồng bạn.

Trịnh tôn giả "ừ" một tiếng không rõ ràng, chỉ nhìn kỹ nhất cử nhất động của Truyền Sơn, thỉnh thoảng lại liếc sang đứa trẻ ngồi bên cạnh hắn.

Ba gã Ma tu Ngưng Khí Kỳ 3 nhất tề sải lên trước một bước. Trước đây họ cũng không quen nhau, đều là tiến vào Huyết Hồn Hải để tôi rèn, tiếp nhận công việc thuê của tộc Sừng Xà nên mới tụ tập lại. Hiện ở đây có vị Phân Thần Kỳ tai to mặt lớn này, ba người không dám làm bộ làm tịch, rất tự nhiên kết thành một tổ ba người công kích, dẫn đầu phát động công kích với tộc Một Mắt.

"Có cần giúp đỡ hay không?"

"Nhưng mà người từ ngoài tới thoạt nhìn rất lợi hại."

Các Ma tộc xem náo nhiệt khe khẽ nói nhỏ. Tuy họ xuất hiện ở hậu phương tộc Một Mắt, nhưng không nhận nhiệm vụ đánh thuê nên không cần tiến lên giúp đỡ. Đây có lẽ cũng là phong thổ nhân tình đặc biệt trong Huyết Hồn Hải, đổi lại là cố hương của Truyền Sơn, lúc này người cùng một trận doanh bất kể có nhận nhiệm vụ hay không, sợ rằng chín phần mười đều sẽ chung mối thù cùng nhau chống địch, ít nhất cũng không đứng một bên xem náo nhiệt như thế này.

"Gã cũng dám đánh nữ tử tộc Sừng Xà, còn đánh ngay trước mặt bao nhiêu người tộc Sừng Xà như thế, người này ta thấy là đừng nghĩ sống rời khỏi Huyết Hồn Hải rồi."

"Cũng chưa chắc. Hắn dám chủ động trêu chọc nữ tử tộc Sừng Xà, tu vi ít nhất cũng hơn đám đàn bà kia ba cấp, bằng không cũng chỉ có nước bị hút khô. Ừm, ta cảm thấy tên kia còn lợi hại hơn tộc trưởng của chúng ta." Đây là người của Tiễn tộc giữ thế trung lập, nghe nói tộc Sừng Xà tới đánh người từ ngoài tới giúp tộc Một Mắt luyện khí, đệ tử Tiễn tộc ở hậu phương tộc Một Mắt lập tức truyền tin về.

Những suy nghĩ này của Tiễn tộc rất đơn giản, đây chính là đối thủ cạnh tranh phá hủy mối buôn bán của họ, không thể trực tiếp đối phó hắn thì nhìn hắn bị người đánh cũng rất sướng.

Quách Khanh tự nhiên cũng chú ý tới sự thay đổi ở đây, nhưng lúc hắn ta cảm giác được cao thủ tới gần đã thu Linh lung bảo ốc lại. Không phải sợ, mà là không muốn bị làm phiền. Đối với tu giả, ngoại trừ tán tiên, tán ma, những tu giả Hợp thể như hắn ta chính là sự tồn tại tối cao nhất.

Ở bên ngoài, một cao thủ Phân Thần Kỳ trên cơ bản đã có thể tung hoành một phương, đây cũng là nguyên nhân gã được coi là tôn giả. Mà tu giả hậu kỳ Hợp Thể Kỳ gần như không có, căn bản rất ít xuất hiện trên thế gian, đối với họ thì bất luận ân oán tình thù gì cũng không quan trọng bằng việc độ kiếp thành tiên

thành ma cả. Đương nhiên, nếu là đại nạn cướp vợ giết con, diệt môn tuyệt tự thì họ chắc chắn là phải ra mặt rồi.

Chẳng hạn như bây giờ ấy, ma xương khô và đứa trẻ kia tuy có nghĩa hàng xóm với hắn, nhưng cảm tình đôi bên còn chưa tới mức hắn phải ra mặt.

Tu giả tu giả, nhất là Ma tu, không trải qua nhiều đau khổ sao có thể tu thành ma thực chứ?

Quách Khanh sống đến bây giờ cũng biết, người có giao tình thực sự rất nhiều, kể cả thân nhân của hắn, thậm chí phụ mẫu huynh đệ, tử nữ thê thiếp (con trai, con gái, vợ, vợ nhỏ), những người ấy không phải cũng chết rồi sao? Ngay từ đầu hắn còn khổ sở, sau thì dù tận mắt thấy họ chết đi thì cũng chỉ thở dài một tiếng mà thôi.

Thực ra không phải hắn quá lạnh nhạt, mà tu giả tu đến cảnh giới như hắn thì đều na ná như thế. Họ đã nhìn thấy quá nhiều sinh tử, truy tìm ý nghĩa sâu xa của thiên địa làm sao có thể quan tâm tới sự sống chết của hai con người nho nhỏ xa lạ?

Tư Nạp đã bò dậy, ba Ma tu đã phát động công kích với tộc Một Mắt, nhưng những chiến sĩ tộc Một Mắt tới đây bảo vệ Truyền Sơn cũng có tu vi không yếu, người tu vi yếu nhất thì tu vi cũng ở Ngưng Khí Kỳ 2. Công kích của ba gã Ma tu ít ỏi này muốn phá vỡ vòng bảo hộ của họ căn bản là không có khả năng.

Ba Ma tu thấy công kích lâu mà không có tác dụng, cảm giác rất mất mặt, nhất là ở trước mặt vị tai to mặt lớn và nhiều thổ dân như thế. Ba người gần như đồng thời dùng pháp khí của mình.

Ba pháp khí cấp cao vừa xuất hiện, lập tức xuất hiện khác biệt. Tộc Một Mắt dù có mạnh thì cũng chỉ mạnh về mặt thân thể, gậy gỗ công kích trên tay đâu có bì được với pháp khí vừa có thể đánh xa, vừa có thể đánh gần như họ.

Các Ma tộc xem náo nhiệt cũng trở nên kích động, còn có người vỗ tay nữa. Chỉ vì ba pháp khí đang công kích thì phát ra ánh sáng rực rỡ kia.

Có pháp khí hình đĩa phát ra ánh sáng bảy màu rực rỡ khi lượn vòng, được chúng Ma tộc nhiệt liệt hoanh nghênh, chỉ cần pháp khí hình đĩa đó vừa ra, chúng Ma tộc đã hú lên trợ uy.

So với ba gã Ma tu diễu võ dương oai, các chiến sĩ tộc Một Mắt bắt đầu xuất hiện người bị thương, vòng bảo hộ cũng bắt đầu thu nhỏ lại.

Thần sắc Mắt to cứng lại, nhìn về phía quan chỉ huy vẫn không hề ra tay.

Tên tướng quân thứ năm của tộc Một Mắt này đang ở thì tráng niên, chiều cao thậm chí còn hơn Mắt To một cái đầu, hắn vẫn bình tĩnh quan sát tình thế, đến ngay cả chiến sĩ phe mình liên tục bị thương cũng không ra tay, càng không có bất luận chỉ thị gì.

"Ngũ tướng quân, tụi tau không thể bị đánh mãi thế được. Người đưa tin đã đi rồi, nhưng ít nhất cũng phải nửa canh giờ nữa, chủ quân bên kia mới có thể điều chiến sĩ tinh nhuệ tới đây trợ giúp được." Mắt To gấp đến độ đầu đổ đầy mồ hôi.

Người được gọi là Ngũ tướng quân tộc Một Mắt liếc Mắt To một cái, Mắt To lập tức ngậm miệng, mắt cũng nhìn thẳng về phía trước không dám nhìn lung tung nữa.

Lại có thêm hai chiến sĩ tộc Một Mắt bị thương, Ngũ tướng quân tính thời gian cuối cùng giơ cổ tay lên, đoạn quát một tiếng: "Biến trận! Tam trọng doanh, chín, mười hai, ba."

Trận doanh bảo hộ của chiến sĩ tộc Mộ Mắt lập tức xuất hiện thay đổi, vòng bảo hộ vốn là một vòng tròn lớn lập tức tản ra biến thành ba vòng trong ngoài.

Vòng thứ nhất chín người, ba người một tổ đánh về phía một Ma tu, họ định dùng cận chiến để đối phó ba gã Ma tu này.

Vòng thứ hai mười hai người, cứ cách một khoảng thời gian thì ném mạnh một cây gậy gỗ, lấy năng lực đánh từ xa để đối kháng ba Ma tu kia.

Vòng thứ ba chỉ có ba người, nhưng tu vi của ba người này cũng là cao nhất, tính cả ngũ tướng quân đứng ở phòng tuyến cuối cùng.

"Hử?" Sắc mặt của Trịnh tôn giả cuối cùng cũng có sự thay đổi, tựa hồ cũng khá giật mình.

"Quan chỉ huy? Những người này đều là binh sĩ? Ở đây lại có cả quân đội hiểu cách bày binh bố trận?"

Là một tu giả đã tu tới Phân Thần Kỳ tự nhiên biết sự đáng sợ của quân đội chống lại cá nhân, dù là một cao thủ Kết Đan Kỳ đối mặt với một đội binh sĩ Ngưng Khí Kỳ có chỉ huy thì đại khái cũng chỉ có nước chạy trốn.

Xem ra gã không ra tay thì không được rồi. Trịnh tôn giả cười nhạt, nếu như không phải vì muốn tay Luyện khí sư kia còn sống, những thổ dân ở đây này đừng nghĩ sống sót được.

Ngũ tướng quân một mực chú ý Trịnh tôn giả nhìn như tu vi cao nhất kia, trước đó hắn không trực tiếp ra chỉ thị, chính là vì để kéo dài thời gian. Tuy hắn không nhìn ra được thực lực của người từ ngoài tới này rốt cuộc ra làm sao, nhưng kinh nghiệm nhiều năm cho hắn biết, người này chỉ cần vừa ra tay, dù cho có thêm một đội quân nữa cũng không chống đỡ được.

Nhưng hắn thật không ngờ trên tay ba kẻ Ma tu kia đều có pháp khí, khiến kế hoạch kéo dài của hắn không thể thành hiện thực, thấy nguy sắp tới, hắn chỉ có thể bại lộ thủ đoạn công phòng cuối cùng. Đồng dạng, cũng đưa tới kẻ địch đáng kiêng kỵ nhất.

Chiến sĩ tinh nhuệ tộc Một Mắt nhận được tin tức đều cố chạy về phía này, về tình về lý họ đều không thể để La Truyền Sơn mất mát gì, huống chi hậu phương của họ bị kẻ địch công phá, tuy đối phương làm trái với công ước chiến tranh từ xưa của Huyết Hồn Hải, nhưng sơ sẩy như vậy cũng đủ lăng nhục họ rồi.

Đào Hoa hưng phấn bắt lấy cánh tay một kẻ rồi cắn. Ai nha nha, cao thủ cuối cùng đã ra tay rồi, rùa chết tiệt sắp xui xẻo rồi, oa ha ha!

"Nương ai! Đau chết tau rồi! Đào Hoa ngươi buông miệng mau, a a a !"

"Ha ha ha, thảm quá thảm quá, Đào Hoa ra sức cắn, hắn cắn gãy luôn cả cánh tay kìa!" Tộc tinh tinh mỗi người sung sướng hả hê vừa cười vừa nhảy, chỉ vào kẻ xui xẻo mà cười nhạo.

"Ồn chết đi được! Câm miệng hết cho ta!" Đào Hoa đẩy cánh tay của kẻ xui xẻo ra, đạp chân phát lên một đại tinh tinh đang cười man rợ.

"A !"

"Ầm!"

"A" là tiếng kêu thảm thiết của Ma tộc tinh tinh, tiếng nổ vang lại là tiếng phát ra do Trịnh tôn giả đẩy mấy chiến sĩ tộc Một Mắt đập lên trận pháp phòng thủ do Canh Nhị bày ra.

"Kết giới? Không, có thể ngăn được lực đánh của bản tôn, đây là... trận pháp?" Trịnh tôn giả đứng giữa không trung, nhìn từ trên cao xuống quan sát trận pháp phòng thủ – nơi vừa phát ra ánh huỳnh quang.

Không ngờ, thực là không ngờ. Cứ tưởng chẳng qua là một tay luyện khí sư bình thường nằm giữa phương pháp luyện khí đặc biệt, thế mà lại là một Trận tu tinh thông cả trận pháp nữa!

Trên mặt Trịnh tôn giả xuất hiện vẻ hưng phấn, đó là hưng phấn khi gặp được cao thủ cuối cùng, dù đối thủ của hắn chỉ là một trận pháp.

Được! Bản tôn thật muốn xem trận pháp bảo vệ này của ngươi rốt cuộc có thể ngăn được mấy lần công kích của bản tôn?

Tiểu Canh Nhị tội nghiệp mà ngó Truyền Sơn đang chăm chú, lại ngẩng đầu nhìn Ma tu Phân Thần Kỳ đang di động trên cao, hu hu! Biết ngay tên xui xẻo này không tốt đẹp gì mà.

Đáng thương cho thân thể y giảm hết lần này tới lần khác, bao nhiêu tích lũy cứ dần dần tiêu hao!

Y tu một thân thể dễ thế sao! Hu hu!

“Họ La kia, nếu không phải thấy ngươi bị người hủy tanh bành, xương cũng không đầy đủ thì ta sẽ không dùng, dùng… Oa, ta tiếc a!”

Đứa bé nho nhỏ sờ tấm bùa trong tay, đau lòng xuýt xoa.

“Ngươi biết làm tấm bùa này phiền phức thế nào không? Khi đó ta vừa tu được thân thể, vì chế tác một chút đồ giữ mạnh, lên núi đao xuống biển lửa, ăn gió nằm sương, chịu biết bao đau khổ, biết bao tội lỗi, cơm cũng không ăn, vất vả lắm mới thu thập đủ tài liệu chế ra tấm bùa này. Thời gian lâu như thế, ta mới chỉ dùng hai tấm, thế nhưng ta mới quen ngươi được bao lâu? Thế mà đã phải tung ra một tấm bùa giữ mạng rồi…”

Canh Nhị thầm gào thét, ban đầu y không nên dính vào với người này, đến Hậu Thổ Tinh rồi thì mỗi kẻ đi một đường mới đúng.

Lúc đó sao y lại ở bên cạnh quỷ xui xẻo này chứ? Vì sao chứ?

Y nhớ rất rõ, khoảng thời gian đó y không uống nhầm thuốc, cũng không bị ai đánh vào đầu.

Kỳ lạ, thực sự là quá kỳ quái!

A! Canh Nhị vỗ ót, lẽ nào đây nghiệt duyên nhân gian kể sao?

“Ầm!”

Trận pháp bảo hộ Truyền Sơn rung lên, ánh lửa trong hai tròng mắt Truyền Sơn cũng bập bùng.

Cao thủ Phân Thần Kỳ không hổ là Phân Thần kỳ, pháp bảo chưa dùng mà đã đại sát tứ phương, làm đội quân do ngũ tướng quân chỉ huy bị đánh tan tác tả tơi.

Ba Ma tu thấy tôn giả ra tay, lập tức cùng thu tay lại. Đây không phải lúc giúp đồng bạn, đối với những tiền bối tai to mặt lớn, một tiểu Ma tu Ngưng Khí Kỳ như ngươi ra tay không phải giúp đỡ, đó là nhục nhã trắng trợn.

“Canh Nhị, bảo Mắt To vào đây!”

Canh Nhị đang chuẩn bị dùng tấm bùa giữ mạng, chợt nghe Truyền Sơn gào bên tai y.

Ha? Lúc này bảo Mắt To vào? Ngươi muốn chết à?

“Nhanh lên một chút!”

Canh Nhị tay kẹp bùa bắt đầu do dự, là bỏ cái Ma dực cung này, hay bỏ cái mạng của họ La kia?

“Canh Nhị!”

“Đây là yêu cầu của ngươi, đừng có hối đấy.” Tiểu Canh Nhị cắn răng một cái, mở một góc trận pháp hô to với bên ngoài: “Mắt To, vào! Mau!”

Mắt To nghe thấy tiếng la của trẻ con, kinh ngạc quay đầu lại.

“Ngươi ngốc gì đó? Mau vào!” Canh Nhị gấp quá kêu to.

Mắt To nhìn ngũ tướng quân bên cạnh, hắn lo mình đi rồi sẽ ảnh hưởng tới phòng tuyến cuối cùng, tuy bây giờ phòng tuyến này không còn nhiều tác dụng.

Mắt To cũng cảm thấy người từ ngoài tới trên cao kia cũng chưa xuất hết toàn lực, tựa hồ đang cố kỵ điều gì, bằng không họ có thể đã chết hết cả.

“Đi vào!” Ngũ tướng quân thấy Canh Nhị sốt ruột, thuận thế đẩy Mắt To một cái.

Mắt To thuận theo lực đẩy chạy vào trong trận pháp.

Trịnh tôn giả trên cao vẫn không nhìn rõ được trận pháp, càng không tìm được then chốt phá trận mà giận dữ, vừa thấy có người vào trận, nào còn có thể bỏ lỡ cơ hội trước mắt. Lập tức hạ xuống, cấp tốc xong theo Mắt To vào trận.

"Nha!" Canh Nhị vừa thấy Ma tu Phân Thần Kỳ kia kề sát Mắt To xông vào, khẩn trương quá liền không suy xét được gì, tung tấm bùa giữ mạng vẫn kẹp trong tay ra ngoài.

Trịnh tôn giả vẫn không coi tấm bùa đứa trẻ ném ra gì, dù thấy tấm bùa bay tới phía gã cũng chỉ thuận tay vung lên, chân áp sát Truyền Sơn đang luyện khí.

Còn về Mắt To đồng thời vào, gã cũng căn bản không để vào mắt.

Lúc Mắt To vào thậm chí vẫn chưa biết đằng sau có người vào theo hắn, vào rồi liền lớn giọng hỏi: "Gọi gì tau? Không thấy bên ngoài đang bận sao!"

"Mắt To, máu!"

"Gì?" Mắt To gãi đầu khó hiểu.

Truyền Sơn ngẩng đầu, đưa tay rạch ngón tay Mắt To, đồng thời thấy kẻ xa lạ xông vào.

Quang mang hai mắt Truyền Sơn thoáng cái biến đổi, máu tươi chảy ra từ ngón tay Mắt To nhỏ giọt vào trong Kết hỏa trận.

Vừa phân tâm một cái, Ma dực cung đang bị khống chế bên trong Kết hỏa trận cũng lắc lư, phát ra tiếng rung động 'ong ong', máu tươi hóa thành chuỗi chuỗi giọt máu, sắp rơi xuống biến mất trong tam muội chân hỏa.

Nguy rồi! Truyền Sơn mặc kệ gã Ma tu vẻ mặt lạnh lùng và hưng phấn đẩy mắt kia, một lần nữa tập trung tinh thần lại trên Ma dực cung. Đây chính là pháp bảo đầu tiên hắn luyện chế, cứ như vậy hủy diệt thì thật là đáng tiếc.

Thế nhưng Ma dực cung không biết xảy ra chuyện gì, đã bắt đầu không còn bị Truyền Sơn khống chế. Truyền Sơn cố lấy tu vi toàn thân, miễn cưỡng mới đưa máu tươi của Mắt To nhỏ lên thân cung. Nhưng máu tươi cũng không dung nhập được, Ma dực cung 'ong ong' liên hồi, tựa hồ đang bài bác máu này.

Không, chỉ thiếu bước cuối cùng thôi, lẽ nào vào lúc này sắp thành lại bại ư? Truyền Sơn gấp quá, hai ngọn lửa linh hồn trong mắt đổi sang màu đỏ đậm.

"Truyền Sơn huynh đệ?" Mắt To không hiểu gì cúi đầu cẩn thận hỏi Truyền Sơn, hắn tin Truyền Sơn cắt ngón tay hắn chắc chắn là có lý do.

Chân trái của Trịnh tôn giả sắp đạp lên người Truyền Sơn, ngón tay gã cũng đụng phải tấm bùa Canh Nhị ném ra.

Nói thì dài, chẳng qua tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Canh Nhị thấy ngón tay Ma tu Phân Thần Kỳ sắp đụng tới bùa, vừa nhếch môi lộ ra nét cười lại đổi thành đủ vẻ kinh khủng.

Nguy rồi! Y quên mất ở đây còn hai người nữa, à, còn có một Ma dực cung gần ra lò nữa.

Thế nhưng đã muộn! Mặc kệ Canh Nhị lúc này hối hận thế nào, đồ đã ra khỏi tay cũng đã ra khỏi tay rồi, hơn nữa đã tiếp xúc tới kẻ địch rồi.

Canh Nhị ảo não quát to một tiếng, thân thể nhỏ bổ nhào lên Truyền Sơn. Có thể cứu một người thì một người đi.

Mắt To trừng Mắt To, giờ khắc này hắn nhìn thấy cái gì?

Trịnh tôn giả quả thực còn giật mình hơn Mắt To gấp vạn lần, gã đã thấy tấm bùa kia thoáng cái biến thành một cái lỗ đen ngòm, mà cái lỗ ấy đang hút tu vi của gã?

"Vô liêm sỉ!" Trịnh tôn giả tức giận công tâm ra tay toàn lực, gã phải thoát thân, gã phải hủy diệt cái lỗ này!

Ma tu Phân Thần Kỳ ra tay toàn lực là như thế nào? Cứ nghĩ tới Trách Yểm lúc đó, bị nhốt trong tiên trận vẫn có thể đưa ra được một tia Phân Thần, còn đưa ra được một phần nguyên thần trong trận nổ cuối cùng. Đó còn là lúc công lực hắn ta bị tổn hao không ít nữa.

Tu vi của Trịnh tôn giả tuy cũng bị lỗ đen cắn nuốt một chút, nhưng gã rất nhanh đã phát giác, để thoát khỏi vòng vây, một kích này càng dùng hết tu vi toàn thân. Lúc này, gã nào còn để ý được cái gì mà phương pháp luyện khí viễn cổ láy thiên địa làm lò trong truyền thuyết, cái gì mà luyện khí sư đặc biệt, cái gì mà âm thai ngàn năm nữa, so với những điều đó, mạng và tu vi của gã còn quan trọng hơn!

"Ầm!" Đây là tiếng nổ vô thanh, nhưng dư âm của trận nổ này không đơn giản như trận nổ phá nhà, chỉ có vài miếng gỗ bảy ra thôi.

Canh Nhị ôm lấy cổ Truyền Sơn rồi giơ chân, trong lúc chỉ mành treo chuông, đạp Mắt To ra ngoài.

Nhưng cái danh xui xẻo của Truyền Sơn không phải là gọi vô ích, không có gì là xui xẻo nhất, chỉ có xui xẻo hơn thôi, tình thế vốn đã vạn phần nghiêm trọng, Canh Nhị cũng bắt đầu lo 'tương lai' mà y đã từng thấy có lẽ không thể trở thành hiện thực, lúc này Ma dực cung vẫn bị Truyền Sơn khống chế cũng xảy ra vấn đề.

Thực ra nói đến cùng vẫn do Canh Nhị làm hại, Truyền Sơn đang dùng hết lực muốn vãn hồi Ma dực cung, nào ngờ Canh Nhị chẳng nói chẳng rằng đã nhào về phía hắn.

Nếu là người khác, nói không chừng Truyền Sơn đã đánh bay người ra, nhưng Canh Nhị đã theo hắn quá lâu, quen đến nỗi khi Canh Nhị ôm cổ hắn, hắn mới nhận ra, chỉ giây lát thế thôi, Ma dực cung vừa bị khống chế lại đã thoát khỏi khống chế lần nữa.

"Canh Nhị!" Truyền Sơn gào cũng không có ý gì khác, chỉ là thấy kết quả sắp đạt được nhưng lại mất đi trước mắt, một loại thất vọng tới cực điểm muốn phát tiết mà thôi.

Thế nhưng Canh Nhị vốn là kẻ nhát gan sợ phiền phức, huống chi việc này xác thực sai là do y, nếu ngay từ đầu y không ném tấm bùa về phía Ma tu Phân Thần Kỳ kia, nói không chừng Ma dực cung này Truyền Sơn đã luyện thành rồi, Canh Nhị cũng sau đó mới cảm thấy Ma tu kia vào nhưng cũng không có bao nhiêu sát khí.

Bị Truyền Sơn gào một tiếng như thể răn dạy như thế, Canh Nhị tâm hoảng ý loạn cũng trở nên hồ đồ, chỉ muốn tận lực vãn hồi tổn thất, nếu Ma dực cung này có thể cứu lại được là rất tốt, thế là người này liền phạm phải một việc dại dột không thể dại dột hơn…

Bên ngoài, các Ma tộc xem náo nhiệt, cãi nhau, đánh nhau đều im miệng ngừng tay, cả đám chỉ ngây ngốc nhìn chỗ căn nhà gỗ lúc đầu của Ma tu xương khô kia.

Mắt To bị đá ra đến tận giờ vẫn không hiểu ra sao, tự dưng bị gọi vào, lại tự dưng bị đá ra, giữa chừng còn bị huynh đệ xin ít máu nữa chứ. Mắt To bối rối đứng lên tìm ngũ tướng quân, đang muốn báo cáo thì lại thấy trên mặt ngũ tướng quân luôn bất động thanh sắc đã xuất hiện vẻ cực kỳ khoa trương.

Mắt To thuận theo ánh mắt ngũ tướng quân quay đầu nhìn lại.

Một chùm ánh sáng rực rỡ đẹp mắt vô cùng bao phủ nơi hắn vừa đi ra, ánh sáng đó còn đang khuếch tán ra ngoài, phạm vi đã vượt qua cả khổ của căn nhà gỗ, tiếng 'ong ong' càng ngày càng rõ hơn.

"Đây là?" Quách Khanh kinh ngạc khẽ tán thưởng, động tĩnh này chính là cảm giác pháp bảo cấp cao xuất thế. Không ngờ tới, thật không ngờ tới, một Ma tu Ngưng Khí Kỳ bình thường mà lại có thể luyện ra một pháp bảo cấp cao mà phải tu giả Nguyên Anh Kỳ mới có thể chế ra được.

Chỉ có Đào Hoa, hắn ta không đi xem chỗ nhà gỗ ban đầu, mà ngẩng đầu há to miệng nhìn trừng trừng lên trời.

Bầu trời sầm sì không biết trôi từ đâu tới những đám mây đen, mây đen càng tích càng nhiều, càng tích càng dày, bầu trời vốn đang coi như là sáng sủa thoáng cái đã trở nên đen kịt, 'đoàng đoàng!' từng tia sét như những con rắn điện lóe ra từ trong những đám mây, 'rầm rầm' tiếng sấm mơ hồ lọt vào tai.

"Con mịa ngươi… Rùa chết tiệt! Ngươi lại dám làm tiên khí xuất hiện trong Huyết Hồn Hải của lão tử! Ta giết ngươi!" Khuôn mặt của Đào Hoa thoáng cái trở nên dữ tợn vô cùng, giơ chân to lên xông tới chùm ánh sáng bảy màu rực rỡ.

Canh nhị choáng váng, ngơ ngác trừng Ma dực cung hoành tráng dựng đứng giữa không trung kia.

"Thành? Thế mà lại thành thật à?" Truyền Sơn cũng ngây người, vừa rồi xảy ra chuyện gì? Vì sao Ma dực cung sắp bị hủy diệt không những không sao mà còn thăng cấp nữa?

Dù hắn chưa thấy pháp bảo cấp trung, nhưng cứ nhìn món đồ này thôi, nhìn kiểu gì cũng thấy không giống mặt hàng bình thường.

"Đây là pháp bảo thượng phẩm?" Truyền Sơn cẩn thận hỏi.

Canh Nhị vẫn đang đờ ra.

Còn về uy hiếp của họ, Trịnh tôn giả Phân Thần Kỳ sau khi phát ra một kích đầy uy lực đã bị lỗ đen hút sạch, đống xương xẩu còn thừa trên mặt đất chính là đồ còn thừa lại lỗ đen chẳng thèm hút nốt. Lỗ đen sau khi hấp thu xong mục tiêu cũng tự động biến mất.

Nếu lúc này Canh Nhị còn giữ được tỉnh táo, chắc chắn y sẽ đắc ý một phen, thuận tiện bốc phét bùa giữ mạng của y lợi hại cỡ nào, ai kia lại thiếu y bao nhiêu nợ các kiểu, nhưng bây giờ Canh Nhị rõ ràng không có tâm tư ấy.

Nhân vật tai to mặt lớn không ai bì nổi, có thể giết Truyền Sơn vô số lần ấy đã biến mất im lặng như thế, không có chút rung động nào, thật giống như người vừa chết chẳng qua chỉ là một con kiến mà thôi.

Giờ này khắc này, tất cả tâm thần của họ đều bị bộ Ma dực cung thoạt nhìn cực kỳ kiêu ngạo đẹp đẽ kia hấp dẫn mất rồi.

Ma dực cung chậm rãi xoay tròn giữa không trung, thật giống như đang triển lãm thân thể hoàn mỹ của nó.

Đúng vậy, hoàn mỹ, bất luận một tu giả nào thấy pháp bảo này chỉ có thể phun ra hai chữ này, hay là phong hoa tuyệt đại?

"Nhị ngốc, ngươi vừa rồi làm gì đó?"

Canh Nhị còn đang muốn trả lời, bỗng giật mình một cái, ngậm chặt miệng lại.

Đánh chết y cũng không nói! Để tên này biết một giọt máu của y là có thể khiến tiên khí ra, sau này y cứ chờ bị lấy máu mỗi ngày mất!

Vừa nghĩ tới La xui xẻo dùng ánh mắt cực kỳ tham lam trừng y, trên tay cầm một con dao rạch từng vết lên người y, bên dưới là vô số lọ đựng máu tươi của y…

Canh nhị bị tưởng tượng của mình dọa sợ chết khiếp, mặt mày trắng bệch.

"Canh Nhị, ngươi tốt nhất…"

"Ầm ầm ầm !"

"Lôi kiếp?" Một lớn một nhỏ cùng ngẩng đầu không dám tin mà hét lớn.

Truyền Sơn vừa tránh lôi kiếp, vừa thê thảm kêu to: "Làm gì vậy, sao lại gặp phải lôi kiếp? Canh Nhị, lẽ nào ngươi tu thành kim đan rồi? Nhưng mà không đúng a, kết đan sao lại giáng lôi kiếp được chứ? A, lẽ nào do ngươi là yêu quái?"

"Không phải, là cung! Là bộ Ma dực cung kia! Mau rời khỏi đây!"

Ma dực cung dừng xoay tròn, thân thể lại bắt đầu hơi run, như đang sợ cái gì đó.

"Rời khỏi? Thế nếu Ma dực cung kia không thể chống được lôi kiếp…" Truyền Sơn luyến tiếc, mặc kệ bộ cung kia luyện ra thế nào, tốt xấu gì cũng là pháp bảo đầu tiên hắn luyện ra, những sóng gió vừa mới đã qua rồi, nếu bị hủy trong lôi kiếp, hắn chẳng thể nào cam tâm.

"Mặc kệ đi!"

"Nói thì dễ. Thứ này khác gì con ta, ngươi hiểu không? Cũng giống như ngươi ấy, đều là thứ ta vất vả lắm mới sinh ra được!"

"Thối lắm! Quỷ mới là do ngươi sinh ra, ta chẳng qua là mượn…"

"Ầm ầm ầm !"

"Oa a!" Hai người cùng nhau gào lên, Ma dực cung đã chạy theo họ, xem ra là muốn để họ chống lại lôi kiếp.

"Ầm !"

"Lôi kiếp này vì sao cứ đuổi theo ta a?"

Bởi vì Ma dực cung cứ chạy đằng sau mông hắn.

Truyền Sơn bị nổ hết sức tiêu hồn, kêu thảm thiết liên tục. Sợ liên lụy tới Canh Nhị, hắn còn thả Canh Nhị ra.

Một lớn một nhỏ hai kẻ ngu ngốc cũng không biết bị mất sợi thần kinh nào, lại cũng không nhớ tới bỏ trận pháp đi, cứ chạy tới chạy lui trong vòng hai trượng nhỏ (6,66m) xung quanh. Lôi này muốn đánh họ còn không dễ sao?

"Rùa chết tiệt! Ta giết ngươi !"

"Phịch!" Trận pháp vững vàng bị người tới làm thủng một lỗ.

"A a a! Đào Hoa ngươi tới làm cái gì!" Canh Nhị không đề phòng bị Đào Hoa đánh ôm đầu chạy tới chạy lui, lúc này y cuối cùng cũng nhớ ra phải xóa trận pháp đi. Nhưng mọi việc có tốt thì cũng có xấu, trận pháp vừa bỏ, người ở bên trong có thể chạy ra, nhưng người bên ngoài cũng có thể chạy vào.

Vừa thấy Canh Nhị bị đánh, Truyền Sơn đau lòng quên hết cả lôi kiếp, nổi trận lôi đình giơ đao xương khô xông tới, "Ngươi làm gì thế! Ngươi cũng dám đánh y, y mới bao tuổi? Ngươi tên hỗn đản này, ta bổ ngươi!"

Rối loạn, tất cả đều rối loạn.

Đào Hoa đuổi đánh Canh Nhị, Truyền Sơn hóa tay thành đao xương khổ đuổi đánh Đào Hoa, Ma dực cung trốn theo Truyền Sơn, lôi kiếp trên trời đánh Ma dực cung, mà lôi kia đánh ba lần thì ít nhất có một lần sẽ đánh lên người Truyền Sơn.

"Tiên khí xuất thế! Đây là lôi kiếp tiên khí xuất thế!"

Bên ngoài có người điên cuồng kêu to. Đây rõ ràng là lời nói kích động, chờ hắn hối hận muốn rút lại lời cũng không còn kịp nữa, huống chi người có ánh mắt tinh tường cũng không chỉ có mỗi mình hắn, tiên khí xuất thế tuy chưa ai từng gặp, nhưng một vài đặc thù thì cũng đã từng nghe qua, nhìn hình dạng của lôi kiếp kia thì cũng đoán được bảy, tám phần.

"Tiên khí lôi kiếp! Trời ạ! Luyện khí sư kia còn luyện ra được tiên khí!"

"Là của ta! Tiên khí là của ta, đây là duyên phận của ta!"

Sự hấp dẫn của tiên khí là vô cùng, từng bóng người phóng về chỗ lôi kiếp, da mặt Quách Khanh giần giật, nhịn nhịn nữa, vẫn không thể chịu được sự hấp dẫn của tiên khí, lập tức cũng không để ý được điều gì nữa, triển khai phi kiếm bay qua chờ lôi kiếp dừng lại thì lập tức cướp giật tiên khí.

Cùng tiến lên không chỉ có một mình hắn ta, cái tên của tiên khí thôi cũng đủ làm toàn bộ Ma tu ở Huyết Hồn Hải điên cuồng.

Không ai nghĩ tiên khí sao lại tự dưng xuất hiện ở Huyết Hồn Hải, họ chỉ biết các loại uy lực vô cùng của tiên khí, cùng với uy phong ngạo thị thiên hạ của họ sau khi đạt được tiên khí.

Tiên khí a, đó là chí bảo tuyệt đối sẽ không xuất hiện trong giới tu giả, đến ngay cả tán tiên tán ma cũng không thể có, hiện nay xuất hiện ở giới tu giả chỉ có bán tiên khí, đây là do tán tiên tán ma giỏi về luyện khí luyện thành, toàn bộ giới tu giả cũng chẳng qua có bốn chiếc ít ỏi. Hơn nữa, ba chiếc trong đó đều nằm trong tay tán tiên tán ma, chỉ có một thanh phi kiếm bán tiên khí làm bảo bối trấn phái trong Chân Vũ Đạo Quan – một trong ba đạo quan.

Quách Khanh đã từng nghe nói giới tu giả thời kỳ viễn cổ cũng từng xuất hiện tiên khí, nhưng đây đã là truyền thuyết từ xa xưa rồi.

(Lưu ý: tiên khí cũng như pháp khí, pháp khí thường do luyện khí sư trong giới tu giả luyện chế ra, còn tiên khí thì do tiên luyện ra, tán tiên tán ma không phải là tiên hoàn chỉnh nên cùng lắm cũng chỉ có bán tiên khí thôi.)

Mà lúc này, truyền thuyết xuất hiện trước mắt hắn. Nếu không thể nắm bắt cơ hội này, Quách Khanh tin chắc mình sẽ thành tâm ma, dù thế nào cũng không thể độ kiếp thành ma thực sự.

"Ngươi xem xem ngươi đã làm ra chuyện tốt gì rồi!" Đào Hoa tức quá há cái mồm to đùng.

Canh Nhị ôm xương đùi Truyền Sơn khóc oa oa, y không phải cố ý đâu, thật sự không phải cố ý, hu hu!

"Này, bây giờ là lúc khóc sao? Lôi kiếp này lúc nào mới dừng?" Truyền Sơn mới muốn khóc đây, trên người hắn đã bắt đầu bốc khói đen rồi đây này. Thảm nhất chính là một cái cánh tay hắn đã bị nổ bay, chỉ có thể nhặt lên ôm vào lòng.

Ma dực cung đi theo đằng sau mấy người cũng giãy dụa, nó cũng bị nổ không nhẹ, lúc này đừng nói tốt đẹp, đến ngay cả rác rưởi tùy tiện nhặt trên chiến trường cũng đẹp hơn nó.

Canh Nhị và Đào Hoa cùng ngẩng đầu nhìn trời, "Xem ra vẫn còn nhiều đấy, cấp độ của Ma dực cung này kể cũng cao phết."

Canh Nhị vừa tỏ vẻ đắc ý được tí ti, Đào Hoa đã đạp một phát, "Ngươi còn đắc ý?!"

"Phịch!" Truyền Sơn đạp cho hắn ta một phát.

"Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi còn dám làm gì y, ta mặc kệ các ngươi có quan hệ gì, ta đều phế các ngươi!"

"Quan hệ? Ta và y có quan hệ gì?" Cũng không phải Đào Hoa giận quá rồi không mà đến cả cái từ 'người ta' ngay cửa miệng cũng không thấy nữa.

"Ngươi đến giờ vẫn còn bảo vệ y? Ngươi có biết bây giờ ngươi bị sét đánh đều là họa do tên này gây ra không?"

"Thế thì làm sao?" Truyền Sơn ôm lấy Canh Nhị, đặt cánh tay phải của mình trong lòng y, một tay nâng y.

Canh Nhị cảm động nhếch miệng cười với Truyền Sơn.

"Ta có dự cảm, phiền phức lớn rồi." Truyền Sơn đột nhiên quay đầu nhìn về phía một bóng đen chạy tới từ đằng xa.

"Ầm ầm ầm !"

"Đùng đoàng!"

Lôi kiếp đánh xuống lần thứ hai, Truyền Sơn biết mình chắc chắn không giữ được Ma dực cung này rồi, tiếc cho vũ khí tuyệt thế hắn chế riêng cho Mắt To và tộc Một Mắt. Hiện tại quan trọng là… giữ được cái mạng nhỏ của hắn và Canh Nhị, khổ nỗi Ma dực cung cứ chạy theo hắn.

Truyền Sơn không biết rằng, thực ra Ma dực cung không phải chạy theo hắn, mà là chạy theo Canh Nhị, ai bảo Canh Nhị nhỏ một giọt máu vào giây phút cuối cùng cho người ta cơ. Nhưng Canh Nhị quá nhỏ, Truyền Sơn lại cứ dính vào với y, thế là thoạt nhìn như là Ma dực cung chạy theo hắn.

"Tiên khí là của ta! Giao tiên khí ra cho ta!" Thế mà có Ma tu nhanh hơn cả Quách Khanh, nhìn thân pháp ra tay như điện ấy, tu vi tuyệt đối không thấp hơn Trịnh tôn giả.

Những Ma tu bình thường ẩn dấu rất sâu này đều xông tới.

Canh Nhị hối hận, hiện tại muốn bày binh bố trận phòng thủ cũng không kịp nữa, sớm biết thế thì sẽ không xóa bỏ trận pháp phòng hộ vừa rồi. Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn.

"Đùng đùng đoàng!"

"A!" Truyền Sơn kêu thảm thiết, bởi vì Ma dực cung, hắn bị lôi kiếp và Ma tu tới cướp giật đồng thời đánh trúng.

Tứ chi nổ tung, 'tương lai' Canh Nhị đã từng thấy trở thành hiện thực. Thân thể Truyền Sơn dù không tứ phân ngũ liệu thì cũng chẳng khác mấy.

Nhưng Truyền Sơn mặc kệ công kích thế nào, hắn vẫn cứ bảo vệ chặt Canh Nhị trong lòng.

Mặt Canh Nhị đỏ bừng lên, đầu óc càng nóng, dương tay tung ra hơn mười tấm bùa chú.

"Ngươi điên rồi!" Đào Hoa vừa thấy bùa chú bay đầy trời, sợ quá gào to.

"Hai hỗn đản các ngươi chỉ biết gây sự, cút hết cho ta !"

P/s: có ai có chút ghét ghét Canh Nhị như mình không, nhưng ko phải cái cảm giác ghét hẳn, mà là có đoạn thì ghét có đoạn thì thích ấy. Mình là đứa theo trường phái công bằng, không thiên vị công hay thụ riêng biệt, chỉ cần cốt truyện có nhân có quả, kẻ nào cũng phải nhận cái này mất cái kia, không thể cứ thắng thế mãi được. Mình thấy Truyền Sơn xui xẻo lắm rồi, cứ nói hắn xui xẻo mãi í, làm mình gõ cái từ xui xẻo không cũng muốn điên. Được Canh Nhị giúp đỡ, Canh Nhị hao tổn bn thứ đấy nhưng mình vẫn thấy nó chẳng là gì cả. Haizz, mình muốn thấy cảnh Canh Nhị ghen lắm rồi í. (Cái đoạn p/s này có ai hiểu mình muốn nói gì không, suy nghĩ bắt đầu 'tư mã hành không' rồi =)))

78. Quyển 8 - Chương 1-1: Văn Án + Tóm Tắt

Văn án:

Một kẻ xui xẻo đến tột đỉnh,

Một nhà tiên đoán tham ăn lại gà mờ,

Sắp sửa mở ra một đoạn song, tu, kỳ, duyên kinh thiên địa quỷ thần khiếp?

Bị lôi kiếp nổ đến nỗi chỉ còn độc một cái đầu lâu, Truyền Sơn phải tiếp nhận kiến nghị của tiểu Canh Nhị phá hết xương luyện lại.

Bé rùa con tìm được cơ hội báo thù vui không tưởng nổi, dùng đủ loại phương pháp tôi luyện vô cùng kỳ quặc để 'rình mò' ma đầu kia.

Đáng thương cho Truyền Sơn, khi thân thể và linh hồn đồng thời bị tàn phá, cuối cùng luyện thể trọng sinh.

Ai biết thời khắc mấu chốt tới, Trùng tộc lại thèm muốn lấy hắn làm bát canh đại bổ, còn làm liên lụy cả bé rùa bị kéo vào Trùng thành dưới lòng đất làm nô lệ…

Ai chạy thoát thân khó, muốn nuôi một đứa bé gào khóc đòi ăn, còn ăn cực nhiều thì lại càng khó,

Đã đủ xấu số thì chớ, lại còn có người muốn cướp tiểu Canh Nhị của hắn?!

Tóm tắt vài chữ:

"… Vậy ngươi có từng nghĩ tới ta có lẽ sẽ chết ở bên ngoài chưa?" Hắn đúng là không nên coi trong tiểu hỗn đản nhẹ dạ kia! Má ơi, thì ra hắn ở trong lòng con rùa chết tiệt này còn không bằng mấy tấm bùa, giận!

"Không có ta, ngươi đã chết rất nhiều lần rồi." Có lẽ Canh Nhị cảm thấy nguy cơ, lập tức đổi ý nói: "Nếu không phải ta dùng một tấm bùa rất giá trị để linh hồn và thân thể ngươi không tách lìa được thì ngươi còn có thể trở lại thân thể ư? Hơn nữa ta còn đặc biệt thu toàn bộ tinh huyết của ngươi nữa, như vậy dù thân thể ngươi bị hủy hết thì cũng không lo không sống lại được."

Truyền Sơn nhìn Canh Nhị thật lâu, "Được, coi như báo đáp, ta sẽ nuôi ngươi thật tốt."

Tim Canh Nhị thót một cái.

Truyền Sơn thầm cười âm hiểm, tiểu tử ngươi chờ đấy cho ta, ta cũng không tin ngươi mấy mươi năm, mấy trăm năm còn không lớn, tới lúc đó… hừ hừ hừ!

79. Quyển 8 - Chương 1-2: Dưỡng Thành

Đúng là một cái chân thiệt to nha!

Truyền Sơn cả kinh, mở choàng mắt, một con cá chép bắn lên từ trên mặt đất.

Theo động tác của hắn, cánh hoa đỏ phớt vốn chúm chụm lại lập tức bay lả tả tứ tán, rơi xuống mặt đất.

Lọt vào tầm mắt là một mảng đỏ sậm, thoạt nhìn không rõ được thứ gì với thứ gì.

Đây là đâu? Canh Nhị đâu? Hắn nhớ rõ trước đó Canh Nhị còn ở trong lòng hắn.

Đào Hoa thối chết tiệt, cũng dám đạp họ! Tốt nhất đừng để hắn gặp phải tên hề kia nữa, bằng không hắn nhất định sẽ để hắn ta nếm thử mùi vị ngậm bò hòn làm ngọt.

Qua một hồi lâu, Truyền Sơn mới từ từ thích ứng được ánh sáng nơi đây, cảnh sắc chung quanh cũng từ từ trở nên rõ ràng.

Đây là một sơn động kỳ dị.

Phần nửa vách động trên thì thẳng tắp, nửa phần dưới thì có hình cung, độ cao không dưới năm trăm thước, thể tích… Truyền Sơn hoài nghi nơi dây dù chứa hai vạn nhân mã cũng không thành vấn đề.

Cả sơn động trước nhỏ sau to, giống như một quả đào nhòn nhọn. Bốn phía sơn động đều là vách nham đen dữ tợn, không nhìn thấy được lối ra, đây hình như là một không gian hoàn toàn khép kín.

Có khả năng bởi vì khép kín nên những đám chướng khí (khí độc) màu đỏ đen lững lờ trên không trung rất dày, ở giữa thi thoảng còn có mấy đường vàng vàng lóe qua, dường như có vật còn sống nào đó đang hoạt động trong chướng khí.

Không biết có phải mùi hư thối đến từ chướng khí xông lên đầu hay không, mùi vị này quả thực còn thối gấp trăm lần so với mùi thối của nghìn vạn thi thể hư thối trên chiến trường vào mùa hè.

Truyền Sơn nhịn mùi tanh tưởi cúi đầu quan sát. Chỉ thấy mặt đất chính giữa sơn động có một vùng đất bùn nhão chu vi chừng ba trăm trượng, nổi bọt máu đỏ, thoạt nhìn na ná đầm lầy, lại giống như hồ máu sênh sếnh, nhưng từ những quầng sáng đỏ sậm phát ra từ trong đó thì trông nó như một cái đầm nham thạch nóng chảy trong lòng quả đất. Ánh sáng trong sơn động có lẽ là đến từ nơi đây, chướng khí trên bầu trời tám chín phần mười cũng là do nó tạo nên.

Ack… ánh mắt của Truyền Sơn cứng lại rồi.

Đây là tình huống gì vậy? Hai chân của hắn… lại không giẫm lên mặt đất, cú nhảy vừa rồi làm hắn nhảy bật lên không trung, sau đó liền cứ bồng bềnh như thế.

Đây là chuyện gì vậy?

Truyền Sơn tựa hồ nhìn thấy thứ gì đó, vô thức nhìn về phía hai bàn tay của mình.

Trong nháy mắt, con mắt của hắn mở to.

Hai tay hắn đều phủ lên một tầng da thịt. Giơ chân lên, lành lặn không tì vết. Thử hoạt động tay chân, hoàn toàn không thành vấn đề. Dáng dấp quen thuộc nói cho hắn biết, khối thân thể này chắc chắn là của hắn. Sờ thử mặt, kéo thử, cũng là da thịt đầy đủ. Hắn đã khôi phục nguyên dạng?

Nhưng hắn nhớ rõ là mình đã bị lôi kiếp oanh tạc gần như tứ tán. Lẽ nào nơi đây lại thiên ma cảnh gì đó? Không, cảm giác không đúng. Tiềm thức của hắn nói cho hắn biết, nơi đây tuyệt đối là một thế giới chân thực.

A! Truyền Sơn biến sắc, hắn nghĩ tới một khả năng.

Có phải hắn đã chết không? Nơi này là một tầng nào đó trong mười tám tầng địa ngục chăng? Nghe người già kể người chết rồi bất kể diện mạo khi con sống ra làm sao, khi chết rồi đều sẽ khôi phục thành nguyên dạng. Nhìn cảnh sắc chung quanh, nơi đây thực sự rất giống địa ngục trong truyền thuyết.

Ừm, mình dù đã tu luyện ma công, nhưng chết dưới lôi kiếp cũng là chuyện bình thường đi?

Truyền Sơn vừa nghĩ như vậy vừa thử thúc đẩy hỗn độn ma công, vừa thúc đẩy, không thấy phản ứng; lại thúc đẩy, vẫn không có phản ứng.

Thôi đúng rồi, xem ra hắn chết thật rồi.

Lẳng lặng dừng giữa không trung chừng một nén nhang, Truyền Sơn bỗng nhiên duỗi hai tay rướn người thư giãn, theo động tác của hắn, thứ ở háng cũng lắc theo mấy cái.

Sờ dưới quần, Truyền Sơn cười hì hì, cũng may, lúc Diêm vương gia khôi phục nguyên dạng cho hắn còn nhớ có luôn cả thứ này, nếu thiếu nó thật, có lẽ hắn sẽ không bình tĩnh như thế.

Người bình thường biết mình chết rồi sẽ có tâm tình thế nào, Truyền Sơn không biết, hắn chỉ biết là lúc này hắn rất bình tĩnh, không uể oải, không bi thương, càng không phẫn nộ.

Chết a chết, hắn đã tập thành thói quen rồi, từ khi ăn quả xương khô đến khi thực sự biến thành bộ xương khô, những tình tiết quỷ dị liên tiếp xảy ra làm hắn nghĩ thông từ lâu rồi, chỉ cần ý thức bản thân hắn vẫn còn, vậy thì không có vấn đề gì sất. Cái gì đến rồi nó cũng đến, cùng lắm thì thành Qủy tu thôi.

Truyền Sơn dùng cái tay vừa sờ hạ thân để sờ cằm. Đúng rồi, Nhị ngốc nhà hắn đâu?

Truyền Sơn không há mồm gọi liền, trong hoàn cảnh không biết hiểm ác đáng sợ, tùy tiện lớn tiếng gọi cũng không phải một hành vi người thông minh nên làm.

Ai biết trong địa ngục có phân chia địa bàn hay không? Hiện giờ hắn không thể sử dụng ma công, ngay cả sức lực để đánh người lúc bình thường cũng không có, chỉ là một linh hồn bình thường, nếu lúc này gặp phải một thằng xấu xa nào đó, hắn chạy trốn cũng khó.

Canh Nhị phải tìm kiếm, địa hình và cư dân xung quanh đây cũng phải hiểu rõ, biết mình biết người mới có thể trăm trận trăm thắng, những lời này nói chỉ có chuẩn.

Nếu Canh Nhị đã chết, hắn chắc chắn sẽ cùng y khôi phục nguyên thân, theo như hắn đoán, nguyên thân của Canh Nhị rất có khả năng chính là con rùa ngọc kia.

Nguy rồi! Truyền Sơn vỗ đùi. Canh Nhị nếu thực sự khôi phục thành cỡ một con rùa con, hắn muốn tìm y cũng khó. Sơn động và đầm máu này lớn như thế, ai biết được y ở đâu chứ.

Không không không, Canh Nhị có lẽ không chết, có lẽ y còn đang sống ổn trên dương thế ấy.

Lòng tuy kỳ vọng như thế, nhưng Truyền Sơn vẫn vô thức quay đầu tìm kiếm kỹ càng hình bóng Canh Nhị dưới lôi kiếp như thế và công kích luân phiên của chúng Ma tu, hắn không cảm thấy Canh Nhị nho nhỏ còn có thể sống sót được, dù có sống được, nói không chừng cũng bị cái chân to đùng của tên hề kia đạp chết rồi.

Vừa bắt đầu tìm kiếm, Truyền Sơn đã nhìn thấy một loại thực vật làm hắn rất khó chịu.

Sao đi tới đâu cũng thấy cái thứ này?

Truyền Sơn lần nữa thấy một loại thực vật có tên giống Đào Hoa, cây hoa đào.

Cây hoa đào mọc ở bên trái đầm máu, cũng là chỗ nhọn nhất của quả đào. Gốc đào này cực kỳ thô và to, vặn vẹo kỳ quái như thân người, hoa nở ửng đỏ đầy cây, rực rỡ tươi tắn.

Một gốc hoa đào như vậy nếu ở bên ngoài, tùy tiện chỗ nào có nó thôi cũng sẽ trở thành nơi rực rỡ chói lọi, nhất định sẽ đưa tới sự quan sát và thán phục của mọi người. Nhưng ở đây, không những làm người ta không thể sinh lòng gần gũi yêu thích, trái lại còn làm người ta nhịn không được đánh một tia sét vào nó.

Chỉ thấy cánh hoa rơi khắp động đều là của gốc cây này, nhất là trong đầm máu. Cánh hoa vốn tươi đẹp gần chuyển sang màu đỏ đen hư thối, trong lớp bùn nổi bọt máu tựa như có khối thịt nội tạng của loài sinh

vật nào đó, làm người ta thấy mà tê dại, nôn khan. Càng đừng nói tới những con nhuyễn trùng dài béo như con đỉa đang nhúc nhích, chui ra chui vào liên tục trong đầm máu.

Nếu gốc hoa đào này làm lòng Truyền Sơn sinh chán ghét, như vậy thứ hắn thấy tiếp theo làm hắn muốn lập tức bỏ trốn luôn.

Ở đối diện cây đào, cũng chính là khoảnh đất trống bên phải đầm máu có một cái đống gì đó màu đen to to.

Cái đống này vừa nhìn qua thì không sao cả, nhưng khi ngươi tỉ mỉ quan sát thì sẽ phát hiện cái đống đó là vô số chuỗi côn trùng đen nho nhỏ tạo thành.

Những con côn trùng ấy bò thành chuỗi đen ấy quấn đặc lại với nhau, hằng hà những chuỗi côn trùng đen bò lên bò xuống, đất trống bên phải đầm máu đã tới mức không thể đặt chân nổi, khắp nơi đều là chuỗi chuỗi con trùng đen nhỏ bé, nhất là nơi sát với góc sơn động.

Truyền Sơn phát hiện, những chuỗi đen đen mà vốn hắn cứ tưởng đó chính là bóng mờ của vách động thế mà lại là những chuỗi côn trùng, những chuỗi côn trùng ấy không ngừng cuồn cuộn tuôn ra từ trong khe vách động.

Truyền Sơn cả người đều nổi da gà.

Những tuyến trùng đen phân ra này bò từ trong khe ra rồi, sẽ tập trung tới khoảnh đất trống bên phải đầm máu trước, tạo thành đống côn trùng mới, sau đó trong đống côn trùng lại chia ra các chuỗi côn trùng đen bò vào đầm máu.

Không đúng, những chuỗi côn trùng chia ra ấy tựa hồ thô dài hơn so với đống côn trùng vừa bò vào, bề ngoài thoạt nhìn không giống những con côn trùng nhỏ trong chuỗi côn trùng mà giống những con nhuyễn trùng trong đầm máu hơn. Nhìn kỹ, những chuỗi côn trùng từ trong đống côn trùng ấy đúng là đang cắn nuốt nhau, kẻ thắng liền có thể bò ra khỏi đống côn trùng.

Những kẻ thắng cắn nuốt côn trùng đen khác một khi tiến vào đầm máu, trong đầm máu lập tức nổi lên một bong bóng máu mới tiếp nhận những kẻ thắng này, mỗi bong bóng máu gần như có thể chứa được ba mươi con nhuyễn trùng đen.

Mà những kẻ thắng vất vả lắm mới đấu tranh để được xuất hiện sẽ triển khai một cuộc ẩu đả và cắn nuốt mới, đến tận khi lưu lại con cuối cùng, mới có thể vùng phá bong bóng máu biến thành con nhuyễn trùng dài to dạng như con đỉa di động trong đầm máu. Trên đỉnh đầu những con nhuyễn trùng có thể phá bong bóng ra ngoài đều có thêm một điểm đỏ khá là bắt mắt.

Đi dạo mỗi nơi một chút, có lẽ mất chừng một nén nhang, Truyền Sơn đã đi gần hết sơn động này.

Trong sơn động không phát hiện ra sinh vật có trí tuệ nào khác, cũng không nhìn thấy linh hồn ma quỷ nào, vì thế Truyền Sơn cũng không nghĩ tới phải che thân thể mình lại, dù sao cũng không có ai cả, cho dù có đi nữa, hắn cũng không sợ bị người ta nhìn thấy. Lúc ở trong quân, hắn và bạn cùng đội còn so xem ai tiểu xa hơn, bất kể là so lớn hay nhỏ, so tầm bắn, cho tới bây giờ cũng chỉ có hắn làm người ta xấu hổ thôi.

Huống chi trải qua cuộc đời bộ xương khô dài như thế, lúc vừa thấy thân thể mình lành lặn không tì vết, nói thật chứ, hắn không nỡ che nó lại.

Sau khi xác định không có lối nào để ra ngoài rồi, mà 'sinh mệnh' của hắn tạm thời cũng không có gì uy hiếp, xuất phát từ thói quen nghề nghiệp trong quá khứ, Truyền Sơn bắt đầu chú ý quan sát đám sinh vật có thế lực lớn nhất trong sơn động.

Sau khi quan sát kỹ càng, hắn thấy thức ăn của những con nhuyễn trùng to hình như con đỉa kia chính là cánh hoa đào, hơn nữa chúng không những đang nuốt chửng cánh hoa, mà còn cố gắng rướn thân về phía bờ trái cây đào. Càng thú vị hơn nữa, phàm là nhuyễn trùng (côn trùng thân mềm) to béo đã lên thì trên đầu có ít nhất ba điểm đỏ.

Dưới gốc cây đào kia đã tụ tập chi chít những đàn nhuyễn trùng có điểm đỏ trên đầu, đàn nhuyễn trùng tựa hồ tùy thời tùy chỗ đều sẽ bò lên cây.

Trong đó có một con đỉa to siêu cấp lớn cỡ cánh tay người, trên đầu có những bảy điểm đỏ, đã leo được nửa thân lên trên cây đào khô. Nhìn kỹ, xúc tu của nó đang ra sức đâm vào trong thân cây đào.

Một cánh hoa rơi xuống từ trên cây đào, vừa vặn rơi lên người con đỉa.

"Zi la!" Con đỉa to kia tựa như bị lửa đốt, vặn vẹo thân thể kịch liệt, nhưng chỉ chốc lát sau, thân thể thô to như cánh tay trẻ con của nó đã biến thành một vũng nước đen rồi nhanh chóng biến mất.

Cây hoa đào và nhuyễn trùng hắc sắc tựa hồ có quan hệ cộng sinh kỳ dị nào đó.

Chỉ cần có hoa đào rơi vào đầm lầy máu sẽ bị ăn mòn, mà khi cánh hoa đào bị ăn mòn sẽ chuyển thành thức ăn của nhuyễn trùng. Nhưng trước khi hoa đào rơi xuống mặt đất, chỉ cần chạm vào nhuyễn trùng, con nhuyễn trùng ấy sẽ lập tức hóa thành một vũng nước đen biến mất ngay.

Truyền Sơn đoán rằng, con nhuyễn trùng kia biến thành nước đen nói không chừng chính là một trong những chất dinh dưỡng làm cây đào nở tươi tắn rực rỡ như thế.

Chất dinh dưỡng? Nhuyễn trùng (1)… Trong đầu bỗng có một bóng ký ức sáng lên.

(1) là từ dùng để chỉ chung những loại sâu bọ giun có thân mềm, ngắn.

Ấu trùng là tuyến trùng (con giun) màu đen, khi lớn thì thành hình con đỉa, thích hoàn cảnh ẩm ướt lạnh lẽo, dựa vào cắn nuốt nhau để sinh trưởng, trên đầu sẽ có một đến bảy điểm đỏ, ngoại trừ không phải linh dược thì không ăn ra, lũ sâu bọ ấy chứa chiều đặc điểm khá giống với cực phẩm thiên tài địa bảo nào đó được nhắc tới trong cuốn Dược điển Linh trùng thiên (sách thuốc chuyên về những con côn trùng có linh hồn) mà Bạch Đồng đưa cho hắn.

Có phải nghĩ sai rồi không? Truyền Sơn cứ mãi xác minh đặc điểm bên ngoài của nhuyễn trùng đen với tri thức trong trí nhớ.

Thoạt nhìn thì rất giống, rất giống với Ngọc chi Huyết nhục trùng (1) ăn sống có thể làm người chết sống lại, xương trắng mọc lại thịt, tuyệt thế bảo bối đứng hàng thứ nhất trong bảng xếp hạng các loại sâu bọ về thiên tài địa bảo… Có khả năng không nhỉ?

Ngọc chi Huyết nhục trùng ăn sống thì có công hiệu nghịch thiên, dùng làm thuốc thì có thể chế ra Ngọc chi Huyết linh đan cực phẩm linh đan. Bất kể thương thế nặng cỡ nào, chỉ cần không chết, một viên thôi cũng cũng có thể cấp tốc khôi phục, công hiệu có thể sánh với tiên đan.

Thành phẩm luyện khí chia ra làm bảo khí, pháp khí, tiên khí. Thành phẩm đan dược cũng được chia ra làm ba cấp độ: bảo đan, linh đan, tiên đan. Bất kể là thành phẩm luyện khí hay thành phẩm đan dược thì mỗi loại lại chia thành bốn cấp hạ, trung, thượng, siêu cấp.

Bảo đan là đan dược mà người tu giả thường có, linh đan thì không phải tu giả từ Nguyên Anh Kỳ trở lên thì không thể luyện. Một khi có linh đan dược ra đời, dù cho chỉ là linh đan hạ phẩm cũng sẽ được tranh giành mua.

Đan tu từ Nguyên Anh Kỳ trở lên bình thường lấy việc luyện chế ra linh đan làm vinh quang, mà Ngọc chi Huyết nhục trùng chính là thiên tài địa bảo cực phẩm có thể khiến Đan tu giả luyện ra được linh đan cực phẩm.

Còn về tiên đan – thứ mà không phải tu giả nào cũng có thể vọng tưởng, lượng tiên đan cực nhỏ tồn tại trên đời hiện nay đều do tiên nhân tự luyện ra, dược liệu luyện ra dĩ nhiên cũng chỉ tiên giới mới có.

Ngọc chi Huyết linh đan, linh đan có mặt trong tốp 10 bảng xếp hạng đan dược thiên tài địa bảo, đừng nói là luyện chế thành cực phẩm linh đan, dù chỉ là hạ phẩm thôi cũng có thể làm tu giả từ Nguyên Anh Kỳ trở nên điên cuồng vì nó.

Ai không muốn giữ mạng lâu hơn đâu? Ai không muốn có thể khôi phục nhanh hơn khi đang đánh nhau với kẻ địch đâu? Nói khiêm tốn thì, ai có Ngọc chi Huyết linh đan thì người đó sẽ thêm một cái mạng so với tu giả khác.

Mắt Truyền Sơn bắt đầu đỏ lên.

Có thể không? Điều này có thể không? Không phải nói thứ ấy có thể gặp nhưng không thể cầu, còn hiếm thấy hơn cả cỏ linh chi vạn năm, khó lấy hơn cả tiên dược sao? Ở ngoài đừng nói một con, nửa con Ngọc chi Huyết nhục trùng đã lớn có thể bán được ngàn viên linh thạch thượng phẩm.

Mà nơi này có bao nhiêu?

Không không không, không thể nào, tuyệt đối không thể nào. Chắc chắn là hắn nhìn nhầm rồi, những con sâu béo chất đống này chắc chắn không phải Ngọc chi Huyết nhục trùng trong truyền thuyết. Nếu là thật…

Truyền Sơn nhào xuống, dán mặt im lặng gào thét: trả thân thể cho ta a! Ca muốn thu thập cũng không được a!

Ơ? Đó là cái gì?

"Ùng ục…" Có thứ gì nổi lên từ dưới đầm lầy máu.

Đó là… xương cốt nhân loại?

Truyền Sơn từ giữa không trung nằm xuống dán người tới gần đầm lầy tỉ mỉ quan sát.

Đúng là xương cốt nhân loại, còn là kiểu không trọn vẹn nữa, không những thiếu sót, mà càng giống như đã từng bị hỏa thiêu, màu đen thui.

Xương cốt chỉ lộ một phần trong bùn lầy, màu đen đen, pha chút đo đỏ, nếu không nhìn kỹ, rất dễ bỏ qua nó.

Thấy xương cốt nửa chìm nửa nổi đỏ đen trong bùn lầy, vô số nhuyễn trùng bò lên bò xuống. Truyền Sơn bỗng nhiên cảm thấy quanh thân mình đang ngứa ngáy, hơn nữa cái cảm giác ngứa ấy như phát ra từ trong xương cốt, gãi chỗ nào cũng không hết được.

"Ùng ục." Một cái đầu xương khô cháy đen cũng trồi lên trên mặt bùn, lập tức vô số con nhuyễn trùng điên cuồng xông về phía cái đầu xương khô.

Ack, dù những con sâu này có thực là Linh trùng thánh dược Ngọc chi Huyết nhục trùng có thể luyện chế thành linh đan cực phẩm trong truyền thuyết đi nữa, nhưng nhìn thấy loại cảnh tượng này, có vui mừng kinh ngạc tới cỡ nào thì cũng biến thành kinh khủng.

Truyền Sơn xoa mặt, xoay qua một bên… không muốn nhìn cái đầu xương khô đáng thương bị biến thành tổ sâu kia nữa. Tình cảnh vạn con sâu chui vào bộ xương khô dẫn dắt một đoạn ký ức hắn không muốn nhớ lại.

Đó là không lâu sau khi hắn vừa mới tham gia quân đội, đội ngũ ấy của họ đã từng đi qua một thôn trang bị chiến hỏa lan tới, tạm thời dừng chân ở đó, sau khi ăn cơm hắn đi 'giải tỏa nỗi buồn', trong hố phân của nhà nông họ nghỉ ngơi đã phát hiện một khối thi thể nửa hư thối.

Khối thân thể nam giới không nhìn ra được tuổi ấy bị ngâm trong vô số giòi bọ và cứt đái, phần mặt bị ngâm trương phềnh chỉ lộ một nửa, con ngươi và mũi ở nửa mặt trên đã không còn, hốc đen tối như mực ngập đầy những vật màu trắng vàng, thịt môi nát chảy mủ, nước mủ ấy thuận theo răng và giòi bọ chảy vào tít trong yết hầu thi thể.

Trong nháy mắt thấy khối thi thể ấy, hắn tựa như bất luận một tay mơ vừa mới gia nhập quan đội, túm dây lưng nôn kinh khủng, sau đó thì mơ thấy ác mộng cả một thời gian dài.

Sau khi thông báo cho đội trưởng, hắn cứ nghĩ đội trưởng chắc chắn sẽ để họ vớt thi thể lên rồi chôn cất tốt, kết quả đội trưởng chi tùy tiện nhìn một cái, không những không phân phó họ bất luận điều gì mà thậm chí ngay cả ý nghĩ đổi nơi khác nghỉ ngơi cũng không có luôn.

Lúc đó hắn rất khó hiểu, chạng vạng một mình cố nén cơn buồn nôn, định kéo khối thi thể ấy từ trong hố phân ra rồi tùy tiện tìm một nơi đào hầm chôn xuống, ai ngờ đồng đội Ngô Thiếu Hoa và Lý Hùng cũng theo tới.

Sau khi biết chuyện hắn muốn làm, hai người Ngô, Lý bình thường hay cãi nhau ầm ĩ với hắn không những không cười nhạo hắn, mà ngược lại còn giúp hắn cùng vớt thi thể ra, vùi xuống. Cũng bắt đầu từ đó, ba người họ mới chính thức chơi với nhau.

Sau này, khi hắn nhìn thấy nhiều sự kiện bi thảm hơn, khi hắn lên chiến trường hai ba lần rồi tự tay giết không dưới mười kẻ địch rồi, hắn tựa hồ đã hiểu thái độ và suy nghĩ của đội trưởng lúc đó.

Hiểu thì hiểu, lúc hắn thấy thi thể không được chôn cất, nếu có khả năng, hắn vẫn sẽ tận lực chôn xuống mồ, bất kể là kẻ địch hay là người một nhà.

Là quân nhân ăn bữa hôm lo bữa mai, hắn luôn nghĩ, nếu có một ngày nào đó, hắn phơi thây nơi hoang dã, hy vọng rồi cũng sẽ có người giống như hắn, chôn hắn xuống đất hộ cho hắn.

Aizz, cũng không biết hài cốt hắn hiện ở nơi đâu? Có người sẽ giúp hắn chôn xuống đất không?

Vừa nghĩ thế, hài cốt trong đầm lầy máu kia lại khá giống với khung xương thân thể hắn, cũng là cháy đen, cũng tan rã như thế, cũng có huyết mạch kinh lạc như thế... Hắn đúng là kẻ ngốc!

Truyền Sơn hung hăng mắng mình một câu, lập tức quay đầu lại nhìn về phía cái đầu xương khô, khung xương có huyết mạch kinh lạc trên đời này có được mấy bộ?

Kể cũng khéo cơ, hắn vừa quay đầu, vừa vặn đưa mắt nhìn trúng hai cái hốc mắt đen ngòm của cái đầu xương khô.

Một lực hấp dẫn lớn truyền tới,k hông đợi hắn có phản ứng, 'vù' một cái, linh hồn Truyền Sơn đã biến mất.

"Rột rột rột rột."

Trên vách nham không xa truyền tới tiếng động kỳ quái, thật giống như có thứ gì nặng nề đang bị đẩy ra.

"Phụp!"

Một con cá đầu tam giác nổi lên từ trong vũng bùn, há mồm tiếp được hai cánh tay xương vứt từ trên xuống, kêu hai tiếng 'u u' như bò rống với phía trên, rồi lập tức phun 'phù phù' ra hai con cá to mập.

Cá lớn bay về phía sơn động, biến mất dạng trong một cửa động đen ngòm.

Cá đầu tam giác chờ một lát, không đợi được thứ hàng mới gì vứt xuống, rất là thất vọng lấy đầu đâm thủng cái đầu xương khô bị nó phun ra bảy ngày trước, lại cấp tốc chìm vào trong đầm lầy máu.

Cái đầu lâu cháy đen bị cá đầu tam giác phá thông, hình đầu khá tròn nhẵn, hoàn mỹ. Có lẽ đã thưởng thức hết ánh mắt của những con nhuyễn trùng này không khác mấy so với nhân loại, đều cực kỳ ưu ái cái đầu lâu ấy, vô số nhuyễn trùng chui ra chui vào trong những cái hốc đen ngòm của cái đầu lâu.

Đầu lâu cháy đen nửa chìm nửa nổi trong đầm lầy máu, trong con mắt đen ngòm tựa hồ có hai ngọn lửa đỏ sẫm nho nhỏ. Ngọn lửa rất nhạt, tựa như đang ngủ.

Trên mặt ngưa ngứa, tựa hồ có thứ gì đang bò trên mặt hắn.

Con mắt, lỗ mũi, miệng, lỗ tai, phàm là nơi nào có hốc lỗ thì tựa hồ đều có thứ đang bò tới bò lui.

Chỗ nào mà lắm sâu thế?

Sâu! Thần thức Truyền Sơn vừa tỉnh táo thì đã nhảy dựng lên.

"Phù phụp."

"Ừng ục."

Ớ? Truyền Sơn cảm thấy bản thân vừa bắn lên lại rớt xuống, hơn nữa cú rớt này như lọt vào trong vũng bùn, giãy dụa mãi mới ló được cái đầu lên.

"Phì phì!" Trong miệng không biết ăn phải thứ gì, một thứ mùi lạ.

"Sùng sục, sùng sục."

Nhìn một đám bong bóng máu nổi trên mặt bùn, cùng với những con nhuyễn trùng cắn nuốt nhau trong bong bóng máu, còn cả vô số những con đỉa đang nhúc nhích trên mặt bùn, Truyền Sơn cực kỳ thống khổ biết mình đã rớt tới đâu.

Vừa rồi rõ ràng là hắn bị đầu lâu của hắn hút trở lại, điều này chứng tỏ liên hệ mật thiết giữa thân thể và linh hồn hắn, nói cách khác cũng biểu thị hắn chưa chết thật.

Đây có coi như chuyện tốt không nhỉ? Thế nhưng vì sao hắn lại cảm thấy bây giờ còn không bằng trạng thái linh hồn xuất khiếu như vừa rồi?

Ờ, ai tới mà cảm nhận những con đùa to béo chơi đùa trong các hốc trên mặt hắn mà coi! Nếu ai mà rớt xuống hoàn cảnh này mà còn cười được, hắn nhất định bái người đấy làm thầy luôn.

Không được, hắn phải đi ra khỏi đầm lầy. Hắn muốn thân cận với linh trùng trong truyền thuyết, nhưng phải là trong điều kiện hai kẻ có khoảng cách nhất định, chẳng hạn như khi hắn đựng những con sâu ấy vào lọ và đảm bảo chúng không bò ra được ấy.

Truyền Sơn ra sức thổi khí, muốn thổi bay những con sâu bò vào miệng ra, thế nhưng luồng khí toát ra từ trong miệng chỉ gợi lên một làn sóng gợn trên mặt đầm máu, sâu trong miệng vẫn thoải mái chơi đùa như trước.

Mà kích động vừa rồi, lập tức làm hắn bất cẩn lại nuốt mấy ngụm bùn vào bụng. Tuy thân thể đã thành bộ xương khô, nhưng vị giác và các hệ thống cảm quan của hắn cũng không biến mất, vẫn trung thực phản ánh mùi vị đáng sợ đắng mặn hôi tanh của bùn, ngửi mà buồn nôn.

Truyền Sơn đề khí vận chuyển, vẫy vùng tứ chi, nỗ lực giãy khỏi ràng buộc đầm lầy.

Một lần thúc đẩy hỗn độn ma công, không có phản ứng; lại thúc đẩy, vẫn không có phản ứng. Sao trở lại thân thể mình rồi mà vẫn không thể vận dụng ma công chứ?

Cánh tay vùng vẫy… vì sao hắn không cảm thấy cánh tay của mình?

Thế còn chân? Vì sao hắn cũng không cảm thấy chân của mình đi đứng được?

À, đúng rồi, hắn đã bị nổ tanh banh, chỉ còn lại có đúng cái đầu!

"Ken két." Truyền Sơn cắn răng, đây là vũ khí cuối cùng của hắn?

Đầu lâu Truyền Sơn ngửa mặt lên trời thở dài… 'sùng sục' lại nuốt thêm ngụm bùn.

"Phù…" Truyền Sơn rớt nước mắt, chỉ cảm thấy cuộc đời hai mươi hai năm trước cũng không xui xẻo như ngày hôm nay.

Cắn răng, hắn rất muốn cắn chết những con sâu trong miệng, nếu như những con này không phải Ngọc chi Huyết nhục trùng mà chỉ là độc trùng nào đó trông giông giống… hậu quả chỉ sợ là hắn không thể gánh chịu, hắn dù không muốn chết cũng phải chết. Hậu quả thảm thiết khi bị ép ăn quả xương khô hắn cũng không quên. Hơn nữa cắn chết một con thì vẫn còn vô số con, hắn cắn được hết sao? Ngẫm lại đành phải ôm nỗi hận thôi.

Một con nhuyễn trùng cực đầy đặn bò xuống khỏi trán hắn, cơ thể dính nhầy, trơn nhũn treo trên mắt hắn, con đỉa to ấy tựa hồ cực kỳ thấy hứng thú với ngọn lửa linh hồn trong mắt hắn, vặn vẹo người muốn bò vào trong.

A a a! Ta không chịu nổi nữa! Mặc kệ là thứ sâu gì, đều phải diệt nó!

Truyền Sơn vừa liều mạng nôn con sâu vừa bò vào miệng ra ngoài, vừa nghĩ phải làm sao mới có thể thoát khỏi đầm lầy bò lên bờ.

Từ trong vũng bùn thoát thân ra là một quá trình dị thường gian khổ.

Đặc biệt ai đó chỉ còn lại có một cái đầu, nhưng lại không có cách nào vận dụng được ma công. Làm thế nào mới có thể để cái đầu lềnh phềnh đứng lên được? Dù chỉ là lăn một hai cái cũng tốt.

Ma công hỗn độn không thể vận chuyển, lại không có hai tay hai chân, dưới tình huống như vậy có thứ gì để vận dụng đây?

Truyền Sơn mơ hồ cảm thấy ngọn lửa Tiểu Lâm đã trốn chỗ nào đó trong thức hải của hắn. Tên này trước đây cùng ở với công lực ngàn năm của Trách Yểm trong đan điền dưới của hắn, cũng không biết lúc nào thì nó đã tự ý dọn vào đan điền trên rồi, chưa nói với hắn câu nào mà đã làm thế.

Đan điền trên cũng là chỗ thức hải, Nguyên anh thể của tu giả cũng là cô đọng thành ở đan điền trên, ngọn lửa Tiểu Lam chạy tới đó không biết là có ý gì? Lần sau gặp mặt Canh Nhị, hắn nhất định phải hỏi thử Tiểu Lam ở đó có hại với hắn hay không mới được.

Ai mà biết nhóc đó có ghi hận trong lòng với hắn không, nói không chừng ngày nào đó thấy hắn không vừa mắt liền phóng một mồi lửa trong thức hải của hắn, tới lúc đó hắn muốn khóc cũng không có chỗ mà k hóc.

"Tiểu Lam, Tiểu Lam?" Truyền Sơn bắt đầu hô gọi Tiểu Lam trong thức hải.

Tiểu Lam không có phản ứng gì, không biết là có nghe thấy không, hay là có nghe thấy nhưng không thèm để ý tới hắn.

"Con ngoan, cha ngươi gặp nạn ngươi liền không thèm giúp hả?"

"Cha ngươi không rời khỏi đây, ngươi có thể rời khỏi sao? Lẽ nào ngươi muốn bị vây khốn ở nơi này nghỉ ngơi mấy nghìn mấy vạn năm à? Lẽ nào ngươi không muốn ra xem nơi phồn hoa này?

"Tiểu Lam, ở đây lạnh lẽo ẩm ướt, đối với ngươi tu luyện cũng không có gì tốt."

"Phù !" Sáu ngọn lửa toát ra từ trong sáu cái hốc tai mắt mũi miệng của Truyền Sơn, thoáng cái đã đốt sạch sẽ những con đỉa to trong trong ngoài ngoài cái đầu lâu.

"Bảo bối ngoan, Tiểu Lam ngoan, bé ngoan!" Truyền Sơn vui sướng cười ha ha, đến tận khí khen Tiểu Lam lên tận trời. Dù sao cũng có quá nhiều sâu, dù thực sự là Ngọc chi Huyết nhục trùng hắn cũng không tiếc.

Cứ như thế, chờ trong ngoài đầu lâu bị bò đầy đỉa, Tiểu Lam sẽ phun lửa ra thiêu hết những con sâu đấy.

Truyền Sơn ban đầu còn rất cảm động và vui vẻ, nhưng mấy lần sau hắn liền phát hiện không đúng, ngọn lửa Tiểu Lam tựa hồ cũng không phải đang diệt sâu cho hắn mà là…

Ngọn lửa Tiểu Lam phun ra thoạt nhìn như là thiêu chết con đỉa, nhưng Truyền Sơn liên tiếp nhìn bảy, tám lần rồi cũng phát hiện ra khác lạ.

Ngọn lửa Tiểu Lam phun ra nói là thiêu chết đỉa, chi bằng nói là đang cắn nuốt chúng. Hơn nữa, tâm tình Tiểu Lam ở trong thức hải cũng không lừa được hắn, hắn có thể cảm thấy rõ ràng sự vui vẻ và hưng phấn của Tiểu Lam.

Lẽ nào Tiểu Lam cũng biết những con sâu béo này là thứ tốt? Lẽ nào chúng thật sự là Ngọc chi Huyết nhục trùng?

Nên nhớ ngọn lửa Tiểu Lam chính là ngọn lửa nguyên thủy mà ngay cả Canh Nhị cũng cực kỳ tôn sùng, còn Tiểu Lam từ khi theo hắn vẫn chưa từng biểu lộ hành động và tâm tình rõ ràng, bây giờ Tiểu Lam nhẫn nhủ cho hắn sự hài lòng và hưng phấn của nó, kẻ ngốc cũng biết tiểu tử này tuyệt đối không phải đang giúp hắn.

Truyền Sơn cảm thấy lại có một con đỉa lớn mật bò vào miệng hắn, ăn hay không đây?

Tục ngục nói rất hay, no thì to gan, đói thì nhát gan, hắn chỉ còn lại có cái đầu lâu còn sợ ăn chết người sao?"

"Phì phọt." Con đỉa biến thành một bãi nước trong miệng hắn. Máu loãng màu đen phần lớn chảy xuôi theo thì hàm dưới xuống bùn, nhưng cũng có một ít bắn vào trong đầu lâu.

"Aiz ya!" Trước khi nếm được vị con đỉa, Truyền Sơn cảm thấy đau đớn bị độc dược ăn mòn, bị lửa cháy thiêu đốt trước. Đây hình như không phải mùi vị tuyệt vời của linh đan diệu dược mang lại cho người ta?

Truyền Sơn thả lỏng liền cảm thấy sự khinh bỉ của Tiểu Lam, tựa hồ đang cười nhạo hắn chẳng biết gì mà cũng dám nếm thử.

Mà Truyền Sơn không biết, nếu không phải xương cốt hắn đã từng được Tiểu Lam rèn luyện qua một đoạn thời gian thì chất lỏng của con đỉa kia đã có thể ăn mòn hết cả khung xương của hắn danh nghĩa Ngọc chi Huyết nhục trùng khó lấy được là giả ư? Sinh thực? Sinh thực cũng phải có bản lĩnh sinh thực mới được. Cùng lý đó, hàm răng không được Tiểu Lam tôi rèn cũng không có khả năng cắn chết con đỉa.

Con đỉa bị hắn cắn chết, nhưng chỗ tốt thì sao? Không phải nói có thể làm người chết sống lại ư, xương trắng hóa thịt sao? Vì sao không thấy xương của hắn mọc thịt chứ?

Có phải số lượng không đủ không?

Truyền Sơn to gan, lần thứ hai cắn một con đỉa.

Cảm giác bị ăn mòn, bị thiêu đốt vẫn mạnh như trước, mà sau khi hắn cắn chết được con thứ ba, con thứ bốn rồi, thời gian và cường độ cảm nhận đau đớn trở nên ngắn hơn, nhẹ hơn.

Có loại cảm giác rõ ràng đối lập ấy, Truyền Sơn đơn giản há mồm chủ động hoan nghênh đỉa vào miệng, lần này cũng không còn là cắn từng con một nữa, mà là cắn bụp mấy con cùng một lúc.

Đau đớn lần thứ hai trở nên mạnh, sau khi hắn cắn chết hươn hai mươi con sâu, loại đau đớn như bị ăn mòn đột nhiên giảm tới mức không thể cảm nhận được.

Tiểu Lam tuy cười nhạo chủ thể của nó, nhưng cũng không ngại chia xẻ một trong những con đỉa, con đỉa Truyền Sơn ăn vào miệng rồi, Tiểu Lam liền hưởng thụ những con sâu trong năm cái hốc còn lại.

Chỉ với một canh giờ, hắn và Tiểu Lam đã tiêu diệt không dưới năm trăm con đỉa.

Kỳ lạ là, cái đầu lâu của hắn dường như có lực hấp dẫn mãnh liệt với con đỉa, rõ ràng đầu lâu thường phun ra lửa, thi thoảng hàm răng lại ken két mấy phát, nhưng vẫn có vô số những con đỉa sau kế bước trước bò về phía hắn.

Cứ như vậy cắn đỉa cũng không được a, Truyền Sơn đau đầu nghĩ.

Tuy cảm giác đau đớn vì bị ăn mòn đã gần như không còn, nhưng đến bây giờ hắn vẫn không cảm nhận được chỗ tốt gì, mục đích của hắn là rời khỏi đầm lầy, chứ không phải ở lại trong vũng bùn cắn sâu chơi.

Dựa vào người không bằng dựa vào mình, nếu cầu xin Tiểu Lam kia, chi bằng tự động não nghĩ cách thoát khốn cảnh. Truyền Sơn bắt đầu nhất nhất nghĩ tới các loại tri thức tu chân mà Canh Nhị, Dương Quang Minh, Bạch Đồng đã từng kín đáo được cho hắn.

Thân thể không thể tu luyện, còn có cái gì có thể tu luyện? Tu luyện thần thức sao?

Đúng vậy! Truyền Sơn tinh thần phấn chấn. Hắn không có thân thể cũng có thể luyện tinh thần lực mà. Ma công hỗn độn ngoại trừ tu thân, cũng có thể tu thần được nửa, hai thứ… đồng thời mới là đạo tu hành của ma công hỗn độn chân chính.

Nếu tinh thần lực tu luyện không tới nơi tới chốn, mỗi lần độ tâm ma kiếp sẽ vạn phần nguy hiểm, mà nếu thần thức vững chắc nội ma bất xâm, tâm ma kiếp cũng sẽ dễ vượt qua.

Tinh thần lực ngoại trừ có thể làm thần thức vững chắc hơn, càng có thể phóng ra ngoài để phòng thủ. Một khi đã nghĩ, ý động tâm liền theo, không cần ra tay, chỉ cần một ý nghĩ trong đầu cũng có thể làm sơn hà đổi thay, nhật nguyệt vô sắc, đây chẳng phải là khả năng của tiên nhân theo như lời con người nói ư?

Trước đó để mau chóng nâng cao tu vi thân thể, hắn vẫn quên tu luyện tinh thần lực, còn hôm nay… Truyền Sơn nhịn không được suy nghĩ lạc quan, trong khổ mua vui, có lẽ đây chính là thời cơ tốt nhất để hắn tu luyện thần thức.

Nghĩ là liền làm, khẩu quyết và tâm pháp hắn đã thành thạo vô cùng, còn về phòng hộ khi tu luyện… Dù sao hiện tại hắn muốn phòng hộ cũng không phòng hộ nổi, chỉ có thể tùy trời thôi.

Xuất phát từ tâm lý có phòng bị bao giờ cũng tốt hơn, Truyền Sơn lại hô gọi Tiểu Lam trong thức hải lần nữa.

"Cha ngươi phải nhập định tu luyện thần thức, phiền ngươi giúp ta hộ giáp được không?"

Tiểu Lam không đáp lại hắn, tựa hồ toàn bộ tâm thần đều đặt vào việc cắn nuốt con đỉa.

Truyền Sơn thầm yên lặng ghi nhớ món nợ cho Tiểu Lam. Không phải có câu chuyện tên 'Thu rồi tính sổ' sao, ta không vội.

"Rột rột, rột rột."

Ngay lúc Truyền Sơn tiến vào tu luyện tinh thần lực, vách sơn động lại truyền tới tiếng ma sát giữa nham thạch và thứ gì đó.

(1) Ngọc Chi còn được gọi là Bạch Chi, tên khoa học là Fomitopsis officinalis, tên Việt Nam là nấm Móng Bò Đắng hay nấm Khổ Bạch Đề.

80. Quyển 8 - Chương 2

'Sơn trung vô giáp tử, động trung vô tuế nguyệt', thời gian nửa tháng loáng cái là qua.

Một chiếc đầu lâu hai mắt bốc lửa khổ cực lăn về phía bờ đầm lầy máu.

Truyền Sơn vừa nhổ bùn và đỉa trong miệng ra ngoài, vừa cố gắng để đầu mình lăn trên mặt đầm. Tinh thần lực qua nửa tháng đã có thể tu luyện để đầu lâu tự bay lên, tuy vẫn hơi khó khăn, nhưng tốt xấu gì cũng có thể miễn cưỡng hoạt động.

Tư thế xấu thì thì thôi kệ, hữu dụng là được. Mất tầm nửa ngày, Truyền Sơn cuối cùng cũng lăn được lên bờ.

Giải thoát rồi! Cuối cùng đã rời khỏi cái đầm lầy chết tiệt kia.

Nhưng mà… Hiển nhiên hắn đã quên một số việc, đó chính là bên bờ đầm lấy vẫn có vô số sâu, nếu chỉ luận số lượng thôi, thậm chí sâu còn nhiều hơn cả trong đầm máu.

Truyền Sơn nhìn chằm chằm biển nhuyễn trùng gần như mênh mông vô bờ trước mặt, khóc không ra nước mắt.

"Tiểu Lam, tới đốt lửa đi!"

Tiểu Lam không có phản ứng, thức hải của hắn lại đột nhiên rung động kịch liệt một trận. Truyền Sơn sợ vội vã thu tâm thần lại, xảy ra chuyện gì thế? Lẽ nào tinh thần lực hắn tu luyện xảy ra vấn đề à?

Tiểu Lam tựa hồ cũng có chút kinh hoảng, "sùng sục" chui ra từ trong dòng suối máu trong thức hải. Thì ra nhóc này giấu mình xuống dưới đó.

Suối máu đang co rút lại, cả thức hải đều đang co rút lại vào trong.

Lần đầu tiên Truyền Sơn gặp phải loại tình huống này, bên cạnh lại không có người nào để xin chỉ bảo, nhìn thức hải không ngừng rung động, nhất thời cũng không biết nên làm sao.

Tiểu Lam bay đến đứng trên đầu vai Truyền Sơn ở giữa thức hải.

Truyền Sơn cau mày, từ giữa không trung thức hải giảm xuống khoanh chân ngồi giữa dòng suối máu, hắn không thể để thức hải của hắn sụp đổ được, thức hải chính là tinh thần của hắn, ý thức của hắn, nếu thức hải xảy ra vấn đề, La Truyền Sơn hắn chỉ sợ cũng phải rời khỏi thế gian này thật rồi.

Dòng suối máu dao động vỗ lên người hắn, tựa hồ đang nhắn nhủ gì đó với hắn vậy.

Truyền Sơn cố thả lỏng, bình ổn tâm thần cố dùng tinh thần lực của mình vỗ về thức hải chấn động.

Vừa triển khai tinh thần lực, Truyền Sơn đã có một cảm ngộ kỳ lạ. Đây là… dự triệu sắp đột phá?

Truyền Sơn thả lỏng tâm thần theo cảm giác ấy, trong nháy mắt, hắc ám vô biên đã bao phủ lấy hắn.

Bên ngoài, đầu lâu Truyền Sơn vừa lăn được lên bờ đã nhanh chóng bị vô số nhuyễn trùng đen bò đầy lên, mà những con đỉa to nhỏ béo phì vốn chui ra chui vào trong các hốc trên đầu thì cùng nhau lui lại đầm lầy.

Hai ngày sau, ngọn lửa linh hồn Truyền Sơn sáng lên lần nữa.

Tiến cấp rồi! Hắn đã tiến cấp trong tình huống như vậy. Chứng cứ chính là thức hải của hắn đã sinh ra biến hóa rõ ràng.

Suối máu cuồn cuộn giữa thức hải kia bỗng thêm một nhánh nữa, nhánh suối này uốn lượn quanh co kéo dài tới bờ thức hải, thật giống như trong vùng đất đen của thức hải có thêm một dòng suối máu nhỏ nữa vậy.

Vì sao lại thêm một nhánh suối như thế? Nhánh suối ấy có tác dụng gì với hắn? Hiện tại Truyền Sơn tạm thời không có thời gian đi nghiên cứu nó, chỉ có thể hơi cảm giác được dòng suối ấy cũng không có hại gì với hắn.

Lần tiến cấp này, tu vi của hắn tuy rằng không cao, nhưng sự nắm bắt và khống chế đối với tinh thần lực lại tiếp sang một cảnh giới mới. Một tháng trước hắn tu luyện không bị lãng phí, Truyền Sơn có loại dự cảm, chờ khi nào thân thể hắn phục hồi như cũ có thể sử dụng hỗn độn ma công, tu vi của hắn chắc chắn sẽ tăng thêm một tầng, dù không thể kết đan ngay thì hoàn thành kỳ Ngưng Khí 3 cũng nhất định không phải vấn đề.

Đầu lâu mỉm cười một nụ cười rất dữ tợn dưới sự bao phủ của vô số nhuyễn trùng đen.

Ta để các ngươi bò trên mặt ta đấy, ta cho các ngươi cắn ta đấy, ta đè chết các ngươi, đè nát hết thảy các ngươi! Truyền Sơn xương khô cười 'khặc khặc' kỳ dị, trong biển sâu bọ giun không ngớt, đè hết đám này tới đám nhuyễn trùng đen khác.

Nhưng nhuyễn trùng đen là vô cùng vô tận, vô luận hắn đè chết hết bao nhiêu con thì vẫn còn vô số con khác quấn lên đầu hắn.

Nhuyễn trùng đen biến thành loại nước đen đen dinh dính đầy cái đầu lâu, theo tốc độ đè chết nhuyễn trùng của Truyền Sơn, màu của đầu lâu cũng càng ngày càng đen. Sự thay đổi ấy hiện giờ Truyền Sơn vẫn chưa phát giác ra, càng không biết thứ nước đen đó có tác dụng gì với hắn.

"Tiểu Lam, đốt lửa cho ta!"

Tiểu Lam do dự một hồi, khẩu vị của nó kén lắm đấy, cấp độ và công dụng của những con nhuyễn trùng này đều kém rất nhiều so với những con đỉa to kia, dù hấp thu hết chúng cũng sẽ không được lợi mấy.

Hơn nữa những nhuyễn trùng hắc sắc này đều bị nó hấp thu rồi, như vậy những con đỉa to trong đầm lấy chẳng phải cũng hết sao? Hừm, không thể làm loại chuyện ngu xuẩn chỉ thấy lợi trước mắt này được.

"Tiểu Lam?"

Ngọn lửa Tiểu Lam lười biếng nằm giữa suối máu, tiêu hóa năng lượng của những con đỉa đã hấp thu trước đó.

Truyền Sơn ý thức lẻn về thức hải, uy hiếp tên quỷ lười kia: "Ngươi không nghe lời ta sẽ không để ngươi ra nữa!" Trước đây hắn không làm được, còn bây giờ ấy à.... hừ hừ, đây chính là thức hải của hắn.

Tiểu Lam không tình nguyện lắc thân thể màu lam, thổi một ngụm khí nhẹ ra ngoài.

Truyền Sơn rất bất đắc dĩ, hắn rất muốn đốt ra một con đường, nhưng Tiểu Lam lười biếng không nghe lời chỉ tiêu diệt nhuyễn trùng bò trên đầu hắn, hắn cũng không thể cứ ở giữa biển giun đợi nhuyễn trùng lại bò đầy đầu hắn lần nữa được, chỉ có thể cố gắng sử dụng tinh thần lực để cái đầu lâu của hắn dịch ra một khoảng trống hoàn toàn thoát khỏi mặt đất. Không biết giờ có làm được tới mức đó không nữa?

Để mình dịch ra một khoảng quả nhiên cũng không phải chuyện dễ dàng gì, hắn đã thất bại vô số lần mới nắm giữ được bí quyết sau hai ngày, cứ như vậy, miễn cưỡng mãi mới bay được lên khỏi mặt đất, lắc lư tìm một vách nham thạch lồi ra để đứng trên đó.

Nhuyễn trùng dưới đất khi thấy hắn bay lên được thì có vẻ dị thường kích động, đều tụ tập xung quanh đợi hắn hạ xuống, nhưng sau khi hắn bay tới cự ly nhất định rồi, hấp dẫn của chiếc đầu lâu với bọn nhuyễn trùng tựa hồ đã biến mất, bọn nhuyễn trùng lại khôi phục thói quen sinh hoạt ban đầu, tản đi hết.

Khối nham thạch lồi ra khỏi vách động này chỉ to cỡ lòng bàn tay, nếu đầu lâu Truyền Sơn hơi to một chút thôi là không thể đặt được.

Địa điểm tuy hơi nhỏ, vị trí cũng không tệ, vừa vặn ở vị trí giữa vách động, trên không dính chướng khí, dưới không gần mặt đất, toàn bộ phong cảnh trong sơn động đều nhìn hết không sót thứ gì. Hơn nữa vừa vặn ở chỗ tối, nếu không tìm kiếm kỹ, bình thường cũng không thể thấy hắn được.

Truyền Sơn cũng muốn tìm một nơi như kiểu hang động, nhưng tìm một vòng cũng không thấy, hắn lại không muốn hạ thấp xuống dưới cướp những cái khe vách động cùng bọn sâu kia, càng không muốn cùng một chỗ với cây hoa đào kỳ dị, thế là khối nham thạch này đã trở thành chọn lựa trong số những chọn lửa ít ỏi của hắn.

Đây coi như là một nơi tu luyện thật tốt đi, ít nhất cũng không có con sâu nào tới quấy rầy hắn. Hắn đến giờ vẫn chưa hiểu bọn sâu ấy vì sao thích hắn như thế.

Truyền Sơn lần đầu nghiêm túc tu luyện tinh thần lực đã nếm được lợi lộc, trong tình huống cơ thể thì biến mất, không có cách nào để vận dụng ma công hỗn độn, tu luyện đối với tinh thần lực cũng càng bức thiết hơn.

Vậy là tốt rồi, vừa mới tìm được nơi để tu luyện, hắn đã cấp tốc bắt đầu tu luyện.

Lại là mấy ngày trôi qua.

"Kèn kẹt kèn kẹt."

Đây là lần thứ ba Truyền Sơn nghe thấy tiếng động này, lần này hắn không buông tha cơ hội nghiên cứu nơi phát ra tiếng động này.

Tiếng động hình như đến từ phía đối diện chênh chếch một khoảng với hắn, vách động vốn hoàn chỉnh bỗng lồi ra một khối, sau đó là tiếng ma sát 'kèn kẹt kèn kẹt', khối đá đen cồng kềnh nhét cái miệng lối ra bị đẩy từ trong ra.

Một đứa trẻ khoảng chừng hai tuổi ló đầu ra khỏi hang động, nghiêng ngó một hồi nhìn mọi nơi, rồi lại lùi vào trong hang động.

Canh Nhị!

Đầu lâu kích động hơi hiện lên vui mừng, vui đến nỗi suýt thì nhào thẳng qua. Biết ngay là nhóc này còn sống mà. Nhưng ai đó đảo mắt, cố nén sự hưng phấn, dự định nhìn lén xem tên kia định làm gì.

Đứa bé qua một lát lại ló đầu lần nữa, cẩn thân nhìn hết bốn phía cũng không biết đang xác định cái gì, có lẽ sau khí xác định an toàn rồi, tay liền ra sức kéo từ trong ngực, một khúc xương đùi to nhìn như của nhân loại được nó móc từ trong ***g ngực ra.

Các ý nghĩ của bộ xương khô lập tức xuất hiện mấy vệt hắc tuyến (= =|||). Sao tên này luôn cất đồ trong ngực thế? Dù ngươi có túi trữ vật đựng được Càn Khôn đi nữa, ngươi nói ngươi lấy cái khúc xương bắp đùi của nhân loại làm cái gì? Lấy để mài răng à? Khúc xương kia còn đen như mực nữa, vừa thấy là biết bẩn lắm rồi.

Đứa trẻ có lẽ cảm nhận được tâm tình của Truyền Sơn, tiện tay liền ném khúc xương đùi vào trong đầm máu bên dưới.

"Bùm bụp!" Khúc xương đùi vừa chìm vào đầm máu, một cái đầu cá tam giác cực to đột nhiên xuất hiện từ trong đầm, 'oạch' một tiếng, khúc xương kia đã bị cái đầu cá to đùng nuốt vào trong.

Cá đầu tam giác nuốt khúc xương đùi vào rồi liền tuần tra một hồi trên mặt đầm, tựa hồ đang chờ đợi lần ném thức ăn mới.

Đứa trẻ không làm quái vật kia thất vọng, lại rút từ trong ngực ra một khúc xương bàn chân còn nguyên vẹn vứt xuống dưới.

Lần này xương bàn chân thậm chí còn chưa chạm tới mặt đầm máu thì đã bị đầu cá kia nuốt sống.

Đầu cá quái dị dường như rất vui, cái đầu hình tam giác lại ló ra một chút, chờ mong ngẩng đầu nhìn về phía đứa trẻ.

Đứa trẻ chìa hai tay ra, tỏ ý đây là phần cuối cùng rồi, hết hàng trữ rồi.

Cá đầu tam giác thất vọng há miệng, gào một tiếng u sầu với đứa trẻ rồi lập tức 'phù phù' hai tiếng về phía đứa trẻ, phun ra hai con cá to béo mập.

Đứa trẻ nhếch miệng cười, hai tay khoanh lại, cũng không ghét bỏ cá tanh, đút luôn hai con cá vào lòng.

Đột nhiên, đứa trẻ như nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ đáng sợ, cấp tốc xoay người mau chóng bò lại hang động, tảng đá đen nhét cửa hang cũng lập tức chặn cửa hang lại khi thân ảnh đứa trẻ biến mất.

Cá đầu tam giác đi ra trao đổi thức ăn còn nhanh hơn cả đứa trẻ, cực kỳ nhanh chóng chìm vào trong đáy đầm lầy máu.

Tất cả sự việc xảy ra trong nháy mắt, Truyền Sơn cũng chưa kịp gọi đứa trẻ lại. Hiện tại nhìn lại sơn động, ngoại trừ một chút dư âm quái đầu cá tam giác để lại, cả sơn động thật giống như chưa có gì xảy ra cả.

Truyền Sơn mắt thấy phản ứng của đứa trẻ và quái vật, tuy hắn không phát hiện ra điều gì lạ kỳ, nhưng lập tức im bặt đi, lẳng lặng chờ đợi trên tảng đá cỡ lòng bàn tay, đợi thứ mà Canh Nhị và quái vật đều cực kỳ kiêng kỵ xuất hiện.

Không khí trong sơn động càng ngày càng khẩn trương.

Không biết có phải ảo giác hay không, toàn bộ sinh vật trong sơn động đều im lặng tới cực điểm trong giờ khắc này, cả sơn động yên tĩnh tới mức thậm chí có thể nghe thấy tiếng bong bóng máu vỡ tanh tách trong đầm máu.

"Vù "

Một cơn gió thổi tới, theo gió tới còn có cả tiếng ca to và rõ ràng.

Hợp xướng: "Chúng ta là côn trùng gây hại! Chúng ta là côn trùng gây hại! Đến nơi nào là nơi ấy sạch trơn, vạn vật sinh linh ta đứng đầu! Hey!"

Giọng thấp: "Ăn hết thiên hạ ta lớn nhất, không phục ta cắn cho toàn thân là lỗ!" Hey!"

Giọng cao: "Bảy mươi hai giới biển cả đất liền không trung, danh tiếng của ta nổi nhất! Hey!"

Hợp xướng: "Chúng ta là côn trùng gây hại! Chúng ta là côn trùng gây hại! Là lá la, là lá la!"

"Khùng khục." Đầu lâu Truyền Sơn há miệng quá to, cằm trật khớp rồi.

Theo tiếng ca tới, ngay ở phía bên trái đằng trước khối nham thạch Truyền Sơn ẩn thân, cũng chính là phía đuôi sơn động giống như quả đào kia xuất hiện bảy con sâu xanh to béo dẫy đà hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang.

Trên vách nham đằng sau bảy con sâu xanh to béo có bảy cái hốc tròn kích cỡ không khác mấy với thân chúng nó, cũng không biết cái hốc tròn ấy là do tự nhiên hay do bị chúng chui vào mà có nữa.

Bảy con sâu xanh xếp thành một hàng thẳng tắp, dùng cái bụng nhích dần tới, bảy cái đầu tròn mượt thì ngẩng cao cao, cũng không biết khối thân thể mềm mại không xương của chúng làm thế nào để khởi động cái đầu kia.

Bảy con sâu bò được tới nơi, nhuyễn trùng đen trên mặt đất đều tránh né, dẹp đường ra cho bảy con sâu kia bò.

Bảy con sâu bò tới trước đầm máu, những con đỉa trong đầm máu tựa như được ai đó chỉ huy, cấp tốc dùng thân thể đè lên nhau tạo thành một cái cầu làm bằng đỉa vượt qua đầm lầy máu.

Bảy con sâu trước ba sau bốn, một đường hát vang men theo cái cầu bằng đỉa này đi sang bờ bên kia.

Ánh mắt Truyền Sơn chuyển sang phía cây hoa đào nở rộ bên kia bờ, nhìn lại bảy con sâu xanh béo múp xếp thành hàng chỉnh tề dưới cây hoa đào, lạnh lùng cười. Thì ra là thế, Đào Hoa, đây là mục đích của ngươi sao?

Đường kính thân thể bảy con sâu thô to cỡ bắp đùi người lớn, còn những điểm khác thì nhìn kiểu gì cũng thấy giống với những con sâu xanh to trên Lam tinh, nhưng có thể làm Canh Nhị và quái vật trong đầm máu cùng nhượng bộ lui binh, những con sâu này chắc chắn không vô hại như bề ngoài chúng biểu hiện.

"Ngũ trùng, Lục trùng."

"Có." Hai con sâu xếp hàng bên trái đi về phía trước một bước, cao giọng trả lời.

"Lên!"

"Vâng."

Hai con sâu hóa thành hai tia sáng xanh, bay thẳng lên cây hoa đào.

Cây hoa đào vẫn lẳng lặng đứng sừng sững bên đầm máu giờ khắc này liền sống lại giống như có linh thức, cành cây quái dị mà tươi tốt ấy bỗng rủ xuống, một trái một phải đánh bay hai con sâu xanh muốn nhào lên ra ngoài.

"Nhị trùng, Tam trùng, Tứ trùng, một quấy nhiễu hai tập kích!"

"Vâng."

Lại có thêm ba con sâu nhào về phía cây hoa đào.

"Thất Trùng chuẩn bị."

"Vâng."

Ngay khi con sâu tuyên bố mệnh lệnh, thân thể của con sâu bên cạnh trở nên nhạt dần, vặn vẹo, không tới hai cái chớp mắt đã biến mất tiêu.

Con sâu to phát mệnh lệnh lại quay đầu kêu 'ji ji' với đầm máu.

Trong đầm, tiếng sùng sục vang lên, vô số con đỉa xông lên bờ, mà bọn đỉa vốn ở ngay trên bờ thì đều leo lên cây đào.

Cây hoa đào loạn chiến một đợt, vừa trút cánh hoa đào ăn mòn những con đỉa bò lên thân nó, vừa vung cành ngăn cản Thất huynh đệ sâu xanh tới gần.

Giữa cây và sâu triển khai đại chiến, bóng sâu, cành cây bay lượn, hai bên nhất thời đấu đá túi bụi.

Sâu xanh bị cành đào quật vẫn bay cấp tốc trở lại, dù vết thương trên người dày đặc cũng không chịu buông tha công kích.

Có con sâu miệng phun dịch xanh, cây hoa đào tựa hồ rất kiêng kỵ chất dịch sâu xanh phun ra, hất cả đám đỉa về phía chất dịch xanh đó. Mà phàm là bọn đỉa bị chất dịch xanh phun trúng đều sẽ hóa thành một vũng nước đen nhanh chóng tan rã.

Bảy con sâu xanh đều triển khai bản lĩnh của nó, chỉ huy vô số con đỉa phối hợp với công kích của chúng, thi thoảng đánh len cây đào một cú.

Cây hoa đào cũng không phải kẻ dễ chọc, cành có thể quất chết sâu xanh, cánh hoa rơi xuống càng có thể làm sâu xanh bị xui xẻo, sâu xanh chỉ cần bị cánh hoa dính trúng, trên người lập tức bốc khói xanh, không bao lâu đã bị ăn mòn ra một cái lỗ to.

Số lượng đỉa tuy nhiều, nhưng cũng không chịu nổi tiêu hao như vậy, chẳng qua chỉ là một chén trà nhỏ, đỉa trên mặt đất đã trở nên ít đi, liếc mắt nhìn qua, có lẽ chỉ còn lại chưa tới trăm con.

Sâu xanh tổn hao cũng tương đối lớn, có hai con bị cánh hoa ăn mòn nghiêm trọng, chỉ còn lại có nửa cái đầu. Còn có hai con nằm ngay đơ trên mặt đất, rõ ràng đã ngủm củ tỏi.

“Bốn vị đệ đệ các ngươi đi thong thả! Đại ca báo thù cho các ngươi ngay đây!” Con sâu to kêu lên tiếng ca bi tráng. Tiếng dứt, nó bắt đầu liều mạng hít vào.

“Phù phù ” Luồng khí trong động bắt đầu có thay đổi.

Truyền Sơn phát hiện đầu lâu của mình không khống chế được, bị thổi ra phía ngoài, nhanh chóng sử dụng tinh thần lực cuốn lấy nham thạch, hắn cũng không muốn bị con sâu xanh to kia hút vào trong bụng.

Trong chớp mắt, sâu xanh đã hút vô số tạp vật và không khí vào bụng, thấy thân thể bành trướng tới mức khoa trương của nó, khiến người ta không khỏi lo nó có bị nổ tung tức thì không.

Đầu lâu Truyền Sơn dù làm thế nào cũng không chống lại sức hút của sâu xanh, ‘vù’ một tiếng chui tọt vào miệng sâu xanh.

“Thảm rồi!” Truyền Sơn thầm kêu to.

Sâu xanh bỗng nhiên ngậm chặt miệng, vị trí trên ngực lên một cái xuống một cái, một vòng tròn khí thành hình trong cơ thể sâu xanh.

“Phù phù!”

Một viên đạn khí có quầng sáng màu đỏ sẫm, to như cái bồn tắm lao ra từ trong miệng sâu xanh, ‘ầm’ một tiếng rơi giữa cây hoa đào nổ tung ra.

Theo đạn khí vừa bắn ra còn có các loại tạp vật vừa bị sâu xanh hút vào, lúc này cũng biến thành ám khí với uy lực cực đại bắn về phía cây hoa đào.

Toàn thân cây đào bỗng nhiên phát ra ánh sáng chói lọi, một màn sáng hồng nhạt ửng quanh thân cây đào.

Đáng thương cho Truyền Sơn vừa bị hút vào bụng sâu lại bị phun ra ngay lập tức, trong bụng sâu xanh có đủ thứ, chất dịch, khí thể hỗn hợp dính đầy lên cái đầu xương khô của hắn, hắn thậm chí nghe thấy đầu lâu của hắn phát ra tiếng ‘sùn sụt’ vì bị ăn mòn.

Trong nháy mắt Tiểu Lam cảm giác được con sâu xanh thì trở nên cực hưng phấn, nhưng nó còn chưa bày tỏ gì đã bị phun ra cùng Truyền Sơn.

Tiểu Lam phẫn nộ bùng lên trong thức hải của Truyền Sơn.

Truyền Sơn có khổ không nói nên lời, chỉ cảm thấy mình từ khi gặp đám sâu kia rồi là càng xui xẻo hơn. Hận đến mức muốn đập bọn sâu kia thafh nước. Còn cả Tiểu Lam nữa, nhóc này cũng phải dạy dỗ lại mới được.

“Ba!” Đầu lâu xương khô đầu óc choáng váng bị cây hoa đào tát một phát bay, ‘bình bịch’ đập lên trên vách động.

Vừa thấy đầu lâu rơi xuống đất, vô số nhuyễn trùng đen lập tức điên cuồng xông tới, mức độ nhiệt tình còn hơn cả ban nãy.

“Ta X tổ mẫu nhà các ngươi!” Truyền Sơn bị vô số nhuyễn trùng phủ lên cuối cùng không nhịn được chửi ầm lên. Đây là chuyện gì chứ!

Đột nhiên, cây đào rung mạnh lên, vô số hoa đào rơi xuống, màn sáng hồng nhạt cũng rụt tới mức độ nhỏ nhất. Cây đào tức giận giơ một cành cây thô nhất, rồi quật lia lịa vào thân cây.

“Ba!” Một con sâu xanh xuất hiện, bị cây đào quất đến nỗi đầu bay xa, rớt vào trong đầm máu.

“Thất đệ !” Sâu xanh to gào một tiếng thật dài, xông về phía Thất trùng rồi bắn qua.

Đúng là một con sâu thông minh!

Bất kể là sáu con sâu xanh kia hay những con đỉa này, chẳng qua đều là thủ thuật che mắt, dùng để hấp dẫn sức chú ý của cây hoa đào, kể cả một kích cuối cùng của con sâu xanh to cũng thế, con sâu xanh bị quất bay đầu kia mới là chủ lực đánh lén.

Cây đào điên cuồng phẫn nộ rõ ràng đã bị thiệt, nếu như nó có thể bước đi, có lẽ đã sớm xông lên đánh đám côn trùng gây hại kia một trận tơi bời rồi.

Con sâu xanh to bắn tới trước đầu Thất Trùng, 'sùng sục' một tiếng nuốt Thất trùng vào bụng.

Truyền Sơn khó khăn lắm mới giãy ra khỏi đống sâu vừa vặn thấy màn ấy, không khỏi sửng sốt ngây người. Ack, đây là phương thức tiếc thương chỉ Trùng tộc mới có à?

Con sâu xanh to nuốt Thất trùng rồi còn chưa đủ, nháy mắt đã nuốt năm con sâu còn lại vào bụng.

"A a a! Chúng ta là côn trùng gây hại, chúng ta là côn trùng gây hại, dũng khí là linh hồn của chúng ta, vô tư là phẩm đức của chúng ta, rực rỡ của chúng ta còn hơn cả rồng thần! A a a ! Chúng ta không thể bị chinh phục, ngươi chờ đó, chúng ta sẽ quay trở lại!"

Con sâu xanh to một đường hát vang, giẫm lên cái cầu đỉa, đi qua đầm máu, vui vẻ trở về hang động ban đầu giữa con đường hai bên là những nhuyễn trùng đen đưa tiễn.

Truyền Sơn đầu dính đầy chất dịch, mặt rối rắm nhìn về phía sâu xanh biến mất, đây rốt cuộc là đâu? Vì sao hắn cảm thấy ở đây còn địa ngục hơn cả địa ngục?

Trong chốn u minh, Truyền Sơn đã biết đáp án. Ở đây chắc là Huyết Hồn Hải, cũng chỉ có Huyết Hồn Hải mới có thể dựng dục được Trùng tộc đặc sắc như vậy.... đi.

Truyền Sơn lần nữa nhìn về phía cây đào yêu dị kia.

Chậc, thật đáng thương. Cây đào này thoạt nhìn tuyệt không giống kẻ thắng, mà giống như bị thua trận rất lớn, ủ rũ, uể oải chật vật.

Cây đào kia trải qua trận chiến trút hoa này vẫn còn lại không ít, nhưng cánh hoa tươi đẹp trước đó giống như mất đi sinh lực, màu sắc trở nên rất lờ mờ.

Truyền Sơn lắc đầu, nhìn có chút hả hê mà cười 'khà khà' hai tiếng.

Cái danh xui xẻo của bản thân là giả, gia mà xui xẻo, ngươi cũng đừng nghĩ dễ chịu!

Ngay khí Truyền Sơn chuẩn bị bay về phía hang động tiểu Canh Nhị ẩn thân thì trong đầm máu lại sùng sục một đợi, cá đầu tam giác cực đại ló đầu lần thứ hai, 'phù' một tiếng phun một đống xương ra, phun ra xong rồi lại chìm vào trong đầm máu.

Đầu lâu ngừng lại giữa không trung. Hắn suýt thì quên mất đống xương kia, nếu hắn không đoán sai, những xương cốt cháy đen này chín mươi chín phần trăm chính là thân thể ban đầu của hắn.

Truyền Sơn bay tới giữa đầm máu, dạo qua một vòng giữa đám xương chìm nổi trong đầm lầy.

Nếu đổi lại là kẻ khác, bất kể là trước khi sống hay sau khi chết, thấy xương của mình có lẽ cũng sẽ không quen thuộc, nhưng hắn thì khác, không có da thịt, khung xương lộ ra hắn đã nhìn thấy quen rồi, nếu không quen cũng phải quen thôi. Đặc biệt là khung xương của hắn còn rất đặc biệt nữa.

Ngươi xem, xương đen như mực, trông như đã từng bị đốt, còn có huyết mạch kinh lạc ẩn giữa màu đen ấy, bộ xương đặc sắc như vậy, trên đời này chắc chẳng có bộ thứ hai đi?

Mà nếu đây quả thực là bộ xương của hắn...

Truyền Sơn lửa giận bốc cao. Canh Nhị chết tiệt! Cũng dám ném xương của hắn cho cá ăn!

"Kèn kẹt kèn kẹt."

Nghe thấy tiếng, đầu lâu bay giữa không trung nhanh chóng trốn sang một bên.

Giỏi cho Nhị ngốc nhà ngươi, sau khí ta chết rồi mà dám đối xử với cơ thể ta như thế, lại lấy xương của ta cho cá ăn! Nếu không phải ta tận mắt chứng kiến, sao có thể tin nổi?

Đúng là biết người biết mặt không biết lòng, thằng con bất hiếu a bất hiếu! Ngươi chờ đấy cho ta!

Nham thạch màu đen chặn cửa hang bị đẩy ra, đứa bé lặng lẽ ló đầu.

Sâu xanh vừa đi khỏi, lúc này hẳn là lúc an toàn nhất.

Thấy rõ trong sơn động hình như không có thứ gì có thể uy hiếp sự tồn tại của nó, đứa bé thả lỏng bò ra cửa hang, nhìn xuống vách nham trơn tuột cong cong bên dưới, chân tay run lẩy bẩy, thân thể ngồi vững rồi, trọng tâm ngả về sau, thành thạo trượt xuống vách nham thạch.

Đầu lâu trốn ở nơi bí mật gần đó há hốc miệng.

Hắn nhìn thấy thứ gì? Đằng sau lưng ngốc tiểu tử đại nghịch bất đạo kia là thứ gì?

Truyền Sơn vừa rồi vẫn còn đầy bụng lửa giận, chờ đợi lát nữa dạy dỗ người một trận. Nhưng mà… nhưng mà sau khi hắn thấy dáng dấp đứa bé hôm nay thì cứ thấy không nỡ ra tay.

Nhị ngốc nhà họ vốn khờ khạo thật thà chất phác, làm người ta thấy mà bất giác muốn nhéo hai phát, càng đừng nói hiện giờ lưng y còn đeo theo một cái mai rùa, bé rùa con chỉ lộ hai khúc tay chân ngắn ngủi và một cái đầu thật sự là nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu, chỉ nhìn thôi mà cũng làm người ta hận không thể xách y về nhà hung hăng thương yêu một trận.

Bé rùa con tựa hồ không phát hiện Truyền Sơn, chầm chập đi tới bên đầm máu, vẫy đống xương nhân loại mỗi chỗ một nơi thu thập lại một chỗ, việc này hình như y không chỉ làm một lần, trông rất thành thạo.

Những xương cốt tản mác khắp nơi thật giống như có liên hệ gì đó với bàn tay của y, tay bé rùa vừa vẫy đã liền tự động trôi tới.

Xương cốt nhân loại bị sâu xanh to phun ra rất được đám đỉa và nhuyễn trùng đen yêu thích, trên mỗi khúc xương đều bò đầy những sâu, nhưng đỉa và nhuyễn trùng đen phân rõ ranh giới, tuyệt không lẫn lộn ở trên cùng một khúc xương.

Kỳ diệu chính là, phàm là chỗ bé rùa sờ tới, những nhuyễn trùng hắc sắc liền lánh như thấy con sâu xanh to, cũng không dám tới gần y trong vòng ba thước.

Bé rùa con không thu thập hết toàn bộ hài cốt mà con sâu xanh to hút vào lại phun ra ngay.

"Ừm… xương ngực, xương sườn chắc là ngâm kha khá rồi, những cái này vẫn chưa được, còn phải ngâm thêm nữa." Bé rùa con vừa nói vừa rút ra một phần trong đống xương cốt rồi ném nó vào trong đầm máu.

Tiểu tử này đang làm gì vậy? Gì mà ngâm kha khá rồi? Truyền Sơn lặng lẽ bay tới đằng sau đứa bé.

Hành động của bé rùa càng ngày càng lạ, chỉ thấy y ngâm những khúc xương chưa đạt tiêu chuẩn, rồi lấy một chiếc túi lưới nho nhỏ, nhắm ngay phía đống xương 'đạt tiêu chuẩn' bên cạnh chụp xuống.

Những khúc xương bị bé rùa nhìn trúng lập tức cùng bay vào trong túi lưới.

Theo lý thì một cái túi lưới nhỏ như thế đừng nói vớt xương, có thể vớt được một con cá vàng bé thôi đã là tốt rồi, nhưng nó thế mà đựng được hết cả xương vào.

Bé rùa con lập tức thu túi lưới đi tới một góc bằng phẳng và bí mật, đổ xương trong túi lưới ra.

Y rốt cuộc muốn làm gì? Truyền Sơn khó hiểu lần mò qua đó.

Bé rùa con thu túi lưới lại, cúi đầu lục trong ngực mãi, móc ra tấm bùa và bốn viên ma thạch, cực kỳ thương tiếc nhìn hồi lâu, lúc này mới đặt ở xung quanh đống xương theo quy luật nhất định.

Nhìn tụ linh trận có công hiệu ẩn hình vừa bố trí xong xuôi, bé rùa con lẩm bẩm:

"Tuy ta lấy ngươi cho cá ăn, nhưng ngươi cũng không bị thiệt. Đại lực thiên tôn kim cang ngư trời sinh thân kim, thủy, thổ, ba loại thuộc tính, xương của ngươi được ngâm phúc dịch (dịch dạ dày) có thể tiến thêm một bước tăng lực tương tác giữa ba loại thuộc tính này, càng có thể tăng cường chất xương, sau này chỉ cần trải qua tu luyện là có thể đạt đến mức không thể phá vỡ. Ngươi xem, ngay cả phúc dịch của Thanh chi (1) Huyết trùng vương cũng không thể ăn mòn ngươi, có thể thấy là chất xương bây giờ của ngươi rất kiên cố. Mà được Thanh…"

"Thanh chi Huyết Trùng vương?! Ngươi nói con sâu xanh to vừa rồi là Thanh chi Huyết trùng vương?!" Một tiếng kêu kinh ngạc cùng cực, không thể tin được vang lên bên tai bé rùa.

“A!” Bé rùa lại càng hoảng, đầu cũng không dám quay lại, chạy bỏ đi.

“Ngươi đứng lại đó cho ta!”

Truyền Sơn hít sâu một hơi, mau chóng vọt tới trước mặt bé rùa.

“A!” Bé rùa vội ngừng bước. Đầu lâu này thoạt nhìn dữ quá.

“A cái đầu ngươi! Đồ bất hiếu, ngươi cái đồ vô lại, ngươi ngươi ngươi…”

“Ngươi tỉnh rồi?” Tỉnh nhanh phết nhỉ, nhanh hơn cả y tưởng. Canh Nhị có tật giật mình vội vã lùi về sau một bước, cười gượng một cái a dua theo.

“Hừ hừ hừ!” Truyền Sơn xoay đầu, ngoặm mạnh một phát lên mặt Canh Nhị.

Tiểu Canh Nhị dẩu môi, hu, đau quá!

“Được, thảo nào người già trong thôn chúng ta nói không chết không biết, vừa chết là con cháu lộ mặt thật hết. Ca trước đây đúng là bị mù mắt rồi, thấy tiểu tử ngươi trông thành thật, còn tưởng ngươi thực sự là người thành thật, thực ra tiểu tử ngươi mới là kẻ xấu xa nhất!”

Canh Nhị cúi thấp đầu, cũng không dám cãi cọ, hai cái chân quặp vào nhau giẫm tới giẫm lui, mặt đỏ bừng.

“Ta trước đây đối xử với ngươi thế nào? Ngươi lại nhẫn tâm lấy xương của ta cho cá ăn? Dù ta không có đại ân đại đức gì với ngươi đi nữa, tốt xấu gì ta cũng mang thai ngươi hơn nửa năm, còn vất vả sinh ngươi ra, ngươi liền đối xử với ta như thế? Tâm ca đều bị ngươi xuyên thủng rồi!” Đầu lâu phát ra sự âm u, bi thương.

Canh Nhị ngẩng đầu muốn giải thích gì đó.

“Thôi, ca không chấp nhặt với ngươi.” Món nợ này chúng ta sau này sẽ tính, “Thanh chi Huyết trùng vương ngươi vừa nhắc tới có phải chính là con sâu xanh to kia không? Ngươi chắc chắn chứ?” Thanh chi Huyết trùng vương a! Truyền Sơn kích động suýt thì cắn phải lưỡi.

“Ngươi cũng biết Thanh chi Huyết trùng vương? À, Bạch Đồng đã cho ngươi sách thuốc nhỉ.” Canh Nhị suốt ngày chạy theo Truyền Sơn, nội tình xuất thân của hắn, không có ai rõ ràng hơn y.

“Là thật?” Truyền Sơn kích động nói.

Canh Nhị gật đầu.

Truyền Sơn hưng phấn quát to một tiếng. Hắn đã nói mà, nhiều Ngọc chi Huyết nhục trùng như thế chắc chắn là không bình thường! Thì ra nơi này có một Thanh chi Huyết trùng vương.

Lai lịch của Thanh chi Huyết trùng vương đã không thể kiểm tra, có người nói là linh thể tiến hóa của Ngọc chi Huyết nhục trùng, cũng có người nói bản thân nó chính là một giống nòi nhà tiên, thống lĩnh tất cả các loại sâu trong thiên hạ.

Cũng có người nói Thanh chi Huyết trùng vương căn bản không phải sâu, mà là thực vật, là Dược trùng vương do Thanh chi họ nhà tiên thành linh rồi hóa thành, cộng sinh với Lục kim tủy thạch.

Bất kể là cách nói nào đều chỉ rõ sự trân quý của Thanh chi Huyết trùng vương, nếu nói Ngọc chi Huyết nhục trùng là có thể gặp nhưng không thể cầu thì Thanh chi Huyết trùng vương kia đúng là một truyền thuyết.

“Sùng sục sùng sục.”

Đột nhiên, đầm máu tựa như bị sôi lên, bắt đầu sôi ùng ục.

Nhuyễn trùng lớn nhỏ trong hang cũng như là cùng nhận được mệnh lệnh gì đó, nhuyễn trùng đen trên bờ toàn bộ lui vào trong khe của vách sơn động, những con đỉa to béo trong đầm máu thì cùng nhau chìm vào đầm lầy. Chỉ có hoa đào dưới tàng cây còn để lại mấy con đỉa to.

Ba kẻ may mắn có sáu điểm đỏ trên đầu, đã trải qua một chuyến du ngoạn trong bụng con sâu xanh, rồi được phun ra nhanh chóng, cùng với cú phản kích của cây hoa đào, tai nạn liên tiếp ấy còn có thể giữa mạng, sức sống kể cũng dai thật.

Nhưng đã trải qua những tàn phá cực kỳ tàn ác ấy, ba con may mắn sống sót đều rơi chầm chậm lại, tuy còn sống, cũng chỉ còn sức kéo dài hơi tàn, ngay cả sức bò vào trong đầm máu cũng không có.

Truyền Sơn khẽ động lòng, nếu vào lúc này, hắn để Canh Nhị thu ba con sâu này…

Canh Nhị ôm đầu lâu của Truyền Sơn, nhỏ giọng hô: "Đi mau! Có người tới."

Có người? Ai? Ai lại tới nơi này? Nè nè nè… Ngươi ôm thì ôm thôi, cần gì phải lấy vải bọc đầu ta lại?

(1) Thanh Chi còn gọi là Long Chi. Tên Việt là nấm Vân Chi, tên khoa học là Coriolus versicolor. Chi tiết xem tại đây

81. Quyển 8 - Chương 3

Một nam tử anh tuấn thân mặc tơ lụa màu trắng và khâm trường sam (loại áo dài của nam có vạt) nhảy từ trong đầm lầy ra.

Mặc Sĩ Thiên Kiêu cầm ngọc tiêu trong tay đứng giữa không trung, vẻ mặt chán ghét quan sát cảnh vật chung quanh.

Lại nữa rồi, Huyết Hồn Hải chết tiệt này, chẳng có chút quy luật nào cả, có lúc ngay cả vượt qua cửa khác cũng là hoàn cảnh giống nhau, có lúc thì qua được nửa cửa thì tự dưng đưa người ta tới một môi trường khác, có mấy lần thực hiện đúng lúc gã đang dùng tới một thiên tài địa bảo nào đó.

Chẳng hạn như vừa rồi đây, hắn vừa xông vào giữa hải đảo đánh bại thủ lĩnh thổ dân ngu xuẩn kia, tay còn chưa chạm vào Hoa sen đám thổ dân trồng ở giữa hải đảo thì đã bị chuyển tới sơn động tanh hôi, dơ bẩn, buồn nôn này.

Một đám thổ dân ngu xuẩn không có kiến thức, dám coi Hoa sen tím thành cây cảnh, Hoa sen tím cả thân là bảo vật, lại chỉ được coi đơn giản như là một loài cây cảnh thôi. Đứng trong bảng xếp hạng thiên tài địa bảo, Hoa sen tím đứng hàng thứ chín trong đám thực vật đấy, đáng tiếc chỉ còn thiếu tí ti nữa thôi, hắn đã lướt qua nó như vậy.

Hơn nữa tình huống tương tự không phải lần đầu tiên, trước đó ít nhất có bốn lần, mỗi lần đều vào đúng lúc gã phát hiện thiên tài địa bảo nào đó muốn thu thập và cũng sắp lấy được thì tự dưng bị chuyển sang một cửa mới.

Huyết Hồn Hải keo kiệt này! Mặc Sĩ Thiên Kiêu thầm mắng to.

Mặc Sĩ Thiên Kiêu đi dạo qua một vòng trong sơn động, đặt sự chú ý về phía cây hoa đào yêu dị kia.

Gã cần xác định kẻ địch cửa này của gã rốt cuộc là ai, căn cứ theo phán đoán và kinh nghiệm tích lũy trước kia của gã, gốc hoa đào này rất có khả năng chính là yêu vật hắn phải đánh bại.

Nhìn dáng dấp ỉu xìu của cây hoa đào này, Mặc Sĩ Thiên Kiêu cảm thấy bản thân có ít nhất tám phần tự tin thuận lợi vượt qua cửa này.

Thực ra không phải gã tự mãn, mà là có liên quan tới thực lực của gã.

Nghĩ mà xem, Mặc Sĩ Thiên Kiêu tiến vào Huyết Hồn Hải đã được 103 năm, đến nay đã qua được bốn mươi chín cửa, kiểu tốc độ qua cửa này ở Huyết Hồn Hải đã coi như khá được rồi, đương nhiên là có quan hệ rất lớn với việc khi tu vi của gã khi tiến vào Huyết Hồn Hải đã tới đầu kỳ Nguyên Anh. Ngay ở cửa trước, tu vi của gã từ đã hậu kỳ Nguyên Anh đột phá tới đầu kỳ Phân Thần.

Một tu giả đầu kỳ Phân Thần gần như không ai dám trêu chọc. Với thực lực hiện tại của gã, đối phó với một cây đào yêu nho nhỏ cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay?

Đây là một hang động hình ống thẳng tròn.

Hang động cao chừng một người, rộng cỡ ba người, sâu mười thước, tường và vách hang bên ngoài giống nhau, đều là màu xám pha đen. Chính là trong động không có gì, không những không có những gia cụ như bàn hay giường,..., mà ngay cả một cái đệm bện cỏ để ngồi cũng không có. Nhưng trên vách hang động này đã có hai mươi mấy lỗ thủng tròn kích cỡ khác nhau.

Cự thạch (tảng đá to) chặn miệng hang động nhìn từ bên ngoài thì không thấy có bất cứ kẽ hở nào, nhưng nhìn từ bên trong thì có một cái khe có thể nhìn thấy hết bên ngoài.

"Công tử ca đó đang làm gì thế?" Truyền Sơn nhìn động tác kỳ lạ của bạch y nam tử, dán bên tai Canh Nhị nhỏ giọng hỏi.

"Tìm kiếm đối thủ. Người như thế là điển hình của người qua cửa." Canh Nhị bình luận.

"Trông rất kiêu ngạo, có lẽ lại là một tu giả xuất thân từ đại gia tộc, đại môn phái nào đó. Ngươi nhìn khuôn mặt mềm như đậu hũ kia kia, chậc chậc, còn trắng hơn cả nữ nhân nữa."

"Ngươi không cần phải nhỏ giọng như vậy, ta bày kết giới, tiếng động bên trong không truyền ra ngoài được." Canh Nhị đẩy cái đầu lâu dán tới quá gần sang bên cạnh.

"Ta biết." Truyền Sơn rất muốn cắn lỗ tai Canh Nhị, nghĩ nghĩ thì bắt nạt trẻ nhỏ không phải đạo của anh hùng, chỉ có thể cọ cọ vài cái cho xong.

Canh Nhị giơ tay cố đẩy đầu lâu ra.

Truyền Sơn cũng lơ đểnh, bụng hắn đầy nghi vấn, nhìn bạch y nam tử ngoài đó tạm thời không có động tĩnh gì, vừa vặn hỏi Canh Nhị cho rõ.

"Cái mai rùa vừa rồi của ngươi là làm sao thế?" Truyền Sơn đụng vào mai rùa của Canh Nhị.

"Cái gì mà mai rùa, đây là hộ giáp!" Canh Nhị giận.

"Được được, hộ giáp thì hộ giáp, nhưng mà đúng là rất giống mai rùa, nào có người nào biến hộ giáp của mình trông như mai rùa..." Tuy trông khá là đáng yêu. Truyền Sơn nghĩ thầm hiện tại mình nếu có hai cánh tay thì tốt rồi, như vậy là hắn có thể ôm rùa con nhà hắn một cái.

"Mai rùa thì làm sao? Nguyên lý của hộ giáp vốn là tới từ mai rùa." Bé rùa con căm giận đáp lại.

Truyền Sơn thấy Canh Nhị có xu thế nổi bão, nhanh chóng chuyển đề tài, "Nơi đây vẫn là Huyết Hồn hải?"

Canh Nhị bặm môi một lúc rồi mới gật đầu.

Truyền Sơn muốn nhéo y biết bao, nghĩ thôi mà tâm can ngứa ngáy. Nhịn không được lại tiến tới gần Canh Nhị nho nhỏ.

Canh Nhị sớm có đề phòng, tát bộp cái đầu lâu một phát.

Truyền Sơn tựa như một đại thúc biến thái, bị tát ra lại hăm hở tiến tới, "Chúng ta tới nơi đây có phải có liên quan tới Đào Hoa không?"

Canh Nhị do dự một lát, "Ừ."

"Chúng ta tới đây đã bao lâu rồi?"

"Tính tới hôm nay là vừa 120 ngày."

"Đã lâu như thế... ngươi biết ta vì sao chỉ có thể ở trong đầu lâu không? Còn có thể khôi phục cơ thể của ta không?"

"Có thể khôi phục, nhưng cần có thời gian, còn thêm chút đan dược nữa, nhưng hiện tại trong tay ta không có, phải tìm dược liệu để luyện. Hiện tại ngươi chỉ có thể ở trong đầu lâu trước, bởi vì phần này là hoàn chỉnh nhất, ngươi phải thấy may mắn dưới lôi kiếp như thế mà đầu ngươi cũng không bị tổn thương gì."

Truyền Sơn cười khổ, "Đúng vậy, ta nên thấy may mắn." Vận xui này lúc nào thì mới hết?

"Hang động này sao ngươi lại tìm được?"

"Ừ, ta thấy có sâu chui ra từ đây…"

"Sâu! Đúng rồi, vừa rồi ngươi nói Thanh chi Huyết trùng vương, ở đây sao lại có Thanh chi Huyết trùng vương?"

Thanh chi Huyết trùng vương trong truyền thuyết a! Linh trùng siêu quý hiếm đã thoát khỏi cảnh giới linh trùng, tới ngay cả những linh trùng quý hiếm đứng trong bảng xếp hạng linh trùng cũng không sánh được với nó.

Trong truyền thuyết có một đệ tử của một vị tán tiến cửu kiếp đã từng nói qua, nói dùng Thanh chi Huyết trùng vương làm thành Độ kiếp đan, có thể đột phá cảnh giới đại thừa (cảnh giới này là cảnh giới bực tu giả đã tự vượt kiếp còn có thể cho người khác vượt kiếp nữa) chỉ bằng một bước, trực tiếp phi thân thành tiên.

Truyền thuyết này thật hay giả không ai biết, nhưng nó ít nhất cũng chứng tỏ có hy vọng. Từ Hợp Thể kỳ lên Độ Kiếp kỳ là một chiếc gông cùm xiềng xích, dù bước vào Độ Kiếp Kỳ, có thể bình an vượt qua được 99 lôi kiếp hay không cũng là một vấn đề lớn. Người có thể độ kiếp rất hiếm, mà tu giả có thể thành công độ kiếp đột phá Đại Thừa kỳ lại càng là chuyện 100 mà chẳng có 1.

Trong giới tu giả, với tình huống ngàn năm còn chưa biết có thể thành tiên hay không, độ kiếp đan đã trở thành linh đan mà toàn bộ tu giả từ Nguyên Anh Kỳ trở nên khát cầu nhất.

Mà dùng Thanh chi Huyết trùng vương làm thuốc, Độ kiếp đan cực phẩm gần như là tiên đan nếu có Đan tu giả có thể luyện ra thì có thể tưởng tượng được, giới tu giả vốn không thể bình tĩnh sẽ dậy bao nhiêu tinh phong huyết vũ.

Nếu như hắn có thể có một con Thanh chi Huyết trùng vương, hoặc là một viên Độ kiếp đan làm từ Thanh chi Huyết trùng vương…

"Người nhìn thấy gốc hoa đào kia rồi đúng không?" Canh Nhị lên tiếng, cắt ngang suy nghĩ vô hạn trong đầu lâu kia.

"Ừ." Đầu lâu Truyền Sơn nuốt ngụm nước bọt, tỉnh lại từ trong mộng.

"Nó có sức hấp dẫn vô hạn đối với bất luận loại sâu bọ gì. Nhưng chỉ có một vài loài sâu có thiên phú khá xuất chúng mới có thể chiếm được chút lợi lộc của nó, trong đó có Thanh chi Huyết trùng vương."

"Cây hoa đào này cũng là thiên tài địa bảo?"

"Đừng có ý nghĩ gì với nó, dù là thể chất tiên nhân cũng chưa chắc có thể chịu đựng được nó. Ngươi dù đã từng ăn quả xương khô, lại được ngọn lửa nguyên thủy rèn luyện, vẫn không thể tiêu hóa nó được. Nhưng ngươi có thể tu luyện bên cạnh nó, điều này càng có lợi cho ma công hỗn độn ngươi tu luyện." Canh Nhị trịnh trọng cảnh cáo.

Truyền Sơn tỏ vẻ tuyệt không có ý kia, hiện giờ hắn rất chán ghét những thứ gì có liên quan hay gần nghĩa với hoa đào, huống chi còn là một gốc hoa đào chân chính. Dù hắn có thể ăn, hắn cũng không muốn ăn.

"Ngươi đừng tiến tới gần thế được không?" Canh Nhị ghét bỏ dịch sang bên cạnh.

Truyền Sơn muốn tỏ vẻ buồn bã, "Ngươi vì sao cứ thích tránh ta? Lẽ nào một cái đầu lâu đáng sợ hơn cả một bộ xương khô à?"

"Không phải. Là mùi trên người ngươi khó ngửi quá." Canh Nhị có tính sạch sẽ lại không hiểu được cách nói giảm nói tránh thành thực trả lời.

Mặt xương khô đen như đáy nồi, "… Đây là lý do vừa rồi ngươi lấy vải bọc ta lại?"

"Mau xem! Bạch y nam công kích cây hoa đào rồi kìa."

"Nhóc con ngươi đừng nghĩ lảng tránh vấn đề. Cái này gọi là mùi vị đàn ông biết không? Cái kẻ tí lông như ngươi…"

"Lại có người đến rồi."

"Lại có người?" Truyền Sơn len lén cọ đầu lâu lên vách nham, mắt dán lên khe hở.

"Ngươi cọ như vậy cũng không sạch được đâu, một khi dính phải mùi của Thanh chi Huyết trùng vương và Đại lực thiên tôn kim cang ngư rồi thì phải dùng một loại chất lỏng tương tự như Cửu u hồi nguyên thủy mới trừ được, hoặc là để ngọn lửa Tiểu Lam đốt một trận cũng xong."

Đầu lâu thẹn quá thành giận quay đầu hét: "Ngươi kệ ta!"

Đầm lầy sôi trào lần thứ hai, chỉ chốc lát sau đã xuất hiện liền một lúc hai bóng người.

Mặc Sĩ Thiên Kiêu thu hồi thế tiến công, âm thầm cảnh giác, từ khi bước vào sơn động này, gã đã đề phòng có tu giả khác xuất hiện. Căn cứ theo kinh nghiệm do tiền bối trong môn phái gã tổng kết ra, Huyết Hồn Hải phải qua cửa bốn sáu mới gặp phải tu giả khác.

Gã không sợ dân nơi đây, nhưng khá kiêng kỵ Ma tu, người có thể đi vào cửa thứ năm mươi, tu vi thấp nhất cũng không dưới đầu kỳ Phân Thần.

Cũng may phụ mẫu trong môn phái quyền thế không nhỏ, kiếm cho gã hai pháp bảo thượng phẩm, dựa vào hai pháp bảo ấy, cộng thêm tài trí bản thân hắn, tin chắc tự bảo vệ bản thân sẽ không thành vấn đề.

Nếu trong sơn động này có nơi nào có thể ẩn thân thì tốt rồi.

"Để Tiểu Lam đốt một trận thực sự có thể trừ bỏ mùi sao?"

Canh Nhị bị quát yên lặng lấy một mẩu cá khô từ trong ngực ra, bỏ vào trong miệng cắn.

"Ngươi xem, người thứ hai vào là một tên đầu trọc. Đầu gã sáng chưa kìa! À, ngay cả lông mày hắn cũng không có. Ngươi nói trên người hắn có phải cũng không mọc lông không?"

Canh Nhị liếc mắt về phía cái khe, cũng không biết có thấy rõ không đã cúi đầu nhai cá khô.

Truyền Sơn xoay từ trên xuống dưới một vòng, chỗ tâm lý nào đó không thể cho ai biết, vốn là chuyện có thể giải quyết đơn giản, hắn lại không biết nên làm thế nào cho phải. Vừa muốn tiếp lời Canh Nhị, lại vừa muốn tỏ uy phong của mình, khó, đúng là khó.

"Người thứ ba lại là một nữ nhân?" Truyền Sơn kinh ngạc.

Canh Nhị thầm bĩu môi, nữ nhân thì làm sao? Ngạc nhiên thế, nữ tử giỏi ngươi chưa thấy có nhiều lắm. Y còn từng thấy một vài tinh cầu đều là nữ nhân ngồi ở địa vị thống trị, địa vị nam nhân ở đó cũng na ná như địa vị nữ nhân ở Lam tinh vậy.

"Đáng tiếc! Tên đầu trọc kia hình như biết con đỉa kia là thứ gì. Ơ? Nữ tu kia cũng nhận ra à?"

Canh Nhị không tỏ vẻ gì, đi vào phía trong hang.

Truyền Sơn ngó tình cảnh ngoài khe, rồi lại quay đầu nhìn Canh Nhị ngó lơ hắn, tâm trạng cũng có phần hờn dỗi, không phải quát ngươi một câu thôi à, ngươi còn lấy xương của ta đút cá ăn đấy!

Nói đến cùng hắn chẳng qua cũng chỉ là một người thanh niên mới hai mươi tuổi đầu, đối với sự thay đổi tâm tình và xử lý tình cảm của mình vẫn chưa tới mức khéo đưa đẩy.

Tuy hắn đã từng thề sẽ đối xử tốt với Canh Nhị, nhưng khi thực sự ở với một người lâu lâu cũng không phải chuyện dễ dàng. Tình cảm cha mẹ của hắn tốt như vậy, vẫn còn hay cãi nhau giận nhau cơ mà. Ông bà nội, ông bà ngoại đã bao nhiêu tuổi rồi, có lúc cũng sẽ đóng cửa lại cãi long trời lở đất nữa.

Truyền Sơn thầm muốn nhân nhượng Canh Nhị, nhưng về mặt tình cảm lại không thấy không công bằng, luôn cảm thấy nhân nhượng một bước thì về sau sẽ phải lùi mãi. Không được, nên kiên trì thì nhất định phải kiên trì, y cũng không phải nữ nhân, muốn ta lúc nào cũng phải dỗ y.

Đừng tưởng hiện giờ ngươi là trẻ con thì ta chuyện gì cũng phải nhân nhượng ngươi. Ngươi chỉ có thân thể nhỏ đi chứ thực ra tuổi còn không biết bao nhiêu nữa ấy chứ. Lơ thì cứ lơ đi, ta thật muốn xem ai là kẻ sốt ruột mở miệng trước.

Truyền Sơn thầm nảy ác ý, ban đầu hắn còn muốn nhờ Tiểu Lam giúp xóa mùi trên người, bây giờ thì thôi không cần, dù sao mình cũng không ngửi được. Nếu không phải bên ngoài có ba gã Ma tu không biết là địch hay là bạn thì hiện tại chắc chắn hắn sẽ không ở cùng một hang động với Canh Nhị.

Canh Nhị nho nhỏ nhìn mẩu cá trong tay có chút đau lòng.

Không phải y buồn vì Truyền Sơn không nói chuyện với y y căn bản là không ý thức điều ấy, điều y buồn là… mẩu cá có ít quá.

Cứ như vậy, trong tình cảnh một người muốn thờ ơ với đối phương, người còn lại thì đang lo lắng tới vấn đề lương thực thiếu hụt, không có tâm tình nói chuyện, hai người liền cứ tự dưng gây chiến tranh lạnh như thế.

Trai cò tranh chấp, ngư ông đắc lợi.

Mặc Sĩ Thiên Kiêu có lẽ là kẻ tính cách kiêu căng, có lẽ là tự đại cuồng vọng, nhưng gã không phải là một kẻ ngu. Tranh đấu gay gắt giữa hai Ma tu tới sau, cùng với vẻ mặt của họ đều nói cho hắn biết một điều, bọn sâu dưới tàng cây hoa đào cũng không phải vật phàm.

Dù gã không biết, cha mẹ và trưởng bối trong môn phái gã chắc chắn có thể nhận ra được, nói chung trước cứ lấy rồi hẵng nói.

Nam – Chu Lý đầu trọc buồn rầu vô cùng.

Nếu như người tới chỉ có một mình hắn, tin chắc hắn có tự tin mình sẽ bắt được Ngọc chi Huyết nhục trùng trước, sẽ không để nam tử thân bạch y phát giác mục đích của hắn.

Aizz, vì sao còn có người thứ ba tới nữa chứ. Tới thì tới đi, vì sao mắt cũng tinh thế?

Ngọc chi Huyết nhục trùng a, hắn chẳng thể ngờ tới bảo bối này trong Huyết Hồn Hải. Trước đó tuy cũng phát hiện và thu thập mấy thiên tài địa bảo tốt, nhưng chúng sao có thể sánh với Ngọc chi Huyết nhục trùng? Đây chính là chí bảo xếp thứ nhất trong bảng linh trùng thiên tài địa bảo!

Nữ tu Lưu Trừng Trừng trong lòng hối hận lắm, nàng không nên thấy Ngọc chi Huyết nhục trùng mà đã kích động tiến lên như thế, kết quả là khiến nàng có thêm hai đối thủ cạnh tranh.

Ba người ai cũng không dám ra tay trước, sau khi quan sát nhau một phen, cả ba tự thấy hai người khác tu vi chắc là cũng tương tự như mình, đánh nhau thật chưa chắc đã có quả ngọt ăn, tốt nhất là có thể liên hợp với một người trong đó, hoặc là khơi mào để hai người kia đánh nhau, mới có thể làm bản thân đạt được lợi ích lớn nhất.

Ba người đều đang suy nghĩ, không ai có thể dựa vào vận khí để sống ở Huyết Hồn Hải đến tận bây giờ. Hoàn cảnh trong Huyết Hồn Hải khiến ngươi ta hễ khinh thường là sẽ mất mạng ngay, dù ban đầu có là người ngạo mạn tới đâu, trải qua hơn mười, hơn trăm năm hun đúc, đều sẽ học được cái gọi là 'suy nghĩ kỹ rồi hẵng đi'.

Tình huống ba người trở nên căng thẳng, Truyền Sơn cũng có phần lo lắng.

Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê. Huyết nhục trùng kia vừa vặn có ba con, chỉ cần ba người kia tỉnh táo lại, trong tình huống không muốn thương tổn thực lực bản thân, rất có khả năng chọn ra được một phương pháp mỗi người một con.

Nhưng vấn đề là hắn cũng cần a!

Lẽ nào cứ mắt mở trừng trừng như thế nhìn Huyết nhục trùng bị ba người kia chia phần? Đây chính là Ngọc chi Huyết nhục trùng có sáu điểm đỏ trên đầu, ngoại trừ con có bảy điểm đỏ đã chết kia, công hiệu của những Huyết nhục trùng khác cộng lại chỉ sợ cũng kém một trong ba con đó.

Ai không có lòng tham? Dù thực lực của mình thua ba người kia rất nhiều, nhưng Truyền Sơn vẫn có chút tâm lý may mắn, hy vọng ba người kia đấu nhau, tốt nhất đấu đến mức cả ba đều chết, không thể chết thì trọng thương cũng được. Như vậy hắn có thể không mất sức đạt được thành quả thắng lợi lớn nhất.

Chuyện có thể tiến hành như mong muốn của Truyền Sơn không?

Rõ ràng là không có khả năng.

Sau khi trải qua kinh hỉ, cảnh giác, sầu lo, ba người cấp tốc tỉnh táo lại.

Đầu trọc Chu Lý mở miệng trước, "Hai vị, chúng ta cứ đứng trơ trơ như vậy cũng không phải kế hay. Nếu mục đích đã xác định rõ, vậy chúng ta sẽ không cần lãng phí thời gian nữa, nói thẳng, làm thế nào đây?"

Nữ tử Lưu Trừng Trừng nhìn hai nam tu một cái, không lên tiếng.

Mặc Sĩ Thiên Kiêu trầm ngâm một hồi, nói: "Sâu có tất cả ba con."

Chu Lý mỉm cười, gật đầu nói: "Được, vậy chúng ta mỗi người một con."

Lưu Trừng Trừng không phản đối.

Ba người chẳng ai hỏi tên đối phương, đây gần như là một loại thường thức trong Huyết Hồn Hải, trừ phi bị người ta nhận ra, hoặc là kết thành đồng bạn tạm thời, bằng không bình thường không có ai chủ động báo rõ danh tính bản thân. Đương nhiên cũng có loại Ma tu dựa vào uy danh môn phái hoặc cha mẹ để diễu võ dương oai, người như thế nếu thực lực hơi kém thôi căn bản đều thành chất dinh dưỡng ở Huyết Hồn Hải.

"Nhưng chia như vậy, tâm lý mọi người cũng không cân bằng. Đã như vậy, chúng ta cứ đi hai chiêu, điểm đến mới thôi thế nào?" Chu Lý đề nghị lần nữa.

Mặc Sĩ Thiên Kiêu vốn đã không cam lòng chia đồ cho người khác, gã chính là người đến đầu tiên. Dựa theo quy củ tới trước được trước, bảo bối ở đây phải thuộc về gã mới đúng. Đáng tiếc! Đề nghị như vậy của Chu Lý vừa vặn gãi đúng chỗ ngứa của gã. Chẳng qua có cần thực sự phải đi tới cùng mới thôi hay không thì còn phải xem tu vi thực lực của hai người kia.

Lưu Trừng Trừng càng cười nhạt trong lòng, nàng hoàn toàn có thể đoán được ý nghĩ trong lòng hai nam tu kia, có lẽ thấy nàng là một Nữ tu liền nổi lòng coi thường, thậm chí cho rằng dù tu vi không cách biệt lớn, nhưng nếu liều mạng thực sự, nàng nhất định sẽ là kẻ thua.

Dám coi khinh ta, các ngươi cứ chờ thất bại đi!

Chu Lý nhìn Mặc Sĩ, nhìn lại Lưu Trừng Trừng, cuối cùng cười nói với Lưu Trừng Trừng: "Vị sư muội này, chúng ta đấu nhau trước nhé?"

"Ta kiến nghị ba người cùng nhau ra tay, mục tiêu chính là ba con Huyết nhục trung kia." Lưu Trừng Trừng mỉm cười thiện ý với Mặc Sĩ.

Mặc Sĩ cũng cười lại với Lưu Trừng Trừng. Hai người tựa hồ đã đạt thành nhận thức nào đó giữa hai nụ cười mỉm ấy.

Chu Lý thầm cười, quả nhiên Ma tu có thể sống được tới tận giờ cũng không phải dễ chọc, đặc biệt là những Nữ tu bề ngoài thoạt nhìn nhu nhược kia, cả đám đầu óc nghĩ rõ nhanh, càng có thể biến thế yếu trời sinh thành ưu thế.

Hai nam một nữ, thực lực không cách nhau mấy, bất kể là ai tới đánh giá, chín phần chín đều sẽ chọn giải quyết một Nam tu trong đó trước, bởi vì thế nhân thông thường đều cho rằng nữ nhân sẽ dễ đối phó hơn nam nhân. Nhưng chỉ với loại nhận thức 'thường thức' ấy, đã làm rất nhiều Nam tu có thực lực bị thất thế.

Chu Lý cười 'ha hả', đột nhiên thân bắn về phía cây hoa đào nhanh như chớp.

Chu Lý vừa hành động, Mặc Sĩ Thiên Kiêu đã cùng đuổi theo.

Chu Ý tới dưới gốc cây hoa đào rồi không hề động tới Huyết nhục trùng bên dưới gốc, trái lại cấp tốc xoay người lại.

Mặc Sĩ cả kinh, ngọc tiêu vô thức chém ra. Tiếng tiêu 'vù vù' vang lên, không khí tựa hồ bị bóp méo, bóng dáng của Mặc Sĩ cũng trở nên không rõ.

Lưu Trừng Trừng búng ngón tay, mấy ngân mang (*) bắn ra nhanh, đến tận mặt Chu Lý. Gần như đồng thời lúc ngân mang bắn ra, Lưu Trừng Trừng thân bọc trong quầng sáng màu vàng nhạt, dùng tốc độ nhanh hơn lúc tới bay ngược về chỗ cũ.

(*) mang ở đây chính là một loại cỏ gai, lá nhỏ dài rắn sắc, đâm vào người như mũi dao nhọn.

Lưu Trừng Trừng nhanh, Chu Lý còn nhanh hơn cô, công kích của Mặc Sĩ và Lưu Trừng Trừng còn chưa tới, trước thân hắn đã dựng thẳng một cái thiết sơ (lược chải đầu bằng sắt) to đùng và chặt khít. Hơn nữa đồng thời vào lúc hắn dựng thẳng thiết sơ ấy đã bắt đầu khởi xương thế tiến công với Lưu Trừng Trừng, hai con mắt thường nhìn không thấy cây kim nhỏ bắn về phía cổ Lưu Trừng Trừng và Mặc Sĩ.

Ba bóng người gần như đồng thời rung động rồi đều tự văng ra.

Ba người giao thủ trong lúc điện quang hỏa thạch, tuy chỉ đối mặt giây lát, nhưng ba người đều coi như đã mò tới cùng.

Để cầu hiệu suất, người ngay từ đầu ra tay đã không che dấu thực lực. Hiện tại đôi bên đều biết đối phương có ít nhất một pháp bảo lợi hại trở nên, hơn nữa đều có hiệu dụng tấn công địch và phòng thân.

Truyền Sơn ở đằng sau hang động mà trợn tròn mắt.

Động tác của người ta hắn còn chẳng thấy rõ, chỉ thấy mấy bóng người đó bay nhanh đan xen vào nhau, mấy đường sáng lóe lên, trên người mỗi ngươi đều có quầng sáng bảo vệ, sau đó chiến đấu liền kết thúc.

Đây là thực lực, đây là chênh lệch!

Dù biết rõ ba Ma tu bề ngoài thoạt nhìn tuổi còn trẻ kia so với tuổi còn lớn hơn cả ông nội của ông nội hắn, nhưng đả kích đối với hắn vẫn không vơi.

Ba người này là thực lực gì? Cảm giác Nguyên Anh Kỳ cũng không mạnh bằng họ, sẽ là cao thủ Phân Thần Kỳ sao?

Như vậy dù hắn có được công lực ngàn năm của Trách Yểm tương trợ, cũng chưa chắc là đối thủ của ba người đi?

Phái Thanh Vân có cao thủ như vậy tọa trấn không?

Hắn ở Huyết Hồn Hải tu luyện bốn trăm năm có đạt được trình độ đó không? Nhất thời, hai tròng mắt Truyền Sơn càng ngày càng sáng, chiến ý dâng trào ngập trời.

Trên đời này có nam nhi nào không hy vọng mình trở nên mạnh? Nam nhi nào không hy vọng mình dẫm nát kẻ khác dưới chân?

Dù hắn không muốn làm tướng quân, nhưng cũng không muốn làm binh lính.

Mạnh mẽ! Phải làm thế nào mới trở nên mạnh mẽ hơn? Dựa vào cái đầu lâu của mình bây giờ sao?

Ba ngoài ngoài hang đang phân giải thực lực của nhau, bầu không khí vốn giương cung bạt kiếm đã hòa hoãn hơn một ít.

Lưu Trừng Trừng thậm chí còn mỉm cười dịu dàng.

"Vị sư muội lợi hại này ơi, ngân mang kia có phải là gai trong bụi mang dưới chốn địa phủ làm thành không? Nhìn màu sắc, ít nhất cũng là bụi gai lục thục rồi. Không biết tại hạ nói có đúng không?" Chu Lý xoa ngực cười.

Lưu Trừng Trừng tâm trạng khiếp sợ không ngớt, miệng lại phát ra tiếng cười thanh thúy, nàng vốn là một nữ tử tướng mạo thanh tú, khiến người ta nhìn thôi cũng thấy thoải mái, nụ cười này càng tăng thêm ba phần nhan sắc cho nàng.

"Vị sư huynh này mắt tinh ghê, thân thủ càng cao minh hơn. Tiểu muội cam bái hạ phong."

“Không dám không dám.”

“Nhưng pháp bảo của tiểu muội lợi hại như thế, cũng không sánh bằng ngọc tiêu của vị sư huynh này. Chỉ là tiếng phát ra thôi cũng đã có thể bóp méo không gian, nếu vị sư huynh này dùng nó để đánh lén, ai có thể trốn được chứ?” Lưu Trừng Trừng chuyển ánh mắt, nhìn về phía Mặc Sĩ Thiên Kiêu cách cây hoa đào gần nhất.

“Ha hả, đáng tiếc ngọc tiêu của tại hạ mỗi lần phát động đều sẽ phát ra tiếng, muốn đánh lén ư, khó đấy.” Mặc Sĩ lơ đễnh, cười rất phong độ.

Nhưng lời gã nói đến cả Truyền Sơn nghe trộm cũng không thèm tin.

Mặc Sĩ ngừng một lát, nhìn ngược về phía Chu Lý: “Nhưng thủ đoạn sai khiến sâu của vị sư huynh này rất cao minh, nhìn tính linh hoạt của những con sâu vàng kia, chẳng lẽ huynh đài đã bắt chúng luyện thành pháp bảo bản mạng?”

“Ha ha ha!” Ba người hoặc cười to, hoặc cười khẽ, ngươi một tiếng sư huynh, ta một tiếng sư muội, cực kỳ hòa khí, vừa nghe thì đúng là tưởng ba người là sư huynh đệ muội cùng một môn phái.

“Hai vị, chúng ta cũng không cần nhún nhường lẫn nhau, nếu tam bại câu thương, không bằng người người được lợi, vị sư muội này, mời ngươi trước.” Chu Lý làm bộ lùi về sau một bước.

“Vị sư huynh này, tiểu muội không dám đi quá giới hạn, thôi cứ mời hai vị sư huynh chọn trước, tiểu muội sẽ chọn con còn lại.”

Chu Lý nhìn Mặc Sĩ Thiên Kiêu. Mặc Sĩ Thiên Kiêu hơi chắp tay, kiêu căng cũng phải nhìn người, đối với kẻ thực lực không bằng, gã có thể kiêu căng, nhưng đối với người thực lực không khác mình mấy hoặc là trên cả mình, nếu gã cứ bày ra vẻ thiếu môn chủ, vậy gã còn không bằng tự phế tu vi đến thế gian làm một gã công tử không cần động não.

“Ha ha, nếu hai vị đều đã nhường nhau như thế, ta mà còn nhường nữa thì lại là trò cười, vậy tiểu đệ bắt một con trước.” Chu Lý nhìn như tiện một ngón tay, thực ra sớm đã chọn con tinh thần tốt nhất trong ba con Huyết nhục trùng.

Thấy Chu Lý thả pháp bảo ra thu hồi con Huyết nhục trùng có trạng thái tốt nhất trong ba con đó, Lưu Trừng Trừng hối hận muốn cắn răng. Sợ cái gì chứ, ngươi xem, con tốt nhất mất rồi.

Lưu Trừng Trừng lo bị để lại con kém nhất, vội vã vung tay lên, một cái bóng màu vàng nhạt bay ra, bắt con Huyết nhục trùng có vẻ tôn tốt hơn con còn lại.

Mặc Sĩ Thiên Kiêu không rõ nội tình sâu này, dù chỉ còn lại một con nửa chết nửa sống, gã cũng không để ý lắm.

“Thôi rồi!” Ba người đột nhiên cùng phát ra tiếng kêu sợ hãi.

“Không hổ là Ngọc chi Huyết nhục trùng, đến ngay cả pháp bảo cũng không thể bắt nó.” Chu Lý sợ hãi than.

“Ngọc chi Huyết nhục trùng này lại có thể ăn mòn pháp bảo!” Lưu Trừng Trừng vội vã giũ tung chiếc khăn tơ lụa màu vàng trong tay.

Tu vi ba người đều đang ở Phân Thần Kỳ, pháp bảo từ lâu đã tương liên với tâm thần họ, động tĩnh trong pháp bảo tự nhiên không thể giấu được họ, huống chi pháp bảo xảy ra vấn đề.

Ba con sâu bị giũ về mặt đất, ba pháp bảo nhìn có vẻ đều bị tổn thương, không khỏi cùng nhau nhíu mày.

“Ha hả, quả nhiên không hổ là xếp thứ nhất bảng linh trùng, chúng ta muốn đạt được chúng, sợ rằng phải phí mất chút sức đấy.”

Xếp thứ nhất bảng linh trùng? Mặc Sĩ Thiên Kiêu tim đập nhanh chóng, “Giết chết chúng không được sao?”

Lưu Trừng Trừng lắc đầu, "Đây là Ngọc chi Huyết nhục trùng, thiên tài địa bảo cực phẩm bao nhiêu Đan tu tha thiết ước mơ, tuy nói chết cũng có hiệu quả, nhưng dù sao cũng không mạnh bằng sống. Có vài môn phái có người giỏi về nuôi sâu, nếu có thể nuôi được đời sau của chúng…"

Chu Lý thầm khinh bỉ, nữ nhân chính là nữ nhân, chả biết gì sất!

Bồi dưỡng đời sau của Ngọc chi Huyết nhục trùng? Ngươi có bao nhiêu linh dược đủ tiêu hao cho nó? Ngọc chi Huyết nhục trùng sở dĩ trân quý, chính là bởi chúng từ nhỏ đã ăn linh dược khác lớn lên, điểm đỏ trên đầu càng nhiều, nhu cầu về cấp độ linh dược càng cao.

Một con Huyết nhục trùng có sáu điểm đỏ, ngươi muốn cho nó sinh con cháu, trừ phi trên tay ngươi có cực phẩm linh dược như nhân sâm ngọc tím linh chi vạn năm. Nhưng dù ngươi có, ngươi nỡ lấy chúng cho sâu ăn à? Huống hồ có thể tìm được một con Ngọc chi Huyết nhục trùng đã là may mắn, ngươi còn muốn tìm được sâu ghép đôi với nó? Nằm mơ đi cưng!

Chính bởi vì Ngọc chi Huyết nhục trùng khó bồi dưỡng, nên hắn mới đơn giản buông tha hai con sâu khác. Bằng không với khả năng sai khiến sâu của hắn, thủ đoạn nuôi sâu sao có thể bỏ được sâu cái khác để ghép đôi chứ.

"Vị sư huynh này thấy thế nào?" Mặc Sĩ Thiên Kiêu hiển nhiên càng chú trọng tới ý kiến của Chu Lý.

"Cứ thử bắt sống nó xem, thực sự không được cũng chỉ có thể giết chúng." Chu Lý trả lời.

"Chúng không có khắc tinh à?" Mặc Sĩ hỏi.

"Có chứ. Ngọn lửa thuộc ba vị trí đầu của bảng lửa đều có thể khắc chế được chúng, nhưng ngươi cuối cùng chỉ có thể lấy được tro mà thôi. Còn có Thanh chi Huyết trùng vương thống lĩnh các loại sâu nữa, ai trong các ngươi có nó?" Lưu Trừng Trừng cảm thấy sự coi thường của hai người kia đối với nàng, trong giọng nói tự nhiên mang theo chút ý tứ.

"Lục kim tủy thạch. Trưởng bối nhà ta từng nói cho ta biết, dùng Lục kim tủy thạch có thể đựng được Ngọc chi Huyết nhục trùng sống, chúng không thể ăn mòn Lục kim tủy thạch." Ánh mắt của Chu Lý hướng về phía vách nham sơn động.

82. Quyển 8 - Chương 4

Truyền Sơn đang tìm kiếm tư liệu và Lục kim tủy thạch trong đầu, nghe thấy tiếng thì quay đầu lại, chỉ thấy một bàn tay đầy thịt là thịt nắm chặt một miếng ca đưa tới bên mép ta.

Ý tứ gì đây? Hối lộ? Hừ hừ, nói cho ngươi biết, ca không phải dễ dỗ như vậy đâu.

Trên thực tế… trên thực tế miệng ai kia đã sắp ngoác tới tận tai rồi.

"Ngươi không đói bụng sao?"

Đúng thật là hắn không có cảm giác đối bụng, nhưng… miệng đầu lâu há ra, cắn một miếng cá.

Tiểu Canh Nhị lưng đeo mai rùa… không, tiểu Canh Nhị mặc hộ giáp kiểu mai rùa thấy Truyền Sơn há mồm ăn miếng cá, nhịn không được nuốt nước bọt.

"Mùi vị cũng ngon đấy, ngươi làm à?" Cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn (*), hơn nữa Canh Nhị đã mở miệng trước, Truyền Sơn quyết định không ngại mượn bậc thang bước xuống.

(*) thành ngữ chỉ việc ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.

Canh Nhị gật đầu, "Đây là miếng cuối cùng."

Ha?

"Ngươi ăn hết lương thực tích trữ cuối cùng của chúng ta rồi."

"…" Truyền Sơn bắt đầu hoài nghi tên bề ngoài thành thật trước mặt hắn không phải thiếu hiểu biết mà căn bản là hiểu biết lệch lạc. Hành vi của nhóc này giảo hoạt nhường nào? Lời lẽ vô sỉ ra sao? Ngụ ý trong đó càng xứng được gọi là âm hiểm.

Hai ngón tay nho nhỏ của Canh Nhị chọc chọc, cẩn thận nhìn cái đầu lâu, nói rất thành khẩn: "Ta biết ta không nên lấy xương ngươi cho cá ăn, nhưng ta cũng đã đưa miếng lương thực tích trữ cuối cùng cho ngươi rồi."

Truyền Sơn cúi đầu nhìn một mảnh vụn cá rơi từ cằm hắn xuống, hỏi: "Ta trả lại cho ngươi cũng không được à?"

"Đây là bã rồi, tinh hoa đều đã bị ngươi hấp thu hết." Canh Nhị từ chối không nhận.

Rốt cuộc là hắn hấp thu đồ ăn kiểu gì? Vấn đề này đối với hắn vẫn là một vấn đề khó hiểu. Nhưng như Canh Nhị nói đó, thứ gì vào miệng hắn rồi, phần có thể bị hắn hấp thu đều sẽ bị hắn hấp thu sạch sẽ. Muốn trả lại cho Canh Nhị miếng cá hoàn chỉnh hiển nhiên là chuyện không thể nào.

Đúng là không cam lòng, lại bị mắc một cái bẫy lớn như thế! Canh Nhị chết tiệt, quá mức vô sỉ, dám giả vờ dễ thương? Đây, đây là lừa dối! Truyền Sơn thầm gào thét trong lòng.

"Này," Canh Nhị chọc cái đầu lâu đang thất thần, "Chúng ta phải nghĩ cách mau rời khỏi đây, trong sơn động này ngoại trừ gốc cây đào không kết quả kia và bọn Nhục trùng tử ăn no ễnh bụng kia thì không có bất cứ thứ gì để ăn đâu."

"Chúng ta sẽ chết đói." Truyền Sơn uể oải nói.

"Trong chốc lát thì không, nhưng cảm giác đói khát kinh khủng cỡ nào? Ngươi có thể chịu được à?" Canh Nhị có phần lo lắng.

"À," Truyền Sơn chậm rì rì nói: "Hình như ta có thể ăn những con sâu này."

"… Có thể ăn không có nghĩa là ăn ngon. Những con sâu này ta đã từng thử chế biến các kiểu trước đây rồi, ngoại trừ có thể luyện đan ra thì chẳng có ích lợi gì."

"Ờ." Truyền Sơn cảm thấy mình bị đả kích nghiêm trọng. Lấy Ngọc chi Huyết nhục trùng đứng hàng thứ nhất trong bảng xếp hạng linh trùng để làm chế biến các kiểu, ngươi sao có thể lãng phí thế chứ? Lúc này hắn hoàn toàn quên mình ở trong đầm lầy đã cùng Tiểu Lam tàn sát bừa bãi Nhục trùng ấy ra sao, lên bờ rồi còn đè chết không biết bao nhiêu con cháu của người ta.

"Nếu ta vẫn không đủ cái ăn thì sẽ không lớn được." Canh Nhị thực sự nóng nảy, y cũng không muốn cứ duy trì dáng vẻ hiện tại mãi, lại càng không muốn phải đói bụng.

Hử? Vấn đề này nghe có vẻ khá nghiêm trọng: "Thực sự?"

Canh Nhị gật một cái mạnh.

Vẫn không lớn được sao… Truyền Sơn liếc nhìn cơ thể nhỏ bé của Canh Nhị, mềm thì mềm rồi, nhưng mà ca coi như đã bước vào con đường sai lầm, cũng không thể phát triển thành biến thái được.

Không được, phải để nhóc này lớn lên thuận lợi, còn phải mau chóng để y lớn lên! Bằng không muốn dạy dỗ y cũng không ra tay được. Phải dạy dỗ y như trẻ con ấy, đánh vào mông y sao?

… Nếu như thực sự dám làm vậy, hắn dám thề rằng, Canh Nhị chắc chắn, chắc chắn, tuyệt đối sẽ không lưu tình chút nào, lấy tấm lôi phù mạnh nhất ra đánh hắn thành tro bụi.

"Ngươi biết cách rời khỏi đây?"

"Theo ta biết chỉ có một phương pháp, chính là thông qua cửa khẩu nơi này, để quy tắc Huyết Hồn Hải đưa chúng ta rời khỏi đây?"

"Bức qua cửa à? Cửa khẩu lần này lại là cái gì?"

Canh Nhị cười khổ, "Bức ép qua cửa cũng là qua cửa. Thực ra nội dung qua cửa của Huyết Hồn Hải đều là do người qua cửa tự phát động. Dù trong một hoàn cảnh, môi trường như nhau, căn cứ vào điều kiện khác

nhau, cửa cần qua cũng sẽ khác nhau. Chẳng hạn như hiện tại chúng ta biết lối ra thông với bên ngoài của sơn động này ngay ở phía dưới đầm lầy, nhưng nếu ngươi muốn thông qua đầm lầy, nhất định phải đánh bại người thủ vệ. Nhưng thực lực hiện tại của ngươi…"

Canh Nhị lắc đầu.

"Đúng rồi, đến giờ chúng ta đã qua bao nhiêu cửa rồi?" Truyền Sơn hỏi. Cửa khẩu của Huyết Hồn Hải không rõ ràng, vả lại không thông báo nên hắn đến giờ cũng không biết mình đã qua được bao nhiêu cửa rồi.

"Không phải chúng ta, là ngươi." Canh Nhị bắt bẻ, bẻ ngón tay đếm thử, "Đột phá biên giới thảo nguyên là cửa thứ nhất, đoạt được ngọn lửa nguyên thủy hoàn thành nhiệm vụ coi như cửa thứ hai, ngươi ở thảo nguyên tổng cộng tham gia bao nhiêu trận đấu?"

"Trước khi luyện chín chiếc cung đã tham gia mười một trận, sau đó lại tham gia một trận, cũng chính là trận sinh ra ngươi."

"Cái gì mà sinh với không sinh… Ta cũng không phải do ngươi sinh ra." Canh Nhị bất mãn nói thầm, "Vậy đã qua mười bốn cửa rồi. Dựa theo quy củ của Huyết Hồn Hải, ngươi vì tộc Một Mắt chế tạo cung tên coi như là một cửa, làm ra cung tên khiến họ hài lòng có thể đột phá; sau khi ngươi vượt qua Thiên ma cảnh, đây là cửa thứ mười sáu; làm ra Ma dực cung, dẫn đến bị Đào Hoa đạp tới đây, chắc là qua cửa thứ mười bảy."

"Vậy đến bây giờ tổng cộng ta đã qua mười bảy cửa?"

"Hơn, ngươi có thể thuận lợi để hồn phách của mình thức tỉnh ở đây cũng coi như đã qua một cửa."

"Hả?"

Canh Nhị nói: "Ngươi đừng tưởng đây chỉ là một sơn động đơn thuần, ngươi nhìn chướng khí trong động chưa? Loại tang khí vạn ma ấy chuyên mê hoặc thần khí, có thể làm linh hồn vô thanh vô tức mất đi ý thức, cuối cùng hóa thành tinh phách không còn ý thức trở thành chất dinh dưỡng cho nó."

Truyền Sơn kinh hãi, "Vậy ta phải làm sao mới tốt? Ta chưa làm gì cả?"

"Ta đã làm nha." Canh Nhị ưỡn ngực, "Ta không những sử dụng thần thức khóa chặt toàn bộ xương cốt của ngươi, còn dùng hoa đào trong sơn động này làm ổ hoa ăn cần săn sóc linh hồn cho ngươi, có ổ hoa an thần bảo vệ, chỉ cần ngươi không tiếp xúc trực tiếp với tang khí vạn ma, chúng sẽ không có cách nào để bắt ngươi."

Thảo nào hắn tỉnh lại đã thấy cánh đào bay như mưa, "Đã thế thì, ngươi vì sao lại để ta ở ngoài?" Truyền Sơn nắm bắt sơ hở.

Canh Nhị ngây đơ, "Cái đó, cái đó là bởi vì vì… bởi vì…"

"Bên ngoài sẽ không có quái thứ thích ăn linh hồn gì ư?" Truyền Sơn bình tĩnh nói.

"Bởi vì lúc đó linh hồn ngươi quá yếu, nếu ta tùy tiện di chuyển, ngươi rất có khả năng sẽ gặp phải linh hồn thất lạc." Canh Nhị vội nói.

"Hoàn toàn không có cách nào ư?" Truyền Sơn thấy thần sắc Canh Nhị, luôn cảm thấy có gì đó giấu diếm.

Canh Nhị suy nghĩ, thành thật cung khai: "Cũng không phải hoàn toàn không có cách nào, nếu ta dùng một tấm bùa tụ thần an hồn, có thể đưa linh hồn ngươi đi theo. Nhưng tấm bùa này ta chỉ có một, muốn làm ra, ở đây cũng không có tài liệu thích hợp, dùng như thế cũng lãng phí quá."

"… Vậy ngươi có nghĩ tới nhỡ đâu ta bị chết ở bên ngoài?" Hắn đúng là không nên nhẹ dạ với tiểu hỗn đản này! Mẹ ơi, thì ra hắn ở trong lòng con rùa này còn không quan trọng bằng một tấm bùa, giận!

"Không có ta, ngươi đã chết rất nhiều lần rồi." Có lẽ Canh Nhị cảm giác được nguy cơ, lập tức chuyển ý nói: "Lúc đó linh hồn ngươi đã rời khỏi cơ thể, nếu không phải ta dùng một tấm bùa rất quý khác để linh hồn và thân thể ngươi còn một sợi tơ liên hệ, ngươi còn mong trở lại cơ thể được ư? Còn mong có thể khôi

phục như ban đầu ư? Hừ hừ. Hơn nữa sợ thân thể ngươi không thể phục hồi như trước, ta còn thu hết tinh huyết của ngươi, như vậy dù thân thể ngươi bị hủy hết, cũng không lo không sống lại được."

Truyền Sơn nhìn Canh Nhị thật lâu, "Được, coi như báo đáp, ta sẽ nuôi ngươi lớn."

Canh Nhị thót dạ.

Truyền Sơn thầm cười âm hiểm, nhóc ngươi chờ đấy cho ta, ta cũng không tin ngươi hơn mười, hơn trăm năm còn không lớn được, tới lúc đó… Hừ hừ hừ!

"Đầm lầy cũng là một cửa? Ta trở lại trong đầu lâu của mình tu luyện tinh thần lực, cuối cùng dựa vào lực lượng để rời khỏi đầm lầy, cũng coi như qua cửa đúng không?"

"Đúng, như vậy cũng tính, ngươi đến giờ đã qua mười chín cửa tất cả."

"Mười mười chín cửa…"

"Không tệ rồi, ngươi vào Huyết Hồn Hải mới hai năm đã có thể qua liền mười chín cửa, thế đã coi như là rất nhanh rồi. Ngẫm lại tu vi lúc mới vào của ngươi xem."

Truyền Sơn im lặng, trong mắt có sự không hài lòng và cấp thiết nào đó. Có thể tiến thêm bước nữa không? Có thể hoàn toàn thay đổi thể chất tu luyện của cơ thể được không?

"Ta nhớ Dương Đắc Bảo đã từng nói với ta, trong Huyết Hồn Hải chỉ sau khi qua cửa bốn mươi sáu mới gặp phải Ma tu khác, nhưng trước khi ta cướp ngọn lửa đã gặp phải Ma tu khác, ở trên thảo nguyên còn gặp phải rất nhiều, hiện ở đây cũng xuất hiện ba gã Ma tu, đây là chuyện thế nào?"

"Ngươi, ngươi sao tự dưng hỏi chuyện này?" Canh Nhị gãi mặt, hai chân chọc mặt đất, miệng lẩm bẩm gì đó không biết nên trả lời thế nào.

"Không thể nói? Còn có liên quan tới ngươi?" Truyền Sơn nhìn thật chăm chú vào Canh Nhị.

Canh Nhị thả hồn, nhìn trời chứ không dám nhìn Truyền Sơn.

"Nào nào nào, để ta trả lời vấn đề cho ngươi. Một vấn đề trăm viên ma thạch thượng phẩm, hỏi luôn trả luôn, qua hạn không đợi nữa!" Một cái bóng màu vàng đất đột nhiên nhảy ra từ giữa hai người.

Truyền Sơn và Canh Nhị nhìn hình dáng màu vàng đất, nói là giật mình, thà nói là họ cảm thấy… mệt mỏi hơn.

Con khỉ vàng này sao tự dưng lại xuất hiện? Lần này nó lại coi trọng cái gì rồi? Không phải tới lừa đảo chứ?"

"Sứ giả đại nhân?"

"Ngươi nên thấy vinh hạnh, ta là kẻ rất ít khi chủ động gặp người khác." Khỉ vàng trộm cười.

"Tại hạ cảm thấy vinh hạnh sâu sắc."

"Chậc chậc, lúc này mới là lúc nào mà ngươi chỉ còn mỗi cái đầu thế? Sao vậy, có muốn bản sứ giả đại nhân tiết lộ cho ngươi chút tin tức nội bộ không?" Khỉ vàng nháy mắt ra hiệu.

"Miễn phí?"

"Như vậy đi, ngươi chỉ cần giúp bản sứ giả đại nhân một việc nhỏ, ta có thể miễn phí trả lời ngươi ba vấn đề."

"Việc nhỏ gì?" Truyền Sơn lý trí hỏi.

"Đừng đồng ý với nó." Canh Nhị nói nhỏ sau lưng Truyền Sơn.

"Gừ !" Khỉ vàng biến sắc, gầm ghè đe dọa Canh Nhị.

Canh Nhị bị dọa, không những rụt đầu lại mà ngay cả chân tay cũng rụt vào trong mai rùa luôn.

"Ngươi có rụt nữa ta cũng bắt ra được!" Khỉ vàng hung ác nói.

Truyền Sơn bay tới trước mặt Canh Nhị, ngăn trở ánh mắt khỉ vàng.

"Lão đại chúng ta nói không sai, ngươi đúng là một kẻ bao che khuyết điểm. Nhưng mà ta thích!" Khỉ vàng đội mũ vàng vân vê cằm, đảo tròng mắt, "Ngươi yên tâm, việc nhỏ này ngươi chắc chắn có thể giúp được, thế nào, chúng ta lập lời thề chứ?"

"Ngươi nói trước muốn ta giúp việc nhỏ gì đã?"

"Giết chết một con sâu nhỏ mà thôi." Khỉ vàng thoải mái nói.

"Thanh chi Huyết trùng vương?" Truyền Sơn hỏi.

"Cái gì mà Thanh Chi Huyết trùng vương? Không không không, con sâu mà ta nói là một con sâu nho nhỏ, mềm, thoạt nhìn chỉ là một con sâu nhỏ tí hin thôi."

Canh Nhị lén chọc Truyền Sơn, muốn bảo hắn đừng đồng ý.

"Trình độ nguy hiểm thế nào?" Nhiệm vụ mà sứ giả đặc biệt chạy tới sẽ đơn giản như nó nói ư? Một con sâu nhỏ? Sợ là trình độ khó khăn sẽ chẳng thấp ăn bắt Thanh chi Huyết trùng vương.

"Ai nha! Làm chuyện gì mà không nguy hiểm? Ngươi dù ở nhà ăn còn vẫn bị nguy hiểm vì nhà ăn tự nhiên đổ xuống đề chết ngươi ấy chứ."

"Thế ta được gì?"

"Được gì á?" Khỉ vàng cười gian, "Không phải ta đã nói có thể trả lời miễn phí cho ngươi ba vấn đề à."

"Sứ giả đại nhân, ngài đi thong thả, không tiễn."

Khỉ vàng biến sắc, "Nhóc ngươi có ý gì? Khinh thường bản sứ giả đại nhân đúng không? Nói cho ngươi biết, nhiệm vụ này ngươi không nhận cũng phải nhận!"

"Ờ." Truyền Sơn rất bình tĩnh, thực lực không bằng người lại ở trên địa bàn của người ta, hắn có thể làm thế nào?

"Coi như tiểu tử ngươi thức thời! Bản sứ giả đại nhân sẽ giữ lời, hiện tại miễn phí trả lời ngươi ba vấn đề."

"... Đa, tạ."

"Vậy chúng ta sẽ trả lời ba vấn đề ngươi vừa đưa ra, vì sao lại gặp phải Ma tu trước khi qua cửa bốn mươi sáu..."

"Chờ đã, ta còn chưa quyết định muốn hỏi cái gì."

Khỉ vàng vung tay lên, "Bản đại nhân đã quyết rồi. Vấn đề miễn phí ngươi còn muốn chọn à? Ngươi nghĩ những sứ giả như chúng ta rất nhàn đúng không?"

Canh Nhị trốn sau Truyền Sơn gật đầu.

"Ngươi đừng tưởng trốn ở đằng sau thì tau không nhìn thấy!" Khỉ vàng nhe răng gầm rú.

Canh Nhị nhanh chóng rụt cái đầu vừa vươn ra lại.

"Bắt nạt trẻ nhỏ thì có bản lĩnh gì?" Giọng điệu Truyền Sơn rất bình thản, nhưng bất luận kẻ nào đều có thể nghe ra ẩn trong giọng điệu bình thản đó là sự tức giận. Những con khỉ chết tiệt kiêu ngạo này, tương lai hắn có thực lực nhất định sẽ bắt bọn chúng đánh hết một trận.

"Y là trẻ nhỏ? Nếu y là trẻ nhỏ, ta chính là..." Khỉ vàng huyên thuyên một đợt.

Truyền Sơn vểnh tai cũng không nghe ra đằng sau 'ta chính là' nói cái gì.

"Này! Ba đáp án miễn phí ngươi rốt cuộc có muốn không?"

"Mời nói." Có thể được chút lợi thì thôi cũng được đi. Truyền Sơn bất đắc dĩ nghĩ. Trở nên mạnh, hắn nhất định phải trở nên mạnh hơn! Cảm giác bị người coi thường, bị người tùy ý ức hiếp thật quá ức!

"Vừa rồi ta muốn nói ngươi không cho ta nói, bây giờ lại muốn ta nói, con người các ngươi thật quá lãng phí thời gian." Khỉ vàng gãi má, nói:

"Trong Huyết Hồn Hải có hai trò chơi tập thể, tu vi từ Kết Đan Kỳ trở lên đều có thể tham gia. Một là cướp đoạt ngọn lửa; còn một gọi là giải thoát linh hồn, trò chơi này mỗi người muốn rời khỏi Huyết Hồn Hải đều phải tham gia, dù sao sau này ngươi chắc chắn sẽ gặp phải, ta liền không nói nhiều nữa. Muốn nói cũng được thôi, ngươi trả ta trăm viên ma thạch thượng phẩm, hoặc cho ta một giọt máu của ngươi."

Bức ta nhận nhiệm vụ còn chưa đủ à? Còn muốn lừa đảo nữa chắc? Truyền Sơn giận quá hóa cười. Muốn máu của ta? Ta cũng không biết thân thể hiện tại của mình còn có thể cho ra máu không nữa là.

"Thế nào?" Khỉ vàng nghiêng đầu nhìn Truyền Sơn.

"Ba đáp án miễn phí của ngươi còn chưa nói xong." Truyền Sơn bình tĩnh nói.

"Nhân loại giảo hoạt. Ta vừa rồi nói tới chỗ nào? À, trò chơi cướp ngọn lửa, tu giả từ Kết Đan Kỳ trở nên đều có thể tham gia, tu vi lúc đó của ngươi vốn không hợp quy cách, nhưng bởi vì mượn lực lượng của bộ hộ giáp kia nên đã phá vỡ được xiềng xích của cửa khẩu, vô ý tiếp xúc đến nhiệm vụ này. Nhưng may là, lão đại của chúng ta vì mục đích công bằng nào đó, trò chơi này luôn chia làm ba cấp độ tu vi để tiến hành, từ Hợp Thể Kỳ tới Độ Kiếp Kỳ là một cấp độ, mỗi cấp độ cách nhau mười ngày diễn ra một lần. Lần kia vừa vặn là tốp đầu, tu vi cao nhất mới chỉ là hậu kỳ Nguyên Anh. Chúc mừng ngươi, ngươi không những chết còn bắt được ngọn lửa tốt nhất Huyết Hồn Hải."

"Còn ngọn lửa khác à?"

"Đương nhiên. Bằng không trò chơi này chúng ta phải tiến hành kiểu gì? Thứ như ngọn lửa, ngoại trừ mấy loại khá đặc biệt, chỉ cần bồi dưỡng điều kiện thích hợp là có thể làm ngọn lửa to chia ra làm ngọn lửa nhỏ."

Vậy Tiểu Lam cũng có thể chia ra làm ngọn lửa nhỏ sao? Truyền Sơn trầm tư, dự định chờ khỉ vàng đi rồi thì hỏi Canh Nhị.

Khỉ vàng dựng ngón tay thứ hai, "Vấn đề thứ hai. Do nhiệm vụ hiệp trợ chiến tranh do dân sống ở Huyết Hồn Hải phát động, mặc dù có rất nhiều tu giả tham gia, nhưng tu giả dưới cửa bốn mươi sáu không thấy được tu giả khác. Nhưng ngươi… quy định Huyết Hồn Hải chỉ có thể một người tới qua cửa, ngươi lại dẫn theo một người giỏi khác tới giúp đỡ. Hừ hừ, tưởng bọn ta không phát hiện ra à? Nằm mơ đi!"

Canh Nhị trốn đằng sau không dám lộ diện.

"Lão đại của chúng ta nói, dám làm bừa thì sẽ bị phát hiện, tiến tới giác ngộ bị nghiêm phạt. Ngươi không cảm thấy bắt đầu từ khi cướp ngọn lửa xong, độ khó qua cửa đều vượt xa cửa thứ nhất sao? Hì hì!" Khỉ vàng âm hiểm cười.

"Ý ngươi không phải là độ khó của các cửa sau này đều là phần của hai ngươi chứ?" Truyền Sơn có loại kích động muốn lập tức rời khỏi Huyết Hồn Hải, tu luyện rất quan trọng, mạng nhỏ còn quan trọng hơn.

"Cho nên mới nói làm bừa là hành vi xấu mà lị. Đây vẫn chỉ là bắt đầu, ngươi còn ba trăm chín mươi bảy năm nữa, cứ từ từ thưởng thức đi! Nhưng mà… cũng không phải là không thể được thương lượng."

Khỉ vàng giảo hoạt nói: "Lão đại của chúng ta nói, kết quả của cuộc thương lượng… cụ thể phải xem biểu hiện của ai kia."

"Nói rõ đi." Coi chúng ta là quả hồng mềm thật à?

Con khỉ một tay chống tường, hai chân vắt lại, bày ra tư thế béo múp, ngón tay phải xoa nắn nói: "Huynh đệ, trả lời vấn đề chính là chuyện rất phí tinh lực, ta đã nói nhiều như thế, ngươi không có chút gì à?"

Truyền Sơn mỉm cười với khỉ vàng tuy cái mỉm cười của đầu lâu không dễ thấy cho lắm, "Xin hỏi sứ giả đại nhân ngài muốn gì?"

"Bộ hộ giáp kia… Xem ra là không thể rồi. Máu của ngươi, ngươi lại không muốn cho. Nghe nói người giúp ngươi làm bậy rất giỏi vẽ bùa, cho ta một tấm thì sao? Bản đại nhân yêu cầu không cao, cho tấm bùa Tù thần là được." (bùa nhốt thần)

"Cái này mà còn yêu cầu không cao?" Canh Nhị vẫn rụt ở đằng sau nghe vậy giống như là bị người ta đào mộ phần tổ tiên lên vậy, chỉ vào mũi khỉ vàng mắng: "Qủy tham lam! Lại muốn bùa Tù thần, ngươi muốn dùng nó làm gì? Cẩn thận ta nói cho... chủ giới của các ngươi, nói thằng nhóc ngươi lòng dạ xấu xa."

"Con rùa ngươi mà cũng dám nói xấu bản đại nhân! Bản đại nhân sao có khả năng phản bội lão đại chúng ta? Ta dùng nó là để giúp lão đại của chúng ta đối phó với sư... Ta chưa nói gì hết, đi về!"

Truyền Sơn và Canh Nhị cùng nhìn nó, đi a, ước gi ngươi đi cho khuất mắt.

Khỉ vàng giả vờ giả vịt chần chờ, xoay người nói: "Ai nha, còn vấn đề thứ ba nữa, bản đại nhân nhất ngôn cửu đỉnh, dù phải đi, cũng phải làm xong chuyện đã."

"Sứ giả đại nhân, ngài có thể đừng nói nhiều nữa được không?" Truyền Sơn không nhịn được nói.

"Nhóc kia, sao nói vậy? Ngươi có biết bản đại nhân là ai hay không?"

"Vậy ngươi có biết ta là ai hay không?"

"Ngươi là ai rất quan trọng sao?" Khỉ vàng vênh mặt nói.

"Lão đại của các ngươi trước đây có cho các ngươi tiếp xúc nhiều lần với ai không? Có vì hắn thay đổi quy tắc hay không?"

"Ngốc! Ngươi tưởng ngươi nói những lời ấy bản đại nhân sẽ sợ ngươi à? Còn thay đổi quy tắc, ngươi xứng sao? Đây là nghiêm phạt hiểu không? Nghiêm phạt!" Khỉ vàng nhe răng cười nhạo Truyền Sơn.

Truyền Sơn đột nhiên lăn đầu tới khỉ vàng.

Khỉ vàng cả kinh nhảy sang bên cạnh, tránh thoát cú đánh của Truyền Sơn.

"Ngươi ngươi ngươi... có cần thiết không? Không phải là muốn biết đáp án vấn đề thứ ba sao, ta nói cho ngươi là được." Khỉ vàng mềm nắn rắn buông nhỏ giọng nói thầm.

"Đáp án của vấn đề thứ ba rất đơn giản, đã nói là nghiêm phạt rồi. Đối với người khác đây là độ khó của cửa thứ năm mươi, nhưng đối với các ngươi chỉ là cửa thứ hai mươi. Mà có vài quy tắc bảo hộ kẻ yếu tự nhiên cũng không còn áp dụng trên người ngươi."

Độ khó tăng gấp 2,5 lần? Còn xóa bỏ bảo hộ ban đầu? Truyền Sơn muốn mắng người.

"Rất đau khổ sao? Đau khổ chưa! Đây là nghiệm phạt của quy tắc đối với ngươi, toàn bộ những tên phá quy củ đều phải bị sâu cắn chết tươi!" Khỉ vàng chống thắt lưng cười to.

Truyền Sơn lại muốn đánh nó.

Canh Nhị lặng lẽ rút một tấm bùa từ trong ngực ra. Y muốn cho con khỉ vàng kia biết đạo lý làm khỉ không thể quá kiêu ngạo.

Khỉ vàng vừa thấy Canh Nhị lấy tấm bùa từ trong lòng ra, mắt sáng lên, lập tức tránh Truyền Sơn đi về đằng sau.

"Bùa gì đấy? Cho bản đại nhân một tấm đi? Ta dùng một trăm viên ma thạch thượng phẩm đổi với ngươi."

"Không đổi!"

"Ngươi không đổi thật à?" Khỉ vàng làm bộ xắn tay áo.

"Không đổi!" Canh Nhị phất tấm bùa trong tay, cả giận nói: "Đừng tưởng ngươi tìm một lão đại tốt thì có thể tùy ý làm bậy. Chọc giận ta, ta cho ngươi biết sự lợi hại của ta!"

Truyền Sơn băn khoăn, đây là câu oán hận của Canh Nhị tiểu đệ đối với lão đại vô năng như hắn sao? Xem ra hắn thực sự cần phải hạ quyết tâm, không cố gắng thì không có thu hoạch, muốn có thu hoạch lớn thì phải phiêu lưu mạo hiểm hơn.

Khỉ vàng liếc mắt, nhón chân, thái độ bỗng nhiên trở nên mềm đi, tiến đến trước mặt Canh Nhị cợt nhả nói: "Ta biếu cho ngươi một quy tắc ngầm của Huyết Hồn Hải, ngươi đưa ta một tấm bùa được không? Chỉ cần loại như tấm bùa chịu đánh thôi."

"Không…"

"Được rồi được rồi, ta biết hôm nay ta đến vô ích rồi. Thôi, quy tắc ngầm này coi như cho bọn ngươi. Khụ, cái kia… chúng ta coi như thành lập giao tình rồi nhé?" Khỉ vàng nịnh nọt nhìn Canh Nhị.

Canh Nhị im lặng nhìn con khỉ, đúng là chủ nào tớ đó. Trước thì ngạo mạn sau thì cung kính, thằng nhãi khỉ vô sỉ như thế cũng chỉ có tên da mặt dày kia mới nuôi được thôi.

"Ngươi nói trước đi, nếu ta không biết quy tắc ngầm này, ta có thể đưa cho ngươi một tấm bùa chịu đánh ngươi muốn."

"Thực sự?" Khỉ vàng mừng tới độ vò đầu bứt tai.

"Quy tắc ngầm này là như vầy, về cơ bản thì Ma tu qua từng cửa trong Huyết Hồn Hải đều biết một thường thức, đó chính là cứ qua chín cửa là có thể thăng một cảnh giới. Nhưng lại ít có ai biết, Huyết Hồn Hải mỗi khi gặp cửa thứ mười đều sẽ xuất hiện một, thậm chí vài loại thiên tài địa bảo đứng tốp ba trong bảng xếp hạng. Thế nào? Quy tắc ngầm này không tệ chứ? Những Ma tu ở cửa khác cũng sẽ phát hiện một vài cái gọi là thiên tài địa bảo, nhưng so với gặp cửa thứ mười thì còn kém xa. Buồn cười là họ còn coi những thứ vặt vãnh đó làm bảo bối, hừ hừ, những thứ gọi là bảo bối ấy, Huyết Hồn Hải chúng ta có khối!"

Canh Nhị yên lặng.

Khỉ khẩn trương nhìn y.

Truyền Sơn nhịn không được khinh bỉ con khỉ, "Quy tắc ngầm này có ích lợi gì với chúng ta? Ngươi muốn đổi đồ, vậy lấy chút chân tài thực liệu ra, đừng dùng loại tin tức vô dụng này lừa người."

Canh Nhị gật đầu.

"Thật giảo hoạt, quá là giảo hoạt! Tin tức này của ta mà bán cho người qua cửa khác, ít nhất cũng bán được ngàn viên ma thạch thượng phẩm. Thiệt thòi rồi, thực sự là thiệt thòi rồi!" Con khỉ xoay tới xoay lui, tựa hồ không cam lòng rời đi vào lúc này.

"Được rồi, ta còn một tin tức có thể trao đổi với các ngươi." Con khỉ cắn răng một cái, giậm chân, lén lút tiến tới bên tai Canh Nhị nói hai câu.

Canh Nhị nghiêng đầu suy xét.

Con khỉ chà xát bàn tay vẻ mặt lo nghĩ.

Truyền Sơn đoán con khỉ này có phải gặp chuyện gì khó giải quyết không, nên mới bức thiết cần bùa của Canh Nhị? Chẳng hạn như có một kẻ địch giỏi hơn nó sắp tới đánh nó?

Canh Nhị chầm chập lấy một tấm bùa từ trong ngực ra.

Con khỉ thấy thì vui quá, đoạt lấy luôn, xoay người biến mất dạng.

Truyền Sơn và Canh Nhị nhìn nhau không nói.

"Con khỉ kia trả lời không rõ, nhưng ta nghĩ ta đã biết đáp án. Đầu tiên là hộ giáp, sau đó thì là sinh ra ngươi. Lần đầu tiên ngươi là hình thái của hộ giáp, lần thứ hai ngươi coi như sinh ra trong Huyết Hồn Hải, hai lần cũng không làm trái quy tắc của Huyết Hồn Hải, cũng có thể nói chui vào kẽ hở quy tắc của Huyết Hồn Hải, nhưng sự tồn tại của ngươi đã kinh động giới chủ ở đây, tuy hắn ngại quy tắc không có cách nào nghiêm phạt rõ chúng ta, nhưng tìm cho chúng chút phiền phức là rất dễ, ta nói đúng không?"

Canh Nhị không gật đầu cũng không lắc đầu, nhìn vẻ mặt của y tựa hồ cảm thấy việc y có thể chui vào kẽ hở quy tắc của Huyết Hồn Hải là chuyện rất rất giỏi.

Truyền Sơn khổ não suy nghĩ, ta coi như là bị hại hay được lợi?

"A! Suýt thì quên! Nhiệm vụ của ngươi!" Khỉ vàng đột nhiên lại nhảy ra giữa chừng, bắn vào đầu Truyền Sơn, rồi lại nhảy trở về.

Truyền Sơn, "…"

Canh Nhị thở dài, hảo tâm nhắc nhở: "Nó hạ ký hiệu nhiệm vụ cho ngươi, chỉ cần ngươi nhìn thấy con sâu trong nhiệm vụ kia là sẽ tiếp xúc với nhiệm vụ đó."

"Ký hiệu nhiệm vụ có gì hại không?"

Canh Nhị nhìn kỹ, lắc đầu, "Không có."

Truyền Sơn tin vào ánh mắt Canh Nhị, gật đầu lập tức liền thả lỏng. Dù sao gặp phải con sâu kia mới tiếp xúc với nhiệm vụ, hiện nay chắc là vẫn an toàn.

Ánh mắt Truyền Sơn chuyển tới vách động, đột nhiên hỏi Canh Nhị một câu: "Ngươi biết Lục kim tủy thạch không?"

"Biết a." Canh Nhị không rõ Truyền Sơn vì sao lại đột nhiên hỏi cái đó.

"Vậy ngươi có thể nhìn ra thành phần chủ yếu cấu tạo nên nham thạch sơn động này là gì không?"

"Lục kim tủy thạch."

Qủa thế. Ấu trùng của Ngọc chi Huyết nhục trùng, đầm lầy máu, Ngọc chi Huyết nhục trùng, hoa đào, Lục kim tủy thạch có thể giam Ngọc chi Huyết nhục trùng, còn cả Thanh chi Huyết trùng vương cộng sinh với Lục kim tủy thạch, đây căn bản là một thế giới nhỏ hoàn chỉnh.

Suy nghĩ của Truyền Sơn nhanh chóng chuyển động.

Hắn chẳng dám có ý với Thanh chi Huyết trùng vương, Ngọc chi Huyết trùng vương có sáu điểm đỏ trên đầu cũng rất có khả năng vô duyên với hắn, vậy còn Lục kim tủy thạch thì sao?

Trong tài liệu đặc thù bài thứ hai các phương pháp luyện khí, giới thiệu về Lục kim tủy thạch là một phần chiếm độ dài rất lớn trong chương.

Đây là một loại kim loại hiếm, có công dụng phi thường rộng rãi, phàm là vũ khí hay dụng cụ có cho loại kim loại này, dù chỉ là một chút xíu thôi, tính kiên cố của nó cũng sẽ lớn tới một trình độ đáng sợ.

Làm người ta ham muốn có nó hơn nữa chính là, pháp khí, pháp bảo, thậm chí là tiên khí có thành phần là loại kim loại này đều có thể căn cứ vào việc tăng cao năng lực người sử dụng để tự tiến hóa.

Nhưng thứ này mặc dù tốt, việc áp dụng nó lại cực kỳ khó khăn, nơi sản xuất càng ít. Cho dù có người may mắn phát hiện ra nó, nếu trên tay không có Tử tâm dịch sinh ra từ tim sen của Tử kim liên, hoặc là khẩu dịch (nước miếng) của Thanh chi Huyết trùng vương thì đừng nghĩ tới việc làm mềm nó, muốn luyện hóa nó càng phải cần tam muội chân hỏa nữa.

Đương nhiên, nếu ngươi có loại lửa tương tự với tam muội chân hỏa, hoặc là loại lửa có uy lực hơn cũng được, chẳng hạn như ngọn lửa nguyên thủy.

Lục kim tủy thạch đứng tốp 3 về các loại khoáng thạch quý hiếm trong bảng khoáng thạch, chỉ cần mài được một mảnh cỡ móng tay thôi là có thể tạo thành cuộc tranh giành trong giới tu giả rồi. Nếu có một mảnh cỡ ngón tay, một khi có người tiết lộ tin tức, ra ngoài cũng rất có khả năng bị người ta vây đánh. Một khối cỡ nắm tay là có thể làm tiên nhân thèm nhỏ dãi, mà nơi này thì có bao nhiêu?

Truyền Sơn nhìn bề mặt vách động trần trụi xung quanh, không thể đánh giá cụ thể khối lượng khoáng thạch Lục kim tủy thạch là bao nhiêu, một ý nghĩ to gan mà lại rất điên cuồng nảy ra trong đầu.

"Canh Nhị, ngươi nói cơ thể con người có thể tiến hành phá hủy, tôi luyện, rồi định hình lại không?"

83. Quyển 8 - Chương 5

Canh Nhị há hốc miệng nhìn hắn, vẻ mặt ấy y hệt như thấy kẻ điên vậy.

Truyền Sơn càng nghĩ càng thấy khả thi.

"Khi trả qua thời gian lâu dài và một vài cơ duyên đặc biệt, pháp bảo có thể sinh ra khí linh đúng không? Pháp bảo sinh ra khí linh thường có uy lực mạnh hơn các pháp bảo cùng cấp khác. Có vài Khí tu giả giỏi vì muốn pháp bảo họ luyện ra xuất hiện khí linh, sẽ bắt thử một vài Ma thú có linh thức, thậm chí là cả con người, sau đó dùng phương pháp đặc biệt lấy hồn họ, xóa ký ức của họ dung nhập vào trong pháp bảo, lấy đó để sinh ra khí linh phi tự nhiên."

Truyền Sơn kích động nói: "Ngươi xem, chúng ta có thể tách cơ thể và linh hồn ta thành hai phần, thân thể dùng để luyện khí, còn linh hồn thì chính là khí linh. Mà trùng hợp là, cơ thể ta đã bị hủy hoại tới mức không thể hợp lại được."

"Ack, còn chưa đến mức không thể hợp lại, chỉ cần…"

Truyền Sơn ngắt lời Canh Nhị, "Có pháp bảo nào như máu thịt không? Trong bài cuối cùng phần luyện khí ngươi cho ta đã từng nhắc tới suy nghĩ này, ta đã cân nhắc kỹ càng rồi, muốn luyện ra pháp bảo tương tự như máu thịt cũng không phải là chuyện không thể."

"Thì ra ngươi đã nghĩ tới nó từ lâu…" Canh Nhị ngơ ngác nói.

"Đúng, chỉ là điều kiện không thích hợp, mà ta cũng không có dũng khí lấy bản thân làm thí nghiệm." Đầu lâu mỉm cười, ánh mắt gần như điên cuồng, "Nhưng ta thấy hiện tại là thời cơ tốt."

"Ngươi, ngươi vì sao muốn lấy thân thể của chính ngươi để luyện thành pháp bảo?" Canh Nhị khó hiểu, như thế đau đớn lắm đấy. "Pháp bảo và khí linh của người ta đều là tách nhau ra trước rồi kết hợp sau. Ngươi thì ngay từ đầu đã liền, luyện như vậy thì ngươi phải chịu đau đớn cả về thể xác và linh hồn?"

"Bởi vì ta muốn trở nên mạnh hơn."

Một câu nói vô cùng đơn giản làm Canh Nhị im lặng, qua hồi lâu mới nói: "Ngươi sao có thể khẳng định thân thể của ngươi được luyện chế nhất định sẽ trở nên mạnh? Nói không chừng sẽ bị hủy luôn."

"Cũng có khả năng ấy. Nhưng tục ngữ đã nói rồi, 'phú quý hiểm trung cầu' (cầu phú quý trong hiểm nguy). Cơ hội càng nhiều phiêu lưu càng lớn. Tương tự, phiêu lưu càng lớn, cơ hội sẽ càng nhiều. Nếu ta cứ tu luyện từng bước một, qua bốn trăm năm dựa vào tư chất của ta có thể tu luyện tới mức nào? Phân Thần Kỳ à?"

"Cỡ đó. Nếu ngươi không có công lực ngàn năm của Trách Yểm, muốn luyện tới Phân Thần Kỳ trong thời gian bốn trăm năm là không có khả năng." Canh Nhị nói thật: "Những đệ tử nội môn của đại môn phái đại gia tộc kia cho dù có cả đống linh đan, dược liệu phụ trợ, có trưởng bối chỉ điểm cho thì qua bốn trăm năm, số người có thể tu tới Phân Thần Kỳ cũng là con số rất ít. Mà những người ít cực ít này không những ý nghĩ cũng phải là thiên tài trong thiên tài, mà tư chất thân thể cũng phải tuyệt hảo mới được."

"Đúng là nó, tư chất tu luyện." Truyền Sơn hoàn toàn chìm vào trong tư tưởng của mình, ngay cả ba Ma tu bên ngoài cũng tạm thời bỏ quên.

"Ngươi đã từng nói tư chất tu luyện của ta rất bình thường."

"Cũng không đến nỗi ấy, tốt xấu gì ngươi cũng đã từng ăn quả xương khô…"

"Đúng vậy, ta đã từng ăn quả xương khô làm tư chất cơ thể ta tiến hành cải biến lần đầu tiên. Tựa như ta ban đầu là một cây cải trắng mọc ở mô đất cằn cỗi thiếu dinh dưỡng, bởi vì một lần ngẫu nhiên, được bón phân tốt một lần nên mọc nhanh như gió."

Canh Nhị nghe cái thí dụ ấy mà trợn tròn con mắt.

"Hiện tại ta đã trở thành một cây cải trắng ngon nghẻ. Như vậy phải làm cách nào mới có thể làm cây cải trắng ấy trở thành một món ăn có mùi vị ngon nhất đây?"

Đầu lâu ra sức nói: "Lúc này chúng ta cần phải có các loại gia vị, còn có cả đồ nấu kèm nữa!"

Cải trắng mới là đồ nấu kèm chứ nhỉ? Canh Nhị rất muốn chỉ ra sai sót này.

"Đồ nấu kèm tuyệt nhất của cải trắng là gì?"

Canh Nhị cố nghĩ, trong đầu ít nhất cũng xuất hiện hơn mười loại thịt.

"Thịt dê!" Truyền Sơn kích động hô: "Thịt dê là phải nấu với cải trắng, giống như Lục kim tủy thạch và xương của ta ấy!"

Canh Nhị, "…"

"Nhưng mà nếu muốn nấu một món thịt dê cải trắng, còn cần các loại gia vị, chẳng hạn như dầu nành, muối tinh, nước tương, đường trắng, tương đậu, bột tiêu, còn cần cả tư nhiên (cây thì là Ai Cập) nữa. Đương nhiên độ lửa cũng rất quan trọng, đầu bếp giỏi càng quan trọng hơn. Khi những thứ đó đều chuẩn bị đầy đủ rồi, một món thịt dê nấu cải trắng nóng hôi hổi, ngọt và cay, ngon cực kỳ sẽ xuất hiện."

Canh Nhị mắt sáng rỡ, theo miêu tả của Canh Nhị, nước miếng của y bắt đầu đầm đìa.

"Ngươi thấy ta hiện tại cải trắng đã có, thịt dê cũng có rồi, lửa có Tiểu Lam, đầu bếp có đại sư Khí tu đã từng luyện ra tiên khí là ta, chỉ cần tìm được những gia vị thích hợp khác, chúng ta có thể chế biến đun nấu món đó. Mà người phụ trách cả quá trình là ngươi, ta tin có mặt người, ta sẽ không luyện mình thành đồ bỏ?"

Canh Nhị vô thức gật đầu, đầu y bây giờ toàn là thịt dê nấu cải trắng.

"Vậy thì chúng ta bắt đầu đi, chúng ta cùng cố gắng để ta – cây cải trắng này trở thành cây cải trắng ngon lành nhất trên đời này!"

Canh Nhị đột nhiên ôm đầu lâu, "oạp" một cái cắn xuống.

"… Ngươi hiện tại không chê mùi trên người ta nữa à?" Đầu lâu kia âm trầm nói.

"Phì!" Canh Nhị ngửi phải mùi thối phun nước bọt đầy đầu lâu, chưa nghĩ gì đã đá đầu lâu văng thật xa.

"Bịch!" Tiếng vật thể kiên cố đụng vào vách động.

"… Ngươi cái đồ bất hiếu !" Truyền Sơn giận điên.

Bên ngoài, ba Ma tu bvà ba con Ngọc chi Huyết nhục trùng càng đấu càng khí thế ngất trời.

Náo nhiệt bên trong cũng không thua kém với bên ngoài, một đầu lâu há mồm đuổi theo một bé rùa con.

Bé rùa con đáng thương bị đuổi vòng vòng trong hang động bé ti kêu oai oái.

"Kèn kẹt, kèn kẹt." Đầu lâu mấy lần đều ngoặm phải mai rùa.

"Dừng! Dừng! Không chơi, không chơi nữa." Tiểu Canh Nhị hươ tay kêu to.

"Vậy ngươi để ta cắn một phát." Đầu lâu uy hiếp tiểu Canh Nhị.

"Sẽ đau…"

Truyền Sơn đầu hàng, hắn chính là điển hình kiểu người ăn mềm không ăn cứng. Một đứa bé mềm mềm nho nhỏ như thế cắn ngón tay đáng thương nhìn hắn, hắn có thể xuống miệng được sao? Trừ phi hắn là biến thái.

"Con người! Các ngươi thật to gan!"

Có tình hình?

Một đứa nhỏ, một đầu lâu cấp tốc tiến đến bên khe hở bên tảng đá nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài, con sâu xanh to đùng hát vang bài 'Ta là côn trùng gây hại' đột nhiên xuất hiện, phẫn nộ rít gào ba con người muốn bắt con cháu của nó.

Ba người Mặc Sĩ Thiên Kiêu thấy con sâu xanh to đùng thì càng hoảng sợ, lấy tu vi đầu kỳ Phân Thần của họ mà lại không phát hiện ra nó xuất hiện thế nào.

"Ba người kia thảm rồi." Canh Nhị lẩm bẩm nói.

"Ta thấy họ rất lợi hại, họ liên thủ cũng không đấu lại được Thanh chi Huyết trùng vương sao?"

"Đây là tốp thứ hai. Trước khi ngươi tỉnh lại đã có một tốp người vào đây, bọn họ trước sau có năm người, đều là tu vi đầu kỳ Phân Thần, nhưng cuối cùng vẫn bị con sâu xanh to kia đánh bại."

Ba người Mặc Sĩ Thiên Kiêu tựa hồ không nhận ra Thanh chi Huyết trùng vương, nhưng cũng không biết con sâu này khó đối phó, ba người chưa thương lượng đã tự nhiên liên thủ lại cùng chung tay đối phó con sâu xanh.

Ngay từ đầu, ba người và con sâu xanh còn đánh qua lại được, nào ngờ con sâu kia đánh một hồi đột nhiên ngửa đầu hô to một tiếng: "Các huynh đệ, lên!"

Sáu con sâu xanh hình thể giống nhau như đúc chui ra nhanh chóng từ trong hang động, triển khai thế vây công tiến lùi có độ với ba người kia.

"Ớ? Sao lại có thêm sáu con nữa?" Truyền Sơn kinh ngạc, hắn nhớ kỹ ngoại trừ con sâu xanh đại ca còn sống, sáu con khác đã bị chết rồi.

"Thanh chi Huyết trùng vương đồng thời cũng là thân thể bất tử, chỉ cần chúng còn lại tí ti thôi, dù chỉ là một sợi lông thôi, chúng cũng có thể sống lại lần nữa. Chúng ta muốn luyện chế thân thể ngươi ở đây thì phải né chúng nó, bằng không một khi bị phát hiện, chúng ta cũng không chạy khỏi kết cục bị bắt đâu."

Bảy con sâu xanh chống lại ba người Mặc Sĩ Thiên Kiêu, tình hình chiến đấu rất nhanh nghiêng về một phía.

Ba người dù sao cũng là lần đầu gặp mặt, lần đầu phối hợp, hơn nữa giữa ba người còn dè chừng lẫn nhau, sự phối hợp đó tự nhiên cũng không thể làm đến mức nhuần nhuyễn. Mà chỉ với chút sơ hở ấy thôi cũng đã bị con sâu to giỏi về chiến đấu kia bắt được cơ hội.

Hai con sâu chia nhau ra cuốn lấy hai người khác, năm con sâu còn lại thì tập trung đối phó với một người trong đó.

Truyền Sơn càng nhìn kỹ càng kinh hãi. Bảy con sâu xanh tựa hồ rất quen thuộc với việc vây đánh Ma tu nhân loại, không những phối hợp ăn ý, hơn nữa chúng còn có thể nuốt ăn được pháp bảo?!

"Thanh chi Huyết trùng vương không phải ăn linh dược sao?"

"Ai bảo thế? Chúng còn thích ăn khoáng thạch chất lượng tốt và các loại bảo vật giàu linh tính. Pháp bảo của con người có lẽ là một trong những món ăn vặt chúng thích nhất."

"Giỏi, quá là giỏi."

Chu Lý là người đầu tiên bị vây đánh cũng là người đầu tiên bị mất pháp bảo.

Thấy Chu Lý cũng không phải là đối thủ, Mặc Sĩ Thiên Kiêu đã có ý lùi bước, nhưng thấy hang động này cũng không có lối ra, bắt buộc gã chỉ có thể bay lên trên.

Đột nhiên, Mặc Sĩ Thiên Kiêu hét thảm một tiếng. Một kim mang xuyên cơ thể gã như thoi đưa.

"Kim mang kia là cái gì?" Truyền Sơn vừa tỉnh lại thì đã chú ý tới bóng màu vàng trong màn hướng khí đỏ đen phía trên sơn động, đây cũng là nguyên nhân hắn vẫn không dám bay lên trên.

"Tang hồn. Thiên sinh ma vật do vạn ma tang khí sinh ra." Canh Nhị trả lời.

"Bảo bối?" Truyền Sơn mẫn cảm hỏi.

"Đối với Ma tu thì đúng là bảo bối, nhưng cũng phải có phúc mới tiêu thụ được."

Truyền Sơn nghĩ tới quả xương khô cũng là Thiên sinh ma vật, gật đầu thầm hiểu, "Thứ này có gì lợi hại?"

"Vạn ma tang khí mê hoặc tâm trí con người, tang hồn thì thích ăn các loại linh hồn. Chúng nuốt linh hồn càng nhiều, càng dễ thu được linh trí trở thành Thiên sinh ma vật. Nếu có ai có thể bắt được nó trước khi nó thành ma, bất kể là làm thuốc hay luyện khí, đều có hiệu quả ngoài mong đợi. Luyện khí thì có thể chuyên đả thương hồi phách người khác, hơn nữa làm ngươi không thể phát hiện ra được, cực kỳ ghê gớm. Chế thuốc thì có thể bồi đắp chữa trị thần hồn, công hiệu cực tốt."

Trong lúc hai người nói chuyện, cuộc chiến đã kết thúc.

Mặc Sĩ bất cẩn bị tang hồn tổn thương thần hồn, lập tức mất sức chiến đấu, rơi xuống mặt đất bị bắt giữ.

Chu Lý phát hiện con sâu xanh chỉ vây chứ không giết họ, vì cầu một con đường sống, tự động bỏ chống cự. Con sâu xanh ép Chu Lý há miệng, nhét một viên trứng sâu màu đỏ chỉ cỡ móng tay vào miệng hắn.

Pháp bảo của Lưu Trừng Trừng bị con sâu xanh cắn nuốt hết, muốn chạy trốn lên đỉnh cây hoa đào, lại bị một cành đào quật vào giữa đầm lầy.

Lưu Trừng Trừng đang muốn bay ra khỏi đầm lầy, lại bị con sâu xanh vọt tới vây đánh.

Ngay lúc Lưu Trừng Trừng trôi trên đầm lầy miễn cưỡng chống đỡ thì một con cá đầu tam giác cực to đột nhiên nhảy ra khỏi đầm lầy, cắn một phát đứt chân trái Lưu Trừng Trừng rồi lại nhanh chóng chìm vào đáy đầm.

Tiếng thét chói tai của Lưu Trừng Trừng vang vọng cả hang động. Bảy con sâu xanh to tựa hồ có phần dè chừng với đầm lầy, không đợi Lưu Trừng Trừng rơi vào đầm lấy lần thứ hai, con sâu xanh rất sợ bị cướp mất con mồi rướn người dài một cái, quấn lấy Lưu Trừng Trừng bỏ chạy.

Trong nháy mắt, ba người Mặc Sĩ Thiên Kiêu đã mất pháp bảo thì chớ lại không thể chạy đi đâu đều bị thua thảm hại.

Truyền Sơn thấy ba người đều bị đút một viên trứng sâu màu đỏ, hiếu kỳ hỏi: "Nếu Ngọc chi Huyết nhục trùng là con cháu của Thanh chi Huyết trùng vương, vậy viên trứng sâu kia là thứ gì?"

Canh Nhị thấy trứng sâu màu đỏ, vẻ mặt tựa hồ khá giật mình. "Trứng sâu màu đỏ không phải con cháu của Thanh chi Huyết trùng vương, đó là… một loại sâu khác."

"Hạ cổ (*)?" Truyền Sơn bỗng nghĩ tới một loại thủ đoạn mà hắn đã được nghe ở trong quân.

(*) cổ là một loại sâu độc làm hại người, cũng có thể cứu người. Những nơi mán mọi thường dùng chúng bỏ vào đồ ăn đồ uống, người nào ăn phải thì rồ dại mê man.

"Ừ, hạ cổ chẳng qua là một nhánh để sai khiến linh thú. Cổ trùng mà ngươi gọi so với những con sâu này…"

Canh Nhị còn chưa nói hết, chỉ thấy trên trán ba người bị ép nuốt viên trứng sâu màu đỏ đều xuất hiện một đường vân kỳ lạ, vừa giống dấu vết lại vừa giống hình xăm.

Hai người thấy đại thanh trùng đã nhét ba người vào ba hang động hình tròn khác nhau, sau đó cùng rời khỏi, không khỏi nhất tề thở phào một hơi.

"Tình huống nơi này còn nguy hiểm hơn ta nghĩ, ngươi muốn ở đây luyện chế thân thể, khó!"

"Chúng bắt ba bạch y nam kia làm gì?"

Hai người đồng thời mở miệng.

Truyền Sơn nhìn về phía Canh Nhị, Canh Nhị nhăn nhó đau khổ nói: "Không biết. Ta cũng không phải biết hết về Huyết Hồn Hải, nhưng nếu viên trứng sâu màu đỏ kia thực sự là con sâu kia hạ, ba người bạch y nam kia… kết cục sẽ rất thảm."

"Con sâu kia còn ghê gớm hơn cả Thanh chi Huyết trùng vương?"

Canh Nhị ra sức gật đầu, "Ghê gớm hơn nhiều lắm!"

"Tên là gì?"

Canh Nhị không trả lời, chỉ vội la lên: "Chúng ta phải nghĩ cách nhanh chóng rời khỏi đây đã. Suy nghĩ muốn luyện chế thân thể ngươi cũng không phải là không thể được, nhưng ở đây không thích hợp. Trước đó không phải chúng ta không bị bọn sâu kia phát hiện, mà là chúng căn bản không coi chúng ta ra gì. Nhưng nếu ngươi bắt đầu luyện thân thể, thế thì chắc chắn sẽ khiến chúng chú ý."

"Bắt người còn phải xem thực lực mạnh à?" Lần đầu tiên Truyền Sơn phát hiện bị khinh bỉ cũng có lợi ghê.

"Chúng ta bị đá tới đây, sự tình đã bắt đầu không thể khống chế. Giới chủ Huyết Hồn Hải không phải loại lương thiện đâu, nếu chúng ta sơ sẩy một cái, thực sự rất có khả năng bị nhốt ở đây đấy."

Truyền Sơn phát hiện Canh Nhị từ khi thấy viên trứng sâu màu đỏ thì trở nên cực kỳ bất an. Viên trứng sâu màu đỏ kia có ghê như thế không? Hay là con sâu hạ trứng ghê gớm?

"Vậy ngươi nói phải làm thế nào mới rời khỏi đây được? Đánh bại gốc hoa đào kia? Ngươi cảm thấy ta mạnh hơn bảy con đại thanh trùng kia sao?"

"Không, đánh bại gốc hoa đào kia ít nhất cũng phải có tu Hợp Thể Kỳ. Ở đây không chỉ có một cửa khẩu, có lẽ chỉ cần làm cây đào bị thương thì coi như qua cửa rồi. Để ngươi vượt qua cửa cây đào này đúng là làm khó dễ ngươi, nhưng cửa đầm lầy này cũng không dễ đi, người thủ vệ cũng không phải để ngồi không." Canh Nhị nói nhỏ, gấp đến độ xoay vòng quanh.

Truyền Sơn há miệng ngáp một cái thiệt to.

Canh Nhị dừng nói.

Chợt nghe đầu lâu lười biếng nói: "Dù sao cũng không ra được, nếu đã nguy hiểm bị bắt, không bằng bắt đầu từ giờ luôn đi."

Canh Nhị há miệng, "Ngươi thực sự muốn…"

"Thực sự!"

Có cảnh tượng gì đó xẹt qua đầu Canh Nhị. Canh Nhị quá sợ hãi, đây, đây là La Truyền Sơn?!

Ừm… Làm sao giờ? Tên này chẳng qua mới tiếp xúc với luyện khí đã dám làm bừa như vậy, nếu y không giúp hắn, cảnh tượng cuối cùng y thấy nói không chừng sẽ trở thành hiện thực thực sự.

Canh Nhị gấp, y phải làm sao mới nói được người này đây, nói ngươi có thể luyện ra được tiên khí không phải dựa vào kỹ thuật của ngươi, mà là nhờ máu của ta ư?

Vừa nghĩ tới hậu quả có thể xảy ra… Canh nhị đã lắc đầu như trống bỏi.

Truyền Sơn nhìn Canh Nhị lúc thì đổi sắc mặt, lúc thì lắc đầu mà thầm nhe răng cười. Nhóc con, đừng tưởng ta không biết tiên khí kia là do ngươi giở trò quỷ, dựa vào tiêu chuẩn ta mới tiếp xúc với luyện khí được hai năm, có thể luyện ra được pháp bảo hay không cũng là vấn đề. Tiên khí? Có mà mơ!

Nếu không có nhóc nhà ngươi, ta cũng không dám lớn mật lấy thân thể mình để luyện chế.

Ta liền cược đi! Cược ý nghĩ lần 'luyện khí' này, cược nhóc nhà ngươi sẽ không trợn mắt nhìn ta biến mất…

Đây là một lần cược liều.

Canh Nhị thầm hạ quyết tâm. Y quyết định trong lúc người này luyện khí lực, y phải thêm chút nguyên liệu, thêm thời gian, còn về hiệu quả… Còn có thể sữa chữa sau mà, dù sao người đau cũng không phải y.

Tảng đá đen thật lớn bị đẩy ra, một bóng người nho nhỏ len lén dò đầu ra ngoài nhìn hồi lâu, lúc này mới từ hang động giữa không trung trượt xuống mặt đất.

Bé rùa lưng mang mai rùa chân trần chạy tới bên đầm lầy, lấy xương cốt ngâm trong đầm máu dùng một túi lưới nhỏ chụp vớt toàn bộ, lại nhanh chóng chạy về góc cất xương.

Đầm lầy máu và mặt đất bên bờ lại xuất hiện vô số nhuyễn trùng. Phàm là chỗ bé rùa con sờ tới, bọn nhuyễn trùng đều tránh né.

Bé rùa con triệt hồi trận pháp, đem toàn bộ xương ném vào túi lưới, ngó mặt đất, bắt luôn cả bọn nhuyễn trùng vào đầy một túi lưới, xách túi xong liền dán tấm bùa phi hành lên người mình, bay trở lại hang động.

"Kèn kẹt kèn kẹt." Cự thạch đen chặn hang động lại chặt chàng.

Trong huyệt động, một cái đầu lâu đang dùng tinh thần điều khiển ngọn lửa cắt Lục kim tủy thạch.

Tinh thần điều khiển ngọn lửa cũng không phải chuyện dễ, Truyền Sơn bận liền năm ngay, đến nay mới chỉ thu thập được ba khối khoáng thạch kích cỡ không đồng nhất.

"Tiểu Lam chết tiệt, chả thèm phối hợp chút nào!" Truyền Sơn tức giận mắng.

Canh Nhị đang bận lén thêm nguyên liệu cho xương cốt cũng không ngẩng đầu lên, nói: "Phương pháp điều khiển của ngươi sai rồi. Đối với thể hỗn độn còn chưa hoàn toàn khai trí, chúng chỉ tuân thủ một nguyên tắc, thắng được yếu thua. Ngươi dỗ nó, dụ nó đều vô ích cả, như vậy sẽ chỉ làm nó hư thêm thôi. Một phương pháp, nó không nghe lời, ngươi liền đánh, cứ đánh cho tới khi nào nó phục mới thôi."

Được rồi, hắn không nên thấy Canh Nhị nhà hắn mềm mềm mà tưởng y là người thiện lương, yêu quái này nói không chừng mới là giống tàn nhẫn chân chính tuân thủ quy tắc vật cạnh thiên trạch (*), rùa không như tiểu bạch thỏ, nó chính là kẻ đói quá thì có thể ăn được cả thịt người.

(*) vật cạnh thiên trạch: vật cạnh = cạnh tranh sinh tồn giữa các loài sinh vật, thiên trạch = chọn lọc tự nhiên. Đây là thành ngữ chỉ việc sinh vật cạnh tranh với nhau, kẻ có thể thích ứng được mới có thể sống sót. Ban đầu chỉ dùng để quy luật tiến hóa chung, sau thì dùng chủ yếu cho sự phát triển thế giới loài người.

Truyền Sơn đã biết rõ cách không còn khách sáo với ngọn lửa Tiểu Lam nữa, bắt đầu triển khai đại chiến trong biển thức hải.

Thấy đầu lâu lại chuyên tâm tu luyện tinh thần lực, Canh Nhị lặng lẽ móc một túi đồ từ trong ngực ra, vẩy đều lên xương cốt.

Vật thể màu hồng phấn nhìn như bột phấn vừa tiếp xúc với xương cốt đã phát ra tiếng vang 'ken két', đống xương đen thui tỏa làn sương khói màu phấn hồng và bong bóng máu.

Cũng may thứ này vẩy lên cũng không cảm thấy được, Canh Nhị thầm thấy may mắn.

Hai ngày, ba ngày… Khi lục kim tủy thạch đã thu thập được một đống cao như một người thì Canh Nhị mở miệng.

"Ý nghĩ luyện thể của ngươi có lẽ không sai, nhưng có vài điểm cần sửa chữa. Chẳng hạn Lục kim tủy thạch ngay từ đầu không thể trộn vào quá nhiều, như vậy ngũ hành thân thể ngươi sẽ mất cân bằng. Hơn nữa toàn bộ xương cốt đều phải luyện cùng nhau, cùng một lò, đầu lâu là phần quan trọng nhất, càng không thể khinh thường."

"Nhưng bây giờ ta cũng vẫn chưa điều khiển tinh thần lực được thuần thục cho lắm…"

"Cái đó có liên quan gì tới việc ngươi không ở lại được trong đầu lâu sao? Hơn nữa ta còn có thể giúp ngươi nữa."

Truyền Sơn nghĩ thấy cũng đúng, bắt đầu tách khỏi đầu lâu.

Thoát ly cũng trắc trở như dung hợp vào, mất gần nửa tháng thì Truyền Sơn mới miễn cưỡng đưa hồn mình ra khỏi đầu lâu.

Canh Nhị vừa thấy Truyền Sơn hồn phách rời thân thể, lập tức ôm đầu lâu tới trong đống xương cốt kia.

Lúc này Truyền Sơn mới phát hiện trong đống xương kia có thêm không ít thứ.

"Sao ngươi lại lấy cả bùn trong đầm lầy ra?"

"Bùn? Không biết gì sất! Đây là xá thân hủ thổ (*), một trong những nguyên liệu thuộc tính thổ tốt nhất. Trộn nó vào, không những có thể cân bằng ngũ hành trong cơ thể ngươi, còn có thể làm vững chắc bồi đắp bản nguyên, làm bản nguyên thuần khiết hơn. Hơn nữa thứ này đối với người tu luyện hỗn độn ma công thì tốt hơn cả tức nhưỡng nữa."

(*) xá thân hủ thổ: xá thân = Phật tổ hi sinh thân thể để tỏ biểu lộ lòng đại từ đại bi, hủ thổ = đất mục.

"Ờ?" Truyền Sơn phát hiện vô luận là trong tri thức luyện khí hay luyện đan thì cũng không hề giới thiệu tới thứ có tên là 'xá thân hủ thổ' này. Nhưng nó còn tốt hơn so với tức nhưỡng có thể tự động sinh trưởng trong truyền thuyết, nói thế nào cũng sẽ không phải là thứ quá kém đi.

Canh Nhị có vẻ không muốn nói nhiều lời, chỉ hàm hồ giải thích: "Trên thế giới này không gì là không thể có, không có cuốn sách nào có thể bao quát được toàn bộ tri thức trong thiên hạ, ngươi trước đây không biết, hiện tại đã thấy, dùng tới, sau này chẳng phải sẽ biết sao?"

"Vậy những con sâu này? Còn cả cánh hoa đào kia?"

"Đều là thứ để cân đối ngũ hành. Công dụng của chúng sau này ngươi sẽ từ từ cảm thụ." Canh Nhị không nhịn được phải đáp, bàn tay nhỏ lôi một thanh thiết chùy (búa sắt) to đùng từ trong lòng ra.

Truyền Sơn bỗng cảm thấy không ổn.

Canh Nhị kéo ngược thanh thiết chùy bự đó, nghiêng đầu ngó đống xương trước mặt.

Y không phải là muốn…

Truyền Sơn do dự một chút, chỉ một chút như thế thôi, Canh Nhị bỗng nhiên giơ thiết chùy lên, nhắm ngay vào đống xương kia đập.

"Dừng… A a a! Đau chết ta rồi!"

Nghe thấy bên tai đột nhiên có tiếng kêu thảm thiết vang lên, bé rùa con lại càng hoảng sợ, động tác tay cũng dừng lại.

Đại thiết chùy dừng lại, kịch liệt đau đớn như xé rách linh hồn cũng lập tức dừng lại, Truyền Sơn hít sâu một hơi, nhanh chóng vọt tới trước mặt y.

Canh Nhị lùi về sau một bước. Người này có lẽ đã quên sau khi hắn thoát khỏi đầu lâu, chỉ còn lại có thể linh hồn, khổ nỗi không biết là hắn đã quên hay không nhớ tới, chẳng thèm biến bộ quần áo nào ra mặc vào, cứ trần truồn như thế đứng trước mặt y.

Độ cao hiện tại của Canh Nhị vừa vặn nhìn thấy thứ kia ở nửa người dưới của đối phương cứ lắc lư trước mặt y, còn lắm lông nữa chứ.

"Ngươi đang làm gì đấy?"

"Giúp ngươi luyện chế thân thể a." Canh Nhị lại lui về sau một bước.

"Luyện chế thân thể phải đập nát xương ta à?"

"Đương nhiên, không thì làm thế nào dung hợp được với các tài liệu khác?"

Truyền Sơn không nói gì. Ý nghĩ luyện thể của hắn rõ ràng không phải thế này, hắn chỉ dự định lấy Lục kim tủy thạch bọc tầng xương ngoài cùng cho mình, sau đó lại thông qua ngọn lửa nguyên thủy để luyện chế, kết hợp hoàn mỹ hai thứ lại.

"Ngươi chắc chắn không phải đang trả thù ta chứ?"

Canh Nhị kiên định lắc đầu.

"Thịt dê cải trắng tuy ngon, nhưng cây cải trắng ngươi vẫn chỉ là một cây cải trắng bình thường hơi khác thường mà thôi, món ăn nấu ra rồi dù có ngon cũng chỉ là vật phàm."

Nhìn sắc mặt Truyền Sơn, Canh Nhị kéo cây đại thiết chùy thong thả nói: "Nếu ngươi muốn để thân thể ngươi thực sự hoàn toàn biến chất, vọt một bước có thể trở thành thể chất tu luyện thể hảo hơn cả tuyệt phẩm linh căn thì với suy nghĩ của ngươi vẫn chưa thể đủ. Ngươi đã có gan lấy bản thân làm thành pháp bảo để luyện chế, như vậy tại sao không luyện thành tốt nhất luôn? Không chỉ là xương cốt, còn cả da thịt, thậm chí lông tóc, thần hồn, đều có thể luyện."

Lúc này, Canh Nhị tựa như một tiểu ác ma dụ người mắc câu.

Truyền Sơn sờ cằm, khuôn mặt thoạt nhìn chính nghĩa hào hùng lóe chút âm ngoan.

"… Bắt đầu đi!"

"Ngươi chắc chứ? Sẽ rất đau rất đau đó, hơn nữa thời gian rất dài rất dài." Canh Nhị thấy người mắc câu thì tự dưng lại không dám, chủ yếu là nét mặt họ La quá đáng sợ.

Truyền Sơn mỉm cười, khom người nói với Canh Nhị: "Ta là ma, ma thì luôn điên cuồng."

Canh Nhị lạnh run người, cơn lạnh từ lòng bàn chân tuột lên thẳng đầu. Y làm như vậy rốt cuộc có đúng không? Nhìn từ hành động muốn thay đổi tương lai của y trước đây, tựa hồ… sẽ chỉ làm kết quả càng tồi tệ?

Mà điều càng tồi tệ hơn nữa là, loại phương thức luyện thể ấy một khi bắt đầu sẽ không thể dừng lại.

Canh Nhị lần thứ hai giơ đại thiết chùy lên, Truyền Sơn không ngăn y.

"Ta hỏi lại ngươi một vấn đề cuối cùng. Ngươi xác định đập nát thân thể ta vẫn có thể phục hồi như cũ?"

Canh Nhị gãi đầu suy tư, "Chắc là được, ta đã lâu lắm rồi không làm việc này, trình tự chắc là không lầm đâu." Nói xong, còn đặc biệt căn dặn một câu: "Ngươi ngàn vạn lần đừng quấy rối ta."

"…" Truyền Sơn thề, nếu tên đối diện kia thoạt nhìn không phải cỡ năm tuổi, hắn nhất định nhào tới đánh tên nhóc ấy tới mức ngay cả nương y cũng không nhận ra y luôn.

Có lẽ nhìn ra sắc mặt Truyền Sơn không dễ coi, Canh Nhị nhanh chóng bổ sung một câu, "Yên tâm, dù có thất bại vẫn có thể làm lại, nhưng phải mất nhiều thời gian, sẽ không để ngươi chết."

Truyền Sơn khóc không ra nước mắt, cái gì gọi là "Dù thất bại vẫn có thể làm lại"? Bây giờ hắn hối hận có kịp không?

"Ta có thể vẫn dựa theo suy nghĩ ban đầu của ta không?" Hắn mặc dù có dũng khí mạo hiểm, nhưng vấn đề đối phương thực sự không kiêng nể gì.

"A… nhưng vừa rồi ta đã đập nát khá nhiều."

Truyền Sơn giần giật khóe môi, vẻ mặt âm trầm, "Vậy ngươi vì sao không thể hỏi ta trước khi đập?"

"… Quên mất."

Ta thực sự rất muốn đánh y, làm thế nào giờ?

"Đúng rồi, loại phương thức luyện thể này cũng có lợi cho việc tôi rèn tinh thần lực của ngươi đấy."

"Ờ?" Truyền Sơn nghe vậy cuối cùng cũng thoải mái hơn.

"Chỉ cần ngươi có thể kiên trì, sau này người khác sẽ rất khó mà tổn thương được nguyên thần của ngươi, mỗi lần tâm ma kiếp ngươi cũng sẽ dễ vượt qua hơn. Chỉ là có phần đau."

"Đau cỡ nào?"

"Ừm… luyện hồn thông thường đều là một loại hình phạt tàn khốc nhất, bởi vì quá tàn nhẫn, quá khó chịu, thậm chí ngay cả Ma tộc chính tông cũng xóa bỏ nó khỏi các hình phạt."

"… Canh Nhị cười ngây ngô, không thừa nhận bản thân đúng là có chút chột dạ.

Những ngày sau đó, Truyền Sơn chỉ cảm thấy bản thân quá mức thê thảm. Nếu cho hắn cơ hội đổi ý, hắn tình nguyện không quen con rùa tên Canh Nhị kia.

Ai nói chó cắn người là chó không sủa ấy nhỏ? Lời này quả là chuẩn! Thuộc tính của tiểu đệ Canh Nhị nhà hắn tuy là rùa, nhưng y nói cũng ít đúng không? Hơn nữa rùa con một khi buồn bực hờn dỗi, thường co đầu rụt cổ càng cắn ác hơn, cắn rồi là không chịu buông!

Chỉ cần vừa thấy xương cốt dư lại của hắn, bất kể là nhỏ cỡ nào, hỗn đản tiểu Canh Nhị lập tức lết cây đại thiết chùy tên là Luyện Long Chùy kia xông lên đập loạn một đợt, đập đến nỗi hắn tiêu hồn chẳng khác gì đứt gân nhừ xương.

Hiện tại Truyền Sơn nhìn bé rùa con, nhìn kiểu gì cũng thấy đáng trách, mỗi ngày đều muốn bắt y đánh một trận tơi bời.

"Ngươi đang nghĩ gì đó? Vừa rồi bảo ngươi nhớ nội dung chủ yếu của Tiểu Thiên La Trận ngươi đã nhớ chưa?" Bé rùa con đột nhiên tới gần hắn, đôi mắt trợn to hỏi: "Thiên Quyền Ngọc dùng ở Đại Thiên La Trận hay Tiểu Thiên La Trận?"

Truyền Sơn sửng sốt, nhanh chóng nhớ lại.

"Muộn rồi! Đã bảo trong lúc luyện thần không được thất thần!"

"Ầm!" Luyện Long Chuy vô tình đập lên đầu hắn.

"Canh Nhị chết tiệt, ngươi lại tới! A a a !!!!"

Đây là phương thức tu luyện đồng bộ Canh Nhị lấy cái danh hoa mỹ đặt tên, không được lãng phí thời gian.

Truyền Sơn đáng thương ngày ngày phân nửa thời gian ngoại trừ phải thừa nhận thống khổ rèn luyện thân thể, còn nửa thời gian thì tiếp thu các loại dằn vặt về tinh thần. Bé rùa con mỗi ngày đều kéo đại thiết chùy buộc hắn thành thạo ghi nhớ các loại tri thức căn bản trên phương diện tu luyện, đừng nói lười biếng, chỉ cần hơi thất thần thôi, cây đại thiết chùy tên Luyện Long kia sẽ đập mạnh vào hắn. Nên nhớ hiện tại hắn chính là thể tinh thần, bị đập cái thôi là có thể làm hắn sống lại lần nữa.

Hỗn đản Canh Nhị, ngươi nhớ đó cho ta, hôm nay ngươi đập ta bao nhiêu lần, tương lai ta nhất định phải trả gấp trăm ngàn lần! Ngươi có giỏi thì đừng rơi vào tay ca!

Bé rùa hưng phấn nhễ nhại mồ hôi. Đây vẫn chỉ là huấn luyện trí nhớ, sau này rèn luyện tinh thần lực sẽ càng cần dùng sức hơn, y có thể dùng Luyện Long Chuy muốn đập thế nào thì đập thế đó. Ai bảo trước đây ngươi bắt nạt ta, oa ha ha!

"Sung sướng' luyện thể lại một lần, thời gian luyện thần cứ thấm thoát như thoi đưa.

Hai người lén lút chơi trốn tìm trong sơn động với các đại thanh trùng, Ma tu tới đây qua cửa cứ hết tốp này tới tốp khác. Có người lao ra cửa khẩu rời khỏi sơn động, cũng có người bị đại thanh trùng bắt vào hang động, trong đó còn có hai người thà chết không theo, bị đại thanh trùng bắt mất hồn phách.

Mỗi khi đại thanh trùng hoặc các Ma tu xuất hiện, Canh Nhị và Truyền Sơn liền trốn ở trong hang động dùng bùa chú niêm phong hết tầng này tới tầng khác vờ như mình không tồn tại.

84. Quyển 8 - Chương 6

Tròn một năm trôi qua, tất cả thân thể của Truyền Sơn đều bị Canh Nhị đập nát vụn rồi tôi luyện lại lần nữa.

Thân thể nát như bùn trộn lẫn với các tài liệu khác, xếp thành đống trên mặt đất.

"Đây là tài liệu luyện chế thân thể ta?" Truyền Sơn suýt thì nôn ra. Hắn bắt đầu nghiêm túc suy xét có nên cướp một khối thân thể khác để sống lại hay không, một đống thoạt nhìn buồn nôn như thế có thể luyện ra được thân thể gì tốt cơ chứ?

Canh Nhị bề bộn nhiều việc, bận đến nỗi không có thời gian để ý tới độ oán giận của Truyền Sơn.

Chỉ thấy y đang quấy trộn đống bùn loãng sùi bọt máu với bột xương của Truyền Sơn vào với nhau, thỉnh thoảng còn nghiền nát mấy con đỉa thêm vào, thế vẫn chưa đủ, y còn đập từng khối Lục kim tủy thạch thành bột theo tỷ lệ trộn vào trong đống bùn loãng mùi cực kỳ tanh tưởi kia.

"Này! Ngươi còn muốn thêm bao nhiên con nhuyễn trùng vào nữa? Cẩn thận bị đại thanh trùng tìm tới cửa đấy."

"Loại giun này chưa có trí tuệ, không sao đâu. Đây chính là thứ tốt để tẩm bổ máu thịt thân thể, đừng để lãng phí."

Canh Nhị dùng tấm bùa chú bọc một cục đen đen ở bên bờ, cẩn thận nâng lên đặt trên đống bùn loãng trộn bột xương, vung tay lên bóc kết giới bùa chú ra, không đợi những con nhuyễn trùng nho nhỏ ấy bò ra khỏi đống bột xương, y đã giơ đại thiết chùy lên 'hì hì' đập liên tục một trận, chất lỏng màu đen, dính nhầy chảy ra.

Canh Nhị thấy vậy, vội vã lại móc ra một cái chày bằng ngọc giã lia lịa vào trong đống bùn bột xương, mãi cho đến khi chất lỏng màu đen, dính nhầy ấy trộn đều với bùn và bột xương. Quệt chút bột xương trộn bùn nếm thử vị, chậc chậc lưỡi, lập tức phun 'phì phì' ra hết.

Thiếu chút nước, còn phải là loại nước có sinh khí sung túc nhất nữa. Nhưng cái nơi khỉ ho cò gáy này thì tìm đâu ra nguồn nước có sinh khí đầy đủ, có thể tẩm bổ vạn vật chứ?

Bé rùa gãi đầu, lén nhìn ai kia một cái. Thực ra cũng không phải không có thứ để thay, cơ mà…

Truyền Sơn đang chuyên tâm tôi luyện tinh thần lực căn bản không thể tập trung tinh thần, bất kể là ai nhìn thấy cơ thể mình bị phá thành thế kia cũng không thể bình tĩnh được đúng không? Đặc biệt là hắn tùy thời tùy chỗ còn phải cảm nhận đau đớn cực độ vì luyện chế thân thể nữa.

Truyền Sơn hối hận lần thứ một vạn lẻ một lần vì quyết định khi đó. Lúc đó hắn sao lại điên thế chứ?

Buổi tối, Canh Nhị lại trộn bùn và xương thêm lần nữa, quay lại thấy Truyền Sơn đang tu luyện tinh thần lực không để ý bên này, lập tức lặng lẽ đẩy mai rùa ra, móc tiểu tước tước (=)) của quý), nhắm về phía đống bùn xương nát trên mặt đất, "Xì !"

"Canh Nhị cái đồ tiểu hỗn đản bất hiếu nhà ngươi! Lại dám tiểu vào xương cốt của lão tử!?" Truyền Sơn giận muốn điên.

Canh Nhị rụt tiểu tước tước lại nhanh chân bỏ chạy.

"Ngươi đứng lại đó cho ta! Hôm nay ta không bổ ngươi ra thì không được! Oa nha nha, tức chết ta mất thôi!"

Canh Nhị vừa chạy vừa lớn gan hô vọng lại: "Ngươi hiểu cái gì, đó là nước tiểu đồng tử, người khác muốn ta còn không cho đâu!"

"Cho cái đầu nhà ngươi! Xem lão tử không vặt tiểu điểu của ngươi xuống thì không được!" Lão tử tương lai có thân thể, nhất định phải X ngươi vô số lần a vô số lần!

Một trận gà bay chó sủa, cuối cùng Canh Nhị bị bức bách quá, lôi đại sát khí Luyện Long Chuy ra, đập loạn vào Truyền Sơn.

Truyền Sơn ôm nỗi hận khuất nhục. Ranh con, cứ chờ đó cho ca!

Hai ngày sau.

Canh Nhị đứng ở trước đống bùn xương, nghiêm trang nói:

"Tiếp theo chúng ta phải tiến hành một bước cực quan trọng. Bước này phải do chính ngươi làm, chỉ có ngươi mới hiểu rõ thân thể ngươi, xương cốt ngươi có gì thay đổi trong lò luyện, thần hồn của ngươi sẽ cảm nhận được ngay. Nhưng có một điểm, bởi vì quá mức thống khổ, có khả năng ngươi sẽ không thể chịu đựng được quá trình luyện chế, làm hỏa luyện thất bại lần đầu. Nếu có thất bại, nhớ bảo vệ hồn phách trước, sau đó mới bảo vệ thân thể. Thân thể biến thành cái gì thì cũng có thể sửa lại đúng được, nhưng hồn phách bị hao tổn sẽ rất phiền toái."

Canh Nhị nói xong, từ trong lòng móc ra một cái vạc đồng ba chân nho nhỏ đen thui.

Vạc đồng rơi xuống mặt đất lập tức biến thành hai cái vạc lò to đùng.

Truyền Sơn dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn Canh Nhị. Canh Nhị bị hắn nhìn làm hai cẳng chân con con cứ quắp lại.

"Khụ! Hiện tại tinh thần lực của ngươi còn rất yếu, dụng tâm luyện pháp luyện chế thân thể đối với ngươi là rất khó khăn, thôi thì cứ dùng vạc lò truyền thống nhất để luyện cho ổn thỏa đi."

Thiết chùy đổi thành cái vá sắt (thứ dùng để xào nấu), Canh Nhị dùng bùa Phi hành để bay lên, thân ở giữa không trung múc từng thìa bùn loãng bột xương vào trong vạc, có lẽ là sợ để sót, Truyền Sơn tận mắt nhìn Canh Nhị xúc luôn cả ba phần đất hang động vào trong vạc.

Canh Nhị ghét vào mép vạc nhìn các vật bên trong, lấy ra một cái bình ngọc nhỏ máu để dành vào trong, rồi lại móc ra một chiếc chày bằng ngọc khuấy, hài lòng gật đầu.

Truyền Sơn cũng bay tới, vẻ mặt chết lặng nhìn thân thể đã từng và sắp là của mình.

Phải hình dung cái nỗi này thế nào đây?

Truyền Sơn phát hiện mình thực sự không tìm được từ để hình dung, hắn thấy chỉ là mùi thôi cũng có thể độc chết mấy trăm, mấy nghìn tu giả Nguyên Anh, dù Dương Quang Minh và Bạch Đồng tới cũng chỉ có nước mùi xông tới chết thôi.

Cái thứ gì mà đen sì sì, nát nhầy, thối. So với phân người ủ mười năm còn buồn nôn gấp bội lần.

"Họ La kia, tới phiên ngươi đấy. Ngươi cần chỉ huy ngọn lửa nguyên thủy khống chế độ lửa, đồng thời dùng chiếc chày ngọc khuấy, đến khi nào chày ngọc cũng hóa hết thành nước hòa vào với nguyên liệu, lúc ấy mới có thể thực hiện bước thứ ba, cô đọng."

Canh Nhị xuống khỏi vạc, lấy ra một con nhuyễn trùng dẹp lép nhét vào miệng.

"Thật khó ăn! Ai, lúc nào ta mới có thể ăn được thức ăn thật sự chứ?" Canh Nhị ca thán.

Truyền Sơn lòng áy náy, nhưng trong hoàn cảnh này hắn cũng bó tay, không thể biến ra thứ gì ăn được, mỗi lần thấy Canh Nhị đói đến nỗi thấy sâu mà cũng chảy nước miếng được là lòng hắn lại thấy thương. Thôi, có tí nước tiểu đồng tử thôi mà, không chấp nhặt với y nữa.

"Thời gian hỏa luyện lần đầu chắc khá dài, tinh thần lực của ngươi tu luyện cũng được một năm rồi, nói không chừng sẽ gặp phải tâm ma kiếp trong lúc hỏa luyện đấy, ngươi phải cẩn thận."

Truyền Sơn tỏ vẻ đã hiểu, không nói nhiều nữa, lập tức gọi ngọn lửa Tiểu Lam ra.

Dưới vạc đồng nổi lên ngọn lửa, ngọn lửa từ từ bọc lấy cả vạc đồng.

Nét mặt Truyền Sơn cực kỳ nghiêm túc. Một năm qua hắn đã nghiên cứu trình tự luyện chế thân thể do hắn và Canh Nhị nghiên cứu và thảo luận không biết bao nhiêu lần, đối với mỗi một quá trình, hắn đều rõ như lòng bàn tay, thầm suy tính các kiểu biến hóa và kết quả nhiều lần.

Hắn cho rằng hắn ít nhất cũng có thực lực khiêu chiến hỏa luyện lần đầu.

Vạc đồng dần tỏa hơi nóng, bột xương và bùn loãng phát ra tiếng vang 'sùng sục sùng sục'. Vạc đồng thần kỳ, rõ ràng chưa đậy nắp, nhưng hơi nóng bốc lên không tan đi, mà từ từ hơi nóng ấy biến thành chất lỏng, nhỏ từng giọt trở lại vạc đồng.

Truyền Sơn bay bổng bên vạc đồng, sử dụng tinh thần lực bắt đầu toàn tâm toàn ý khuấy bùn loãng bột xương trong vạc đồng.

Ngay từ đầu hắn còn có thể cảm nhận tinh tế từng liên hệ giữa thần hồn và bột xương của mình trong lò, nhưng dần dần, hắn bắt đầu cảm thấy cảm giác bị đốt cháy khi đặt mình trong lò lửa, chỉ chốc lát sau, ngay cả tư tưởng cũng bắt đầu mơ hồ.

"Chút nhiệt độ ấy chắc là không sao đâu, dù sao trước đó ngươi đã từng bị Tiểu Lam thiêu lâu như vậy, chắc là cũng quen rồi đúng không?" Canh Nhị thấy bóng Truyền Sơn trở nên mờ ảo thì lẩm bẩm như thế.

Mỗi ngày Canh Nhị đều kiểm tra hiện trạng của Truyền Sơn, mỗi lần nhìn đều lắc đầu.

Tư chất kém chính là tư chất kém, tư chất này cũng không chỉ bao gồm tố chất thân thể, còn tính cả trí tuệ đầu óc nữa. Họ La kia vô luận là điều kiện thân thể hay trí tuệ đầu óc thì kể cũng không tồi trong lớp người bình thường, nhưng trong giới tu giả, luận về tư chất tu luyện và năng lực lĩnh ngộ với tu luyện thì vẫn hơi kém.

La Truyền Sơn, đây là cơ duyên tu luyện của ngươi, cũng là kiếp nạn của ngươi. Nếu muốn hoàn toàn lột xác phải dựa vào năng lực của chính ngươi để lĩnh ngộ, thoát khỏi ràng buộc. Ngươi cần phải hăng hái tranh giành lên, đừng lãng phí mấy thứ kia của ta.

Canh Nhị vừa nghĩ, vừa lấy ngọc giản ra ghi thêm 'gia vị' lên. Những thứ này tương lai phải bắt ai kia trả hết, không thể cho không được.

Thì ra khi cơ thể hóa thành thể lỏng, sẽ là loại cảm giác này.

Thể hồn của Truyền Sơn tràn từng chút từng chút ra bên ngoài.

Loại đau đớn này đã không thể dùng ngôn tử để hình dung được nữa. Khi quả xương khô đem đến đau đớn cho hắn, hắn còn có thể dùng ý chí chống lại. Nhưng hôm nay, hắn lại liều mạng muốn chạy trốn.

Không, hắn ngay cả chạy trốn cũng không làm được. Chỉ có thể cố mà thừa nhận!

Hai tay hồn thể Truyền Sơn móc chặt vào miệng vạc đồng, tầng 'da' xung quanh mắt nứt ra từng chút một.

"A a a !!!"

"Chậc!" Nghe họ La kêu thảm thiết, Canh Nhị cẩn thận che lỗ tai mình lại.

Kẻ điên, đây là do chính ngươi muốn đem thân thể của mình thành pháp bảo để luyện chế, có bất luận hậu quả gì cũng không liên quan tới ta.

Trong mông lung, Truyền Sơn không biết bản thân là tỉnh hay là mơ dường như nghe thấy ai đó đang thở dài, còn dùng ánh mắt thương xót nhìn hắn, giống như nhìn một con kiến sơ sẩy rớt vào hố lửa.

Ngươi không được, đừng giãy dụa nữa, cứ như vậy quên đi tất cả thôi. Chỉ cần ngươi không chống cự nữa thì rất nhanh, những đau đớn ấy sẽ rời xa ngươi thôi.

Cực khổ, cừu hận, buồn đau, thương tổn, tất cả tất cả đều sẽ biến mất.

Đừng giãy dụa nữa, buông tha đi, buông tha rồi ngươi có thể đạt được hạnh phúc và bình an chưa từng có…

Không…

Không! Ta không thể bỏ được. Người nhà ta còn đang chờ ta, bọn Vương đầu còn đang chờ ta quay lại báo thù, ta không thể bỏ như thế được, tuyệt đối không thể!

Đừng có ngốc thế, trên đời này thiếu ngươi cũng không ít đi, thêm ngươi cũng không nhiều hơn. Dù không có ngươi, người nhà ngươi còn cả bạn thân của ngươi đều không sống được sao?

Đừng quên đệ ngươi trời sinh là phúc tinh cao chiếu, hắn nhất định sẽ dẫn họ chạy khỏi cực khổ về phía hạnh phúc. Ngược lại là ngươi, chỉ bởi vì có ngươi, mới mang đến tai nạn cho họ, chỉ bởi vì có ngươi, họ mới bị họa sát thân! (:(()

Đây đều là do ngươi!

Nếu không có ngươi, nếu ngươi biến mất khỏi cõi đời này, toàn bộ tai nạn phủ trên người nhà ngươi đều sẽ tiêu tan thành mây khói, bằng hữu của ngươi cũng sẽ không còn chịu khổ lây, ngươi mới là đầu nguồn của tất cả tai nạn!

Không…

Không phải như thế. Ta không phải sao chổi, ta không mang đến tai họa cho mọi người, không phải ta, là tên đạo sĩ mù vô căn cứ kia!

Có phải vô căn cứ hay không ngươi tự hiểu.

Xem xem ngươi tòng quân được mấy năm đã hại chết bao nhiêu đồng bào?

Chỉ bởi vận xui của ngươi, mới dẫn tới bọn Vương đầu bị bắt, bị hãm hại! Chỉ bởi vì ngươi, Hi triều mới diệt vong!

Không!

Không phải do ta! Không liên quan tới ta! Ngươi đang nói bậy! Câm miệng!

Nếu như nói vận xui của ngươi là nói bậy, vậy tâm tư của ngươi với y thì sao?

Hãy nhìn trái tim dơ bẩn ấy kìa!

Hãy xem ngươi đang suy nghĩ gì kìa, hy vọng xa vời gì kìa!

A, sao ngươi có thể vô sỉ tới mức độ ấy? Lại dám có ý nghĩ hạ lưu với huynh đệ mình như thế?

Truyền Sơn thở hổn hển, hai mắt đỏ lừ.

Ai? Đi ra!

Ta là ai? Ta chính là bản thân ngươi a.

Ta là mặt thiện của ngươi, là lương tri của ngươi.

Ngươi nhỏ yếu a, quả thực làm ta xấu hổ. Bởi vì ngươi, người nọ phải ở lại trong sơn động tối tăm, vô vọng, ngay cả điều kiện sinh tồn tối thiểu cũng không thể thỏa mãn.

Ngươi còn nói muốn che chở cho y ư? Nói phải nuôi y thật tốt ư? Không nói tới ngươi giấu diếm tâm tư xấu xa, ngươi… đã làm được chưa?

Nực cười, quá chi nực cười, mặc ngươi nói bậy ra sao, nhưng cuối cùng vẫn phải dựa vào y.

Dựa vào một đứa trẻ nho nhỏ như vậy.

Ngươi không thể cho y cái ăn, ngươi không thể cho y nước uống, càng không thể làm y an toàn, còn có tâm tư đê tiện hạ lưu như vậy.

Ngươi! Chết tiệt!

Nếu không có ngươi, có lẽ y đã sớm có thể đi rồi!

Nếu không có ngươi… Không! Ngươi căn bản là không nên tồn tại trên cõi đời này!

"Tí tách."

Chày ngọc cuối cùng hóa thành ngọc dịch dung nhập vào trong chất lỏng màu đỏ đen trong vạc đồng.

Truyền Sơn ngóng nhìn một giọt ngọc dịch nhỏ xuống, hai mắt đỏ lừ, khuôn mặt dữ tợn nứt toác đột nhiên cười một cái cực kỳ dị.

Luyện thể, luyện hồn. Luyện thể có thể nào không luyện hồn?

Hai tay Truyền Sơn móc chặt vào miệng vạc đồng, cả thần hồn đều đi vào trong vạc đồng.

"Ầm!" Nắp vạc tự động rơi xuống, đậy vạc đồng thật kín kẽ.

Canh Nhị bỗng nhiên quay đầu lại.

Hồn phách người nọ đã biến mất.

Vạc đồng yên ổn trên đất bỗng rung mạnh.

Đây là làm sao vậy?

Họ La đâu rồi?

Canh Nhị vung vẩy chân vọt tới trước vạc đồng, ai dè vạc đồng tỏa ra một luồng sáng cực kỳ chói mắt, bắn y văng ra ngoài.

Cảnh tượng đột nhiên xảy ra này làm Canh Nhị mơ màng.

Y đã từng dự đoán tình cảnh các loại khả năng sẽ xảy ra, nhưng tuyệt không có loại ấy.

Người nọ gặp phải chuyện gì?

Vạc đồng vì sao xảy ra vấn đề? Có phải có liên quan tới những 'gia vị' y thêm vào không?

Ack, chắc là không có vấn đề gì đi? Tuy phương thuốc ấy chỉ là một ý tưởng…, nhưng cũng không nên xuất hiện hiện tượng nổ lò chứ.

Ngọn lửa Tiểu Lam tỏa ánh lam thuần bao chặt lấy cả vạc đồng.

Canh Nhị muốn bảo Tiểu Lam tắt lửa, nhưng Tiểu Lam dường như bị ai kích thích, điên cuồng tăng độ lửa.

Nhiệt độ cực hạn làm Canh Nhị phải lùi về sau một bước.

Toi rồi! Cứ tiếp tục như vậy nữa, không phải vạc đồng không thể khống chế phát ra vụ nổ lớn thì độ lửa của Tiểu Lam cũng làm nó hóa thành tro bụi.

Vạc đồng biến thành tro cũng không sao, nhưng cả khối thân thể của họ La đều ở bên trong.

Canh Nhị có thể cảm giác được hồn phách người nọ còn chưa biến mất, nhưng y lại không cảm nhận được hắn đang ở đâu?

Ánh mắt Canh Nhị đưa đến trên đỉnh vạc đồng, loại tình huống này chỉ có một khả năng, đó chính là…

Muốn hủy diệt ta? Muốn ta chết? Các ngươi thử xem!

Ha ha ha! Đến đây đi! Có bao nhiêu mánh khóe thì các ngươi cứ dùng hết ra đi!

Ba ngày, năm ngày, mười ngày… Bởi vì ngọn lửa phát uy trắng trợn, vách hang động đã bắt đầu có dấu hiệu hòa tan, thấy kết giới sắp khó giữ được, Canh Nhị bị buộc phải lấy hàng loạt bùa chú ra để tu bổ kết giới.

"Bảo ngươi nhất định phải bảo vệ tốt hồn phách, ngươi lại nhảy luôn vào luyện cùng. Còn mắng ta ngốc nữa? Ngươi mới là kẻ ngu nhất thiên hạ! Ta xem ngươi đi ra rồi hồn phách còn được mấy phần!"

Ba mươi sáu ngày trôi qua.

"Ầm ầm ầm !" Tiếng rung của vạc đồng càng ngày càng ghê gớm.

Canh Nhị luôn tay ra thủ quyết với vạc đồng, nhưng cũng chỉ có thể khống chế một lát. Không tới một canh giờ, Canh Nhị nho nhỏ đã mệt đến mức ngón tay cũng không nâng nổi.

Nhưng vào lúc này, "Đoàng!"

"A! Ngươi đền lại ta Vạc Quan Thiên đi!" Canh Nhị đau lòng kêu gào, thoáng cái đã bị lực xung kích đẩy ngược va vào tảng đá đen chắn cửa đằng sau. 'Kèn kẹt' nham thạch dịch ra bên ngoài một chút.

Vạc đồng nứt toác ra, vỡ thành tửng mảnh nhỏ vương vãi khắp nơi, Canh Nhị vì tránh ám tiễn (ở đây có thể hiểu là những mảnh vạc đồng vỡ tung tóe bắn phải người), phải rụt cả người vào trong mai rùa. Hang động rung chuyển, hàng loạt Lục kim tủy thạch rơi xuống từ trên vách hang.

Ngọn lửa Tiểu Lam không có ai trông coi, vui vẻ dạo quanh trong hang động, phàm là chỗ nó đi qua, dù là nham thạch cứng cỡ nào cũng bị hóa thành nóng chảy.

Vạc đồng bị nổ vẫn còn lại một nửa, bên trong có một thứ chất lỏng sền sệt, màu sắc như đen mà chẳng phải đen, như đỏ mà chẳng phải đỏ.

Trong chất lỏng bỗng nhiên nổi lên một cái bong bóng cỡ đầu người.

Ngọn lửa Tiểu Lam đột nhiên dừng lại, tiếp theo giống như là bị ai ép gọi lại, thoáng cái đã tới gần chất lỏng. 'Vù' một tiếng, Tiểu Lam đã chui vào trong bong bóng nổi lên kia. Kỳ lạ là nhiệt độ của Tiểu Lam cao như vậy, thế mà bong bóng kia cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

"Hay, lại bắt được một tên trộm khoáng thạch rồi! Các huynh đệ, lên! Bắt con rùa con kia cho ta!"

Canh Nhị lén lộ ra nửa cái đầu từ trong mai rùa, vẻ mặt lập tức chuyển sang vẻ đáng thương. Kết giới y bày coi như xong rồi, bọn đại thanh trùng cảm giác được hang động xảy ra sự thay đổi lớn nên đã chui ra từ trong những lỗ hang động của chúng. Cuộc sống tươi đẹp của họ đã hết rồi.

"Vâng!" Từ ba lỗ thủng chui ra ba con đại thanh trùng, xông tới phía Canh Nhị.

Thanh trùng lão đại ngóc đầu bò tới bên vạc đồng còn phân nửa, hiếu kỳ nhìn vào bên trong.

Bỗng nhiên, thanh trùng lão đại ngó nghiêng, bỗng gào lên một tiếng: "Được lắm! Con rùa nhà ngươi lại lấy con cháu đời sau của ta để nấu canh ăn à! Các huynh đệ, trói con rùa kia lại, mang về lột xác ra, rút hồn phách, thái thịt nấu canh đưa cho trùng mẫu nương nương bồi bổ thân thể!"

"Ô ô ô!" Các huynh đệ thanh trùng ầm ầm ủng hộ.

Canh Nhị lo lắng nhìn chất lỏng nửa cứng chỉ nổi lên một cái bong bóng rồi lại chìm xuống, không có chút phản kháng nào, ngoan ngoãn để bọn thanh trùng nhét một viên trứng sâu đỏ vào trong miệng y. Không lâu sau trên trán y đã xuất hiện một hình vẽ quái dị giống như sáu cái chân sâu có cánh.

Bọn thanh trùng có lẽ cảm thấy tu vi y thấp, căn bản không coi y ra gì.

Thanh trùng lão nhị bò tới, vây quanh vạc đồng mãi, "Lão đại, thế còn cái nồi canh này…!"

Thanh trùng lão nhị kích động cực kỳ, nó cảm thấy khí hỗn độn cực kỳ đậm đà.

Trời ơi! Đây chính là khí hỗn độn! Lực lượng khởi nguồn để vạn vật sinh ra. Nó đã bao lâu rồi không gặp được khí hỗn độn đậm và nhiều thế này? Nếu chúng nó có cơ hội chia nồi canh này ăn…

Thanh trùng lão đại ra hiệu bằng mắt cho nó, lão nhị có thể nhìn ra được, nó sao lại không nhìn ra được chứ? Thằng nhãi con nhân loại kia nó vốn không coi ra gì, để y lại ở đây kéo dài hơi tàn cũng chẳng làm sao, nhưng y có thể nấu ra được một nồi canh đại bổ giàu khí hỗn độn thế này, dù chỉ là trùng hợp thôi, chúng nó bất kể thế nào cũng phải bắt y về.

"… Trông ngon lắm, hay là huynh đệ chúng ta chia nhau đê?" Thanh trùng lão nhị nhanh trí nhận.

"Ừ, khiêng đi! Cùng nhau mang nó về. Đừng để khí bên trong tràn ra ngoài."

"Vâng!" Thất huynh đệ thanh trùng tâm ý tương thông, lão nhị, lão tam vui vẻ bò tới, lão tam ngóc nửa phần trên dậy, cõng vạc đồng nhìn như cực kỳ nặng lên trên lưng. Lão nhị thì bò lên vạc đồng luôn, quấn người nó quanh thân vạc, phun một hơi ra, giấu hết khí của vạc đồng lại.

Chỉ thấy bảy con đại thanh trùng ép tiểu Canh Nhị, lưng cõng nửa vạc đồng còn lại, vui vẻ bò về phía lỗ thủng tròn to nhất trong hang động.

Ha ha, quá tuyệt vời! Hôm nay vốn chỉ muốn ra xem có gì hay không, nào ngờ lại có thu hoạch lớn thế, hời rồi! May mà lão đại anh minh, đã cướp sự cực khổ của cửa nam.

Cái lỗ thủng tròn này nhìn thì trông có vẻ chỉ có thể cho một con thanh trùng đi qua, nhưng khi vạc đồng chạm tới vách hang, vách hang xuất hiện một một loạt gợn nước, nửa chiếc vạc đồng cao cỡ ba con sâu kia cứ như thế đi vào.

Đó cũng không phải là một con đường, là một cánh cửa.

Canh Nhị vừa chui ra đã cảm thấy thân thể nằng nặng.

Ơ? Ở đây lại có thể làm y đã đeo mai rùa mà vẫn cảm thấy nặng, trọng lực nơi này chắc là khác. Canh Nhị lặng lẽ sờ mai rùa, cảm giác nặng thoáng cái đã biến mất.

Vừa thoải mái đi được hai bước, Thanh trùng lão thất áp giải y bỗng nghiêng đầu nhìn y một cái.

Canh Nhị sửng sốt, nhanh chóng lén sờ mai rùa một cái, để trọng lực đè lên người lần nữa. Đi chưa được một lát, tiểu Canh Nhị chưa khôi phục lực lượng và tu chỉ có thể mệt nhoài lết đi.

Thanh trùng lão thất để ý y một hồi lâu, nhìn mãi cũng không phát hiện ra nhân loại nhỏ bé này có gì khác lạ, nghĩ thầm ban nãy có lẽ là ảo giác của nó, cũng không để ở trong lòng nữa.

Đi qua một con đường thật dài, trước mắt bỗng trở nên rộng rãi.

Canh Nhị giật mình mở to hai mắt.

Y nhìn thấy cái gì?

Đây là… cánh đồng?

Cái giống xa xa bên phải là dưa hấu?

Thế còn bên trái? Biển hoa vô tận!

Hơn nữa, cánh đồng kia không phải cánh đồng bình thường của thế giới con người, mà là linh đồng có thể sinh ra linh thực.

"Chúng ta là côn trùng gây hại! Chúng ta là côn trùng gây hại! Trên trời dưới đất ta là lớn nhất…"

Bảy con đại thanh trùng mang theo tù binh và chiến lợi phẩm, một đường hát vang, men theo con đường thênh thang lát bằng Lục kim tủy thạch, có thể cho tám chiếc xe ngựa nhân loại đồng thời đi qua, tiến về phía trước.

Canh Nhị hoàn toàn ngây người.

Đây thì ra là một thế giới ngầm có bầu trời khổng lồ. Nhưng màu trời có phần kỳ lạ, hiện ra màu vàng xám như có chướng khí.

Canh Nhị bị Thanh trùng lão thất kéo theo, ngơ ngác nhìn nông phu canh tác trong linh điên.

Ack, người mặc đồ trắng kia không phải bạch y nam sao? (Ma tu xuất hiện đầu tiên sau khi Truyền Sơn tỉnh dậy)

Lão già râu bạc đang bón phân cho linh điền kia hình như có tu vi Hợp Thể Kỳ?

À, còn người đang bị quật roi kia hình có tu vi hậu kỳ Phân Thần.

"Nhìn cái gì mà nhìn! Đi nhanh lên!" Thanh trùng lão thất lạnh giọng quát.

Canh Nhị lại càng hoảng sợ, không dám ngó nghiêng, vội vã rảo bước cố đi về phía trước.

Chất lỏng nửa cứng trong nửa đoạn vạc đồng được Thanh trùng lão nhị, lão tam cõng trên lưng bỗng nhúc nhích một cái.

Con đường thênh thang lát Lục kim tủy thạch này nhìn như rất dài, nhưng bọn Thanh trùng đi đường hình như đã dùng súc địa thuật (thuật làm phần đất co rụt lại), sau chừng một nén nhang, chúng đã tới một thành trì thật to, kim quang chói mắt, mây khói lượn lờ.

Canh Nhị nhìn năm chữ to tỏa sáng chói mắt trên cửa thành trì mà há hốc mồm lần nữa.

"Thiên cung nam đại môn"!

Dù gọi là 'cung', cũng có thể là 'địa cung' đi? Lại nhớ tới Trùng mẫu nương nương trong lời bọn Thanh trùng nói trước đó, Canh Nhị im bặt luôn. Trong Huyết Hồn Hải quả nhiên không có Ma tộc nào bình thường…

Lối vào Nam đại môn có tất cả mười sáu con bọ cánh cứng đen trông coi, mười sáu con bọ cánh cứng đen này có hình thể bự con, đôi kiềm sắc bén, giáp xác trên người càng cứng chắc, chính là khôi giáp (giáp sắt) trời sinh, chính là binh sĩ được chọn lửa kỹ càng trong các loại sâu bọ giun dế.

Thấy Thất huynh đệ Thanh trùng trở về, bọ cánh cứng đen dẫn đầu hơi cúi đầu, sợi râu dài trên trán hất lên, mười sáu con bọ cánh cứng đen tránh đường ra, Thất huynh đệ Thanh trùng thuận lợi vào thành.

Vừa vào cửa thành, các loại tiếng kêu 'xì xèo chít chít' vang lên lập tức rót vào hai tai Canh Nhị, điều này làm Canh Nhị đã rời khỏi nơi náo nhiệt từ lâu không thích ứng được.

Đủ loại sâu và kiến trúc kỳ quái hiếm lạ, Canh Nhị nhìn mà không chớp mắt được.

Bề ngoài thành trì của giống sâu và linh điền vùng ngoại ô đều giống của con người, nhưng vừa vào thành đã phát hiện một đặc sắc của Trùng tộc.

Nếu có người cho rằng thành trị của Trùng tộc không bằng con người, vậy thì sai tè le rồi.

Cả tòa thành náo nhiệt thì náo nhiệt, nhưng phân chia rõ ràng, cực kỳ sạch sẽ, trước chia cấp độ, sau chia công năng. Khu dân cư là khu dân cư, khu buôn bán là khu buôn bán, đến ngay cả đường đi cũng phân chia rất rõ ràng.

"Thanh chi đại nhân!"

"Xin chào Thanh chi đại nhân!"

Thất huynh đệ Thanh trùng ngẩng đầu ưỡn ngực, thi thoảng mới gật đầu ra hiệu đôi chút.

Canh Nhị cũng thấy có con người xuất hiện trong thành trì, nhưng họ hình như chỉ có thể đi bên đường, trên trán còn có vài dấu hiệu kỳ lạ, thoạt nhìn giống như loại mặt vân thân phận nào đó.

Có vài nhân loại phát hiện ra y sẽ hiếu kỳ nhìn mấy cái, hoặc mắt lộ vẻ thương hại, hoặc có người nhìn y với vẻ hả hê, nhưng không có bất luận kẻ nào có dũng khí dừng chân nhìn cả, càng đừng nói tới lên tiếng hỏi han.

Nhưng lại có một vài loại sâu sẽ chỉ trỏ y, có con thì có thể lên tiếng, có con thì dùng râu, sừng trên đầu tiếp xúc với nhau, đủ loại phương thức nói chuyện, thanh âm cũng có sự khác biệt.

"Sao lần này đại nhân lại bắt về một đứa trẻ nhân loại thế nhỉ? Thoạt nhìn cũng không giống với những nhân loại khác cho lắm."

"Ngốc! Đây là trẻ nhân loại, cái đồ chả biết gì sất!" Một con sâu thoạt nhìn giống như giầy cỏ lớn tiếng cười nhạo cùng đồng bọn châu đầu ghé tai cười khúc khích.

"Ta còn chưa ăn trẻ nhân loại bao giờ, ăn ngon không?"

"Trông mềm như thế, chắc là cũng ngon. Thanh chi đại nhân, đứa trẻ nhân loại này ngươi có bán không? Ta trả hai mươi viên ma thạch trung phẩm!"

"Trẻ con nhân loại chính là mặt hàng khan hiếm, hai mươi viên ma thạch trung phẩm mà đã muốn mua được á? Hừ! Đại nhân, ta trả năm mươi viên ma thạch trung phẩm."

"Đều là một lũ ngu cả! Năm mươi viên ma thạch trung phẩm mua hộ giáp hình rùa trên người đứa trẻ kia cũng không đủ ấy! Đứa trẻ kia không đáng tiền, thứ đáng giá chính là hộ giáp trên người nó. Lý Nghĩa, ngươi không phải là luyện khí đại sư gì sao, ngươi thấy hộ giáp trên người đứa trẻ kia thuộc cấp thứ mấy trong pháp bảo?"

Một gã Ma tu nhân loại trên trán có hình vẽ sâu vàng bốn cánh cúi đầu khom người, dùng giọng nói khàn khàn trả lời: "Hồi bẩm chủ nhân, ít nhất cũng phải là pháp bảo thượng phẩm."

"Có nghe thấy không? Đó chính là pháp bảo thượng phẩm mà chỉ có nhân loại mới chế ra được đó!"

"Thanh chi đại nhân, ta không cần đứa trẻ, ngươi ăn đứa trẻ rồi thì bán hộ giáp kia cho ta đi. Ta trả một trăm viên ma thạch thượng phẩm!"

"Lục Giác Trùng sao ngươi dám cướp lời ta! Đại nhân, ta trả hai trăm viên!" (Lục giác trùng = sâu sáu râu/sừng)

"Hai trăm năm mươi viên! Thanh chi đại nhân…"

"Đều tản ra! Tản ra hết đi! Toàn bộ tù binh đều cần dâng cho nương nương trước, các ngươi đã quên rồi sao!" Thanh trùng lão đại cao giọng gầm lên.

Các Trùng tộc im bặt, lập tức cùng nhau dập đầu lia lịa về phía trung tâm thành. Họ cũng không dám tranh cãi, nói là không biết Thất huynh đệ Thanh trùng mới từ ngoài thành trở lại. Đều do thằng ngu mở miệng nói mua đầu tiên!

Cũng có vài con sâu thầm mắng, lần nào ra đại nhân ra khỏi thành mà chẳng lục soát hết bảo bối trên người Ma tu nhân loại rồi mới vào thành? Họ thấy hộ giáp đứa trẻ mặt trên người, còn tưởng Thanh chi đại nhân định mang đứa trẻ và hộ giáp trên người nó tới khu giao dịch bán, cho nên mới làm ra chuyện đại bất kính như thế.

Canh Nhị lau mồ hôi, dựa vào bùa chú trên người của y, hiện tại y không phải là không thể chạy được. Nhưng dựa theo quy củ của Huyết Hồn Hải, y không phải người qua cửa trực tiếp, nếu muốn rời khỏi Huyết Hồn Hải chỉ có cách đi ra theo La Truyền Sơn.

Nếu La Truyền Sơn chết ở Huyết Hồn Hải, y sợ phải trả cái giá rất lớn, cực kỳ lớn mới ra khỏi được.

Vừa nghĩ tới việc y phải cùng cái đồ tham lam, vô sỉ, không nói lý kia bàn điều kiện, y thà sống trong uy hiếp mỗi ngày bị nấu thành canh còn hơn.

Thất huynh đệ Thanh trùng kéo Canh Nhị một đường rêu rao khắp nơi.

Canh Nhị còn phát hiện tòa thành trì này hình như không chỉ có chút diện tích như y trông thấy, y đã phát hiện trận pháp không gian kiểu Tu di trận trên mặt đất và hàng loạt các kiến trúc. Đặc biệt, y còn thấy có con sâu bò ra từ trong đường ngầm, điều này chứng tỏ tòa thành thị này chắc chắn không chỉ có một tầng thôi.

"Coi thử đi! Coi thử đi nào! Nô lệ nhân loại mới vận chuyển tới, có nam có nữ, có già có trẻ, thân thể hoàn chỉnh, hồn phách đầy đủ, kim đan và nguyên anh chưa bị lấy. Nhân loại tươi sống, bán cả bộ, tuyệt không làm giả, có thể nghiệm hàng ngay tại chỗ! Bất kể ngài mua về làm khuân vác hay làm món ăn đều là lựa chon tốt nhất.

"Bán thịt bán thịt! Đủ loại thịt tươi sống! Có thịt ma thú, có thịt con người, giết và bán tại chỗ! Giết sống ăn sống! Béo gầy dai mềm, tùy ngài chọn lựa đây!!"

Mùi thịt quay truyền vào mũi Canh Nhị, lại làm Canh Nhị thèm rồi.

Đồ ăn a! Đây chính là đồ ăn thật sự. Đối với kẻ tham ăn như y, mùi thịt gì y vừa ngửi là biết liền. Heo Vân Cẩm! Đây tuyệt đối là heo Vân Cẩm, còn là con heo đã trưởng thành kết ra ma thú tinh.

Loại heo Vân Cẩm kết ra ma thú tinh quay lên tuy không mềm thơm như heo sữa, nhưng Ma lực ẩn chứa trong cơ thể nó đủ để bổ sung chút đỉnh.

Đáng tiếc, tay nghề của Ma trù (đầu bếp ma giới) quay con heo Vân Cẩm này còn chưa được cho lắm, Ma lực của con heo Vân Cẩm này đã lãng phí một nửa. Nhưng đây là việc nhỏ thôi! Nếu có thể để y cắn một miếng, chỉ cần cắn một miếng nhỏ thôi…

Canh Nhị cũng ngửi thấy mùi thịt giống khác, chẳng hạn như thịt người. Nhưng y tự động quên đi. Giống như con người ăn súc vật vậy, loài sâu ở đây ăn thịt người, nhưng chẳng qua là mạnh được yếu thua mà thôi, chỉ cần không làm giống nòi bị diệt sạch thì ngay cả thần tiên cũng không quản được.

Thanh trùng lão thất ghét bỏ nhìn lướt qua trẻ nhân loại, đã chảy nước miếng rồi cơ? Đứa trẻ như vậy thật sự biết nấu được nồi canh đại bổ chứa khí hỗn độn sao? Hay là đa nương y làm? Nhưng đa nương y đi đâu rồi? Lẽ nào bởi vì có ý với gốc cây hoa đào kia nên bị cây hoa đào tiêu diệt rồi?

Ừ, có khả năng lắm!

Thân phận của Thanh trùng thất huynh đệ ở trong thành trùng tựa hồ khá cao, một đường đi tới, thi thoảng lại có bọn sâu nhường đường cho chúng. Mà chúng tới gần chỗ trung tâm thành thị, giống như cung điện thì càng chứng tỏ điểm ấy.

85. Quyển 8 - Chương 7

"Đại vương đã về rồi!"

"Đại vương! Đại vương…"

Một đoàn sâu nhào tới, nghe tiếng thì hình như là giống đực cả, không có con nào là cái. Thế nhưng nhìn tư thái và tiếng kêu của những con sâu này, Canh Nhị liền nghĩ tới hai chữ: cơ thiếp. (=]])

"Tránh ra hết mau tránh ra hết mau, đừng chắn đường!" Thanh trùng lão đại hất văng con sâu nhào tới.

"Đại vương, đây là cái gì?" Một con sâu béo trắng ngóc lên dán vào bên người Thanh trùng lão đại, giơ cái đuôi quét mặt Canh Nhị.

Canh Nhị… nhịn.

Thanh trùng lão đại dường như rất thích con sâu trắng này, đầu cọ vào nó nói như ngâm nga: "A a a, đây là một đứa trẻ nhân loại ta bắt được."

"Đứa trẻ nhân loại?" Sâu trắng rất kinh ngạc, "Ta chưa từng gặp qua trẻ nhân loại, nha, tu vi thấp như thế? Yếu quá! Cơ mà… sờ mềm ghê í."

Mặt Canh Nhị bị quấy rối một cái.

"Nếu ngươi thích thì lấy chơi trước đi, để xem nương nương xử lý y ra sao đã." Thanh trùng lão đại cực kỳ rộng rãi nói, vung tay lên, Thanh trùng lão thất đẩy Canh Nhị tới bên cạnh con sâu trắng.

Sâu trắng dạo quanh người Canh Nhị một vòng, vui vẻ kêu một tiếng, phun một luồng hơi thở vào Canh Nhị.

Luồng khí ấy vòng quanh cổ Canh Nhị, hóa thành một chiếc xích sắt khóa chặt cổ y.

Sâu trắng quấn xích sắt lên người nó, kéo Canh Nhị rồi đi.

Canh Nhị đáng thương chân lảo đảo, 'ụp' một phát ngã nhào xuống đất.

Sâu trắng cười ha ha, tựa hồ thấy rất hay, kéo Canh Nhị nhảy tới nhảy lui trên đất. Những con sâu khác cười vang, đuổi theo đằng sau Canh Nhị.

Canh Nhị liếc nhìn vạc đồng, yên lặng rụt đầu và tứ chi vào trong mai rùa, nghĩ thầm: ngươi kéo đi, chỉ cần không lấy ta làm thịt là được.

Chất lỏng nửa cứng trong vạc động khẽ nhúc nhích, tựa như đang cố nhịn điều gì.

"Đại vương, các ngươi sao còn mang một cái nồi về? Ngửi thơm quá à!" Lại có thêm một con sâu ngóc người dậy tới bên cạnh Thanh trùng.

"À à à! Trong phủ chỉ có miệng ngươi là tham nhất, nhưng ai bảo ngươi làm ta vui? Đợi lát nữa cũng chia cho ngươi một miếng!"

"Cảm ơn đại vương!" Con sâu màu xanh có đốm mừng rỡ theo sát đằng sau Thanh trùng lão tam, ra sức ngửi mùi hương, trong chốc lát không muốn rời đi.

Hình như có thể tới gần Thanh trùng chỉ có hai con sâu ấy, những con khác tuy cũng muốn dán sát vào, nhưng không phải bị gạt ra thì cũng bị những con sâu khác cắn đau.

Thanh trùng thất huynh đệ trở về không hưởng thụ nồi canh kia ngay, mà là thả vạc đồng xuống trước một tòa cung điện nguy nga.

"Đã về rồi."

Một giọng nói nhẹ nhàng vang vọng trong cung điện.

"Vâng." Bảy con đại thanh trùng quỳ sụp ở xa xa không dám ngẩng đầu.

"Lần này phát hiện ra thứ gì?"

"Một đứa trẻ nhân loại, tu vi còn chưa tới Ngưng Khí Kỳ, nhưng trên người y có một hộ giáp khá tốt, có hình mai rùa. Có Ma tu nhân loại phán đoán, có khả năng là một pháp bảo thượng phẩm." Thanh trùng lão đại kiềm chế ham muốn hát ca, dùng giọng nói nghiêm túc mà nó ghét nhất để tự thuật lại.

"À? Ngoại trừ nô lệ con người sinh sôi nảy nở ở Thiên cung chúng ta, ở bên ngoài cũng có trẻ nhân loại sao? Chuyện hay vậy. Cha mẹ nó đâu?"

"Thuộc hạ không thấy cha mẹ y, chỉ nhìn thấy một nồi canh đang nấu. Nước canh ấy dù có vài thành phần không rõ, nhưng có thể chắc chắn là rất tốt đối với Ma tu…" Thanh trùng lão đại rất giảo hoạt, nó chỉ nói nước canh rất bổ, nhưng không nói trong nước canh ấy ẩn chứa khí hỗn độn đậm đặc.

"Các ngươi chia nhau đi."

Thanh trùng thất huynh đệ vui quá, "Tạ ơn nương nương!"

"Đứa trẻ nhân loại kia…"

"Tùy nương nương phân phó." Thái độ của thanh trùng thất huynh đệ càng thêm kính cẩn.

“Thôi, tu vi Ngưng Khí Kỳ bất kể là thân thể hay hồn phách, làm thành đan dược cũng không bổ mấy, cho làm công cũng không được coi trọng. Các ngươi để lại mà chơi.”

“Tạ ơn nương nương ban ân! Vậy hộ giáp trên người y…”

“Cũng ban cho các ngươi đấy.”

“Tạ ơn nương nương tạ ơn nương nương!” Thanh trùng thất huynh đệ vui quá nhịn không được lại hát vang.

“Ừ, hồn nô của Hồn cốc không đủ, các ngươi nhớ lấy chút khoáng thạch trao đổi một vài hồn phách với những Ma tộc bên ngoài, tu vi càng mạnh càng tốt. Mặt khác, cho các ngươi thời gian mười ngày, các ngươi mang chút cánh hoa đào về, nếu có cành thì càng tốt.”

“Vâng!”

“Đi đi.”

Thanh trùng thất huynh đệ ở tại hậu viện cung điện.

Một chiếc vạc đồng còn nửa để trơ trọi trong một cái đình giữa sân.

Nơi này là nơi Thanh trùng thất huynh đệ thường dùng cơm. Chúng không giống nhân loại, có thể ngừng ham muốn ăn uống sau Ích Cốc Kỳ. Đối với chúng, ăn uống, là bản năng của chúng, cũng là một trong những cội nguồn chúng nhận được năng lượng từ thiên địa. Chẳng qua thứ chúng ăn ẩn chứa vô số linh khí, ma khí hoặc là khí hỗn độn chúng thích nhất.

Thứ trong nửa phần vạc đồng còn lại này hấp dẫn chúng nó, thậm chí khiến chúng nói năng lươn lẹo trước mặt Trùng mẫu nương nương, chính vì trong vạc đồng này có ẩn chứa khí hỗn độn cực kỳ đậm đặc.

Chuyện xui xẻo ngoài cửa nam chẳng qua là một loại nhẹ nhất trong bốn trọng môn, với tu vi của họ cũng chỉ có thể làm cái này.

Nhưng nếu chúng có thể hấp thu toàn bộ khí hỗn độn đậm đặc này, vậy thì hoàn toàn khác đấy. Tới lúc đó, tu vi của chúng nhất định sẽ cao thêm một tầng. Vậy thì chúng có thể được nương nương coi trọng hơn nữa, được phụ trách nhiều việc hơn nữa, cũng có thể đạt được phần thưởng tốt hơn, thậm chí được thân cận với nương nương, để nương nương vì chúng sinh ra đời sau ưu tú.

Chất lỏng nửa cứng trong vạc đồng nhúc nhích, một cái bong bóng cỡ đầu người lại nổi lên lần thứ hai.

Dần dần, một thứ kỳ quái chảy ra từ trong vạc đồng.

Đúng vậy, chảy ra.

Thứ này không cứng hết, thoạt nhìn tựa như loại chất lỏng kim loại rất nặng nào đó.

Chỉ thấy vật thể sền sệt ấy trượt xuống vạc đồng, trượt xuống đình, men theo bụi cỏ tươi tốt. Bỗng nhiên, vật thể sền sệt ấy lấy tốc độ cực nhanh chuồn vào trong một cái ao màu đen trong sân.

“A a a, mùi vị này, hơi thở này làm ta say sưa! Đến đây đi đến đây đi nào, để huynh đệ chúng ta chia phần nồi canh này, để Ma trù trong phủ nấu một nồi khác đưa đi, a a a, tới lúc đó mấy ngươi đều được nếm thử.”

“Vâng.” Thất huynh đệ Thanh trùng tâm ý tương thông, tự nhiên là hiểu ý tứ của lão đại.

“Uống xong thì bế quan!”

“Vâng!”

“A a a! Canh đâu rồi? Canh của ta đi đâu rồi?!” Tiếng gào giận giữ của Thanh trùng lão đại vang vọng trong vương phủ Thanh chi huyết trùng.

Cuộc sống làm sủng vật của Canh Nhị cũng không thê thảm cho lắm, ít nhất ngày nào y cũng được cho ăn.

Ban đầu, sâu trắng còn có hứng thú rất lớn với y, gần như ngày nào cũng sẽ dắt y đi ra ngoài khoe khoang một lượt.

Khi Canh Nhị phát hiện có con sâu mưu tính với mai rùa của y, đêm đó y đã thừa dịp bọn sâu không chú ý liền cất mai rùa đi. Mai rùa là dùng để bảo hộ thân thể nhỏ bé yếu đuối của y, nhưng một khi bảo hộ trở thành uy hiếp, cứ mặc ở trên người mãi thì đúng là tên ngốc.

Chuyện mai rùa tự dưng mất còn kinh động tới Thất huynh đệ Thanh trùng, nhưng Canh Nhị giả vờ trẻ con nhân loại còn chưa nói năng rõ ràng, Thất huynh đệ Thanh trùng hỏi mãi cũng không được gì, lại không phát hiện trên người Canh Nhị có bất luận công cụ gì có công năng cất giấu, liền chỉ nghĩ con sâu to gan kia vào giật mai rùa của Canh Nhị, tìm kiếm một đợt không có kết quả nên cũng mặc kệ.

Từ khi mai rùa của Canh Nhị biến mất, hứng thú của sâu trắng đối với y giảm đi rất nhiều.

Đáng nhẽ Canh Nhị ở trong cung điện, nhưng giờ bị ném ra ngoài sân, tròng xích sắt vào cổ buộc y vào cột trụ ngọc thạch ở hành lang, phạm vi hoạt động chỉ có trong vòng ba thước, cơm canh cung cấp mỗi ngày cho y cũng dần bị bọn sâu quên lãng, thường thì dăm bữa nửa tháng mới nhớ đưa cho y một lần.

Nếu không phải thi thoảng sâu trắng còn nhớ tới y, có khả năng y đã bị đưa đi bán, hoặc là mang tới các đội bán lao động rồi.

Thoáng cái, Canh Nhị đã ở Thanh chi huyết trùng vương phủ hai tháng. Làm nô lệ của Thất huynh đệ Thanh trùng, hình vẽ trên trán y đã biến thành một con Thanh trùng ngẩng đầu.

Ở đây không có đêm tối và ban ngày, hậu cung càng có ít dấu vết sâu bọ, ngày nào Canh Nhị cũng buồn chán đến mức chỉ có thể dựa vào việc quan sát thời gian vệ binh Trùng tộc thay ca để tính giờ. À, đương nhiên y cũng tu luyện nữa.

Hôm nay, tốp vệ binh thứ nhất trông cửa sân đã vừa giao ca.

Canh Nhị nhắm mắt buồn ngủ bỗng mở mắt ra.

Y cảm thấy tên họ La rồi. Hơn nữa…

"A!"

Một quái vật như kim loại mà chẳng phải kim loại, như đá mà chẳng phải đá đứng trước mặt y.

Thoạt nhìn quái vật có đầu và tứ chi của con người, nhưng vì sao trụi lủi hết cả thế?

Quái vật dạo quanh người y một vòng, không phải là đi, mà là đang trượt.

Bỗng nhiên, vị trí miệng ở đầu quái vật mở ra một cái động, gầm rú một tiếng khàn khàn.

Canh Nhị khẩn trương nhìn ngoài cửa sân, cũng may vị trí cách khá xa, y ở đây cũng cheo chéo, người ngoài cửa sân muốn nhìn rõ vị trí này phải đi vào. Lúc này, y rất cảm tạ Trùng tộc đã xây phủ đệ của chúng rộng như thế, còn khoa trương hơn cả Vương phủ lớn nhất của nhân loại.

Quái vật dường như rất giận dữ.

Quái vật tiến lên kéo lấy vòng xích sắt buộc cổ Canh Nhị, hai tay ra sức tách ra. Xích sắt bị buộc trên cây cột ngọc thạch thô to, Canh Nhị phải ngồi dựa vào cột ngọc thạch.

"Đây không phải xích sắt đâu, mà là Hắc Kim ti (tơ có màu đen vàng) chỉ có tằm Ngọc Tuyết của Ma Vực mới có, độ chắc và mềm dẻo đứng thứ nhất thiên hạ đấy. Có lẽ ngươi có thể cho Tiểu Lam thử…"

Xích sắt dần nhỏ đi.

Hắc Kim ti làm thành xích cầm tù hóa thành một sợi tơ đen quấn lên cánh tay quái vật, lại nhanh chóng buông ra.

Canh Nhị ngơ ngác nhìn Hắc Kim ti thay đổi, vẻ mặt không chỉ có giật mình.

Đây không phải cắn nuốt, cũng không phải làm tiêu tan, mà lại thu lấy.

Phá hỏng dù sao cũng đơn giản, có thể tưởng tượng muốn thu lấy thứ của người khác để cho mình dùng, để đạt được còn khó hơn cắn nuốt và tiêu tan gấp mấy chục lần.

Tên này lúc nào thì có bản lĩnh ấy?

Quái vật rất đau lòng.

Hắn cũng không rõ vì sao mình lại đau lòng nữa, dường như hắn không rõ mình là thứ gì vậy.

Dường như hắn đã quên rất nhiều chuyện, chỉ cần vừa nghĩ tới đã đau đầu muốn chết.

Nhưng hắn nhớ rõ về đứa trẻ này.

Trước kia hắn còn chưa ra khỏi vạc đồng, hắn đã biết đứa trẻ này rất quan trọng, cực kỳ quan trọng đối với hắn.

Thấy đứa trẻ bị mang đi, hắn thì bất lực. Đó là 'lần đầu tiên' hắn cảm thấy giận dữ khó tả như thế!

Đứa trẻ là của hắn! Không ai được cướp khỏi tay hắn cả!

Cứu y, cướp y lại từ những con sâu kia.

Cho y ăn no, nuôi y lớn.

Hai loại ý thức tựa hồ đến từ bản năng sinh mạng của hắn, tựa như tu luyện vậy.

Nhưng tuy hắn đã quên rất nhiều thì cũng biết những con sâu này không phải kẻ hắn có thể đối phó. Thế là, hắn lẩn trốn, đến tận khi hắn có thể nắm giữ được thân thể mới của mình.

Thân thể mới? Kỳ lạ, vì sao hắn lại phải dùng chữ 'mới' nhỉ?

Quái vật không hiểu, nhưng hắn nhanh chóng bỏ suy nghĩ về vấn đề này. Hiện tại hắn chỉ thấy đau lòng, giận dữ và buồn thương.

Giữa hắn và đứa trẻ dường như có một mối liên hệ đặc biệt, điều này làm hắn rất nhanh đã tìm tới đứa trẻ.

Nhưng khi nhìn thấy đứa trẻ bị xích ở hành lang như một con cún, trên trán còn khắc gia huy chứng tỏ đó là nô lệ của Trùng tộc thì hắn chỉ cảm thấy cả người mình như muốn sôi trào, đau khổ nhẫn nhịn lắm mới dằn xuống được.

Quái vật cố rút Hắc Kim ti, hắn không biết thứ này là cái gì, nhưng hắn có thể nhìn thấy được cấu tạo nhỏ tí bên trong. Bắt đầu từ khi hắn có thể khống chế được thân thể của mình, hắn đã có năng lực nhìn thấu được bản thân vật chất, thậm chí phân giải, tiêu hóa, hấp thụ chúng.

Nhìn Hắc Kim ti buộc cổ đứa trẻ đã bị hắn phân giải, hấp thụ hoàn toàn, tâm tình quái vật có tốt hơn đôi chút.

Quái vật kéo đứa trẻ ngồi dưới đất, một tay vừa đỡ nó ôm vào trong ngực, cánh tay vị cổ tay của cánh tay còn lại sinh ra năm ngón tương tự con người, sờ lên khuôn mặt đứa trẻ.

Canh Nhị nhìn cái mặt bằng không có ngũ quan trước mặt, tìm mãi mà không thấy mắt ở đâu.

Ngón tay quái vật đưa lên trán Canh Nhị, nhẹ nhàng xoa nắn.

Hình vẽ đại biểu nô lệ của Thanh chi huyết trùng vương phủ trên trán dĩ nhiên không thể dễ dàng xóa đi như thế.

Tay quái vật dùng chút lực.

Canh Nhị nhỏ giọng nói: "Vô dụng thôi, thứ này không lau được đâu, phải lấy con sâu từ trong người ra cơ."

Quái vật tức giận hét lớn một tiếng, một quyền đánh xuyên qua cột ngọc thạch rắn chắc.

Vệ binh Trùng tộc nghe thấy tiếng vang chạy ào vào sân, lại phát hiện đứa trẻ bị buộc ở hành lang đã không còn.

"Nhân nô chạy trốn! Mọi người phân công nhau đi tìm!"

Canh Nhị kinh ngạc nhìn quái vật ôm mình đi vào một hang động ngầm bỏ hoang dưới lòng đất.

Vừa rồi y còn lo tiếng gào của quái vật sẽ làm Trùng tộc phát hiện, nào ngờ quái vật khá thông minh và nhanh nhẹn, vệ binh Trùng tộc ngoài cửa vừa hành động, hắn đã ôm y nhanh chóng mà còn im lặng đi vào trong cái ao nho nhỏ.

Trong cái áo có một hang động lớn cỡ thất lưng người trưởng thành, vốn chỉ dùng để khơi thông luồng nước và loại bỏ rác rưởi, nhưng thế lại tiện cho hai người chui qua hang động vào thành trì dưới lòng đất của Trùng tộc.

Quái vật vì cứu đứa trẻ, đã tìm hiểu địa hình phụ cận rất rõ ràng.

Hắn biết cách tránh những Trùng tộc và nô lệ sống ở thành trì dưới lòng đất, hắn đã chuẩn bị một địa điểm an toàn, hắn và đứa trẻ sẽ sống một thời gian ở đó.

Hắn có dự cảm, dường như hắn sẽ đột phá. Tới lúc đó hắn có thể biến trở về hình dáng ban đầu.

Hình dáng ban đầu? Hắn ban đầu có hình dáng gì? Vì sao lại tới nơi đây? Vì sao không nhớ được quá khứ? Vì sao hắn luôn cảm thấy mình đã quên một chuyện rất quan trọng?

Quái vật đưa tay đập đầu mình. Tri thức tu luyện trong đầu nói cho hắn, loại tình huống này của hắn thuộc kiểu hồn phách bị hư tổn, cần có linh đan diệu dược trợ thần dưỡng hồn và tẩm bổ trường kỳ tu bổ hồn phách mới có thể từ từ khôi phục được.

Canh Nhị một tay ôm cổ quái vật, hiếu kỳ quan sát hắn.

Đây là La Truyền Sơn?

Thân thể thì ấm áp, nhưng vì sao hắn không có ngũ quan? Tứ chi cũng chỉ có hình dạng đại khái.

Hắn không nhớ được hình dáng ban đầu của hắn sao? Hay là công lực không đủ?

Lẽ nào tên này… thần hồn bị hao tổn?

"Đã nói trước với ngươi rồi, coi bản thân như đồ vật để luyện chắc chắn là có vấn đề, ngươi đã xảy ra vấn đề rồi chứ gì? Trước đó ta còn bảo ngươi nhất định phải bảo vệ thần hồn của mình cho tốt, ngươi lại đi lấy hồn phách luyện chung luôn." Dù sao Canh Nhị cũng tuyệt đối không thừa nhận các loại gia vị kỳ quái y cho vào có vấn đề gì.

"Ngươi nói bây giờ dáng dấp của ngươi người không ra người, quỷ không ra quỷ, so với thể xương khô trước đó thì tốt hơn được gì?"

Bộ mặt bằng phẳng của quái vật xuất hiện chút bất ổn.

Canh Nhị không cảm thấy, vẫn cứ lầm bầm.

"Này, ngươi không thể biến ra khuôn mặt được à? Như vậy kỳ lắm đó." Canh Nhị sờ bản mặt bằng phẳng của hắn.

"Bên trong thân thể ngươi chắc là bắt đầu có máu lưu thông rồi ha? Ngũ tạng lục phủ, kinh mạch huyệt vị, đầu óc và xương cốt có phát triển lần nữa không?"

"Bây giờ ngươi còn nhớ được bao nhiêu chuyện? Ngươi còn nhớ cách tu luyện hỗn độn ma công không? Ngươi… Kỳ lạ, ta lại không nhìn ra được tu vi của ngươi, thân thể của ngươi hình như có thêm một số điểm nhầm lẫn. Khụ, ngươi cũng không thể oán ta, chuyện này không có bất kể quan hệ gì với ta cả, muốn luyện thể chính là ngươi, ta chỉ chịu trách nhiệm… Ô ô!"

Quái vật đưa tay, che miệng Canh Nhị. Vật nhỏ này ồn quá!

Canh Nhị bị bịt miệng mà mắt trợn trắng, quái vật này bụm luôn cả mũi y. May mà y cũng đã từng tu luyện, nếu không thì một đứa trẻ mới cỡ hai tuổi đã bị bịt mũi, không chết tươi mới là lạ.

—

"Đứa trẻ nhân loại nhỏ bé như vậy sao có khả năng tự chạy mất?" Thanh trùng lão đại bò lên trên núi giả trong sân hát hỏi huynh đệ mình.

“Đại ca hoài nghi trong phủ có nội ứng?” Thanh trùng lão nhị cẩn thận hỏi.

“Những nhân nô ấy tuyệt đối không dám phản bội chúng ta, cung điện của Tuyết Tuyết cũng không có nhân nô khác ở.” (Tuyết Tuyết là con sâu trắng như tuyết ấy)

“Những vệ binh này chắc chắn không dám tự trộm rồi. Không phải là thực lực của đứa trẻ kia mạnh hơn vẻ bề ngoài chứ?”

Thanh trùng lão thất đột nhiên mở miệng nói: “Đứa trẻ kia rất kỳ lạ.”

“A a a! Chính xác. Nếu không kỳ lạ, cho dù thực lực nó có trở lại, chỉ cần ăn trứng sâu quy phục mà Trùng mẫu nương nương ban thưởng thôi thì tuyệt đối sẽ không sinh lòng phản loạn. À còn có cả mùi của bọn ta để lại trên ký hiệu của nó, bất kể nó chạy trốn tới đâu, chúng ta chắc chắn có thể cảm nhận được! Nhưng, hiện tại ai có thể cảm nhận được nó ?”

Sáu con sâu khác đều đã quen với giọng điệu nói mà như thể ngâm nga hát ca trầm bổng du dương của lão đại bọn chúng, hơn nữa tâm ý tương thông, cũng không lo không hiểu được.

“Có thể là do mấy con sâu cản trở chúng ta lén chạy vào phủ…” Thanh trùng lão nhị không nghi ngờ chút nào về năng lực của trứng sâu quy phục, không có nhân loại nào bị hạ trứng sâu quy phục mà còn chạy trốn được.

Thanh trùng lão tam không có cùng ý kiến, “Nhưng dấu vết trên cây cột rõ ràng là do nhân loại để lại.”

Thanh trùng lão đại ngẩng đầu nhìn trời, luôn cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy. Những con sâu khác không biết, nó đã tiếp xúc sâu với uy lực của xích làm từ Hắc Kim ti của Tuyết Tuyết, đến ngay cả nó cũng không thể dễ dàng giật được Hắc Kim ti, chỉ có thể dùng nhiều phúc dịch (dịch tiêu hóa) mới có thể ăn mòn được nó. Nhưng xung quanh hành lang này không có dấu vết bị ăn mòn, Hắc Kim ti của Tuyết Tuyết ngay cả chút tàn dư cũng không thấy.

Lẽ nào trong thành có một Ma tu nhân loại cực kỳ mạnh tới?

Thanh trùng lão đại đã nhớ tới bát canh đại bổ tràn đầy khí hỗn độn, lại đột nhiên biến mất kia. Có thể là cha mẹ của đứa trẻ nhân loại kia không?

Nhưng họ vào kiểu gì? Nếu không có Trùng tộc cấp cao dẫn đường, nhân loại dù có bản lĩnh xuyên trời cũng không thể vào được đây.

Thanh trùng lão đại đau đầu, nó không biết có nên bẩm báo chuyện này cho Trùng mẫu nương nương không nữa. Vừa nghĩ tới mấy đối thủ cùng nó tranh thủ tình cảm khác, Thanh trùng lão đại liền chôn vùi ý niệm này đi. Nó cũng không muốn đưa cơ hội cười nhạo mình cho mấy con sâu kia. Hơn nữa, bị cười nhạo là việc nhỏ, nếu để nương nương hoài nghi năng lực của nó, nói không chừng năm nay vinh quang mời nương nương truyền giống sẽ bị cướp đoạt.

“Lão nhị, lão tam, các ngươi chia nhau mang vệ binh trong phủ thầm tìm kiếm toàn thành, nhất là hai thành dưới lòng đất. Đừng để Trùng tộc khác phát hiện.”

“Vâng.”

“Lão Thất phụ trách thu thập toàn bộ tư liệu các khuôn mặt của cả Trùng thành, phàm là nhân loại và Ma tộc tới Trùng thành dưới ba tháng đều lấy về đây.”

“Vâng.”

Thấy sự việc đã được sắp xếp, Thanh trùng lão đại quay đầu, hát vong bài ca chúng ta là côn trùng gây hại rồi đi tìm cơ thiếp nó thích nhất.

—

Thành ngầm là nơi Trùng tộc không thích ánh sáng và địa vị thấp sinh sống.

Ở đây hỗn loạn hơn thành trì bên trên nhiều, cũng phức tạp hơn nhiều.

Tuy quái vật đã mất đi nhiều ký ức trong quá khứ, nhưng bản năng và thường thức của hắn thì vẫn còn.

Hắn biết hình dạng hiện tại của hắn rất dễ gây chú ý, mỗi lần chuồn ra an toàn đều sẽ cực cẩn thận.

Hắn có thể không ra ngoài, nhưng hắn phải kiếm thức ăn cho đứa trẻ ăn. Đây là trách nhiệm khắc vào linh hồn của hắn, hắn phải làm được. Hắn thích nhìn vẻ hạnh phúc của đứa trẻ mỗi khi được ăn no.

"Ngươi cái đồ nô lệ ngu ngốc! Nói, có phải ngươi ăn vụng không?" Con bọ cánh cứng bự đen có hai cọng râu đen dài trên đầu giận dữ gầm rú với nhân nô trong phân xưởng.

Nhân nô 'phụp' một cái quỳ xuống đất, kinh sợ nói: "Nhân nô không ăn vụng. Gia, ngài biết nhân nô đã lên Ích Cốc Kỳ từ lâu, dù một năm rưỡi cũng không cần bổ sung cái ăn."

"Cho ngươi cũng không dám! Tức thiệt! Rốt cuộc là ai trộm thịt tươi trong cửa hàng của ta?" Bọ cánh cứng đen tức giận gào thét, đi tới đá cho nhân nô một phát. Chân nó tuy dài và nhỏ, nhưng răng cưa có chứa lưới dao đã quệt một vết thương thật dài trên người nhân nô.

Nhân nô không dám chống lại, chỉ quỳ sụp dưới đất run lẩy bẩy.

"Ta dùng nhiều tiền mua ngươi về chính là bảo ngươi coi cửa hàng! Nếu như có thứ gì bị trộm nữa, ta liền cắt thịt trên người ngươi mang bán! Lành rồi lại cắt tiếp!"

Nhân nô chỉ liên tục run, đến đáp lời cũng không dám.

Quái vật trốn từ một nơi bí mật gần đó hợp thành một thể với mặt đất, trong lòng dần có cảm giác khó tả. Hắn muốn lao ra giết con bọ cánh cứng bự đen kia luôn!

Nhưng nhân loại kia… rất mạnh, còn mạnh hơn cả hắn, cũng mạnh hơn cả con bọ cánh cứng đen kia.

Nhân nô còn mạnh hơn cả chủ tử, đây không phải lần đầu tiên hắn thấy. Ban đầu hắn còn thấy lạ, họ mạnh như thế vì sao không phản kháng, mà phải mặc Trùng tộc hiếp đáp?

Đến tận khí đứa trẻ nói cho hắn lý do, hắn mới hiểu ra.

Trong Trùng thành, mọi nhân loại đều bị ép ăn một viên trứng sâu màu đỏ, loại trứng sâu này có rất nhiều tên, một trong số đó gọi là 'quy phục'. Tên gì ý nấy, chỉ cần ăn viên trứng sâu ấy vào, người dùng sẽ bày tỏ sự phục tùng với người sai khiến, cũng không dám phản lại.

Mà trứng sâu quy phục còn có một công năng tuyệt hơn, đó chính là người sai khiến nó có thể thay đổi. Chỉ cần phả mùi của nó lên dấu hiệu nô lệ hình thành trên trán của người dùng thì có thể trở thành người chủ mới của người dùng.

Bởi vì trứng sâu quy phục có công năng mạnh như thế nên nó mới bị lợi dụng trắng trợn, cực kỳ dễ dàng để mua bán trao đổi nô lệ, nghe nói dù cho cùng một nô lệ qua tay mấy mươi người chủ thì trứng sâu quy phục cũng không mất hiệu lực.

Quái vật còn từng thử cứu một nhân nô, muốn cứu người ấy ra khỏi hố lửa. Nhưng khi hắn vừa lộ mặt, còn chưa bày tỏ ý đồ đến của bản thân, nhân nô kia đã công kích hắn trước. May mà hắn có thể đồng hóa vài vật chất xung quanh, mới có thể kịp thời chạy thoát.

"Vì sao ngươi không bị làm sao?"

Quái vật ôm đứa trẻ lên đùi, vừa quay thịt cho nó, vừa khàn giọng hỏi. Nửa tháng qua, tuy hắn không thể trở về hình dạng con người, nhưng cuối cùng cũng có thể nói chuyện.

Đây là động phủ bỏ đi của một Trùng tộc nào đó, cái miệng hang đã bị sụp một nửa, bên trong Ma khí rất loãng.

Canh Nhị muốn nhảy xuống khỏi đùi quái vật, nhưng quái vật không cho.

Canh Nhị bất đắc dĩ, đành phải ngoan ngoãn ngồi trên đùi quái vật, nói: "Trứng sâu quy phục thuộc loại sâu cổ khống chế tâm thần. Phàm là khống chế tâm thần thì đều không có công hiệu với ta. Đừng hỏi ta vì sao, ta cũng không biết."

"Bởi vì ngươi ngốc." Quái vật cho ra đáp án.

"… Ngươi mới ngốc!" Canh Nhị giận dữ.

Quái vật ôm chặt Canh Nhị, không cho nó trượt xuống dưới.

"Thả ta xuống dưới."

"Không nên. Ta thích ôm ngươi thế này." Quái vật nói, còn dùng khuôn mặt không có ngũ quan cọ lên khuôn mặt mềm của Canh Nhị.

"Chúng ta phải đổi chỗ rồi." Quái vật không đợi Canh Nhị kháng nghị, mở miệng nói.

"Ở đây không an toàn nữa sao?"

"Ừ, ta thấy những Thanh trùng kia đang mang binh tìm chúng ta. Bây giờ chúng còn chưa lục soát từng nhà, nhưng để phòng vạn nhất, chúng ta vẫn cứ đổi một nơi khác thì tốt hơn."

"Đi đâu?" Canh Nhị cảm ơn ông trời không để họ La mất cả trí tuệ. Tuy y sống đã lâu, nhưng đối với việc ra ý tưởng thực sự không am hiểu.

"Tới nơi chúng đã lục soát rồi." Quái vật xé một miếng thịt quay cỡ vừa đặt lên trên cái khay dưới đất đút cho đứa bé trong lòng.

Canh Nhị tức quá há mồm, rõ ràng y cũng có tay! Tên kỳ quái này từ khi thần hồn bị hư tổn rất chi là cố chấp với việc tự tay đút thức ăn cho y, y đã kháng nghị rất nhiều lần, đều bị trấn áp bằng bạo lực. Hu hu, tức thế! Trong lúc không muốn lãng phí quá nhiều bùa chú còn dư, y hoàn toàn không phải đối thủ của quái vật này.

"Ta có một kế này."

Canh Nhị bận thỏa mãn ham muốn ăn uống, không để ý tới hắn.

Quái vật nhìn đứa trẻ trong lòng, xuất hiện một loại cảm giác tên là 'hạnh phúc'. Nhịn không được nhẹ nhàng nhéo mặt đứa trẻ. Ừm, hắn sẽ cố nuôi đứa trẻ này béo tốt bụ bẫm.

"Nơi này có vài Trùng tộc tu vi rất thấp, chúng ta có thể chống chế ngược lại chúng."

"Không thể nào." Canh Nhị nhanh miệng ngăn cản, "Muốn khống chế Trùng tộc có trí tuệ rất khó khăn, nhất là Trùng tộc do Trùng mẫu nương nương quản lý.

"Trùng mẫu?"

"Ừ! Trùng tộc trong Trùng thành phải tuyên lời thề linh hồn với Trùng mẫu, sẽ là đời sau của Trùng mẫu. Trùng mẫu nắm quyền tuyệt đối với Trùng tộc trong Trùng thành. Dù ngươi có thể khống chế được Trùng tộc nào đó, nhưng đồng thời cũng tiết lộ chỗ ngươi ở với Trùng mẫu. Tới lúc đó, không phải tộc Thanh chi Huyết trùng vương tới đuổi giết chúng ta mà là cả Trùng thành cùng đuổi giết chúng ta.

Quái vật đau đầu, hắn thật không ngờ còn có điều ấy. Dựa theo suy nghĩ ban đầu của hắn, hắn định sau khi khống chế một con Trùng tộc nào đó, làm ra dấu hiệu nô lệ trên trán hắn, như vậy hắn có thể quang minh chính đại sinh hoạt trong Trùng thành.

"Vậy ngươi có thể biến ra không?"

Canh Nhị lắc đầu, "Trước khi tu vi thân thể ta hiện tại tiến vào Ngưng Khí Kỳ thì tạm thời không thể biến ra được."

Quái vật phát hiện hắn dường như đã quen giọng điệu nói năng của đứa trẻ, không hề có cảm giác phản cảm gì. Điều này làm hắn tràn ngập hiếu kỳ với đứa trẻ, nhất là quá khứ của hai người.

Vì sao họ lại quen nhau? Vì sao hắn lại cảm thấy rất thân thiết với đứa trẻ? Vì sao mỗi lần hắn thấy khuôn mặt ngủ của nó lại đều có một ý nghĩ muốn giấu nó đi không cho ai thấy nhỉ?

Hơn nữa trong lòng hắn rất muốn, rất hy vọng đứa trẻ lớn lên. Dường như sau khi đứa trẻ lớn lên rồi, hắn có thể làm một chuyện hắn đã mơ ước bấy lâu.

Chuyện gì vậy nhỉ?

Hồn phách đáng ghét bị hư tổn! Cũng không biết lúc nào mới tu bổ lại được.

“Trứng sâu quy phục mà ngươi nói có ảnh hưởng gì với ta không?”

“Chỉ bằng trạng thái thần hồn bị hư tổn hiện tại của ngươi? Ta có thể đảm bảo ngươi nhất định sẽ trở thành nô lệ ngốc nhất, nghe lời nhất!”

Trên mặt quái vật há ra một cái động, cắn tiểu Canh Nhị một phát. Hắn cảm thấy hắn có cách đối phó với trứng sâu nhớ nhà.

Canh Nhị vung nắm đấm nho nhỏ vung quyền qua. Y cảm thấy quái vật ấy chẳng thay đổi tính tình chút nào, vẫn giảo hoạt và đáng ghét như thế!

—-

“Trong thành hình như có hai vật nhỏ thú vị.” Giọng nói dịu dàng vang vọng trong đại điện vắng vẻ.

“Nương nương, có cần thuộc hạ…?”

“Thanh chi Thất huynh đệ mấy năm gần đây càng to gan rồi, lại cho rằng có thể giấu được ta chuyện trong thành sao? Nực cười!” Tiếng cười của nương nương rất êm tai, dịu dàng, cảm giác không có chút tức giận nào.

Nhưng Trùng tộc hầu hạ phía dưới lịa toát mồ hôi lạnh, “Nương nương ma lực vô biên, Thiên cung bất luận xảy ra chuyện gì đều không thể tránh được con mắt nương nương.”

“Ừ, cũng là ngươi rõ hơn cả.”

“Thuộc hạ không dám.”

“Kỳ lạ, một người không nhìn ra được tu vi, một người thì còn chưa tới Ngưng Khí Kỳ. Sao họ lại gặp phải Thanh chi? Lúc nào thì cửa khẩu của Huyết Hồn Hải dễ qua như vậy.” Trùng mẫu nói như lẩm bẩm.

“Kỳ diệu nhất chính là đứa trẻ kia, lại có thể khống chế được quy phục. Hay lắm. Xác Kết, ngươi tự mình ra tay, bắt hai vật nhỏ kia tới đây cho ta.”

“Vâng.”

“À, ngoài ra truyền lời cho Thanh chi Thất huynh đệ, bảo chúng nó ba năm không được tiến cung tham kiến.”

“Vâng.” Xác Kết kiềm vui sướng trong lòng, lần này cuối cùng cũng đến phiên Xác tộc có cơ hội cưỡi lên đầu Huyết trùng tộc, ha ha!

Nê: kể ra 7 anh em nhà sâu xanh kia cũng theo kịp thời đại phết đó chứ, có cơ thiếp hẳn hoi cơ =))

86. Quyển 8 - Chương 8

Hai người không hề biết mình đã bị dòm ngó, đang định ở nốt đêm nay trong hang động bỏ hoang này, ngày hôm sau thì đi. Còn Xác Kết thì đã tìm tới cửa theo chỉ thị của Trùng mẫu.

“Thôi rồi! Có người chạm tới kết giới, đi mau!” Canh Nhị đột nhiên lên tiếng nhắc nhở quái vật đang ôm y không biết đang ngủ hay đang tu luyện.

Quái vật phản ứng rất nhanh, gần như Canh Nhị vừa nói dứt lời, hắn đã ôm Canh Nhị nhằm về phía lối ra hang động.

Thỏ khôn có ba hang, sau khi coi nơi đây là nơi đặt chân tạm thời, quái vật đã bố trí không dưới ba, bốn lối ra trước. Hắn có thể phân giải phần lớn vật chất, muốn làm ra mấy hang động bí mật là chuyện cực kỳ dễ dàng.

Những con sâu bắt họ thật nhiều! Canh Nhị không dám liên hệ thần thức với quái vật đang bị hao tổn linh hồn, chỉ có thể lo lắng túm lấy hắn.

Quái vật vỗ lưng y, ý bảo y đừng lên tiếng.

Canh Nhị mặt nhăn mày nhó, chiếc áo bông trên người nhanh chóng biến thành mai rùa. Có mai rùa hộ thân, y đã có năng lực tự bảo vệ mình. Ít nhất sẽ không vướng chân của quái vật.

"Ơ?" Trùng mẫu khẽ kinh ngạc kêu lên.

"Nương nương có gì phân phó?" Kẻ hầu bên dưới hỏi.

"Lui ra!"

"Vâng."

Trùng mẫu đặt một tay lên Khuy Thiên Kính (gương nhìn lén), tập trung thần thức tìm đứa trẻ nhân loại kia.

Nó có thể thấy nhân loại kỳ lạ kia, nhưng lại không phát hiện ra được đứa kia. Ban đầu nó còn có thể cảm nhận được sự tồn tại của y, nhưng không lâu sau, đứa trẻ đã biến mất khỏi Khuy Thiên Kính.

"Lẽ nào đứa trẻ kia đã chết? Có khả năng lắm. Đứa trẻ thực lực thấp trong lúc lẩn trốn chỉ có tăng thêm gánh nặng, giết và vứt bỏ y mới là lựa chọn tốt nhất, nếu ta là nhân loại kỳ quái kia, ta cũng sẽ làm như thế."

Trùng mẫu ra chỉ thị cho thần thức của Xác Kết: "Xác Kết, nhân loại kia có điểm kỳ lạ, đừng giết chết hắn, bắt sống cho ta. Họ đang chạy về phía nam thành ngầm."

"Vâng!" Xác Kết đầu mang râu dài rung một đợt, ra lệnh cho thuộc hạ giới nghiêm thành nam.

Quái vật ôm Canh Nhị lướt như bay trong thành thị ngầm.

Canh Nhị cảm thấy điều này khang khác với Ngũ hành thổ độn thuật.

Quái vật đã đi lại trong thành ngầm nửa tháng, địa hình đại khái và những con đường chính đã ghi nhớ kỹ, thành nam có một chợ ngầm cực lớn, chỉ cần họ có thể chạy tới đó tạo ra một vài hỗn loạn, muốn thoát khỏi theo dõi của kẻ địch sẽ không khó cho lắm.

Kỳ lạ, Trùng tộc sao lại phát hiện ra họ? Quái vật thấy rất khó hiểu. Chẳng lẽ là trên đường hắn tìm cái ăn bất cẩn tiết lộ hành tung? Hay Trùng tộc vừa vặn lục soát tới đó?

Nhưng theo hắn quan sát, Trùng tộc lần này tới bắt hắn rõ ràng khác giống với Trùng binh mà Thanh chi Huyết trùng vương phái tới, Trùng tương đi đầu cũng không phải Thanh trùng.

"Bọn họ ở kia!" Vừa thò đầu ra đã bị Trùng tộc tóm được.

"Toi!" Quái vật nhanh chóng rụt người lại, ôm Canh Nhị lủi vào trong hẻm nhỏ.

"Không phải ngươi đã dán bùa ẩn thân cho ta rồi sao? Sao chúng còn phát hiện ra chúng ta được?"

Canh Nhị gãi đầu, "Ta cũng không biết. A! Những con sâu ấy hoặc là Trùng mẫu nhất định có các loại pháp bảo kiểu như Thiên lý nhãn, Khuy Thiên Kính, chỉ cần thần thức của chúng ta không tắt, họ có thể tìm thấy chúng ta. Chắc chắn là Trùng mẫu, chỉ có ý chí thần thức của nó mới có thể nhanh chóng nhấn nhủ cho những con sâu khác."

"Bắt lấy họ! Đừng để nhân nô chạy thoát."

Toàn bộ thành nam đại giới nghiêm, vô số binh sĩ bọ cánh cứng đen bao vây tất cả con đường của thành nam, thậm chí mỗi nhà mỗi họ đều có tộc bọ cánh cứng đen tiến vào tìm tòi.

Tộc bọ cánh cứng đen cầm Trùng mẫu lệnh trong tay tựa như bước vào cảnh giới cao, mỗi một con dám dây vào họ, kể cả Trùng tộc thân là quý tộc bị Trùng mẫu lệnh đe dọa cũng phải tiếp nhận lục soát thô bạo của bọn tộc bọ cánh cứng đen.

"Ầm!" Quái vật vừa trốn vào một căn nhà lầu bằng trúc thấp bé, căn nhà ấy đã bị nổ tan tác.

“Hắc Giáp đại nhân, họ ở kia kìa!” Một Ma tu nhân loại chân đạp phi kiếm truy sát theo sau quái vật và Canh Nhị.

“Hậu kỳ Phân Thần?” Canh Nhị liếc mắt đã nhìn ra tu vi đối phương, sợ đến nỗi vỗ quái vật như điên, “Chạy mau chạy mau!”

Các loại công kích trong đầu quái vật nườm nượp kéo tới, nhất thời không biết phải dùng cái nào, hất luôn mảnh vỡ của căn nhà trúc, tuồn ma lực vào đó, nhắm ngay Ma tu nhân loại vung tới.

“Chút tài mọn, ngươi cũng dám!” Một đường kiếm sáng sắc hiện lên, toàn bộ mảnh nhà trúc biến mất dạng, trên mặt đất có thêm một vết kiếm dài sâu. Đây còn là kết quả Ma tu kia đã khống chế, nếu gã không khống chế, muốn hủy diệt nửa tòa thành cũng dễ dàng.

“Mọi nhân nô nghe lệnh!”

“Có!” Ma tu nhân loại có dấu hiệu nô lệ tộc bọ cánh cứng đen trên trán đều tiến lên, số lượng ít nhất cũng phải năm trăm tên.

“Ta mặc kệ các ngươi dùng thủ đoạn gì, lệnh cho các ngươi bắt hai nhân loại kia trong vòng ba canh giờ! Phải bắt sống! Nếu không làm được, các ngươi tới Hồn cốc mà báo danh đi!”

“Vâng!” Vừa nghe tên Hồn cốc, chúng Ma tu sợ mất mật.

“Sao lại có Ma tu cấp cao như thế bị Trùng tộc khống chế chứ?” Quái vật đang lên cơn giận dữ.

“Má ơi! Đây chính là một đám Phân Thần Kỳ! Cao thủ Phân Thần Kỳ khi nào thì xuất hiện như bầy đàn thế này?”

Canh Nhị an ủi vỗ vai hắn, “Ngươi không ngẫm lại xem Huyết Hồn Hải đến nay đã có lịch sử bao nhiêu năm. Ma tu chết và mất tích ở Huyết Hồn Hải không biết bao nhiêu, đây chỉ là một phần trong đó. Nếu ngươi may mắn bước tới sau cửa tám mươi, nói không chừng sẽ gặp phải cả bầy Độ Kiếp Kỳ ấy chứ.”

Lời lẽ khó nghe cực kỳ liên tiếp tuôn ra từ miệng quái vật.

Với tu vi hiện giờ của hắn, một tu giả Phân Thần Kỳ thôi cũng có thể chặt hắn làm tám mảnh, Trùng tộc lại còn phái ra ít nhất năm trăm cao thủ Phân Thần Kỳ đuổi bắt hắn nữa chứ?!

“Lẽ nào không ai có thể chống lại được trứng sâu quy phục sao?”

“Có chứ. Kẻ có thể chống lại được cũng không ở đây, ở cửa tiếp theo cơ. Thực ra đối với những Ma tu đã bị trứng sâu quy phục khống chế rồi, đây cũng là một cửa, nếu thần hồn của họ có thể tự động chống lại sự khống chế của trứng sâu quy phục trong thời gian hai lần kéo dài thì có cơ hội chạy ra khỏi Trùng thành, có thể chạy khỏi Huyết Hồn Hải. Nếu không thể, họ cũng chỉ có thể vĩnh viễn ở lại đây, trở thành một phần của Huyết Hồn Hải.”

“Ta thao tổ tông Huyết Hồn Hải! Chủ giới ở đây nhất định là biến thái trong biến thái!” Quái vật chửi ầm lên.

Canh Nhị… rất muốn gật đầu phụ họa.

Từng nóc nhà và động phủ bị nổ tanh bành đằng sau quái vật.

Nếu không phải chúng Ma tu nhận được lệnh chỉ có thể bắt sống thì hiện giờ quái vật và Canh Nhị đã luân hồi được mấy lần rồi.

Quái vật không biết, chúng Ma tu Phân Thần Kỳ đã thầm kinh ngạc vạn phần. Quái vật trông như là người này rõ ràng tu vi chẳng ra làm sao, tuy họ không nhìn ra được, nhưng xem chiêu thức phản kích nghèo nàn của hắn, rõ ràng chưa trải qua tu luyện một cách hệ thống. Thủ đoạn công kích ấu trĩ kia vừa nhìn đã biết là một Ma tu non tay rồi.

Nhưng chỉ một Ma tu non tay ấy thôi, lại khiến bọn họ đuổi theo mấy con đường liền?

Tiểu quái vật này bản lĩnh không mạnh, nhưng lại có thể đồng hóa cùng đại đa số vật chất quanh người, khiến cuộc tìm kiếm của họ vạn phần trắc trở, nếu không phải đứa trẻ trong lòng hắn khó ẩn thân, nói không chừng đã để hắn dễ dàng chạy thoát rồi.

Đứa bé đã ra oai, ném một lá bùa không đáng tiền về sau.

Những lá bùa ấy tăng độ khó cho các Ma tu đuổi bắt phía sau, nhưng năm trăm Ma tu Phân Thần Kỳ liên thủ lại là khái niệm gì? Dù một cao thủ Hợp Thể Kỳ cũng chưa chắc có thể toàn thân trở ra khi họ liên thủ công kích, trừ phi quái vật và đứa trẻ có ai có thể đạt tới Độ Kiếp Kỳ, như vậy đừng nói năm trăm Phân Thần Kỳ, kể cả năm trăm Hợp Thể Kỳ cộng lại, họ cũng không cần sợ.

Mà nếu tu vi của quái vật và đứa bé có thể đạt tới Độ Kiếp Kỳ thì họ cũng không bị vây hãm ở nơi đây.

Kiểu mệnh đề này không thể thành lập, quái vật cũng chỉ thầm nghĩ xa xỉ chút rồi vùi đầu chạy thôi. Lúc này mưu kế, tính toán gì cũng không dùng được. Khi thực lực bị áp chế tuyệt đối, hắn chỉ sơ suất tí ti thôi là lập tức rơi vào vòng vây.

Bùa chú của đứa bé có thể có được bao nhiêu?

Có lẽ Canh Nhị cũng cảm thấy xuất hiện sẽ thành trói buộc, sờ mai rùa trên người.

Trong lòng quái vật cũng hiểu, nếu hắn bỏ đứa trẻ lại, chỉ có một mình hắn chạy, nói không chừng còn một hai phần cơ hội. Mang đứa trẻ chạy cùng, bị bắt cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

"Ngươi thả ta xuống đi."

Quái vật không để ý tới đứa bé.

Canh Nhị vội la lên: "Chỉ khi ngươi chạy thoát được, ta mới có thể thoát khỏi Huyết Hồn Hải cùng ngươi. Chờ ngươi chạy thoát rồi, tìm một chỗ trốn trước, tu luyện cho tốt vào. Chờ ngươi hoàn thành việc tu bổ thần hồn bị hư tổn, tu vi cũng đạt tới Phân Thần Kỳ, ngươi trở ra tìm ta. Ngươi có ngọn lửa nguyên thủy trong người, dù bị bức ăn trứng sâu quy phục cũng không cần sợ. Nhớ rõ, bảo ngọn lửa đừng thiêu chết trứng sâu quy phục, chỉ bọc lấy nó, Trùng mẫu sẽ không thể phát hiện, thần hồn của ngươi cũng sẽ không bị Trùng tộc khống chế."

"Trên người ngươi có lá bùa nào có uy lực mạnh không? Chẳng hạn như lá bùa có thể nổ chết cả đám Phân Thần Kỳ đằng sau kia ấy?"

"Có."

Quái vật quát to một tiếng, suýt thí nhảy cẫng lên. "Có sao ngươi không dùng? Bây giờ là lúc bủn xỉn à? Lẽ nào ngươi muốn bị Trùng tộc bắt nấu canh ba ba?"

"Ngươi mới là đồ ba ba!" Canh Nhị tức quá tát bụp lên cái mặt bằng phẳng của quái vật. "Có cũng phải xem đủ tu vi mà dùng hay không? Ngươi cho là bùa chú nào cũng lấy ra dùng được à? Ta cho ngươi một tấm bùa có uy lực hủy thiên diệt địa, ngươi có thể dùng được sao?"

"Vì sao không thể dùng?"

"Vì sao không thể dùng?!" Canh Nhị gân cổ kêu lên, "Dù là một tu giả mới độ kiếp thành công, thuận lợi trở thành Ma binh tiến vào Ma giới thì một tấm bùa có uy lực cỡ hủy thiên diệt địa cũng sẽ vắt kiệt toàn bộ Ma lực của hắn! Ngươi có muốn thử không? Ta đảm bảo bùa chú của ngươi còn chưa khởi động, ngươi đã biến thành tro bụi rồi ấy."

"Ta sẽ không bỏ ngươi."

"Ngu ngốc! Ta không bảo ngươi bỏ ta, phi phi phi! Ai thèm chứ! Cũng không biết rốt cuộc là ai dựa vào ai? Nếu không có ta, ngươi đã sớm chết hơn mười lần ở Huyết Hồn Hải này rồi. Thả ta xuống! Ngươi là cái đồ quỷ xui xẻo, ta không cần theo ngươi. Ngươi để ta đi một mình, nói không chừng ta chẳng bị làm sao hết."

Quái vật ôm càng chặt.

"Hết rồi." Mặt Canh Nhị nhăn như nhó như bánh bao chiều.

“Cái gì hết rồi.” Quái vật quơ một cái làm đám Trùng tộc tiến lên muốn vớ bở bay ra xa, đụng phải một hộ nhà giàu xa hoa.

“Lá bùa có thể ngăn cản họ hết rồi.” Canh Nhị nước mắt lưng tròng, y lần đầu tiên dùng hết bùa chú có tính công kích thấp.

“Đừng khóc, có ta ở đây, sẽ không để ngươi làm sao cả.”

Canh Nhị mặt khổ qua, “… Ta chẳng cảm động chút nào.”

Quái vật cười ha ha, đợi đám Trùng tộc xông lên lại quơ phát nữa.

“Nhân nô! Dám xông vào phủ đệ của ta!”

“Phù !” Màn sương màu hồng phấn nhanh chóng bao phủ quái vật và Canh Nhị đang chạy đông lủi tây.

“Độc!” Canh Nhị ngậm miệng lại, nhanh chóng cúi đầu lục lọi tìm thuốc giải, tìm được rồi thì nhét vào miệng quái vật.

Quái vật không há miệng, hắn cảm thấy những khói độc này không thương tổn được hắn.

“Ầm!”

Quái vật ngã xuống.

Hào quang ba màu chợt lóe, một gã Ma tu nhân loại thu hồi pháp bảo của mình, sắc mặt tái nhợt đi tới phía sau quái vật, thấp giọng mắng: “Cuối cùng cũng bắt được ngươi, tưởng chạy được à!”

Canh Nhị đang quỳ rạp trên mặt đất không dám nhúc nhích.

“Các ngươi là ai? Vì sao xông vào phủ đệ của ta.”

“Độc công đại vương, tộc Hắc Giáp phụng mệnh nương nương bắt nhân nô, nếu có quấy nhiễu, xin ngài thứ cho!” Từ xa truyền tới tiếng la của Xác Kết.

Ma tu nhân loại đánh ngã quái vật đầu tiên khom lưng bắt quái vật dậy, “Chậc, tiểu quái vật này nặng ghê.”

“Trông hắn không giống người, mà giống Thiên sinh ma vật hơn.” Một gã Ma tu vóc người gầy gò khác thuận thế nhấc Canh Nhị trên mặt đất lên.

“Thiên sinh ma vật à…” Trên khuôn mặt của Ma tu sắc mặt tái nhợt lộ ra vẻ tham lam, nhưng khi nhìn tới tộc bọ cánh cứng đen đuổi tới thì thu lại ngay.

“Nguyên Khanh, tiểu quỷ này biết phóng bùa đấy, cẩn thận một chút.” Ma tu sắc mặt tái nhợt nhắc nhở.

Ma tu gầy gò và Ma tu sắc mặt tái nhợt có vẻ quan hệ tốt, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Ma tu sắc mặt tái nhợt xách quái vật xoay người, Ma tu gầy gò kẹp Canh Nhị vào nách.

Canh Nhị thừa dịp Ma tu gầy khom lưng, đột nhiên đưa tay, “bẹp” một phát dán bùa lên mặt Ma tu gầy.

Ma tu gầy gò hoảng hốt, cánh tay buông lỏng.

Canh Nhị ‘oạch’ một phát chuồn khỏi tay Ma tu gầy, cấp tốc dán một tấm bùa ẩn thân và bùa xuyên đất, dẫm chân một phát, biến mất tiêu. Y cũng không tin kiểu pháp bảo gì có thể so sánh được với mai rùa của hắn, chỉ cần y muốn trốn thật, đừng nói Khuy Thiên Kính, kể cả mắt thần cũng đừng nghĩ tìm được y.

Ta đã bảo ngươi bỏ ta chạy đi, ngươi không nghe thì cũng đừng trách ta. Ta đi trước một bước, ngươi ngàn vạn lần phải sống đó! Canh Nhị nhát gan dùng tốc độ nhanh nhất bỏ quái vật lại, bỏ trốn mất dạng.

Ma tu sắc mặt tái nhợt nghe tiếng xoay người, vừa vặn thấy Canh Nhị biến mất khỏi mặt đất.

“Ngươi…!” Ma tu sắc mặt tái nhợt càng tái nhợt hơn. Không ai muốn tới Hồn cốc, làm Nhân nô coi như còn mạng, làm Hồn nô…

Ma tu biết độn thổ lập tức chui xuống lòng đất, cũng có Ma tu dùng pháp bảo tiến vào lòng đất tìm kiếm, nhưng đứa trẻ vừa vào lòng đất đã biến mất rồi. Vì thế, họ sợ có tìm xuống sâu trăm thước cũng chưa chắc đã tìm được hành tung của đứa trẻ.

Tộc bọ cánh cứng đen không được Trùng mẫu gợi ý, cũng chỉ có thể trợn to mắt nhìn. Có Trùng tộc giỏi về chui rúc chui vào lòng đất, nhưng cũng chẳng phát hiện ra điều gì.

"Để một đứa nhỏ chạy thoát?" Xác Kết nhìn nhân nô quỳ gối trước mặt mình, cả người hừng hực lửa giận.

Mất nhiều nhân lực như thế, cuối cùng vẫn để một người chạy thoát? Giờ phải ăn nói với nương nương làm sao?

"Là ai thất thủ? Nói!"

Ma tu gầy gò yên lặng quỳ tiến lên một bước, "Là sơ suất của tiểu nhân…"

"Tha xuống dưới! Máu để chế thuốc, thịt cắt chia cho binh sĩ xuất động vây bắt hôm nay, Ma đan lấy ra trình lên nương nương, Ma anh đưa tới Hồn cốc!" Một câu nói của Xác Kết đã quyết định số phận của Ma tu này.

Ma tu gầy không hề có ý nghĩ phản kháng trong đầu, cứ như thế bị mấy con bọ cánh cứng đen tha xuống phía dưới.

"Một đám ngu ngốc! Không phải các ngươi ở nhân giới rất giỏi sao? Năm trăm Phân Thần Kỳ mà cũng không bắt được hai thằng nhãi ranh, cần các ngươi làm qué gì! Đánh! Đánh mạnh vào cho ta! Ai dám dùng công lực chữa thương, liền cắt thịt hắn trải ra mà bán!"

Các Ma tu nhân loại bị trứng sâu quy phục khống chế cứ thành thật quỳ trên mặt đất, mặc cho Xác Kết lấy roi xả giận trên người họ, dù máu chảy khắp nơi, thịt văng tung tóe cũng không dám chữa thương cho mình.

"Trừ phần Ma thạch mười năm của họ, đưa tất cả vào mỏ làm việc!" Xác Kết huy động râu bảo thủ hạ mang Ma tu nhân loại đi.

"Mấy người các ngươi, theo ta cùng đem quái vật này vào cung dâng cho nương nương."

"Vâng!" Mấy tên tộc Hắc Giáp bị điểm danh vui sướng. Đây là Xác Kết đại nhân cho họ cơ hội nở mày nở mặt mà!

"Đại nhân, lần này thành nam bị hủy hoại quá lớn, có nhiều nhà và tài sản còn…" Một gã tộc Hắc Giáp tiến lên bẩm báo với Xác Kết.

Râu Xác Kết rung lên, "Nương nwong có lời bảo ta chuyển tới Thanh chi đại vương, vừa vặn ngươi giúp ta đi một chuyến. Tộc Hắc Giáp ta đặc biệt truyền lời, cái giá của việc truyền lời này…"

"Thuộc hạ rõ. Thuộc hạ nghĩ Thanh chi đại vương cũng sẽ hiểu khổ tâm của ngài mà chủ động gánh chịu phí dụng trùng kiến thành nam."

"Ừ, đúng vậy đấy. Ngươi rất giỏi, tương lai sẽ có cơ hội để lại con cháu cho mình, cố gắng lên."

"Tạ ơn đại nhân!" Tên tộc Hắc Giáp ấy mừng rỡ như điên.

Thần thức quái vật chấn động, mạnh tỉnh táo lại.

Có thứ gì đang chui vào thức hải của hắn. Thức hải vốn bị hư tổn không chịu nổi áp lực, suýt thì bị phá hỏng.

"Trứng sâu quy phục!?"

Quái vật lập tức hô gọi ngọn lửa nguyên thủy trong biển thức hải, lệnh cho nó lập tức vây quanh con sâu chui vào trong thức hải.

Ngọn lửa Tiểu Lam dường như đã nghe lời hơn trước rất nhiều, nghe lệnh thì ngoan ngoãn vây bọc lấy con sâu xanh ngọc phá trứng ra.

Sợ trùng mẫu phát hiện, Tiểu Lam một đường hộ tống trứng sâu quy phục tiến vào thức hải của quái vật. Vừa tới thức hải, Tiểu Lam đã kéo trứng sâu quy phục vào giữa suối máu.

Quái vật cảm giác có ai đang mượn trứng sâu quy phục ra lệnh cho hắn.

"Tỉnh lại!"

Hắn đã tỉnh lại từ lâu. Quái vật thầm cười nhạo, bề ngoài thì nhẹ nhàng chấn động, đầu khẽ nhúc nhích.

"Ngươi là nhân loại hay Thiên sinh ma vật?"

Quái vật từ từ đứng dậy, có thứ gì đó bức linh hồn hắn thần phục người hỏi.

Quái vật không dám tùy ý quan sát tình cảnh xung quanh, thuận theo sự đè nén của linh hồn, quỳ một gối xuống đất, tận lực đờ đẫn trả lời: "Hồi bẩm nương nương, nô từng ăn một loại lạ nào đó, sau liền trở thành như vậy."

Nhìn động tác hắn, nghe hắn nói ra hai chữ 'nương nương, Trùng mẫu cười. Ma lực khống chế thần hồn của trứng sâu quy phục là số một số hai ở Huyết Hồn Hải, trừ phi Ma tu có tinh thần lực cực kỳ mạnh, hoặc là có pháp bảo đặc biệt nào đó để cứu hộ thần hồn, bằng không đừng ai nghĩ thoát được khống chế của trứng sâu quy phục.

"Ha hả, thú vị. Ta lại không nhìn ra được tu vi của ngươi, qua đây, đi về phía trước hai bước."

Quái vật theo lời đi về phía trước hai bước. Lúc này mới phát hiện bây giờ đã ở trong một tòa cung điện cực kỳ rộng rãi, huy hoàng.

"Đứa trẻ ấy là gì của ngươi."

"Huynh đệ." Quái vật cảm thấy kỳ lạ vì đáp án mình thốt ra, vì sao không nói là con trai của mình?

"Ngươi biết bây giờ nó chạy đi đâu không?"

"Không biết." Tiểu tử kia chạy thoát? Ha ha! Thật tốt quá! Tiểu tử thối, biết ngay là ngươi đầy bụng ý nghĩ xấu mà. Cũng may, không ngốc thật.

"Ngươi có biết trên người nó có bảo bối gì không?" Lại có thể chạy thoát được sự tìm kiếm của Khuy Thiên Kính.

"Có. Trên người y có hộ giáp hình rùa."

"Ờ? Pháp bảo thượng phẩm?"

"Vâng."

"Từ đâu tới."

"Người lạ đưa."

"Vì sao ngươi không lấy?" Điều này rất là khó hiểu đối với Trùng tộc. Pháp bảo uy lực mạnh đương nhiên phải đưa cho người có thực lực mạnh hơn. Kẻ yếu, sẽ không có được quyền lực cao hơn.

"Ta thích y."

"Nực cười! Đợi ta bắt được ranh con ấy, ta liền ban máu thịt của nó cho ngươi ăn."

"Tạ ân điển của nương nương."

"Thân thể ngươi rất là lạ. Như kim chẳng phải kim, như đá chẳng phải đá, như gỗ chẳng phải gỗ, lại càng không phải hoàn toàn máu thịt của nhân loại, ta lại không nhìn ra được thành phần cơ thể ngươi, chắc là do công hiệu của quả lạ kia. Nhưng, hết cách. Do loại quả lạ kia, khiến máu thịt của ngươi tràn ngập khí hỗn độn, đây là nguyên nhân ta để mạng lại cho ngươi.

Trùng mẫu rất hài lòng, chỉ là buồn chán hạ lệnh thuộc hạ tùy ý bắt tiểu quái vật thôi mà đã làm nó kinh hỉ. Nếu như có thể lấy được loại quả lạ làm thay đổi thân thể nhân loại kia thì tốt rồi, để cho người này ăn

quả lạ đó đúng là phí cả chí bảo thiên địa. Bảo bối có thể sinh ra khí hỗn độn a, tìm khắp thiên hạ này cũng không được bao nhiêu.

"Thân thể và linh hồn nô đều là của nương nương, tùy nương nương xử trí." Thì ra máu thịt của hắn đã bị nếm rồi, quái vật cười. Không biết khối thân thể mới của hắn có ăn ngon không?"

"Ừ. Từ hôm nay trở đi ngươi sẽ thành trợ thủ cho Ma trù trong cung ở phòng ăn, cứ ba ngày để Ma trù cắt một miếng thịt trên người ngươi xuống, nấu nướng thành món ăn trình lên cho ta.

"Tạ ân điển của nương nương."

"Xuống dưới đi, sẽ có nhân nô mang ngươi tới phòng ăn." Trùng mẫu búng ngón tay dài nhỏ. Tiếc là khí hỗn độn trong thân thể tiểu quái vật này còn chưa dồi dào, máu thịt cỡ đầu ngón tay cũng chỉ có thể chống đỡ được lượng hấp thu ma khí trong một tháng. Nhưng chỉ chút đỉnh đó thôi cũng hiệu quả hơn hấp thu ma khí đơn thuần nhiều.

Ừm, tốt lắm. Có Ma vật tự động sinh ra khí hỗn độn ở đây, tốc độ tu luyện của nó chắc chắn sẽ nhanh hơn.

Trùng mẫu phất tay để binh sĩ Trùng tộc dẫn quái vật xuống. Hứng thú của nó với quái vật cũng dừng ở đây, nếu không phải máu thịt của đối phương có thể không ngừng cung cấp khí hỗn độn thì quái vật này cũng chẳng còn.

Quái vật không cố gắng chạy trốn, hắn nghĩ đây là một cơ hội tốt.

Trùng mẫu tạm thời không có ý giết hắn, hắn ở lại vừa vặn có thể an tâm tu luyện, hỗn độn ma công mà hắn tu luyện có thể tu luyện trong bất luận điều kiện bất lợi gì, cũng không cần quan tâm có ma thạch hay Ma khí dồi dào hay không. Huống chi độ Ma khí ở thiên cung mà Trùng mẫu ở quả thực dồi dào tới mức quá thể đáng, căn bản là một trời một vực so với bên ngoài Trùng thành, Ma khí ở đây nhiều tới mức hình thành cả màn sương nữa.

Một đường đi tới, khắp nơi đều là sương vàng khè. Cả tòa cung điện tựa hồ lấp ó trong màn sương, khiến người ta không thể bao quát được toàn cảnh.

Đây không chỉ là Ma khí dày đặc, cũng có thể là một trận pháp hộ cung nào đó đi?

Quái vật cũng coi như không xa lạ gì với trận pháp, đi theo sát sao với Ma tu nhân loại đằng trước. Hai gã binh sĩ Trùng tộc vừa rồi giao hắn cho Ma tu nhân loại tuổi chừng trung tuần này, để hắn nghe theo người này sắp xếp.

Ma tu mặt chừng trung tuần rất an tĩnh, tiếp nhận quái vật đến nay cũng không nói câu nào, cứ yên lặng như thế đi ở đằng trước.

Quái vật không dám đi sai nhịp, trực giác tới từ linh hồn mách bảo hắn rằng, đây không phải nơi có thể đi loạn. Có lẽ chỉ nhầm một bước, tối nay hắn sẽ biến thành một bàn ăn bưng lên cho Trùng mẫu nương nương. Hơn nữa trên con đường này rõ ràng được bày trận pháp kiểu như súc địa thuật, không theo sát Ma tu đằng trước, muốn tìm được đích đến trong cung điện to oành như vậy, không phải là một chuyện dễ dàng.

Mất chừng một nén nhang, một cánh cửa cung điện bằng đá xuất hiện trước mặt họ.

Ma tu mặt ngọc trung tuần quay đầu lại, "Con đường vừa rồi chúng ta đi qua là nô đạo (đường dành cho nô lệ), ngươi phải nhớ kỹ lần sau đừng đi nhầm đường."

Quái vật không hỏi hậu quả đi nhầm đường là gì, Ma tu trung tuần cũng không hề nói.

"Đây chính là phòng ăn chuyên cung cấp đồ ăn cho nương nương, sau này ngươi sẽ làm việc ở đây, không được phân phó thì không được rời khỏi phòng ăn một bước."

"Vâng." Trùng tộc có quan niệm cấp trên cấp dưới rất rõ ràng, dù cho cùng là nô lệ cũng có phân chia cấp trên cấp dưới nghiêm ngặt. Quái vật thuận theo lệnh trứng sâu quy phục ra, hành lễ thuộc hạ với Ma tu trung tuần.

"Tên của ngươi." Quái vật nói khỏi cần nghĩ.

"Nô – Trình Thiên Án dẫn tân nhân nô – Canh Đại tới phòng ăn nhận mệnh."

Theo tiếng bẩm báo của Trình Thiên Án, cửa đá bên cạnh mở ra một lỗ nhỏ.

"Vào đi. Chúng ta đã nhận được ý chỉ của nương nương, ngươi có thể đi."

"Vâng. Nô xin cáo lui." Ma tu trung niên – Trình Thiên Án lui ra ngoài, bóng dáng nhanh chóng biến mất trong màn sương.

Quái vật nhìn lỗ chó bên cạnh cửa đá... Hắn nghĩ đây chính là lỗ chó.

"Vào đi! Còn đứng ngốc ở đó làm gì? Bò từ trong lỗ vào, xuẩn nô!"

Qủa nhiên là dùng cho nhân nô ra vào. Quái vật không hề do dự, tứ chi quỳ xuống đất, nhanh chóng bò vào lỗ chó.

Vừa bò vào trong đã bị một bàn chân vàng nhỏ đạp ngã.

"Xuẩn nô! Đánh hắn một trận trước, dạy hắn quy củ trong phòng ăn, rồi đem hắn xuống dưới tắm rửa sạch sẽ, hắn dùng để làm món ăn đấy." Một giọng nói nho nhỏ the thé, nho nhỏ vang lên, giọng nói ấy chói tai vô cùng, như muốn đâm thẳng vào màng tai của người ta.

Quái vật vừa định ngẩng đầu nhìn con sâu đang nói hình dạng ra làm sao thì đã bị mấy con sâu xông lên hành hung một trận.

Cũng may hắn da thô thịt dày, kể cả một đám Phân Thần Kỳ đi theo đằng sau hắn cũng không làm hắn da tróc thịt bong, quyền cước của những Trùng tộc tu vi chừng Ngưng Khí Kỳ này chỉ như gãi ngứa cho hắn thôi.

"Ôi! Tên này rốt cuộc có phải người không? Mặt thì không có, da thịt trên người cũng cứng như thế nữa, đã sắp bằng binh sĩ tộc Hắc Giáp rồi đấy." Một gã Trùng tộc đánh mãi thấy đau cả tay kêu lên.

"Ngu ngốc, ngươi không biết dùng gậy đánh à? Chỗ kia không phải có cây gậy đánh chó chuyên đánh nhân nô Phân Thần Kỳ sao? Cứ dùng nó đi!"

"Ha ha! Được!, cứ dùng nó dạy cho nhân nô này một trận! Để sau này hắn ngoan ngoãn đừng quấy rầy chúng ta."

"Nhân nô nào ở đây mà không ngoan chứ? Họ đều đã ăn trứng sâu quy phục, tại sao ngươi phải sợ bọn họ gây chuyện?"

Trùng tộc thân mềm chân nhỏ thân vàng, có sáu chi chạy đến cạnh cửa, cầm một cây gậy đánh cho cổ quái, nhắm quái vật đánh đập một trận.

Quái vật ôm đầu, im lặng vận ma công hỗn độn mặc cho họ đánh. Gậy gộc tốt đấy, chắc là pháp bảo trung phẩm do vị Ma tu nhân loại nào đó để lại, nên mới có thể đánh được Phân Thần Kỳ, may mà những Trùng tộc này không có khẩu quyết sai khiến, không thì có mà ngay cả một cây gậy hắn cũng không chịu được.

Quái vật vừa chịu đòn, vừa thông qua thần thức thẩm tra nguyên vật liệu cấu thành lên cây gậy. Hắn phát hiện trong gậy có hai loại vật chất hữu ích với thân thể hắn, điều này làm quái vật thèm nhỏ dãi, thề rằng có cơ hội nhất định phải hấp thu cây gậy ấy.

Mấy con Trùng tộc vừa đánh vừa làm ầm ĩ.

"Được rồi được rồi, đánh xong thì tha nhân nô xuống, đừng vướng bận ở đây.

Giọng nói nho nhỏ the thé vang lên lần nữa, hình như con sâu này là con đứng đầu ở đây, con sâu khác nghe nó lên tiếng, lập tức làm theo.

Mấy con sâu kéo Canh Đại vòng vèo đi tới một rìa tường đá. Dưới tường đá có một cái lỗ, kích cỡ vừa vặn đủ cho người trưởng thành bò vào.

"Gian nô ốc (*) này vừa vặn có một cái giường trống, sau này ngươi cứ ở đây." Trùng tộc thân mềm có sáu chi chỉ vào cái lỗ ấy nói với quái vật.

(*) Nô ốc: nhà dành cho nhân nô, thực không biết nên dùng từ gì, lỗ chó mà cũng là nhà sao.

"Vâng."

"Sẽ có nhân nô dạy ngươi cách bò vào, mới vừa bò vào, cái miệng lỗ đằng sau hắn liền biến mất.

Tình cảnh bên trong tốt hơn hắn tưởng, sắc mặt quái vật không đổi, lặng lẽ quan sát gian nhà đá rộng chừng năm mươi thước, sâu mười thước, độ cao cũng chỉ có mười thước ấy.

Trên mặt đất sát vách tường căn nhà đá đối diện xếp một loạt phiến đá. Đây chính giường của nhân nô?

Trên giường hiện chẳng có gì, vắng tanh, ngoại trừ phiến đá, đến cả một cái đệm cói cũng không thấy bóng dáng.

Hai bên nhà đá đều có một loạt các lỗ, chỉ là không biết hướng đi đâu thôi.

"Ngươi là kẻ mới tới à?"

Quái vật chậm rãi xoay người.

Một gã Ma tu đang đứng đằng sau hắn.

Đây là một gã Ma tu không nhìn ra được tuổi tác, trán hằn nếp nhăn sâu như thể lão nhân già cả, da mặt thì mềm mại hồng nhuận như thể thiếu niên, hai tròng mắt không có ánh sáng như thể người chết, mái tóc dài màu xanh lam lại tràn đầy sinh lực.

"Phiến đá thứ hai bên trái ngươi chính là giường ngủ của ngươi."

"Vâng."

"Ta là Ma trù, sau này sẽ phụ trách ngươi. Ngươi thành thật làm việc thì sẽ không bị khổ."

"Vâng."

"Nếu trên người ngươi có pháp bảo thì giấu kỹ đi, bảo những người khác phát hiện thì không bị cướp cũng bị báo cáo lên trên. Nhất là pháp bảo kiểu trữ vật, ngươi phải cất đi."

"Trên người thuộc hạ không có bất luận pháp bảo gì."

Ma tu cười, "Cũng phải. Cho dù ngươi có pháp bảo cũng sẽ dâng cho Trùng tộc đại nhân.

"Vâng."

"Ta là Vệ Tử Hải, đầu kỳ Hợp Thể."

Ồ, quái vật càng cẩn thận hơn, "Thuộc hạ Canh Đại, Ngưng Khí Kỳ 3, ra mắt Vệ đại nhân."

"Ngưng Khí Kỳ 3?!" Con mắt của Vệ Tử Hải bỗng lóe sáng.

Trong nháy mắt, Canh Đại cảm giác mình như tiểu cô nương bị cởi sạch quần áo, có bí mật gì muốn giấu cũng không được.

"Lạ thật! Ta lại không nhìn thấu được ngươi. Hình dạng của ngươi cũng không giống người, ta còn tưởng ngươi đã tu luyện công pháp đặc thù, trên mặt đeo mặt nạ. Lẽ nào…"

"Thuộc hạ từng ăn một loại quả lạ, sau đó thì thành như bây giờ."

"Ừm." Vệ Tử Hải đột nhiên bắt lấy cổ tay hắn, "… Có mạch đập, quả nhiên thân thể ngươi có máu thịt."

Vệ Tử Hai buông cổ tay Canh Đại xuống, tia sáng trong mắt biến mất, cả người lại trở nên tử khí âm trầm, "Theo ta được biết, trong Thiên cung này không có Ma tu dưới kỳ Nguyên Anh, ngươi là…. tu vi của ngươi thế nào ta mặc kệ, chỉ cần ngươi làm tốt là được rồi. Có sai lầm, cẩn thận tính mạng."

Một gã Ma tu bò từ cái lỗ bên trái ra.

Tên Ma tu kia tới cũng không nhìn hai người một cái, ngồi vào trên giường của mình bắt đầu tu luyện.

"Ngươi cứ nghỉ ngơi đi, ngày mai ta sẽ gọi ngươi tới phòng ăn làm việc." Vệ Tử Hải nói xong câu ấy rồi xoay người đi.

Canh Đại khom người đưa tiễn.

Qua hai canh giờ, Canh Đại thấy các Ma tu cùng phòng khác lục tục xuất hiện, nhưng không có một Ma tu nào tiếp lời với hắn, người nào người này về là ngồi luôn lên giường mình rồi khoanh chân tu luyện.

Canh Đại lo để lộ nội tình, thấy không có ai tiếp lời với hắn, cũng vui vẻ không cần che giấu.

Một đêm yên tĩnh.

87. Quyển 8 - Chương 9

Ngày hôm sau, Canh Đại kết thúc tu luyện khi có một lệnh thúc giục linh hồn.

Vừa mở mắt, Vệ Tử Hải đã đứng trước mặt hắn.

"Nhớ kỹ tiếng chuông ấy, đây là chuông triệu tập, trước khi tiếng chuông dừng thì phải chạy tới địa điểm chỉ định. Đi thôi."

Trong lúc nói chuyện, Canh Đại phát hiện chúng Ma tu trong phòng đã chỉ còn lại hai người họ.

Vệ Tử Hải đi tới trước một loạt lỗ bên phải, ra thủ quyết với một cái lỗ trong số đó, quay đầu lại ý bảo Canh Đại và gã cùng chui vào cái lỗ đó.

Vừa khéo, họ mới ra khỏi miệng lỗ, chuông triệu tập liền dứt.

Đứng ngoài cửa đá, Trùng tộc phụ trách điểm danh liếc họ một cái.

"Vệ Tử Hải?"

"Có."

"Canh Đại?"

"Có."

"Lần sau nhanh lên chút! Còn không đi làm việc!"

"Vâng."

Canh Đại theo Vệ Tử Hải đi về phía cửa đá đang mở.

"Chúng ta làm việc tại phòng ăn chữ Bính (đứng thứ 3 trong 12 can chi) phòng số 3, chỉ có một vị Trùng tộc đại nhân giám thị. Vị Trùng tộc đại nhân này chính là tộc Hữu Sí (có cánh), tu vi ước chừng hậu kỳ Nguyên Anh của nhân nô, ngươi nhìn thấy y thì phải gọi y là "Ngân Sí đại nhân"." (đại nhân cánh bạc)

"Vâng."

"Chữ Bính phòng số 3 chỉ làm đồ ăn đi kèm, mỗi năm cũng phải sáng chế ra một món ăn mới. Ta ở nhân giới cũng lấy tay nghề nấu ăn để nhập ma đạo, được nương nương ân điển, phụ trách bố trí nhân cô làm việc ở phòng chữ Bính số 3, cũng phụ trách đổi mới thức ăn."

Trong lúc nói chuyện, hai người đi dọc theo hành lang đá tới bên cửa đá có treo kiểu chữ kỳ lạ.

"Đây là chữ Trùng tộc cao quý, ý nghĩa là chữ Bính phòng số 3, ngươi nhất định phải nhớ kỹ, đừng đi nhầm phòng.

"Vâng."

"Ngươi biết cái gì?" Vệ Tử Hải đẩy cửa đá ra.

Bên trong đã có hai Ma tu nhân loại đang công tác, thấy Vệ Tử Hải, cùng khom lưng hành lễ.

"Thuộc hạ đã từng học Luyện Khí."

"Khí tu à? Như vậy nhất định là ngươi am hiểu điều khiển lửa đi? Đợi lát nữa nhân huynh thử điều khiển và làm thử một món ăn đi kèm, ta xem độ lửa ngươi làm ra làm sao."

"Vâng."

Kích thước phòng chữ Bính số 3 gần như có thể sánh với một tòa đại điện.

Nó có ba chiếc bàn đá dài sắp hàng. Mỗi chiếc bàn đá dài đều có thể đặt được hai con cá voi trưởng thành bự chảng.

Đằng sau bàn đá dài là ba cái giá đựng đồ cao cao. Giá đựng đồ dựng thẳng lên nóc nhà ăn, giá đựng đồ càng lên cao càng nhỏ, càng xuống dưới thì khoảng cách càng lớn. Bây giờ thì trên những cái giá đồ để sáu phần nguyên liệu, từ thịt tới rau dưa, từ kim thạch tới thổ mộc, trên trời dưới đất trong nước, không thứ gì là không có.

Một hàng tám chiếc vạc đồng đủ kích cỡ đặt giữa nhà ăn.

Vệ Tử Hải không giới thiệu Canh Đại với hai Ma tu khác, hai Ma tu kia cũng không có ý chào hỏi hắn, chỉ vùi đầu làm việc của mình.

Vệ Tử Hải chỉ tay vào một chiếc nhỏ nhất trong tám chiếc vạc đồng, "Trương Tường sẽ giao những đồ ăn đi kèm cần qua lửa cho ngươi, ngươi dựa theo yêu cầu của hắn chế ra một món ăn đi kèm."

"Vâng."

Thế là, Canh Đại bắt đầu cuộc sống nhóm lửa trong nhà ăn chữ Bính phòng số 3 ở Trùng mẫu Thiên cung thành.

Hai tháng dần trôi qua, Canh Đại cũng dần dần quen thuộc với công việc nhóm lửa.

Đối với chuyện kẻ chỉ có Ngưng Khí 3 như hắn, lại có thể sử dụng tam muội chân hỏa, Vệ Tử Hải rõ ràng cảm thấy hiếu kỳ, nhưng không hỏi nhiều.

Qua quan sát, Canh Đại phát hiện Vệ Tử Hải tuyệt đối có nội tình.

Nhưng con người Vệ Tử Hải rất giảo hoạt, Canh Đại không muốn bị người ta phát hiện sơ hở, liền giả vờ như không biết.

Còn về vị Ngân Sí đại nhân cao quý mà Vệ Tử Hải từng nhắc tới, hai tháng trôi qua mà Canh Đại chỉ gặp mặt gã hai lần.

Ngân Sí đại nhân có một đôi cánh màu bạc, mỗi lần tới nhà ăn chữ Bính số 3 chỉ kiểm tra đơn giản và nếm thử một chút đồ ăn đi kèm thôi, cảm thấy không có vấn đề gì là nhấc chân đi, hai lần cũng không gây phiền phức cho nhân nô.

Vệ Tử Hải nói với Canh Đại, Ngân Sí đại nhân là một vị đại nhân có tính tình khá tốt trong số những người quản lý nhà ăn, cũng không tùy tiện đánh chửi nghiêm phạt nhân nô.

Vì thế, tự đáy lòng Canh Đại cảm thấy may mắn. Hắn cũng không muốn trong lúc thực lực không tốt, bởi vì ngứa mắt với một con sâu nào mà kích động làm chuyện khiến hắn hối hận tám đời.

Hiện giờ hắn chỉ có một suy nghĩ, chính là liều mạng tu luyện, mau chóng hiểu, dung hợp những tri thức tu luyện trong đầu, sau đó thì nhanh chóng đi tìm tiểu Canh Nhị nhà hắn.

Canh Đại vừa nghĩ tới tiểu Canh Nhị, lòng liền đau nhói. Vật nhỏ kia ở bên ngoài có đói bụng không? Có bị con sâu nào bắt nạt không? Có bị bắt lần nữa làm sủng vật không? Thậm chí xui xẻo bị sâu hầm thành một bát canh ba ba?

Bởi vì quá nhớ nhung Canh Nhị, Canh Đại cũng không canh cánh việc ba ngày cắt thịt một lần.

Có lẽ Trùng mẫu sợ hắn không kịp khôi phục, hoặc là sợ hắn chết sớm, mỗi lần cắt thịt hắn cũng không cắt quá nhiều, lúc cắt nhiều nhất cũng chỉ cỡ hai ngón tay.

Canh Đại nghịch ngợm, hắn thử khống chế máu mình, mỗi lần cũng sẽ không chảy quá hai giọt. Trùng tộc trong nhà ăn tự nhiên cảm thấy hiếu kỳ, hắn đổ hết nguyên nhân cho loại quả lạ.

Trùng tộc cũng không ngờ tới chuyện hắn có bị trứng sâu quy phục hay không, cũng tin lời nói dối của hắn.

Nhưng Canh Đại cũng không hài lòng lắm. Máu thịt là của hắn, ngay cả tiểu Canh Nhị còn chưa được ăn thịt hắn, uống máu hắn lần nào, ngươi một con sâu mẹ dựa vào cái gì cứ cách ba ngày lại bắt hắn cống hiến một lần chứ?

Canh Đại cố gắng động não, kết hợp thân thể đặc sắc của mình, tự cho mình nếm thử làm một người 'thân ngoại thân'.

Thân ngoại thân, nghĩa như tên gọi, chính là ở bên ngoài thân thể làm thêm một cái vỏ nữa. Cũng sinh động như thế, chỉ là tinh hoa thì giấu hết vào bên trong cái vỏ.

Nửa năm sau, Trùng mẫu phát hiện khí hỗn độn trong máu thịt của ai kia càng ngày càng ít, không khỏi đòi Trùng thẩm vấn.

Canh Đại bị đánh một trận đòn hiểm, chỉ nói không biết.

Trùng mẫu suy tư mãi, cảm thấy rất có khả năng là loại quả lạ kia đã ngừng dung hợp với nhân nô ấy, công hiệu từ từ xoay vòng, nên mới xuất hiện hiện tượng ấy.

Vốn dĩ Trùng mẫu cảm thấy nhân nô này đã không còn tác dụng, định hầm hắn thành một nồi súp, nhưng thuộc hạ trung thành của nó bảo nó là nhân nô này có bản lĩnh khống chế lửa rất chi tuyệt diệu,, phàm là món ăn đi kèm nào được hắn tự tay chế biến thì lượng Ma khí ẩn chứa trong đó không giảm mà còn tăng, hơn nữa rất dễ hấp thu.

Trùng mẫu 'ờ' một tiếng', việc này liền kết thúc như thế. Canh Đại vẫn làm thợ nhóm lửa của hắn, còn hoạt động cắt thịt lấy máu vốn dĩ ba ngày một lần cũng kết thúc ở đó.

Nhưng Canh Đại cũng không buông lỏng cảnh giác, ngược lại, hắn càng làm cái vỏ bên ngoài của mình dày hơn, vững chắc hơn.

Canh Đại đang thuần thục vận dụng hỏa quyết sấy, sao một trăm khối khoáng vật tương tự như cát vàng.

Có người nói loại khoáng vật có tên 'Cát thiên thần' này có tác dụng phụ trợ tuyệt diệu với Trùng tộc có cánh, số Cát thiên thần tiêu hóa cũng có liên quan tới việc tiến cấp của Trùng tộc có cánh.

Trùng mẫu cũng cực kỳ yêu thích Cát thiên thần, thường bắt nhà ăn dùng Cát thiên thần làm đồ ăn đi kèm. Linh hào (linh = thần linh, hào = món ăn) của những Trùng tộc này khác với thức ăn của con người, nó còn phân chia đẳng cấp, ẩn Ma khí đậm đặc.

Canh Đại muốn tham ô một hai viên, nhưng trong tay không có công cụ trữ vật, mang về cũng có khả năng bị phát hiện, chỉ có thể nhìn mà chảy nước miếng. Nói tới đây, các thứ tốt trên cái cái giá thứ ba của phòng số 3 quả thực có nhiều lắm, nhiều đến nỗi hiện giờ hắn nhìn gần như chết lặng.

Canh Đại hơi xê dịch vị trí. Hắn cảm thấy trên mặt đất có thứ gì đang chọc vào mông hắn.

Bởi vì vạc đồng chỉ cao tới cẳng chân, hắn chỉ có thể ngồi xổm trên mặt đất để làm việc.

Canh Đại cúi đầu tùy ý nhìn lướt qua mặt đất. Trên mặt đất nhà ăn chắc chắn không có bất kỳ thứ gì, trước khi ngồi xổm hắn đã xem xét trước rồi, cũng như nửa năm trước thôi, đều là Thủy ma thạch (loại đá mài nước = granito) bằng phẳng và cứng rắn.

"...!" Canh Đại vất vả lắm mới ngăn lại được tiếng kinh hô gần như đã thốt ra của mình.

Một cái đầu tròn xuất hiện trên mặt đất giữa hắn và cái vạc đồng.

Canh Nhị! Tiểu Canh Nhị của hắn!

Canh Đại liều mạng kiềm chế tâm tình kích động, cẩn thận lại không muốn ai biết, che cái đầu lộ ra mặt đất của Canh Nhị.

Canh Nhị khịt khịt mũi, thất vọng bĩu môi.

Canh Đại đoán tiểu Canh Nhị nhà hắn chắc chắn là rất đói bụng. Cũng không biết sao lại tìm tới đây, dọc đường đi chắc chắn mạo hiểm vạn phần, cửu tử nhất sinh.

Canh Nhị cũng không ngờ mình lại mất nhiều thời gian như thế. Ma tu tên Nguyên Khanh kia do y vất vả mới kiếm được, y không nghe thấy thì cũng thôi, nghe thấy rồi thì không thể mặc kệ được, mất một thời gian dài ở Hồn cốc tìm được Ma anh tên Nguyên Khanh kia, sắp xếp cho hắn thỏa đáng, lại tìm một chỗ đánh một giấc, thời gian nửa năm đã trôi qua như thế đó.

Tỉnh lại, dựa vào chút liên hệ thần thức, y tìm thẳng tới, cho rằng ít nhất có thể kiếm được gì ăn, nào ngờ người này lại đi rang cát vàng? Thứ này có gì mà ngon, lẽ nào hắn định rang làm hạt dưa à?

Mắt Canh Nhị sáng rực lên, trợn mắt to ngóng nhìn Canh Đại.

Lòng Canh Đại cũng bị Canh Nhị nhìn tới mềm cả ra.

Hắn biết Canh Nhị muốn cái gì, nhưng hôm nay xui rủi, thứ hắn làm không thể làm thức ăn cho con người. Ừm, sách dạy nấu ăn của tiểu Canh Nhị nhà hắn chắc cũng không khác mấy với của con người đi?

Canh Nhị bỗng nhiên biến mất.

Canh Đại cảm thấy đằng sau xuất hiện khí tức quen thuộc. Nửa năm qua, tuy hắn cố gắng tu luyện, nhưng nếu chỉ dựa vào tu vi, hắn căn bản không thể cảm giác được Vệ Tử Hải tới gần. Nhưng sau khi hắn quen thuộc khí tức đối phương rồi, chỉ cần Vệ Tử Hải tiếp cận hắn trong vòng năm thước, hắn đã có thể nhanh chóng phát hiện, không phải phát hiện đối phương dựa vào tu vi, mà là xuất phát từ hiểu biết đối với vật chất nào đó.

Hắn nghĩ, sau này bất kể Vệ Tử Hải thay đổi diện mạo ra sao, dù đốt gã thành một bốc tro, nói không chừng hắn cũng có thể nhận ra người này.

Lô Cát thiên thần lần này đã làm thành công. Canh Đại thu hỏa quyết. Đây là thu hoạch lớn nhất trong nửa năm qua của hắn, lợi dụng ngọn lửa nguyên thủy Tiểu Lam kế hợp với tam muội chân hỏa trong cơ thể mình, hình thành lên thực hỏa có uy lực không thua kém với thượng hỏa của tam muội chân hỏa.

Nhưng để không bị chú ý, hắn vẫn khống chế màu và uy lực chân hỏa biểu hiện ra ngoài chỉ tương đương với trung hỏa trong tam muội chân hỏa thôi.

"Thủ pháp hong sấy của ngươi càng ngày càng thành thạo rồi."

"Đa tạ Vệ đại nhân chỉ bảo." Canh Đại nhổm người dậy, giao Cát thiên thần đã hong sấy xong đưa cho một Ma tu nhân loại khác, tiện tay tiếp nhận vật liệu phân phối tiếp theo.

"Muốn ngươi điều khiển song song hai vạc đồng, ngươi nghĩ ngươi có thể làm được không?"

"Độ lửa của thuộc hạ còn yếu, nhưng nếu Vệ đại nhân có lệnh, thuộc hạ thề sống chết hoàn thành."

"Không vội, nếu ngay từ đầu thất bại khá nhiều, dẫn tới nguyên liệu tiêu hao quá nhanh, Ngân Sí đại nhân dù có nói tốt thì chúng ta cũng đều bị phạt. Qua nửa năm nữa có thể cho ngươi thử, bây giờ ngươi cứ học thêm đi đã."

"Vâng." Canh Đại thả vật liệu phối chế vào vạc đồng, nhưng không làm ngay, mà nhìn về phía Vệ Tử Hải đang đi về chỗ cái vạc đồng to nhất.

Vệ Tử Hải làm Ma trù của nhà ăn chữ Bính số 3, gã có thể sử dụng độ lửa khác nhau với tám chiếc vạc đồng, gia công vật liệu phối chế khác nhau. Canh Đại luôn tìm cơ hội hoặc quang minh chính đại, hoặc nhìn lén thủ pháp điều khiển hỏa quyết của Vệ Tử Hải và quá trình hong sấy vật liệu phối chế khác nhau.

Nhìn hơn nửa năm, hắn có một cảm xúc sâu sắc. Đó chính là 'nhất hành thông bách hành, bách hành quy nhất mạch' (đại khái như câu trăm sông đổ về một mối vậy). Như hắn, chỉ cảm thấy thủ pháp nấu cơm của Ma trù có chỗ tương thông với quá trình luyện đan luyện khí.

Hắn biết mình biết luyện khí, tri thức tu luyện ghi nhớ kỹ nhất trong đầu ngoại trừ hỗn độn ma công thì còn là phương pháp luyện khí.

Nhưng hắn không có sư phụ chỉ bảo, trước đó luyện khí đều dựa vào sự tìm tòi của bản thân, mà không biết vì sao sau khi thần hồn bị hư tổn, ngay cả chút kinh nghiệm luyện khí trước đó hắn cũng quên gần hết.

Hôm nay vừa thấy thủ pháp của Ma trù Vệ Tử Hải, lúc này như lấy được chí bảo, ra sức học trộm.

Không nói tới Vệ Tử Hải, kể cả là hai gã Ma tu nhân loại làm thợ chế đồ ăn đi kèm ở nhà ăn cũng có không ít thứ đáng để hắn học tập, không ít điểm đáng để hắn mô phỏng theo. Hai người kia một thì tinh thông phương pháp thủy luyện, một người còn là Kiếm Tu.

Nước lửa tuy tính chất ngược nhau, nhưng trong nước có thể nhóm lửa, trong lửa có thể sinh ra nước, thủ pháp khống chế nước của Ma tu ấy và ứng dụng, khiến hắn có nhiều suy luận. Còn tên Kiếm tu kia thì dứt khoát phân giải nguyên liệu đi kèm rồi coi như luyện kiếm, Kiếm khí mặc dù không sắc bén, nhưng kiếm nào cũng ẩn chứa Kiếm ý, mỗi một đường Kiếm ảnh chém ra đều có thể cho người ta gợi ý.

Đây cũng là lần đầu tiên Canh Đại cảm giác được sự lớn mạnh của Kiếm tu, tham khảo lại những trận đánh đã trải qua còn lại trong trí nhớ hắn, so với Kiếm tu người ta quả đúng là buồn cười như trẻ con múa dĩa.

Vệ Tử Hải biết rõ Canh Đại đang nhìn lén quá tình gã làm đồ ăn đi kèm, nhưng chẳng ngăn cản hắn.

Gã không nhìn thấu được người này, chỉ có thể thử xem.

Canh Đại thấy Vệ Tử Hải chế biến một loại rong biển rất hiếm thấy, trong đầu lại phân tâm nghĩ tới một việc khác.

Tiểu Canh Nhị tìm tới, thấy y chạy tới nhà ăn Thiên cung mà cũng không bị Trùng tộc phát giác, chứng tỏ y biết cách giấu khí tức, hơn nửa còn trốn rất thành công. Nói vậy, hắn đã có khả năng lén nuôi tiểu Canh Nhị trong Thiên cung.

Nhưng mà, muốn nuôi một đứa trẻ lai lịch bất minh trong Thiên cung, hắn phải tìm một người che chở cho hắn.

Trong nhà ăn số 3, không tính tới Ngân Sí đại nhân kia, tính cả hắn thì có tất cả bốn người. Người đầu tiên phải đối phó chính là Ma trù Vệ Tử Hải, người này thoạt nhìn khó đối phó, nhưng ít ra dễ làm thân hơn hai gã Ma tu hoàn toàn bị trứng sâu quy phục kia.

Đúng, hắn có cảm giác được cao cao thủ tên Vệ Tử Hải, tu vi Hợp Thể Kỳ này không hoàn toàn bị trứng sâu quy phục khống chế. Cũng như đối phương cũng cảm thấy hắn có điểm không bình thường vậy.

Dù sao đi nữa hắn cũng phải nuôi tiểu Canh Nhị lớn lên. Nhưng trước đó, hắn phải đối phó với tất cả Ma tu trong nhà ăn số 3 đã!

Làm thế nào đây?

Trong nháy mắt, Vệ Tử Hải đã chế biến nồi thủy tảo xong, vốn là một sọt rong biển rõ lớn, sau khi chế biến chỉ còn lại hơn một nắm tay.

Vệ Tử Hải đổ rong biển đã hong sấy xong vào trong một cái ngọc, đi qua trước mặt Canh Đại.

Canh Đại thấy hai gã Ma tu khác chuyên tâm tập trung vào công việc, không chú ý tới bên này thì nhanh chóng lấy hai cây rong biển trong đĩa ngọc vào ngực. Quần áo do chính hắn dùng thân thể biến hóa ra, đồ to thì không để được chứ thứ nhỏ thì cũng để được một hai thứ.

Vệ Tử Hải không tránh né, càng không công kích hắn.

Canh Đại từ từ ngồi xổm xuống, bắt đầu ra tay chế biến nguyên liệu mới.

"Thủ pháp của ngươi quá cứng nhắc, đây là da cá của Ma thứ (thứ = gai), sau khi được Trương Tường thủy luyện xong, hoàn toàn không cần phải hong luôn bằng hỏa quyết. Ngươi có thể làm ấm vạc đồng trước, khi vạc đồng đạt được 60% nhiệt độ thì lập tức tắt lửa, dùng nhiệt lượng còn dư lại trong vạc đồng để hong sấy da cá. Chờ nhiệt độ trong vạc nguội lại thì dùng lửa nhỏ để sấy. Da cá Ma thứ hong như vậy không những mềm ngon miệng, hơn nữa nồng độ Ma lực cũng sẽ tăng cao hơn."

Giọng Vệ Tử Hải vang lên trong đầu hắn.

Canh Đại khẽ gật đầu, coi như chào hỏi.

Hai người lần đầu tiên thân cận thành công. Đôi bên đều tỏ vẻ rất hài lòng.

Canh Đại đột nhiên phát giác chứng đau đầu của mình đã tốt hơn rất nhiều. Lần này Vệ Tử Hải dùng luôn thần thức giao lưu với hắn, hắn cũng không xuất hiện hiện tượng đầu đau muốn nứt, đây chẳng phải chứng tỏ thần hồn của hắn đang từ từ khôi phục? Xem ra duy trì liên tục việc tu luyện tinh thần lực đúng là rất có lợi.

Có thể sử dụng thần thực trực tiếp đối thoại với hắn, liên hệ của hắn và tiểu Canh Nhị cũng sẽ tiện hơn nhiều.

Đúng rồi, vật nhỏ ấy chạy đâu rồi?

Canh Nhị muốn ăn vụng. Nhưng y nhát gan, chạy mấy nơi cũng không dám ra tay, đành phải lại chạy về nhà ăn số 3 ngoan ngoãn đợi chờ.

Lúc này y mong mình có thể biến thành rùa ngọc biết bao, như vậy dù y ăn vụng hay tìm người kia cũng sẽ tiện hơn nhiều.

Ai! Tu vi chết tieetjn ày, sao lại khó lên như thế?

Canh Nhị vừa thò đầu ra, Canh Đại đã cấp tóc móc rong biển ra nhét vào miệng tiểu Canh Nhị như thể đút giun cho gà con. Sau đó giả vờ như không có việc gì, ngồi xổm ở đó làm thợ nhóm lửa của hắn.

Một ngày trôi qua, Canh Đại đã phụ trách hong sấy mười lăm dạng phối liệu (nguyên vật liệu đi kèm, đồ ăn đi kèm, món ăn đi kèm) tất cả. Trong đó có chín loại thích hợp dùng cho người, năm loại giao thẳng cho Vệ Tử Hải, còn bốn loại chia nhau giao cho Trương Tường và Vạn Nhân Tuyệt xử lý lần thứ hai.

Năm loại phối liệu giao cho Vệ Tử Hải khi mới ra lò đều bị Canh Đại lén chia ra một chút, chia vào miệng tiểu Canh Nhị khóc mếu đòi ăn.

Đúng là rất giống đút giun cho chim nhỏ, chỉ lộ ra có đúng cái đầu.

"Chuông nghỉ ngơi" vang lên.

Đây là tiếng chuông nhắc họ – những nhân nô có thể trở lại nghỉ ngơi. Có người nói chiếc chuông đồng này cũng là một pháp bảo, có thể cho những người khác công việc nghe được vào thời gian khác nhau, còn những người khác thì không nghe thấy. Người có thể nghe thấy tiếng chuông này mới có thể trở lại nghỉ ngơi, người không nghe thấy chỉ có thể không ngừng làm việc.

Thời gian kỷ lục Canh Đại làm việc dài nhất ở đây là 11 ngày liên tiếp. Trùng thành không phân chia ngày đêm, nhưng thời gian phân chia cũng rõ ràng, có giống sâu cầm canh gõ mõ cứ qua một canh giờ sẽ kêu to, giờ Tý kêu một tiếng, tới giờ hợi vừa vặn kêu mười hai tiếng, căn cứ theo số tiếng kêu có thể phán đoán được đã tới canh giờ nào.

Mười một ngày, nổi lửa hong sấy gần như không ngừng, tinh thần vẫn cứ tập trung cao độ, lúc chuông nghỉ ngơi cuối cùng cũng vang lên, Canh Đại suýt thì ngã phập xuống. Thần hồn hắn hao tổn chưa hồi phục, hao tâm tổn sức lâu như vậy không có ích lợi gì với hắn cả.

Cũng may sau đó không còn phải tiêu hao lâu như vậy nữa, dài nhất cũng chỉ làm năm ngày liền. Hôm nay rất may mắn, chưa tới mười hai canh giờ, chuông nghỉ ngơi đã vang lên ngay bên tai, nhưng dù chuông nghỉ ngơi vang lên đấy, nhưng công việc họ đang làm dở vẫn phải làm cho xong. Nếu trúng phải một công việc cần nhiều thời gian, vậy thì thảm rồi, muốn nghỉ ngơi phải để thủ trưởng an bài.

Đáng tiếc không có cách nào mang tiểu Canh Nhị về cho hắn ở.

Canh Đại rất muốn đút tiểu Canh Nhị vào ngực mang đi, nhưng đó hiển nhiên là điều không có khả năng. Trừ phi toàn bộ Ma tu trong phòng đá đều khôi phục thần trí, hơn nữa toàn bộ nghe lời hắn vặn thừng treo cổ.

Điều đó có khả năng sao? Canh Đại cảm thấy hi vọng không lớn. Dù hắn có thể sai khiến ngọn lửa nguyên thủy giúp những Ma tu kia thiêu cháy trứng sâu quy phục, nhưng ai có thể đảm bảo những người đó một khi không bị trứng sâu quy phục sẽ không đối phó ngược lại hắn?

Nói không chừng, hắn vừa cứu mấy người đó tỉnh, những Ma tu đó liền xông tới đánh hắn, dù không đánh cũng sẽ làm theo ý mình, chạy tan tác khắp nơi, sau đó trước khi chạy ra khỏi Trùng thành đã bị Trùng tộc cấp cao làm thành nhân bánh bao thịt, hoặc là lại bị bức ăn trứng sâu quy phục lần nữa. Cuối cùng thì khỏi cần nói, người khởi xương là hắn chắc chắn là chết khỏi cần nghĩ, Hồn cốc nói không chừng cũng là kết cục tốt nhất của hắn.

Tuyệt đối không thể cứu tỉnh hai người kia ngay, tốt nhất là từng bước từng bước tới. Hơn nữa phải tìm được cách tuyệt đối không thể để Ma tu bị khống chế truyền tin tức ra ngoài, bằng không hắn còn chưa đưa ngọn lửa vào trong cơ thể đối phương được thì đã có khả năng bị báo lên trên. Căn cứ vào kinh nghiệm sống qua ngày đoạn tháng của hắn trên mặt đất thì điều này không phải là rất có khả năng mà là cực kỳ có khả năng.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/khieu-luong-tieu-suu-hon-the-ky-he-liet